

27a.3-2

7 400 40 MADE IN SPAIN

A
C
24

3
22-42

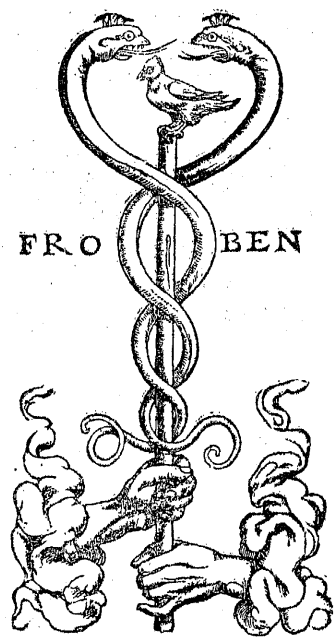
Ed. M. de la Torre *MS de Granada*
P. 5145

THESAURI
LINGVAE LA-
TINAE,

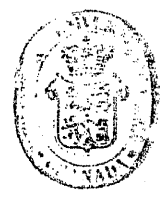
N. de Retoria

L. M.

TOMVS II.

BASILEAE, M D. LXXVI.

LITTEA, secunda uocalis, quinta in ordine alphabeti, quae loco i aliquando fuit. Quint. lib. 5. cap. 6. Quid non e quoq; i loco fuit? ut Mentrua, & Leber, & Magestr, & Deione, & Veiove, pro Dijoui, Veiovi? Haftenus Quint. Pierius in suis

is in Virgilium Castigationibus idem admonet, in marmoribus antiquis sepius e pro i legi: ut Vergilius, Verginia, Deana, & loue Opt. Max. pro Ioui.

E. Est. E. Ennius, uel Edilis. E. B. Eius bona. E. D. Eius domus. E. B. Eius etas. E. F. uel E. FIL. Eius filius. E. F. Eius scit. E. H. Eius heres. E. L. Edita lex. E. N. Eitam nunc.

E & Ex Praepositiones sunt, quae & separantur, & componuntur. Separate modo temporales sunt, ut, Ex illo celebratus honos, hoc est, post illud tempus: modo locales, ut, E caelo. Compositae quandoq; priuationem indicant, ut Elinguis, Exanguis: quandoq; uehementiam uel perfectionem, ut, Euludo, Exoro: quandoq; extra, ut Educo, Excludo. Componitur autem E cum B. ut Ebibo, D. ut Educo, G. ut Egreior, I. ut Eijcio, L. ut Eludo, M. ut Emitto, N. ut Enitor, R. ut Erigo, V. ut Eueho. Ex uero componitur cum A. ut Exaudio, C. ut Excurro, E. ut Exeo, F. ut Efficio, O. ut Exoleo, P. ut Expello, Q. ut Exquiro, S. ut Exsequor, T. ut Exiēdo, V. ut Exuro. Verum quando post Ex sequitur F. mutatur X. in F. ut Esfundo: quum uero sequitur S. abijciuntur S. ut Exequor & Exicco: in alijs integra manet.

E praeposiuo (eu uel es) ablatiuo casui seruit: ut, E seruo liberus. Terentius And. 1. 1. 10.

Abijt ē Terent. Phorm. 5. 9. 30. Ea mortem obiijt, ē medio abijt.

Afpicere ē Plin. epist. 10. 2. f. Placuit egredi in litus, & ē proximo aspiciere, ecquid iam mare admitteret.

Audiui ē praedonibus Terent. Eun. 1. 2. 34.

Candicans ē rufo Plin. lib. 12. cap. 13. 4.

Dedit ē Plaut. Trinum. 1. 3. 54. — ē manibus Dedit mihi ipse in manus.

Fabrefactum ē seruo Plaut. Rud. 30. 13.

Fugere ē conspectu Terent. Hecyr. 1. 2. 107.

Grauida ē Pamphilo est Terent. And. 1. 3. 17.

E fontibus abditijs & conditijs hauriri artium studia. Cic. 1. de Orat. 7.

Languere ē uita Cic. 1. Philipp. 8.

Laborare ē dolore Terent. And. 1. 5. 33.

Laborat ē renibus Cic. 2. Tusc. 101.

E meo animo, id est, mea sententia, ut mihi uidetur. Plaut. Aulul. 16. 3.

Peperit ē Pamphilo Terent. And. 3. 2. 17.

Petere ē Terent. Eun. 3. 2. 38. E flamma te petere cibum posse arbitror.

Scire ē Plaut. Mostel. 9. 48. — ē me, ne quidem Metuas, nihil sciet.

E contraria parte Cic. 4. Acad. 220. Vide E regione.

E contrario Plin. lib. 10. cap. 38. 3. Multae aues ē contrario sensu per in uolatu silent. Cic. Antequam iret in exilium, 16.

E diuerso Plin. lib. 12. cap. 21. 3. diuerso Arabica glans uiridis ac tenuior.

E diuerso, pro E contrario Plinius lib. 4. cap. 4. 1. E diuerso

irrupentia.

E facili, pro Facile Plin. lib. 30. cap. 3. 4. E facili cadere eos cogit. Alia exemplaria habent, Ex facili.

E longinquo Plin. lib. 12. cap. 22. 3. Vide in Longus.

E natura, Secundum naturam. Cic. de Finib.

E re nata Terent. Adel. 3. 1. 8. E re nata melius fieri haud potuit quam factum est, hera.

E regione, Ex aduerso Cic. 4. Acad. 220. Nonne etiam dicitis, esse ē regione nobis ē contraria parte terra, qui aduersis uestigijs stent contra nostra uestigia? Idem 1. de Finib. 28. Si omnia deorsum ē regione ferrentur, & ut dixi ad lineam, nunquam fore ut atomus altera, alteram posset attingere. Budaeus.

E regione & in conspectu, apud Hirtium lib. 6. bel. Hispaniensis, 59.

E regione, cum genitiuo Cic. 2. de Diuinat. 25. Vident ē cōstari tisiimo motu Lunae, quando illa ē regione solis facta incurrat in umbram terrae, quae est meta noctis, ut eam obscurari necesse est. Budaeus.

E Repub. id est, pro Reipub. utilitate, uel in commodum Reip. Plin. epist. 109. b. Prolata lege de Senatu habendo, iurare coegit ē Repub. esse quod censuisset. salust. in Catil. Certē scio quae studio dixerit, ē Repub. dixisse. Liu. Facere quod ē Repub. fideq; sua duceret. Cic. 3. Phil. 14. 5. Duobus aut tribus Senatufconsulis ē Repub. bene factis, reliquas res ad licrum praedamq; reuocarit. Idem 10. Phil. 287. Id Qu. Cepionem, Brutum Proconsulem bene & ē Repub. & ex sua maiorumq; suorum dignitate consuetudineq; Reipub. bene gerende fecisse.

E sublimi iacere Plin. lib. 10. cap. 3. 2.

Tollere ē uita amicitiam. Cic. de Amic. 43.

Surrexit ē lecto Terent. Adelph. 4. 1. 4.

E uestigio, pro Consistim, properanter Plinius epist. 90. lib. 6. Aut profectum ē uestigio subsequi. Caesar 4. bel. Gal. 481.

Seruius. Cic. lib. 4. 12. 5.

Repente ē uestigio Cic. 1. Verr. 31. Sed repente ē uestigio ex homine, &c.

Vicinus ē proximo Plaut. Aulul. 9. 11.

Ea] uel Eadem, Ea re. Vide Is, ca. id.

Eale] Pera est in Aethiopia nascens, magnitudine equi flumidatilis, cauda elephanti, colore nigra & fulua, maxillas habet apri, & maiora cubitalib. cornua, mobilia, quae alterna in pugna sistit, uariatq; infesta aut obliqua, utrunq; ratio inonstrauit. Hec Plin. lib. 8. cap. 21.

Eamus] Vide Eo, is, ex Graeco uenit, quod est iouido, teste Festo.

Eanes] iouido, Viri proprium, quem Patroclum interemisse ferunt, ob idq; domo profugum ad Peleum in Thessalia uenit, ut a quo & sacellum Eanium, & Eanidem fontem ostendunt nominatum. Strab. lib. 9.

Eanon] Vestimenti genus, quod quidam idem putant cum peplo. Sunt qui dispescant ita, ut nullis distinctis uarietatibus eanos intelligant, peplos uero accipiant uarietos. Caelius lib. 16. cap. 10.

Eantes] Nomen proprium historici Cyziceni, qui fuit eadem aetate qua Pygmalion in Oriente regnabat.

Eantis] iouis (eantis) Vna ex Athenarum tribubus, quae quum fortiter contra Mardonium & Persas pugnaisset, hoc proprium ab Atheniensibus iulit, ut soli illius tribules spargiticis nymphis sacrum uictoriae facerent quotannis impensa publica. Hec Alex. Genial. dier. lib. 1. cap. 17.

Eanus] A. ueteribus dictus est, qui postea Ianus, qui in exitu anno credebatur praesidere. Saepe enim antiqui secundam uocalem pro tertia usurpauerunt, ut dictum est supra.

lege & affiniurationem potestatem demadari graui do cumento sancit. Meminit legis huius Alex. ab Alex. libro 3. capite 17.

Ebutius] Nobilis Romanus, de quo sic Cic. in orat. pro Plac co, M. Ebutius constantissimus & prudentissimus homo. Hinc Ebutia lex, Vide Ebutia.

E C

Ecamedia] fuit magnanimi Arfinoi filia, forma deabus equa da, quam a ceteris Graecis electam, Nestor quod consilio re liquos antecelleret, sibi donatam e Tenedo ad Graecorum castra deportauit, cui illa decorē & iucundē ministrabat, teste Homero Iliad. 11.

Ecardia] sive Ecardiste, Gemma est, que nigri cordis specie ostendit: quanquam aliud genus eius uiridis colore similitudinem cordis prae se ferat. Sipont.

Ecastor] τριτοιοιδ. Aduerbum iurandi. Donatus, Ecastor, per Castorem & Pollucem ornati sunt iurandi, apta sceminis. Plaut. Amph. 6. 10. Ecastor te experior quanti facias uxorem tuam. Terent. And. 3. 2. 6. Per ecastor scitus puer natus est Pamphilo.

Ecatonphoneuma] εκατονφωνα, Sacrum appellabatur, apud Athenas Marti sacrificari solitum. Si quis enim ceterum hostes interfecisset, Marti de homine sacrificabat apud insulam Lemnum, quod sacrificatum est a duobus. Cretensibus, & uno Looro, sicut Sofrates scribit. Sed postea hoc Atheniensibus displicuit, coeperuntque porcum asserre castratum, quem nefandem uocabant, quasi sine rebus. Hec Fulgentius ad Chalcedium.

Ecbalis] pen. corr. huius ecbaleos (εχβαλις) Figura est, quae Latine excursus dicitur, teste Seruio. Virg. lib. 10. Aeneid. Fortē ratis celsi contuncta crepidine taxi Expositis stabat scalis, &c. Vbi Seruius, Descriptio per ecbalin facta, non enim a superioribus pendet, sed antedictis adiungitur: ut insula Sicaniū iuxta latus. Has autem descriptiones esse raras & aptas conuenit: sicut etiam Horat. docet in Arte poetica, dicens, Purpureus late qui splendet unus & alter Assuitur pannus.

Ecbatana] numero plurali, pen. corr. (εχβαταναι) Metropolis est Mediae: us, ut quidam existimant, regionis magnae nomen. Strabo lib. 11. Media in duas partes diuisa, quarum alteram, maiorem uocant: cuius metropolis fuit Ecbatana ciuitas, & Medici imperij caput: nunc etiam Parthi regia utuntur.

Ecbolas] adis, pen. corr. (εχβολας) Vnae genus in Aegypto proliens, eijciendo foetui idoneum, ταραχά τὸ ἐχβολάει, quod expellere & eijcere significat. Plin. lib. 14. cap. 18. Aegyptius & ecbolada habet, abortus facientem: de uuis loquens.

Ecbolia] ecbolorum, sive Ecbolina, mae, aut Ecbolas, dis (εχβολια) medicamenta quibus medici utuntur abigendis infantibus in utero enectis, quae & Phithoria dicuntur. Verba sunt crebra apud Dioscoridem. Latine eiectoria & electrices medicinae dici possunt. Plin. lib. 14. cap. 18. 2. Aegyptius & ecbolimam habet abortus facientem. Vbi in quibusdam libris Ecbolada legitur utrobique recte. Budeus.

Ecce] Aduerbum demonstrandi (ἐξέειπε) repentinum aliquid, insperatumque significans: & fere sequitur Autem. Cic. de de Finib. 154. Ecce miserum hominem. Terentius Adelph. 4. 7. 4.

— sero alia flagitia ad te ingentia Boni illius adolescentis. m. ecce autem. Vbi Donatus, Ecce te dicitur, quum repente triste aliquid rebus interuenit laetis, aut certe quum aliud agitur, aliud emergit nouum: ut

Virgilius 2. Aeneid. 81, Ecce trahatur passis Priameia uirgo Crinibus. Terent. Phor. 2. 1. 34. Ecce autem similia omnia, omnes congruunt. Vbi Donatus, Ecce autem, uox est apta his quae noua & improuisa animo accidunt.

Ecce autem noua turba atq; trixa, &c. Cic. 6. Verr. 130. Ecce autem repente ebrio Cleomene, & surientibus ceteris, nuntiatu piratarum naues esse in portu Edisse. Cicero 7. Verr. 69.

Ecce dicitur & de re non repentina neq; noua. Plinius lib. 36. capit. 27. 3. Adeo in rebus damnatis quoque ac iam nullis, sunt aliqua remedia, ut in carbone ecce & cinere. Id est, ut uides in carbone.

Ecce, nunc nominatiuo, nunc datiuo uulgatur: aliis etiam accu satio, quanquam refragetur Valla lib. 2. cap. 15.

Ecce Antonius. Cic. ad Atticum lib. 14. 383. 1. Veruntamen ecce autem Antonius accepta grandi pecunia, &c. Eadem lib. 7. 14. 2. 1. Ecce post ridie ad Castium literae Capua a Lucretio familiari eius.

Ecce tibi, frequentissimum apud Ciceronem: ut in Oratione pro Cluētio, 60. Ecce tibi eiusmodi fortitio, ut in primis Bulbo, &c. Idem ad Attic. lib. 2. 30. 3. Quum haec maxime scriberet, ecce tibi Sebosus. Idem 4. Acad. 216.

Ecce alterum, ecce me. Terentius Eunuch. 2. 3. 6. — ecce autem alterum Nescio quid de amore loquitur. Sed Valla contendit legendum hic esse, alter, non alterum. Terent. Adelph. 5. 9. 38. Ecce me qui id faciam uobis. Sic apud Plautum in Menech. 9. 4. 4. Prandi in nauitide huc sum egressus: te conueni, ecce rem.

Eccebi (ἐξέειπε) per duplex cc. & pen. corr. componitur ex Ec ce & ubi, idemque significat Nuncubi. Calepinus.

Ecceum, ecceam, eccos, eccas, Eccum, id est, ecce hic, subintelligitur uirum de quo agebamus. Ecceam, Ecce hic, subintelligitur foemnam de qua mentio erat. Valla lib. 2. cap. 15.

Eccum ipsum. Plaut. Amph. 10. 16. Et ecceum ipsum uideo, &c. Terent. Eunuch. 5. 3. 9.

— uirum bonum ecceum Parmenonē incedere Video, Eccum Iupiter. Plaut. Amph. 3. 12 0.

Eccum adest. Terent. Eunuch. 4. 7. 6. Atq; ecceum. Plaut. Stich. 9. 71. Atq; ecceum tibi lupum in sermone. Terent. And. 5. 5. 1.

Sed ecceum. Terent. Eunuch. 2. 3. 12. Sed ecceum Parmenonem, sal ue. Ibidem 4. 5. 12. Sed ecceum ipsam.

Eccam, locum signat ubi ea excidit. Plaut. Cistell. 10. 29.

Eccos. Plaut. Menech. 6. 1. Terent. Heaut. 2. 3. 15. Sed uideo, eccos quos uolebam. Pro, Ecce hic quos uolebam.

Ecceillum, antiquum uerbum contractum, pro Ecce illi. Plaut. Persa. 6. 67. Ecceillum domi, & hanc, &c.

Ecceistam, Plaut. Curcul. 14. 16. Certē ecceistam uideo. Pro, Ecce istam. Antiquē.

Eccere] Aduerbum (ἐξέειπε) iurantis, ac si dicatur per Cererem. Plautus Amphit. 7. 3. Eccere, iam tu autem facis, ut tuis nulla apud te sit fides. Alijs placet duas esse dictiones, quasi dicas Ecce re, id est, re uera. Terentius Phorm. 2. 2. 5.

Echymosis] ἐχχυμωσις, Affectus est, qui plurimum una cum contusione, ruptioneque incidit, ut uult Galenus libro 4. Meth. medendi. Idem quoque libro 6. in Aphorism. Hippocrat. echymosin eandem ferē esse cum inflammatione inuuit, differentiam tamen quaedam assignat, ut per te uideri poteris.

Ecclesia] Latine dicitur coetus, & congregatio, ἑκκλησία.

Ecclēsiastes, ecclēsiastes, Concionator, ἐκκλησιαστικὸς. Eccepe]

Eccepe] ἐκκώπει, Diuisio est calua, qua os offensum refractum est, teste Galen. finit. medic.

Ecceum] Vide Ecce.

Eccyclema] αἰς (ἐκκύκλιμα) pegmatis erat species in scena, subiectis rotis, quo circumactio, quae intus acta fuisse, spectatoribus ostendebantur. Ex Cael. Rhod. libro 8. capite 8.

Ecdici] ἐκδικτοί, sunt quos iuriconsulti defensores appellat, qui in municipijs Tribunalium plebis instar erant, & plebem ab iniuria optimatū tuebantur. Vnde tractatus est apud Iustinianum lib. 1. Cod. De defensoribus ciuitatum, & in nouellis constitutionibus x. v. Cic. ad Thermum, libro 13. 57. 3. Dixerat mihi Euthydemus, quum Ephesi essem, se curatorem ut ecdici Mlasijs Romam mitterentur. Id factum non est. Legatos audio missos esse: sed malo ecdicos, ut aliquid confici possit. Quare peto a te, ut eos & Albandenses iubeas Ecdicos Romam mittere. Ecdicorum autem munus erat, iudicio experiri contra eos, qui aurum uel argentum & pecuniam Reip. deberent.

Ecdippa] Oppidum in Phoenice, iuxta Ptolemaidem Claudij Caesaris coloniam, quae quondam Ace uocata est. Author Plin. lib. 5. cap. 19.

Ecebolius] ἐκβολιός, Constantino politanus quidam fuit sophista, qui quib; ethnicus esset, metu tamē imperatoris Constantij simulauit se Christianū: deinde Iuliani tempore, trucidatus gentilis apparuit. Rufus uerō Iouiniano imperante, qui se Christianum profitebatur, ad Ecclesiam reuersus est, atq; ante fores templi prostratus magna uoce clamauit, Calcate me Ialem inspidum. Ad hunc modum leuis & mobilis Ecebolius & ante & post Iulianum fuit. Vide Socrat. hist. Eccles. lib. 3. cap. 13.

Eceiteses] Siciliae populi, inter stipendiarios a Plinio commemorati lib. 3. cap. 8.

Echea] ἐχαια, Ciuitas in Graecia, cuius meminit Strab. lib. 8. illamque Telectum inhabitasse scribit.

Echebecum] ἐχέβειον, Lorum illud latum dicitur, quo ligrum quod inter bouem utrunq; ad iugum usq; protensum est, iugo adnectitur. Cael. Rhod. lib. 2. 6. cap. 5.

Echecrates] ἐχέκρατης, Vir Thessalus, qui quum Phaeacis amore obreuitus, illam supraisset, in causa fuit, ut quum primo uirguncula uaticinandi apud Delphos pontificum gereret, sanctum postea fuerit, ut quin quagenaria mulier, uirginco tamen cultu, futura de tripode panderet. Author Cael. Rhod. lib. 8. cap. 16.

Echemon] ἐχέμων, Priami filius a Diomede occisus. Homerus Iliad. 5.

Echemythia] ἐχέμυθια, Latine taciturnitas dicitur & auscultatio. Vnde echemythos a Graecis dictos putat Budeus auscultatores, & censendi immunitatem habentes in Senatu. Idem alio loco interpretatur echemythos cunctatores, et sermonis homines parcissimos, qui aures duas habere se, uincam linguam in causis etiam publicis meminerint. Vide Gellium lib. 1. cap. 9.

Echeneis] huius echeneis, pen. prod. f. gen. (ἐχένηϊς) Latine remora dicitur. Plinius libro 9. capite 25. 1. Est paruis admodum piscis, affectus petris, echeneis appellatus. Hoc carinis adherente, nauis tardus ire creduntur: inde nomine inposito: quam ob causam amatorijs quoque ueneficis insans est, & iudiciorum ac litium mora, &c. Lucan. lib. 6. 135.

Non puppim retinens Euro tendente rudentes In medijs echeneis aquis. Echeneis, quidam scribunt Echonis. Nomen habet ab ἐχέ τενος, & τὰς ναυίς.

Echemus] Tegeates quidam fuit, qui primus palestram in Olympicis certaminibus uicisse dicitur, ut scribit Cael. Rhod. lib. 13. cap. 17.

Echeneus] per quatuor syllabas, & pen. prod. (ἐχένηϊς) omnium Phaeacum generosissimus, teste Homero libro 7. Odyss.

Echephron] ονίς (ἐχέφρων) unus ex filijs Nestoris, quos septem habuisse fertur, Antiochum, Pissistratum, Tefimenem, Echephronem, Stratum, Perseum, Antham. Vide Homer. & eius interpretes.

Echetle] ἐχέτλη. Rectum illud lignum est, quod inter arandum manu coninet arator, totumque aratrum permoet, ubi uerō infigitur, dicitur Acha. Ex Cael. Rhod. lib. 2. 6. capite 5.

Echetlion] In nauigio locus est, in quo pisces colligunt piscatores: dicitur & uinariū potest, quod ωχέτιον nuncupatur Graecis. Author Cael. lect. antiq. lib. 2. 6. cap. 5.

Echetus] ἐχέτος, Regis cuiusdam nomen apud Homerum in Odyss. mortalibus infestissimi. Meminit Cael. Rhodig. lib. 22. & cap. 22.

Echidna] ἐχίδνα. Latine hydra, ea potissimum quae ab Hercule interfecta est. Ouid. 3. Fasti.

Sanguine Centauri Lerneae sanguis echidnae Miltus ad auxilium tempora nulla dabat.

Tumide echidnae. Ouid. 10. Metam. 63.

Echidna] Nympha, dimidia sui parte puella speciosa, in quascunq; partes oculos flectens: reliqua uerō dimidia, quae serpens immanis erat, in caeuerna diuersans, & cruda mandens. Hec cum Typhone mixta peperit Orthum canem, Cerberum, & Hydram. Author Hesiodus in Theogon.

Echinades] penultima correpta (ἐχίνας) insulae sunt in Epiro, contra Ambracium sinum natae Acheloi impetu, arenae iue limo coniectis, sicut pars Aegypti Nili caeno. Lege Plinium libro 2. quibus locis maria caesserint. & Thucydidem libro 2. ubi de Acheloo. Ouidius libro Metamorph. 3. in uolucro fabulae uerum occultat, & ex Natiadibus factas insulas tradidit, quoniam haec terra fluuio aggeste fuerunt.

Echinometra] ἐχίνομέτρα, Echimorum genus, quorumum spinae longissime, caryes inuicem, nec omnibus idem, rufus & utreus color. Plin. lib. 9. cap. 31.

Echinon] Thraciae urbs est ad Pegasum sinum. Pomp. Mea la lib. 2. in descriptione Thraciae.

Echinophora] Genus conchae. Plin. lib. 32. cap. 11.

Echinopus] podis, Herba quaedam aculeata Dioscoridi, quod sciam, non memorata. Plinius libro 11. Ceras ex omnium arborum satorumque floribus confingunt: excepta rumice & echinopode. In editis Chenopode scriptum est, sed corrupte. Echmopodis mentio est in ueteri disticho, ἄς αὐτὸ ἐχίνοπε δὲ τὰς ἀπὸ τῆς ἐχίνας ὄνους φέρει μακρὰ ἄβητα ἰσομήνη. Turnebus.

Echinus] in bobus uenter proprie dicitur, quamuis & de ceruo item pronuciari nonnulli putent. Ceterum triplicem haberi uentrem tradunt, quorum primus, qui et superius, dicitur Cecryphalus, quia cibum occultit: sequens echinus est, διὰ τὸ ἐχέειν ἐλατὸν ποσὶν, uel ob asperitatem tertium appellant Apocriticum. Ex Cael. Rhodig. Antiq. lib. 4. cap. 5.

Echimi (ἐχίμοι) ornamenta circa carpum manus, ex Polluce libro 5. capite 16. ita ut non admodum dissimilia intelligat brachialibus & armillis, de quibus etiam supra diximus.

Echimus, huius echimi, penultima producta (ἐχίμος) tegmen spmosum, quo seruantur castanea. Echinos enim diris

am significat. Vnde castaneae echinatae. Plinius libro 15. capite 23. 1. Noces uocamus & castaneas, quamquam ac-
 comminatiores glandium generi: armatum his echinato
 calyce u. illum est.
 Ab huius tegminis similitudine, echinus dicitur est piscis quidam
 ex cancrorum genere, teste Sipontino. Plin. lib. 9. cap. 31. 3.
 Ex eodem genere sunt echini, quibus spinae pro pedibus in-
 gredi est his in orbem uolui. itaq; detritis sepe aculeis in-
 ueniuntur. Mart. lib. 13. 86.
 Iste licet digitos testudine pungat acuta,
 Cortice deposito mollis echinus erit.
 Marinus echinus. Horat. Epod. 5. 6.
 Echinus apud Graecos terrestre animal, cui apud nos hericio
 nomen, ab haerendo deductum: & aequae hirsutus est atque
 marinus echinus.
 Echinus parturiens cunctatur, uel echinus partum procrasti-
 nat. Pro uerbum in eos qui in perniciem suam morari cau-
 sas innectunt: cuiusmodi sunt illi uersuram facientes, &c.
 Echini enim terrestres, id est, erinacei, existimantur aculeos,
 catulorum suorum partum morari solere, ac deinde aculea
 tuoribus factis catulos egerunt eniti. Hec Budeus.
 Echinus, genus uisus enei est. in quo calices lauuntur: alij ama-
 pullam dicunt esse uitream. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 2. 4.
 Pocula cum cyatho dum sustinet, astat echinus
 Vilis, cum patera guttus, campana supellex.
 Athenis etiam Echini nomine intelligebatur scrinium forense,
 in quod dicta testium & totius litis acta coniciebantur:
 unde in Echinum conicere dicebant, pro eo quod est, acta
 in iudicio proferre. Echinus, quoque inter placentas recen-
 setur apud Athenenses, ut refert Cel. lib. 9. cap. 16.
 Echinus, Aedificium (ἐπιπόλιον) ut, Echinata casta-
 nea. Plinius libro 27. cap. 9. 13. in cacumine capitula sunt e-
 chinata spinis.
 Echinus] oppidum in ora Phibiotidis, ad Maliacum sinum,
 circa quod Sperchius in mare influit. De hoc Cic. in Arato,
 Dicitur ex celsis errant in collibus amens,
 Quos tenet Aegeo defixa in gurgite Echinus. Recen-
 setur etiam a Ptolemaeo lib. 3. cap. 13.
 Est item Echinus Stephano oppidum Acarnaniae, non procul
 ab ostio Acheloi, quod Echimadibus insulis nomen fecisse pu-
 tatur. Meminit huius oppidi Plin. lib. 4. cap. 1.
 Echinus, Herba, de qua sic Galenus lib. 6. Simpl. Echini herbae
 fructus acerbus est, ac proinde repellentis & exicatoriae
 facultatis. Vtuntur eo ad oculos fluxiones & aurium.
 Echinosia] Insula Euboeae uicina, quae postea Cimolus dicta
 est, referente Plin. lib. 4. cap. 12.
 Echion] ἐχίων, Pictor insignis. Plinius libro 35. capite 7,
 Quatuor coloribus Solis immortalia illa opera ficere, ex
 albis Melino, ex silaceis Attico, ex rubris sinopide Pon-
 tica, ex nigris atramento, Apelles, Echion, Melanthius,
 Nicomachus clarissimi pictores, cum tabula eorum singulae
 oppidorum ueniret opibus. Fuit et alter Echion statuarius,
 qui centesima septima Olympiade floruit, teste eodem Plin-
 io, lib. 34. cap. 8.
 Echion] ἐχίων, Alij Doriada, nonnulli Alcibiadion uo-
 cant. Spinosa herba est, quae non modo a serpente com-
 morsis cum uino pota auxiliatur, sed praesumentes quoque
 exictu nihil molestum pati sinit. Hec Paulus lib. 7. Vide &
 Dioscorid. lib. 4. cap. 25.
 Echion, siue Echium Plinius lib. 29. cap. 6. 13. Viperam ui-
 uam in fictili nouo comburere, addito foeniculi succo ad
 cyathum unum, & thuris manna una, atq; ita suffusiones
 oculorum, & caligines inungere, utilissimum est. medica-

mentum id Echion uocatur.
 Echion] penult. product. (ἐχίων) unus fuit è socijs Cadmi,
 primi regis Thebarum, & pater Penthei regis: qui ab eo
 dicitur Echionides & Echionius, id est, Thebanus, ut notat
 Seruius. Virg. Aen. 12,
 Nomen Echionium, matrisq; genus Peridiae.
 Inuidius cursu Echion. Ouid. 8. Metam. 62.
 Arces Echioniae. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 11.
 Plebs Echionia. Stat. 1. Theb. 34.
 Thebae Echioniae. Horat. 4. Carm. ode 4. 13.
 Echite] es (ἐχίτη) Herba est similis scammonio, de cuius na-
 tura consule Plin. lib. 24. cap. 15.
 Echites] ἐχίτης, Gemma est, colore uiridi subobscura,
 quandam uiperæ similitudinem referens. Plinius libro 37.
 capite 11.
 Echo] echus, scem. gen. Est uocis uel soni repercussio. Grae-
 ce ἠχώ, sonus, & ἠχέω, resono. Plinius lib. 36. cap. 15. 2,
 Eadem in urbe, iuxta portam quae Thracia uocatur, uires
 v. 11. acceptas uoces numerosiore repercussu multiplicat:
 nomenq; huic miraculo, Echo est à Graecis datum. idem lib.
 2. cap. 4. 4. Montium uero flexus, crebriq; uertices, & con-
 flexa cubito, aut confracta in humeros iuga, concavi ual-
 lium sinus, scindunt in aequaliter inde resultantem aera, quae
 causa etiam uoces multis in locis reciprocas facit. Ouid. lib.
 3. Metamorph.
 Planxerunt Dryades, plangentibus a sonat echo. Mar-
 tialis lib. 2. 85,
 Nusquam Graecula quod recantat echo.
 Resonabilis echo. Ouid. 3. Metam. 72. de Narcisso.
 Reparabilis echo. Persius Satyr. 1. 11.
 Echo] item porticus Olympiae fuit, quam Hetaphonon ap-
 pellabant, quoniam septies eadem uox ibi reddebatur. In
 hanc sententiam ait Lucretius,
 Sex etiam ac septem loca uidi reddere uoces
 Vnam quum faceres, ita colles collibus ipsi
 Verba repulantes iterabant uerba referre. Echo ue-
 rò à Latinis dicitur imago. Valerius Flac. libro 3. Argo-
 nauticam,
 Rursus Hylan, & rursus Hylan per longa reclamat
 Auiā, responsa solum. & uaga certat imago. Horatius,
 Quem deum, cuius recinit iocosa
 Nomen imago. Vbi Porphy. imaginem interpretatur
 uocis reflexionem: itaq; dictam uult, quasi imitacionem.
 Eclatimata] ἐκλαττωματς, Mulieres erant saltationes, de
 quibus uide Cel. Rhod. lib. 5. cap. 4.
 Eclecta] orum, neut. gen. auctore Budeo libro 3. de Affe-
 sunt adnotata, & ἐκλογαί adnotaciones, & ἐκλογαί ad-
 ea quae legendo adnotamus. Plinius minor libro 3. epistola
 5. de Plinio auunculo, Perire omne tempus arbitrabatur
 quod studij: non impartiretur. Hac intentione tot ista uo-
 lumina peregit, electorumq; commentarios c. x. mihi re-
 liquit, episthographos quidem, & minutissime scriptos.
 Quo in loco non electorum, quae Latina dictio est, sed ec-
 lectorum legendum esse contendit Budeus. Idem in com-
 mentarijs linguae Graecae, Eclectici sunt Philosophi quidam
 sui arbitrij, & flosculos legentes Philosophiae sectarum.
 Eclegomena sunt, quae adnotantur & reueruntur, unde ec-
 lecta apud Plinium iuniorē, in epistola in qua de auun-
 culo suo loquitur. Eclectorum enim legi debet, non e-
 lectorum.
 Ecligma] ecligmatis, siue eclegma (ἐκλεγμα) uulgus medi-
 corum electuarium uocat. Plinius lib. 20. cap. 22. 14. Ad
 phthysim utilissimè semine sunt ecligmata. idem libro 21. 3.
 de iby.

de thymo. Ab eo nomen habet, quod linctu, non uoratu
 absumatur.
 Eclipsis] ἐκλειψις, Latine defectio. est enim defectus quidam
 necessariae distionis, quam desiderat praecisa sententia: ut,
 Haec secum. Deest, loquebatur. Terent. Adelph. 2. 1. 4. Ego
 istam omnibus inuulis. Idem Andria, Verbum unum caue de
 nuptijs. Deest, dicas.
 Eclipsis lunae: Hoc est, defectus lunae, nempe dum sol per inter-
 positionem terrae ita luna opponitur, ut luna ipsa lumine
 suo proprio carere uideatur. Plin. lib. 2. cap. 12. 1.
 Eclipses in plurali. Auctor ad Herennium, lib. 3. 131. Solis ex-
 ortus, cursus, occasus nemo admiratur, propterea quod
 quotidie sunt: at eclipses solis mirantur, quia raro accidunt:
 & solis eclipses magis mirantur quam lunae, propterea quod
 haec crebriores sunt.
 Eclipticus, pen. corr. Adiectiuum (ἐκλειπτικός) Plin. lib. 2.
 cap. 16. 6. Conuenit stellis in occasu uespertino proximas
 esse terrae & latitudine & altitudine, exortusq; matutinos
 in initio cuiusq; fieri: stationes in medijs latitudinum arti-
 culis, quae uocant ecliptica.
 Ecloga] pen. corrept. (ἐκλογία) Latine dicitur electio, electus,
 explanatio, annotatio. Dicitur & sermocinatio seu collo-
 quium. Vnde Ecloga Virgilij Et eclogarj apud Ciceronem
 ad Atticum, lib. 16. 32. 7. id est, sermocinatiores, uel audi-
 tores sermonum.
 Elygmata] ἐκλογματα, dicuntur, quum aliquid in ore te-
 nentes paulatim distillando sorbentur. Plin. 8. femine lini
 sunt elygmata.
 Enepephas] ἐνεπεφασ, Procella genus est, teste Plinio lib. 2.
 cap. 48. quae ex se ipsa nubis distensione erumpit, hinc est,
 sine pluuijs. Nam quae cum imbris nubes frangit, ex
 hydrae uocantur.
 Eton] Vide Icon.
 Etonia] ciuitas in Graecia, ad sinum Maliacum: de qua
 sic Plin. lib. 4. capite 7. Postea Maliacus sinus ab incolis di-
 ctus, in quo oppida Halcyone, Eoona, Phalarum. Haec ille
 in descriptione Graeciae & Atticae.
 Econtrario] ἐναντίας. Vide b' prepositioem m.
 Epphantus] ἐπιφανής, Syracusius Philosophian professus
 fuit, qui Deum mentem, & animum esse existimauit, ut Ori-
 genes scribit.
 Epphrasis] ἐπιφρασις, Est mera puraq; enarratio, & τὸ
 ἐπιφρασις, quod est exprimere, clarè & euidenter explicare
 Hesihius λόγος ἐπιφρασις, hoc est, sermonem euidentem
 interpretatur.
 Epphrasis autem, ut Celio placet, à narratione differt, q
 haec nudam habeat rerum expositionem, illa tantum non
 etiam oculis audientium subiiciat. Praeterea Narratio u-
 niuersum inquirat: sicuti, in Athenienses à Lacedaemonijs
 esse bellatum. Epphrasis autem per Partes: uti, quo genere
 belli, quibusq; machinarum tormentis. Haec ille Antiq. lect.
 lib. 13. cap. 19.
 Epphyades] ἐπιφραδές, dicuntur intestinorum appendices.
 Vide supra in Apophyades.
 Epietma] atis, penultima producta (ἐπιετμα) Medicis est
 calus in multas partes diffractio, simul ubi intruse osis
 partes in unum decubuerint, ac membranà innixu suo pre-
 mant. Galen lib. finit. medic.
 Eplexis] ἐπιπληξις, Latine consternatio. Est emotio mentis,
 quae ex repentina aliqua perturbatione extrinsecus adue-
 nit. Vide Gal. lib. finit. medic.
 Ecquanam] Vide Ecquis.
 Ecquando] ἐκ ποτὶ, id est, Et quando. Cic. pro lege Agrar.

31. Quero à populari Tribuno plebis, ecquando nisi per
 xxx v. tribus creati sint. Idem 7. Verr. 53.
 Ecquis] ecqua, ecquod, & ecquid (ἐκτί) pro Et quis, & in-
 c mutato, ut expeditior esset pronuntiatio. Significat au-
 tem Num aliquis. Terentius Eunuch. 5. 9. 1. O popularis
 ecquis uiuit me hodie fortunatio? Cic. 4. Verr. 7. Ec-
 quam existimatis unquam illa in prouincia, &c. Calius Cia-
 ceroni, lib. 9. 15. 1. Ecquem autem, &c.
 Ecquo de homine. Cic. 4. Verr. 113.
 Ecqua. Cicero in Verrem, ut uideant & inuestigent ecqua uir-
 go sit, an mulier, &c. Idem Attico, libro 7. 128. 3. Quod
 queris ecquae spes pacificationis sit, &c. Idem pro lege Ma-
 nilia, Ecquam putatis ciuitatem pacatam fuisse quae locu-
 plas sit?
 Ecquod. Cic. 5. Verr. 112. Ecquod iudicium Romae tam dissolu-
 tum. Sic Liu. 1. ab Urbe, 36. A' pleriq; rogitantibus dimissi,
 ecquod feminis quoq; asylum aperuissent.
 Ecquid. Terentius Heaut. 3. 3. 4. Quid tu, ecquid de illo quod
 dudum tecum egit?
 Ecquid te pudeat? Terent. And. 5. 2. 30. Cic. ad Attic. lib. 2. 23.
 1. Voco, quero, ecquid literarum? negant. Idem 1. in Catil.
 15. Quid est Catilinae? ecquid attendis? ecquid animaduertis
 horum silentium? patiuntur tacent.
 Ecquid pro Aliquantum. Terent. Eunuch. 1. 2. 3,
 — ecquid nos amas De fiduciam istae?
 Ecquid sit, pro eo quod dicunt, Quicquid sit. Plaut. Casin. 8. 52.
 Ecquisnam, ecquenam, ecquodnam, & ecquidnam (ἐκτίς)
 Cicero in Topicis, 4. 4. Ecquidnam honestum sit, ecquid na-
 quam re uera, an haec tantum opinione sint. Idem in Vati-
 nium, 29. Ecquisnam tibi dixerit? Idem 10. Philip. 283. Eca-
 quodnam principium putatis libertatis capessende? Idem
 4. de Fin. 110. Ecquanam fieri possit accessio? Catul. ad Ve-
 ranium & Fabullum, 25. 2,
 Ecquidnam in tabulis patet lucelli Expensum?
 Ecreteice] ἐκρετικῆ, Regio est non procul à Suanibus po-
 pulis in Themiscyrena regione, ut refert Plin. lib. 6. cap. 4.
 Ectylis] ἐκτύλις, Effluxio. Quo nomine Aristoteles libro 7.
 de Nat. animalium, eas conepius corruptiones uocari scri-
 bit, quae intra septimum diem sunt: abortiones, usq; ad qua-
 dragessimam uocantur. Ex Bud. in Annot. in Pand.
 Ectylis] huius estylis, penult. corrept. (ἐκτύλις) Est affe-
 ctus eorum qui mente sunt emota, ut inquit Lactantius:
 quos Plinius mente commotos appellat, lib. 23. cap. 1. 12. id
 est, suuaticos.
 Ectylis] ἐκτύλις, Graecis dicuntur milites, uelut extra or-
 dinem adiecti, ut cornicines sunt, ac signiferi, fabri, & id
 genus alij. Meminit in collectaneis Suidas.
 Ectylis] huius estylis, f. ge. (ἐκτύλις) Latine dici potest pro-
 ductio. Figura est qua syllaba naturaliter correpta produ-
 citur: ut, Italiam scio profugus: quum Italiam prima corre-
 pta dicere debeamus. Donatus.
 Ecthyptis] scemim. gener. (ἐκθύπτις) est consonantium cum
 uocalibus asperè concurrentibus difficilis ac dura colla-
 tio: ut,
 Littora multum ille & terris iactatus & alto.
 Ectini] Populi, inter Alpinas gentes à Plinio commemorati,
 lib. 3. cap. 20.
 Ectrapelos] penult. corrept. (ἐκτραπέλος) quasi horrens,
 & auersans communem & usitatum naturae modum. Plin.
 lib. 7. cap. 16. 9.
 Ectropium] siue Ectropia, ectropia (ἐκτροπίον, ἢ ἐκτρο-
 πία) diuisio palpebrarum, quum silicet inferior
 palpebra non satis sursum attollitur, sed pendens hiat.
 nec

usc cum superiore committitur. Lagophthalmos uero, quum superior palpebra non descendit. Caelius libro 16. capite 1.

Edypa] penult. corrept. edyporum (ἐδύπων) dicuntur opera quae ex ipsis typis formata sunt. Plin. lib. 37. cap. 10. 33. Haec sunt geminae quae ad edypas sculpturas aptantur. Idem lib. 35. cap. 12. 3.

Eculcus] Vide Equuleus.

E **D**

Edacitas, Edax] Vide Edo, es.

Eddana] Ἐδδανα, Vrbs est ad Euphratem, à Phoenicibus habitata: ita dicta ab Eddano duce. Stephanus.

Edcaire] Qui praesint regijs epulis: dictis ἀπὸ τῶν ἐδῶν ἀέτρων. Festus.

Edcumata] electa. Festus.

Edenates] Alpini populi, quos cum pluribus alijs à Romanis denictos scribit Plin. lib. 3. cap. 20.

Edentare] Id est, dētes excutere, & rumpere (ἀποδονδῶν) Plaut. Rud. 16. 4. 6.

Nimis uelim homini improbisimo malas edentauerint.

Edentatus, penultima producta, Participium, Macrobi. lib. 7. Saturn. capite 3. Sunt alia scommata minus aspera, quasi edentatae belluae morsus.

Edentulus, penult. corrept. (ἐδῶν, ἀδῶν) Qui sine dentibus est. Plautus Casina, 12. 20. Propter operam illius improbi edentuli.

Edera] Vide Hedera.

Edepus] Ἐδῦς, Cuius Straboni, in qua terra motu illo uniuersa Graeciae, aquae calidae triduo retentae rursus effluerunt. Vide eum lib. Geograph. 1.

Edeffa] Arabiae ciuitas, antea Antiochia dicta, ut scribit Plinius lib. 5. cap. 24.

Edeffa (Ἐδδῶν) Ciuitas est Mesopotamiae, siue, ut Plin. manuit, Syriae Coeles, olim Rhages dicta, teste Hieronymo de traditionibus Hebraicis. In hac Agabarus toparchus regnauit, cuius extat ad Christum epistola, & Christi ad eundem responsio, ut uidere est apud Euseb. Histor. eccles. libro 1. Haec olim etiam Bambyce dicta est. Strabo, trans Euphratem est Bambyce, quam & Edeffam & Hieropolim uocant, in qua Atergatim Syriam deam colunt.

Edeffae (Ἐδδῶν) Dicitur sunt Edeffe ciues.

Edetania] Hispaniae citerioris regio. Plinio libro 3. capite 3. Regio Edetania ameno praetendente se stagno ad Celtiberos recedens.

Edico] edicis, pen. prod. edixi, edictum (ἐδικάω, ἐδικάω) edicere, iudicare, discernere, edicto uetare: & proprie est magistratum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 6. 2. Quum Tribuni plebis edixissent. Senatus adesse ad XIII. Calen. Ianua. haberentque, &c. Lilius 2. ab Vrbe, 10. 4. Concioni deinde edicto addidit fidem, quo edixit ne quis ciuem Romanum aut clausum teneret.

Inter Edico & Interdico, hoc interest: Edicimus quod iubemus fieri: interdico quod uetamus fieri. Edicimus etiam uni generi hominum: interdico diuersis. Itaque Praetoris edicta & interdicta dicuntur. Donatus.

Edicere, pro Denunciare. Terent. Hecyr. 4. 1. 51. Ibo intro, atque edicam seruis, ne quoquam efferrī sinant. Idem Eunuc. 5. 5. 20. Dico, edico uobis, nostrum esse illum herilem filium. Ibidem 5. 9. 33.

Proscribere & edicere diem. Cic. 3. Verr. 99.

Comitia edicere ad Calend. Februar. Cicero Quinto fratri, lib. 2. 6. 3.

Concilium edicere. Gel. lib. 15. cap. 27.

Iustitium edicere. Cic. de Arusp. respon. 51.

Legem edicere. Cic. 2. de Legib. 39.

Edicere socijs conuentum. Liu. 6. bel. Pun. 2. 62. Sic, Edicere Senatum, apud Suetonium.

Edixit socijs conuentum Tarraconem. Liu. 3. ab Vrbe, 4. 5.

Edicere diem ad conueniendum in Hetruriam. Liu. 1. belli Macedon. 38.

Edicere militibus praedam. Liu. 8. ab Vrbe, 18. 6.

Edicere, pro Praedicere, & praemonere. Cicero 2. de Finibus 118. Est enim tibi edicendum quae sis obseruaturus in iure dicendo.

Edici, passiuum (ἐδικάω) Cicero. Phil. 2. 0. 5. Tumultum esse decerni, iustitium edici, saga sumi dicit placere.

Edictus, Participium (ἐδικάω) ut, Edicto mercatu uendere. Plin. lib. 12. cap. 10. 7.

Edicto, edictus (ἐδικάω) edictare, Frequentatiuum. Plaut. Epid. 3. 2. Idem Amphit. 8. 182. Tute edictas facta tua. Hoc est, dicit, narras, recenses.

Edictum, edicti (ἐδικάω) iustum principis, uel magistratus. Cic. pro Quincto, 14.

Edicta & decreta. Cicero. 3. Verr. 66. Non hi qui decretis, edictisq; tuis, in te concitati, infestiq; sunt.

Immitte & minax edictum. Ouid. 2. Trist. 27.

Inimicum edictum. Cic. pro lege Manilia, 40.

Peculiare edictum. Vide Peculiaris.

Edictum circumducere, Decretum irritum facere & abolere. Quo uerbo Vlpianus usus est in l. & post edictum. de iudicij.

Edicto audiens. Vide Audio.

Componere edictum. Cic. 3. Offic. 10. 5.

Conscribere edictum. Cic. 3. Offic. 10. 5.

Edicto Praetoris, de salu agroq; communi & seruis communibus detruditur. Cic. pro Quincto, 14.

Dare edicta terris. Claud. 8. Paneg. 7.

Habere edictum. Cic. 9. Philip. 2. 68.

Facere edicta in populum. Tacit. lib. 19.

Ex edicto Praetoris possidere bona alicuius. Cicero. pro Quincto, 41. & 49.

Sancire aliquid edicto. Cic. pro Flac. 52.

Vetare edicto. Hor. 2. epist. 1. 48.

Edictum etiam priuati hominis dicitur. Terent. Heaut. 4. 1. 10.

Primum hoc te oro, ne quid credas me aduersus edictum tuum Facere esse ausam.

Edictales, Hoc nomine decorabantur qui annum unum in legu studio uersati, alterum etiam adiuuebant: ducta scilicet appellatione ab edicto, cui cognoscendo tum operam nauabant. Imper. in epist. ad Antecessor. 5. 3. In secundo autem ditmo, per quem ex edicto eis nomen antea positum, & a nobis probatur, &c.

Edictalis bonorum possessio, quae edicto defertur. l. 30. §. 1. ff. de acquir. hered. lib. 1. §. 1. ff. si tabul. testum.

Edictio, Verbale (ἐδικάω) Plaut. Capt. 13. 42. Basilicas edictiones atq; imperiosas habet.

Basilicae edictiones. Vide Basilicus.

EDIL. CVR. uel ED. Aedilis curulis. EDIL. P. Aedilis plebis.

Edim] Vide Comedim, in Comedo.

Edisco] ediscis, edidici, pen. corr. (ἐδιδάσκω) ediscere, Memoria complecti. Cic. 2. Tusc. 48. Ita sunt deinde dulces, ut non legantur modo, sed etiam ediscantur.

Artes contenta paternas Edidicisse fuit. Ouidius 2. Metamorph. 128.

Lauri ediscunt. Virg. eclog. 6. 17.

Linguae ediscere. Ouid. 2. de Arte amandi, 2. 5.

Vsum ediscere. Ouid. 7. Metam. 20.

Vultus alicuius ediscere. Valer. 1. Argon. 7. 5.

Nec potuit similes, uoluitue ediscere uultus. Id est, non potuit dignoscere filiorum formas.

Inter lusum locos ex poetis maxime ediscere licet. Quinil. lib. 1. cap. 1. 2. 6.

Ediscendus ad uerbum libellus. Cic. 4. Acad. 2. 4. 5.

Edissa] Cic. Verr. 7. Edissa portus in Sicilia.

Edissero] edisseris, pen. corr. edisserui, edisseritum (ἐδίσσω, ἐδίσσω) edisserere, Ordine exprimere, explanare, declarare. Cic. de claris Orator. 32. Quis in docendo, edisserendoq; subtilior? Lilius 4. bel. Maced. 191. Plaut. Capt. 17. 1. 4.

Iam animaduerte: haec mihi quae dicam, edisserere.

Pacuius, Edisserere fabulam hanc. Cic. 2. de Legib. 86.

Vera edisserere. Virg. 2. Aeneid. 30.

Edissero, edisseris, edisserere, Frequentatiuum (ἐδίσσω) Plaut. Amph. 7. 4. 2. Ordine omne ut quicquid actum est, aut apud hostes sedimus, Edisseratui.

Editio, Edictus, Editus] Vide Edo.

Ediuerso] Ἐδῶν, Vide & praepositionem. Plin. lib. 6. cap. 4. 4. Et lib. 23. cap. 4. 3.

Edo] es, est, uel edo, edis, prima corr. edi, esum, uel estū (ἐδω, ἐδω) esse, uel edere. Comedere. Virgil. 4. Aeneid. 14.

— est mollis flamma medullas. Cic. ad Atticum lib. 13. 2. 98. 4. Itaque & editi & bibi & dicitur, & incunde, & opipare sanè & apparatè.

Edi, praeteritū. Cic. 5. Tusc. 137. Nec esuriens Ptolem. ederat.

Edere de patella. Cic. 2. de Finib. 38.

Au idè edere. Ouid. 3. de Arte aman. 151.

Agellos edit pecus. Horat. 1. epist. 12. 3.

Edere pugnos, per translationem, pro Percuti pugnis. Plautus Amph. 4. 155.

Vbi esuri sumus? pro Vbi praesuri uel cenatur? Plaut. Menech. 4. 3. 6. Et Poenulo, 7. 31. Edere de alieno.

Esuri arduo edendi. Ouid. 8. Metam. 167.

Rabies edendi. Virg. 6. Aeneid. 12.

Edendus, participium (ἐδω) Cic. de Amic. 60. Multos modos salis simul edendus esse, ut amicitiae munus expletum sit.

Edor, ederis, penult. corrept. esur. Praeteritum esus (ἐδω) Plinius lib. 20. cap. 9. 12. Et in Aegypto, propter amaritudinem non esur. De brassica loquitur. Columel. libro 2. cap. 10. 11.

Esur, imperfonale (ἐδω) Plaut. Mostel. 4. 78. Iam ista quidem absumpta res erit, quando dies noctesq; esur, bibitur. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 14.

Esito, esitas, pen. corr. (ἐδω) esitare, Frequentatiuum à supino Esum. Cato cap. 157. 9. Lotium conseruato eius qui brassicam esitauerit. Gellius lib. 4. cap. 11. Pythagoram Philosophum non esitauisse ex animalibus. Ibidem, Videtur autem de Cyamo non esitato casu erroris fuisse. Plinius libro 20. cap. 9. 5.

Edax, edacis, pen. prod. om. gen. (ἐδάω, ἐδάω) vorax, & consumptor: ut, Edax hospes. Cic. pro Flacco, 31. Terent. Phorm. 2. 2. 21. Alere nolunt hominem edacè. Idem in prolog. Eun. 38. Edax parisius.

Edaces multi cibi. Colum. lib. 6. cap. 2. 12.

Curae edaces. Horat. 2. Carm. ode 11. 4.

Ignis edax. Ouid. 4. Fast. 158.

Imber edax. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Liur edax. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.

Lucus edax, maciesq; malis comes addita morbis. Silius libro 13. 117.

Parasitii edaces. Horat. 2. epist. 1. 35.

Tempus edax rerum. Ouid. 15. Metam. 17.

Turdi edaces. Horat. Epod. 1. 7.

Vetustas edax. Ouid. 15. Metam. 17. 5.

Virus edax. Ouid. 5. Fast. 81.

Vultur edax. Ouid. 1. Trist. 5. 3.

Esurix, esuricis, penult. prod. saem. gen. (ἐσείρω) Ed est quae deuorat cibos. Plautus Casina, 17. 20. Ego noui ambas illas esurices, corbitant ubi comesse possunt.

Edacitas, pen. corr. edacitatis, saem. gen. (ἐδάω) Vonractus, consumptio. Cic. ad Quinctum, fratrem, lib. 3. 2. 4. 15. Edacitatem pueri pertimesco.

Esurio, esuris, pen. corr. esurui, esurui, pen. prod. (ἐσείρω) esurire, Cupio edere. Plautus Curcul. 8. 11.

Qui homo mature quae fuit pecuniam, Nisi eam mature parsit, mature esurit. Mart. lib. 7. 26. Vilius esurio.

Esuribo, pro Esuriam. Pomponius Augure, Imo mane non esuribus diuitius, quare roga. Nanius Moris & uita iudicio, ita uobis otiosus sum, mihi algebo, & mihi esuribo.

Facile esurire. Caelius Ciceroni, libro 8. 17. 5. Vestras copias non noui: nostri ualde depugnare, & facile algere & esurire consuerunt.

Esurior, Passiuum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 2.

Nisi tibi quod nobis esuriatur, erit.

Esuriens, Participium (ἐσείρω) Ouid. lib. 2. de Remed. amor. 47. Non facile esuriens posita retinere mensa.

Esuriens dominus, pro Aucto. Horat. 2. Ser. m. Satyr. 13.

Esuriturus, pen. prod. (ἐσείρω) Terent. Heaut. 4. 2. 2. 8. Modo licet uiuere, est spes. C. l. quae s. non esuriturus

Esuriales, frivae (ἐσείρω) Quibus ab edendo seriatetur. Plaut. Capt. 8. 8.

Esurio, esurionis (ἐσείρω) Qui esurit. Plaut. Vers. 4. 23. O saturio opportune aduenisti mihi.

s. Mendacium ad epol. dicit, atq; haud te decet: Nam esurio uenio, non aduenio saturio. Antiqua uerba.

Esuritor, penult. prod. Verbale (ἐσείρω) Martialis libro 3. 14. Romam petebat esuritor Tutius. Hoc est, Qui saepe esurit.

Esuries, esurici, pen. prod. saem. gen. (ἐσείρω) pro fame etiam apud antiquos sumebatur.

Esuritio Verbale (ἐσείρω) Idem Mart. lib. 5. 12. 9. Quam solet esuritionem. Gellius lib. 16. cap. 3.

Corpus aridum sole, frigore, esuritione. Catul. epig. 20. 3.

Pater esuritionum, Valde famelicus. Catul. epig. 18. 1.

Esurigo, pen. prod. esuriginis, saem. gen. (ἐσείρω) Idem. Varro, Vbi lubet, tunc licet accubitus, accedo strenuus, stimulans quod esurigo funderet cestas. Nonius.

Esus, huius esus (ἐδω) Plin. lib. 20. cap. 7. 7. Stomachos dissolutos nullissime adiuuant, uti ne eo esu alluantur. Hoc est, comestione. Quaedam exemplaria legunt, Stomachi dissoluti utilissime adiuuantur, in eo usu, &c.

Edilis, & hoc edile, pen. prod. (ἐδάω) pluraliter edili: uel cadulis, per quintam uocalem, dicuntur omnia quae ad esum pertinent. Gellius lib. 17. cap. 11. Quod ex saluis usu foret, ut edilia quidem omnia defenderet ab arteria, depelle-retq; in stomachum & pulmonem.

Capreae edules. Horat. 2. Ser. m. Satyr. 4. 9.

Edulium, Ἐδύμιον (inquit Valla in Raudensem) est quicquid edimus, aut quicquid ad prandium cenamq; edendi gratia nobis apponitur & sumimus.

Edo, edonis, pen. prod. (ἐδω) Nonius, Edones & phagones

nes ab edacitate unum Latini, et aliud Graeci. Varro, Edones Romam, ut turba, intendat annonam, sed propter phagones ficedulam pinguem aut turdum nisi uoluntatem non uideo.

Edo] edis, prima prod. editi, editum, pen. corr. (in *Adolphi*) edere, Est emitte, et quasi extra dare. Plin. lib. 10. cap. 52. 3. Foeminam edunt quae rotundiora gignuntur oua.

Edidit centum uasa haec uitis. Suet. de claris Gram. 23.

Edere et exponere. Cicero 3. de Leg. 67, Apud eosdem qui magistratu abierint, edant et exponant quid in magistratu gesserint.

Peruulgare atq; edere tabulas, et c. Cic. pro Sylla, 32.

Audacter et licenter edere. Catul. in Camertum, 54. 4.

Edere, apud Iurisconsultos, quod nunc Per scriptum dare, uel Per declarationem, dicunt. Budeus.

Edit quisq; quod potest: id est, profert et agit. Plautus Amph. 4. 77.

Natus, et in lucem editus. Cic. 1. de Legib. 23.

Edere animam, pro Mori. Cic. pro Sestio, 71.

Annos. Ouid. Dum licet, et ueros etiam nunc editis annos.

Annales. Cic. ad Atticum, lib. 2. 31. 7.

Authorem alicuius doctrine: hoc est, Proferre, et in medium afferre. Liu. 1. ab Vrbe, 73.

Cedem. Liu. 5. ab Vrbe, 65.

Cantus edere, et Cantare. Idem. Cic. 2. de Diuinat. 84.

Certamen cruentum. Liu. 1. bel. Pun. 160.

Clamorem. Cic. 2. de Diuin. 75. Et Liu. 6. bel. Pun. 24.

Corpus edere super equum. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 23.

Aliquid dignum hominum auribus efficere, atq; edere. Cic. 1. de Orat. 59.

Dolorem. Lcan. lib. 7. 9.

Exemplum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 8.

Exempla foeda in socios per foedam auaritiā. Liu. 9. bel. Pun. 48. Et Cesar. 1. bel. Gall. 126.

Exempla auaritiā. Liu. 5. bel. Pun. 176.

Facinora. Liu. 3. bel. Pun. 26.

Foetus, dicitur ager. Cic. 2. de Oratore, 72. Subactio mihi ingenio est opus, ut agro non semel arato, sed nouato et iterato, quo meliores foetus possit et grandiores edere. Liu. 8. bell. Pun. Et insuetos foetus animalia edere. Virg. 4. Georg. 40.

Frondem edere dicitur arbor. Colum. lib. 5. cap. 6. 2.

Fructum edere dicuntur arbores et animalia. Colum. de Arboribus, cap. 21. Cic. 2. de Nat. deor. 236.

Funera. Liu. 9. ab Vrbe, 114.

Genitus dolobus edere. Lucret. lib. 4. 204.

Gladiatores edere. Tacit. lib. 13.

Edere herbas dicuntur campi. Colum. lib. 2. cap. 4. 1.

Hinnitus edere. Ouid. 2. Metam. 134.

Iguem. Liu. de bel. Maced.

Indictum. Cic. pro P. Sylla, 33. Sed tamen abs te, Torquate, quae ro, quum indicatus tuus inimicus esset, et esset eius rei frequens Senatus, et recens memoria testis, tibi meo familiari et contubernali, prius etiam edituri fuerint indictum scribae mei si uoluisse, quam in codice retulissent?

Oblitia non edunt laudem. Sil. lib. 13. 134.

Edere leges. Cic. 2. de Leg. 30.

Librum. Cic. 4. Acad. 24.

In aliquem libros edere. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.

Luci. Cic. 2. de Diuinat. 96. ex antiquo poeta.

Ludibrium. Liu. 10. bel. Pun. 135.

Ludos. Suet. in Iulio Cesare, cap. 39.

Proprio sumptu ludos edere. Tacit. lib. 1.

Mandata alicui, Exponere suam commissionem, ut uocant, uel suum onus. Liu. 5. bel. Maced. 72. Idem 5. ab Vrbe, 160,

Quibus postquam mandata ediderunt, in concilio Gallorum datur responsum.

Motus edere. Lucret. lib. 3. 113.

Munus gladiatorum. Liu. 8. bel. Pun. 109.

Murmur edere. Ouid. 14. Metam. 56.

Nefas edere. Stat. 8. Thebaid. 14.

Edere nomen, pro imponere. Liu. 1. ab Vrbe, 156.

Est etiam edere nomen, Proferre uel efferre nomen suum ut describatur, et ueluti suum nomen profiteri in actis, quem manu missuri sumus: id quod fiebat ante cognitionem Constitulis. Quinetia Edere nomina, hodie dicere possumus eos qui prouocatores apud acta curiae presentari dicuntur. Haec Budeus. Cic. 4. Verr. 46, Quibus ego testimonium denuntiaui, quorum nomina edidi Metello.

Nomen alterius alicui edere et iniicere. Cic. pro Domo sua, 12.

Operam annuam. Liu. 5. ab Vrbe, 15.

Operam uirorum fortium. Liu. 3. ab Vrbe, 266.

Quasi oracula sapientiae edere. Cic. 2. de Fin. 34.

Ordinem. Liu. 7. bel. Pun. 154.

Ouum dicitur gallina. Plin. lib. 10. cap. 41. 1.

Edere partum dicuntur foeminae. Cic. 2. de Nat. deor. 194.

Partu edere. Tacit. lib. 2. Vbi Agrippina nouissimo partu suam ediderit.

Planctus edere. Iuuenalis Satyr. 10. 27.

Ploratum uirginalem ore, Muliebriter lugere. Cicero 2. Tusc. 35. et 65.

Postulata. Cic. 4. Verr. 7. Hoc Commoti dolore, postulata Consulibus, quae non postulata, sed in istum crimina uiderentur esse ediderunt. Per translationem.

Praelium, siue pugnam. Liu. 1. bel. Maced. 145. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 2. Dij immortales quas ego pugnas, et quantas strages edidi.

Praelia et pugnas edere. Lucret. lib. 2. 24.

Pugnae aliquid edere. Plaut. Capt. 11. 55.

Questus edere. Ouid. 4. Metam. 118.

Edere rationes, Quod uulgus dicit facere computum cum aliquo. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 10. Sed ego mihi ab illo non rationes expectabam, quas tibi edidi.

Rationem alicuius rei alicui edere. Cic. Attico, lib. 5. 100. 3.

Responsum oraculo. Liu. 9. bel. Pun. 50.

Risus. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 12. 3.

Ruinās. Cic. 1. de Legib. 57.

Edere scelus, Hoc est, committere et patrare. Cic. 13. Philip. 359.

Scriptum. Cic. 6. Verr. 30, Ede mihi scriptum, quid argenti in prouincia Sicilia pararis. Et subdit, Nec scriptum habeo, nec possum edere. Quod uulgus barbarorum dicit producere scripturas.

Signum. Liu. ab Vrbe, Editio est speculis signo.

Sonos. Ouid. in Ibin, de bubone.

Funereoq; graues edidit ore sonos.

Spicas edere dicitur culmus. Colum. lib. 2. cap. 16.

Spiritus extremum, pro Mori. Cic. 12. Philip. 334.

Strages. Liu. 7. bel. Pun. 81. Et Cic. 3. de Legib. 32.

Sreptum. Colum. lib. 12. cap. 21. 2. Sic, Edere stridorem dicuntur locustae. Plin. lib. 11. cap. 29. 6.

Recitare et edere tabellas. Cic. pro Cluent. 146.

Tactus edere. Lucret. lib. 2. 164.

Edere testes, Hoc est, proferre, et ut dicit Cicero, producere. Liu. 3. ab Vrbe, 305.

Trepidationem. Liu. 1. bel. Pun. 104.

Verba edere. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 9.

Victoriam edere. Tacit. in uita Agricola.

Verba. Cic. pro Quinto, 43.

Edere uitam. Cic. 5. de Fin. 7.

Voces.

Voces. Cic. 2. Tusc. 30.

Vrinam, pro Meiere Plin. lib. 28. cap. 4. 5.

Vulnera edere. Stat. 1. Syl. 6. 12.

Edi tribus ab accusatore. Cic. pro Plancio, 30, Non intelligo quamobrem Senatus hoc uno in genere tribus edi uoluerit ab accusatore, neque eandem editionem transfulerit in ceteras causas.

Editum est. Cic. 1. de Orat. 91, Peruulgar i artem suam noluerunt, deinde postea quam est editum.

¶ Editus, penult. correp. Participium: ut, Editus toui fatu. Cic. 1. Offic. 165.

Edita in uulgu, Liu. 6. ab Vrbe, 4. Cesar. 3. bel. Ciuil. 115.

Quae opinio erat edita in uulgu, ante quam Cesar ad insequendum facultatem haberet.

Hec ex oraculo Apollinis Pythij edita tibi puta, nihil potest esse uerius. Cic. Bruto, 2. 5.

In lucem editus, id est, natus. Cic. 2. Tusc. 186. Ibidem, lib. 3. 3.

Nunc autem simul atq; editi in lucem et suscepti sumus, et c.

Indicium expositum atq; editum. Cic. in Catil. 56.

Iudices edidi. Cic. pro Plancio, 33.

Facinora edita. Liu. lib. 9. Decad. 4.

¶ Editus, pen. corr. (in *Adolphi*) Nomen ex participio, Aluis. Liu. 8. bel. Pun. 85, Tumulo editissimo communierunt.

Editi atq; asperi colles, Caf. 3. bel. Ciuil. 170.

Editum in altitudinem cacumen. Liu. 8. bel. Pun. 25.

Editor utriusq; homo, Superior. Horat. 1. Serm. Sat. 3. 22.

Arx edita. Seneca Octauia, 7. 1.

Locus praecipuus atq; editus. Cic. 6. Verr. 95.

Immensum editus. Tacit. lib. 2. 1.

¶ Editus, huius editus, pen. corr. ut, Editus boum, pro excremento et stercore. Vlp. in L. ligni. §. in quibusdam ff. de leg. 3.

¶ Edititius, Adiectiuum (in *Adolphi*) Index edititius, quem una pars elegit. Author Seruius in illud Virg. 13. eclog. 11, Nec quenquam fugio. Cic. pro Plancio, 29, Neq; enim quicquam aliud in hac lege, nisi edititios iudices es fecutus.

¶ Editio, Verbale (in *Adolphi*) pro emissionem, Editio librorum.

Praecipitare editionem libri. Quint. Triphoni 2.

Honor editionis. Quint. in proem. lib. 1. 7.

Editio Consulii et magistratum. Liu. 4. ab Vrbe, 97. Cic. pro Plancio, 32, Quid enim potest dicere, cur ista editio non summam habeat acerbitatem, remota ratione illa, quam in decernendo secuti sumus?

¶ Editor, pen. corr. editoris. Luc. lib. 2. 85, - delabitur inde Vultur usq; celer, nostrumq; editor aure Sarnus.

Edoceo] edoces, penult. correp. edocui, edoctum (in *Adolphi*) edocere, id est quod docere, aut diligenter docere. Plaut. Trinum. 6. 89, Pol ego istam uolo me rationem edoceas.

Edocere ut res se habet. Plautus Trinum. 11. 14.

Quem Minerva omnis artes edocuit. Salust. in Cic. 4.

Celestia edocere alicum. Stat. 3. Theb. 21.

Imperitos edocere. Cic. Post reditum in Senatu, 25.

Edocere omnia ordine. Liu. 4. bel. Pun. 111.

Ratio edocet. Cic. 3. Tusc. 136.

Senatum edocet de itinere hostium. Salust. in Catilin.

Edoctus omnia per legatos. Salust. in Catil.

Edoctae militiam legiones. Liu. 6. ab Vrbe, 127.

Edoctus belli artes sub magistro. Liu. 5. bel. Pun. 227.

Edolo] edolas, pen. corr. (in *Adolphi*) edolare, idem significat quod Dolare. Nonius, Edolare, fabrorum est uerbu uerbum, quum materiarum complanatur asperitas. Vt sunt eo uerbo laudandi scriptores uetustatis etiam ad alias fabricas rerum. Varro Bimargo, Quum tot comedias sine ulla ficcerimus, ego unum librum non edolem, ut ait Ennius? Haec Nonius. Cic. ad Atticum, lib. 13. 295. 1, Quod in manibus Theauri pars 2.

habebam abieci, quod iusseras edolauit.

Edom] Esau dicitur est, ob coctionem rufae lentis, cuius edulio primogenita perdidit. Hebraei namq; ut Iosephus lib. 2. scribit, Edom, rubecum dicitur. Unde et regio in qua regnabat Esau, Edom dicta est, quam Graeci, deflexo nonnihil nomine, Idumaeam, *Idouaeam* denominauerunt. Haec nunc regio, inquit, Hieronymus, Gabalena dicitur, quae est in finibus Eleutheropoleos, ubi habitabat ante Chorrei, qui interpretantur liberi: unde et ipsa urbs postea sortita uocabullum est. Nunc uiculus Palaestinae est a conditore sic imposto nomine.

Edomo] edomas, pen. corr. edomui, edomitum (in *Adolphi*) edomare, idem quod Domare significat: nisi quod praepositio aliquid fortasse addit. Cicero pro Sylla, 1, Improbi ac perditii ciues, edomiti atq; uicti. Idem de Eato, 15, Scribunt uitiosam naturam ab eo sic edomitam et compressam esse doctrina, ut, et c. Plinius lib. 17. cap. 19. 1, Omni interim tempore edomari meditatione curuandi.

Nefas edomare. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Alpes edomita. Claud. 2. in Russ. 1.

Equi edomiti. Claud. 4. Paneg. 76.

Edon] huius Edonis, pen. prod. quia per se scribitur, et masculin. (*Edon*) Mons est Thracia, teste Seruio in 12. Aeneid. Hic Edonus quoq; dicitur Plinio, lib. 4. cap. 11. 12.

Edones] Vide Edoni.

Edoni] siue Edonij, Thraciae populi, uel certe Macedoniae, quae proxima est Thraciae. Solinus cap. 14, Qui Edonij olim populi, quaeq; Mygdonia erat terra, aut Pierium solum, uel Emathium, nunc omne uniformi uocabulo Macedoniae res est: et partitiones quae specialiter ante se iungebantur, Macedoniae nomini contribute, factae sunt corpus unum. Hermolaus in 4. lib. Plin. cap. 11. de montibus Thraciae loquens, Edonus, a qua Edoni quoq; populi, et Edonis ibi regio. Plin. lib. 4. cap. 11. 2, Edonus facit Thraciae populos. Edones uero inter Scythas connumerat, lib. 6. cap. 17. 1.

Edonis] pen. prod. huius Edonidis, *Edonidis* Aeloidis urbs. Plin. lib. 5. cap. 30. 3, Rursus in litore Antandros, Edonis prius uocata. In quem locum sic ait Hermolaus: Testis est Aristoteles, Antandron prius dicta a Thracibus colonis Edonida.

Edonis, huius Edonidis, Thraciae regio. Vide Edoni.

Edonis, pen. prod. huius Edonidis (*Edonidis*, uel *Edonidis*) Patronymicum, scilicet quo interdum utimur pro possessiuo. Hinc Edonides dicuntur Manades, seu Bacchi sacerdotes, quae furore diuino agitatae mytheria Bacchi celebrabant passis capillis more furentium huc illuc curstantes. Propert. lib. 1, Nec minus aspidius Edonis fissa choreis.

Ouid. 11. Metam.

Protinus in syluis matres Edonidas omnes, Quae uidere nefas, torta radice ligauit. Hoc est, in arbores conuertit ob necem Orphei. Lucan. tamen corripuit, lib. 1. 134.

- nam qualis uertice Pindi Edonis Ogygio decurrit plena Lyaeo, Talis et attonitam rapitur matrona per urbem. Sed hic putat Seruius sylvolen esse.

¶ Edonius (*Edonius*) Adiectiuum, cuius secundam syllabam corripit plerique putant, citantes illud Ouidianum ex lib. 2. de Remed. amoris.

ibas, ut Edonio referens tristerica Baccho tre solet fisis barbara turba comis. Sed hic multi comices habent Aemonio, non Edonio. Adde quod Seruius con tenderet legendum Edono, ut apud Virgilium, Edoni Boreae: et Statium, Edonas hyemes.

Edonus] pen. prod. (*Edon*) Mons Thraciae. Vide Edon. Edonus, pen. corr. Adiectiuum (*Edon*) Virg. 12. Aeneid. 73.

b Ac uelut

Ac uelut Edoni Boreæ quum spiritus alto
 In onat Aegeo. &c. Seruius, Edoni, id est, Thracij. Nā
 Edon mons est Thraciæ. Sanè sciendū hoc loco errasse Do-
 natum, qui dicit Edonij esse legendum, ut Do breuis sit, se-
 cundum Lucanum qui dicit,
 Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo. Namque certum
 est sytolen fecisse Lucanū, unde Edoni legendū est, ut sit, hic
 Edonus huius Edoni. Statius & Virgiliū & arte secutus ait,
 Tristius Edonas hyemes, Ebrumq; uivalem: non, Edo-
 nias, Haftenus ille.
 Hyemes Edonia. Claud. 1. Paneg. 25.
 Edon] ab antiquis appellatus fuit Far, quod postea Ador uoca-
 uerūt, teste Festo. Dicitur ab edendo, eo q. populus Roma-
 nus trecentis propemodū annis ex omni frumētū genere, solo
 farre usus fuerit, ut ex Verrij sententiā refert Plin. lib. 18. c. 7.
 Edormio] edormis, edormiui, edormitum, penult. correp.
 (ἐδωμιον) edormire, dormiendo absoluerē, uel potius
 dormire ad fatietatem. Cic. 4. Acad. 96. Quumq; edormi-
 uerunt, illa uisa quam leuia fuerunt, intelligunt. De dormien-
 tium somnijs.
 Edormire uinum siue crapulam, Est dormiendo perficere, &
 excoquere. Cicero 2. Philip. 53. Edormi crapulam inquam,
 & exhalat. Gellius lib. 6.
 Dicitur & tempus edormiri. Seneca epist. 100.
 Edormisco, edormiscis, (ἐδωμισκος) edormiscere, idem
 quod Dormire.
 Edormiscere somnum. Plaut. Amph. 8. 63.
 Edormiscere crapulā: id est, somno et dormitione crapulā con-
 coquere: optima enim cōcoctio, inquitū medici, per somnū
 fieri solet: ueluti in id unū opus conspiratibus & cōsentien-
 tibus omnibus quatuor facultatibus. Plaut. Rud. 1. 4. 28.
 Edormiscere ullum. Idem Terent. Adelph. 5. 2. 11.
 Edota] Oppidiū in sinu maris Troglodynci, ex Africæ late-
 re, dicēte Plinio in descriptione sinus maris Rubri Troglo-
 dynci, & Aethiopiæ. Ex Africæ latere tradita sunt eodem
 nomine Tacompfos altera siue pars prioris: Magora, Sea,
 Edosa, Pelenaria, &c. Hæc ille lib. 6. cap. 29.
 Edri] Ptolomeo lib. 2. cap. 2. insula est iuxta Orientalem pla-
 gam Hyberniæ, Andros Plinio lib. 4. cap. 16. dicta.
 Edron] Ἐδρων, Portus ad Padum fluum. Plin. lib. 3. cap. 16.
 de Atheis & Togisono fluminib. loquens, Pars eorum, in-
 quit, & proximum portum fecit Brundulum, sicut Edronē
 Medoact duo, ac fossa Clodia.
 Educo] educas, pen. corr. (ἐδωκον) educare, Nutri-
 re. Mart. lib. 13. 20,
 Hos Amiternus ager felicibus educat hortis. Liu. 2. ab
 Vrbe, 4. 1. Pauperes satis stipendiū pendere, si liberos edu-
 cent. Cic. 3. de Fin. 59. Quis autem honesta in familia insti-
 tutus, & educatus ingenuē, nō, &c. Terēt. Adelph. 3. 4. 49.
 — una à pueris paruoli Sumus educati. Varro de li-
 beris educandis, Educit enim obstetrix, educat nutrix, insti-
 tuit pedagogus. Ouid. 6. Fast. 98.
 Inter Alere & Educare. Plaut. Meneh. 1. 1. Hic homo conuiuas
 non alit, sed educat.
 Acre educat. Ouid. 8. Metam. 168.
 Educare mammis foetum. Plin. lib. 9. cap. 13. 1.
 Oratorem educare. Quint. in Proem. lib. 1. 5.
 Terra malos homines nunc educat. Iuuen. Satyr. 15. 7.
 Vnas educare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 11.
 In sermone alicuius educatus. Cic. de claris Orat. 111.
 Educatus ad turpitudinem. Cic. 5. Verr. 49.
 Susceptus & educatus. Cic. 7. Verr. 96.
 Ingenuē educatus. Vide Ingenuus.
 Liberaliter educatus. Vide Liberaliter.

Liberè educatus. Vide Liber.
 Eloquētia nutritiōis epididicti generis educata. Cic. in Or. 2. 4.
 Educari inter aliquos. Quint. lib. 1. de pueris.
 Educator, pen. prod. Verbale, masc. gen. (ἐδωκός, τὸ δωκός)
 Cic. pro Plancio, 66. Quis est nostrum liberaliter educatus,
 cui non educatores, &c.
 Educatrix, pen. prod. Verbale, fem. gen. (ἐδωκίνα, τὸ δωκίνα,
 Colum. lib. 8. cap. 11. 12. Et Cic. 1. de Leg. 93.
 Educatio (ἐδωκίον, τὸ δωκίον, τὸ δωκίον) Nutritio. Cic. 3. de Finib.
 96. Atque etiam in bestijs uis naturæ inspicere potest: qua-
 rum in foetu & educatione laborem quum cernimus, natu-
 ræ ipsius nocem uidemur audire.
 Corporum fortissimorum educatio. Quint. lib. 1. cap. 1. 16.
 Mollis illa educatio quam indulgentiā uocamus, neruos omnes
 & mentis & corporis stringit. Quint. lib. 1. cap. 2. 6.
 Institutus liberaliter educatione doctrinæq; puerili. Cic. 3. de
 Oratore, 69.
 Educatio & disciplina. Cic. 3. de Legib. 43.
 Educatio & perfectio rerum quas gignit terra. Cic. 5. de Finib.
 bus, de stirpibus.
 Educo] educis, pen. prod. educi, educum (ἐδωκον) educere,
 Extrahere, quasi extra ducere, em. i. ere.
 Educere è custodia. Cic. 1. Tusc. 113.
 Pios educimus annos, id est, uicimus. Prop. lib. 2. eleg. 10. 10.
 Colores educere. Catul. 59. epig. 10.
 Educere cirneam uini. Plaut. Amph. 4. 276.
 Educere in aciem copias, uel in expeditionem exercitum. Liu.
 5. bel. Pun. 32. Cic. 1. de Diuinat. 125.
 Educere gladium è uagina. Cic. 2. de Inuent. 131.
 Educere aliquem in ius. Cic. 5. Verr. 92.
 Lacus emissus & educus. Cic. 1. de Diuin. 162.
 Legionem educere. Plaut. Amph. 4. 64.
 Leibo edu. ere aliquem, id est, liberare morte. Valer. 7. Ara-
 gon. 91.
 Educere naues ex portu. Cæsar 2. bel. Ciuil. 95.
 Noctem educere ludo. Valer. 1. Argon. 51. Hoc est; r. educere.
 Oculos educere. Seneca Theb. 1. 36.
 Ex angustijs Oratorem educere. Cic. 3. de Orat. 69.
 Educere aliquem rus. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 19. 6.
 Somnos educere. Sil. lib. 11. 81.
 Telum educere corpore. Virg. 10. Aeneid. 148.
 Sortiri tribus, & educere quas uelis. Cic. 2. de leg. Agr. 34.
 Educere Verbum est forensē apud Ciceronē, 5. Verr. 128. Adic-
 tum est ad Metellum: educus est Apronius: educit uir pri-
 marius C. Gallius Senator à L. Metello, ut ex edicto suo iu-
 dicium daret in Apronium, quod per uim ac metum abstru-
 lisset. Bud.
 Educere, Erigere. Virg. 6. Aeneid.
 — aramq; sepulchri
 Congerere arboribus, celoq; educere certant.
 Sub astra educere. Virg. 2. Aeneid. 92.
 Molem educere celo. Virg. 1. Aeneid. 38.
 Dorsum educum. Lucan. lib. 2. 86.
 Turrim educere. Virg. 12. Aeneid. 135.
 Educere (ἐδωκον, τὸ δωκον) Nutrire, educare. Terentius Adels-
 phis 1. 1. 23. Eduxit mater pro sua. Ibidem 4. 6. 10. Edu-
 cta ita uti teq; illaq; dignum est. Idem Heaut. 2. 1. 4. Et in
 Andr. 5. 4. 8.
 Procreare & educere. Cic. 2. de Orat. 67. Neq; enim boni est,
 neq; liberalis parentis, quem procrearit & educerit, eums
 non & uestire & ornare.
 Fecit educere, pro Educare, Claud. in Praefat. 6. Paneg. 1. Virg.
 4. Georg. 33.
 Educere foetum, pro Parere. Plin. lib. 10. cap. 54. 2.
 Educus,

¶ Eductus, Participium, (ἐδωκός) ut,
 In contubernio eductus. Tacit. lib. 1.
 Disciplina eductus. Tacit. lib. 5.
 Edu] Vide Hedui.
 Edulco] edulcas (ἐδωκός) edulcare, Dulce facere. Macrius,
 Quapropter edulcare conuenit uitam,
 Curasq; acerbas sensibus gubernasse. Ex Nonio.
 Edulis, Edulium] Vide Edilis, in Edo, es.
 Eduro] eduras, penult. product. (ἐδωκός) edurare, Valde
 durum facere, & quasi ad laborem assuefacere. Colum. li-
 bro 11. cap. 1. Quare docendas, & a pueritia rusticis ope-
 ribus edurandus futurus uillicus. Hoc loco nunc legitur,
 educandus.
 Edurare, Neutrum (ἐδωκός) pro Perdurare. Seneca de
 Breuit. uite. Atunt animalibus tantum indulisse naturam,
 ut quina, aut dena secula edurent.
 Edure, Aduerbium (ἐδωκός) Ouid. 3. de Arte amandi,
 Nec iam en edure, quod petit ille, nega.
 Edurum, Non durum, quasi extra durum. Virg. lib. 2. Geor.
 13. Plantis edurae coryli nascuntur. Quaedam uetera exem-
 plaria legunt, Plantis & dura. Vtrancq; lectionem Seruius
 agnoscit. Plin. lib. 14. cap. 3. 6. In pergulis uero feruntur e-
 scarie appellatae, edurae acinis: albae nigraeq;
 ¶ Edurus, Valde durus. Virg. 4. Georg. 29.
 Eduramq; pyrum, & spinos iam pruna ferentes. Hoc est,
 nimium duram, ualidam. Seruius.
 Edula] se, deæ nomē apud ueteres, cui cum cibo & potu in-
 fantē imitabant, illi & Potinae sacra facere moris erat. Me-
 minit Alex. lib. 2. cap. 25. Meminit & Nonius.
 Edyia] Ἐδυία, apud Hætiotum in Theogonia, Nymphæ nomē
 est, Oceani & Thythos filia.
 Ea] Plurale ab Ea pronomine.
 e. e. Esse.
 Eetion] Jonis (Ἐτιόν) Pater fuit Andromaches, & socer He-
 ctoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat, teste Homero
 lib. 12. Iliad. Hinc educitur adiectiuū Eetioneus. Ouid. 12.
 Metamorphoseos,
 Eetioneus impleui sanguine Thebas.
 Eetionea] Eetioneæ (Ἐτιόνεια) Alterum ex Pyrei promon-
 torijs. Stephanus.
 E
 F
 Effarcio] effarcis, effarsi, effartum (ἐφάρκω) effarcire, Far-
 ciendo maxime implere. Cæsar 7. bel. Gal. 87. Ea aut quæ di-
 ximus inuerialla, grandibus in fronte saxis effarciuntur.
 Effari] ἐφάρκω, ἰσχυρῶς, proprie est eloqui. Liu. 1. ab Vr-
 be, 99. Exodus multisq; id uerbis, quæ longo effata carmine
 non opere est referre, peragit. Virg. 8. Aeneid. 36. Nec plu-
 ra effatus. Cic. pro Domo sua, 109. Neq; uerbum ullum fo-
 lenne potuit effari. Idē 3. de Orat. 84. Effari dicitur Latine.
 Effari alicui. Virg. 4. Aeneid. 96.
 Aperte effari aliquid. Seneca Hipp. 7. 5. & 8. 5.
 Ordinem gesta rei alicuius effari. Seneca Hipp. 10. 2.
 Ore effata. Virg. 2. Aeneid. 105.
 Secum multa effatus. Seneca Hipp. 10. 3.
 Honestè aliquid effari. Cic. in Salust. 14.
 Effari templum. Cic. ad Attic. lib. 13. 291. 3. Opinor augures ni-
 hil habere ad templum effandum. Ex uetusto codice legen-
 dum, efflandum.
 Effari preces, dicitur sacerdos sacris operans: cui chorus
 respondet Amen. Ex Gellio & Macrobio.
 ¶ Effata, pen. prod. (ἐφάρκω) sunt ultime preces, quæ
 gurum, quas post fines auspicioꝝ extra urbē sunt effati: ut
 Varro & Seruius autumāt. Cic. 2. de Legib. 33. Alterū quod
 interpretetur fatidicorum & uatum effata incognita.
 Theauri pars 2.

Ager effatus. Seruius in illud 6. Aeneid. 40.
 — sic effatus uestigia presit: Proprie (inquit) effata sunt
 augurum preces. Unde ager post pomeria, ubi captabatur
 tur auguria, dicebatur effatus. Vide etiam Gellium, libro
 13. cap. 14.
 Effati fines urbis. Gellius, lib. 13. cap. 14.
 Tempia effata. Cic. 2. de Legib. 34. Urbemq; & agros, & tem-
 pla liberata & effata habento.
 ¶ Effatum, penult. prod. Enunciatio dialectica. Cic. 4. Acad.
 169. Nempe fundamentum dialecticæ est quicquid enuncie-
 tur (id autem appellant ἐπίφρασα, quod est quasi effatum)
 aut uerum esse, aut falsum.
 ¶ Effabilis, pen. corr. (ἐφάρκω) Adiectiuum, Dicitur effabi-
 lis. Virg. 3. Aeneid. 124.
 Nec uisu facilis, nec dictu effabilis ulli. De Polyphemo.
 Effascino] effascinas, penult. correp. (ἐφασκίνω) effa-
 scinare, Idem quod Fascinare. Solinus. Quaedam in terra
 Aphyca hominū familie sunt, uoce atq; lingua effascinan-
 tes: quæ si impensius forte laudauerint pulchras arbores, se-
 getes letiores, infantes amoeniores, egregios equos, pecudes
 pastu, atq; cultu opimas, emoriantur repente. Plinius lib. 7.
 cap. 2. 8. Esse eiusdem generis in Triballis & Illyrijs adicit
 Isigonus, qui uisu quoq; effascinent, interimitq; quos diu-
 tius intueantur, iratis præcipue oculis: quod eorum malum
 facilius sentire puberes. Et paulo ante, In eadem Aphyca
 familias quasdam effascinantium Isigonus & Nymphodo-
 rus tradunt, quarum laudatione intereant probata, arefcāt
 arbores, emoriantur infantes. Idem, Fœminas quidē omnes
 ubique uisu nocere, quæ duplices pupillas habeant, Cicero
 quoq; apud nos author est.
 ¶ Effascinatio, Verbale (ἐφασκίνω) Plinius libro 37.
 cap. 10. 7.
 Effata] Vide Effari.
 Effaxillo] as, ab Axilla fit, & significat exero: quod exerto
 brachio axilla ostendatur. Festus.
 Effectio, Effector, Effectrix, Effectus] Vide Efficio.
 Effertatus] Vide Effero, efferas, in Efferus.
 Effero] pen. corr. effers, extuli, elati (ἐφέρω, ἐφέρω, ἔφερα,
 ἔφερα, ἔφερα) efferre, Extra ferre. Terent. Adelph. 2. 4. 12.
 Nunquidnam effert occidi.
 Efferre immunditias ex piscina. Cato, cap. 2. 3. Et apud Plaut.
 Amph. 7. 71. Sed uide effertantur ex nauis.
 Efferre ex acie saucios. Cic. 2. Tusc. 65.
 Efferre pedem domo, uel porta. Cic. de Fato, 52. Et ad Atticū,
 lib. 7. 122. 7. Sic Plaut. Bacch. 8. 19.
 Efferre pedem aliquo. Plaut. Capt. 7. 98.
 Efferrī pedibus. Vide a prepositionem.
 Efferre de custodia. Colum. lib. 8. cap. 17. 14.
 Gressum efferre aruis. Seneca. Medea, 11. 5.
 Verecundiam secum efferre. Cic. Trebatio, lib. 7. 18. 7.
 Efferre, Prouehere, extollere. Liuus 7. bell. Pun. 227. Virg.
 8. Aeneid.
 Vi belli signum Laurenti Turnus ab arce Extulit.
 Sublime pennis elatus. Liu. 1. bel. Pun. 109.
 Caput efferre altius. Virg. 3. Georg. 110.
 Efferre caput undis. Colum. lib. 10. 16.
 Efferre clamorem. Plaut. Amph. 4. 74.
 Effert se aluco Nilus. Plin. in Paneg. 48.
 Ora efferre. Virg. 5. Aeneid. 73.
 Patriam demersam efferre. Cic. pro Sylla, 66.
 Efferre cadauer. Spontimus, Effero, plerunq; extra ferro signifi-
 cat. Hinc tractum quidam existimant, ut efferrī cadauer di-
 catur, dum celebratur sumus, uel dum sepelitur, quasi extra
 domum ferri. sed falsum est. Efferrī enim dicitur, quasi pro-
 uehi

u. b. extolli quoniam cum pompa ferri solebat, humeris
 eavoru uirorum pheretro suppositis, quod nunc quoque fieri
 uidemus. Plaut. Aju. 12. 25. Terent. And. 1. 1. 90. Effertur,
 in 6. Liu. 2. ab Vrbe, 37. Nihil aliud ad eum nuntia a pro-
 positio auerfus, quam ut cadauer efferru iuberet. Cic. pro
 Flacco, 31. Quam efferru magna frequentia. Idem Atti-
 co, lib. 15. 3. 21. 7. Cn. Luculus familiaris noſter matrem ef-
 ferbat. Idem 2. de Legib. 103. Ante lucem enim iuſit ef-
 ferru ad ſepulchrum.
 Efferru ſunere, & cum ſunere, hoc eſt, cum pompa exequiaru.
 Cic. ad Atticu, lib. 14. 30. 6. 2. Idem 2. de Orat. 12. 4. Quum
 caſu in eadem cauſa cum ſunere efferru anus iunia.
 Efferre aliquem ad ſummum imperium per omnes honori gra-
 dus. Cic. 1. in Catil. 20.
 Quae res extulit eum: una commendatio huius Cicer. pro Ro-
 ſcio Comced. 18.
 Fortuna efferre aliquem dicitur. Cic. pro Corn. Balbo, 13.
 Ad gloriam aliquem efferre Cic. de Aruſp. reſp. 14.
 Efferre laudibus, uel ſummis laudibus in caelum. Cic. 2. de Fin.
 128. Item 4. Acad. 111. Quam tantis laudibus Philoſophiam
 extuleris. Idem 3. de Legib. 32. Plinius lib. 20. cap. 3. 6. Dio-
 cles magnis laudibus extulit.
 Virtus aliquem efferre ad laudem dicitur. Cic. Antequam iret
 in exil. 8.
 Verbis aliquem efferre. Cic. 3. de Orat. 29.
 Efferre ſeſe, quod uulgus ſe eleuare dicit, hoc eſt, ſeſe uel uerbis,
 uel factis extollere. Cic. 1. Offi. 17. 4. Sic, Efferre ſe in ſoluus,
 Cic. 4. Tuſcul. 31.
 Efferre ſe cupiditate gloriae, & cupiditatibus. Cic. 2. de leg.
 Agra. 89. Et in Saiuſt. 8. Terent. Heaut. 4. 3. 31. Hic me ma-
 giſtrice effero. Vide Magnas.
 Animos inſolentia dominatus efferre. Cic. pro Domo ſua, 109.
 Gloriano ſe & praedicatione efferre. Cic. in Parado. 17.
 Efferre ſe ſermonibus & uerbis. Cic. 3. de Fin. 62.
 Studio in aliqua re ferri. Cic. Attico, lib. 1. 5. 3.
 Efferru iracundia, odio, dolore. Cic. 5. de Fin. 49. Et pro Seſtio,
 97. Idem de Aruſp. reſpon. 2.
 Leſi dolent, irati efferru. Cic. pro Celio, 15.
 Cupiditatibus inſinitis ferri. Cic. in Saluſt. 8.
 Incredibili gaudio ſum elatus. Cic. Planco, lib. 10. 12. 4.
 Efferre ſe leuitia. Cic. 5. de Fin. 77. Idem pro Deiotaro, 7. Ait
 hac leuitia Deiotarum elatum.
 Haec me Latina extulerunt. Cic. Celio, lib. 2. 9. 2.
 Studio uidendi aliquem ferri. Cic. de Senect. 75.
 Efferre, pro Portare. Liuus 5. bel. Pun. 94. Ne ſcuta quidem
 ſecum extulerant.
 Efferre in humeros. Cic. 1. de Orat. 116.
 Efferre in terram de nauo. Liu. 9. bel. Pun. 69.
 Efferre, Diuulgare, palam facere. Terent. Adelph. 4. 4. 17.
 Nunc quid faciam: dicam fratris eſſe hanc: quod mimime eſt
 opus. Vſquam efferru.
 Ineptas alicuius efferre. Cic. 2. de Orat. 55.
 Efferre forſis peccatum alicuius Terent. Phorm. 5. 8. 65.
 Efferre malum aliquod, pro Superare & uincere. Cicero 4.
 Tuſcul. 102.
 Efferre dicitur ager, id eſt, producere. Cic. 5. Verr. 172.
 Ager qui multos annos quietus, uberioris efferre fruges ſolet.
 Cic. de claris Orat. 9.
 Efferre, pro Proferre & loqui. ut, Non indecenter aliquid ef-
 ferre. Quint. lib. 1. cap. 5. 40.
 Efferru in amorem. Plin. lib. 37. cap. 1. 1.
 Efferru, pen. corr. efferentis, Participium (εφερευω) Plin.
 lib. 26. ca. 14. 7. Per ſe cenothera efferetia ſeſe ulcera ſanat.
 Hoc eſt, ulcera quae uocant Graeci Phlegmonode: mempe ob

inflammationem & humorum copiam turgentia.
 Elatus, pen. prod. Participium (ελατω) Cic.
 Elatus eſt conſpectu. Liuus 7. ab Vrbe, 116.
 Elatus uerbis inſenſa oratio. Cic. in Orat. 68.
 Elatus & inflatus. Cic. 2. de lege Agr. 94.
 Elatus arrogantia, ſuperbia, inſolentia. Caſar 3. bel. Cui. 228.
 Liu. 5. ab Vrbe, 144. Cic. 2. Phil. 101.
 Leuitate elatus. Cic. 5. Tuſc. 25.
 Elate, Aduerbium (ελατω) ut, Elate dicere, hoc eſt, gra-
 uiter, & quod Virgilius uocat Alto coihurno. Cic. in Ora-
 tor. 146.
 Elatio, Verbale (ελατω) ut, Elatio animi, pro ni-
 mia leuitia. Cic. 4. Tuſcul. 22. Quum autem inaniter & ef-
 fuſe animus exultat, tum illa leuitia geſtiens, uel nimia dici
 poteſt: quam ita definiunt, ſine ratione animi elatione. Idem
 1. Offi. 90. Et 3. de Fin. 55.
 Elatio atq; altitudo orationis alicuius. Cic. de claris Orat. 33.
 Elatio & magnitudo animi. Cic. 1. Offi. 92.
 Elatio & Submiſſio, contraria. Cic. in Topic. 37.
 Geſtiens animi elatio uoluptuaria. Cic. 3. de Fin. 55.
 Effero] efferas. Vide Efferus.
 Efferuo] efferues, ſine Efferuo, efferuis, efferui, & efferui
 (εφερευω, inſe) efferuere, Vehementer feruere. Virgilius 1.
 Georg. 94.
 - quoties Cyclopium efferuere in agros
 Vidimus undante rupis fornacibus Aetnam? Ibidem,
 libro 4. 111.
 Efferueſco, efferueſcis (εφερευω) efferueſcere, Idem. Colum.
 lib. 13. Ne in condiendo, cum medicamento efferueſcat &
 deſtuet. Id eſt, ne ebulliendo circiſu datur. Cic. 2. de Natur.
 deor. 40. In his aquis quae efferueſcunt ſubditis ignibus.
 Efferueſcere, per translationem, pro Ebullire & impetu quo-
 dam atq; aſtu maximo feruere. Cic. pro Plancio, 12. Si cam-
 pus atq; ille undae comitorum ut mare profundum & im-
 menſum, ſi efferueſcunt quodam quaſi aſtu.
 Efferueſcere atq; erumpere aliq. Cic. de Prouinc. Conf.
 Efferueſcere in dicendo, ſtomacho & iracundia. Cic. de claris
 Oratoribus, 132.
 Gratulatio efferueſcit. Cic. Varroni, lib. 9. 2. 10. Id eſt, refrige-
 ſcit. Budaeus.
 Mens iracunda facile efferueſcit in ira. Lucret. lib. 3. 58.
 Vis efferueſcit. Cic. pro Celio, 61.
 Efferueſcens, Participium (εφερευω) Silius lib. 3. 64.
 Quiq; atro r. pidis efferueſcente ueneno
 Dipladas immenſis horrent Garamantes arenis.
 Efferueſcentia, uerba. Cic. 2. de Orat. 49.
 Efferus] Adiectiuum, pen. corr. (εφερευω) Valde
 ferus & crudeliſis ut,
 Corda efferu. Valer. 1. Argon. 160.
 Pacinus efferum. Seneca Theb. 1. 53.
 Ira efferu. Valer. 5. Argon. 104.
 Iuuentus efferu ſeuit. Virg. 8. Aeneid. 1.
 Laniatu efferu diſperſa membra. Seneca Hipp. 12. 19.
 Motu efferu recurſare huc & huc. Seneca Medea, 6. 3.
 Pecus efferum. Senec. Hipp. 2. 7.
 Virtus efferu. Valer. 2. Argon. 130.
 Vis animi efferu. Virg. 10. Aeneid. 78.
 Efferu, efferas, penult. correp. (εφερευω) efferare, Crudellem
 inſtar fere facere. Plinius lib. 10. cap. 63. 11. Foemine ſues
 in tantum efferantur, ut hominem lacerent. Liu. 5. ab Vrbe,
 153. Item 2. ab Vrbe, 96. Ad hoc promiſſa barba & capila
 li efferauerant ſpeciem oris. Senec. Theb. 1. 42.
 Efferare animos aſſuetudine mali. Liu. 5. bel. Pun. 152.
 Immanitate efferatus. Cic. 1. de Nat. deor. 85.

Efferatis

Efferatis militia animis. Liu. 1. ab Vrbe, 78.
 Efferatus odio traq;. Liu. 5. ab Vrbe, 126.
 Efferata & immanita. Cic. 4. Tuſc. 49.
 Efferari dicitur terra, id eſt, uariari. Cic. 2. de Nat. deor. 144.
 Voces efferata. Senec. Herc. ſurent. 6. 13.
 Efferatus, penult. product. (εφερευω) Nomen ex Participio.
 Liuus 4. bel. Maced. 91. Linguam tantum Graecorum ha-
 bent, ſicut ſpeciem hominum, moribus ritibusq; efferatori-
 bus, quam ulli barbari, imò quam rapaciſſima belluae u-
 tuntur.
 Efficax] Vide Efficacio.
 Efficacio] Efficax, pen. corr. effeci, effectum (εφερευω) ut,
 εφερευω] efficere, Perfectionem denotat. Terent. And. 5. 1. 6.
 Dum efficias id quod cupis. Sic in Eunuch. 5. 9. 28,
 - ſi hoc efficio, poſtulo, &c. Cic. 1. de Natura deorum,
 74. Ut innumerabiles natura mundos effectura ſit, efficiat,
 effecerit.
 Efficere, uulgo Perducere ad effectum. Cic. 2. de Orat. 66. Qui
 hoc primus in noſtros mores induxit, qui maxime auxit,
 qui ſolus effecit. Idem Att. lib. 13. 26. 1. 1.
 Ut enim non efficias quod uis: tamen mors ut malum non ſit, ef-
 ficis. Cic. Tuſcul. 1.
 Conſtari & effici. Cic. 1. Offi. 24.
 Quantum efficere & conſequi poſſumus. Cic. Quinto Fra-
 tri, lib. 1. 1. 57.
 Dignum aliquid hominum auribus efficere atque edere. Vi-
 de Edo.
 Effingere atq; efficere. Cic. 1. de Nat. deor. 88.
 Elaborari & effici. Cic. Papirio Pato, lib. 9. 16. 4.
 Omnino efficias quod cupis. Catull. ad uicium, 93. 1.
 Inſtituere & efficere aliquid. Id eſt, incipere & perficere. Cic.
 Attico, lib. 16. 337. 5.
 Maius opus inſtitutum quam effici potuerit. Cic. in Orat. 141.
 Efficere admirationes in aliquibus. Vide Admiror.
 Efficere argentum alicui. Plaut. Bacchid. 4. 55.
 Clades efficere. Lucret. lib. 5. 10.
 Efficere clamores. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 10.
 Efficere columnam nouam ab integro. Cic. 3. Verr. 104.
 Epistolam efficere ad aliquid. Cic. Attico, lib. 13. 282. 7.
 Facinora magna. Plaut. Pseud. 8. 20.
 Illa mirabilia facinora effecit. Cic. 2. Phil. 105.
 Luſſa alicuius efficere. Ouid. epiſt. 14. 11.
 Paupertatem ferendo efficere leuem. Ouidius 8. Metamorpho-
 ſeos, 128.
 Mandata alicuius. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 11. Tu mandata effice
 quae recipiſti.
 Efficere morbos uarios dicitur aqua. Hirtius 4. bel. Alex. 17.
 Munus colere & efficere. Cic. 1. de legib. 23.
 Nuptias alicui efficere. Terent. And. 3. 4. 16.
 Officium ſuum. Plaut. Trucul. 16. 1.
 Opus. Caſar. 4. bel. Gal. 52. Omni opere effecto.
 Opus ſuum efficere. Cic. in Topic. 30.
 Per ſe efficere. Quint. lib. 2. cap. 19. 2.
 Pollicita. Terent. Phorm. 4. 1. 24.
 Efficere propoſitum. Cic. in Parado. 3.
 Efficere & concludere rationem. Cic. 1. de Fin. 33.
 Re efficere quod ſentias. Cic. Plancio, lib. 4. 14. 2.
 Sapientia efficit ſapientes ſola per ſe: beatos efficiat necne ſola
 per ſe, quaſtio eſt. Cic. in Topic. 31. Vbi teſtimonia ſunt plu-
 rima huius uerbi.
 Efficere quod ſatis ſit in, &c. Cic. Attic. lib. 6. 111. 7. Nec id ſa-
 tis efficitur in uſuram menſtruum. Ibidem 8.
 Senatum frequentem efficere. Caſius Ciceroni, lib. 8. 5. 7.
 Similitudinem panis. Caſ. 3. bel. Cui. 193.
 Theſauri pars 2.

In ſtudijs aliquid efficere. Quint. lib. 2. cap. 1. 6.
 Venti effecerunt ſonum in arundine. Ouid. 1. Metam. 142.
 Summam, nummum, longitudinem, & ſimilia. Plin. lib. 4. cap.
 12. 32. Quae ſumma efficit XIII. X. X. VI. M. Idem lib. 13.
 cap. 4. 15. Quaterni cubitorum longitudinem efficit. Bru-
 tus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 5. Et Liu. 2. ab Vrbe, 126. Le-
 giones decem effecta.
 Viam ac ordinem efficere. Quint. lib. 2. cap. 17. 16.
 Vicem, pro Aequo prodeſſe, & loco alicuius eſſe. Plinius lib.
 23. cap. 4. 19.
 Votum efficere alicui, id eſt, facere quod optarat. Lucanus li-
 bro 7. 20.
 Efficere ut. Cic. 2. de Fin. 26. Quum efficere non poſſit, ut cui-
 quam, &c. Plaut. Pseud. 3. 111.
 Eniti & efficere, ut amici animum excites. Cic. de Amic. 52.
 Eniter, elabora, uel potius eblandire, effice ut, etc. Cic. Capito-
 ni, in Epistolis ad Atticum, lib. 16. 343. 4.
 Efficitur, Imperſonale. Cicero 4. Acad. 268. Rationes omnes
 deſcripſerit eas, quibus efficitur multis partibus ſolem ma-
 iorem eſſe quam terram, &c. Id eſt, argumentis pro-
 batur.
 Effectum eſt ut. Cic. 1. Offi. 83. Quibus rebus effectus eſt, ut in-
 finita pecuniae cupiditas eſſet.
 Effexis, pro effeceris. Antiquum. Plaut. Caſin. 15. 64.
 Effexis hoc, ego ſoleas tibi dabo, & annulum in digito aureu.
 Efficens, Participium, ſive Nomen ex participio (εφερευω) ut,
 Cic. in Topic. 44. Cauſa autem efficiens ſic, ut, &c.
 Cauſa & ratio efficiens magnos uiros. Cic. 1. Offi. 96.
 Res efficientes uoluptatum. Cic. 2. de Fin. 35.
 Res efficientes, id eſt, cauſae. Cic. in Topic. 29.
 Virtus efficiens eſt uoluptatis. Cic. 3. Offi. 156.
 Virtus efficiens utilitatis. Cic. 3. Offi. 115.
 Efficientia, efficientie (εφερευω) ut,
 Efficientia ſolis. Cic. 2. de Nat. deor. 138.
 Naturalis efficientia. Cic. de Fato, 30.
 Efficienter, Aduerbium (εφερευω) Cicero de Fato, 50.
 Non ſic cauſa intelligi debet, ut quod cuiq; antecedit, idem
 cauſa ſit: ſed quod cuiq; efficienter antecedit,
 Effectus, Participium (εφερευω) ut,
 Iter effectum iam eſt. Ouid. 6. Metam. 104.
 Res maxima effecta. Virg. 11. Aeneid. 3.
 Effectos ſyllogiſmos uocat Plinius lib. 2. ad Nepotem, epiſt. 27.
 bene formatos, ſyllogiſmi circunſcripti & effecti: quod ſta-
 lo quoq; aſſequi magnum eſt.
 Vrbs effecta ex latere & cemento. Cic. 2. de Diuinat. 148.
 Dare effecta. Claud. 7. Paneg. 71.
 Haec effecta dabo. Id eſt, efficiam.
 Effectum dabo. Terent. Eun. 2. 1. 8.
 Effectum aliquid reddere. Terent. And. 4. 2. 20.
 Effectus, huius effectus (εφερευω) Plin. in Paneg. 73. Pera-
 ge modo Caſar, & uim effectumq; cenſura tuum propoſi-
 tum, tui actus obtinebunt.
 Non caret effectu quod uoluerit duo. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.
 Ad effectum uires dare alicui, id eſt, uiuare, ut perficiat quod
 animo conceperat. Propert. lib. 3. eleg. 9. 6.
 Effectus, huius effecti. Quint. lib. 7. cap. 4. de ſinitiones, Ex
 antecedentibus, conſequentibus, adiunctis, re pugnantibus,
 cauſis, effectis, ſimilibus, Ibidem: Cicero in itia, cauſas, ef-
 fecta, &c.
 Effector, Verbale, m. g. (εφερευω) Cic. 2. de Diuin. 83. Magna
 ſtultitia eſt earum rerum deos facere effectores.
 Conditor & effector alicuius rei. Cic. 1. Tuſc. 109.
 Effector, ac magiſter dicendi preſtantiſſimus ſyluſus. Cicero 1. de
 Orator. 73.
 6 3 Effectorix,

Effectrix, Verbale, scem. (αὐτοῦ τῆς αἰτίας) Cic. 1. de Fin. 10. 2, Amicitiae nō modo fautrices fidelissima, sed etiam effectrices sunt uoluptatum tam amicis quam sibi.

Effectio, Verbale (αἰσίων) Cic. 3. de Fin. 38, Effectio artis.

Ibidē, 70, Sic recta effectio, λατρίων, enim ita appello.

Efficax, pen. corr. huius efficacis, om. gen. (αὐτοῦ τῆς αἰτίας) dicitur quod ad aliquid agendum uim habet, maximē conduct. Plin. lib. 2. 4. cap. 15.

Efficax ad. Plin. in Paneg. 138, Vtrum sit efficacius ad recte uiuendum bene institui, aut feliciter nasci.

Efficaces ad muliebre ingenium preces. Liu. 1. ab Vrbe, 41.

Efficax aduersus serpentes. Plin. lib. 2. 4. cap. 15. 10.

Efficax contra. Plinius lib. 13. cap. 21. 1.

Efficacissima auxilia. Plin. lib. 20. cap. 10. 3.

Parum efficax homo. Caelius ad Ciceronem, lib. 3. 10. 9.

Efficax uir, pro robusto & ualido. Horat. Epod. 3. 4.

Efficacia, efficacia (ἐπιχειρήματα) Plin. lib. 11. cap. 5. 2, Quos efficaciae, industriaeque tanta paremus nervos?

Efficacitas, penult. corr. (ἐπιχειρήματα) Idem. Cic. 4. Tuscul. 47, Itemque uiribus corporis & neruis, & efficacitatis similes, similibusque uerbis animi uires nominantur.

Ars & efficacitas. Cic. de Petit. Consul. 7.

Efficaciter, pen. corr. Aduerbium (ἐπιχειρήματα) Plin. lib. 28, cap. 11. 2, Capitis ulcera manantia, urina tauri efficaciter sanat. Idem lib. 20. cap. 20. 6. Sic lib. 18. cap. 6. 12, Id efficacissimē contingit.

Effigies] effigiei, pen. prod. scem. gen. (ἐπιχειρήματα, ἐπιχειρήματα) Figura ad uiam alicuius similitudinem, uel ad ueritatis imaginem efficta, tam in picturis, quam in sculpturis: inquit Valla lib. 5. Plin. lib. 10. cap. 4. 4. 2, Vnde origo fabulae, Diomedis socios in earum effigies mutatos.

Effigies hominis & imago. Cic. 1. de Natur. deor. 1. 43.

Effigies & simulacrum alicuius. Cic. 4. Verr. 114.

Antiquitatis effigies in xii. tabulis. Cic. 1. de Orat. 95.

Effigies humanitatis et probitatis patris filii. Cic. 2. de Fin. 94.

Effigies ingenij. Liu. 1. ab Vrbe, 247.

Effigies lupi. Plin. lib. 8. cap. 19. 30.

Numinum effigies. Tacit. lib. 1.

Cereae effigies. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 7.

Distimiles effigies formarum. Lucret. lib. 4. 21.

Indiscrete effigies. Vide Indiscretus.

Mirabiles fama effigies. Vide Miror.

Muta effigies. Quint. lib. 6. cap. 1. 2. 5.

Sicrae effigies diuini. Virg. 3. Aeneid. 30.

Torna effigies. Stat. 4. Sylu. 6. 10.

Vasta effigies. Valer. 5. Argon. 6. 10.

Veneranda effigies. Valer. 5. Argon. 4. 6.

Honora effigie calatus clypeus. Sil. lib. 8. 77.

Complecti effigiem alicuius in auro. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 2.

Conformata effigies caminis. Stat. 1. Sylu. 1. 1.

Effigiem ducere. Virg. 8. eelog. 14. Vide Ducor.

Eminens effigies uirtutis. Cic. 3. Tusc. 6.

Habere effigiem thuris. Plin. lib. 2. 5. cap. 7. 7.

Effigiem dei in se ostendere. Plin. lib. 2. cap. 25. 3.

Consiliorum relinquere ac uirtutum nostrarum effigiem, nonne multo malle debemus summis ingenij expressam & politam? Cic. pro Archia, 22.

Ad effigiem Macedoniae chlamydis. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.

Ad effigiem Iulij imperij. Cic. Quint. frat. lib. 1. 1. 33.

In effigiem pelagi exundabat lacus. Id est, in modum pelagi. Sil. lib. 5. 1.

Effigie columna. Plin. lib. 2. cap. 11. 3.

Effigia, effigie (ἐπιχειρήματα) Idem. Plaut. Rud. 11. 7. Pro diu immortales, Veneris effigia haec quae est. Afranius Vopisco,

Cuius te suscitauit imago? cuius effigia cognatus patres?

Effingo] effingis, effinxi, effictum (ἀνεύχαστο, ἀνεύχαστο, ἐπιχειρήματα) effingere, Ad alterius formam, fingere, & quodammodo fingendo representare, ut ait Valla, lib. 5. Cic. 1. Tusc. 95, Quae porro tam immensa magnitudo, quae illa tanta multa positi effingere?

Effingere & efficere. Cic. 1. de Nat. deor. 88.

Effingere ex. Plin. epist. 93. lib. 4. Cic. 4. Acad. 38, Vixum igitur impressum effictumque ex eo unde efficit.

Animo effingere aliquid. Cic. 2. de Orat. 19. 2.

Casus aliquos effingere in auro. Virg. 6. Aeneid.

Sui dissimilia effingere natura nō potest. Cic. 3. de Nat. deo. 30.

Figuras uarias effingere. Lucan. lib. 5. 143.

Exprimere & effingere uerbis, corporis cuiuspiam formam. Author ad Heren. lib. 4. 230.

Effingere mores. Cic. 1. de legib. 39.

Mores oratoribus effingit oratio. Cic. 2. de Orat. 99.

Formas & mores ab aliquibus effingere. Cic. 2. de Diuin. 1. 4. 2.

Effingit senem signum illud. Plin. epist. 50. a.

Verba effingere imitando conabitur. Quint. lib. 1. 1. 4.

Effingere uim alicuius docti hominis. Quint. lib. 10. cap. 1.

Effictus, Participiū (ἀνεύχαστο) Cic. pro Rosc. Amer. 27, Et enim haec conficta arbitror a p̄betis esse, ut effictos nostros mores in alienis personis, expressamque imaginem nostram uita quotidiana uideremus.

Effictio, Verbale (ἀνεύχαστο) Author ad Herennium, lib. 4. 230, Effictio est, quum exprimitur & effingitur uerbis corporis cuiuspiam forma, quoad factis sit ad intelligendum.

Effictatum] ut ait Sipontinus, dicimus quod extra uestimentū filo contextum est, quod Ereclum quoque a quibusdam dicitur.

Effio] penult. prod. effis, effieri, penult. correp. (ἐπιχειρήματα) Plaut. Persa, 12. 12, Vt fiant quorum opera haec mihi facilia factu facta sunt, Quae uolui effieri.

Efflagito] efflagitas, penult. corr. (ἐπιχειρήματα) efflagitare, est uerhementer, & plus quam postulare, inquit Valla libro 5. Virg. 12. Aeneid. 152, Ille simul fugiens, Rutulos simul increpat omnes, Nominē quēque uocans: notumque efflagitat ense.

Ab aliquo aliquid efflagitare. Cic. 3. Verr. 42.

Auxilium ab alienis efflagitare. Cic. Anteq. iret. in exil. 5.

Efflagitare conuictio. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. epist. 13. 1, Epistola haec conuictio efflagitatur codicillitui. Quint. Triphoni.

Regrege & efflagitare misericordiam alicuius. Cic. pro Mil. 71.

Efflagitatus, Participiū (ἐπιχειρήματα) Cic. 1. Verr. 5, Iudiciorum desiderio Tribunitia potestas efflagitata est.

Efflagitatus, huius efflagitatus, pen. prod. (ἐπιχειρήματα) pro uehementi postulatione. Cic. 7. Verr. 60, In iudicio, coacti atque efflagitatu meo producere ad ignotos, &c.

Efflagitatio, Verbale (ἐπιχειρήματα) Cic. ad Brutum, 16. 19, Quia neminem magis decet Rempublicam amare, liberatisque defensorum esse, uel ingenio, uel rebus gestis, uel studio atque efflagitatione omnium.

Efflagitatio ad coeundam societatem. Cic. Ruf. lib. 5. 19. 5.

Insulsa efflagitatio. Vide Insulsus.

Effleo] effles, effleui, effletum, pen. prod. (ἐπιχειρήματα) efflere: ut, Efflere oculos, pro Flendo consumere. Quintilianus Declaratione sexta, Audita mea calamitate rari uxor exempli, & prorsus talis filij mater effleuit oculos. Nam caeca fuerat facta praenimio fletu.

Effligo] Effligis, pen. prod. efflixi, efflictum (ἐπιχειρήματα) effligere, Idem significat quod Affligere. Plaut. Asin. 1. 4. 9, Quam tu propediem (nisi quidem illa ante occupasti te) effliges scio. Idem Cistell. 5. 50.

Efflictum,

Efflictum, τὸ ἀνεύχαστο, Aduerbium, pro Valde & uehementer, inquit Nonius. Plaut. Amph. 6. 19, Sic efflictum amare perinde, ut hic te efflictum deperit. Idem Casim. 2. 48.

Efflo] efflas (ἐπιχειρήματα) efflare, Extra spirare, emittere. Plin. lib. 3. 4. cap. 13. 2, Leuisime haec efflatur, & ocyus, euolatque & formicibus. Varro 1. de Re rust. Praeterea quod ab sole toto die illustratur, salubrior est, quod & bestiola, si quae prope nascuntur, aut inferuntur, aut efflantur, aut ariditate citō pereunt.

Efflare animam. Mori. Cic. pro Milone, 37.

Efflare colorem, id est, deperdere colorem. Lucret. lib. 2. 167.

Efflare nimbos in sublimē. Plin. lib. 9. cap. 6. ad finem.

Efflauit extremum halitum, id est, Mortuus est. Cic. 2. Tusc. 37. Ex quodam poeta.

Vitam efflauit anhelō pectore. Silius lib. 17. 113.

Efflauit animam spes. Plaut. Trucul. 18. 2. Per translationem.

Efflans, Participiū (ἐπιχειρήματα) Cic. 1. de Diuin. 17. 2, Abijcit efflantem, & laceratam affligit in unda. Ex quodam poeta.

Effloresco] efflorescis, efflorui (ἐπιχειρήματα) efflorescere, Flores producere: & per translationem pro Crescere uidetur accipi, & abundare, aut produci. Cic. de Amic. 83, de utilitate, Quae tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiam si tu eam minus sequutus sis. Idem 5. Tusc. 101, Hinc illa cognitio uirtutis existit, efflorescunt genera, partesque uirtutum. Cic. pro Caelio, 60, Efflorescere ingenij laudibus.

Efflorescere & redundare. Cic. 1. de Orat. 11. 11, Et enim ex rerū cognitione efflorescat & redundet operis oratio.

Effluo] effluus, effluxi, effluxum (ἐπιχειρήματα) effluere, Extra fluere, effundi. Cato. cap. 111, Si habebit aquam, uinum effluet, aqua manebit. De uasis hederaceis loquitur.

Influere, & Effluere, contraria. Cic. de Vniuers. 55.

Effluxit de Varro 1. de Re rust. cap. 61, Eius conditio, cum expressa olea, quod statim effluerit de ea, decoquantur duae partes. Vbi nunc sic legitur: Eius conditio, quum expressa effluxit, quod statim de ea decoquantur duae partes, & res refrigeratum conditur in uasa.

Ex animo effluere. Cic. 2. de Orat. 165.

Ex disciplina aliquorum dicuntur effluere multa, & ad aures aliorum permearare. Cic. pro Domo sua, 93.

Abundare, et effluere: quibus opponitur Dresse. Cic. 1. de Diu. 109.

Desiderio alicuius effluere. Ouid. 2. de Remed. amor. 59.

Aetas effluit. Cic. de Senect. 5.

Effluit aetas. Cic. ad Atticum, lib. 12. 257. 2.

Effluit genitura morbo, id est, extra fluit, siue sua sponte & nobis nolentibus fluit, De seminis genitalis incontinentia loquitur. Plin. lib. 20. cap. 8. 6.

Mens effluit. Cic. de claris Orat. 116, Huic nimimē mirum est ex tempore dicenti solitam effluere mentem.

Effluunt uires lassitudine. Liu. 7. ab Vrbe, 158.

Effluit uita cum sanguine. Cic. 2. Tusc. 100.

Effluunt praeterite uoluptates. Cic. 1. de Fin. 63.

Effluet, per translationem, pro Vulgabatur, & palam omnibus fiet: quod de ijs dicitur qui nihil secreti continere possunt. Terent. Eun. 1. 2. 41, Vtrumque hoc falsum est, & fluet.

Praeterijt, & effluxit. Cic. de Senec. 63, Sed mihi ne diuturnum quidem quicquid uidetur, in quo est aliquid extremū, quum enim id aduenit, tum illud quod praeterijt, effluxit.

Effluere aliquid alicui dicitur: quod ipse oblitus est & memoria excidit. Cic. 6. Verr. 50.

Dicta animo effluerunt. Catul. ad Ortalum, 60. 4.

Effluens, entis (ἐπιχειρήματα) Partic. Cic. de Vniuersitat. Itemque in eo influente atque effluente animo diuino, ambitus illigebant.

Effluentia, huius effluentia (ἐπιχειρήματα) Plin. lib. 26. cap. 10. 1, lila

lita quoque radix genitalibus, imbibet non solum Venerem, sed effluentiam geniturae.

Effluuium, effluuij (ἐπιχειρήματα) Plin. lib. 7. cap. 51, Profundi humoris ē corpore effluuium.

Effluuium lacus, quo exundat, & se exonerat. Tacit. lib. 12.

Effoco] effocas, penult. prod. (ἀνεύχαστο) effocare, Idem quod Suffocare. Senec. de Breuit. uita, Aspice illos ad quorum felicitatem concurrunt, bonis suis effocantur.

Effodio] effodis, pen. corr. effodi, pen. pro. effossim (ἐπιχειρήματα) effodere, Extra fodere, siue fossam facere, uel aliquid terra exerere. Mart. lib. 13. 16, Gaudet in effosis habitare cuniculus antris. Plin. lib. 9. cap. 51. 8, Mus marinus in terra scrobo effossa, parit oua, & rursus obruit terra.

Effodere ē terra, pro Extrahere. Cic. 2. Offic. 17, Argentum effoderetur penitus additum. Ouid. 1. Metam. 29, Effodiuntur opes irrimenta malorum.

Effodere ex terra. Plaut. Pseud. 6. 19.

Effodere alicui oculos, pro Confodere, & excauare. Plaut. Trinum. 8. 50, Terent. Eun. 4. 6. 2, Oculi illic effodiuntur. Et Cic. 3. de Natur. deor. 13. 2.

Effodit illius memoria pectus meum. Cic. pro Marcello, 6. Id est, grauissimum dolorem nihil infligit, quasi pectore penetrato, aperto, & uulnerato.

Effofo, Participiū (ἐπιχειρήματα) ut, Oculi effofo, Senec. Oedip. 12. 12, Catul. in Siconium, 103, Et Aurum effofo, Silius libro 1. 47.

Effocimino] effocimas, pen. corr. (ἐπιχειρήματα) effocimare, In molliem muliebre, atque lasciuia conuerti: cuius passuum est Effocimior. Cic. 2. de Nat. deor. 95, Effocimari autem eum, iunonijque tribuerunt, quod nihil eo mollius. Hoc est, aere fecerunt uelut foeminam, iunonem appellantes. Idem 1. Tusc. 152, Cogitationibus molestissimis effocimamur. Caesar 1. bel. Gal. 3, Remollescere homines atque effocimari ea re arbitrantur.

Fortitudinis quaedam praeccepta sunt, ac penes leges, quae effocimari uirum uetant in dolore. Cic. 2. de Fin. 150.

Effocimatus, pen. prod. Participiū (ἐπιχειρήματα) ut, Homo effocimatus. Cic. pro Milone, 68.

Impurus, impudicus, effocimatus. Cic. 3. Phil. 131.

Effocimatum & molle. Cic. 1. Offic. 179. Idem 4. Tusc. 104, Nam uidendi est in uirisque ne quid humile, summissum, molle, effocimatum, fractum, abiectionisque faciamus.

Effocimate artes. Plin. in Paneg. 74.

Effocimata opinio ac leuis. Cic. 2. Tusc. 91.

Effocimate uoces. Plin. in Paneg. 89.

Vox effocimata nefarijs stupris. Cic. pro Plancio, 70.

Effocimate, Aduerbium (ἐπιχειρήματα) Cic. 1. Offic. 23, Caueatque ne quid indecore, effocimate faciat.

Effocimatio, onis, Verbale. Firmicus lib. 7. cap. 16, Omnium libidinum impuritates, cum extrema corporis effocimatio ne dixerunt.

Effocetus] effoceta, effocetum (ἐπιχειρήματα, ἐπιχειρήματα) Quod foetum emisit. Colum. lib. 7. cap. 12. 10, Primus effoceta partus amouendus est, quoniam tyruncula nec recte nutrit.

Effocetus, id est, emissus. Colum. lib. 8. cap. 5. 12, de gallinis, Postero die quum grex fuerit effocetus, hoc modo deponitur. Hoc est, quum foetus gregis fuerit absolutus.

Effoceta gallina, Quae amplius non parit, quasi frequenti partu delassata. Plin. lib. 10. cap. 53, Col. lib. 7. cap. 3. 13, Effocetus senectute grex. Sic lib. 6. cap. 24, Ita quoque uiribus effocetam senectutem dixit Virgilius: hoc est tardam, & declinatam.

Effocetus, Foetus destitutus, eneruatus, exhaustus, & lassatus, a similitudine mulierum, quas partus debiles reddi.

Aetas effœta. Lucret. lib. 2. 231.
 Effœca us ager, & effectum solum. Virg. lib. 1. Georg.
 Effœtos cinerem immundum iactare per agros. Vbi Seruius,
 Effœtos, Continua fertilitate lassatos: sicut etiam frequenti
 partu effœta dicitur mulier. Colum. in Præfat. 2. Quod exi-
 stiment ubertate nimia prioris eui defatigatum & effectū
 solum, nequire pristina benignitate præbere mortalibus
 alimenta.
 Effectum corpus. Cic. de Senect. 26. Libidinosâ etenim & in-
 temperans adolescentia effectum corpus tradit senectuti.
 Hoc est, laxum & debile, ac libidinis consecutum. Ouidius
 7. Metamorph. 53.
 Tellus effœta. Lucret. lib. 2. 231.
 Tellus calore effœta. Lucret. lib. 6. 169.
 Vinitor effectus. Virg. 2. Georg. 84.
 Vires effœta. Virg. 5. Aeneid. 79. Effœta, id est, exhausta, &
 est translatio à mulieribus, quas frequens partus debiles
 reddit. Seruius.
 ¶ Effœta, Aduerbum (ἐφάρτητος) Mart. lib. 2. 27.
 Effœta, grauius, citò, nequiter, euge beatè.
 Effor] Vide Effari.
 Efforo] efforas, pen. corr. (ἐπιπορεύω) efforare, idem quod
 Perforare. Colum. lib. 9. cap. 13. Erit fissilis stipis, complu-
 ribus locis per latus efforatus.
 Effractorius, Effractor, Effractura, Effractus] Vide
 Effringo.
 Effrenatus] pen. prod. (ἀλλυγὸς, ἀσφραγιστός) dicitur qui
 cohiberi, & pro arbitrio nostro agi non potest, quasi freno
 carens, uel freno reluctans, aut frenum non metuens. Cic. 3.
 de Fin. 57. Quis unquam fuit, aut auaritia tam ardens, aut
 tam effrenatus cupiditatibus, ut eandem illam rem, & c.
 Effrenatus & furiosus. Cic. 1. in Catil. 18.
 Languens & Effrenatus, contraria. Cic. 2. de Orat. 20. Eius-
 dem & languentis populi incitatio, & effrenati modera-
 tio. De manere Orator.
 Effrenatus animus. Cic. 7. Verr. 109.
 Effrenata audacia uel cupidio. Cic. in Catil. 1. Et pro Cluen. 10.
 Indomita & effrenata cupiditas. Cic. 3. Verr. 41.
 Proiecta & effrenata cupiditas. Cic. pro Domo sua, 88.
 Effrenatus & præceps furor alicuius. Cic. de Arusp. resp. 1.
 Effrenata & indomita libido. Cic. pro Cluent. 10.
 Violentia hominis est effrenata. Cic. 12. Philip. 338.
 Effrenatus fertur, aut libidine, aut iracundia. Cic. 3. Tuscu. 17.
 Homines secundis rebus effrenatos, & sibi præfidentes, tan-
 quam in gyrum rationis & doctrine duci oportere, ut per-
 spicerent rerum humanarum imbecillitatem, uarietatemq;
 fortunæ. Cic. 1. Offi. 128.
 Effrenatè] pen. prod. (ἀσφραγιστός) Aduerbiū. Cic. 14. Philo-
 lip. 401. Cic. Tuscu. 76. An propter infinitum odium tyran-
 ni effrenatus in Aruitem inuasit. Hoc est, petulantius.
 Temere & effrenatè incitari ad potiundum. Cic. de Senec. 36.
 ¶ Effrenatio, Verbale (ἀνασφραγισία) Cic. 5. Philip. 139. Quæ est
 frenatio impotentis animi?
 ¶ Effrenus, pen. prod. Adiectiuum (ἀνασφραγιστός) Cui
 frenum detractum est. Liu. 4. ab Vrbe, 146. effreno equo
 in medios ignes infertur.
 Amor effrenus. Ouid. 6. Metam. 93.
 Gens effrena. Virg. 3. Georg. 76. Id est, seuâ, rectorem recu-
 sans, Seruius.
 Impetus effrenus. Senec. Agam. 12. 6.
 Iuuenta effrena. Stat. 1. Achil. 56.
 Licentia effrena. Claud. de bello Getico, 74.
 Mors effrena, id est, uiolenta. Senec. Hipp. 2. 35.
 Effreno nimbo æquare profatū. Stat. 5. Syllu. 21. Profatū ef-

frenem intelligit orationem solutam & rhetoricam.
 Effrico] effricas, pen. corr. (ἐπιτίθειν) effricare, pro Fricas
 do excutere. Senec. epist. 96. At illis, aut hebetibus & ob-
 tusis, aut mala consuetudine obsessis, diu rubigo animorum
 effricanda est.
 Effringo] effringis, effregi, pen. prod. effractus (διαρρηγνόν
 μιν) effringere, idem quod Fragere, uel ui quadâ & maximo
 impetu concutere & dirumpere. Terent. Adel. 1. 2. 9. Fores
 effregit, atq; in ades irruit alienas. Cic. 6. Verr. 46. & 84.
 Animam effringere. Seneca Herc. Oeth. 11. 7.
 Corpus effringere. Seneca Theb. 1. 1.
 Effringere thesaurum. Plin. lib. 34. cap. 7. 5.
 Effringere dicuntur agricolæ, quum excitate grâdiores glebæ
 franguntur. Author Varro. Imò uerò Offringere, utiq; per
 quartam uocalem. Vide Varronem lib. 1. cap. 29.
 Effractus, Participium (διαρρηγνόν) Cic. pro Murena, 31.
 Eamq; urbem sibi Mithridates Assie ianuam forte putauit
 set, qua effracta & reuulsa, tota pateret provincia.
 Effractus fame, per translationē dictū, pro consumptus. Plant.
 Capt. 8. 6. Neq; ieiuniosior è, neq; magis effractus fame uidi.
 Cerebrum effractus. Virg. 5. Aeneid. 95.
 Cista effracta. Horat. 1. epist. 18. 11.
 Vrbs effracta. Stat. 9. Theb. 112.
 ¶ Effractor, Verbale (ναρρηγνόν) Paulus in l. 3. ff. de officio
 præfecti uigilum, Cognoscit præfectus uigilum de incendia-
 rijs, effractoribus, furibus, & c. Idem in l. finali. ff. de effra-
 ctorib. in effractores uariè animaduertitur. Vlpian. eodeni
 titulo. l. 1. Sed enim diuus Marcus effractorem equitem Ro-
 manum, qui effracto perforatoq; pariete pecuniam ablu-
 lerat, quinquennio abstinere iussit provincia Africa, unde
 erat, & Vrbe, & Italia.
 ¶ Effractorius (διαρρηγνόν) qui effringit. Seneca epist. 69. Vi-
 le uidetur quicquid patet: aperta effractorius præterit.
 ¶ Effractura, effractura, penult. prod. ipse effringendi actus.
 Paulus in l. 3. ff. de offi. præf. uigil. Effracturae sunt plerunq;
 in insulis horreisq; ubi homines preciosissimam partē for-
 tunarum suarum reponunt.
 Effugio] effugis, pen. corr. effugi, pen. prod. (ἐπιπορεύω, ἔπει-
 λώσω, ἀνυλίνω, ἀλέω) effugium, effugere, Eiusdem cum suo
 simplici significationis.
 Longè effugere. Lucret. lib. 3. 14.
 Nunquam hodie effugies. Virg. eelog. 3. 10.
 Nihil te effugiet, atq; omne quod erit in re, occurret atque in-
 cidet, si modo rerum usum perculleris. Cic. 2. de Orat. 81.
 Effugere ex urbe. Plaut. Trinum. 1073. Et apud Casarem, 8.
 bel. Gal. 89. Effugere ex agris.
 Effugit rex è manibus. Cic. pro lege Manil. 15.
 Effugere de praelio. Cic. 2. Philip. 79.
 Per manus infestas effugere. Ouid. 6. Fast. 69.
 Effugere mari. Cic. 7. Verr. 72.
 Effugit fors ex stella, quum nomen alicuius in stella, uel ciste-
 la potius, coniectum, perit & euanescit. Plaut. Casin. 8. 43.
 Effugere patria. Plaut. Merc. 12. 75.
 Effugit memoria. Plaut. Bacch. 1. 2.
 Voluptas effugit. Stat. 1. Syllu. 6. 11.
 Effugere, pro Vitare ponitur, uel (ut ait Donatus) in totum
 fugere.
 Effugere calumniam. Cic. pro Cluent. 131.
 Oculorum aciem effugere. Vide Acies.
 Amorem alicuius effugere. Ouid. 3. Metam. 161.
 Effugere catenas, aut uincula. Horat. 2. Serm. Sat. 7.
 Crimen aliquod effugere. Ouid. 7. Metam. 14.
 Crimen inconstantiæ. Cic. 5. de Finib. 151. Et Crimen ineptia-
 rum. Cic. 3. de Orat. 104.

Maximos

Maximos cruciatus precipiti uia effugit. Qu. in Procæ. li. 6. 6.
 Diem aliquem. Cic. 4. Verr. 26.
 Dolores intolerabiles effugere. Cic. Qu. fratris, lib. 1. 4. 4.
 In: usum alius effugere. Lucret. lib. 3. 151.
 Infamiam crudelitatis. Cic. pro lege Agr. 90.
 Maculam aliquam. Terent. Adelph. 5. 8. 33.
 Maledictum omne effugere. Cic. pro Flacco, 5.
 Manus. Cic. in Somnio, 7. Nuptias, Terent. And. 2. 1. 34.
 Mortem non effugiunt. Virg. 11. Aeneid. 176.
 Offensionem. Cic. 3. Verr. 72.
 Peccata effugere. Ouid. 2. de Arte, 35.
 Pericula effugere. Lucan. lib. 1. 104.
 Periculum. Caesar 4. bel. Gal. 589.
 Plagam. Cic. Attico, lib. 7. 121. 8 Pœnas, li. 3. de Nat. deor. 130.
 Scelus aliquod effugere. Ouid. 10. Metam. 69.
 Speciem alicuius effugere. Cic. de claris Orat. 89.
 Vincula effugere. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 15.
 Visus alicuius effugere. Ouid. 3. Fast. 82.
 Vituperationem. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. 7.
 ¶ Effugiens, Participiū (ἐπιπορεύω) ut, Anima effugiens. Lu-
 canus lib. 3. 124.
 ¶ Effugiendus, inoponitè. Ouid. 2. de Arte, 11.
 Hæc nobis Minos effugiendus ope. Verba sunt Dædali.
 ¶ Effugium, ἐπιπορεύω, ἀποφυγή, idem quod Refugium: ut,
 Mali unicuique effugium. Senec. Hipp. 2. 43.
 Affugium, Cic. 7. Verr. 131.
 Habere effugium. Cic. 2. de Nat. deor. 180.
 Infracta effugia. Tacit. lib. 3. Quæ effugia in se derant, id est, lo-
 ca per quæ effugere poterant.
 Patet effugium. Liu. 4. bel. Pun. 120. Id est, locus uel uia fuge.
 Præcludere effugium alicui. Lucret. lib. 1. 199.
 Effulcio] effulcis, effulcui, effulcitur (ἐπιπορεύω) effulci-
 re, idem quod Fulcire: nisi quid addat præpositio. Virg. 7.
 Aeneid. 19. de Latino,
 Centum lanigeras maculabat ritè bidentes:
 Atq; harum effulsus tergo, stratisq; iacebat Velleribus,
 Atria effulta monibus. Stat. 1. Theb. 29.
 Fulmina effulta metallis. Stat. 3. Syllu. 1. 1.
 Effulgeo] effulges, effulsi, effulsim (σελαργέω) effulgere, idem
 quod uehementer fulgere. Liu. 8. bel. Pun. 81. N. ex uehe-
 menti sole, qualis inter graues imbre nubes effulget, & c.
 Et apud. Virg. 9. Aene. 23. Effulsit oculis lux. Et lib. 8. 134.
 - infructu Marte uideres
 Feruere Leucaten, auroq; effulgere fluctus.
 Ex hoc effulsit illud. Plin. lib. 4. cap. 1. 2.
 Ostro effulgens Lælius Silius lib. 16. 116.
 Effundo] effundis, effudi, effusum, pen. prod. (ἐπιπορεύω, ἐκχέω,
 ἀφίημι) effundere, Effundendo in terram spargere. Plautus
 Afin. 5. 64. Effundit cibum: aues affuescunt.
 Redundare & effundi dicitur mare. Cic. 2. de Nat. deor. 174.
 Effunditur annis in Atlanticum Oceanum. Plin. lib. 3. cap. 1. 3.
 Fœtus effundere. Virg. 2. Aeneid. 55.
 Lachrymas effundere. Cic. pro Plancio, 82.
 Effundere sanguinem pro Rep. Cic. pro Milone, 77.
 Effundere se dicitur ciuitas. Cicero ad Brutum, 3. 2, Timore
 quodam percussa ciuitas tota ad te se cum coniugibus & li-
 beris effundebat.
 Copiam oratorum effudit etas. Cic. de claris Orat. 18.
 Effudit sese in publicum maxima frequentia mulierum. Liu. 4.
 bel. Macedonici, 38.
 Effudit omnes studium certaminis. Liu. 10. bel. Pun. 74.
 Celerius effundere. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.
 Effunduntur omnibus portis ad open ferendam. Liu. 8. bel.
 Maced. 23. Et 6. bel. Pun. 23.

Effuderunt se ex omni prouincia legationes ad famam aduen-
 tus eius. Liu. 5. bel. Pun. 102.
 Effundi ad luxuriam. Liu. 4. bel. Maced. 29.
 Effundere se in aliqua libidine, & Continere, contraria. Cic.
 in Parad. 25.
 Effundere, atq; consumere aliquid per luxuriam. Cic. pro Ros.
 Amer. 4. Et ibidem 41. Effusus sumptus.
 In questus, lachrymas, uota effundi. Tacit. lib. 1.
 Effundere ærarium. Cic. 3. Tuscu. 83. Idem pro leg. Agr. 9. Spor-
 licemus orbem terrarum, uendamus uectigalia, effundamus
 ærarium.
 Animam effundere. Virg. 1. Aeneid. 21.
 Crimes effundere uertice. Lucan. lib. 1. 38.
 Autumnus effundit fruges. Horat. 4. Carn. ode 7. 3.
 Furorem inuolentū in aliquè effundere. Cic. Corn. lib. 12. 25. 9.
 Herbas effundunt inimicissimas frugibus segetes succunda &
 uberes. Cicero in Orat. 2. 7.
 Effundere honores in mortuum. Cic. ad Brutum, 15. 11.
 Effundere primum impetum feruido ingenio & cæca ira. Liu.
 8. bel. Maced. 71.
 Effundere iram in aliquem. Liu. 9. bel. Maced. 137.
 Ira effundi. Vgler. 7. Argon. 7.
 Minas effundere. Lucan. lib. 5. 53.
 Odium. Cic. Lent. lib. 1. 78.
 Effundere patrimonium, Prodigere, consumere. Terent. Adel.
 5. 9. 34. Cic. 2. Offi. 78. Mul. i. nim patrimonia effuderunt
 in consiliè largiendo. Idem 3. Philip. 125.
 Pauorem. Liu. 10. ab Vrbe, 30.
 Querelas effundere. Lucan. lib. 2. 9.
 Quæstus effundere pectore. Virg. 5. Aeneid. 155.
 Rabiem. Silius. lib. 11. 45.
 Remedia Reipub. Cic. ad Atticum, lib. 2. 24. 3.
 Extremum spiritum. Cic. 14. Philip. 405.
 Verba effundere. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 9.
 Dolor effudit uerba. Seneca Medea, 7. 25.
 Effundere uim telorū ingentē in inimicos. Liu. 7. bel. Pu. 108.
 Vires effudit in uentum. Virg. 5. Aeneid. 89.
 Vitam effundere. Ouid. epist. 7. 36.
 Effundere uocem in turbam. Cic. pro Flac. 54.
 Effundere quæ tacueramus. Cic. ad Atticum, lib. 16. 334. 7.
 Effundatur stomachus in uomitiones. Plin. lib. 23. cap. 1. 29.
 De ijs quibus stomachi facultas, quam retentricè uocamus,
 est corrupta aut imbecilla, uel ijs qui facillè nauſeant.
 Effundere ac proſtigare pediatum. Sallust. Effuso ac proſtiga-
 to pediatu paulatim retrocedere ceperunt. Sallust.
 ¶ Effusus, pen. prod. Participium (ἐπιπορεύω) Plinius lib. 9.
 cap. 29. 1.
 Effusus Tyberis super ripas. Liu. 1. ab Vrbe, 15.
 Agris effusa tuentus. Virg. 7. Aeneid. 162.
 Effusa uelut ad spectaculum triumphis multitudo omnis. Liu. 10.
 bel. Pun. 57. Pini. lib. 8. cap. 40. 5.
 Effusi in fugam. Liu. 2. bel. Maced. 44.
 In amor em alicuius effusus. Tacit. lib. 1.
 In lachrymas effusus. Tacit. lib. 4.
 In luxum, & epulas, & nocturnos cœtus effusi. Tacit. lib. 2. 01.
 Ad preces lachrymasq; effusus. Liu. lib. 4. Decad. 5.
 Effusi in Venerem Numidæ. Liu. 9. bel. Pun. 117.
 Nos contrâ effusi lachrymis. Virg. 2. Aeneid. 140.
 Effusus in allicquem. Cic. ad Atticum, lib. 4. 79. 2.
 Aquæ effulse. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 6.
 Crimes effusa sacerdos. Virg. 4. Aeneid. 102.
 In uerbis effusior cultus. Quint. lib. 3. cap. 8.
 Ruuui effusi carcere currus. Virg. 5. Aeneid. 291.
 Effusus cursus. Liu. 8. bel. Pun. 33.

Effusa

Effusa fuga. Liu. 7. ab Vrbe. 123. Et lib. 1. 119.
 Fuga effusior, minor caedis. Liu. 3. ab Vrbe. 20.
 Effusi ac dissipatis fructibus. Cic. 2. de lege Agr. 87.
 Grandine effusa precipitant nimbi. Virg. 10. Aeneid. 159.
 Effusissimis habentis inuadere hostem. Liu. 7. bel. Maced. 84.
 Imber effusus nubibus. Virg. 4. Georg. 63.
 Italia effusa. Cic. pro Deiotaro, 6.
 Iube effusa per colla. Silius lib. 16. 89.
 Effusa letitia. Liu. 5. bel. Maced. 169.
 Licentia effusa. Liu. lib. 4. Decad. 5.
 Effuse opes. Plin. lib. 7. cap. 253.
 Risus effusus. Claud. 3. de rapt. Proserp. 42.
 Effusio sinu. Liu. 1. bel. Pun. 66.
 Effusus, pen. prod. (ἐκχυρῶ) Nomen ex Participio. Cic. pro Caelio, 9. Quis in largitione effusus? id est, magis prodigius.
 Effusus, pen. prod. Aduerbum (ἐκχυρῶν) Abundanter, aut prodigialiter. Cic. pro Caelio, 30. Si uiaua liberè, proterua petulater, diues effuse, libidinoso meretricio more uiueret.
 Effuse inuehentem sese hostem absterruit. Liu. 10. bel. Pun. 47.
 Effuse aliquem diligere. Plin. epist. 150.
 Large effuseq; donare. Cic. pro Rosc. Amer. 14.
 Effuse exultat animus. Cic. 4. Tusc. 21.
 Effuse fugere. Liu. 3. ab Vrbe. 97.
 Effuse petulans. Cic. in Pisonem, 7.
 Effuse uastare agrum nobilissimè fertilitatis. Liu. 7. bel. Pun. 173.
 Effusio, Verb. (ἐκχυρῶ) Effusio aqua. Cic. 2. de Natur. deor. 38.
 Effusiones hominum ex oppidiis. Cic. in Pisonem, 40.
 Effusio animi, cui Contractio opponitur. Cic. 4. Tusc. 107. Eodem enim uitio est effusio animi in letitia, quo in dolore contractio.
 Effusio, Prodigalitas. Cic. pro Rosc. Amer. 80. In hac uita Iudices, quos sumptus quotidianos, quas effusiones fieri putatis?
 Effusio pecuniarum. Cic. ad Att. lib. 2. 32. 1.
 Effusio in aliquem. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 5.
 Inducta effusio. Liu. lib. 4. Decad. 5.
 Liberalitatem effusio imitatur. Cic. in Partit. 43.
 Effusores, qui patrimonium peculiumque temerè et longè expendant, dissipantq;. Verbum fuit admodum familiare diuo Cesari Imperatori Augusto Erid. tertio. Ex Spieg.
 Effutio] effutus, pen. prod. effutum, effutum (ἐκχυρῶ) Effutire, Imprudenter et imprèmeditate loqui, nulla habitatem poris, uerboris, aut personarum ratione. Teret. Phor. 5. 1. 19. Eo perperam olim dixi, ne uos forte imprudentes foris Effutiretis. Vbi Donatus, Effutiretis, Eloqueremini eua cuaretis, exinaniretis: ab eo quod est, effundere. Translatio est à uase, sicuti nomine: quod patulo ore, fundo acuto instabile, nihil prorsus continet. Vnde futilis dicitur eiusmodi, ut nihil intra se contineat, et semper manis sit. Horat. in Arte Poetica, 46. Effutire leues indigna Tragedia uersus.
 Effutire aliquid extempore. Cic. 5. Tusc. 127.
 Temerè, de re aliqua effutire. Cic. 2. de Nat. deor. 137.
 Multa effutire. Lucret. lib. 5. 182.
 Effutire (inquit Nonius) Est cum mediatio dicere. Cic. 5. Tusc. 128. Nec hæc sic agit, ut extempore quasi effutire uideatur. Lucr. Multa licet simili ratione effutiat ore. Nonius.
 Effutiens, entis, Participiū (ἐκχυρῶν) Cic. 1. de Nat. deor. Quam bellum erat Vellei confiteri potius nescires, quàm ista effutientem nauiscare, atq; ipsum sibi displicere.
 Effutitus, pen. prod. Participiū, (ἐκχυρῶν) Cic. 2. de Diuinat. 169. Quorum partim ficta aperte, partim effutita temerè, nunquam ne mediocri quidem cuiquam, non modò prudenti probata sunt.

E. Eger.
 Egelasta] (ἐγλάστα) Oppidum est citerioris Hispanie, natiui salis sodinis nobilitatum. Plin. lib. 31. cap. 7. In Hispania quoq; citeriore Egelastæ creditur sal glebis penè translucens. cui iam pridem palma inter omnia salis genera à plerisq; medicis præbetur.
 Egelestani, Hispanie citerioris populi, in conuentu Carthaginensi, inter stipendiatorum celeberrimos à Plin. numerati, lib. 3. cap. 3.
 Egclidor] pen. corr. egclidaris (ἐγκλειδάρης) egclidari, Gela dissolui. Sidonius, Egclidarentur fibrae glaciales.
 Egclidus, pen. cor. Adiect. (ἐγκλειδός) Quod non est calidum neq; frigidum. Seruius p. ualde frigidum exposuit. Virg. 8. Aen. 122. Vt procul egclido secreti flumine uidit. Suet. de Aug. calen. 82. Vngebatur sepius, si dabat ad flumina: deinde per fundebatur egclida aqua, uel sole multo tepescita. Ouid. Sed gelidum Borean, egclidumq; Notum. Colum. lib. 10. 27. Nunc uer egclidum, nunc est mollissimus annus. Celsus lib. 3. cap. 22. Tum et uinum, si iustus non est, potui frigidum danari: si æstas est, egclidum. Idem lib. 4. cap. 2. Multaq; aqua, prius calida, post egclida fouendum os.
 Tepores egclidi. Catullus ad seipsum, de aduentu ueris, 43. 1.
 Egeo] eges, egui (ἀγορεύω, ἐγείρω) egere, Aliqua re opus habere. Et tam genitiuo, quam ablatiua iungitur. Cic. 2. de Fin. 40. Qui consumptis patrimonij egeant.
 Aeris egere. Horat. 1. Epist. 6. 8.
 Autoritate egere. Cic. de claris Orat. 128.
 Egere auxilij. Caesar. 6. bel. Gal. 41.
 Auxilio alicuius egere. Cic. Caninio, lib. 2. 16. 12.
 Egeo consilij et consilio. Cic. Att. lib. 7. 140. 2. Vide Consiliū.
 Consolatione egere. Cic. Titio, lib. 5. 16. 1.
 Eorum qui copijs egent, infinita est multitudo. Cic. 1. Offic. 78.
 Eget humanitate. Plin. epist. 114. 4. lib. 5.
 Non eget interpretatione. Plin. epist. 115. 4. lib. 6.
 Literis de philosophia, non egere. Cic. 2. de Diuinat. 8.
 Mentis egere. Ouid. 2. Trist. 7. 9.
 Moderamine egere. Ouid. 2. Metam. 14.
 Monitoris egere. Horat. 1. epist. 19. 24.
 Oculis ad cernendum egere. Cic. 2. de Nat. deor. 215.
 Officio egere. Ouid. 5. Pastorum, 47.
 Ope egere. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 14.
 Eget pudoris. Plaut. Amph. 8. 185.
 Egeo rationis. Martialis lib. 6. 25.
 Ratione egere res dicitur. Cic. 2. de Nat. deor. 172.
 Egere rebus omnibus. Cic. ad Atticum, lib. 11.
 Eget ille Senatu, Equitibus Romanis, populo, urbe, ærario, nece, sigalibus, cuncta Italia, prouincijs omnibus, exteris nationibus. Cic. 2. in Catil. 44.
 Tempore egere. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 21. 5.
 Ego tui abeuntis. Plaut. Afin. 12. 1.
 Voce egere. Ouid. 6. Fast. 72.
 Eget foris. Plaut. Mil. 10. 43. Quum apud te exemplum experiundi habeas, non eges foris. Id est, non est quod queris foris.
 Indignè egere. Cic. Antequam iret in exil. 10.
 Egere, Egenum et inopem esse. Cic. ad Brutum, 15. 17. Siquidem etiam Themistocli liberi egerunt. Id est, ad extremam paupertatem redacti fuerunt. Budæus.
 Egetur acriter. Plaut. Pseud. 5. 40.
 Egens, egentis, om. gen. (ἐγείρω) Dicitur inquit Festus, uelut exgens, cui ne gens quidem sit reliqua. Est enim propriè egens, cui desunt necessaria ad uiuendum. Terent. Phorm. 2. 3. 10. Egens relicta est misera: ignoratur parens. Cic. de Amicitia, 32. Quocirca et absentes adsunt, et egentibus abun-

tes abundant, et imbecilli ualent.
 Egens aque est is qui non satis habet, et is cui nihil satis potest esse. Author ad Herennium, lib. 4. 170.
 Egentes, inanesq; discederent. Cic. 4. Verr. 15.
 Egēs, egentior, egentissimus. Cic. ad Atticum, lib. 6. 11. 9. Nihil illo regno spoliatus, nihil rege egentius. Ad eundem. lib. 9. 175. 7. Egēstas tot egentissimorum hominum.
 Egētissimus in sua re est, insolens in aliena. Cic. pro Rosc. Ame. 13.
 Serui et egentes. Cic. Attico, lib. 14. 306. 2.
 Animo egens. Catil. epig. 58. 7.
 Artis egens. Stat. Thebaid. 135.
 Coloris egens tellus. Ouid. 5. Fast. 45.
 Huius egens tellus ante coloris erat.
 Egens consilij. Plaut. Bacchid. 15. 10.
 Animus deliciarum egens. Horat. 4. Carm. ode 8. 2.
 Fortuna egens homo. Cic. pro Flacco, 27.
 Fructu amoris egens. Prop. lib. 3. eleg. 20. 6.
 Frugis egens. Ouid. 11. Metam. 25.
 Lucis egens aer. Ouid. 1. Metam. 4.
 Egens opum. Plaut. Rud. 7. 11.
 Egens rebus omnibus. Cic. Domitio, lib. 7. 2. 2.
 Egēnus, pen. prod. Adiectiuum, Pauper. Liu. 9. ab Vrbe, 28. Omnium egenā corpora humi prostrauerunt.
 Lucis egens. Lucret. lib. 3. 206.
 Rerum cunctarum egenus. Sil. lib. 8. 3.
 Decoris, et frontis egenum corpus. Sil. lib. 6. 61.
 Egena res. Plaut. Pœnulo, 3. 2.
 Rebus in dubijs, egenus. Virg. 8. Aeneid. 73.
 In rebus egenis supplex. Virg. 6. Aeneid. 19.
 Egēstas, egēstatis, pen. prod. (ἀγορεύω, ἐγείρω) Indigentia. Virg. 1. Georg. 30. — Labor omnia uincit Improbis, et duris uirgens in rebus egestas.
 Inopia atque egestas. Cic. 2. in Catil. 43.
 Egestas ac mendicitas. Cic. in Parad. 57.
 Animi egestas. Cic. in Pisonem, 18.
 Copiarum egestas. Tacit. lib. 20.
 Lingue egestas. Lucret. lib. 1. 28.
 Egestas patrij sermonis. Plin. epist. 83.
 Acris egestas. Lucret. lib. 3. 13. Vide Acer.
 Cruclis egestas. Valer. 4. Argon. 92.
 Dirā egestas. Iuuen. Satyr. 1. 10.
 Ferallū egestas. Claud. ad Adrianum, 15.
 Infelix egestas. Claud. 1. in Ruf. 8.
 Ingeniosa egestas rerum. Claud. 3. de Raptu Prof. 7.
 Mortalis egestas. Virg. 3. Georg. 63.
 Procliuis sceleri egestas. Silius lib. 13. 118.
 Tristis egestas. Senec. Thyeste, 3. 26.
 Turpis egestas. Virg. 6. Aeneid. 56.
 Afferre egestatem. Vide Affero.
 Amittere egestatem. Vide Amitto.
 Cope cum egestate confligunt. Cic. 2. in Catil. 44.
 Vitam in egestate degere. Cic. pro Rosc. Amer. 85.
 Esse in egestate. Cic. 1. de Inuent. 101.
 Sustentare egestatem. Cic. post red. in Senatu, 9.
 Tentat enim dubiā mentem rationis egestas. Lucret. lib. 5. 244.
 Vrgens egestas. Virg. 1. Georg. 30.
 Egertia] inquit Festus, Nympha fuit, cui sacrificabāt prægnantes, quod eam facili foetum utero egerere. Vide Aegeria.
 Egermino] egerminas, pen. corr. (ἐγείρω) egerminare, Idem quod Germinare. Colum. lib. 5. cap. 5. 16. Bipedancis scrobibus malleolis deponitur: qui quum egerminauerit, ad unam materiam reuocato. Idem lib. 4. cap. 17. 3. Quæ infra trunci caput egerminauerint.
 Egero] egeris, pen. corr. egeſi, egeſtum (ἐγείρω, ἐγγύω)

egerere, Extra gerere, siue portare. Colum. lib. 2. Auiū priam habetur steruus quod ex columbarijs egeritur.
 Egerit aquam fons. Plin. epist. 101. m. lib. 5. Idem epist. 273. 6. Idem lacus in flumen egeritur.
 Dapes egerere. Ouid. 6. Metam. 33.
 Dies egeritur querelis et questu. Valer. 8. Argon. 91. Hoc est, transigitur, exigitur.
 Dolor egeritur. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 8.
 Gaza egeritur. Lucan. lib. 3. 34.
 Iras egerere. Stat. 4. Syl. eleg. 4. 16.
 Egerere prædam ex hostium telis. Liu. 6. ab Vrbe, 14.
 Egerere sermones, pro Disponere. Senec. epist. 67.
 Egestus, Participiū (ἐγεστος) Colum. lib. 2. cap. 2. 15. Sed et si uelis scrobibus egestam humum recondere.
 Tellus egesta scrobibus. Ouid. 7. Metam. 49.
 Egestus, Verbale (ἐγεστος) Seneca lib. 3. de Natur. quest. Quædammodi corpora nostra ad egestū ueter exhaurit, et c.
 Egestio, Verbale (ἐγεστος) Plin. epist. 159. c. Pallantis facultates adiuuare publicarum opum egestione cōtingeret.
 Egeries, egeriei, scem. Gen. Solinus cap. 53. Quum in fugam uertitur, pro cui uentris finem egerit per longitudinem trium iugerum: cuius arbor quicquid attingit, adurit: ita egerie noxia summoat insequentes. De Bonaso animali.
 Egelinus] Philosophus, Bæadri auditor, cuius meminit. Cic. Acad. quest. lib. 2. et 4.
 Egeſta] ἐγεστος, Ciuitas in Sicilia, quam Aeneas condidit, et ab Aestis matre Egesta eam nominauit. Plin. lib. 31. cap. 6. Hæc nunc Segesta dicitur præposita ei litera s, ne obsceno appellaretur nomine.
 Egesta (ἐγεστος) filia Hippote Troiani, quam, ne maris belua ob peruria Laomedontis secundum Apollinis responſa traderetur, pater impositam nauicula misit quod fors uulſisset. quæ eadem ad Sicilia delata, à Criniso sinu in canem conuerſo compressa, Aestem edidit. Vide Seruiū in 5. Aen.
 Egestas] Vide Egeo.
 Eglyna] Ciuitas in Sicilia, cuius meminit. Cic. 5. Verr.
 Egilius] Viri proprium, de quo Cic. 2. de Orat. Egilius homo festiuus.
 Eginium] ἐγίνιον, Tymphaeorum oppidum, Ethicæ conſine atq; Triuicæ. Author Strab. lib. Geograph. 7.
 Egnatia] ἔγνατια, Ptolemæo, Apulorum urbs Ionio pelægo, hodie Iuuenatum, teste Olinario in Melam.
 Egnatia, Nympha in Apulia celebrabatur, à qua et loci nomen, ubi dea uulſa fuisse proditū est, in cuius ara lignis superpositis extructisq;, ignis sua spōte excitari accēdiq; ab antiis quis, existimabatur. Plin. lib. 2. miraculi meminit, non autem nympha. Vide Hes. in Theog. et Alex. ab Alex. lib. 4. ca. 17.
 Egnatius] Cicero pro Cluentio, Cn. Egnatius à Censorib. Senatu motus.
 Egnatius Mecennius, Romanus quidam fuit, qui uxorem, quod uinū bibisset è dolio, interfecit, quumq; caedis postularetur, à Romulo est absolutus. Author Plin. lib. 14. cap. 19.
 Egnatuleius Lucius] de quo Cic. Philip. 3. L. Egnatuleius Questor, cū quarta legione ab Antonio ad Octauū defecit.
 Ego] mei uel mihi, mihi, me, à me. Pronomen (ἐγώ, ἐγώ) Tractum à Græcis ἐγώ.
 Ego, in principio narrationis. Terent. And. 1. 1. 8. Ego postquam te emi à paruulo, et c. Cic. ad Lentulum, libro 1. Ego omni officio ac potius, etc. Semper grauis est inceptio orationis (inquit Donatus) quæ exordium sumit à pronome Ego.
 Ego sum Aeschinus, aperite. Terent. Adelph. 4. 4. 25.
 Dico ego mihi insidias fieri. Terent. Eun. 3. 2. 6.
 Sed quid ego cur me exercutio? Terent. And. 5. 3. 25.
 Nunc ego et illum sceleratū esse, et c. Terent. Eun. 1. 1. 25.

Volo ego adesse hic aduocatos nobis, etc. Terent. Eun. 4. 6. 26.
 Et quidem ego. Terent. And. 5. 6. 3.
 Quis igitur eum ab illa abstraxit, nisi ego? Terent. And. 3. 2. 38.
 Imo ego te obsecro. Terent. Eun. 3. 5. 14.
 Ego uero. Cic. ad Attic. lib. 11. 215. 7. Quod te excusas: ego uero et tuas causas nosco: et mea interesse puto, te istuc esse.
 Ego uero maneo. Terent. Eun. 5. 2. 55.
 Ego uero istuc ago, per ironiam dictum. Terent. And. 1. 2. 15.
 Ego, tu, Discretiue. Terent. And. 5. 6. 4.
 -more hominum euenit, ut quod sim nactus mali, Prius resisteres tu, quam ego quod tibi euenit boni.
 Ego pro quod ad me attinet, saluti in proem. Catil. Quibus profecto contra naturam corpus noluptati, anima oneri fuit. Eorum ego uitam moremque iuxta aestimo. Quasi dicat, Hæc est mea sententia.
 Ego ille. Vide Ille.
 Ego sum ille Consul, cui, etc. Cic. 4. in Catil. 7. 3.
 Ego idem dixi. Cic. 1. in Catil. 5.
 Idem ego. Cic. pro Sylla, 14.
 ¶ Ego mei] pen. corr. Terent. Adel. 4. 3. 13. Ego mei narrabo quæ mihi dixi. Cic. 7. Verr. 35. Eam nauem nuper egomet uidi Velie.
 Vidie egomet. Virg. 3. Aeneid. 12. 4.
 Egomet iam hic ero. Plaut. Stich. 3. 10.
 Egomet mecum cogitare, etc. Plaut. Aulul. 13. 9.
 Egomet, memet uerberaui. Plaut. Amph. 7. 49.
 Egomet sum hic animus domi est. Plaut. Aulul. 7. 4.
 Egomet, pro Solus. Plaut. Amph. 10. 49. Ibo egomet, comitem mihi pudicitiam duxero.
 Egomet, aliter. Plaut. Pœnul. 6. 34. Si nequeo facere ut abeam, egomet abire uolo.
 Egomet mihi. Cic. 7. Verr. 128. Statui egomet mihi tū modum orationi mee. Abundat mihi. Egomet quoque eius causa in finis prode. Terent. And. 1. 1. 88.
 ¶ Egone? Terent. Eun. 5. 8. 2. -quid ceptas Thrasos? t. Egone? ut Thasi me dedam, etc.
 Egone debachatus sum in te, an tu in me? Terent. Adel. 2. 31.
 Egone quid uelim? Terent. Eun. 1. 2. 111.
 Egone illam? quæ me? quæ illum? Terent. Eun. 1. 1. 20.
 Egone, egone? Conduplicatum aliquid habet uenustatis in interrogando. Plaut. Pœnulo, 5. 19.
 Mihi pulchra satis est. Plaut. Stich. 14. 54.
 Mihi sum. Plaut. Mostel. 8. 86.
 r. Vide ut fastidi simia. D. mihi sum, sic sum.
 Mihi tu dederis pallam? Admiratiue, et negatiue simul. Plautus Menæh. 15. 9.
 Mihi esurio, non tibi. Plaut. Capt. 13. 97.
 Mihi ne? Terent. And. 5. 2. 9.
 Quid istuc tibi negotij est? c. mihi ne? s. ita.
 c. Mihi ne? s. tibi ergo.
 Quid credas? quasi non tibi renuntiata sint hæc sic fore.
 Mihi met, pen. corr. Plaut. Amph. 7. 39. Neque ita me dii amant, credebam primò mihi met Sofie.
 Me uiuo. Plaut. Stich. Vósne ego patiar cum mendicis nuptas me uiuo uir? (uide.)
 Me uide. Plaut. Trin. 11. 58. Nihil designo quod uereare, me Me miseram, Blandimentum mulierum, cum exclamatione quadam. Terent. And. 4. 5. 49.
 Mene queris? s. uerum. Terent. Adelph. 4. 2. 4.
 Ego uarri] ἐγὼ ἀρρῖος, Hispanie populi conuentu Lucensi, dicente Plin. lib. 5. cap. 20. Et deinde conuentus Lucensis à flumine Naniubione, Cibarci, Ego uarri, cognomine Namarini Iadoni, etc.
 Egra] ἐγρᾶ Stephano, Oppidum Arabia, ad sinu Elaniticū.

Egre dior] egredieris, pen. corr. egressus sum (ἐκβαίνω, ἐγείρω) egredi, pen. corr. Ab Ex, et Gradior compositum, et significat exire. Terent. And. 5. 2. 2. Vnde egreditur? Egreditur ab ea, id est, de domo eius, Terent. And. 1. 3. 21.
 Egredi ex castris. Caesar. 1. bel. Ciuil. 309.
 E] portu egredi. Cic. Attico, lib. 6. 119. 3.
 Ex prouincia egredi. Cic. Senatui, lib. 15. 2. 3.
 Extra fines et terminos egredi. Cic. pro Quintio, 19. Ibidem, Extra cancellos egredi.
 Extra prescriptum egredi. Quint. lib. 1. 21.
 Egreditur subito. Terent. Eun. 4. 2. 14.
 Egredi p: idem è uilla. Cic. ad Atticum, lib. 13. 273. 2.
 Egredi obuiam alicui. Liui. 1. ab Vrbe, 63.
 Domo egressus ad bellum. Cic. pro Ligario, 2.
 Porta egressus. Cic. 1. Tusc. 22.
 Tectis egredi. Ouid. 11. Metam. 43.
 Vrbe egredi. Cic. 2. in Catil. 25.
 Egredi suo officio. Terent. Phorm. 4. 5. 10.
 A] proposito egredi. Cic. de claris Orat. 4. 1.
 Terminos egredi. Tacit. lib. 20.
 ¶ Egrediens, Particip. (ἐκβαίνων) Cic. de Arusp. resp. Quum egredientem insequi coepissem. Et 2. Catil. Ipsum egredientem urbe persecuti sumus.
 ¶ Egressus, Participium (ἐκβαίνων) ut Rates egressæ, Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 2. Sexum egressa, Tacit. lib. 16. Et Quint. lib. 5. Iuuenes nondum scholam egressi.
 Via egressa. Propert. lib. 1. eleg. 19. 4.
 Virtus egressa modum. Stat. 10. Thebaid. 166.
 ¶ Egressus, huius egressus, Verbale (ἐκβαίνω) Cic. in Pisonem, 24. Itaque Credo, si minus frequentia sua uestrum egressum ornando atque celebrando.
 Egressus liber. Tacit. lib. 4. Plebis, et optimatium certamina libero egressu memorabant.
 Dare egressus. Ouid. 2. de Arte, 7.
 Tentare egressus. Senec. Agamem. 10. 6.
 Rarus egressu Caesar, domo, aut hortis clausus, ad ludicra Circi uenitabant. Tacit. lib. 15.
 ¶ Egressio, idem quod egressus.
 Egregius] Adiectiuum (ἐξῆτος, ἐξῆτος, ἐξῆτος) Excel lens: quasi ex toto grege electus, inquit Festus cum Donato in Heeyr. 1. 1. Vt Egregius iuuenis. Plin. epist. 24. 6.
 In bellica laude egregius. Cic. de claris Orat. 4. 2.
 In procuratione ciuitatis egregius. Cic. 1. de Orat. 10. 8.
 Lingua egregius. Sil. lib. 5. 16. de Coruino.
 Anima egregia. Virg. 11. Aeneid. 5.
 Auctor egregius. Virg. 10. Aeneid. 154.
 Egregius color, integra ualitudine. Cic. 2. de Fin. 10. 4.
 Corpus egregium. Horat. 1. Seru. Sat. 6. 14.
 Decus egregium. Sil. lib. 4. 37.
 Doms egregia. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 5.
 Egregia exercitatio. Cic. 3. de Fin. 64.
 Facies egregia. Lucret. lib. 5. 236.
 Egregium facinus audere. Liui. 8. ab Vrbe, 122.
 Egregia forma. Id est, formosa et elegans. Terent. And. 1. 1. 45.
 Gens egregia. Virg. 1. Aeneid. 90.
 Egregia et præclara indoles ad dicendum. Cic. de Orat. 1. 65.
 Iuuenis egregia forma. Virg. 7. Aeneid. 12.
 Labor egregius. Senec. Troade. 1. 2.
 Laudem egregiam referre. Virg. 4. Aeneid. 19.
 Memoria egregia. Tacit. lib. 4.
 Memoria operam dare alicui. Cic. ad Attic. lib. 5. 90. 2.
 Opus magnum et egregium. Cic. 1. de Nat. deor. 139.
 Os egregium. Virg. 4. Aeneid. 30.
 Pax egregia. Claud. in Nupt. Honorij, 67.

Progenies

Progenies egregia. Virg. 7. Aeneid. 52.
 Egregij saporis oleum. Col. lib. 5. cap. 8. 7.
 Virtutes egregie. Catul. in Argon. 59. 70.
 ¶ Egregius, comparatiuum. Hoc est præclarius et elegantius, siue magis egregium. Lucret. lib. 4. 195.
 Nam nihil egregius quam res fecerunt apertas A] dubijs. Sed antiquum est.
 ¶ Egregie, Aduerbium (ἐξῆτως) Excellester. Plin. in Paneg. 61. Egregie Caesar, quod lachrymas parentum uectigales esse non pateris. Quasi dicat, Pauci sic facerent.
 Egregie Terent. And. 1. 1. 31. Horu ille nihil egregie præter cætera studebat. Vbi Donatus, Hic egregie, ualde, nimis significat. Non est ergo ad laudem positum, hæc inquit ut cætera similiter studebat.
 Egregie chara. Terent. And. 1. 5. 38. Cic. ad Cassium, lib. 15. 14. 12. Sed tamen quod ab eo egregie diligenti sensu, multo amicior est sum factus.
 Egregie cordatus homo. Cic. 1. de Orat. 98.
 Seruus egregie fidelis. Cic. Qu. fratri, lib. 11. 26.
 Egregie fortis et bonus imperator. Cic. 2. de Orat. 149.
 In uulgus egregie gratus. Cic. Attic. lib. 2. 37. 4.
 Animi natura mobilis egregie. Lucret. lib. 3. 4. 2.
 Egregie subtilis scriptor atque elegans. Cic. de clar. Orat. 17.
 Fumus egregie factum. Horat. 2. Seru. Satyr. 5. 22.
 Egregie facta ferramenta. Cic. 6. Verr. 4.
 Res gestæ egregie. Persius Satyr. 6. 5.
 Egregie instructa et armata classis. Liui. 6. bel. Pun. 196.
 Egregie loqui Græcè. Cic. 2. de Finib. 32.
 Egregie munitum oppidum. Caesar 2. bel. Gal. 333.
 Egregie ad miseriam natus. Terent. Heaut. 3. 1. 11.
 Pingere egregie. Cic. de clar. Orat. 139.
 Placere egregie alicui. Cic. Attic. lib. 14. 318. 6.
 Egressus] Vide Egre dior.
 Egreus] et adgreus, ait Festus, ex Græco sunt ducta, à surgendo et proficiscendo: Vnde et Nysegresia, quasi Nociusurgum.
 Eguitari] Apimorum populi, enumerantur à Plinio lib. 3. capite 20.
 Egula] le, Genus sulphuris, lanis suffitu molliem candoreque inducens. Plin. lib. 35. cap. 15. Tertio quoque generi unus tantum est usus ad suffendas lanas, quoniam candorem tantum molliemque confert. Egula uocatur hoc genus.
 Egurgito] tas, pen. corr. (ἀναρρῖος) significat exhaurio. Plaut. in Epid. Atque egurgitem domo proripus.
 E H
 Ehem] et, Interiectio est eius qui comotus sit noua re aliqua. Terent. Adelph. 3. 3. 19. Ehem, Demea, haud aspexeram te: quid agitur? Idem Eun. 1. 2. 6. Quis hic loquitur? Ehem, iuue eras hic, mi Phædria?
 Eheu] et, Lamentantis, et lachrymantis interiectio. Terent. Heaut. 1. 1. 31. Quæso quid de te tantum meruisti? m. eheu. c. Ne lachryma.
 Eheu conditionem huius temporis. Cicer. Antequam iret in exil. 20.
 Eheu quid uolui misero mihi. Virg. eclog. 2.
 Eho] interiectio uocantis et querentis responsum, perinde ac si diceremus, O] dic, uel O] dic mihi, Græcè δὲ εἰπὲ, uel εἰπὲ μοι, subauditur enim uerbum Dic, uel Veni, uel aliud simile: ut, Ehodum ad me, id est ueni ad me. Terent. Heeyr. 2. 2. 25. Eho, nunquid nam accusat uirum?
 Eho, Conturbatæ mentis interiectio. Terent. And. 5. 4. 42.
 —D. coactus legibus
 Eam uxorem ducet. m. eho obsecro, an non cuius est? Te Theauri pars 2.

uentius Heaut. 3. 3. 24. Nonne accedat ad illos? c. eho quæso, una accedendi uia est.
 Eho, interiectio uel principium animi aduersionem in se poscens, aut repente cernentis. Terent. And. 4. 5. 7.
 Eho Mysis, puer hic unde est? quis? ue huc attulit? Eho, Admirantis. Terent. And. 3. 2. 20.
 Eho an, tute intellexi hoc assimilari? Ibidem 5. 4. 49.
 —propero ad filiam. eho, mecum Crito. Hic admiratio est intentionis ad id quod dicturi sumus.
 Interrogantis. Terent. Heaut. 3. 2. 26.
 Eho quæso, laudat qui heros fallunt? Intentionem audientis exponens. Terent. And. 4. 1. 42.
 Eho, dic mihi, si omnes coniectum hunc in nuptias inimici uellent, quod, nisi hoc consilium, darent? ¶ Eho, Vocantis. Plaut. Mostel. 10. 44; Eho, istum puer circumduce hæc ædeis, et conclaua.
 Eho tu impudens. Terent. And. 4. 2. 27. Et in Eun. 4. 4. 24; Eho tu num ego te?
 Eho, tu Glycerium hinc ciuem esse ais? Terent. And. 5. 4. 5.
 Eho tu, eho tu, Conuocantis, cum quadam celeritate. Plaut. Merc. 4. 75.
 ¶ Ehodum, similiter interiectio uocantis et simul querentis ut respondeatur, uel aliquid aliud fiat, Græcè δὲ εἰπὲ μοι, uel εἰπὲ μοι, Terent. And. 1. 2. 13. Daues d. hem, quid est? s. ehodum ad me. Id est, O] ueni ad me.
 Ehodum bone uir. Terent. And. 5. 5. 10.
 Ehodum dic mihi. Terent. And. 2. 1. 26. Hic dic mihi, exprimitur, quod intelligitur superioribus exemplis.
 E I
 E I M. uel E I M O. Eiusmodi.
 E I] datiuus ab I, ea, id, aliquando habet qualitatis uim. Terent. in And. Eine ego ut aduerser? hoc est, tali, tam bono. In metro plerumque monosyllaba dictio est, sicut cui et huic: licet quædoque etiam durarum syllabarum reperitur, ubi e modo corripitur, modo producitur. Iuuenal. —iuuenes hortantur ut illam ire uiam pergant, et eide inuicem bere sectæ. Lucretius, Scilicet et fluuius, qui uisus maximus ei.
 Eia] et, Aduerbium est, correctionem aliquando significans. Terent. Eunuch. 5. 9. 35. peristi. G. eia, haud sic decet. Idem Heeyr. 2. 2. 8.
 Nunc uideo in illarum potestate esse te. P. eia uero.
 Eia, ne. Terent. Phorm. 3. 2. 23. eia, ne parum leno sis, Nunquid hic conficit?
 Eia, ut. Terent. Heaut. 5. 5. 19. non possum pater. c. H. Eia, ut elegans est.
 Eia, Reprehendentis. Plaut. Merc. 2. 4. 38, Pergin' tu autem eia superbe inueheres?
 Eia, Hortantis. Plaut. Epid. 5. 78. eia nero age dic.
 Eia autem, Repetentis. Plaut. Amph. 10. 20, Inimicos ausa sum semper obtuerier. l. Eia autem inimicos?
 Eia, eia. Plaut. Persa, 6. 31, —at pol multu esse ita sciunt. p. Eia, s. eia.
 Eia, in principio epistolæ positum. Plin. epist. 9. 4. Eia tu, quum proximè res agentur, etc.
 Eia age rumpe moras, quo te spectabimus usque? Virgil. 4. Aeneid. 114.
 Eiaculo] pen. corr. eiacularis (ἐκβαίνω) eiaculari, deponens, uel Eiaculo, eiaculas, actiuum, idem quod longè uel eminus iaculari. Plin. lib. 37. cap. 9. 17. Species et colores arcus celestis in proximos partes eiaculatur. Gellius lib. 16 cap. 19. Se in salum eiaculauerat.
 In al-

In alium ei aculatus. Ouid. 6. Metam. 52.
 Repentinus ei aculatus aquas. Ouid. 1. Fast. 54.
 Effusa aqua ei aculari. Ouid. 4. Metam. 25.
 Eiectamentum, Eiectio, Eiectus, Eiectio] Vide Eiectio.
 Eiero] eieris. pen. cor. (ἐπιειρεν) eierare, Quod recusare iudicem barbarè dicitur. Cic. 2. de Orat. 157. Placet etiam mihi illud Scipionis illius qui T. Gracchum percussit, quum et M. Pl. Accus multis probis obiectis P. Mutium iudicem tuisset, Eiero, inquit, iniquus est, quum esset admurmuratum, a h, inquit, p. c. num ego mihi illum iniquum eiero, uerum omnibus. Quo loco non desunt qui legant, deiero. Vide Eiuero.
 Eijcio] eiecis, penult. corr. eieci, penult. product. eiectum (ἐκείνω) eiecare, Proprie est excludere, et quasi excludere.
 Eijcere, et excludere. Cic. Terent. lib. 1. 4. 3. 4. Eijcere nos magnum fuit, excludere facile est.
 Expellere, exterminare, eijcere. Cic. pro Milone, 78.
 Retinere et eijcere, contraria. Cic. pro Milone, 77.
 Eijcere foras. Terent. Adelph. 1. 2. 29. Lucr. lib. 4. 194.
 Eijcere foras ædibus. Plaut. Afin. 4. 1.
 Eijcere hinc. Terent. Eunuch. 2. 2. 4. 4.
 Eijcere, et uel ex Senatu. Cic. de Senect. 38. Idem pro Cluent. 94.
 Eijcere aliquem à suis dijs penatibus. Cic. pro Quint. 55.
 Eijcere in exilium. Cic. in parad. 39.
 Arenæ in litus eiecit. Ouid. 11. Metam. 124.
 Extrudere et eijcere in uiam. Cic. 2. de Orat. 130.
 Eijcere nauem in terram. Caesar 3. bel. Civil. 111.
 Ratis eiecit. Ouid. epist. 7. 34.
 Eijcere se in agros. Liu. 6. ab Vrbe, 14. Et 7. Verr. 7. 2. iam sese in terram è nauis eiecerat.
 Eijcere sese ex oppido uel syluis. Liu. 8. bel. Pun. 14.
 Se eijcere, suo sibi secum educere. Cic. 1. in Catil. 22.
 Eiectus è mari. Plaut. Rud. 7. 9.
 Eiectus apud Andrum nauis fracta. Id est, naufragiū passus est. Terent. And. 5. 4. 20.
 Eijcere animum patris de alieno. Terent. Heaut. 5. 2. 2.
 Eijcere ex animo amorem instum. Cic. pro Rosc. Amer. 31.
 Eijcere animi molliciem. Terent. Eunuch. 2. 1. 16.
 Eijcere ex animis memoriam alicuius. Liu. 8. bel. Pun. 149.
 Eijciam ex eis crepitum polentarium. Plaut. Curcul. 7. 16.
 Eijcere dicitur mulier, subaudi partu. Vlp. in l. si seruus seruū. §. si mulier pugno. ff. Ad legem Aquiliam, si mulier pugno, uel equa iclu à te percussa eiecerit: Brutus ait Aquilia teneri quasi ruperit ἐπιειρασα. Vnde uulua eiecitilla.
 Turpitis eijcitur, quam non admittitur hospes. Ouidius 3. Trist. 7. 3.
 Eiectio, eiectas (ἐκείνω) eieciare, frequentat. Plaut. Merc. 4. 105. Ne hic te opprimeret imprudentem, atque eieciaret.
 Arenas eieciare. Ouid. 5. Metam. 71.
 Cruorem manantem ex ore eieciare. Silius lib. 10. 56.
 Fauilla eieciata. Ouid. 2. Metam. 47.
 Eiectio, Verbale (ἐπιειρα) Cic. ad Attic. libro 2. 33. 1. Sed mortem et eiectionem, quasi maiora timemus, quæ multo sunt minora.
 Eiectus, Adiect. (ἐπιειρα) ut, Vuluva eiecitilla. Plin. lib. 11. cap. 27. 77. Vuluva eiecto partu melior, quam edito: eiecitilla uocatur illa, hæc porcaria.
 Eiectamentum, pro excremento (ἐπιειρα) Tacitus de moribus Germ. Din quinetiam inter cætera eieciamenta maris

facebat. De succino loquitur.
 Eiectus, eiectus, eiectus. Lucret. lib. 4.
 Alior, atq; foras eiectus largior eius;
 Et diuifior inter se, ac distractior intus.
 Eiecta, Absolutè apud Iurifconsultos dicitur, que uel leuè de nauis gratia mari committuntur, donec fors ea saluata restituitur: uel que incendiij causa sub dium emittuntur, priorum domino, qui ea abiecit, restituenda, ut qui animo ea possidere interim non destitit, ut uulgatis legib. sub titulo ad leg. Rhod. de iact. et de acquir. rer. domini. constat.
 Eicofaedrum] Figura est solida, que triangulis uiginti æqualibus et æquilateris continetur. Euclid. 2. Element.
 Einaeres] einaeres, apud Grecos dicitur duorum fratrum uxores, quod uno uerfu ait Modestinus. Idem Hom. significat, ἡ πῦρ γὰρ ἀδελφῶν, ἢ εἰναερίων ἐπιειρα. 1. 4. 5. 4. D. de grad. affinit.
 Eion] Eionis (Ἔϊον) Locus est in Taurica Chersoneso, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 6. Stephano item Eion oppidum est Macedonia iuxta Ederiam, que alio nomine Amphipolis dicitur.
 Eiones] Eiones, uicium quidam erat, quem eiectis incolis Mycenæ nauium receptaculum instuere: quo deinde uastato, ne statio quidem ipsa manet. Hæc Strab. lib. 8.
 Eionæus] uicium è Grecorum principibus qui ad Troiā profecti sunt, ab Heatore interfectus, teste Remero. Alter fuit eiusdem nominis Thrac, et pater Rhaetis regis, qui noctu à Diomede et Vlyssæ interfectus est, eodem Homero teste. lib. 11. ad. 10.
 Eiuulo] eiuulas, pen. cor. (ἐπιειρα) eiuulare, Est uoce sublata flere: quod magis mulierum est proprium. Plaut. Aulul. 2. 5. 16. Quinam homo hic ante ades nostras, eiuulans conueritur mœrens: Cicero 2. Tuscul. 28. Ipsi enim Herculem uiderat in Oeta magnitudine doloris eiuulantem.
 Eiuulatio, Verbale (ἐπιειρα) Ploratus rationis expers. Plaut. Capt. 5. 7.
 Eiuulatio hæud. opus est, oculis multa misera cuditis. Lugubris eiuulatio. Cic. 2. de Legib. 94. Vide Lugeo.
 Virilis eiuulatio. Horat. Epod. 10. 4.
 Eiuulatus, huius eiuulatus, pen. prod. Idem (ἐπιειρα) Cic. de Arust. resp. 35. Non sunt illi eiuulatus et gemitus Philoctetæ, et c. Idem 2. Tuscul. 95. In gemiscere non nunquam uiro concessum est, idq; raro: eiuulatus uero ne mulieri quidem.
 Nunc eiuulatum quem gemis, cuncti gemunt. Senec. Herc. Oetheo, 74.
 Eiuucidus] pen. corr. Adiect. D. bilis, gracilis, languidus, et ualde iuueus. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 31. Eiuucidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile.
 Mulier eiuucida. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 10. Audij te dicere, quum in Liburniam uenisses, te uidisse matres familias eorum, afferre ligna, et simul pueros quos alerent, alias singulos, alias binos, que ostenderent socias nostras que in conopis iacent dies aliquot, esse eiuucidas ac contemendas. Sic enim legunt docti.
 Vitis eiuucida. Plin. lib. 17. cap. 22. Alias festinatione parienti gracilis et eiuucida, ni cohibeatur castigatione tali, in factum abeat tota. Vbi uulgo legitur eiuucida. Est autem uitis eiuucida, gracilis, languida, debilis, macra.
 Eiuero] eiuuas, penultima producta (ἐπιειρα) eiuuare, Est quod uulgo dicitur renuntiare. Plinius in epistol. Et quasi eiuuato magistratu priuatum me facerem.

Eiuuare,

Eiuuare, pro eo quod recusare iudicem barbarè dicitur. Cic. 5. Verr. 117. Negociatores putant esse turpe id forum sibi iniquum eiuuare, ubi negociantur: Prætor prouinciam suam totam sibi iniquam eiuuat. Idem Pato, libro 9. 16. 21. Tu autem, quod mihi bonam copiam eiuuas, nihil est.
 Imperium eiuuare. Tacit. lib. 19.
 Magistratum eiuuare. Tacit. lib. 12.
 Eiuuatio, Verbale (ἐπιειρα) Festo Pompeio significat id quod desideretur non posse prestari. Plautus, Eiuuauit militiam.
 Eiuuatio, pro resignatione, apud Valerium lib. 2. Ignominiosa Consulium eiuuatio.
 Eiuuatio] pen. cor. (ἐπιειρα) Nomen indeclinabile, copositum est Eiuuatio is pronominis, et Modi, genitiuo nominis Modus. Terent. And. 1. 1. 66. Nam qui cum ingenij conflictatur eiuuatio, et c. Cic. 1. Acad. 5. Nihil enim eiuuatio di celare possumus.
 Genus belli est eiuuatio, quod maximè uestros animos excitare atq; inflammare debet. Cic. pro lege Manilia, 3.
 Eiuuatio] modi] cui opponitur Dissimilis. Cic. 4. Acad. 22. 5. Alios dissimiles, alios eiuuatio mundi esse. Ibid. 93. et 75.
 Eius generis. Plin. lib. 12. cap. 18. Cui uero non alia eius generis esset in Cypro.
 Elabor] pen. prod. elaboris, elapsus sum (ἐπιειρα) elabi, Est (ut ait Vallà lib. 5.) periculum fugere. Nam quædam modo anguis lubricus, murenae, aut anguilla manu prehensa lapsu fugit, quod est è manu elabitur: ita qui è medio periculo euadunt, elapsi dicuntur. Virg. 2. Aen. 106.
 Ecce autem elapsus Pyrrhi de cæde Polites. Plancus ad Ciceronem, li. 10. 23. 10. Magno cum dolore parricidarum elapsus sum ijs.
 Elabi et abire. Cic. 1. de Diuiti. 84.
 Paulatim elabi. Vide Paulatim.
 Excidere casu aliquo et elabi. Cic. 1. in Catil. 11. Idem pro Domitio suo, 80. Ex ipso ore, religionis uerbum excidere aut elabi potest, et c.
 Cum uinculis elapsus. Stat. 6. Thebaid. 177.
 Pugnam, aut uincula elapsi. Tacit. lib. 1.
 Custodias Vitellij elapsus. Tacit. lib. 19.
 Elabi, de, uel è, siue ex manibus. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 11. Et lib. 10. 19. 5. 3. Elapsus è soceri manibus ac ferro. Idem pro Murena, 76.
 Elapsus ex prælio. Caesar 5. bel. Gall. 140.
 Elabi inter tela et gladios alicuius. Liu. 1. ab Vrbe, 232. Et lib. 8. bel. Pun. 177. Elabi inter tumultum, Spumoso flexu elabi. Virg. 1. Georg. 49.
 Memoria elabi. Author ad Heren. lib. 3. 131.
 Elabi ex criminibus. Cic. 4. Verr. 100. Idem 3. Verr. 62. Idcirco te ex hoc crimine elapsus esse arbitrabar.
 Elabi suspitione. Cic. 3. Verr. 71.
 Ex confessione in scite sua non potuit urbanus elabi. Quint. lib. 2. cap. 11. 2.
 Elabitur mos et disciplina de manibus. Cic. pro Flacco, 12.
 Elabitur assensio. Cic. 1. Tuscul. 41. Sed nescio quo modo dum lego, assentior: quum posui librum, et mecum ipse de immortalitate animorum capere cogitare, assensio illa omnis elabitur.
 Elapsus, ἐπιειρα, Participium. Cic. 2. de Nat. deor. 193. Quod quum ex utero elapsus excidit.
 Elapsa ex oculis hominum anguis. Liu. 6. bel. Pun. 100.
 Thesauri pars 2.

Elapsi corporibus animi. Cic. in Somnio Scip. 33.
 Elapsa est spes. Plaut. Capt. 12. 101.
 Elapsa uerba reprehendere. Ouid. epist. 11. 11.
 Imperfecta tibi elapsa est, ingratis uita. Lucretius lib. 3. 195.
 Elaboro] elaboras, pe. pro. (ἐπιειρα) elaborare, Summo labore et diligentia eniti, conari. Cic. Nihil mihi ita elaborandum est, quam ut consilia nemo intelligat.
 Elaborare et elucubrare. Cic. de claris Orat. 173.
 Elaborare et efficere. Cic. Pato, lib. 9. 16. 4.
 Eniti et elaborare. Cic. Capito, in Epistol. ad Atticum libro 16. 343. 4.
 Elaborare ad iudicium alterius. Cic. 1. de Fin. 12.
 Extempore elaborare. Cic. de Petit. Consul. 16.
 De industria, non ex insidijs, sed aperte ac palam elaborare. Cic. in Orat. 21.
 Elaborare in. Cic. 1. Offic. 160. Ad quas igitur res aptissimi eremus, in his potissimum elaborabimus.
 Elaborare in disciplinis, et illis studere. Cic. 1. Verr. 21.
 Elaborare in aliquid. Quint. lib. 2. cap. 8. 5.
 In literis elaborare. Cic. de Senec. 24.
 Desudare et elaborare in re aliqua. Cic. de Senec. 34.
 Contentione et dimicatione in aliqua re elaborare. Cic. Curionis, lib. 2. 5. 15.
 In re aliqua separatim elaborare. Cic. 1. de Orat. 5.
 Elaborare aliquid, pro Artificio excolere. Plinius libro 34. capite 3. 1. Sic, Elaborata ars apud eundem, libro 25. capite 12. 7.
 Elaborare saporem dicitur epula. Horat. 3. Carm. ode 1. 4.
 Instituere et elaborare orationem. Cic. pro Cælio, 35.
 Ornare et elaborare uersus. Cic. in Orat. 20.
 Elaborari dicitur locus, qui adificijs ornatur. Plinius epistol. 17.
 Elaborare ut proficiat alicui. Cic. 2. de Orat. 163.
 Elaboratus, pen. prod. (ἐπιειρα) Participium. Cic. de claris Orator. 13. Hæc est à Grecis elaborata dicendi uis atq; copia.
 Elaboratus amor. Horat. Epod. 14. 3. de Anacreonte.
 Concinnitas elaborata. Cic. in Orat. 46.
 Curriculum industriae alicuius elaboratum. Cic. 7. Philippi. 222.
 Elaboratum munus. Cic. ad Attic. lib. 13. 263. 1.
 Elaboratum industria. Cic. pro lege Manilia, 1.
 Elaboratio, onis, Verbale (ἐπιειρα) Author ad Heren. Aliquid sine elaboratione et operæ consumptione inuenire.
 Elabotas] ἐλαβότας, Straboni fluminis est, per Antiochie caput, qui Pagris subiacet, fluens. Vide lib. 16.
 Elacata] elacata, uel ut apud Festum legitur, Elacatena, Genus salsamentis, quod appellatur uulgo Malandrea. Columella lib. 8. cap. 17. 11. Tum scombri charcharijs, et elacate uentriculo: et ne per singula enumerem salsamentorum omnium purgamenta, et c.
 Elacateum] ἐλακταίον, Mons Theffalij, tonis Elacatei templum habens. Stephan.
 Elactesco] elactescis, elactescere (ἐλακταίον) hoc est, in albedinem lactis conuerti, et lacteum colorem præ se ferre. Plinius libro 20. cap. 21. 8. Mirum, aquam radice ea addita addensari sub dio, atq; elactescere. Ex uctusio codice legitur, lactescere.
 Elæa] ἐλαία, Vrbs est Asia in Aeolia, Pergameorum nauale, quæ Cidenis nominata fuit, posita à Menehesteo. Est et Asia urbs Elea Italia quæ e simplici scribitur, unde dicitur Elea.

c 2 tur Elea

tur Elete uel Elite: illi uero, Elate. Est & Elea Phoenicium urbs, inter Tyrum & Sidonem, tanquam amicorum. Præterea Elea, nauale Bithynie iuxta Mysiam. Postremo & Iacus quidam Aethiopiae, hoc nomine tres insulae. Steph. de Urbibus.

Elæomeli] ἑλαίωμολοί, olei species, è quodam arboris caudice manans in Syriae Palmyris, melle crassior, sapore dulci. Eius naturam & uires uide apud Dioscorid. libro 1. capite 22.

Elæon] ἑλαίων, Latini oleum uocant: unde componitur Elæomeli: de quo sic Plin. lib. 23. cap. 4. 7, Elæomeli, quod in Syria ex ipsi oleis manare diximus, sapore melleo, non sine nausea, aluum emollit.

Elæmporia] ἑλαμπορία, Olei coemendi cura. Arcad. l. ult. §. 2. D. de munere & honor. Elæmporia, & ofpratura, apud Alexandrinos patrimonij munus existimatur.

Elæones] ἑλαῖνες, Curator oleo coemendo. Arcad. l. ult. D. de munere & honor. Cura quoque emendi frumentum, olei. Nam harum specterum curatores, quos ὀλιώνας & λαίωνας appellant, creari moris est.

Elæothesium] Latine unctorium, & sumitur pro loco ubi unctores corpora ungerere solebant post lauationem.

Elais] Vna ex tribus filiabus Anij, Apollinis & Rhoeo filij, quæ quicquid tangebant, in triticum, uinum ac oleum statim uertebatur. Author Celsus Antiq. lect. libro 7. capite 15.

Elainos] ἑλαῖνος, Montis nomen, prope Phigaliam Arcadie urbem, stadijs plus minus triginta, in quo Cereri sacrum antrum, quam ἑλαῖναιον cognominant, id est nigram pullatam uel. Hæc Cels. Rhod. lib. 15. cap. 31.

Elaitica] præfectura (ἑλαίτικα νομός) Vna ex Aegypti præfecturis, ad dextram Canopice fossæ, à fratre primi Ptolemæi appellata: non ab heroe, ut quidam uolunt, è quibus est Artemidorus. Verba sunt Strab. lib. 17.

Elaiticus] sinus (ἑλαίτικὸν κόλπον) cui ex aduerso Lesbiorum insula confurgit. Strab. lib. 13. Post Chium, inquit, sunt Adæ, deinde post stadia x l. promontorium nomine Hydra, quod ad aduersum promontorium Hermatuntem, Elaiticum sinum efficit. Vide & libr. 12. ubi de eo fit mentio.

Elamita] penult. product. (ἑλαμίτης) Dicitur sunt Persarum principes, ab Elam filio Sem, ut ait Iosephus. Sunt item Elamite, populi ad sinum Arabicum, quorum meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

Elana] ἑλανα, Vrbs est in altero recessu Arabicæ sinus, qui apud Gazam est, nomine Elaniticus. Vide Strabon. libro 16.

Elanguo] elangues, elangui (ἐλαγώω, ἐλαγώω) elanguere, Languore confici & quodammodo contabescere. Plinius de Viris illust. 42. Quumque urbem capere possit, in Campaniam diuertit, cuius delictis elanguit. Valer. 4. Argo nauit. 106. Elesti uterque polo, dubijsque elanguit alis.

Elanguit cura hominum. Liu. 3. bel. Pun. 107. Hoc est, segnis & uana fuit.

Differendo deinde elanguit res. Liu. 5. ab Vrbe, 119.

Elanguesco, elanguescis (ἐλαγώω) elanguescere. Valde infirmum fieri. Liuus 1. ab Vrbe, 203. Ut elanguescendū aliena ignauia esset. Gellius libro 2. in quibus eorum omnis uigor animi, corporisque elanguescit, & quod Salustius ait, effeminatur.

Dicitur elanguescere. Stat. 11. Thebaid. 77.

Corinus elanguescens, & iam casura. Silius lib. 4. 28.

Elaniticus] sinus in Arabia, cui Lamite populi, qui ipsum

incolunt, nomē dedere. Quidam Aelaniticum scribunt. Vide plura apud Plin. lib. 6. cap. 28.

Elape] Genus serpentis. Plin. lib. 32. cap. 5. Salsamentorum cibis prodest à serpente percussis, & contra bestiarum ictus, mero subinde hausto, ita ut sub uesperam cibis uomitione reddatur. Peculiariter à Chalcide, Cerasse, aut quos Cepæ uocant, aut Elape, Diplosadæ percussis.

Elaphantozographi] ἑλαφαντοζῳγράφοι, A' Plutarcho in Periclis uita, uocantur pictores qui ebore pingunt.

Elaphebolia] ἑλαφεβόλια, Festa celebrabantur mense Februario ab Atheniensibus, in quibus cerui Dianæ elaphebolia sacrificabantur, unde & mensis ipse Elaphebolion dicitur. Vide Elaphebolion.

Elaphebolion] ἑλαφεβόλιον, Mensis nomē est apud Græcos, qui nostro Decembri ferè respōdit: ita dicitur, à ceruorum uenatione, qui ex consuetudine Dianæ eo mense offerre bantur, Gazæ tamen Februarium uerit.

Elaphites] Insulae sunt numero tres, x l. m. pass. à Melita (à qua Melitæ canes Callimacho dicitur) distantes, Chioque à Samo finitime. Auctor, Plin. lib. 3. cap. ult. & lib. 5. ca. 32.

Elaphoboscon] ἑλαφοβόσκον, Herba, de qua Plinius libro 22. capite 22. 12. Hæc herbam monstrare ceruæ, ut ait idem libro 25. cap. 8. 21. Officina & herbæ, Gratiam Dei uocant.

Elaphonnesus] ἑλαφώνησος, insula Aegæ, Plinius libro 5. cap. ult. insula in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyziceni marmor eadem Neuis & Proconnesus dicitur. Sequuntur Ophiasa, Acanthus, &c.

Elaphus] ἑλαφός, Placenta genus est, in elaphebolij officio solium ex sesamo & farina flore. Vide Cels. libro 9. capite 16.

Elaphusa] ἑλαφύσα, insula est ante Corcyram, non procul ab his duabus que Paxæ uocantur, ad Leucadiam sita. Auctor Plin. lib. 2. cap. 12.

Elapido] elapidas, penult. corr. (ἐλαπίδων λιθάριον) elapidare, Lapidibus purgare terram, uel lapides amouere. Plinius lib. 17. cap. 47. At in Syria cæsario agro aduena cultor elapido luto sole perdidit fruges. Budæus legit, Elapido solo lutofo.

Elapinasta] ἑλαπεινάστος, Iupiter colebatur à Græcis, hoc est conuualis uel dapalis. ἐλαπεινόν enim magnificum & splendidum conuiuij apparatus significat, ut est apud Athenæum, Eustathium & alios.

Elargior] elargiris, penultima producta, elargitus sum (ἐλαργίζω) elargiri, idem quod largiri: nisi quod compositio aliquid addit uehementie. Liuus 3. ab Vrbe, 1. Possessor res & magna pars patrum Tribunijs se iactare aditionibus, principem ciuitatis, elargiendo de alieno, populare fieri querentes.

Elargiri patriæ, charisq; proquinis. Pers. Sat. 3. 8.

Elassecio] elassecis, elassecere, Lasii fieri (ἐλασσέω) Plin. lib. 16. cap. 25. 5. In arboribus tamen uimia germinatio elassecit.

Elate] Vide Effero, effers.

Elate] elates, fœm. gen. (ἑλάτη) Genus palmæ. Plinius lib. 23. cap. 5. 1. Palma, siue elate, siue spathe, medicinae confere germina, folia, corticem.

Elate] Ciuitas in Locris, non procul ab Opunte, ut scribit Plinius lib. 4. cap. 7.

Elatetrium] ἑλατῆριον, Plin. lib. 20. cap. 11. Cucumim solum uestrem esse diximus multo infra magnitudinem fatui. Ex eo fit medicamentum quod uocatur elaterium, succo expresso è semine. Succus est expressus ex eo agrestis cucumeris, qui

re, qui uulgo Cucumer asinus dicitur.

Elatia] ἑλατία, Ciuitas non longe ab Opunte, cuius murum terra motu uniuersè magna ex parte discissum esse scribit Strabo lib. 11.

Elatine] elatines, penultima producta, fœmin. gener. herba, quæ folia helixine habet, pusilla, pilosa, rotunda, semipetalibus ramulis, quibus semis uel: à radice statim foliosis nascitur in fegetibus: acerba gustu. Plinius libro 27. capite 9. 3.

Elatio] Ionis, Vide Effero.

Elatites] penultima producta, lapis. Plinius libro 36. capite 20. 4.

Elatium] Ciuitas. Plin. in descriptione Hierapolis libro 5. cap. 26. Ultra Palmyram quoque ex solitudinibus ijs aliquid obtinet Hemesa, item Elatium, dimidio propior Petra quam Dâmascus.

Elatia] ἑλατία, Ciuitas non longe à Cichyro. Strab. libro 7.

Elatro] elatras, pen. cor. (ἑλατρώ) elatras, compositum à Latrare. Horat. 1. epist. 19. 4.

Sic mihi prima fides, & uerè quod placet, ut non Acriter elatrem.

Elatum] Plumen in Arcadia, quod mulieribus conceptus representare creditur, ut auctor Plin. lib. 31. cap. 2.

Elaus] penultima producta, Adiectiuum (ἐλαῖος, ἐλαίος) Excelsus, eminens, ab Effero, effers: huic Depressus opponitur. Columel. lib. 2. cap. 4. 8. Modò in elatiors, modò in depressiora cliui obliquum agi sulcum oportebit. Interdum etiam per translationem pro superbo ponitur. Vide Effero.

Elaus] Mons nobilis in Zacyntho insula inter Achaia & Cephaleniam, quem montem circa Arginussam ceruus non excedere, auribus etiam in monte fissis, scribit Plin. lib. 9. cap. pen. Vide & lib. 4. cap. 12.

Elauo] as, elaudare, Plus quam nominare. Festus.

Elauo] elauas, penultima correpta, & antiquè elaus, in tercia coniugatione, elaut, elotum, penult. product. (ἐλαύω) elauare, siue elauere: idem quod Lauare, uel perfecte lauare significat. Columel. libro 12. capite 50. 20. Sed quum fuerit oliua elota, reliqua, sicut supra præcepimus, fieri debent.

Elauare se bonis, Est se denudare, spoliare, exhaurire: ita fese quispian lauasse uideatur. Plaut. Asin. 4. 9.

Elbia] M. Annei Senecæ Cordubensis uxor fuit, cui liberos peperit in Hispania, L. Anneum Senecam, lunium Anneum Gallionem, & Anneum Melam. Vide Sipont.

Elcebus] ἑλκεβός, Ptolem. Gallie urbs. Vulgò hodie Schelestad.

Eldamarj] Mesopotamiæ populi. Plinius libro 6. capite 26.

Eldana] ἑλδανα, Ptolemæo Hispanie urbs, Donia alio nomine. Vulgò Duennes.

Elea] ἑλέα, Strab. libro 6, ciuitas est Lucaniæ, à Phocenibus condita, Parmenidis & Zenonis Pythagoricorum patria, qui ab ea Eleatæ dicuntur. Romani primum Eliciam, deinde Veliam uocare.

Elea] ἑλέα, Diana cognominata fuit, cuius templum situm est circa Helos, Alorium siue paludem, Arcadie subiectum. Nam Arcades eius sacerdotium gerebant. Auctor Strab. libro 8.

Eleata] Populi Lucaniæ, Eleam urbem incolentes, quæ & Elia, & postremo Velia dicta est. Vide Elea & Velia. Eleatici, Philosophi. Cicer. 2. Arcad. Eleatici Philosophi à Theauri pars 2.

Parmenide & Zenone nominati, qui ipse & Megarici.

Eleatri] ἑλεάτριος, Vocatores dicuntur regij, ut scribit Dionysius Philus, & repetit Athenæus, addito etiã uerbi tymo, ab Eleos, quo mensa signatur coquimaria. Dipnocletoras uocat Artemidorus. Sed mox Eleatri quoque nuncupati, ciuibus præfecti ministerio: quod genus honestam censetur, quando Ptolemæum Sotera fuisse Alexandri Eleatrum, tradidit Chares. Hoc tamē Eleatras pronuntiat Sex. Pompeius. Vide Cels. lib. 25. cap. 24.

Eleazarus] ἑλεάζαρος, Viri proprium, qui, ut Iosephus se uidisse testatur, inspectante Vespasiano & filijs, annulo ad nares mantaci adactò, eum è uestigio liberauit. Ex Cels. libro 8. cap. 12.

Elecebra] argentaria, dicta sunt ab antiquis meretrices, teste Festo, ab eliciendo argento. Locus est apud Plaut. in Menæch. Vbi nunc legitur, illecebra argentaria.

Electarium] Medicamentum est aduersus uenenum cantharidarum utilissimum, cuius descriptionem & usum. Vide apud Mathiol. in lib. 6. Diosc. cap. 1.

Electe, Electio, onis, Elector, oris] Vide Eligo.

Electo] electas. Vide Elicio.

Electra] ἑλετρα, Hesiò nympha est, Oceani & Telbyros filia, uxorque Atlantis: cuius filia quaedam etiam Electra dicta fuit, quæ Ioui Dardanum peperit. Virgil. libro 8. Aeneid. 27.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & auctor, &c. Electra, fuit etiã Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ caelibem ad multum ætatis uitam egit: unde etiam ab Helena apud Euripidem, ἑλετρα γυνὴ κατὰ θεοῦ, hoc est amosa uirgo, per contumeliam appellatur. Inde aliqui Electram dictam uolunt, quæ ἑλετρα, hoc est, sine thalamo: quam alijs magis placet à flauo colore, electrumque referre: ita fuisse appellatam.

Electrius, Adiect. (ἑλετριός) ut Tellus Electria, id est, Sarmos: sortita nomen ab Electra Dardani matre, filia Atlantis. Valer. 2. Argo. 87.

Electrides] ἑλετριδῶν, Steph. Maris Adriatici insule, sic à Græcis appellata; quod electrum in illis prouenire putarunt, uanitatis Græcæ certissimo documento, ut scribit Plin. lib. 37. cap. 2. 17. Ouid. lib. Metam. 2, Inde fluunt lachrymæ, stillatæque sole rigescunt De ramis electra nouis, &c.

Electrum] electri (ἑλετριός) Genus nigri coloris, quæ uulgo ambræ dicitur, quanquam & crocum & album inueniatur: Dicitur electrum, quod apud ueteres Græcos sol Elector dicebatur. Sipontinus ex Plinio ferè, libro 37. capite 2. 17.

Electrum, Metallum genus mistum, nempe quoties in auro quinta argenti portio commista est. Hoc autem, modò naturale est, modò cura fit, quod si quintam portionem excedat, in oculibus non resistit. Plin. lib. 33. cap. 4. 14.

Electra pinguis. Virg. 8. eclog. 9.

Stillata electra. Ouid. lib. 2. Metam. 73.

Electryon] ἑλετριών, Amphitryonis frater, & filius Alcaei, ut testis est Hesiod. in Aspidæ.

Electus] Vide Eligo.

Eledon] Ionis, Polyptigenus Hesiodo, sic dictum ἀπὸ τῆς ἐλέως τῆς ἐλεῖς, quod ipse se rodatur ut d. in nomine, perinde ac uocans legatur. Auctor Celsus Antiq. lect. libro 13. capite 32.

Eleemosyna] eleemosyne, penultima correpta (ἐλεημοσύνη) Misericordia, ab ἐλεῖν, quod miserationem significat.

Elegans] Vide Eligo.
 Elegia] Armenia civitas, quam præterfluit Euphrates, occur-
 rente illi apud eam Tauro monte, nec resistente, ut tradit.
 Plin. lib. 5. cap. 24.
 Elgia. Arundo vocatur obliqua, nõ in excelſitate naſcens, ſed
 iuxta terram fruticis modo ſe ſpargens, ſuauiſſima in tene-
 ritate animalibus. Verba ſunt Plin. lib. 16. cap. 36.
 Elegea] elegea, penult. product. (ἐλεγεία) quum ut Græca
 diſtictio ponitur ultimam longam habet: quum uerò ut Latina,
 corripit eandem, cuius rei rationem grammatici docēt.
 Dicitur autem elegia, quaſi miſerabilis uel miſera, Romani
 autem id genus carminum quod cum lamentatione adcanit-
 tur: mortuis, Nentiam nuncupauerunt. Vnde tractum, ut epi-
 taphia quoque defunctorum, elegis uerſibus conſcribantur.
 Ouid. 3. Amor. eleg. 1.
 Elebilis indignos elegeia ſolue capillos: &c. Idem,
 Blanda pharetratos elegeia cantat amores. Stat. lib. 1.
 Sylu. 2. 3.
 Quis inter multum petulans elegia propinquat.
 ¶ Elegiacus, Adiect. ut, Elegiacum carmen, & Elegiographus,
 elegiarum ſcriptor, qui ſcilicet poemata conſcribit alternis
 uerſibus, hexametris & pentametris, quo in genere poema-
 tis primam apud Græcos palmam meritus eſt Callimachus:
 apud Latinos, Ouidius.
 ¶ Elegia, elegiorum (ἐλεγεία) pro Carminibus elegis. Plaut.
 Merc. 7. 68, Occident noctu ad oſtium, mea implicatur car-
 bonibus elegiorum fores.
 ¶ Elegidion, elegidij, n. g. (ἐλεγίδιον) Diminut. Perf. Sat. 1.
 — non ſiqua elegidia crudi Diſtarunt proceres.
 ¶ Elegus, pen. corr. Adiect. (ἐλεγος) ut, Elegus uerſus: Elebilis.
 Horat. 1. Carm. ode 33. 1. ad Tibullum.
 Vela elegorum. Ouid. 2. Faſt. 1.
 Exigui elegi. Horat. in arte, 16.
 Imbelles elegi gentilis muſa Valete. Ouidius 3. Amor. &
 leg. 14. 4.
 Leues elegi. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.
 Componere elegos. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 1.
 Miſerabiles elegos decantare. Horat. 1. Carm. ode 33. 1.
 Emittere elegos. Horat. in Arte, 16.
 Reſumere elegos. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.
 Elei] pen. prod. (ἑλεῖοι) Populi ab Elide diſti in Peloponneſo
 clariſſimi, propter delubrum Iouis Olympij, ludosq; Olympi-
 cos, quorum præſecturam Elei habuerunt. Vnde Eleia
 qui, & Eleus carcer ſæpe leguntur. Lucan. libro 1. 60. Vide
 Strabonem lib. 8.
 Eleis, pen. prod. Eleidis, pen. cor. f. g. Ouid. epiſt. 4. 10, Nunc fe-
 ror, ut Bacchi ſtrijſ Eleides actæ,
 Quæq; ſub Idæo tympana colle mouent.
 Eleleus] pen. cor. trium ſyllabarum (ἐλελεός) Vnum e Bac-
 chi nominib. ab ἐλελεός adhortantis interiectione ſeu accla-
 matione, qua in Orgijs atq; in bellis uti ſolebāt. Sanè ἐλελεός
 ſuo clamore in bello dicitur. Ouid. 4. Metam. 3. in Catalogo no-
 minum Bacchi,
 Nycteliuſq; Eleleuſq; parens, & Iacchus, & Euan.
 Macrob. lib. 1. Saturnal. cap. 17. hoc nomen tribuit etiam
 Apollini.
 Eleliſphacos] ἐλελιſφάκος, Herba eſt notiſſima, Latini ſalu-
 uiam uocant. Vide in Saluia.
 Elementum] elementum (στοιχείον) principium omnium re-
 rum. Ab elementis res omnes ſumunt incrementum, & in ea
 reſoluuntur. Cicer. 1. Acad. 4. de aqua, igni, aere, & terra
 loquens, Ergo illa initia, & ut e Græco uertam, elemen-
 ta dicuntur.

Elementa ſunt quatuor, ignis, aer, aqua, terra. Plinius libro
 15. capite 27. 3. Et dicuntur elementa, ut quibusdam pla-
 cet, ab alendo. Alij, quaſi elementa dici uolunt, eò quòd
 ex ipſis cætera originem ſumunt, initia uidelicet & funda-
 menta creaturarum. Alij, elementa per litteram, quaſi ſa-
 bricamenta, ex eo quòd eſt elimo, elimas: quòd ex eis fabri-
 cata ſint omnia.
 Elementa, literarum nota, eò quòd ſint principia orationis,
 nam ex literis ſyllaba, ex ſyllabis diſtiones, ex diſtioneſ
 orationes conſciuntur. Inde Elementa puerorum. Cicer. 1.
 de Orat. 77.
 Moleſtia elementorum. Quint. lib. 2. cap. 3. 2.
 Prima in dolis elementa. Stat. 2. Achil. 75.
 Acuta elementa. Vide Acuo.
 Grandia elementa. Ouid. 1. Metam. 6.
 Prima elementa. Horat. 1. Serm. Sat. 1. 6.
 Prima literarum elementa. Quint. lib. 1. cap. 117.
 Tractare prima elementa. Quint. in Proem. lib. 1. 16.
 Irarum elementa mearum. Silius lib. 3. 17.
 Elementa loquendi. Cic. 4. Acad. 163. & 257.
 Rationis elementa inire. Lucret. lib. 1. 17.
 Vitorum elementa. Iuuen. Satyr. 14. 13.
 ¶ Elementarius, στοιχειώδης, Quòd ad elementum pertinet.
 Elementariae literæ, pro Literis alphabeti. Iulius Capitolinus,
 Puer literis elementarijs & calculo imbutus.
 Elementarius ſenex, qui adhuc in primis elementis inſtituitur.
 Seneca epiſt. 36.
 Elenchus] elenchi, maſc. gen. (ἐλέγχος) Vnionis genus.
 Plinius libro 9. cap. 35. 9, Et procerioribus ſua gratia eſt,
 elenchos appellant ſtriſſigata longitudine, alabaſtrorum
 figura in pleniorum orbem deſinentes. Hos digitis ſuſpen-
 dere, & binos ac ternos auribus, ſæminarum gloria eſt. Iu-
 uen. Sat. 6. 46.
 — turpe putat nil
 Quum uirides gemmas collo circumdedit, & quum
 Auribus extenſis magnos commiſit elenchos.
 Elenchus Græcè idem ſerè quòd ἐλέγχος, id eſt, ut in epiſto-
 lis ad Attic. ſcribit Cicero, quaſi comprehenſio: ſed Latine
 index, & ad τὸ ἐλέγχειν, quòd ſignificat arguere ac pateſci-
 cere: id quòd ſolent indices, & ad indicando nominati. Hæc
 uox reperitur in principio primi libri Plinij, ubi ſic legitur
 ex uetulis exemplaribus, ſtatim poſt præſationem, C. Plinij
 Secundi hiſtoriarum mundi elenchos librorum omnium.
 Hæc Hermolaus.
 ¶ Elencticus, pen. cor. (ἐλεγκτικός) Adiect. unde Elenctici libri.
 Quint. lib. 2. cap. 6, ſed alijs ſunt eius ſermones ad coarguens
 dos qui contra diſputant, compoſiti, quos ἐλεγκτικός uocatis
 alijs ad præcipiendum, qui διογκτικοί, appellantur.
 Elenium] Herba, de qua ſic Galen. Elenij herba: radix maxi-
 me eſt utilis, non primo ſtatim occuſu excaſciens, ac pro-
 inde dicenda eſt non calida exactè & ſicca, ceu piper, cum
 atrum, tum canaidum, ſed cum recementitio humore. Hæc
 ille lib. 6. de Simplic. medic. facult.
 Eleo] eles, eleui, eletum, pen. prod. (ἐλεός) eleve, Maculare.
 Lucil. lib. 6, Si hic ueſtimenta eleuit luto, ab eo riſum magnū
 ad cachinnum impudens ſubijit Nonius.
 Eleon] ἐλεών, Bœotia oppidum in ora inſtrà Thebas, cuius
 meminit Plin. lib. 4. cap. 7. Eſt & aliud oppidum hoc no-
 mine in Macedonia, hæud longè diſtans à ſinu Thermaico,
 de quo idem Plin. lib. 4. cap. 10.
 Eleofelinum] ἐλεοφελίνιον. in humentibus & paluſtri-
 bus locis naſcitur, caule & folijs ſaiſimo apio maioribus, ra-
 rioribusq; à nonnullis Paludapium nominatum. Ex Ma-
 thiol.

thiol. Senenſ. apud Dioſcor.
 Elepha] Poculi ſpecies apud Damaxenum, referente Cel.
 Rhodig. lib. 27. cap. eod.
 Elephantia] elephantia, ſiue elephantiaſis, huius elephan-
 tiaſis (ἐλεφαντίαſις) eſt ceu lepra quoddam genus, elephan-
 torum cuti ſimile. Origo morbi ex atra bili non quidem o-
 mni, ſed retrorrida. Hæc Hermolaus in Plinio. Plinius lib.
 20. cap. 10. 2, Eadem in aceto decocta, contra elephantiam
 proſicit. Idem lib. 26. cap. 1. 7, Diximus elephantiaſin ante
 Pomp. Magni etatem nõ accidiſſe in Italia, & ipſam à facie
 ſæpius incipientem in nare prima ueluti lenticula, mox inua-
 leſcente per totum corpus, maculoſa, uarijs coloribus, &
 inæquali cute, alibi craſſa, alibi tenui, dura ceu ſcabie aſpe-
 ra: ad poſtremū uerò nigreſcente, & ad oſſa carnes appri-
 mente intumeſcentibus digitis in pedibus manibusq; Aegy-
 pti peculiare hoc malum. Vide Celfum lib. 3. cap. 25.
 ¶ Elephantia alba. Plin. lib. 25. cap. 5, Medetur ita comitiali-
 bus morbis, uertigini, melancholicis, inſanientibus, lymphæ-
 ticis, elephantia e alba, lepris, &c.
 ¶ Elephantiacus, pen. corr. Adiect. Firmicus lib. 8. cap. 19, Vi-
 ceſtima tercia pars Arietis ſi in horoſcopo fuerit inuenta,
 ſtrumaticum faciet, exulcerata macularum labe poſſeſſum,
 uel certe elephantia e contagione maculatum.
 ¶ Elephantiacus, pen. corr. Qui elephantia laborat. Firm. lib. 8.
 cap. 28. Sexta pars Capricorni ſi in horoſcopo fuerit inuen-
 ta, homines faciet qui tandem miſerabiliter elephantici mo-
 riantur.
 Elephantina] Inſula Nili ſupra Syenen, oppidum habens
 euſidæ nominis, et puteum ad Nili ripam ex eodè ſaxo, in quo
 Nili incrementa ſolent incedi. Vide Strab. lib. 17.
 Elephantini] Libri triginta quinque numero erant, in qui-
 bus tribuum & tribulum continebantur nomina. Scribit
 tamen in Tacito Flauius Vopifcus, in libris hoc genus ſolita
 perſcribi ſenatusconſulta, quæ ad Principem pertinerent. In
 Vlpia, uerò bibliotheca ſeruabantur hi. Ex amplitudinis au-
 tem ratione ab Elephantante hoc nomen ſortiti ſunt, teſte Cel.
 lib. 21. cap. 22.
 Elephantis] Nili inſula eſt. Plin. lib. 5. cap. 9, Elephantis in-
 ſula inſtra nouiſſimum Cataracten, navigationis Aegyptiæ
 finis. Ibi Aethiopiæ conueniunt naues, nãq; eas plicatiles
 humeris tranſferunt, quoties ad cataractes uentum eſt. Eſt
 & Elephantis, Viri poetæ nomen, cuius meminit Martialis.
 lib. 12. ad Sabellum,
 Nec molles Elephantidos libelli.
 Elephantites] ἐλεφαντίτης, Ariſtoteli elephantorum mo-
 derator, quem Plutarchus elephantarchen uocat, teſte Cel.
 Rhod. lib. 13. cap. 18.
 Elephantophagi] ἐλεφαντοφάγοι, Aſia populi, elephantor-
 rum uenationem exercentes, de qua & quo pacto fiat. Vi-
 de Strab. lib. 16.
 Elephas] Arabia mons in mare expoſitus prope Daphnum
 portum & fluuialem regionem, quæ Apollinis dicitur. Vi-
 de Strab. lib. 16.
 Elephas] pen. corr. elephantis, m. g. & elephantus, elephan-
 ti (ἐλέφας) Maximum animalium terreſtrium, inquit Plin-
 ius lib. 8. cap. 1. Cic. 5. Philip. 197.
 Elephantio belluarum nulla prudentior, Cicero 1. de Nat. deor.
 136.
 Elephantorum acutiſſimi ſenſus. Cic. 2. de Nat. deor. 226.
 Anguiani elephantum. Lucretius lib. 2. 109. Sic diſti, quòd ma-
 num ſiue probocidenes ſteſtunt ac contorquent, ut angues
 propria corpora.
 Elbycus elephas. Lucan. lib. 6. 41.

Elephantes in ordinem conſtituere, Vide Conſtituo.
 Vires elephantis deſyderare. Cic. de Senect. 24.
 Manus etiam data elephantum. Cicero 2. de Nat. deor. 183. Ma-
 num uocat probociden, ſeu roſtrum oblongum, quo uicitur
 uice manus.
 Elephantus, quãdoq; pro Ebone ſiue elephantum dente ponitur.
 Virg. 3. Georg.
 In foribus pugnam ex auro ſolidoq; elephantio.
 Idem 3. Aeneid. 93.
 Elephantus candens, id eſt, ebullit. Virg. 6. Aeneid. 179.
 Elephantinus] penult. prod. Poſſeſſium (ἐλεφαντινός) ut
 Pellis elephantina.
 Elephantinum emplaſtrum deſcribit Celfus lib. 5. cap. 19. Sic
 autem dicitur, eodem teſte, quòd fit per candidum.
 Eleti] ἐλεται, Thraciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 11.
 Eleuo] eleuas, pen. corr. (ἐλεώω, ἐλεώω) eleuare, in altum
 tollere. Plautus, Capedum lapidem hunc, atq; eleua.
 Eleuare (ἐλεώω) Minuere, extenuare, & res
 geſtas uerbis deprimere. Vilem item, leuemq; aliquem uer-
 bis demonſtrare. Liu. lib. 3. ab Vrbe, Maior, ſtuana noſtra
 p. c. a. authoritas ad plebē eſt, uos eleuatis eā. Idē lib. 28. Qu.
 Fabius res geſtas in Hiſpania eleuauit. Cicero de Amic. 74.
 Eſt enim uarijs & multiplex uſus amicitie, multaq; cauſe
 ſuſpicionum offentionumq; damnantur: quas tum euitare,
 tum eleuare, tum ferre ſapientis eſt. Valerius lib. 8. Quonia
 ipſis uoluminibus nomina ſua diligenter adiſciunt, ut quòd
 profeſſione eleuant, uſurpatione memorie conſequantur.
 Eleuant, id eſt, aſpernandum dicunt. Hæc Budeus.
 Lepore eleuare, id quòd eſt ab alio obiectum. Cicero 2. de Or-
 rat. 127.
 Aduerſarium eleuare. Cic. 2. de Orat. 131, Quòd frangit aduer-
 ſarium, quòd impedit, quòd eleuat, quòd deterret, quòd re-
 futat, &c.
 Eleuare ægritudinem. Cic. 3. Tuſc. 60, Nihil eſt enim quòd tam
 obtundat, eleuetq; ægritudinem, quam, &c.
 Authoritatem eleuare. Liu. lib. 7. Decad. 4.
 Famam eleuare. Tacit. lib. 4.
 Eleuare uerbis famam urbis captæ. Liu. 6. bel. Pun. 263.
 Eleuare ignominiam. Liu. 4. ab Vrbe, 182.
 Index, in diſciplinã eleuabatur. Liu. lib. 6. Decad. 3.
 Inuidiam eleuare. Quint. lib. 5. cap. 13. 23.
 Inuiditiam noxam eleuabat. Tacit. lib. 5.
 Seuitiam eleuare, pro minuere. Tacit. lib. 4.
 Sollicitudines eleuare. Lucetius. Cic. lib. 5. 14. 5.
 Teſtimonia eleuare. Quint. lib. 5. cap. 7. 4.
 Eleuatio] onis (ἐλεωσις) Quint. lib. 9, Et illa eleuatiō
 nes uidelicet, O' Diſ boni.
 Eleus] diſtus eſt Bacchus à Græcis, quaſi pius pater, quòd li-
 bertatem hominibus præſtet. Græci ἐλεών, miſericordem
 dicunt.
 Eleus habitus. Plin. lib. 34. cap. 8. 42.
 ¶ Eleus, Adiectiuum (ἐλεός) ab Elide, Vide Elis.
 Eleus iuntes, ſiue potius Eleus (ἐλεός) Stephano, Oppidum
 eſt in Thracia Cherroneſo, nõ procul à Maſtuſia promon-
 torio. Auſtor Plin. lib. 4. cap. 11. Eleuntij, huius incolæ di-
 cuntur, ſiue Eleuſij, ἐλεουſιοί.
 Eleuſa] ſiue potius Eleuſa (ἑλεούσα) Inſula eſt Ciliciæ adia-
 cens, non procul à Cypro, cuius memini. Plinius libro 5.
 cap. 31.
 Eleuſin] Eleuſinis, Vicus in Aegypto ſic uocatur, ubi Gram-
 maticam etiam docuit Callimachus. Suidas in eius uita, τῆς
 γῆς ἐς οὐρανὸν οὐκ ἔστιν ἄλλο δένδρον ἢ τὸ ἐλεουſιν ἢ τὸ
 λευſιν ἡμμεβόια τῆς Ἀλεξάνδρου.

nia missa laudi dedit. Crassus (inquit) erat parcissimus elegantium, Scaevola parcorum elegantissimus. Haecenus Gel. Col. lib. 7. cap. 2. 1. Tum etiam caesi, lactisq; abundantiam non solum agrestes saturat, sed etiam elegantium mensas iucundis & numerosis dapibus exornat. Cic. 6. Verr. 88. Vide ne ille non solum temperantia, sed etiam intelligentia te atq; istos qui se elegantes dici volunt, uicerit.

Ingenium iucundum & elegans. Quint. lib. 5. cap. 13. 38.

Faceta & elegans ironia. Cic. de claris Orat. 161.

Lingua elegans. Catul. epig. 40. 1.

Polita, urbana & elegans oratio. Cic. de claris Orat. 156.

Elegantem regem narras. Terent. Eun. 3. 1. 18. —hui Regem elegantem narras. Vbi Donatus, elegantem, qui ipse sciat eligere: aut ipse sit eligendus.

Egregie subtilis scriptor atq; elegans. Cic. de claris Orat. 17. Ibidem 32. Acuti sunt, elegantes, faceti, breues.

Elegans formarum spectator. Terent. Eun. 3. 5. 18. Vbi Donatus, Elegans spectator est, qui sit cunctantia & fastidiosi iudicij, cui non quid placet facile.

Elegans in cibo. Cic. in Orat. 46.

In dicendo elegans. Cic. in claris Orat. 129.

Elegans in omni iudicio. Cic. ad Gallum, lib. 7. 2. 4. 3.

Elegantius, Comparatiuum. Catul. epig. 13. 2. Seu quid suauis, elegantiusue est.

Elegantia (ἐπιεικεία, φρονεία) Cultus & ornatus, dicta quod sit selecta & separata à uulgaris opinione. Plinius lib. 26. cap. 14. 10. Cicatrices cum elegantia ad colorem reddunt citadannum.

Materies crispioris elegantiae. Plin. lib. 13. cap. 9. 3.

Elegantia & munditia. Cic. in Orat. 43.

Hominis elegantia. Cic. Attico, lib. 1. 5. 2.

Morum elegantia. Tacit. lib. 19.

Linguae subtilitas & elegantia. Cic. 2. de Orat. 17.

Elegantia differendi, Elegantia sermonis. Cic. 2. de Fin. 47. Et ad Atticum, lib. 7. 123. 14.

Loquendi elegantia. Cic. de claris Orat. 79.

Excultia elegantia. Quint. lib. 6. cap. 3. 14.

Politor elegantia. Cic. 3. de Fin. 61.

Cum summa elegantia atque integritate uiuere. Cicero pro Syl. 59.

Elegantia apud Rhetores, est quae facit ut unum quodq; pure & aperte dici uideatur. Haec distribuitur in Latinitatem & explanationem. Author ad Heren. lib. 4. 159.

Eleganter aduerbium (ἐπιεικῶς, φρονείως) Hoc est, politè & propriè ut, Eleganter disputare. Cic. 4. Acad. 153. Idem 2. de Fin. 106. Hoc ipsum elegantius poni, meliusq; potuit. Et ad Brutum, 15. 1. Tibi is exponet qui & optime omnia nouit, & elegantissimè expedire, & de ferre ad te potest.

Eleganter acta uita. Liu. 5. bel. Maced. 120.

Eleganter acceptus, hoc est lautè & opiparè. Cicero ad Attic. lib. 13. 298. 4.

Eleganter copiosèq; colligere. Cic. Lucio, lib. 5. 13. 5.

Accuratè eleganterq; dicere. Cic. de claris Orat. 43.

Latine loqui elegantissimè omnium. Cicero de claris Orat. 136.

Neq; distinctè, neq; distributè, neq; eleganter, neq; ornate scribere. Cic. 2. Tuscul. 10.

Elis] Ἠλεῖ, Populi sunt circa Astaboram & Astapam fluios incolentes, qui etiam Rhizophagi dicuntur, propterea quod ex adiacente palude euulsis radicibus massulas conficiunt, & ad solem coctis uescuntur. Author Strabo libro 16.

Elimino] eliminas, penult. corr. (ἐξολίσσω) eliminare, Ejicere, & ueluti extra limen trudere. Ennius Medea, Exule antiqua herilis, fida custos corporis, quod sic extra aedes eliminatur. Accius Phoenicia, Egredere, exit, effer te, elimina urbe. Var. Serana, Occipitium Arino Deo ostendo, ex oraculo elimino mihi. Non.

Dicta foras eliminare. Horat. 1. epist. 5. 5.

Eliminare gradus, de qua locutione Fabius, lib. 8. cap. 3.

Eliminotae] Ἠλιμιώται, Populi Macedonibus uicini & ab illorum parte stantes, ut refert Strabo lib. 9.

Elimo] elimas, penult. prod. (ἐπιμαίνω) elimare, De aliqua re limare. Plin. lib. 3. 4. cap. 18. 5. Alij elimatā scobem in fictili crudo coquant in caminis, donec percoquatur figulinum. Ouid. 4. Metam. 36.

Elimare, per translationem. Cic. ad Attic. lib. 16. 334. 4. Vbi lim ἔλασεν. elimas ad me, oportuisse te id facere. Idem 4. Acad. 119. Rationes latiore specie non ad tenue & limata.

Commodius aliquid elimare. Quint. lib. 2. cap. 8. 3.

Elimos] Tibia genus ex buxo fieri solita, quam inuentam à Phrygijs author est Cal. Rhod. lib. 9. cap. 7.

Elinguis] & hoc elingue (ἐλινγίω) Qui sine lingua est.

Elinguis, Qui mutus est, & loqui non potest, etiam si linguam habeat. Cic. pro Flacco, 15. Coniicit, & elinguem reddidit. Idem de clar. Orat. 51. Praefertim quum Fannius nunquam sit habitus elinguis.

Elinguis curia. Plin. epist. 167. d. Idem prospeximus curiam, sed curiam trepidam, & elinguem.

Elinguare, Verbum (ἐλινγίζω) Linguam amputare. Plaut. Aulul. 7. 72. Si hercle ego te non elinguendam dedero usq; ab radicibus, &c.

Eliquo] eliquas, penult. corr. (ἐλίσσω) eliquare, Liquidè facere: quod idem Colliquare dicitur: ut quum aurum, aut argentum dissoluitur.

Eliquare, pro Ad liquidū purgare. Seneca, lib. 3. Natur. quest. Est in Chersoneso Rhodiorum fons, qui post aliquantum interuallum temporis foeda quadam turbidus ex intimo fundat, donec liberatus eliquatusq; est. Col. lib. 12. cap. 12. 1. Deinde quum saepius eam in alia uasa transfuderint, & eliquauerint.

Eliquesco, eliquescis (ἐλίσσω) eliquescere, Liquidum fieri, siue liquefieri. Varr. 1. de Re rust. cap. 55. 2. Alia ad cibum eligitur: alia ut eliquescat, ac non solum corpus intus ungat, sed etiam extrinsecus. De olea loquitur.

Eliquesmen, pen. prod. (ἐλίσσω) Quod eliquatum est ex re aliqua, ut carne aut piscibus: id autem uulgus uocat Salmuriam uel Muriam. Col. lib. 9. cap. 14. 2. Abstineatq; ferè ab omnibus redolentibus esculentis, ut sunt salsamenta, & eorum omnia eliquamina, &c.

Elis] Ἠλεῖ, Vrbs in Peloponneso, Cic. 1. de Diu. 150. Elis in Peloponneso familias duas certas habet, lanundarum unam, alteram Glutidarum, aruspicine nobilitate praestantes.

Elis, Achaiae urbs, ubi curule certamen exercebatur in honore Iouis Olympici. De Elide scribit Plin. in descriptione Achaiae, lib. 4. cap. 5. 2.

Resupina Elis. Stat. lib. 4. 48.

Elim, Messeniae arua colebat. Ouid. 2. Metam. 136.

Elidis fluminis, Alpheus. Virg. 3. Aeneid. 138.

Eleus, pen. prod. Adiect. (Ἠλεῖ) Virg. 3. Georg. 40. Hic uel ad Elei metas, & maxima campi sudabit spatia, & spumus aget ore cruentat.

Labores

Labores Elei. Stat. 4. Sylu. 7.

Elidae equae (Ἠλιάδες ἵπποι) Virg. 1. Georg. 12. — Eliadum palmas.

Epiros equarum. Epirus creat equas optimas, quae apud Elidem palmas merentur in Iouis Olympici curuli certamine. Seruius.

Elisa] pen. prod. (Ἠλίσσα) Nomen fuit Didonis. Nam Dido lingua Phoenicum uirago interpretatur. Quum enim Iarbas Libyae rex eam uellet uxorem ducere, illa uero negaret, Carthagini bellum intulit. Cuius timore quum cogeretur à cinibus, petijt ut ante placaret manes mariti: & ex aedificata pyra se in ignem praecipitauit: ob quam rem Dido, id est uirago dicta est, quae uirile aliquid fecit. Haecenus Seruius in illud 4. Aeneid. 8.

Non Libys, non ante Tyro despectus Iarbas. Virg. 4. Aeneid. 67.

— nec me meminisse pigebit Elisa, &c.

Elisus, pen. prod. Adiectiuum. Sil. lib. 6. At noua Elisaei uirato foedera patres Consultant mandare duci. Id est, Carthaginenses, ab Elisa Didone.

Elisio] sine Elisa (Ἠλίσσιος, Ἠλίσσιος) Fluuius est in Peloponneso, in Elidis & Pisse terminis labens, de quo Strabo lib. 8.

Elis] Vide Elicio.

Elixa] à liquore dicta, Festus.

Elixo] as (ἐλίσσω) Aqua coquo. Laur. Valla, Quod in prandio carnes quasdam parum elixasset.

Elixus, Adiectiuum (ἐλίσσιος) Dicitur quod aqua coctum est. Plaut. Mostel. 15. 65.

Nam elixus esse quam assus soleo suauior. Idem Poen. 4. 57. Assum apud te eccum. A G. at ego elixum uolo. Nonius Marcellus, Elixum, quicquid aqua mollitur uel decoquitur. nam elixam aquam ueteres esse dixerunt. Vnde & Elix dicit, qui militibus aquam ad castra uel ad tentoria solent ferre. Varro, In paumento non audes facere laco-nam: at in humum calceos facis elixos. Id est, madefacis calceos.

Elixus balineator. Martial. lib. 3. 7.

Herba elixa. Ouid. 4. Fast. 75.

Elixum forbum. Col. lib. 8. cap. 17. 12.

Veruex elixus. Iuuen. Saty. 3. 29.

Miscere elixa assis. Horat. 2. Serm. Saty. 2. 16.

Elleborina] teste Plinio lib. 7. cap. 9. herba est exiguis folijs, quae alio nomine Epipactis dicitur.

Elleborum] Vini factiij genus, de quo uide Plinium lib. 14. cap. 16.

Elleborum] Vide Helleborum.

Elleborum, Iulius Pollux libro 5. cap. 16. & rursus libro 2. cap. 22. inter sceminea ornamenta reponit.

Ellobia] Ἠλλοβία, Genus inaurium, inquit Iulius Pollux, à fibris aurium, quas Graeci Ἠλλοβίαι uocant. Vide Pollucem lib. 5. cap. 16.

Ellum] Aduerb. demonstrantis apud Comicos, inquit Donatus, pro Ecce illum. Plaut. Curcul. 6. 28. Terent. And. 5. 2. 14. Nescio quis senex modò uenit: illum, confidens, catus. Vide Vallan.

Ellychnium] ellychnij (ἐλλύχνη) Dicitur funiculus ille papyraceus, siue sparteus & nabimius, aut stuppeus qui stans in oleo perurit. Plin. lib. 23. cap. 4. 7. Ellychnia ex uua sunt claritatis praecipuae. Idem lib. 35. cap. 15. 2. de sulphure loquens, Quarto autem ad Ellychnia maxime conficienda.

Elminthes] Ἐλμίνθες, uermes ex genere lumbricorum. Sunt autem in duplici differentia, teretes & lati, ut docet Gal. lib. ult. Meth. cap. ult. Nominatiuus singularis est Elmis.

Elmon] Thessalae oppidum. Plin. lib. 4. cap. 45. In Thessalia autem Orchamenus antea dictus Milyneus, & oppidum Almon, ab alijs Elmon, Atrax, &c.

Eloco] elocas, pen. corr. (ἐπιμαίνω) elocare, Loco mouere, siue sedibus pellere. Cic. pro Flac. 5. 4. de Iudeorum gente loquens, Quam chara dijs immortalibus esset, docuit quod est uicta, quod elocata, quod seruata.

Elocare sese curandum. Plin. lib. 26. cap. 1. 4.

Elocare fundum. Hoc est, fundum alteri committere & locare. Cicero 5. Verr.

Elocare boues. Hoc est alteri locare, ut inde lucrū accipiamus, quemadmodum de equis fieri solet. Col. lib. 1. cap. 7. 5.

Elocare finus. Plin. lib. 21. cap. 3. 5.

Elocutio, Elo cutrix] Vide Eloquor.

Elogium] elogij (ἐπαιτήσιον) Testificatio de aliquo, honoris uel uituperationis causa.

Uituperationis uel Quint. lib. 7. cap. 53. Si exheredatua à se filium pater testatus fuerit elogio, propterea quod is meretricem amaret. Modestinus in desertorem. ff. de re militari, Desertorem audiatum, ad suum ducem cum elogio Praefes mittet. Id est, cum uituperatione.

Honoris causa. Cic. 2. de Finib. 18. 4. Non elogia monumentorum id significant, uelut hoc ad portum, Vno ore cui plurimae consentiunt gentes, populi primum fuisse uirum. Et iterum, 1. Tusc. 50. Quid ipsa sepulchrorum monumenta, quid elogia significant, nisi nos futura etiam cogitare? Idem in L. Pisonem, 57. Valla lib. 4.

Elogium, Simplex suae sententiae testificatio. Cicero de Senect. 66. Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat uelle suam mortem dolore amicorum lamentisq; uacare. Idem Valla lib. 4.

Eloia] Ἠλόια, Perhibeborum urbs, quae in Lemnonem nomen permutauit, hodie diruta iacens. uide Strab. lib. Geograph. 9.

Elongo] elongas (ἐπιμαίνω) elongare, Idem quod Prolongare, & prolatere, ac de ferre. Plinius, Quo maxime tempore dies elongantur.

Elongosine] Locus in regione Armeniae, ex quo Tigris fluius oritur, ut author est Plin. lib. 6. cap. 27.

Elops] Ἠλοψ, Piscis apud antiquos nobilissimus habitus. Vanus omnium squamis ad os uersis contra aquā nardo meat. A nonnullis Acipenser dictus. Plin. lib. 9. cap. 17. Est & ceti tauri nomen proprium, apud Ouid. 12. Met.

Eloquor] pen. corr. eloqueris, (ἐπιμαίνω, ἐπιμαίνω, ἐπιμαίνω) eloqui, Dicere, efferre. Plaut. Amph. 3. 51. — argumentum huius eloquar iragcedia. Cic. 3. Offic. 81. de uenditore & emptore, Vterq; si ad eloquendum uenerit, non plus quam semel eloquetur.

Eloquere uno uerbo. Plaut. Trucul. 16. 42.

Perge eloqui. Terent. Phorm. 4. 3. 36.

Quod ueni eloquar. Terent. in Prolog. Heaut. 3.

Cum hero pauca eloquar. Plaut. Milit. 20. 43.

Ipse eloquar nomen meum. Plaut. Amphit. 3. 18.

Expedire uerbo, & eloqui. Terent. Phorm.

Vnum eloquar. Caesar. 2. bel. Cil. 1. 48.

Monstrum eloqui. Senec. Herc. Oeth. 6. 5.

Verba simillima ueris eloquor. Ouid. epist. 21. 27.

Eloqui, pro Loqui. Virg. Eloquar, an sic amant Eloqui, quod ad oratores spectat, est, ut ait Cicero, aptè, ornate,

te, & eleganter dicere. Vnde idē Cic. 1. de Orat. 4. 7. Disertos me cognosse nonnullos, eloquentem adhuc neminem.
 Eloqui & exprimerē. Cic. Qu. frat. lib. 3. 21. 5.
 Compositē, ornatē, copiosē eloqui. Cic. 1. de Orat. 2. 6.
 Copiosē eloqui, modō prudenter: melius est, quān uel acutissimē sine eloquentia cogitare. Cic. 1. Offic. 2. 19.
 Dignē eloqui. Seneca Thyeste, 8. 13.
 Per continuationes eloqui res aliquas. Author ad Heren. lib. 4. 17. 5.
 Eloqui politē. Cic. 1. Tusc. 10.
 Praclare eloqui cogitata. Cic. de claris Orat. 13. 7.
 Domina rerum eloquendi uis quān est praeclara, quānq; diuina. Cic. 2. de Nat. Deor. 2. 2. 2.
 Vis eloquendi. Quint. lib. 2. cap. 1. 5.
 Vis eloquendi maxima soli oratori tribuitur. Cic. in Orat. 3. 4.
 Eloquens, pen. corr. (λόγιος, λεκτικός, εὐπειθεῖς, προφορικός) Nomen ex participio, Qui in dicēdi ratione perfectus est. Cice. pro Cecin. 39. L. Crassus homo longē eloquentissimus.
 Paucitas eloquentium. Cic. 1. de Orat. 1. 6.
 Eloquens, suauis & ornatus. Cic. 1. de Orat. 2. 6.
 Eloquens is est qui & humilia subtiliter, & magna grauer, et medio cris temperate potest dicere. Cic. in Orat. 5. 4. et 5. 5.
 Eloquens etiam is erit, qui ad id quodcumq; detebit, poterit accommodare orationem. Cic. in Orat. 6. 7.
 Eloquens & muta res. Author ad Heren. lib. 4. 23. 7.
 Eloquentia, eloquētia (λογίότης, ἀγορευτός) Bene & rectē eloquendi scientia. Terent. Phorm. 4. 3. 2. 4.
 —eīa sudabis satis,
 Si cum illo inceptas homine: ea eloquentia est. Idem Eun. lib. 5. 9. 63.
 Eloquentia nihil aliud est, nisi copiosē loquens sapientia. Cice. in Partit. 4. 2.
 Eloquentia & Infantia, opponuntur. Cic. in Topic. 4. 4.
 Prudentia cū eloquentia iungebat Aristoteles. Cic. 1. Tusc. 11.
 Arma, & tympana eloquentie dare. Quint. lib. 5. cap. 12. 1. 6.
 Consultus eloquentia. Vide Consultus.
 Effectus eloquentie est audientū approbatio. Cic. 2. Tusc. 4.
 Imago eloquentie. Quint. lib. 2. cap. 12. 1. 2.
 Lumen eloquentie. Tullius. Quint. lib. 1. cap. 1. 1. 4.
 Ornamentum eloquentie. Quint. lib. 1. cap. 8. 7.
 Adulta eloquentia. Vide Adoleo.
 Alumna eloquentia. Vide Alumna.
 Artificiofa eloquentia. Quint. lib. 2. cap. 17. 2.
 Attica eloquentia. Quint. in Proem. lib. 6. 11.
 Pacis est comes otijq; focia, & iam bene constituta ciuitatis, quasi alumna quaedam eloquentia. Cic. de claris Orat. 2. 2.
 Libidinosā eloquentia. Quint. lib. 5. cap. 12. 1. 5.
 Eloquentia lucrosa & sanguinans. Tacit. de Oratore.
 Medio cris eloquentia. Quint. lib. 1. cap. 4. 4.
 Paterna eloquentia. Quint. lib. 1. cap. 1. 5.
 Pauper eloquentia. Vide Pauper.
 Abundans sonantibus uerbis, uerbisq; sententijs eloquentia. Cic. 1. Tusc. 9. 9.
 Fontes eloquentie aperire. Quint. lib. 6. cap. 1. 3. 8.
 Vires augere eloquentie. Quint. in Proem. lib. 1. 18.
 Coacta eloquentia. Quint. lib. 4. cap. 4. 2. 8.
 Coalescit eloquentia. Quint. lib. 2. cap. 9. 2.
 Ex uerbis & sententijs constat eloquentia. Cice. de Opt. gen. Orat. 1. 4. 3.
 Consummata eloquentia. Quint. in Proem. lib. 1. 15.
 Corruptum eloquentiam. Quint. lib. 2. cap. 1. 0. 2.
 Effingere eloquentiam. Quint. lib. 1. cap. 2. 1. 8.

Expulsa eloquentia ciuitate Lacedemoniorum. Quintilianus lib. 2. cap. 16. 3.
 Facere eloquentiam alicui. Quint. lib. 6. cap. 2. 2. 2.
 Formare eloquentiam. Quint. lib. 2. cap. 10. 2.
 Locupletare eloquentiam. Vide in Locus.
 Foro & multitudinē nata eloquentia est. Cic. de clar. Ora. 15. 6.
 Occultare eloquentiam. Quint. lib. 4. cap. 1. 7.
 Persuadere eloquentia alicui. Cic. in Orat. 5. 4.
 Ut hominis decus, ingenium: sic ingenij ipsius lumen, est eloquentia. Cic. de clar. Orat. 2. 9.
 Timere eloquentiam ac gratiam alicuius. Quint. lib. 4. cap. 1. 8.
 Locuples, & speciosa uult esse eloquentia. Quintilianus lib. 6. cap. 1. 4. 6. 3.
 Eloquium (ἀμιχία, λόγος) Sermonem aliquando significat, aliquando facundiam. Plaut. Dulci ac blando eloquio amicam solatus. Apul. Platonis eloquio monitus, non nobis solis natos esse.
 Potentis eloquij uirtus. Stat. 4. Sylu. 4. 13.
 Nitor eloquij. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 10.
 Fertile eloquium. Claud. ad Olibrium, 2. 5. 4.
 Insolitum eloquium. Horat. in Arte, 4. 4.
 Decus partum eloquio. Silius lib. 3. 12. 5.
 Vincere aliquem eloquio. Ouid. 13. Metam. 13.
 Elocutio, (ἐκφορῆς, ἐκφορευία, ἐκφορευισμός) sermo nis expressio. Plaut. Milit. 1. 4. 1. 5.
 Elocutio est idoneorum uerborum & sententiarum ad inuentionem accommodatio. Cic. 1. de Inuent. 13.
 Tenuis cutis elocutionis. Quint. lib. 5. cap. 12. 1. 4.
 Inanis & penē puerilis elocutio. Cic. 1. de Orat. 11.
 Elocutio ad commodum Oratoris accommodata, tres in se res debet habere, elegantiam, compositionem, dignitatem. Author ad Heren. lib. 4. 15. 9.
 Circumscribere elocutionem rem simplicem. Author ad Heren. libro 4. 19. 8.
 Dare aliquid elocutioni. Quint. in Proem. lib. 1. 17.
 Elocuria, (ἐκφορευισμός) Vide Elocuria.
 Elocuria, pen. prod. (ἐκφορευισμός) elocutricis, Verbale, f. g. Quint. lib. 2. cap. 1. 5. 2. Nam oratoria sic efferetur, ut elocutoria: oratrix, ut elocutrix. De Rhetorice loquitur.
 Elorini] populi Siciliae, ut author est Cic. 5. Verr.
 Elorus] pen. prod. (ἐλωρος) Siciliae urbs, ab Eloro amne, qui campis superfunditur, sicut Nilus, dicta: proximē Pachynū. Meminit Plin. lib. 3. cap. 8. 4. & lib. 3. 2. cap. 2. 5. Silius, Sidonius Drepane, atq; unda clamorū Elorus.
 Ouid. in Fast.
 Hinc Camarinam adit, Thappsonq; & Eloria Tempe, quanquam mendose legitur Oloria, quasi ab oloribus. Author Hermolaus in Plinium.
 Elos] ἔλος, Vitium tuniculae oculi, quae dicitur Rhagoides, erosione proueniens, aut scissura eratooidis: sic cognominatum ἔλος, id est, clauus, si obdurescat calli imagine. Plura Cel. lib. 12. cap. 5.
 Elotax] ἑλωταις, siue Elotia (ἑλωταίς) Sua publica appellabant mancipia Lacedemonij: id est, publicos ministros, ut sunt apparitores, lictores, qui apud Thessalos dicuntur Panestae.
 Elotus] Vide Elotus.
 Elpenor] pen. prod. huius Elpenoris, pen. corr. (ἐλπίος) Vnus ē socijs Vlyssis, quem Circe mutauit in porcum. Home rus tamen in Odyssea scribit, quod de scalis cadens interfertus sit. Iuuenal. Satyr. 1. 5.
 —aut tenui percussum uerberē Circes.

Et cum remigibus grunnisse Elpenora porcis.
 Miser Elpenor. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 4.
 At miser Elpenor tecto delapsus ab alto.
 Elpis] ἑλπίς, Ciuitas, quam Rhodij apud Daunos condiderunt, teste Strab. lib. 14.
 Elpis] ἑλπίς, Samius natione, ut inquit Plin. in Africam delatus nauē, iuxta litus conspecto leone, hiatu mimici arborem fugā petit. Neque profugienti quum potuisset, fera insisterat, & procumbens ad arborem hiatu quo terruerat, miserationem querebat. Os morsu audiore inhaeserat dentibus, cruciabatq; media, & c. Degressus tandem euellit praebent, traduntq; quandiu nauis ea in litore steterit, retulisse grauiam uenatus aggerende. Haec Plin. lib. 8. cap. 1. 6.
 Elpis, Nomen proprium Boethij uxoris: de qua hoc extat epitaphium.
 Elpis dicta fuit, Siculae regionis alumna,
 Quam procul à patria coniugis egit amor.
 Quo sine mēsa dies, nox anxia, flebilis hora:
 Cumq; uero solūm spiritus unius erat,
 Lux mea non clausa est tali remanente marito:
 Maiorisq; animae parte superstes ero.
 Porticibusq; sacris, iam nunc peregrina quiesco,
 Iudicis aeterni testificata thronum.
 Neue manus bustum uiolēt, ne forte iugalis
 Haec iterum cupiat iungere membra cinis.
 Eluceo] eluces, pen. prod. eluxi (ἐκλαύωμαι) elucere, Lucidum esse: & per translationem, manifestum, & apprensus. Cic. 1. de Diuinat. 10. 9. Ut illa tertia pars rationis & mentis eluceat. Virg. —elucēt alie & fulgore coruscant.
 Elucere & oculari, contraria. Cic. 2. pro Rosc. Amer. 5. 2.
 In causis atq; in foro elucere. Cic. 2. de Orat. 30.
 Amicitia magis elucet inter aequales. Cic. de Amicit. 8. 3.
 Ex animo elucebit omnium constantia, omnisq; moderatio. Cic. 1. Offic. 1. 4. 3.
 Elucet eruditio in ipsa pictura. Plin. lib. 3. 5. cap. 11. 12.
 Elucet animi excellentia magnitudinē in despicendis opibus. Cic. 1. Offic. 2. 7.
 In Republica honos elucet. Cic. Planco, lib. 10. 10. 4.
 Ignis eluxit. Tibullus lib. 4. eleg. 1. 2. 7.
 Elucet ingenium in eo. Cic. pro Celio, 3. 5.
 Elucet lumen tuum. Cic. ad Cassium, lib. 12.
 Sanctitas, & prudentia, & dignitas illius quasi lumen aliquod extinguit ceteris elucet. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 8.
 Significatio uirtutis elucet. Cic. de Amicit. 4. 5.
 Spes in pueris elucet. Quint. lib. 1. cap. 1. 3.
 Elucet circulus. Cic. in Somnio Scip. 12.
 Elucens, tis, Particip. (ἐκλαύων) Cic. in Somnio Scip. inter flammās circulus elucens splendidissimo candore.
 Elucesco, is (εκλαύωμαι) elucescere, significat magis lucidum fieri. Hieronym. Quod ut clarius elucescat, summanus exemplum ab his corporalibus sensibus.
 Elucificare, antiquum uerbum à luce. Laberius, —sic ego Fulgentis splendore pecuniae uolo Elucificare exitium etatis meae. Haec uerba Laberij leguntur apud Gellium lib. 10. cap. 17.
 Eluctor] eluctaris, eluctari (ἐκπαλαίω) Quasi luctando superiorem esse, & uincere. Plin. lib. 3. 4. cap. 10. 2. Tenuissima est in ipso fornacium ore, qua flammā eluctatur. Id est, qui quodammodo exeunt, & quasi luctando. Virg. 2. Georg. —aqua eluctabitur omnis. Id est, cum mora egredietur, inquit Seruius. Liu. 3. 4. bel. Pu. 121. Tenentibusq; quum tot ac tam ualide eluctandae manus essent, sese eriperunt. Locorum difficultates eluctatus. Tacit. in Vita Agriculae.
 Eluctari per multa impedimenta. Senec. lib. 6. Controuers. Thesauri pars 2.

Niues eluctari. Tacit. lib. 19.
 Vox eluctata furorem est. Stat. 1. Achil. 10. 6.
 Eluctatus, penult. prod. Particip. (ἐκπαλαίω) Lucanus lib. 2. 4. 4.
 Tandem Thyrrhenas uix eluctatus in undas, & c.
 Elucubro] elucubras, pen. corr. (νυκτοζαφείω, φιλοπονήω) elucubrare, et Elucubror, elucubraris, elucubrari, deponēs, Vigilare, & aliquid ad lucernam scribere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 13. 7. 1. Nihil habeo quod ad te scribam, quin etiam eam epistolam quam eram elucubratus, ad te non dedi. Columella lib. 10. cap. 1. 5. Quare quicquid est istud quod elucubratus, propriam, & c.
 Elucubrare & elaborare. Cic. de Clar. Orat. 17. 3.
 Elucubratus, a, um, Cic. de clar. Orat. Deinceps inde multae, quas non minus diligenter elaboratas etiam, quān elucubratas afferebamus.
 Elucum] penult. prod. Veteres languidum, uel hallucinatorem, aut nugarum amatorem, siue hallonem, hoc est, besterno uino languentem uocauerunt. Author Varro de Ling. Lat. lib. 5.
 Eludo] eludis, elusi, elusum, penult. prod. (καταπέτω) eludere, deridere, decipere. Eludere, inquit Donatus, proprie gladiatorū est, qui uicerint. Eludere, est finem ludo imponere. Terent. Eunuch. 1. 1. 10. Perissi, eludet, ubi te uictum senferit. Cic. in Catil. 1. Quāndiu nos etiam furor iste tuus eludet? Idem 4. Acad. 2. 2. Sed & uos ab illo irridemini, & ipsi illud uicissim eluditis.
 Leuiter aliquid eludere. Quint. lib. 4. cap. 5. 17.
 Venuste eludere. Quint. lib. 5. cap. 13. 38.
 Facetus eludi ab aliquo. Cic. pro Rosc. Amer. 7. 6.
 Alicui eludere. Cic. de Opt. gen. Orat. 14. 9.
 Eludere, & omni ratione lactare aliquem. Cic. 1. Ver. 2. 4.
 Animos consilij eludere. Claud. in Gigantomachia, 8.
 Asperius dicta eluduntur. Quint. lib. 5. cap. 13. 32.
 Magnas accusatoris minas, magnamq; iudicij expectationem ad nostrum arbitrium libidinemq; eludere. Cic. 2. Ver. 19.
 Seges eludit messem fallacibus herbis. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 4.
 Elusit militem annulum & annulo. Plautus Curcul. 14. 31. & 1. 2.
 Elusi militem in dea. Plaut. Curcul. 1. 4. 11.
 Ratione aliqua quempiam eludere. Ouid. 3. de Arte, 12. 2.
 Qua uaser eludi possit ratione maritus. Idem Horatius, 2. Epist. stol. 1. 10.
 Republicanam in suis cogitatis & furoribus eludere. Cic. pro Milone, 2. 4.
 Eludens, pen. prod. Particip. (καταπέτω) Cic. 2. de Diuina. 2. 1. 4. Quae est ars coniectoris, eludentis ingenio.
 Elusus, pen. prod. (καταπέτωμαι) Aliud Particip. Cic. 2. Philip. 8. 5. Nihil queror de Dolobella, qui tum est impulsus, elusus, inductus.
 Imagine alicuius rei elusus. Ouid. 6. Metam. 21.
 Elugeo] eluges, pen. prod. eluxi, eluctum (περθεω, καταλύω) elugere, Luctū deponere. Liu. 4. bel. Maced. 36. Quid aliud in luctu quān purpuram, atq; aurum deponunt? quid aliud quān eluxerunt, sumunt?
 Elugere, Lugeudo deslere. Cicerō ad Papirium, lib. 9. cap. 2. 0. 8. Patriam eluxi iam & grauius & diutius, quān ulla mater unicum filium.
 Elugeor, Vlpian. in l. liberorum. ff. de ijs qui notantur infamia. Praetor ad id tempus se retulit, quo uis elugere tur: quae solet elugeri propter turbationem sanguinis.
 Elui] ἑλῦσι; Aquitaniae populi, inter Garumnā & Ligurim adiacentes, de quib. Strab. lib. 4.
 Eluina] dicta est Ceres; ab Eluio oppido, uel ab Eluide flumine.

ino, in quo colabatur. Lucret. lib. 3.
 Me quoque ad Eluuiam Cererem, uelstramq; Dianam.
Elumbus] hic hęc Elumbis, & hoc elumbe (ἐλμυβός) Qui euulsam habet lumbum, inquit Festus: qui pro lumbi debilitate sese erigere non potest.
Eluo] eluis, elui, elui, pen. prod. (ἐκλύω, ἐκλύω) eluere, Lauare, seu lauando purgare, sine exhaurire. Cato, cap. 86. Laniq; bene, corticemq; deterat bene, eluatq;. Col. Semel atq; iterum eluantur.
Eluere ex aqua. Celsus, lib. 7. cap. 21.
Corpus eluere. Ouid. 11. Metam. 29.
Eluere maculam uisum. Plin. lib. 20. cap. 83.
Sanguinem profusum eluere. Cic. 12. Philip. 327.
Eluere uitę sordes & animi labes, per translationem. Cicer. in Salust. 1. Et 2. de Legib. 40. Animi labes, nec diuturnitate uanescere, nec manibus ullis elui potest.
Crimen eluere. Ouid. 11. Metam. 29.
Curas eluere. Horat. 4. Carm. ode 12. 4.
Labem pudoris eluere. Senec. Hippol. 8. 6.
Eluere maculas furtorum suorum, sanguine sociorum. Cicero 7. Verr. 94.
Eluius, pen. Particip. (ἐλυίω) siue Nomen ex Participio: ut, Eluta & siccata uinaria, Col. lib. 6. cap. 34. Et, Eluta alica, Plin. lib. 22. cap. 24. 4.
Eluius, Comparatiuum. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 4, — Irriquo nihil est eluius horto.
Eluuias, eluuias, pen. pro. uel Eluuiio, eluuiouis, soc. gen. (ἐλυίω) Proprie dicitur quod expurgatur, presertim aquarum fluxu: quamuis & alterius humoris dici possit in uindictis. Cic. in Somnio Scip. 24. Propter eluuioues, exuuiouesq; tepas unum Idem 2. Offic. 22. Collectis exteris causis eluuiouis, pessilentie, uasitatis.
Eluuias, pro uoragine, seu terra ui imbrium exhausta. Sic enim exponit Erasmus, Curtius, lib. 6. Torrentesq; & eluuias iter morabantur.
Eluuias, siue eluuiio, per translationem, pro morbo pessifero omnia corrumpente, ac si diceret cloacam. Cicer. pro Domo sua, 43. Idcirco tu ad illam labem atq; eluuiem ciuitatis sine summa ui peruenire potuisti
Eluuiem Plinius accipit pro egestione sordium ex urbe, qualis est que fit per cloacas publicas, lib. 2. cap. 82. Quod in certis notatur oppidis, que minus quatiuntur crebris ad eluuiem cuniculis cauta. Voragine & Eluuias simul iunxit Liu. lib. 8. pro fossis ui imbrium excauatis, Ab altera parte uoragine eluuiasq; perrupta sunt.
Elurus] Vide Aelurus.
Elusaberris] apud Melam lib. 3. cap. 2. ciuitas est precipua Aufcorum. Vulgo dicitur Aux.
Elusates] Aquitanie populi, Plinio lib. 4. cap. 19.
**Elusco] eluscas (ἐλυσοφθαλοποιέω) eluscare, Luscum facere. Apud Iurisc. tit. ad legem Aquil. scribitur Aquila eum teneri, qui eluscauerit discipulum in disciplina.
 Eluscatus, penult. prod. Participium. Vlpian. in l. si quis. ff. ad exhibend. Si quis hominem debilitatum exhibeat, uel eluscatum, &c.
Elutia] orum, teste Plinio lib. 34. cap. 16, dicuntur metalla auraria, in quibus aqua immissa elutis sordibus metallum ostendit.
Eluto] as, are, pro Exprimere, probat Calep. ex 2. Georg. ubi legitur, Aqua elutabitur omnis. Legi enim non potest Elutabitur, propter uersum.
Elutrio] elutrias (ἐλυτρίω) elutriare, est de uase in uas transferre: quod quidem & transfusare dicitur Latine, sed rarius. Fortasse a lurca, que os culei est, unde Lurcones a-**

pid Festum, capatis gula homines. Plin. lib. 14. cap. 17. 2
 Sufferne factis decies, mox elutriatis, atq; ita inueteratis. Idē lib. 9. cap. 38. 2. Decimo ferme die liquata cortina uellus elutriatum mergitur in experimentum.
Eluuias, Eluuiio, Eluius] Vide Eluo.
Eluxatus] pen. prod. (ἐξελύω) Idē significat quod simplex. Plin. lib. 20. cap. 9. 4. Sic etiam fistulas eluxatas & tumores reuocari, queq; discuti opus sit.
Eluxuriari] uel luxuriari, Idem quod Luxuriari: ad arbores translatum. Col. de Arborib. cap. 3. 2. Quod si pingui agro ualidas uites deposueris, pampinis magis eluxuriabuntur: & qualemcunq; fructum tulerint, ad maturitatem non perducunt.
Eluxine] Vide Helxine.
**Elyma] ἐλυμα, nuncupatur, cui inheret iugum, sicut Polylux scribit. Hesiodi uero interpret, Gyes (inquit) est, quod alio modo aratrigonation uocatur. Elyma est, quod gye infigitur adaptaturq;, in quod uomerē immittunt, qui Hynnīs dicitur, citius summū appellatur Nympha. Author Cal. lib. 26. cap. 5.
 Elymais] Plin. lib. 6. cap. 25. Regio Persiæ uicina.
 Elymē] ἐλυμα, india populi uersus Austrum incolentes, teste Plin. lib. 7. cap. ult.
 Elymē] lepores, Polluci uocantur, uulpibus non ferē: minores, & nigricātes, corpore oblongo, albicante macula, prope summam caudam longiore. Ex Cæl. Antiq. lect. lib. 26. capite 30.
 Elymos] Tibiæ species, que ex buxo & lauro fiebat, ut scribit Alex. Genial. dier. lib. 4. cap. 17.
 Elymus] ἐλυμος, Galeno auctore, ex leguminum genere est, milio specie similis, facultate certē pauci nutrimenti, & exiccatoria. Siftit quoq; nonnihil uentris fluxus, ceu ipsum etiam milium. Si uerō foris illinatur, exiccatur, atq; refrigerat. Hęc ille lib. 6. de Simpl. medicam. facult.
 Elythium] ἔλυθιον, Secundum poetam, est locus inferorum, uoluptatibus plenus: ubi dicitur esse animę bonorū. Virg. 5. Aeneid. 14. 6, — sed amena piorum Concilia, Elythiumq; colo. Idem lib. 6. 149, — per amplum Mittitur Elythium.
 Elysius, Adiectiuum: ut, Elysijs campi. Virg. 1. Georg. 8. Colle sub Elysijs nigra nemus ilice frondet. Oui. 2. Amor. eleg. 6. 10.
 Domus Elysię. Ouid. 14. Metam. 23.
 Vallis Elysię. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 12.
 Elytron] ἐλυτρον, Crusta dicitur pennas superueniens, quasi uagina inclusis, ut in scarabęis, unde anelytra uocantur, que detestas habent pennas, uelut apes. Ex Cæl. lib. Antiq. lectio. 18. cap. 40.
 E Macio] emacias (ἐμακίω) emaciare, Macie conficere. Col. lib. 2. cap. 14. 1. Sed ex ijs que retuli seminibus, idē sarna putat alijs stercoreari, & tuuari agros, alijs rursus peruari & emaciari. Ibidem cap. 10. 1. Emaciat e uincę. Et lib. 4. cap. 24. 10. Que nec spem uindemie desituant, emaciant stirpem suam.
 Emacitas] Vide Emo.
 Emacror] pen. corr. emacraris (ἐμακροίω) emacrari. Macrum fieri, & macie confici. Plin. lib. 18. cap. 10. 10. Terram emacrari hoc fatu existimantes.
 Emaculo] emaculas, pen. cor. (ἐμακύνω) emaculare. Maculam auferre. Plinius lib. 21. cap. 19. 6. Nigras utiliginēs emaculat. De narcisso.
 Emancipo] emancipat, pen. corr. (ἐμμανέω, ἐμμανέω) emancipare,**

emancipare, siue emancipare, Manumittere & liberare, proprie de filijs: ut Manumittere de seruis. etiam si hoc non sit perpetuum. Cic. pro Domo sua ad Pontifices, 30. Id autem scire & uidere omnes, non ut ille filius instituitur, sed ut e patricijs exeat, ut Tribunus plebis fieri possit, idcirco adoptari: neq; id obcurē: nam adoptatum emancipari statim, ne sit eius filius qui adoptari. Plin. epist. 67. Hunc Regulus emancipauit, ut heres matris existeret.
 Emancipare agrum, Est alienare: e mancipio, id est, dominio & possessione sua emittere, & alteri possidendū tradere. Plin. in epist. lib. 7. Nam pro quingentis milibus nummum, que in alimenta ingenuorum, ingenuarumq; promiseram, agrū ex meis longē pluris actori publico emancipauit: eundemq; uectigali imposto recepi. Plin. emancipare, non pro uendere posuit, sed pro alienare, quum enim uellet uectigal publicē donare in alimenta puerorū: id est rentam constituere (ut uerbis uulgi loquar) fundum suum imaginaria uenditione Reipublicę donauit, & subinde uectigalem recepit. Suet. in Othone, Cuidam etiam de parte finium cum uicino litiganti adhibitus arbiter, totum agrum redemit, emancipauitq;. Id est, suam iam factum mancipio tradidit illi. Ex Budeo.
 Emancipo me tibi, id est, me tuę potestati trado. Plautus Bacchid. 1. 60.
 Emancipare in. Cicer. 1. de Finib. 35. Quum eam seueritatem in filio adhibuit, quem in adoptionem D. Syllano emancipauerat, ut, &c.
 Emancipati (inquit Festus) duobus modis intelliguntur, aut ij qui ex patris iure extierunt, aut ij qui aliorum sunt dominij: quorum utruq; fit emancipatione.
 Emancipatus, pen. prod. (ἐμμανέω, ἐμμανέω) Emancipatus, id est, deditiuis. Cic. Senec. 33. Ita senectus nimis honesta est, si seipsam defendit, si uis sui retinet, si nemini emancipata est, si usq; ad extremum spiritum dominatur in suos. Apul. lib. 10. Et assumpto statim nequissimo & ad omne facinus emancipato quodam dotali seruulo perfidie suę consilia communicat.
 Miles emancipatus scemine. Horat. Epod. 9. 3.
 Emancipatio, onis, Verbale. Theophilus, Emancipatio, inquit, est actus, tres emancipationes & tres manumissiones, uel unam emancipationem, & unam manumissionem complectens. 5. 5. quibus modis ius patri insit.
 Emanco] as, care, pro Manus præcidere, mancum facere. L. 4. bienus apud Senecam libro Controuerf. 6. Cedo lora, gaudē me non omnes emancaffe.
 Emaneo] es (ἐμάνω) emanere dicitur miles, qui diu extra castra manet & uagatur, Modestinus in l. desertorem. §. 1. ff. de re militari, is qui in exploratione emanet hostibus insistentibus, aut qui a fossa tunc recedit: capite tunc puniendus est.
 Emanatio, onis, Verbale ab Emaneo. Emanatio uerō minus est delictum desertione, sicut fugiui deteriores sunt eronibus. Spieg.
 Emanator, emansoris, masc. gen. (ἐμανωτής) Est miles qui diu uagatur, ad castra reuertitur. Modestinus in l. desertorē. §. Emanator. ff. de re militari.
 Emano] emanat, pen. prod. (ἐμάνω, ἐμάνω) emanare, Emitti atq; exire. Col. lib. 5. Et sale cum adipe defricatur, aut saniei uis emanat. Lucret. lib. 3. 118.
 Emanare perpetim. Vide Perpetim.
 Fons emanat. Cic. 2. de Diuinat. 95.
 Ex fonte emanare. Cic. 2. de Inuent. 12 6.
 Ex generibus emanant partes. Cic. 1. de Orat. 93.
 Emanare saniem. Plin. lib. 23. cap. 3. 2.
 Thefauri pars 2.

Mala istinc emanant: boni autem hinc quod expectes, nihil est. Cic. Attico, lib. 7. 139. 1.
 Emanare res aliqua dicitur, quum resitur, & spargitur in uulgus. Cic. ad Attic. lib. 3. 52. 2. Sed ita compresseram, ut nunquam emanaturam putarem. idem 1. de Leg. 61. Sed quod me uat, ne emanet: id est, ne malum habeat.
 Emanauit fama. Cic. 3. Verr. 1.
 Emanare in uulgus gratia & potentia alicuius. Suetonius in Nerone, cap. 6.
 Exit & emanat in uulgus oratio. Cic. pro Rosc. Amer. 2.
 Emanare iudicij. Liu. 3. ab Vrbe, 102.
 Emanuel] Hebraica dicitio, quam si interpreteris, nobis sonat, Nobiscum deus. Alij Emmanuel.
 Emarcum] teste Colum. lib. 3. cap. 2. est genus uis, a Gallis sic appellata.
 Emargino] emarginas, pen. cor. (ἐμαργίνω) emarginare, Crustas & puluillus, & oras ulcerum adinere, ut ait Hermolaus. Plin. lib. 28. cap. 9. 23. Item equarum, præterquam uirginum, erodit, & emarginat ulcera.
 Emaculo] as (ἐμακύνω) Castro; & uirilitem aufero, Seruius ait, apud quosdā populos sacerdoies solitos se quibusdam herbis emaculare, ut uenerem arcerent, & coire non possent.
 Emath] Nomen fuit duarum Syrię urbium, quarum maior Antiochia; minor appellatur Epiphania: unde etiam hodie proficentibus in Mesopotamiam, prima mansio. Emas dicitur, corrupto quidem uocabulo, sed pristini nominis uestigia retinente. Emath uerō, in principio aspiratum, regio Altophylorum est.
 Emathia] ἐμαθία, (inquit Seruius) Thessalia est, ab Emathio rege dicta. Virg. 1. Georg. Nec fuit indignum superis, bis sanguine nostro Emathiam, & latos Aeni pinguescere campos Pharsalia alio nomine dicitur.
 Emathius, Adiectiuū (ἐμαθίω) ut, Emathij campi. Lucanus libro 1. 1.
 Emature[co] ematurefcis, ematurui, πικρόμαζ) ematurrescere. Maturum fieri. Plin. lib. 25. cap. 4. 9. Nonnūquam ante candidū rufescit, si non ematuruit, improbatuq;. Gel. lib. 2. cap. 29. Dominus postea segetum illarum filium adulescentem uocat, & Vidisse, inquit, hæc ematuruisse.
 Ematurefcere, pro relinquere acerbitatem. Ouid. 2. Trist. Atq; ea sic lapsa est, ut surgere, si modo lesi Ematuruerit Cesaris ira, queat.
 Emax] Vide Emo.
 Embænetica] cę, pen. corr. Ars nauicularia. ἐμβάναξ in nauim ascendere: ἐμβάναξ, de naui exire. Cæl. ad Cic. lib. 8. Fam. epist. 1. Ego qui scirem Q. Pompeium Baulis embæneticam facere, & usque eō, ut ego miserer eius esurię, nō sum commotus. Id est, artem nauiculariam exercere. Alij legunt, schænobaticam, id est, artem funambulorum, que per auxesim, & cum contemptu potest accipi pro qualibet uili opera. Turnebus legit empeneticam, Vide suo loco.
 Embamma] embammatis, pen. corr. n. g. (ἐμβάμμα) Conditum quod ad condiendā obsonia fit. Columella lib. 12. cap. 55. 2. Hoc sinapi ad embammata non solum idoneo, sed etiam specioso ueris, ἐμβάναξ, enim intingere est. Vlpian. de Tritico, uino, & oleo legato. l. si quis, Embamma, aceti numero fuit. Plin. lib. 20. cap. 14. 3.
 Embata] ἐμβάτα, Græcis tragica sunt calciamēta, sicut Embades comica, ut scribit Cælius ex Ammonio, lib. 5. cap. 13.
 Embata] legendū Epibades nates, & Epibate milites. Vide suo loco.
 d 2 Emba

Embateuticius] *ἔμβαυτις*, Alcibiades. *Parerg.* 1. ca. 36. id interpretatur, quod & quandam detentionem respicit, & rei possidende facultatem, tamen si proprietatis uera ad alium pertineat, quae est ius superficialis, uel eius qui fundum uentilalem possideat, & id est *ἔμβαυτις*, quod est ingredi, & intro pedem ferre. *Vlp.* lib. 3. §. 4. de reb. eor. qui sub. S. ius *ἔμβαυτις*, uel *ἔμβαυτις* habeat pupillus, si decaimus an distrahatur hoc a tutoribus possit. *Hec Alciatus.*

Emblema] *ἔμβλημα*, n. g. (*ἔμβλημα*) Vermiculatum opus tessellis insititius aptum atq; confertum. Inde illud Ciceronis in Bruto, 150. de Marci Ciceronis oratione, Nul lum nisi loco positum, & tanquam in uermiculato emblemate, ut ait Lucilius, structum uerbum uideres. Et lib. 3. de Oratore, 94. de collocatione uerborum loquens, ex Lucilio, Quam lepide lexeas compositae, ut tesserae omnes, Arte pauimento atq; emblemate uermiculato Lexas (inquit) id est dictiones in oratione tam lepide compositae, quam in pauimento uermiculato opere factis tesserae. *Budeus.*

Emblemata etiam in uasis argenteis, aureisque; & Corinthijs ornamenta erant apud antiquos exemplaria, quum libitum erat. *Cic.* 6. *Verr.* 4. 6. Vasa autem ad Verrem deferuntur: Cybira fratres uocantur: pauca improbant: quae probauerunt, ijs crustae aut emblemata detrahuntur. sic Haluntini excusis delictis cum argento puro domum reuenterunt. Quod unquam, iudices, huiusmodi euerriculum in illa prouincia fuit? Et paulo post, Tu illa ex thuribus & patellis quae uellerat, ita scite in aureis poculis illigabat, ita apte in scyphis aureis includebat, ut ea ad illam rem nata esse diceret. *Hec Budeus.* *Plin.* lib. 33. cap. 12. Vlysses & Diomedes erant in phiale emblemata, Palladium surripientes. *Cic.* 6. *Verr.* 4. 0. Quum inspicendum poposcisses, a uulso emblemate remississe. *Varr.* 3. de Rust. cap. 2. 3.

Exornare dictiones quibusdam locis uelut emblematis. *Quint.* lib. 2. cap. 4. 31.

Illigare & includere emblemata in aureis poculis. *Cicero* 6. *Verr.* 4. 6.

Auellere uel detrahere emblemata. *Cic.* 6. *Verr.* 4. 6.

Emblema, insertum quid & insitum significat, iniunctumq; ideo factum, ut emblema pro ornati temperario & excusis pili ponatur. Inde *Fabius* lib. 2. de locis communibus loquens, cap. 2. Vt quoties esset occasio, extemporales eorum dictiones his uelut emblematis exornarentur. *Budeus.*

Embola] *ἔμβολα*, Latine incurso, eruptio. In l. iubeamus. C. de sacrosanct. eccles. pro expeditione sumitur: iubeamus nullam nauem ante felicem embolam, uel publicarum specierum transuentionem, publicis utilitatibus subtractam excursari posse. Hoc autem in l. sequenti sic extulit. Quum ad felicissimam expeditionem nostri numinis debeant solita nobis ministeria exhiberi.

Embolica, Adiectiuum: ut, *Embolicae* species, de quibus apud *Vopiscum* in *Aureliano* his uerbis, *Aurelianus* nitri, chartae, lini, stupae, atq; embolicas species aeternas constituit. Sunt autem haec species, ut *Turnebus* interpretatur, quibus oneratae naues quotannis Romam mittebantur ex Aegypto annuo uentigali. *Embolicae* in editis legitur, quas in anaticas quidam conuertant, & orientales intelligunt: sed haec *Turnebi* lectio mihi magis probatur, praesertim quum de embolae in Codice multa mentio sit.

Embolimus] *ἔμβολιμος* dicitur intercalatio. *ἔμβολιμος* atq; etiam *ἔμβολιμος*, Latine intercalaris & insititius seu interiectitius dicitur. Intercalare enim, interserere est, si *Macrobio* credimus: & mensis Februarius ob hoc dicitur, quod ei dies unus interseritur.

Embolium] *ἔμβολιον*, & *ἔμβολιον*, ab

In & Iacio: quasi argumentum & ingressus quidam scenicus, quale sub *Domitiano* representatum est, si *Martiali* credimus, libro 1. 5.

Imictam *Paphiam* *Diadeo*, credite, tauro, Vidimus: accepit fabula praefata fide. *Cic.* ad *Atticum*, *Embolium* nouum cogito. Idem pro *Sextio*. 101. Cur ille ipse maxime ludius non solum spectator, sed actor & acroama, qui omnia fororis embolia nouit, qui in coetum mulierum pro psalteria adducitur, nec tuos ludos aspexit, in isto ardenti tribunatu suo? Ergo saltatores & psalterias introduci solitas in scenam *Polybius*, *Athenaeus*q; testantur, & alia ridiculorum generatidq; a *Lucio* maxime *Attico* factum fuisse ludis capto cum liberis *Illyriorum* rege *Gentio*. Dicitur & stabilitas ipsa *Graecis* embolon. Et rostra quoq; nauium appellatur embola. Sed & acies in rhombi modum instructae nominantur embola: sicut & pars arietis extrema machinae muralis qua ingruit. Ipsa quoq; sibula rotarum, axibus firmatis immitti solita, quam rustici clauiculam appellant, Graecae nomen habet embolium. *Hec ex Herodoto.*

Embregmata] *ἔμβρηματα*. Medicis dicuntur inspersiones, hoc est, quae cumq; fronti aut temporibus ratione medica conserguntur. *Embroschas* per imperitiam nonnulli uocant, ut scribit *Caes.* lib. 3. cap. 23.

Embryon] *ἔμβρυον*, neut. gen. (*ἔμβρυον*) Imperfectus paratus dicitur. *Nuper* genitius infans, uel crudus & indigestus, inquit *Suidas*.

Emedulla] *ἔμεδουλα*, & *ἔμεδουλα* emedullare, Medullam extrahere. *Plin.* de *Limonio*, lib. 22. cap. 22. 19. Item graeolentiam alarum emendat radicis emedullatae uncia in unum salerni heminis tribus decocta.

Emedullare, per translationem, Declarare. *Plaut.* *Narra* iam re nobis omnem, atq; emedulla. *Ex Perotto.*

Emem] pro *Eundem*, dicebant antiqui, teste *Pesto*.

Emendico] *ἔμεδικα*, pen. prod. (*ἔμεδικα*) emedicare, More mendicantium aliqui petere. *Sueton.* in *Cesare*, in *Hispania* a *Proconsule* & a socijs pecunias accepit emedicatas in auxilium eris alieni.

Emendicatus, pen. prod. Participium (*ἔμεδικα*) In l. singuli. C. de accusationibus. Singuli uniuersiq; iudices cognoscant in publicis criminibus non oportere emendicatis susfragijs decretorum, aut relationibus a publicis personis destinandis credere. Et in l. scriuijs, de Palatinis sacrarum largitionum.

Honos emendicatus, in l. 1. C. ubi quis de curiali, uel cohortali.

Emendo] *ἔμεδα* (*ἔμεδα*) emedare, Corrige. *Plin.* epist. 116. b. lib. 6. Quis autem hic est qui emendet publicos mores? *Cicer.* ad *Attic.* lib. 2. 31. 7. Ita rursus remittit, ut me roget, ut annales suos emendem & edam.

Corrigi & emendari. *Cic.* 3. de *Legib.* 4. 4.

Studijs animum emendare *Platonis* incipiam. *Propert.* lib. 3. eleg. 21. 5.

Emendare antiquitatem. *Cic.* in *Orat.* 86.

Consilium aliquod emendare. *Cic.* pro *Mur.* 55.

Consuetudinem uitiosam & corruptam, pura & incorrupta consuetudine emendare. *Cic.* de *claris* *Orat.* 141.

Arte fortunam emendaturus. *Horat.* 2. *Saty.* 8. 17.

Urbes iudicij emendare. *Quint.* in *proem.* lib. 1. 9.

Emendare, Ausferre. *Plin.* lib. 24. cap. 10. 4. Succus hederæ, & dia narium graeolentiamq; emendat, praecipue ab aetate usq; *Martial.* lib. 11. 100.

Agoneos penates emendare. *Stat.* 12. *Thebaid.* 11.

Alopecias emendat cinis radice *aphodeli*. *Plinius*, libro 22. capite 22. 4.

Aluum citam emendat flos hederæ, in uino austro bis die potus.

Emereor, emereri (*ἔμερον*, *ἔμερον*, *ἔμερον*) Idem penes quod *Merere*: praeteritum eius *Emeritus*. *Cic.* Att. lib. 6. 113. 9. Annuae enim mihi operæ ad 111. *Caes.* l. 6. Sextil. emeretur. Vnde milites emeriti stipendia, qui militia perfuncti sunt, nominantur, inquit *Valla* lib. 5. Generosos honores emerere. *Propert.* lib. 4. eleg. 12. 13. Iudicium hominum emereri. *Quint.* in *proem.* lib. 1. 4. Emerita acus. *Vide* *Acus*.

Emeritos *Mysis*, & *Phoebo* tradidit annos. Hoc est, iam effectos. *Martial.* lib. 7. 62.

Emerita apes. *Plin.* lib. 11. cap. 11. 1.

Aratrum emeritum. *Quint.* 1. *Fast.* 133.

Emerita arma: id est, uictoria, & finem bellis imponentia. *Plinius* in *Paneg.* 2. 7. *Ouid.* 4. *Trist.* eleg. 7. 5.

Emeritos boues *Virgilius* per translationem appellat, pro dea fessis & opere ac labore solutis.

Canes emeriti. *Stat.* 3. *Sylu.* 1. 12.

Curus emeriti. *Senec.* *Thyest.* 9. 2.

Emeritus curius, apud *Ouid.* *Fast.* 3. 9. pro iusto & completo.

Equi emeriti (*ἔμερον ἵππων*) *Ouid.* 4. *Fast.* 138.

Honor emeritus. *Ouid.* 5. *Fast.* 119.

Iugales emeriti. *Claud.* 2. de *Raptu* *Prosep.* 64.

Emeritus miles, Qui iam a militia absolutus est. *Lucan.* libro 1. 69.

Militia emerita. *Sueton.* in *Caligula*, cap. 44.

Mors emerita. *Lucan.* lib. 3. 124.

Nomen emeritum. *Claud.* de *Torpentine* 16. 1. Id est, meritum.

Emeriti senes (*ἔμερον γέροντες*) uocantur, qui solent habere alios qui pro se laborent: ij dicuntur pro alio opus agere. *Valla* lib. 5.

Emeritum stipendium, passiuè dicitur quod peractum est, quum iam milites missionem ut ueterani impetrauerunt, inquit *Budeus*. *Plaut.* *Mosel.* 3. 34. Vnum ubi emeritum est stipendium. *Liu.* 9. *bel. Maced.* 72. P. *Ebutio* emerita stipendia essent, ne inuitus militaret.

Emerita stipendia libidinis. *Cic.* de *Senect.* 4. 4.

Tempus emeritum. *Cic.* Att. lib. 6. 116. 4.

Emerita sunt commoda ueteranorum. *Modestinus* in l. desertorem. §. si plures. ff. de re militari. Esti expleto tempore militie redeat: ut ueteranus restituatur, & emerita accipiet. Et §. precedenti, Qui militie tempus in desertione impleuit, ea merito priuatur. *Budeus.*

Emeropes] *Ephorus*, *Phryniadis* musici duas ex noue fratribus ascias abscondit, insidians *ἔμερον ἔμερον*, id est, ne mysticam depraues. *Referi* *Caes.* lib. 9. cap. 1.

Emergo] *emergis*, *emersi*, *emersum*, *emergere* (*ἔμερον ἔμερον*) Extra mergere, & quasi ex loco ubi submersus fuerat, uel delitueram, exire, & in lucem prodire. *Liu.* 1. ab *Urbe* 55. Primum profunda emeris palude. *Cic.* 3. de *Finib.* 74. Si non longe absunt a summo, ut iam iamq; possint emergere. *Terent.* *Eunuch.* 3. 5. 7. Quid gestiam, aut quid letius sim, quò pergam, unde emergam. *Vbi* *Donatus*, Proprie dixit, Vnde emergam: ut ex lustris atque inonestis locis, utpote meretricis domo.

Delitescere & Emergere se, contraria. *Cicero* de *Aruspici.* *respons.* 51.

Mergere & Emergere, contraria. *Cic.* 2. de *Nat. deo.* 185.

Oblitescere & Emergere, contraria. *Cic.* de *Vniuer.* 4. 8.

Respirare & Emergere a fluctibus scrutatus. *Cicero* de *Aruspici.* *respons.* 44.

Emergunt a septenis partibus illa stilla. *Plin.* lib. 2. cap. 14. 2.

Ab aliquo loco emergere. *Cic.* 1. de *Diuin.* 125.

Emergere de Liu. Quum tandem de paludibus emerisset.

E flumine emergere. *Cic.* 2. de *Diuinat.* 102.

Emendatus, pen. prod. participium (*ἔμεδα*) *Cic.* de *Amicit.* 54.

Correcta & emendata. *Cic.* 1. *Acad.* 19. Certè enim recentissima quæq; sunt correctæ & emendata maxime.

Emendata & Latina loquutio. *Cic.* de *claris* *Orat.* 139.

Sapiens & emendatus. *Horat.* 2. epist. 17. 6.

Velocitas emendata. *Quint.* lib. 1. cap. 1. 2. 4.

Emendatè, *Aduerb.* (*ἔμεδα*) *Cic.* de *Opt. gen.* 0. rat. 143. Perficendum est ut purè & emendatè loquentes, quod est Latine.

Emendator, pen. prod. (*ἔμεδα*) *Verbale*. *Cic.* pro *Corn. Balbo*, 14. 0. Praclarè interpretem iuris, authorem antiquitatis, correctorè atq; emendatorè nostræ ciuitatis.

Emendator & corrector. *Cic.* 2. *Philipp.* 60.

Emendator fermonis. *Cic.* de *claris* *Orat.* 140.

Emendatrix, pen. prod. *Verbale*, *scem. gen.* (*ἔμεδα*) *Cic.* 1. de *Leg.* 87. Quoniam uitiorum emendatricem legem esse oportet. *Sic* 4. *Tusculan.* 113. Emendatrix uita poetica.

Emendatio, *Aliud* *Verbale* (*ἔμεδα*) *Cic.* 4. de *Finibus*, 37. Hec uidelicet est correctio philosophiae ueteris & emendatio.

Seueritas emendationis. *Quint.* 2. cap. 4. 8.

Accipere auribus emendationem. *Quint.* lib. 2. cap. 6. 2.

Obstare emendationi. *Quint.* lib. 1. cap. 2. 11.

Ementus] *Vide* *Ementor*.

Ementior] *emētioris*, pen. prod. *ementitus* sum (*ἔμεδα*) *emētioris*, *Apertè* & palam dicere, uel effingere quod non est. *Cic.* pro *Domo* *sua*, 62. Quid desperatius, qui ne ementiendo quidem potueris authorem adumbrare meliorem? *Ouid.* 5. *Metam.* 38.

— quæ se genium septemplexe *Nilo* *Ementitus* erat.

Ementiri & fingere. *Cic.* pro *Roscio* *Amerino*, 75.

Ementiri atq; criminari aliquid. *Cic.* 4. *Ver.* 62.

In aliquos ementiri. *Cic.* in *Partitionibus*, 27.

Ementiri auspicia. *Cic.* 1. de *Diuin.* 56.

Genus suum ementiri. *Cic.* pro *Corn. Balbo*, 3.

Legationem ementiri. *Cic.* de *Opt. gen.* *Orat.* 152.

Ementiri stirpem. *Liu.* 9. ab *Urbe*, 94.

Ementiens, *Particip.* (*ἔμεδα*) *Cic.* de *Diuin.* 24. Videmus haec signa nonnunquam ferè ementièntia.

Ementiri autoritatè alicuius ordinis. *Cic.* pro *Domo* *sua*, 40.

Ementitus, pen. prod. *Partic.* (*ἔμεδα*) *ut*, *Ementita* *opinio*. *Cic.* 3. *Tusc.* 97.

Emercor] *emercaris*, *emercatus* sum (*ἔμερον*) *emercari*. *Tacit.* lib. 12. *Mysis* corruptionibus exuendam ad fidem hostes *emercari*.

Emereo] *emeres*, pen. cor. *emerui*, & *emeritus* sum, *emeritum* (*ἔμερον*) *emerere*, idem quod *Merere* significat. *Plautus* *Aulul.* 26. 5.

— quid ego *emerui* *adolescens* mali, &c.

Theauri pars 2.

Emergere ē patrio regno. Cic. pro Lege Manilia, 4.
 Ex alio emergere. Cic. 4. de Finib. 105.
Emergere ex iudicio peculatus. Cic. 3. Ver. 7.
Emergere ex malis. Terent. And. 3. 31.
Emergere ex mendicitate. Cic. in Vatinius, 17.
Emergere ex aliquo negotio. Cic. ad Att. lib. 5. 97. 3.
Emergere ex paternis probris ac uitijs. Cic. 5. Verr. 138.
Emergere in commoda ualitudine. Cic. ad Att. lib. 5. 95. 1.
Emergere ex urbe aliqua. Cic. ad Att. lib. 2. 27. 1.
Emergere extra terram. Plin. lib. 19. cap. 5.
Emergere super. Col. lib. 11. cap. 3. 38.
 Alti emergere. Cic. 2. de Nat. deor. 166. Ex quodam poeta.
 Tenebris pulvis emergere. Claud. de bel. Getico, 64.
Amor emergit. Cic. Att. lib. 9. 181. 3. Nunc emergit amor, nunc
 desiderium ferre non possum, nunc mihi nihil libri, nihil li-
 terae, nihil doctrinae prodest.
Animus per tanta negotia emergit. Claud. Paneg. 8. 42.
Bellum emergit. Cic. 6. Verr. 114.
Ciuitates emergunt. Cic. 6. 113. 7.
Emergere utero infans dicitur. Plin. lib. 12. cap. 52. 4.
Emergit ē mari insula. Plin. lib. 2. cap. 88. 1.
Lux emerit Olympo. Valer. 5. Argon. 1.
Emersit ē uadis oratio. Cic. pro Caelio, 39.
Emersit uentus. Plin. lib. 2. cap. 82. 3.
Emersit hoc uno modo depressa uertus. Cic. pro Cluent. 135.
Emergere, et se ad frugem bonā recipere. Cic. pro Caelio, 20.
 Ad summas emergere opes rerumque potiri. Lucret. lib. 2. 3.
Emergere se ex malis, Actium. Corn. Nep. in uita Attici. Tale est
 illud. Cic. de Arusp. resp. 51. Tum se emergit, et fertur illuc.
Emergi, impersonale. Terent. Adelph. 3. 2. 4. Tot res repente
 circumuallant, unde emergi non potest. Vbi Donatus, Vnde
 emergi non potest. Quum impressio est hostium, sic dicitur
 ut salust. Praef. iudicij. multitudine. Cicero. Qui semper
 premuntur, et nunquam emergunt. Et emergi nouē: nō eme-
 go dicitur, nō emergor. Sed idē est usus, quia extra compo-
 sitionem et mergo et mergor dicitur.
Emersus, Particip. (ἐμμερσέν) Cic. 2. de Diuin. 207. Ti-
 bi autē me me cum solitudine cogitanti subitō sum uisus.
 emersus ē flumine.
Emersus ab admiratione animus, id est, qui se recepit. Liu. lib. 8.
 Nox emerfa. Ouid. 3. Metam. 80.
E' caeno emerfus homo. Cic. in Vatinius, 13.
Ex diurnis tenebris lustrorum, ac suprorum emerfus homo.
 Cic. pro Sextio, 15.
Emersus, huius emerfus, Verba. Plin. lib. 18. cap. 25. Exor-
 tus occasusque binis modis intelligitur. Aut enim aduentu So-
 lis occultantur stelle, et conspici desinunt: aut eiusdem ab-
 scessu proferunt se. Emersum hoc melius, quam exortum
 consuetudo dixisset: et illud occultationem potius, quam
 occasum.
Emersus, pen. prod. Adiect. (ἐμμερσέν) ut, Emersus a
 uirtus ex omni seuita fortuna. Liu. 5. bel. Pun. 212.
Emerita] Augusta (ἀγία ἡμετέρα) Vrbs Hispanie Lusita-
 niae. Strabo Augustam Emeritam uocat. Est haec urbs cocco
 celebris, quod est rubrum granum, cuius succo uellera tin-
 guntur, Tyrio splendore nequitiam cedentia, ut Plinius scri-
 bit lib. 9. cap. 41.
Emeritus] Vide Emero.
Emetior] emetiris, pen. prod. emensum sum (ἐμμερσέν) eme-
 tiri, idem quod Metiri significat.
Laborem diuersum emetiri. Sil. lib. 4. 11.
Emetiri iter, per translationē. Liu. 5. bel. Pun. 193. Vir. 8. Ae. 32.
Emetiri iter uehiculis. Plin. lib. 7. cap. 20. 5.
Emetiri uno die ingens spatium. Liu. 1. bel. Maced. 38.

Oculis spatium emensum. Virg. 10. Aeneid. 153.
Voluntatem emetiri. Cicero de clar. Orat. 8. Id est, cumulatē sa-
 tisfacere.
Emensum, Participium (ἐμμερσέν) ut, Labores emen-
 sus aule. Claudianus in Epithalamio Palladij, 14.
Emensum est sol ardua. Plin. lib. 18. cap. 28. 6. Emendati codices
 habent, per ardua enisus.
Emensum, Passiue. Liu. 1. belli Pun. 109. Postquam multo maiore
 parte iuneris emensam cernant, et c. Virg. 1. Georg. 90.
 — emēso quū iā decedet Olympo. De sole loquitur. Hoc
 est, percursio et perustratio caelo, quum iam descēdet ad oca-
 casum. Haec Seruius.
Emeto] emetis, pen. corr. emesit, emesit (ἐμμερσέν) emetere,
 idē quod Metere. Hor. lib. 2. epist. 2. 36. — emetit Orcus
 Grandia cum paruis non exorabilis auro. Alij legunt,
 Quid uici profunt, aut horrea, quid uae Calabris
 Salibus adiecti Lucani, si metit Orcus
 Grandia cum paruis non exorabilis auro? Emetit, Acron
 interpretatur amputat.
Emium] Oppidum, cuius meminit. Plin. lib. 6. cap. 29. in de-
 scriptione sinus maris rubri, Troglodyticae, et Aethiopicæ.
Emico] emicas, penul. corr. emicui et emicauit, emicatu (ἐμικω)
 emicare, Effulgere, resplendere. Plaut. Ex oculis quāse
 radij emicant solis.
Emicant et faces, non nisi quum decidunt uisae. Id est, repente
 existunt et lucentes apparent. Plin. lib. 2. cap. 26. 2.
Emicare de. Plin. lib. 11. cap. 37. 65. Cecinna Volaterrano dra-
 cones emicuisse de extis Lato prodigio traditur.
Emicare ex arua radice. Plin. lib. 27. cap. 8. 7.
Emicare ex incendio flama dicitur. Sen. lib. 2. de Benef. cap. 27.
Ignis emicuit. Claud. 7. Paneg. 38.
Sanguis emicat per mille foramina. Stat. 12. Theb. 156.
Sol emicuit super terras. Valer. 4. Argon. 20.
Emicare in iugum, pro Atollere sese et erigere. Colum. lib. 4.
 cap. 20. 4. Plaut. Aulul. 19. 4. Continuo meum cor cepit
 artem facere ludicram, atque in pectus emicare. Hoc est uo-
 lut subsultare.
Emicat Euryalus. Virg. 5. Aeneid. 68. Et lib. 6. Aeneid.
 — iuuenum manus emicat ardens Littus in Hesperium.
Ante oculos emicuit. Valer. 7. Argon. 80.
In fata dicitur emicare. Valer. 6. Argon. 111.
Emicet in parte sanguis, unde icinur icu. Lucret. lib. 4. 212.
In praelia uictor emicat. Silius lib. 16. 105.
Emicare, pro Excellere. Plin. lib. 35. cap. 11. 6. Post eum emicuit
 lōge ante omnes Euphranor Isthmius. Legitur et Eminuit.
Præ omnibus emicat Nisus. Virg. 5. Aeneid. 63.
Emigro] emigras, pen. corr. (ἐμμερσέν) emigrare,
 idē quod Migrare significat, auctore Valla: ut, Emigrare do-
 mo. Cic. 4. Verr. 62. Plaut. Mostel. 7. 41.
 — pedem Nemo intrō tetulit, semel ut emigrauimus.
Emigrare sinibus suis. Plin. lib. 6. cap. 17. 11.
Emigrare ē uita. Cic. 2. de Legib. 77.
Emigrans, Participium (ἐμμερσέν) ut, Emigrans populus.
 Stat. 4. Sylu. 10.
Emineo] emines, pen. corr. eminui (ἐμμερσέν) eminare,
 Quasi extra alios, hoc est præ alijs manere. is
 enim eminare dicitur, qui ceteris altior est. Plin. lib. 16. cap.
 31. 2. Esculus quantum corpore eminet, tantū radice descen-
 dit. Caesar 2. bell. Ciuil. 30.
Eminere et apparere. Cicero. pro Rosc. Amer. 73. Quō stu-
 diosius ab ipsis opprimuntur et absconduntur, eō magis eminet
 et apparet.
Extare et eminare. Cic. 3. de Orat. 57.
Eminet illius audacia, et proiecta est. Cic. pro Cluent. 145.

Eminere extra terram. Plin. lib. 17. cap. 21.
Eminet ante oculos quod petis ecce tuos. Ouid. 3. Fast. 50.
Eminere foras. Cic. in Somn. Scip. 33.
Eminere in re aliqua. Quum lib. 2. cap. 3. 5.
Leuiter eminare. Vide Leuis.
Magnopere eminare. Vide Magnus.
Inter omnes in omni genere dicendi unius eminet Demosthenes
 Cic. in Orat. 56.
Eminere quatuor digitos transfuersos. Plin. lib. 17. cap. 18. 2.
Eminet animus maxime in contemnendis doloribus. Cicero. 2.
 Tusc. 107.
Eminet ex ore crudelitas. Cic. 7. Verr. 126.
Arbor in aruis eminet. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 1.
Eminet ferrum per colles. Liu. 8. ab Vrbe, 32.
Eminere hasta in ambas partes dicitur, quæ per medium traie-
 ctā est corpus. Ouid. 5. Metam. 28.
Eminens ē mari globus terræ. Cic. 1. Tusc. 106. Caesar 7. bel.
 Gal. 292. Ita ut non amplius quatuor digitis ex terra ea-
 minerent.
In dignatio eminet. Curt. lib. 4.
Eminet ira in suos maior. Liu. 2. ab Vrbe, 152.
Eminet etiam in uoce, sceleris quod parabat atrocitas. Cur-
 tius lib. 8.
Virtutibus eminet oratio. Quintil. lib. 3. cap. 8. 4. 4.
Eminet aliquis, qui ceteris excellit. Liu. 1. ab Vrbe, 69.
Eminere, cum accusatio, actiue. Curtius lib. 4. 1. moq; populum
 moles quam eminebat, et simul aggeris latitudo crescebat,
 et c. Id est excedebat, siue super aquam eminebat extabatq;
 ¶ **Eminens**, penul. corr. (ἐμμερσέν) Participium, siue Nomen ex
 participio.
Eminens animus in futura, pro Imminēs. Senec. de Trāquil. uitæ.
Expressum et eminens. Cic. 1. de Nat. deor. 100.
Inesum, eminens, lacunosum. Cic. 2. de Nat. deor. 67.
Eminens effigies uirtutis. Cic. 3. Tusc. 6.
Forma eminens. Senec. Octau. 4. 20.
Eminens ingenium. Quintil. lib. 6.
Leuiter eminentes genæ. Cic. 2. de Nat. deor. 215.
Oculi eminentes. Cic. in Vatinius. 2.
Eminens statura. Colum. lib. 3. cap. 8. 3.
Obscurare, et Eminens esse, contraria. Cic. 3. de Orat. 110.
Eminentiores trabes. Caesar 2. bel. Ciuil. 32.
Eminentissimus in eloquentia. Quint. in proem. lib. 4. 3.
Authores eminentissimi. Quintil. lib. 1. cap. 2. 2.
 ¶ **Eminentia**, eminentia. (ἐμμερσέν) Cic. de Nat. deor. 146.
 Nam si tantummodo ad cogitationem ualent, nec habent ul-
 lam soliditatem, nec eminentiam, et c.
Eminentia in pictura. Cic. 4. Acad. 41.
 ¶ **Eminulus**, penul. corr. (ἐμμερσέν) Adiect. Diminuti-
 uum, Paruum eminens. Varro. 2. de Rust. cap. 5. 7. Ut ha-
 beat inferiorem partem frequentibus pilis subcrispam, com-
 pactis cruribus; potius breuioribus, quam longis, rectis geni-
 bus et eminulis, distantibus inter se. Ibidem de canibus, cap.
 9. 3. Spina eminula, neq; curua.
Emisor] pen. corr. eminarius (ἐμμερσέν) eminari, idem quod
 Minari. Plaut. Cap. 13. 22. Eminor, interminorq; ne quis ob-
 stiterit obuam.
 ¶ **Eminatio**, Verbale (ἐμμερσέν) Plaut. Cap. 13. 30.
 Quæ illec eminatio est?
Eminus] pen. corr. Aduerbiū (ἐμμερσέν) E' longinquo,
 inquit Valla: cui opponitur Cominus. Cic. de Senect. 17. Nec
 enim excursionē, nec saltu, nec eminus hastis, aut cominus
 gladijs uteretur. Caesar 1. bel. Ciuil. 103. Sic quotidie utriusq;
 eminus fundis, sagittis, reliquisq; telis pugnabatur.
Emisor] pen. prod. emiraris, emiratus sum (ἐμμερσέν) emi-

rari, Valde mirari. Horat. 1. Carm. ode 5. 2. — et aspera
 Nigris æquora uentis Emirabatur insolens.
Emischabales] Fons Arabie, de quo Plin. lib. 6. cap. 28. A-
 gæhuri in montibus, oppido 20. m. pass. in quo fons Emi-
 schabales, quod significat Camelorum oppidum.
Emiseni] Populi in Emisena regione Syriæ. Paul. de censib.
 Imperator noster Antonius ciuitatē Emisenorum coloniam
 turis Italici fecit. Ex Nebriss.
Emissarius, Emisarius] Vide Emitto.
Emitto] emitis, emisi, pen. prod. emissum (ἐμμερσέν) emitte-
 re, Extra mittere. Vnde, Emitti a
 deo. Cic. 1. Tusc. 117.
Emitat ad me Publius qui obsequent: iurabo, et c. Sic ad Attic.
 lib. 2. 27. 1.
Emittere de manibus. Cic. pro Caelio, 52.
Emitti ē carcere. Cic. pro Plancio, 25.
Emitti ē custodia, et leuari uinculis. Cic. 1. Tusc. 192.
Emittere ē manibus. Liu. 8. bel. Pun. 227.
Ex uinculis emitti. Cic. 1. Tusc. 118.
Emitunt noctu per uallum. Caesar 1. bel. Ciuil. 282.
Emittere in hostem equites. Liu. 4. bel. Pun. 66.
Actionem equidem solum in hoc tempore miseram. Quint. lib.
 7. cap. 3. 20. Hoc est, edideram, in uulgaram.
Emittere aculeos in hominem. Cic. pro Caelio, 21.
Ardor se emittit. Cic. 2. de Diuinat. 64.
Aliquid dignum suo nomine emittit: id est, edere. Cicero Vo-
 luntio, lib. 7. 34. 3.
Emittere fulmina et iacula. Cic. 2. de Diuin. 65.
In auras iaculum emittit. Virg. 9. Aeneid. 17.
Lacrymas emittit. Ouid. 11. Metam. 92.
Emittere manum, est cautionē propria manu facere, Modesti-
 nus in l. quidam quasi. ff. de probat. et presump. Quæ-
 rebant, an cum eo de hereditate fratris propter emissam ab
 eis manum possint quasi cum filio agere.
Maledictum emittit. Cic. pro Plancio, 47.
Emittere oculos. Plaut. Merc. 17. 16.
Emittere oua dicitur gallina. Plin. 11. cap. 24. 6.
Rudentes puppe emittit. Stat. 2. Achill. 4.
Emittere arcu sagittas, aut tela. Plin. lib. 9. cap. 8. Cic. de Arusp.
 respon. 1.
Emittere uenis sanguinem. Plin. lib. 25. cap. 5. 18.
Emittere satiritatē. Plin. li. 10. ca. 33. 2. Id est, Purgare uentrem.
Emittere uocem. Liu. 1. ab Vrbe, 237.
Emittere uocem cum querimonia. Cic. 4. Verr. 66.
Emittere manu aliquem, pro Mauumittere, et in libertatem
 asserere. Plaut. Aulul. 17. 16. Volo me emitti manu. L. ego
 ne emittam manus?
 ¶ **Emissus**, Participium (ἐμμερσέν) ut, Agens emissum
 Virg. 4. Georg. 12.
Euocatus atq; emissus. Cic. 1. Tusc. 117.
Ex urbe emissus. Cic. 1. in Catil. 20.
Facetē dictum emissum herere debet. Cic. 2. de Orat. 122.
Vix dum emissus dies. Stat. 2. Sylu. 4. 6.
Hyems emissus. Virg. 1. Aeneid. 26. Id est, tempus.
Lacus emissus. Cic. Attic. lib. 4. 84. 5. 1.
Ortus solis emissus. Claud. 7. Paneg. 78.
Ratio simulatq; emissus est, adhaerescit. Cic. 2. de Orat. 18.
Tela emissus. Lucan. lib. 3. 109.
In lucē Stygijs emissus tenebris. Pallida Tisiphone. Virg. 4.
 Georg. 109.
Venti emissi. Ouid. 11. Metam. 11.
Verbum emissum. Horat. 1. epist. 19. 15.
 Et semel emissum uolat irruocabile uerbum.
Emissa caelo uox. Liu. 5. ab Vrbe, 227.

Empetron] pen. corr. (ἐμπετρον) Herba quam nostri Cal-
cifragam uocant: nascitur in montibus maritimis, ferè in sa-
xo: quo propius mari fuit, minus salsa est. Plin. lib. 2. 7. cap.
9. 4. Ea inquit Ruellius lib. 3. cap. 85, facile putaretur esse
que medijs faxis erumpit, officinis Parisiensibus Saluia uita
dicta: primò quòd è medijs faxis emicet, & frangere saxa ui-
deatur: partim quòd calculos mirè frangat.

Emphasis] pen. corr. (ἐμφάσις) Figura est Grammaticalis,
qua latens aliqui ex aliquo dicto eruitur. Cuius duo sunt ge-
nera: Alterum quod plus significat quàm dicit: alterum quod
etiam id quod non dicit. Virg. 1. Georg.
— quum iam glandes, atq; arbutea sacra
Deficerent siliuæ. Hoc est non solum alia, sed etiam sa-
cra. Quintil. lib. 8. Ego autem libentius emphasisin retule-
rim ad ornatum Orationis.

Empiracta] Nonnulli dici putauerunt naues testas, qui ci-
tantes illud Vlpiani ex l. 1. ff. de exercitor. act. Quaedam e-
nim naues onerariæ, quædã, ut ipsi dicunt, empiractæ sunt.
Quo tamen in loco castigatiora exempla tribuuntur, aut cer-
tè ἐπιβάτης, non empiracta legendum docent. Naues au-
tem testas, siue confratas, Græci uocabulo, ματοφράτες
uocari, suo loco ostendimus.

Emphyllismus] ἐμφυλλισμός, Inoculationis species est, quæ
inter lignum & corticem ὀβεία inseritur. ἐμφυλλισμὸς e-
nim id agere est. Ex Cæli Rhod. lib. 7. cap. ult.

Emphyteusis] ἐμψυτεύσις, Latine institutionem significat,
seu plantationem, à uerbo Græco ἐμψυτεύω, quod est Inse-
ro, uel consero. Vnde fundum in emphyteusim dare, frequè
est apud Iurisconsultos, pro eo quod est, ea conditione alicui
tradere fundum, ut accipiens eum reddat meliorem, & ex ste-
rili fertilem efficiat. Ab initio sterilia tantum & inculta hoc
contractus genere concedebantur. Hinc emphyteutes, siue
emphyteuta dicitur, qui fundum agrumue ea lege à domino
accipit, ut eum conserat, melioremq; efficiat. Ex Cæli Rhod.
lib. 7. cap. ult.

Emphyteusis, Contractus est à Zenone Imperat. primum nomi-
natus, quum ager ea lege fruendus datur, ut quandiu merces
soluatur, nunquam ad dominum reuertatur, l. 1. C. de iur.
emphyt. ubi Zeno ait, ius emphyteuticarium neq; condi-
tionis, neq; alienationis esse titulus adiiciendum: sed hoc ius
tertium esse ab utriusq; memoratorum contractuum socie-
tate separatam, conceptionemq; ac definitionem habere
propriam.

Emphyteuticum agrum possidere. Macer in l. pen. in princip. ff.
qui satisfacere cogantur.

Emphyteuticarius. Lib. 6. Pandectarum iuris titulus est, Si
ager uestigialis, uel emphyteuticarius petatur. Vide Iusti-
nianum lib. 3. Instit. tit. De location. & conduct.

Empirice] pen. corr. (ἐμπειρική) Vna ex tribus sectis medi-
cine, quæ experientia tantum nitetur. Plin. lib. 29. cap.
1. 5. Alia factio ab experientia se cognominans empiricen,
cepit in Sicilia.

Empiricus, Adiectiuum (ἐμπειρικός) Celsus in Præfatione,
Qui se empiricos ab experientia nominant. Cicero 4. A-
cad. 2. 19.

Emplastrum] emplastri (ἐμπλαστρον, ἐμπλαστρον) Latine
factum uel formatum: Quod ex diuersis rebus confingi &
conformari consuevit, quod nunc uulgo Vnguentum dicitur.
Id uero quod uulgo emplastrum dicitur, à doctis cata-
plasma uocatur. Plinius lib. 21. cap. 4. 2. Vide Celsum lib. 5.
cap. 17.

Emplastrum in arboribus quomodo fiat, & quid sit, uide Plin.
lib. 17. cap. 16.

Emplastro (ἐμπλαστρῶ) uerbum, cuius passiuum usurpauit

Colum. lib. 11. cap. 2. Possunt, inquit, si iam librum remittunt,
insepi oleæ, uel emplastrari, ceteræq; pomiferæ arbores eodè
emplastrationis genere insepi.

Emplastratus, Particip. quo Columella usus est lib. 5. cap.
11. Delibrato, inquit, item alteram arborem, quam empla-
straturus es.

Emplastratio, Verbalis (ἐμπλαστράω) In arboribus dicitur,
quum cortex eximitur inoculationis gratia, ut aptari queat
cortex par ex altera arbore, ut ait Plin. lib. 17. cap. 16. Co-
lum. lib. de Arbor. cap. 2. 6. 1. Et lib. 3. cap. 11. Tertium, quum
gemmam cum exiguo cortice in partem sui deliberatam reci-
pit: quam uocant agricolæ emplastrationem, uel, ut quidam,
inoculationem.

Emplecton] ἐμπλεκτικόν, Structuræ genus, tantummodo fron-
tibus politis. Reliqua fortuito colloant. Author Plin. libro
36. cap. 23.

Emplocia] ἐμπλοκία, Celebritas fuit apud Athenienses, in
qua mulieres plexis capillis procedere solebant. Author
Hesychius.

Empolæus] ἐμπολαῖος, Mercurius dicitur, & cultus est,
quod in auctionibus & mercimonijs præsit. ἐμπολαῖος e-
nim mercator, & ἐμπολαῖος mercatorius & negotiator
uocatur. Cauponatorem sunt qui uertant, ut apud Plutar-
chum in eo qui inscribitur, An principem oporteat maxime
philosophum differere. Empolei præterea meminuit Phurna-
tus & Hesychius.

Emponema] ἐμπόνημα, Græcis, quæ Melioratio nostris
dicitur. Et est ius quod emphyteuta acquirit. Primum enim
sic cepit contractus emphyteuticus ut sterilia tantum con-
cederentur, in meliorem statum plantationibus reddenda.
Extat nox apud Iustinianum, in l. ult. C. de iur. em-
phyteut.

Emporia] ἐμπορία, Urbis Hispaniæ Tarraconensis Ptole-
mæo. Vulgo Castellon Dempuria.

Phocæicæ Emporiæ. Silius lib. 3. 75.

Emporicus] sinus (ἐμπορικὸς κόλπος) in Libya ad Austrum
iacet, & habitationes mercatorias habet ex palma conse-
ctas. Vide Strab. lib. 17.

Emporitani] Populi sunt, quos ex loci natura & celi cli-
mate imbelles & barbaros esse, tradit Alexand. libro Ge-
nial. diæ. 4. cap. 13. Degunt autem, ut idem author, in cra-
minoris Syrtis, iuxta Aphros Numidæq; in agro ubere &
fertili soli.

Empotium] Oppidum (ἐμποτίον) à Massiliensibus edifi-
catum, à Pyrenæis montibus stad. m. iiii. interuallo & Hi-
spaniæ sinibus ad Galliam distans, à quo Emporienfes popu-
li dicti sunt, ut uidere est apud Strab. lib. 3.

Emporium] emporij (ἐμπορίον) Locus in quo res uanales
exponuntur: ab ἐμπορέω, lucror, negotior. Plaut. Amphit.
13. 4. Apud emporium, atq; in macello, in palestra, atq; in
foro. Cic. Attico lib. 5. 89. 3. Quum per emporium Puteola-
norum iter facerem.

Emporeticus, pen. corr. Adiectiuum (ἐμπορητικός) ut, Empore-
tica charta. Plin. lib. 13. cap. 12. 2.

Emprosthotonus] ἐμπροσθότωνος, Affectus est spinae,
quum scilicet illa obrigit, & inflexibilis facta est, atq; ita
in anteriorem partem incuruatur, ut omnino erigi non pos-
sit. Huic affectui similes sunt tetanus & opisthotonus: in hoc
tamen differunt, quòd emprosthotonos, quum in anterio-
rem partem spina sit inflexa: opisthotonos, quum ea in par-
tem posteriorem est incuruata: tetanus autem, quum recta
obriguit, ita ut neq; in anteriorem, neq; posteriorem partem
flecti queat. Calep.

Empitius, & Empitio] Vide Emo.

Empusa

Empusa] pen. prod. (ἐμψυσα) ut ait Demoniodes, phanta-
sia, quod se in seculis ingerat, multiformiq; demutet for-
mam, ac se meride plurimum ostentet, quum in seculis parenta-
tur. Sunt qui easdem Empusas cum Hecate statuunt: id quod
ἐμψυσα Aristophanes significat. Nominis ratio est, ut
Eustathio placet, quia uno incedant pede. Verum nec desunt
qui alterum interpretentur habere æneum pedem, & inde
appellatam Empusam. Cælius lib. 6. cap. 38.

Empyri] ἐμψυρία, A medicis dicitur, qui abscissum thoracis
laborantes pus excreant, quorum affectus etiam empyema
appellatur: nos purulentam excretionem dicere possu-
mus. Qui uero hunc morbum patitur, Empyicus dicitur. Me-
minit Cæli. lib. 30. cap. 14. & lib. 21. cap. 24.

Empyrium] cælum (ἐμψυριον) appellatur à Theo-
logis (nam Philosophi cæli huius nupquam meminerunt) un-
decimum cælum, primum mobile ambitu suo complectens,
Dei & beatorum sedes: ita dictum, quasi ignitum, non quod
reuera tale sit, sed quod puritate sua reliquis cælis, ut ignis
ceteris elementis, antecellat. Calep.

Emucidus] pen. corr. Adiect. ut, vitis emucida. Plin. lib. 17.
cap. 22. 6. Simili modo & secundo anno reciditur, uiresq;
conspicit, & intra se pacit, suffecturus oneri, quum aliis festi-
natione pariendi gracilescat, ac emucida (ni cohibeatur casti-
gatione tali) in factum exeat tota.

Emugio] emugis, pen. prod. emugiui, emugitum (ἐμυγιον)
emugire. Proprie est boum. Et per translationem, cum
mugitu proferre & enuntiare. Quintilianus lib. 2. cap. 12.
6. Nam & clauant ubiq; & omnia leuata (ut ipsi uocant)
mugiu emugiant.

Emulgeo] emulges, emulsi uel emulxi, emulsum uel emulsi-
m (ἐμυλλω) emulgere, idè quod Mulgere. Colum. lib. 7. ca.
3. 15. Sed prius quàm hoc fiat, exiguum emulgendum est, quod
pastores colostram uocant.

Emundare] ἐμυδαίνω, idem quod simplex. Colum. lib. 3.
cap. 15. 1. Seritur ergo prius in emundata pæstinatione.

Emungo] emungis, emunxi, emunctum (ἐμυγγω) emunge-
re. Idem quod Mungere. Plin. lib. 35. cap. 11. 21.

Emungere alicui oculos, per translationem dictum. Plautus
Cas. 8. 38.

Emungere aliquem. Despoliare. Plaut. Epid. 10. 58. Terentius
Phorm. 4. 4. 1.
— o. Emunxi argèto senes: Hoc est, abstuli illis suas pe-
cunias. Metaphora sumpta ab ijs quibus nares emunguntur.
Cubito se emungere, Prouerbialis ironia in hominem sordidi
questus, & conditionis abiectæ. Vide Chilias Erasmus. An-
thor ad Herenn. lib. 4. 239. Tota res relinquitur in suspicio-
ne: ut si falsamentarij filio dicas, Quiesce tu, cuius pater cubi-
to se emungere solebat.

Emunctus, Participium (ἐμυγγω) ut, Emuncte uaris ho-
morid est, facetus & elegans, apud Horatium de Lucilio in-
quit Donatus in Phorm. Terentij. Emuncte uaris homo, (in-
quit Brasimus in Chilias) acri, exactoq; iudicio, quasi
purgatis naribus, mucosq; emunctis. Horat. 1. Serm.
Emunctus Simo, metaphorice, pro spoliato. Horatius de Ar-
te, 49.

Emunctio, Verbalis, fecm. gen. (ἐμυγγω) Quint. lib. 11. cap.
3. de narium gestu loquens, Quum emunctio etiam frequen-
tior non sine causa reprehendatur.

Emunio] emunisi, pen. prod. emuniui, emunitum, pen. prod.
(ἐμυγιον) emunire, idem quod Munire significat: ut, Emu-
nitus in modum arcis. Liu. 4. bell. Pun. 97. Tacitus in Vita
Agricole, Corpora ipsa, ac manus, syluis ac paludibus emu-
niendis, uerba inter ac contumelias conterunt.

Emunire uites ab iniuria pecoris. Colum. lib. 5. cap. 6. 19.

Emusco] emuscus (ἐμυσκω) emuscare, Purgare & muscum
adimere, quod proprie de arboribus dicitur. Colum. lib. 11.
cap. 2. 31. Iisdem diebus, ubi prægelidum & pluuium cælum
est, oleæ putantur & emuscantur.

Emusitatum] pen. prod. Ad amissionem factum. Festus.

Emutio] emutis, pen. prod. emutiui, emutium, penult. prod.
(ἐμυσιον) emutare, Tanquam mutus signum facere, uel
strepitum. Plaut. Merc. 2. 2. 55. — u. etiã emutissimonia
Commonstrabo.

Emuto] emutis, pen. prod. (ἐμυσιον) emutare, idem quod
immutare. Quint. lib. 8. cap. 2. Quidam emutatis in peruer-
sum dictum de figuris, idem uitium consequuntur.

Emydes] ἐμυδες, Græcis testudinum genus dicitur, quod in
aqua dulci uiuit, quarum sanguine infillato crebros capitis
dolores sedari, item strumas, author est Plin. lib. 32. cap. 5. 4.
pud quem plura.

Enarema] ἐναρέμα, A medicis uocatur illud quod in
urina circa mediam matule partem innat, quemadmodum
quod in summa matule parte cernitur, nubes siue nebula di-
citur: quod uero in fundo subsidit, hypostasis. Nomen accepit
à uerbo ἐναρέω, quod ad medium matule sublatur, ibi
quodammodo maneat suspensum. Calep.

E N

En] ἐν, lib. 1. 1. 1. Aduerbium demonstrantis, quod in-
terdum nominatiuo, aliquando accusatiuo iungitur. Terent.
Heccy. 1. 1. 6,
— ut quiuis facile posset credere,
Nunquam illa uita dicturum uxorem domum
En duxit. Virg. 1. Aeneid. 93.
En Priamus, sunt hic etiam sua præmia laudi. Cicero
3. Verr. 65.
En cui tuos liberos committas.
En crimen, en causa, cur regem fugitiuum, dominum seruum accu-
set. Cic. pro Deiotaro, 11.
En hoc illud est quod ante dixi, mulier abundat audacia, &c.
Cic. pro Cluentio, 14. 6.
En hic ille est. Cic. Casari, lib. 13. 16. 2.
Accusatio. Plaut. Amphit. 15. 54. En testum, en tegulas, en
obductas fores, en ludificatum herum, &c.
En, inquit Donatus, uim habet indignationis post enarratam
iniuriam. Terent. Phorm. 2. 3. 1.
En unquam cuiquam contumeliosus
Audistis factam iniuriam, quam hæc est mihi?
En cur ceteri reges stabilem esse suam fortunam arbitrentur.
Cic. pro Sestio, 50.
En ut pultat propudium. Plaut. Bacch. 12. 7.
En pro Eum apud ueteres, ab eo quod est Is. Festus.
Enagora] insula in Asia, viii. m. pass. contra Chimeram,
ut tradit Plin. lib. 5. cap. 31.

Enalus] ἐνάλιος, Lesbii adolescens, qui quæ seruande puel-
le cuiusdam gratia se in mare abiecit, opera delphinum
seruatus, una cum illa ad continentem transuectus est. Author
Plutarch. in Symposio septem sapientum.

Enargia] enargie, pen. prod. propter æ diphthongum (ἐναργί-
α) Quintil. lib. 8. cap. 3. Itaq; ἐναργίως, cuius in præce-
ptis narrationis feci mentionem, quia plus est euidentiæ, uel
ut alij dicunt, representatio, quam perspicuitas: & illud qui-
dem patet: hæc se quodammodo ostendit: inter ornamenta
ponamus. Idem lib. 6. cap. 2. Insequetur ἐναργίως, quæ à Cæ-
cerone illustratio & euidentiæ nominatur: quæ non tam di-
cere uidetur, quam ostendere: & affectus non aliter, quam
si rebus ipsis intersimus, sequentur. Corruptè legitur in qui-
busdam exemplaribus hoc loco, enargia per e: quem admo-
dum & apud Ciceronem in Academicis questionibus, lib. 4.

35, Prom

35, Propterea quod nihil esset clarius *εναντιος*, ut Graeci nos si placet, perspicuitatem aut evidentiam nominemus. Budaeus.

Enarro] *enarratio* (*εναντιος*) enarrare, idem quod Narrare. Terent. Adelph. 3.3.11. — omnem rem modo senti

Quo pacto se haberet, enarrauimus ordine. Plin. lib. 17. cap. 5. 2. Plus dixit una significatione, quam possit ulla copia enarrari. Cic. pro Marcello, 2. Nulla dicendi aut scribendi tanta uis, tantaque copia, quae non dicam exornare, sed enarrare, C. Caesar, res tuas gestas possit.

Enarratio difficile. Plin. lib. 2. cap. 93.

Enarratio, Verba (*εναντιος*) Authorum enarratio. Quint. lib. 1. cap. 9. 1.

Excigitur a Grammaticis Poetarum enarratio. Quint. lib. 2. cap. 5. 1.

Diligens enarratio. Quint. lib. 1. cap. 8. 12.

Vsq; ad superuacuum laborem occupata enarratio. Quint. lib. 1. cap. 8. 12.

Enarrabilis, hoc enarrabile, pen. corr. (*εναντιος*) Quod enarrari potest. Quint. lib. 6. cap. 4. Motu animi quodam nescio an enarrabili, indicatur.

Enarthrosis] *ενανθροσις*, Diarthrosos, quae est osium structura, species est, definiturque Galeno, quum excipiens cauum alium admodum est, caputque quod in id inferitur oblongum. Vide eum lib. De ossibus.

Enalcor] *ενανκρος*, pen. corr. *εναντος* sum (*εναντος*) enasci, idem quod nasci. Varro de Re rust. cap. 4. 1. 5. Simili de causa olea semen quum sit nucleus, quod ex eo, tardius enascatur colis quam ex taleis: ideo, etc. Idem 2. de Re rust. cap. 9. 3. Enatis duobus dentibus, dextra et sinistra, etc. De cambus. Plin. lib. 11. cap. 37. 8.

Enatus, pen. prod. Participium (*εναντος*) Cic. Attico, lib. 11. 210. 1. Ex multis meis miserimis curis est una enata.

Enato] *εναντος*, pen. corr. (*εναντος*) enatare, compositum ab Ex et Nato, natus, Est ita natate, ut iam ad eum locum in quem praetendimus, deuenimus. Hirtius lib. 4. 73. Sed per molem in mare precipitauerunt, et ostentorum passum spatio ad oppidum enatauerunt. Cic. 4. Tuscul. 12. 6. Reliqui habere se uidentur angustius: enatant tamen Epicurus, Hieronymus, etc. Hoc est, euadunt, sese explicant.

Enauigare] *εναντιος*, Nauigio traicere. Plin. lib. 6. cap. 17. 12. Proditur Alexandrum magnum nullo die minus studia de c. nauigasse in Indo, nec potuisse ante menses quinq; enauigare. Cic. 4. Tuscul. 50. E quibus tanquam e scrupulosis cotibus enauigauit oratio.

Enauigare etiam Nauigio peruenire. Suet. in Tiber.

Enauigandus, Participium peruenire. Suet. in Tiber.

Enauigandus, Participium (*εναντιος*) Horat. 2. Carm. Ode 14. 2. Enauiganda unda.

Enauigatus, pen. prod. Participium (*εναντιος*) Plin. lib. 9. cap. 3. Sinus duodecim dierum et noctium remigio enauigatus Ptolemaeo regi.

Enauo] *εναντος*, pen. corr. (*εναντιος*) enauare, idem quod Nauare. Tacit. lib. 19. Et premia enauate opera petebant. Est autem elegans uocabulum enauatus, ab enauando. Vbi e consummationem significat, ut in uerbo Euinco.

Encania] *εναντιος*, cum a diphthongo, Immutatio. August. Encania festiuitas erat dedicationis templi. Graece enim *ναος* dicitur nouum. Quandoquocumq; enim nouum aliquid fuerit dedicatum, encania uocatur.

Encanthis] *ενανθισ*, Morbus oculorum, quum in maiori ipsorum oculo tuberculum nascitur, quod genus parum patitur diduci. Nomen habet a situ. Nam Graeci oculorum anagulos, *ναγος* appellant. Cel. Rhodig. lib. 6. cap. 7.

Encardia] *ενκαρδια*, Gemma est, a cordis effigie sic dicta. Eius tria enumerantur genera, primum in quo nigra effigies cordis emittit: Secundum uiridi colore cordis effigiem repraesentans: Tertium, nigrum cor ostendens, reliqua sui parte candidum. Author Plin. lib. 37. cap. 10.

Encarpus] *ενκαρπι* (*ενκαρπι*) uide Vitruuium lib. 4. cap. 1. Encarpus, ait Philander, Graecis fructuosum significat: apud Vitruuium ornamentum est, hoc est, florum frondiumque et pomorum implexus atq; contextus, coronario luxu folijs flores et fructus intercurfantibus: cuiusmodi sunt quae ferta, et corollas triumphales nostri uocant, Itali Ghirlandas et festones a festiuitate appellant.

Encauftice] *ενκαυστικη*, pen. corr. f. g. (*ενκαυστικη*) Genus piceae, quod adhibito igni fingitur. Apuleius, Encauficen opido exercens, se et duos filios sustentabat.

Encaufites, *ενκαυστικη*, m. g. (*ενκαυστικη*) Quia pingit. Vitruuius, Quod faceret ab encaufite didicerat.

Encaufitus, *ενκαυστικη* (*ενκαυστικη*) Opus ita pictum. Martial. lib. 1. 155.

Encaufitus Phaethon tabula tibi pictus in hac est?

Encaufium, *ενκαυστικη* (*ενκαυστικη*) Materia inusta ad picturam apta. Plin. lib. 36. cap. 2. 5. 5. Eglinum opus encaufitum pinxit.

Encaufitius, pen. corr. *ενκαυστικη* (*ενκαυστικη*) ut, Encaufitica pictura. Plin. lib. 35. cap. 11. 2.

Encante, *ενκαυτες*. Plin. lib. 35. cap. 11. 2. Lyfippus quoque Aeginae picturae suae inscripsit encanten: quod profectio non fecisset, nisi encaufitica inuenta. Alia exemplaria habet encaufiten.

Enceladus] *ενκελαδος* (*ενκελαδος*) Gigas, Terrae filius, solumine iustus a Ioue, et sub Aetna monte sepultus. Virg. lib. 3. Aeneid. 115.

Fama est, Enceladi femustum fulmine corpus, etc.

Ferox Enceladus. Senec. Herc. Oetheo, 9. 3.

Iaculator audax Enceladus. Horat. 3. Carm. Ode. 4. 12.

Encen tris] *ενκεντρις* (*ενκεντρις*) Dicitur inherens calcaneo stumulus, quo excitari equos nouimus, auctore Eustathio. Erant et suribus encen trides, quibus per parietes obrepebant, uelut factitasse Corcebus dicitur apud Pausaniam. Haec Cel. lib. 21. cap. 24.

Enchelea] *ενκελαια*. Stephano, oppidum in Illyride, iuxta quod Cadmus et eiusdem uxor in serpentes uersi sunt Lucan. lib. 3.

— et nomine prisco.

Enchelea uersi testantes funera Cadmi. Meminit huius oppidi et Plin. lib. 3. cap. 21.

Enchiridion] *ενχειριδιον* (*ενχειριδιον*) A manu dictum, quasi promptuarii, et quod ad manum semper haberi debeat, cui in ense capulus, quem ita Graeci nominant: cuius inscriptionis cum alij, tum Gellius quoque, meminit postremo libro Noctium. Hermol.

Enchiridion uocari partem illam rem, quam nautae manu comprehendunt, Iulius Pollux tradit. Hermolau.

Enchorion] *ενχοριον*. Graeci dicunt indigenam, hoc est, in eo ipso loco in quo agit, genitum: unde enchoriae aues, dicitur nostrates, quibus opponuntur exoticae, seu peregrinae. Calep.

Enchorda] *ενχορδα*. Organa Graecis uocantur, quae neruis intenduntur, sicut quae spiritu inflantur, ut tibiae, *ενχορδα* tuae dici ualent. Ex Cel. lib. 9. cap. 6.

Enchrides] *ενχιδρις*, qui et Tegenia uocantur, in generibus panis recensentur, qui dum in sartagine coquerentur, infundeatur caseus, oleum, mellefama. Author Cel. Rhodig. lib. 28. cap. 7.

Enchrita] *ενχριστα*. Medicamenta sunt apud Celsum, quae illinuntur.

Enchusa

Enchusa] *ενχουσα*, Herba est similis anchuse (unde et Pseuanchusa nominatur) sed lanuginosior, et minus pinguis, tenuioribus folijs, et languidioribus: radix non fundit oleum, sed rubentem succum, qua nota ab anchusa discernitur. Author Plin. lib. 22. cap. 20.

Enchytrum] Placenta species quaedam, cuius micio est apud Athenaeum. Haec placenta suum quoddam operimentum habet, quod dicitur *ενχυτρις*, na *ενχυτρις*, ut ait Hesych. *λεπτα και το ενδυμα* *ενχυτρις* *πλακωστρον*. Veteres libri Enchytrum habent, sine aspiratione, quum eam dictionibus Graecis sepe Latini detrahant, qui tamen aspirant, probabilioris sunt, sequunturque originem Graecam. Enchytrum autem dicitur, quod infunderetur, quum esset aliquantulum liquidius. Nam infundebatur in calicem pertusum in unguine positum. Haec Turn.

Enclastridia] *ενκλαστρια*, Genus ornamentum muliebris, a Comice usurpatum, ut tradit Pollux lib. 5. cap. 16.

Enclisis] f. g. (*ενκλιση*) Latine dicitur inclinatio. Vide encliticae particulae, quae in quamuis partem inclinantur.

Encnisma] *ενκνισμα* (*ενκνισμα*) Sacrificij genus fuit apud Aegyptios, quod defunctis exhibebatur. Nam quum aliquis cognatorum aut familiarium defunctus fuisset, statim post lectum Apollini sacrificabant. Post uero trigessimam diem Mercurio mortuorum enim corpora ui a Tellure, sic animas a Mercurio suscipi putabant. Apollinis autem sacerdoti hordeum dantes, carnem pro eode accipiebant, ignemque quasi pollutum extinguentes, et rursus accendentes, carnem coquebant, quod sacrum Encnisma appellabant. Plutarchus auctor in Problem.

Encolpiae] *ενκολπια*, ut ait Aristoteles, uenti sunt qui e mari ueniunt per sinus. Nam *ενκολπος* Graeci sinum uocant.

Encombomata] *ενκομβοματα*, teste Nonio, Vestes sunt puellares, quemadmodum et Parnasides. Varro de liberis educand. Vi puella habent potius in uestitu chlamydas, encombomata, ac parnasidas, quam togas. Perottus Encimbota scribit. Alij Enchimbomata. Est autem encombomata genus suppari, aut cincti feminei, Varino descriptore, aut ferulis etiam. De encombomate consule Etymologici aethoren, et Pollucem lib. 4. cap. 18.

Encomium] *ενκομιον* (*ενκομιον*) Laus uel praeconium alicuius, et proprie quod ex multis eius uirtutibus compingitur. Nam quae unum tantum singularemque spectant uirtutem, ut si quis Aristidem iustum praedicet, Graeci *ενκομιον* potius appellant. Solent autem encomia cant, uel dici uictoribus (quae inde etiam epinicia dicebantur) in quibus occasione recentis meriti repeti solet quicquid illi in uita laude dignum gesserit. Vide Cel. lib. 7. cap. 5.

Encomiastes (*ενκομιεστος*) Dicitur laudator, qui alterius celebrat encomium.

Encomiastice (*ενκομιεστικη*) Cantilena species. In ueterum siquidem monumentis adnotatum est, apud herodas cantilena species fuisse quinque: sophonisticen, cuiusmodi Clytemnestra accinebat cantor: encomiasticen, qua praestantium uirorum praecinebantur laudes, ab Achille celebratam: threneticen, id est, lugubrem: orchematicen, id est, saltatoriam: et denique poenanicen: de quibus plura apud Cel. Rhod. lib. 27. cap. 26.

Encotyle] *ενκοτυλη* (*ενκοτυλη*) Lusum nomen est, quo uicti uictorum genus manuum excipientes cauitate, gestabant. Cel. meminit lib. Antiq. lect. 27. cap. 27.

Encratite] Heretici quidem apud Hieronymum: sic dicti a carnis abstinentia. Author Cel. Rhod. lib. 9. cap. 7.

Encrinomenos] *ενκρινωμενος*, Vocatur qui abletis adnumeratur: id est, qui in eorum numerum recipitur: unum

Theauri pars 2.

de *ενκρινωμενος* dicitur. Plinius, Alcemenes Phidias discipulus, et marmorea fecit, et areum pentabulum, qui uocatur encrinomenos. Sic Turneb.

Encritos] *ενκριτος*, a Graecis appellatur qui in ordinem numerumque redactus est, hoc est, uilis et uulgaris, ut inquit Priscianus. Contra uero numero exemplum Ecritum, *ελευθερος*, id est, eximium et praecipuum appellant. Budaeus.

Encryphia] *ενκρυφια*, Dicitur panis subcineribus absconditur. Cel. Rhod. lib. 28. cap. 7.

Encyclera] Machina lignae genus, subiectis rotis, de qua Cel. Rhod. lib. 25. cap. 19.

Encyclias] Commentationes (*ενκυκλιαι*, *ενκυκλιαι*) Aristoteles in Ethicis eas intelligit quas Gellius extrarias, hoc est, exoticas uocat, Martianus cyclicas: cuiusmodi et problematum sunt libri, et quae populares a Cicero ac Themistio quaestiones appellantur quod de rebus omnibus tanquam in circulo passim querebantur.

Encyclos] com. ge. (*ενκυκλιος*) circularis Latine dici potest. Vide Encyclos pedia, uel Disciplina encyclos, id est, circularis doctrina, uel orbis omnium disciplinarum. Vitruuius lib. 6. in Praefatione.

Encyclopaedia, *ενκυκλοπαιδια*, penul. prod. (*ενκυκλοπαιδια*) Fabius lib. 1. Vi efficiatur orbis ille doctrina: quem Graeci encyclopediam uocant. Inde illud Vitruuij lib. 1. cap. 1. Quum autem animaduerterint omnes disciplinas inter se coniunctionem rerum et communicationem habere, fieri posse facile credent. Encyclos enim disciplina, ut corpus unum ex his membris est composita.

Encyclon] *ενκυκλον*, Vestis quaedam muliebris circularis, apud Aelianum lib. 7. De uaria historia: et apud Pollucem lib. 7. cap. 22. et ante hos apud Aristophanem in Thesmoph. et ab eo apud Clementem lib. 2. cap. 12. Pedagog.

Endelechia] Vide Entelechia.

Endemi] *ενδημιος*, Morbi Graecis dicitur qui in certis graesantur regionibus: epidemi uero, qui temporibus quibusdam plures eodem insistant loco. Author Cel. Rhod. lib. 7. cap. 14.

Endeploro] *ενδεπλορα*, pen. prod. Antiqui dixerunt, teste Festo, pro Imploro, quod est cum questu in clamo, et cum sletu rogo, quod est proprie uapulantis.

Endera] *ενδερα*, Indiae locus, Strab. lib. 16. Fuit etiam Endera, quaedam interius Gymnetarum hominum habitatio, qui arcu et arundine sagittis praestis utuntur. Plura apud eundem.

Enderudini] Liburniae populi, quos a Graecis nomen habentes, suam aetate concidisse scribit Plin. lib. 3. cap. 22.

Endyadis] pen. corr. Figura. Virg. 1. Aeneid. 13. — molemque et montes insuper altos. Id est, molem montium. Et est figura Endyadis, ut una res in duas diuidatur, metri causa, interposita coniunctione: ut alibi, — pateris libamus et auro. Id est, pateris aureis. Haec Seruius. Sic in impressis codicibus: cum legendum sit Hendyado, *ενδεαδω*, id est, unum per duo. Cuius legitur contraria figura apud Donatum in Terentium, And. 1. 4. *δωωδω*, id est, duo per unum.

Endo] Praepositio apud antiquos, pro In. Cic. 2. de Leg. 31. ex XII. Tabulis, Et ollos quos endo calo metria uocauerint: id est, in calum.

Endoitium] Initium: Endoplorato, pro Implorato: Endoaprocinctu, pro Inprocinctu. Festus.

Endromis] pen. corr. endromitis, f. g. (*ενδρομις*) Vestis gemis ita dictum, quod ea ueste antiqui *ενδρομις*, id est, in cursu et palaestra uterentur: quam pinguem, hirsutamque,

et uilli

E willi longioris fuisse constat ex Martiale, lib. 4. 19, Sordida, sed gelido non aspernanda Decembri Dona, peregrinam mittimus endromidem, &c. Uenialis taxat mulieres Romanas, quae endromide purpurea uterentur, in sexta, Endromidas Tyrias & foemineum ceroma Quis nescit? Bayfus.

Endymion] *Ἐνδύμιων*, Quidam pastor, quem quum Luna adamaret, ut semel dormientem posset osculari, sopiuit eum in Latmio monte Cariae per aliquot annos, Vnde natum prouerbium Endymionis somnum dormire, de quo uide Erafmum in Chiliadibus.

Endymion multa ad Luna motum pertinentia primus apprehendit, ut tradit Plin. lib. 2. cap. 9. & ob id amore eius captus fama traditur. Ouid. lib. 3. de Arte amandi, 17, Latmius Endymion non est tibi Luna rabori. Endymionis meminit & Cic. 1. Tusc. 14. 7.

Endymionis] Varronis satyra quaedam fuit hoc nomine, qua inscriptione somniculosos & uetermos homines reprehendebat. Eam inscriptionem apud Nonium fore in Endymionis degenerasse animaduerti. Hec Turnebus.

Eneco] *Ἐνεκος*, pen. corr. enecui & enecau, enectum & enecatium (*ἐνεκαίω*) enecare, interficere, suffocare, & neci dare. Plaut. Amphit. Puer ambas angues enecat. Columel. lib. 11. cap. 3. 30. Ne herbis enecetur ruita.

Enectus] Participium (*ἐνεκτός*) Non tã mortuus, quam propemodum mortuus. Valla lib. 6. cap. 28. ut, Enectus fam. Cic. 2. de Diuin. 111.

Plenus & **Enectus**, contraria. Cic. 2. de Diuinat. 2. 10.

Inopia enectus, Cic. 1. de Diuinat. 10. 8.

Enecta fame & siti prouincia. Cice. ad Atticum, lib. 6. 11. 3. Liu. Fame, frigore, illuue, squalore enecti, contusi, ac debilitati.

Siti enectus, Cicer. 1. Tusc. 1. 6.

Enenthius] deus uel demon fuit Phoenicum. Lampridius in uita Heliogabali, Pallia, inquit, deo Enentio fuisse, uel (ut Giralduus Gregorius legendum putat) Enechio. Huius dei Sachoniaton in historia Phoenicum meminit, & Philon Byblius, ut docet Eusebius in prepar. Euangel.

Energia] pen. prod. (*ἐνέργεια*) Latine dicitur actus, actio, & efficacia.

Energumenus] pen. corr. dicitur ab immundo spiritu uenatus, siue à demone obsessus, ut nonnulli existimant, ab *ἐνέργεια*, quod detineri significat ac impediri, quamquam & lunatici eo intelliguntur nomine, uelut in eos agat luna, id est, uerba Valla ab *ἐνέργεια*, uerbo ducit, quod Agor significat & agitator. Raudensis ab Argo: sed ridiculè. Caelius lib. 2. cap. 13.

Eneruo] *ἐνερούω* eneruare, Debilitare, & ueluti neruos auferre, & contundere. Cice. de Senect. 28. Sed tamen ut uos uidetis, non plane me eneruauit, non afflixit senectus.

Animos eneruare, Ouid. 2. de Remed. amor. 72.

Manus eneruare, Claud. 7. Paneg. 65.

Vires eneruare, Horat. Epod. 8. 1.

Enernatus, pen. prod. Participium (*ἐνεργημένος*) ut, Eneruata oratio, Cic. in Orat. 13. 4.

Eneruati & exangues homines, Cic. pro Sestio, 18.

Languidi & eneruati Philosophus, Cic. 1. de Orat. 12. 2.

Mollis & eneruata ratio & oratio alicuius, Cic. 4. Tusc. 59.

Eneruata & muliebris sententia, Cic. 2. Tusc. 23.

Eneruus, & hic & haec Eneruis, & hoc enerue (*ἐνερούω*) sine uiribus, Plin. in Paneg. 53. Vifum est spectaculum inuide non enerue, nec fluxum, nec quod animos uirorum mol-

liet & frangeret. Apul. lib. 1. Afini auri, Eneruam & exossam saltationem explicat. Quintil. lib. 9. cap. 4. Effecimata & eneruis compositio.

Enete] *ἐνετα*, *ἐνετα* & *ἐνετα*, hoc est, ab immittendo, si bula est qua unonem se ornasse tradit Homerus, lib. 14. Illad.

Engaddum] In tribu Iude, ut scribit Hieronymus, uocatur usq; hodie uicus pregrandis iudeorum, iuxta mare mortuum, ubi opobalsamum prouenit, quas uineas Engaddi Solomon in Cantico nominat. idem alibi, Engaddum ager est terra iudae, non tam uineis quam balsamis florens. Plin. Engadda oppidum esse scribit, palmetorum nea moribus nobile, ut uidere est lib. 5. cap. 17.

Engastrimythi] *Ἐγαστρίμυθοι*, Vates quidam Graecis dicuntur, quasi uentri loqui, id est, qui demonis afflatu aliquid praesagirent. Plutarchus in commentatione quae est, Cur oracula desceant: Fatuum, inquit, ac omnino puerile censendum est, arbitrari deum ipsum, perinde ac engastrimythos, olim Euryclea, nunc uero Pythonas nuncupatos, insinuantes se propetarum corporibus, ore illorum eloqui. Haec tenus Plutarch. Eustathius etiam Pampihylus librum de engastrimytho concinnauit aduersus Origenem.

Engisoma] *ἔγισμα*, pen. prod. (*ἐγίσμα*) Pertusio est osis, quum pars affecta in profundum descendit, ac super illesum os corrui. Galen. lib. Finit. medic.

Engisomata] Medicis uocantur inter fracturas cranes uehementissimas, quae parta sui media, meningi, id est, panniculo innituntur. Vide Cal. Rhod. libro 3. capite 23.

Engonasis] pen. prod. (*ἐγώνασις*) Cic. 2. de Nat. deor. 155. Id autem caput Atinogens desessit uelut mcerentis imago Veritur. Quam quidem Graeci Engonasin uocant, genibus quia nixa feratur. De Nixo s; dery.

Ex poeta, Vide Hyginum lib. 2. & lib. 3.

Engostau] *Ἐγώσταυ*, Populi, ad quorum agros descendit Rhodanus, Allobrogibus finitimi. Vide Strab. lib. 4.

Enguini] Latine conditionis populi in Sicilia, apud Plin. lib. 3. cap. 8.

Enhamum] *Ἐνῆμα*, Medicamentum quoddam est, quod, ut ex Hippocrate 4. Therapeut. inquit Galen. *ἰατρικὴ δὲ αὐτῆς ὡς ἡ ἀντιφθασίς*. Nam & primo Problematum Aristoteles, supprini ab eo sanguinem scribit, ac materia inutilis confluuium reprimere. Ita enim efficit ut uulnus simul & inflammatione careat, & unitati sit opportunum. Vide Cal. Antiq. lect. libro 3. capite 12. uide & Plin. libro 12. cap. 17.

Enhippus] *Ἐνῆππος*, Argiuorum rex fuit, felicitatis mirae, cuius clypeum, qui apud Graecos insigniter rem gessisset, accipiebat, ut per urbem incedens honoraretur. Mentio regis & scuti est apud Papinium hisce uersibus, — celsam subeunibus arcem, In gradibus summi delapsam culmine templi Arcados Enhippi spoliū cadit, aereus orbis.

Enhydra] *Ἐνὴδρα*, Oppidum in Tyro, olim insula non procul à Carthagine, ut auctor est Plin. lib. 5. cap. 19.

Enhydria] *Ἐνὴδρια*, Flatus ab Aristotele dicuntur, quod cum aqua tumultuose profusa, inharrentes & fragosè feruntur. Vide Cal. Rhodig. lib. 20. cap. 19.

Enhydriis] pen. corr. (*ἐνὴδρις*) Coluber in aqua uiuens, unde de nomen accepit, inquit Plin. lib. 32. cap. 7. 15.

Enhydrius, Gentium habet enhydrius, pen. corr. Plin. lib. 30. cap. 33. Aut draconis os è spina, item enhydrius. Est autem serpens

serpens masculus & albus. Idem Solin. cap. 45. Quod enhydrius conspiciatur, alterum ichneumenum genus penetrat belluam.

Enhydros] *Ἐνὴδρος*, Lapillus absolute rotunditatis, & cum candore leuitatem habens, liquorem intus continens, ad motum fluctuantem, ut albumen in ouis. Author Plin. lib. 37. cap. 11.

Eniandos] Ciliciae oppidum, quod antea Epiphania uocabatur, auctore Plinio, lib. 5. cap. 27.

Eniconia] *Ἐνίκονια*, Castellum est habitale in insula Corsica, cuius meminit Strab. lib. 5.

Enim] *ἔνι*, Causalis coniuuctio, fermè secundo loco ponitur. Cic. 1. de Natu. deor. 43. Quatuor enim naturas, ex quibus omnia constare censet, diuinas esse uult.

Enim, copulatiua. Cic. de Senect. 29. Nec enim unquam sum assensus illi ueteri laudatoq; prouerbio, quod monet mature fieri senem, si diu uelis esse senex.

Attendite enim diligenter. Cic. 4. Verr. 58.

Enim affirmatiua, primo loco posita. Plaut. Trinummio, 17. 10. Enim me nominat. Idem Persa, 6. 56. Enim non tibi nunc uicissim nisi scio.

At eni m. Terent. Eunuch. 2. 3. 80. At enim isthac in me cudetur sub a. Cic. 3. Verr. 105.

En mceret, Cic. de Senect. 67. Moriendum enim certè est, & id incertum an eo ipso dic.

Certe enim scio, Terent. And. 3. 2. 23.

Nihil enim Terent. Adel. 4. 5. 22, Quid istas censes nihil enim: Commenta mater est, &c.

Profecto enim, Cicer. Attico, libro 4. 86. 7, Profecto enim aliquid egissent.

Enim profecto, Cic. 1. de Natur. deor. 36. Terra enim profecto quoniam mundi pars est, pars est etiam dei.

Quoq; enim Liu. 7. bel. Pun. M. Valerius Leuinus (ei quoque enim in annum prorogatum imperium est) classem quae ad Siciliam erat, nauium 1. x. x. obtineret.

Verum enim Terent. Adel. 2. 1. 47, Verum enim quando bene promeruit, fiat, suum ius postulat. Cic. 3. de Oratore, 30. Imò enim quam maxime abs te postulo. Terent. And. 5. 1. 4.

Enimvero, pen. prod. (*ἐνὶ μὲν ὅτι*) id est, certè, in principio positum. Cic. 5. Verr. 50. Enimvero iste uidere ac mirari. Idem 3. Verr. 46. Enimvero ferendum hoc non est. Terent. Heaut. 5. 5. 1. Enimvero Chremes nimis grauior, &c.

Enimvero inquit, &c. Cic. 1. de Orat. 80.

Enimvero pro Exaduerso, Liu. Bactius de proditiōe Dastum appellabat. Enimvero ille, ut in manifesta re, exclamat sub oculis Hannibalis.

Enimvero, postpositum, in responsione indignanti accommodum, & ferociter respondenti. Interdum sine indignatione & in affirmatione. Plaut. Amphit. 8. 115. — tum te abijisse hinc negas? A M. Nego enimvero. Cic. 7. Verr. 80. Illi enimvero se ostendunt quod uellet esse facturos. Idem 6. Verr. 16. Ille enimvero negat.

Imò enimvero, Terent. Eunuch. 2. 3. 37. P. Incommodè hercle. C. H. Imò enimvero infelicitate.

Nunc enimvero occidi: eunt ad te hostes Tyndare. Plaut. Capt. 11. 2.

Eningia] *Ἐνίγεια*, Insula est in sinu Codano, non longè à Scadinania altera insula: ambe magnitudinis incomperata. Plin. lib. 4. cap. 13.

Eniochi] uel Heniochi, pen. corr. (*Ἐνίχοι*) Ptolemeo cap. 9. lib. 5, populi Sarmatiae iuxta Pontum, non longè ab A-

chæis. Plin. lib. 6. cap. 5. à Telchio & Amphito, Castoris ac Pollucis auirigis, Heniochorum gentem feram, ortam dicit. Strabo uerò lib. 11, Tradunt inquit Laconas habitasse Heniochiam, quorum duces Rhecas & Amphistratus fuerunt, Castoris & Pollucis auirigae, unde *ἠνίχοι* (ut par est) ex ijs quidem sunt nominati.

Eniochosq; truces iam pridem infensus Anaxus. Valerius Flac. 6. Argon. 6.

Eniochus, siue Heniochus, Latine dici potest tenens habenas.

Eniopeus] *Ἐνίωπος*, Hectoris auiriga fuit, à Diomede lancea confixus. Author Homerus 8. Illad.

Eniopeus] pen. prod. (*ἐνίωπος*) Fluius Thessaliae, iuxta quae fuit praelium inter Caesarè & Pompeiū. Lucanus lib. 7. 2. 4. Sanguine Romano quam turbidus ibit Eniopeus.

Altus Eniopeus, id est, profundus. Virg. 4. Georg. 74. Virginitibus dilectus Eniopeus. Claud. de bello Getico, 37. Magnus Eniopeus. Valer. 5. Argon. 41.

Pulcher Eniopeus, Claud. 6. Paneg. 24.

Sequior Eniopeus, Valer. lib. 1. Argonaut. 77.

Thessalicus Eniopeus, Proper. lib. 3. eleg. 19. 3.

Tumidus Eniopeus, Valer. 1. Argonaut. 17.

Enipi] Natio in Cyrene, à Corn. Balbo deuicta, & in triumpho cum plerisq; alijs oppidis & gentibus, ducta, ut refert Plin. lib. 5. cap. 5.

Enispe] Oppidum Arcadiae. Plin. lib. 4. cap. 6.

Enisus] Vide Enitor.

Eniteo] enites, pen. corr. enitui (*ἐνίττω*, *ἐνίττω*) enitere, Resplendere, & nitidum ac politum & ornatum esse. Tibullus, Et quantum faciles enituere deae.

Acumen quoddam singulare enitei in aliquo. Cicer. 2. de Orator. 69.

Decus enitet ore, Virg. 4. Aeneid. 30.

Fruges enitent, Cic. 3. Tusc. 19.

Opus enitere dicitur, Cic. 2. de Inuent. 12. 5.

Oratio enitet, Cic. de Clar. Orat. 113.

Enitere, Celebrem esse. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 5. Fuit enim mihi commodum, quod in eis orationibus, quae Philippicæ nominantur, enituerit ille tuus cuius Demosthenes. Liuus 1. ab Vrbe, 185, in eo bello & uirtus & fortuna enituit Tullij.

Enitent Athenæ cunctis gentibus, Cice. pro Flacco, 13.

Virtus alicuius enitet in re aliqua, Cic. pro Muræna, 29.

Enitere & Obsolescere, opposita. Cic. 1. de Inuent. 7.

Enitefco, enitefco (*ἐνίττω*) Quintil. lib. 2. cap. 15. Tum nos ter hic cultus clarius enitefset.

Enitor] pen. prod. eniteris, pen. corr. enisus & enixus sum, (*ἐνίττω*, *ἐνίττω*) eniti, Idem quod Niti. Cicer. ad Atticum, lib. 9. 188. 4. Tu nunc omni amore enitere, ut nos cura tua & prouidentia tuas. Terent. And. 3. 4. 17. Corrigere mihi natum potè enitere.

Eniti & contendere, Cic. 3. Offic. 55.

Eniti, cōtēdere, uel potius perficere. Cic. Dolabella, lib. 9. 13. 8.

Eniti & efficere, Cic. de Amic. 52.

Facere & eniti, Cic. 2. Philipp. 45.

Eniti in re aliqua, Cic. 2. de Orat. 163.

Enitere, elabora, uel potius eblandire, ut, &c. Cic. Capioni, in Epistolis ad Atticum, lib. 16. 343. 4.

Illud pugna & enitere, ne quid temporis nobis prorogetur. Cicer. Appio, lib. 3. 10. 10.

Aggerem eniti, Tacit. lib. 2. Pars obiectū aggerem eniteretur. In equum eniti. Tacit. lib. 2.

Omni ope atq; opera eniti, Cic. Attico, lib. 14. 313. 7.

Remis eniti, Valer. 4. Argon. 135.

Viribus eniti, Virg. 2. Georg. 72.

Quantum uiribus eniti, consilio prouidere, autoritate mouere potuero. Plancus Cicero, lib. 10. 4. 6.

Eniti, Cum difficultate aliquid ascendens. Plin. lib. 18. cap. 28. 6. Sol ipse ad Aquilonem scandens, ac per ardua enisus, ab ea meta in ceteris flecti.

Eniti, (ἐπιτίειν) Parere. Plautus Amphit. Geminus Alcmena enittur. Plin. lib. 28. cap. 8. 15. Quinil. lib. 5. Quae cum anno uidua fuisset, enixa est.

Eniti partum, Eniti puerum. Liu. 10. bell. Maced. 10. Varro 2. de Re rust. cap. 10. 7.

Eniti oua dicitur gallina. Columel. lib. 8. cap. 11. 8.

Enisus, pen. prod. Participium (ἐνισμός) Cicer. Qu. fratri, lib. 3. 2. 6. 9. Angit unus Milo, sed uelim finem afferat Consulatus: in quo enitar non minus quam sum enisus in nostro.

Enixus, (ἐνίξος) Aliud Particip. siue Nomē ex Participio. Partus enixa. Tacit. lib. 3. Et Liu. lib. 10. Dec. 4.

Enixa dicitur semina, niendi, hoc est, cōandi & dolendi laborē perfundē nixis, quae religionum genera parientibus praesunt. Sed elegantior intellectus, ut ex hoc dicta esse credantur enixae, quod uinculis quibusdam periculi, quibus implicarentur, fuerint exolutae. Haec Nonius. Idem alio loco, Enixa, partu tenata dicitur. Virg. Aeneid. 2. Triginta capitū factus enixa iacebit. Idem alio loco, Enixas non in partu solum possumus dicere, sed etiam omni labore exercitas, auctore Virgilio, lib. 3. Aeneid. 66. Stirpis Achillae fastus, iuuenemq; superbum Seruatio enixa tulimus.

Sus enixa foetus. Virg. 3. Aeneid. 78.

Enixior opera. Plin. li. 9. ca. 8. 13. Id est, maior & laboriosior.

Enixus, huius enixus, m. g. Ipse enitendi seu parienti actus. Plin. lib. 10. cap. 63. 9. Equae post unum annum ab enixu uiliter admittuntur.

Enixē, Aduerbiūm (ἐνίξιμος) Cum conatu. Cic. pro Sestio, 30. Meam causam Senatus palam, Equester ordo acerrime, cum illa Italia publice, omnes boni proprie enixēq; susceperant.

Enixē iuuare aliquem. Caesar 3. bel. Ciuil. 137.

Enixē obstare plebi. Liu. 4. ab Vrbe, 236.

Eo enixius ad bellum adiuuauerunt. Liu. 9. bel. Pun. 7.

Enixim, pro Enixē (ἐνίξιμος) Sisenna lib. 4. Histor. Ego illos malos & audaces semper enixim contra fortunas atq; honores huius ordinis omnia fecisse ac dixisse censeo.

Enna] Enna, Ciuitas Siciliae edito in loco & undiq; praecipiti sita, & à Syracusanis (Stephano teste) condita. Cicero. 6. Verr. 9. 4. Vetus est opinio, iudices, quae constat ex antiquissimis Graecorum literis atq; monumentis, insulam Siciliam totam esse Cereri & Liberæ consecratam. Hoc cum ceteræ gentes sic arbitrantur, tum ipsis Siculis tam persuasum est, ut animis eorum insitum atq; innatum esse uideatur, nam et matas esse in his terris deas, & fruges in ea terra primum repectas arbitrantur: & raptam esse Liberam, quam eandem Proserpinam uocant, ex Ennesium nemore: qui locus, quod in media est insula situs, umbilicus Siciliae nominatur. Haec Ciceroni. Habuit igitur iuxta Ennam, augustissimū templum Ceres, à quo Enna dicta. Silius lib. 1. 4. 3. Ibidem, 19. Diua Ennae. Ennae. Cereris simulacrum tale fuit, ut homines quum uiderent, aut ipsam uidere se Cererem, aut effigiem Cereris non humana manu factā esse, sed caelo delapsam arbitrentur. Auctor in 7. Actione contra Verrem Cic. 14. 7. Enna uulgò hodie Anna.

Ennam] Antiqui dixerunt, pro Etiamne, teste Festo.

Enneacrucinos] Enneacrucinos, Nomen fontis apud Athenas, à Pististrato conditi, & à numero fistularum dicti, quos

Graeci lepobus appellant, nostri uerò Salientes.

Enneapharmacum] pen. corr. unde Enneapharmacum emplastrum ad pus mouendum. Cels. lib. 5. cap. 19. Alterum, inquit, ad idem Enneapharmacum nominatur, quod magis purgat. Constat ex nouem rebus, cera, melle, seuo, resina, myrrha, rosa, medulla uel ceruina, uel uetulina, uel bulbula, cypripo, butyro.

Enneaphthongos] Enneaphthongos, Quod nouem edit uoces: ut, Enneaphthongos chelys, apud Martialem. Pro eadem etiam Enneaphthongos dicitur Graeci.

Enneaphyllon] Enneaphyllon, Herba est, quae longa folia nouena habet, caustica naturae. Imponitur lana circumdata, ne urat latus: continud enim pustulas excitat, lumborum doloribus & coxendicum utilissima. Plin. lib. 27. cap. 9.

Enneas] Enneas, Numerus est nouenarius, sicut Decas denarius. Calepin.

Enneaticus, pen. corr. Adiect. unde Enneatici anni. Vide Androsas.

Enneaterides] Enneaterides, Celebritates fuisse apud Delphos numero tres, quarum unam Enneaterides uocabant, quae in imitatione pugnae uidebatur, quam Apollo aduersus Pythonem habuisse dicitur: alteram Heroidem: tertiam Charilam appellabant: de quibus omnibus lege Plutarchum in Problem. ubi eas exponit.

Ennius] Ennius, poeta, quem Rudie genuere uelut, ut ait Silius, Rudiae, ciuitas est Calabriae: sed Eusebius Tarentinū eum facit, dicitq; à Catone Quae store Romam translatum, in Auentino habitasse, ac unius ancillae ministerio contentū fuisse. Sequutus est M. Fuluium nobiliorem ad bellum Aetoli, cuius filium erudit. Ab hoc & Cato senex dicitur Graecis literas didicisse. Scripsit plurima, inter quae Annales: Bellum Punicum secundum hexametris, quae sane non extant, ex ijs nonnulla Macrobius, quae Virgilius ab eo est mutuatus, manifestat. Nam dicere solebat, se aurum ex Ennij sterquilinio colligere. Elogium eius sepulchri scribit Cicero in primo Tuscul. quaest. 53.

Aspicite ò ciues, senis Ennij imaginis formam.
Hic uestrum panxit maxima facta patrum.
Vixit annos LXX. Cicero. de Senect. 1. 4. De eius sepulchro Cicero pro Archia, 16. Charus fuit Africano superiori noster Ennius: itaq; etiam in sepulchro Scipionum putatur is esse constitutus.

Ennius natus est post Romam conditam anno quadringentesimo modicino. Cic. de clar. Orat. 36. Idem fuit Liuio Andronico aequalis, ibidem.

Ennius ingenio maximus, arte rudis. Ouid. 2. Trist. 85.

Sapiens Ennius. Horat. 2. epist. 110.

Ab Homero locos quosdam transtulit Ennius. Cic. 1. de Fin. 12.

Ennius somnauit sibi usum adesse Homerum poetam. Cic. 4. Acad. 9. 4. Idem in Somnio Scip. 4.

Ennius alter fuit Grammaticus, qui duos libros de literis ac syllabis & metris conscripsit, ut auctor est Tranquillus.

Ennosigæus] Ennosigæus, Neptuni epitheton apud poetas, quasi terram concutiens. Iuuenalis Satyra 10. de Xerxe loquens,
Ipsam compedibus qui uinxerat Ennosigæum.

Eno] Enas, (ἐνώ) enare, Extrā enare, & nando aliquid peruenire. Liu. 3. bel. Maced. 91. Multae naues ciectae, multae ita haustae mari, ut nemo in terram enauerit.

Enare ad arctos. Virg. 6. Aeneid. 4. de Dedaalo.

Enare è concha. Cic. 3. de Finib. 97.

Enare in aeris auris. Lucr. lib. 3. 120. de anima. Valer. 5. Argon. 63.

— tantumq; fretis enauimus orbem.

Enodo] Enodus, pen. prod. (ἐνώδιον, ἐνώδιον) enodare, Nōdis exoluere, inquit Nonius.

Enodari dicuntur arbores, quum nodi eis amputantur. Cato cap. 31. 1. Colum lib. 5. cap. 6. 12. Quae ulmus à positione bene prouenerit, eius summe uirgē falce debent enodari.

Enodare, (ἐνώδισθαι, ἐνώδισθαι, ἐνώδισθαι) Explicare, auctore Nonio. Cic. 3. de Natur. deor. 84. In enodandis autem nominibus, quod miserorum sit elaboratis. Turpiliius Demetrio, Ab initio ut res sit gesta, enoda mihi.

Enodare & explicare. Accius Enryface.

Voluntate contraria legis enodare. Auctor ad Heren. li. 2. 48.

Enodatus, pen. prod. (ἐνώδισθαι, ἐνώδισθαι) Nomen ex participio. Cic. 2. de Inuent. 15.

Enodatio, Verbale (ἐνώδισθαι) Explicatio. Cic. in Topic. 15. Ea est insita & ante percepta cuiusq; formae cognitio enodationis indigens.

Explicatio, & enodatio. Cic. 3. de Natur. deor. 84.

Enodatē, pen. prod. Aduerbiūm (ἐνώδισθαι, ἐνώδισθαι) Cicer. 3. de Finib. 46. Hec igitur nobis explicanda sunt: sed si enodatus, nos ignoscetis. Idem 1. de Inuent. 42. Sua diligenter & enodatē narrando.

Enodis, & hoc enode, pen. prod. (ἐνώδισθαι) Quod sine nodo est. Plin. lib. 12. cap. 14. 6. Quibus credi potest, matrem quoq; teretem & enodi fructicare trunco.

Trunci enodes. Virg. 2. Georg. 16.

Enode etiam dicitur quod sine difficultate est. Plin. epist. 112. 4. lib. 5. Recitabat epigrammata, eruditam sanē, luculentamq; materiam (scriptae legis erat) fluentibus, & teneris, & enodibus sublimibus, etiam, ut poposcit locus.

Enona] Enona, Ptolemaeo urbs Dalmatiae. hodie Nona.

Enope] Enope, Stephano urbs Peloponnesi, in tractu Messeniaci, iuxta Pylum, sub ditione Agamemnonis, teste Homero lib. 9. Iliad.

Enoplia] saltatio inuenta fertur in Creta: nonnulli à Lacoconibus ad res bellicas facile obeundas, ut armati leui flexu & saltu, nunc se contrahendo, nunc in altum exiliendo, nunc declinando, tela & plagas uitarent, disciplinamq; edicerent. Tranquillus Troiam dixit: idq; à Romulo institutum, ut cum armis saltarent milites, saltatione, quam Bellicepā nuncupauit. Auctor Alex. ab Alex. libro 6. cap. 19.

Enorchis] Enorchis, Gemma est candida, quae diuisa fragmentis, testium effigiem representat. Auctor Plin. li. 37. cap. 10.

Enormis] & hoc enorme (ἐνώμιον, ἐνώμιον) Magnū, sine mensura, quae norma à quibusdam dicitur. Plin. epist. 2. 03. b. Sed acri intentione dijudicandum est, immodicum sit an grande, altum aut enorme. Plin. lib. 17. cap. 12. 2. Eadem enormes ceruicis laurisi.

Col] si enormes. Stat. 1. Sylu. 3. 11.

Enorme etiam quod non est ad certam regulam directum. Tacitus lib. 15. Remedia ante ut uelocitate mali & obnoxia urbe arctis timeribus hucq; & illuc flexis atq; enormibus uicis.

Enormiter, penul. corr. Aduerbiūm (ἐνώμιον) Plin. lib. 17. cap. 6. 9. Simili modo si ex alio colore in se admittat aliquid enormiter.

Enos] Hebraica dicitio, Latino interpretamento non aliud ferē signans quam hominem uerum, quem non alium intelligunt, nisi qui Deum scienter cognoscit & pie colat. Reliquos à peccatoribus nihil admodum diuersos opinantur, quoniam uelut bestiae ad terram proni, uentri obeant & Veneri. Haec Cal. Antiq. lib. lect. 2. cap. 20.

Enosis] Enosis, insula in Sardinia. Plin. lib. 3. cap. 7. in descriptione Sardiniae, Habet & à Gorditano promontorio duas insulas, quae uocantur Herculis: à Sulcensis Enosim, à Caralitana Ricariam.

Enotesco] enotesco, enotui (ἐνώθησα, ἐνώθησα) enotescere, Notum fieri. Plin. epist. 34. Enotuerunt quidam tui uersus, & inuito te claustra tua refregerunt. Sueton. in Othone, cap. 3. qui tamen sic quoq; hoc disticho enotuit,
Cur Otho mentito sit queritis exul honores?
Vxor is mæchus coeperat esse sua. Ibidem, cap. 10. Interfui huic bello pater meus Suetonius Lenis tertie decimae legionis tribunus, Augusti clauis: is mox referre crebro solebat rem usq; adeo enotuisse, Othoniem etiam priuatum usque adeo detestatum Ciuilia bella, in memorante quodam inter epulas de Cassij Brutiq; exitu, cohortauerit. Tacit. lib. 19. Quod ubi enotuit.

Enoto] tas, idem quod memoriae causa notare. Plin. Iunior. lib. 1. epist. 6. ad Cornel. Tacitum, Ad retia sedebam: erat in proximo non uenabulum aut lancea, sed stylus & pugillares: meditabar aliquid, enotabamque, ut si manus uacuas, plenas tamen ceras reportarem.

Enotion] Enotion, Latine inauris. Hoc in mundo muliebri posuit Pollux, lib. 5. cap. 16.

Enoto coctae] Enoto coctae, Populi sunt qui aures ad talos usque dependentes habent, ut super eis indormiant, adeo fortes, ut arbores euellant & neruum frangant. Auctor Strab. lib. 15.

Enouo] uas (ἐνώω) Idem quod Nouo. Cic. Acad. 1. Enouare aliquid ne obsolescat. Id est, exercere ne in defectu dinem & obliuionem abeat.

Ensis] ensis (ἐνσις) Vide Sum. Quinil. lib. 2. Et haec interpretatio non minus dura est, q̄ illi Plauti essentia atq; entia.

Ensis] huius ensis, in se gen. (ἐνσις) Idem quod mucro, sphaerula, gladius. Virg.
Et curuae rigidum falces conflantur in enseni. Cic. 2. de Natura deorum, 238.
Aufiq; sine stem prima est fabricarier enseni.

Acutus ensis. Vide Acuo.

Crudus ensis. Vide Crudus.

Alacres enses. Claud. in Eutrop. 2. 57.

Bellator ensis. Silius lib. 13. 75.

Cæcus ensis. Stat. 9. Thebaid. 40.

Dirus. Seneca Octau. 6. 19.

Falcatus. Ouid. 1. Metam. 14. 4.

Fatiser. Virg. 8. Aeneid. 12. 4.

Habiles breuibus mucronibus enses. Silius lib. 8. 75.

Hosticus. Horat. 1. Sermon. Satyr. 9. 7.

Impius. Ouid. 7. Metam. 82.

Inimicus. Virg. 2. Aeneid. 12. 0.

Lethalis. Ouid. 13. Metam. 79.

Nefandus. Virg. 2. Aeneid. 31.

Nitidus. Ouid. 10. Metam. 96.

Nudus. Vide Nudus.

Periurus. Stat. 4. Syl. 6. 16.

Plenus rubiginis. Silius lib. 7. 108.

Feri. Ouid. 13. Metam. 69.

Ferreus. Lucret. lib. 3. 260.

Fidus. Virg. 6. Aeneid. 105.

Pugnax. Ouid. 5. Trist. elegia. 8. 16.

Quietus. Stat. 1. Sylu. 19.

Rigidus. Virg. 1. Georg. 10.

Scaber. Lucanus lib. 1. 49.

Sceleratus. Ouid. 15. Metam. 156.

Validus. Virg. 10. Aeneid. 161.

Violentus. Ouid. epist. 11. 20.

Vncus. Valer. 6. Argonaut. 80.

Vulnificus. Stat. 4. Thebaid. 18.

Abdere enseni lateri. Virg. 2. Aeneid. 121.

Abcondere enses in uulnere. Senec. Thyeste, 8. 20.
 Accincti enses lateri. Stat. 1. Thebaid. 86.
 Accommodare enses lateri. Silius lib. 5. 29.
 Acuere enses in aliquem. Ouid. 15. Metam. 156. Vide Acuo.
 Adigere enses in pectus. Vide Adigo.
 Agitatus hinc illinc ensis. Seneca Thyeste, 7. 2.
 Aptare enses. Virg. 12. Aeneid. 18.
 Auellere enses dextra alicuius, id est, auferre e dextra. Stat. 3. Theb. 60.
 Cinctum ense latus. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 3.
 Clausus ensis. Lucanus lib. 5. 49.
 Condere enses in pectore alicuius. Virg. 9. Aeneid. 72.
 Conficere bellum ense. Silius lib. 11. 64.
 Cruentatus ensis. Stat. 5. Thebaid. 64.
 Pidendo ense debellati. Stat. 5. Thebaid. 7. Id est, infami cade.
 Detegit enses uagina. Silius lib. 13. 34.
 Diripere enses uagina. Ouid. 10. Metam. 95.
 Districus ensis. Horat. 3. Carm. Ode 1. 4.
 Dare terga ensibus, Est fugere enses, aut fugiendo tergum praeberere ictibus. Ouid. ad Liliam, 63. de Druso.
 Ducere enses, Educere. Seneca Oedipo, 12. 5.
 Eductus ensis uagina. Silius lib. 13. 89.
 Eat per artus ensis exactus meos. Seneca Herc. Oeth. 7. 21.
 In enses ire. Seneca Herc. Oeth. 4. 42.
 Iuratus ensis in pectus. Ouid. epist. 3. 30.
 Eripere enses uagina. Virg. 10. Aeneid. 77.
 Exerit enses. Ouid. 3. Fast. 163.
 Exigere enses per medium aliquem. Virg. 10. Aeneid. 161.
 Excure enses humero. Virg. 9. Aeneid. 63.
 Excure enses uagina. Stat. 9. Thebaid. 16.
 Ferire aliquem ense. Virg. 6. Aeneid. 50.
 Fidere ensi. Silius lib. 1. 44.
 Gestati scapulis enses. Claud. Paneg. 2. 20.
 Hesus iugulo ensis. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 9.
 Imbuere enses. Statius 11. Thebaid. 137. Subauditur, sanguine.
 Imbuti enses scelere. Lucanus lib. 5. 50.
 Impellere enses. Claud. 1. de rapto Proserp. 42.
 Infecti caedibus enses. Stat. 5. Thebaid. 71.
 Infecti iugulis ciuilibus enses. Claud. in nupt. Honorij, 66.
 Inferere enses alicui. Stat. 5. Thebaid. 46.
 Iugulari ense. Ouid. 13. Metam. 97.
 Liberare enses uagina. Ouid. 6. Metam. 110.
 Madens ensis, id est, caede madens. Stat. 3. Thebaid. 46.
 Obliquare enses in latus. Ouid. 13. Metam. 97. Id est, obliquo ictu latus ferire.
 Seno ense peremptus. Senec. Troade, 4. 23.
 Polluti enses sanguine. Lucan. lib. 2. 108.
 Prostratus iacet adacto ense. Silius lib. 17. 98.
 Quiescit ensis uagina. Stat. 4. Sylu. 5. 11.
 Receptus ensis pectore. Seneca Thyeste, 8. 24.
 Recidendum uulnus ense. Ouid. 1. Metam. 39.
 Recludere enses. Virg. 4. Aeneid. 130.
 Referre enses uagina, id est, recondere. Sil. lib. 7. 103.
 Reprimere enses. Stat. 11. Thebaid. 52.
 Retegeere enses, Euaginare. Lucan. lib. 9. 167.
 Rotare enses. Stat. 9. Thebaid. 40.
 Fulmineum rotato enses. Virg. 9. Aeneid. 91.
 Placidi seruibant le gibus enses. Claud. 1. Paneg. 34.
 Spumans cruore ensis. Virg. 4. Aeneid. 133.
 Veticos enses stringere. Claud. de bello Gildon. 59.
 Stricti enses. Virg. 12. Aeneid. 58.
 Succiditur reges enses. Silius lib. 15. 105.
 Tectus ensis uagina. Horat. 2. Serm. Satyr. 8.

Transigere enses per pectora alicuius. Sil. lib. 13. 75.
 Transmissus ensis per latus, stridet. Seneca Hercut. Oeth. 9. 8.
 Transuerberare aliquem ense. Silius lib. 15. 159.
 Ensculus, pen. corr. Diminutiuum (επισκουλον) Plaut. Rud. 2. 4. 114. In eo ensiculo literarum quid est?
 Enscifer, pen. corr. ensiferi (επισφίρας) Ouid. 2. de Arte, 12. Enscifer Orion aspiciendus erit. Idem 4. Fast. 78.
 Entela] εντελα, Siciliae urbs a Campanis habitata, Carthaginensium primi belli Punici tempore socia. Steph. Vulgo Castro uestrano.
 Entelechia] pen. prod. (εντελεχεια) perfectio, energia, uis ex se mouens. Gazza agitationem uertit. Hermolauus conuatiatam quandam et perennem motionem interpretatur. Sunt autem qui εντελεχεια scribi uolunt, sed per scripturam pluribus aridet, ut est uidere apud Budaeum in Asse, qui dicitur quasi εντελεχεια ουλη, id est, perfecti corporis comprehensionem. Lucianus ludens quodam in loco, suo more, ait eam quae prius dicta fuit εντελεχεια, εντελεχεια dici coepisse. Cic. 1. Tuscul. 36.
 Entellini] εντελλινοι, Siciliae populi, et Latine conditionis, apud Plin. lib. 3. cap. 8.
 Enterion] εντερων, Lignorum quorundam medulla, quae tibis faciendis, aut id genus alijs, eximi plerumque solet. Author Cel. lib. 4. cap. 14.
 Enterocela] uel enterocela, pen. prod. (εντεροκυττα) dicitur quum intestinum caecum dilabitur in serotum: Epiplo ocella, quum omentum, Hydrocele, quum in alterum est testibus humor confluit. Omnesque has species nostri uocant Hernias, ut inquit Celsus lib. 6. cap. 18. Ramices uero qui sequuntur, Porocela, quum ex abscessu aliquo circa serotum, materia subdurit: Sarcocela, quum in ipso seroto coereuit caro: Cirfocela, quum uena inuenerunt tunicis testium intergris, uel in ipso seroto, uel quum bubonocela dicitur in sanguine. Est tamen ubi Plinius enterocelam dixerit ramicem, ut in medicinis cupressi. Haec Hermolauus. Plin. lib. 26. cap. 8. 34. Symphtiti radix illita, enterocelas cohibet.
 Enterocelicus, pen. corr. (εντεροκυττα) Qui enterocela laborat. Plin. lib. 26. cap. 8. 32. Enterocelicis datur ex aqua, et illinitur uescica uitijs.
 Enteron] εντερον, Latine intestinum. Hinc quidam Exenterare, pro Eviscerare, et intestina detrabere, deduci putant. Vide suo loco.
 Entheos] pen. corr. Adiectiuum (ενθεος) id est, numine diuino plenus spiritu Dei insinatus. Seneca Medea, 6. 3. Incerta qualis entheos cursus tulit, &c. Stat. 1. Syl. 2. 46.
 Hic thyrifos, hic pleetra ferit, hic enthea lauro tempora, Mino a crimine premit ille corona.
 Entheistici, (ενθεστικοι) Deo pleni, diuinitusque inspirati uocantur. Quo nomine merito ac uere uocari possunt uates nostri, id est, prophetae, qui aduentum lucis eterne in mundum praedixerunt. Aegineta libro 3, de mania et melancholia loquens, Sunt qui uideantur, inquit, a maioribus quibusdam potentibus regi, et futura praedicere, istarum qui numine afflati dicuntur, quos etiam peccuari nomine entheasticos appellant.
 Entheatus, entheata, entheatum, Diuino numine afflatus ut, Enthiata uatum pectora, apud Martial. libro 6.
 Entheca] ενθηκα, Imposita instrumenta, siue dotes praediorum. Pap. l. 2. §. 1. de instrum. uel instrum. Dotes praediorum, quae Graeco uocabulo ενθηκα, appellantur, quum non instructa legantur, legatario non praestantur. Vlp. l. 68. §. 3. ff. de leg. et fideic. Praedij cum ijs enthecis,

enthecis, quae in ea possessione sunt, relictae, &c.
 Enthemat] ενθηματα, A Medicis uocantur, quae uulneribus recentibus imponuntur ad reprimendum sanguinem, et humorum affluxum. In institutionibus item enthemata uocantur surculi, qui in fissuram trunci inferuntur. Ex Cel. lib. 7. cap. ult.
 Enthronistica] pro intronisticis reponendum apud Iustinianum in Const. de sanctiss. episcop. §. si quis autem episcoporum. Sunt autem cathedralia, ut nunc uulgo dicuntur, a Graeco ενθρονιστην, quod est in sedem ponere. Barbari dicunt Installare. Ex Spieg.
 Enthusiasms] ενθουσιασμο, id est, fanatica percussio, seu afflatio numinis: medicis affectus est, uelut quum quidam mente in sacris faciendis capiuntur, si qua uiderint aut si tympana, uel tibias, uel signa audierint. Vide Galen. lib. de fmit. med.
 Enthymema] pen. prod. enthymematis, n.g. (ενθυμημα) commentum uel commentationem Quinil. lib. 5. cap. 10. 13. interpretatur, quod ad mentis actio omnis atque sententia, enthymema nominetur. Cicero in Topicis, 28. Ex hoc illa rhetorum sunt ex contrarijs conclusa, quae ipsi enthymemata appellant. Enthymema, dialecticis est syllogismus imperfectus, quod rhetoribus attribuit: tanquam syllogismus plenus utatur dialecticis, enthymematis orator. At Demosthenes et Cicero pleni syllogismus, Aristoteles ac Plato enthymematis utuntur.
 Curtum enthymema. Luuen. Sat. 6.
 Non habeat matrona, tibi quae iuncta recumbit, Dicendi genus, aut curtum sermone rotato Torquet enthymema. Curtum uocatur, quod a nonnullis dicitur syllogismus imperfectus. Quinil. libro 5. cap. ult. Enthymema ab alijs oratorius syllogismus, ab alijs dicitur pars syllogismi, &c.
 Entochus] εντοχος, Statuarius nobilis, cuius opera recenset Plin. lib. 36. cap. 5.
 Entoma] εντομα, A Graecis appellantur quae nos uocamus insecta, cuiusmodi sunt musca, crabrones, apes, et eiusmodi, ratione nominis, inde, ut opinor, ducta, quod plerique ex his circa medium sui inelisa sunt ad ut posterior pars tenui admodum discrimine adhaereat priori. Calepinus.
 Entomon] εντομον, Vnum ellebori genus quod nigrum uocant purgans per inferna. Quidam Polyrhizon nuncupant. Vide de hoc apud Plin. lib. 25. cap. 15.
 Entriba] εντριβα, Populi Thraciae, a Stephano comemmorati.
 Entrophia] εντροφια, quasi dicas innutritia. Nam et haec muliebris ornamentis annumerat Pollux lib. 5. cap. 16.
 Entropides] Genus calceameterum ex Lexico. Entropo autem ponti. Pollux in mudo muliebris, ubi Gualtherus uertit Vellu.
 Enubo] enubis, pen. prod. enupsi, enuptum (ενυψιστω) enubere, Est nubere, uel paulo plus. Liu. 10. ab Vrbe, 107. Virgine Auli filiam patriciam, Plebeio nuptam L. Volumnio Cos. matronae, quod a Patribus enupsisset, sacris arcuerunt.
 Enuptio, Verbale (ενυψιστω) ut Enuptio genus, pro iure nuptiarum extra gentem. Liu. lib. 9. Decad. 4. Vi Hispalae Eccentiae datio, diminutio, gentis enuptio, tutoris optio ita est, quasi ei uir testamento dedisset.
 Enucleo] ενυκλειω, (ενυκλειω) enucleare, Proprie est aperire, et nucleum a putamine extrahere.
 Enucleare, per translationem, pro Declarare et explanare. Cicero de Orat. 19. Et ex omni parte causa septum, acre, acutum, enucleatum in una quaque re commemorans. Idem in Partionibus, 31. Nec quicquam in amplificatione nimis enucleandum est.

Enucleatus, pen. prod. Participium (ενυκλειω) ut enucleata suffragia. Cicero pro Plancio, 8. Eblandita illa non enucleata esse suffragia, id est, magna acrimonia mentis et iudicij facta.
 Enucleate, Aduerbium (ενυκλιω) Purgate (inquit Nonius) exquisite, et sine asperitate aut duritia: ab eo quod nucibus separatis, id est, testis nucleorum, nullis usus habetur. Cicero de claris Orat. 17. Nihil subtiliter dici, nihil pressè, nihil enucleatè, quo fieri aliquid possit limitatus.
 Enucleatè et politè. Cicero de claris Orat. 59.
 Eleganter enucleateque dicere. Cicero in Orat. 15.
 Enucleatè aliquid perscribere. Cicero ad Q. fratrem, lib. 3. 19. 2.
 Enudo] enudas, penul. prod. (ενουδα) enudare, Idem quod nudare. Et per translationem exponere, ac ueluti intellectui aperire: hoc est, interpretari. Cicero. 1. de Legibus, 38. Et rerum plurimarum obscuras, nec satis intelligentias enudauit.
 Enula] ενυλα, Gingiuae intima uocantur, sicut extima, Vlac. Cel. Rhod. lib. 4. cap. 1.
 Enula] campana, Herba est, eadem quae Elenium. Vide Elenium.
 Enumero] enumeras, pen. corr. (εναριθμω) enumerare, Idem quod multas res simul numerare, et recensere. Cicero. 4. Verr. 57. Dixi iam antea me non omnia istius, quae in hoc genere essent, enumeraturum.
 Enumerare per singula. Columel. lib. 8. cap. 17. 11.
 Enumerare, Aliter. Terent. Adelphi. 2. 2. 28. Idem enumerasti quod ad te rediturum putes?
 Quae ne singula enumerem, totam tibi domum commendo. Cicero. Seruio, lib. 13. 20. 5.
 Fando enumerare plurima. Virg. 4. Aeneid. 67.
 Dicere atque enumerare causas omnes. Cicero pro Roscio Amerino, 31.
 Magnitudinem multitudinemque beneficiorum enumerare, ad consequi posse. Cicero Post. red. ad Quir. 3.
 Pretium enumerare. Cicero pro Roscio Amerino, 79.
 Enumerat miles uulnera, pastor oues. Propert. lib. 2. eleg. 1. 9.
 Enumeratio, Verbale (εναριθμω) Cicero. 3. de Legibus, 33.
 Sed est iniqua in omni re accusanda praetermissis bonis malorum enumeratio, uitiorumque selectio.
 Enumeratio apud Oratores, est in qua pluribus rebus expositis, et ceteris infirmatis, una reliqua necessario confirmatur. Cicero. 1. de Inuent. 61. Idem paulo post, 109. Enumeratio est per quam res dispersae et diffuse dictae, unum in locum coguntur, et reminiscendi causa unum sub aspectum subijciuntur.
 Rerum ordine collata enumeratio. Quinil. lib. 4. cap. 5. 1.
 Versari in enumeratione aliquorum. Cicero de claris Orat. 71.
 Enunquam] Equando: Antiquum. Festus.
 Enuntio] enuntias (ενυψηω, ενυψηω) enuntiare, Pronuntiare, declarare. Cicero 2. de Finibus, 35. breuitur enuntias te sententiae. Idem 3. de Oratore, 92. Videtis profecto genus hoc totum, quum inflexo commutatoque uerbo res eadem enuntiat ornatus.
 Orationem enuntiare. Author ad Herennium, lib. 3. 116.
 Enuntiare uerbis. Cicero. 1. Acad. 10.
 Enuntiare, Significare. Cicero Attico, lib. 1. 14. 14. et amans tui ius est, et talis qualem esse eum tui mihi literae enuntiarat.
 Enuntiare, Diuulgare, exponere. Placius ad Coss. Tribun. plez. lib. 10. 8. 2. Non enim praeteritam culpam uideri uolo redemisse, sed optime mentis cogitata iam pridem maturo tempore enuntiare.
 Enuntiare consilia antiquorum aduersarijs. Hoc est, retegere. Cicero pro Roscio Amerino, 64. et 69.
 Enuntiare mysteria dicendi. Cicero. 1. de Orat. 110.
 Enuntiare commissa. Cicero. 2. Tuscul. 55.

Enuntiare apud homines, quod tacitū erat. Cic. x. de Orat. 58
 Disfortum enuntiandi genus. Cic. de Fato, 25.
 ¶ Enuntiatus, Participium, (ἀπαρῶν) ut, Sermo rectus, et
 secundum naturam enuntiatus. Quintil. lib. 2. cap. 5. 7.
 Per iudicium enuntiata res. Caesar. 1. bell. Gall. 16.
 ¶ Enuntiatum, pen. prod. (ἀπαρῶν) Substantiuum, neut.
 gen. Est quod Dialectici propositionem uocant. Cic. Fa-
 to, 41. Nec si omne enuntiatum, aut uerum aut falsum est,
 sequitur ilico causas esse immutabiles.
 ¶ Enuntiatiuus, penul. prod. Adiect. (ἀπαρῶν) Seneca
 epist. 118. Sequuntur deinde motus animorum, enuntiatui
 corporum. Construitur et ablatiu cum prepositione de.
 Ibidem, Aliquid est enuntiatiuum de corpore, quod alij effa-
 tum dicunt, alij enuntiatum editum.
 ¶ Enuntiatio, Verbale (ἀπαρῶν) Cicer. de Fato, 1. Explican-
 da uis est, ratioq; enuntiationum, que Greci ἀπαρῶν
 uocant, que de re futura, quum aliquid dicunt, deq; eo
 quod possit fieri, aut non possit, quam uim habeant, ol scru-
 ra questio est.
 Propria, et dilucida, et breuiter comprehensa uerbis enun-
 tiatio. Quintil. lib. 7. cap. 4. 2.
 ¶ Enuntiatrix, pen. prod. enuntiatricis. f. g. (ἀπαρῶν) Ver-
 bale, Quintil. lib. 2. cap. 15. 15. Ars inuentrix, et iudi-
 catrix, et enuntiatrix.
 Enutrio] enutris, pen. corr. enutriui, enutritum, pen. prod.
 (ἐντρέφω) enutrirui, idem quod Nutrire. Plin. lib. 12. cap. 1.
 Tantum postera honoris increuit, ut mero infuso enutrian-
 tur. De platano, Columel. lib. 3. cap. 3. 4. Deinde sata non
 ita enutriunt, ut ante conualescant, ac proficiant, quam re-
 torrescant.
 Enunquam] Equando: Antiquum. Festus.
 Enyalius] ἐνυάλιος, Vni est ex Martis cognominib. teste
 Macrobio lib. 1. Saturn. cap. 19. qui Enyalius dicitur, quasi
 ἐνυάλιος hoc est Bellone filius. Accipitur et pro bellicoso.
 Enyo] huius Enyus, pen. prod. (ἐνυός) Nomen quo Bellona
 dea belli, Martis soror, uocata est. Mart. lib. 6. 2.
 Quum dubitaret adhuc belli Ciuilis Enyo. Idem li-
 bro 1. 2. 4.
 — ne te decipiat ratibus naualis Enyo.
 Martia Enyo. Stat. 5. Thebaid. 31.

E O Eorum.

EO] Ablatiuus casus pronominis Is, ea, id. Multiis modis enun-
 tiatur, ut in sequentibus uidere est.
 Eo] (ἐν τῷ) pro Inantium, interprete Donato, Terentius
 Phorm. 1. 3. 6.
 Ne me cupidum eo compulisset, quod mihi principiu
 est mali. Liuius in Præfat. Que ab exiguis profecta inijs,
 eo creuit, ut iam magnitudine laboret sua.
 Eo] insolentia furorisq; processit. Plin. in Paneg. 29.
 Eo] (ἐν τῷ) Propterea. Terent. Hecyra, 2. 1. 4. 1.
 s. Enim lassam oppido tum diebant: eo ad eam non ad-
 missa sum. Idem Eunuch. 4. 4. 17. Plaut. Truc. 3. 50.
 — is nunc dicitur uenturus peregre.
 Eo] nunc commenta est doli, peperisse simulat sese, ut, etc.
 Eo] mirabilis quod, uel quia. Cic. ad Marium, lib. 7. 3. 1. Idem
 4. Academ. 3. Eo] sui mirabilis, quod ab eo non expecta-
 batur, etc. Liu. 1. ab Vrbe, 200. Imo eo impensius, quia de
 agro plebis aduersum patrum uoluntatem miserat agi, etc.
 Eo] ut, id est, Ideo, uel ob id. Cic. Tironi, lib. 16. 3. 3. Marionem
 ad te eo misi, ut aut tecum ad me quimprimis ueniret. Idem
 Seruilio, lib. 13. 70. 3. Hæc ad te eo pluribus scripsi, ut in-
 telligeres, etc.
 Non eo quim. Plaut. Afin. 15. 16. Ea res me male habet: ac non

eo quim tibi non cupiam que uelis.
 Non eo dico quim. Plaut. Trinum. 6. 59.
 Non eo hoc dico, quim que tu uis ego uelim et faciã lubens.
 Non eo dico quod, uel quod. Terent. Heaut. 3. 2. 43.
 Neq; eo nunc dico quod a quidquam illi, ferferim. Ci-
 pro Quinctio, 3. Non eo dico, quod mihi ueniat in dubium.
 Eo] dico ne putes, etc. Plaut. Aulul. 7. 63. Eo] dico, ne me the-
 saurum reperisse censeas.
 Eo] sit, quia. Terent. Heaut. 3. 1. 95. Cic. 5. de Finib. 38. Eo] sepa-
 randa fuit ab hac disputatione, quia ista animi, etc.
 Eo] sit, ut. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 12.
 Eo] fecius, Sueton. de Claris gramm. 20. Nec eo fecius plurimos
 docuit: fuitq; familiarissimus Ouidio poetæ.
 Eo] ne, pro Ideone. Terent. Eun. 3. 1. 25. — que so in qua Strato,
 Eo] ne esferox, quia habes imperium in beluas?
 Eo] pro Tanto. Plaut. Aulul. 13. 6.
 Atq; eo fuerunt carior, es non erat. Idem Poen. 1. 4. 61.
 Tu autem si quid tu adiuuas, eo facilius facere potest.
 Qu] ut, eo. Cn. Magnus Domitio in Epistolis ad Atticum, lib.
 8. 162. 2. Qu] anto enim magis appropinquare aduersarius
 ceptis, eo tibi celerius agendum erat.
 Eo] magis quod. Cic. de Amicitia, 2. Meministi enim pfecto (ut
 opinor) Attice, et eo magis quod P. Sulpitio utebare multu.
 Eo] magis quod. Cic. de Amicit. 7. Id est, presertim.
 Atq; eo etiam magis. Cic. 4. Verr. 50.
 Eo] minus scilicet. Cic. Attic. lib. 11. 223. 3. Alij capti, alij inter-
 clasi non ueniunt in dubium de uoluntate, eo minus scilicet,
 quam se expederint.
 Eo] minus. Vatinius Ciceroni lib. 5. 10. 1.
 Eo] quod. Cic. 2. Tusul. 97. Baliste lapidum et reliqua tormen-
 ta telorum eo grauiores emissiones habet, quod sunt conten-
 ta atq; adducta uehementius.
 Eo] plus. Cic. Capioni in Epistolis ad Atticum, lib. 16. 343. 4.
 nunc mi Capito eo plus apud hominem facillimum atq; hu-
 mansimum Plancum eniter, etc.
 Plus eo. Terent. Hecyra, 3. 4. 7. Idem Heaut. 1. 1. 11.
 Aut quid queris: annos sexaginta natus es,
 Aut plus eo, ut conijcio.
 Eo] Ad eum locum. Terent. Adelph. 2. 3. 23. Nisi eo ad merca-
 tum ueniam, damnum maximum est.
 Eo] pro In eum statum. Cicero, Eo] redactæ res erant, ut nulla
 amplius spes esset.
 Vsq; eo, quod opus erit, etc. Author ad Heren. lib. 1. 1. 4.
 Eo] loci, pro In eo statu. Cic. pro Sextio, Res erat et causa no-
 stra eo loci, ut erigere oculos, et uiuere uideretur, etc.
 Eo] loci, in eo loco, uel in loco. Vlpianus de iudicijs, l. sed est;
 Si ea res que per fidei commissum relicta est, eo loci sit, di-
 cendum est non debere prescribi. Plin. lib. 11. cap. 37. 13. In
 Oriente quidem et uiris aurum gestare eo loci decus existi-
 matur. Vlpianus de iudicijs, l. hæres, Defendere se eo loci
 debet. Id est, in eodem loco.
 Res eo] recidit. Quintil. lib. 2. cap. 10. 2.
 Eo] pertinet, uel spectat ut. Cic. ad Trebatium, lib. 5. 10. 9. Hoc
 eo] pertinet, ut nihil existiment tam esse difficile, quod, etc.
 Idem ad Q. Valerium, lib. 13. 4. 7.
 ¶ Eodem. pen. prod. pro Ad eundem locum. Caesar. 6. bel. Gal.
 18. In syluas paludesq; confugiunt, suaq; eodem conferant.
 Eodem, loci: Id est, in ipso loco. Plin. in Paneg. 2. Qu] ipse inter
 aras et altaria, eodemq; loci, quem deus ille tam manifestus
 ac presens, quam celum ac sidera infedit. Sueton. in Caligu-
 la. cap. 53. Pronunciatio quoq; et uox, ut neq; eodem loci
 præ ardore consisteret, et exaudiretur à procul stantibus.
 Eodem loci, pro Eodem statu. Cic. Attico, lib. 1. 1. 8. Res eodem
 loci est quo reliquisti.

Eodem

Eodem pertinentia. Liu. 1. ab Vrbe; 221. Hæc atq; alia eodem
 pertinentia.
 ¶ Eousque, (ἐως) creuit donec, etc. Valer. Maxim. lib. 1.
 Natam uitem eousq; creuisse, donec cuiusq; dominationis
 sue partes inuibraret.
 Eousq; dum. Colu. lib. 6. cap. 6. 4. Tum concitate agitur pecus
 eousq; dum anhelat.
 Eousq; ut. Hirtius lib. 5. 216.
 Eo] is, iui, itum, ire (ἰνυί, εἰμυί, ποσὶν ἰμυί, ποσὶν ἰμυί) No-
 te significationis.
 Eo] is, ire dicitur eques, uel qui sella gestatur, aut lectica uehi-
 tur. Paulus in l. qui sella, et l. inter acti. ff. de seruitut. rust.
 præd.
 Ire, Redire, contraria. Martial. lib. 6. 10.
 Et Capitolinas itq; reditq; uias.
 Ire aduersum patricæ, magnificæ, amicæ. Vide apparat.
 Alius ibunt, qui ad summa nitentur. Quintil. in Proem. li. 1. 25.
 Celeriter isti et redisti. Cic. 2. Philipp. 85.
 Dissimulante hic illuc ire. Ouid. epist. 19. 26.
 Ire leniter. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 2.
 Magnificè ire aduersum, Vide Magnificus.
 Melius ire, Vide Melius in Bonus.
 Modestius ire. Ouid. 2. epist. 20.
 Passim atq; ordinatim ire. Brutus Cicer. libro 11. 13. 4. Vi-
 de Ordo.
 Ire grandibus gradibus. Plaut. Epid. 2. 11.
 Ire iueneribus alicuius. Cic. ad Q. fratrem lib. 3. 19. 6.
 Nauibus instructis ire. Virg. 2. Aeneid. 51.
 Ire nauigio. Cic. ad Atticum, lib. 10. 19. 8. 1.
 Ordine belli ire. Lucan. lib. 2. 4. 51.
 Ire pedibus. Plaut. Stich. 5. 19.
 Rectis sensibus ire. Cic. 13. Philipp. 380.
 At nos hinc alij sitientes ibimus Afros. Virg. 1. eclog. 13.
 Ire domum. Plaut. Rud. 2. 43.
 Ire inficias, Negare. Plaut. Menæch. 9. 39. Terent. Adelph. 3. 2.
 49. — hoc reliquum est,
 Si inficias ibit, testes mecum est annulus quem amise-
 rat. Quintil. lib. 7. cap. 1. 5. Neq; inficias eo quedam esse,
 que demonstrari possunt.
 Italian ire. Virg. 3. Aeneid. 51.
 Ire obuiam. Plaut. Mostel. 5. 17. Num non uis me obuiam hifce
 ire, anime mi? Cic. ad Atticum, lib. 2. 168.
 Vias ignotas ire. Valer. 4. Argon. 7. 4.
 Viam longam ire. Virg. 4. Aeneid. 9. 4.
 Ire cum onere. Plaut. Amphit. 4. 17. 6.
 Ire ad arma contra aliquem. Cic. 3. Verr. 7. 9.
 Ire ad cenam. Terent. Eunuch. 3. 2. 6. Eamus ergo ad cenam,
 quid stas?
 Ad opus ire. Ouid. 4. Fast. 33.
 Ad saga ire. Cic. 6. Philipp. 210.
 Ibam ad te. Terent. And. 3. 4. 1.
 Ire ad tonsorem. Plaut. Afin. 8. 14.
 Ire in aciem, pro Militare. Quintil. lib. 9. cap. 2.
 In aciem ire, aliter. Tacit. lib. 18. Ire in aciem, excitare partium
 fortunam furore quodam et instinctu flagrabant.
 Ire in aliquem, pro Irruere. Ouid. 5. Fast. 173.
 Ire in articulum dicitur seges Plinio, lib. 18. cap. 17. 9.
 It in auras. Ouid. epist. 10. 2. 2.
 Spiritus infelix peregrinas ibit in auras.
 Ire in colloquium ad Celiberos. Liu. 4. bel. Maced. 73.
 Ire in consilium iudices dicuntur, quum aut capita conferunt,
 aut in interiore consilio instrumenta litis percensere aggre-
 diuntur, quum processus esse super burellum dicitur, id est,
 in medium positum. Cic. pro Cluentio, 42. in consilium ituri

iudices triginta duo, sententijs decem et sex abs. Iutio con-
 fici poterat. Budeus.
 In corpus ire. Quintil. lib. 2. cap. 10. 4. Themata iuuenibus
 pertractare permittimus, ut ex patien. ir. et gaudeant ma-
 teria, et quasi in corpus eant.
 In cruce. Plaut. Afin. 16. 91.
 Ire in duplum. Cic. pro Flacco, 39.
 In exemplum ire. Tacit. lib. 3.
 Ire in exilium. Cic. ad Atticum, lib. 16. 205. 7.
 Ire in fastidium, pro Incipere haberi fastidio. Scne. de Benefic.
 lib. 1.
 In hominem ire. Cic. Attico, lib. 2. 22. 2. Equidem antequam le-
 git uas literas, in hominem ire cupiebam.
 Dolo ire in hostem. Stat. 10. Thebaid. 51.
 Ire in ius ad aliquem. Plin. de Viris illust. 72. p.
 In lacrymas ire. Stat. 11. Thebaid. 39.
 In lium ire. Ouid. 6. Fast. 18.
 I in malam rem. Plaut. Poenulo, 14. 51.
 Ire in matrimoniu sine dote, dicitur puella. Plau. Trinum. 11. 3.
 In melius ire. Tacit. lib. 12.
 Ire in neruum. Terent. Phorm. 4. 4. 15.
 Ire in opus alienum. Plaut. Millie, 12. 6.
 Ire in orbem. Vide Orbis.
 In ora alicuius ire. Valer. 7. Argon. 59.
 Vix animos, dextramq; tenens, quum ipsa loquantis
 Iret in ora deæ: tanta pudor astuat ira.
 In penas ire. Ouid. 6. Metam. 13. 4.
 Ire in possessionem. Cic. 3. Verr. 89.
 Ire in regna. Ouid. 2. de Remed. amor. 18.
 In rixam non ibimus. Quintil. lib. 6. cap. 4. 11.
 In scelus ire. Ouid. 6. Fast. 106.
 Ibit in secula nomen tuum, id est, memoria tui erit sempiterna.
 Plin. in Paneg. 91.
 In sententiam alicuius ire. Cic. Lentulo, li. 1. 2. 7. Ibidem, 4. De
 tribus legatis frequentes iterunt in alia omnia.
 Ire in sententiam alicuius, uel Pedibus ire in sententiam, Est al-
 terius sententia, non uerbo, sed corpore accedere. Liu. 7. ab
 Vrbe, 66. Qui hoc sentitis in dexteram partem pedibus
 transtite, que maior pars erit, eo stabiur consilio. deinde sic
 quenter omnes in dexteram partem pedibus transferunt.
 Cic. 11. Philipp. 299. Dixit tamen, si quis eorum, qui post se
 rogati essent, grauiorem sententiam dixisset, in eam se iu-
 rum. Nos hodie id idem dicere uocamus. Hæc ratio inuenta
 est, quod nonnunquam est plus satis longum audire singu-
 los dum plurimi sunt: uel duo capita, sententiarum sunt: ut
 res expeditores fiant. Aliquando ne pedibus quidem præ
 multitudine in sententiam ire possimus: ideoq; manu sen-
 tia significamus. Quod Quintilianus intelligit, ubi ait, Ma-
 nibus, pedibusq; limus in sententiam necessitatis. Vide Gel-
 lium lib. 3. cap. 18. Et Erasmus in Chiliad, in prouerbio, Pe-
 dibus in sententiam discedere.
 Ire in somnum. Plin. lib. 26. cap. 8. 28.
 Ire in subsidium. Cic. ad Atticum, lib. 8. 161. 2. Item, Ire substi-
 dio. Caesar. 7. bel. Gall. 244.
 Ire in suffragium. Plin. lib. 18. cap. 6. 10.
 In thalamos ire. Lucanus lib. 8. 18.
 Ire in uigiliam. Plaut. Pseud. 20. 75.
 Ire per. Liu. libro 2. Decad. 5. Neminem eorum per Italian
 ire licitum.
 Ire per amnes. Ouid. 14. Metam. 118.
 Ire per annos fratris. Ouid. ad Liniam, 83.
 Verba per attentionem aurem ire. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 4.
 Ibit per gladios (hei mihi) noster amor. Ouid. epist. 16. 50.
 Per medium ire. Quintil. lib. 4. cap. 2. 24.

Ire lon

ire longius per mores. Ouid. 2. de Arte. aman. 81.
 Per singulas causarum iudicialium partes ire. Quintilianus li.
 7. cap. 2. 45.
 Per omnes & personas & affectus Comediam ire. Quintil. li.
 1. cap. 8. 5.
 Per omnes rerum species artes eunt. Quintil. lib. 2. cap. 5. 15.
 Sub amplexu ire alicuius. Ouid. epist. 16. 19.
 Sub furcam ire. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 13.
 Comitem alicui ire in. Lucanus lib. 9. 5.
 Ire comitem marito. Ouid. 3. de Arte amandi. 4.
 Ibis nuntius. Virg. 2. Aeneid. 110.
 Ire accersitum. Terent. Eunuch. 5. 2. 53. Idem Heaut. 2. 3. 74.
 Hoc uide in mea uita tibi laudem is questum scelus.
 Ire consultum male alicquem, pro Incommodare alicui. Plautus
 Bacchid. 11. 36.
 Eunt depressum, pro Deprimunt. Plaut. Cist. 2. 29.
 Ire datu operam amico, pro Inuare amicu. Plaut. Poenul. 7. 9.
 Ire dormitum. Plaut. Curcul. 4. 28. Sic, ire cubitum. Cicer. pro
 Rosc. Amer. 38.
 Ire habitum honorem alicui, pro Honorare. Plaut. Cist. 2. 3.
 Ire opitulatum, Opitulari. Plaut. Milit. 10. 27.
 Ire oppugnatum, Oppugnare. Plaut. Bacchid. 2. 2. 51.
 Ire perditum, pro Perdere. Liu. 2. bell. Maced. 96.
 It dies, pro Præterit, & elabatur. Plaut. Pseud. 5. 13.
 It dies: ego mihi cessos: præ puere.
 It dies nostro omina. Plaut. Casin. 10. 74.
 Flumius it. Virg. 8. Aeneid. 143.
 It lucrum ad me. Plaut. Poenulo. 9. 70.
 Luna it per caelum obtusis cornibus. Virg. 1. Georg. 87.
 Eunt præcipites mores: Hoc est, in malum declinant. Liuus 1.
 ab Vrbe. 6.
 Puppis it per fluctus. Stat. 2. Achil. 1.
 It res. pro Succedit. Cic. Attico, lib. 14. 318. 6. Ibidem, 313. 2.
 Incipit res melius ire quam putaram.
 Semina eunt equaliter in agros. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 7.
 Quo cunq; ferunt pedes, ire. Horat. Epod. 16. 4.
 It tu hinc quò dignus es, quam penè tua me perdidit proterui-
 tas. Terent. Heaut. 4. 6. 9.
 Eo hinc. Plaut. Amphit. 6. 3. Mihi necesse est ire hinc.
 I præ, pro. Præi. Plaut. Curcul. 10. Terent. And. 1. 14. 4. Edamus
 iam nunc intro. s. 1. 1. præ. sequar.
 Ibo quò profectus sum. Plaut. Aulul. 5. 40.
 I sanè. Plautus Epid. 2. 74.
 Ire, cum infinitiuo. Stat. lib. 4. Sylvarum, 4. 13.
 Forfitan Ausonias ibis frenare cohortes.
 Eamus uisere. Terent. Phorm. 1. 2. 53.
 Tunc. Iuuen. Satyr. 12. I nunc, & uentis animam committe.
 Ire melius est. Plaut. Milit. 20. 63.
 Ire, pro Venire aliquando ponitur. Terent. Adelph. Quæso ut
 una mecum ad matrem uirginis eas.
 Itur, impersonale. Terent. And. 1. 5. 17.
 — ea quoniam meminì obrudi potest.
 Itur ad me. Virg. — sic itur ad astra.
 Aeternas itur in usq; moras. Claud. ad Probinum, 26. 2.
 Ibitur. Plaut. Trucul. 13. 17. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 5.
 Ibat in eam sententiam: quom Clodius rogatus diem di-
 cendo eximere cepit.
 Eat ir. Senec. Med. 7. 6. Idem Thyeste, 5. 17.
 Iretur. Papinianus in l. pupillus. ff. de fideius. tutor. Iudice de-
 fecto, prius quam ad eum iretur.
 Iri. Terent. And. 1. 2. 6. Qui postquam audierat nō datum iri
 filio uxorem suo. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 9. Item ante nō
 esse itum obuiam, ne tum quidem quom iri maxime debuit.
 Debitum iri. Scæuola in l. respiciendum. ff. si certum petatur.

Respiciendum enim est, an (quantum in natura hominum
 sit) possit sciri eam debitum iri.
 Vid eundē & uitandæ. Claud. 2. in Eutrop. 84.
 ¶ Iens, euntis (deleuōis) Qui huc & illuc proficiscitur: quē
 peregrinum uocant. Plaut. Milit. 10. 81. Deum uirtute eun-
 tem hospitio accipere, apud me est comitus.
 Oculi euntes. Stat. lib. 5. Thebaid. 97.
 Incidere eunti & in euntem. Vide Incido.
 ¶ Iturus, pen. prod. (περὶ τοῦ εὐδου) Participium. Cic. 3. Verr.
 34. De te in consilium iturum putasti.
 ¶ Itus, itus, itui, Verbale (βαδισμα) Cic. Attic. lib. 15. 324. 3.
 Quis porro noster itus, redius, uultus, incessus inter istos
 Sueton. in Tiberio, cap. 38.
 ¶ Itio, itionis, Verbale (βαδισις) Teren. Phorm. 5. 9. 23. Hæc
 cine erant itiones crebre, & mansiones diutine Lemni
 Obuiam itio. Cic. Attico, lib. 11. 224. 1. De obuiam itione ita
 faciam ut suades.
 Dare itionem domum. Cic. 1. de Diuina. 120.
 ¶ Ito, itas (φορτω) Itare, Frequentatiuum, Frequenter ire.
 Suet. de Claris Rhetoribus, 1. b. Maiores nostri que liberos
 suos discere, & quos in ludos itare uellent, instituerunt.
 Eo daæ] ἰσοδαξ Partes quædam Caucaasi montis à Barbaris
 uocantur. Vt author est Strab. lib. 11.
 Eo danda] Ichthyophagā in insula deserta in Arabia, teste
 Plin. lib. 6. cap. 28.
 Eone] eones, Arbor. Plin. lib. 13. cap. 2. Alexander Corne-
 lius arborem eonem appellauit, ex qua facta esset Argo, si
 millem robori uscum ferenti, que nec aqua, nec igni possit
 corrupti, scuti nec uiscum, nulli alij cognitam, quod equi
 dem sciam. Hec ille, quem uide.
 Eos] Montis nomen in sinu maris rubri, Azaratis populis
 Arabia finitimus, authore Plinio lib. 6. cap. 29.
 Eos] priore syllaba prod. quia per n scribitur (ἰός) Aurora.
 Ouid. 3. Fast. 176.
 Tres ubi luciferos ueniens præmiserit Eos. Idē 4. Fast.
 Proxima uicticem quom Romam inspexerit Eos. Scri-
 bitur etiam per epsilon: & tunc priorem syllabam corrigit:
 aspiraturq; à nonnullis.
 Eous] pen. prod. (ἰός) Oriens dicitur, ab ἰός, quod est ma-
 ne & aurora. Capitur etiam adiectiue pro Orientalis, pri-
 mamq; habet indifferentem, quia interdum per n scribitur,
 interdum per epsilon, ut Fluctus Eous. Virg. 3. Aeneid. 107.
 Portus ab Eoo fluctu curuatus in arcum. Lucanus,
 Tradimus Hesperias gentes, aperimus Eoas. Id est orien-
 tales. Propert. lib. 2,
 Siue illam Hesperijs, siue illam ostendet Eois:
 Vret & Eous uret & Hesperios.
 Celum Eoum. Ouid. 3. Metam. 40.
 Equi Eoi. Virg. 2. Aeneid. 84.
 Gelu Eoum. Propertius lib. 1. eleg. 15. 5.
 Mare Eoum. Tibull. lib. 2. eleg. 2. 4.
 Opes Eoe. Ouid. 1. de Arte aman. 41.
 Orbis Eous. Ouid. 3. Fast. 94.
 Partes Eoe. Ouid. 1. Fast. 28.
 ¶ Eous, pen. prod. Subst. (ἰός) Vnus ex equis Solis: quasi lu-
 cifr ac orientalis: quod manè assurgens orbem illuminet.
 Ouidius 2. Metamorphos. Interea uolucres Pyrois,
 Eous, &c.
 Eous, pro Lucifero. Virg. 1. Georg. 58,
 Aut quom sole nouo terras irrorat Eous. de quo etiam Cim-
 na in Smyrna sic ait,
 Te Matutinus stentem conspexit Eous,
 Et stentem paulo uidit post Hesperus idem.
 Eou[cp] Vide Eo aduerbium

Epacria] ἑπακρία, Attici agni oppidi, unū ex his que à Ce-
 crope in ciuitatis formam sunt redacta. Author Stephan.
 Epacta] uerti potest intercalatio (ἐπακτοὶ ἡμέραι) interca-
 lati dies. ἑπακτο, intercalo & intrinsecus addo) Quidam A-
 strologi sic definiunt: Epacta est numerus triginta non ex-
 cedens, proneniens ex superabundantia anni solaris, ad an-
 num lunare cōmunē. Officium Epactæ est ostendere etate
 Lunæ: nulla autē etas Lunæ est maior quam triginta dierū.
 non debet igitur Epacta maior esse.
 Epactra] ἑπακτρα, Dicitur piscatoria nauigia: nam & pesca-
 tores nuncupatur epacteres quādoq; Cel. Rhod. li. 28. c. 18.
 Epagerita] Populi in regiōis Colchicæ tractu, à tergo Pi-
 tyus oppidi opulētissimi ab Heniochis direpti. Author
 lib. Plin. 6. cap. 5.
 Epago] onis (ἐπαγος) A' Græcis uocatur artemon nauis,
 siue trochlea, qua funes ductarij, & cetera nauis arma men-
 ta explicantur, quāq; maiora onera ex portu in nauem at-
 tolluntur. Virruuius Ergatos uidetur appellare.
 Epagogē] epagoges, pen. prod. (ἐπαγωγῆ) Figura que fit
 ex rerum similitudine collatione, uel argumentorum, saluata
 men similitudine rerum: ut Virg.
 Impropiūm aspris uelut qui sentibus anguem
 Presit humi nūens. Et Cicer. pro Rosc. Amer.
 70. & 78. comparat occupationes Iouis Optim. Max.
 Sylla rebus gestis propius. Argumentorū autē, ut Lucretius,
 Nam si tu fluctus, undasq; ē gurgite salso
 Tollere decreris, uentum per uis Hematium tu
 Ventum inquam tollas. Iulius Rufianus.
 Epagogia] ἐπαγωγία, Apud Græcos scitè admodū nūcupā-
 tur præputia, ducto inde, ut Cælius putat, uocabulo, quia uis
 fuerit collibitū inducitur, retroq; agitur. Vide eū li. 4. c. 6.
 Epagris] ἐπαγρις, insula una ex Cycladibus, que notiore no-
 mine Andros appellatur, teste Plin. lib. 4. cap. 12.
 Epaminondas] ἐπαμινώνας, Thebanorum dux præstan-
 tissimus, cum quo (inquit Trogius lib. 6.) Thebanorum glo-
 ria & nata est & extincta. Tandem apud Mantineam cum
 Lacedæmonijs congressus, uicit, & cecidit, ut scribit Cice-
 ro in epistula ad Lucetū. De Epaminonda Plutar. in Parall.
 Epanadiopolis] penult. product. (ἐπαναδιπολις) Figura,
 quom idem uerbum in eadem sententiā, & primum est, &
 extremum: ut,
 Ante nouis rubeant, quā prætā colorib. antiē. Rufian.
 Epanalepsis] ἐπαναλεψις, Repetitio sententiæ propter a-
 liam necessariam causam, non ut fit in figuris elocutionis.
 Cic. pro Rab. Libenter si esset integrū profiterer idem; Sa-
 turninum C. Rabinij manu interfectum: nihil me iste clamor
 commouet. usq; huc. Libenter inquam profiterer.
 Epanalepsis est etiam eorundem uerborum simul positurum,
 eiusdemq; sententiæ post multa interiecta, cum aliqua pe-
 riodi conclusione facta repetitio: ut,
 Huc pater ò Lenæ, tuis hic omnia plena
 Mumeribus, &c.
 Huc pater ò Lenæ ueni. Hæc Rufianus. Verba Cice-
 ronis pro Rabinio perduel. reo. 12. aliter nunc legunt, quā
 legerit Rufianus.
 Epanaphora] pen. cor. (ἐπαναφορὰ) Figura est, quom ab
 eodem uerbo plures inchoate sententiæ incipiunt: ut,
 Hic gelidi fontes, hic mollia præta Licorij
 Hic nemus, hic ipso tecum consumere eio. Rufianus.
 Epangelia] ἐπαγγελία, Dicitur, quom quis accusatur, quod
 præter leges concionetur, aut Republicam capessat. Au-
 thor Cel. Rhodig. lib. 8. cap. 4.
 Epanoos] pen. cor. (ἐπανοός) Figura est cum duabus

Breuius, pluribusue propositis, ad singularem enarratio-
 nem recurritur: ut, — diuellimur inde
 Iphitus & Pelias mecum: quorum Iphitus æuo
 iam grauior. Rufianus.
 Epaphroditus] ἐπαφροδίτης, Grammaticus fuit, patria
 Cheronæus, Archie grammatici alius & discipulus, quē
 Modestus Aegypti præses sibi coemit, & filium suum Pite-
 linum eidē in disciplinā tradidit, quē ille Rome iustituit sub
 Nerone: mortuus est hydropisi. Reliqua uide apud Suidam.
 Epaphus] pen. corr. (ἐπαφος) filius Iouis ex Io uel Iside.
 Ouid. 1. Metam. 151, quom fabulam ius enarrasset, de Epā-
 pho hæc subiungit,
 Hinc Epaphus magni genitus de semine tandem
 Creditur esse Iouis, perq; urbes iuncta parenti
 Templā tenet.
 Eparchia] ἐπαρχία, A' Græcis dicitur, quam Latini pro-
 uinciam, siue præfecturam appellant: unde & Eparchus,
 Prouincie præses, & Eparchiotes, Prouincialis.
 Eparmata] ἐπαρματα, Hippocrati dicuntur tumores sca-
 cundum aures præter naturam in ægrotantibus exorti. Au-
 thor Galen. in 6. Hippoc. de morb. uulgar.
 Epastus] Participium passiuum ab epascor, apasceris, idē
 quod pastus. Ouid. in Halienticis.
 Vt Scarus epastus solus qui ruminat herbas.
 Epatarius, Epaticus] Vide Hepar.
 Epaulia dona] ἐπαυλία δῶρα, Dicebantur, que Græcorū
 more postriduano nuptiarū die sponsæ pater, pompæ cuius-
 dam imagine quadam sponso proferebat, ducto inde uoca-
 bulo, quod in sponsi aulam tunc primum diuertisset sponsa.
 Erant autē hæc munera aurea pleraq; sine gemata, pectines,
 alabastri, sandalia, thecæ, myraliptra. Sunt tamen qui epau-
 lia diem ipsum post nuptias secundum appellari opinentur.
 Ex Cel. Rhod. lib. 28. cap. 18.
 Epeclia] ἐπέκλια, Vt ex Appione ac Diodoro refert Cæ-
 lius, tragemata uocantur, que post cenam dari consueue-
 runt. Vide lect. Antiq. lib. 27. cap. 17.
 Epei] ἐπει, Populi in occidentali ora Peloponnesi, alio no-
 mine Elij dicti, teste Plin. lib. 4. cap. 5. cuius sententiæ etiam
 Stephanus subscribit. Homerus tamen in Catalogo nauū,
 Epeorū urbem diuersam facit ab Elide, quā uidetur Ea-
 peorū iuri subicere. Vide Strabonem lib. 8.
 Epelanetes] Epe, Piscis modicus est, in Sequanæ ostio frequens
 Rothomagum usq; , squamis argenti modo nitescens, ubi
 cuius si in propinqui astes, putes uolis te circumfusum. Ex
 Cel. Rhodig. lib. 28. cap. 7.
 Epenthesis] pen. cor. (ἐπεπθεσις) Est appositio quædam
 literæ uel syllabæ ad median dictionem, ut productior fiat
 uel quantitate, uel una syllaba. Literæ uel syllabæ: ut Belli-
 quidæ, pro Reliquias induperator, pro Imperator. Hanc au-
 tem alij epenthesin, alij parenthesis uocant.
 Epetini] ἐπετινοί, Liburniæ populi, qui in Salonam coloniā
 iura petunt, ut refert Plin. lib. 3. cap. 22.
 Epeus] ἑπει, pen. prod. (ἑπειός) Bndymionis filius, &
 Peonis frater, à quo Epæa ciuitas in Græcia. Hic Troianis
 equi faber fuit, Virg. 2. Aeneid. 53,
 — ipse doli fabricator Epeus.
 Ephaptis] ἑφαπτις (ἐφαπτις) Clementi Alexandrino lib. Pedag.
 2. cap. 10. inter uestes muliebres ponitur. Est autem (ut nō
 nullis placet.) lena pretiosior.
 Epharmiota] Crete sic ferui dicti sunt, sicut Lacedæmonijs
 Eiozæ, peculiari illo nomine nunquam alijs quā feruis at-
 tributo. Vide Alex. ab. Alex. lib. 3. cap. 20.
 Ephebus] ἐφεβός, penult. prod. (ἐφεβός) Qui ad pubertate
 tis annos peruenit, quasi in ἰβός. Terent. And. 1. 12. 4.
 Nam

Nam is postquam excessit ex ephelis Sofia.
 Idem Eunuch. 5. 1. 8.
 — quis fuit igitur? iste Charea. r. Qui Charea? f. iste ephelus frater Phadræ. Hæc citat. Cic. 2. de Orat. 177.
 Idem pro Flac. 40. Et l. de Nat. deor. 107.
 Animus ephelis atate exijt, dixit Plaut. in Merc. 3. 40.
 Greges ephelorum. Cic. 1. de Nat. deor. 106.
 Amans ephelus. Horat. 2. epist. 1. 35.
 ¶ Ephelia, ephelia (ἐφελία) Pubertas, id est prima ætas adolescentiæ.
 ¶ Ephelium (ἐφελίον) Pars ea palæstræ, in qua epheli exercebantur. Vitruvius, in duplici portico collocantur hæc membra: ephelium medio. hoc autem est exhedra amplissima.
 Ephelicum] ἐφελίον, Locum in theatro constructum, ubi iuvenes ludos spectarent, nulliq; alij usui deserviens, teste Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 16.
 Ephelicus] pen. cor. Ephelicus dicebatur Academicus, quod nihil certò neq; pronunciare neq; constituere volebant de re aliqua, more aliorum philosophorum: sed sententiam suam animo continebant, semperq; se melius consultaturos dicebant: unde et Sceptici alio nomine uocati sunt. Budæus cumtatores et hesitatores dici posse autumat, ἀπό τῶ ἐπίστατον, quod assensionem retinere significat, auctore Cicerone. Vide Sceptica.
 Ephedra] ἑφεδρά, Dioscoridi, Herba est alijs nominibus Caucò et Anabasis appellata. Nasctur uentofo ferè tractu, scadens arbores, et ex ramis propedens, folio nullo, cirthis numerosis, qui sunt iuici geniculati. Hæc Plin. lib. 26. cap. 13. Hac muliercula utuntur ad uasa lignea emundanda, pestimiq; opifices ad buxi scabritiem expoliendam. Vulgò Prelam uocant.
 Ephegelis] ἐφηγέλις, Causa uel iudicij genus, quum accusabatur is cui regione aliqua interdictum erat, ut exuli aut homicidæ. Ex Calepino.
 Ephelcis] idis, pen. corr. (ἐφελκίς) Medicinam professis cristula dicitur, quam extrahit plerunq; iustis uehementior: sed et in ulceribus ephelicia intelligit Galenus. Vide Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 8.
 Ephelis] pen. prod. (ἐφελίς) Tuberculum, seu aspreo cutis in facie, ex ardore solis prognata. Calep.
 Ephelator] apud Firm. lib. 8. cap. 15. Vide Petaminarius.
 Ephemera] siue Ephemeris (ἐφήμερος) Febris est unius diei, quam et Latini diariam appellant, eo quod diei unius (quantum in ipsa est) spatium terminetur. De hac uide Galen. in lib. 2. Aphorism. Hippocr.
 Ephemeris] pen. cor. huius ephemeridis, f. g. (ἐφήμερις) Vide Commentarius. Iuuen. Satyr. 6.
 In cuius manibus ceu pinguis succina tritas
 Cernis ephemeridas. Propertius lib. 3. eleg. 23. 4.
 Dure ephemerides. Cic. pro Quint. 39. Discedens in memoriam redijt Quintus, quo die Roma in Galliam profectus sit: ad ephemeridem reuertitur, inuenitur dies profectiois.
 Ephemeron] pen. cor. Animal ortum apud Hippanin fluium apud Bosphorū, auctore Aristotele, lib. 5. Animalium.
 Ephemeron, Genus herbe, folia habens lilij, sed minoræ, caulem parem, florem cæruleum, semen superuacuum. Plin. lib. 25. cap. 13. 24.
 Ephelia des] pen. cor. insule que à Latinis Vulcania et Aeolie dicuntur: quod Aeolus Iliacis tæporib. illic regnarit.
 Ephestij] ἐφῆστιοι, A Grecis diij appellantur, qui à nobis Penates et Lares, quod aris et focis præsidere putantur. Appellatione enim τῶν ἐστίας, Greci scum seu Læremim-

telligunt.
 Ephestria] ἐφῆστρια, Thebis festa fuerunt ob Tiresiam constituta, in quib. ipsius simulachrum uirilib. uestimentis exuebatur et muliebrib. induebatur: moxq; illis ademptis, iterum uiriliter imponebant, alludentes ad ipsius Tiresiæ simbulam, de qua poeta et Greci et Latini adeò multa dicunt uerò sunt Ephestria, ἀπό τῆ ἐφῆστιας, id est à superiore uerste, qua iuduebatur.
 Ephestris] idis (ἐφῆστρίς) uestis que supra arma iudui solet. Baysius putat eandem fuisse ei, quam Romani paludamentum appellarunt.
 Ephesus] ἑφεσός, Ionie urbs, insignis quondam sume, et Diane spectatissimo templo, tum et clarorum uiuorum, quorum genitrix fuit, dignitate: ab Androcho Codri Atheniensium regis filio condita, ut ex Phericide scribit Strabo. Iustinus lib. 2. ab Amazonib. conditam scribit, quod ipsum et Plin. lib. 5. cap. 29. II. confirmat. Eius alumnus Heraclitus fuit cognomento Scotinus hoc ipso commentabilis, quod quum Hermodorum uirum probatissimum in exilium ob iustitiam et uirtutis amorem, actum uidisset, omnes Ephesios dignos esse dixit qui strangularentur, ut scribit Strab. Cic. Att. lib. 5. 100. 1.
 ¶ Ephesinus, pen. pro. Adiectiuum, ut, Ephesina mulier. Cic. 3. Philip. 34.
 ¶ Ephesus, Adiect. (ἐφεσός) Cic. 1. de Diuin. 86. Quanoctie templum Ephesiæ Diane deflagrauit.
 Ephesium] ἑφεσίον, Arx olim Massilienisum dicta, teste Alex. Genial. diæ. lib. 6. cap. 11.
 Ephialtes] ἐφιάλτης, et Oetus, Neptuni filij (inquit Seruius) nouem digitis singulis crescebant mensibus, qua freit altitudine caelum uoluerunt enertere, sed confixi sunt sagittis Apollinis et Dianæ. De quibus Virgilius 1. Georg. 56. Vide Aloeus. Fuit præterea Ephialtes quidam, qui in pauperrimo tenuissimq; cultu semper uixit, omnium tamen optimus atq; iustissimus. Videndus Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 11.
 Ephialtes] huius ephialtæ, m. g. (ἐφιάλτης) Incubus, quasi dicas Insultor. Vide Macrobius in Somn. Scip. lib. 1. cap. 3. et Dioscorid. lib. 3. cap. De Peonia.
 Ephippium] ἐφίππιον (ἐφίππιον) Ornamentum equorum est: proprie tegmina seu stragula significans, quibus equi sternuntur, uel sella equis ad insidendum imposta. Horat. in epistola ad uillicum.
 Optat ephippia bos piger, optat arare caballus. Gellius libro 5. capite 5. Equitatum frenis, ephippijs, monilibus, phaleris præfulgentem. Cicero tertio de Finib. 24. Puto concedi nobis oportere ut Græco uerbo utamur, si quando minus occurret Latinum, ne hoc ephippijs et acratophoris potius q; proegmenis et apoproegmenis cõcedatur.
 ¶ Ephippiarij equi, quibus sella imponuntur, propter molliorem uecturam. Calep.
 ¶ Ephippiati, (ἐφίππια ἵππων) qui ephippia habent in equis. Cæsar de Suenis lib. 4. bel. Gal. 470. Non eorum moribus turpius aut inertius habetur, quam ephippijs uti: itaq; ad quenuis numerum ephippiatorum quamuis pauci, adire audent.
 Ephippos] ἐφίππος, Latine equestris, Veneris cognomen tum, quod ab Anea filio prorepsisse uidetur, qui diurna sessus nauigatione demum inscenderit equum, atq; ea effigie coli matrem insituerit. Vide Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 18.
 Ephodi] pen. corr. Firmic. lib. 6. cap. 32. titulus est, Generales cuiusq; genitura ephodi, id est, ingressiones, initia, et institutiones.
 Ephori] ἐφῆροι, magistratus Lacedæmoniorum. Erant enim ephori,

ephori, tales apud Lacedæmonios, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo sic oppositi legibus sunt, ut apud Romanos Cõsules Tribuni. Ve enim à Cõsilibus ad Tribunos pronocare quisq; poterat: sic Lacedæmonij à Regibus ad Ephoros. Satis cõstat ab Ephoris Reges electos, alios fugiss, alios interemptis. Olim pro ministris regij fuerunt, paulatim deinde omnè potentia in se transferentes, ad id licentia peruenerunt, ut sensim à rege magistratum proprium constituerint, nomine Ephori. Cic. 3. de Legib. 24. De eorum numero fuit Lysander quidam, ut testatur idem Cic. 2. Offic. 117. Ac propter hoc iniurie genus Lacedæmonij Lysandrum Ephorum expulerunt.
 Ephorus] penult. corrept. (ἐφῆρος) Historicus fuit Cumeus. Iso crates auditor, et discipulus Theopompi: cuius uitam et scripta uide apud Suidam.
 Ephopolium] ἐφῆπολιον, Locum dicitur, in quo cibi percocti distrahuntur: et qui eo se fouent questu, ephopole nuncupantur. Auctor Cæl. lib. 28. cap. 7.
 Ephydor] ἐφύδορος, Dicebat apparitor, qui clepsydræ et qualitatem custodiret, ut scribit Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 39. Meminit et Bud. Annotat.
 Ephydron] ἐφύδρον, Herba, que et Equisiti, et Hippuris, et Anabasis appellatur. Vultus Prelam. Vide Hippuris.
 Ephyra] pen. corr. (ἐφύρα) nympa Oceani et Thyos filia. De qua Virg. lib. 4. Georg. meminit.
 Ephyra item, siue Ephyre, pen. corr. urbs Achaie, que postea Corinthus dicta est, in qua pulcherrima et artificiosissima exere fiebant uasa. Ouid. 2. Metam. 81.
 — querit Bœotia Dirce,
 Argos Amymonem, Ephyre Pyrenidas undas. Fuit et alia eiusdem nominis urbs in Epiro: aliaq; rursum in finibus Thessaliæ: item alia nonnullæ, quas uide apud Steph.
 Ephyre, insula est in sinu Argolico, cuius meminit Plinius libro 4. capite 12.
 ¶ Ephyreias, Ephyreiadis, pen. corr. (ἐφύρειας) Que est ex Ephyra. Claud. de bel. Get. 126.
 Scilicet Argolicas, Ephyreiadisq; puellas.
 Cooperat et pulchras iam fastidire Læcenas.
 ¶ Ephyreus, pen. prod. (ἐφύρειος) Adiect. quatuor syllabarum. Lucan. lib. 6. 4.
 In sedit castris: Ephyreæq; micena seruat.
 ¶ Ephyreus (ἐφύρειος) Adiect. quinq; syllabarum. Virg. 2. Georg. 93. Illusaq; auro uestes, Ephyreiaq; era.
 Ephyri] ἐφύριοι, Plin. lib. 4. cap. 2. Aetolorum populi Athamanes, Tymphaei, Ephyri, etc.
 Ephyris] Vrbs Laconie, teste Herodoto.
 EPI. uel EPI. Epistola. EPI. M. Epistolas mist.
 Epia] ἐπία, Oppidum Achaie Straboni. Inde.
 Epi] populi, quibus cum bellum gessit Nestor adhuc iuuenis: postea Helij dicti sunt.
 Epialos] pen. corr. (ἐπιᾶλος) Genus febris est ex pituita quidem frigida, sed uitrea, pituiferaq; nomen ei dedit placidi pellacia ponti subdola, quam Græci uocant ἀλδὲ ἐπιᾶλον. Hermolaus.
 Epibades] pen. corr. (ἐπιβάτης) Naues. Vlp. in l. 1. §. Igitur præpositio, ff. de exercitoria actione. Quædam enim naues onerariæ, quædam (ut ipsi dicunt) ἐπιβάτες sunt. Baysius, Epibades, dicit ut opinor, quasi epibatides, ad epibatas solium, id est, uectores traiciendos. Et fortasse legendum apud Iurifconsultum epibatides. Sed lectoris est iudicium.
 Epibate] pen. corr. (ἐπιβάτης) Milites clastarij dicuntur: hoc est milites in nauibus meretes. Hirius 4. bel. Alexandrini. Capta est una hostium quadremis, degressa est altera, deinde omnibus epibatis nudate. Idè bel. Afric. lib. 5. 243.
 Thesauri pars 2.

Ibiq; Getulis remigibus, epibatisq; complet. Apud Græcos epibate pro uectoribus etiam accipiuntur, id est, ὑποπλοῦν τῶν ὑποπλοῦν.
 Epibatira] ἐπιβάτιρα (ἐπιβάτιρα) Scala nautica, quibus in nauim conscenditur. Ex Calep.
 Epibatigæ] ἐπιβάτιγαι, Naues eadem que uectoriæ, id est, uectorij ductrices iuncto nomine ex (ἐπιβάτης) id est, uector, et ἄγω, duco. Vlp. l. 1. §. 5. ff. de exerc. actio. Quædam enim naues onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt (ἐπιβάτιγαι) sunt, et plerofq; mandare scio ne uectores recipient, et sic ut certa regione, et certo mari negotietur.
 Epibatitios] ἐπιβάτιτιος, Apollinis cognomen tum, cui templum in Tronze dicebat Diomedes, quod in reditu ab Ilio euasisset tempestatem, qua Græcorum afflicte sunt opes. Ex Cæl. Rhod. lib. 11. cap. 24.
 Epiblema] ἐπιβλήμα, uestimentum exterius, amiculum, stragulum, torale, apud Galenum, παρὰ τὸ ἐπιβάλλομαι τὸ ἐπιβλήμα, auctore Bud. in Comment. Ling. Græc. e. Quamquam aliud significare uideatur apud D. Mattheum cap. 9. Hoc autem genus uestimenti inter muliebria ponit Pollux lib. 7. cap. 13. Vbi Paludamentum uertit Qualtherus.
 Epicataphoram] uocant celestium periti supernam portam: quippe loca nuncupat quædam pigra in celo, deiectaq; quia nulla cum horoscopo societate iungantur. Verba sunt Cælij Rhod. lib. 11. cap. 2.
 Epicauma] ἀτὶς (ἐπικαύμα) oculi ulcus crustosum, sordidum, et impurum, humore sedo iugiter effluente: ita dictum à quadam adustionis similitudine. Huius meminit Galen. lib. 8. mit. medic.
 Epicedium] ἐπιπέδιον, Carmen quod in laudem defuncti ante cadaver sepulchrum cani solet, aliter Nenia uel Monodia dictum. Siphont.
 Epicephalium] ἐπικέφαλον, g. Tributum in singula capita imperatum. Cic. ad Attic. lib. 5. epist. 16. Audiuimus nihil aliud, nisi imperata uenire pœdicia, soluere non posse. Idem Fam. lib. 3. epist. 8. exactiõnem capitum uocati Principes, inquit, ciuitatum à me postularunt, ne in uenditionem tributõrum, et illam acerbissimam exactionem capitum atq; ostiorum, inducerentur sumptus minime necessarij: Similis erat columnarj exactio, hoc est, tributum in singulas adium columnas imperati. Vide suo loco.
 Epicerides] ἐπικέριδες, Vir Cyrenensis, qui ob singularis uia in populum Atheniensem liberalitatem, amplissimis uicissim ab illo honoribus est affectus. Vide Demosth. in orat. adauer. Leptini.
 Epicharis] ἐπιχαρίς, Mulier libertina fuit, quam in conuersione Pisoniana, iussu Neronis per omnia fœda exempla cruciatam, non uerbera, non ignes, non tormentum ira peruincere potuit, ut se consciam fateretur. De hac Alexan. Genial. diæ. lib. 1. cap. ult.
 Epicharmus] ἐπιχάρμος, Siculus poeta Comicus et Philosophus, Pythagoræ auditor, scripsit de natura rerum et medicina commentarios. Epicharmi sententiam de morte refert Cic. lib. 1. Tusc. quæst. Emori nolo: sed me esse mortuum nihil existimo. Horat. 2. epist. 1. 12.
 Plautus ad exemplum Siculi prope rare Epicharmi.
 Epicherema] pen. prod. (ἐπιχέρημα) epicherematis, n. g. quid significet, docet Quint. lib. 5. capite 10. his uerbis: Epicherema Valgius aggressionem uocat: Celsus autem indicat non nostram administrationem, sed ipsam rem, quæ aggreddimur, id est, argumentum quo aliquid probaturi sumus, etiam si nondum uerbis explanatum, tam tamen mente conceptum, epicherema dicit. Quidam epicherema ratione epellauerunt. Cic. melius ratiocinationem iugamquam et ille

homeri

nomen duxisse magis à syllogismo uidetur. nã & statim syllogisticum, ratiocinatum appellat, exemplisq; utitur Philosophorum. Et quoniam est quedam inter syllogismum & epichereia uicinitas, potest uideri hoc nomine recte abusu.

Epichrista] ἐπιχρίστα, apud Galenum in eundem ferè usum accipiuntur quo circumlitiones, quas Dioscorides περιχρίστα uocat, & epichrista appellat, à circumlitione, quod est ex-polire. Nam & in pictura circumlitionem uocat ipse, quum operibus iam perfectis, manus quedam salutaris admouetur ultima, que illa ipsa properante lambenteq; penicillo circumlegat, atq; reuifitet. Hermolau.

Epichylis] ἐπιχύλις, uasis genus est, teste Var. lib. 4. de Ling. Lat. è Græcia primiti aduectum, nomen habens ἐχὺς & χύλις, hoc est, ab infundendo. Vnde nonnulli etiã infundibulum hoc nomine appellant. Huius fit mentio ab Athenæo.

Epichilides] ἐπιχίλιδες, Genus carminis, quod in Homerum refertur authorè à quibusdam sic dictum, quoniã quum id pueris præcimeret, turdis donabatur, quos Græcorum quidam ciclas appellant. Ex Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 2.

Epiclemidij] ἐπικλημίδες, Græciæ populi. Plin. lib. 4. cap. 7. quo loco de Græcia & Attica, Locris, inquit, deinde Epiclemidij cognominantur, olim Leleges appellati, per quos annis Cephissus defertur in mare.

Epicœnum] ἐπικόνη, Latine promiscuum dicitur. Sunt nomina apud Grammaticos, in quibus obscurior discretio est altero: sepe genere utriusq; sexû confunditur usus: appellatiq; huiusmodi uoces, promiscui generis. Græci ἐπικόνη uocant, passer, miluius, que sub masculino: aquila, mustela, que sub feminino utriusq; genus comprehendunt. Quint. lib. 1. cap. 4. 18. Nec statim diligenter putabo q; promiscua, que Epicœna dicitur, ostenderit: in quibus sexus uterq; per alterum apparet.

Epicomia] ἐπικόμια, Laudationes dicebantur, que in comensationibus post uictoriam concinebantur. Cæl. Rhodig. lib. 7. cap. 13.

Epicopanon] ἐπικόπων, Mensa coquinaria Polluci est: quod uerbum extare in Menandri Messenia idem asseuerat: Quin & apud Iurifconsultum Florentinum, ff. de suppellect. leg. id uerbum reperias notione quam præfruximus. Hæc Cæl. Antiq. lect. lib. 7. cap. 12.

Epicopi] ἐπικόποι, Dicuntur remis apppositi & gubernaculis, uelut epibata Atticis sunt, in nauibus depugnantes. Quamquam & qui aliena iter nauis faciunt, sic dicuntur quoq; quos Hom. ite emporos uocat. Cæl. Rhod. lib. 2. cap. 25.

Epicopus] pen. prod. Adiect. Qui est in procinctu navigationis. Cic. ad Att. lib. 14. 314. Quinto nonas conscendens ab hortis Oluuianis in Phasium epicopum, has dedi literas. Alij legunt Episcopium, Epicopum: remigabilem, ut ita dicat, id est, qui iam in eo erat, ut remis impelleretur.

Epicalis] ἐπικαλῆς, uerbum est Medicorum scholis frequens. Dicitur autem eo nomine aura τὸ ἐπικαλῆς, quum sensum quod malum est, educitur, reponiturq; itidem quod bonum. Cæl. Rhod. lib. 17. cap. 18.

Epistrates] ἐπιστράτης, Atheniensium princeps, teste Cicer. lib. 16. Fam.

Epistrates, pen. corr. Verti potest, Omnia tenens: quo nomine Cic. ad Att. lib. 2. epist. 3. Videtur Pompeium significare: si quidem eo tempore princeps erat in Republica Pompeius. Vide Cn. Pompeius, in Pompeij.

Epicrocum] Genus uestimenti, croceo colore infectum, tenuis & pellucidum. Author Festus.

Epicrotos] ἐπικρότος, Terra dicitur pauca & coplanata, ubi incubet testudo. Author Cæl. Antiq. lect. lib. 10. cap. 3.

Epictetus] ἐπικτίτης, Latine Post que sita, Aetolie pars.

Bisariam enim diuisa erat inam & Antiquam, & Epicteton dicebant. Antiqua ab Acheloo usq; ad Calydonis litus longe intra mediterranea pertinentem, plana & fructuosam, ubi Stratus est ac Trachiniam, optima tellurem habens. Epicteton, seu Post que sita, Locris affinem, usq; Naupactum & Eupalium, asperam sanè sterileq; tenuis Oete, Athaniam, & deinceps montibus atq; genibus, iam in arcton uergentibus. Ex Strab. lib. 10.

Epictetus] pen. prod. (ἐπικτίτης) Philosophus Stoicus, qui ex Hierapoli Phrygia urbe originem ducens, Romã Epaphrodito cuidã Neronis familiaris seruiuit, atq; ad Marci usq; Antonini tẽpora peruenit. Domitiano autem imperante, eius dominatu offensus, Roma Hierapolim migravit: ruitus uerum esse quod est tragicum, patriam esse cuiusq; ubi quis recte ageret. Tanta uero apud omnes homines eius uite admiratio extitit, ut Lucianus Syrus Epicteti lucernã fictilem tribus drachmarum milibus, ob eius auctoritatem, uenisse tradat. Hic enchiridion scripsit, opus utile, quod Angelus Politianus nuper Latinum fecit.

Epicurius] ἐπικίριος, Apollo dictus est, Bassæq; (qui locus est in Cotylion monte prope Phigaliam in Arcadia) celebratus, ubi & templum exstructum habebat, nato inde cognomine, quod in pestilenti morbo tulisset opem. Ex Cæl. Rhod. lib. 19. cap. 1.

Epicurus] pen. prod. (ἐπίκουρος) Atheniensis annos natus quatuordecim, Philosophari cepit in hortis, ut est author Demetrius Magnesi: summum bonum non ut Aristippus in uoluptate corporis, sed in doloris uacuitate ponebat. Diastolica damnabat, quando Philosophia simplicibus ac proprijs rerum uocabulis comprehendere possit. Deos & protudentiam & officium in uita tollebat. Metrodorum Lampſaceni unicum in uita comitem & familiarissimum habuit. Auditor fuit Xenocrati. Author Diogenes Laert. Cic. 2. Offic. 159.

Epicuri de grege porcus, Horat. 1. e. p. 4. 3. Doctus Epicurus. Propert. lib. 3. eleg. 21. 6. Oscanus Epicurus. Vide Oscanico.

Epicureus, pen. prod. Adiect. (ἐπικουρος) Voluptarius. Cic. 1. de Nat. deor. 23. Idem 2. de Diuin. 58. Doleo tantam Stoicos nostros Epicureis irridendi sui facultatem dedisse. Epicureis, subaudi hominibus, Sidorius in epithalamio Polesimij, Ast Epicureos eliminat undiq; uirtus.

Epicurius, pẽ. corr. Adiect. (ἐπικουρος) Author Priapiorum, Vt credas Epicurius citari. Phalencium est.

Epicus] pen. corr. Adiectiuum (ἐπίκουρος) Cic. de Opt. gen. Orat. 142. Ita q; licet dicere & Ennium summum epicum poëtam, si cui ita uidetur, & Pacuuium tragicum, & Cæcilium fortasse comicum.

Epicum poema, Cic. de Opt. gen. Orat. 141.

Epicus, Adiect. est ab Epos. Hinc Epicus uersus dicitur, qui & heroicus, & hexameter, & pythius, ac bucolus, et ab Ennio longus. Author Diomedes. Vide etiam Cæl. lib. 17. cap. 20.

Epidamnus] ἐπίδαμνος, Ciuitas Siciliae, ab Epidamno rege Barbarorum, Sed Romani eo coloniam deducentes, ut ait Plin. lib. 3. cap. 23. Dyrrhachium dici maluerunt, propter inauspicatum nomen Epidamni: tanquam à damno dicitur Epidamnus. Ad hoc allusit Plaut. in Menæmijs, quẽ ait: Ne mihi damnum in Epidamno duas, tanquã nomen inditum sit Epidamno, quod illuc nemo sine damno diuertatur. De hac Lucr. lib. 10. Ad campos Epidamne tuos. Apianus sic habet: Epidamnus rex urbem condidit, que ab ipso nomen assumpsit. Huius ex filia nepos Dyrrhachus portus urbi adiecit, quod Dyrrhachium appellatur, Hæc nunc Segesta dicitur, quam Aeneas condidisse fertur, præposito ibi Egesto, qui eam Egestam nominauit. Sed præposita est ei iterã

tera s, ne obsceno appellaretur nomine. **Epidaphne**] ἐπίδαφνη, Urbis insignis Syria, ad Orontem fluium, una earum que Tetrapolim efficiunt, alio nomine Antiochia appellata, ab Antiocho Seleuci, Nicanoris patre: Epidaphne uero dicta, à Daphne uicino suburbano, quod lucum habebat amœnissimum 1 x x x. stadiorum, & phanium Apollinis cum Diane delubro. Tul. Capitol. Verum postea quã in Syriam uenit, in delicijs apud Antiochiam & Daphniam uixit. Ammian. apud Daphniam amœnum illud & ambitiosum Antiochie suburbanum.

Epidaurum] siue Epidaurus (ἐπίδαυρος) Achaiae urbs fuit pra Corinthum sita. Plin. lib. 4. cap. 5; in Saronico Epidaurum oppidum, Aesculapij delubro celebre. Vetus est ei diacavit angustia, quod multa huius animalis remedia insunt, ut scribit Plin. lib. 29. cap. 4. Atqui animal Aesculapij Epidaurum Romã aduectus est. De quo Valerius in miraculis lib. 1. scribit. Epidaurus hodie, in iuglo Ragusa, Hoc etiam nomine dicta fuit insula iuxta Dalmatiam, in Illyrico mari sita, de qua Lucanus lib. 2.

Illyris Ionias uerges Epidaurus in undas. Fuit aut ferpentum ferax, unde ab Horatio serpentes Epidaurij dicitur. Domitrix Epidaurus equorim. Virg. 3. Georg. 9.

Epidaurus, Adiectiuum (ἐπίδαυρος) ut, Rura Epidauria Stat. 4. Theb. 25.

Tellus Epidauria, Ouid. 7. Metam. 98. Littora Epidauria. Ouid. 15. Metam. 129.

Epidemeticus] de quibus titulus est apud Iustinianum sunt hospitiorum metatores in urbe: hoc est, qui in ualuis ianuarius faciunt inscriptiones, quibus significatur quis in ea domo sit hospitaturus, & idem ualeat quod ad ciuitatem in rem presentem uenio. Vulgus Forrerios uocat. Hæc Alciatus in tres posteriores libros Codicis. Meminit & Cæl. lib. 7. cap. 14.

Epidemia] Est accessus ad ciuitatem aliquam obseruari plerumq; solius. Hæc Bud. in Pand. Epidemiam uocant medici morbum populariter uagantem siue populariter sparsum.

Epidermis] δὲς (ἐπίδερμις) Cuticula est exterior in corpore nostro, alterius animalis, è uera cute uelut efflorescens, adeo tenuis, ut uel atterendo, uel scalpendo facile possit lacerari. Nomen inde habet, quod ἐπίδερμις, hoc est, super uerum cutem sita sit.

Epidicon] ἐπίδικον, uocant Græci quod etiamnum sub iudice uersatur: hinc eleganter uelut ἐπίδικον dicimus, quæ incerta sit ac dubia. Sic & puella nuncupatur ἐπίδικον, ubi ambigi contingit cui nubat potissimum. Cæl. lib. Antiq. lect. 23. cap. 16.

Epidicticon] pen. corr. (ἐπίδακτυνον) dicitur Demonstratiuum. Cic. in Orat. 24. Dulce igitur orationis genus, & solutum, & effluens sententijs argutum, uerbis sonans est in illo epidictico genere.

Epididymis] idis (ἐπίδιδυμις) Latine supergeminalis: est pars quedam animalis gemini, hoc est, testis capiti superimposita, id quod nomen ipsum præ se fert, ex qua multa fistula serosa quodam humore plena ad testem permeat. Author Galen. lib. 1. de Semine.

Epidipnides] pen. corr. (ἐπίδιπνιδῆς) Hoc est, epulae quæ in extrema coena uel prandio adferuntur. Mart. lib. 11. 32. Hinc seras epidipnidas parabit. Phalencium est. Nominatiuum, ἐπίδιπνιδῆς.

Epidires] Oppidum, Berenice aliter dictum, & hoc cognomine ab alijs duobus oppidis, Berenice nimirum, et Berenice Panchryso distinctum. de quo ste Plin. iuba, qui uidetur diligentissime prosecutus hæc, omisit in hoc tractu Berenice alteram, quæ Panchryso cognominata est: & tertiã, quæ Thesauri pars 2.

Epirides, insignem loco. Est enim sita in ceruice longè procurrere, ubi fauces rubri maris 1111. Mill. cccc. pass. ab Arabia distant. Hæc ille lib. 5. cap. 29.

Epidius] c. Authoris nomen apud Plin. in cuius commentarijs arbores aliquando locutus reperire est. Vide cum lib. 7. cap. 25.

Epidius, ut refert Cæl. Vir quidam fuit, qui quum in Sarni fluenta esset præcipitatus, mox cum cornibus extitisse proditum animalibus est, ac momento euanuisse: sed & numinis uice cultum. Vide cum lib. Antiq. lect. 3. cap. 23.

Epidromides] pen. corr. (ἐπίδρομῆδης) Plagarum funiculi discurrentes appellantur, quibus retia panduntur contra cta, & contrahuntur expansa. Author Pollux, qui epidromos tamen & peridromos uocat, ut & Plin. lib. 19. cap. 1. 5. Vidimus plagas tante tenuitatis, ut annulum hominis cũ epidromis transirent. Budeus.

Epidromos] pen. corr. (ἐπίδρομος) Velu in nauis quod retrorsum patitur, auctore Polluce. Cato cap. 13. Vide Acaetium. Sic interpretatur etiã Baysius. Turnebus epidromum intelligendũ putat fune quo lectus subtedatur, in quo seruus cubet: nam lecti subfensi stratis opponuntur.

Epies] Maximus deorum interpres apud Aegyptios. Huic deo attribuebatur accipitris caput, aliq; per multa superstitiona, ut meminit Zoroastres, & pluribus ostendit Eusebius.

Epigamia] ἐπιγαμία, Connubium, affinitas cum alijs gentibus.

Epigastrium] ἐπιγάστριον, A rei anatomice peritis uocatur extrema totius uentris pars, totiq; illud quod intestina tegit, ex cute, adipis musculis octo, & peritoneo copactum: totum aliud spatium comprehendens, quod est à cartilagine mucronata, notisq; costis, usq; ad illa, atq; ad ipsum usq; os pubis. Corn. Cels. lib. 4. cap. 1. Abdomen appellat.

Epigetes] ἐπιγέτης, Nomen Philosophi Byzantini. Item poetæ cuiusdam comici, cuius fabulae recensentur à Suida.

Epiglossis] huius epiglossis, f. gen. siue Epiglottis, epiglottidis, pen. corr. (ἐπιγλωττίς) Minor lingua à Plinio dicitur lib. 11. cap. 37. 47. Tonilla (inquit) in homine, in sue glanadule. Quod inter eas uita nomine ultimo dependet palato; homini tantum est. Sub ea minor lingua epiglossis appellata, nulli oia generantur. Opera eius gemina; duabus interiora fistulis. Interior earum, appellatur arteria, ad pulmonem atq; cor peritens. Hanc operit in epulando ne spiritus ac uoce illat meante, si potus bibusue in alienum deerrauerit trauertem, torquetat. Altera exterior appellatur sanè gula, qua, cibis atq; potibus deuoratur. Caterum epiglotitida uulguis ligum am uocat, que est cartilago laryngis seu tracheae arterie meatu operiens: ne dum cibis assumitur, per cætophæ gum quidquam in pulmones deerrat. Vide Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 15.

Epigotti] pen. corr. (ἐπιγώτιοι) dicti sunt authores secundæ belli Thebani, quasi socius illorum qui primũ consecerant bellum. Græci enim ἐπιγώτιοι, socius appellatur, & qui post gignitur. Inde Euripides tragicus tragediam hoc argumento composuit, Epigonon inscripsit, quæ agi exposcebat uoce magna scenicores et sonora. Ob hoc dixit Cic. lib. 1. Offic. 159. Qui uoce freti sunt, Epigonos, Medumq; qui gestus, Menalippa, Chyrenestrã. Epigoni etiã dicti sunt successores Macedonum ueteranorum, qui sub Alexandro Magno ex Asia ticiis feminis sobolem susceperant, quæ soboles, ut historici memorant, nomen habuit Epigonorum, qui in castris nati, in armis educati, à paruula etate periculis exercitati; laboribus durati, prorsus inuicti exiuerunt.

Epigramma] epigrammatis, pen. corr. n. gen. (ἐπιγράμμα) Latine dicitur inscriptio, uel superscriptio. Cicer. pro Archia

chia, Quod epigramma in eum fecisset tantummodo alter-
nis uersibus longiusculis. Idem ad Att. lib. 1. 11. 23. Epigram-
matis iuis que in Amaltheo posuisti, contenti erimus.

Pernobile epigramma Græcum. Cic. 6. Verr. 113.

Nobile epigramma. Quint. lib. 1. cap. 1. 14.

Epigranea] Fontis nomē in Bœotia, non procul à Dirce al-
tero quoque fonte, ut refert Plin. lib. 4. cap. 7. in descriptione
Græciæ.

Epigraphæ] pen. corr. (ἐπιγραφή) Titulus, inscriptio: item
census, id est, dimmeratio ciuium, & lustrum.

Epifj] Populi sunt qui Elidentes postea dicti sunt, auctore
Tortelio.

Epilepsia] epilepsia, pen. corr. (ἐπιληψία) ueluti quedam
corporis totius conuulsio: unde nomen epilepsie à compre-
hensis & illigatis sensibus affectio cerebro, aut eius uentri-
culis. Hermolaut. Vulgus uocat Morbum S. Ioannis, qui &
Caducus appellatur.

Epilepticus, pen. corr. (ἐπιληπτικός) Comitialis dicitur, au-
thore Hermolao.

Epilimma] inquit Festus, Genus uilissimi unguenti.

Epilogismus] ἐπιλογισμός, Ratio est, que id quod ab intel-
ligentia diuertit, in firmam certamque notitiam adducit. Ga-
len. libro Finit. medic.

Epilogus] pen. corr. (ἐπιλογος) Conclusio, Peroratio, &
nouissima pars orationis. Cic. 4. de Fin. 38. Patronusne cau-
se in epilogo pro reo dicens, negaret esse malum exilium,
publicationem bonorum, &c.

Conclusiones apud Græcos ἐπιλογονominantur. Author ad
Heren. lib. 3. 85.

Epilogus, Peroratio dicitur. Cic. de clar. Orat. 65.

Leniores epilogi. Quint. lib. 6. cap. 1. 37.

In epilogo misericordiam mouet Orat. Cic. 2. de Orat. 154.

Epimachus] ἐπιμαχος, penultima correpta. Nomen uiri
proprium.

Epimaranitæ] Populi in Arabia, flumini Canis propin-
qui, auctore Plin. lib. 6. cap. 28.

Epimedes] Vnus ex Idaeis daætylis, qui iisdem & Curetes e-
rant, quos quinq; commemorat Cæl. Herculem uidelicet,
Peonatum, Epimedem, Iasium, & Idam. Vide lib. Antiq.
lect. 13. cap. 17.

Epimedion] ἐπιμηδιον, Caulis est non magnus, hederæ fo-
lijs denis duodenisue, neq; florem, neq; fructum ferens, ra-
dice tenui, nigra, graui odore. Romani Vindictam appellat.
Dioscorid. lib. 4. cap. 19.

Epimelas] Gemma candida est, nigricante supernè colore.
Author Plin. lib. 37. cap. 10.

Epimelis] ἐπιμηλις, Mespili genus est, mali magnitudine,
folio tantum minore, pomum ferens rotundum, esculentūq;
fundo in latitudinem refimo, astringentis nature, & tardè
maturefcentis. Galen. ἐπιμηλιον uocari testatur, à tribus
granis siue oſibus que in se continet.

Epimelite] ἐπιμηλιται, Curatores. Vlp. l. 4. §. 1. ff. de ad-
mmiss. tut. Sempronij bona Respub. iussa Præsidis possedit,
quorum bonorum Magistratus Reip. tres curatores consti-
tuerunt, qui apud Græcos ἐπιμηλιται uocantur.

Epimenides] ἐπιμηνίδης, Cretensis tempore Pythagoræ, ut
Apuleius scribit 2. Floridorum, missus à patre Agisarcho in
agrum ad custodiendum pecus, in quodam antro obdormi-
uit annos LXXV. Tandem à somno excitatus, quum uideret
omnia mutata, domū reuersus à fratre omnia didicit. Quā-
obrem pro deo est habitus. Idem Atheniensibus pestilentia
laborantibus dixit ciuitatem purgari expiariq; oportere.
Itaq; quum rogatus eò uenisset, iussit oues albas atq; nigras
apud Arcopagum immolari. Reuertens deinde domum, oba-

latam ab eis pecuniam reuinit. Meminit huius Plato in 1. &
3. de Leg. Suid. item, de ipsius somno mentionem facit, in deq;
manasse prouerbum.

Epimenidium] ἐπιμηνίδιον, bulbi genus est, cuius memi-
nit Plinius libro 19. capite 5. 25, ubi de bulbis inter alia
hæc refert, Duo genera medica: masculus albis folijs scemi-
na nigris: & tertium genus est cibus gratum: Epimenidium
uocatur, angustius folio, ac minus aspero. Iuuen. Satyr. 7. 13.
de caustidicis.

Quod uocis precium? siccus petasunculus, & uas
Pelamydum, aut ueteres Aphrorum epimenidia bulbi.
Contraxit uocabulum exclusa litera, propter metrum.

Epimetatica] Dicebantur inscriptiones foribus impingi so-
lite, quibus innotescerebat cuiam destinata foret domus, seu
foret miles, seu hospes quoque. Metata enim partes sunt do-
mus, militibus (ut assolet) in urbe, uel alibi, gratia hospitij
assignata à mensforibus. Author Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 20.

Epimetheus] quadrifylabum, penult. prod. (ἐπιμηθεύς)
quia per u scribitur, filius Lapeti, & frater Promethei, pa-
ter Pyrrhæ.

Epimone] pen. corr. propter o micron (ἐπιμονή) Latine
dicitur perseverantia: figura quando ad maiorem certum
dinem in eadem dictione perseveratur: ut Virg.
— sic sic iunat ire sub umbras. Hæc etiam Epizeuxis
uocatur.

Epimythium] ἐπιμύθιον, Est quod fabulæ additur: ut quæ
apologi rationem & sententiam auctores mythologici at-
tulerunt: ut sunt apud Aesopum appendices fabularum,
quasi affabulationes Budeus.

Epina] ἐπινα, Vna est ex octo ciuitatibus Pisanæ regionis,
iuxta Olympiam, & per quam Parthenias excurrit amnis,
ubi ad Phycæam descendit. Hæc Strab. lib. 8.

Epiniçium] ἐπινηçιον (ἐπινηçιον) Celebritas pro parte ui-
ctoria. Epinicia celebrantur apud nos quum supplicationes
decernuntur, obsecrationesq; solennes: & quum canticum
palmarium & laureatum ob partam uictoriam cantur.
Budeus.

Epinicia, Lucianus pro epulo posuit uictoriæ causa dato. Suet-
onius in Nerone, capite 43. Affirmauit se latum inter le-
tos cantaturum epinicia, que iam nunc sibi componi oportet.
Budeus.

Epinyctis] epinyctidis, pen. corr. f. g. (ἐπινυκτις) Pusilla est
modicè humefcens, & plena sanguinis, ut ait Pollux, in ti-
bijs & pedibus ferè, noctu maxime infestans, à quo nomen.
Hermolaut. Plin. lib. 20. cap. 6. 1, illius folijs sanantur &
ambusta & epinyctides: ita uocatur ulcus acetem hebetans,
& in angulo oculi perpetuo humore manans.

Epinyctis, Commentarius est rerum nocturnarum, quod no-
cturnum dici potest ut diurnum. Budeus.

Epodium] siue Epocidium (ἐπιπόδιον) Canticum, quod di-
citur caduere nondum sepulto.

Epipactis] ἐπιπακτις, Herba ab alijs Elleborine dicta, exi-
guis folijs, iecinoris uitijs utilis, & contra uenena pota.
Hæc Diosc. lib. 4. cap. 104. De hac etiam Plinius libro 13.
capite 20.

Epipetros] ἐπιπετρος, Herba est, Acinus aliter dicta,
que nunquam floret, & sponte prouenit, auctore Plin. li-
bro 21. cap. 15.

Epiphanenses] ἐπιφανείς, Populi Asiæ in Cæle Syria rea-
gione, de quibus Plin. lib. 5. cap. 23.

Epiphanes] ἐπιφανής, cognomen Antiochi regis, qui An-
tiochiam Syriæ urbem condidit, que etiam à cognomine e-
ius Epiphania appellata est. Dicitur Epiphanes, quasi illu-
stris, à rerum gestarum claritate.

Epiphania]

Epiphania] Oppidum. Plin. lib. 5. cap. 24, in descriptione
Euphratis, Oppida alluuntur Epiphania & Antiochia,
que ad Euphratem uocantur.

Epiphania] pen. prod. propter a d phithongū (ἐπιφανία)
Latine dicitur apparitio seu manifestatio. Inde apud Chri-
stianos natalitia festa, epiphania dici consueuerunt, quod
in his (ut ait Gregorius Nazianzenus) Deus homo ap-
paruerit.

Epiphonema] penult. prod. epiphonematis, neut. gener.
(ἐπιφώνημα) Genus sententiæ, Fabius acclamationem ap-
pellat. ea est rei narrata uel probata summa acclamatio.
Narrate, ut apud Virgilium,
Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Proba-
te, apud M. Tullium pro Ligario, 6. Quorum igitur impu-
nitas, Cæsar, tuæ clementiæ Laus est, eorum te ipsorū ad cru-
delitatem acut oratio? Neq; tamen quoduis epiphonema
continuo sententiæ est, etiam si plerumq; est: uerū quic-
quid in clausula arguit additum ferri aures, epiphonema
dici potest: quod genus proprium est epigrammatis. Vnde
apud Martialem sepenueruo carmen epiphonemate clau-
ditur. Hæc Erasmus. Martialis,
Das nihil, & dicitis Candide παντοφύλακον.

Epiphora] epiphora, pen. corr. (ἐπιφορη) oculorum, quæ
uulgo lachrymam uocant, quum defecit humoris cuius-
dam mordacis oculos male angit. Plin. lib. 20. cap. 2. 3. Ca-
ro peponum, epiphoris oculorū aut doloribus imponitur.
Cic. Tironi, lib. 16. 23. 1. Veruntamē Balbus ad me scripsit
tanta se epiphora oppressum, ut loqui non possit. Plin. lib.
20. cap. 5. 9. Epiphora dicitur & de alijs membris, & πόνος
ἐπιφορη, hoc est, ab inferendo dicta. Idem lib. 20. cap. 13.
15. Testium uerò epiphoris cum ramis laureæ teneris, &c. c.
Est igitur epiphora, non peculiaris morbi uel uicium nome,
sed omnium humorum, ad quascunq; corporis partes im-
petuosior impressio, & influxus: & propterea loci ad quos
eiusmodi fluxiones impressionem faciunt, aliquando adij-
ci solent.

Epiphoremata] ἐπιφορηματα. Dicuntur omnia que men-
tis secundis inferri erant solita. Antiquum siquidem prius-
quam ingrederentur conuiuiæ, sua uicibus apponebatur
portio super mensam: posterius uerò multa inferebantur ua-
riq; unde & epiphoremata dici coepta. Hinc Phililius,
Amygdala, caridia epiphoremata. Hæc Cæl. Rhod. libro
27. cap. 17.

Epiphyllides] ἐπιφυλλίδης, Botriunculi sunt maioribus
incumbentes, qui & Botrydia nuncupantur. Callistratus
tamen ab alijs sequestratos intelligere maluit. Appellatur
autem sic, quia folijs obtegantur. Hinc facetissimè loquaces
incessens pœtas Aristophanes, ἐπιφυλλίδης inquit, sunt, ac
σομύλακται. Alij que adnascuntur palmitum cacumimibus
in superna foliorum parte, hoc nomine accipiunt. Vide Cæl.
Rhod. lib. 7. cap. 6.

Epiphyllis] ἐπιφυλλίς, Hoc est, adnata appendix, Galeno di-
citur, ubi os cum osse ad unionem coit, differtq; ab apo-
phyft, que est totius osis pars. Vide eum lib. De osib.

Epiplocele] pen. prod. (ἐπιπλοκέλη) Est interaneorum,
siue omenti, quod Græci epiploon uocant, descensus: nostri
cōmuni nomine Herniā appellant. Vide Enterocela.

Epiplocephalon] ἐπιπλοκέφαλον, Omenti est in um-
bilicum decursus, ut uidere est apud Galen. lib. Finit. medic.

Epipola] ἐπιπόλα, Præruptus est locus Syracusæ contun-
gens, cuius meminit historia sexta Thucydides, & Stephe-
nus non omisit, nec T. Lilius lib. 5. Punici bel. 2. Vide de
hoc plura apud Cæl. Rhod. lib. 1. 4. cap. 6.

Epithedum] ἐπιθηδιον, Vehiculi genus. Quint. Quint.
Thesauri pars 2.

fit in preposito Græca, rheda Gallicum: nec Græcista-
men, nec Gallus uitur composito: Romani suua ex utroq;
fecerunt. Iuuen. Satyr. 8. 7.

Tritosq; trahunt epirhedis collo Segnipedes. Vide
Quint. lib. 1. cap. 10.

Epiroptia] Insula est contra Hermionium agrum, non lon-
gè ab Argolico sinu in Asia, cuius meminit Plinius libro
4. cap. 12.

Epirus] penultima producta (ἐπίρος) Regio que Molos-
sia dicta est: & à Chaone Heleni fratre Chaonia, nunc uerò
Albania uocatur. Terminatur Epirus à Septentrione Ma-
cedonia, ab Oriente Achaia, ab Occidente Ionio mari.
Cicero Attic. libro 3. 41. 1. Vi quum ex Italia profectus esse-
mus, siue per Epirum iter esset faciendum, tuo tiorūq;
presidio uteremur.

Herbida Epirus. Ouid. 8. Metam. 57.

Epirota, huius Epirote, penultima producta, quia per u
scribitur (ἐπιρωτῆς) Liu. 5. Decad. lib. 2. Marcus & Ai-
tilius ad Gitanas Epiri oppidum decem milia ab mari quū
ascenderent, consilio Epirotarum habito cum magno omni-
um ascensu auditi sunt. Idem lib. 5. Vt liberi Epirote, sicut
Macedones essent.

Epiroticus, pen. corr. Adiect. (ἐπιρωτικός) Cic. Att. lib. 12.
260. 6. Nisi te Epiroticæ literæ impediunt, quas ego non
interpello.

Epirotici boues, qui in Epiro inueniuntur, uel qui ex Epiro
sunt. Varro 2. de re Rust. cap. 5. 8. Plin. lib. 4. cap. 10. Epi-
roticam gentem dixit in solis occasum recedere.

Epirotica mala dicuntur (inquit Sipontinus) orbiculata, à si-
gura orbis rotunditatem circumacti.

Epis] Plin. lib. 6. cap. 29. in descriptione sinus maris rubri,
&c. Fuit quondam & Epis, oppidum contra Aseram,
antequam Bion scriberet, deletum. Vide Pura apud eundē.

Episcenium] ἐπισκηνίον, Pars scenæ superior. Vitruuius
de scena, Præterea, inquit, supra eam episcenium, in
quo tholi, pronai, semistylia, omniq; tecti uarijs picturis
fuerat ornatus. Hæc ille.

Epischidion] ἐπισκιδιον, apud Vitruuium accipitur
pro cuneo quo ligna fundunt. r. Nam ἔπισκιδιον, Græcis est,
fundere.

Episcrosis] ἐπισκροσίς, Quoddam sacrificandi genus,
cuius meminit Strab. lib. 9.

Episcopus] episcopi, pen. corr. (ἐπίσκοπος, ἐπίσκοπος) Latine
superintendens, custos, speculator dicitur. Episcopus, in-
quit Sipontinus, non significat Pontificem, ut nunc uulgo
existimatur, sed ut Arcadius. ff. de muner. & honor. scri-
bit, ut proprie dicuntur episcopi, qui presunt pani & cæ-
teris uenalibus rebus, que ciuitatum populis ob quodāda-
num uictum necessaria sunt.

Episcopus oræ Campaniæ fuit Cicer. ipso teste, in 7. libro Epist.
ad Atticum.

Episcopi, Adiect. (ἐπίσκοπος) Id est, exploratorius: ut,
Nautis episcopia. Cic. ad Att. lib. 14. 314. 1.

Episcopium (ἐπισκοπή) Episcopi habitatio dicitur, sicut
Prætorium appellatur, ubi Prætor ius reddit. Calep.

Episcopus] Diana dicta, cuius templum legimus fuisse in
Elbe, quod Aristarchum diceretur. Id quum expulisset
Sambicus, cruciatiliter per annum in questionibus habita-
tus interijt: nata inde parcentia, Sambico grauiora pati.
Ex Cæl. Rhod. lib. 18. cap. 3.

Epitcynium] ἐπιτεκνίον, Latine supercilium Hoc uerbo
usuf est Septimius Florens, quum ait, Cenoris intentio epi-
scynio disperso. Monuit Turnebus.

Epitibium] Oppidum in Europa, inter Batim flumium
& orant

Oram Oceani in mediterraneo situm, de quo Plin. lib. 3. capite 1.

Epistili] ἐπιστήλιος, Parasiti quibusdam dicuntur, nimirum, quia cibi modo gratia subserviunt, laborantque: nam & epistilia uocamus, quae in alimonia dantur. Ex Cel. lib. 12. cap. 1.

Epispastica] ἐπισπαστικά, Medicamenta, quae pertinent ad ulcus purgandum, pusq; extrahendum: dicta à uerbo Graeco ἐπισπασίω, quod idem est, quod Attraho.

Epistalma] ἐπιστάλμα Id est, commissio principis per mandati subscriptionem facta. Alciat. in l. pactum. C. de pact.

Epistates] penult. corrept. (ἐπιστάτης) dicitur procurator ac prepositus rei faciende.

Epistata uillica, quae praest uille & familia rusticariae. Cato capite 58.

Epistathmi] ἐπιστάθμοι, Appellatur ij qui supersunt in comitatu principis, aut legati ducis exercitus: & Epistathmia hoc munus appellatur. Hodie Mareschalli hospitiorum, lingua nostra uocantur: qui eorum ministerio utuntur, quos designatores mansionarios Latine appellare possumus, & cretarios designatores, à creta qua utuntur. Cic. ad Atticum, in grandi illa epistola libri decimertij, in fine, Hospitium siue epistathmiam odiosam mihi duxi, nō molestam. Bud. in Annot.

Epistola] huius epistolae, pen. corr. (ἐπιστολή) Graeco uocabulum est, ἀπό τῆς ἐπιστάσεως, quod est Mittere, quia ad abfentes mittitur. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 56, illud quod est epistole proprium, ut is ad quem scribitur, de his rebus quas ignorat, certior fiat, praetermittendum esse non puto.

Ab epistolis. Vide a uel a b praepositiones.

Epistola ad aliquem. Cic. 2. Offic. 68. Extant epistole & Philippi ad Alexandrum, &c.

Anxia praecipiti uenisset epistola penna. Iuuen. Satyr. 4. 15.

Crudeles epistola. Ouid. epist. 21. 4. 4.

Diues epistola. Ouid. epist. 16. 13. Vide Diues.

Insignes amoris notis epistola. Vide Insignis.

Intempestiua epistola. Vide Intempestiuus.

Interior epistola. Vide Intra.

Licentior epistola. Vide Licet.

Longior epistola. Ouid. 19. epist. 4. 8.

Loquax epistola. Vide Loquor.

Minuscula epistola. Vide Minor.

Ponderosa epistola. Cic. Att. lib. 2. 2. 6. 2.

Pusilla epistola. Cic. Att. lib. 6. 12. 2.

Secretae & familiares epistole. Quint. lib. 1. cap. 1. 2. 2.

Subtiles epistola. Cic. Att. lib. 5. 10. 1. 3.

Verbosa & grandis epistola. Iuuen. Satyr. 10. 8.

Mandato aliquo claudere epistolam. Ouid. epist. 13. 3. 2.

Complicare epistolam. Vide Complicor.

Concerpere epistolam. Vide Concerpo.

Concludere epistolam. Vide Concludo.

Continet epistola. Vide Contineo.

Longiorem epistolam facere. Cic. Att. lib. 6. 11. 6. 6.

Impingere epistolam alicui. Vide Impingo.

Inscripta epistola alicui. Vide Inscribo.

Epistola narrat. Vide Narro.

Et nunc epistola literis his respondebo. Cic. Att. lib. 1. 15. 1.

Epistolas quotidianis uerbis texere solemus. Cic. Pet. li. 9. 21. 3.

Tradit epistolam tabellarius alicui. Cic. 2. Philip. 8. 4.

Tradere sermonem epistolis in posteros. Quint. lib. 1. cap. 1. 5.

Epistolium, epistolij, Diminut. (ἐπιστόλιον) ut, Conscriptum lachrymis epistolium. Catul. ad Mallium, 63. 1.

Epistolarius, pen. prod. Adiect. (ἐπιστολιάρης) ut, Epistolarius charta. Mart. lib. 14. 11.

Epistomium] ἐπιστόμιον (ἐπιστόμιον) Atramentū, quo ora salientium obturantur & laxatur quum opus est, dum manu ducitur uertibullū illud peritum, quod admittit uel ardet aqua, prout hoc ut illo modo uersatur. Epistomium enim Graecum est, quasi oris obturaculum dicas. Hoc ad hauriendum ad quotidianum usum unum in hypogeis utitur, Fontem appellantes. Vitruuius lib. 10. de hydraulica organa loquens, Singulis autem canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubrijs ferreis collocata, quae manibus conuertuntur, ex arca patefaciunt nares in canales. Idem, Motione uero uectium uehementiore spiritus uehemens compressus epistomiorum aperturis insuit, & replet anima canales. Epistomium accepit pro eo obturaculo, quod in muscis organa spiritum continet & laxat ut opus est. Seneca ad Lucillum, Nisi aquam argentea epistomia effuderint, & adhuc plebeias fistulas eloquor. Varro lib. 3. de re Rust. 5. 14. Quum & aqua calida & frigida ex ore ligneo mensaq; quam dixi in primis radijs esse, epistomij uersis ad unumqueng actum, sic ut insuat in conuiuium. Aliqua exemplaria habent, epistomij uersis ad unumqueng factum, sic ut insuat in conuiuium.

Epitrophe] ἐπιτροπή, Rusiniano figura est ἄστρο, quum eadem in uerba plures desinunt sententia.

Epitropheus] ἐπιτροπέως, A rei anatomicae peritis dicitur prima ex septem colli uertebribus, omnium ut latissima ita & tenuissima, duplicem habens concavitatem, capitis conuexitatem, siue processum recipientem, cuius articulationis beneficio, caput à latera circumagitur. A quo usu uertebra haec epitropeus heus appellatur, à uerbo Graeco ἐπιτροπέω, quod inter cetera significat Conuerto, circumago. Cel. Rhodig. lib. 4. cap. 2.

Epitrophus] ἐπιτροφέος, Nobilis fuit Phocensis, Iphiti Naubolide filius, qui unā cum fratre Schedio Phocensibus praesuit in bello Troiano. Author Homer. in Catal. nauium.

Epistylium] ἐπιστύλιον, Columnella quaedā, quae super aliam columnam maiorem collocatur in edificijs: uel, ut alij uolunt, capitellum dicitur. Varro 3. de re Rust. cap. 5. 9. ut limine, in lateribus dextra & sinistra porticus sunt primoribus columnis lapideis intermedijs arbusculis humilibus ordinate, quum à summa marcerie ad epistylium tecta porticus sit rete canabina, & ab epistylio ad stylobaten, haec sunt aubus omne genus oppletae. De epistylijs apud Vitruuium multa.

Episynalophe] ἐπισυναλωπή, Figura est dictionis, eadem cum syneresi, qua duae syllabae ipsam literis remanentibus, in unam conglutinantur: ut Aeripedem ceruam, apud Virgilium, pro Aeripedem. Huic opponitur Diacresis, qua una syllaba in duas resoluitur, ut Syluae trisyllabum apud Horatium, pro dissyllabo Syluae. Inter Episynalophen, & Synalophen hoc interest, quod Synalophe proprie fit ab in diuersis dictionibus, prima sequentis dictionis uocali uel timam praecedentis, absumente, ut Carthag' Italiana. Episy-nalophe uero, non nisi in eadem sit dictione, nulla litera perreunte, sed duabus tantum in unam coalescentibus.

Epitalium] ἐπιτάλιον, Massicia locus uocatur, quem Alphei uadium, Homerus in Catalogo nauium appellauit. Vide Strab. lib. 8.

Epitaphium] ἐπιτάφιος, Proprie dicitur inscriptio quae fit supra sepulchrum in laudem defuncti. Virg. Et tumulum facite, & tumulo superaddite carmen, Daphnis ego, in soluis, hinc usq; ad sidera notus. Cic. 1. Tusc. 51.

Quid uero in epitaphio, quomodo idem?

Epitasis] pen. corr. (ἐπιτάσις) in Comœdijs uehementissimus actus,

actus, qui catastrophen praecedit, in quo omnia quasi feruent & estuant inter spem & metum. Apud grammaticos etiam pro exaggeratione sumitur.

Epiterpum] ἐπιτερπύον, Oppidulum est prope Rauennam: quod quum minus à paludibus uexetur, modicis sursum nauigationibus mari uicinum est. Author Strab. lib. 5.

Epithalamium] ἐπιθαλάμιον, dicitur sacer hymnus, qui in nuptijs canitur, quasi iuxta thalamum.

Epithemata] ἐπιθέματα, Medicamenta sunt, quae parti affe-ctae foris adhibentur, panniculo aut linteo illita: ita dicta à uerbo Graeco ἐπιθέω, quod est imponere.

Epithetis] ἐπιθέσις, Praeter uulgatas illas apud Graecos significationes, quibus pro impositione sine aggressione sumitur, apud Iurisconsultos etiam usurpatur pro inscriptione quaedam apposita, in contumeliam fraudemque alicuius facta. Vlp. l. lex Cornelia. ff. de iniur. & famof. libel. Eadem pena ex Senatusconsulto uicetur is qui epithetis, aliudue quid, sine scripturam in aliorum notam produxerit.

Epitheton] pen. corr. (ἐπιθέτω) Est appositio dictionis cum proprio nomine. Differt autem epitheton ab antonomasia: quod antonomasia uicetur proprii nominis sustinet: epitheton nunquam est sine proprio nomine, ut, Dira Celeno, & Dia Camilla. Est etiam tribus modis: ab animo, à corpore, ex trinfecis. His duobus tropis uel uti ueramus, uel ostendimus, uel laudamus. Donatus.

Epitheton exiguis aptum proprium efficit. Quimilian. libro 8. capite 3.

Epithymia] ἐπιθυμία (ἐπιθυμία) Latine dicitur concupiscentia, desiderium: à uerbo ἐπιθυπέω, quod est concupisco.

Epithymodipni] ἐπιθυμοδίπνοι, Graecis uocantur, qui rerum multarum curis distracti, nihilominus coene cupiditate uocatoribus non negant, etiam si ad praescriptum adesse queant minus. Ex Cel. Antiq. lect. lib. 2. 7. cap. 2. 4.

Epithymon] pen. corr. (ἐπιθυμόν) hoc est thymi cuncta, Cuncta enim si ramos thymi apprehenderit, sese ita circumligat, ut etiam ab ipsa eadem radice thymi nutrimentum accipiat, & floreat quemadmodum thymum, quod idem in saluicia & satureia efficit. Plin. lib. 2. 6. cap. 8. 12. Epithymon qui est thymo saturae similis.

Epitimia] ἐπιτιμία (ἐπιτιμία) Modest. in l. scire. ff. de tut. & curat. Sed & si quis à parentibus prohibitus fuerit tutor esse: neq; creari hinc oportet. Et si creatus sit, nec recusatuerit: prohiberi eum esse tutorem, manente epitimia. Alciat. lib. 2. Pa. uerg. cap. 2. 9. Accipitur ἐπιτιμία inter cetera pro. ἡ ἐπιτιμία non, ἀλλὰ ἡ ἰσχυρία, in famia, dedecus. Voluit igitur filium quidem submoueri, sed tamen non ideo notari in famia aliqua, uel dedecore, quo suspecti remotiq; tutores afficiuntur. Non enim talis fuit mens paratum, ut filio suo uelent ullam notam inurere. Remouebitur igitur manente epitimia, id est, illa befaeta nominis honorisq; sui fama. Cel. lib. 30. cap. 18. legit manente epitimio, id est, mandato patris mordaci iurgatorioq; Epitimon enim Graeci quandoq; pro obiurgatione capiunt.

Epitogium] ἐπιτογιον, Genus pallij quod super togam ferebatur. Sipont. Quint. lib. 1. cap. 5. 4. 3.

Epitome] ἐπιτομή, pen. corr. f. g. & Epitoma, epitoma (ἐπιτομή) Breuiarum Latine dicitur, & compendium, siue opus concisum. Nec unquam dicitur neutro genere, Epitoma Florinisi ab in doctis, teste Budeo. Cic. Att. lib. 12. 23. 5. 4. Conturbor enim epitome Bruti Fanniana. in Bruti epitoma Fannianorum scripsi, quod erat in extremo. Idem Att. lib. 13. Epitomen Bruti Caelianorum uelim mihi mittere.

Epitonia] ἐπιτόνια, ab ἐπιτινάω, id est, intendi, Sunt in-

strumenta quibus fines inuaduntur: Qualia plerisq; in Germania locis cernuntur, rota instructa, & puteis applumbata eo ordine, ut terni, & quaterni simul aquam eodem ex puteo haurire possint, funiculo per rotam demisso. Vlp. l. 18. §. 5. ff. de act. empt. Castella plumbae, putei, opercula puteorum, epitonia fistulis applumbata, aut quae terra continentur, quamuis non sunt affixa, eadem esse constat.

Epitoxis] ἐπιτοξίς, huius epitoxidos, sem. gen. Nux ballisae. Vitruui. lib. 10. cap. 15. & 17.

Epitragi] ἐπιτραγία, Vernes uitibus in festi, ita dicti, quod hircorum more uitium frondes praerodant.

Epitragia] Venus culta & celebrata fuit, teste Plutarcho in Parallellis, hac ratione. Nam qui respondisset Apollo Delphicus Theseo, nauigationis in Cretam ducem sibi feligeret Venerem, ac is ad mare capram deae immolaret, è uelutigio in mare ea est deformata. Naemini Cel. Rhod. lib. 2. 9. cap. 18.

Epitrapezia] ἐπιτραπέζια, Dicitur generaliter mensis apta, quae sunt uascula, & potoria, & escaria.

Epitritus] pen. corr. (ἐπιτριτός) pes ex quatuor syllabis constans, quod supra tres syllabas longas breuem unam habeat. Eius quatuor genera sunt. Primus epitritus est, qui primam syllabam breuem habet, ceteras longas: secundus, qui secunda: tertius, qui tertiam: quartus, qui quartam. Sipont.

Epitritus, etiam Propertio dicitur, continens aliquem numerū, & eius partem tertiam, ut quatuor epitriti proportionem habent ad tria, duodecim ad nouem: quadraginta ad triginta. Cel. Rhod. lib. 2. 8. cap. ult.

Epitrochasmus] ἐπιτροχασμός, Figura est sententiarum, teste Aquilia, qua plura inter se distantia uelociter percurramus, eo consilio ut aduersarium perturbemus: à uerbo ἐπιτροχάω, quod est uelociter percurro.

Epitrope] ἐπιτροπή, Schema est sententiarum, teste Rutillio, quum rei alicui uehementer confidetes, iudici permittimus, ut quemadmodum illi usum fuerit constituat, etq; nos paraturos pollicemur. Rusinianus epitropē esse ait, quum alicui figuratē permittimus, ut faciat quod uelit, quum tamen id inuicem sentiamus, profertq; exemplum ex 4. Aen.

Isequere Italiam uentis, pete regna per umbras. Ibi enim Dido quamuis liberū Aeneae profectiois arbitriū permittere uideatur, re tamen ipsa maxime debortatur, à fiscalitate ei & pericula ob oculos ponens. Latine concessione uocare possumus.

Epitus] ἐπίτης, Mōs in sinu Thermaico, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 10.

Epitus, Poeta, qui primus Latinorū heroica attigit, adeo uictu tenui fuisse fertur, ut in Auentino domuncula, & uicinis ancillis ministerio contentus fuerit. Author. Alex. Genial. dier. lib. 3. cap. 10.

Epitydes] Patronymicum, id est, Epity filius, nomine Perisphas, de quo Homerus lib. Illad. p. Virgilius, Custodem ad sese comitemq; impubis Iuli Epitydem uocat, &c.

Epityram] ἐπιτύρι (ἐπιτύρι) Vocabulum est cibi (inquit Varr. lib. 3. de Lingua Latina) quo frequentius Sicilia quam Italia usa est, ab ἐπι, uel τυρός, caseus. Verum huic etymologie reclamant auctoritas Catonis, capit. 119. quim & Colum. lib. 12. cap. 4. 7. Videtur enim appellari epityrum à confecta oliua, quae Graecè dicitur ἐπιτύρις. Plaut. Milit. 3. 2. 4.

— heto, & ego me ibi mancupi dabo, Si unum epityrum edam apud illum esuriens insane. Modum consuetudinis epityri docet Cato, cap. 11. 9. Col. quoque lib. 12. cap. 4. 7. 8.

Epitum] Arcadie oppidum numeratur à Plinio lib. 4. cap. 6.
Epixenum] *ἐπίχηνος*, Stipes est, super quem carnes concidere consueverunt coqui: unde exit Aristophanum illud, *ὅτι ἐπίχηνος δὲ δέσσει τὰς νεφελὰς ἕχου δέχεται*. Quo significatur, si uera nō dixerō, absindatur caput mihi. Hæc Cælius Rhod. lib. 18. cap. 5.
Epizelus] Atheniensis, qui (ut tradit Herodot.) in pugna Marathoniam dum preliabatur, uisum monstrum, quod ante se conspicebat, occidere nisus, luminibus captus perpetuō mansit. Vide Alexand. ab Alexand. libro primo, capit. 20.
Epizephyrij] *ἐπιζεφυρίης*, Populi in extrema ora Italie, quæ olim magna Græcia dicta est, à Locris, qui Crissæum incolunt sinum, originem trahentes. Dicti Epizephyrij, quod supra Zephyrium promontorium habitarent. Vide Strab. lib. 6.
Epizeuxis] *ἐπιζεύξις*, Combinatio, figura, quum dictio in uersu absque medio aliarum combinatur, Virg. 9. Aeneid. Me me adsum qui feci. Et apud Terentium in Andria, O Myfis, Myfis.
Epizygis] Foramen in quod nax ballista inseritur. Vitruuius lib. 10. cap. 15. & 17.
Epobelia] *ἐποβελία*, Verbum est satis frequens apud Oratores, ex hoc dictum, quod in quolibet drachmam calumnie reus obolo multaretur, quum seni essent oboli in drachma. Erat etiam multa, quam dependebat actores, qui perperam aliquem in iudicium uocassent, aut essent calumniari. Vide Bud. lib. de Ase.
Epodes] Pisces sunt, de quibus meminit Ouid. in lib. de Ponto, ut testis est Plin. lib. 3. 2. cap. ult.
Epodus] *ἐποδός*, penult. prod. (*ἐποδός*) Genus carminis, quum singulis uersibus singula clausula subiunguntur, & quasi accuntur: cuiusmodi sunt apud Horat. Quint. lib. 10. cap. 1. Iambus non sanè à Romanis celebratus est, ut proprium opus à quibusdam interpositus, cuius acerbitas in Catullo, Bibaculo, Horatio, quanquam illi epodos interuenire non reperitur.
Epolonos] dicebant antiqui, quos nunc epulones dicimus. Datum autem est his nomen, quod epulas incidendi Iouis, & terisq; dijs potestatem haberent, Author Festus.
Epomeus] *ἐπόμεος*, Collis in medio Pithecæ in insula situs, qui per quosdam terræ motus incendia euomuisse traditur, & terram intermediam in pelagus ignes non paucos eiecit. Vide Strab. lib. 5.
Epomis] *ἐπomis*, pen. corr. (*ἐπomis*) Dicitur musculus superior humeri partem occupans, ut ostendit Galen. lib. De dissect. uenar. Est item uestimenti species, auctore Favorino in Lexico. Vide & Pollucem lib. 7. cap. 13.
Epona] *ἐπόνα*, dea quedam olim fuit, equorum curam habens. Sic enim Plutarchus in Parallels. Prudentis, Nemo Cloacina, aut Epone super astra deabus. Iuuenalis, Solam Eponam, & facies olida ad presepia pictas. Sic enim legendum contendit Turnebus, non ut hætenus.
Epopej pes, pen. prod. (*ἐπopej*) Stephano, Corinthiorū arx, quæ & Acrocorinthus dicitur. Epope dicta à uerbo Græco *ἐπopej*, hoc est, inspicere. Illinc enim fertur Sisyphus iouem conspexisse Aeginam rapientem.
Epopeus] Piscator quidam fuit, qui quum à Delphinorum Pompilorumq; quos sacros pisces esse dicebat, captura abstinere nollet, ab irruente ceto deuoratus perijt. Ex Cæli. lib. 12. cap. 12.
Epops] *ἐπops*, Auctula fordidissima est, eaq; cristata, unde & *ἀλγερπούρα*, & *γρησ* à Græcis appellatur. Latini, à sono quæ edit, conficito nomine, Vulpam uocant.

Epoptæ] *ἐποπταί*, in sacris dicebantur mystæ, qui totum iam annum initiati, ad spectanda sacra admittentur. A uerbo *ἐποπτεῖν*, quod est spectare sine inspicere, unde & sacerorum inspectionem, *ἐποπτεῖν* Græci appellant.
Eporedia] *ἐπορέδεια*, Salastorum urbs, auctore Ptolemæo: hodie Hiaurea.
Epos] neut. gen. (*ἔπος*) Latine dicitur uerbum, uersus, poema. Martial. lib. 12. 91, Scribebamus epos, cœpisti scribere, cœpsi. Horat. 1. Sermon. Sat. 10. 9, — forte epos acer Ut nemo, Varius dicit. Persius robustum carmen dixit. Epos, ut scribit Diomedes, Græcè dicitur carmen hexametron, diuinarum rerum & heroicarum humanarumq; comprehensio. Vide Cælium lib. 7. cap. 4.
Epoto] *ἐποτός*, pen. pro. (*ἐπιπώ*) epotare, Potando exhaurire. Martial. lib. 2. 29, Quæq; Tyron toties epotauer lacernæ. Plin. lib. 28. cap. 14. 2.
Epotare medicamentum. Liu. 8. ab Vrbe, 92. Cic. pro Cluent. 134. Epoto poculo.
Epotus, penult. prod. Partic. (*ἐπιπώ*) ut, Aqua epota. Ouid. 2. de Remed. amor. 69.
Venenum epotum. Cic. pro Cluent. 138.
Epotus equus, pro sanguine equi epoto. Mart. lib. 1. 5. Vide Plin. lib. 18. cap. 10. 9.
Epsethia] *ἐψηθία*, Polluci ima dicitur in pane crusta, sicut si pertoret Altaragum uocat, ut refert Cæli. Antiq. lib. 2. 6. cap. 21.
Epulæ] pen. cor. epularum, tantum pluraliter dicitur (*ἐπυλαί*, *ἐπυλαί*) Cibi ministerio hominibus in nostrum usum comparati. Cic. de Finib. 7. 9. Nec libidinum, nec epularum, & c. Idem Philip. 3. Vno, & epulis reuerens, & alca est: si epulæ potius quam popinæ nominanda sunt. Ex Valla.
Epulæ, epularum, pro Ipso conuiuio etiam accipiuntur, & laetitiam mensis quæ in conuiuio offerri consuevit. Vnde amplissima epulæ apud Cæsarem lib. 6. bel. Gal. 100. Cic. pro L. Planco, Sepulchrum L. Catillina floribus ornatum, hominum audacissimorum atq; domesticorum hostium cœuentu, epulisq; celebratum est. Virg. 6. Aeneid. 12, — epulæq; ante ora paratæ Regifico luxu. Carmina in epulis cantitata à singulis conuiujs de clarorum uirorum laudibus. Cic. de clar. Orat. 37.
Libationes epulæq; ludorum. Cic. de Arusp. resp. 19.
Dicendi epulæ. Cic. in Topicis 11.
Regum epulæ. Horat. 2. Sermon. Sat. 2. 9.
Epulæ carnifices. Vide Carnifex.
Dulces. Horat. 3. Carm. ode 8. 2.
Geniales. Claud. 2. de raptu Proserp. 66.
Lautiores. Stat. 1. Sylu. 6. 7.
Liberales. Tacit. lib. 15.
Nocturnæ. Lucret. lib. 2. 6.
Regales. Ouid. 6. Metam. 9. 8.
Sacræ. Virg. 7. Aeneid. 35.
Solennes. Tacit. lib. 10.
Accipere epulis apparatus. Vide Accipio.
Accumbere epulis. Vide Accumbo.
Adhibere fides ac tibus ueterum Romanorū epulis moris fuit. Quint. lib. 1. cap. 10. 17.
Adhibere aliquem epulis. Vide Adhibeo.
Adire epulas, id est, ad conuiuium, Ouidius primo libro. Amor. eleg. 4. 1.
Apponere in epulis. Vide Appono.
Largius epulas celebrare. Vide Largior.
Prunas epulis decerpere noctes. Pers. Satyr. 5. 5.

Distinguere

Distinguere epulas. Silius lib. 7. 37.
Dare epulas alicui. Virg. 4. Aeneid. 97.
Dare ad epulas. Cic. 2. de Finib. 162.
Dare leges epulis. Ouid. 2. Trist. 9. 8.
Effusi in luctum, & epulis, & nocturnos cœtus. Tacit. lib. 2. 0.
Mense conquisitissimis epulis extruebantur. Cic. 5. Tuscul. 87.
Instaurare epulas. Virg. 7. Aen. 30. Vide Instauro.
Instituere epulas Silius lib. 11. 55.
Instituere epulas. Vide Instituo.
Instituere epulæ. Seneca Agamem. 10. 2.
Ad epulas inuitare. Vide Inuito.
Gratibus marcere epulis. Claud. in Eutrop. 2. 87.
Onerare mensis epulis. Virg. 4. Georg. 7. 6.
Paratæ epulæ luxu regifico. Virg. 6. Aeneid. 12.
Ponere epulas. Ouid. 4. Fast. 10. 9.
Profuse epulæ. Cic. pro Murena, 69.
Rimari epulis, pro Fasci epulis, auctore Seruio apud Virgilius lib. 6. Aeneid. 20.
Mens saturata bonarum cogitationum epulis. Cicero 1. de Diuinatione, 108.
Struere epulas. Tacit. lib. 15.
Epulæ, etiam bestiarum cibis quotidianus dicitur. Virgilius 4. Aeneid. — epulasq; draconi Que dabat. Tinearum epulæ. Horat. 2. Satyr. 3. 2. 4.
Epulum, epuli, pen. corr. (*ἐπιπώ*) significat solennes cibos: & proprie publicum conuiuium in propatulo nominis ciuibus exhibitum, siue in dedicatione templi, siue in triumpho, siue in funere siue ludorum causa: quale Imperatores exhibebant apud Romanos, & quale factum esse constat à pluribus, qui testamento legauerunt epulum quotannis ad sepulchrum rostris & uarijs respersum odoribus, pro hereditatum facultatibus exhibendum. Ex Valla lib. 4. lucernalis Satyra 3. Vnde epulum pbsis centum dare Pythagoreis. Gell. lib. 11. Solenni die Ioui epulum libaretur. Cic. pro Murena, 68, Is quum epulum Q. Max. Africani patris sui nomine populo Romano daret, rogatus est, & c.
Funere epulum. Cic. in Vatim. 2. 4.
Accumbere in epulo. Cic. in Vatim. 2. 3.
Dare epulum populo. Horat. 2. Sermon. Sat. 3. 18.
Epulo, pen. corr. epulonis (*ἐπιπώ*) Conuiuia.
**Epulones etiam dicebantur tres, quos Pontifices propter sacrificiorum multitudinem esse uoluerunt, ut ludorum epulare sacrificium facerent, auctore Cicrone lib. 3. de Orator. 4. 2. Et Liu. 3. bel. Macæd. 9. 2. Cic. de Arusp. resp. 19. Patres Conscripti, uosq; Pontifices, ad quos epulones Iouis Opt. Max. si quid est prætermissum aut commissum, afferunt, & c.
Epulor, penult. corr. epularis (*ἐπιπώ*) epulari, Lautè & splendide edere, aut coniuuari. Liu. lib. 2. 5. Vulgò apertis ianuis in propatulo epulati sunt. Cic. 2. de Finib. 2. 7. Quum in uoluptate sint qui epulentur.
Hilarè epulatus. Tacit. lib. 11.
Ad ipsas excubias epulari. Claud. de Nup. Honor. 4. 0.
Modicè epulari. Cic. de Senec. 4. 1.
Saliarem in modum epulari. Cic. Attic. lib. 5. 96. 1.
Res exquisitissimæ ad epulandum. Cic. 4. de Finib. 14.
Admerè ius epulandi. Vide Adimo.
Auibis ferisq; epulandum aliquem trahere. Senec. Thyest. 8. 26.
Epulandus (*ἐπιπώ*) Participium: ut, Corpora epulanda Ouid. 15. Metam. 2. 2.
Epulatus, pen. prod. (*ἐπιπώ*) Aliud participium. Cic. 2. Tuscul. 18. 4. Post epulatos cum matre adolescentes som-**

no se dedist.
Gens epulata nonem dies. Virg. 5. Aen. 157.
Epulatio, Verbalis (*ἐπιπώ*) Col. lib. 12. cap. 3. 2. Quæ ad mensam quotidianam atq; epulationem pertinet.
Epulatio, idem quod epulum. Lucil. Stat. lib. 14.
Id epulo cibus, atq; epulatio Iouis omnipotentis.
Epularis, & hoc epulare, pen. prod. (*ἐπιπώ*) Quod ad epulas pertinet: ut, Epulare sacrificium. Cic. 3. de Orat. 4. 2. Item, Epularis sermo, qui fit in conuiuio Apul. Iam illatis luminibus epularis sermo percerebit. Cic. de Senect. 4. 2.
Epularis dies dicitur, quo epulum præbetur. Suet. in Domit. Et, Epularis apparatus, uel cœna epularis. Budæus.
Epulares etiam uocabantur, qui in sacris epulabantur. Varro, Dum epulares nocte epularentur.
Epulatorius, a, um, Quod aptum est ut in epulis comedatur. Siphont.
Epulis] *ἐπιπώ* Dicitur quoties iuxta dentes cæro excreuit Paulus Aegineta paruum abscissum esse aut circa gingiua, qui nisi discutietur, suppuratur.
Epulotica] *ἐπιπώ*, Medicamenta appellantur quæ cicatricem inducunt. Nam *ἐπιπώ* Græcis est, ad cicatricem perducere. Galen. Vide & Cæli. lib. 3. cap. 14.
Epyaxa] Symnenis Cælicum regis uxor, quam in harmaxaxa sedisse scribit primo *ἐπιπώ* Xenophon. Vide plura apud eum, & Cæli. Rhod. lib. 18. cap. 3.

E Q

E. Q. Equestris ordo, uel Equestris ordinis. E. Q. AVR. Eques auratus. E. Q. M. SP. POM. Equitum magister Sp. Pomp. E. Q. P. Equalis, uel Equestris persona, uel Equus publicus. E. Q. R. Eques Romanus.
Equarium] Nonnulli appellauerunt herbam, quam quidam Ous atrum nominant, existimantes ita transferri posse Græcam uocem *ἐπιπώ*, quam nomenclaturam apud idoneum scriptorem non facile reperias: neq; *ἐπιπώ* *ἐπιπώ* factum equinum, quum magnum, aut prægrande apium sonat Nam *ἐπιπώ* & *ἐπιπώ* in compositione sæpe uocabulorum significata intendunt, amplitudinemq; & magnitudinem demonstrant. Meminit Galen. de alim. facult.
Equa, Equaria, Equarius, Eques, Equester] Vide Equus.
Equestris] *ἐπιπώ*, Ptolemæo, Sequanorum ciuias in Gallia. Vulgò Neuschastl.
Equiceruus] Animal in Oriente, habens cornua & iubæ per collum descendentes usq; ad scapulas, & barbam submento, ungulas & corpus ad cerui quantitatem. Vtitur hac uoce Aristotelis interpres libro de animalibus.
Equidem] pen. corr. (*ἐπιπώ*) Coniunctio affirmatiua pro Certè. Cic. de Senect. 69, Equidem non uideo cur quid ipsa sentia de morte non uideam dicere uobis. Idem Quint. fratris lib. 3. 17. 11. Nā mihi uno die tres sunt redditæ, equæ ut uidebantur, eodè abs te data tempore. Idè Att. lib. 13. 282. 6. Quid ego arusticum responsa commemorem? possum equidem innumerabilia. Cic. 2. de Diuina. 89.
Quod demiror equidem. Cic. Att. lib. 14. 312. 1. Equidem certè idem sum, qui semper fui. Plaut. Amphit. 4. 293.
Certè equidem audieram, & c. Virg. 9. eclog. 2.
Equidem, ecastor uigilo. Plaut. Amphit. 8. 64.
Equidem hercle opus hoc factò existimo. Plaut. Merc. 11. 4.
Equidè pot in eâ parte accipioq; & uolo. Terent. Eun. 4. 2. 37.
Equidè ego, & ego equidem. Salust. ad Cæsarem de Repub. ord. Idè in Inugurthæ, Ego equidè regnum uobis traio firmi, & c.
Adhuc equidem ualde me pœnitet. Cic. Att. lib. 3. 43.
Sic equidem diligentius, sepiusq; ista loquimur inter nos. Cic. 3. de Finib. 14.

Equidem

Equidem cum uerbo secunda persona. Persius Satyra 5. 5.
Non equidem hoc dubites amborum federe certo
Consentire dies.
Equidem, cum tertia persona coniunctum. Pers. Sat. 1. 11.
— per me equidem sint omnia protinus alba.
Equitine] Iusurandum per Quirinum. Festus.
Equifelis] Hebra est in prato equis inuisa, & scens fecit haud
placens, a similitudine equine setae sic dicta. Vide Plin. lib.
18. cap. 28.
Eius] Medicis oculorum affectus quidam est, quum nullo
tempore manere possint requieti, sed in modum inremiscentium
subinde nesciant. Author Galen. comment. primo in
Prognost. Hippocrat.
Equis] equi (ἵππος) Animal notum.
Fabula de ceruo & equo. Horat. 1. Carm. ode 10. 7.
Acer equo. Virg. 5. Aeneid. 133.
Aptus equis. Horat. 1. epist. 7. 9.
Virus paterna est in equis. Horat. 4. Carm. ode 4. 6.
Agitator equorum. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.
An fractus leuioris equi. Valer. 6. Argon. 76. Id est, discursus
nunc in hanc partem, nunc in illam.
Generosi equi argumenta. Virg. 3. Georg. 16.
Dives equum. Virg. 9. Aeneid. 6.
Dormitor equorum. Virg. 7. Aeneid. 38.
Moderamen equorum. Ouid. 2. Metam. 16.
Proles duellica equorum. Lucret. lib. 2. 133.
Fortis equi uis. Lucret. lib. 3. 2.
Cui gratior usus equorum. Virg. 3. Georg. 4. 2.
Solis equi. Ouid. 2. Metam. 31.
Equi solis quadrijuges. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 14.
Solis equi radiantes. Ouid. 8. epist. 2. 1.
Acer equus. Ouid. 3. Metam. 14. 1. Virg. 4. Aeneid. 32.
Aemonij equi. Ouid. 2. de Arte amand. 2. 4.
Aetherei equi. Ouid. 3. de Arte amand. 7. 8.
Alatus equus, id est celer. Sil. lib. 6. 52. Ouid. 3. Fast. 8.
Albus equus. Ouid. 8. Metam. 7.
Ales equus. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 5.
Alipedes equi. Virg. 12. Aeneid. 9. 4.
Anhelij equi. Ouid. 15. Metam. 8. 4. Virg. 1. Georg. 5. 8.
Nosq; ubi primo equis Oriens afflavit anhelis. Id est,
curfus anhelantibus. Seruius.
Ardus equus. Virg. 2. Aeneid. 66.
Asper equus. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 3.
Assidui equi. Ouid. 6. Metam. 4. 4.
Atrati equi. Propert. lib. 3. eleg. 5. 7.
Attontij equi. Ouid. 23. epist. 13.
Bellator equus. Ouid. 15. Metam. 7. 5.
Bigati equi. Vide Biga.
Bipedes equi marini. Valer. 2. Argon. 102.
Bipedes equi Protei. Virg. 4. Georg. 78.
Cerulei equi Thetidis. Stat. 1. Achil. 26.
Cespitatores equi. Vide Cespes.
Cornipedes equi. Ouid. 1. de Arte amand. 56. Virg. 7. Aen. 150.
Curules equi. Vide Curulis.
Discordes equi. Sil. lib. 16. 83.
Diuidui equi. Ouid. 2. de Arte amand.
Durius oris equus. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 6.
Eoi equi. Virg. 2. Aen. 8. 4. Vide Eos.
Feri equi. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 12.
Fugax equus. Ouid. 4. epist. 10.
Generosissimus equus. Quint. lib. 5. cap. 11. 3.
Ignipedes equi. Ouid. 2. Metamorph. 79.
Impiger. Horat. 4. Carm. ode 3. 1.
Inanis equus. Vide Inanis.

Insignis equus. Virg. 10. Aeneid. 4. 4.
Insignis phaleris equus. Virgil. 5. Aeneid. 62.
Intractatus & nouus. Cic. de Amic. 60.
Lacertosus equus. Vide Lacertus.
Luciferi equi. Ouid. epist. 11. 10.
Magnanimi equi. Virg. 2. Aeneid. 14. 0.
Miles equi. Claud. 1. in Ruff. 51.
Nobiles equi. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 1.
Numidici equi. Vide Numidia.
Optimus equus. Quint. lib. 5. cap. 11. 3.
Pauidi equi. Vide Pauidus.
Pennatus equus. Vide Penna.
Equus quammaximè pernix. Vide Pernix.
Equus primus in certamine. Horat. de Arte poetica. 17.
Publici equi. Plin. lib. 33. Vide Ordo.
Pulueri equi, id est puluerulenti. Valer. 4. Argonaut. 121.
Purpurei solis equi. Ouid. 2. epist. 17.
Rapidi equi. Ouid. 9. epist. 6.
Recentes equi. Ouid. 2. Metam. 13.
Regalis equus. Claud. 4. Paneg. 103.
Equi rofei. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 1.
Semianimes equi. Virg. 11. Aen. id. 12. 5.
Supinus equus. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 10.
Equus tenax. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 4.
Trepidij equi. Ouid. 15. epist. 4. 2.
Veloce equi. Ouid. 8. Metam. 11. 2.
Velo cissimus equus. Quint. lib. 5. cap. 11. 3.
Venator equus. Claud. de Nupt. Honorij. 1.
Vetulus equus, cui opponitur Tener equus. Cic. de Amic. 59.
Victor equus. Virg. 3. Georg. 98.
Virides equi Neptuni. Claud. 6. Paneg. 40.
Villes bello equi. Ouid. 14. Metam. 64.
Volucres equi. Ouid. 2. Metam. 4. 7.
Volucer equus, id est, pegasus qui fingitur alatum. Ouidius 6.
Metamorph. 2. 4. 25.
Asia equis abundat. Ouid. 15. epist. 72.
Equum accendere simulis. Vide Accendo.
Addere equos. Virg. 3. Aeneid. 9. 4.
Admittere equum. Vide Admitto.
Admouere equum. Vide Admoueo.
Adornati uenatu equi. Tacit. lib. 12.
Aduere equo. Vide Adueho.
Aduectus equo. Cic. 1. de Dinim. 163.
Agere sine agitare equum. Vide Ago.
Agitare spumantem equum. Virg. 11. Aeneid. 154.
Anhelantes equi. Senec. Oeth. 9.
Apprehendere equos. Sil. lib. 16. 75.
Ardentes equi. Vide Ardeo.
Bello equi armautur. Virg. 3. Aeneid. 168.
In equum ascendere. Cic. de Senec. 38. Vide Ascendo.
Aspirare equis. Vide Aspiro.
Assistere equos. Stat. 3. Thebaid. 68.
Attribuere alicui equum. Vide Attribuo.
Cadere de, uel ex equo. Vide Cado.
Calcari equo. Claud. in Ruff. 1. 76.
Cadentes equi. Claud. 2. Paneg. 74.
Verbere togere equum anhelum. Claud. 4. Paneg. 46.
Comere equos. Stat. 4. Thebaid. 9.
Concitare equum. Vide Concito.
Aeres equos concutere. Virg. 8. Aeneid. 1.
Conscendere equum. Ouidius 14. Metamorph. 164. Vide
Conscendo.
Consternantur equi. Ouid. 2. Metam. 63.
Equi macie corrupti. Vide Corrumpto.

Corruit

Corruit equus. Sil. lib. 17. 28.
Curare equos. Virg. 8. Aeneid. 119.
Decidere equo uel ex equo. Vide Decido.
Eludere instantem equo. Sil. lib. 6. 52.
Recentes equi uix emittuntur. Ouid. 2. Metam. 13.
Exercere equos campis. Claud. de bello Getico. 51.
Exhortari equos. Ouid. 5. Metam. 8. 1.
Furentes equos exhortari. Virg. 11. Aen. 122.
Equos pressos exhortari. Ouid. 12. Metam. 16.
Expantantur equi. Ouid. 2. Metam. 4. 1.
Expeditare tela, & equos. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Expeditus in equo. Cic. pro Milone. 20.
Externati equi. Ouid. in Ibm. 87.
Ferocitate exultantes equi. Cic. 1. Offic. 127.
Fertur equis auriga. Virg. 1. Georg. 102.
Trinacrijs equis ferri. Virg. 5. Aeneid. 114.
Ire uiam, quam monstrat eques. Horat. 1. epist. 13.
Flectere equum sciens. Horat. 3. Carm. ode 7. 5.
Frangere equum auro, id est lupatis aureis, aut freno auro.
Claud. de Phoenice. 3. 18.
Frenati equi. Virg. 5. Aeneid. 110.
Fremens equus. Virg. 1. Georg. 3.
Fundere equum. Virg. 1. Georg. 1.
Gaudere equis. Horat. de Arte poet. 33.
Ad cursum gignuntur equi. Quint. lib. 1. cap. 1. 2.
Haurere equo & in equo. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 11.
Hortari terribiles equos. Ouid. 5. Metam. 85.
Immittere equum ad. Vide Immitto.
Imperitare equis. Horat. 1. Carm. ode 15. 5.
Incitare equos. Vide Incito.
Indomitus equus. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 2.
Inobsequentes equi. Senec. Hippol. 10. 16.
Insidere equo. Vide Insideo.
Insilire in equum. Vide Insilio.
Equus instratus ornatu regio. Vide Insterno.
Interungere equos. Vide Interungo.
Inuehi equo. Virg. 3. Georg. 72. Vide Inueho.
Inuehi Sidonio equo. Virg. 5. Aeneid. 114.
Inuectus quatuor equis. Virg. 6. Aeneid. 118.
Iungere equos. Virg. 2. Georg. 23.
Iungere equos curru, & ad currum. Virgilius 5. Aeneid. 162.
Vide Iungo.
Labans equus. Valer. 6. Argonaut. 48.
Lucentes equi solis. Stat. 1. Thebaid. 20.
Equo merere. Plin. lib. 33. cap. 1. 4. Vide Mereo.
Mercari equos. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 18.
Equos obliquare. Stat. 12. Theb. 150.
Ouantes equi. Claud. 2. de Raptu Proserp. 62.
Soluti per campum pascuntur equi. Virg. 6. Aen. Vide Pasco.
Equus patens uulneri. Vide Pateo.
Præteragere equum locum aliquem. Horat. 1. epist. 15. 3.
Præuertere equos. Stat. 8. Thebaid. 120.
Proculcare aliquem equo. Stat. 8. Thebaid. 129.
Vis equorum prorumpit. Lucret. lib. 2. 53.
Prospectare equo. Stat. 1. Achil. 47.
Prouehi equo. Virg. 7. Aeneid. 33.
Ex equis pugnare. Cic. 2. de Nat. deor. 7.
Religati equi. Virg. 9. Aeneid. 79.
Residere equo. Sil. lib. 11. 83.
Retentare equos. Ouid. 2. de Arte amand. 87.
Rubentes equi Phœbi. Claud. in Gigantomachia. 2.
Ruens equus. Sil. lib. 7. 7.
Senescens equus. Horat. lib. 1. epist. 2. 1.
In equo sedere. Cic. 7. Verr. 2. 2.

Spumans equus. Sil. lib. 13. 29.
Stans equus. Lucret. lib. 4. 85.
Suffinere equos. Cic. 4. Academ. 166.
Tollere aliquem in equum. Cic. pro Delot. 19.
Tonantes equi. Horat. 1. Carm. ode 3. 4. 2.
Transmittere equis fluiuium. Cic. Attic. lib. 16. 333. 18.
Turbati equi. Virg. 9. Aeneid. 26.
Phaethonis equi auroram uehunt. Virgil. 5. Aeneid. 51.
Vehi in equo. Cic. 2. de Diuimat. 208.
Vertere equum. Virg. 11. 14. Aeneid. 12. 4.
Vincentes equi. Horatius 1. Serm. Satyr. 2. 4.
Citatis uolare equis. Claud. 7. Paneg. 88.
Volans equus. Stat. 2. Sylu. 8.
¶ Equus, Stella. Cic. 2. de Natur. deor. 162.
Huic equus ille iubam quatiens fulgore micanti
Summum contingit caput aluo, stellâq; iungens Vnda
Ex Arato.
Equus Troianus. Prouerb. Cic. pro Muræna. 71. Intus intus,
inquam, est equus Troianus, a quo nunquam me Consule
dormientes opprimemini. De Catilina.
Equus & quadrigis. Id est, omni conatu. Cic. ad Quint. frat.
lib. 2. 16. 3. Sic ego qui in isto homine colendo tam indormi
ui diu, te me hercule, sepe excitante, cursu corrigam tardita
tem, quum equis, tum uerò (quoniam scribis poema ab eo
nostrum probari) quadrigis poeticis.
Velis, equisq; ut dicitur. Cic. 2. de Offic. 159. Cum his ueliscq;
(ut dicitur) si honestatem tueri ac retinere sententia est, de
certandum est.
Equus, Machina bellica. Plin. lib. 7. cap. 56. 11. 11. Equum qui
nunc aries appellatur, in muralibus machinis Epeum ad
Troiam. Subaudi inuenisse dicunt.
¶ Equus, equa. f. g. (ἵππος) Plin. lib. 11. cap. 49. 2. Non ostendit
tabat hermaphroditas subinges carpento suo equas.
Doctus equa pullus. Lucret. lib. 3. 153.
Sonus equa. Ouid. 2. Metam. 13. 4.
Apta quadrigis equa. Horat. 2. Carm. ode 16. 7.
Nobiles equa. Ouid. 2. Metam. 239.
Potniades equa. Ouid. in Ibm. 12.
Trima equa. Horat. 3. Carm. Ode 11. 2.
Equa equam non amat. Ouid. 9. Metam. 147.
Equus uento Zephyro concipere. Virg. 3. Georg. 5. 4.
¶ Equila, idem quod Equa. Antiquum. Vide Equula.
¶ Eques, equitis. pen. corr. com. g. (ἵππος, ἵπποβότος, ἵππο
βότος, ἵπποβότος) Qui insidet equo. Plant. Milit. 8. 52.
— iam saxo hic erit:
Neque eques, neque pedes praefectus quisquam tanta au
dacia est, &c.
Eques, Qui equestrem habet ordinem. Mart. lib. 8. 4. 4.
Vescitur omnis eques tecum populusq; patresq;
Acies equitum. Tacit. lib. 20.
Exercitus equitum. Virg. 11. Aeneid. 120.
Equitum uirtute nomen Romanum uictoriam cum laude postu
det coniunctam. Cic. Antequam iret in exilium, 18.
Turme equitum. Horat. 2. epist. 1. 39.
Alarius eques. Tacit. lib. 12.
Egregij equites. Iuuenal. Satyr. 10. 10.
Infrinati equites. Vide Infrinatus.
Loricati equites. Vide Lorica.
Eques ipso melior Bellerophonte. Horatius 3. Carm. ode 12. 2.
Numerosus eques. Claud. in Eutrop. 15.
Equitum aciem in collum erigere. Tacit. lib. 20.
Inducere equites in pugnam. Vide Induco.
Locare equites pro cornibus. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.

Equites

Equites etiam iudices uocabantur, quia iudicum decurie ex Equestri ordine deligebantur. Suet. in Cesare, Ludis Decius Laberius Eques Romanus mimii suum egit: donatusque quintigenti festerijs et annulo aureo, sessum in quatuordecim ex scena per orchestram transijt. Budæus.

Decus equitum. Horat. 3. Carm. ode 16. 4.

Equies ordini Senatorio dignitate proximi. Cicero pro Cluent. 122.

Quem tu si ex sensu spectas, Eques Romanus est. Cicero pro Rosc. Com. 25.

Celsus eques. Stat. 1. Sylu. 4. 9.

Magnus eques. Horat. Epod. 4. 3.

Seuerus eques. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 12.

Eques, pro ipso equo aliquando ponitur. Virg. 3. Georg. 2. 4. Impositi dorso, atque equitem docere sub armis insulare solo, et gressus glomerare superbos. Vide Gell. lib. 18. cap. 5. et Macrob. lib. 6. cap. ult.

Equester, equestris, et hoc equestre (ἵππικόν) quod pertinet ad equitum, Equestris ordo. Sipontinus, Equestrem ordinem medium fuisse constat inter patricos et plebem. Principio equites iudicesque iidem habebantur, et gestandi annuli aurei ius eis erat. Postea M. Cic. in Consulatu suo Equestre nomen stabiluit, Senatui ei concilians, celebrans se ex eo ordine proieciturum esse. Ab illo tempore plane hoc tertium corpus in Republica constitutum est, et adijci Senatui. Pop. Rom. Equestris ordo. Cic. ad Brutum, lib. 11. 16. 4. Equestris ordinis princeps. Idem pro Cluent. 122. Et, Equestris disciplina. Cic. 6. Verr. 11. 7. Et, Equestre prelium. Cels. 3. bel. Gal. 4. 33. Item, Equestres copia. Cic. 2. de Fin. 17. 7.

Equestre es: inquit Festus, quod equiti dabatur.

Agmen equestre. Ouid. epist. 9. 20.

Annulus equestris. Horat. 2. Sermon. Satyr. 7. 11.

Census equester. Cic. Qu. fratri lib. 1. 2. 9.

Cursus equestres ducere. Virg. 5. Aeneid. 132.

Equestri ortus loco. Cic. 1. de lege Agraria, 17.

Pes equestris, id est, equinus. Senec. Thebaid. 2. 16.

Populi equestres. Stat. 3. Syl. 3. 29.

Pugna equestris. Cic. 7. Ver. 10. 8.

Splendor equestris. Cic. pro Plancio, 9.

Statuæ equestris. Cic. 6. Philip. 2. 12.

Turma equestris. Claud. de bello Getico, 116.

Equestris (ἵππικα) quatuordecim ordines, in quibus equites sedebant, uocat Seneca de Benef. 7. Equestris omnium Equitum Roman. sunt. Item, Habeo in Equestribus locum: non ut uendam, non ut locem, non ut habitem, sed tantum ut spectem.

Equestris item pro locis theatralibus equitum, et modificatis uerbis, pro equitibus usurpauit Petronius, qui scripsit, Nūa quam tamen nisi in equestribus sedeo. Id est, nunquam est mihi res nisi cum ijs qui sedent in quatuordecim ordinibus. Sic Turnebus.

Equito, equitas, pen. corr. (ἵππικόν, ἵππικόν) equitare, Equo uti. Horat. 2. Ser. Satyr. 3. 50.

Ludere par impar, equitare in arundine longa. Cic. 2. Tusc. 10. 5. Apud quos autem uenandi et equitandi laus uiget, qui, etc.

In orbem equitare, id est in circulum. Ouid. 12. Metam. 9. 4.

In equuleis equitare. Cic. 6. Ver. 38.

Equitare, anti qui dicebant equum publicum mereri. Fest. Pom.

Equitari, passuum (ἵππικόν) Plin. lib. 8. cap. 18. Omnes autem in ijs terris iumentorum dorso funguntur, atque etiam equitantur in pralijs. De camelis.

Equitatio, Verbale (ἵππικόν) Plin. lib. 23. cap. 4. 19. Equitatio stomacho et coxis utilissima.

Equitatus, huius equitatus, pen. prod. (ἵππικόν, ἵππικόν) Equitum manus. Lepid. Ciceroni, Equitatum habet magnū. Cic. pro Font. 33. Magnos equitatus ad ea bella, etc. Claud. de laudib. Serene 22. 13. — dat Gallia robur Militis, Myricis sudant equitatus ale.

Victor equitatus. Tacit. lib. 19.

Abducere ab aliquo equitatum. Vide Abduco.

Portis exijt equitatus. Virg. 8. Aeneid. 116.

Instruere aliquem peditatu, equitatu, copijs. Cicero 5. Philipp. 167.

Orbare equitatu. Vide Orbo.

Equitatus, Actus equitandi. Plin. lib. 28. cap. 15. ad finem, Perna ateri, aduicij; equitatu notum est. Id est, equitatione.

Equarius, Adiect. (ἵππικόν) Quod ad equum pertinet: ut, Equarius medicus. Valer. Max. lib. ult.

Equaria, pecuaria. Varro in proemio lib. 2. de re Rust. ad finem, Quod et ipse pecuarias habuit grandes, in Apulia ouarias, et in Reatino equarias.

Equiferus, pen. corr. (ἵππικόν) Id est, equus non domesticus. Plin. lib. 28. in primis efficax equiferorum sanguis. Et cap. 10. 7. De equiferis non scripserunt Græci.

Equimentum, equimentum, Merces que datur pro admittura equi. Varro, An si equam emisses quadrupedem ut meo de Reatino admitteres, quantum poposcisses, dedissem equimentum?

Equile, equilis, pen. prod. neut. gen. (ἵππος) Stabulum equorum. Varro lib. 2. cap. 7. Suadet frenos in equili suspensere. Cato cap. 14. 1.

Equimus, penult. prod. (ἵππικόν) Adiect. nomen possessiuum. Horat. 1. de Arte poet. 1.

Humano capiti ceruicem pictor equinā iungere si uelit. Caudæ equinæ pilos uellere. Horat. 2. epist. 1. 9.

Cornu equinum, id est, pes cornuus equi. Valer. 5. Argon. 3. 1.

Crista equina. Virg. 10. Aeneid. 1. 42.

Iuba equina. Plin. lib. 2. cap. 25. 2. Ouid. 12. Metam. 18.

Neruus equinus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 5.

Pecus equinum, Varro de re Rust. lib. 2. cap. 7.

Conouicare pedibus equinis. Ouid. 12. Metam. 75.

Sanguis equinus. Ouid. 9. epist. 29.

Equina feia. Cic. 4. Tusc. 87.

Vbera equina. Horat. Epod. 8. 2.

Equisetum, equiseti, pen. prod. ab Equus fit, Herba est, que Græcè ἵππος dicitur: hoc est, cauda equina: nostri a similitudine setæ equine non imposuerunt. est enim pilus terrea. Vide Plin. lib. 26. cap. 13. 1.

Equiso, pen. corr. equisonis (ἵππονός, ἵππονός) Equorum domitor. Varro Triopite, Trifilio. Nam ut equus, qui ad uehendum est natus, tamen traditur magistro, ut equiso doceat totum incedere. Idem Marciatore, Neque furentem equuleum insanus equiso exhibeat maris fluctibus.

Equisones, Veteres uocabant omnes quibus alicuius rei regimē committebatur: ut, Nautici equisones. Nonius.

Equarius, equarij, Substantiuum, Equorum curator. Solinus cap. 57. Alexandri Magni equus Bucephalus dictus, etc. quum ab equario suo aliis etiam molliiter sedaretur, accipio regio stratu neminem unquam alium preter dominum uehere dignatus est.

Equitabilis, et hoc equitabile, pen. corr. (ἵππικόν) ut, Locis equitabilis, in quo facile equi inambulare possint. Liv. Opportuna explicandis copijs regio erat, equitabilis, et uasta planities.

Equitium, equitij (ἵππικόν) Equorum armentū. Vlpian. in l. plenū. §. equitij ff. de usu et habitatioe. Equitij quoque legato usu, uidendumne et domare possit, et ad uehendū sub iugo uti.

Equuleus,

Equuleus, equulei, pen. corr. Diminutiuum (ἑπύλλος) Pulchus equinus et nouellus. Cic. Hortensio, ut fame debilitatur equuleorum nimis effrenata uis. Linius 3. bel. Punic. 158. Bos equuleum peperit.

Exagitantur tactu equulei freno iniecto. Cic. 3. Tusc. 11. 4.

Equuleus, Tormenti genus in equi formam, in quem conijciuntur rei. Cic. lib. 5. Tusc. 19. Hæc etiam in equuleū conijciuntur, quo uita non aspirat beata.

Equulus, equuli, pen. corr. (ἵππικόν) Paruus equus. Cic. lib. 2. de Nat. deor. 5. 4. Omnia in perfectis et maturis doctet esse meliora, ut in equo quam in equulo, in cane quam in catulo, in uiro quam in puero.

Equila, equula, pen. corr. (ἵππικόν) Parua equa. Varro, Nemo est tam negligens, qui summa diligentia eligat asinum, qui suam saliat equulam.

Equilo, equis (ἵππος) equire, Coitum equi appetere, sicut Suires suis. Plinius lib. 10. cap. 63. 11. Equus domitas 1 x. diebus equire.

Equiria, equiriorum (ἵπποβακία) Ludi quos Romulus Marti instituit per equorum cursum, qui in campo Martio exercebantur. Festus. Ouid. 2. Fast. 172.

Ex uero positum permanit equiria nomen.

Equitiarius, iij. Equitij custos, uel prefectus. Gallicè Harastier. Iulius Firmicus lib. 8. cap. 13. Cætawo oriente, qui natus fuerit, aut erit auriga, aut equorum nutritor et cultor, uel eorum exercitator, aut mulomedicus, uel equitarius.

E R

E R. Erunt, uel Erit, uel Aerarij. E. R. C. O. L. Aere collato. E. R. P. Aere publico.

Eradico] eradicus, pen. corr. (ἐρύσσω) eradicare, Auellere. Terentius And. 4. 5. 22. Dite eradicent, ita me miseram territas.

Eradicare aureis alterius, obtundere narrado aliquid. Plautus Epid. 9. 50.

Erado] eradis, pen. prod. erasi, erasum (ἐρύσσω) eradere, Nota significationis. Col. lib. 3. Postea surculos, quos insere re uoles, eradito tam altè quam cuneum demisisti. Idem lib. de Arboribus, cap. 9. 2.

Albo Senatorio aliquem eradere, Id est, delere. Tacit. lib. 4.

Eradenda elementa prauis cupidinis. Horat. 3. Car. ode 2. 4. 11.

Erasus, pen. prod. Partic. (ἐραστός) Plin. in Paneg. 40.

Datum est ijs qui post edictum tuum in locis erasorū subditi fuerant. Erasorum, id est, deletorum est numero eorum qui accipiebant congiarium. Budæus.

Gene erasē. Propert. lib. 4. eleg. 8. 6.

Timor erasus ex animo. Senec. Thyeste. 6. 6.

Eraza] ἑράζα, ciuitas Græciæ, non longe ab Orchomeno et Mantinea, quæ suo iā tempore cecidisse, aut uix ullum ipsius apparuisse uestigium, scribit Strab. lib. 3.

Eraña] Oppidum in Amano a Cicerone captum. Cic. 15. Famil. Erañam autem quæ fuit non uici instar, sed urbis, etc.

Erana (ἑράνα) Vrbs est media inter Pylum et Cyparissiam, circa quam Pamisus amnis effluit, et quam nonnulli Aranam falso quondam crediderunt. Strab. lib. 8.

Erania] pecunia quid, et corruptè hactenus erosa apud turisonisultum in l. creditor. de solut. lectū esse Alciatus ostendit lib. Diffusor. 2. cap. 25. Catanæus apud Plinium secundum, uocem Eranos, interpretatur, Exactores collationum, dicens sic Pollucem Athenæum, et eos secutum Ammonium interpretari.

Eranthemom] ἐρανθίμων, Vnum ex nominibus anthemii herba: sic dictum, quod uere floreat. De hac uide Plin. lib. 22. cap. 21.

Eranula] Insula in Locris Italiae fronte, de qua Plinius libro 3. cap. 10.

Eraphiotes] ἑραφιώτης, Bacchus dictus est ab inducenda contentione, quoniam uinum, iram atque certamen inducit. ἑρῖς enim contentio, φάειν ostendere.

Eraphius] ἑράφιος, Aegyptii rex, qui obeliscum unum posuit sine notis quadragenum octonum cubitorum, ut refert Plin. lib. 36. cap. 9.

Erafinus] pen. prod. (ἑραστίνος) Achaia fluius, in sinu Argolico, ut scribit Mela. Is terras subit, rursumque redditur: sicut in Asia Lycus, in Mesopotamia Tigris, Plinio. Ouidius 15. Metam. 56.

Reditur Argolicis ingens Erafinus in agris. Lege Herodotum lib. 6. ubi de Cleomene.

Erastratus] penult. corr. (ἑραστράτος) Medicus eximius, ex familia Aristotelis natus, in quem sepius inuoluitur Galenus. Meminit huius multis in locis Plinius.

Erate] Nymphæ nomen, quæ Arcados Callistis filij consuetudine utebatur, oraculaque Arcadibus ex sacello quopiam, in quod per gradus aliquot ascendebatur, edere solebat, ut scribit Pausanias.

Erate, tes (ἑράτη) Nympha, Oceani et Thythos filia, et ad ἑρατῶς, hoc est, ab amore nomen habens.

Erato] penult. corr. (ἑρατώ) Vna musarum ab amore dicta: quod præsit his qui amoris face rapiuntur. Virg. 10. Aeneid. Nonnunquam pro Calliope ponitur, ut Virg. lib. 7. Aeneid.

Nunc age qui reges Erato, etc. Seruius.

Erato (ἑράτω) hoc est, ab amore nomen habere, inquit Ouid. 2. de Arte, hoc uersu,

Nunc mihi si quando, Puer, et Cytherea fauete? Nunc Erato: nam tu nomen amoris habes.

Eratosthenes] penult. corr. Cyrenæus, Aristonis Chij et Callimachi poetæ discipulus, Plato minor a quibusdam ob doctrinam uocatus: præfuit bibliothecæ regie: scripsit præter philosophiam poemata, historias, Astronomicæ, de sectis dialogos. Author Suidas. Quint. lib. 1. cap. 1. 12.

Eratum] ἑράτῳ, Vrbs Sabinorum, quam uicij potius quam urbem censeri debere, tradit Strab. lib. 5.

Eratyra] ἑράτυρα, Myrici ciuitas, imperio Cadmi nepotum et Hermiones aliquando subiecta, de qua uide Strab. libro 7.

Erauicij] Pannonia popululi. Plin. lib. 3. cap. 25.

Ercinia] ἑρκινία, Multis syluis nomen peculiare, sed apud Germanos maxime, quæ apud Græcos Orcinia dicitur. Ab Heluetijs ad Nemetum, Taurinorumque fines protenditur, et ad Dacos et Danubium: inde ad alias gentes. Alij scribunt Hercynia. Eius meminit Caesar libro 6. bel. Gallici.

Ercisceor] erisceris (ἐρκίσσω) erisceri. Verbum compositum à Coercendo et ciendo. Festus, Erctum quod fit inter consortes, ut in libris legum Romanarum legitur. Erctum à coercendo dictum: unde et Eriscunda et eriscitum. uocatum est autem à ciendo. Hactenus Festus. Unde Eriscunda de familie iudicium dicitur, quod fit in bonorum diuisione. Alij ab ἐρκίσσω, quod intersepere et diuidere significat, deduci contendunt: idcircoque aspirandum dicunt. Potius Eriscor tertie coniugationis, quum legamus Eriscunda participium, ut dicunda, legunda, quod idem in secunda coniugatione non fit.

Verbis erisceri. Cic. 1. de Orat. 12. 2.

Postulare aliquem familie eriscunde. Cic. pro Cecinna, 14.

Ercium] pro Arcium, ab Arceo, dixerunt ueteres. Festus.

Erebintius] Dionysius (ἑρέβινθος) in contumeliam et derisum dicebatur (quod et in prouerbium transit) à cicer uidelicet legumine, uel à pudendo, quoniam do utrunque ἐρέβινθος indicat. Hefychius ἑρέβινθος ἄλιονος et usurpat pro eo qui nullius rei homo sit, nec dignus.

gnus: iuxta (inquit) prouerbium. Cicerinum ius, quum ius...

Erebinthus] Erebinthos, Legumen est flatuosum, copiosi...

Erebinthus] Erebinthos, Insulae nomen, apud Plin. lib. 5, cap. 4.

Erebus] Erebi, m. g. (Erebus) Festus Pompeius, Erebi Vir-

gilius interdum obscuritatem quandam esse describit apud...

— imas Erebi descendit ad umbras. Interdum flum-

en eiusdem loci dicens, — magnos Erebi tranauimus amnes.

Varro uero Erebo natam noctem ait. Vnde est illud, Erebo creata...

De Erebi, Eurie. Senec. Octau. 17, 18. Regina Erebi, Prosperina.

Profundi Erebi ripa. Stat. 1. Thebaid. 60. Sedes in Erebi.

Umbrae in Erebi. Virg. 6. Aeneid. 81. Erebus, pen. prod. Adiect.

— Ouid. in Ibin. 4, 6. Pectora q; unxerunt Erebea felle colubrae.

Erechthaus] Erechthos, Rex Atheniensis, cuius filiae uirg-

nes mori pro patria contempisse dicuntur. Cic. pro Sest. 39.

Arces Erechtheae, Athenae. Ouid. 8. Metam. 110. Erechthum]

Delubrum Neptuni in Achaia, cuius hoc fertur memorabile,

ut aqua in puteo flante Austro fluuisset, ceteris uero perflantibus uentis...

— iaceat immota. Vide Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 2.

Erebus] Vide Ergo. Erebus] Erebus, Populi in Arabia, qui praecepta saxa nudi...

inhabitabant. Auctor Strab. lib. 16. Eremigo] Eremigas, penult. corr.

(Eremigare) Eremigare, Enauigare, emetri. Plin. lib. 2. cap. 67. 2. Circa Caspium...

quoque multa Oceani littora explorata, paruoq; breuius, quam totus hinc...

aut illinc Septentrio eremigatus. Eremodictum] Eremodictum, Vadimonium desertum dicitur...

ad Demotheum. Vnde uno uerbo eremodictum dicitur, quod in Pandectis...

tit. de minoribus. in Lat. praeator. 6. idem in eremodictis. C. de iudicijs...

l. I. propterandum. 6. sin autem hermodictum corrupte legitur. Dicitur...

quasi desolatam ac desertum, seu desertio cause, absentia, seu negligentia partium...

facti. Budaeus. Eremus] Eremus, pen. prod. f. g. (Eremus) solitudo. unde Eremita...

pen. prod. dicitur, qui eremum, hoc est locum solitariu, religionis ergo incolunt.

Erepe] Erepe, pen. prod. ereps, ereptum (erepere) Erepere, Difficulus...

loca aspera et edita scandere: tanquam opus sit erepere maius quam ambulare.

Plaut. Aulul. 20. 1. Foras Iumbrice, qui sub terra erepsisti modo. Varr. 3. de Re rust. cap. 15. 1.

Ne ex ea erepere possit. Horatius 1. Serm. Satyr. 1. 16. Eresichthon]

Eresichthon, Vide Eresichthon. Eresich] Eresich, Populi in Aeolide, Rhyndaco anni finitimi, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 30.

Eresos] Insula in Chio, de qua Plin. Restant Eresos, Pyrrhus & libera...

Eretria] Genus cerussae, quae terrae suae nomen habet, qua praecipue usus fuisse dicitur Parrhasius. Plin. lib. 35. cap. 6.

Eretria, e. penult. corr. (Eretria) Oppidum est Eubaeae insulae, circa quod...

effoditur terra in medicinis usi praestantissima, quam ab ea Eretriam uocant.

— Ius Dioscorides duas facit species, unam uehementer albam: alteram ad cineris colorem uergentem.

Plin. etiam Eretriam terram inter pictorum colores enumerat, lib. 35. cap. 6. Huius urbis meminit et Homer. 2. Iliad. in Catalogo nauium.

Eretriacus] Eretriacus, unde Eretriaci philosophi. Cic. 2. Acad. Eretriaci philosophi a Menedemo Eretriate sic appellati, qui et Megarici.

— Horum, ut idem inquit, omne bonum in mente positum, et mentis acies quae uerum cerneretur. Vide 4. Acad.

Eretum] penult. prod. (Eretum) Vicus Sabinorum supra Tyberim. Virgilius 7. Aeneid. 143. Ereti manus omnis, &c.

Ereutalion] Ereutalion, Viri proprium, quem Nestor inuenit, dixitq; illum cum miraculo corporis, tum excellentia armorum...

— praecipuum in bello Peliorum et Arcadum fuisse. Erga] Erga, m. g. (Erga) Praepositio, accusatiue casui seruit, et pro in, uel contra, aut aduersus sumitur.

Cicero ad Lentulum, lib. 1. 1. 1. Ego omni officio, ac potius pietate erga te, ceteris satisfacio omnibus.

— Te. ent. Heaut. 1. 2. 15. Timet omnia, patris iram, et animum amicae se erga ut sit suus, &c.

Affecti erga amicum simus eodem modo quo erga nosmetipsos. Cic. de Amicitia, 1.

Animos eorum, apud quos agitur, conciliari quammaxime ad beneuolentiam, tum erga oratorem, tum erga illum, pro quo dicit orator. Cic. 2. de Orator. 97.

Facere erga aliquos aliquid. Cic. 2. de Nat. deor. 86. Beneuolentiam erga aliquos habere. Cic. 1. Offic. 71.

Officium et studium erga propinquum habere. Cicero pro Quintio, 52.

Erganes] Erganes, Rex fuit Aethiopiae, qui, quum in Meroe Iouis sacerdotes adeo superstitione implessent animos, ut nunquam misso nuntio necem regi Aethiopiae demandaret, nullo detrectante, aut mandatum inuisione ue abnegante, re audita et nuntio, sacerdotes omnes occidit, et sacerdotium sustulit. Testis Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 8.

Ergasteria] Ergasteria, Vicus insignis inter Pergamum et Cyzicum, quadringentis et quadraginta stadiis a Pergamo distans, metallorum fodinis nobilitas, a quibus et nomen accepit, ab officinis uidelicet metallorum. Celsus bratur hic uicus a Galeno lib. 9. Simplic. medicam.

Ergasterium] Ergasterium, Officina ubi aliquid operatur, ut est in Decretis, dist. 4. 4. Nulli clerico liceat tabernam aut ergasterium habere.

Ergastulum] Ergastulum, penult. corr. (Ergastulum) Locus in quo mancipia deteriora in uinculis opus facere cogebantur, ut metallarij serui solent, ut ait Budaeus. Iuuen. Satyr. 8. 18.

— Quid, facias talem sortitus Pontice seruum? Nempe in Lucanos, aut Tusca ergastula mittas. Accipitur interdum pro ipsi mancipijs quae in custodia alligabantur. Iuuen. Satyr. 14. 3.

— Quem mire afficiunt inscripta ergastula. Varro, Miliq; mox eo nuntium, qui tota ergastula donat et liberat. Lili.

Liu. 2. ab Vrbe, 97. Col. lib. 1. cap. 6. Optime solutis seruis, cellae meridiem equinoctialem spectantes fient. Vinctis quam saluberrimum subterraneum ergastulum plurimis, sitq; id angustis illustratum fenestris. Cic. pro Cluen. 14. Inter sicarios damnatus est, manus incidit, et apud eum fuit in ergastulo.

Compedes et ergastula. Cic. pro Rabirio perduel. reo. 14. Soluere ergastula. Brutus Cic. lib. 11. 13. 4.

Ergastulus, ergastuli, pen. corr. (Ergastulus) Mancipium in ergastulo alligatum. Luc. lib. 15. Non ergastulus unus, et alius iudicem apposuit, ut nemo sententiam liberè magis, quam ergastulus dicere possit.

Ergastularius] Ergastularius, Nomen uiri proprium, Tortelio. Ergata] Ergata, penult. corr. Machina est tractoria, axe recto, quae non brachiorum ductum, sed ambientibus et obtinentibus uectarijs uersatur. Ea mire facit ad exoneranda nauigia, praegrandibus saxis, quae manus humane moliri non possunt, onusta. Vulgo uocant Vn Singe. Vide Vitruuium lib. 10. cap. 4.

Ergaunica] Ergaunica, Oppidum Hispaniae Tarraconensis, in tractu Vasconum, teste Ptolemaeo lib. 2. cap. 6. Plin. quoque lib. 3. cap. 3. Ergaunicenses populos enumerat in eodem Hispaniae tractu.

Ergettum] Ergettum, Oppidum Siciliae, cuius incolae dicuntur Ergettini: quorum meminit et Plin. lib. 3. cap. 8.

Erginus] Erginus, Thraciae flumini, auctoribus Plinio et Pomponio Mela lib. 2. in descriptione Thraciae.

Ergo] Ergo, m. g. (Ergo) Illudinae suae completina coniunctio, et minoribus conclusionibus competit: poniturq; in principio pro itaq; Plaut. Amph. 4. 22. Virg. 2. Aen. 5. Nos ab ipse rati, et uento petiisse Mycenae: Ergo omnis longo soluit se Teuceria luctu. Cicero de Amic. 44.

Ergo hoc proprium est animi bene constituti, et letari bonis rebus, et dolere contrarijs.

Tace dum tabellas pellego. c. ergo quim legis? Plaut. Pseud. 3. 38.

Ipsus inquam Carmides sum. s. ergo ipse es? Plaut. Trin. 13. 144.

Tibi ergo. Terent. 5. 2. 9. d. Mihine? s. tibi ergo.

Quid ergo est? Primum magnitudo periculi, &c. Cicero pro Quintio, 3.

Ergo, dum nullum fastidit genus, in quo enteret uirtus, creauit imperium Romanum. Liu. 4. ab Vrbe, 15.

Ergo etiam precium aliquanto quam cetera grauius atq; atrocius fuit. Liu. 2. ab Vrbe, 81.

Non ergo. Vide Non. Nam ergo is exacerat nos aut orbat sensibus. Cic. 4. Acad. 32.

Ergo, tertio loco positum. Liu. 1. ab Vrbe, 117. Nec manere ergo, nec transire ausus.

Ergo producte, inquit Festus, idem quod xeris, hoc est Gratia, quum scilicet gratia intelligitur pro causa. Virgil. 6. Aeneid. 134.

— Illius ergo Venimus, et magnos Erebi tranauimus amnes. Cic. Atti. lib. 3. 65. 3. Si quid contra alius leges eius legis ergo factum sit. Idem de Optimo gen. Orat. 157. Eum donari uirtuti Theauri pars 2.

tis ergo, beneuolentiaq;. Ergolabus] Ergolabus, pen. corr. (Ergolabus) Operarius, mancipij, operarum redemptor. Ergolabus, opus faciendum conducto, operam loco, rem perficiendam suscipio, redempturas facio, et inde lucrum facio: Ergolabus, merces ex labore, manualis operatio, redemptio operis, et conductio, uel locatio. In Codice Iustiniani, tit. de Monopolij, Aedificiorum quoq; artifices, uel ergolabi, aliorumq; diuersorum operum professores, penitus arceantur pacta inter se componere, ut ne quis quod alteri commissum sit, opus impleat aut inueniam alteri sollicitudinem alter interceptat. Ergolabi etiam ab Oratoribus dicti sunt sycophante et quadruplatores, quae sui delationes habentes, qui compendia sua comparant ex alienis dispendijs, atq; calamitatibus: Interpretes etiam et sequestres, qui iudicij corrumpendis, aut eiusdem di maleficijs suscipiendis operam suam locant. Cic. sequestres appellat.

Eria] Eria, Graecis sepulchra dicuntur, ut Theocriti interpretes scribit in Pharmaceutria, παρὰ τὴν ἐπιχθονίαν τοῖς νεκροῖς ἔργον, id est, ab ea quae mortuis iniicitur terra, quam uocant ἔργον. Sunt qui Eria opinentur dici, non surrecta, sed iacentia sepulchra. Plura Cel. lib. 17. cap. 20.

Eriboea] Eriboea, Macedoniae urbs Ptolemaeo, uulgo Pressa. Euriboea item dicitur Iuno, Mercurij nouerca, apud Homerum lib. 5. Iliad.

Eritaeum] Eritaeum, Terium genus mellis uocatur, minime probatè, et slyuestre. Conuehitur post primos autumnii imbres, cum erice sola floret in syluis, ob id arenoso simile. Plura Plin. lib. 11. cap. 16.

Eriticates] Eriticates, penult. prod. Viri cuiusdam Lycaonij nomen, a Messapo Turni comite interfecti, ut Virgilio placet 10. Aeneidos, Cedicus Alcathoum obruncat sacrorum Hydaspem. Messapus Cloniumq; Lycaoniumq; Eritatem.

Erice] Erice, penult. prod. siue Erica, erica: siue Erike, ericis, f. g. (Erica) Frutex non multum a myrice differens, colorerorismarini et penè folio. Plin. lib. 24. cap. 9. 7.

Erichthaus] Erichthaus, idem Erichthonius (Erichthonius) de quo sic Seruius scribit, Vulcanus impetrato a Ioue Mineræ coniugio, illa reluctante, effectum libidinis proiecit in terram: inde natus est puer draconteis pedibus, qui appellatus est Erichthonius, quasi de terra et lite procreatus. nam ἔρις, est lis: et χθών, terra. Hic ad legendam pedum fossitatem, iunctis equis usus est currum, quo tegeat sui corporis turpitudinem. Virg. 3. Georg. 23.

Primus Erichthonius currus, et quatuor ausus Iungere equos rapidisq; rotis insistere uictor. Idem fuit Athenarum rex, et argenti inuentor, secundum Plinium. Vide Hyginum.

Domus Erichthæd. Ouid. 6. Fast. 41. Populus Erichthonius, Atheniensis. Propert. lib. 2. eleg. 6. 1.

Erichtho] Erichtho, mulier Thessala, multis ueneficij sumosa. De qua abundè Lucanus lib. 6. De hac et Ouidius in epistola Sapphus, Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho impulit. Erichthonius (Erichthonius) Vide Erichthaus.

Ericis] Ericis, portus Ptolemaeo, Liguria oppidum, Plinio Delphini portus. Vulgo Finus portus.

Ericusa] Ericusa, Vna ex septem insulis Lipareis, quam ab arbutis uocatam, et ad pascua prorsus omisam, tradit Strab. lib. 6. Meminit et Plin. lib. 3. cap. 9.

Eridanus] Eridanus, penult. corr. (Eridanus) inquit Seruius, Solis filius fuit: hic a patre impetratum currum agitare non potuit. Et quum eius errore mundus arderet, fulminatus, in Italia

Ualze fluium cecidit: et tunc à luce ardoris sui Phaethon appellatus est, et pristinum nomen fluuii dedit. Vnde mista hæc duo nomina inter Solis filium et fluuium inuenimus. Postea eius forores, flendo in populos arbores uerse sunt. Hæc Seruius, explicans illud Virgilij in 6, Inter odorandam lauri nemus, unde supernè Plurimus Eridani per syluam uoluitur amnis. Eridanum in celo etiam Aratus esse dixit, stellam Arieti proximam. Cic. in Arato, 17. Vide Hyginum. Auratus Eridanus gemina cornua. Virg. 4. Georg. 74. Maximus Eridanus. Ouid. 2. Metam. 65. Sacer Eridanus. Silius lib. 12. 140. Gurgite sydereo subterluit Oriona. Claud. 4. Paneg. 35. Fluuiorum rex Eridanus. Virg. 1. Georg. 91. Erigeron] pen. cor. Herba, à nostris uocatur Senecio: trixaginis specie, et mollitia cauliculis sububicundis: nascitur et in tegulis et in muris. Nomen hoc Græci dederunt, quia uere canescit. Caput eius numerosa diuiditur lanugine. Hæc Plin. lib. 25. cap. 13. 21. A quibusdam per aspirationem scribitur, significat autem uox ipsa uernum senem, quod citò in pappum et lanuginem abeat. Vulgus uocat Du senecion. Erigo] erigis, penult. cor. erexi, erectum (ἀπορῆσαι, ἀνυψώω) erigere, Ab Ex et Rego significat eleuare. Cicero pro Rosc. Amer. 36, Quem simul atque attigi, statim homo se erexit. Abijcere et Erigere, contraria. Cic. 1. de Legib. 39. Erigere ad gloriam et efferre. Cic. Antequam iret in exiliū, 8. Extollere caput, et se erigere. Cic. pro Plancio. Erigere ad spem et in spem. Cic. pro Domo sua, 20. Liu. 10. bel. Pun. 71, his honoribus mollius regis animus, erectuq; in spem propinquam sublato Syphace, et c. Erigere in gradus. Col. lib. 8. cap. 15. 2. Erigere aciem. Liu. 3. ab Vrbe, 77. Erigere aculeos iudicum in rem, in uitia, in mores, in tempora. Cic. pro Celio, 21. Erigere afflictum. Cic. pro lege Manilia, 15. Aliquem erigere, ad diuitias et honores extollere. Ouidius ad Pisonem, 43. Animum erigere, et spem afferre. Cic. 5. Philip. 164. Erigere animos. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 16. Erigere animum, et respirare à metu. Cic. pro Cluent. 158. Animum demissum et oppressum erigere. Cic. pro Cluent. 44. Erigere animos ad audiendum. Cic. 4. Acad. 21. Erigitur animus expectatione rerū bonarū. Cic. 2. de Leg. 45. Arces erigere. Stat. 3. Syl. 1. 4. Erigere aures, et animum attendere. Cic. 3. Verr. 19. Caput expergescitum erigere. Lucret. lib. 5. 243. Erigere caudam falcatam in sublime. Plin. lib. 10. cap. 21. 2. Erigere omnium cupiditates, et acuire industriam. Author ad Herennium, lib. 4. 138. Erigere expectationem alicuius. Plin. epist. 156. Fumus erigitur ad sydera. Virg. 9. Aeneid. 49. Gradum erigere, id est, altius tollere, ut solent qui ascendunt cliuum aliquem. Sil. lib. 3. 107. Iras erigere. Silius lib. 4. 56. Inbani erigere. Senec. Hippol. 10. 10. Mentem erigere, Forti animo esse. Lucanus lib. 8. 16. Erigere mentes auresq; et attendere. Cic. pro Sylla, 24. Oculos erigere. Ouid. 4. Metam. 29. Ad nomen Thibes oculos in morte grauatos Pyramus erexit. Cic. pro Sest. 57. Patriam erigere, id est, celebrem reddere. Claud. 8. Paneg. 30. Pectus erigere. Stat. 1. Achil. 109. Erigere et recreare afflictam et perditam prouinciam. Cic.

5. Verrin. 18 2. Republicam erigere. Cn. Magnus Domitio, in epist. ad Atticum, lib. 8. 163. 6. Erigere scalas ad mœnia et ad murum. Liu. 2. bel. Maced. 52. Se erigere. Cic. 2. de Orat. 29. Se erigere, et ab omni solitudine abstrahere. Cicero pro Deiotaro, 27. Erigere se, et confirmare. Cic. Qu. Fratris, lib. 1. 3. 7. Erigere et parare se ad. Cic. in Orat. 67. Exurgere, et erigere se. Cic. 2. de leg. Agr. 86. E partibus infernis sese erigere. Cic. 2. de Nat. deor. 169. Contumacius se erigere. Quint. in Procem. lib. 6. 13. Serpens erigitur. Ouid. 15. Metam. 148. Te iam series ususq; laborum erigit. Lucan. lib. 1. 25. Id est, euehit ad summam nobilitatem. Studia prima se erigunt ad imitationem condiscipulorum. Quint. lib. 2. cap. 3. 8. Syluas erigere, id est, ligna in pyram extruere. Lucan. 7. 164. Pontus in scopulis undas erigit. Lucan. lib. 5. 120. Vultum erigere. Ouid. 14. Metam. 22. Vultus erexit rubicunda Phœbe. Seneca Hippol. 6. 3. Erigi. Cic. 4. Acad. 229. Erigimur, altiores fieri uidemur, humana despiciamus, cogitantēsq; supera atq; celestia hac nostra exigua et minima contemnimus. In aliquem erigi. Ouid. 12. Metam. 75. In digitos erigi. Quint. lib. 2. cap. 3. 7. Sub auras erigi. Virg. 8. Aeneid. 5. Contra aliquem erigi. Stat. 8. Thebaid. 135. Bonis erigi. Cic. 1. de Finib. 87. ¶ Erectus, Particip. (ἀπορῆσαι) Cic. 1. de Oratore, 91. Hæc igitur et horum similia iura sua ciuitatis ignorantem, erectum et celsum alacri et prompto ore, ac uultu huc atq; illuc intuentem, et c. Erectus expectatione. Liu. 2. ab Vrbe, 236. Ardens et erectus ad libertatem. Cic. 4. Philip. 159. Celsus et erectus. Cic. 2. de Nat. deor. 110. Liber et erectus. Horat. 1. epist. 1. 14. In auras erectus. Sil. lib. 4. 29. — erectus in auras It sonipes. Ouid. 3. Metam. 9. in spem erectus. Tacit. lib. 17. Alacer et erectus animus. Cic. de Senect. 58. Erectus animus et minime perturbatus. Cic. ad Att. li. 2. 36. 9. Magnus animus et erectus. Cic. pro Deiotaro, 26. Capillo erecto euolare ex aliquo loco. Author ad Heren. lib. 4. 241. Erectus horret crinis. Senec. Herc. Oethreo, 61. Crista erecta. Sil. lib. 7. 138. In armos erectus equus. Stat. 6. Thebaid. 101. Mens erecta. Quint. lib. 1. cap. 3. 6. Pectore erecto ambulare. Claud. 1. in Eutrop. 62. de simio. Prone erecta. Statius 1. Thebaid. 75. Pyra sub auras erecta. Virg. 4. Aeneid. 101. Status erectus et celsus. Cic. in Orat. 32. Erecta in arcem uia. Liu. 4. ab Vrbe, 96. Erectum uotum. Stat. 6. Thebaid. 160. Erecto uoto, id est, suspensio fauore propter incertum uictoria exitum. Vultus erectos ad sydera tollere. Ouid. 1. Metam. 18. ¶ Erectus, Nomen ex participio (ἀπορῆσαι) Cic. ad Brutum, 10. 1. Erector Senatus erat tamen non sententijs solum nostris, sed cohortationibus excitatus. Minor et Erector, contraria. Claud. de Aponi balneis 5. 3. Animi erectus, id est, erecto et excelso animo. Sil. libro 13. 38.

Erigon]

Erigon] ἔριον, Fluius, qui multis acceptis annibus ex Illyricis montibus, et à Lyncestis, et Erigibus et Dewiois, alijsq; compluribus in Axiam irrupit. Verba sunt Strab. lib. 7. Erigone] pen. corr. (Ἐριγόνη) filia Icarij, et soror Penelope: quæ patrem suum à rusticis ebris occisum ita luxit, ut seipsam præ dolore suspenderit. Sed miseratione deorum mutata fuit in celeste signum, quod Virgo dicitur. Virgilius 1. Georg. Quia locus Erigonem in er, Chelæsq; sequentes Panditur. Vide Hyginum. Flebilis Erigone. Stat. 11. Thebaid. 129. Erigonem à Baccho compressam fuisse in uiam mutato, docet Ouid. 6. Metam. 26. Liber ut Erigonem falsa deceperit uia. ¶ Erigoletus, Adiect. (Ἐριγόλετος) ut, Canis Erigonetus. Ouid. 5. Fas. 145. Id est, Canis, syuus celeste. Vide Hyginum. Erigonius] Pictor insignis, de quo Plin. libro 35. cap. 11. de picturis agit: Namq; Erigonius, inquit, tritor colorum Nealæ pictoris intantum ipse proficit, ut celebrem etiam discipulum reliquerit Pasiam, fratrem Aegnetæ fictoris. Hæc ille. Erimanthus, et Erimanthus. Vide Erymanthus. Erinnacius] Vide Herinnacius. Erineon] ἔρινον Græci uocat caprificum. Vnde et urbs in Doride, à caprifico dicta est Erineum, ut auctor est Strabo. Erinna] uel Erinne, es (Ἐριννα) Teia, uel, ut alij uolūt, Lesbica aut Teia, poetria fuit, carmine illustris, Sapphus contemporeana, ac, ut nonnullis placet, amica. Scripsit autem Elacætem, Aeolica et Dorica lingua uersibus trecentis. Decem et nouem annorum mortuam uirginem ferunt. Meminit huius Eustathius in nauium catalogo apud Homerum: repperit in Temporibus Eusebius. In Brinnam elegans est apud Græcos epigramma, cuius hi duo sunt postremi uersus, Ἐριννα δὲ ἔχουσα δόρυ μὲν ἔλεος ἔδειξεν, Ἐριννα σαρπηδὸς πόρον λὼ ἔφατ' ἔπος. Id est, quæto Erinna in Lyricis Sappho præstantior, tanto Sapphus gloriam Erinna hexametris præcellit. Meminit et Propertius Elegiarum secundo, ubi inquit, Et sua cum antiquæ committit scripta Corinna, Carminaq; Erinnos non putat æqua suis. Erinyes] ἔρινυες, Furia infernalis dicta quod humanam corrumperet mentem. Huius genitiuus est Erinyos et Erinyis, Latine, et per syneresim Erinyis: accusatiuus Erinyæ et Erinyon, in plurali Erinnēs, et Erinyēs. Crudelis Erinyis. Stat. 8. Thebaid. 134. Fera regnat Erinyis. Ouid. 1. Metam. 49. Feralis Erinyis. Lucan. lib. 10. 12. Flammifera Erinyis. Senec. Herc. furente, 11. 18. Horrificæ Erinyis. Ouid. 1. Metam. 146. Improbæ Erinyis. Sil. lib. 13. 59. Insana regnat Erinyis. Ouid. 11. Metam. 3. Nocturna Erinyis. Valer. 3. Argon. 4. Pronuba Erinyis. Cornelia Pompeij uxor lamentando, sortem suam detestatur in Coniugis fuga, apud Lucanum, lib. 8. 18: Sæua Erinyis. Seneca Octauia, 4. 3. Tristis Erinyis. Virg. 2. Aeneid. 68. Seneca Octauia, 1. 5. Succincta anguib; uultrix Erinyis. Senec. Octauia, 5. 9. Ciuilis Erinyis, Furor belli ciuilis. Lucan. lib. 4. 39. Patriæ communis Erinyis. Virgil. 2. Aeneid. 115. De Helend: Atra Erinyes. Ouid. 11. epist. 21. Erinus] ἔρινος, Plin. lib. 23. cap. 7. Herba, inquit, quam Græci Erimon uocant, reddenda est in hoc loco propter gentilitatem. Palmum alta est, cauliculis quinis, serè ocimi similit. Thecauri pars 2.

iudine, flos candidus, semen nigrum, paruum, quod erium cum melle Attico, oculorum epiphoris medetur. Manat late multo, et dulci; herba perquam utilis aurium dolori, nitri exiguo addito. Folia resstunt uenenis. Hæc Plin. Ceterum Galenus hanc herbam non Erinum, sed Echinon appellat, ut uidere est lib. 6. Simpl. ubi de hoc differit. Eriphorus] Theophrasto teste, Bulbi genus est circa ripas amnium nascens, cuius inter summum corticem, eamq; partē qua uescuntur, lana natura est, ex qua mappalia, uesitq; quædam conficiuntur. Refert lib. 19. cap. 2. Erioxylon] pen. prod. n. g. (Ἐριόξυλον) Lana est seu lanugo xyl. Vlpian. in leg. Si cui lana legetur, ff. de Legatis 3. Lana legata etiam leporinam lanam et anserianam et caprinam credo contineri, et de ligno quam Græci Ἐριόξυλον hoc est, ligneam lanam appellant. Eriphia] Equæ nomen Marmacis cuiusdam, qui primus uenit Hippodamia procius, anteq; alios ab Oenomao necatus est. Sed et equas eiusdem iugulauit. Eriphiam nimirum et Partheniam, quas postea iussit sepeliri. Vide Cæ. Rhod. lib. 21. cap. 22. Eriphia] Ἐριφία, Veneticæ et fascinatricis cuiusdam nomen fuit, de qua uide Brasim Adag. Eriphia, Herba est, septem lanuginosis camulis apij modo foliata purpureo flore, et eodē quidem perenni semine fabaceo, totidem radiculis quot ramis. Hanc Magi prodidere in aueni scarabeum habere, sursum deorsumq; decurrentem cum sono hæc: unde et nomen accepit. Vide Plin. lib. 24. cap. 18. Eriphyle] pen. prod. (Ἐριφύλη) Vxor Amphiaræ, et soror Adrasti. Hæc accepto monill aureo latentem maritum prodidit Polynici: cum quo in prælium proficisci eodē die, hiatu terre perijt: cuius filius Alcineon postea matrem necauit, et est Orestis furorē correptus. Hæc Seruius, enarrans illud Virgilij 6. Aeneid. 89; His Phædræ, Probrinq; loca, mæstamq; Eriphylem, Crudelis nati monstrantem uulnera cernit. Cicero 1. de Inuen. 106. Dicimus etiam Latine Eriphyla, Eriphyla. Cic. 6. Ver. 35. Eriphylæus] Adiect. (Ἐριφύλαος) Stat. 4. Thebaid. 433. Sic Eriphylæos aurum fatale penates Irrupit, scelerumq; ingentia semina mouit. Eriphya] Ἐριφύλη, Insula una ex Aeolijs. Strab. lib. 6. Eripio] eripis, penult. corr. eripui, ereptum, (ἔριπον) eripere, Est ut ait Pomponius Turisc. de manibus alicuius quidpiam auferre per raptum. Terent. Heaut. 4. 2. 6. Crucior holum tatum mihi ereptum tam subito è faucibus. Eripio (inquit Valla libro 5) quoties habet cum accusatiuo datiuum, serè in malam partem accipitur: ut, Eripuisti mihi omnes bene uiuendi facultates. Quoties uero ablatiuum cum præpositione à uel ab, siue abs, plerunq; in bonam: ut, Eripuisti me à periculo. Interdum in malum: Eripuisti à me filiam. Terent. Heaut. 4. 3. 39; Vnus est dies dum argentum eripio. Eripi et euolare ex insidijs aliquorum. Cicero pro Muræna, 74. Eriper et Relinquere, opposita. Ouid. 6. Metam. 40. A morte contra fatum aliquem eripere non posse. Cicero 2. de Diuinat. 37. Ab igne eripere aliquid. Ouid. 8. Metam. 92. Eriper de. Cic. 7. Ver. 136. Si qua uis istum de uestra feneritate eripuerit. Id est, liberauerit. Eriper aliquem ex custodia. Cic. Bruto, 6. 3. Eriper ex omni impetu urbem et conseruare. Cicero pro Archia, 16.

g 3 Ex

Ex periculo aliquem eripere. Cicero pro Cluentio, 55. Caesar 4. bel. Gal. 501.
 Per carnem & herbas aliquem eripere furis. Ovidius 15. Metamorph. 66.
 Humeris suis aliquem per flammam eripere. Virgilius 6. Aeneid. 23.
 Per tela, per ignes aliquem eripere. Virgilius 2. 1. Aeneidos 33.
 Curis eripere aliquem. Valer. 4. Argon. 108.
 Damno eripere. Ovid. 11. Metam. 27.
 Dolis alicuius aliquem eripere. Ovidius de Arte aman. libro 3. 36.
 Domino aliquem eripere. Ovid. 8. Metam. 172.
 Flammis eripere. Ovid. 2. Metam. 127.
 Colla turpi iugo eripere. Horat. 2. Serm. Satyr. 19. Id est, repellere a se seruitutem.
 Iugo se eripere luctantur sonipodes. Seneca Hippol. 10. 19.
 Equi colla iugo eripiunt. Ovid. 2. Metam. 63.
 Leitho eripere res alicuius. Virgil. 5. Aeneid. 137. Acyrolologia est, inquit Seruius.
 Leitho se eripere. Virg. 2. Aeneid. 27.
 Eripere agnum lupo. Plaut. Pœnulo, 11. 31.
 Herentes aduerso litore naues eripere. Horatius 2. Serm. Sat. 3. 4. 1.
 Lilibus implicitum eripere. Horat. in Arte poet. 86.
 Mora se eripere, Non esse in mora, Festinare. Horat. 3. Carm. od. 29. 1.
 Lepus eripitur morsibus canis. Ovid. 1. Metam. 108.
 Morit aliquem eripere. Virg. 12. Aeneid. 32.
 Malis aliquem eripere. Virg. 6. Aeneid. 73.
 Eripere aliquem tormento. Plin. epist. 87.
 Aliquem in medio uersantem turbine leithi eripere. Catul. in Argonaut. 30.
 Eripere aliquem domo. Terent. Adelph. 2. 1. 4. 4.
 Eripere alicui aliquid per oppressionem. Terentius Adel. 2. 2. 30.
 Adimere, & eripere. Cic. pro Rosc. Amer. 89.
 Eripere & extorquere. Cic. 2. de lege Agrar. 33.
 Eripi & surripere. Cic. in Parad. 65.
 Alimenta alicui eripere. Ovid. 9. Metam. 3.
 Eripere alicui amicum. Matius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 18.
 Animam. Ovid. 6. Metam. 108.
 Membris alicuius animam eripere. Ovid. 15. Metam. 169.
 Annos eripere mihi Musa, id est, etatem meam consumpsi in literarum studijs. Claud. 8. Paneg. 28.
 Arbitrium secreta loquendi alicui eripere. Ovidius 4. Metamorph. 45.
 Auxilium solitum alicui eripere. Virg. 9. Aeneid. 27.
 Nubes eripiunt celum ex oculis. Virg. 1. Aeneid. 19.
 Eripuit a nobis regiam causam. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 5.
 Eripere alicui conspectum. Cic. pro Rabir. Post. 30.
 Consulatum alicui. Cic. 2. de Finib. 101.
 Eripere se ex crimine. Terent. Phorm. 2. 2. 9.
 Curas. Ovid. de Remed. amor. lib. 2. 83.
 Dolorem eripere aut minuere consolatione. Cicero Attic. lib. 9. 173. 12.
 Vagina eripere enssem. Virg. 4. Aeneid. 116. Et in 10. 95.
 Facilitatem. Cic. ad Appium, lib. 5. 3. 13.
 Ferrum uagina eripere. Virg. 6. Aeneid. 52.
 Fidem alicui, Derogare fidem. Ovid. 15. Metam. 57.
 Formam. Virg. 9. Aeneid. 21.
 Fugam. Virg. 2. Aeneid. 124.
 Eripe nate fugam, finemq; impone labori. Id est, Accelera, raptim fac. Seruius.

Imperium semestre. Cels. 1. bel. Ciuil. 38.
 Eripere se ex infamia. Cic. 5. Verr. 119.
 Anni iocos eripere. Horat. 2. epist. 2. 12.
 Ius. Plaut. Rud. 18. 6.
 Laudem. Cic. 2. Tusc. 7.
 Libertatem. Plaut. Capt. 6. 61.
 Ex sinu parentum liberos. Cic. 7. Verr. 97.
 Linguam alicui, id est, euellere. Ovid. 2. Fast. 122.
 Lucem. Cic. 4. Acad. 58.
 Lucem eripere, & noctem quandam rebus offundere. Cic. 1. de Natura deor. 10.
 Tenebræ lucem eripiunt. Silius lib. 10. 66.
 Mentem. Hirvius lib. 4. bel. Alexandrini, 72.
 Mentem confusam alicui eripere. Virg. 2. Aeneid. 146.
 Eripere se a miseria. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 13. 3.
 Mortem alicui eripere. Senec. Thebaide, 1. 21.
 Oculis nefas eripere. Senec. Thyeste, 8. 1.
 Necem eripere. Stat. 3. Thebaid. 14.
 Flamma eripiunt noctem. Silius lib. 11. 58.
 Notitia alicuius rei alicui eripere. Ovid. 2. de Poto, eleg. 10. 1.
 Nubem, quæ mortales hebetat usus, alicui eripere. Virgilius 2. Aeneid. 121.
 Oculos. Terent. Adelph. 3. 2. 20.
 Eripit quiuis oculos citius mihi, quam, &c. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 7.
 Ignis opes partas eripit. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 8.
 Eripere ex urbibus ornamenta. Cic. 7. Verr. 98.
 Orationem ex ore alicuius. Plaut. Merc. 4. 62.
 Oscula. Horat. 2. Carm. ode 12. 6.
 Pacem. Vide Pax.
 Potestatem aliquid faciendi. Cic. de Amic. 73. Cels. 1. bel. Ciuil.
 Præmia eripere. Ovid. 5. Metam. 5.
 Pudicitiam. Cic. pro Milone, 6.
 Rates ab inimicis æquoribus eripere, id est, seruare a naufragio. Horat. 4. Carm. ode 8. 7.
 Respirationem, iterq; eripere animæ. Ovid. 12. Metam. 29.
 Responstones uno uerbo. Plaut. Mostel. 8. 65.
 Eripit interdum, modo dat medicina salutem. Ovid. 2. Trist. 5. 4.
 Sanguinem uitamq; Cic. pro Quinto, 21.
 Sensus omnes alicui eripere. Catul. epist. 48. 2.
 Spem nuptiarum. Terent. Heaut. 4. 3. 35. Cic. 4. in Catil. 80.
 Eripit etiã ipse, quæ sola hominẽ in miserijs consolari solet.
 Eripere tempus cibi. Cels. lib. 2. cap. 8.
 Tempora certa alicui rei eripere. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 12.
 Timorem alicui. Cic. 1. in Catil. 13.
 Vires oes animo somnus et alca eripiunt. Ovid. 1. de Rem. amor.
 Eripere ui ab aliquo uirginẽ. Terent. Eun. 4. 6. 14. (30.)
 Vitam. Cic. pro lege Manil. 7.
 Per crimina uitam alicui eripere. Ovid. 2. Fast. 162.
 Vocem loquentis ab ore eripere. Virg. 7. Aeneid. 2. 4.
 Voluntatem alicui. Cic. 3. Verr. 80.
 E complexu patriæ conspectuq; aliquorum se eripere. Cicero pro Sestio, 44.
 Te hinc eripe. Senec. Medea, 7. 13.
 Possesse loqui eripitur. Ovid. 2. Metam. 47.
 Vix eripiam quin hoc potius uelis. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 5.
 Eripere simpliciter usurpatum, pro De periculis eripere. Virgilius 3. Aeneid. 112.
 Hos Helenus scopulos, hæc saxa horrenda canebat,
 Eripite o socij, pariterq; insurgite remis.
 Tunc hinc spolijs indute meorum Eripiare mihi? Virgilius 12. Aeneid. 188.
 Honor eripitur. Ovid. 1. Fast. 124.
 Currendi vires eripiente metu. Ovid. 3. Amorum, eleg. 5. 14.
 ¶ Ereptus,

¶ Ereptus, Participium (ἔραπτος) Cicero pro Rosc. Amer. 88, ipse assiduitate, consilio, autoritate, diligentia perferit, ut S. Roscij uita erepta de manibus sectorum, sententijs iudicium permitteretur.
 Ab undis ereptus. Virg. 1. Aeneid. 121.
 In primis annis ereptus. Valer. lib. 6. Argon. 114.
 Per medios enses ereptus. Propert. lib. 1. eleg. 20. 21.
 Fato ereptus. Virg. 2. Aeneid. 147.
 Fluctibus ereptus. Horat. 4. Carm. ode 8. 5.
 Humanis ereptus. Curtius lib. 10. De Alexandro mortuo.
 Oculis ereptus. Ovid. epist. 10. 9.
 Periculis ereptus. Virg. 3. Aen. 142.
 Pugna ereptus. Silius lib. 17. 77.
 Ruinis alicuius ciuitatis ereptus. Virg. 3. Aeneid. 95.
 Thalamis alicuius foemina erepta. Id est, liberatus illius coniugio. Seneca Medea, 2. 10. De Iafone & Medea.
 Amor ereptus. Prop. lib. 2. eleg. 9. 8.
 Erepta coniux. Virg. 3. Aen. 66.
 Facta erepta. Stat. 3. Thebaid. 17.
 Honor dolo, ereptus alicui. Virg. 5. Aeneid. 68.
 Honor ereptum restituere. Ovid. 1. Fast. 125.
 Inuenta prima fato erepta alicui. Virg. 7. Aeneid. 11.
 Laus erepta alicui. Senec. Herc. Oetho, 7. 29.
 Littora erepta. Silius lib. 7. 87. Id est, ab hostibus occupata.
 Locus ereptus. Ovid. 4. Trist. eleg. 2. 12.
 Merces erepta laborum. Lucan. lib. 1. 69.
 Munera erepta ruinis alicuius ciuitatis. Virgilius 1. Aeneid. 131.
 Pellis erepta iuuenico. Virg. 11. Aeneid. 136.
 Ratis erepta campis deserta profundo. Silius lib. 3. 12.
 Regnum alicui ereptum. Lucan. lib. 5. 13.
 Sensibus ereptis mens excidit. Catul. epig. 61. 5.
 Sensata sibi erepta lucebant Nymphæ. Claud. in Prefat. lib. 2. de raptu Proserp. 1.
 Stirps erepta, Mortua. Ovid. ad Liuian. 13.
 Ereptum tempus ex summis occupationibus. Cicero ad Attic. libro 1. 9. 1.
 Venia scelerum erepta populo nocenti. Lucan. lib. 4. 40.
 Virginitas erepta. Virg. 12. Aeneid. 29.
 Voluptas urbis alicui erepta. Ouidius tertio, de Ponto, ea leg. 9. 8.
 Ereptus, Mortuus. Ovid. ad Liuian. 4. 0.
 Consul erepti publica damna refert.
 ¶ Eruptor, idris, Verbale, Qui eripit. Cic. pro Quin. lste, hōs mo acerrimus, bonorum possessor, expulso, ereptor.
 ¶ Ereptio, onis, Verbale. Cic. in Verr.
 Eris] huius eris, Nomen est herbe in Aegypto nascentis, arbor similis, nisi quod minor est, & minoribus folijs ac radice, quæ tamen grandis oliuæ magnitudinem implet. Herimolau.
 Eris (ἔρις) Fluiuis, quem antea clēdini uocauerunt, labiturq; superne de Apenninis collibus, & agro Vestino, præter uicium Fregellæ, clarissimam olim urbem. Excurrit autem in Lucum sacrum, quem magnis honoribus Minturnensēs celebrant, oppido incumbentem. Ex Strab. lib. 5.
 Erisichthon] huius Erisichthonis, penul. corr. (ἔρισθηθων) Vir fuit Thessalus, qui quum Cereri nemus consecratum, præcipue uero quercum unam in qua Nympha quædam habitabat, succidisset, irata Ceres famem ad eum misit: quæ toto exbauit patrimonio, eod coegit etiam, ut membra propria absumerentur. Fabulam habet Ouid. 8. Metam.
 Erisma] Vide Anteris.
 Erisma] Pila sunt adificiorum, quæ procurrant ab imo, mox gradatim contrahuntur. Vide Cels. Rhod. lib. 16. cap. 11.

Eristalis] Gemma est, teste Plinio, quæ quum candida sit, ad inclinationes rubescere uidetur. Vide eundem Plin. lib. 37. capite 10.
 Eristici] ἔριστοι, Dicitur sunt sophistæ quidam. Duo enim genera Sophistarum fuerunt olim, unum simile Oratoribus, qualis Gorgias Leontinus fuit; alterum simile Dialecticis, eorum qui Eristici uocabantur, a quibus Eristicis Dialectica profecta uidetur, si Laertij autoritas id ut credamus mereatur, quod mihi quidem uidetur. Hos autem Sophistas infestatur Isocrates, sed & alteros quoq; qui ciuiles orationes amplectebantur. Ex Turnebo.
 Erithacus] ἔριθακος, Auis est solitaria, formam & colorem mutans cum nomine. Nam hyeme tantum Erithacus, æstate Phœnicurus appellatur, a puniceo caudæ colore. Autho Plinius libro 10. capite 29. Theod. ex Aristotel. Rubeculam uertit.
 Erithales] ἔριθαλλοι, Herba est semper uiuens, quæ alio nomine Sedum siue semperuiuum minus appellatur. Vide Plin. lib. 25. cap. 13.
 Erithera] ἔριθερα, Serui libertati donati a Lacedæmonijs dicitur, ut refert Alexand. Genialog. diæ. libro 3. capite 20.
 Erithyni] ἔριθυνοι, Duo sunt scopuli, qui nunc Erythri uocantur, a colore sic nominati, quorum meminit Homer. in Catalogo nauum. Vide Strab. lib. 12.
 Eritius] Machina est militaris, infestis undiq; horrens telis, ut aculeis echinus. Salust. Saxaq; ingentia & axe uncti orbis per pronum incitabantur, axibusq; eminebant in modum eritij militaris uerua binum pedum. Turnebus.
 Eritudo] Seruitudo. Festus.
 Eriunius] Mercurius (ἔριυνος) cognominatus, quod ualde profu hominibus ad lucra: ἔριυνος enim ualde uulgi interpretatur. Aristophanes in Ranis inducit Euripidem & Aeschylum de Tragædia certantes, ubi & Eriunij Mercurij mentionem fecit. Meminit & Phurnutius, ad 70. de uerbo, id est, a iuuando dictum scribens.
 Eriuo] Eriuas, penultima producta, eriuare, Riuis factis educere, euacuare. Plinius libro 17. cap. 26. 4. Ceterum maiore in parte orbis etiam pluuias Autumni aquas eriuari conuenit.
 Ero] ἔρω, Puella formosissima ex Sesto Thracia urbe, ad Hellespontum sita, & Veneris sacerdos, cuius mutuo amore correptus Leander Abydenus adolescens, noctu eius causa Hellespontum solebat trajcere. Verum quum aliquando immo amata desiderio, mari tempestatibus agitato se commisisset, litibus destitutus submersus est. Huius eadauer quum fluctuum impulsu Sestum esset delatum. Ero dolo-ris impatientia ex editissima sese specula in mare præcipitauit. Vide Museum, qui horum amores elegantissimo carmine exequitur.
 Ero] Eronis, Erones, inquit Turnebus, texta quedam sunt storiarum, & tegetum more, in quibus interdum pauperes dormiebant, & fruges reponerantur: sed & uasa sic iuuenia uocabantur, tegetibus similia & cophinis: ἔρωτοι à Grecis dicuntur. Hæc obsequabimus, subdit idem; testimonio interpretis Terentiani, cuius uerba sunt, Phormio non à formula, sed Phormione dicitur sparteo, quem nos eronem dicitur triualiter & pro consuetudine: Vetus eriticus eronem interpretatur uina. Ex his quod in Vitruuio, Plinio, & Iurifconsultis berones uel perones quidam legunt; Turnebus erones legendum contendit. Tu uideris.
 Erodius] Auis est quæ in coitu sanguinem exudit: quæ ex causa arguuntur impostum nomen ἔρωτος ἔρωτος, nam hæc quandoq; sanguinem dicit. Ciconiam putat Suidas, aut

Ciconia similem dicitur quod in paludibus ueretur, quae flodion. Fulcam transfert Augustinus: ardeolam Theodor. Celsus.

Erodo] erodis, pen. prod. erofus, erofum (ἔροδος, ἔροφος) erodere, idem quod Rodere. Plin. lib. 11. cap. 29. 4. Omnia uero morfu erodentes. Colum. lib. 10. 31. Nec solum teneras audens erodere frondes.

Erosus] sale. Plin. lib. 12. cap. 9. 3.

Erogeneton] ἔρωγενετον, Herba est sic dicta, quod a matorij conueniat, γέννα enim gigno, & ἔρωσ amor dicitur.

Erogo] erogas, pen. corr. (ἔροδος) erogare, Distribuire, & quasi rogatoribus effundere. Plin. epist. 2. 40. Deinde quam ipsi erogare in oleum solii, parati sunt in operibus balinei conferre.

Erogare pecunias ex erario. Cic. in Vatinius, 22.

Pecunias alicui erogare in rem aliquam. Cic. 7. Verr. 39.

Erogare pecuniam in classem. Cic. pro Flacco, 22.

Vnde in eos sumptus pecunia erogaretur. Liu. 1. ab Vrbe, 83.

Erogatus] pen. prod. Participium (ἔροδοσις) ut, Pecunia publica ex erario erogata. Cic. 5. Verr. 141.

Erogito, erogitas, pen. corr. (ἔροδοσις) erogitare, Vehementer rogare. Plaut. Capt. 16. 30. Interibi ego ex hac statua uerucea uolo Erogitare, meo minore quid sit factum filio.

Erogatio, Verbale (ἔροδοσις) Distributio, Erogatio pecunie. Cic. ad Atticum, lib. 15. 32. 2. 4. Plin. in Paneg. 66. Ut tot impendij, tot erogationibus sola sufficiat. Atque hic in malum sumitur, quemadmodum apud Suetonium plerisque in locis, nempe pro largitionibus & profusionibus pecuniarum.

Eropia] insula una ex Cycladibus: aliter Acis, & postea Syphnis appellata.

Eros] huius Erotis, penult. prod. Comædus fuit, cuius meminit Cic. in Oratione pro Roscio Comædo, 18. Quod item nuper (inquit) in Erote Comædo usu uenit: qui postea quam e scena non modò sibilis, sed etiam conuictio explodebatur, sicut in aram confugit in huius domum, disciplinam, patrum, nomen.

Erosus] Vide Erodo.

Erotema] pen. prod. erotematis (ἔροτῆμα) Interrogatio latine dicitur: ut, Virgil. 2. Aeneid. 65. Quò res summa loco Panthæ

Erotema, Figura quedam est Aquila, quam Cicero Interrogatum uertit, qua utimur ubi exaceruando aliquid interrogamus, ut exaugemus rei inuidiam. Differt autem à psymate, hoc est, quæsito, quòd ad erotema una uoce respondere possit negando, uel confitendo: ad psyma uerò, non nisi pluribus.

Erotium] ἔροτιον) Muliercule nomen est apud Plautum, per diminutionem ἔροτῆς ἔρωτες, hoc est, ab amore detortum. Erotium item Græcis, Cupidinis imagunculam significat.

Erotopagnium] nij, g. n. (ἔρωτοπαγνιον) est ludicrum opus uel poema de amore. ἔρωσ enim amor, παγνιον ludus. Eli. Iunior lib. 5. epist. 17. Nuntio tibi fuisse me hodie in auditorio Calphurnij Pisonis: recitabat ἔρωτοπαγνιον. Ausonius in Centone nuptiali, sub finem, Quid antiquissimi poetae Liuji (alij legunt Lelji) erotopagnion libros loquar? Gellius lib. 2. cap. 24. Huius legi Lælius poeta meminit in erotopagnijs. Priscianus lib. 2. cap. De temporibus & reformatione Participiorum, Litiuus erotopagnion quarto, Meminens Varro corde uoluit.

Erotylos] ἔρωτύλος, Gemma eadem quæ Mepicoros & hieronimem dicitur, à Democritio præcipue laudata in

argumentis diuinationum. Author Plin. lib. 37. cap. 10.

Erphom] ἔρφοσ, Oppidum ad Euphratem, cuius meminit Strab. lib. 14.

Erranoboas] Fluuius est nauigabilis, qui in Gangem inluit, teste Plinio lib. 6. cap. 18.

Exro] erras (ἔρραμι, ἄλλοτείνω, πλανῶμαι, σφάλλω, πταίω, ἀμπερῶμαι) errare, Huc atque illuc ire, Vagari. Cicero 3. Tuscul. 106.

Qui miser in campis moerens errabat Aleis. Ex Homero.

Vagari & errare. Cic. 1. de Orat. 104.

Huc & illuc errare. Ouid. 11. Metam. 72.

A sedibus suis errare. Claud. 4. Paneg. 82.

Ad flumina errare. Virg. 6. eclog. 13.

Ad lacus errare. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 8.

Circum littora errare. Virg. 3. Aeneid. 16.

Circum omnia maria errare. Vide Circum.

Cicum uillulas errare. Cic. Att. lib. 8. 153. 4.

Errare in sylua. Virg. 6. Aeneid. 91.

Multis in annis errare. Ouid. 1. Trist. 12.

In undis errare. Virg. 3. Aeneid. 40.

Inter audaces lupus errat agnos. Horat. 3. Carmin. ode 18. 3.

Per agros errare. Propert. lib. 2. eleg. 29. 5.

Armentum teneras errat per herbas. Ouid. 15. Metam. 3.

Per ignotos errant animalia montes. Virg. 6. eclog. 8.

Per undas errare. Ouid. 5. Metam. 93.

Per ignotas urbes errare. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 11.

Procul errare, Vehementer falli. Vide Procul.

Subter supraque errare. Stat. 9. Thebaid. 87.

Procul auis errat. Lucret. lib. 3. 148.

Ignari hominumque locorumque Erramus. Virgil. Aeneid. 68.

Errat uas, us. Cic. pro Cluent. 138.

Toto passim uagus errat in orbe. Ouid. 14. Metam. 136.

Cursu sollicito errare. Claud. de raptu Proserp. 1. 6.

Pesibus non certis errare. Ouid. 3. Metam. 35.

Pelago errare. Virg. 3. Aeneid. 41.

Via errare. Virg. 2. Aeneid. 147.

Vrbibus errare. Virg. 1. Aeneid. 117.

Errare, pro Pasce aliquando usurpatur: quod pecudes errando pascere soleant. Virgil. 2. eclog. 5. Mille meæ Siculis errat in motibus agnæ. Idè 1. eclog. 2. Ille meas errare boues (ut cernis), &c.

Non per dubias errant mea carmina laudes. Tibul. libro 4. eleg. 1. 22.

Varij colores sæpe errant in uultu solis. Virg. 1. Georg. 90.

Perque nouem errant redeuntis cornua luna. Ouidius 10. Metamorph. 95.

Dolor errat per omnes. Lucan. lib. 2. 5.

Flamma per medullas errat. Ouid. 14. Metam. 70.

Fluuius errat. Virg. 3. Georg. 3.

Fulmen errare in aliquos dicitur. Senec. Medea, 7. 22.

Extremus super halitus errat. Virg. 4. Aeneid. 137.

Manus errat circum aures & tempora. Virg. 5. Aeneid. 86.

Fluitans nauis errat amisso magistro. Virg. 5. Aeneid. 172.

Orbes celi alij in alios errant. Virgil. 1. Georg. 68.

Quis ignis celi Cyllenius erret in orbes. Ordo est, in quos orbes celi erret Cyllenius ignis. Et bene Erret: nam plane & uocantur ἀπὸ τῆς πλανῆς, id est, ab errore. Nam interdum ad Austrum, interdum ad Septentrionem, plerumque contra mundum, nonnunquam cum mundo feruntur. Seruius.

Spes sollicitæ, trepidique metus errant. Senec. Herc. furent. 3. 1.

Tempora errant. Ouid. 3. Fast. 31.

Sed tamen errabant etiam tum tempora.

Vires errant. Ouid. ad Liliam, 10.

Nec uires errasse tuas cæpoque foroque. Id est, ubique spectata tua constans uirtus.

Errare, Labi a uero: quoniam uagando, sæpe à recta uia defleuimus. Cic. 12. Philipp. 321. Cuiusvis est hominis errare: nullus nisi insipientis, perseverare in errore. Idem 5. Verr. 93. Errauit, an potius insanuit Apronius?

Errare & Erudiri, contraria. Cic. pro Corn. Balbo, 62.

Errare, & Vera sentire, contraria. Cic. 1. Tuscul. 61.

Errare cum aliquo. Cic. 1. Tuscul. 61.

In amicitia errare. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 9.

Licenter errare. Cic. in Orat. 42.

Licentius errare. Ouid. 4. de Ponto, 6.

Longè errat. Vide Longè.

Magnopere errare in re aliqua. Lucret. lib. 3. 22.

Stultitia errare. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 42.

Probè ac uehementer errare. Plaut. Amphit. 11. 21. Cicero. 4. Academ. 185.

Erro propemodum. Cic. pro Rosc. Amer. 76.

Non ultra uerba, ac uoces errare. Tacit. lib. 17.

Erras, si id credis: hoc est, Fallis. Terent. Heaut. 1. 1. 53.

Errare in aliquam partem. Celsus ad Ciceronem, lib. 8. 11. 13.

Errare in aliquam rem, pro Declinare. Lilius libro 1. bel. Maced.

Errare de uerbis alicuius, Non assequi, aut intelligere quid uerit, aut dicat. Terent. Heaut. 2. 3. 12.

Ne erres: hoc est, Ne temerè putes aut existimes. Terent. And. 4. 2. 21. Huic, non tibi habeo, ne erres.

Scio quid erres. Plaut. Epid. 12. 4. Terent. And. 3. 2. 18. Teneo quid erres: quid ego agam habeo.

Tota re errare. Cic. 2. Philipp. 45.

Errare tota uia. Terent. Eunuch. 2. 2. 14.

Animus sæpe in corporis morbis errat. Lucret. lib. 3. 94.

Erratur in nomine. Cic. 4. de Finib. 93. Si aut res ignoratur, aut erratur in nomine.

Errans, Participium (ἄλλοτρεῖν) Terent. Heaut. 2. 3. 16. Dum ego propter te errans, patria careo demens, tu interca loci, &c. Virgil. 1. Aeneid. 66. Vidistis si quam hinc errantem forte fororum.

Terris omnibus & fluctibus errans. Virgil. 1. Aeneid. 152.

Digitis errantibus scindere chelym. Stat. 5. Sylu. 5. 7.

Domus errantes. Lucan. lib. 1. 52. Alludit ad Scytharum domos, quas plaustris uehi dicit Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 2.

Gradum errantem in recta defletere. Senec. Thebaid. 1. 1.

Greges errantes Horat. Epod. 2. 3.

Hedere errantes. Virg. 4. eclog. 4. Id est, passim uagantes: unde antiqui Lyrici dixerunt Flexit pedes hederas, quòd hæc atque illæ uagantur. Seruius.

Locum tutum erranti dare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 12.

Lumina errantia. Propert. lib. 3. eleg. 14. 6.

Luna errans. Virg. 1. Aen. 150. Quia (inquit Seruius) ἑλνοεισ ἄβη, id est, obliquo incidit cursu, non recto ut sol, scilicet ne incidat in centrum terræ, & frequenter patiatur eclipsim.

Vicius est enim eius circulus terræ.

Errans opinio. Cic. 2. de Finib. 114.

Errans & uaga sententia, cui opponitur Stabilis & certa. Cicero. 2. de Nat. deor. 2.

Errantia Sydera, Errantes stellæ. Plin. lib. 2. cap. 6. 13. Et Cic. 1. Tuscul. 96.

Turme errantes sine præside. Stat. 10. Thebaid. 3.

Errantia, huius errantia (ἄλλοτρεῖν) Idem quod Error.

Accus Neoptolemo, Satis iam dictum est, neque ego errantia animi præue morigerabor. Nonius Antiquum.

Erratis, pen. prod. Particip. (ἄλλοτρεῖν) Ouid. 3. Fast. 131.

Protinus erratis Leti nescuntur in agris. Id est, quos errando lustrauerant.

Littora errata. Virgil. 3. Aeneid. 137. Errata (inquit Seruius) Participium sine uerbo.

Orbis erratus. Ouid. epist. 2. 2. 21.

Orbis erratus diuersis casibus, id est, pererratus. Valer. 4. Argonaut. 90.

Terra errata. Ouid. 4. Fast. 115.

Erratum, pen. prod. (σφάλμα, ἤσασμα) Idem quod Error. Cicero. pro Cluent. 105. Nullum ob totius uite non dicam uitium, sed erratum.

Erratum & Rectè factum, contraria. Cicero. 2. de lege Agrar. 21.

Errata etatis. Cic. Tironi, lib. 16. 21. 4.

Commune erratum. Cic. Attic. lib. 6. 111. 30.

Obtegere errata. Vide Obtego.

Petere ueniam errato alicuius. Cic. pro Sylla, 48.

Erratio, Verbale (ἄλλοτρεῖν, ἀλλοτρία) proprie est pedum error autem animi. Terent. Adelph. 4. 2. 42. Sanè hac multo propius ibit, & minor est erratio. Cic. 2. de Nat. deorum, 80. Nulla igitur in celo nec fortuna, nec temeritas, nec erratio, nec uanitas inest: contraque omnis ordo, ueritas, ratio, constantia. &c. de Vniuers. 25.

Errabundus (πλανώδης) Vagabundus. Liu. 1. ab Vrbe, 127. Nunc in luminibus starent, nunc errabundi domos suas, ultimum illud uisuri peruagarentur.

Errabunda neustria. Virg. 6. eclog. 12.

Errabunde naues, Vento disperse. Hærtius, libro 5. bel. Afric. 8.

Erraticus, pen. corr. (πλανήτης) Adiectiuum, Qui errat & uagatur. Gellius, lib. 2. cap. 2. Interibi aliquot ex ijs qui aderant, erraticum esse hominem dicere, & nullius rei, incolæque fordentium, ganearum. Cicero. de Senect. 48. de uite loquens, Multiplici serpente lapsu & erratico ferrum coerceat agricolæ.

Delos erratica. Ouid. 6. Metam. 67.

Herba erratica, id est, agrestis, & non fatiua, uerum passim nascens. Plinius libro 19. cap. 3. 5. Est & erraticum intubum, quod in Aegypto Cichorium uocant. Sic, Erratica brassica, apud Columellam.

Error, erroris, masc. g. (ἔρρα, σφάλμα, ἤσασμα, ἀμπερῆσις, ἄβη) Ignorantia. Cic. 1. Acad. Et pro Marcel. 7. Etsi aliqua culpa tenemur erroris humani, à scelere certè liberatè umus.

Error & infania. Horat. 2. epist. 2. 24.

Virtus, & Error, opponuntur. Horat. in Arte poet. 63.

Modicis erroribus equi mores. Iuuenal. Satyr. 14. 2.

In magnis tenebris erroris & inscientie. Cic. pro Sylla, 30.

Nebula erroris. Iuuenal. Satyr. 10. 1.

Vulgus errori similis. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 12.

Rabies erroris, Furor culpe. Silius, lib. 7. 110.

Error alicuius rei, Deceptio. Virg. 2. Aen. 83.

Mentis alienate error. Quint. in Proem. lib. 6. 10.

Error nominum. Lilius 1. ab Vrbe, 97. Tamen in re tam clarè nominum error manet, utrius populi Horatij, utrius Curia: tji fuerint.

Ambiguus error. Stat. 5. Thebaid. 88.

Cæcus error. Senec. Herc. fur. 12. 9.

Dulcis labantibus error. Valer. 3. Argon. 95.

Mentis gratissimus error, Voluptas in stultis rebus. Horat. 2. epist. 2. 28.

Falsus error. Plin. lib. 15. cap. 3. 2.

Græuis error. Seneca Octau. 7. 11.

Honestus error. Quintil. lib. 1. cap. 6. 2.

Indeprehensus & irremediabilis error labyrinthi. Virgil. 5. Aeneid. 117.
 Inexplicabilis uiarum error. Vide Inexplicabilis.
 Infandus error. Valer. 5. Argon. 115.
 Ingens error. Quintil. lib. 3. cap. 6. 5.
 Irreuerentus error. Claud. de bello Getico. 25.
 Malus error. Virgil. 8. eclog. 9.
 Ut uidet, ut perij, ut me malus absulit error, Definitio est amoris. inquit Seruius. Nam amor errare plerunque compellit.
 Phanaticus error. Horat. in arte poet. 92.
 Prophanus error animi. Claud. 1. in Ruf. 16.
 Sacri uatum errores. Silius lib. 8. 20.
 Simplex error. Quintil. lib. 3. cap. 8. 39.
 Credulitas & temerarius error. Ouid. 12. Metam. 12.
 Turbulenti errores. Cic. 2. de Nat. deor. 101.
 Vanus error. Stat. 12. Thebaid. 59.
 Adiuuare alterius errorem. Vide Adiuu.
 Afficere mentis errorem. Vide Afficio.
 Suus cuique attributus est error. Catul. epig. 19. 4.
 Auspice errores alicuius. Rem alicui aperire. Eripere falsam opinionem. Ouid. 5. Fast. 73.
 Erroribus cecari. Vide Cæco.
 Captus errore. Cic. 12. Philipp. 322.
 Coarguere errorem alicuius. Cic. 1. Acad. 19. Vide Coarguo.
 Falsa opinione errore hominum commendatum esse. Cicero pro Sestio. 16.
 Confiteri errores suos. Quintil. lib. 3. cap. 6. 46.
 Errorem creat similitudo. Cic. 2. de Diuinat. 82.
 Decipit error. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 5.
 Deserri errorem. Vide Defero.
 Demere alicui mentis errorem. Horat. 2. epist. 2. 28.
 Depellere errorem. Cic. 2. de Diuinat. 89.
 Deponere errorem suum. Cic. 8. Philip. 255.
 Destruere errorem alicui. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 8. 4.
 Duci errore. Cic. pro Corn. Balbo. 22.
 Effigere errorem aliorum. Lucret. lib. 4. 66.
 It error ante oculos alicuius. Decipitur specie. Ouidius 3. Fast. 77.
 Eripere errorem alicui. Cic. Attico. lib. 10. 19. 5. 9.
 Ab errore euellere aliquem. Cic. 3. Offic. 111.
 Origine erroris aliquid factum. Ouid. 2. de Ponto. eleg. 2. 11.
 Fessus errore uiarum. Silius lib. 15. 142.
 Fluctuat incertis erroribus ardor amantum. Lucretius libro 4. 217.
 Fluitans errore. Lucret. lib. 3. 214.
 Illudit error. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 10.
 Mentis imbutæ prauitatis erroribus. Cic. 5. Tusc. 114.
 Senis erroribus implicat nubem. Valer. 3. Argon. 7. de Cybele.
 Erroribus implicari. Vide Implico.
 Incutere errorem. Vide Incutio.
 Inducere in errorem. Vide Induco.
 Imperito in errorem inducere. Cic. de clar. Orat. 162.
 Induci in errorem. Cic. in Pisonem. 46.
 Inflatus errore. Cic. 4. Acad. 206.
 Quantum animis erroris inest. Ouid. 2. Fast. 158.
 Lapsus errore. Quintil. lib. 4. cap. 2. 51.
 Lapsus esse per errorem. Cic. Qu. Frat. lib. 3. 2. 4. 14.
 Liberare animos errore. Vide Liber, liberi.
 Erroribus mederi. Vide Medeor.
 Natus error. Vide Nascor.
 Nocens error. Senec. Herc. Oeth. 7. 3.
 Scelerum errore nocens. Stat. 12. Thebaid. 102.
 Obiectus error alicui. Cic. pro Cecinna. 4.

Pendere ex errore imperite multitudinis. Vide Pendere.
 Opinionibus uulgi rapimur in errorem. Cic. 2. de Legib. 76.
 Recipere errorem. Quintil. lib. 1. cap. 5. 31.
 Sublato errore. Lucan. lib. 3. 121.
 Cum mulieris lacte saxinus errorem. Cic. 3. Tusc. 4.
 In magno errore sunt qui sandareson uocant. Plin. lib. 37. capite 7. 9.
 Tardare errorem aliqua re. Propert. lib. 2. de eleg. 19. 9. Id est, necesse moras.
 Tantis tenet error amantem. Ouid. 3. Metam. 90.
 Teneri malo errore. Virg. 10. Aen. 22.
 Errore aliquo trahi. Ouid. 2. Metam. 116.
 In summo errore, atque in maxima rerum ignoratione uersari. Cic. 1. de Nat. deor. 5.
 Versatur magnus error. Cic. 2. de leg. Agrar. 23.
 Error, pro dolor ab eo quod præcedit, id quod sequitur. Virg. 2. Aeneid. 10.
 Aut aliquis latet errore quo ne credite Teucri.
 Error, pro uagatione etiam accipitur, ut, Errores Vlyssis. Cic. 1. Offic. 158.
 Proprie erratio appellatur.
 Error uiarum. Liu. 4. bel. Pun. 75.
 Fieri errores nemorum. Stat. 1. Thebaid. 46.
 Inextricabilis error. Virgil. 6. Aen. 6.
 Inobseruabilis error labyrinthi. Catul. in Argon. 23.
 Vagus error. Valer. 5. Argon. 23. Ouid. 4. Metam. 101.
 Longis agi erroribus. Ouid. 4. Metam. 114.
 Dissingunt quod quæque agit error. Ouid. 3. Fast. 111.
 Pelagi erroribus actus. Virg. 6. Aeneid. 107.
 Vie errore actus. Virg. 6. Aeneid. 40.
 Deceptus nouo errore ueterum locorum. Virg. 3. Aen. 37. Vbi Seruius, Aut per contrarietatem sermonum declamauit, aut nouo pro Magno posuit.
 Ducere in errorem. Ouid. 8. Metam. 33.
 Implicita errore uia. Lucan. lib. 8. 1.
 Palanteis error in syluis certo de tramite pellit. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 10.
 Erro, erroris, pen. prod. m. g. (μαῦρος, ἡ ἀσπίς) Vlpian. Errores appellantur serui, qui non quidem fugiunt, sed frequenter sine causa uagantur, & temporibus in res nugatorias consumptis, seruis ad dominum redeunt. Arrianus de Remilitari. Leuius itaque delictum emancipatoris habetur, ut erroris in seruis: defertoris grauius, ut in fugitiuis. Plinius epistol. 3. 4.
 Fugitiuus ut erro. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 23.
 Admittere errorem. Ouid. epist. 2. 11.
 Vocare errorem sub sua signa. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 2.
 Errores Nigidius uocat eas fellas, quas multi erraticas appellant. Gellius, lib. 14. cap. 1.
 Erroneus (μαῦρος) idem quod Erro. Col. lib. 7. cap. 12. 5.
 Maxime autem debent in custodia uigilantes conspici, nec erroris, sed astidui, & circumspiciti magis quam temerari. De canibus loquitur. Vlpian. in l. ediles. De adilitio edicto, Si aleator erroneus uel uinariis sit factus.
 Erubescere] erubescis, erui (ἐρυθρία, λατρία, ὑπόμασι) Erubescere, Rubore & uerecundia suffundi. Terent. Adelph. 4. 5. 9. Erubuit, salua res est. Cicero. 2. de Finibus. 49. Dicitur inde ubi erubuit (uis enim est permagna naturæ) confugit illuc ut neget.
 Erubuit amque pudore repressit. Ouid. 1. Metam. 152.
 Erubuisse, expalluisse, titubasse, inconstanter locutum esse. Athor ad Herennium, lib. 2. 39.
 In aliqua re erubescere. Cic. 1. de Legibus. 61.
 Epistola non erubescit. Cic. Lucio, lib. 5. 12. 1.

Græcæ

Genæ erubere. Ouid. 2. Fast. 166.
 Iura fidemque alicuius erubescere. Virg. 2. Aeneid. 168.
 Erubescere ora alicuius. Cicero in Salustium. Hoc est, constitutum uereri.
 Preces erubescere. Claud. 1. de rapt. Proserp. 14.
 Posce to uem, dabitur coniux. Vix ille pepercit: Erubuitque preces. Id est, erubuit supplex esse & precari.
 Non erubescere uoluptates. Cic. 1. de Nat. deor. 154.
 Erubescere, cum in finitimo. Senec. Herc. Oeth. 13. 21.
 Sed ire ad illos umbra quos iuci deos. Pater erubescere.
 Erubescere loqui. Cic. 1. de Leg. 74.
 Erubescere, cum genitio. Curtius, lib. 5. Dignum esse omni malo, qui erubesceret fortune.
 Erubescere, cum ablatiuo. Senec. 3. de Benefic. Nunquid iam illa repudio erubescit &c.
 Genis erubuit. Ouid. 2. Amor. 8. 4.
 Malis alterius erubescere. Ouid. 5. Trist. eleg. 12. 2.
 Saxa roratis rostris erubuerunt. Ouid. 2. de Ponto. eleg. 1. 8.
 Viro erubescit puella. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 13.
 Erubescendus (λατρία, ὑπόμασι) Nomen ex Participio, ut, Amor erubescendus est, turpis. Horat. 1. Carm. Ode 2. 7. 3. Ignes erubescendi.
 Erubescens, is, Participio (λατρία, ὑπόμασι) Cic. 1. de Nat. deor. Epicurus uoluptates quidem non erubescens, persequitur omnes nominatim.
 Eruca] huius eruce, pen. prod. (ἐρύκη) ab erodendo dicta, genus nemoris, Campe alio nomine dicti, qui in olerum solia repit, abroditque, præsertim brassicas. Colu. lib. 11. cap. 3. 52. Vbi uerò apertis regionibus, post pluuias, noxia incesserunt animalia, quæ a nobis appellantur eruce, Græcè autē ἐρύκη nomen nuntur, uel manu colligi debent, uel matutinis temporibus fructes olerum conculi. Sic enim dum adhuc torpent nocturno frigore, si deciderint, non amplius in superiorem partem prorupunt.
 Eruca, si Apuleio creditur, ab herendo uenit, quoniam rebus quas occupat, tenaciter inhaeret.
 Eruca (ἐρύκη) herba quedam uirtutis calidæ, Venerem excilians: unde salax appellatur. Col. lib. 10. 10.
 Excitet ut Veneri tardos eruca maritos.
 Vulgò appellatur Ruchetta ouer Ricola. Iuuenal. Satyr. 10. 14.
 Salaces eruce. Ouid. 2. de Remed. amor. 81.
 Virides eruce. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 11.
 Erucius] Roscij accusator, incerto patre natus, à literis non abhorrens, de quo multa Cic. in Orat. pro Sexto Roscio Amer.
 Eructo] eructus (ἐρύγησις, ἔρρηξις, ἔρρηξις) eructare, Frequentatiuum ab Erugo, erugis. Proprie extra ructum mittere. Festus, Erugere semel factum significat, quod eructare sepius. Cic. in Pisonem, 9. Vnde nos cum improbis sumè respondendo, tum turpissimè eructando cieisti.
 Eructare, Foras mittere, eijcere. Sic Varro 1. de Re rust. cap. 4. 3. Eructare odorem pestilentem. Et Cic. in Catil. 32. Eructare sermonibus cædem bonorum.
 Eructat Bosphorus amnes. Valer. 4. Argon. 69.
 Arenam eructare fluij dicuntur. Virg. 6. Aen. 6. de Acherôte.
 Eructans, Participio (ἐρύγησις) ut, Tartarus horripitos eructans faucibus, Lucret. libro 3. 206.
 Saniem eructans. Virg. 3. Aen. 126. De Polyphemo.
 Scopulos erigit eructans. Virg. 3. Aen. 115. Vbi Seruius, Ructo, ructas tantum facit.
 Erudero] eruderas, pen. cor. (ἐρῶ, ἔρῳ) erudere, Rudus eijcere. Varro 2. de Re rust. cap. 2. 6. Solum oportet esse erudatum, & proclium: ut uerri facit posse.

Erudio] erudis, pen. cor. erudiui, eruditum, pen. prod. (ἐρῶ, ἔρῳ, λατρία, ὑπόμασι) erudire, Ex rudi doctum facere. Cic. pro Roscio Comodo, 18. Non solum ut Roscij discipulus fuisse diceretur, domum recepit, sed etiam summo cum labore, Domacho, miseriaque erudit. Plin. epist. 5. 9. Vir est grauis, prudens, multis experimentis eruditus, & qui suauiter posuit ex præteritis providere.
 Erudire atque docere. Cic. 1. Offic. 218.
 Rhetoricis quibusdam libris aliquem insequi ut erudias. Cicero de Orat. 6.
 Scripta erudiunt. Ouid. 2. Trist. 49.
 Erudire ad deorum cultum, ad ius humanum, &c. Cicero. 1. Tusculan. 99.
 Erudire de omni Republ. Cic. ad Caelium, lib. 2. 11. 3.
 Erudire in aliqua re. Cic. 1. de Orat. 131.
 Erudire aliquem artes. Ouid. 8. Metam.
 Aues infirmas mater erudit artes. Ouidius 2. de Arte amandi. 14.
 Instituit & præceptis suis aliquem erudire. Cic. de Amic. 12.
 Instituire atque erudire filios ad maiorum instituta. Cicero 5. Ver. 137.
 Erudire laboribus iuuentutem, uenando, currendo, &c. Cicero. 2. Tuscul. 59.
 Erudire puerum artibus. Liu. 1. ab Vrbe, 173. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 37. Lentulum nostrum eximia spe, summa uirtutis adolescentem cum ceteris artibus, quibus studij semper ipse, tum in primis imitatione tui fac erudias.
 Oculos erudire. Ouid. 2. de Remed. amor. 59.
 Fortuna erudit te factis meis probare. Silius lib. 7. 78.
 Erudit te usus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 13.
 Erudio, cum in finitimo. Silius, lib. 11. 71.
 — an tristia uincula
 Et Decius non erudiunt componere mentem. Ouid. 3. Fast. 164.
 Erudire etiam dicuntur res inanimata. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 4. 6. Erudit adnotas ipse capillus acis.
 In scholis erudiri. Quintil. lib. 1. cap. 2. 8.
 Erudiendus, Participio (ἐρῶ, ἔρῳ) Ouid. epist. 1. 22. — qui mollibus amnis
 In patrias artes erudiendus erat. Idem 3. de Arte amant. 10.
 Eruditus, pen. prod. Participium. Hoc est, edoctus, sciens, ut, Eruditus Græcis literis. Cic. 1. Acad. 15. Et 1. de Finibus 22.
 Eruditus omni doctrina.
 Non satis polius hīs artibus, quas qui tenent, eruditi appellantur. Cic. 1. de Finibus 39.
 Doctus atque eruditus. Cic. 1. de Orat. 51.
 Ad nimiam assentionem eruditi. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 24.
 Leuiter eruditus. Vide Lewis.
 Liberaliter eruditus. Vide Liber, liberi.
 Subtilius eruditus. Cic. de Prouinc. Consul. 12.
 Disputationibus alicuius eruditum esse. Cic. 3. de Orat. 76.
 Doctrina atque optimarum artium studijs eruditi. Cicero. Qu. frat. lib. 1. 1. 33.
 Institutionibus Græcis eruditus. Cic. 1. de Nat. deor. 13.
 Literis primis eruditus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 27.
 Homo à magistro & Græcis literis eruditus. Cicero. 2. de Orator. 16.
 Literis aut musica eruditus. Cic. Attic. lib. 4. 86. 4.
 Stipendijs & legationibus bellicis eruditus. Cicero. pro Corn. Balbo. 37.
 Eruditus (ἐρῶ, ἔρῳ) Nomen ex participio: ut, Erudita operatio, hoc est, scite & compositè facta. Plinius lib. 11. capite 24. 2.
 Disciplina iuris civilis eruditissimus. Cic. 1. de Orat. 88.

Citius

Ciuitas disciplinis erudita. Aulhor. ad Heren. lib. 4. 237.
 Habere oculos eruditos. Cic. in Parad. 47.
 Oratio erudita. Cic. in Parad. 4.
 Eruditum palatum. Col. lib. 8. cap. 16. 3.
 Tempora Cicronis erudita. Cic. Att. lib. 12. 241. 10.
 Eruditus. Quint. lib. 1. cap. 5. 23. Illud eruditus queritur.
 Eruditulus, erudituli, pen. corr. (αμπροξιδεστ) Dimin.
 Catul. in Mamurram & Caesarem, 53. 2.
 Morbofi pariter, gemelli utriq; Vno in lectulo, erudituli ambo.
 Eruditrix] pen. prod. eruditricis, Verbale, fœ. ge. Florus lib. 2. cap. 6. Illam Annibalis eruditricem.
 Eruditio, Verb. (ερωδισια, uer dicitur, uer dicitur) Doctrina. Cic. 1. de Finib. 108, Nullam eruditionem esse duxit, nisi que beate uite disciplinam iuaret.
 Sine eruditione Græca intelligi non possunt. Cic. 1. Acad. 7.
 Homo præclara eruditione atque doctrina. Cicero 1. Offic. 166.
 Homo ingenio præstanti, & eruditione perfecta. Cicero. 2. de Diuina. 195.
 Omnis eruditionis expers atq; ignarus. Cic. 2. de Orat. 1.
 Altissima eruditio, ac scientia. Quint. lib. 1. cap. 4. 6.
 Liberalis eruditio. Vide Liber.
 Potior eruditio in scholis, quam domi. Quintilian. libro 2. capite 3. 7.
 Exercere eruditionem. Quint. lib. 1. cap. 4. 6.
 Intendere eruditionem suam. Vide Intendo.
 Eruditione uaria repletus homo. Sueton. in Augusti. cap. 89.
 Erugo] erugis, erugire. Vide Eructio.
 Erugo] erugas, pen. prod. (ερωσος) erugare, Quasi rugas auferre. Plin. lib. 13. cap. 12. 7. Iterum confrita erugatur, atq; extenditur malleo. Idem lib. 23. cap. 1. 14. Tunditur ipsa radix cum pingui fico, erugaturq; corpus si statim bina stadia ambulentur.
 Erugare cutem. Plin. lib. 26. cap. ult. 12. Cacilie grana mista cere liquida, extendunt cutem in facie erugantq;
 Erugatio, Verbale (ερωσος) ut, Erugatio cutis. Plin. lib. 28. cap. 12. 2.
 Erugo] eruginis, pen. cor. (ερωσις) est incidens segetibus humoris putrefactio. Propterea (inquit Theophrastus lib. 4. De caus. plantar.) quum multum pluerit, humor ille abluatur, nec in eruginem putrefcit. Quum uero rores permulsi suffillauerint, & sol subsecutus cum tranquillitate fuerit, tunc erugo putrefcit. Ideo in locis editioribus minus fit, in conuallibus autem plerumq; ubi uenti consiliscunt, cuius tamen pro parte in causa est lunaris calor: proptereaq; plenilunio, id est, præualente luna, magis fit. Hæc tamen Theophrastus. Eruginem, Nullam nostrates agricolæ uocant. Bud.
 Erullia] ilice (ερωσος) Genus est leguminis, folio quam faba longiore, flore apibus gratissimo: ideo rei rustice scriptores circa aluearia feri præcipiunt. Colu. lib. 1. Saferna putat a gros stercorari lupino, faba, uicia, erullia.
 Erullus] ερωσος, Populi sunt Istri accolæ, apud quos moris erat, uti concedente ex humanis uiro, uxor que uirtutis existimatione aliqua foret, uel que sibi quereret gloriam, laqueo apud maris sepulchrum gula frangeret, aliàs ignominie deformabatur nota, odijq; in uiri propinquos subibat crimè. Ex Cæl. Rhod. lib. 28. cap. 22.
 Erumno] Vide Erumna. Aerûne Herculis. Cic. 2. de Fi. 187.
 Aerumnosus, pen. prod. Cic. in Parad. 17.
 Erumpo] erumpis, erupi, pen. prod. eruptum (αυτοσυνεξορ) erumpere, Cum impetu exire, Caesar 1. bel. Ciuil. 307, Quo paratiores essent ad insequendum omnes, siue noctu, siue interdum erumperent.

Erumpere ad pugnam. Col. lib. 9. 4. De apibus.
 Erumpere ab aliquo. Ouid. in Ibin, 31.
 Scatere atq; erumpere plano campo. Lucret. lib. 5. 191.
 Erumpere ex proposito. Quint. lib. 4. cap. 3. 12.
 Coniuratio ex latebris atque ex tenebris erupit. Cicero pro Sestio, 6.
 Erumpere in actum. Cic. pro Domo sua, 50.
 In aliquem erumpere. Stat. 4. Syllu. 48.
 In rem aliquam erumpere. Lucan. lib. 3. 119.
 Effruescere atque erumpere in aliquam regionem. Vide Effruesco.
 Erumpit in hoc tempus, in hos dies. Cic. pro Murena, 74.
 Erumpere in affectum. Quint. lib. 8. cap. 3.
 Erumpere in omnium perniciem. Liu. 4. bel. Maced. 222.
 Inter nubila sese erumpunt radij. Virg. 1. Georg. 89.
 Se erumpere. Lucret. lib. 4. 125.
 Parua sit ardoris uolenti pausa parumper. Virgil. 4. Georgic. 74.
 Erumpunt se portis foras. Caesar 2. bel. Ciuil. 53.
 Erumpere per castra hostium. Plin. lib. 22. cap. 6. 1.
 Foras erumpere. Lucret. lib. 6. 178.
 Erumpere loco aliquo. Caesar 3. bel. Ciuil. 176.
 Portis erumpere. Virg. 4. Georg. 16.
 Subito clamore erumpunt. Virg. 11. Georg. 121.
 Illustrantur & erumpunt omnia. Cic. 1. in Catil. 4.
 Hæc quod eruptura sunt, timeo. Cic. ad Attic. lib. 2. 35. 4.
 Odiæ erumpere in aliquem dicuntur. Cic. pro Mur. 45.
 Abijt, excessit, euasit, erupit. Cic. 2. in Catil. 25.
 Clades erumpit. Ouid. 7. Metam. 115.
 Hæc dominatio quorsum eruptura sit, horremus. Cicero. Attic. lib. 2. 36. 2.
 Erumpit furor & indignatio. Liuius 4. ab Vrbe, 22. Cicero ad Quint. fratrem, libro 2. 16. 8. Erumpet amentis boninis furor.
 Gemitus erumpunt. Stat. 11. Thebaid. 77.
 Ignes ex Aetna uertice erumpunt. Cic. 7. Verr. 95.
 Erumpit ignis ex uaporario. Cicero. ad Quint. fratrem, libro 3. 17. 4.
 Ignis erumpit oculis. Senec. Hippol. 4. 2.
 Erumpit lacryma, Erumpit foetus, Erumpit liquoris plusculum. Plinius lib. 10. cap. 55. 2. Et lib. 12. cap. 17. 1. Et libro 16. capite 10. 6.
 Malum erumpit ad perniciem ciuitatis. Cic. de Arusp. resp. 3.
 Mugitus erupit fluuius. Silius lib. 6. 57.
 Nubes erumpit, Scindit se. Virg. 1. Aeneid. 117.
 Risus repente erumpit. Cic. 2. de Orat. 130.
 Sagittæ neruo pulsante erumpunt. Virg. 4. Georg. 63.
 Erumpunt sermone iniquorum in tuum nomen. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 3.
 Perfractio saxo fortes eruperunt. Cic. 2. de Diuina. 128.
 Terra fontibus erumpit liquores. Tibul. lib. 4. eleg. 1. 18.
 Ventus erumpit. Lucan. lib. 3. 92.
 Unde per fontem erumpunt. Lucret. lib. 6. 180.
 Erumpat aliquando uera & me digna uox. Cicero 10. Philipp. 282.
 Attonitum erumpit subita formidine ualguis. Silius, libro 17. 103.
 Erumpere stomachum in aliquem. Cicero ad Atticum, libro 16. 333. 2.
 Erumpere gaudium. Terent. Eunuch. 3. 5. 2. Iamne erumpere hoc licet mihi gaudium? Donatus, Erumpere quasi adiuuum uerbum posuit pro neutrali, ut sit, licet ne id mihi erumpere hoc gaudium? Aut erumpere, quasi exire mihi. pro A me. Et paulo post, Virum me erumpere, pro Emittere posuit.

aut erumpere pro Exclamare est, Erumpere uocem dicitur, qui exclamat.
 Erumpet in neruum isthæc fortitudo. Terent. Phorm. 2. 2. 11
 Vbi Donatus, Ex consuetudine Romana dicitur: quæ sepe in neruum consiciebantur ex aliquo maleficio in carcerem missi. An prouerbum à sagittarijs natum est, quod immoderate plerumq; uires adducendo arcu non telum incitent, sed neruum rumpant? an ex eo, quod sepe fortius ferientes, neruum sibi aliquem lædant? Ergo fortitudo nimia sepe uinci, sepe decipi contingit.
 Erumpens, pen. prod. Particip. (ερωπεν) Cic. de Prouinc. Consul. Byzantij totum pontum armatum effruescentem in Asiam, atq; erumpentem, ægre repulsum & ceruicibus suis interclusum sustinuerunt.
 Eruptio, Verbale (ερωπεν, ερωπεν) Exitus cum impetu. Plin. lib. 16. cap. 10. 7. Carbonem repente expunt cum erupitionis crepitu.
 Eruptiones dicuntur quando uel exercitus è castris, uel præstidia ex urbibus in hostes impetum faciunt. Caesar 1. bel. Ciuil. 81. Non solum ab eruptionibus caueant, sed etiam singulorum hominum occultos exitus asseruent. Cic. ad Brutum, 2. 2.
 Inopinatæ eruptiones. Quint. lib. 6. cap. 4. 11.
 Pugnare uelut eruptione. Quint. lib. 4. cap. 5. 6.
 Erunico] eruncas (ερωκασ) eruncare, uerbum rusticum à runca instrumento rustico deductum: Hoc est, runca auellere, quod proprie de herbis dicitur Exherbare. Colum lib. 2. cap. 11. 4. Omnes alterius generis herbas eruncato. Idem lib. 11. cap. 3. Altera uice dimidijs areas eruncet.
 Eruo] eruis, erui, erutum, pen. corr. (ερωω, ερωω) eruere, Extrahere. Columel. lib. 7. cap. 5. 10. Sublimis & intertrigo pice per se liquida, uel alumine & sulphure atq; aceto mistis ritè eruntur.
 Eruere & ostendere populis aliquid. Ouid. ad Pisonem, 48.
 Eruere atq; profere in lucem. Horat. 2. epist. 2. 23.
 Protrahere & eruere aliquid in luminis oras. Lucret. libro 5. 279.
 Eruere ex tenebris. Cic. 1. de leg. Agr. 1.
 Media turba aliquem eruere. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 5.
 Prudenter aliquid eruere. Quint. lib. 4. cap. 2. 43.
 Bipennibus arborem eruere. Virg. 2. Aeneid. 12. 6. Id est, deijcere. & est Acyrologia. Seruius.
 Aurum terra eruere. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.
 Censum conditum templo eruere. Lucan. lib. 3. 32.
 Ciuitatem eruere. Tacit. lib. 20.
 Eruere curam. Plaut. Casin. 11. 3.
 Antiquas domos auium cum stirpibus imis eruere. Id est, arboras. Virg. 2. Georgicorum, 42.
 Boreæ quercum statibus erunt. Virg. 4. Aeneid. 90.
 Genus ungue eruere. Propert. lib. 4. eleg. 5. 4.
 Eruere herbas & limum. Plin. lib. 11. cap. 37. 33.
 Latus hasta eruere quæ uir est equo commissus. Ouid. 11. Metam. 96.
 Lumina eruere. Senec. Thebaid. 1. 36. Et Quint. lib. 6.
 Eruere memoriam alicuius rei ex uetustate annalium. Cic. pro Mur. 14.
 Obrutum eruere. Cic. 4. de Finib. 17.
 Eruere oculum. Plin. lib. 11. cap. 37. 25.
 Eruiuntur oculos, Synecdoche. Ouid. 12. Metam. 54.
 Opes & regnum alicuius eruere. Virg. 2. Aeneid. 1.
 Segetem ab radicibus imis eruere. Virg. 1. Georg. 64.
 Sus rostro semina eruit. Ouid. 15. Metam. 23.
 Syllus manu eruere. Virg. 4. Georg. 66.
 Urbem aut aliquem uirum eruere. Virg. 6. Aeneid. 168.
 Theauri pars 2.

Urbem è sedibus eruere. Virg. 2. Aeneid. 122.
 Eruere, pro perscrutari & inuestigando elicerè. Stat. 3. Thebaid. 111.
 Eruius quæ prima dies, ubi terminus eui, &c.
 Scrutari uetera, & ex his ea que scriptores Græciæ prodiderunt, eruere. Cic. 1. Tuscul. 46.
 Cura & cogitatione aliquid eruere. Cic. 2. de Orat. 93.
 Argumenta eruere. Cic. 2. de Orat. 80.
 Erutus, pen. prod. Particip. (ερωτος) Cic. 1. de Diuina. 102
 Mortuum erutum esse cauponè, re patefacta, pœnas dedisse.
 Eruta genas ungue. Stat. 16. Thebaid. 162.
 Aqua eruta remis canet. Ouid. epist. 5. 11.
 Aurum erutum. Stat. 4. Syllu. 7. 3.
 Cæpa eruta. Ouid. 3. Fast. 68.
 Freta eruta. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 9.
 Oppida eruta conuulsis muris. Silius lib. 2. 43.
 Radicibus eruta pinus. Virg. 5. Aeneid. 89.
 Sacra eruta prisca annalibus. Ouid. 1. Fast. 2.
 Tempora cum causis annalibus eruta prisca. Ouid. 4. Fast. 3.
 Eruptio] Vide Erumpo.
 Eruptio] ερωπεν, Locus quidam in Aegypto, qui iam inde à Strabonis ætate obrutus est, ut idem ipse scribit lib. 16.
 Erutus] Vide Eruo.
 Eruum] erui (ερωω) genus leguminis: dictum ab eruendo: quod manibus eruatur & uellatur. Plaut. Casp. 3. 37. Post autem nisi rurit tu eruum comederis, &c. Dioscorides, libro 2. cap. 11. 9. Eruum paruis fructus, omnibus cognitus, angustis folio, tenuis femina in ualuis habens: è quibus farina fit nomine Erina, ad multos medendi usus conueniens. Vbi Hermolauus, Erui herbium, aliud candidum, aliud rufum. In siliquis grana sine septo habet, que se inuicè quasi tangant, ut in piso: silique forma teres, & ad rationem grani calidat, ut item piso. Patientissimum uetustatis est atq; cicer. Genus & erullia leguminis, quam nonnulli falsò Durellam uulgo dictam interpretantur: propterea quod hodie quoq; in Umbria uocant erulliam agricolæ, quod in Gallia Venetia prouincia Doram, durellamq; folio crasso, & oblongo leontopodij, sed maiore, capitulis semen includentibus minutum, simile nascitur, tantum exilius flore candido. Scopas ex ea ruri facit. At erullia, sylvæstris herba est, amaritudinis eximia, colore folio cicerule, quanquam minore. Plin. lib. 18. cap. 15. 2. Hoc leguminis genere plurimum abundant Delphinas. Eruum apud Tuscos uulgo appellatur Mocho.
 Pingue eruum. Virg. 3. eclog. 20.
 Tenue eruum. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 24.
 Erullia, fœm. gen. Idem quod Eruum. Varro apud Nonium, Sed ut is erat hæc legumina arte praua pauca cicer, erullia, ac peregrina alia spina ceteris. Hæc Nonius.
 Eruum, & Erullia à Græco sunt dicta, quia illi eruum ερωω & erullia ερωωω appellanti. Festus.
 Eryannos] ερωωω, Aëolids fluminis, de quo Plinius lib. 5. cap. 30.
 Erycinus] Gracchi seruus fuit, qui domino agenti, eburneola fistula modos incinebat, ut refert Cæl. lib. 9. cap. 1.
 Erycus] pen. cor. Mons est Sicilia Ciceroni 4. Verr. 1. 4. Itaq; apponit qui petat Veneri Erycinæ illam hereditatem. non enim Quæstor petiit (ut est consuetudo) is qui Erycum montem obtinebat, &c. In hoc monte celebre templum habuit. Venus: unde Erycina est appellata. Horat. 1. Carm. ode 2. 7. Straboni lib. 6. scribitur Eryx mons. Vide Eryx.
 Templum Erycina. Stat. 1. Syllu. 2. 32.
 Erymanthus] ερωωω, Est mons syluosus Arcadiæ, ubi ingentè aprum Hercules cepit. Est etiam fluuius ab illo monte in Alpheum defluens. Plin. lib. 4. cap. 6. Erymanthi montis

mittit Virg. lib. 6. Aeneid. 161,
 Fixerit eripedem ceruam licet, aut Erymanthi
 Placuit nemora, &c.
 Monstrifer Erymanthos. Stat. 4. Thebaid. 60.
 Denſa iuga Erymanthi. Senec. Herc. ſuren. 4. 5.
 Nigrae ſyluae Erymanthi. Horat. 1. Carm. ode 2. 1. 2.
 Cupreſſifer Erymanthos. Ouid. epiſt. 9. 18.
 Phocajcus Erymanth. Ouid. 2. Metam. 49.
 ¶ Erymanthaeus (ἐρυμανθῆος) Adiectiuum: ut, Monſtrū Erymanthaeum. Valer. 1. Argon. 76. De apro Erymanthaeo.
 ¶ Erymanthius (ἐρυμανθῆος) Aliud Adiectiuum: ut, Aper Erymanthius. Cic. 6. Verr. 86. Idem 4. Tuſc. 7. 7. trationne cenſes conſiſſiſſe cum Erymanthio apro, aut leone Nemeaeo?
 Peſtis Erymanthia: id eſt aper, quem in Erymantho Hercules interfecit. Silius lib. 3. 8.
 ¶ Erymanthis, idos (ἐρυμανθῆος) Patronymicum, Arcadia. Ouid. 2. Metam. 100.
 Nexilibusq; plagis ſyluae Erymanthidos ambit.
 Erymanthis uſu dicta eſt Calisto Lyaconis uxor, quae uerſa eſt in uſum, ut docet Ouid. lib. 2. Met. Stat. 9. Thebaid. 119.
 — ut forte iugis longo deſiſſa ridebat
 Venatu modo rapax ferox Erymanthidos uſae Ora ferēs.
 Erymanthidos. Id eſt Arcadice.
 Cuſtos Erymanthidos uſae, Arctophylax. Ouid. 1. Triſt. eleg. 3.
 Stella Erymanthidos uſae. Ouid. 5. Triſt. eleg. 4. 2. (21)
 Erymanthia (ἐρυμανθῆος) Oppidum in Magnesia, nō longe ab Aeanthio promontorio, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 9.
 Eryngia] ſiue eryngion (ἐρυγγίον) herba aculeata mordacitate, ſpiſoſa ueluti cardus, ſatiua in cibis probatur radice tantum, quae melle cinnamomo & garyophillo cōdit. uſtuit non inuicunda eſt. Hec ex Plinio lib. 22. cap. 7. 1. Et lib. 21. cap. 15. 6. Colum. lib. 6. cap. 5. 2. Vulgus Hiſpanorum, inquit Dioſc. uocat hoc cardui genus Centum capita, à multitudine capitum in quibus ſemen reconditur: pharmacopola autem uocant Irringorum corrupte.
 Erythimum] ἐρυθίμων, Semen eſt ſefamo corporis ſubſtantia quod ammodo affine, ſed in cibo eſt inſuauius, corporiq; amentum parcius exhibet, praediſtoq; omnino eſt deterius. Vide plura apud Galen. lib. 2. de Aliment. facult.
 Eryſipelae] pen. corr. (ἐρυσιπέλας) eryſipelarum, morbus. Celfus lib. 5. cap. 26. Omnis cancer non ſolum id corrumpit quod occupauit, ſed etiam ſerpit: deinde alijs alijsq; ſignis accernitur. Nam modo ſuper inflammationem rubor ulcus ambit, itq; cum dolore procedit. ἐρυσιπέλας Graeci nominant. Apud eundē Celfum paulo poſt titulus ſic habet, Curatio eryſipelarum. Vbi forte pro eryſipelarum, legendum eſt, eryſipelatum. Video enim alijs paſſim eryſipelata genere neutro uocari ſacros ignes, utiq; à nominatio Eryſipelas, huius eryſipelatis. Non ignoro tamen quin & Celfus & Galenus diuerſum faciunt ſacrum ignē ab eryſipelate: quamuis Plinius eryſipelae interpretetur ſacrum ignem. Sed nobis de uoce tantum eſt diſceptatio.
 Eryſiceprum] Frutex. Plin. lib. 24. cap. 13. Sed & frutex humilior aequē ſpinofus in Niſyro & Rhodiorum inſulis, quem alij Eryſiceprum, alij adipſatheon, ſiue dipſacon, ſiue diachoton uocant. Optimus, qui minime ſerulaceus, rubens, & in purpuram uergens, detracto cortice. Naſcitur pluribus locis, ſed non ubiq; odoratus. Hec Plin. ubi ſupra.
 Eryſibales, Herba eſt flore luteo, folijs acanthi, bibiturq; e uino, ut uult Plin. lib. 26. cap. 13.
 Erythace] erythaces (ἐρυθῆαι) Varro 3. de Re ruſt. cap. 16. 18. Erythacen uocant, quo ſuos extremos inter ſe conglutinant, quod eſt aliud melle, propoli, itaq; in hoc uim eſſe eliciendi. Quo circa examen ubi uolunt conſiderare, cum ra-

mum aliamue quam rem oblinunt hoc admifto apifiro. Sic habent emendatiora exemplaria.
 Erythacus] Vide Erythacus.
 Erythaeus] Rex Athenarum Orythiae pater, quam Boreas rapuit, & in Thraciam abduxit.
 Erythia] ἐρυθία, Plin. lib. 4. cap. 22. inſula in mari Gaditano, quaſi ſic nominatam dicit, quoniam Tithy ab origine eorum orti ab Erythreo mari ſerebantur. Tum ſubdit, in hac Geryones habitaffe à quibusdam exiſtimantur, quorum armenta Hercules abduxerit. Sunt qui alia eſſe eam & contra Luſitaniam arbitrantur, eodemq; nomine quondam ibi appellatam. Hec Plin. Vide Melan. lib. 3.
 Vbi ſcribitur in omnibus ſere codicibus apud Ouid. Erythraides boues, ibi legendum uidetur, Erythraides ab Erythra, ſiue Erythea hac Gaditana inſula, patria Geryonis, cuius meminit Steph. & Strab. lib. 3.
 Erythibius, Apollo culcus eſt apud Rhodios, quoniam Erythra ben appellant ipſi, quam ἐρυθία alij, id eſt rubiginem, cui arcendae hunc deum praeficiebant. Author Ca. lib. 6. cap. 7. & Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13.
 Erythra] ἐρυθρα, Vulgò Cabobianco, Ciuitas Aſiae, nō longe à Chio, ex qua Sibylla ſuit, quam à patria Erythraeam nominauerunt: antiqua ſane mulier, & diuinatrix tempore Alexandri. Vide in diſtione ſequenti.
 Erythraea] ἐρυθραία, Sibylla eſt, de qua Seruius in illud Virgilij 6. Aeneid. 8. Deiphobe Glauci. Dicitur tamen Varro, inquit, ut Erythraeam credat ſcripſiſſe libros Sibyllinos, in quibus ſata Romana ſcripta erant: quia poſt incenſum Apollinis templum, in quo fuerant apud Erythram inſulam, inuenta ſunt carmina. Idē de eadē paulo poſt, 15. explicat ΤΥΡΤΕΣ, Sibyllina reſponſa: quae, ut ſupra diximus, inquit, incertum eſt cuius Sibyllae fuerint: quanquam Cumanae Virgilius dicit, Varro Erythraeae.
 ¶ Erythraea (ἐρυθραία) Regio ex qua Hercules armenta bouum abduxit in Italiam. Propert. lib. 4. eleg. 10. 1. de Hercule & morte Caii,
 Amphitryoniades qua tempeſtate iuuenos
 Egerat à ſtabulis ò Erythrae tuis, &c. Opinor legendum eſſe Erythraea pro Erythra.
 Erythraeis, Erythraeidos (ἐρυθραῖος) ut omnes ſere codices habent, Patronymicum: ut, Erythraeis praeda. Ouidius 5. Faſtorum, 130,
 Victor abit, ſecumq; boues Erythraeida praedam
 Abſtrahit.
 Erythraeides boues. Ouidius 1. Faſt. 109. Lego potius Erythraeidas.
 Erythraem mare] ἐρυθραῖα θάλασσα, quod rubrum dixere noſtri, Graeci Erythraei, à rege Erythra, aut, ut alij, ſolis reſpercuſſu talem reddi colorem exiſtimantes: alij ab harena terraq; alij tali aequae ipſius natura. Plin. lib. 6. cap. 23.
 Gemma Erythraea. Claud. Paneg. 7. 121.
 Lapilli Erythraei, Vniones. Stat. 4. Sylu. 6. 4,
 Nox & Erythraeis Teibydis ſignanda lapillis
 Et memoranda diu. Prouerbialiter dictum.
 Littus Erythraem. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 4.
 Smaragdi Erythraei. Claud. 4. Paneg. 113.
 Erythraicon] Altera eſt Satyrj herbae ſpecies, ſemine uiticis maiore, leui, durae radice, cortice rubro intus album includente, ſapore ſubdulci. Inuenitur ſere in montioſis. Hec Plin. lib. 26. cap. 10.
 Erythris] Aleos annis pilos gignit in corporibus. Plinius 34. cap. 2.
 Erythrocomos] Punici mali ſpecies, cuius meminit Plinius lib. 13. cap. 19.

Erytini]

E. ytni] piſces ſunt, qui uuluaſ habere creduntur, in quorum nimirum genere nō ſit mas, quum omnes ouis grauidae capiantur. Author Plin. lib. 9. cap. 52. & cap. 16. eodem lib.
 Erythrodanum] ἐρυθρόδανον, Herba eſt, rubram habens radicem, qua tinguntur lane. Latini Rubiam appellant. Vulgus Garenciam. Vide Plin. lib. 24. cap. 11.
 Erythros] ἐρυθρός, Frutex, alio nomine Rhus appellatus, cuius folio coriarij in condeplandis pellibus utuntur: unde & excoriarium fruticem quidam appellant. Vide Plin. libro 24. cap. 11. Galli Virmam uocant.
 Erythrotaones] ἐρυθρότανες, Ex aſſerum genere uolucres, in quibus uitor excitius, abſolutaq; nigritia, & in ſupericilijs cocci rubor: ita dicti, quaſi ἐρυθροί τανώνες, hoc eſt, rubri pauones.
 Eryx] huius erycis, pen. corr. (ἐρυξ) Brute & Veneris filius: ſecundum alios, Neptuni & Veneris. Hec Seruius in illud Virgilij 5. Aeneid. 5,
 — nec littora longe
 Fida reor fraterna Erycis, portusq; Sicanos. Idem in illud 1. Aeneid. 115,
 Siue Erycis fines, regemq; optabis Aecſtum. Eryx (inquit) Veneris & Brute filius ſuit, qui occiſus ab Hercule, monti ex ſepultura ſua nomen impoſuit, in quo matri fecerat templum: quod Aeneas adſcribit poeta, dicens,
 Tum uicina aſtris Erycino in uertice ſedes
 Fundatur Veneri. In hoc autem monte dicitur Anchifeſ ſepultus: licet ſecundum Catonem in Italiam uenerit.
 Caſtibus fractus ſuis Eryx. Senec. in Herc. ſuren. 6. 30,
 Ipſius opus eſt caſtibus fractus ſuis
 Eryx, & Eryci iunctus Anteus Libys, Ipſius opus, ſubaudi Herculis. Nam Eryx in Sicilia regnans, uir corporis praefans uiribus, legem hoſpitibus dederat, ut cum ipſo caſtibus certarent: qui tandem ab Hercule redeunte ex Hiſpania uictus occubuit, & in ſummo montis propinqui Drepano ſepulturae datus, monti nomen dedit.
 Terga Erycis, Caſtus. Virg. 5. Aeneid. 83.
 Acer Eryx. Virg. 5. Aeneid. 80.
 Alnus Eryx. Ouid. 2. de Arte amandi.
 Zephyro ſemper apertus Eryx. Ouid. 4. Faſt. 96.
 Aeneas germanus Eryx. Virg. 5. Aeneid. 82.
 ¶ Erycinus, pen. prod. Adiectiuum: ut, Concha Erycina. Proa pert. lib. 3. eleg. 13. 2.
 Littus Erycinum. Virg. 10. Aeneid. 7.
 Vertex Erycinus. Virg. 5. Aeneid. 151. Horat. ode 2. 6,
 Siue tu mauiſ Erycina ridens.

E

E[chi] ιαχί, Vna ex tribus religioſioribus Iudeorum ſectis, quae omnino tres erant, teſte Joſepho, Phariſaeorum, Eſaeorum, & Sadduceorum. Ex his Eſei, uxoribus & uino, & carnibus abſtinebant, quotidi. cumq; ieiunium uertebant in naturam. Meminit Alexan. ab Alexan. libro 6. cap. 12. Plinius Eſſenos uocat.
 Elalon] ſeu potius Aeſalon (αἰαλαών) Auis eſt ex accipitrum genere, perpetuum cum uulpe bellum gerens. Plin. lib. 10. cap. 74. Aeſalon uocatur parua auis, onda corui frangens, cuius pulli inſeſtantur à uulpibus. Inuicē hac cautilos eius ipſamq; uellit. Quod ubi uiderint corui, cōtra auxiliantur, uelut aduerſus communem hoſtem.
 Elar] ἐλαρ, Aegyptiorum, qui Pſammethicum ſugerunt, oppidum, dierum duodecim iunere à Meroe diſtans, in quo produntur annis trecentis habitaffe. Author Plinius libro 6. cap. 30.
 Elau] Nomen filij Iſaac, qui & Edom, hoc eſt, ruſus, & Seir, quod pilofum ſignificat, appellatus eſt.
 Theſauri pars 2.

Esbonitae] Populi, de quorum nomine & Catabanum, & Scenitarum Arabia illa ſterilis uocatur, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 10.
 Eſca] Arabiae ciuitas, quam Gallus, Auguſti Caſaris legatus in Arabia diruit, auctore Plin. lib. 6. cap. 28.
 Eſca] huius eſcae (ἐſκα) ab edendo dicta, ſignificat cibum hominum, ac ceterorum animalium. Plinius Moſtellaria, 7. 2,
 Melius hoc anno nōn mihi ſuit domi,
 Nec qui eſca una ſibi me demeruerit magis.
 Contemptiſſimae eſcae. Vide Contemno.
 Dulcis eſca. Virg. 4. Ouid. 2. Amorum, eleg. 19. 6.
 Simplex eſca. Horat. 2. Seru. Satyr. 2. 15.
 Temperatae eſcae, modicae; potiones. Cicero 1. de Diuinatione, 188.
 Hoc eſt eſca mihi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 7.
 Conſicere eſcas. Vide Conſicio.
 Veſci eſcis. Cic. 2. de Nat. deor. 183.
 Eſcis & potionibus non ueſciuntur dij. Cic. 2. de Nat. deor. 84,
 Eſca, paſtus & cibus animantium. Cic. 2. de Nat. deor. 238,
 Sus uerò quid habet praeter eſcam?
 Ignis eſca. Liu. 5. bel. Pun. 18.
 Eſca, Quae datur auibus piſcibusue ad decipiendum. Cic. de Senect. 40. Diuine enim Plato eſcam malorum uoluptatem appellat, quod ea uidelicet homines capiuntur, ut hano piſces.
 ¶ Eſcalis, & hoc eſcale, pen. prod. Paulus in l. cum quidam. ff. ſuppell. leg. Eſcale autem uel potiorum argenti non debent.
 ¶ Eſcarius, adiectiuum (ἐſκαριος) Quod ad eſcam pertinet: ut, Eſcaria uafa. Plin. lib. 36. cap. 26. 8.
 Vincula eſcaria. Plaut. Men. 3. 18.
 Eſcariae menſe, quadratae uocantur, uel in quibus homines epulantur. Feſtus Pom.
 ¶ Eſculentus, Adiect. (ἐſκλήντος) Quod ad edendum pertinet, uel quod edi poteſt. Cato, uel de liberis educandis, Fortunaffe illos non natura praefare, ſi quid his datum ſit eſculentū. Cic. 2. de Nat. deor. 186. Atq; ita eligere ex ijs quae ſunt eſculenta.
 Eſculenta anim. dia. Quibus ueſcimur. Plin. lib. 8. cap. 55. 3.
 Eſculenta fruſtra. Cic. 2. Philip. 7. 4.
 Eſculenta merx. Col. lib. 11. cap. 3. 40.
 Eſculento ore homo, cuius os plenum eſt eſca. Plin. lib. 8. cap. 25. 2. de crocodilo.
 ¶ Eſculentum, abſolute, pro eſca ipſa. Cic. 2. de Nat. deor. 212. Iam guſtatus, qui ſentire eorum, quibus ueſcimur, genera debet, habita in ea parte oris qua eſculentis & potentis iter natura pateſcit.
 Nihil eſculenti. Plin. lib. 10. cap. 10. de miluis.
 ¶ Eſco, as, eſcare. Solinus cap. 53. ad finem. Noceri eis, omnibus quidem locis neſis ducunt, ſed in Theſſalia uel maxime, ubi ſerpentum immanis copia eſt: quos dum eſcandi gratia inſeſtantur, regionibus Theſſalicis plurimum mali detrahunt. De ciconijs.
 Eſcamus] ἐſκαμος, Maeſiae flumen, ex Hemò profluens, ut Plin. docet lib. 3. cap. ult.
 Eſchara] ἐſχαρα A Graecis dicitur cruſta, ſiue durities illa, quae uulneribus per cauteria quaedam induci ſolet, quum ſanguis aliter ſiſti non poteſt. Cornel. Celf. medic. lib. 5. Poſt excuſtionem puris ulceris, ſuperponende ſunt, quae cruſtas à uiuo reſoluant. Eas ἐſχάραι Graeci uocant.
 Eſcharites] ἐſχάρτης, Panis genus eſt de craticula ſic dicta, apponi ſolitum ſub coenae finem. Hinc Plaut. Eſcharulas mulieres. appellat, de panificij ratione. Huius meminit Athenaeus. Cel. quoq; Rhod. lib. 26.
 Eſcharotica] medicamenta dicuntur cauſtica, quae uim habent

h 2 bent

bent ofebaw, hoc est, crustum inducendi. Gal. lib. 5. de Simpl. medic. facult.

Escua] *Escua*, Hispanie ciuitas in Tarraconensi provincia inter Betim flumini & Oceani oram in mediterraneo sita. Author Plin. lib. 3. cap. 2.

Esculus] Vide Aesculus.

Esermini] Populi in quarta regione Italiae à Plinio collocati lib. 5. cap. 12.

Esionenses] *Esionensis*, Populi Asiae, quorum meminit Strabo lib. 13. quem uide.

Esis] Italiae fluius, non procul à Rauenna. de quo Plin. lib. 3. cap. 13. in ora (inquit) flumen Esis, Senogallia, Metaurus fluius, &c.

Esperia] *Esperia*, Dies celebris & festus Athenis fuit, in quo omnes, qui in magistratu erant, procedebant, unde & nomen fuit. Hanc uero anni primam diem Athenienses existimabant. Meminit Demosthenes in oratione *Ἐσπερίων*.

Esito] Vide Edo, es.

Esopis] *Esopis*, Ciuitas in Locris, in quodam montis supercilio sita, ut refert Strab. lib. 6.

Esopon] *Esopon*, Lactuce genus in aruis nascens, cuius folia trita, & cum polenta illita uulneribus medentur, ut scribit Plin. lib. 20. cap. 7.

Esos] Piscis est Rheno flumio peculiaris, magnitudine insigni, ut refert Plin. lib. 9. cap. 15.

Esquilæ] Vide Exquilæ.

Esse] In finitimus à Sum, es, est. Vide Sum.

Esse] In finitimus ab Edo, es. Vide Edo.

Essedones] *Essedones*, teste Plin. lib. 4. cap. 12, Populi sunt Asiae utramq; Scythiam incolentes, super Maolim lacum, non procul à Rhipæis montibus, quibus, teste Herodot. libro 4. hist. mos fuit parentum funera cantu prosequi, & congregatis proximis, cadauera ipsa, pecudum admixtis carnibus, comedere: os autem capitis, quod cranium uocamus, auro cingere, & ad poculi usum asseruare.

Essedum] *Essedum*, pen. corr. n. g. (*Ἐσσηδου*) Vehiculi genus, Galorum Britannorumq; apud Belgas primò reperit. Et propebri effedam in equo. Cic. Att. lib. 112. 6. 5. Hic Vedius uenit mihi obuiam cum duobus essedis & rheda equis iuncta, & lectica, & familia magna. Idem in Antonium, Philip. 2. 71, Vehedatur in essedo Trib. pleb. Virg. 3. Georg. 4, Belgica uel molli melius feret esseda collo. De equo. Britannia esseda. Propert. lib. 2. eleg. 1. 16.

Multisonora esseda. Claud. de mulabus Gallicis, 10. 4.

Esseda festinant. Horat. 2. epist. 1. 39.

Trahit equus esseda. Silius lib. 3. 69.

Esseda, etiam genere feminino legitur apud Senecam, epist. 57, in ijs, que me sine auocatione circumstrepunt, essedas transcurrentes pono.

Essedarius, essedarij (*Ἐσσηδαῖος*) Qui esseda regit. Cic. Trebatio, lib. 7. 6. 4. Tu qui ceteris cauere didicisti in Britannia, ne ab essedarijs capiaris, caueo. Cæs. bel. Gall. 5. 58, Equites hostium, essedarij; acriter praelio cum equitatu nostro in itinere confixerunt.

Essentia] *Essentia*, Quintil. lib. 8. cap. 3, Quorum dura quadam admodum uidentur, ut ens & essentia, que cur tanto pere aspernemur, non uideo: nisi quod iniqui iudices aduersus nos sumus: ideoq; paupertate sermonis laboramus. Idem lib. 2, Et hæc interpretatio non minus dura est, quam illa Plauti essentia atq; entia.

Estæotis] *Estæotis*, Thessalie pars, continens occiduas regiones, & que intra Pindum, Macedoniamq; superiorem sunt. Vide Strab. lib. Geograph. 9.

Estimo] Vide Aestimo.

Estio] Vide Sum.

Estor] *Estor* (*ἔστωρ*) Clauus est, quo temoni coaptatur iugum. Meminit in Alexandro Plutarch. & Rhod. lib. Antiq. lect. 2. 6. cap. 5.

Estrix] Vide Edo, es.

Estubiani] Populi inter Alpes à Romanis superatos numerantur à Plin. lib. 3. cap. 20.

Estubopes] *Estubopes*, Rex Colchorum fuit, qui terram uirginem nactus, plurimum auri, & argenti eruisse dicitur in gente Sannorū, & alioquin uelleribus aureis inclito regno: Sed & illius aureæ cameræ, & argenteæ trabes narrantur, & columnæ atq; parastatæ, uisito Sesostris Aegypti rege, tam su perbo, ut prodatur annis quibusq; sorte reges singulos è subiectis iungere ad currū soliuus, sicq; triumphare. Verba sunt Plinij, lib. 33. cap. 3.

Esturio, Esturritio, Esturitor] Vide Edo, es.

E T

Et] *Et*, Coniunctio copulatiua, atq; ideo à Græcis enclitica appellata: coniungit enim duos casus inter se similes: ut, Cicero eloquens fuit & philosophus. Cic. pro Cluent. 69, Quod tum explosum, & eiectū est, nunc retulisse demior.

Et, duo substantia ad eandem pertinentia diuidens: ut, Molem & montes, pro Molem montis. Virg. 1. Aeneid. 13. Sic ibidem 23, In uada & Syrtis, pro, In uada Syrtium.

Et duplicatur interdum, ac Completiuus est in diuersis rebus: ut, Te admirantur & ciues & hospites. Virg. 1. Aeneid. 2, —multum ille & terris iactatus, & alto. Terent. Eun. 1. 1. 27, ò indignum facinus, nunc ego & illam celestem esse, & me miserum sentio: Et tædet, & amore ardeo. Cic. pro Qu. 2. Homo & in alijs causis exercitatus, & in hac multum & sepe uersatus. Et copiose & grauius dicere. Cic. pro Cælio, 21. Et multiplicatum. Horat. 1. epist. 7. 12, Et properare loco, & cessare, & querere, & uti Gaudenti paruisq; sodalibus, & lare certo, Et ludis, &c. Cicero 1. Off. 154, Quod in Catulo & in patre & in filio, itemq; & in Qu. Mutio Mancino uidimus.

Que & Et iunguntur. Cic. 5. Tus. 109, Academicis balbutire desinant, aperteq; & clara uoce audeant dicere, &c. Et causalis, pro etiam: ut Virg. 2. Aeneid. 87, —quorum Iphitus æuo iam grauior, Pelias & uulnere tardus Vlyssi. Virgilius, Natus & ipse dea. Ex Valla lib. 2.

Et, interrogatiua, seu expletia. Virg. 1. eclog. 6, Et que tanta fuit Romam tibi causa uidendi? Et indignatiua, ut apud Græcos *ἔτι*. Virg. 1. Aeneid. 11, —quisquam numen Iunonis adoret Præterea? Id est, An iustum uideretur, & cetera.

Et, confirmatiua. Virg. Et dubitamus adhuc uirtutem extendere factis? Cic. Attico, lib. 10. 202. 4, Et dubita, si potes, quin ille, seu uictus, seu uictor redierit, eadem facturus sit? Et, deseruit etiam affectui, & quasi interrogandi uim habet. Cicero pro Milone, Et sunt qui de uia Appia loquantur, taceat de curia? Valla lib. 2.

Et, pro, Id est. Plautus. Annos natus sexaginta, & senex. Et, pro Nam, uel Quia. Virg. Audieras, & fama fuit. Quintil. lib. 1. cap. 1, Has primū audiet puer, harum uerba effingere imitando conabitur: & natura tenacissimi sumus eorū que rudibus annis percepimus. Terent. Eun. 2. 2. 60, Non temere est, & properans uenit. Ex Valla lib. 2. Et, plerunq; sententiarum initijs competit. Quint. Et finitæ quidem sunt partes due: quas hæc professio pollicetur. Ex Valla lib. 2.

lib. 2. Terent. Phorm. 1. 3. 19, Et si tibi res sit cum eo lenone, quocum mihi est, tum senties. Vbi Donatus, Et modò non con nexiua, sed inceptiua coniunctio est.

Et, pro Deinde, ordinandi aduerbio. Virg. —corpūq; lauāt frigentis, & ungit. Id est, deinde ungit.

Et, pro Quamuis. Cic. Defendi legem Vocontiam magna uoce, bonisq; lateribus, & uidetis annos meos. Id est, quamuis sim ita senex. Valla lib. 2, Et uidetis annos meos, Ac si dixisset, Defendi legē Vocontā iuuenili uoce, atq; lateribus, & uidetis annos meos, & sum ita senex. Locus Ciceronis de Senectute, 14, quo loco, hæc uerba, Et uidetis annos meos: non le guntur in emendatioribus cōdicibus.

Et, subauditum ante Si. Terent. Eunuch. 5. 2. 2. 6, —nam si ego digna hac contumelia sum maxime, at tu indignus qui faceres tamen. Id est, etsi ego digna.

Et id scio, Quasi dicat, inquit Donat. nihil est. Ter. An. 2. 2. 11.

Et, pro Si non. Terent. Adelph. 3. 4. 8, Et si facient que illos æquum est, hæud sic auferent. Ita legit Donatus: ubi in omni bus ferè exemplaribus legitur solum si, sine &.

Et, pro Sed etiam. Terent. Adelph. 5. 5. 5, Seruum haud illiberalem præbes te, & tibi Lubens bene faxim. Donatus, Et adiectum est, ut ostendat hanc esse sententiam, Non solum te laudo, sed etiam inuoc: illud dicendo, hoc faciendo.

Et, pro Similiter. Horat. 2. Carm. od. 13. 1, Ille & nefasto te posuit die Quicunq; primum, & sacrilega manu, &c. Illum & parentis crederem sui Fregisse ceruicem, &c. Et redundans. Virg. 1. Aen. Multa quoq; & bello passus. Et ille, pro Tunc. Var. 1. de Rust. cap. 49, Dic, inquit Agrius de fructibus maturis capiendis. Et ille, primum de pratis summissis, &c.

Et certe. Terent. Eun. 5. 6. 4, Sed estne ille noster Parmeno? & certe ipse est. Cic. pro Marcel. 3, Et certe in armis, militum uirtus, locorum opportunitas, &c. multum iuuant.

Et profecto, aut hoc remedium est ægrotæ ac propè desperatæ Reipub. Cic. 1. Ver. 38.

Et ecce. Virg. 5. Aen. — ecce Cloanthum Respicit instantem tergo.

Et hercle. Cic. de Amic. 35. Et hercle ita fecit: uel plus etiam quam dixit.

Et non, pro Ne quidem. Cic. in Topic. 27, Non & legatum ar gentum est, & non est legata numerata pecunia.

Et etiam, in his duobus uidetur compositionis quædam incōcō m nitas: ideoq; aliquid solet interponi. Cic. Pæto, lib. 9. 23. 2, Vt & te uiserim, & cœnarem etiam.

Et, & etiam. Cic. Pæto, lib. 9. 25. 6, Authoritate tua nobis opus est & consilio, & etiam gratia.

Et item. Lucret. lib. 2. 117, Et superantur item.

Et iam, Virg. 1. Aen. 4. 6, Et iam finis erat, quum, &c. Idem 4. Aeneid. 117, Et iam prima nouo spargebat lumine terras. Quippe etenim. Lucret. lib. 2. 111, Quippe etenim suntant oculi, &c.

Et quidem. Cic. de Amic. 67, Rarum genus, & quidem omnia præclara rara. Idem, 1. Acad. 2. 5, Et eam quidem plenam ac refertam.

Et id quidem, in principio periodi. Cic. 1. Offic. 5. Et, sequente parenthesi cum Vt. Cic. de Amic. 65, Tales igitur amicitia sunt remissione usus leuandæ: & (ut Catonem dice re audiri) dissuendæ magis, quam discindendæ sunt.

Et quod. Terent. Eunuch. 1. 1. 19, Et quod nunc tute tecum iratus cogitas, &c.

Thefauri pars 2.

Et quod dicendum nunc fiet. Id est, Et ut uerum dicam: uel, Quod iam dicendum sit, id quod res est. Terent. An. 2. 6. 23.

Et sepe aliàs & maxime. Cic. 1. de Orat. 20, Quorum pater homo prudens, & grauis, haud quanquam eloquens, & sepe aliàs & maxime Censor saluti Reipublicæ fuit.

Et tamen. Lucret. lib. 2. 67, Et tamen est quidam locus altis montibus, &c.

Et uerò. Cic. Attic. lib. 16, Sepe præsens & illi ostendisti, & uerò etiam mihi.

Etaxalos] *Etaxalos*, Insula est iuxta sinum Persicum, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 28.

Etæra] *Etæra* (*Ἐταῖρα* & *Ἐταῖρος*) Id est, amica Venus, ab Atheniensibus colebatur, ut Apollodorus scribit. Meminit & Hesychius. Sic uerò appellata est, quod amicos & amicas cō iungeret. Eualces uerò in Ephestiacis prodidit, in Samo tēpla edificata Veneri Etære, qd' & Athenæus repetit in Cœnis.

Etearchus] *Etearchus*, Oaxi ciuitatis Creticæ rex fuit, qui amissa uxore, filia sua Phronimæ nouercam sup erinduxit: quæ domū ingressa, ut erat, ita re ipsa se nouercam præstitit, cum lædendo, atq; omne iniuriarū genus excogitando, tum ad extremū impudiciam impingendo. Etearchus criminatio nibus uxoris fidem habens, Temisonem quandam Theæ reum iururando astringit, ut acceptam Phronimā in mari demergeret. Qui quum se neq; Etearchi crudelitatis minis trum præbere uellet, neq; rursus iururandum uiolare, re uinctā funibus puellam demisit in pelagus, eaq; subito retracta, Theæam peruenit, ubi Polymnestus uir inter Theæcos spectatus, in concubinatū Phronimam accipit, qui ex ea Bac tum genuit, Cyrenarum in Africa conditorem. Author Herod. lib. 4.

Etenim] pen. corr. (*ἔτι* & *ἔτι*) pro Quia uel certe. Plaut. Amph. 3. 2. 6. Terent. Ana. 2. 6. 9, Etenim eam secum rem recta reputabit uia. Cic. 6. Ver. 13, Etenim est primus ciuitatis. Et 7. Ver. 143, Etenim tacite magis, &c.

Etenim, Similiter etiam. Terent. Eunuch. 5. 9. 44, Et libenter uiuis, etenim bene libenter uicitas. Horat. lib. 2. Satyr. 5. 13, Diuinare etenim magnus mihi donat Apollo. Etenim dicere bene nemo potest, nisi qui prudentes intelligit. Cic. de clar. Orat. 12, Etenim, mulieres? id est, quod uulgo dicitur, de mulierib. quidè Plaut. Most. 10. 21, Etenim, pro At. Terent. Phorm. 5. 8. 96, Asssequere ac retine, dum ego huc seruos euoco. c. Etenim nequeo solus, accurre huc. Etenim, pro Nunc. Cic. 5. Ver. 42, Etenim quoniā summam & numerum iniuriarum iudices, uobis non possum exponere. Etenim uero, pen. prod. Plaut. Amph. 4. 112, Etenim uero quoniā formam cepti huius in me & statū, &c. Etenim quoniam, pro Namq; quoniā. Cic. 1. de Fin. 4. 6, Etenim quoniam detractis de homine sensibus reliquit nihil est, &c. Etenim si. Cic. 4. Ver. 106, Etenim si C. Verres, &c. Etenim deinceps uideamus, Herbitensis ciuitas honesta, &c. Cic. 5. Ver. 63.

Eteobutadæ] *Eteobutadæ*, Viri fuere nobiles & perillustres Athenis, à Bute sacerdote propagati, ex qua familia sacerdotes producebantur, umbellamq; ferre soliti erāt, unumquensq; summo nentes tacite, tempus edificandi, & tectum aliquid sibi sruendi iamiam appetere. Ex Cæl. Rhod. lib. 14. cap. 13.

Eteocles] Vide Ethéocles.

Eteocretes] *Eteocretes*, Peloponnesi populi, Australè oram incolentes, quorum Prastum est pusillum (anè oppidum, ubi Dictæi tonis phanum extat. Vide Strabo. lib. 10.

h 3 Etefiacæ]

Etefiaca] Vnū genus est fallax, quae quo plus tulit, eo laudabilius fundit: mirumque fecunditate cessat. Author Plin. lib. 14. cap. 3.

Etefiaca] *ετφεα*, Venti qui certo anni tempore flant, quos Strabo lib. 3. sub solanos uocat, hoc est, Euros. Hi quotannis in uigore estatis perflant x. diebus post Caniculæ exortum. Dicitur Etefiacæ, id est anni, *ετφε* enim annus, *ατφε* annuus: quod ex omnibus uentis hi maximè stati sint, et singulis annis eodem tempore redeant. Cic. ad Attic. lib. 6. 118. 2. inde quàm primū Athenas, et si Etefiacæ ualde reslant. Cicero 2. de Natura deorum, 198. Et rursus Plinius lib. 5. cap. 9. 11.

Dies Etefiarum. Cic. Bruto, 15. 7.

Veliferæ Etefiæ. Senec. in Thyeste, 2. 2.

Moranur Etefiæ aliquem. Cic. Celio, lib. 2. 14. 10.

Etefius, Adiectiuū. (*ετφε*) ut, Flabra Etefiæ. Lucret. lib. 6. 147. De Etefijs uentis, uide eundem paulo antè, lib. 6. 144.

Ethan: on] *εθανον*, V. s. is æni genus est, quo Aegyptij uis consueuerunt. Nun, tēst Athenæo, in Aegyptiorum omnibus penè donibus, tria erant uasq. aenea, cyathus, phiala, et ethanon.

Ethecusa] Insula est in ora Cariae, non procul ab Argijs insulis. Plin. lib. 5. cap. 31.

Ethelcum] *εθελκου*, Fluuus minoris Asiae, olim Troadis et Myrsæ terminus, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. ult.

Ethelontes] *εθελοντες*, Thebanis dicebantur histriones, qui comico in lusu, cuius apud eos frequens erat usus, operam nauabant. Hos Lacedæmonij Dielictas nuncupabant. Author Cæli. lib. 6. cap. 17.

Ethemom] pen. corr. Nomen uiri propriū, de quo Virg. lib. 10. Aen. 2. 6. meminit, quum ait,
Et clarus Ethemom Lycia comitatur ab alta. Nisi forte legendum quis putet apud Virgil. Clarus et Ethemom. Quidam tamen primam corripuit, secunda producit, 5. Metam. — instabat parte sinistra
Chaonius Molpheus, dextra Nabatheus Ethemom.

Etheocles] pen. corr. (*εθεοκλης*) filius Oedipi: regis Thebarum, qui cum Polynice fratre suo ita contenerat, ut alternis annis regnarent. Sed Etheocles anno finito, fratri regno cedere noluit. Quare Polynices Adrastum regem Argiuum socerum suum, et alios principes Achææ armauit contra Etheoclem. In quo bello quum multi utrimq. occisi essent, tandem fratres ipsi mutuis se uulneribus confecerunt. Quorum cadauera quum rogo essent imposita, flammæ diuise sunt, tanquam illorum pondum cessarent odia. Statius in Thebaidæ. Sed rectius sine aspiratione scribitur Etheocles. Id quod aperte docet ipsa compositionis ratio. Nomen enim habet à uera gloria. *εθεος* uerus dicitur.

Etheoclis nefas. Stat. 3. Thebaid. 4. 2.

Sexus Etheocles. Stat. 12. Thebaid. 12.

Etheistus] lapis mortuorum. Plin. lib. 36. cap. 22.

Ethice] ethices, pen. corr. scem. gen. (*εθικες*) Pars philosophiæ ad mores pertinet. Cic. de Fato, 1. Quia pertinet ad mores, quos *εθικες* Greci uocant, nos eam partē philosophiæ De moribus, appellare solemus, sed decet augmentem linguam Latinam, nominare moralem.

Ethicus, pen. corr. Adiect. (*εθικος*) qui circa naturalia, siue moralia uersatur. Cic. in Orat. 70. Quod Greci *εθικος* uocant, ad naturam, et ad mores, et ad omnem uitæ consuetudinem accommodatum.

Ethnicus] pen. corr. (*εθνικος*) Latine dicitur gentilis.

Ethologus] pen. corr. (*εθολογος*) Morum effictor. Cic. 2. de Orat. 134. Minorum est enim ethologorum, si nimia est imitatio, sicut obscenitas, et c.

Ethologia, Quint. lib. 1. cap. 9. 3. Ethologia personis continetur.

Eti. Est autē morum, ac affectuum cuiusq. personæ effectio.

Ethopœij] *εθιοπεις*, inquit Budæus, idem sunt, ut opinor, atq. ethologi: id est, histriones qui mores imitantur eius personæ quam sustinent, auctore Suida. Vnde Ethopœia Quintilianus lib. 9. id est, morum alienorum imitatio. cuius exemplum licet apud eundem uideri. Meminit et Priscianus in præexercitiamentis.

Ethruuria] Vide Hetruria.

Ethruscus, Adiect. ut, Pontes Ethrusci. Tibul. lib. 3. eleg. 5. 1.

Ethusa] olim insula fuit in mari Myrtoeo, quæ deinde contenti apud Myndum accreuit. Plin. lib. 2. 6. cap. 89.

Etiā] coniunctio (*ετι*) pro Quoq. Cic. de claris Orat. Voce, motu, forma etiā magnifica.

Quoq. etiā. Terent. Hecyra, 5. 1. 7. Ego pol quoq. etiā timida sum, quum uenit mihi in mentem quæ sim.

Stultus atq. etiā insanus. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 61.

Etiā, Adhuc. Terent. And. 1. 1. 89.
Egomet quoq. eius causa in finis prodego,
Nihil suspicans etiā mali. Ibidem, 3. 2. 23.
Non satis me pernocti etiā qualis sim, Simo. Donatus.

Adhuc etiā. Cic. 5. Verr. 168. Sed fortasse adhuc in nullo etiā iudicatum.

Aut etiā. Cic. 1. de Orat. 85. Quinqueremes autem, aut etiā maiores gubernare didicisse.

Post etiā. Cic. 1. de Orat. 84. Ceteros uerò non dubitabo primū meritis condemnare sententia mea, post etiā impudentiæ iam nunc, mox etiā. Horat. 2. epist. 1. 2. 6.

Primum, mox etiā. Horat. 2. Epist. 1. 19. — aspice primū, et c.
Mox etiā, si forte uacas, sequere, et c.

Etiā minus. Horat. 1. Epist. 19. 23. Sit mihi quod nunc est etiā minus, et c.

Etiā, non solum. Liu. 3. ab Vrbe, Interim Hernici, Latiniq. pudore etiā, non misericordias solum moti.

Si ulla ratione etiā nunc efficere potes. Cic. Att. lib. 8. 164. 2.

Etiā, hortantus. Terent. And. 5. 2. 8. Etiā tu hoc respondes? Vbi Donatus, Etiā aut hortatio est, aut cōiunctio. Seruius Sulpitius, Etiā tu ab hisce rebus animum ad cogitationem tuam aduoca.

Etiā, responsio pro Ita. Plin. lib. 4. Epist. ad Tacitum, Studes inquam? Respondit etiā. Valla lib. 2.

Etiā, Præterea. Terent. And. 2. 2. 31.
Etiā puerum abiens conueni Chremis. Ibidem, 4. 1. 31.
Imò etiā, quo tu minus sis ærumas meas,
He nuptiæ non apparabantur mihi. Donatus.

Etiā, pro Et. Horat. 1. Epist. 17. 3.
He latebræ dulces, etiā (si credis) amœnæ.

Etiā, pro Quin potius. Plin. in Paneg. 129. Nullius ab eo magis gloriatus ius, nullius autoritas immutata est, aucta etiā.

Etiā, pro Contra. Cic. in Oratore, 139. Vt ea quæ utantur, non stulti homines haberi possunt, etiā plerumq. prudentes. Idem 3. Tusc. 1.

Etiā, Aduerbiū affirmantis (*ετι*) cui Non opponitur. Cic. pro Roscio Comædo, 5. Si nō, quomodo tabulas conficis? si etiā, quamobrem quum cætera nomina in ordinē referbas, et c.
Idem 4. Acad. quæst. 173. Quasi aut etiā, aut non, non modo uerum esse, sed etiā necessarium ibidem, 186.

Etiā mehercule, pro Deinde. Cic. Seruio, lib. 4. 4. 7.

Iam uerò etiā. Cic. de clar. Orat. 142. Probabilis orator, iam uerò etiā probatus, et c.

Et uerò etiā. Cic. Planco in epistolis ad Att. lib. 16. 342. 4. Et illi ostendisti, et uerò etiā mihi. Idem pro Muræna, 43.

Etiā rides? Terent. Eunuch. 5. 7. 16. Idem And. Etiā sententias loqueris carnufex?

Etiā clamat carnufex? Plaut. Amphit. 4. 222.

Etiā

Etiā negis? Plaut. Merc. 1. 6. 23.

Etiā denouo? Plaut. Amphit. 4. 24. 6.

Etiā repetit dictionem. Lucret. lib. 2. 1.
— cernere suauē est,
Suaue etiā belli certamina magna tueri, et c. Horatius 2. epist. 1. 10.

Etiā, geminatum. Virg. 2. Eclog. 2.
Nunc etiā pecudes umbras et frigora captant.
Nūc uirides etiā occultat spemeta lacertos. Idem 6. Aen. 97.

Etiā atq. etiā. Valde, summo opere. Terent. Eunuch. 1. 1. 11.
Proin iam, dum tempus, etiā atq. etiā cogita.

Quare etiā atq. etiā. Lucret. lib. 117. Idem 67.
Quare etiā atq. etiā simili ratione necesse est.

Qualem comēdes etiā atq. etiā aspice. Hor. 1. epist. 19. 17.

Diligenter etiā atq. etiā facere aliquid. Cic. 1. de Div. 12.

Etiā atq. etiā te hortor, ut, et c. Cic. Att. lib. 8. 163. 5.

Te prorsus uehementer etiā atq. etiā rogo. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 2. 18.

Etiā sepe numero ita ponitur, ut in eo intelligatur Non solum. Cic. ad Lent. Cumq. ea contentio mihi magnum, etiā foris fructum tulisset. Hoc est non solum domi, sed etiā foris. Quasi dicat, Non solum in urbe, sed etiā extra urbem: id est, apud externos.

Etiā dum. Terent. Heaut. 2. 1. 17. Hoc ego mali nō pridem inueni, neq. etiā dum scit pater. Plin. lib. 2. 6. cap. 12. 1.

Etiāme. Terent. Eunuch. 1. 2. 63.
— sed ego quantum suspicor, ad uirginem animum
Adiect. p. n. etiāme amplius? r. nihil. Cic. ad Att. lib. 10. 203. 6. Etiāme Balbus in Senatū uenire cogit? Idem 5. Verr. 196. Etiāme frumentum pro empto gratis dare? etiāme in cellam quum cupiant gratis dare ulterò, pecuniam grandem dare? etiāme, et c.

Etiāme si. Cic. de Amic. 35. Etiāme inquam, si in Capitolium faces ferre uellent?

Etiā in super. Terent. Adelphis, 2. 2. 38.
Præterea colaphis tuber est totum caput:
Etiā in super desudat?

Non etiā. Vide Non.

Non dum etiā. Terent. Heaut. 3. 3. 35. Reperisti tibi quod placeat, an nondum etiā?

Etiānum, ponitur pro Vsq. tunc, uel Vsq. ad id tempus. Plaut. Pœn. 2. 99. Neq. quicquam cum ea fecit etiānum supriè Idem Trucul. 10. 57. — perij miser,
Iam auro contra constat filius, etiānum nihil pendit.
Varro de Re rustica, Quæ etiānum platanus nouella esset.

Etiā nunc, pro Vsq. nunc, usque ad hoc tempus. Terent. Andr. 1. 5. 47.
Memor essem? Myfis Myfis, etiā nunc mihi
Scripta illa dicta sunt in animo Chrysidis. De Glycærio. Cicero pro L. Muræna, 24. Homines tā ingeniosos per tot annos etiā nunc statuere non potuisse, et c. Idem in Oratore, 64. De materia loquor orationis etiā nunc, nō de genere ipso dicendi.

Quum etiā nunc in prouincia esset. Asin. Poll. Ciceroni, libro 10. 32. 15.

Etiā nunc hic stas Parmeno? Terent. Eun. 2. 3. 55.

Etiā nunc, geminatum, pro Nunc nunc, extemplo. Plaut. Aul. 4. 16. Abscede hinc etiā nunc, etiā nunc, etiā ohe istic adesto. Ibidem, 7. 77.
Quid? nunc etiā mihi respondes filiam.

Etiā quod. Plaut. Milit. 9. 83.
— si post hunc diem
Mutuero, etiā quod ego me certò sciam, et c.

Etiāsi, pro Quamuis, licet. Subiunctiuo iunctū. Cicero de A-

micilia, 83. Quæ tamen ipsa efflorescit ex amicitia, etiā si tu eam minus sequutus sis. Ibidem, 86.

Facere omnia aut uoluptatis causa, etiā si eam non consequaris: aut nō dolēdi, etiā si id assequi nequeas. Cic. 5. de Fin. 32.

Etiāsi, tamen. Cic. Bruto, lib. 1. 1. 21. 8. Brianus timidi essemus, tamen omnem timorem abijceremus.

Etiāsi, attamen. Plin. lib. 7. cap. 27. Quæ mihi omnia, etiā si non prius, attamen clarius fuisse in Scipione Aemiliano uidentur.

Etiā et si. Plaut. Trin. 17. 58.
— ego ducam pater,
Etiā et si quam aliam iubebis.

Etiā tu here, isthinc amoues abs te, atq. ipse me aggredere. Plaut. Asin. 12. 124.

Etiā tum, pro Vsq. tunc, uel Vsq. ad illud tempus. Terent. Hecyra, Me educi foras; narratq. ut uirgo ab se integra etiā tum stet. Cic. 2. de Orat. 52. Omnes etiā tum etiā retinebant illum Periclis succum.

Etiā tum. Cic. 4. Verr. 67. Quum isti etiā tum de Sthenio integra tota res esset.

Etiā ut, etiā si. Cic. Att. lib. 15. 324. 2. Ille quidem periculi causa, quod sibi etiā fuisse dicit: ego autem etiā ut nulum periculum sit.

Etiāsi] *ετιαν*, Siciliæ populi, à Plinio inter stipendiarios numerati, lib. 3. cap. 8.

Etiāsi] *ετιαν*, Coniunctio, id est, quamuis, indicatiuo iungitur. Terent. And. 2. 2. 37.
Ibo, etsi hercle sepe tā me spes hæc frustrata est. Idem Heaut. 4. 1. 11. Vin' me istuc tibi (etsi incredibile est) credere? Idem Hec. 3. 4. 4. Etsi amor me grauitè cōfucudoq. tenet.
Etsi essem. Cic. de Amic. 86. Etsi illis planè orbatus essem, magnum tamen afferret ætas ipsi mihi solatium.
Etsi, cum interrogatione. Cic. Att. lib. 9. 181. 3. Do, do pœnās te meritis mee, etsi quæ fuit illa temeritas?

Etsi quāuis. Cic. Attic. lib. 16. 334. 6. Etsi quāuis nō fueris sudor et impulsor profectiois mee, approbator certè fuisti.

Etymologia] *ετυμολογια*, Latine ueriloquium interpretatur. Cic. 1. Acad. 46. Verborum etiā explicatio probatur, id est, qua de causa quæq. essent ita nominata, quam etymologia appellabant. Idem in Topic. 17. Quint. lib. 1. cap. 6. 17. Etymologia, quæ uerborū originē inquirat, à Cicerone dicta est notatio, quia nomen eius apud Aristotelem inuenitur *ετυμολογια*, quod est nota. nam uerbum ex uerbo ductum, id est ueriloquium, ipse Cicero, qui finxit reformidat.

Etymon, etymi, pen. corr. (*ετυμον*) Idem quod Etymologia. Var. 1. de Re rust. cap. 48. 2. Videtur uocabulum etymon habere à glumendo, quod eo folio deglubitur granum. De gluma loquitur.

Etymologus, pen. corr. (*ετυμολογος*) Qui rationem uerborum indagare solitus est.

E V

Euacuo] *ευακω* (*ευακω*) euacuare, Eximare significat: ut, Euacuare alium. Plinius lib. 20. cap. 6. 7. Et libro 32. capite 9. 11.

Euadne] *ευαδνη*, Martis filia ex Thebe uxore Asopi, uxor Capanei ducis, quem adeo dilexit, ut in rogum eius se miserit, et cum illius cadauere fuerit exusta. Huius meminit Virg. 6. Aeneid. 96.

Fida Euadne. Propert. lib. 3. eleg. 13. 5.

Euado] *ευαδω*, pen. prod. euasum (*ευαδω*) euadere, quasi Extra uadere, et effugere. Donatus, Euadere, est per quancunq. difficultatem ad aliquid peruenire. Plin. epist. 25. a. Cæsares, quibus suspensa, atq. etiā inuisus uirtutibus fuerat, euasit. Cicero. 4. de Finibus,

Finitibus, 106, Tamen illud in ea causa est à quo abesse uelis donec euaseris.
Ab improbis iudicibus euadere. Cic. 1. Tusc. 156.
E custodia euadere. Quint. lib. 2. cap. 17. 13.
Euadere è manibus hostium. Liu. 2. bel. Pun. 203.
Euadere è morbo. Cic. 2. de Diuinat. 20.
Euasit ex hoc aere animus. Cic. 1. Tusc. 68. Et de Senect. 73.
Euadere ex iudicio aliquo. Cic. 3. Verr. 8.
Euadere in terram. Liu. 9. bel. Pun. 140.
Euadere in tutum. Liu. 6. bel. Pun. 92.
Abijt, excepsit, euasit, erupit. Vide Erumpo.
Aliquid sicut prædictum est euadere. Cic. 2. de Diuin. 164.
Amieni euadere. Tacit. lib. 12. Hoc est, transire.
Casum euadere. Virg. 4. Georg. 97.
Claustis euadere. Valer. 7. Argon. 115.
Cursu euadere pugna. Virg. 11. Aen. 141.
Discrimen euadere. Tacit. lib. 14.
Facinus alicuius euadere. Tacit. lib. 14.
Duos iniquos euadere. Silius lib. 15. 117.
Flammam euasit clasis. Virg. 5. Aen. 137.
Furto euadere. Valer. 8. Argon. 31.
Hostes euadere. Virg. 9. Aeneid. 81.
Loca moris euadere. Ouid. 14. Metam. 26.
Mans alicuius euadere. Virg. 9. Aen. 116.
Euadere sermonem malignorum, pro Non esse obnoxium sermionibus. Plin. Epist. 14. 4.
Pestem euadere belli. Virg. 10. Aen. 11.
Euadere perpetuam ualitudinem, pro Liberari à perpetuo morbo. Plin. Epist. 12. d.
Tela euadere. Silius lib. 7. 77.
Vincta euadere. Silius lib. 7. 15.
Vndis euadere. Virg. 9. Aen. 21. —olim quæcūq; euaserit undis. Id est, de undis exierit: quum uenerit ad eum locū de quo nauigatura iam non sit. Seruius.
Voces alicuius euadere. Valer. 7. Argon. 60.
Euadere ab uel in muros, pro Ascendere. Liu. 4. ab Vrbe, 48. Et lib. 5. bel. Pun. 128.
In cacumina uites euadunt. Quintil. lib. 1. cap. 2. 18.
Euadere in summum. Liu. 7. ab Vrbe, 161.
Euadere ardua. Liuus 2. ab Vrbe, 274.
Gradus altos euadere. Virg. 4. Aen. 137. Id est, ascendere. Seru.
Euado, pro Vado. Virgil. 2. Aen. 92.
Euado ad summi fastigia culminis. Nam (inquit Seruius) euacat, ut Emortuus.
Euadere aduersus aciem. Vide Acies.
Omniem uiam euadere. Virg. 2. Aen. 145.
Lapis non euasit spatium. Virg. 12. Aen. 180.
Tum lapis ipse uiri uacuum per inane uolutus, Nec spatium euasit, totum nec pertulit ictum. Id est, euacuatus est impetus ipsius spatio longiore. Seruius.
Vana euasit spes. Liuus 5. bel. Pun. 125.
Euasit somnium uerum. Cic. 2. de Diuin. 162.
Euasit pestilentia in morbos longiores. Liu. 7. bel. Pun. 135.
Euasit, per syncopen pro euasisti. Hor. 2. Serm. Satyr. 7. 14.
Euasit, pro Euasisset. Sil. lib. 15. 73.
Euadere ante oculos, pro Apparere. Virg. 2. Aen. 106. Seru.
Euadere, peruenire. Virg. 6. Aen. 26.
—superas euadere ad auras.
Euadere ad superos. Senec. Herc. furente, 7. 12.
Euadere, fieri. Cic. de clar. Orat. 68. Perfectus Epicureus euaserrat. Idem 5. Ver. 137. Nisi hoc forte deterior est, si fieri potest, quod tu eiusmodi euasisti, non in hominis luxuriosi, sed tantum in furis ac diuisoris disciplina educatus. Idem, An uerebar, ne non pueremus potuisse probum euadere?

Minutim euadere. Cic. de Petit. Conf. 78.
In dicendo pauci digni nomine euadunt. Cic. de clar. Orat. 166.
E Philosopherum scholis tales frere euadunt. Cic. in Or. 51.
Summus euasit. Cic. de clar. Orat. 91.
Nunquam euades ne te sacrificem. Plaut. Amph. 15. 48.
Quo euadat nescio. Plau. Pœn. 3. 4. 4. intelligo hercle: sed quod euadas nescio. Hoc est, ad quid illud dicas, uel quorsum hęc dicas, et quid uelis assequi uerbis tuis. Teren. Phorm. 4. 3. 21. Quid hic coepit aut quod euadet?
Quorsum euadat. Cicer. Attic. lib. 9. 190. 6. Videamus hoc quorsum euadat. Idem eidem, lib. 7. 135. 9. Sed hęc paucis diebus ex illius ad nostra responsa responsis intelligentur quorsum euasura sint.
Huc euasit. Terent. Eun. 3. 3. 11.
Vbi friget, huc euasit, quampridem pater Mibi et mater mortui essent.
Timui semper quorsum euaderet heri lenitas. Teren. An. 2. 41.
Euadere in Teren. Adel. 3. 4. 64. —profecto euadet in aliquid quod magnum malum. Quintil. lib. 2. cap. 4. 13.
In infinitum euadere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 11.
Euamon] εὐάμων, Pater fuit Eurypyli, qui cum Grecis ad Troiam profectus cū quadraginta nauibus presuit Orcho-menijs. Author Homer. in Catalog. nauium.
Euænetus] εὐαίνετος, Nomen regis Lacedæmoniorum, qui ad custodiendum introitum Thejsiæ contra Xerxem, unā cum Themistocle Atheniensium duce, à Grecis constitutus fuit. Author Herod. lib. 7.
Euagor] pen. cor. euagaris (εὐαγόραρος, εὐαγορέω) euagari, Idem quod Vagari. Liuus 2. bel. Pun. 195. Frontibus enim aduersis concurrendum erat, quia nullo circa ad euagandum relicto spatio, &c.
Euagantur aque. Plin. lib. 10. cap. 33. 2.
Euagatur longius appetitus. Cic. 1. Offic. 143.
Euagatur in luxuria præualens uitis. Colum. lib. 5. cap. 6. 22.
Euagatur capparitis per agros. Plin. lib. 19. cap. 8. 31.
Euagata est late uis morbi. Liuus 3. ab Vrbe, 30.
Euagari, Extra propositum aliquid dicere. Quintil. lib. 2. Venerum hactenus euagari satis fuerit.
Euagatio, Verbalis (εὐαγορία) Plin. lib. 2. cap. 17. Ac spatia longitudinis latitudinis euagatione pensat. Sen. epist. 66.
Eualeo] euales, pen. cor. eualui (εὐάλεω) eualere, Idem quod Valere et posse. Stat. 7. Sylu. 2. 16. —tibi illa nefanda Pocula lethalesq; manu cōponere succos Eualui? Lucanus lib. 1. 100. Ouid. epist. 24. 13.
Eualesco, eualescis, eualui (εὐαλέω, εὐαλέω) eualescere, Validū fieri. Plin. lib. 15. cap. 29. 4. Quintil. lib. 2. cap. 9. Adiuta cura natura magis eualescit. Idem lib. 17. cap. 15. 3. Quum eualuissent flagella pedes bimos. Id est, excreuissent.
Euallo] euallas (εὐαλλέω) euallare, Extra mittere, excludere, quasi extra uallum projicere. Titinius Prælia, Qua ego hodie extorrem hanc domo faciam pilatricem, palia euallauit, ò pulchre. Varro, Donec foras nos intus euallauerunt. Nonius.
Euallo] euallis (εὐαλλέω) euallere, purgare frumentū, non etiam frangere. Plinius lib. 18. cap. 10. 8. Et ipsa que eualluntur, uariam pisturarum rationem habent. Et paulo antè, Triticum autè perfundi aqua multa iubet, postea eualli, deinde sole siccatum pilo repeti.
Euan] εὐάν, Bacchi nomen. Ouid. 4. Metam. 3. Lucidus Euan. Stat. 5. Thebaid. 135.
Phrygiæ Euantes circum Orgia, Virg. 6. Aen. 104. Euantes (inquit Seruius) id est, Bacchates, à Libero, qui Eua dicitur. Sil. lib. 1. 21.
Non ille Euantes Masile palluit iras.

Thyades

Thyades Euantes. Catul. in Argon. 78.
**Euancter] uel Euandrus (εὐάνδρος) Arcas fuit, nepos Palantis regis Arcadiæ. Hic quum patrem suū occidisset, suadematre Niostrata (que etiam Carmentis dicta est, quia carminibus uaticinabatur) dimissa prouinci sua uenit ad Italiam: et pulsus Aboriginibus tenuit loca, in quibus nunc Rom. i. est, et modicum oppidum fundauit in monte Pallatino. Hic autem mons, Pallatinus secundum Virgilium à Pallante uo Euandri est dictus: secundum Varronem et alios à filia Euandri Pallantia eius filio illic sepulto, ut refert Seruius in hos uersus Virgilij 8. Aen. 11.
 Arcades his oris, genus à Pallante profectum, &c. Dicitur etiā nominatio Euandri in eodem lib. 107. & 109.
 Tum pater Euandrus dextrā complexus euntis Heret.
 Alter est eiusdem nominis quem ferunt celatorem ac platen Athenensem à M. Antonio Merandriam perductum, et in- de inter captiuos Romam uenisse: ut refert Acron in illud Horatij, 1. Serm. Satyr. 18. —mensæ catullum Euandri manibus tritum deiecit. Id est, calicem nobilitate celatum.**
Boues Euandri. Propert. lib. 4. eleg. 1. 1.
Mænia Euandri. Ouid. 14. Metam. 91.
Veteres Penates Euandri. Stat. 3. Sylu. 4. 10.
Sedes Euandri. Virg. 9. Aen. 2.
Arcas Euander. Ouid. 5. Fast. 129.
Fidus Euander. Stat. 2. Syluarum, 1. 19.
Rex Euandrus Romanæ conditor arcis. Virg. 8. Aen. 62. Id est, Conditor Pallatæ, ubi nunc palatium est, quod non est reuera arx, sed tenet rerum omnium principatum. Seruius.
Euandrus] Adiectiuum (εὐάνδρος) ut, Regna Euandria. Silius libro 7. 4.
Euandrus ensis. Virg. 10. Aen. 78.
Euander] Aulianus, Sculptor insignis, qui signo Dianæ, quod Thimothæi manu effectum erat, Romæ in Palatio, Apollinis delubro, caput reposuit. Author Plinius libro trigessimosesto, cap. 5.
Euanesco] euanesco, euani (ἀφανίζω, ἀφανίζω, ἀφανίζω) euanescere: Inanem fieri, et in nihilū redigi. Plin. lib. 9. cap. 51. 4. Vere peccantes, limaces, hircines eodem tempore euanescent.
Euanescere ac defluere. Plin. lib. 13. cap. 1. 6.
Euanescere inter ineptias. Quintil. lib. 1. cap. 7. 4.
Coepit euanescere. Ouid. 13. Metam. 188.
Ex oculis euaniit in tenuem auram. Virg. 4. Aen. 56.
In auras tenues euanescere. Ouid. 2. Fast. 102.
Paulatim euanescere. Lucret. lib. 2. 166.
Euauerunt et exaruerunt annes. Cic. 1. de Diuinat. 70.
Ardor animi euaniit. Ouid. 1. Amorum, 10. 2.
Cornua extreme lune euanescent. Ouid. 2. Metam. 24.
Dolor euanescit. Ouid. in Ibin, 9.
Flos Bacchi euaniit. Lucret. lib. 3. 45.
Euaniit prima, ac colliquefacta est glacies. Varr. 2. de Re rustica, lib. 4. 6.
Omnis eorum memoria sensim obscurata est et euaniit. Cic. 2. de Orat. 53.
Nubes incipiunt euanescere. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 22.
Euauerunt opera eius, pro Interciderunt. Cic. de clar. Or. 54.
Præterita euanescent. Cic. Bruto, 16. 19.
Rubor euaniit. Ouid. 6. Metam. 10.
Euanescit sententia. Cic. 5. Tusc. 123.
Extenuatur et euanescit spes. Cic. ad Att. lib. 3. 53. 1.
Virtus herbarum euaniit. Ouid. 14. Metam. 71.
Vetustate euanescere, aliquid dicitur. Cic. 1. de Diuin. 70.
Homo euanescere dicitur. Cic. de clar. orat. 180.

Euanesco, participium (ἀφανίζω) ut, Euanesco memoria alicuius rei, que effluit. Senec. de Benef. lib. 1.
Euanius, pen. corr. adiectiuum (εὐάνιος) Inane, caducum, et cito periturum. Col. de Arb. cap. 17. 1. Nam que in proceritate extenduntur, euaniæ fiunt, parum fructus ferunt. Plin. lib. 37. cap. 5. 9. Ouid. 2. de Remed. amor. 52. —in tenues euanius exeat auras.
Pectoraq; in tenues abeunt euaniæ riuos. Ouid. 5. Met. 87.
Leue et euaniidum gaudium. Sen. epist. 35.
Euangelium] euangelij (εὐαγγέλιον) Latine bonum nuntium dicitur.
Euangelia, euangeliorum (εὐαγγέλια) Pluraliter et neutro genere dicuntur sacrificia et supplicationes, que pro incunando nuntio decerni consueuerunt, uel etiam merces allati iucundi nuntij. Cic. Attico, lib. 2. 27. 1. O suauis epistolas tuas, uno tempore mihi datas duas, quibus euangelia que redam, nescio, deberi quidem planè scæor. Vlpianus in l. falsus. §. qui alienum quid de furtis. Ergo si ea que dicitur Graeci euangelia petat, id est, mercedem pro rei inuenta uel re- pte nuntio. Sunt qui hoc loco Menytra legendum existimant: hoc est, iudicium, uel premium.
Euangelus, euangeli, pen. cor. Vitruuius lib. 10. Honores ei decreuerunt, et nomen mutauerunt, ut Euangelus nominaretur.
Euanno] euannas (εὐάννας) euannare, Ventilare, uel mouere. A uanno, in qua legumina uentilantur. Pomponius Panuceatis, Dixi ego illud futuram in prima ualua est uix heret miseræ, euannentur, et mea ocyus opera ut fiat, sece- ro. Varro 1. de Re rust. cap. 52. Ita fit, ut quod leuissimum est in eo, atq; appellatur acus, euannentur foras extra aream.
Euantes] εὐάντας, Nomen auctoris satis laudati, apud Plinium lib. 8. cap. 22.
Euanthia] εὐάνθια, teste Plinio, Ciuitas Asiæ, Trallis quoq; et Seleucia dicta, quam allui Eudone anne, ibiq; Pygmaeos habitasse refert idem lib. 5. cap. 29.
Euaporatio] euaporationis (εὐαπορία) Seneca lib. 1. Natur. quæst. Nec mirum si terris omnis generis et uaria euaporatio est. Idem 3. Nec trahit saporem euaporatio, quia clausa perlabitur.
**Euarchus] εὐάρχος, fluiuius est Scythiæ Europææ. Valer. 6. Argon. 20.
 —Tarsus niueumq; ferax Euarchus olorem.**
Euares] εὐάρες, Latine execrabiles, quo nomine dicti sunt Scythæ quidam, eo quod quum templum in Ascalone expi- lassent, ira numinis in eos cum posteritate omni foemineus morbus sit immisissus. Author Herod. hist. lib. 1. Nominatiuus est Euaris.
Euasto] euastus (εὐεστώ) euastare, Idem quod uastare si- gnificat. Liu. 10. ab Vrbe, 66. Ibi duo Consulares exercitus, diuersis uagati partibus, omnia quinque mensium spatio euastauerunt. Ibidem lib. 8. 189. et lib. 5. 18.
Euax] Nomen regis Indiæ, qui de uirtutibus gemmarum scripsit ad Neronem. Ex Calep.
Euax] εὐάξ, interiectio exultantis nihil significat, inquit Varro de analogia: sed effutitū naturaliter est, ut apud Ennium hebe. Plaut. Bacchid. 5. 13. Euax aspersit aquā. Idem Casin. 20. 14. Euax nunc pol demum ego sum liber.
Euaxa] εὐάξαι, Sarmatarum populi, à Medis orti, et Tanaim fluiuium incolentes, auctore Plin. lib. 6. cap. 7.
Eubius] Scriptor quidam fuit, cuius meminit Ouid. 2. Tristitū. Nec qui descripsit corrupti semina matrum Eubius, impure et conditor historia.
Euboea] εὐβοία, inquit Plin. cap. 12. libro 4. insula amissa Bœotia, tam modico interfluente Euripo, ut ponte, innga-

ur, ad meridiem promontorij duobus. Geresio ad Atticam uergente, & ad Hellepontum Caphareo insignis, à Septentrione Ceneo, nusquam latitudinem ultra x l m. passus extendit, & c. Hec Plinius. De Eubœa uide Solinum cap. 18, Eubœa hodie Nigri ponti insula dicitur.

¶ Eubœus, Adiectiuum (εὐβοῖος) ut, Plebs Eubœa. Stat. 5. Syl. 3. 28.

¶ Euboicus, Aliud adiectiuum (εὐβοῖος) ut, Carmen Euboicū. Ouid. 4. Fast. 52.

Aquarum cultor Euboicus. Ouid. 13. Metam. 1.

Gurges Euboicus. Ouid. 9. Metam. 46.

Littus Euboicum. Propert. lib. 2. eleg. 27. 8.

Euboicum mare, duplex esse dicitur, aliud in Aegeo, aliud in Cápato, seu Tusco. Quod in Aegeo, Eubœa adiacet insule, à qua denominatum est: quod autem in Tusco, Cumarum, Baïarumq; alluit oram, ab Euboicis aduenis, & Cumarum conditoribus nuncupatum.

Montes Euboici. Valer. 6. Argon. 64.

Oræ Eubœicæ Cumarum. Virg. 6. Aen. 1. Vbi Seruius, à colonia, inquit, Cumas appellauit. Nam Eubœa insula est, in qua Calchis ciuitas est, de qua uenerunt qui condiderunt ciuitatem in Campania, quam Cumas uocauerunt.

Penates Euboici. Stat. 3. Sylu. 5. 3.

Rupes Euboica. Virg. 6. Aen. 9. de antro Sibyllæ Cumanæ.

Rupem Euboicam exponit Seruius montem Cumarum, quem Euboici habitauerunt. Est aut (inquit ille) Acyrologia: Colonia enim epithetum, rei dedit immobili.

Sibylla Euboica, id est, Cumanæ. Stat. 1. Syluar. 2. 36.

Sinus Euboicus. Ouid. epist. 22. 16. Et in libris, 69, Viscera sic aliquis scopulus tua figat, ut olim Fixa sub Euboico Grata fuere sinu. Hanc historiã con firmat. Propert. lib. 2. eleg. 27. 8.

Vnda Eubœica. Seneca Hercule furente, 6. 9. Ouid. 9. Metamorph. 44.

Vrbs Euboica. Ouid. 14. Metam. 31.

Euboicum] talentum, authore Festo, nummo Græco, septem millium & quingentorum cistophorum est, nostro, quatuor millium denariorum.

Eubule] Filia fuit Leo cuiusdam, Orphei filij (sicut nonnulli existimant) quam cum Phafitheæ & Theope sororibus ciuitati immolandas exhibuit, ut ingens annonæ caritas, quæ Atticam uehementius premebat, finem secundum oracula caperet. Hec Cælius Rhod. libro decimotertio, capite septimo.

Eubulia] εὐβουλία, Latine consultatio bona: alijs etiam promptitudo. Est autem Eubulia Cælio, directio secundum utilitatem, & secundum id cuius opus est, & ut, & quando. Vide eum lib. Antiq. lect. 11. cap. 9.

Eubulus] pen. prod. (εὐβουλός) Atheniensis ciuis fuit, contrarias ferè Demostheni in Reipub. administratione partes fouens, & interpretatur, prudens, consilius, boni consilij. Fuit & Eubulus modicæ Comœdiæ poeta, ut scribit Suidas. Eubulus præterea nomen fuit historici, qui historiam Mitre multis uoluminibus explicuit.

Euburates] Celeberrimi Ligurij populi, citra alpes habitantes, ut tradit Plin. lib. 3. cap. 5.

Euburo] Oppidum Lusitanie. Plinius libro quarto, capite uigesimo primo.

Eucarta] εὐκαρτία, Opportunitas dicitur. Cic. 1. de Finib. Et quemadmodum opportunitas (sic enim appellamus eucertiam) nõ fit maior productione temporis. Idem 1. Offi. 19. occasione interpretatur.

Eucarpenti] εὐκαρπία, Populi ad Laodiceam, in conuentu qui à Synnada accipit nomen, ut scribit Plin. libro quina-

to, capite 29.

Eucarpia] εὐκαρπία, Vrbs Phrygiæ, in qua racemi seracitate ac magnitudine spectabiles sunt: unde & nomen, quasi uber fructuum prouentus. Memnit huius oppidi Strabo, libro duodecimo.

Euchadia] εὐχαδία, Villa in Macedonia, cuius meminit Cicero in Pisonem.

Eucharistia] εὐχαριστία, Latine gratiarum actio.

¶ Eucharisticus, pen. corr. (εὐχαριστικός) ut, Eucharisticum carmen, apud Statium libro quarto, Syluarum quo Poeta Imperatori Domitiano gratias agit, quod epulo ab eo fuerit acceptus honorifice.

Euchata] εὐχάται, Scythiæ populi apud Plinium, libro 6. cap. 17.

Eucheta] εὐχέται, Heretici quidam erant, quorum dogma nefarium in Syria propagatum fuit. Horum fuit hæresis posse humanam uirtutem ac scientiam, non ad Dei modò similitudinem peruenire, sed perfectionem quoque ac equalitatem, adeò uti sit mox εὐαγγελιστῶν, id est, ut sic dicam, impeccabilis, quoniam ne cogitatione quidem aut inscitia, ubi perfectionis fastidium contingerit, queat relinquere. Ceterum hoc nomen illis inditum tradunt de orationis assiduitate, quod incredibiliter, ut inquit Augustinus, perpetuò faciebant, adeò, ut monachos fouende uitæ gratia quidpiam facere impium ducerent, quia interpellaretur orandi facultas. Porro quàm sceleratissimi obire soliti essent cum Gnosticis sacrificiis, & quo tempore, uide apud Cæli Rhod. lib. 2. cap. 16.

Euchion] εὐχίων, Bacchum cognominant Poete, ἀπὸ τοῦ εὐχῆν, id est, à uoto, ut notant Grammatici, inter quos Sipiuntinus.

Euchir] Statuarij nobilis nomen, de quo Plin. libro 34. capite 8. Fuit & alter Euchir fictor, laudatus Plin. libro 35. capite duodecimo.

Euchyla] εὐχύλα, Dicuntur quæ sunt boni succi, ut carnes auicularum montanarum, & piscium saxatilium. His opponuntur ναυίχουλα, quæ malum succum generant, ut caseus uetus, & salisamenta. ἄλλοι enim Græcis est succus, siue liquor.

Euchyma] εὐχύμα, Græca appellatione dicuntur, quæ boni sunt succi, siue præstantis saporis. Nam ἄλλοι Græcis modò succum significat, modò saporem.

Euchla] Dea: de qua sic Alex. Genial. diæ. libro primo, capite 24. Bœotij & Locris nihil erat in sponsalibus firmū, nisi sponsus & sponsa in ara Euclie uirgini dicata, prius libarent, haud aliter, nisi more solenni antea libassent, matrimonium esse rati. Hec ille.

Euclides] pen. prod. (εὐκλείδης) Megarensis philosophus, auditor Socratis & insignis geometra, qui è patria Athenas ueniebat, ut Socratem audiret, & tempore belli uestitu muliebri induebatur, ne nosceretur. Alter Euclides elementorum author tempore Ptolemæi secundi. Huius meminit Cicero in Academ. quæst. libro 4. Sidonius in laudibus Narbonis, Euclideus spatium sciens Olympi. Phaleucium est.

Eucrasia] εὐκρασία, Latine temperamentum, quam Galeanus libro primo, de Sanit. tuend. facit duplicem: alteram, quæ in animantium saltem corpore cogitatione potius usurpetur, quàm solidè subsistat: Alteram, quæ in sanis omnibus est, atq; apparet.

Euocratida] εὐκρατία, ciuitas Bactrianæ regionis ab Euocratida imperante sic cognominata, authore Strabone libro undecimo.

Euocratis] tidis, Bactrianorum rex fuit. Hic, quum ingentes Demea

Demetrii copias parua manu fultisset, Indiamq; exterminato hoste, magno consilio subegisset, dum Bactra peteret, à filio impuro & flagitioso, quem socium regno ascuerat, ut solus potiretur imperio, imprudens ex insidijs occupatur, turpiq; necè in uia trucidatur: qui patris cadere non contentus, pari scelere & audacia per corpus uulneribus affecti, currum agere, & sanguine aspersus paterno, insepultum abijcere non dubitauit, ausus facinus, quod in nulla unquam Scythia tyrannus admisit. Alexander ab Alexandro libro 2. capite 6.

Eucteria] εὐκτηρία, Loci in quibus orationes actaq; prouinciarum conueniunt. Alciat. in l. immunitatis. C. de agric. & censit. lib. 11.

Euctici] εὐκτινοί, Hymni dicuntur, qui uotum habet & precæ, sicut Apocritici, reijciantes deprecationem, quorum exemplum passim suppetunt ex poetis. Vide Cæli Rhod. libro 7. capite 5.

Eudæmon] onis, pen. prod. (εὐδαίμων) Aegyptius grammaticus, teste Suida, patria Pelusotes, Libanij sophistæ contemporaneus. Scripsit uaria poemata: item artem grammaticam, & de dictionum orthographia. Græcis εὐδαίμων, felicitem significat. Vnde etiam Mela illam Arabie partem, quæ inter sinum Arabicum & Persicum in Pelagus excurret, seruato Græco nomine, Eudæmona appellauit, quam nos uerbum uerbo reddentes, Felicem appellamus.

Eudæmonidas] Nomen uiri proprium. Torfello.

Eudamidas] pen. corr. (εὐδαμίδης) Nomen filij Archidami & fratris Agidis Lacedæmoniorum regis, authore Plutarcho.

Eudamius] εὐδαμῖος, Vir quidam fuit professione philosophus, quem annulos quosdam solitum conficere memorie proditum est, quorum uis esset mira aduersus demonia: item serpentium morsus, & id genus alia pleræque. Inerat ijs quoque contra fascinoles uirtus præclara. Ex Cælio Rhodig. Antiquitat. lect. libro sexto, capite duodecimo.

Eudemia] εὐδμία, Insula in Pagasico sinu, non longe à Scyro & Cycladum extrema referente. Plinius libro quarto, capite duodecimo.

Eudemus] εὐδήμος, Orator fuit Megalopolitanus, Philoemenis præceptor. Authore est Plutarchus in uita Philoemenis. Alterius Eudemi meminit Cicero 1. Diuinationum libr. quem ad Syracusas præliantem occidisse scribit.

Eudæon] Lineum filum, quod medici extremo in clysterio relinquunt, per quod uisus & emittitur. Authore Festus. Sic Græci uocant foramen in nauti, per quod emittitur sentina: unde & per translationem, ut opinor, medici in clysterio, id est, instrumento quo aluus perluitur, sic uocantur.

Eudæus] εὐδαῖος, dicitur clauis in nauium carinis, quo exempto est uis aqua, ne computrescant. Vocatur & China res. Cæli Rhod. lib. 13. cap. 9.

Eudielus] εὐδιέλος, Submutato nomine Aspledon ciuitas posteriori dicta est, à bono crepusculo, quod Græcis ἀσπλέδων uocatur. Plura Strabo lib. 9. quem uide.

Eudora] pen. prod. (εὐδώρα) Nympha, Oceani & Thyos filia, ut placet Hesiod. in Theogon. Item una ex Atlantidibus, quæ septem numero esse perhibentur, Ambrosia, Eudora, Pasithoe, Coronis, Plexora, Pitho, Tyche, Cælius duodecim fuisse scribit, inter quas & hanc connumerat, lib. 16. cap. 16.

Eudorus] εὐδωρος, Mercurij filius fuit, ex Polymela Phry-

lantis filia, qui Achillem ad bellum Troianum secutus est, ut est uidere apud Homerum 2. Iliad.

Eudorus, Statuarius & pictor fuit, scena depicta, & signis exere fabricatis, ut scribit Plin. lib. 35. cap. 11.

Eudoxus] εὐδοξός, Aeschimis filius, patria Gnidius, Geometra, et Astrologus, summus medicus, Socratis auditor, qui primus annum cõposuit. Huius meminit Cic. 2. de Diuin. Fuit & alius Eudoxus Rhodius historicus. Alius Siculus, filius Agathoclis, poeta comicus.

Eudoxia] εὐδοξία, Latine bona fama dicitur. Cicero, 3. de Finibus 86, De bona autem fama, quam enim appellant εὐδοξίαν, aptius est hoc loco bonam famam appellare, quàm gloriam.

Euectice] εὐεκτήκη, Medicina pars est, quæ exactè perfectiq; ualentem accipiens, in hoc ipsum gradu conseruat: sic dicta, quasi boni habitus seruatrix. Authore Gal. libro ad Thrasymbulum.

Eueho] euehis, euechi, euectum (εὐεχίον, εὐεχίον, εὐεχίον) euehere, Extra uehere. Varro de Re rust. Aut flumina propinqua, quæ nauigari possent, quibus utrisq; euehere atq; inuehi ad multa prædia scimus.

Euehere angusto tramite. Plin. lib. 12. cap. 14. 2.

Euehere suas merces. Plin. lib. 6. cap. 19. 1.

Euehere aquas ex planis locis. Liu. 1. ab Vrbe, 17. 1.

Euehi equo. Liu. 1. ab Vrbe, 16. 3.

Virtus euehit ad ethera. Virg. 6. Aen. 2. 6.

Euehere in altum. Liu. 5. bel. Pun. 158.

In caelum euehere aliquem. Iuuenal. Satyr. 1. 4.

¶ Euectus participium (εὐεκτήσθαι) ut, Eloquentia euectã è Perreo. Cic. de claris Orat. 25.

In auras æthereas euectus. Claud. ad Christum, 9. 4.

Confragois atq; asperis euecti, tota pandere possumus uela. Quintil. lib. 6. cap. 1. 39.

Titan caruleis euectus equis. Senec. Herc. furente, 2. 2.

Aliquid plostris euectum & asportatum esse. Cic. 3. Verr. 36.

¶ Euectus, huius euectus (εὐεκτήσιος) Hoc est, uectio & portatio, quæ fit uel nauibus uel carribus in aliquem locum. Plin. lib. 18. cap. 5. 2, Vt operariorum copia propè sit, oppidiq; ualidum: ut nauigiorum euectus uel itinerum: ut bene edificatus & cultus. De agro.

¶ Euectio, Verba (εὐεκτήσιος) Euectiones (inquit Bud.) dicuntur diplomata, siue chartule signo principis obsignate. In tractatu, de cursu publico, Cod. Euectiones ab omnibus posuissentur: & tam indices quàm custodes, & c.

Euelatam] Veteres dixere, pro euentilato. Vnde uelabra dicuntur, quibus frumenta uentilantur. Authore Festus.

Euello] euellis, euelli, & euulsi, euulsum (εὐελλω, εὐελλω) euellere, Vi quadam uellere, siue extrahere: ut, Euellere sibi capillum luctu. Cic. 3. Tusculan. 105. Et ad Att. lib. 15. 323. 7, Excisa enim est arbor, non euulsa, itaque quàm fructuetur uides.

Euellere sese ex conuo. Plin. lib. 8. 42. 5.

Euellere ex complexu. Cic. ad Att. lib. 3. 49. 2.

Euellere arborem radicibus. Vlpian. in l. furtim. §. 1. ff. de bor. furtim cæsarum.

Castra obfessa euellere. Silius lib. 7. 68.

Femur puellæ pulex euellit. Ouid. de Pulce, 3.

Lingam alicui euellere. Cic. pro Sestio, 51. Idem 3. de Or. 3.

Plantam cæno euellere. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 6.

Radices euellere. Cic. Attico, lib. 10. 203. 4.

Tela confixis membris euellere. Lucan. lib. 6. 50.

Euellere per translationem: ut, Euellere sibi scrupulum ex animo. Cic. pro Rosc. Amerino, 4.

Ex memoria euellere. Cic. pro Sestio, 26.

Euellere ex intimis mentibus. Cic. 1. de Orat. 12. 4.
 Euelli ex ordine. Cic. 4. de Fin. 12. 6.
 Euellere aculeum feueritatis. Vide Aculeus.
 Mala radicibus euellere. Lucret. lib. 3. 63.
 Odorem è thuris glebis euellere. Lucret. lib. 3. 66.
 Euellere opinionem aliquam animis hominum. Cicero pro Cluent. 2.
 Inserere nouas opiniones, euellere insitas. Cic. in Orat. 52.
 Spinas animo euellere. Horat. 1. epist. 14. 1.
 ¶ Euulsus, Participium (ἐκκενθῆς) ut, Sinu matris euulsus filij. Seneca Medea, 12. 14.
 Palus euulsa. Catul. ad Mallium 63. 22.
 Trunci euulsi. Horat. 3. Carm. ode 4. 11.
 ¶ Euulsio, uerbale (ἐκκενθῆσις) ut, Euulsio dentis. Cic. 3. de Natura deor. 78.
 Euenentus] uir Cardianus magna uirtutis, qui ad amicitiam Philippi Macedonis accessit, & breui tempore in intimam familiaritatem eius peruenit, quam cum Alexandro continuauit. De hoc multa in Græcorum historijs.
 Euenerus] pen. corr. (Εὐμερῆς) Nomen historici, de quo Lactantius sic inquit, Euenerus antiquus auctor fuit, è ciuitate Messanarum gestas Iouis, & cæterorum, qui dii putantur, collegit, historijsq; contextit ex titulis & inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur. Hanc historiam interpretatus est Ennius, & sequutus. Fuit & Euenerus Tegyætes, ad eum dicitur, de quo Alex. ab Alexandro lib. 6. cap. 26.
 Euenor] εὐνορός, Pictor fuit illustris Parrhasij pater & præceptor maximi pictoris, floruit nonagesima Olympiade, referente Plin. lib. 35. cap. 9.
 Eucnetus] Lacedæmoniorum dux, qui ad custodiendam introitum Thessalæ contra Xerxem unâ cū Themistocle Atheniense sum duce, à Græcis constitutus est, ut scribit Herodot. lib. 2.
 Euenio] euenis, pen. cor. eueni, euentus (ἐπεισιχθῆσις, εὐπεισιχθῆσις) euenire, idè quod Venire, & accedere, redire. Plaut. Casin. 10. 1. Sine modo rus eueniat, remittam ad te uirum.
 Euenire, Contingere. Terent. Heaut. 1. 1. 105. Quod si esset factum, hæc nunquam euenissent tibi. Plaut. Afer. 12. 130.
 Accidere & euenire. Cic. Toranio, lib. 6. 2. 1. 2. Timebam enim ne euenirent ea quæ acciderunt.
 Euenire & cadere, ferè pro eodem. Cic. 1. de Diuin. 203. Vt qui eueniret, ita cadat ut prædictum sit.
 Euenit ex sententia. Terent. Heaut. 4. 5. 17.
 Euenit præter sententiam & spem. Plaut. Merc. 19. 20.
 Euenire in aliquid. Cic. Calio, lib. 2. 9. 3.
 Euenire aliter. Terent. in Prol. And. 3.
 Contrà euenit. Horat. 1. Serm. 3. 6.
 Bene atq; feliciter euenire. Cic. pro Muræna, 1.
 Euenit facile. Liu. 1. ab Vrbe, 173.
 Fortè euenit ut. Cic. 2. de Orat. 123. Fortè euenit ut in Priuerna nati essemus.
 Malè euenire, cui opponitur Optimè euenire. Cic. 3. de Natura deorum 116.
 Malè illis eueniat. Plaut. Curcul. 2. 39.
 Prosperè euenire. Cic. Appio, lib. 3. 12. 4.
 Euenit ut moueretur ille. Cic. 1. Tuscul. 2. 4. Sic de Amicitia, 66.
 Sin tale aliquid eueniret, ut extingueret potius amicitia, quam oppresse uideantur.
 Vt plerunq; euenit. Cic. pro Plancio, 12.
 Eueniunt ea que tibi Plaut. Capt. 7. 56.
 Non hæc sine numine diuini Eueniunt. Virg. 2. Aen. 15. 4.
 Id euenit ob eam rem, quod, & c. Cic. Att. lib. 16. 33. 22.
 Omnia ferè contrà, ac dicta sunt, euenisse. Cic. 2. de Diu. 79.
 Quare euenit, ut, & c. Id est, quare fit. Cic. 1. de Inuent. 76.

Nihil aduersi euenit. Brutus Cicero, 4. 4.
 Auspicia secunda euenerunt. Cic. 1. de Diuinat. 52.
 Amorem alicui euenire. Tacit. lib. 14.
 Euenit illi commodum. Terent. Heaut. 4. 3. 7.
 Damnum maximum illi. Plaut. Stich. 4. 56.
 Discessio. Terent. And. 3. 3. 37.
 Habitatio bona, fausta, felix. Plaut. Trinum. 4. 2.
 Homo alicui euenire dicitur. Propert. lib. 3. eleg. 8. 4.
 Incommoda eueniunt improbis. Cic. 1. de Fin. 83.
 Illis iter ut esset in Lemnum. Terent. Phorm. 1. 2. 15.
 Illis iter incommodum. Terent. Heaut. 4. 3. 4. 1.
 Numinibus secundis euenire. Tacit. lib. 15.
 Occasio. Plaut. Mil. 4. 30.
 Odio omnib. euenire. Plin. lib. 28. cap. 8. 18. Legitur et euenire.
 Optata eueniunt. Ouid. 6. Metam. 74.
 Partus, clam patrem. Terent. Heaut. 4. 3. 36.
 Potestas alicuius rei faciende. Plaut. Cist. 3. 18.
 Vsu uenire & euenire alicui. Cic. pro Quintio, 27.
 Vsu hoc euenit, ut, & c. Cic. 5. de Fin. 7.
 Euenire, Euadere: id est, per quancūq; difficultatem ad aliquid peruenire. Plaut. Most. 6. 4. 7. Hei mihi commissa hæc blanda dicta quò eueniant, mædo metu. Idem Epid. 7. 2.
 Pulebrior euenit: id est, euadit. Horat. 4. Carm. ode 4. 13.
 Euenit, pro Sorte contigit: Salust. in Iugurtha.
 Euenit, imperfonale, pro ita cecidit. Terent. And. 5. 4. 4. Quid tu Athenas insolens? c. euenit.
 ¶ Euenturus, pen. prod. (ἐπεισιχθῆσις) Participium: ut, Preæcari euentura. Tibul. libro secundo, eleg. 1. 5. Id est, ut eueniant, quæ optamus.
 Videre procul euentura. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 3.
 ¶ Euentus, huius euentus, euentus gen. masc. & declinat. quar. ita est tam in singulari quam in plurali (ἐπεισιχθῆσις, εὐπεισιχθῆσις) Quod casu aut fortuna nobis euenit. Plaut. Ru. 8. 10. Cic. 2. de Legibus, 77. Sceleris est poena tristis, & præter eos euentus qui sequuntur, per se ipsa maxima est. Liu. 10. ab Vrbe, 72. Euentus comitiorum incertus. Ouid. epist. 2. 16.
 — careat successibus opto.
 Quisquis ab euentu facta notanda putat.
 Euentus accidit. Vide Accido.
 Euentu aliquid coniectare. Vide Coniectio.
 Non sine euentu. Plin. epist. 11. 5.
 Casus euentusq; rerum. Cic. pro Corn. Bal. 6.
 Amorum euentus incertus. Vide Incertus.
 Formæ euentus. Propert. 3. eleg. 2. 4. 8.
 Orationis euentus. Cic. 1. de Orat. 59.
 Rerum euentus. Cic. 1. de Diuinat. 103.
 Senectutis euentus. Cic. 2. de Diuinat. 33.
 Temporis euentus. Ouidius 5. Fast. 53.
 Cæci euentus. Virg. 6. Aeneid. 32.
 Deterior euentus. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 2. 7.
 Fatalis euentus. Cic. de Arusp. resp. 5.
 Felix euentus. Claud. de raptu Proserp. 9.
 Grauis euentus. Ouidius 13. Metam. 103.
 Hybernus euentus. Tacitus in Vita Agricole.
 Incertorum euentus. Silius lib. 8. 41.
 Secundus euentus. Stat. 6. Thebaid. 161.
 Varij belli euentus. Virg. 10. Aen. 31.
 Spem maleficij præsentis in incerto reliqui temporis euentus collocare. Cic. pro Quintio, 56.
 Animum deprehendi euentu. Quintil. lib. 4. cap. 2. 53.
 Consilia primùm, deinde acta, postea euentus expectantur. Cicero 2. de Oratore, 34.
 Fortiter quemuis euentum ferre. Cic. Attico, lib. 9. 173. 14.
 Ad euentum fistinare. Horat. in Arte poet. 30.

Merere

Merere aliquos euentus. Ouid. 13. Metam. 117.
 Ad omnem euentum paratus sum. Cic. Toranio, lib. 6. 21. 3.
 Non euentis, sed factis, cuiusq; fortunam ponderari. Cicero in Pison. 78.
 Dicendi euentum non satis ex sententia procedere. Cicero 1. de Oratore, 61.
 Spei fructum euentui referuare. Cic. 14. Philip. 388.
 Scire rerum euentus. Lucan. lib. 5. 156.
 Secundare euentus. Virg. 4. Georg. 80.
 Pugna euentus suspensum esse. Sil. lib. 5. 17. Idem lib. 3. 143. Virgil. 8. Aeneid. 3.
 ¶ Euentum, euenti, pluraliter euenta, euentorum inquit Nonius (ἐπεισιχθῆσις) Cic. in Partitionibus, Si cuiusq; facti & euenti causa ponitur. Idem Attico, lib. 9. 173. Semper cause euentorum magis mouent, quam ipsa euenta. Idem in Hortensio, Tu me & aliis nonnunquam, & paulò ante adhortatus es, aliorum facta & euenta conquirere. Idem de Orat. Ex aliorum factis, aut dictis, aut euentis. Idem ad Lucium, lib. 5. 12. 19. Fabulam rerum euentorumq; meorum. Idem Lentulo lib. 1. 7. 31. Vt ex nostris euentis communibus admonendum putarem.
 Prædicta aliquorum, re & euentis resiliuntur. Cic. 2. de Diuin. 148. Videre rerum euenta. Lucret. lib. 1. 91.
 Euentilo] euentilas, pen. corr. (ἐνδύμειον) euentilare, Idem quod Ventilare. Plin. lib. 31. cap. 3. 19. Fu & sine his utijs altitudine ipsa grauior aer, quem emendant auiuluo limco- rum iactatu euentilando. Colum. lib. 11. cap. 6. 16. Et eadem euentilata mundiora sunt. De frumentis.
 Euenius] pen. prod. (Εὐηνῆς) Philosophus, qui ignem optimi ciborum condimentum esse dicere solebat, ut refert Plutarchus. Euentus item Aetolie fluius est, non procul à Calydone, ut auctor est Plin. lib. 4. Ouid. 9. Metam.
 Venerat Eueni rapidas Ioue natus ad undas. Hunc fluium poetæ quandoq; Centaurum uocant Dictus antea fuit Lycormas. Vide Lycormas. Euerunt item Eueni duo Parrij Elegiarum scriptores, quorum meminit Suidas.
 Euenus, Apollonia, quæ est in sinu Ionico, cuius nobilis, qui quum sacras Soli oues noctu non procul ab urbe custodiret (moris enim erat ut delecti uiri, diuitijs & genere inter populares splendidissimi, singulis annis singuli eas custodiret) oppressus somno edormiens, contrucidari ouium plersq; lupis grassantibus contigit. Quo facto, publico Apollinatu decreto, quum se is minus tuert quiniisset, est exoculatus. Vide Cal. Rhod. lib. 26. cap. 17.
 Euerbero] euerberas, pen. corr. (κατατίσιον) euerberare, Idem quod simplex Verberare. Quintil. lib. 2. cap. 4. 14. An credibile sit super caput Valerij pugnantis sedisse coruum, qui os oculosq; hostis Galli rostro atq; alis euerberaret. Senec. lib. 5. Nat. quæst. quum euerberatus cursu parum libero in caluit.
 Alis euerberare aliquid auis dicitur. Virg. 12. Aen. 272.
 Euergetes] εὐεργέτης, Cognomen Ptolemæi Aegyptiorum regis, qui Philadelpho successit, à maximis eius in Græcas ciuitates meritis impositum. Nam εὐεργέτης, à Græcis dicitur, quem nos beneficium, uel benemeritum appellamus. Euergete item dicti sunt populi Scythiæ, qui & Arimaspi, quod benefici fuerint in Argonautas maris tempestate ad eorum litora delatos. Steph.
 Euergo] eurgis (ἐὐεργάω) euergerere, Emittere. Liu. quinta Decad. lib. 4. 129. Montes ingentis altitudinis spem faciebant, eo magis quia nullos apertos euergerent ruos, occultos continere latices, quorum uene in mare permanente, undæ miscerentur.
 Euerro] euerri, euerri, euersum (εὐεργάω) euertere, Verren Thelaui pars 2.

do nitidum facere. Col. lib. 7. cap. 4. 5. Stabula frequenter euerrenda, & purganda. Cic. Action. 4. in Ver. 37. O Verrea præclara, quoquam si accessisti, quò non attuleris istum diem, etenim quam tu domum, quam urbem adisti, quod sanum dentis, quod non euersum atq; extersum reliqueris? Varro 3. de re Rust. cap. 8. 2.
 Euertere sermones, pro Curtosè excutere. Senec. 3. de Ira.
 Euerriator, Dicitur qui iure accepta hereditate, iusta facere defuncto debet; quæ si non fecerit, seu quid in ea re turbaue- rit, suo capite luat. Id nomen ductum à uerrendo. Nam euer- ra, sunt purgationes quædam domus, ex qua mortuus ad sepulturam ferendus est, quæ fit per euerriatorem, certo ge- nere scoparum adhibito; ab extra uerrendo ductæ. Anthor Festus.
 Euerriculum, euerriculi, pen. cor. (εὐεργάω) Rete est piscatoriæ, sagena à Græcis dictum: & à uerrenda aqua sic appellati. Cic. sexta in Verrem actione, 47. Quod unquam iudices, hu- iuscemodi euerriculum in illa prouincia fuit? Alludens ad Verris nomen, & ad significationem uerbi. Idem in tertio de Natur. deor. 107. actionem de dolo, euerriculum appel- lat, quo scilicet eueruntur fraudis hominum è uita Cilli, est enim hæc actio prodita ad terrorem hominum sub dolo- rum, qui ignominiam eius iudicij formidant. Hæc Budeus.
 Varro 3. de re Rust. capite 17. 6. Quum neq; euerri- lo illi in littus educere possent uiuam saginam plebeie cœ- ne pisces.
 Euerto] eueritis, eueriti, euersum (κατατίσιον, ἀνατίσιον, κατατίσιον, ἀνατίσιον) euertere, Destruere. Cic. 1. Off. 11. 5. De euertendis autem diripiendisq; urbibus ualde illud considerandum est, ne quid, & c. Sic 1. Verr. 5. Euerse funditus prouincie.
 Ab imo euertere summa. Lucret. lib. 5. 3.
 Sua confirmare, aduersaria euertere. Cic. in Orat. 67.
 Ventis æquora euertere. Virg. 1. Aen. 10.
 Aliquem euertere. Lucan. lib. 5. 131.
 Euertere aliquem bonis, siue fortunis, pro Spoliare. Cic. 3. Ver. 95. Ibidem, 66. Plaut. Persa, 16. 19. Euerteris hominis tuo ar- bitratu fundis, familijs.
 Euertere aliquem ui & improbatione. Cic. ad Metel. lib. 5. 2. 23.
 Funditus euertere amicitiam. Cic. 2. de Fin. 12. 8.
 Funditus arces euertere. Silius libro 17. 76. Horatius 2. epist. 2. 7.
 Ciuitates miseris funditus euertere. Cic. in Pisonem, 68.
 Odis atq; distidjs ciuitas funditus euertitur. Cic. de Amicit. 23.
 Definitionem euertere, cui opponitur Definitionem retinere. Cicero 4. Acad. 36.
 Euertere dialecticam. Cic. 4. Acad. 174. Hoc est, corrumperè.
 Domum euertere. Senec. Agamem. 7. 29. Iuuenal. Satyr. 10. 1.
 Firmamenta Reipub. euertere. Cic. Attico, lib. 1. 13. 6.
 Euertere leges. Cic. 4. Verr. 32.
 Nauiculam euertere. Cic. 1. de Orat. 85. Idem in Parad. 23.
 Nemora euertere. Virg. 2. Georg. 4. 2.
 Opes euertere. Virg. 2. Aeneid. 12. 1.
 Pietatem euertere. Lucret. lib. 3. 17.
 Pinum in syluis euertere. Id est, excidere. Virg. 1. Georg. 5. 2.
 Fluctus euerit puppim. Lucan. lib. 5. 130.
 Euertere rationem. Cic. 1. de Finib. 38. Homines optimi non in- telligunt totam rationem euerit, si ita res habeat.
 Euertere Remp. Cic. 4. de Finib. 107.
 Res & gentem euertere. Virg. 3. Aen. 1.
 Amyclas silentia euerunt. Silius lib. 8. 105.
 Statuam euertere. Cic. Bruto, 15. 13.
 Euertere uitam. Cic. 4. Acad. 62.
 Vrbes euertere. Ouid. 2. Fast. 218.

¶ Euerfus,

Euerfus, Particip. (*εὐερφός*) Hoc est, destruxit; Euerfa urbs. Plin. lib. 15. cap. 18. 8.
Euerfus fortunis. Cic. pro Flac. 8.
Aqua euerse. Ouid. epist. 7. 8.
Campus euerfus. Valer. lib. 7. Argon. 15. Euerfo campo, subauditur uomere, uel aratro.
Euerfa ceruices alicuius dicuntur, cuius ceruices non amplius erectae sunt, sed depresso. Terent. Heaut. 2. 3. 131.
Column euerfum. Seneca Troade. 1. 2.
Impetu fortunae euerfa domus. Seneca Octau. 2. 1.
Domus funditus euerfa. Seneca Agamem. 11. 1.
Equus cuspide euerfus. Propert. lib. 4. eleg. 11. 2.
Fasces euerfi, Consulatus fato amissus. Ouid. ad Liuian. 2. 9.
Foci euerfi gentis alicuius. Propert. lib. 2. eleg. 1. 6.
Homo euerfus. Senec. Herc. furent. 6. 2. 9.
Phaetra euerfa. Ouid. 3. Amorum. 8. 2.
Phryges euerfi. Seneca Troade. 6. 2. 5. & 10. 1.
Euerfa ut tempestatis quercus. Plin. lib. 10. cap. 31. 4.
Rate; euerfa. Seneca Agamem. 13. 11.
Ruinae urbis euerfae. Seneca Troade. 1. 9.
Seculo euerfo. Virg. 1. Georg. 100.
Spes euerfa. Ouid. 13. Metam. 13. 6.
Urbs excisa & euerfa. Cic. pro Sestio. 28.
Euerfo, Verbale (*εὐερφός*) ut, Euerfones uehiculorum. Plin. lib. 22. cap. 17. 3.
Rerum publicarum euerfiones. Cic. de Senect. 3. 6.
Euerfo uitae. Cic. 4. Acad. 177.
Excisionem, inflammationem, euerfionem, depopulationem, uasitatem, testis & agris inferre. Cic. de Arusp. resp. 3.
Euerfor (*εὐερφός*) Aliud uerbale: ut, Euerfor ciuitatis. Cic. pro Domo sua. 7. 9. Et in Partitionibus, 58.
Decoris euerfor. Senec. Hec. 8. 7.
Euerfor iuris humani. Plin. lib. 28. cap. 1. 6.
Regnorum euerfor. Virg. 12. Aen. 110.
Eueftigio *εὐεστία*, Vide E prepositionem.
Euexippe *εὐεξιππη*, Theano filiae Scedasi fuerunt, qui fortuna pau per Leustra (qui uicus erat prope Thestias in Boeotia) habitabat. He quum à iuuenibus quibusdam Spartanis consu prate essent, moxq; interemptae, in puteum quandam deie ctæ sunt. Qua re per patrem intellecta, quum Lacedæmone, quo se conuulerat, conatu indicatq; excidisset, Erinnyes ad uocatis, ad filiarum tumulos seipsum consecit. Longa est hi storia. Vide in dictione Scedalus. & Cæ. Rhod. lib. 5. capite 8.
Eugala *εὐγάλα*, Herba, Glaux postea dicta, cyti so & lenticule folijs similis: a uerfa candidiora. Rami in ter ram serpunt quini, senile, admodum tenues ab radice. Flo sculi purpurei exeunt. Inuenitur iuxta mare. Coquitur in sor bitione simlaginis ad excitandam ubertatem lactis. Hæc Plin. lib. 27. cap. 9.
Euganei *εὐγανῆες*, Venetiarum populi, ab euganea, hoc est nobilitate cognominati: de quibus Plinius, Strabo & Liuus.
Euganei, Montes supra Patavium Istriam uersus, abundantes pecudibus mollissimas lanas ferentibus.
Euganeus, Adiectiuum (*εὐγανῆος*) Iuuenal.
 — Euganea quantumuis mollior agna.
Collis Euganea, dictus ab Euganeis populis, quod ibi olim ha bitarunt. Lucanus lib. 7. 39.
Tellus Euganea. Silius lib. 8. 12. 6.
Eug *εὐγ*, Interiectio laudantis, uel exultantis, & assentien tis siue congratulantis.
Laudantis. Plaut. Mostel. 4. 19. 2. Idem Epid. 2. 8. Euge, corpus lentior uidere, atq; agilior.

Exultantis. Plaut. Capt. 6. 2. 4. Euge pol Thalem talento non e mam Milefium. Terentius Adelph. 5. 7. 13. Euge iam lepi dus uocor.
Euge, aliter: quasi obstupescitis uox. Plaut. Amph. 13. 10. — sed adeis occluserunt: euge hoc fit Pariter atq; ut alia facta sunt.
Eugenie *εὐγενία*, pen. prod. (*εὐγενία*) Vna quædam sunt, à genero sitate sic dicta. Nam *εὐγενία* à Græcis dicitur nobilitas. Co lumel. lib. 3. cap. 2. Frigidum solum, ac roscidum celum com modissime sustinent, sicut Eugenia, dum sunt in Albano colle. Nam mutato loco uix nomini suo respondent.
Eugium *εὐγίον*, Pellicula quædam in pudendo mulieris, quæ primo coitu rumpi nonnulli ex antiquis putauerunt. Quam uis reuera confert inter anatomice rei peritos, pelliculam eiusmodi commentitiam esse, & in uirginum dissectioni bus non inueniri. Nonius, Eugium, inquit, pars media inter naturalia muliebria. Næuius, si me Eugio puellam inuenit. Laberius, Quare tam arduum ascendis? An conspicias eu gium scindere.
Eugnomosyne *εὐγνομοςύνη*, Recta animi constitutio, tranquillaq; affectio, omni indignitate uacans. Cicero Ae quitatem animi uertit. Sic enim inquit in oratione pro Mar cello. Sæpe enim ueni ad aures meas, te idem istud nimis cre bro dicere, Satis te tibi uixisse. Hic tu modum tue uite non salute Reip. sed æquitate animi defines: id est, quod æquo animo, & citra indignationem, mori potes. Bud.
Eugoa *εὐγοα*, Oppidum in sinu maris Aethiopicæ, ex Afri cæ latere, ut tradit Plin. lib. 6. cap. 29.
Eugrammus *εὐγράμμος*, Plin. lib. 35. cap. 12. Demarata uerb, inquit, ex eadem urbe profugum, qui in Hetruria Tar quinium Priscum regem populi Romani genuit, comitatos fictores Euehira & Eugrammus: ab ips Italia traditum plastice.
Euhippa *εὐήπινα*, Ciuitas Magnesiæ, quam alluit Lycus flu uius, Pelopia aliquando, nunc Thyatira nominata. Author Plin. lib. 5. cap. 29.
Euhoe *εὐήοι*, Vox Bacchantis. Plaut. Mench. 17. 74. Euhoe atq; eheu Bromie quæ me in syluam uenatum uocas? Fortaf se rectius scriberetur Eueho.
Euhysus *εὐήσος*, Bacchus cognominatur poetis, & interpretatur bonus filius. Sic autem dictus est, eo, quod quæ Dij bellum cum gigantibus gererent, primus in leonem con uersus occidit gigantem. Ex quo factum eum Iupiter ita lauda uit, Euhys hoc est bone fili. Græci enim & Latini bene dici tur, uis autem filius. Hæstus Acron in Horatium 2. Car min. ode 11. 4.
Disidat Euhysus Curas edaceis. Horat. Carm. 2. ode 11. 4.
Tenet Euhysus. Stat. lib. 2.
Euhysus, penultima correpta, huius euhadis, foemini gen. *εὐήσος*, sacerdos Bacchi. Horatius Carm. ode 2. 5. 2. — non fecus in iugis E somnis stupet Euhysus Hebrum prospiciens & niue candidam Thracem.
Euianes *εὐιάνης*, Populi, apud quos Bacchi festa celebrantur, in qui bus ludiones primo, mox spectatores multo uino epoto, ad arma concurrunt. Hæc Alex. Genial. diæ. lib. 6. cap. 19.
Euibro *εὐιβρος*, penultima corrept. (*εὐιβρός*) eubrare. Gell. lib. 1. cap. 11. Excitarentur, atque eubrarentur animi.
Euidio, **Euidus** *εὐιδίος*, Vide Euidio.
Euidens *εὐιδής*, pen. cor. om. gen. (*εὐιδής*) Quod uidetur aperte: & intelligitur non quod uidet & intelligit. Cic. de Uniuers. 40. Atq; ut esset mensura quædam euidens, quæ in istis osto curfibus celeritates, tarditatesq; declararet.
Si quid est euidens, de quo inter omnes consueniat. Cicero 3. de Natura

Natura deorum, 11.
Euidens *εὐιδής*, id. sicut, quod quæcūq; & c. Liu. 8. ab Vrbe, 47.
Quid enim est hoc illo euidens. Cic. 2. de Nat. deorum, 7.
Authores euidensissimi. Plin. lib. 19. cap. 3. 4.
Narrationes euidens, id est, dilucide. Cic. in Top. 52.
Euidens ratio; Euidens argumentum. Plin. lib. 2. cap. 16. 6. & 52. 2.
Res in aliquo euidens. Cic. de Amic. 2. 6.
Perspicua & euidens res. Cic. 4. Acad. 85.
Euidens, Denominatiuū (*εὐιδής*) Cic. 4. Acad. 36. Pro pterea quod nihil clarius *εὐιδής*, ut Græci: perspicuita tem aut euidens iam nos, si placet nominemus, fabricemusq; si opus erit, uerba. Quintil. lib. 6. cap. 2. 2. 6. Insequitur *εὐιδής*, quæ à Cicero illustratio, & euidens nominatur: quæ non tam dicere uidetur, quam ostendere.
Euidenter, **Aduerbium** (*εὐιδῶς*) Quintil. lib. 8. Liu. 6. ab Vr be, 104. Vel fateri nobis ea, quum tam euidenter poenitea ri, tuum censemus.
Euidilo *εὐιδίλος*, penult. cor. (*εὐιδίλος*) euigilare, Expergisci. Plin. epist. 5. 4. Euigilaueram: munitum à Spurina, & c. Catul. Et duce stant acies euigilante suo.
In quo euigilauerunt curæ & cogitationes meæ. Cicero in Parad. 20.
Euigilare in studio. Cic. ad Brutum, 15.
In undis euigilare. Stat. 5. Syl. 3. 26.
Euigilare, pro Elucubrare. Ouid. 7. Tristium, ad Librum, Quos studium cunctos euigilauit idem.
Nox euigilanda multis modis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 13.
Euigilata consilia. Cic. ad Attic. lib. 9. 18. 4. 2.
Euila *εὐίλα*, Regio ad Orientem uergens, sacris literis celebrata, quam circuit de Paradiso Pison egrediens, quem nostri mu tato nomine Gægem uocant. In ea aurum purissimum, quod Hebraice Zaab, & gemma pretiosissima, carbunculus, sma ragdusq; nascuntur.
Euilisco *εὐιλίσκος*, euiliscus, euiliscere, Despicere tum fieri. Suetonius in Claudio Cesare, cap. 15. Propter quæ usq; ed euiluit, ut possum ac pro palam contemptui esset.
Euinco *εὐινκός*, euinco, euinctum (*εὐινκός*) euincere, Vir gil. lib. 8. Aeneid.
 — euinctis tempora ramis.
Insigni regio aliquem euincere. Tacit. lib. 5.
Euinctus, participium (*εὐινκτός*) & iut, Vittæ crimes euin ctus. Ouid. 15. Metam. 137.
Caput folijs euinctus, Habens caput circumdatum folijs. Virg. 5. Aeneid. 154.
Ducuntur euincti geminis ad sua terga manus. Ouid. 3. de Põ. eleg. 2. 15.
Vittis, corniq; euinctus. Tacit. lib. 20.
Tempora euinctus tenuis. Virg. 5. Aeneid. 53. Id est, Vittis ro sis, Seruius.
Comæ euinctæ. Ouid. 3. Amorum, 5. 12.
Palmis euinctis brachia attollere. Virg. 5. Aeneid. 72. Nunc sicut uirtus, animusq; in pectore presens Adsit, & euinctis attollat brachia palmis. Id est, si ad sit quis plenus animi. Seruius.
Sura euinctæ Cothurno. Virg. 7. eclog. 7.
Euinco *εὐινκός*, euinco, euinco, euinctum (*εὐινκτός*) euin ce re, idem quod Vincere. Liu. 2. ab Vrbe, 16. Omne id tempus cum coniuertis consultantando absument: euinctiq; instando, ut literæ sibi ad Tarquinius darentur. Valer. 1. Arg. 51. — dubijsq; euincite rebus Quæ meminisse iuuat.
Precibus euincere aliquem. Seneca Medea, 4. 2.
Fretum euincere. Ouid. 15. Metam. 142.
Iura Stygis euincere. Senec. Herc. furent. 7. 7.
 Theauri pars 2.

Annis oppositas euincit gurgite moles. Virg. 2. Aen. 100.
Euincere morbum. Col. lib. 6. cap. 5. 2.
Arbor celsa uertice euincit nemus. Senec. Hipp. 4. 20.
Solis imago nubes oppositas euincit. Ouid. 14. Metam. 154.
Ratio euincit. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 50.
Somno euincere. Ouid. 1. Metam. 138.
Platanus euincit ulmos. Horat. 2. Carm. ode 15. 2.
Euidus, pro Conuictio (*εὐιδής*) Cic. in Ver. Act. 2. Qui tam nefarijs criminibus, iam multis testib. euictus.
Dolore euictus. Virg. 4. Aeneid. 95.
Lachrymis alicuius euictus. Senec. Medea, 7. 13. Virg. 4. Aen. heid. 110.
Longo tempore euictum esse. Ouid. 3. Trist. 1. 16.
Aequiora euicta. Ouid. epist. 18. 31.
Arbor uulueribus paulatim euicta uehementer concussa. Virg. 2. Aeneid. 12. 6.
Virtus paulatim euicta senescit. Silius lib. 3. 117.
Euidio, Verbale, Est autem Euidio iureconsultis, eius rei quam aduersarius legitimo iure acquisierat, per iudicem re cuperatio. I. non tamen. ff. de euict. Quod ut intelligamus, il lud scire oportet, olim moris fuisse, ut si res non Quiritium, sed gentium iure abalienaretur, is qui eam acquirerebat duplâ aut simplam stipularetur sibi ab auctore dari, si ea sibi iudicio adimeretur, quemadmodum Varro lib. de re Rust. 11. cap. 10. significat. Quum autem mancipio res uenerat, tum iudicij periculum præstabat is qui eam uendiderat. Itaq; Var ronius locus intelligendus est, quum ait, si mancipio non da tur, id est, si res non acquiratur per ius Quiritium, hoc est, per mancipationem & nexum. Nam si mancipio res erat data, aut usu capta aut in iure cessa, nunquam euinci pote rat, id est, iudicio à possessore auferri. Ex Hotomano.
Euiratio *εὐιράτιο*, Vide Euiro, euiras.
Euirefco *εὐιρέσκω*, euirefco, euirefere, Viride fieri. Varro Prometheo, Atq; ex sanguinibus dolore euirefcat colos,
Euiro *εὐιράτιο*, pen. cor. (*εὐιράτιο*) euirare, Virilita tem auferre, & effeminare. Varro Marciore, Spatulæ euirauit omnes Veneri uaga pueros. Nonius.
Euiratus, pen. prod. (*εὐιράτιος*) Adulescens, apud Plaut. pro molli. Mart. lib. 5. 41.
 Spadone quum sis euirator fluxo.
Euiratio pilorum (*εὐιράτιο*) Hoc est, deglabratio & uirili tatis ablatio per pilorum abrasionem. Plin. lib. 29. cap. 1. 2. 5. Potus deinde ieiunorum ac uomitiones, & rursus per potationes, ac pilorum euiratio instituta resinis eorum.
Euiratio bone spei. Seneca de Vita beata.
Euisceros *εὐίσκερος*, pen. cor. (*εὐίσκερος*) euiscerare, Viscera extrahere. Virg. 11. Aen. 141.
 Compressamq; tenet, pedibusq; euiscerat uncis. Cicero. Tusc. 17. 2. ex Euiro,
 Ipse summis saxia fixis asperis, Euisceratus latere pendens. Idem in Pisonem, 34. Seneca de Remedijs fortuitorum, & 4. Natur. quæst. dicit am nes, excepto Nilo, terras abluere & euiscerare, quia scilicet humorem exedunt.
Euisceratus, Participium (*εὐίσκερος*) Cicero 2. de Diuin. 19. Euiscerata, inanima, cum animali sono. De testudine. Ex Pacuio.
Euiscerata corpora. Quint. Decl. 12.
Euito *εὐιτάο*, pen. prod. (*εὐιτάο*) euitare, Vitam eripere, uel uita spoliare. Verbum uetus, & planè poeticum. Cicero 3. de Oratore, 120.
 Hæc omnia uidi inflammari: Præmo uè uitam euitari. Hæc eadem adducit Cic. 3. Tusc.

Euitare [εὐαίρειν] εὐαίρειν, εὐαίρειν] Fugere, deuitare. Cic. de Amic. 7.4. Est enim uariis & multiplex usus amicitiae, multaeq; cause suspicionum offensionumq; damnatur, quas tum euitare, tum eleuare, tum ferre sapienter est. Caelius ad Cicer. lib. 8. 5. 2. Periculosa est granem illam dimicationem euitarent. Sic, Euitare casum, Caesar 8. bel. Gall. 7.7. Horat. lib. 1. Carm.

Euitata [εὐαίρειν] Euitata rotis.

Fugere & euitare. Cic. in Orat. 112.

Dolorem euitare. Cic. 5. de Finib. 34.

Personam que offitit euitare. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 13.

Pugnam euitare. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 8.

Amisum euitare tela alicuius. Catul. epig. 111. 2.

Euitatio, Verbalis (εὐαίρειν, εὐαίρειν) Quint. lib. 5. cap. 10. Malorum euitationem, & c.

Euitabilis, pen. cor. Adiectiuum (εὐαίρειν) ut, Euitabile telum. Ouid. 6. Metam. 47.

Eulabes [εὐλαβῆς] Negotiorum susceptorem significat, ut est apud Suidam. Monuit Alciat. in tit. c. de prepos. labor. lib. 12.

Eulæus [εὐλαῖος] Fluius, Plin. Susitanus ab Elymaide disternat annis Eulæus, ortus in Medis: medioq; spatio cuiusdam lo conditus, ac rursus exortus & per Mesobotanem lapsus, circuit arcem Susorum ac Dianæ templum augustissimum illis genibus, & ipse in magna cæremonia. Si quidem reges non ex alio bibunt, & ob id in longinqua portant. Recipit annem Hædypnum, præter Asylum Persarum uenientem, & unum ex Susitanis. Hæc ille lib. 6. cap. 27.

Eulogia [εὐλογία] eulogia (εὐλογία) Latine dicitur Benedictio, munita scientia, beneficentia. Cicero ad Atticum, lib. 13. 280. 4. Locum hominibus non sanè probo, quod est desertior: sed habet εὐλογία. Vbi interpret, Eulogiam, honestam rationem, uel probabilem: & rationaliter mihi commodus erit qui desertissima quero, ac loca inaccessa, qua nulla humano sit uia trita pede.

Eum [εὐμ] pro Eorum, antiqui dicebant. Festus.

Eumæus [εὐμᾶος] Subulcus fuit Vlyssis, qui dominum à bello Troiano reducem opera sua adiuuit contra præcos uxoris. Homerus lib. 22. Odyss.

Eumaris [εὐμαρίς] Calceamenti genus ab induendi facilitate. Nam εὐμαρίς, εὐμαρίς, facilis dicitur. Est autem inuentum Barbaricum, e ceruina pelle confectum, commune uiris & muliebribus, ut tradit Pollux lib. 7. cap. 22.

Eumarus [εὐμαρος] Atheniensis, pictor egregius, qui primus in pictura marem sceminamq; discreuit, omnesq; figuras imitari ausus est. Author Plin. lib. 35. cap. 8.

Eumeces [εὐμῆκης] Balsami genus, leui cortice: ita dictum, quod ceteris sit procerius. Plin. lib. 12. cap. 25.

Eumelis [εὐμηλῖς] pen. prod. Augur nobilis, cuius meminit Stat. 4. Syl. 8. 10.

Eumelus [εὐμηλῖς] Respicens blandè felix Eumelis adorat.

Eumelus [εὐμηλῖς] pen. prod. Admeti regis Thessaliæ ex Alceste uxore filius.

Eumelus [εὐμηλῖς] Troianus uir, de quo Virg. 5. Aen. 13. 2.

Eumelus [εὐμηλῖς] Nuntius Anchise ad tumulum, cuneosq; theatri Incensas perfert naues Eumelus. Huius meminit Bocat. lib. 5. cap. 43.

Eumenes [εὐμένης] siue Eumenus, pen. cor. Vir Cardianus, qui cura, uigilantia, patria calliditate & celebritate omnes Macedones superauit. Fuit præterea hoc nomine Pergami rex, qui Antiochum apud Sardas ingenti prælio uiciti: de quo uide Strabonem lib. 13.

Eumenetica [εὐμενῆτικῆ] Regio est Ionie, quam Meander fluius peruagatur, ut tradit Plin. lib. 5. cap. 29.

Eumenia [εὐμενία] Carie ciuitas, Cludro flumini appositæ, teste Plinio lib. 5. cap. 29. Est & hoc nomine oppidum in Thracia, quod Scythæ Arotetes cognominati tenuere. Author Plin. lib. 4. cap. 11.

Eumenides [εὐμενίδης] Eumenidis, pen. cor. (εὐμενίδης) qui dam fuit cuius meminit Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 6.

Eumenides [εὐμενίδης] Non foret Eumenides orbis, si filius eius Stultus Achilleos non adamasset equos.

Eumenides [εὐμενίδης] Eumenides, furie infernales: Latine beneuolæ & mites dicuntur, per contrarium, quasi non mites, enim beneuolus dicitur. Has tres ferunt Acherontis fuisse filias, atq; Noctis, uno partu editas. Et apud inferos uocantur Canes. In singulari dicitur Eumenis, media correpta.

Agmina Eumenidum. Virg. 4. Aeneid. 9. 4.

Annis feruens Eumenidum. Id est, circa quem habitant Eumenides. Virg. 6. Aeneid. 75.

Cæreleos implexæ crinibus angues Eumenides. Virg. 4. Georg. 96.

Intorri angues Eumenidum capillis. Hor. 2. Car. od. 13. 8.

Comæ Eumenidum, serpentes. Stat. 5. Syl. 1. 6.

Mater Eumenidum. Virg. 6. Aeneid. 50. Id est Nox: ut, Hunc mihi da proprium uirgo sata Noctæ laborè. Seruanius: Ferre Eumenidum thalami. Virg. 6. Aen. 56. Vbi Seruius, Furia, inquit, nunquam nupserunt, unde thalamus accipiamus in quibus nate sunt.

Turba seuera Eumenidum. Propert. lib. 4. eleg. 12. 5.

Vultibus Eumenidum agitari. Ouid. 9. Metam. 83.

Quinta Luna Eumenides sate: quibus temporibus operis initium sumere uetat. Virg. 1. Georg. 56.

Victæ carmine Eumenides. Ouid. 10. Met. 10.

Eumetris [εὐμετρῖς] Gemina est apud Bactros nascens, filici similis, quæ capiti supposita, nocturna uisa ad oraculi similitudinem reddit. Plin. lib. 37. cap. 10.

Eumilus [εὐμίλος] Vnus fuit ex Grecis ducibus, qui ad Troianum bellum profecti sunt.

Eumolpus [εὐμόλπος] Nomen Atheniensis uiri, quem Suid. Musci poetæ filium fuisse scribit: uersificator ante Homerum fuisse traditur. Ab hoc Eumolpidas, sacrorum quorundam præfides dictos uolunt, quorum meminit Aeschyl. in Oratione contra Ctesiph.

Eumolpida, dicti sacerdotes seu magistratus Athenis, in memoriam & honorem Eumolpi regis, quem Aegyptij generis fuisse Diodorus refert. Alij uatem Orphæi filium putant.

Eumonides [εὐμόνιδης] Nomen proprium iuri Thibani, cuius meminit Plutarch.

Euneus [εὐνεός] Iasonis filius ex Hypsipyle filia Thoantis regis, teste Homero lib. 7. Iliad.

Eunica [εὐνική] Malis, & Nychia, Nympharum nomina in 13. edyll. Theocrit. quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt.

Eunicus [εὐνικός] Statuarij nomen, apud Plin. lib. 34. cap. 8.

Eunomia [εὐνομία] Recta iuris legumq; constitutio. Budæus in Annotat.

Eunoiti [εὐνοῖται] portus (εὐνοῖται λιμνὴ) Dicitur qui ab Occidentali insule Phari parte efficitur, iacetq; ante fossam & clausum portum, qui ex turri ingressum habens, maximus dicitur. Author Strab. lib. 17.

Eunoitus [εὐνοῖται] Tanagraeorum deus, cuius templum adeo mulieribus interdictum fuit, ut si quo infortunio aut uasitate Tanagraei opprimerentur, diligenter inquirerent, ne qua mulier consulto, aut casu templo appropinquasset. Ex Alex. Genial. d. er. lib. 6. cap. 2.

Eunuchus [εὐνοχός] pen. prod. (εὐνοχός) qui euiratus est, & uirilibus, ac testiculis caret. Dicitur autem ab εὐνοχός, quod est cubile: & εὐνοχός, custodia: quia id genus hominum adhibebatur seruans

seruandis cubilibus regum, quasi euocheus, & per Synere sin euuchus.

Eunuchum se facere. Iuuen. Satyr. 12. 4.

Eunuchus, euuchus (εὐνοχός) euuchare, Castrare. Cuius passiuum est, Eunuchor. Var. lege Mania, Si qui patriam uictorem partem extinguit, in eo est culpa: quod facit pro sua parte is qui se euuchat, aut aliqua liberos producit.

Eunuchizo (εὐνοχίζω) Castrare. Hieronymus contra Iouinianum, Sunt euuchi, qui de uero matris ita nati sunt: & sunt euuchi, qui ab hominibus euuchizati sunt: & sunt euuchi, qui se castrauerunt propter regnum calorum.

Eunuchion [εὐνοχίον] εὐνοχίον, Lactuca genus, rotunda ac minima radice, latis folijs, quam quidam Aslylida uocant. Sic autem dicta est eunuchion, quoniam hæc maxime refragatur Veneri. Author Plin. lib. 19. cap. 8.

Eunus [εὐνός] patria Syrus, qui quum nucem iuglande in os inclusa ignem euomeret, stridulus se deæ Syriæ numine afflatum, apud seruos & infimam plebem diuinus habitus, primò duo hominum millia in Sicilia spe rapinarum asciuit, mox effraetis carceribus ad sexaginta millia coegit, Maniumq; & Lætulum prætores iusto prælio uicit & profligauit. Deniq; à Romanis coëctus, post multiplices clades suæ temeritatis meritis pœnas dedit. Vide Alex. Genial. dier. lib. 2. cap. 11.

Euoco [εὐκο] euoco, pen. cor. (εὐκο) euocare, Extra uocare. Terent. And. 3. 48. Euocate huc Dauum. Caesar 4. bel. Gall. 4. 8. 4. Principibus Gallia euocatis. Cicero 4. Ver. 4. 5.

Accerere & euocare. Cic. pro Deiot. 8.

Euocare aliquem foras. Terent. Eun. 2. 2. 52.

Euocare aliquem foras uerbis alicuius. Plaut. Casin. 5. 56.

Intus aliquem euocare. Vide Intus.

Euocare aliquem intus foras. Plaut. Pseud. 9. 12. idem Menæh. 5. 36. Euocate intus Cylindrum mihi coquum actiuit foras.

Euocare huc Bosiam, accersat Bepharonem. Plaut. Amphib. 10. 68.

Magnopere euocare. Cic. 2. de Orat. 192.

Euocare à Plaut. Amphib. 11. 12.

Tu gubernatorem à nauibuc euoca meis uerbis, & c.

Euocari à Deo. Cic. 1. Tusc. 117.

Euocare ad cenam. Plaut. Mostell. 14. 13.

Euocare ad colloquium. Liu. 3. bel. Pun. 201. Caesar 4. bel. Ciuil. 62.

Euocare hostes ad pugnam. Caesar 5. bell. Gall. 218. Magna contumelia uerborum nostros ad pugnam euocant. Liuus 5. bell. Pun. 102.

Euocat ad se Centuripinum magistratum, & Decemprimos, nisi restituerint ijs status: uehementer ijs minatur. Cicero 4. Ver. 117.

Euocare ad causam dicendam. Liu. 9. bel. Maced. 149.

Euocare aliquem accitu alterius. Cic. 5. Ver. 56.

Euocare in concilium. Liu. 9. bel. Pun. 16.

Euocare aliquem Romam, aut ad aliam urbem. Cic. 3. Ver. 60.

Idem ad Atticum lib. 5. 110. 5. Nam euocari ex insula Cyprios non licet.

Euocare aliquem literis. Cic. ad Attic. lib. 2. 39. 1.

Imutare & euocare. Cic. 2. de Finib. 159.

Præmij aliquem euocare. Quintil. lib. 1. cap. 11. 15.

Piscem esca euocare, id est, elicere. Silius lib. 7. 101.

Nubibus siccis euocare aquas. Senec. Medea, 10. 3.

Postera lux Hyadas Taurinæ cornua frontis euocat, & multa terra madescit aqua. Oui. 6. Fast. 40.

Zephyrus uernus euocat herbas. Senec. Hippol. 1. 3.

Vigil ales euocat auroram. Ouid. 11. Metam. 120.

Lucifer ignes euocata Aurora, curfusq; aurora diurnos. Ouid. 4. Met. 127.

Euocare deos, pro Elicere, precibus enim deos euocabant, ut alicui transferrent. Plin. lib. 28. cap. 2. 8. Verrius Flaccus atathores ponit: quibus credat in oppugnationibus ante omnia solitum à Romanis sacerdotibus euocari Deum, cuius in tutela id oppidum esset. Quid fit sacrorum euocatio & quo modo olim fieri solita sit, si quis scire cupit, uideat Macrobi. um lib. 3. Saturn. cap. 8. Apud Luuium autem lib. 5. ab Vrbe condita, 95. Dicitur è Veijs deos euocans, & c.

Animas Mercurius euocat Orco. Virg. 4. Aeneid. 49.

Letheum ad fluium Deos animas euocat. Virg. 6. Aen. 150.

Sepulchris auos atamosq; euocare. Ouid. 1. Amor eleg. 8. 4.

Euocare deos: eo modo quo dicimus euocare demones, apud Plinium, libro 2. 4. cap. 17. 4.

Euocare, pro Inuocare & implorare: ut, Oratione euocare misericordiam alicuius. Cic. pro Deiot. 28.

Euocare ad arma, inquit Seruius, Est ad diuersa loca diuersos cogere exercitus. Cic. pro Rabir. 14. De teipso, inquam, Labiene quero, quum ad arma Consules ex Senatusconsulto euocassent. Legitur & uocassent. Caesar 1. bel. Ciuil. 89. Magnus numerus Equitum Romanorum & Decurionum, quos ex municipijs Domitius eio cauerat.

Sparsis cohortes euocare. Lucan. lib. 1. 80.

Euocare testes. Plin. epist. 91. lib. 6.

Euocare, pro Citare, inquit Budæus apud Ciceronem in prætura urbana. Nunc in personam citare dicunt: hoc est, uadimonio obstringere.

Euocare animum à negotio: id est, retrahere. Cic. 1. Tusc. 117.

In uetustioribus codicibus legitur, seuocamus.

Euocare animum gratè excipiedo. Senec. de Benefic. lib. 2. ca. 28.

Euocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. deor. 27. In emendatioribus codicibus legitur, seuocare & seuoco.

Euocare in Plin. lib. 14. cap. 12. Vis earum omnis euocatur in palmites, De uitiibus.

Euocatus, pen. prod. (εὐνοχός) Participium, & Nomen ex Participio. Vnde, Euocati dicuntur, non qui iusti milites sunt, sed qui repentina aliqua necessitate ex agris in bellum tumultuariae & uocantur & coguntur. Sueton. in Galba, cap. 10. Delegit & Equestris ordinis iuuenes, qui manente annulorum aureorum usu, euocati appellarentur, excubiasq; circa cubiculum suum uice militum agerent. Cic. ad Appian. Antonium præfectum euocatorum missi ad te, cui si uidebitur, cohortes traderes.

Euocans, pen. cor. Participium. Cic. ad Att. lib. 10. 197. 14. Nautiam ipse audire uideor iam euocantem. In uetustioribus codicibus legitur, Ne meam συμπαθείαι euocem.

Euocator, pen. prod. Verbalis (εὐνοχός) Cicero in Catonem, 20. Principem coniurationis, euocatorem & seruorum & ciuium perditorum exire patieris?

Euocatio, Verbalis (εὐνοχός) Plin. lib. 30. cap. 1. 6.

Euohē [εὐοή] pen. cor. (εὐοή) Vox bacchantis. Virg. 7. Aen. 78.

Euohē Bacche fremens. Ouid. 4. Metam. 105.

Euohē Bacche sonat.

Euoc, dissyllabum, Catul. in Argon. 12.

Saxea ut effigies Bacchantis prospicit Euoc. Horat. 2. Car. ode 19. 2. Ouid. 6. Metam. 120.

Euolo [εὐολός] euolus, pen. cor. (εὐολός) euolare, Modò Volare significat, modò Extra uolare. Plin. lib. 10. cap. 38. 3. Vultur & feræ grauiores, nisi ex procurfu, aut aliorum tumulo immisse non euolant.

Euolare & Inuolare, contraria. Var. 3. de re Rust. cap. 11. 3. Colum. lib. 8. cap. 15. 1.

Alius euolare. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 26.

Euolare plus est, quam excurrere. Cic. de clar. Orat. 148, ut euolare, non excurrere uideretur.
Cursum præpeti uolat. Senec. Hippol. 10. 15.
Ex arbore euolat ales nuntia Iouis. Cic. 1. de Legib. 3.
Nusquam è nostro pectore euolat. Propert. lib. 2. eleg. 13. 3.
Euolant & excurrunt foras animi spiritus corporibus. Cic. 1. de Diuina. 185.
Madidis Notus euolat alis. Ouid. 1. Metam. 53.
Euolauerunt ex omnibus partibus solue, & in nostros impetum ficerunt. Cæsar 3. bel. Gal. 458.
Euolare ad belli, aut fuge societatem. Cicero ad Atticum, lib. 9. 188. 4.
Euolarat tam è conspectu fratre fugiens quadremis. Cicero. 7. Verr. 70.
Euolare per translationem, pro Eripere se. Cic. 3. Ver. 47, iste qui sua cupiditate tantos tumulus concitatos uideret, cupere aliquam euolare si posset.
Euolare ex corporum uinculis, tanquam ex carcere. Cic. in Somn. Scip. 9.
Euolare ex flamma. Cic. Ante quam iret in exil. 4. Et 3. Verr. 48.
Eripi atque euolare ex insidijs aliquorum. Cicero. pro Muren. 74.
Euolare ex seueritate iudicis. Cic. 2. Verr. 8.
Euolare rus ex urbe, tanquam ex uinculis. Cic. 2. de Orat. 13.
Euolare poenam. Cic. de provincijs Consul. 11.
Euoluit oratio. Cic. 1. de Orat. 77. Tantum enim cursus uerborum fuit, & sic euoluit oratio.
Euolito, euoluit. pen. corr. (ἐπιπέτασμα) euolitare, frequentatiuum. Colum. lib. 8. cap. 8. 1. Patenibus fenestris per quas ad requirendos cibos euoluit. De columbis.
Euolaticus, pen. corr. Adiectiuum (ἐπιπέταστος) ut, Euolatici homines. Plaut. Poenul. 6. 26.
Euolo] euolas (ἐπιπέτω) euolare, à Vola, uole, Furari, rapere: quasi in uolam recipere. Plaut. Cistell. 10. 71. Quid queritas? hic cistellam adolefens, hic mihi Euolauit.
Impune aliquid euolare. Cic. pro Detotaro, 21.
Euoluo] euoluis, euolui, euolutum. pen. prod. (ἐπιπέτω) euoluere, De loco uolueri.
Ex æquore Titan Rorantes euoluit equos. Stat. 1. Achilleid. 49.
Inuolutum euoluere. Cic. in Topic. 5.
Orbes euoluere sedibus cauis. Id est, oculos extrahere, Lucan. lib. 2. 37.
Orbe euolui. Lucan. lib. 9. 176.
Saxa euoluere. Lucan. lib. 3. 97.
Lactas euoluere foluas, Coniectas in se arbores reicere. Ouid. 12. Metamorph. 105.
Mundus nitidus certas euoluit uices. Senec. Medea, 6. 5.
In mare fluuij se euoluunt. Virg. 5. Aeneid. 160.
Euoluitur in Pontum sex fluminibus Danubius. Plin. lib. 4. cap. 12. 33.
Euoluo, Claud. 8. Paneg. 8, — quicquid fluuijs euoluitur auri.
Questus euoluere pectore. Valer. 4. Argon. 2. 4.
Euoluere alicunde argenti sibi, per translationem dicti. Plautus Pseud. 5. 83.
Euoluere se turba, & ex turba, pro Expedire & liberare. Terent. Eunuch. 4. 4. 56.
Euoluere librum, quasi complicatum explicare. Cic. 1. Tuscul. 40. Idem in Topicis, 1.
Arcana deum euoluere. Silius lib. 7. 100.
Deliberationem aliquam totam accuratius euoluere in literis. Cic. Attic. lib. 9. 181. 13.
Vestis euoluere. Ouid. 1. Fasti. 131.

Euoluere poetas. Cic. 1. de Finib. 108. Et ad Atticum, lib. 9. 181. 7. Euolui uolumen epistolarum tuarum.
Seriem facti euoluere. Ouid. 15. Metam. 31. Id est, exponere.
Tempora & factus mundi euoluere. Horat. 1. Serm. Sat. 3. 23.
Versus euoluere, id est, legere. Ouid. 2. Trist. 62.
Voluntas euoluere. Q. ymili. lib. 2. cap. 15. 16.
Euoluere aliqua, pro Explicare & exponere. Cic. 3. de Orat. 116.
Euoluere, Meditari. Virg. 4. Georg. 102, Fleuisse, & gelidus hæc euoluisse sub antris.
Non possum euoluere exitum rei. Cic. pro Cælio, 44.
Iocos euoluere. Ouid. 2. Trist. 48.
Euoluere naturam rerum. Cic. 4. Acad. 203.
Complicatam notionem animi sui euoluere. Cic. 3. Offic. 99.
Promissa somni euoluere, Quæ somnium dormienti euentura proponit. Silius lib. 3. 44.
Digna euoluere tantas Sobria corda uices. Stat. 5. Sylu. 1. 16.
Euoluere, pro Discernere & dirimere. Ouid. 1. Metam. 5, Quæ postquam euoluit, cæcoq; exemit acerno. De elementis confusis.
Euoluisse, quinq; syllabarum, metri necessitate. Ouid. epist. 12. 1, Debuerant suos euoluisse suos. Catull. ad Octulum, 61. 15.
Conditus quin ueri pectoris euoluam.
**Euolutus, pen. prod. Participium (ἐπιπέταστος) Liu. 6. bel. Pun. 100. de angui loquens, Interuentuq; hominum euolutam repemè, atq; ex oculis elapsam.
Fluctus euoluti. Senec. Herc. Oetreo, 6. 6.
Euolutum sursum panicum pinistium; hoc est, sursum exutum. Colum. lib. 2. cap. 9. 17.
Euolutus, & nudatus integumentis dissimulationis. Cicero 2. de Orator. 190.
Euolutus bonus. Seneca epist. 75. Id est, deturbatus.
Euolutio, euolutionis, Verbale (ἐπιπέτασις) Cic. 1. de Finib. 37. Quid historie, cognitioq; rerum, quid poetarum euolutio?
Euomo] euomis, pen. corr. euomui, euomitum (ἐπιπέτω) euomere, Extra uomere. Plin. lib. 10. cap. 40. 1. Placca calore uentris costas conchas euomit. Cic. 2. de Nat. deor. 186, Eademq; hæc auis scribitur conchas se solere implere, eaq; quæ stomachi calore concoxerit, euomere, &c.
Vesibus euomuit ignes. Silius lib. 17. 120.
Euomere pestem, forasq; proiecere. Cic. in Catil. 26.
Euomere aliquid in aliquem. Cic. 5. Philip. 177. Cic. pro Mil. 59.
Euomere iram in aliquem. Terent. Adelph. 3. 2. 14. Id est, Adelph. 3. 4. 65. Ibo, ac requiram fratrem: ut in eum hæc euomam.
Euomit se Nilus multis faucibus in Aegyptium mare. Plin. lib. 5. cap. 9. 11.
Euomere uirus apud aliquem. Cic. de Amicit. 73.
**Euonus] ἐβονος, Insula ad Athon, nouem m. pass. latitudine, quæ hodie Peparethus uocatur. Vide Plin. libro 4. capite 12.
**Euonymos] ἐβονμος, Vulgo Lustega, Insula est una ex Vulcanijs: ita dicta, quod è Lipara, Siciliam nauigantibus sinistra offeratur. Nam ἐβονμος Græci hæc ἐβονμος uocant sinistra. Author Strab. lib. 6. Est autem Euonymos, Theophrasto, arbor infelix, malo punice similis, in Lesbos insula potissimum proueniens, pecori gustatu lethalis. Vide Plin. lib. 13. cap. 22.
**Eupalia] ἐβπαλία, Nomen urbis in Locride, apud Plin. lib. 4. cap. 3.
Eupatoria] uel Eupatorium (ἐβπαρίδιον) herbe genus, caulis lignosi, nigricantis, hirsuti, cubitalis aliquando, & amplio-********

amplioris. Plin. lib. 2. 5. cap. 6. 2. Omnino ea est herba, quam Dioscorides ait à Latimis agrimoniam uocari, atq; ita quæque uulgò appellatur. Nomen habet ab rege Mithridate, cui cognomen fuit Eupator.
**Eupatoria (ἐβπαρίδιον) Papilagonia oppidum à Mithridate conditum, quod Amiso iunctum fuisse scribit Plinius lib. 6. capite 2.
Eupetalos] ἐβπέταλος, Gemma est, quator habens colores, igneum, caruleum, niuij, & mali. Author Plinius libro 36. capite 10.
**Eupetalos (ἐβπέταλος) Lauri genus, quod alij Daphnoides, alij Pelasgum, alij Stephanon Alexandrij uocant: Est autem, ut inquit Plin. hic frutex ramosus, crassiore ac molliore quàm laurus folio, cuius gustatu accenditur os atq; guttur, bacis è nigro rufis. Vide eum lib. 15. cap. ult.
**Eupheme] ἐβφημη, Mulieris nomen, nutricis Musarum, & Croti siue Crotonis matris. Vide Croctus.
**Euphemia] ἐβφημία, Vxor fuit iustini Imperatoris, cuius meminit Suidas. Græcis item euphemia, fastam acclamationem significat, qualis fieri solet Principibus recens inauguratis.
**Euphonia] pen. corr. (ἐβφωία) sonoritas, bona uox, sonitus uocum uicundior. Quint. uocalitatem uertit.
**Euphorben] Ἀφροβέν, Asie populi in conuentu Apameno, de quibus meminit Plin. lib. 5. cap. 29.
**Euphorbia] ἐβφορβία, herba, de qua sic Plin. lib. 25. cap. 7. 6. Inuenit & patrum nostrorum ætate rex iuba quam appellauit Euphorbiam, medici sui nomine, & fratris Mithras. Dicitur & Euphorbium neutro genere. Plin. lib. 25. cap. 12. 2. Facit & claritatem euphorbium iunctis.
**Euphorbus] ἐβφορβος, Troianus, Panthi filius, qui Patroclum uulnerauit, interficere ab Achille: ut est apud Homerum.
Panthoides Euphorbus. Ouid. 15. Metam. 33.
**Euphorion] ἐβφορίων, Poeta Chalcidensis, quem transfudit Gallus. Habebat hic quosdam ita deditos sibi amatores, ut eum præferrent Ennio & reliquis poetis. Cic. lib. de Natura deor. 2. Ille uero ninitis etiam obscurus Euphorionat non Homerus.
**Euphragia] Planta est tenuis, quæ ad palmi altitudinem affurgit: folijs minutis, crispis, per ambitum serratis, gustu astringentibus, paululumq; amaris. Caule exit tenui, rubentiq; flore inter purpuram & aurum albicante, quem emittit abeunte æstate: nascitur in pratis. Plura uide apud Matthiol. in Dios. lib. 4. cap. 38.
**Euphranor] ἐβφρανός, Nomen statuarij laudatissimi, Isthmij, qui de symmetria & coloribus aliquot uolumina composcripsit. Floruit centesima quarta Olympiade, plurimaq; signa nobilissima ex ære confecit, quæ enumerantur à Plinio libro 34. capite 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in unoquoq; genere excellens sibiq; equalis, teste eodem Plin. lib. 35. cap. 11. Huius meminit & Quint. in sit. orat. lib. 12. Item Iuuen. Satyr. 3.
**Hic aliquid præclarum Euphranoris, & Polyeti, &c.
Euphrates] Euphratis, & Euphrate, Euphrates, penultimæ producta (ἐβφράτης) fluuius Mesopotamie, in Paradijs orientis. Strabo scribit Euphratem ex Niphate monte Armenie, magnum, profundum, & celere nasci, exire autem in mare rubrum, prius tamen Babyloniam per medium diuidere, & Tigri coniunctum Mesopotamiam facere. Salustius quoq; certissimus auctor asserit, tam Tigris quàm Euphratis in Armenia fontes demonstrari. Boetius, Tigris & Euphrates uno se fonte resoluunt. Vide Plin. lib. 5. cap. 24. Et Solinum cap. 50.************************

Euphrates, Latine fecunditas, atq; abundantia fructuum dicitur. Ambrosius, libro de Paradiso, Plerique inquit Euphratem dictum ab ἐβφράτης, hoc est à letando: eò quod hominum genus nullo magis quàm letitia & equitate letetur. Cicero 2. de Natura deorum, 196, Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi novos agros inuehit.
Altus Euphrates. Virg. 4. Georg. 112.
Babylonius Euphrates. Ouid. 2. Metam. 56.
Celer Euphrates. Claud. 7. Paneg. 74.
Fertilis Euphrates. Lucan. lib. 3. 5.
Magnus Euphrates. Lucan. lib. 3. 52.
Tumidus Euphrates. Claud. 6. Paneg. 14.
Vagus Euphrates. Stat. 5. Sylu. 1. 18.
Euphrates ibat iam mollior undis. Virg. 8. Aeneid. 143. Id est, sentiens quasi se esse superatum. Seruius, Significat Orientis populos uictos ab Augufo.
**Euphrates, Metonymice capitur pro Orientis populis apud Virg. 1. Georgic. 101,
**Hinc mouet Euphrates, illic Germania bellum.
**Euphrates] pen. prod. Philosophus grauisimus, temporibus Adriani principis, uoluntaria morte excessit: è uita ueniam ei dante Adriano, ut citra ignominiam & infamiam, cum propter senectutem, tum etiam propter grauem morbum, cicutam bibere posset. Authore in Adriani uita Dionie.
**Euphronides] Statuarius nobilis, qui centesima quarta decima Olympiade floruit, ut refert Plin. lib. 34. cap. 8.
**Euphronius] ἐβφρωνίος, Scriptor nominatur, apud Plin. num, qui de uino condendo præcepta dedit. Vide libro 14. capite 19.
**Euphrosyna] Euphrosyne, & Euphrosyne, Euphrosynes, penult. corr. (ἐβφροσύνη) Vna ex tribus Gratijs: & interpretatur Gratia.
**Euphrosynum] pen. corr. Herba quæ Buglossis aliàs dicitur, siue buglossum: hoc est, lingua bubula, quoniam lingua bouum sit similis: species boraginis. Plin. lib. 25. cap. 8. 2. Iungitur huic buglossos, bouum lingue similis, cui præcipuum, quod in uinum deiccta, animi uoluptates auget, & uocatur Euphrosynum. Alij autem Euphrosynen uocant.
**Eupillis] Lacus Cisalpinæ Gallie, per quem Lambrus in Padum defluit. Author Plinius libro 3. capite 13. Vulgò Lago di putiano.
**Euplea] ἐβπλεα, Herba, qua perunctos commendatoris esse famæ tradunt Magi, auctore Plin. lib. 20. cap. 10.
**Eupolis] pen. corr. (ἐβπολις) prisca Comædiæ scriptor fuit, qui uita populi magna cū libertate reprehendit: de quo Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 81.
**Eupolis atq; Cratinus, Aristophanesq; poetæ, &c.
**Iratus Eupolis, Pers. Satyr. 1. 13. Eupolidem iratum uocat Persius, quasi uehementi ira in hominum uita inuectum.
**Eupolim in accusatio dicit Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 3.
**Eupolemas] Calactinus, Lucullorum hospes, de quo Cicero. 6. Verr.
**Eupolus] Thestalus, qui lege aduersus athletas lata, poenâq; indicta, qui aduersarios corripuissent, primus multam subiit, quod aduersarios Pylas erogatis delinuisset nummis. Refert. Cell. lib. 12. cap. 11.
**Eupompus] Macedo, Arithmetice & Geometricæ peritissimus, sine quibus negabat artem posse perfici. Est, et Plin. lib. 35. cap. 10. præclari pictoris nomen, qui docuit Panphilum Apellis præceptorem.
**Euporia] ἐβπορία, Vrbs Macedonicæ, ab Alexandro Magno cõdita, & à soli fertilitate nomen sortita. Author Steph.
Euporus] pen. corr. Seruus fuit C. Gracchi, qui domitium**********************************

ex Auentino fugientem qua potuit ratione tutatus est, ac sua per occisum animam scisis proprio uulnere uisceribus effudit, inquit Macrobius.

Euprosopon] pen. prod. Promontorium Phoenicie ad Byblon urbem. Nomen habet ab insigni aspectu, nam Grecis εὐπρόσωπον dicitur, qui bello est aspectu. Vadianus.

Euranium] hij (εὐραϊκόν) Carie oppidum est, Halicarnassensium iurisdictioni ab Alexandro Magno assignatum. Plin. lib. 5. cap. 29.

Eureos] Gemma nuceo oliuæ similis. Plin. lib. 37. cap. 10. 21.

Euripedes] pen. indiff. (εὐριπίδης) Atheniensis poeta Tragicus, natus quo die Xerxes rex ab Atheniensibus fugatus est. Fuit primum in Rhetorica Prodicus discipulus, deinde Socratis in Philosophia, ad Tragœdiam conuersus: secutus est Anaxagoram. Athenis discens uenit ad Archelaum Macedoniam regem, apud quem in honore fuit: à Venere omnino abstinens (ex quo εὐριπίδης, id est, for mulieris, dicitur est) duxit tamen uxores duas. Excessit noctu, discerpit à canibus annum agens LXXV. Eius ossa Pellam translata. Iussu regis scriptis fabulas LXXV. Vicit quinq; ut est auctor Suidas. Vide Gellium lib. 15. cap. 20.

Censura Ciceronis de Euripide ad Tironem, lib. 16. 8. 4. Euripides inquit, cui tu quantum credas nescio, ego certe singulos eius uersus, singula eius testimonia puto.

Euripidius (εὐριπίδης) Numerus in talis quadragenarius, ab Euripide inuentus eo tempore, quo exactis triginta tyrannis, quadraginta principes Atheniensium Rempublici, admihi Strabonem legitur. Euripides in eadem significatione. Vide Cæl. Rhodig. lib. 20. cap. 27.

Euripus] penultima producta (εὐριπός) Maris pars inter Aulidem Boeotie portum, & Eubœam insulam, cuius meminit Strabo lib. 9. Et Plin. lib. 2. cap. 97. 7. Et quorundam tamen priuata natura est, uelut Tauronimitani Euripi sepius, & in Eubœa septies die ac nocte reciprocantis. Hactenus Plin. Tam rapida autem conuersione est Euripus, ut quemadmodum auctor est Pomponius Mela, uentos, ac etiam plena uentis nauigia secum portet. Cic. 3. de Natur. deorum, 31. Quod Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius?

Euripi (inquit Hermolaus) fosse in ludis circumdate pro sepiis, quorum loco temporaria prius clostra fuerunt, auctore Plin. Hinc natum existimo, ut ludi equestris (quorum modo usus est, clostralis. Spartianus in Heliogabalo; Euripi, inquit, uino plenis nauales Circenses exhibuit. Plin. lib. 8. cap. 7. 4.) Quæ de causa Cesar Dictator postea simile spectaculum editurus, euripis harenam circumdedit, quos Nero sustulit, equiti loca addens. Suet. in Dictatore.

Euripi tractus angusti inter uada, quales Venetijs nauigantibus per amphractus designantur. Plin. lib. 6. cap. 23. 9. In uada uada nauigatio palustri similis: per euripos tamen quosdam peragitur. Cic. 2. de Legib. 2. Ductus uero aquarum, quos isti Nilos & Euripos uocant, quis non quum hæc uideat, irriserit?

Euripus & Euripus. Cicer. pro Mur. 34. Quod enim fretum, quem Euripum, tot motus, tantas, tam uarias habere putatis agitationes fluctuum, quantas perturbationes, & quantos aestus habet ratio comitorum?

Prius uicibus alternis fugax
Euripus unda stabit Euboica piger. Senec. Herc. furen. 6. 9. de re impossibili.

Euripylus] εὐριπύλος, Inter Grecorum ueteranos qui ad illum depugnabant, fortissimus, de quo uide Hom. lib. 11. Iliad. Meminit huius Cic. 2. Tusc.

Eurome] es, penultima producta, Oppidum est Carie, apud Plinium libro 5. capite 29, a Stephano εὐρωμῶν appellatur.

Euronotus] penultima correpta (εὐρονότος) alio nomine Vulturum dicitur, teste Sipontino: Ventus ab Oriente hiberno spirans: quod inter Notum & Eurum sit. Columel. lib. 11. cap. 2. 32. lib. Maij Fidis mane exoritur, Auster, aut Euronotus.

Europa] uel Europe, pen. prod. filia Agenoris regis Phoenicum, quam Iupiter forma bouis, aut ut uili raptam abduxit in Cretam. Horat. 3. Carm. ode 27. 5.

Sic & Europe nucum dolofo Creditit tauro latus.

Tyria Europa, à patria quæ pars est Phoenicie. Senec. Herc. furen. 1. 2.

Vilis Europa. Horat. 3. Carm. ode 27. 12.

Europa elusa imagine tauri. Ouid. 6. Metam. 21.

Europæus, Adiectiuum, Dux Europæus, Mimos Iouis & Europæ filius. Ouid. 8. Metam. 5.

Europa] pen. prod. (εὐρώπη) Tertia pars orbis, incipiens à Tanai, uel Helleponto, & desinens in Atlanticum fretum. Eam Plin. lib. 3. alicum uictoris omnium gentium populi, terrarumq; pulcherrimam nominat, Aste & Africæ aliquando non magnitudine, sed uirtute comparatam. Vide huc terræ nomen accesserit, aut quis eius exiterit uentus, à nemine mortalium compertum esse ait lib. 2. Herodotus. De Europa præ laudibus Strabonem legito, lib. 3. Vide & Ciceronem 3. de Nat. deor. 32. Et pro Flacco, 50.

Tanais Europa terminus. Lucan. lib. 3. 55.

Vlrix Europa. Stat. 1. Achil. 80.

Europum] pi (εὐρώπου) Syriæ urbs, olim Thapsacum, postea Amphipolis appellata. Auctor Plin. lib. 5. cap. 24.

Est item eiusdem nominis oppidum apud Parthos, cognomento Nomadas, cuius meminit idem Plinius libro 6. capite 25.

Europus] pi, pen. prod. (εὐρώπος) Oppidum Macedoniae ad Axium amnē, teste Plin. lib. 4. cap. 10. Ita dictum, si Stephano credimus, ab Europo Macedoniae & Orithiæ filio.

Eurotas] penultima producta, fluvius Laconum, qui ab Apolline instructus suat edocet lauros, quibus eius plena sunt ripæ: hæc Seruius enarrans illud Virgilij in Sileno, 6. eclog. 17.

Omnia, quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audijs Eurotas, insuq; edificere lauros. Hic teste
Luilio, libro 4. belli Macedonici, urbem Lacedæmonia præterfluit.

In Eurotas ripis exercet Diana choros. Virg. 1. Aen. 101.

Aster Eurotas. Stat. 1. Theb. 4. 24.

Beatus Eurotas. Virg. 6. eclog. 17.

Oliuifer Eurotas. Stat. 4. Theb. 4. 6.

Rigidus Eurotas. Stat. 10. Theb. 99.

Frigidus Eurotas. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 7.

Tenaxus Eurotas. Ouid. 2. Metam. 50.

Eurotias] æ (εὐροτίας) Gemma est, quæ situ uidetur operire nigritiem: ita dicta à Græco uerbo εὐροτία, quod est situ trahere. De hæc Plin. lib. 37. cap. 10.

Eurotos] εὐροτός, Thessaliæ fluvius, quæ Peneus accipit, nec recipit, sed olei modo supernatantē (ut dictū est Homero) breui spatio portatū abdicat: pœnales aquas dirisq; genitas, argenteis suis misceri uocans. Verba sunt Plin. lib. 4. cap. 8.

Eurus] Ventus ab Oriente flans, & calidus est. Colum. lib. 5. cap. 19. Quoniam plerumq; disti syderis tempore quædam partes eius regionis sic infestantur Euro, quem incolæ Vulturum appellant, ut nisi tegminibus uites opacentur, uelut halitus flammeo fructus uratur.

Citator Euro. Silius lib. 4. 2.

Truculentior Euris. Ouid. Epist. 11. 2.

Velocior Euris. Silius lib. 3. 60.

Immantia saxa domus Euris. Virg. 1. Aen. 29.

Rapido uelocior Euro. Claud. 5. Paneg. 20.

Animosi Euris. Virg. 2. Georg. 89.

Aquosus Euris. Horat. Epod. 16. 11.

Atrox Euris. Stat. 3. Sylu. 3. 20.

Letus Eois Euris equis. Virg. 2. Aen. 8. 4.

Mites Euris. Claud. ad Serenam, 17. 12.

Niger Euris. Horat. Epod. 10. 2.

Nubifer Euris. Silius lib. 10. 65.

Præceps Euris, Virg. 4. Georg. 6.

Pennis suis proteruus Euris. Ouid. epist. 11. 31.

Ripheus Euris. Virg. 2. Georg. 7. 6.

Genis effrena uirum Ripheo tunditur Euro. Id est, Scythico uento. Ripheæ autem montes Scythiæ à perpetuo uentorum flatu nominati. Seruius.

Tumidi Euris. Ouid. 1. Amor. 9. 3.

Volucer Euris. Silius lib. 4. 2.

Aduentantibus Euris. Virg. 4. Georg. 39.

Agente nimbo ocior Euro. Horat. 2. Carm. ode 16. 5.

Certantes Euris Notiq; Stat. 6. Theb. 62.

Conuulsa undis & Euro naues. Virg. 1. Aen. 7. 8.

Demissa tempestas ab Euro. Hor. 3. Carm. ode 17. 3.

Igneus sol Euros denunciât. Virg. 1. Georg. 90.

Equitat Euris per undas. Hor. 4. Carm. ode 4. 9.

Impulsa cupressus Euro. Hor. 4. Carm. ode 6. 2.

Nauigijs uiolentior incidit Euris. Virg. 2. Georg. 22.

Indomiti Euris. Ouid. epist. 21. 2.

Thrax insibilat Euris. Ouid. 15. Metam. 121.

Minatur Euris fluctibus. Hor. 1. Carm. ode 28. 5.

Hybernis parcut statibus Euris. Virg. 2. Georg. 68.

Sæuos Euros pati. Ouid. epist. 23. 19.

Ruit Euris. Virg. 1. Aen. 18.

Tonat Euris domus. Virg. 1. Georg. 75.

In saxa urget naues Euris. Virg. 1. Aen. 23.

Eurus, pro parte Orientali. Valer. 1. Argon. 108.

Iam pridem regio, quæ utrguis æquor ad Helles:
Et Tanaim tenuis immenso descendit ab Euro,
Vndat equis, floretq; uiris. Intelligit Asiam.

Eurinus, & Euricus, Adiectiua, apud Columellam libro 11. capite 2, Ventus Eurinus, & inter dum Auster cum grandine est.

Euryale] penultima correpta, Minois regis filia, quæ Neptuno Orientem peperit. Alia fuit filia Præti Argiuorum regis. Alia eiusdem nominis inter Gorgones numeratur, quæ tres fuerunt in extrema Africa circa Atlantem montem: quæ omnes unum oculum habebant, quo inuicem utebantur, Sthenio, Euryale, Medusa. Serenus tamen dicit puellas fuisse unius pulchritudinis, quas quum uidissent adulescentes, supore torpebant unde fingitur, quod si quis eas uidisset, uertebatur in lapidem. Seruius enarrans illud Virgilij, lib. Aen. 6.

Gorgones, Harpyiæq; & forma tricorporis umbræ.

Euryalus] pen. corr. (εὐρύαλος) Vnus fuit ex duobus Peloponnesiacis, qui Argos & propinquas urbes incolabant, & ad Troiam cum octoginta nauibus profecti sunt, quem dixit Homerus diuina pulchritudine fuisse, libro Iliad. 2. Virg. 5. Aen. 58.

Euryalus forma insignis, uiridq; iuuenta. Fuit & nomen histrionis Iuuenalis.

Nobilis Euryalum aut Myrmyllonem exprimat infans.

Euryampus] pi (εὐρύαμπος) oppidum Magnesiæ

apud Stephanum.

Euryanassa] εὐρυανασσα, insula est maris Aegæi, è regione ionie, non procul ab Arginusa. Auctor Plinius libro 5. capite 31.

Eurybates] penultima correpta (εὐρυβάτης) Vir libæus, Agamemnonis minister, quem Ulysses apud se perpetuum præconem habuit. Is & Talibius missi sunt ab Agamemnone ad Achilles tentoria, ut Briseidem raperent. De quibus Ouid. epist. 3. 2.

Nam simul Eurybates me Talibiusq; uocant. Meminit & huius Homerus lib. 1. Iliad.

Eurybatus] pen. corr. (εὐρυβάτης) Latio fuit Astutia singulari, quem deprehensum quum custodes uellent cogere ut ostenderet quibusnam modis conuulset domos conuulset: reuile aptatus spongijs & stimulis ferreisq; retinaculis, irrepse in parietem: & spectantibus illis, artificijsq; nouitate mirantibus, prehensio laqueari per tegulas effugit, eoq; modo periculum euasit. Hinc Eurybatissare: id est, quum quis deprehensus sit, arte quæpiam elabi. Meminit & huius Homerus, lib. 19. Odyss.

Eurybia] Nympha, quæ stellæ & Luciferum genuit, teste Hesiodo in Theogonia.

Eurybiades] εὐρυβιάδης, Lacedæmonius, quidam nobilis fuit, Euryclidæ filius, uniuersæ Græcorum classis dux à Lacedæmonijs constitutus aduersus Xerxem. Vide Herodotum libro 8.

Eurychidia] εὐρυχιδία, Mons est in Triphilia, cuius meminit Strab. lib. 8.

Euryclea] pen. corr. Homero lib. Odyss. 1, Opos Pisenoridis filia pulcherrima, quam Laertes in prima existens pueritate in gremio boum precio emit, ac honore parem uxori domi habuit, Telemachusq; ei nutriendum dedit.

Eurycles] pen. corr. Vates fuit, qui de se, suisq; incommodis aliquid semper diuinabat. Hic per assistentem demonem uaticinabatur. Propterea Euryclidæ dicitur omnes diuinculi. Cælius lib. 5. cap. 10.

Eurycratidas] Vir fuit Lacedæmonius, de quo nonnunquâ Plutarchus meminit.

Eurycyon] Faber argentarius, cuius meminit Virg. lib. 10, Quæ bonus Eurycyon multo cæauerat auro.

Eurydamas] penult. corr. Vir Troianus, somniorum interpretæ teste Hom. lib. 5. Iliad.

Eurydamas, Pythes fuit nobilis, patria Cyrenæus, cui quum inter certandum forte, aduersarius, quem ualidum nactus fuerat, plagarum uic & frequentia, dentes excussisset, ne tali spectaculo illi animum adderet, proindeq; insuperabilis cororiretur, omnes deuorabat. Auctor Cæl. Rhodig. libro 21. capite 41.

Eurydame] penult. corrept. Dictatoris filia, & Menij soror, quam Leuycyides Spartiatum rex ducit in uxorem. Auctor Herod. lib. 6.

Eurydemum] pen. prod. Pater Peribœæ, ex qua Neptunus genuit Nauplium regem Phæacum.

Eurydice] pen. corr. (εὐρύδικη) Vxor Orphei, pro qua reperanda ferunt Orpheum ad inferos descendisse. Fabulam narrat Virg. 4. Georg. 97. usq; ad finem. Seneca Hercule Oeth. 8. 11. Alia item fuit Eurydice Clymeni filia, uxor Nestoris, ex qua ille filios septem & filiam unam suscipit. Homer. in Odyss. lib. 3.

Eurylochus] pen. corr. Phlegyorum rex, qui teste Pherecide, struxit Thebas antequam Cadmus adueniret, qui eas postea reedificauit. Fuit etiam hoc nomine unus sociorum Ulyssis, qui solus Circes pocula non gustauit, neq; in suis figuram tranmutatus est. Ouid. lib. 14. Metam.

—suis solum caruisse figura
 Vidimus Eurylochum: solum data pocula fugit.
Eurymachus] pen. corr. Vnus ex prociis Penelope, cuius meminit Ouid. epist. 1. 19.
Eurymachus (εὐρύμαχος) Thebanorum potentissimus fuit, qui quum Plataas noctu per proditorem cepisset, rebellantibus deinde ciuibus, cuius in hostium potestatem peruenit, unaq; cum suis omnibus supplicio affectus est. Author Thucydides lib. 2.
Eurymedon] pen. corr. filius fuit Fauni, ut placet Statio in Thebaide, Proximus Eurymedon cui pastoralia Fauni Arma patris, &c. Est & Eurymedon, Pamphiliæ fluvius, qui ex Tauri iugis ortus mediam Pamphiliam tranat, ut est apud Pomponium Melam, lib. 1.
Eurymides] pen. corr. (εὐρύμειδος) Telemus Eurymi filius inter Cyclopa uates fuit egregius, qui Polyphemo prædixerat omnia quæcumq; ab Ulyssæ passus est, Ouid. 13. Metamorph. 166,
 Telemus Eurymides, quem nulla scellerat ales, &c.
Eurynome] pen. corr. (εὐρύνομα) ut scribit in Theogonia Hesiodus, nympha fuit Oceani & Tethyos filia, uxorq; Orchami Achemeniorum regis. Altera fuit Apollinis filia, quæ Ethalioni marito Adrastum Argiuorum regem, atque Eripilem peperit. Prior mater est Leucothoes, cuius speciem indutus Apollo filiam compressit, ut refert Ouid. 4. Metamorph. 42,
 —Leucothoe multarum obliuia fecit
 Gentis odorifera, quam formosissima partu
 Edidit Eurynome, &c.
Euryon] Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris insidijs liberauit.
Eurypylus] penultima correpta (εὐρύπυλος) Euemonis filius, ex Ormenio urbe, qui (ut scribit Homerus) cum quadraginta nauibus in expeditionem Troianam Agamemnona est sequutus.
Eurypylusq; ferax. Ouid. 13. Metam. 72. Fuit & alter Eurypylus Hercules filius, qui regnauit in Coe insula, & cuius Agorum Græcorum peritissimus est habitus. Virgilius 2. Aeneidos,
 Suspensi Eurypylum sciatum oracula Phœbi
 Mittimus. Quo ex loco sacerdotis eundem functum munere, colligere est.
Euryfichei] εὐρυφίχοι, Populi Acarnanie, Strab. libro 10, Ceterum in mediterranea Acarnanie gentem quandam Euryficheam esse scribit Apollodorus, cuius apud poetam Alcmæonem mentio fit,
 Neq; inquit, Euryficheus, Calydonisq; sum pastor,
 Verum in uertice Sardinienfi, &c.
Euryficus] trisyllabum (εὐρυφικός) Rex fuit Græciæ Persæi generis, qui Iunonis instinctu imperabat Herculi, ut uaria monstra superaret, quibus possit perire: unde eum durum appellauit. Virgilius, qui potuit ad complendum odium nouercalæ sufficere. Seruius enarrans illud poetæ 3. Georgicor. 1,
 Quis aut Euryfichea durum,
 Aut illaudati nescit Eufiridis aras?
 Cuius Eurystheus, Senec. Herc. Oeth. 16. 7.
Eurystheus Stiheleneus, Ouid. 9. Metam. 55. Dicitur Stiheleneus, quod est Stiheloni Mycenarum regis filius. Hic recepto iam in caelum Hercule, bellum in eius filios egit. Verum ipse profligato suo exercitu, curru fugiens, ab Hillo Herculis filio tandem est interfectus.
Natus Eurystheus properante partu. Senec. Herc. furen. 10. 1.
 Homerus scribit, quum Iupiter eo die quo Hercules prodi-

turus in lucem erat, prædixisset nasciturum, qui ceteris esset imperaturus, suspicatum fuisse Iunonem id de Hercule dicit: quapropter impetrasse primò à Ioue, ut id iureiurando affirmaret: deinde missa Lucina dea parturientium, Hercules ortum distulisse, & uxoribus Stiheloni (quæ septimo iam mense prægnans erat) partum accelerasse: ex quo est natus Eurystheus, qui Mycenis xlv. annis impetravit, semper infestus Hercules, ut Diodorus scribit, lib. 5. cap. 2.
Eurythus] pen. corr. (εὐρύθυσ) Rex Oechaliæ, Iolem filiam denegauit Herculi ante promissam, ideo quod eum fuerat filius dehortatus, dicens ab Hercule & Megeram uxorem, & ex ea filios interemptos: quod factum fuerat Iunonis instinctu, Unde iratus Hercules propter nuptias sibi denegatas, euerfa ciuitate interemit Eurythum, & Iolem filiam sustulit. Hæc Seruius apud Virgilium libro 8. Aeneid. 57. de Hercule,
 Ut bello egregias idem discecerit urbes:
 Troiamq; Oechaliamq;. Ouid. 9. Metam.
 Aut puer Amphifus, nanque hoc auus Eurythus illi
 Addiderat nomen.
Eurythia, thidis, Patronymicum feminum. Ouid. 9. Metam.
 Eurythidos lachrymas admocto pollice stecit Alcmena.
Eurythia] decens & aptus corporis motus. Quintilian. libro 1. capite 21. 10.
Eurytion] (εὐρύτιον) Faber insignis fuit, qui Pollanti Euanthri filio arma fabricauit. Virg. 10. Aeneid.
 Que bonus Eurytion multo cælarat auro.
Eusebe] εὐσεβία, ut ex Theopompo refert Cælius, ciuitas est extra orbem hunc, cuius incolæ perpetuam ducunt pacem, diuitijs affluentibus, quando ex terra succrescant fructus citra cultum omnino illum. Neque uerò serendi illis cura, id est, sine egritudine molestia. Adeo uerò sine ambiguitate iusti sunt, ut ne dii quidem indignum opinentur eos uel frequenter iniusere. Vide eum lib. Antiq. lect. 17. capite 10.
Eusebes] Gemma, ex qua Tyri in Herculis templo facta sedes, ex qua facile dii surgebant. Plinius libro 37. capite 10.
Eusebes] Eusebis, penultima correpta, Viri proprium. Cicerò 15. Fam. Vt ego regem Ariobarzanem, Eusebem & Philoromæum uerer.
Eusebius] εὐσεβίος, Episcopus Cesarientis, firmissimo amicitia sedere tum Pamphilo martyre coniunctus, à quo & Pamphili cognomen est mutatus. Floruit temporibus Constantij & Constantini Cesarum. Scripta multa reliquit, quorum catalogum uide apud Suidam.
Eustathius] Epiphaneus, scripsit temporum epitomen ab Aenea Troiano usq; ad Anastasium principem sub quo fuit Tomos etiam septem, & alla quedam, ut Suidas ait. Eustathius alius, genere Pamphilius, Præsul Antiocheus, aduersus Arrianorum dogma multa composuit sub Constantino principe: pulsus demum est in exilium Traianopolim Thraciæ ciuitatem, ubi & sepultus est. Sunt quoq; ipsius uolumina de anima, epistolæq; complures. Hieronymus. Alius fuit Præsul qui in Homerum & Dionysium poetas commentarios edidit, patria Constantinopolitanus. Præter hos fuit Eustathius martyr inter aulicos Traiani principis, Placidus antea uocatus: quum in uenatione ceruum sectaretur, confectus inter eius cornua crucis simulacro, & uoce seræ eiusdem audita, Cur me persequeris? domi uxori Theophyte, & filijs rem manifestauit: factiq; ex hoc Christiani, ipse unà cum uxore, sub Adriano eneo tauro necatus est. Cuius Romæ templum festumq; colitur. Volaterranus, lib. 15.

Euste-

Eustephanus] Aphrodisiense Sophista scripsit declamationes. Author Suidas.
Eustochius] Cappadox Sophista, scripsit ad Constantem principem de Cappadocia aliarumq; gentium antiquitate. Volaterran. lib. 1. 5.
Eustratius] Nomen Philosophi, qui in Ethicis Aristotelis commentarios edidit.
Eurane] Caria oppidum. Plin. lib. 5. cap. 29.
Euterpe] Μῦσα, Latine iucunda dici potest: εὐτέρπης enim apud Græcos iucundum significat & delectabilem: propter uoluptatem quæ ab audientibus ex honesta eruditione percipitur, ut ait Diodorus lib. 5. cap. 1. At Fulgentius, Euterpe, quam nos Latine benedectans dicimus, ideo dicta est, quod primum sit scientiam querere, secundum sit delectari quod quærit. Pericq; eam tibijs delectari, & ijs præesse scribit: alij dialecticæ. Apollonij uerò Rhodij expositores, uel uerba, hoc est, discipulos inuicem affirmant. Sunt & qui Rhesi matrem scribant. Euterpe quoq; Themistoclis matris nomen fuit, ut ex Neanthe historico refert Cæ. libro 14. cap. 12.
Eutherton] εὐθερίων, Balsami genus, tenui & capillacea coma, de quo Plin. lib. 12. cap. 25.
Euthene] εὐθένη, Asie oppidum, in sinu Doridis, cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 29.
Euthyrcates] εὐθυρέατος, Lysippi filius, & discipulus, ante omnes ætatis suæ laudatus in pictura artifices, excelluit. Floruit centesima uicesima Olympiade, constantiamq; patris potius emulatus, quam elegantiam, aufero maluit generare, quam iucundo placere. De hoc Plin. lib. 34. cap. 8. ubi & opera eius enumerat.
Euthydamus] εὐθύδαμος, Rhetor, & orator, qui quum ingentes opes à maioribus suis accepisset, ipse & dicendi facultatem & gloriam addidit, & non solum in patria magnus fuit, sed etiam in Asia primos honores adeptus est. Hæc Strab. lib. 14.
Euthydemus] penultima producta (εὐθύδημος) Philosophus fuit, Tarfensis Apollonij Tyanei præceptor: de quo uide supra apud Suidam.
Euthymedes] εὐθυμέδης, Ductor sui temporis nō ignobilis, cuius in trāscursu meminit Plin. lib. 35. cap. 11.
Euthymia] εὐθυμία, Cic. 5. de Fin. 38. Democriti autem securitas, quæ est animi tanquam tranquillitas, quam appellant εὐθυμία, eò separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi tranquillitas, ea ipsa est beata uita.
Euthymus] pen. corr. πυθία in Locris Italia, qui Epizepyrij cognominatur, ortus, Asclepio patre: uel (ut indigenis persuasum est) Cecino anne genitus, qui Locros à Rheginis diuidit. De hoc & Aelianus uarie Historiæ lib. 8. Euthymus (inquit) Locros ex Italia, pythes inclutus & robore insigni fuit: lapidem gestabat ingenti magnitudine, qui Locros ostenditur: & Temeffæ herosa, quod cuiq; per uim abstulerat, reddere coegit, etiam cum scenore: ut inde natum sit adagium ijs, qui fordidus, & iniustus quæstus faciunt, affore Tameffæum genium. Hic, inquit, Euthymus ad anneni Cæcinum, ocalis hominum apparere desijt. Huius & meminit Plin. lib. 7. cap. 47.
Euthoria] εὐθωρία, Rectæ lineæ porrectio, & mensura, non per diuerticula iuerum (quæ obiectu montium & interuentu conuallium, aut fluminum flexu plerumq; necessaria sunt) sed in directum acta.
Eutimus] Poeta Locris oriundus, oraculi iussu uiuus consecratus, & inter diuos relatus est, teste Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 4. Ceterum tam diversa scripsit carmina, ut Olympiacis ludis semper uictor fuerit, semel tantum uni posthabita-

tus, ut refert idem Alex. lib. eodem cap. 19.
Eutocus] penultima correpta, authore Bocatio libro 5, Apollinis & Cyrenes filius, qui fratribus ex Africa redeuntibus, Cyrenis dicitur remansisse, & his imperasse, qui unà secum ibidem remanserunt.
Eutrappelia] εὐτραπέλια, Dicitur est Græca, idem fortè significans, quod apud nos urbanitas, lepor, festiuitas & facetia. Aristoteles in Rhetoricis Eutrappeliam interpretatur: πρῶτον ἀσπασθῆν ἄσπαστον, hoc est, eruditum conuittum; Paulus ad Ephes. cap. 5. pro scurilitate accipit, siue scuriliurbanitate, graui uiro indigna.
Eutrappelus] penultima correpta, Homo fuit hominum corumpendo callidissimus, ut ostendit. Hor. 1. epist. 19. 7. Martialis lib. 7,
 Eutrappelus tonfor dum circuit ora Luperi. Interpretatur comis, facetas, dicax.
Eutresis] εὐτρέσις, Thepiensium pagus modicus, in quo Zethum & Amphionem, antequam Thebarum regnum tenuissent, habitasse ferunt. Huius meminit Homerus, ut Strabo author est, lib. 9.
Euryche] εὐρύχη, Mulier Trallianâ, triginta partibus enixa, & à uiginti liberis rogo illata. Author Plinius libro 7. cap. 3.
Euyches] penultima correpta, Constantinopolitanus Abbas, tertius post Manetem & Apollinarem, alium affirmabat esse Christum, aliud uerbum Dei. Negabatq; Christum carnem nostræ similem: nec duas eodem supposito naturas esse: sed de celo corpus descendisse dicitabat, ac in uirginis utero tanquam solis radios penetrasse: ut, usum sit sanè ex muliere generatum, quamuis uerè generatum non sit. Author Suidas.
Eutychia] εὐτυχία, Insula est Thessaliæ adiacens, ante sinum Pagasicum. Author Plin. lib. 4. cap. 12.
Eutychides] Plinio lib. 34. cap. 8, statuarius, centesima uicesima Olympiade floruit. Hic, ut idem author est, scit Euryotam, in quo artem ipso ante liquidiorum plurimū dixere.
Eulgo] εὐλγος (εὐλόγος) eulgare, idem quod uulgare significat, siue palam uulgo aliquid facere. Lilius 9. ab Urbe, 2. 48, Ciuile ius repositum in penetralibus Pontificum emulgauit.
Eulio, Euulso] Vide Euello.
Euxenidas] εὐξενίδης, Ductor sua ætate celeberrimus, Aristidis præclari artificis præceptor, ut author est Plin. lib. 35. capite 12.
Euxinus] pen. prod. (εὐξίνος) Pontus (inquit Plinius) antea ab inhospitali feritate Axenos appellatus est. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 11,
 Frigida me cohibent Euxini littora ponti
 Dicitur ab antiquis Axenus ille fuit. Euxenus, Græcis ἀξενος inhospitalis dicitur, ἀξενος Pontum dixere mutatis nominibus hospitaliorem factum. Ammianus lib. 2. Hentochi, Sindi & Achai intendente scutiam licentia diuturna indidere mari nomen inhospitali: & contrario per cauillationem, pontus Euxinus appellatur. Ouid.
 Quem tenet Euxini mendax cognomine Pontus.
 Aquæ Euxinæ. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 12.
 Littus Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 11.
 Mare Euxinum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 10.
 Ore Euxina. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 1.
 Pontus Euxinus. Ouidius 2. de Ponto, eleg. 5. 2. Cicerò 1. de Orator. 58.
Euxynthetus] εὐξυθῆτης, Fluvius ex Lebena ortum trahens, cuius meminit Strab. lib. 10.
Euzomos] sine Euzomon, pen. prod. εὐζωμος, ἢ εὐζωμοσ

Er...

Erica herba, ita dicta, quod iuris saporem commendat. Jōe enim ius appellant Græci. Plin. libro 20. cap. 13, in condi. n. his obsonijs tanta eruce est suavitas, ut Græci euzomom appellaverint.

EXCURSOR

EXCURSOR. EXCURSOR. EX DO. AV. Ex domo Augusti. EX R. Ex ædibus regibus. EX S. C. Ex Senatusconsulto. EX S. D. Ex Senatus decreto.

EX ENCLITICA, præpositio ablativo casui serviens, varijs uerbis tangitur una, & uariam accipit significationem.

EX, aliquando significat propter. Salut. in Catil. Igitur ex diuitijs uirum uitem luxuria, atq; auaritia unâ cum superbia inu. ser. id est, propter diuitias.

EX CAUSALIS. Seneca de Benef. 6, Si quis patriæ meæ pecuniam crediderit, non dicam me illius debitorem: nec ex hoc es alienum profitebor. id est, propterea.

EX INELLE RESINAM UORATOR: id est, cum. Plaut. Merc. 4. 28, Apud Plinium, Celsum, atq; a cæd omnes medicos frequens est hoc genus loquendi. Cato, cap. 156. 1.

EX INTERDUM LOCO PRÆ ACCIPITUR. Caesar lib. 1. bel. Gal. Quod ei ex alijs Gallis maximam fidem habebat.

EX ABUNDANTI ADDERE, uel adijcere. Quintil. lib. 4. cap. 5. 12. Idem lib. 5. cap. 6. 2.

EX ADUERSUM, Ex opposito. Terent. Adelph. 4. 2. 4. 6, — apud ipsum lacum.

Est pistilla, et ex aduersum est fabrica. Idem Phorm. 1. 2. 33, Ex aduersum ei loco

Tonsura erat quedam.

EX ADUERSO, uel Ex aduerso antiquè, Idem Terentius, Phorm. 1. 2. 47,

Ea sita erat ex aduerso. Plaut. Merc. 2. 2. 37,

— nonne ex aduerso uides? Plin. lib. 4. cap. 13. 1, Ex aduerso intrantibus gemine cernebantur.

EX ALTERA PARTE, Idem Cic. 3. Verr. 53.

EX ADUERSO, cum genitiuo, pro E regione. Plin. lib. 5. cap. 31,

Post. 1. est inter Samum & Lisbon, ex aduerso maximè Erythrarum. Idem, lib. 6. cap. 23.

EX ADUERSO REM ALIQUAM PROPONERE. Quintilianus libro 4. capite 2.

EX ADUERSO IR FERRI. Liu. bel. Pun. lib. 8.

EX ADUERSO DICERE, uel resp. ndere. Quint. lib. 6. cap. 5.

EX ADUERSO, id est, Per antiphrasim. Plin. lib. 2. 7. cap. 10, Holo steon, ser. duritia herba, ex aduerso appellata à Græcis, sic ut fel dulce.

ABIRE EX MATRIMONIO: hoc est, recedere ab alicuius matrimonij contractione. Plaut. Mil. 16. 2. 7.

EX Aequo foedus facere, pro Ex æquitate. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Partiri discrimen ac periculum ex æquo. Tacit. lib. 18.

Agere ex æquo. Tacit. lib. 20.

EX Aequo & bono non fit. Quod uulgus dicit, Ex bona fide & æquitate. Terent. Adelph. 5. 9. 30.

EX Aequo & bono animo offerre. Senec. de Benef. libro 2. capite 34.

EX Aequo fertilis. Plinius libro 17. capite 8. 2. De terra columbina.

EX Aequo Venus duobus grata uenit. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 7. id est, equaliter.

EX Aequo uiuere cum aliquo id est, æqua conditione. Plin. in Præfat. 2. & lib. 6. cap. 25. 2.

Alia ex alia facies ætatisq; sequitur. Lucret. lib. 4. 165.

EX ALTO REPETERE ALIQUID. Salustius de Republic. ordinanda ad Cæsarem.

EX ANIMO MISER. Plaut. Trinum. 7. 6.

EX ANIMO AMICUS, uel reg; beneuolus. Cic. 11. Philip. 31. 4.

EX ANIMO, & Simulatè, contraria. Cicero 2. de Natura decorum, 2. 4. 9.

EX ANIMO SOLICITUS. Plautus Truculent. 9. 2, Parelcon esse ut detur Ex animo, quum nemo, nisi ex animo, sollicitus esse possit.

EX ANIMO DICERE. Terent. Eunuc. 1. 2. 95. Cic. in Pisonem. Equidem dicam ex animo quod sentio.

EX ANIMO UELLE FACTUM. Terentius Adelph. 5. 7. 21. Idem Heaut. 5. 2. 6,

Nec rationem capio, nisi quod tibi bene ex animo uolo. Cic. Cornificio, lib. 12. 17. 4, Huic tu libro maximè uelim ex animo: si minus, gratia causa, suffragere.

EX ANIMO AM. re. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 2.

EX ANIMO FACERE. Terent. Adelph. 1. 1. 47.

Verè & ex animo. Liu. 10. bel. Macèd. 187.

EX ANIMI SENTENTIA, Conceptio solemnè erat iurifurandi Cic. 3. Offic. 1. 45, Non enim saluum iurare, peierare est: sed quod ex animi tui sententia iuraris, sicut uerbis concipitur more nostro, id non facere, periurium est. Sic 1. Tuscul. 31. Linius 21. belli Pun. 2. 20, Ex mei animi sententia iuro, ut ego Rempub. non deseram, neq; alium ciuem Roman. deserere patiar, si sciens fallo, tum me Iupiter Opt. Max. & c. Salust. in Iugurtha, Nam me quidem ex animi sententia nulla oratio ledere potest.

EX ANTE. Linius 5. ab Vrbe, 61, Ammona ex ante conuectâ copia nihil mutauit.

EX ANTE DIEM NONARUM: id est, ex die Nonarum, est enim commendiosa locutio, pro ante diem Nonarum finitum: sicut Post diem Nonarum, sub. ceptum. Cicero Attic. libro 3. 58. 1, De Quinto fratre nuntij nobis tristes, nec uenerant, ex ante diem Nonarum Iuniarum, usque ad pridie Calend. Septemb.

EX APERTO. Linius 1. belli Punici, 120, Luce prima subijt tumulos, ut ex aperto atque interdiu uiam per angustias facturus.

EX ARGUMENTO. Plin. lib. 11. cap. 37. 3.

EX ARTE DICERE, multo maximum: de arte loqui, minimum est. Cic. 1. de Inuent. 13.

ASTAT EX PICTURA. Plaut. Stich. 4. 11. 4, — at hoc uide Satin ut faceret, atq; ex pictura hic affuit. id est, picturam spectare putes.

AUDIUI TE EX HOC. Plaut. Milit. 18. 50.

AUDIUI EX. Plaut. Epid. 11. 36 — nam postquam audiui illico Ex meo seruo, illam esse captam, continuo argentum dedi, ut emerit.

EX AULIDE PHILOCRATES. Plautus, Capt. 9. 9. Terentius Eunuch. 1. 2. 30,

Ibi tum matri paruulam puellam dono quidam mercator dedit Ex Attica hinc abreptam. Ibidem, 3. 2. 18, Ex Aethiopia est usq; hæc.

EX AUTHORITY ALIQUORUM & uoluntate facere aliquid. Cic. Antequam iret in exilium, 16.

EX AUTHORITY PONTIFICUM. Plin. epist. 139. 4.

EX BONO & Aequo. Vide Ex æquo & bono. Iulianus de contratibus bone fidei loquens, in ijs (inquit) alter alligatur de eo quod alterum alteri ex bono & æquo prestare oportet. id est, non de eo solo quod cautum est: quod etiam ex bona fide dicitur alibi ab eodem. Ex Budæo.

EX CAUSA EST ID EST, CAUSÆ UTILE EST. Quint. lib. 4.

EX CONFESSE TURPIA: id est, Indubitatè turpia. Quint. lib. 3.

EX EA CAUSA. Plin. lib. 12. cap. 17. 9.

EX COMMODO. Colum. lib. 6. cap. 2. ad finem, de bobus loquens, Ideoq; robora corporum citra maciem conferuant, qui ex comodo quam qui festinanter mandunt. Idem lib. 12. cap. 19, Vi

19, Vi ex comodo, nullum serueat.

EX COMPACTO ALIQUID FACERE, pro Ex composito. Suetonius in Cæsar. Dicit. cap. 20.

EX COMPOSITO, Idem significat quod Composito, ablatiuus: quasi dicas, dedit opera, & conuenerat inter eos: ut subaudi uideatur alius datus (negotio) nempe ex composito negotio. Liu. ab Vrbe, 38, Tum ex composito orta uis, signoq; dato inuictus Romana ad rapièdas utrgines discurret.

Capere dolorem ex aliquo. Terent. And. 4. 3. 4.

CONFLATA AMICITIA EX MALO PRINCIPIO. Cic. Terent. Eun. 5. 2. 34.

CONDEMNATUS EX INUIDIA. Plin. de Viris illust. 50.

EX ALIJS COGNOSCERE ALIQUEM. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 8.

EX LITERIS ALICUIUS ALIQUID COGNOSCERE. Cic. Attic. lib. 18. 157. 1.

COMPARARE SUA COMMODA EX INCOMMODO ALTERIUS. Terentius And. 4. 1. 3.

EX CONFESSE MALUS UEL BONUS, pro Palam. Senec. epistola 77. Quintil. lib. 3. cap. 5, Nisi fortè laudare, quæ confit esse honesta, & uituperare quæ ex confesso sint turpia, nõ est Oratoris Officium.

CONIICIUR IN MORBUS EX EGRI TUDINE. Plaut. Pœnul. 2. 69.

EX CONSILIO IURISPERTORUM. Cic. pro Rosc. Comæd. 32.

EX AURIQ; PUTAT MICIS CONSISTERE POSSE Aurum. Lucretius lib. 1. 172.

EX CONSUE TUDINE TU A ALIQUID FACERE: id est, secundum consuetudinem tuam. Plin. epist. 2. 4, Cic. pro Cluent. 28, Quæ quum unum iam & alterum diem desideraretur, neq; in his locis ex consuetudine querebatur, inueniretur, & c.

EX CONSUE TUDINE OMNIUM ALIQUID FACERE. Cic. pro Qu. 27.

EX OFFICIJ RATIONE, atq; ex omnium consuetudine rem ipsam & factum alicuius considerare. Cic. pro Quintio, 27.

EX CONSULE, Ex Questore, pro Consulari & Questorio, sæpe legitur apud Iustinianum.

CONSULERE EX. Plaut. Casin. 10. 63, in re presenti, ex copia piscaria consulere licet quod enam.

EX CONTINENTI, pro Staiim. Iustinus lib. 1, Septem tantum cõscij fuere huius coniuurationis, qui ex continenti, ne dato in pœnitentiam spatio res quenquam enarraretur, & c.

EX CONTRARIO, pro E contrario. Cæsar 7. bel. Gall. 129, Vi reliquorũ imperatorum res aduersæ autoritatè minuunt: sic ex contrario dignitas in comodo accepto in dies augebatur.

EX CONTRARIO STARE DICUNTUR, quæ sunt inter se opposita. Seneca epist. 89. Quintil. lib. 6. cap. 1.

CORRUPUS EX ADOLESCENTE OPTIMO. Plaut. Most. 2. 80.

CORRUPTUS EX AMORE. Plaut. Asinaria.

EX CUNCTIS UNUM DELIGERE. Cic. 2. de leg. Agrar. 36.

EX OMNI POPULO DELIGENDI POTESTAS. Cic. 2. de leg. Agrar. 36.

DEMENS EX PEREGRINA. Terent. And. 3. 1. 11.

EX DENUNTIATO. Senec. epist. 80.

EX DESIGNATO ALIQUID FACERE. Sueton. in Calig. cap. 43. & c.

EX DISCIPLINA. Plaut. Pseud. 2. 23, illis satisfacere minimè ex disciplina quui ego, qui lenonem capere didici.

EX DIUERSO, cui Dissimile opponitur. Plin. epistol. 4. 5. 6, Apud Græcos enim est quiddam, quamuis ex diuerso, non tamen omnino dissimile.

CONSISTERE EX DIUERSO. Quintil. lib. 4. cap. 1. 29.

EX DIUERSO AGERE. Quintil. lib. 5. cap. 11.

EX DIUERSO DICERE. Quintil. lib. 5. cap. 13.

DICTA EX ADYTO. Virg. 6. Aeneid. 20, Locum uaticinationis ostendit. Seruius.

EX DIE HOC. Plaut. Persa, 15. 11,

Bonus uolo iam ex hoc die esse, quod neq; fiet, neq; fuit.

DARE UERBA EX INSIDIJS. Plaut. Aulul. 4. 23.

DATUS ADHOCATUS EX IUDICIJS. Plin. epist. 53. h.

DISCRIMEN ADIRE EX PERICULO ALICUIUS. Plin. epist. 19. 9.

EXCedere ex pueris Cic. pro Archia poeta, 2. Sic etiam. Excessit ex ephelis, dicit Terent. in And. pro eodem, 1. 1. 24.

EX DIGNITATE TRIBUERE ALICUI. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 11.

EX DIGNITATE SUA AGERE DICITUR, qui loquium & auctoritatem seruat. Liu. lib. 2. Decad. 5.

EDUCERE EX OBSIDIONE IN TUTUM. Plaut. Mostel. 15. 7.

EX EA RE EST IN CULPA, pro De ea re. Terent. Heeyr. 3. 10. 19.

EX EO, pro Ex eo tempore. Tacit. lib. 29. Versa ex eo ciuitas. Quo modo Suetonius quoque loquitur.

EX EO DIE, pro Ab eo tempore. Cic. 3. Verr. 22, Ex ea die ad hæc diem quæ fecisti, in iudicium uoco. Sic, Ex eo tempore Cic. pro Quintio, 11. Et 1. Philip. 1.

EX EO FIT UT. Cic. de Amicit. 43, Ex eo fieri, ut muliercule magis amicitiarum præsidia quærant, quàm uiri, & c.

EX EODEM GENERE, pro Eiusdem generis. Cic. 3. Verr. 67.

EX EQUO PUGNARE. Vide Equus. Plin. lib. 7. cap. 56. 11.

EUSIT EX AQUA. Plaut. Rud. 4. 86.

EX EUENTU RERUM: id est, secundum euentum. Tacit. Exire ex urbe. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1. 10.

EX ALTERIUS ORATIONE ALIUD EX CAPERE ATQUE ILLE UULT. Cicero 2. de Orat. 151.

EXIMERE EX REIS: Hoc est, ex reorum & accusatorum albo delere. Cic. 4. Verr. 69.

EX DIE DIEM EXPECTARE. Cic. Attico, lib. 7. 1. 44. 3.

EXPELLERE ALIQUID DISTIS EX ANIMO. Lucret. lib. 5. 10, De uitijs animi loquitur, quæ non ferro, sed præceptis & doctrina extirpantur.

EXPONERE EX MEMORIA. Cic. 3. in Catil. 58. Idem 4. de Finib. 1, Memoriter exponere dixit. Et de Amicit. 1, Memoriter narrare.

FACTUS EX ORATORE ORATOR. Cic. 3. Philip. 139.

PUGNAM ALIQUAM EX AURO SOLIDOQ; ELEPHANTO FACERE: id est, incidere in auro & ebore. Virg. 3. Georg. 5.

EX FORTUNA NON PONDERANDA FIDES. Cic. in Partit. 64.

FACERE EX INSULSO FALSUM. Plaut. Rud. 13. 33.

FACERE EX MORE: hoc est, secundum consuetudinem. Plinius epistola 62. a. Salust. in Iugurtha.

FACERE EX NECESSITATE, uel abolere, pro necessario: cui opponitur Sponte. Plin. epist. 109. c. lib. 5, Quum omnes ex necessitate facient, quod ego spontè faciebam. Idem, 139. b.

EX FACILI, pro Facile. Plin. lib. 30. cap. 3, Eorundem cimis ex esis dentibus coniectus, ex facili eos cadere cogit. Idem lib. 22. cap. 15. 15.

EX FIDE, pro Fideliter. Plinius epistol. 191. lib. 8. ad Tacitum, Et ego nihil magis ex fide, q; de te scribo. Sic Suet. in Cæsare.

ILLUD NON FIT EX UERA UITA: Hoc est, Quomodo modum qui bene uiuere solent. Terent. Adelph. 5. 9. 30.

EX GRATULANDO. Plaut. Capt. 9. 5, Vix iam miser ex gratulando Eminebam.

QUI EX AEDIBUS, sub. prodit. Plaut. Amphit. 16. 7, — illic qui Ex aedibus, herus est: hic uerò ueneficus.

HERES EX BEFFE RELICTUS. Plin. epist. 14. 4.

EX HAC RE. Terent. Eunuc. 56. 27, Non dubium est, quin mihi magnum ex hac re sit malum.

EX HOC SOLICITA: id est, propterea. Terent. And. 1. 5. 33,

Laborat è dolore: atque ex hoc misera sollicita est, diem Quia olim in hunc sunt constitutæ nuptiæ.

DUCTI RES FIDEM EX HOC. Lucret. lib. 2. 106,

— pergam connectere rem, quæ Ex hoc apta fidem ducat. Ibidem, 97.

EST EX HOC LICENTIA. Quintil. lib. 4. cap. 1. 3.

DEPENDET EX HUMERIS AMICUS. Virg. 6. Aeneid. 60.

EX ILLO, subaudi tempore. Virg. 2. Aeneid. 34,

Ex illo fluere, ac retrò sublapta referri Spes Danaum.

Impressa ex animo imago. Plaut. Pseud. 3. 54.
 Ex improposito. Plaut. Rud. 2. 5. 6. Cic. 3. Verr. 7. 8. Voluisti ex improposito, si que res nata essent, ex urbano edicto decernere.
 Incendium ex amore. Plaut. Afin. 1. 6. 69.
 Incuties sunt ex insaniabilibus. Lucret. lib. 1. 38.
 Ex industria. Liu. 1. ab Vrbe, 2. 4. 6. Plaut. Poenulo, 4. 7.
 Obscuram illuxit aurora, nunquam cessauimus ex industria in hanc lauari, atq; fricari.
 Ex infinito ne causam causam sequatur. Lucret. lib. 2. 52.
 Insanire ex iniuria. Terent. Adelph. 2. 1. 43. Hoc est, propter aliquam iniuriam sibi illatam.
 Ex insidijs aucupari quam rem agat quis. Plaut. Afin. 1. 6. 31.
 Ex insidijs verba dare. Plaut. Aulul. 4. 23.
 Ex insidijs capi. Cic. 3. Offic. 134.
 Ex insidijs interire. Cic. 2. Offic. 35.
 Ex insidijs aliquid agere. Cic. 1. Offic. 153.
 Ex insolentia. Liu. 3. bel. Pun. 84.
 Ex insperato: id est, insperate, atq; prater spem & opinionem. Liu. 8. bel. Pun. 204. Quid ex insperato repente misistis nobis hinc P. Scipionem. Idem 1. ab Vrbe, 105. Plaut. Stich. 5. 30.
 Ex integro, idem quod De integro, significat. Plin. epist. 2. 73. Datumq; a Senatu ius omnibus, de quibus ille aliquid consiliu dedit, ex integro agendi. Idem epist. 12. 9. b. Recalescere ex integro, & resumere impetum frictum omissumq;
 Ex integro aliquid agere, est rursum de nouo quippiam, quasi nunquam actum sit, inchoare. Iulianus in l. si is qui. ff. De except. rei iudicate. Si te negotijs meis obtuleris, & fundum nomine meo petieris: deinde ego hanc petitionem tuam ratum non habuero, sed mandauero tibi, ut ex integro eundem fundum peteres, acceptio rei iudicate non obstat.
 Ex intervallo. Procul. Liu. lib. 8. bel. Pun. Cic. Att. lib. 4. 86. 2. Ille Latinus & Titus, ex intervallo reguistandus est.
 Ex intimis unis. Cic. Memmio. lib. 13. 3. 1.
 Indicare aliquem ex aliorum ingenijs: hoc est, secundum ingenia. Terent. Eunuch. 1. 2. 118.
 Ex ipsi coeli rationibus. Lucret. lib. 2. 36.
 Ex maxime raro genere hominum iudicare debemus & penes diuino eum qui grauem, constantem, stabilem se in amicitia praestiterit. Cic. d. Amic. 57.
 Ex iure, manu confertum uocari: id est, ad conferendum. Verbum est antiqui iuris. Varro lib. 2. de Ling. Lat. Conferere manu dicimus cum hoste, inde ex iure manu confertum uocant. Gel. lib. 20. cap. 9. de uindicatione loquens, id est, rei uendicatione, quae olim in re praesenti ex duodecim tabulis iure fiebat, ita inquit, Sed postquam praetores propagatis Italia finibus, mandatis iurisdictionibus, negocijs occupati, pacifici uindictarum dicendarum causa longinquas res grauibantur: institutum est contra duodecim tabulas tacito consensu, ut litigantes non in iure, id est, apud Praetorem manu conferrent, sed ex iure manu confertum uocarent: id est, alter alterum ex iure ad conferendum manu in rem de qua ageretur, uocaret. Hoc est ex eo loco in quo isti constitissent, apud Praetorem (qui locus, ius appellatur) in agrum controuersum descenderent: ibiq; absente Praetore, manu confererent, non in iure, ut antea, neq; enim absente Praetore, locus controuersus ius appellabatur. Quo facto in ius ad Praetorem redibant. Addit Gellius, Atq; profecti simul in agrum de quo litigabatur, terra aliquid ex eo, uti una glebam, in ius in urbem ad Praetorem deferrent: & in ea gleba, tanquam in toto agro uindicarent. Cic. pro Muren. 22. formula uerba huiusmodi fuisse ait, Fundus, inquit, qui est in agro, qui Sabinus uocatur. Satis uerbose. Cedo qui postea? Eum ego ex iure meum esse aio. Quid tum inde? De ego te ex iure manu confertum uoco. Haec erant uerba eius qui uindicabat. A quo uero

uindicabatur, eius haec erant uerba, Vnde tu me ex iure manu confertum uocasti, inde ibi te ego uoco. Idem de Orat. lib. 1. 2. 2. metaphoricis hac locutione usus est in persona Scaeuole, Quod uero (inquit) in extrema oratione quasi pro tuo iure sumptuisti, Orator in omnia sermone disputatione copiosissime posse uersari, nisi hic in tuo regno effemus, non tuliffem, multisq; praessem, qui aut interdico tecum conuenerent, aut te ex iure manu confertum uocarent, quod in alienas possessiones tam temere irruiffis. Eius generis sunt uerba Scipionis ad Annibalem apud Liuum, lib. 10. de secundo bello Pun. 147. Cic. Trebatio, lib. 7. 13. 5. Tantum metuo ne tibi istic artificium tuum parum proficit: nam ut audio, istic Non ex iure manu confertum, sed magis ferro Rem repetunt. Id est, quod nos diceremus, per iustitiam. Ex Ennio. Haec Budaeus.
 Non est ex iustitia nostrorum temporum. Plin. in epist.
 Laborare ex pedibus, pro Laborare podagra. Cic. Papyrio P. 2. libro 9. 23. 1.
 L. r ex hac familia. Plaut. Aulul. 3. 2.
 Ex lege repetere ab aliquo pecuniam. Cic. 1. Verr. 20.
 Ex lege sedet iudex. Cic. pro Cluent. 83.
 Ex lege iurati iudices, legibus obtemperare debent. Cicero 1. de Inuent. 84.
 Ex legibus omnes Respublicae optime administrantur. Cicero 1. de Inuent. 83.
 Toto corpore letari ex animo. Lucret. lib. 3. 22.
 Loricata ex aere. Virg. 8. Aeneid. 122.
 Reuenire ex longinquo. Tacit. lib. 2. Vide Longus.
 Ex longo, sub tempore. Virg. 9. Aeneid. 13.
 - collecta fatigat edendi Ex longo rabies.
 Mors consequuta ex aegritudine. Terent. Phorm. 5. 1. 23.
 Miser ex amore. Plaut. Casina, 11. 6.
 Natus ex homine. Terent. Eun. 3. 2. 7.
 Ex natura aliquid gerere. Sueton. de Nerone.
 Ex natura audus. Plin. lib. 10. cap. 9. 3.
 Ex natura sua ceteros fingere. Cic. pro Rosc. Amer. 15.
 Ex nauibus loqui. Vide Loquor.
 Ex necessitate. Vide paulo ante, Facere ex necessitate.
 Noscere potes ex me. Terent. Adelph. 5. 4. 8.
 Facilitate nihil homini esse melius, neq; elementia, Id esse uerum ex me, atq; ex fratre, cuius facile est noscere.
 Ex numero disertorum homo. Cic. 1. de Orat. 82.
 Qui ex numero ciuium deprauati hostes patriae semel esse ceperunt, & c. Cic. 4. in Catil. 93.
 Ex reis & rebus numerare argumenta. Cic. 2. de Orat. 74.
 Ex obliquo. Plin. lib. 2. cap. 31. 1. Nec supra ipsum, nec infra, sed ex obliquo.
 Ex occasione ementium precia uaria. Plin. lib. 12. cap. 16. 2.
 Caesar 6. bel. Gal. 123. Neq; ex occulto insidiandi, & dispersos circumueniendi singulis deerat audacia.
 Ex omni occasione laudare amicos. Plin. epist. 14. 8.
 Ex occulto interuenire. Cic. pro Cluent. 36.
 Ex occulto, & ex insidijs agere aliquid. Cic. 1. Offic. 153.
 Ex occulto latrocinari. Plin. lib. 9. cap. 4. 2. 3.
 Euanuit ex oculis. Virg. Aeneid. 56.
 Fugit subito ex oculis: id est, ex conspectu. Virg. 4. Georg. 100.
 Vetustatem subducere ex oculis nostris. Lucret. lib. 2. 14.
 Ex offensa. Lucret. lib. 2. 89.
 Aut inuat egrediens, & c.
 Aut ex offensa cum turbant corpore in ipso Senina, & c.
 Ex omni. Lucret. lib. 2. 61.
 Nam neq; quo possit genus ullum material Effugere ex omni quicquam est, neq; rursum in omne.
 Vnus ex omnibus ciuib; probus. Hoc est, Inter omnes. Plautus Titus

Titus Stich. 2. 11. Idem Mostel. 5. 17.
 Num non ius me obuiam hisce ire, anime mihi
 PHILEL. Illico ex omnibus optime uolo.
 Ex omnibus fecit uix quatuor nominantur paria amicorum, Cic. de Amicitia, 4.
 Ex opinato. Liu. 4. ab Vrbe, 118. Vnde nec ex opinato aduersum hostem inuadat.
 Ex opinione hominum atq; fama aliquid scribere. Cicero Casio, libro 12. 4. 6.
 Ex opibus, non ex ueritate causa pendetur. Cic. pro Quintio, 7.
 Ex ordine, pro eo quod est intermissione. Virg. lib. 4. Georg. Septem illum totos perhibet ex ordine menses
 Fleuiff. Cic. 6. Ver. 12. 5. Ita sententiam dixit ex ordine.
 Sic pro leg. Agr. 54. Ex ordine dicere.
 Ortum ex me, ex te. Plaut. Milit. 10. 59. Terentius. Adelph. 5. 3. 11.
 Ex te adeo est ortum, ne tu curares meum, Neme ego tuum. Idem Eun. 5. 2. 4. - nam hoc putant, Quicquid factum est, ex te esse ortum.
 Ex parte maiore. Plin. lib. 10. cap. 32. 1. Ipsa auis paulo amplior passere, colore cyaneo ex parte maiore.
 Velatum caput ex parte. Quint. lib. 6. cap. 1. 36.
 Ex parte, pro Partim, uice aduerbij ponitur. Liu. 6. bel. Pun. 67. Annibal ingenibus copijs peditum equitumq; castra oppugnauit, & ex parte cepit.
 Non ex passione uerborum, quibus iusturandum comprehenditur: sed ex perfidia & malitia, per quam insidiae tenduntur alicui, diu immortales hominibus irasci & succensere consuerunt. Cic. pro Rosc. Concedo, 27.
 Coire ex pari. Quint. lib. 2. cap. 19. 2.
 Ex pari gratia aliquid alicui dare. Plautus Trucul. 10. 55.
 Ex paupertate nemo alius parior. Idem Aulul. 7. 29.
 Ex post delicto. Vlpianus in l. si feruum. 5. ult. ff. de acquir. heredit. Equidem qui semel se abstuluit, quemadmodum ex post delicto obligetur.
 Ex post facto. Papinian. in l. dominus. ff. de usufruct. Manifeste fructus ius integrum, ex post facto apparuit. Sic sepe alicui apud Iurisperitos.
 Ex praeepto. Plin. lib. 9. cap. 35. 17. Col. lib. 11. cap. 19. Sacrificia nisi ex praeepto domini facere nesciant. Id est, nisi praeeceperit dominus.
 Ex professo Philosophiam ostentatibus parum decori sunt pleriq; orationis ornatus. Quint. lib. 2. cap. 11.
 Ex professo inimicitias cum aliquo gerere. Valer. lib. 4. cap. 1. Pendere ex ore alicuius. Lucret. lib. 18.
 Ex poenitentia. Suet. in Othone, cap. 1. Ausus est etiam in Illyriaco milites quosdam, quod motu Camilli ex poenitentia praepositos suos quasi deflectionis aduersus Claudium auctores occiderant, capite punire, & c.
 Ex preparato, Vice aduerbij ponitur: id est, praemeditato. Liu. 8. bel. Pun. 156. Et lib. 2. 174. Tumultuario praelio ac praecursu magis militum, quam ex preparato aut iussu imperatorum orto. Id est, dedita opera. Seneca epist. 11. Non enim, ex preparato locutus est: sed subito deprehensus.
 Ex praescripto. Col. lib. 1. cap. 1. 20. Neq; enim semper eundem, uelut ex praescripto, habitum gerunt.
 Ex praeterito. Liu. 7. bel. Pun. 7. Et Romae quidem cum luctus ingens ex praeterito, tum timor in futurum erat.
 Probare ingenium alicuius ex alterius ingenio. Plaut. Trinummi. 14. 40. Idem Persa, 6. 31.
 Procul ex occulto hostes cadere. Terent. Eun. 4. 7. 17.
 Ex propinquo praeliari, pro Cominus, & collato pede. Liu. 7. bell. Pun. libidem, lib. 5. 7. Ex propinquo cognoscit Hannodem cum exercitus parte profectum frumentatum.
 Thesauri pars 2.

111
 Ex proposito. Senec. epist. 72. Et quae ex praeposito sumenda sunt, & quae subita res tulit.
 Ex prora tantum & puppi pugnabatur. Plin. lib. 7. cap. 56. 19.
 Proficere ex aliquo loco. Virg. 7. Aeneid. 6.
 Ex promocatione dimicare. Plin. lib. 7. cap. 28. 1.
 Ex proximo. Plaut. Aulul. 1. 4. 3. Ego hinc artoptiam ex proximo utendam puto. Plin. epist. 101. p. lib. 5.
 Ex quo fit. Cic. de Senect. 65. Ex quo fit ut animosior etiam senectus sit, quam adolescentia, & fortior.
 Ex quo. Sub tempore. Liu. 1. ab Vrbe, 175. Duodequadragesimo firmo anno ex quo regnare coeperat. Huic ex aduerso respodet, Ex illo quod Seruius coepit, Ex illo facto uel tempore. Virg. 2. Aeneid. 33. - impius ex quo Tydides sed enim, scelerumq; inuentor Vlysses Fatale aggressi sacro auellere templo Palladium, etc. Ex illo fluere, ac retro sublapsa referri
 Spes Danaum, & c.
 Ex quo nominata amicitia. Cic. de Amicit. 26. Amor enim (ex quo amicitia est nominata) princeps est ad beneuolentiam coniungendam.
 Ex quo manifestum. Plin. in Paneg. 74.
 Ex quo palam est, quam turpiter deserat eam partem Rhetorices institutio. Quint. lib. 2. cap. 1. 7.
 Querere ex aliquo, pro Interrogare. Cic. Att. Quaesit ex eo, placere iudices & Praetore legi. Idem 1. de Diuinat. 165. Caium Marium cum fascibus laureatis querere ex te quid tristis esses.
 Ex re tua fuerit: hoc est, in tuum commodum Plaut. Capt. 6. 46. Terent. Phor. Non hercle ex re istius me instigasti. Cic. Att. lib. 5. 95. 3. Summa erit haec, statues ut ex fide, fama, reque mea uidebitur.
 Ex re garrire aniles fabulas. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 16. Ex re, Pro commodo. Acron.
 Ex Republica facere: hoc est, in utilitatem & commodum Reipub. Cicero Bruto, 2. 2. Eidem, 5. 1. Si minus id commodo Reipub. facere posses, siue non existimares ex Republica esse. Salustius in Catil. Certo scio quae studio dixeris, e Reipublica dixisse.
 Ex Republica & ex doctrina nobilis & clarus Demetrius. Cic. pro Rabirio Posth. 14.
 Ex Reipub. tempore sententiam aliquam tanquam aliquod nauigium atq; cursum moderari, non est inconstans. Cic. pro Cornelio Balbo, 50.
 Ex re & ex tempore constituere aliquid. Cicero Cornificio, libro 12. 19. 4.
 Consulere ex re: hoc est, ut occasio tulerit. Simile illi, Pro re nata. Tacit. lib. 1.
 Sanus non est ex amore. Plaut. Merc. 7. 100.
 Scire ex aliquo. Terentius Heauton. 3. 1. 2. Cicero Peto, libro 9. 12. 2. Habuisti in tua potestate, ex quo uel ex sobrio, uel certe ex ebrio scire posses.
 Ex scripto recitare. Liu. 3. bel. Pun.
 Ex mea sententia, ut uolo & opto. Plaut. Capt. 78. Terent. Hecyra. Spero hanc rem euenturam nobis ex sententia. Cic. 4. Acad. 179. Quid enim conscendens nauem sapiens, num comprehensum animo habet, atq; perceptum, se ex sententia nauigaturum?
 Ex sententia non sum hero: id est, non placeo hero, Plautus Persa, 2. 10.
 Ex sententia seruire hero. Plaut. Aulul. 17. 3.
 Ex sententia seruus: Qui acceptus est, & placet. Plautus Capt. 6. 97.
 Ex sententia amorum fiat. Plaut. Trucul. 19. 66.
 Ex sententia succedere, pro Ad uotum. Cic. Bruto, 9. 4. Nos te
 k 2 tuumq;

Diffusio multos iam annos exagitata. Cic. pro Sulla, 45.
 Frænis ora exagitata. Sil. lib. 6. 69.
 Lepus alijs exagitatus. Ouid. 3. de Arte, 132. Prouerb.
 Res exagitate & in summam inuidiam adductæ. Cicero Len-
 tulo, lib. 1. 1. 12.
 ¶ Exagitor, penult. product. Verbalis (ἐξαγοστής) Cicero
 in Oratore, 2. 4. At ea de seniore scribit Plato, & scribit æ-
 qualis, & quidem exagitor omnium Rhetorum, hunc
 miratur unum.
 Exagoga] exagoga, pen. prod. m. g. (ἐξαγωγή) Qui educit
 & exportat. Plaut. Trucul. 1. 2.
 Ite hac simul mulieri damngeruli foras gerrones,
 Bonorum exagoge. Antiquum.
 Exagoga, f. g. Eductio, prouentus, reditus. Plaut. Trucul. 16. 6.
 Idem Rud. 16. 17.
 - teq; oro & queso, si speras tibi
 Hoc anno multum futurum firpe & laferpittum,
 Eamq; euenturâ exagoga saluam et sospitem. Antiquum.
 Exagogica] ἐξαγωγικά, Vestigalia quedam erant, mercibus
 ex agricolatione exportatis, sicut isagogica alia dice-
 bantur, quum importabantur. Horum meminit Cic. pro Lea-
 ge Manlia, & Cæ. Rhod. lib. 10. cap. 8.
 Exagon] Legatus ex familia Dyllorum Romam profectus,
 quum fama percubisset ipsos tactu luctuue leuare serpen-
 tium morsus, ipsiq; serpentibus terrori esse, à Consulibus in
 dolium serpentium coniectus experimenti causa, circum-
 mulcibus linguis miraculū prebuit. Ex Plin. lib. 28. ca. 3.
 Exalbescō] exalbescis (ἐξαλειώω) exalbescere, Palescere, &
 colorem pristinum in album commutare. Cic. 4. Acad. 89;
 Si qui frimerent & exalbescerent. Idem 1. de Orat. 60.
 Exalbescere metu. Cic. 3. de Orat. 12. 1. Idem 5. de Fin. 53. Ex an-
 tiquo po. ti uersus citatur.
 Exalbidus] pen. corr. (ἐπαλβύς) Idem quod Albidus, ni-
 si ex prapositione aliquid minuat. Plin. lib. 24. cap. 19. 3.
 Folia urtica in medio exalbida, eadem procedente tempore
 tota rubentia. Idem lib. 12. cap. 17. 7. Petunt in Helimæos ar-
 borem brutam, cupressu suse similem, exalbidis ramis. Hoc
 est. ueluti albescentibus.
 Vina admodum exalbida. Plin. lib. 23. cap. 1. 2. 6.
 Exalburnare] ἐξαυράειν, Alburnum detrahere. Plin. lib.
 16. cap. 40. 5. E reliquis arboribus sicissima lotos, que
 Romæ ita appellatur. Deinde roburexalburnatum: & huic
 nigricans color.
 Exalto] exaltas (ἐξάλω) exaltare, Extollere. Col. lib. 3. cap.
 13. 3. Paribus alternis omistis spatij, fenum pedum latitudi-
 nis sulcos dirigunt, sidiuntq; & exaltant in tres pedes.
 Hoc est, erigunt.
 Exaluminatus] pen. prod. Denominatiuum ab alumine
 ut, Vnio exaluminatus. Plin. lib. 9. cap. 35. 8. Summa laus co-
 loris est, exaluminatos uocari. De unionibus. Id est, ad colo-
 rem aluminis accedentes.
 Exambio] bis, bire, Per ambitū assequi, siue emitti, sicut eblan-
 diri. Cyprian. lib. 3. epist. 5. Quum comperissem eos quibus
 crilegis contactibus manus suas atque ora maculassent, uel
 nefandis libellis nihilominus conscientiam polluisent, ex-
 ambire ad martyres passim, confisores quoq; importuna
 & gratiosa deprecatione corrumpere, &c.
 Examen] pen. prod. examinis, n. g. (ἐξάμεινον) Noua apum so-
 boles, quam parces ex suis aluedibus ad nouas sedes que-
 rendas exire cogunt, quod hæc ita uniantur, ut simul ligatæ
 appareant. Examen, inquit Festus, Est apum congregatio.
 Nec solum de apibus, sed etiam de uestibis, piscibus, & alijs.
 Cic. de Senect. 50. Nec uerò de segetibus solum, et pratis, &
 uineis, & arbutis res rustice late sunt, sed hortis etiam &

pomarijs, tum peccidum pasu & apum examibus, & flo-
 rum omnium uarietate. Idem 1. de Finib. 2. 19. Atq; ut apum
 examina, &c.
 Stridor examinis. Ouid. 3. Fast. 150.
 Apum examen. Iuuen. Satyr. 13. 7.
 Examina infantium. Plin. in Paneg. 40. Sic, Examina seruorū.
 Cic. de Arusp. resp. 23.
 Iuuenum recens examen. Horat. 1. Carm. ode 35. 6.
 Piscium examina. Plin. lib. 31. cap. 1. 2.
 Pullorum examina. Lucret. lib. 5. 274.
 Vatum examina. Stat. 5. Sylu. 3. 57.
 Apibus & multo examine abundare. Virg. 4. Georg. 28.
 Prima examina noui reges ducant. Virg. 4. Georg. 5.
 Apes examina condunt. Virg. 2. Georg. 91.
 Taxos examina fugiunt. Virg. 9. Eclog. 6. Nam taxis pastæ
 apes, mel amarissimum faciunt. Seruius.
 Ludum examina. Virg. 4. Georg. 21.
 Pendet examen ramo frondente. Virg. 7. Aeneid. 14.
 Regere examen. Horat. 1. epist. 20. 5.
 Resonant examina è quercu. Virg. 7. Eclog. 3.
 Sridula examina. Claud. 7. Paneg. 77.
 ¶ Examen, stylus est in lance, siue strigera, qui eò exit, quò pon-
 dus seuergit. Virg. lib. 12. Aeneid. 145.
 Iuppiter ipse duas equato examine lances
 Sustinet, &c. Plin. lib. 17. cap. 22. 6. Inæquali examine.
 Hæc autem bilancis seu stateræ lingua, ab alijs æquamentū,
 ab alijs libramentum, ab alijs æquilibrū & trutina dicitur.
 Improbum examen in trutina castigare. Pers. Satyr. 1. 1. Hic
 pro ipso ponderandi usū accipitur.
 Examen, metaphoricè, iudicij inuestigatio, inquit Festus.
 Vite examina poscere. Stat. 3. Syl. 3. 4.
 ¶ Exammo, examinas, pen. corr. (ἐξαμύνω) Examinare, ueluti
 uelut examinare, Seruari, & ueluti ponderare. Plin. epistol.
 167. 1. Examina singula uerba, & expende. Cic. 2. de Orat.
 87. Ad ea probanda, que non aurificis statera, sed quadam
 populari trutina examinantur. Idem pro Plancio, 64.
 Herbas examinare. Ouid. 14. Metam. 54.
 Diligenter examinare uerborum omnium pondera. Cicero in
 Oratore, 14.
 Malè uerum examinat omnis Corruptus iudex. Horat. 2.
 Seru. Satyr. 2. 2.
 Examinare dicuntur apes: id est, uernare. Col. lib. 11. cap. 14.
 Ab exortu Vergiliarum ad soljstium examinant aluei.
 ¶ Examinatio, onis, Verbalis. Hinc Examinatio ciuilis apud
 risconsultos, pro iudicium pruatum, ac pecuniarium. Vlp.
 l. 1. §. 3. ff. de abig. Qui pecora, de quorum proprietate fa-
 ciebat controuersiam, abegit, ad examinationem ciuilem
 remittendus est.
 Examo] examias, pen. corr. (ἐξαμύνω) examinare, Valde a-
 mare. Plaut. Truc. 6. 22.
 Vi ego me ruri iam examauerim, patulum moueri.
 Exampeus] Scythiæ fons, Herodotus lib. 4. Inter Borysthe-
 nen & Hypanim flumina, locus est nomine Exampeus, ex
 quo hic amarus fons ortum habet & nomen.
 Examurcari] ἐξαμύρειν, oleum dicitur, quando ab amur-
 ca defecatum sit. Apuleius lib. 4. Ac dum caelestis uaporis
 flammis examurcatur.
 Examusim] Aduerbium (ἐξαμύσιμος) Regulariter, in-
 quit Festus, uel, ut ait Nonius, examinit ad regulam, rectè
 & castigatè, Plaut. Mench. 2. 4. 8.
 Vt hanc rem uobis examusim distitem. Idem Amph.
 8. 212.
 Ne ista ædopol, sic hæc uera loquitur, examusim est optima.
 Ibidem, 16. 42. Hic examusim rem enarrat.

Exantlo]

Exantlo] vide Exantlo.
 Exang] lus] ἐξαγγέλλω, Cælio citant, Angelum esse scribit
 Ammonius eum, qui extrinsecus quidpiam nunciat: Exan-
 gelum, qui que uisus sunt extimis prodit, quem Diangelum
 Thucydides uocat. Antangelum, qui ex se nunciat, non ab
 alio missis.
 Exanguis] & hoc exangue (ἀναιμα) Quod est sine san-
 guine. Cic. Verr. 10. 1. Ne deniq; etiâ exanguū corpora mor-
 tuorum, ne mæror, &c. Liu. 3. bel. Pun. 68. Propè exan-
 guis ruina superincidentium.
 Exanguis atq; esuans. Cic. de Arusp. resp. 1.
 Exanguis & confectus. Cic. pro Sest. 68.
 Exanguis & mortuus condidit. Cic. in Pisonem, 70.
 Metu exanguis. Ouid. 9. Metam. 45.
 Visu exanguis. Virg. 2. Aeneid. 43. Id est, perterrefacti.
 Acerui occisorum exanguis. Claud. 7. Paneg. 95.
 Animæ exanguis, Mortuorum animæ. Ouid. 10. Metam. 9.
 Artus exanguis. Senec. Herc. furent. 6. 16. Lucret. lib. 3. 145.
 Immissa morte exanguis cateruæ. Lucan. 2. 41.
 Color exanguis. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 11.
 Corpora exanguia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 7.
 Corpus frigidum, exangue. Quint. in Proem. lib. 6. 11.
 Corpus exangue reddere sepulchro. Virg. 2. Aeneid. 109.
 Cuminum exangue, quod pallidos homines efficit. Horatius 1.
 epistol. 20. 4.
 Humore exanguis genæ. Cic. 3. Tusc. 45.
 Herbe exanguis. Ouid. 4. Metam. 54.
 Homo eneruatus atq; exanguis. Cic. pro Sest. 18.
 Horror exanguis. Claud. 2. in Rufin. 26.
 Membra exanguis. Sil. lib. 7. 137.
 Morbus exanguis. Ouid. 15. Metam. 126.
 Populus exanguis. Stat. 12. Thebaid. 5.
 Se. æstus exanguis. Lucan. lib. 1. 70.
 Tumuli exanguis. Claud. 3. de raptu Proserp. 69.
 Umbra exanguis. Virgilius 6. Aeneid. 80. Id est, animæ mot-
 tuorum.
 Exanctus] exanctus, exanctus: & hic & hæc Exanctus, &
 hoc exanctus, pen. corr. (ἐξάνκτος) Id est, mortuus
 & anima carens. Liu. lib. 8. Vi uno istu exanctè equo præ-
 cipitaret. Virg. 6. Aen. 30.
 Exanctumq; auro corpus hendeat Achilles.
 Exanctus, Exterritus, & ueluti per animi deliquium confter-
 natus. Virgilius 4. Aeneid. 135.
 Audijs exanctis, trepidiq; exterrita cursa, &c.
 Pavidus & exanctus. Horat. 2. Seru. Satyr. 6. 23.
 Artus exanctus. Ouidius 2. Metam. 68. Idem 1. Amor. 7. 11.
 Exanctus artus & membra tremantia uidi.
 Sternitur, exanctusq; tremens procumbit humi bos. Virgilius
 5. Aeneid. 5. 96.
 Corpus exanctus. Quint. lib. 4. cap. 2. 9.
 Lingua exanctus. Ouid. 11. Metam. 11.
 Pallor exanctus. Stat. 12. Thebaid. 147.
 Umbra exanctus. Ouid. in l'bin. 29.
 Vultus exanctus. Lucan. lib. 2. 6.
 Decidit exanctus. Virg. 5. Aeneid. 103.
 ¶ Exanimalis, & hoc exanimale, penult. prod. (ἀναπερινός)
 Quod animâ eripit, uel quod est sine anima. Plaut. Rud. 6. 3.
 Ita malè uiuo, ita malè in pectore
 Sunc curre exanimales. Idem Bacchid. 19. 7.
 ¶ Exanimio, exanimas, pen. corr. (ἐξαμύνω) Examinare, ueluti
 uelut examinare, Ab animo deductum, Perterrere, perturba-
 re. Plaut. Cist. 55. Terent. And. 1. 5. 17.
 Oratio hæc me miseram exanimauit metu. Cic. ad Pæ-
 lum, 9. 15. 7. Miraris me tanta perturbatione ualetudinis

tuæ tam grauitè exanimatum fuisse?
 Exanimare aliquem metu. Terent. And. 1. 5. 16.
 Metuentes uerba exanimantur. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.
 Te metus exanimant iudiciorum atq; legum. Cic. in Parad. 21.
 Auidos uicium sumus ut ægròs exanimat. Horatius 1. Seru.
 Satyr. 4. 26.
 Timentem exanimat. Lucan. lib. 8. 2.
 Aliquem exanimare & inflare, cōtraria. Horat. 2. epist. 36.
 ¶ Exanimare, ab Anima, Occidere, necare, Anima priuare.
 Curtius, Multos exanimauit rigor insolitus niuis, multos uē
 aduisti pedes, plurimorumq; oculus præcipue perniciabilis
 fuit. Gcl. lib. 3. cap. 15. Anus repente filio uiso, copiæ atque
 turba, & quasi ruina incidentis inopinati gaudij, oppressa
 exanimataq; est. Cæsar 6. bel. Gal. 112.
 Exanimare, & interimere. Cic. pro Milone, 71.
 Graui uulnere exanimari. Cic. 2. de Fin. 155.
 ¶ Exanimatus, Particip. (ἐξαμύντος) siue Nomen ex Participi
 pio, Timore conturbatus. Cic. 3. Verr. 4. 6. Hæc ubi filio nun-
 tiata sunt, statim exanimatus ad ædes contendit. Terentius
 And. 1. 10. 4. -ibi tum exanimatus Pamphilus,
 Bene dissimulatum amorem, & celatum indicat. Idem
 Phorm. 3. 33.
 — Quam ego nunc intus socio esse exanimatam metu.
 Dolet exanimatus. Stat. 3. 3. Sylu. 1. 10.
 Conscientia peccati nutus atq; exanimatus, ac uix uiuus. Cicero
 4. Verr. 137.
 Nulla conscientia exanimatus. Cic. pro Milone, 45.
 Agmina exanimata. Virg. 5. Aen. 160.
 Pectora bello exanimata replere. Stat. 4. Theb. 152.
 Verba exiliter exanimata: quibus opponuntur inflata & anhe-
 lata. Ci. 3. de Orat. 23. Nolo uerba exiliter exanimata exire,
 nolo inflata et anhelata grauius. Ex animata, id est, inflata.
 ¶ Exanimatio, Verbalis (ἐξαμύνσις) Est quæ metū subsequitur,
 & quasi comes est pauoris, ut ait Cicero 4. Tusc. 30. Eft.
 Offic. 183. Ne in perturbationes atq; exanimaciones inci-
 damus.
 ¶ Exanimatus, ab Anima, Mortuus. Liu. lib. 22. Vnam in ipsa
 porta sospite filio repente oblato, in cōspectu eius expra-
 se ferunt: alteram, cui mors filij falsò nuntiata erat, mœstam
 sedentem, ad primum cōspectum redentis filij, gaudio
 nimio exanimatam.
 Corpora exanimata. Lucret. lib. 6. 253.
 Exanctio] exanctus (ἐξάνκτος) exanctus, Ab Ex, & Sanies, sa-
 niæ, compositum uerbum: significat sanietem & uirus expra-
 mere. Celsus lib. 5. cap. 27. Sal quoque bis, præcipueq; ri
 quod canis fecit, medicamentum est, si manus uulnere impo-
 nitur, superq; id duob. digitis uerberatur: exancti enim. Col.
 lib. 12. cap. 47. 9. Patitur autem nonnunquã tota nocte, &
 postero die pondere pressam baccam uelut exancti: tum,
 &c. Alij scribunt Exanctio,
 Exanthemata] ἐξανθήματα, A' medicis appellantur tumo-
 res siue papule per totam cutem efflorescentes, præcipue in
 pueris, idq; beneficio naturæ, corporis profunda expurgan-
 tis. Horum duo sunt genera, Sublimia, quæ cutem in mani-
 festum attollunt tumorem, eamq; exulcerant, & prurium exci-
 tant. Vulgò Variola dicuntur, quod maculis per totū cor-
 pus sparsis, uarijs cutem inficiant coloribus.
 Exantlo] exantlas (ἐξάνκτος) exanctus, Exhaurire, A' uer-
 bo Græco ἐξαντλάειν, quod exhaurire significat. Plautus Sit-
 chō. 4. 116.
 Ne iste ædopol unum poculo pauillulo
 Sæpe exantlauit submetrum scitissimè,
 k 4 Exantla

Exantlari, Persici, Pacuvius Peribora, Non potest Menalippe hic sine tua opera exantlari clauos. Nonius.

Exantlare, Perpeti uel superare. Plautus Amphit. 15. 20, -pertolerarem uitam, cladesq; Exantlarem impatibilibus. Lucil. lib. 30. Quantasq; modo erumnas, quantosq; labores exantlaueris. Cic. 4. Acad. 94, Credog; Clitomacho ita scribenti, Hercules quendam laborem exantlatum à Carneade Idem 1. Tusc. 19. 4. Idem 2. de Diuin. 98, Tot non ad Troiam belli exantlauimus annos.

¶ Exantlatum, a, um, Partic. (ἐξαντλαμένω) Cic. 4. Acad. Credog; Clitomacho ita scribenti, Hercules quendam laborem exantlatum à Carneade.

Exaptus] Adiectiuum (ἐπινομήσις) pro Valde aptus: ut, Brachia exapta ualidis lacertis. Id est, aptata & coniuncta. Lucretius lib. 4. 167.

Exarchiatri] ἑξαρχία, Qui Archiatri dignitate defuncti sunt, in l. 6. C. de Professoribus. & Medic. lib. 10. Cod.

Exardeo] exardere, exarsit, exarsum (ἐπιπύρομαι) exardere, Valde inflammatum esse. Cic. de Amicit. 65, Nisi quaedam admodum intolerabilis iniuria ita exarsit, ut neq; rectū, neq; honestum sit, neq; fieri possit, ut non statim alienatio, disjunctioq; faciendū sit.

Artius exarsit. Cic. 1. de Diuinat. 115, Inest igitur animis praesagio extrinsecus iniecta, atq; inclusa diuinitus: ea si exarsit a. rius, furor appellatur. Ouid. 2. de Arte, 71.

Grauius exarsit. Id est, iratus est. Cic. 3. de Orat. 3.

Ad liberatis recuperandae cupiditatem exarsisse. Cicero 11. Philip. 290.

Ad spem libertatis exarsimus. Cic. 4. Philip. 16. 3.

Contra aliquem exardere. Cic. 5. Tusc. 121.

In omni genere amplificationis exardere. Cic. in Orat. 55.

Exardere in iras. Mart. lib. 1. 9.

Cupidine exarsit nouae formae. Ouid. 4. Metam. 70.

Exardere ira & indignatione: hoc est, ueluti excandescere. Liuuius 5. bel. Maced. 120. Cic. 4. Verr. 33, Exarsit iracundia ac stomacho. Plin. lib. 33. cap. 13. Ouid. 13. Metam.

Sibilis uulgi exardere. Cic. Att. lib. 2. 36. 2.

Exarsit admiratio. Plin. lib. 37. in Procemio, 2.

Exarsit ambitio magis quam unquam aliis. Liuuius 5. bell. Macedon. 30.

Exarsit dies. Martialis. lib. 3. 25.

Exarsit dolor, uigere illi ut nos loco mouerent. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 4.

Dolor exarsit in imis ossibus. Virg. 5. Aeneid. 35.

Ignes exarsere animo. Virg. 2. Aeneid. 125. Ignis, ira.

Repente ista importunitas inauditi sceleris exarsit. Cicero pro Sylla, 56.

Tota Italia desyderio libertatis exarsit. Cic. 10. Philip. 283.

Tempus illud exarsit ad innocentiam periculum. Cicero pro Rabirio Posthum. 9.

¶ Exardescere, exardescis (ἐξανθίζω) exardescere, Ardentem fieri. Cic. 2. de Orat. 103, Nulla materies tam facilis ad exardescendum, quae nisi admoto igni, ignē concipere possit. Plin. lib. 18. cap. 25. 5.

Excipere flammam & exardescere. Cic. de Arusp. resp. 4. 2.

Ad aliquid, aut ad aliquem exardescere. Cicero 3. Verrin. 43. Id est, amore capi.

Iracundia exardescere. Cic. Lentulo, lib. 9. 77.

Amor exardescit. Cic. de Amic. 83.

Exardescit ira. Cic. 2. Tusc. 98.

Exardescit admirabilis quaedam beneuolentia magnitudo. Cicero de Amicit. 29.

Exareno] exarenas, penult. product. (ἐξαρῆσις) exarena-re, Expurgare, & arenulas igni uel aliter auferre ex are,

quod quidam Exsquammare dicunt. Plinius libro 33. capite 2. 23. Postea exarenatur, an satis decoctum sit splendore deprehendit, iterumq; exhalatur igni, & c. De are inaurando loquitur.

Exareo] exares, pen prod. sine Exaresco, exarescis (ἀραιώνω) exarescere, Siccum esse, sine fieri.

Exarescere ex amore. Plaut. Mil. lib. 10. 46.

Exaruit diuturna miseria filius. Cic. ad Att. lib. 10. 205. 6.

Exaruerunt amnes. Cic. in Pisonem, 64.

Sole & uento penitus sicari & exarescere. Columell. libro 3. capite 11. 2.

Exarescere siti. Cic. de claris Orat. 8.

Lachryma diuturna miseria exarescunt. Cicero Attico, libro 10. 205. 5.

Facultas orationis exaruisse dicitur. Cic. Pato, lib. 9. 18. 5.

Exaruit uetustate opinio. Cic. 3. Tusc. 128.

Exaruerunt orationes Galbe. Cic. de claris Orat. 41. Id est, iam non uigent propter antiquitatem quam redolent.

Vetus urbanitas exaruit. Cic. Curionis, lib. 7. 32. 3.

¶ Exaresio, pen. prod. exaresis (ἐξαρῆσις) exaresieri, Aridum fieri: ut de fisco marino dicit Plin. lib. 26. cap. 10. 9.

Exargentare] in pecuniam redigere significat. Ex Alciato.

Exarmo] exarmas (ἀρμάζω) exarmare, Armis spoliare. Suet. in Domitiano, cap. 15, Mineruam, quam superstitiosē colebat, somnauit excedere sacrario, negantemq; ultra se eum ueri posse, quod exarmata esset à Ioue. Tacit. lib. 17. Longinuum manibus coercent exarmantq;.

Exarmare ducem. Stat. 6. Thebaid. 69.

Legiones exarmare. Tacit. lib. 18.

Exarmare nauem, Armamentis spoliare. Papinianus in l. 1. ad LRhod. de iactu. Budeus.

Exarmare accusationem. Plin. lib. 3. epistolarum metaphoricās dixit, pro Debilitare & infirmare. Budeus.

Exarmare feras: hoc est, dentes, unguis, uel alia noxia membra eis adimere. Vnde exarmata bestia, pro cicuribus & mansuetis ponitur. Lamprid. in Helio. Habuit leones & leopardas exarmatos in delicijs, & c. Budeus.

¶ Exarmatus, Partic. (ἀρματός) Stat. 3. Theb. 61, -pallentes agar exarmatus ad umbras. Sil. lib. 11. 62.

Aequor exarmatum. Claud. epigram. 31. 1.

Exaro] exaras, pen. corr. (ἐξαράω, ἀναξαράω) exarare, Arare, aut perfecte arare.

Exarare frumentum: hoc est, aratione percipere quantum frumenti pro ducere possit ager unus, Cic. 5. Ver. 7. 3. ibidē, 36.

Haec literae, Indices, L. Metelli, quas audistis, hoc quantum est, ex Sicilia frumenti hornotini exarauerunt. Idē 7. Ver. 78.

Exarare radices. Plin. lib. 17. cap. 8. 4.

Exarare, per translationem, significat scribere. qui enim stylo scribunt in codicillis, hi quasi sulcos instar aratorum ducere uidentur. Cic. Att. lib. 12. 23. 1, Vndecimo die postquam à te discesseram, hoc literularum exaravi egrediens è uilla ante lucem. Plin. epist. 12. 4. lib. 7, Perquam exiguo temporis momento, id ipsum, quod me ad scribendum sollicitauerat, his uersibus exaravi. Cic. ad Att. lib. 13. 290. 1, Ante lucem quum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera exaravi nescio quid ad te, & ante lucem dedi.

Notas exarare. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 18.

Sepulchra exarare. Cic. 2. de Legib. 9. 2.

Senectus frontem rugis exarat. Horat. Epod. 8. 1.

Exaratus deus: id est, arando effusus. Cic. 2. de Diuinat. 76. Et paulo post, 121. de Tagete.

Exactio] exactias (ἐξαίσιος) exactiare, Dedolare, disponere, dolabra & ascia parare, nondum tamen expolire. Exactum

sciatum dicitur quod iam affectum est, quanquam nondum confectum sit. Vulgo Esbochare uocant artifices. Budeus.

Exactiare, per translationem, pro rudi Minerua expolire, dixit Plaut. Aflin. 7. 10. 4.

Iam hoc opus est exactiatū. Id est, iam fieri coeptū est.

Exactero] exacteras, pen. corr. (ἐξαίσιος, ἀναξαίσιος) exactiare, Asperitorem facere. Plin. lib. 23. cap. 4. 4, Fauces exacterat, & uenena omnia herbetat. Varro 1. de Re rust. cap. 5. 2, Id sit è tabula lapidibus aut ferro exacterata.

Exacteratae arteriae. Plin. lib. 22. cap. 2. 4. 5.

Exacteratae fixo. Sil. lib. 4. 4.

Concussus Triton exacterat undas. Ouid. 2. Amorū, eleg. 11. 6.

Idem 5. Metamor. 2.

Exacterare rem uerbis. Quint. lib. 4.

Exacterare, pro Concitare & irritare. Col. lib. 9. ca. 15. 3. Cels. 1. 1. q. 1. q. 1. sunt quae exacteratura eorum animos sunt, optimum est ea eorum nouitate subrahere.

Exacteratus animo. Liu. 8. bel. Pun. 130.

Comprimere, ac sedare exacteratos. Liu. lib. 2. Decad. 5.

Exactio] exactias (ἐξαίσιος) exactiare, Idem quod Satiare. Liu. 8. bel. Maced. 249, Pop. Rom. ne morte quidem P. Scipionis exactiari, nisi & ipsius fama sepulti lacereur.

Ensis exactiare cruore. Sil. lib. 7. 108.

Corda exactiata cruore. Sil. lib. 16. 109.

Clade domus exactiata. Ouid. 8. Metam. 109. De Diana.

Exacturo] exacturus, pen. corr. (ἐξαίσιος, ἀναξαίσιος) exacturare, Idem quod Saturare.

Exacturare animum alicuius supplicio, & c. per translationem. Cic. 7. Verr. 53.

Dolor em exacturare damnis. Stat. 6. Thebaid. 17.

Exactur animus tela. Stat. 9. Thebaid. 35.

Oculus exacturata. Stat. 6. Thebaid. 35.

Exacturata libido. Cic. 5. Tusc. 143. de Sardanapalo.

¶ Exacturandus (ἐξαίσιος, ἀναξαίσιος) Ouid. 5. Metam. 4, Sed quae uisceribus ueniebat bellus ponti Exacturanda meis.

Exacturo] Vide Exauthoro.

Exaudio] exaudis, exaudiui, exauditum, pen. prod. (ἀναξάω, ἀναξάω) exaudire, Idem quod perfecte audire, ut, Exaudire uocem alicuius. Varro 1. de Re rust. cap. 9. 2. Cic. ad Atticum, lib. 4. 77. 3, Dic, oro te, clarus: uix enim mihi exaudisse uideo.

Attendere & exaudire. Cic. in Orat. 109.

Vi idē omnes exaudiāt, uoce clarissima dicā. Cic. pro Sylla, 25.

Quae exaudio, dissimulare non possum. Cic. 4. in Catil. 86.

Exaudire clamorem. T. rent. Hecyra.

Hinnitum equi exaudire. Cic. 1. de Diuinat. 126.

Tacite mentis exaudi preces. Senec. Hippol. 5. 10.

Supplicis exaudi preces. Ouid. 13. Metamorph. 183. Idem 2. de de Ponto, eleg. 9.

Verba exaudi mea. Senec. Hippol. 12. 4.

Voces aliquorum exaudire. Cic. 1. in Catil. 16.

Vota & preces alicuius exaudire dicitur Deus. Virg. 1. Aen. 32.

¶ Exauditus, pen. prod. Partic. (ἐξαίσιος, ἀναξαίσιος) Author ad Heren. libro 2. 38.

Clamores exauditi. Cic. lib. 1. 9. 7.

Monitor non exauditus. Horat. 1. epist. 21. 3.

Vota exaudita parentis. Stat. 11. Thebaid. 123.

Vox exaudita per lucos. Virg. Georg. 9. 6.

Vox naturae exaudita. Cic. 1. de Finib. 108.

Exaugere] exauges, exauxi, exaugium (ἐξαύγω) exaugere, Valde augere. Plaut. Stich. 5. 9, -egenti Here subueni, benefacti maiorum tuorum exauge.

Exaugere animum alicuius. Terent. Heaut. 2. 2. 3,

117

Exauguro] exauguras, pen. corr. (ἐξαύγωμαι) exaugurare, Ex sacro propheant reddere: cui contrarium est Inaugurare. Solebant enim ueteres etiam sua templa augurij sanctiora reddere. Liu. ab Vrbe, 240, Et ut libera à ceteris religionibus area esset tota Iouis, templiq; eius quod in edificaretur, exaugurare sana sacellaq; statuit: quae aliquot ibi à Tatio rege primum in ipso difformine aduersus Romulum pugnae uota consecrata, inaugurateq; postea fuerant. Inter principia condendi huius operis mouisse numen ad iudicandum tanti imperij molem traditur deos. Nam quum omnium sacellorum exaugurationes admitterent aues, in Termini sacello non addidere. Id est, quum omnibus sacellis alijs felix augurium preberent, & subsisterent.

¶ Exauguratio, Verbale (ἑξαυγυρία) Vide in Exauguro.

Exaustico] exausticas, pen. corr. exausticauit, exausticatus (ἐξασθίζω) exausticare. Plaut. Capt. 12. 108, Exausticauit ex unculis, nunc in celligō Redausticandum hunc esse in catenas denuo. Id est, malo auspicio huc processit, utq; qui à unculis, in quibus erant, initium uic cepit: propterea redausticare, hoc est, regredi in catenas, quasi iterum auspiciandum, & felicitiorum uiam inceptandam mihi necesse uideo.

Exauthoro] exauthoras, pen. prod. (ἐξαυθόρω) exauthorare, Authoratum & adstrictū dimittere, & abire finire, & suo arbitrio reddere: id quod cura ignominiam fieri potest. Liu. lib. 8. ab Vrbe, 176, Sine comatu uagī milites in pacato, in hostio errent, immemores sacramenti, licentia sola se ubi uelim, exauthorent. Idem lib. 6. bell. Macedon. Postero die concione aduocata de rebus ab se gestis quum differuisset, milites exauthoratos dimisit. Idē lib. 5. bel. Pun. 111, Vclut exauthoratos morte ducis, ab signis decessit. Vlpianus interpretatur exauthorare, insignia militaria detrahere, quod cū infamia conficitur, ut est apud Lampridium in Alexandro, qui de exauthorata una legione loquens, ita inquit, Quum nihilominus post ista fremerent, exclamauit, Quirites discedite, atq; arma deponite. mirando exemplo, depositis armis, depositis etiam sagulis militaribus, non ad castra, sed ad diuersoria uaria discesserunt. Et paulo post, Eam tamen legionē quam exauthorauerat, & c. loco suo restituit. Ex Budeo.

Additur solam interdum ablatius bello aut armis: quia per translationem alijs quoq; rebus dicitur quis exauthorari. Quintil. Declam. 3, Pater huius post fructum iugurthā exauthoratas bellis manus rustico labore subigit.

Exbalisto] exbalistas (ἐξβαλίστω) exbalistare, Balista deijcere cere. Exbalistare, Decipere. Plaut. Pseud. 8. 12, Nam inimicū ego hūc cōmunē, meū atq; nostrorū omniū Ballionem exbalisto lepidē. Antiquum, & inusitatum.

Excaco] excacas (ἐξεκάζω) excacare, Idem quod Cecare, & oculos eruere. Plin. lib. 17. cap. 22. 7, Quidam tunc excacāt eum supina sulce auferendo oculos. Idem lib. 20. cap. 18. 4. de papauerē.

Excacare aliquem, per translationem. Cic. 4. Acad. 132, Num ergo is excacat nos, aut orbat sensibus?

Limus uenas excacat in undis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 24.

Excalceo] excalceas (ἐξκαλέω) excalceare, Calceos detrahere. Suet. in Vitell. cap. 2, Claudium uxoris libertisq; addidit, ne qua non arte demeretur, pro maximo minere à Messalma petijt, ut sibi pedes preberet excalceandos. Martialis. lib. 12. 84, Excalceatus ire coepit ad cœnam.

¶ Excalceor, pro Excalceo, antiquum. Varro Pseudolo. Nam in oppido, quae est ad Apollinis, & quae ibi ad Herculis introcat, nemo se excalceatur. Antiquum.

Excalcaficio] sine Excalfacio, excalfacis, detracto e ante f, excala-

exc. affecti, pen. prod. excausati (ἐκασφαινω) excausare, Vehementer causare. Plin. lib. 21. cap. 20. 4. Vrinus magis excausati, quam crocum ipsum. Ibidem, cap. 21. 4.

Excausare algores. Plin. lib. 22. cap. 23. 6.

Excausatio, pen. prod. excausis, excausari, pen. cor. Plin. lib. 24. cap. 7. 6. Quum quid sicari excausari opus sit.

Excausatio, Verbalet (ἐκασφαινω) Plin. lib. 31. cap. 9. 8.

Excausatorius, Adiect. (ἐκασφαινω) ut, Excausatoria rosa, quae excausati. Plin. lib. 21. cap. 13. 10. Et, Excausatoria uis, idem. lib. 23. cap. 4. 9.

Excausatio] excausis, excausis, excausatum, (ἐκασφαινω) excausare. Idem quod Scalpere. Cato cap. 18. 1. de aedificatione torcularis, Arbores crassas pedes duos, altas pedes nouem, cum cardinibus: foramina longa pedes tres semis, et excausata digitos sex. Quintilianus libro 3, Excausare signum ex molari lapide.

Excandefacio] excandefacis, pen. corr. (ἐκασφαινω) excandefacere, Aliquid ita incendere et inflammare, ut albiu can didum uideatur.

Excandefacere annonam, per metaphoram. Varro 3. de Re rust. cap. 2. 12. Id est, incendere et reddere cariorem annonam.

Excandefacio, excandefacis, excandui (ἐκασφαινω, ἐκασφαινω) excandefacere, Vehementer incendi, inflammariq. Cato de Re rust. cap. 95. Nam si in testo coquas, quum bitumen et sulphur additum est excandefacet.

Excandefacere, irascitur etiam ad iram, quod ea uelut igne animus incendatur. Col. lib. 7. cap. 12. 5. Vt nonnunquam etiam confertos iratus intucantur, semper excandefacant in exteros. Caelius Ciceroni, lib. 8. 12. 5. Id postquam rescijt, excanduit. Plin. epist. 90. lib. 4.

Ira excandefacere. Cic. 4. Tusc. 65.

Verbis excandefacere. Quint. lib. 5. cap. 10. 45.

Excandefacientia, huius excandefacientie (ἐκασφαινω) ab Apuleio de dog. Platonis, appellatur ea animi pars, quae irritabilis est, habens domicilium in corde: quam alio nomine irascientiam nominat. Cic. lib. 4. Tusc. 26. Libidini, ira, excandefacientia, odium, inimicitie, discordia. Ibid. 32. Excandefacientia autem fit ira nascens, et modo existens.

Excanto] excantas, (ἐκασφαινω, ἐκασφαινω) excantare, Idem quod incantare. Plin. lib. 28. cap. 2. 18. Qui fruges excantasset. Plaut. Amph. 15. 71.

Præstigator forte aut ueneficus
Hanc excantat tibi familiam. Cato cap. 160. Luxum siquod est, ut excantes: hac cantione sanum fiet.

Excantare: Id est, cantionibus et loco aliquo euocare. Proper. lib. 3. eleg. 3. 10.

Vt per te clausas sciat excantare puellas, etc. Horat. Epod. 5. 9.

Que sidera excantata uoce Theffala,
Lunamq. caelo deripit.

Excantare, Excludere, inquit Nonius. Plaut. Bacch. Nam credo cuius excantare cor potest. Lucilius Satyr. lib. 2. Quae ego nunc Aemyllo præcanto, atq. exigo, atq. excanto. Varro Eudemionibus. Vbi uident se cantando ex ara excantare non posse, deripere incipiunt. Antiquum.

Excarnifico] excarnificas, pen. corr. (ἐκασφαινω) excarnificare, A carnifice. Suet. in Vitell. Apud Gemonias minutissimis ictibus excarnificatus atq. confectus est. Cic. 3. de Nat. deor. 116. Anaxarcum Democriteum à Cyprio tyranno excarnificatum accepimus.

Excarnificare, per translationē excruciare. Ter. Heaut. 4. 6. 9.

Huiusmodi mihi res semper commiscere ubi me excarnificas.

Excauo] excauas, pen. corr. (ἐκασφαινω) excauare, Idem quod cauare. Cic. 6. Ver. 54. Erat etiā uas uinariu ex una gema

ma pergrandi, trulla excauata cum manubrio auro. Varr. 3. de Re rust. cap. 5. 13. Et natailia sunt excauata anatum stabula. Plinius lib. 10. cap. 33. 3.

Excauatio, Verbalet (ἐκασφαινω) Senec. 4. Natu. quest. Stillitidij casus lapidem cauat: et haec ipsa excauatio rotunda fit.

Excedo] excedis, pen. prod. excessi, excessum (ἐκασφαινω) excedere, Egredi significat, teste Festo.

Abire, excedere, euadere, erumpere. Cic. 2. in Catil. 25.

Excedere acie, praelio, uel è praelio, et ex acie. Liu. 4. ab Vrbe, 123. Caesar 4. bel. Gal. 50. 2. Ibid. Liu. 2. ab Vrbe, 81.

Excedere de medio. Terent. Phorm. 5. 8. 74. Id est, mori.

Excedere ex loco: id est, inori. Terent. And. 4. 5. 21.

Mane, caue quoquam ex isthoc excessis loco.

Excedere è uia, uel ex uia. Caesar 5. bel. Gal. 71.

Ex urbe excedere. Cic. 1. Philipp. 6.

Excedere extra. Cic. de Vniuers. 20.

In locum aliquem excedere. Cic. in Salust. 11.

Excedere in certam. Liu. 4. bel. Maced. 115.

Caelo excedit lucifer. Ouid. 11. Metam. 115.

Excedere domo. Caesar 4. bell. Gall. 510.

Excedere finibus. Caesar 4. bel. Gall. 530.

Finibus, prouincia excedere. A finibus Pollid Ciceroni, li. 8. 32. 13.

Foribus excedere. Ouid. 4. Metam. 17.

Muros patrios excedere. Lucan. lib. 1. 100.

Paria excedere. Virg. 1. Aeneid. 73.

Pugna excedere. Virg. 5. Aeneid.

Excedere quatuordecim dies morbus dicitur. Cels. lib. 3. ca. 23.

Regione uariu excedere. Virg. 2. Aeneid. 157.

Regnis excessit auitis. Virg. 3. Georg. 46.

Excedere Roma, uel Italia. Liu. 2. ab Vrbe, 59. Caesar 8. bell. Civil. 43.

Sedibus nefandis excedere. Stat. 11. Thebaid.

Tectis excedere. Ouid. 2. Metam. 151.

Terra scelerata excedere. Virg. 3. Aeneid. 12.

Excedere urbe. Cic. ad Brutum, 15. 6.

Excessit mihi etas ex magisterio tuo Plaut. Bacchid. 2. 40.

Excedit è corpore animus. Cic. 1. Tusc. 40.

Excessit annos decem Colum lib. 6. cap. 21. 1. Plinius epist. 25.

a, Annum tertium et octogesium excessit in altissima tranquillitate.

Excedit in eum annum: hoc est, reducuntur et ueluti excedit ita tr. insuntur ex uno anno in alium. Liu. 10. bel. Pun. 115.

Censu excedere. Stat. 3. Syl. 3. 30.

Excessit ex corde cura. Terent. Hecyra, 3. 1. 12.

Excessit dominatus, et Alius exortus, contraria. Cicero in Parad. 51.

Excedere ex ephēbis. Terent. And. 1. 2. 24.

Excedit fidem impudens cura, qua, etc. Plin. lib. 28. cap. 5. 17.

Eidem excessit summa tuorum meritorum. Ouid. 7. Metam. 33.

Excedunt quadragenos denarios librae. Plinius lib. 13. cap. 3. 1. de unguentis.

Non excedunt in modium uicenas libras. Plin. lib. 18. cap. 7. 16.

Excedit magnitudine in faba. Plin. lib. 12. cap. 5. 2.

Excessit è memoria. Liu. 6. bel. Pun. 65. Id est, oblitus sum.

Metum excessere mea bona. Ouid. 6. Metam. 40.

Excedere modum. Liu. 3. ab Vrbe, 278. Idem 6. bel. Pun. 101.

Multa alia eiusdem generis, alia uera, alia assimilata, admirationis humane in eo iuuenē excesserant modum.

Olympus excedit nubes: id est, caeli est supra nubes. Luc. 2. 55.

Excedere officium. Plin. epist. 264.

Note excessere de peffore. Ouid. 6. Metam. 134.

Pestes excedunt. Virg. 6. Aeneid. 148.

Pudorem in sum excedere. Stat. 5. Sylu. 5. 12.

Excedere ex pueria. Cic. pro Archia, 2.

Excessit

Excessit res ad publicam querimoniam. Liu. 5. bel. Pun. 5.

Excessit aurium sensum. Plin. lib. 2. cap. 3. 1.

Excedere uita, uel è uita, pro Mori. Cic. de clar. Orat. 39. Ibid. 142. Sed ad eos, si placet, qui uita, excesserunt, reuertamur.

Idem 9. Philip. 258. Et de Amicit. 11.

Excedere è uita, et Manere in uita, contraria. Cicero 3. de Finibus, 92.

Excedere, absolute. Cic. Post reditum in Senat. 53. Quo quidem tempore quum is excessisset, qui cadi et flammæ uobis auctoribus resisterat, etc.

Excedere, pro exire, effluere. Cels. lib. 7. cap. 14. ad finem, de uitijs umbilici, Neq. id facit, sed alius quocq. ei ducenda est, quò facilius omnia quae excesserunt, intra alium confidant.

Excessus, huius excessus (ἐκασφαινω) Verbalet ut, Excessus è uita. Cic. 3. de Fin. 91. In his et excessum è uita, et in uita manentem. Idem 1. Tusc. 43.

Excessus, Absolute, pro morte positu inuenitur. Cic. lib. 1. de Legib. Certè non longè à uitis edibus in ambulans, post excessum suum Romulus Iulio Proculo dixit se deum esse.

Excessus uocabulum Alcidius in Patergis monuit, ueteres pro digressione quadam accipere: uel quò quis altius rem petit: uel quum capta occasione aliquid extra argumenti dicitur. Vfus est Marcell. in Liam dubitari nõ potest. ff. de her. instit.

Excello] excellis, excellenti, excelsum (ἐκασφαινω, ἐκασφαινω) excellere, Est, ut ait Festus, in altu tollere.

Excellere, Præstare, antecellere, eminere. Cic. 1. de Diuin. 159.

Te meus in Caria est, in qua urbe excellit Aruspici disciplina. Idem de Amicit. 63.

Excellere et præstare. Cic. pro Plancio, 49.

In gloria esse, et excellere. Cic. 1. de Diuin. 69.

Excellere super omnes alios. Liu. 8. bel. Pun.

Multum excellere. Vide Multus.

Excellere in re aliqua. Cic. de Amicit. 29. Idem 1. Acad. 6. Præfer tim quum et ipse in eo excellas.

Longè alijs excellere in aliqua re. Cic. 2. de Orat. 119.

In aliquo genere uirtutis excellere. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 7.

In scientia excellere, pulchrum. Cic. 1. Offic. 28.

Excellere inter aliquos. Cic. 1. de Inuent. 5.

Inter omnes unum excellere. Cic. in Orat. 4.

Præter ceteros in aliqua re excellere. Cic. 2. de Orat. 120.

Excellere animo. Cic. 4. de Finib. 47. Consilio, ad Attic. lib. 1. 12. 8. Ingenio, 1. Tusc. 55. Vitijs, 1. de Leg. 76. Dignitate, Cels. 6. bel. Gal. 54.

Excellere ceteris, id est, excedere ceteros, uel præstare ceteris Cic. pro lege Manil. 27.

Dignitate ceteris excellere. Cic. Vt is qui dignitate principibus excellit, facilitate infimis par esse uideatur.

Fama bona excellere. Lucret. lib. 6. 3.

Ingenio scientiaq. excellere. Cic. 4. Academ. 9.

Excellere opibus. Liu. bel. Maced. 122.

Rebus omnibus excellere. Lucret. lib. 1. 6.

Aliquem pluribus rebus excellere. Cic. de claris Orat. 42.

Excellere, etiā in malam partem accipitur. Cic. in Pisonē, 74.

Non enim adbito quum quum haec excellunt, me nosse uideas, non existimes, mediam illam partem et turbam flagitiorum tuorum mihi esse inauditam.

Excellens, Participium (ἐκασφαινω, ἐκασφαινω) Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 9. Virum enim excellentem, et tibi tua præstanti in eum liberalitate deunctum.

Excellentes et præstans. Cic. de claris Oratorib. 144. Idem 1. de Nat. deor. 77. Piè sanctiq. colimus naturam excellentem atq. præstantem.

Perfectum et excellens. Cic. in Orat. 5.

Excellentes omnibus uir. Cic. 3. de Finib. 13.

Inter tot æquales unus excellens Galba fuit. Cicero de claris Oratoribus, 187.

Excellentes omni genere laudis. Cic. 1. Acad. 18.

Excellentes animo et forma. Plin. lib. 24. cap. 17. 10.

Excellentes amicitie gloria. Cic. de Amicitia, 5.

Ore excellens: id est, eloquens. Sil. lib. 1. 31.

Rerum omnium præstantia excellentes dij. Cicero 2. de Diuinatione, 193.

Animo et uirtute excellenti homo. Cic. pro Archia, 11.

Ars et uenustas excellens. Cic. pro Archia, 13.

Excellenti gratia homines ad consiciendas centurias. Qu. Cic. de Petit. Consul.

Excellentes ingenium. Liu. 2. ab Vrbe, 187.

Ingenijs excellentibus præditi homines spe gloria excitantur. Cic. 2. de Finib. 122.

Muliebris forma pulchritudo excellens. Cic. 2. de Inuent. 122.

Excellentes et singularis scientia. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 14.

Tumulus ciuitatis excellens. Cic. Antequam iret in exil. 15.

Excellentes, (ἐκασφαινω) Nomen ex participio. Cic. 1. de Nat. deor. 7. Atque haud scio an pietate aduersus deos sublata, fides etiam et societas generis humani, et uel excellentissimam uirtutem iustitia tollatur.

Excellentia, huius excellentie (ἐκασφαινω) ut, Excellentia et magnitudo animi. Cic. 1. Offic. 26.

Excellentia et præstantia. Cic. 1. Offic. 137.

Hominis excellentie consentaneum. Cic. 1. Offic. 135.

Excellentes, Auerb. (ἐκασφαινω) Cic. 1. Offic. 89. Quae magna animo, et fortiter, excellenterq. gesta sunt.

Audere excellentius aliquid. Ouid. ad Pisonem, 51.

Excellentes, (ἐκασφαινω, ἐκασφαινω) Participium, sive Nomen ex participio, Magnus, altus: ut, Arces excelsae, Lucanus lib. 3. 93.

Excelsus et altus. Cic. 2. Tusc. 16.

Ab eade excelsa prospicere. Ouid. Metam. 169.

Ibes aues excelsae. Cic. 1. de Nat. deor. 140.

Basis excelsa. Cic. 6. Verr. 66.

Excelsissimum uiscerum, cerebrum. Plin. lib. 11. cap. 37. 12.

Ab excelsa præceptis delapsa fenestra. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 8.

Excelsus mons. Plin. lib. 12. cap. 14. 1.

Nemus excelsissimus est, Quod excelsis habet arbores, Seneca Troad. 3. 3.

Porticus excelsa. Cic. Att. lib. 4. 86. 6.

Tecta excelsa. Ouid. 15. Metam. 12.

Turris excelsa. Sil. lib. 13. 139.

Vertex excelsus montis. Virg. 5. Aen. 7.

Excelsior, Comparatiuum (ἐκασφαινω, ἐκασφαινω) Gel. lib. 1. Tanto fuisse Herculem corpore excelsiorem. Plin. lib. 10. cap. 6.

Nidificat enim in excelsissimis rupibus.

Excelsus et magnificus. Cic. 1. Offic. 111. Omnino illud honestum, quod ex animo excelso magnificoq. querimus, animi efficitur, non corporis uiribus.

Magnus et Excelsus homo. Cic. pro Muren. 55.

Grandis et excelsus orator. Cic. in Orat. 64.

Amplius et excelsus animus. Cic. 1. de Inuent. 120.

Excelsus et illustris locus. Cic. Curioni, lib. 2. 4. 1.

Excelsus, illustris, et clarus locus. Cic. in Somnio Scip. 5.

In excelsum collocare simulachrum aliquod. Cicero, 3. in Catilinam, 64.

In excelsum emicant rami. Plin. lib. 12. cap. 52.

In excelso posita statua. Cic. Att. lib. 6. 111. 29.

Excelsitas, pen. corr. huius excelsitatis, f. g. (ἐκασφαινω) Altitudo. Plin. libro 21. cap. 5. 1. Nec ulli florum excelsitas maior. De lilio. Idem lib. 36. cap. 25. 23.

Excelsitas animi, pro magnitudine. Cic. 3. Offic. 29.

In excelsa

In excessitate nascitur. Plin. lib. 15. cap. 36. 9.
 ¶ Excelsus, excelsus, excelsissimè, Adverbium (ἐξέσσω, ἐξέσσω) Hoc est, altè & in sublime. Colum. lib. 4. cap. 1. 5. Si modo scandit excelsus, plus alimenti, terræq; desiderat. Cic. in Oratore, 65. Omnia profectò, quum se à celestibus rebus referet ad humanas, excelsus magnificentiusq; & dicet & sentiet.
 Excendo] Vide Excendo.
 Exceptio, Exceptio, Exceptas, Exceptus] Vide Excipio.
 Excerno] excernis, excerni, excernit, pen. prod. (ἐκκέρνω, ἐκκέρνω) excernere, Extra cernere, Purgare. Col. lib. 2. Itaq; in area detrita frumenta sic aggerenda, ut omni flatu possint excerni. Idem lib. 8. cap. 4. Furfures à farina excervit. Celsus lib. 4. Quoniam porte modo, in inferiores partes ea quæ excervitur sumus emittit.
 ¶ Excernit, pen. prod. Substant. (ἐκκέρνω) Quod excernit lo pro immundo seponitur. Col. lib. 8. cap. 4. Vbi annonæ est carior, excervit tritici minutè commodè dantur gallinis.
 ¶ Excrementum, excrementi (ἐκκέρνω) Purgamentum & sterco. Vnde Plin. lib. 10. cap. 43. scribit quod quia cornu excrimentis calceameta fœdaverit, à mactipe proxima fœvina exanimatus sit.
 Oris excrementum. Tacit. lib. 20.
 Excerpere] excerpis, excerpis, excerpit, pen. prod. (ἐκκέρνω) excerpere, Secernendo extrahere. Terent. Phorm. 4. 4. 17. Tu id quod boni est, excerpis, dicis quod mali est. Cic. 3. Offic. 4. Sed quia sic ab hominibus doctis accepimus, non solum ex malis eligere minima oportere, sed etiam excerpere ex his ipsis si quid inest boni.
 Excerpere & libare. Cic. 1. de Invent. 12. 4.
 De aliquo numero aliquid excerpere. Cic. 2. de Orat. 2. 6.
 Numero aliquorum se excerpere. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 8.
 Excerpere se vulgo. Senec. de Tranq. vitæ. Item epist. 5. Hominum consuetudini excerpere: pro Excimere.
 ¶ Excerpens, Partic. (ἐκκέρνω) Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 55. Quid quum Picens excerpens semina pomis Gaudes, &c.
 Excelsus] Vide Excendo.
 Excetra] excetra, pen. prod. (ἐκκέρνω) dicta est hydra serpens, quod uno caso capite tria excrefant. Servius in 6. Aeneid. hydræ dicitur que fuit in Lerna Arguorum palude. Plaut. Persa, 2. 3.
 Nâ cū leone, & cū excetra, cū ceruo, cū apro Aetolico, Cū aubus Stymphalicis, cum Antæo delucari mavelim, Quam cum amore. Cic. 2. Tuscul. 37.
 Exchalcio] exchalcias (ἐκχάλκιον) exchalcidare, Aere spoliare, ac nummos auferre. Porphyrio in Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 8. Voranus (inquit) Quæ Lucatij Catuli libertus, omni loco, omni tempore furacissimus fuisse dicitur. De quo etiâ illud traditur: quum deprehensus à nummulario esset, de cuius mensa nummos subtrahos in calceos sibi infarcierat: quidam iocans, Bellè, inquit, te nummularius ille exchalcia ut. cū aspiratione scilicet secundæ syllabæ simul ut chalcon, id est, es ablatum ex calceamento objiceret. Meminit & Cælius lib. 19. cap. 9.
 Excido] excidis, pen. cor. excidi (ἐκκίνω) excidere, Ab Ex, et Cado, cadis, significat veluti ex sublimi in declinè locū cadere. Plaut. Pen. 4. 38. Huic excidit lingua, ut ego opinor.
 Excidere & elabi. Cicero 1. in Catil. 11. Quoties iam tibi extorta est fca ista de manibus? quoties uerò excidit casu aliquo, & elapsa est.
 Excidere & fluere. Cic. 12. Philipp. 32. 4.
 E corpore excidunt sagittæ. Cic. 2. de Nat. deor. 18. 9.

E mundo excidere sol uidetur. Cic. Att. lib. 9. 181. 6.
 Ex utero elapsum excidit animal. Cic. 2. de Nat. deor. 19. 2.
 Excidit de manibus gladius. Cic. in Pisonem, 15.
 Excidit in pedem sagitta. Plin. lib. 2. 5. cap. 6. 3.
 Excidit in uia. Cic. ad Atticum, lib. 2. 23. 1.
 Curru exciderat. Ouid. 6. Fast. 14. 9.
 Equis excidit iuuenis. Ouid. ad Liuian. 23. de Phaethonte, Vinculis excidere, pro Effugere. Virg. 4. Georg. 82.
 Dies celo excidit. Senec. Thyeste, 1. 11.
 Fulmina exciderunt celo. Silius lib. 7. 75.
 Inchoata & rudia exciderunt. Cic. 1. de Orat. 3.
 Excidere aliquid alicui dicitur, quando obliuiscitur alicuius rei. Cic. 2. de Legibus, 74. Mart. lib. 1. 91. Queris quis hic sit? excidit mihi nomen.
 Excidere & Infidere cogitatio dicitur, Contraria. Cic. Lucio, libro 5. 13. 3.
 Excidit, qui memoria labitur. Quint. lib. 11. Nam etiâ excident, unius admonitione uerbi memoriam reponuntur.
 Excidit animo caritas. Plinius in Paneg. 143. Et Virgil. 1. Aeneid. 6.
 Necdum etiam cause irarum, seuq; dolores Exciderant animo.
 Aeuo primo excidere: id est, Mori. Propert. lib. 3. eleg. 7. 2.
 Ausis magnis excidere. Ouid. 2. Metam. 66.
 Cura mei tibi excidit. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 2.
 Excidit dolori nostro uindicatus Nero. Plin. in Paneg. 87.
 Excidit ex hac familia. Plaut. Menæch. 14. 93.
 Fme excidit. Quint. lib. 2. cap. 17. 16.
 Ingenium excidit tantis malis. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 10.
 In genio alicuius excidere. Ouid. 2. Amor. eleg. 14.
 In uitium libertas excidit. Horat. de Arte, 57.
 Excidit memoria huius rei. uel. Hec res excidit è memoria. Liu. 9. bel. Pun. 101. Ibidem, lib. 7. 14.
 Excidit numero ciuium. F. lib. epist. 171. 6.
 Excidit mihi oratio. Cic. 2. Verr. 99.
 Nisus ore excidit. Virg. 2. Aeneid. 14. 2.
 Scelus excidit ore. Ouid. 7. Metam. 35.
 Seseb. ereptis mēs excidit. Catul. de coma Berenice, epist. 61. 5.
 Exciderat pacis mentio ex omnium animis. Liuus 4. bel. Macedon. 14. 6.
 Nomen tuum penè mihi excidit. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 2.
 Officium mihi excidit. Ouid. 5. Fast. 63.
 Pietas excidit. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 3.
 Spes excidit. Ouid. 6. Fast. 79.
 Fortuitu excidit Verbum. Cic. 10. Philipp. 27. 2.
 Excidit uerbum ex ore, Elapsum est, per incogitantiam prolatum est. Cic. pro Sylla. 54. Verbum equod unquam ex ore huius excidit, unde quisquâ possit offendere. Idē. 10. Philip.
 Excidit è manibus uictoria. Cic. ad Brutum, 10. 3.
 Vox excidit ore. Virg. 6. Aeneid. 137.
 Vultus deo excidit. Ouid. 2. Metam. 59.
 Excidet uxore. Terent. And. 2. 5. 12. id est, non dabitur ei illa in uxorem.
 Excidere ab aliquo, pro Dissentire, ut ait Nonius. Lucil. 1. 28. Ego ab Archilocho excido.
 Excido] excidis, excidi, excisum, pen. prod. (ἐκκίνω) excidere, Ab Ex, & Cado, cadis, compositum.
 Arborem excidere. Cic. Attic. lib. 15. 32. 6.
 Columnas excidunt rupibus. Virg. 5. Aeneid. 87.
 Excidere lapides ex terra. Cic. 2. Offic. 17.
 Lucum excidere. Cic. Trebatio, lib. 7. 21. 3.
 Sylvas excidere. Lucret. lib. 5. 255.
 Excidere stagnum in petra. Colum. lib. 8. cap. 17. 1.
 Excidere malum. Cic. ad Brutum, 4. 4. Non semper primi cuius

iusq; mali excidendi causa sit, ut aliud renascatur illo peius. Ibidem, 16. 14.
 Oppugnare, excidere, incendere. Cicero, pro Sestio, 82. Ille qui monumenta publica, qui ades sacras, qui domos inimicorum suorum oppugnauit, excidit, incendit.
 Excidere manibus suis patriam. Plaut. Trucul. 10. 52.
 Vrbes excidere. Cic. pro Domo sua, 48.
 Excidere & euertere urbem. Cic. pro Sestio, 28.
 Ex animo excidere. Cic. de Prouinc. Consul. 36. Hoc est, memoria euellere.
 Excidere numero ciuium aliquem, pro Ejcere in exilium. Plinius epist. 171.
 ¶ Excisus, penultima producta (ἐκκίνω) Particium: ut, Excisa arbor. Cic. ad Attic. lib. 15. 32. 3. Et 5. Verr. 98. Item, Excisum caput. Plin. lib. 33. cap. 3. 9. Et apud Virg. 2. Aen. 96. Trabs excisa.
 Domus excisa. Senec. Herc. furente, 11. 29.
 Tempa excisa. Stat. 5. Sylu. 3. 4.
 Matte excisa. Stat. Sylu. lib. 11. 29.
 ¶ Excidium (ἐκκίνω) Peremptio, & quasi nex urbis aut prouincie. Liu. 7. bel. Punic. 214. Magnum se excidio eius urbis terrorem ceteris iniecturum. Plin. lib. 16. cap. 39. 10. Fumanita excidia euerse urbis. Virg. 10. Aeneid. 9. Quod ignibus conflagrata sit.
 Miserabile excidium. Stat. 6. Theb. 20.
 Aduentat illi excidium. Tacit. lib. 20.
 Dare aliquem excidio. Virg. 12. Aeneid. 13. 2.
 Excidium auro senis factum, per translationem dictum. Plaut. Bacchid. 20. 20.
 Moliri excidium. Sil. lib. 1. 3.
 Petere urbem excidij. Virg. 2. Georg. 101.
 ¶ Excisio, Verbale (ἐκκίνω) ut, Excisio tectorum. Cicero, pro Domo sua, 113.
 Excidionem urbis à cædendo dictam, manifestum est. Festus.
 ¶ Exciso, excisas, penult. prod. (ἐκκίνω) excisare, Lanare, uulnerare, inquit Nonius. Plaut. Cistell. 10. 4. 6. Capillo scisso, atq; excisatis auribus. Antiquum.
 Excicio] Vide Excio.
 Exciet] pro Excitiet, dixerunt ueteres. Festus.
 Excindo] excindis, excidi, penult. corrept. excisum, penult. prod. (ἐκκίνω) excindere, excidi, penult. corrept. excisum, penult. prod. (ἐκκίνω) excindere, Euertere, dedere. Cicero, in Som. Scip. 60. Numantiam excindes. Liu. Multum interest, alienos populari fines, auuri tuos, excindiq; uideas. Sine f scribendum, quod x pro duplici f accipiatur. Cic. pro Plancio, 79.
 Doms excindere. Virg. 12. Aeneid. 129.
 Genus aliquod excindere. Valerius 6. Argonaut. 94. Et apud Virgilium libro 9. Aeneidos, 28. Gentem aliquam ferro excindere.
 Excindere linguam. Cic. 3. de Orat. 3.
 Nomen alicuius excindere. Sil. lib. 7. 12. 9.
 Rupes excindere. Stat. 3. Sylu. 1. 25.
 Telis excindere urbem. Virg. 2. Aen. 36.
 ¶ Excisarius, Adiectiuum (ἐκκίνω) ut, Excisarius scalper, quo cariosa exciditur caro. Cels. lib. 8. cap. 3.
 Excio] excis, exciui, excitum, pen. prod. (ἐκκίνω) excire uel Excio, excies, exciui, excitum, pen. corr. exciere, Extra uocare, siue accire. Plaut. Epid. 12. 1.
 Quid est pater, quod me exciuisi ante ædeis? Excire foras. Plaut. Pseud. 23. 1.
 Excire inuentum ex Italia. Cic. 12. Philipp. 329. Idcirco sagga sumpsimus arma cepimus? inuentum omnem ex tota Italia exciuisimus?
 Excire somno, uel ex somno. Liu. 4. ab Vrbe, 16. Idem libro 1. Thefauri pars 2.

26. Et Lucret. 4. 9. Sopore excire aliquem.
 Excire cubilibus. Liu. 5. ab Vrbe, 199.
 Excire animas sepulchris. Virg. 8. eclog. 20.
 Excire (ἐκκίνω) pro Commouere: ut, Excire lachrymas alicui. Plaut. Cistell. 2. 103.
 Molem in undis excire. Virg. 5. Aen. 153.
 Excire hostem ad dimicandum. Liu. 2. ab Vrbe, 128.
 Excire tumultum. Liu. 3. ab Vrbe, 161.
 Vrbes excire. Lucan. lib. 2. 10.
 Excire aliquem ad cupiditatem discendi. Liu. 1. ab Vrbe, 74.
 In armâ excire aliquem. Stat. 4. Theb. 30.
 In pugnam exciri. Lucan. lib. 6. 3.
 Canes excient suum. Ouid. 10. Met. 141.
 Sonitus excitur pedibus. Lucret. lib. 2. 66.
 Excitur omne Hericum nomen, omnis militaris ætas. Liu. 7. ab Vrbe, 28.
 ¶ Excitus, pen. corr. (ἐκκίνω) ab Excio: siue excitus, penult. prod. ab Excio, Partic. Ouid. 2. Metam. 56. Nec fructur fons no uigilantibus ex curis.
 Excitis longè ab domo principibus. Liu. 1. ab Vrbe, 219.
 Somno longo excita. Claudian. in Prefation. belli Getic. 1. Sil. lib. 17. 21.
 Stratis excita iuuentus. Lucan. lib. 1. 48.
 Mente pauida exciti sonipedes. Senec. Hippol. 10. 19.
 ¶ Excito, excitas, penult. corrept. (ἐκκίνω) excitare, Frequentatiuum ab Excio, excies, significat Commouere, allicere & excitare. Cicero 2. Offic. 28. Hoc igitur cognito dicendum est quonam modo hominum studia ad utilitates nostras allicere atque excitare possumus.
 Excitare & acuire. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 12.
 Excitare & agitare. Cic. 3. Offic. 83.
 Commouere & Excitare. Cic. pro Murena, 35.
 Confirmare & excitare. Cic. Att. 1. 11. 13.
 Excitare & incitare. Cic. Quæ frat. lib. 111. 66.
 Excitare & inflammare animos imperitorum. Cic. de Arusp. r espon. 37.
 Excitare & Sedare, contraria. Cic. de Orat. 101.
 Stimulare & excitare. Cic. pro Plancio, 56.
 Excitare ad aliquid. Quint. lib. 4. cap. 1. 23.
 Excitare ad actionem. Cic. 4. Academ. 187. Ad experientiam, Plancus ad Ciceronem lib. 10. 18. 10.
 Ductor ad arma excitat. Silius lib. 5. 39.
 Excitare ad arma ciuitatem aliquam. Cic. 1. de Diuin. 97.
 Ad decus populum languentem labentemq; excitare. Cicero 1. de Orat. 101.
 Ad laborem & laudem nos & liberos nostros excitare. Cicero pro Planc. 49.
 Excitare ad memoriã alicuius rei. Cic. in Top. 4.
 Excitare aliquem ad uirtutem. Cæsar 7. bel. Gal. 32. 6.
 Alacritate & quasi lætitiã ad canendum galli uictores excitantur. Cic. 2. de Diuin. 84.
 A mortuis dicendo aliquem excitare. Hoc est; uelut euocare. Cic. 1. de Orat. 127.
 Excitare somno, de, uel ex somno. Liu. 5. bel. Pun. 210. Cic. 2. Philipp. 78. Idem pro Sylla, 18. Excitient tibi istam uerborum iactationem, & te ex somno sepe excitabunt.
 De re aliqua excitari. Quint. lib. 3. cap. 6. 14.
 Excitare, & in spem cogitationemq; meliorem animum amici iacentem inducere. Cic. de Amic. 52.
 In curas excitare aliquem. Sil. lib. 7. 62.
 In fortunâ alicuius excitare incendium. Cicero pro Murena, 49.
 Cohortationibus excitare aliquem. Cic. Brito. 2.

Summam hominum admirationem excitare. Cicero de claris Oratoribus, 183.
 Excitare alicui amores sapientie. Cicero 1. Offic. 2. 4. Et 2. de Finibus, 85.
 Animos. Caesar 1. bel. Ciuil. 321.
 Excitare edificium, pro Erigere. Senec. epist. 53.
 Animum excitare, Bono animo esse. Senec. Herc. fur. 5. 1.
 Aras sopitas excitare ignibus. Virg. 8. Aen. 10. 7.
 Bellum ciuile & tantum & tam luctuosum excitare. Cicero pro Marcel. 10.
 Calorem iuuenis excitat in amorem belli. Lucan. lib. 2. 66.
 Cessantes excitare dicitur sus. Col. lib. 2. cap. 18. 1.
 Excitare clamorem. Cicero in Orat. 12. 4.
 Clamorem uulgi & imperitorum. Cicero 5. de Fin. 112.
 Cunctantem & diffidentem auctoritate sua excitare. Cicero Torquato. lib. 6. 1. 13.
 Dormientem. Cicero 7. Verr. 73.
 Flammam excitat admoto fomite. Lucan. lib. 8. 15.
 Fletum. Cicero pro Sestio. 10. 5.
 Fletum orator excitat. Catullus in Egnatium. epig. 37. 1.
 Foculum bucca excitare. Iuuen. Satyr. 3. 20.
 Gloriam excitare. Cicero 2. Offic. 68.
 Idem aliquid excitare. Cicero de clar. Orat. 7.
 Iras excitare. Virg. 2. Aen. 12. 9.
 Malum ex aliquare. Terent. Heaut. 5. 3. 10.
 Memoriam alicui. Liu. 10. ab Vrbe. 15. 1.
 Memoriam aliquorum excitare ad timoris praeteriti cogitationem. Cicero pro Sestio. 8.
 Metum alicui. Plinius epist. 4.
 Mortuos excitare. Horat. Epod. 17. 6.
 Ab inferis mortuos excitare. Cicero in Orat. 47.
 Motus urbanos. Liu. 3. ab Vrbe. 36.
 Opus. Colum. lib. 1. cap. 9. 6. Nam cum certamine opus excitetur, tum in cessante animaduersione iusta est, & sine querela uidetur adhiberi.
 Philosophiam. Cicero 1. Tuscul. 9. Philosophia tacuit ad hanc aetatem: nec ullum habuit lumen literarum Latinarum: quae illustranda & excitanda nobis est.
 Plausus. Cicero 1. Offic. 137.
 Rationes omnes fortitudinis & patientiae. Cicero 4. de Finibus, 51.
 Reos excitare. Quintilianus lib. 11.
 Risum. Cicero 3. Philipp. 138.
 Sedibus. Liu. 2. bel. Maced. 48.
 Sepulchrum e lapide. Cicero 2. de Legibus, 105. Id est, erigere & extruere.
 Sermones uarios de re aliqua. Caelius ad Ciceronem, libro 8. 10. 4.
 Stomachum: hoc est, uires uentriculi uel stomachi deiectas reparare, & quasi sopitas suscitare. Plinius libro 20. capite 5. 4.
 Auditor studium excitat. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 2. 7.
 Suspicionem aliquam literis & nuncijs excitare. Cicero pro Sestio. 33.
 Tempestates excitare. Cicero de Arusp. resp. 3.
 Testes ex annalium monumentis. Cicero 2. de Finibus, 107.
 Tragedias. Cicero pro Milone. 13.
 Vapores ex agris tepefactis, & ex aquis excitat sol. Cicero 2. de Nat. deor. 17. 6.
 Veternum excitare. Catullus ad Coloniam. epig. 17. 5.
 Excitare, Erigere & quasi superstruere. Cicero 4. de Finibus, 29.
 Principis autem a natura datis, amplitudines quaedam bonorum excitabantur.
 Excitari, Passuum. Cicero 5. de Finibus, 122. Excitantur spe gloriae.

riae, quae habet formam honestatis & similitudinem. Hoc est, animantur & commouentur.
 Miles truci excitatur classico. Horat. Epod. 2. 1.
 Excitari praemij, & promissis. Cicero pro Rabirio Posthumo. 2. 6.
 ¶ Excitatus, pen. prod. Partic. (ἐξεγερθεὶς) ut, Excitatus pietate ad accusandum. Cicero pro Cluentio. 137.
 Feras excitatas cursu consuevit. Senec. Hippol. 2. 6.
 ¶ Excitatus (ἐγερθεὶς) Nomen ex participio. Plinius libro 20. capite 17. 7. Optimum quam excitatissimi odoris, & quam nigerrimum. Hoc est, odoris uehementissimi, & qui cito cearebrum ferit.
 Excitatus, & Inclimatus ac iacens, contraria. Cicero Caelio. libro 2. 15. 3.
 Acutus & excitatus sonus. Cicero in Som. Scipionis, 17. Pro incitato & concitato, id est, celeri.
 Excitatus humo. Cicero 2. de Natur. deor. 210. Quae primum eos humo excitatos, celsos & erectos constituit, ut deorum cognitionem caelum intuentes, capere possent. De hominibus loquitur.
 ¶ Excitandus (ἐξεγερτέος) Cicero 1. Offic. 14. 4. Excitandamque animaduersionem & diligentiam, &c.
 ¶ Excitate, pen. prod. (εὐσφραδία) Aduerb. Hoc est, uehementer & lucide. Plinius lib. 37. cap. 7. 13. Et in his autem in uires excitatius fulgent: scilicet pinguius sunt, & crassius nitent. De quibusdam gemmis loquitur. Videtur opposuisse aduerbio Excitate, aduerbium Crassae.
 Excipio] excipis, pen. corr. excepi, exceptum (ἐπιλαμβάνω, ἐξαιρέω, ἐξαιρέω, ἀπαρτίζω, ἀνδέχομαι) excipere. Capere. Plaut. Rud. 2. 4. 140.
 Summe ego sceleratus, qui illuc hodie excepi uidulum? Aut quum excepi, qui non alicui in solo abstracti loco? Arripere & excipere. Cicero 2. de Diuin. 39.
 Cum literis aliquem excipere. Plancus Cicero lib. 10. 23. 12.
 Domus accepit reduces. Claud. 7. Paneg. 43.
 Hospitia caeli excipient senectam tuam. Sil. lib. 3. 127.
 Patria quae nos accepit, non secus dulcis est ea quae nos genuit. Cicero 2. de Legibus, 9.
 Comiter excipere aliquem. Ouid. 2. Fast. 158.
 Aduentum alicuius excipere. Senec. Hippol. 8. 1.
 Amplexu excipere aliquem. Ouid. epist. 17. 21.
 Excipere brachijs. Col. lib. 9. cap. 15. 7.
 Excipere aliquem clamore, pro Contra aliquem tumultuari. Cicero 7. Verr. 74.
 Excipere clamoribus, pro Applaudere. Plinius epist. 38. d. lib. 2. ad Maximum.
 Corpus excipere poplitibus. Curt. lib. 9.
 Semet excipere poplitibus. Curt. lib. 6.
 Gremio alicuius excipi. Claud. 6. Paneg. 26.
 Excipere hospitio. Plinius libro 25. capite 6. 3. Onidius epist. 15. 26.
 Excipere osculo. Plinius in Paneg. 36.
 Plausu excipere aliquem. Virg. 5. Aen. 114.
 Excipi sermonibus compositis. Liu. 8. bel. Pun. 137.
 Excipere benigno uultu. Liu. 10. bel. Pun. 63.
 Excipi inter aliquos. Ouid. ad Liuian. 66.
 Excipere, pro Audire. Plaut. Amph. 15. 26.
 Quid memoret, hinc excipiam, ne propera.
 Emittere maledictum, & excipere. Cicero pro Plancio, 47. Tam uolucres quam maledictum: nihil facillius emittitur, nihil citius excipitur, nihil latius dissipatur.
 Excipere auidis auribus. Plinius epist. 84. 4.
 Aduersarium attentè audire, atque eius non solum sententias, sed etiam uerba omnia excipere. Cicero 2. de Orat. 81.

illustri

Illustri gratia dictum & factum alterius excipere. Cicero. Lentulo. lib. 1. 9. 89.
 Maledictum excipere. Cicero pro Plancio, 47.
 Excipere aliquid memoria dignum ex sermone alicuius. Cicero 1. de Oratore, 48.
 Mandata ac uoces excipere. Tacitus in Vita Agricola.
 Subire & excipere tela. Cicero de Prouinc. Consul. 18.
 Aliquem excipere, diffidentem confirmare, afflictum erigere; perditum recreare. Cicero pro lege Manilia, 15.
 Artus excipere collapsos. Ouid. 10. Metam. 38.
 Auras excipere fluentibus tunicis. Ouid. 3. de Arte, 61.
 Molliter excepi cadentem. Ouid. 11. Metam. 158.
 Excipere cicatrices aduerso corpore. Cicero 7. Verr. 3.
 Dolores & molestias. Cicero 1. de Finibus, 51.
 Dolores pro patria. Cicero 3. de Finibus, 66.
 Fatum excipere. Tacitus in Vita Agricola.
 Flammam excipere, & exardere. Cicero de Arusp. resp. 4. 2.
 Galea excipit ictus. Ouid. 12. Metam. 75.
 Gladio alicuius excipere. Curtius, lib. 9.
 Impetum alicuius. Caesar 3. bel. Ciuil. 358. Cicero pro Domo sua, 60.
 Iniuriam uenti. Colum. lib. 9. cap. 7. 4.
 Labentem aliquem excipere, fulcire, & sustinere. Cicero pro Rab. Posth. 27.
 Labores magnos. Cicero de claris Oratoribus, 13. Idem Terentia, libro 14. 2. 8. Omnes labores te excipere uideo: timore ut sustineas.
 Laudem ex re aliqua. Cicero ad Attic. lib. 1. 9. 3.
 Luctus. Caesar 2. bel. Ciuil. 26.
 Excipient uiri memoriam consequentes anni. Cicero de Senectute, 17.
 Molestias. Cicero 1. de Finibus, 51.
 Onera amicorum. Cicero pro Rab. Posthumo, 25.
 Pericula excipere. Stat. 5. Sylu. 1. 14.
 Plagas. Cicero 2. Tuscul. 80.
 Preces blandas molliter excipere. Ouid. 1. de Arte aman. 143.
 Pugnam. Liu. 8. bel. Maced. 96.
 Rempib. desertam & omissam. Liu. 4. ab Vrbe, 185.
 Rorem nocturnum. Caesar 3. bel. Ciuil. 57.
 Rumores. Cicero pro Deiot. 17.
 Sermonem alicuius. Liu. 2. ab Vrbe, 17.
 Spiritus excipitur ore uiri. Ouid. 3. de Arte aman. 149.
 Extremum spiritum filiorum excipere. Cicero 7. Verr. 92.
 Tela. Cicero 4. Verr. 128.
 Tela excipere tergo. Silius libro 10. 13.
 Verba. Cicero 2. de Diuinat. 75.
 Verbera patienter excipere. Ouid. 2. Fast. 86.
 Vim frigorum hyememque excipere. Cicero pro Rabirio Posthumo, 26.
 Voces. Liu. 10. bel. Maced. 23.
 Vulnera. Cicero pro Sestio, 17.
 Excipere dicuntur, qui alio distante aliquid describunt. Suet. Tranquillus de Tito principe Romano, B. pluribus compertis notis quoque excipere uelocissime solitum, & cum amanuensis suis per ludum iocumque certantem, imitari chirographa quaecumque uidisset. Padianus auctor est, orationem Ciceronis pro Milone exceptam esse, quae adhuc tempore suo extaret. Budeus.
 Excipere se in genua, pro Sustinere. Senec. epist. 67.
 Excipere se in pedes. Liu. 4. ab Vrbe, 83.
 Excipere se pedibus. Curtius libro 9.
 Excipere, Opprimere, per dolum capere. Virgilius, Excipit incautum, patriasque obtruncat ad aras.
 Venabulo excipere. Quintilianus libro 4. cap. 2. 12.
 Thesauri pars 2.

Excipere, pro Intercipere & comprehendere incautum. Cicero Attico, lib. 8. 159. 4. Admoniti sumus ut caueremus, ne exciperemur a Caesare. Ibidem 2. Sane sum commotus: quod si ita esset, non modo iter meum interclusum, sed me ipsum plane exceptum putabam. Eidem lib. 7. 140. 1. De Pompeio scio nihil: eumque nisi in nauim se contulerit, exceptum iri puto. Caesar 6. bel. Gall. 128. Multos ex fuga dispersos excipiunt. Budeus.
 Insidjs aliquid excipere alicui. Virg. Eclog. 3. 4.
 Fugientes excipere. Cicero 3. in Catil. 53.
 Excipere furem. Plaut. Aulul. 2. 6. 45.
 Omnino hominem excipere. Cicero Att. lib. 10. 202. 3.
 Excipere, Colligere. Mart. lib. 1. 122.
 Ventris onus misero, nec te pudet, excipis auro.
 Sanguinem patera excipere. Cicero de clar. Orat. 21.
 Vitam & uirtutem Herculis corpore eius ambusto immortalitas excepisse dicitur. Cicero pro Sestio, 126.
 Excipere oculos, blandius dicitur res aliqua quae delectat. Plinius lib. 6. cap. 30. 4.
 Excipere, pro Demere uel eximere numero. Cicero 4. Academ. 103.
 Nihil excipit, de quo non profiteatur. Idem 1. Tuscul. 15.
 Excipere & fecerere. Cicero 4. in Catil. 87.
 Hoc unum excipio. Catullus ad Aurelium, epig. 15. 3.
 Excipere de. Cicero 1. de Diuin. 145. Excepi de antiquis, praeter Xenophontem, neminem.
 Per aliquem alicui excipere. Cicero Att. lib. 6. 111. 12.
 Noninatum aliquem excipere. Cicero Att. lib. 11. 215. 3.
 In summis alicuius laudibus unam excipere tracundiam. Cicero Qu. frat. lib. 1. 1. 55.
 Sine nomine & Nominatum excipere aliquem, contraria. Cicero Attic. lib. 11. 215. 3. Tum ille edixit ita, ut me exciperet & Lelium nominatum: quod sane nollem, poterat enim sine nomine res ipsa excipi.
 Excipere forti. Virg. 9. Aeneid.
 — ipsum illum clypeum cristasque rubentes
 Excipiam forti, iam nunc tua praemia Nise. Id est, praeter sortem dabo, ut ait Seruius.
 Excipere iniuria, pro Eximere. Senec. de Tranquil. uitae.
 Excipere, pro Nominatum cauere. Cicero ad Qu. fratrem, libro 1. 1. 39. Nominatumque lex exciperet, ut ad templum, monimentumque nostrum capere liceret. Idem, pro Cornelio, 25. Vbi est igitur exceptum foedere Gaditano, ne quem Pop. Rom. Gaditanum recipiat ciuitates? Varro de re Rust. in emptionibus eo iure utimur quod lex praescripti alij enim plura, alij pauciora excipiunt. Cicero pro Cluentio, 95. Excepta (inquit Budeus) dicuntur, quae in foederibus & in legibus cauta sunt nominatum.
 Excipere, uerbum est etiam in compositionibus medicamentorum usurpatum, quum res confusa aliquo liquore coguntur. Celsus libro 5. Haec excipiuntur cerato e rosa factio. Budeus.
 Excepit me. Plaut. Milit. 5. 13.
 Exceptis insularum incolis. Plinius lib. 3. cap. 3. 8.
 Excepto patre tuo. Plinius in Paneg. 72.
 Ea excepta. Cicero de Amicitia. 86. Vos autem hortor ut ita uirtutis locetis, sine qua amicitia esse non potest, ut ea excepta, nihil amicitia praestabilius esse putetis.
 Excepto quoddam. Plinius epist. 15. 4. Quintilianus lib. 9. Et quidem Ciceronem se quatuor is eminentissimos Graecorum est secutus: excepto quoddam pedes trisyllabos, &c. id est, praeter quam quod. Horat. 1. epist. 10. 10.
 Excepto si obscena uadis nominibus enuntientur. 138. b.
 ¶ Exceptus, participium (ἐξεγερθεὶς) Cicero Lentulo. lib. 1. 1. 89. hac

hac regia causa excepta, ceteris in rebus se acerrimum tui defensorem fore ostendit.

Excipere exceptus. Horat. in Arte, 91.

Equo exceptus, id est, in equo sedens. Silius lib. 5. 31.

Fronte leta exceptus lectis inducit hospes. Sil. lib. 3. 135.

Gladio exceptus puer, id est, occisus. Senec. Thyeste, 2. 5.

Poplitibus exceptus. Curt. lib. 9.

Excipitur, penultima producta (ἐπιλαμβανόμενος) Lucanus, lib. 1. 45.

Primus in obliquum sonipes opponitur annem
Excipitur aquas.

Excipiens (ἐπιλαμβάνω) Ouid. epist. 2. 26,
Lingor, et ancillis excipienda cado.

Excipio, Verbale (ἐπιλαμβάνω) Cic. 1. de Inventione, 72,
Adscribat ad legem, et addat exceptionem hanc.

Sine ulla exceptione. Cic. de Amicitia, 54.

Cum exceptione laudari. Cicero Quint. fratri, libro 1. 1. 55. Vi-
de Laudo.

Exceptio, Prescriptio. Cic. 2. de Inuent. 162. Nam et Prætorij
exceptionibus multæ excluduntur actiones. Et paulo post,
163. Sic Vlpianus in l. 1. §. Labeo scribit. ff. de fluminibus. La-
beo scribit non esse dicendum, dandam exceptionem ei, qui
interdicto cõuenitur, aut nisi ripe tuenda causa factum sit:
sed ita excipiendum ait, extra quam si quid ita factum sit,
uti de lege fieri licuit. Budæus.

Exceptio, Dicta est quasi quedam exclusio, quæ (sicut docet
Vlpian. in l. 2. ff. de exceptionibus.) Interponi actioni cuiusq;
rei solet, ad excludendum id, quod in intentionem conten-
tionemq; deductum est.

Legum exceptiones. Cic. 2. de Inuent. 219.

Tacite exceptiones. Cic. 2. de Diuin. 226.

Dare exceptionem alicui. Cic. 2. de Fin. 37.

Habere rectam exceptionem. Cic. Att. lib. 6. 111. 25.

Peccat exceptionibus. Quint. lib. 2. cap. 15. 25.

Excipio, exceptas (ἐπιλαμβάνω) excipere, Fre-
quentatiuum. Virg. Georg. 5. 4.

Ore omnes uersæ in Zephyrum stant rupibus altis,
Excipientiq; leues auræ. Id est, frequenter in se tra-
hunt, et capiunt, et uelut hauriunt.

Excipere, pro Eximium reddere. Senec. 1. de Benef. 6. Eloquen-
tiæ exceptat pretium litium numerus.

Excipians, tantis, Partic. Cicero in Paradox. Et uideant ali-
quem summis populi beneficijs usum, barbatulos mulos ex-
ceptantem de piscina.

Excipitius, Adiectiuum (ἐπιπτερός) Qui excipitur. Plin.
lib. 18. cap. 10. 3. Siliginem excipitiam uocat Laconicam,
quæ ab alia siligine ea ratione excipitur, quod sine arista
crescat, quænamadmodum et far.

Excipulus, excipuli, pen. corr. (ἐπιπυλός) Plin. lib. 9. cap.
22. Hyemato lacu, fluctibus glomeratæ uoluuntur anguil-
le, intantum mirabili alitudine, ut in excipulis eius flumi-
nis ob hoc ipsum fabricatis singulorum millium globi re-
periantur. idem lib. 25. cap. 7. 7.

Exciporius, Adiectiuum. Vlpianus in l. instrumenta. ff. de
instrueto uel instrumento leg. Quali uindemiatorij, exce-
ptorijq;.

Excipior, pro librario, hoc est, qui aliquid describit, apud
Vlpian. §. fin. l. sed adde. ff. locat. Vulgus perperam scri-
ptores dicit, quos librarios dicere deberet, quum scriptores
sint ipsi auctores, conditoresq; librorum. Quod Beroal. in
Sueton. Domit. adnotauit.

Excipiuum (ἐπιπτερός) Quod excipitur: ut, præcipuum,
quod ante capitur. Festus.

Exciso excisus. Vide Excido, excidis, pen. prod.

Excito exclis. Vide Excio.

Exclamo exclamas, p. nult. prod. (ἐκκαλέω) exclamare, Vociferari, et quasi è medio pectore
re uocem maximam emittere, quod aut indignationis aut
gaudij causa fieri solet. Terent. Adelph. 4. 4. 11,
— illa exclamat:
Abi abi iam Aeschine. Cicero 2. de Orator. 22. Non
enim possum quin exclamem, ut ait ille in Trinummio. Sic
4. Academic. 29.

Barbare exclamare. Quint. lib. 1. cap. 6. 30.

Difertissimè exclamare. Quint. lib. 6. cap. 2. 22.

Furiosè exclamare. Quint. lib. 3. cap. 8. 4. 0.

Qui uolunt exclamare maius toto corpore atq; omnibus un-
gulis, ut dicitur: contentioni uocis asseruiunt. Cicero 2.
Tuscul. 96.

Exclamat maxima cum uoce. Plaut. Amphit. 17. 12.

Exclamat maximum. Plaut. Mostel. 7. 57.

Aliquem nominatim exclamare. Cic. 2. Philip. 49.

Memoria digna exclamare. Quint. lib. 2. cap. 11. 3.

Exclamatio, Verbale (ἐπιφωνημα, ἀνέκδοσις) Est et sebre-
ma rhetoricorum, de quo Cic. 3. Orat. 115. Auctor ad He-
rennium, libro 4. 166. Exclamatio est que conficit signifi-
cationem doloris, aut indignationis alicuius, per hominis,
aut urbis, aut loci, aut rei cuiuspiam compellationem, hoc
modo, Te nunc alloquor Africane, cuius mortui quoq; no-
men splendori ac decori est ciuitati.

Acuras uocis exclamations euitare debemus. Auctor ad He-
rennium, lib. 3. 113.

Exclaro ras, penultima producta, exclarare. Vitruuius li-
bro 1. capite 2. Item nature decor erit, si cubiculis et bi-
bliothecis ab oriente lumina capientur: balneis et hyber-
naculis ab occidente hyberno: pinacothecis, et quibus cer-
tis luminibus opus est partibus, a Septentrione, quod ea cæ-
li regio neq; exclaratur, neq; obscuratur Solis cursu, sed
est certa et immutabilis die perpetuo. Neq; exclaratur,
hoc est, nec maiore lumine illustratur.

Excludo excludis, exclusi, exclusum, penultima producta
(ἐκκαλέω, ἐκκλέω) excludere, Extra claudere, eicere. Te-
rent. Eunuch. 1. 2. 18,
Credo, ut sit, miseræ, præ amore exclusi hunc foras. I-
bidem, 1. 2. 79. — denique Ego excludor, ille re-
cipitur.

Repelli et excludi à gubernaculis ciuitatum. Cicero 1. de Ora-
tor. 24.

Excludere, distrahere, segregare aliquem à Republica. Cic. 5.
Philip. 185.

Coniungere cum aliquo, et Ab eo excludere, contraria. Cic.
Attic. lib. 8. 162. 2.

Excludere aliquem à negotio. Cic. 5. Verr. 14.

Excludere ab hereditate. Cic. pro Cluent. 23.

Excludere amicitias. Cic. de Amicit. 49.

Astra excludere celo. Stat. 3. Sylu. 2. 3.

Spissa laurea excludet istum feruidos. Horatius 1. Carmin. o-
de 15. 2.

Bellum excludere. Lucan. lib. 3. 67.

Excludi Cappadocia, et c. Cicero ad Atticum, libro 5. 108.
3. Sic, Excludi à portu et profugio. Cicero Luceio, li-
bro 5. 15. 6.

Excludit eorum cupiditatem Iudices, uestra sapientia. Cicero
pro Celio, 16.

Domo et cubiculo excludi. Cic. Quint. frat. lib. 1. 1. 38.

Excludere exercitum. Cic. 7. Verr. 68.

Excludat iurgia finis. Hor. 2. epist. 1. 8.

Iure actionis aliquid excludere. Quint. lib. 7. cap. 2. 7.

Excludi

Excludi loco. Cic. de Amic. 21.

Exclusus mensa hospes. Liu. 8. bel. Pun. 95.

Mentibus excludere alicuios. Cic. pro Corn. Balbo, 31.

Excludere alicui oculos, idem quod effodere, uel exerere, et
exturbare oculum. Plaut. Pseud. 7. 95.

Frigora excludunt radios. Stat. 1. Syl. 2. 31.

Regionibus excludi. Cicero Cn. Magno in epistol. ad Attic. li-
bro 8. 159. 6.

Excludere à consilio publico spem pacis. Cicero de claris Ora-
toribus, 184.

Excludere auribus suauitatem aliquam. Cic. pro Celio, 32.

Exclusus suffragio. Liu. 1. ab Vrbe, 190.

Viua culpaq; excludere. Cic. 3. de Nat. deor. 110. Eam dedisses
hominibus rationem, quæ uitia culpamq; excluderet.

Excludi tempore, aut temporis spacijs, impediri ne quis quid
possit agere propter tempus. Cic. 3. Verr. 105. Angustijs tæ-
poris excluduntur omnes. Idem 3. de Orator. 33. Aut tæpo-
ribus exclusi, aut uoluntate sua feriat. Idem in Vatiniũ
testem, 21. Vi homo Consularis exclusus miser puncto tæpo-
ris spoliaretur beneficio et equitate legis tuæ? Cæsar in
Commentarijs, Ne anni tæpore, nauigatione excluderetur.
Ibidem, exclusus diei tæpore, in posterum oppugnatione diffu-
ret. Virg. — spacijs exclusus iniquis. Pomponius de æ-
dilitio edicto. l. si tamen. Non nocetbit emptor, si sex mēsiũ
exceptione rehibitoria exclusus, uel intra annum æstima-
toria agere. Papiinianus ad Senatusconsultum Turpil. l.
Quæretur an hi qui ab accusatione tempore exclusi es-
sent, in Senatusconsultum Turpillianum incidant. Et sub-
dit, Qui prescriptione temporis exclusi, causam adulterij
perferre non potuerunt.

Excludere, Repudiare, non admittere quod postulat aut pe-
titur, sed reicere. Cic. de Arusp. resp. 41. Quod anno antè
frater Metellus et concurs etiam tunc Senatus principi Cn.
Pompeio, sententiam dicenti, excluderat, acerrimèq; una uo-
ce ac mente resisterat.

Excludere exceptione pettorem. Cic. 1. de Orat. 82.

Honore aliquo nominatim excludi. Cic. de lege Agrar. 63.

Præmij et honoribus excludi. Cic. pro Corn. Balbo, 17.

Excludere, Liberare. Lucilius lib. 27. Primum qua uirtute ser-
uuium excluderit. Actius, Qua uirtute hic feruuitate ex-
cluit. Nonius.

Excludere gallinæ uel aues dicuntur, quum incubando pullum
emittunt ac parium. Colum. libro 9. Quoniam alia melius
excludant, alie editos pullos commodius educunt. Cic. 2. de
Natur. deor. 185.

Excludens, penultima producta, Participium (ἐκκαλέω) Cicero 1. Offic. 131. Neq; excludens ab eius usu suos, poti-
usq; et amicis impertientes et Reipublicæ, si quando u-
sus esset.

Exclusus, pen. prod. (ἐκκαλέω) Aliud participium.
Cic. pro Cluentio, 138. Quum uagus et exul erraret, atq;
undiq; exclusus, et c.

Amator exclusus. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 52.

Ab extremo complexu liberum exclusæ matres. Cicero 7.
Verr. 92.

Voces alicuius exclusæ. Cic. 2. Philip. 81.

Voluptas exclusa animo. Stat. 3. Sylu. 3. 22.

Exclusissimus, penul. corr. (ἐκκαλέω) Nomen ex
participio. Plaut. Mench. 15. 24.

Abijt intrò ocyus in ades, nunc ego sum exclusissimus.

Exclusurus, penultima producta (ἐκκαλέω) Tibul. libro
2. eleg. 3. 16.

Nullus erat custos, nulla exclusura dolentes Ianua.

Exclusorius, Adiectiuum. Vlpian. in l. exceptio. ff. de except.

Theauri pars 2.

Illud tenendum est, omnem exceptionem uel replicationem
exclusoriam esse.

Exclusio, onis, Verbale. Macrobius in Somn. Scipionis, li-
bro 1. capite 20, Exclusionem luminis tenebras in terram
resundit.

Excodicor caris, excodicari, Festo est arboris, et uir-
gulta effodere, quum in authoribus rei rustice sit circum
codices et stipites arborum ablaqueare. Aut siluester, in-
quit, excodicatur. Monuit Turn.

Excogito excogitas, penultima correpta (ἐκκαλέω, ἐκκαλέω) excogitare, Cogitando inuenire.
Cicero 6. Verr. 80, Nouum ac singulare supplicij genus
excogitauit.

Fingere et excogitare. Cic. 2. in Catil. 30.

Excogitare diligenter et cautè. Cic. 6. Verr. 129.

Excogitare ingenij aliquid. Cic. 2. de Legib. 14.

Excogitauit aliquid, eadem dicit quæ Stoici. Cicero 4. A-
cadem. 125.

Mira quadam excogitare genera furandi. Cic. 4. Verr. 93.

Excogitare, pro Vehementer cogitare. Cicero Attico, li-
bro 9. 173. 14. Adhæc igitur cogita mi Attice, uel potius
excogita.

Excogitatus, penultima producta, Participium (ἐκκα-
λέω) Cicero pro Cluentio, 27, Ratio excogitata
Larini est.

Excogitatus (ἐκκαλέω) Nomen ex participio, pro Ex-
quisito. Sueton. in Calig. cap. 22, Templum etiam numini
suo proprium, et sacerdotes, et excogitatisimas hostias in-
stiuuit.

Excogitatio, Verbale (ἐκκαλέω) Cic. 1. Tuscul. 75, Quod illa
uis, quæ tandem est, quæ inuestigat occulta, quæ inuentio
atq; excogitatio dicitur?

Difficilis excogitatio. Cic. 2. de Orat. 65.

Excogitator, pen. prod. Verbale (ἐκκαλέω) Quintil. De-
clam. 10, Sic magum protinus, nescia matre, excogitator hic
mortis alterius aduocat.

Excolo excolis, penultima correpta, excolui, excultum
(ἐκκαλέω, ἐκκαλέω) excolere, Ornare, et expolire.
Plinius epistol. 2. 16, Emas marmora, quibus solum, quibus
parietes excolantur.

Dare se philosophiæ excolendum. Cic. 4. Tuscul. 135.

Excolere et expolire. Cic. de clar. Orat. 48.

Mansuetieri et excoli. Cic. 1. Tuscul. 97.

Beneficio excoli. Cic. in Orat. 16, An uictus hominum, Athenia-
ensium beneficio excoli potuit, oratio non potuit.

Cura alicuius excoli. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 3.

Excolere aliquid oratione. Cic. in Paradox. 3.

Excolere animos doctrina. Cic. pro Archia, 9.

Excolere liberos disciplinis. Colum. lib. 4. cap. 3. 2.

Excolere officium, cui opponitur Negligere officium. Cicero
1. Offic. 8, In eoq; excolendo sita uita est honestas omnis, et
in negligendo turpiudo. Legitur ex uetusto exemplari,
Colendo.

Rura excolere. Claud. 2. in Eutrop. 46.

Vitam excoluere per inuentas artes. Virg. 6. Aen. 133.

Excultus, Participium (ἐκκαλέω) ut, Excultus doctri-
na. Cic. 1. Tuscul. 8.

Excultus ad humanitatem ex agresti immaniq; uita. Cicero 2.
de Legib. 58.

Studijs excultus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 1.

Animus excultus et acies curata. Cic. 5. Tuscul. 55.

Ingenia disciplinis exculta. Cic. in Orat. 27.

Opes excultæ. Propert. lib. 4. eleg. 1. 26.

Artibus exculta hominum uita. Cic. 2. Offic. 20.

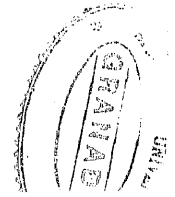
Ex compacto, uel composito] Vide Ex.
 Exconsul] & Exquestor (ἐπιπαιστήριος) pro Consul-
 lari & Questorio legitur apud Iustinianum in l. 2. §. Nos
 itaq; C. de ueteri iure enucleando. Omne studium Treboniano
 uiro excelso, magistro officiorum, Exquestori sacri no-
 stri palatii & Exconsuli credidimus. &c. & saepe in ea-
 dem lege.
 ¶ Exconsularis, pen. prod. (ἐπιπαιστήριος) in l. 3. de proximis sa-
 crorum sermiorum, lib. 12. C. Consulari honore fulti inter
 electos habeantur, huncq; honorem dignitatis teneant qui
 Exconsularibus deferrit consueuerit. Quaedam exemplaria
 legunt duobus dictionibus, Ex Consularibus.
 Ex continent] Vide Ex.
 Excoquo] excoquis, penult. corr. excoxi, excoctum (ἐξέψω)
 excoquere, Perfectionem significare uidetur, nempe perfe-
 ctè coquere. Terent. Adelph. 5. 3. 63. Tam excoctam reddā
 atq; agram, quam carbo est. Columel. Vis frigoris excoquit
 terram.
 Ignis excoquit uitium metalli. Ouid. 4. Fast. 158.
 Vinum per ignem excoquitur. Virg. 1. Georg. 18.
 Excoquitur flammis scopulus. Silius lib. 3. 130.
 Sol terram excoquit. Lucret. lib. 6. 193.
 Excoquere malum alicui. Plaut. Pers. 2. 54. Id est, excoctare,
 & ad tempus preparare.
 ¶ Excors, excorsus, Adiectiuum (ἐξορσος) Qui ueluti corde
 & animo ac sensu communi, hoc est intellectu caret. Vete-
 res enim sapientiam in corde collocabant, quam nunc in ce-
 rebro ponimus. Cic. lib. 1. Tusc. 29. Quid porro ipse ani-
 mus, aut ubi, aut unde, magna dissensio est: alij cor ipsum
 animus uidetur, ex quo Excordes, uercores, concordēsq; di-
 cuntur. Idem de Amicitia, 81. Apertè adulantem nemo non
 uidet, nisi qui admodum est excors. Idem pro Cn. Planc. 58.
 Et quenquam putas fuisse tam excordem, qui utuis his, stan-
 te urbe & curia, rediturum me, si uiuerem, non putaret?
 Hor. 1. epist. 2. 5.
 Sub domina meretrice fuisse turpis, & excors
 Vixisset canis immundus, uel amica luto sua.
 Excors & demens. Cic. pro Domo sua, 38.
 Insanus & excors. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 14.
 Excrementum] Vide Excerno.
 Excreo] excreas (ἐξέρχεται) excreare, Vi qua-
 dam expuere, & cum iusti. Plaut. Amphit. 1. 4. 21.
 Si minusculo digito increpuerint fores, hac tegula
 Tuum diminuat caput, ut cum dentibus lingua excreet.
 Celsus, Et interdum aliquid purulenti excreat. Ouid. epist.
 20. 5. Excreat, & fida dat mihi signa nota.
 ¶ Excreatio, Verbale (ἐξέρχεται) ut, Sanguinis excreationes.
 Plin. lib. 24. cap. 14. 5.
 Excreationes faciles facit in cibo sumptum sinapi. Plin. li. 20.
 capit. 22. 2.
 Excreationes pectoris purgat. Plin. lib. 20. cap. 22. 8.
 Ad cruentas excreationes teritur in cyathis duobus acetii &
 mellis. Plin. lib. 20. cap. 22. 11.
 ¶ Excreabilis, penult. corr. Adiectiuum (ἐξέρχεται) Quod ex-
 creari potest. Plin. lib. 29. cap. 14. 11. Pulmonum uitia ex-
 creabilia facit.
 Excreco] excrecis, excreui, excretum, pen. corr. (ἐξέρχεται)
 excrecere, Crescere in altum, & citò atq; apertè. Col.
 lib. 5. Si satis excreuerim, iugo supponantur. Plin. lib. 37.
 cap. 2. 6. Excrecitq; in dies eius rei luxus.
 In altum excreuit. Lucan. lib. 4. 3.
 In caput excrecere. Quint. lib. 4. cap. 1. 44.
 Excrecere in longitudinem. Plin. lib. 16. cap. 30. 5.
 ¶ Excretus, pen. prod. (ἐξέρχεται) Particip. Virgil. 3. Georgic.

79. Multi iam excretos prohibent à matribus hœdos. Ex-
 cretos, id est, ualidiores. Seruius.
 Excretum] Vide Excerno.
 Excribo] Vide Exscribo.
 Excrucio] excrucias (ἐξέρχεται) excruciare, Valde cructa-
 re significat. Terent. Eunuch. 5. 3. 11. Spero me habere qui
 hunc meo excruciem modo. Idem Heaut. 1. 2. 3. Proim tu so-
 licitudinem istam falsam que te excruciat, omittas. Cicero 3.
 Verr. 30. Socium atq; amicum sumo excruciatum semiui-
 uum reliquit. Idem pro leg. Man. 6. Omni supplicio neca-
 tum excruciavit.
 Confici & excruciari. Cic. Terent. lib. 1. 4. 3. 1.
 Omni modo excruciare aliquem. Catul. ad tuentium, epi-
 gram. 94. 3.
 Excruciat animum libido. Cic. 1. de Fin. 78. Et lib. 2. 86.
 Frigus excruciat nudos. Lucret. lib. 5. 286.
 Excruciat eam animi. Plaut. Milit. 18. 64.
 Me excruciat animi. Terent. Phor. 1. 4. 10. Eheu me miserum;
 quum mihi pauco, tum me Antipho excruciat animi.
 Excruciat uicem meam. Plaut. Mostel. 6. 8. Id est, dolet infor-
 tunium meum.
 Excruciat inopia. Vide Opulentia.
 ¶ Excrucibilis, & hoc excrucibile, pen. corrept. (ἐξέρχεται)
 Dignus qui excrucietur. Plaut. Cistell. 9. 1.
 Nullam ego me uidisse credo magis aut excrucibilem
 Quam illæc est, &c.
 Excubiculati] Qui cubiculari munere functi sunt. Imp. l.
 13. de excus. lib. 10. C. Maximarum culmina digni-
 tatum, Consistoriani quoq; comites, notarij etiam nostri, &
 cubicularij omnes, atq; excubicularij, ab omnibus fordidis
 muneribus uindcentur.
 Excubo] excubat, pen. corr. excubui, excubitum, pen. corr.
 (ἐξέρχεται) excubare, Vigilare, diligenter cu-
 stodire. Salust. in Iugurtha, Neq; secus, quam si iter faceret,
 castra munire, excubitum in porta cohortes ex legionibus,
 pro castris equites auxilarios mittere. Liuius lib. 5. ab Vr-
 be, 174. Excubare pro portis.
 Excubare ad portum. Caesar 2. bel. Ciuil. 93.
 In agro armatos excubare. Cic. 1. de Diuin. 183.
 In sinu Pasiphe somnandi causa Lacedæmonij excubabant. Ci-
 cero 1. de Diuin. 157.
 Excubare in muris. Liuius 4. belli Macedon. 42. Caesar 3. bell.
 Ciuil. 27.
 Excubant in tutela ruris in aqua fate silices. Plinius libro 16.
 capite 37. 1.
 Ante domum excubui. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 3.
 Ante fores excubat Cerberus. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 15.
 Excubare pro pace. Modestim. in l. famost. ff. ad leg. Iuliam
 maies.
 Excubat laurus ante limina, pro Est. Plin. lib. 15. cap. 30. 1.
 Excubare animo, pro Vigilare, & in quieto animo esse. Cic. 4.
 Tuscul. 57.
 Excubare & uigilare pro aliquo. Cic. 6. Philip. 216.
 Excubat Reipublic. cura apud nos. Plancus ad Senatam, li-
 bro 10. 8. 12.
 Excubatur rerum, non animi precijs. Plin. lib. 35. cap. 7. 3.
 ¶ Excubatio, Verbale (ἐξέρχεται) Valerius libro 4. de
 Amicitia, pro dignitate & salute amicorum perpetuam
 excubationem.
 ¶ Excubitor, pen. corr. Verbale (ἐξέρχεται) Col-
 lum. lib. 7. cap. 12. 1. Quis custos incorruptor? quis excu-
 bitor inuentri potest uigilantior? De canibus. Caesar 7. bell.
 Gall. 273. Hec eadem noctu excubitoribus ac firmis præ-
 sidijs tenebantur.

¶ Excubia,

¶ Excubie, excubiærum (ἐξέρχεται) diurnæ & nocturnæ
 sunt: Vigilia tantummodo nocturnæ, inquit Valla, lib. 4.
 Plaut. Cistell. 2. 53.
 Excubie & custodia. Cic. pro Marcello, 9. Non modò excubi-
 as & custodias, sed etiam laterum nostrorum oppositus &
 corporum pollicemur.
 Excubie & uigilie. Cic. pro Milone, 50.
 Capitis alicuius excubie. Cic. 7. Philipp. 232.
 Custodum excubie. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 2.
 Vigilum excubie. Virg. 9. Aen. 32.
 Excubie misere, flebiles uigilie, noctes acerbe, custodia in se-
 lix. Cic. pro Plancio, 81.
 Tristes excubie. Hor. 3. Carm. ode 18. 1.
 Agere excubias. Ouid. 3. Fast. 50.
 Habere excubias. Plin. lib. 10. cap. 23. 1.
 Madentes uino excubie. Claud. in Nupt. Honorij, 16.
 ¶ Excubitus, huius excubitus, pen. corr. (ἐξέρχεται) pro
 excubijs. Hirt. de bello Hisp. Partim ut pedestres copie in
 statione & excubitu castris presidio essent.
 Excudo] excudis, pen. prod. excudi (& excusi secundum
 Carthesium & Probum) excusum (ἐξέρχεται) excudere,
 Cudendo efficere, inquit Seruius. Virg. 6. Aen. 170.
 Excudent alij spirantia mollius æra.
 Ceras excudunt apes. Virg. 4. Georg. 12.
 Excudere ignem. Virgil. 1. Georg. Vbi Seruius, Excludere,
 Studiosè repere & colere.
 Excudit Achates silices scintillam. Virgil. 1. Aeneidos, 36. Vbi
 Seruius, Excudit, feriendo eiecit: quia cudere, est ferire.
 Quo loco quidam legunt, Excussit, ab Excusio: quod etiam
 stare potest.
 Excudere oua dicuntur gallinae, & huiusmodi animalia: quod
 & excludere dicitur. Colum. lib. 8. cap. 14. 6. Negatur an-
 ser aliena excudere oua, nisi subiecta sua quoq; habuerit.
 Varro 3. de re Rust. cap. 9. 8.
 Excudere dicta alicuius. Ouid. in Fragmento, 7.
 Excudere aliquod opus, pro Componere. Cic. ad Attic. lib. 15.
 330. 2. Librum tibi celeriter mittam, de gloria excudam a-
 liquid neque alicuius, quod lateat in thesauris tuis.
 ¶ Excusio, onis, Verbale, Est quam diligens inquisitio ac de-
 tentio reru honorumq; principalis debitoris per indicem,
 usq; ad peram (ut uocant) & saculum, id est, nouissimum
 quadrantem efficit.
 ¶ Excusor, pen. prod. excusoris, Verbale (ἐξέρχεται) Idem
 quod uascularius. Quint. lib. 2. cap. 21. 7. Nam si queram,
 que sit materia statuarij, dicitur as si queram, que sit ex-
 cusoris, id est, eius fabricæ, quam Græci χαλκωνευτήριον uo-
 cant, similiter as esse respondeant.
 Exculto] excultas (ἐξέρχεται) exculcare, Vehementer pe-
 dib. calcare. Caesar 7. bel. Gal. 292. Simul confirmandi &
 stabiliendi causa singuli ab infimo solo pedes terra ex-
 culcabantur.
 Exculcare, pro Calcando exprimere. Plaut. Capt. 13. 41.
 Ex ipsis dominis, meis pugnis exculcabo furfures.
 ¶ Exculcatus, penult. prod. Participium (ἐξέρχεται) pro
 obsoleto, sordentiq;. Gellius libro 11. capite 7. Verbis,
 inquit, obsoleitis, exculcatisq;. Idem, alibi inuulgata, sordenti-
 tiaq; uocat.
 ¶ Exculcator, toris, Verbale. Dicebantur autem exculcatores
 milites, qui scilicet missilia & lapides & glandes exculcant
 & eieciunt. Vfus est Vegetius, apud quem tamen hæctenus
 exculcatores corrupte editum est. Turnebus.
 Exculpo] exculpis (uel, ut alij, Excalso, excalpsi) exculpis,
 exculptum (ἐξέρχεται) exculpere, Idem quod perfectè
 sculpere, siue sculpere. Plin. lib. 33. cap. 9. 3. Quinetiam por-

cula ita figurantur, exculpis intus crebris ceu speculis,
 uel uno intuente, populus totidem imaginum fiat. Ex uet-
 sto codice legitur, Expulsi.
 Exculpere aliquid è quercu. Cic. ad Atticum, lib. 13. 283. 6.
 Sic, Exculpere ex marmore, Quint. lib. 2.
 Signum ex lapide exculpere. Quint. lib. 2. cap. 19. 3.
 Exculpere nidus gallinarum, aut affigere parieti. Varro 3. de
 re Rust. cap. 8. Ita ut in parietibus circum omnia plena sint
 cubilia gallinarum, aut exculpta, aut afficta firmiter.
 Exculpere alicui oculum, per translationem. Terent. Phorm.
 5. 8. 96. Vide Oculus.
 Exculpere, Extorquere. Plaut. Cistell. 6. 6.
 — Vix exculpis ut diceret. Lucil. lib. 2. Sat. Nunc no-
 men, iamq; ex testibus ipse rogandum exculpo, hæc dicam.
 Exculpere uerum ex aliquo. Terent. Eun. 4. 4. 45.
 Exculpere prædam ex Lucilio, Vti esurienti leoni ex ore ex-
 culperet prædam. Nonius.
 Excuriare] ἐξέρχεται, Curia excludere. Varro Hippocryone,
 Apollonium ideo excuriant, quia nihil habebat. Antiquum.
 Nonius.
 ¶ Excuriati, exterminatiq; apud Varronem, M. Tulliumq; le-
 guntur uocabulis sanè probis, pro his qui curia & terminis
 exacti sunt. Cel. Rhod. lib. 2. 5. cap. 12.
 Excursatus] ἐξέρχεται, Participium ab Excursio, exa-
 curas, Diligenter & cum cura apparatusunt, Excursatus ui-
 ctus. Plaut. Pseud. 2. 2. 6. Ita excursato uictu, ita magnis mun-
 dijs, &c.
 Excursatus homo. Plaut. Cistell. 16. 6.
 Excursio] excursis, excursi & excursuri, apud Plautum &
 Liuium, excursum (ἐξέρχεται) excurrere, Extra cur-
 rere. Cic. ad Attic. lib. 10. 206. 5. Ego dum panes & cetera
 parantur, excurreo in Pompeianum. Liui. 1. ab Vrbe, 73. Quis
 plures igni quam ferro armati excursurissent, eade incen-
 ditq; cuncta complent. Cic. 3. Verr. 46.
 Excurremus legati ad Pisonem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 6.
 Euolare & excurrere. Cic. de clar. Orat. 14. 8.
 Ad aliquem excurrere. Cic. Appio, lib. 3. 7. 9.
 Ex aliquo loco excurrere. Cic. 2. pro lege Agrar. 86.
 Excurrere dicuntur milites, quando ex castris exeuntes, in ho-
 stilem agrum grassantur. Liui. 1. ab Vrbe, 62. In fines Roma-
 nos excurreunt populabundi magis, quam iusti more belli.
 Sic, Cic. de lege Agraria, 86.
 Excurrere aliquid dicitur, quum protenditur in longum uel la-
 tum. Liui. 6. bel. Pun. 223.
 Excurreunt germinationes. Plin. lib. 17. cap. 26.
 Excurret etiam oratio. Cic. 3. de Orat. 105. Ne suat oratio, ne
 uagetur, ne insistat interitus, ne excurret longius, ut membris
 distinguatur. Hoc est, ne longius diuagationibus obruatur.
 Insistere & Excurrere dicitur oratio, contraria. Cicero in
 Orator. 97.
 In locum excurrere. Quint. lib. 4. cap. 3. 2.
 In campo excurret uirtus. Cic. pro Mur. 16. Nullum enim uobis
 fors campum dedit, in quo excurrere uirtus, cognoscisq;
 possit.
 Excurrens in meridiem planities. Plin. lib. 17. cap. 5. 3.
 Euentus donationis excurret in hoc tempus. Vlpian. in l. qui in
 hoc ff. de donat. inter uirum & uxorem.
 Euolant atq; excurreunt foras animi. Cic. 1. de Diuinat. 185.
 In pericula excurrere. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 34.
 Summa excurret. Paulus in l. Publica Mænia. §. finali. ff. de positi-
 ti uel contra. Debetis mihi decem quos apud Titium depo-
 sivistis, item usque ad decemitem ex ratione patris uestri
 decem, & quod excurret. Id est, decem aureos & aliquot de-
 narios uel sesteritios. Excurrere enim id dicitur, quod ordi-

nem aut modum, id est, mensuram, numerum egressit. Cic. in Orat. 103, de numeris oratoris loquens, Excurrentia appellat uerba, quae ultra rhythmum legitimum adducuntur. Hinc summa excurrens Latine dicitur, quam lingua uulgari ruptam appellat: ut quum dicunt solidos fractos, id est, brisatos. Quod adras autem summa dicitur et solida, in qua nihil excurreti. Budeus in dicta l. Publica Maui.

Excursus (uulgariter, *excursus*) Participium ab Excursor. Terent. Adelph. 5. 4. 6. Proprie iam excursio spatio, mitto: id quam obrem, recipere perit.

Excursus, huius excursus (uulgariter, *excursus*) Plin. epist. 101. lib. 5. Vides ut Aratus minutissima etiam sidera confectetur et colligat: modum tamen seruat, non enim excursus hic eius, sed opus ipsum est.

Excursus nauigiorum. Hirtius 4. bel. Alexand. 75.

Breues excursus tentare. Virg. 4. Georg. 39.

Excursio, excursionis (uulgariter, *excursio*) Cic. de Senec. 17. Nec enim excursionem, nec saltu ueretur.

Excursio militum. Cic. ad Attic. lib. 1. 14. 2. Idem in Catil. 4. 5. Et pro lege Manilia, 10. Quum una excursio equitatus per breui tempore totius anni uectigal auferre possit.

Excursiones et latrocinia hostium. Cic. pro Detot. 15.

Infesta excursionibus Barbarorum uia. Cicero de Prouinc. Conf. 3.

Excursiones inimicem ficere. Liu. 10. bel. Pun. 46.

Breues excursions. Scaeuola in l. Maenia. 5. ultim. ff. De ann. legat.

Excursio orationis. Cic. 2. de Diuinat. 38. Sed haec fuerit nobis tanquam leuis armaturae prima orationis excursio, nunc, etc.

Excursor, Verbale (uulgariter, *excursor*) Qui excurret. Cic. 4. Philipp. 162. Est igitur, Quirites, Pop. Roma. uictori omnium gentium omne certamen cum excursore, cum lairone, cum Spartaco. Idem 4. Verr. 1. 4. Petit Nauius Turpio quidam istius excursor et emissarius.

Excusio excusatus, pen. prod. (uulgariter, *excusio*) Quasi ex causa detrahere, et absolute re: significatque proprie obiectum crimen diluere. Cicero ad Attic. libro 15. 330. 4. Attice meae uelim me ita excusare, ut, etc.

Excuso me tibi in eo ipso in quo te accuso. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 6. 1.

Nimis se aliquibus excusare. Cic. Attico, lib. 9. 185. 6.

Excusare aliquem alteri per literas. Cic. Bruto, lib. 11. 15. 1.

Crimen excusare lacrymis. Stat. 6. Thebaid. 9.

Propinquitatem excusare. Cic. 8. Philipp. 135.

Excusatum me uolo. Cic. 3. Verr. 72.

Excusare aliquem apud. Cic. ad Attic. lib. 12. 241. 1.

Excusatum habeas me, rogo, coeno domi. Mart. lib. 2. 78.

Excusare de. Caesar 4. bel. Gall. 543. Morinorum legati ad eum uenerunt, qui se de superioris temporis consilio excusarent.

Excusare aliquid. Est afferre in excusationem id quod peccandi causam praebuit: ueluti si latrones aut flumina impedimento fuerunt, ne ad diem adesse possem. Quintil. in Pasu cadauerum, Tu tamen si interpellatus tempestatibus seruis uenis, excusares mare et ambiguos flatus. Liu. de Torquato, Oculorum ualeitudinem excusauit. Sic apud Plinium lib. 26. cap. 1. 9. Excusare ualeitudinem. Plin. epist. 7. 4.

Laborem excusare. Horat. 1. epist. 7. 14.

Moras excusat fratri. Stat. 12. Thebaid. 71.

Tarditate literarum alicuius excusare. Cic. Att. lib. 15. 329. 25.

Vires excusare. Ouid. 14. Metam. 92.

Excusari morbi causa. Cic. ad Attic. lib. 12. 248. 2.

Excusans, pen. prod. Participium (uulgariter, *excusans*) Cicero de clar. Orat. 52. Cui tamen Lelius se excusans, non genero minori dixit se illud, sed maiori filiae detulisse.

Verba excusantia dicere. Ouid. 9. Metam. 4. 4.

Excusatio, Verbale (uulgariter, *excusatio*) Cic. de Amicitia. 36. Nulla est igitur excusatio peccati, si amici causa peccaueris. Plaut. Ajsin. 10. 31.

Deo ne excusatio quidem est inscientiae. Cicero 3. de Natur. deor. 130.

Oculorum excusatio. Cic. 2. de Orat. 153.

Idonea et iusta excusatio. Cic. Tironi, lib. 16. 25. 1.

Sapiens et probabilis excusatio. Cic. Attic. lib. 8. 160. 2.

Accipere excusationem. Cic. Cornificio, lib. 12. 25. 7.

Turpis excusatio minime accipienda est. Cic. de Amic. 38.

Afferre excusationem. Plancus Cicero, lib. 10. 4. 1. Vide Afferro.

Defendere excusatione adolescentiae uitia alicuius. Cicero pro Celio, 34.

Defendit aliquem necessitatis excusatio. Cic. pro Rab. Posth. 16.

Stuporis excusatione se defendere. Cic. de Arusp. resp. 4.

Deprecari excusatione summam stultitiae, summam improbitatis odium. Cic. pro Cecinna, 28.

Dare excusationem. Cecinna Cicero, lib. 6. 7. 18.

Dare alicui iustam excusationem. Cic. 6. Verr. 111.

Cum excusatione errare posse. Matus Cicero, lib. 11. 28. 13.

Eruiere excusationem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 30. Non est quod quisquam excusationem mentis ingratis ab infirmitate atque inopia eruat. Id est, Non te fingas inopem aut infirmum, ne ingratis uidearis.

Legitimam excusationem habere. Cic. 5. Philipp. 17. 4.

Pietatis, necessitatis, et aetatis excusationem habere. Cicero pro Celio, 1.

Non habet excusationem stultitia. Cic. 1. de Orat. 61.

Parare excusationem ad aliquem. Cicero Attico, lib. 12. 245. 3. Vide Paro.

Probare excusationem. Cic. in Orat. 135.

Querere excusationem. Cic. pro Rab. Perduel. reo. 5.

Relinquere excusationem ad aliquem. Cic. Attic. lib. 9. 173. 7.

Tegenda excusatione amicitiae, consensio improborum non est, sed potius omni supplicio uindicanda. Cic. de Amic. 40.

Valent apud aliquem excusationes alterius. Cic. pro Sylla, 35.

Vti excusatione aduersus aliquos. Cic. 2. Offic. 100.

Temporis excusatione uti. Cic. Attic. lib. 10. 203. 3.

Excusatus, a, um (uulgariter, *excusatus*) Qui excusatus esse rusticum, qui non interfuerit iudicio, et Mart. lib. 2. Excusatum habeas me rogo, coeno domi.

Excusatiuus, Comparatiuum ab Excusatus. Plinius iunior lib. 4. epist. 5. Oportet enim nos breues esse, quod sit excusatiuus quod librum ipsum, non tamen ultra causa ampliudinem extendimus.

Excusatissimus essem, etiam si non precepta illorum sequerer, sed exempla. Seneca De uita beata, cap. 29.

Excusate, pen. prod. (uulgariter, *excusate*) Aduerbium. Plin. epist. 198. Licebit rursus irasci, si meruerit, quod exoratus excusatus facies. Quint. Et fieri id uideur excusate. Id est, citra culpam, ait Budeus.

Excusabile, et excusabile, pen. corr. (uulgariter, *excusabile*) ut, Crimen excusabile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 11. 1.

Pars delicti excusabilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 9.

Excusor, foris, Excusor] Vide Excudo.

Excusatus, Excusatus, Excusatorius, Excusatorius] Vide Excutio.

Excutio] excutis, pen. cor. (uulgariter, *excutio*) excusis, excussum, Ab Ex et Quatio, significat mouere, et deicere: ut,

ereunt, Excusse in terram litera. Cic. 2. de Nat. deor. 135.

Manibus excutere aliquid. Pers. Satyr. 3. 11.

Amplexus excutere. Ouid. 9. Metam. 11.

Arcus seuos excutere. Ouid. 3. de Arte, 6.

Cesariem excussit. Ouid. 4. Metam. 99.

Excutere alicui cerebrum. Plaut. Aulul. 6. 2. 6.

Cibos excutere ore. Stat. 5. Thebaid. 121.

Excutere clauum lapide. Plaut. Meneh. 3. 10.

Excuti cursum, pro A' proposito auerti. Virg. 3. Aeneid.

Excutitur cursu, et caecis erramus in undis.

Delicias excutere. Claud. 2. in Eutrop. 50.

Delicias et ineptias aliquorum excutere. Cic. pro Cal. 56.

Ab equis excuti. Ouid. 1. in Ibin. 117.

Excutere equitem dicitur equus. Liu. 8. ab Vrbe, 32.

Excutere feras cubilibus. Plin. in Paneg. 134.

Flammam peccatore excutere. Ouid. 7. Metam. 4.

Totum conceptum excutere. Virg. 12. Aeneid. 32.

Foedus genus maledictio excussit calamitas. Cic. pro Domo sua, 59.

Gladium morituro excutere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 9.

Habenas excutere: er colla iubaque. Ouid. 5. Metam. 81.

Institutionem uerborum alicui excutere. Hoc est, adimere, auferre. Cic. pro Sylla, 17.

Excutere ignem. Plin. lib. 16. cap. 40. 7.

Ignem de criminibus excutit. Ouid. 12. Metam. 57.

Imperatores excutere. Cic. 2. de lege Agrar. 64.

Iugum excutere. Nolle obedire. Tractum ab equis uel bobus aratoris, qui dum arare nolunt, iugum excutiunt. Plinius Paneg. 21.

Lacrymas excutere alicui, Prouocare aliquem ad lacrymas. Plaut. Capt. 7. 60. Terent. Heaut. 1. 115. lacrymas excussit mihi.

Excutere mentem alicui, id est, adimere. Plin. epist. 18. b.

Metum excutere de corde. Ouid. 1. Fast. 4.

Maenia fundo excutiam. Stat. 3. Thebaid. 50.

Excutere oculos alicui, pro Deturbare, de capite erueri. Plautus Pers. 13. 19.

Onus excutere uisceribus id est, abortiu facere. Ouid. epist. 11. 9.

Pacem excusserat orbi. Lucan. lib. 1. 14.

Excuti patria. Virg. 8. Aeneid.

Pennis excussit Boreas. Ouid. 6. Metam. 14. 1.

Querelas excutere. Claud. de bel. Get. 54.

Quies terrore excutitur. Ouid. 4. Fast. 134.

Excutere rationem, uel examinare, id est, Conficere et subdicere rationem militum. Plin. epist. 151. d.

Risum excutere sibi. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 7.

Sceptris excuti ab aliquo: id est, a regno deici. Ouidius 4. Fast. 40.

Excutere se. Terent. Phorm. 4. 1. 29. Quod si sit uiti me excutiam, atque egrediar domo, id restat.

Dolor nimis excussit sensus mihi. Senec. Herc. Oeth. 10. 23.

Seram postea excutere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 6. 5.

Excutere seueritatem ueterem. Cic. Dolabella, lib. 9. 10. 4.

Situm excutere undis. Senec. Herc. Oeth. 8. 10.

Somno excuti. Virg. 2. Aeneid. 61.

Soporem excutere. Ouid. 11. 136.

Studia de manibus excutere. Cic. pro Murena, 27.

Tela excutere alicui. Ouid. 2. Amorum, eleg. 5. 11.

Sus excussit uenabula rostro. Ouid. 10. Metam. 142.

Verba fortia alicui excutere. Tibul. lib. 2.

Excutere alicui nomen. Plaut. Merc. 11. 15.

Excutere, Commouere se, et spiritus omnes sensusque suos ad intelligentiam colligere et excitare: quod sit quum res al-

qua intellectu difficilis obijciatur nobis. Cicero. 2. Offic. 107.

Explica atque excute intelligentiam tuam, ut uideas quae sunt in ea specie forma, et notio boni uiri.

Explicare et excutere uerbum aliquod. Cic. in Partition. 68.

Et Quint. lib. 1. cap. 5. Excutere omne scriptorum genus, Et lib. 5. Haec omnia Cicero excutit.

Excute aliquem, Scruari et diligenter inquirere. Plaut. Aulul. 20. 18. Cic. pro Rosc. Amer. 59. Nihil est Glaucia quod metuas, non excutio tibi quid forte ferri habuisti, non seruitor. Plin. lib. 7. cap. 36. 1. A' ianitore semper excussa, ne quid inferret cibi, deprehensa est uertibus suis alens eam. Haec Budeus. Quint. lib. 7. cap. 2. Excusserunt illi patrem, et aurum in sinu eius inuenerunt. Cic. pro Murena, 24.

Conditionem excutere suae sortis. Ouid. 3. Trist. eleg. 14. 11.

Genus alicuius excutere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 4.

Excute aliquid, Diligentius estimare, et exactius aliquid expendere. Vlpian. in l. si mandauero. ff. mandati. Si tibi mandauero ut excutes uires hereditatis. Et paulo post, si mandauit tibi ut uires ex uires eius, cui era crediturus. Cic. pro Plancio, 24. Facilis est illa occuratio et blanditia popularis: aspiciunt, non atreclatur: procul apparet, non excutitur, non in manus sumitur. Budeus. Cic. 1. Tusc. 181. Haec excutere opinionem mihi met uolui radicitus. Idem 1. Tusc. 139. illud excutendum est, ut sciat quid sit carere.

Excute debitorem. Paulus, Non prius pupillus ad magistratus reuerti potest, quam omnes tutores excussi fuerint. Id est, quam actione tutela expertus sit, an ab eis suum seruare possit. Budeus.

Excute aliquem, aliter. Cicero de Arusp. respon. 34. Nisi forte tibi esse ignotum putas, quod te iudices dimiserunt excussum et exhaustum, suo iudicio absolutum, omnium condemnatum, id est, exhaustum pecunijs quibus eos corrupti sunt, et (ut uulgo dicitur) deplumem te reliquerunt, nihil tibi reliqui fecerunt.

Excute, Eligere. Cic. 12. Philipp. Inuentum omnem ex tota Italia excussimus.

Excutiendus, Participium (uulgariter, *excutiendus*) Ius, Puluis excutiendus digitis. Ouid. 1. de Arte amandi, 30.

Rusticitas excutienda. Ouid. epist. 16. 38.

Excussus, Part. (uulgariter, *excussus*) Cic. pro Sylla, 35. Noli aculeos orationis meae, qui reconditi sunt, excussos arbitrari.

Agna excussa denribus lupi. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 16.

Brachia excussa idtare. Ouid. 5. Metam. 120.

Lumbi excussi. Propert. lib. 2. eleg. 17. 6.

Ignis elisus excussis nubibus. Ouid. 8. Metam. 68.

Rudentes excussos laxare. Virg. 3. Aeneid. 54.

Excussa togula. Mart. lib. 1. 172.

Excussi grandine Tusci. Plin. epist. 71.

Sedilia patuere excusso uulgo. Stat. 6. Thebaid. 96.

Pectore nostro excussus dicitur, cuius oblitus sumus. Virgilius 5. Aeneid. 135.

Excussatus, pro Excussus. Paul. l. 4. §. 6. ff. de admin. tut. Non prius ad eos reuerti pupillus potest, quam omnes tutores excussati fuerint.

Excussus, Aduerbium (uulgariter, *excussus*) Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17. Si cum tyrone et indocto non tam rigide, nec tamen excussus, sed languidius et in ipsam eius dirigentes manuum remisit occurremus.

Excussorius, Adiectiuum (uulgariter, *excussorius*) Plinius lib. 18. cap. 11. 6. Cribrorum genera Galli est fetis equorum inuenere: Hispani est limo excussoria et pollinaria: Aegyptus est pappo atque unco.

Excucimo] *excucimo*, Decimum queng: eligo, interprete Festo:

Festus: a uerbo Decimo, quod est decimam partem detrabo.
 Exdor suo] exdor suas (ἐξδορώ) exdor suare, Dorsum con-
 fringere, dum apparantur pisces & exenterantur. Plaut.
 Aulul. 1.4.2.
 Dromo desquama pisces: tu Macherio
 Congrum, murenam exdor sua quantum potes.
 Exduta] Exuita, Antiquum, Festus.
 Execo] execas, pen. corr. execui, exectum (ἐξοκτώ) execa-
 re, ab Ex & Seco, fecas, Excidere. Colum. lib. de Arboribus,
 cap. 26.3. Arborem quam inserere uoles, serra diligenter ex-
 ecato ea parte que maximè nitida & sine cicatrice est. Cic.
 pro Cluentio, 1.48. Nam Stratonem quidem, iudices, in cru-
 cem actum esse execta scitote lingua.
 Sanare & execare. Cic. Att. lib. 2. 16. 13. Quædam exemplaria
 legunt, Exsecare.
 Armarij sanctum execuit. Cic. pro Cluentio, 1.43.
 Execare neruos urbis, per translationem. Cicero pro L. A-
 grat. 90.
 Execare medicina dicitur & sanare. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 13.
 Execare pestem Reipub. Cic. pro Sestio, 119.
 ¶ Exectus, Participium (ἐξοκτώ) Cic. 2. de Nat. deor. 91. Nā
 uetus hæc opinio Græciam oppleuit, scilicet exectum Cæ-
 lum à filio Saturno.
 Cornu exectum. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 12.
 Filius exectus. Paulus in l. anniculus admittitur. ff. de uerbo-
 rum & rerum significatione. Falsum est eam peperisse, cui
 mortue filius exectus est. Quædam exemplaria legunt, Ex-
 tractus.
 Virum execta iumentus: id est, spadones. Lucan. lib. 10. 2. 7.
 Lingua execta. Lucan. lib. 2. 37.
 Sylua execta. Claud. 2. Paneg. 40.
 Viscera execta uiuæ strigis. Seneca Medea, 9. 13.
 Exectus & exemptus honore. Plin. epist. 36.
 ¶ Exectio, Verb. (ἐξοκτώ) Cic. pro Cluent. 1.43. Quum ex-
 ectio illa fundi in armario animaduertetur, &c.
 Execro] exaras, crare, Actiuum. Afranius incendio, Experiura-
 hant, execrabant se ac suos. Nonius.
 ¶ Execror, pen. corr. execraris (ἐξοκτώ) ex-
 ecari, Est uerbis duris & execratione plenis imprecari.
 Cic. 3. Off. 14. Itaq; accepimus Socratem execrari solitum
 eos, qui primum hæc natura coherentia distraxissent.
 Execrari & detestari, apud Luuium lib. 5.
 Execrari, & male precari. Cic. in Pisonem, 25.
 Rectè Socrates execrari eum solebat, qui primus utilitatem à
 natura seiuuixisset. Cic. 1. de Legib. 49.
 Odisse aliquem, ei pestem exoptare, & eum execrari. Cicer.
 in Pison. 76.
 Gentem execrari. Ouid. 14. Metam. 39.
 Terram execrari. Virg. 3. Aeneid. 55.
 Execrari, & inuocare furias alicui. Liu. 1. ab Vrbe, 264.
 Execrari in caput. Liu. 9. bel. Maced. 211.
 ¶ Execrans, pen. corr. (ἐξοκτώ) Participium: ut,
 Verba execrantia edere. Ouid. 5. Metam. 21.
 Vota execrantia nomen alicuius. Ouid. in Ibin, 19.
 ¶ Execratus, pen. prod. (ἐξοκτώ) Nomen ex participio: ut,
 Execratissima auguria. Plin. lib. 8. cap. 2. 17.
 Ciuitas execrata. Horat. Epod. 16. 4. & 8.
 Execratum malum odore & amaritudine: hoc est, ingratum
 uel gustu uel odore. Plin. lib. 13. cap. 16. 3.
 ¶ Execrandus, & detestabilis (ἐξοκτώ) Cic. 2. Phil. 75.
 Execrandas res atq; pessimas. Plin. lib. 7. cap. 13. 2.
 ¶ Execrabilis, & hoc execrabile, pen. corr. (ἐξοκτώ) Dete-
 standum & abhorrendum. Liu. 1. bel. Maced. 66. Præcuntia-
 bus execrabile carmen sacerdotibus. Id est, quo se deuouent.

Odiu execrabile. Liu. 6. bel. Pun. 67.
 Execrabilis, pro duro. Plin. lib. 9. cap. 48. Sed nullum usquam
 execrabilis quam radius per caudam emittens, &c.
 ¶ Execratio, Verbale (ἐξοκτώ) Sa-
 lust. in Catil. Fuere ea tempestate qui Catilina oratione ha-
 bita dicerent, quum iusturandum populares sceleris sui ad-
 geret, humani corporis sanguinem uino permixtum in pa-
 teris circumtulisse: inde quum post execrationem omnes de-
 gustauissent (sicuti in solennibus sacris fieri consuevit) ape-
 ruisse consilium suum, atq; eod dictam rem fecisse, quò inter
 se magis fidi forent alius alij.
 Fides, execratio, dextra, & complexus. Cic. 7. Verr. 82.
 Malum omen & execratio. Cic. pro Sestio, 60.
 Execrationem obtestationemq; in aliquos componere. Liu. 6.
 bel. Pun.
 Cautione scedere, execratione aliquem deuincire. Cicero pro
 Sest. 12.
 Habet execrationem lex. Cic. Attic. lib. 2. 33. 3.
 Execrationibus publicis sanctum. Cic. 3. Off. 71.
 Executio] Vide Exequor.
 Exedo] exedis, pen. corr. uel, Exedo, exes, exedi, exesum, pe-
 nult. product. (ἐξέδω) exedere, Consumere. Plinius
 lib. 26. Nasuntur quoq; in sanguine ipso hominis anima-
 lia exesura corpus. Terent. Phorm. 2. 2. 4. Tibi omne est ex-
 edendum.
 Exedere, lacere, conficere animum dicitur agritudo. Cic. 3.
 Tusc. 48.
 Agriuidines exedunt homines. Cic. 5. Tusc. 25.
 Ardor flammæ exederat syluas. Lucret. lib. 5. 252.
 Labor exedit homines. Valer. 4. Argon. 93.
 Malum exedit artus penitus. Senec. Herc. Oeth. 9. 20.
 Mors lenta laceratis exedit puerile decus. Stat. 2. Syll. 1. 31.
 Timeæ exedunt caput. Claud. 1. in Eutrop. 23.
 Vincula ferri exedere senem, longuq; in carcere pædor. Luca-
 nus libro 2. 15.
 Virus exedit artus. Senec. Herc. Oeth. 7. 35.
 Exedere aliquem. Terent. Heaut. 3. 1. 53. Quid te futurum cen-
 ses quem assiduit exedent?
 Angor illum exest. Lucret. lib. 3. 202.
 Cura exedit medullas. Catul. de coma Berenicis, 61. 5.
 Exedunt animos mœrores, conficiuntq; curis. Cicero 1. de Phi-
 nib. 89.
 Vrbem exedere odij. Virg. 5. Aeneid. 156.
 Exedi, pen. corr. Passiuum. Cic. 1. de Fin. 80. Easq; ipsas solici-
 tudines quibus eorum animi noctes diesq; exeduntur, à dijs
 immortalibus supplicij causa importari putant.
 Expectando exedor miser, atq; exenteror. Plaut. Epid. 7. 1.
 ¶ Exesus, pen. prod. (ἐξέδω) Participium. Cic. 5. Tusc.
 93. Apparebat epigramma exesi posterioribus partibus
 uersiculorum dimidiatis fere.
 Curis exesus. Valer. 2. Argon. 28.
 Exese edes. Cic. in Topicis, 8.
 Antrum exesum. Senec. Thyeste, 1. 15.
 Antrum exese arboris. Virg. 4. Georg. 9.
 Exese fruges in horreo uentilentur. Columel. libro 1. ca-
 pite 6. 11.
 Situ exesi ligones. Claud. 2. Paneg. 39.
 Mons exesus. Virg. 4. Georg. 69.
 Pila exesa rubigine. Virg. 1. Georg. 99.
 Pumex exesus. Ouid. 4. Fast. 99.
 Rupes exesa. Lucan. lib. 3. 46.
 Scopuli exesi. Senec. Herc. fur. 2. 6.
 ¶ Exesor, pen. prod. (ἐξέδω) Verbale: ut, Aestus æquoris ex-
 esor murorum circum littora. Lucret. lib. 4. 45.

Exedra]

Exedra] exedra, pen. corr. (ἐξέδω) Vitruuius lib. 5. de pa-
 lestrarum adificatione. Constituntur autem in tribus por-
 ticibus exedrae spatiosa, habentes sedes, in quibus philoso-
 phi, rhetoresq; ac reliqui, qui studijs delectantur, sedentes
 disputare possunt. Cic. lib. 5. de Fin. Esti multa in omni parte
 Athenarum sunt in ipsis locis indicia summorum uiro-
 rum: ita
 men ego illa mouere exedra. Modò enim fuit Carneades,
 quem uidere uideo. Idem de Prouincijs Consularibus, 12.
 Itaq; ille alter aut ipse est homo doctus, et à suis Græcis sub-
 tilius eruditus, quibuscum iam in exedra belluatur. Verba
 sunt Pisonem mordaciter taxantis, quasi sub obtentu philo-
 sophie cum Græculis in exedra, id est, in loco disputationu
 pergræcatur: id est, perportaret uerius, quàm cum Græcis
 differeret. Ex antiquo codice in postremo Ciceronis exem-
 plo legitur, in orchestra belluatur. Exedrae hodie dici pos-
 sunt loca que in peristylis canonicorum aut monachorum,
 id est, claustris (uulgò capitula dicunt) fieri solent. Exedra
 enim Græcè à sedium frequentia, & seditandi commodita-
 te nomen accepit. Budæus.
 Exedrarum usum frequentem fuisse apud Romanos, docet Cic.
 lib. 1. de Nat. deor. 23. Nam quum ferijs Latinis ad eum ipsi-
 us rogatu, accersitūq; uenisset, offendi eum sedentem in
 exedra, & cum Caio Velleio Senatore disputantem. Hic au-
 tem pro cellula studiaria accipi uidetur, in qua grabatulus
 ad meridandum accommodatus esse solet. Quomodo & in
 tertio de Oratore, de meridiana quiete loquens, quum dedi-
 ta (inquit) opera quiescentibus alijs in eam exedram ue-
 nisset: in qua Crassus lectulo postro recubisset, &c.
 ¶ Exedrium, drijs, neutr. gen. Diminutiuum ab Exedra. Cicer.
 libro 7. ad Gallum, epist. 24. Exedria quædam mihi noua
 sunt instituta in porticula Tusculani: ea uolebam tabellis
 ornare.
 Exedum] Herba Plinio, que ueterosna curat. Vide lib. 2. 4.
 cap. 19.
 Exegematicus] character (ἐξοκτώ) Latine
 narratiuus uel expositiuus dici potest, quum scilicet nar-
 rationis series nullius personæ interlocutione interrumpi-
 tur, cuiusmodi est apud Virg in tribus primis libris Georg.
 Et in diabus eclog. quarum initia sunt,
 Sicelides Mæse, paulo maiora canamus. Et
 Prima Syracusio dignata est ludere uersu. Dicitur ἐξο-
 κτώ, & τὸ ἐξοκτώ, quod inter cætera significat
 narrare, siue exponere.
 Exegeset] ἐξηγητής, Strabo, ubi de Aegypto in prouinciam
 redacta agit, inter municipales autem, inquit, magistratus
 est, qui Exegeset dicitur, quasi sacroru interpres, uel augur
 in urbe, purpuram gestans, & alijs honoribus prouinciali-
 bus insignis, earum rerum procuracionem habens, que ciui-
 tati conducunt. Ex Bud. lib. de Assè.
 Exemplum] exempli (ἐξοκτώ) Res que
 nobis aut uitanda, aut imitanda proponitur, auctore Festo.
 Valla lib. 6. Exemplum est ipsa res quam imitatur: aut (si
 ita fors tulerit) deuitamus in aliquo. Ille autem in quo sunt
 uirtutes uel uitia, Exemplar dicitur. Cic. 7. Verr. Vetus est
 quod dicant, & propter seueritatem exempli nemini fortas-
 se uestrum inauditum, L. Domitij prætorem in Sicilia, &c.
 Idem 4. Verr. 27. Nullus apud te grauis auctoritas? nullu
 exemplum quod sequi uelles?
 Innocentie exemplum uir. Cic. 1. de Orat. 116.
 Vitorum exempla. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 22.
 Clara & illustria exempla. Cic. 2. de Diuinat. 12.
 Deforme exemplum. Tacit. lib. 3. cap. 7. 15.
 Domestica uitorum exempla. Iuuen. Sat. 14. 4.
 Detestabile exemplum. Iuuen. Satyr. 2. 5.

Honestæ exempla ludendi. Cic. 1. Off. 147.
 Inmensum exemplum. Vide Adducere in crimen, in Criticeni.
 Plin. lib. 28. cap. 2. 3.
 Leue exemplum. Ouid. epist. 23. 6.
 Nobilitate exempla. Claud. de Laude Serenæ, 2. 30.
 Nouissima exempla. Vide Nouus.
 Pari exemplo. Ouid. 3. Metam. 12.
 Perniciosum exemplum. Cic. pro Placco, 19.
 Exemplum pessimum. Liu. 2. ab Vrbe, 238.
 Venerabile exemplum morum. Ouid. ad Liuiam, 3.
 Sine exemplo tempora. Quint. lib. 10. cap. 2. Hoc est, quibus
 temporibus nulla adhuc similia fuerant.
 Si meum exemplum esset: hoc est, si primus illud excogitasset.
 Martialis lib. 1. 29.
 Ad illud exemplum fit. Plaut. Mil. 10. 161.
 P. A. Fit pol illud ad illud exemplum, ut doctè & per-
 fectè sapit. Id est, procul dubio ita fit ut
 dicis.
 Quod ad exemplum est, coniectura si reperire possumus? Id
 est, qualis, qua facie est, quo statu corporis, & cui similis.
 Plaut. Trinum. 13. 73.
 Ad exemplum ambarum, mores earum existimas. Terentius
 Hecyra, 1. 2. 88. Vbi Donatus, Quasi ad imaginem & col-
 lationem, & speciem comparationis.
 Melioribus exemplis addere se, id est, eos sequi qui res suas me-
 lius administrarunt. Claud. 4. Paneg. 12.
 Capere exemplum de aliquo. Terent. And. 4. 1. 27. Quid ist-
 huc tam mirum est, si de te exemplum capis? Vbi Donatus,
 Vtrum, si te imitatur, an si de te exigit poenas?
 Docere aliquem exemplum. Ouid. 1. de Remed. amor. 11.
 Expetere exemplum. Plaut. Mostel. 3. 14. Laudant fabrum,
 atque ædeis probant: sibi quisq; inæ exemplum expetunt,
 Sibi quisq; simile sumit.
 Exemplo alicuius facere. Terent. in Prol. Heaut. 20. Plin. epist.
 7. lib. 2. Facit hoc Homerus, multiq; etius exemplo.
 Exemplo facere aliquid. Cic. 4. Verr. 70.
 Auctoritate & exemplo alicuius facere aliquid. Cicero pro
 Corn. Balbo, 24.
 Exemplo aq; insituito ueteri optimi cuiusq; facere. Cicero pro
 Sylla 37.
 Nullo exemplo aliquid facere, id est, nouum aliquid facere &
 inauditum. Cic. de Senec. 4. Liuius in principio 4. bel. Ma-
 ced. Statuere apud animum meum possum utrum peior ipsa
 res, an peiore exemplo agatur. Id est, ut uulgò dicunt, cum
 maiore scandalo. Budæus.
 Nouo exemplo aliquid facere, Idem Lentulus ad Senatam, lib.
 12. 15. 15. Bina profecto erant ad Dolabellam legationes
 eorum: & quidem nouo exemplo, & contra leges eorum.
 Cic. 5. Verr. 96. Idem ad Sulpitium, lib. 4. 3. 6. Quod exem-
 plo fit, id iure fieri putatur.
 Exemplum habere. Plaut. Mil. 10. 43.
 Domesticum exemplum ad imitandum habere. Cicero pro Ma-
 rana, 60.
 Imitari exemplum alicuius. Plin. epist. 131.
 Insituere exemplum: reducere exemplum. Vide Insituito.
 Monere aliquem ad exemplum alicuius: id est, hortari aliquem
 ad imitationem alicuius. Stat. 5. Syll. 1. 25.
 Mala exempla mouere. Ouid. 2. de Arte aman. 116.
 No ere exemplo plus, quàm peccato. Cicero, 2. de Arte aman.
 116.
 Fortitudinis, & iustitiæ exemplum ab aliquibus petere. Cic. 3.
 Off. 20. Et pro Deiotaro, 19. Neq; eum uirum, unde pudor
 r. s pudicitieq; exempla peterentur.
 Pingere exemplum. Plaut. Poen. 18. 101.

Exema

Exemplum praeberet. Liu. 2. bel. Maced. 91.
Grave exemplum praeberet. Horat. 4. Carm. ode 11. 6.
Propositum alicui exemplum ad imitandum. Cic. pro Mur. 61.
Ad unum exemplum regulam omnes querere. Cic. in Salust. 2.
Reperire exemplum. Plaut. Mostel. 3. 5.
Scripta pluribus exemplis. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 5.
Exemplum statuere in aliquo. Terent. in Prol. Heaut. 51.
Exemplo esse alicui. hoc est, aliquid facere quod alij subinde imitentur. Terent. Heaut. 5. 1. 47. Propertius lib. 2. eleg. 16. 6. **Exemplo iuncta tibi sint in amore columbae.**
Exemplo sibi ipsi esse. Plinius epist. 17. 6. Cic. de Amicitia, 68. **Carent amicitia per se, et propter se expetita, nec sibi exemplo sunt.**
Exemplum sumere. Terent. Adelph. 3. 3. 62. Cicero de Amicitia, 33. **Earum rerum exemplum ex similitudine capiebat in euntis etatis.**
Tangi exemplo. Ouid. epist. 15. 66.
In exemplum venire. Ouid. 4. Fast. 49.
Exempla, pro praedictis, apud Quintilianum accipiuntur, ut iurisperitis. Budaeus.
Exemplo uno id est, simili modo, et genere. Plaut. Milit. 10. 131. **Uno exemplo ne omnes vitam uiuerent. Idem Bacch. 11. 11.** **Multi more isto atque exemplo uiuunt.**
Exemplum, pro forma et eo quod in literis continetur. **Vulgus copiam uocat.** Salust. **Literas quas sibi nomine Catilinae reditas dicebat, earum exemplum infra scriptum est.** Paulus iureconsultus. **Si legatum certum petatur, non iubet Praetor uerba testamenti edere: ideo fortasse, quia heredes solent habere exemplum testamenti.** Cicero. Attico, Epistolam ad me Caesaris ostendi. eam cuius exemplum ad te antea misi, et c. Ex Valla libro 6.
Literarum quarundam exemplum componere. Cicero. pro lege Agraria, 57.
Exemplo eodem litera bimae id est, eiusdem formae, inquit Valla lib. 6. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 14. 4. Misi ad Caesarem eodem exemplo literas. Idem Cornificio, lib. 12. 29. 13. **Hec ferre ad eas literas quas eodem exemplo bimae accepi.**
Exemplum et imago antiquitatis. Cicero. pro Sestio, 14.
Animale exemplum. Cicero. 2. de Inuent. 123.
Exempla (inquit Donatus) Poeta dicuntur, quae possunt ceteris documento esse. Plaut. Mostel. 15. 66. **Exempla aepoliam ego in te.** Terent. Adelph. 5. 1. 9.
 — D. exemplum omnibus
Curarem ut esses. Idem Phorm. 4. 4. 7.
Ut te quidem omnes dii, deaeque, superi, inferi Malis exemplis perdant.
Recentis exempli terror. Claud. 2. in Eutrop. 110.
Nullum caruit exemplo nefas. Seneca. Hipp. 4. 40.
Cauere exemplo aliquid. Ouid. 10. Metam. 136.
Edere exempla in aliquem. Terent. Eun. 5. 7. 21. **Vbi Donatus Noua ac mira tormenta quae pro exemplis narrantur, aut quae documenta sint ceteris, ne delinquant, exempla dicuntur.** Cicero. ad Qu. frat. li. 1. 2. 7. **Simile in superiore parte pro uincio edere exemplum seueritatis tuae.** Caesar bel. Gall. lib. 1. **Obsides nobilissimi cuiusque liberos poscere, et in eos omnia exempla cruciatuque edere, et c.**
Metiere exemplum. Ouid. 8. Metam. 24. **Finitimi exemplum metunt. Id est, uerentur ne idem factam illis, quod patri feci, et meis ciuibus.**
Premi suo exemplo. Seneca. Herc. fur. 9. 24.
Statuere exemplum in aliquo. Vide Statuo. Cicero. 4. Verr. 77.
Exemplum quod adhibetur rei aut probandae aut ornandae causa. **Vnde pars probationis uocatur Ab exemplis.** Ex Valla libro 6. **Quintilianus lib. 10. cap. 2. tis quae in exemplum af-**

sumimus, subest natura et uera uis.
Exempli causa ponatur aliquid quod pateat latius. Cicero. in Off. Suet. in Tiberio, cap. 67. **Sed exempli causa cauendum, ne se Senatus in acta cuiusquam obligaret.**
Exempli gratia. Plinius lib. 2. cap. 17. 6. **Multa promi amplius circa haec possunt secreta naturae legesque, quibus ipsa seruiat.**
Exempli gratiam Martis sydere, cuius, et c.
Definitiones et exempla. Cicero. 3. de Orat. 115.
Familiaria exempla. Quintilianus lib. 7. cap. 3. 13.
Mediocre exemplum. Quintilianus lib. 4. cap. 1. 5.
Perspicuum exemplum. Cicero. 1. de Inuent. 100.
Exemplum continentiae. Terent. Adelph. 1. 1. 65. **Idem Adelph. 5. 1. 5.** **Illud sis uide exemplum disciplinae.** Sic, **Exemplum innocentiae, apud Cicero lib. 1. de Oratore.**
Singularis exempli uxor. Plinius lib. 9. epist. ad Geminium.
Singularis exempli iuuenis. Quintilianus in Corpore proiecto.
Rarissimi uxor exempli. Quintilianus in Corpore proiecto.
Exempli mulier. Quintilianus in Corpore proiecto, **tam inimici mei triumphant, iam passim loquuntur: illa exempli mulier, illa seculi decus, uirum redimi noluit, nec filium sepeliri.**
Sub exemplo. Plinius in Paneg. **Licet nobis et in praeteritum de malis imperatoribus quotidie uindicare: et futuros sub exemplo praemonere.** Hoc est, proposito exemplo. **libidem, tam quam antiquum, quam Consulare, quod triduum totum Senatus subemplo tui sedit. Hoc est, ad imitationem tui.**
Interest exempli. Plinius lib. 9. epist. ad Quadratum, **Verane haec, affirmare non ausim. Interest tamen exempli, ut uera uideantur.**
Refert exempli. Plinius lib. 9. epist. ad Geminium.
Pertinet ad exemplum. Plinius lib. 10. ad Tratanum. **Sic libro 6. ad Quadratum.**
Vsq; in exemplum. Quintilianus in Sepulchro incantato, **illo ipso laegubre quo filius caducum illud et fragile corpus amisit, quam perdit mulier et usque in exemplum, modo super ora palentis infelices lacerabat oculos, nunc siccata frustra uerba querebatur, nunc, et c.**
Exemplum, rem ornatiorem facit, quum nullius rei nisi dignitatis causa sumitur. **Apertior, quum id quod sit obscurus magis dilucidum reddit. Probabilior, quum magis uerisimilem facit. Ante oculos ponit, quum exprimit omnia perspicue, ut res dicta prope manu tentari possit. Author ad Herenn. lib. 4. 228.**
Adiungere exempla rebus. Cicero. 1. de Orat. 93.
Agere exemplis. Vide Ago.
Capere exemplum ex similitudine aliqua. Cicero. de Amic. 33.
Confirmare aliquid exemplo aliquo. Cicero. 1. de Diuin. 112.
Facere exemplum. Quintilianus lib. 5. cap. 2. 3.
Fingere sibi exempla. Quintilianus lib. 1. cap. 5. 7.
Monstrare exemplum ad imitationem. Quintilianus lib. 5. cap. 7. 19.
Ponere exemplum ex diuerso. Quintilianus lib. 1. cap. 5. 28.
Ponere exempla ex aliqua scientia. Cicero. in Topic. 29.
Subiicere aliquid in exemplum. Sueton. in Tiberio, cap. 21. **Hoc est, exempli causa.**
Vniuscuiusque rei exemplum supponere. Cicero. 2. de Inuent. 137.
Vti exemplis grandioribus. Cicero. 1. de Diuinat. 71.
Inter exemplum et testimonium hoc interest: Exemplum demonstratur id quod dicimus cuiusmodi sit. Testimonio, esse illud ita ut nos dicimus, confirmatur. Praeterea oportet testimonium cum re conuenire: aliter enim rem non potest confirmare. Author ad Herenn. lib. 4. 142.
Exemplum, pro eo quod uulgus Monstram uocat. Author ad Herenn. lib. 4. 147. **Si quis purpura aut aliquid quippiam uendens, dicat, Sume a me: sed huius exemplum aliunde rogabo, tibi quod ostendam. Si merces ipsi qui uendunt, aliunde**

exemplum querent aliud mercis, acruos se dicant truci habere, et eorum exemplum pugno non habeant quod ostendant.
Exemplum pro chirographo, aut exemplari, quod ex aliquo scripto descriptum est. Plaut. Pseud. 9. 58.
Nam hic quoque exemplum reliquit eius.
Exemplum, id quod aliquando fuit. Plinius libro 28. cap. 9. 3. **Sunt inter exempla, qui a sinum lac bibendo liberati sunt podagra, chirographa. Id est, scriptum legimus, aliquos liberatos fuisse.**
Inuenitur inter exempla. Vide Inuenio.
In exemplis auctoritatem habet antiquitas. Cicero. in Orat. 96.
Exemplum, Est alicuius facti, aut dicti praeteriti cum certi auctoris nomine propositio. Author ad Herenn. 2. 28.
Monimenta rerum gestarum et uetustatis exempla, Oratori non esse debent. Cicero. 1. de Orat. 100.
Commemoratio antiquitatis explorumque prolatio, summa cum delectatione et auctoritatem orationi affert et fidem. Cicero. in Orat. 66.
Est in exemplis prodigium Dionysio euenisse. Plinius libro 2. capite 100.
Exemplar, exemplaris, pen. prod. n. g. (αὐτίστονον, ἀρχέτυπον, ἀρχέτυπον, ἀρχέτυπον, ἀρχέτυπον) In quo sunt uirtutes, uel uirtutis, Cato fuit exemplar uirtutis, Catilina uero iniquitatis. Plinius in Paneg. 97. Non te ad exemplar eius uoco, qui contra Consulatibus fecerat longum quandam et sine discrimine annum iis te confesso, quos certum est, quoties Consul es fuerunt, non sibi praestitisse. Horat. 2. epist. 1. 12. **Plautus ad exemplar Siculi properare Epicharmi.
Vite morumque exemplar. Horat. in Arte, 64.
Ingens exemplar. Seneca. Herc. 14. 20.
Vtile exemplar. Horat. 1. epist. 2. 4.
Sut ali quod exemplar intuetur qui amicum intuetur. Cicero. de Amic. 22.
Decipit exemplar uitij imitabile. Horat. 1. epist. 20. 4.
Imitari exemplar. Cicero. de Vniuers. 7.
Proponere alicui exemplar. Horat. 1. epist. 2. 4.
Proponere sibi exemplar speciem aliquam. Cicero. de Vniuers. 5.
Exemplar, pro eo quod ex aliquo scripto transcribitur, uulgus Diplum uocat. Plinius epist. 2. 91. **Exemplar testamenti, quantum mendosum, misi tibi. Suet. de Claris grammaticis, 24. **Multaque exemplaria contraxit emendare ac distinguere et adnotare curauit. Plancus Ciceroni, lib. 10. 21. 7. Exemplar eius chirographi Titio misi. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 31. 17. Exemplar literarum.**
Graeca exemplaria. Horat. in Arte, 55.
Exemplar, pro exemplo positum legitur, ita ut parum inter se differant exemplum, et exemplar. Cicero. de Oratore, illa oratio fuit mihi exemplar bene dicendi. Quintilianus in 10. Cornelius autem Seuerus etiam si uersificator quam poeta melior: si tamen (ut est dictum) ad exemplar primi libri bellum Siculum perscripsisset, uendicaret sibi secundum locum. Cicero. pro Muren. 61. **Ad imitandum uero tam mihi propositum exemplar illud est, quam tibi. Haec ex Valla lib. 6. Legitur in postremo loco Ciceronis etiam, exemplum.
Exemplare, pen. prod. (ἀντίστονον) pro Exemplar. Lucret. lib. 2. 25. **Dantaxat rerum magnarum parua potest res Exemplare dare, et uestigia notitia.
Exemplarium, rij, pro exemplo reperitur, teste Valla libro 6. Vlp. in l. 3. in fine. ff. quoniamdam testament. aperiant. Si in duobus exemplarijs scriptum sit testamentum. Sic habent Halander et Pandectae Florentinae.
Exemptus, Exemptilis.] Vide Eximo.
 Theauri pars 2.********

Exentero] exenteras, pen. cor. (Exort. 3. 4. 0) exenterare, in-
teriora auferre, quod proprie de piscibus dicitur quum ap-
parantur. Sic per translationem dixit Plautus Epid. 5. 3.
 — acutum cultrum habeo
Qui seni exentrem marsupium. Ibidem, 10. 74.
Exenterauit mihi opes argentarias. Plaut. Epid. 14. 7.
Exenteror miser. Hoc est, Angor et excrucior. Plaut. Epid. 7. 1.
Exeo Jexis, extui, pen. prod. exitum, pen. cor. (Exiui, exiui, Exiui, Exiui, Exiui, Exiui) exire, Egredi significat. Terent. Adelph. 4. 17. Fieri potis est ut ne quid exeat.
Domo exire. Cicero. Lentulo, lib. 1. 9. 19.
Exire foras. Plaut. Amphit. 14. 17. Terent. Eunuch. 4. 4. 1. **Exi foras scelesti.**
Foras exire ex adibus. Lucret. lib. 3. 215.
Exire limen. Terent. Hecyr. 3. 3. 18.
Limine exire. Lucian. lib. 1. 102.
Exire Roma. Cicero. ad Attic. lib. 1. 1. 13. **Sic, Exire cauis, pro Excauis, Plinius lib. 11. cap. 25. 1.**
A patria exire. Cicero. in Pisonem, 25.
Exeo ad te. Plaut. Bacchid. 17. 24.
De balneis exire. Cicero. 2. de Orat. 123.
De trichinio exire. Cicero. 2. de Orat. 146.
Exire ex portu. Cicero. 7. Verr. 79.
Exire ex urbe. Plautus Amphit. 6. 35. Cicero. Sulpitio, libro 41. 10.
In solitudinem. Cicero. 1. Offic. 165.
Per ferrum exire. Lucian. lib. 1. 43. de leone.
Exire continuu. Vide Continuus.
Exire in literam, aliquam dicitur dictio. Quintilianus lib. 1. cap. 5. 38. **Hoc est, terminari.
Intus exit. Vide Intus.
In aliquem exire. Stat. 2. Thebaid. 128. **Exit et in fratrem, cognataque pectora telo Conferit.
Exire in aciem. Vide Acies.
Exire are alieno. Hoc est, liberari. Cicero. 11. Phillip. 299.
Exire arumina, pro Liberari. Cicero. Ut tandem et tot miseris atque arumnis exiremus.
Ab amplexibus alicuius exire. Stat. 11. Theb. 71.
Exire ex animo dicitur res aliqua, pro Effluere, et obliuioni dari. Cicero. 3. de Nat. deor. 9. **Legitur in uetusto scripto codicice, ex animo exuri.
Exijt animus ephebis etate. Plaut. Merc. 3. 40.
In altitudinem exire arbor dicitur. Plinius lib. 13. cap. 4. 9.
Exijt ad caelum ramis felicibus arbor. Virgil. libro 2. Georg. 17. **Et apud Plinius lib. 14. cap. 1. 1. Exire ad praecipuam altitudinem.
Ad bellum exire. Seneca. Herc. fur. 4. 2.
Ex Italia ad bellum civile exire. Cicero. Celio, lib. 2. 15. 10.
Ex contemptibus exire. Lucret. lib. 5. 257. Vide Contemptio.
Exijt dies, pro praeterijt. Liu. 4. ab Vrbe, 132. Idem 10. bel. Pun. 101. **Nec dum exierat induciarum dies. Vlpian. Ex quibus causis, et c. l. 1. Si cuius quid de bonis quum his metu, aut sine dolo malo Reipub. causa abisset, sine in uinculis, seruitute, hostiumue potestate esset, posteaue cuius actionis eorum cui dies exisse dicitur.
Exire in alias domos. Cicero. 1. Offic. 80.
In fabellam. Quintilianus. Si historicus narret fabulam, eleganter exit in fabellam.
In diuersos flexus exire. Quintilianus lib. 1. cap. 6. 10.
In angulos exire dicuntur folia. Plinius lib. 16. cap. 23. 1.
De gremio exire dicitur puer. Quintilianus lib. 1. cap. 2. 1.
Exire in herbam aut radicem dicitur granum. Plinius 18. cap. 7. 3. Idem lib. 11. cap. 30. 1. **Semina arrosa condunt formice, ne rursus in fruges exant e terra.
 De im-************

De imperio exire. Tacit. lib. 19.
 In iram exire. Lucan. lib. 3. 23.
 Exeunt libri. Cic. ad Attic. lib. 13. 271. 2. Libri quidem ita exe-
 runt (nisi forte me communis proditoris decipit) ut in tali ge-
 nere, ne apud Græcos quidem simile quiddam. Id est, editi
 sunt, & in lacem emissi.
 In longum exire. Quint. lib. 4. cap. 2. 37.
 In medium. Plaut. Amph. 4. 69.
 Exire ab hominum memoria. Senec. 3. de Beneficijs.
 Modum exire. Ouid. 9. Metam. 127.
 Ab aliquo exire nummos. Cic. 4. Verr. 43.
 Exire obuiam. Liu. 4. bel. Pun. 72. Cesar bel. Ciuil. 68.
 Odorem acrem exire: id est, Vitare factorem. Lucret. li-
 bro 6. 145.
 Exire ad opus, aut ad priuatum negotium. Plin. lib. 11. cap. 10.
 2. Cic. pro lege Agrar. 4.
 Exit & emanat oratio. Cic. pro Rosc. Amer. 2.
 Ex ore exire dicuntur uerba. Cic. de clar. Orat. 144.
 In oras luminis exire: id est, nasci. Lucr. lib. 1. 34.
 Exire de oio à cauda. Vide A. præpositionem.
 Exire pastum. Varro de Re rust. cap. 63.
 Exire de, uel è potestate, Est mentis impotem fieri. Cic. lib. 4. Tu-
 scul. 127.
 In prelium. Liu. 7. bel. Maced. 157.
 In aliquam prouinciam legatum exire. Cic. in Vatinius, 9.
 Ad pugnam exire. Virg. 4. Georg. 14.
 In rigorem. Plin. lib. 7. cap. 19. 1.
 Seruitio exire. Virg. eclog. 1. 8.
 Spiritus exit in auræ. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 9.
 Stratis exire. Stat. 2. Achil. 26.
 Exire tela, pro Vitare. Virg. 5. Aen. 87. Seruius. Vnde de Tar-
 chonte, lib. 11. 150.
 Sustinet à iugulo dextram, & uim uiribus exit.
 Exijt tempus induciarum. Liu. 4. ab Vrbe, 249.
 Quod tempus exit in urbis nostræ CXLIX. annum. Plin. li-
 33. cap. 2. Hoc est, Quod tempus refertur, & reduci potest
 ad annum CXLIX. ab Vrbe nostrâ condita.
 Exire è uita, pro Mori. Cic. de Fin. 77.
 Exire de uita. Cic. de Amic. 14.
 In uulgus exierat, cum dixisset. Suet. in Galba, cap. 20.
 Exire in tertium diem, pro Differri. Plin. epist. 35. 8.
 Exire supra mille annos. Senec. de Breuitate uite, cap. 6.
 Super aliquem exire, id est, Maiorem esse illo. Statius 6. The-
 baid. 67.
 In casilem literas exire, pro Fimiri. Quint. lib. 1. cap. 5. 38.
 Per eandem literam exire. Quint. lib. 1. cap. 6. 5.
 Exire, de flumijis dictū. Virg. 8. Aë. 15. uerba Aeneæ ad Tybrim,
 Quo te cunq; lacus miserantem incommoda nostra
 Fonte tenent, quocunq; loco pulcherrimus exis.
 Flumius exit septem aquis. Valer. 8. Argon. 38.
 Exire, ad sortitionem perinet. Cic. 4. Verr. 88. In qua scriptum
 erat, ut quot essent renuntiati, tot in hydrîam sortes conijce-
 rentur: cuius nomen exisset, ut is haberet sacerdotium. Idem
 2. Verr. 2. 4. Budæus.
 Sors exit. Cic. Attic. lib. 1. 14. 3. Quum de Consularib. mea pri-
 ma sors exisset, una uoce Senatus frequens retinendum me
 in urbe censuit.
 E Patricijs exire. Cic. pro Domo sua, 30. Non ut ille filius in-
 situatur, sed ut è Patricijs exeat, ut Tribunus plebis fieri
 possit.
 Exitur, pen. prod. impersonale. Plaut. Casin. 19. 5. Crepuit o-
 stium, exitur foras.
 Exitum huc nollem. Terent. Adelph. 5. 1. 13. Quidam legunt,
 hunc exitum: ut sit (exitum) accusatiuus.

¶ Exiens, Participium (ἐξέρχων) Cic. 1. de Diuinat.
 95. Quinto autem anno exeunte, quum esset ex illo som-
 nio, &c.
 ¶ Exitus, penult. corrept. (ἐξέρχου) Aliud participium, a
 puâ antiquos. Vnde apud Festum, Ad exitam etatem, ad ul-
 timam etatem.
 ¶ Exitus, huius exitus, pen. cor. (ἐξέρχου) Egressio.
 Curfus rerum & exitus. Cic. Sulpitio, lib. 4. 2. 7.
 Initium & Exitus, contraria. Cic. 1. Tusc. 146.
 Principium & Exitus, contraria. Cic. pro leg. Manil. 2.
 Exitus anni. Liu. 10. bel. Pun. 115.
 Armorum exitus semper incerti & timendi. Cic. Atticum li-
 bro 7. 123. 8.
 Exitus orationis. Cesar 4. bel. Gall. 488.
 Exitus studij. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 14.
 Temporis exitus. Horat. 3. Carm. ode 29. 6.
 Vite exitus. Propert. lib. 3. eleg. 5. 10.
 Exitus principio similimus. Cic. 4. Verr. 69.
 Exitu sedum. Liu. 1. ab Vrbe, 7.
 Ad exitum, pro Ad postremum. Cic. ad Culeolum, lib. 3. 4. 2. 3.
 Peto ut ea que initio ostendisti, deinde que fecisti, ad exitum
 augeri & cumulari per te uelis.
 Faustus exitus. Lucret. lib. 1. 120.
 Felix exitus. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 10.
 Incertus exitus & anceps fortuna belli. Cic. pro Marcello, 9.
 Ingens exitus. Virg. 5. Aen. 10. 4.
 Inopinati exitus. Quint. lib. 4. cap. 2. 77.
 Miserabilis exitus. Quint. lib. 4. cap. 1. 20.
 Secundi exitus. Horat. 4. Carm. ode 14. 8.
 Segnis exitus. Stat. 5. Syllu. 3. 52.
 Superbus exitus. Quint. lib. 4. cap. 1. 20.
 Tristes exitus. Cic. de clar. Orat. 66.
 Exitus accessit uerbis: id est, ita factum est ut prædixerat. Ouid.
 6. Fast. 113.
 Ad exitum adducere & profligare aliquid. Cic. 5. Tusc. 23.
 Claudere exitum. Vide Claudio.
 Notabili exitu concludi. Cic. Lucio, lib. 5. 12. 19.
 Contigit exitus quem optamus. Cic. Bruto, 11. 3.
 Facilis exitus datur. Virg. 6. Aen. 179.
 Ad bonos exitus uota ducit Liber. Horat. 4. Carm. ode 8. 7.
 Expectare exitum. Cic. Attic. lib. 16. 33. 6. 4.
 Expedire exitum instituta orationis. Cicero Appio, libro
 3. 12. 5.
 Contrarios exitus habere. Cic. 2. de Diuinat. 79.
 Exitiales exitus habere. Cic. 7. Verr. 10.
 Meliores exitus habere. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 18.
 In exitu similes casus habere. Cic. in Orat. 94.
 Imponere exitum alicui rei, aut sermonibus. Vide Impono.
 Indicat exitus rei. Cic. 3. de Legib. 37.
 Liber patet exitus. Lucret. lib. 4. 80.
 Ad exitum peruenire. Cic. in Orat. 63.
 Prestare exitu pollicita. Plancus Coss. Senatui Populoq; Roma-
 no, lib. 10. 8. 6.
 Exitus acta probat. Ouid. 2. epist. 17.
 Exitum nullum reperire. Cic. 4. Verr. 42.
 Exitus sequitur uerba. Ouid. 3. Fast. 71.
 In unum exitum spectare. Cic. 1. de Orat. 46.
 In exitu esse. Cic. pro Murena, 73. Vide In.
 In dubio est exitus. Ouid. 2. Fast. 156.
 Veniunt ad eundem exitum utriq; Cic. de Fato, 66.
 Exitus, pro morte. Tacit. lib. 4. Atrociores semper fama erga
 dominantium exitus uerteret. Et lib. 18. Exitu demum Nero-
 nis postis odijs in medium consulere.
 Hominis exitus. Iuuen. Satyr. 10. 28.

Fatales

Fatales exitus. Cic. de Diuinat. 35.
 Exitus grauior auspicio. Ouid. 10. Metam. 2.
 Grauisissimi exitus clarissimorum hominum. Cic. 2. de Di-
 uinat. 33.
 Honestiuitium exitus. Tacitus lib. 16.
 Suos exitus cogitare. Cic. 2. de Diuim. 36.
 Sæuus exitus illum eripuit. Iuuen. Sat. 10. 13.
 Bonos exitus habent boni. Cic. 3. de Nat. deor. 128.
 Exitus illum forte tulit. Virg. 2. Aen. 121.
 Exitus alieorum. Plin. lib. 2. 1. cap. 14. 4.
 ¶ Exitium, huius exitij (ἐξέρχου) Festus, Exitium an-
 tiqui ponebant pro exitu: nunc exitium, pessimum exitum
 dicimus. Terentius Phorm. 1. 4. 2. 4. Quod ego nunc subito
 huic exitio remedium inueniam miser. Plaut. Capt. 13. 63. U-
 dem, Bacch. 20. 23. Alexander qui erit exitium rei patriæ
 suæ. Idem, Cap. 10. Neg; exitium exitio est. Cic. ad Quint.
 frat. lib. 1. 4. 4.
 Ineritus & exitium urbis. Cic. 1. in Catil. 6.
 Pernicies & exitium Reipub. Cic. 4. in Catil. 82.
 Crudele exitium. Valer. 3. Argon. 61.
 Furiale exitium. Valer. 2. Argon. 21.
 Magnum exitium. Virg. 2. Aen. 38.
 Exitio dare. Lucret. lib. 5. 20.
 Imminere exitio alicuius. Ouid. 11. Metam. 30.
 Imminet exitio uir coniugis illa mariti. Idem, 8. Metam. 75.
 Insolita exitia machinatus. Senec. Hipp. 12. 14.
 Mereri exitium. Ouid. 2. Metam. 58.
 Mittere exitium alicui. Virg. 4. Georg. 107.
 Parare exitium. Vide Paro.
 Ponere modum exitijs. Virg. 7. Aen. 26.
 Ab exitio refranare. Lucret. lib. 1. 174.
 Graui exitio seruire alicquem. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.
 Esse exitio alicui, id est, causam esse mortis alicui. Virg. 3. Geo-
 orgic. 101.
 Esse exitium alicui. Idem. Virg. eclog. 3. 20.
 Exitium superat opes: id est, mors aut morbi uis superat medi-
 camenta. Ouid. 7. Metam. 107.
 Exitium, de homine dicitur. Horat. 1. Carm. ode 15. 5.
 Non Laetiamdem exitum tuæ
 Gentis, non Pylum Nestora respicit.
 Exitium Troiæ, Achilles. Ouid. 13. Metam. 102.
 ¶ Exitialis, & hoc exitiale, pen. prod. (ἐξέρχου) Quod est
 mortiferum, calamitosum, damnosum: ut, Exitialis euentus.
 Liu. 7. bel. Pun. 134. Cic. 7. Verr. 10. Exitiales exitus. Pli-
 nius lib. 8. ille contra urinam spargit prudens, hanc quoq;
 leoni exitialem.
 Aurum exitiale. Stat. 4. Thebaid. 39.
 Donum exitiale. Virg. 2. Aeneid. 7. De equo Troiano, Silius,
 lib. 8. 11.
 Malum exitiale. Silius lib. 8. 51.
 M. tue exitiales. Lucret. lib. 2. 115.
 Præmia exitialia. Stat. 2. Achil. 69.
 Scelus exitiale. Virg. 6. Aen. 103.
 ¶ Exitibilis, & hoc exitibile (ἐξέρχου) Idem quod Exitiale.
 Liu. 7. bel. Pun. 134. Exitibilis prodigiorum euentus ue-
 nit. Ouid. lib. 6. Metam. exitibile ferrū. Plaut. Epid. 12. 36.
 exitibilem ego illi faciam ut hunc sciat dic. Cic. ad Attic. lib.
 10. 19. 5. 4. Exitibile bellum:
 Caput exitibile serpentis. Ouid. 8. Metam. 86.
 Clades exitibilis, pro Internecina. Suet. in Augusto, cap. 23.
 Monstrum exitibile dictū. Stat. 1. Theb. 79.
 Nomen exitibile. Silius lib. 15. 75.
 Telum exitibile. Ouid. 6. Metam. 52.
 ¶ Exitiosus, Adiect. penult. prod. (ἐξέρχου) Idem. Cic. in Catil.
 Thefauri pars 2.

78. Exitiosa coniuratio. Et ad Atticum, lib. 8. 16. 5. Exitio-
 sum bellum.
 Prodigium exitiosum. Cic. de Arusp. resp. 3.
 Fore exitiosum aliquid. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 16.
 Exequor] penult. corr. exequeris (ἐπιτελέω, ἀποπύρω, ἀε-
 πύρω, ἀφύρω, ἀφύρωμαι, ἀφύρωμαι, ἀφύρωμαι) exequi,
 Perficere, Absoluere. Plaut. Trucul. 9. 10.
 — nullam rem oportet aggredi dolose, nisi
 Astute accurateq; exequare. Terent. And. 1. 5. 24.
 — sed nunc quid primum exequar?
 Exequi certum est ut. Plaut. Mostel. 9. 13.
 Odiosa hæc exequi certum est ut abeam
 Potius hinc ad forum, quam nunc domi cubem.
 Diuine aliquid exequi. Quint. lib. 1. 1. cap. 6. 12.
 Verbofus exequi. Quint. lib. 5. cap. 12. 11.
 Hoc tamen unum exequere mihi. Virg. 4. Aeneid. 85.
 Actionem exequi. Vlpianus in l. fin. ff. de priuatis delictis. Si
 quis actionem, que ex maleficijs ortur, uelit exequi.
 Exequi erumnam, Aerumnam pati uel defungi. Plaut. Capt. 5. 1.
 Aeternitatem exequi. Cic. de Vniuers. 7.
 Beneficium exequi. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 25.
 Aspectum alicuius. Plaut. Epid. 12. 3. Quam matrem meam? r.
 que exanimata exequitur aspectum tuum. Id est, coniectos
 in te habet oculos quasi dicat, te oculis sequitur.
 Coisiliū. Terent. Phorm. 2. 4. 21.
 Decreta. Liu. 5. bel. Maced. 98.
 Exequi delicta, pro Punire. Suet. in Iulio, cap. 67.
 Dicta alicuius. Liu. 4. ab Vrbe, 122.
 Egestatem: id est, pati. Plaut. Trinum. 10. 60.
 Fatum alicuius. Cic. ad Attic. lib. 9. 184. 1. Miseros nos, cur non
 omnes fatum illius unâ executi sumus? id est, non sumus unâ
 in eodem periculo, & sequuti sumus eum in periculis.
 Fugam, Fugere. Cic. 2. Phil. 68.
 Funus. Gellius lib. 10. cap. 15.
 Imperium celer exequitur. Silius lib. 10. 71.
 Imperij heri, Facere quod herus imperat. Liu. 5. bel. Pun. 202.
 Plaut. Menah. 2. 1. 12. Terent. Heaut. 4. 1. 22.
 — nam iam primum si meum
 Imperium exequi uoluisses, interemptam oportuit.
 Incepta. Liu. 10. bel. Pun. 17.
 Exequi iniurias, pro Vlesci. Plin. iunior lib. 3. epist. 4.
 iuner, pro Iter, antiquè. Id est, conficere. Plaut. Merc. 2. 2. 88.
 Ius suum. Cesar 1. bel. Gall. 17.
 Iussa. Liu. 1. ab Vrbe, 119. Virg. 4. Aen. 80.
 Laudes brassicæ longum est exequi, id est, Persequi & enume-
 rare. Plin. lib. 20. cap. 9. 1.
 Mandata, uel rem mandatam. Plaut. Bacch. 8. 72. Cic. 9. Philo-
 lipp. 262.
 Ministeria. Liu. 9. bel. Pun. 130.
 Modum sationis nulla ex parte exequi posse. Cic. 5. Verr. 37.
 Mortem, Mori. Plaut. Pseud. 15. 38.
 Munus suum, id est, officium. Cic. 3. Tusc. 27.
 Exequi & tueri munus officij. Cic. de Senect. 65.
 Negotium. Cic. 1. Offic. 112.
 Numerum. Liu. 3. ab Vrbe, 22.
 Officia & studia. Cic. ad Attic. lib. 3. 55. 6.
 Officia & munera. Cic. de Senect. 30.
 Patronam: id est, precibus sollicitare, ut adsit, & adiuet. Plaut.
 Rud. 73.
 Perficere iuner exequar. Plaut. Merc. 2. 2. 72.
 Pergam exequi. Plaut. Amph. 8. 167.
 Precepta alicuius exequi. Virg. 6. Aen. 47.
 Probrum. Plaut. Trucul. 9. 8.
 Procurationem exequi. Vlpianus in l. quæ omnia. §. sed est. ff.
 in 2. de proa

de procuratoribus. Nisi forte purgare magis cōnitium, quān procurationem exequi maluerit.
 Sermonem, Loqui. Plaut. Trinum. 6. 5.
 Exequi uiam scelerati consilij. Liu. 8. bel. Pun. 149.
 Vota exequi. Virg. 5. Aen. 11.
 Exequi, pro Exponere, uel narrando persequi. Liu. lib. 5. Exequatur deinde, quā solennis deriuatio est.
 Verbis aliquid exequi. Cic. Matio. lib. 11. 27. 13.
 Exequens, pen. corr. (ἐξέχων) Nomē ex Participio. Gellius. lib. 10. cap. 12. Philosophus memoriarum ueterum exequensissimus.
 Exequutus, pen. prod. (ἐξέχων) Particip. Catul. de Berecynthia & Atty. 3. Sciam meam exequatē dūce me.
 Exequutio, Verbale (ἐξέχων) Plin. lib. 35. cap. 8. 11. Neque enim instituti operis est talis exequutio. Tacit. li. 3. Exequutionem eius negotij libens suscepit.
 Exequutor, pen. prod. Verbale (ἐξέχων) ut, Exequutor inimicitarum, pro Vindice. Suet. in Vespas. cap. 14.
 Exequia, exequiarum, tantum pluraliter (ἐξέχων) Funebre officium, quod scilicet in funere alicuius exequimur: ab eo dicta, quod homines pompam funebrem sequuntur. Terent. Phorm. 5. 9. 37. Exequias Chremeti, quibus est commodum ire, iam tempus est. Cic. 2. de Legibus. 69. Sepultura & in istis exequiarum caruerunt.
 Exequia, pro ordine ducētiū pompam funebrem. Tacit. lib. 20. Silens agmen, & uelut longae exequiae.
 Praelari funeris exequiae. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 8.
 Praelari exequia. Stat. 3. Syl. 3. 2.
 Maestae exequiae. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 9.
 Carere exequijs. Ouid. ad Liuam. 3. 4.
 Exequias celebrare. Liu. 2. ab Vrbe. 26. 4.
 Cohonestare exequias. Cic. pro Quintio. 29.
 Comitari exequias. Vide Comitor.
 Dignas funere magni Exequias fortuna dedit. Lucan. libro 3. 59.
 Exequias ducere. Plin. lib. 8. cap. 4. 2. Plin. iunior lib. 3. cap. 16. Ita duxi exequias.
 Ferre exequias. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 1.
 Largiri exequias. Stat. 12. Theb. 17.
 Prosequi exequias funeris. Cic. pro Cluentio. 159.
 Reddere exequias alicui. Ouid. ad Liuam. 4. 4.
 Exequijs ritē solutis. Virg. 7. Aeneid. 1.
 Spoliare aliquem exequijs. Cic. pro Milone. 25.
 Exequialis, pen. prod. Adiect. (ἐξέχων) Ouid. 14. Metam. 86.
 Carmina iam moriens canit exequialia cygnus.
 Iusta exequialia. Stat. 11. Thebaid. 12. 2.
 Exequiare (ἐξέχων) pro Exequias facere, Obsoletum. Varro Bimargo, ipsum propter uix liberti semiatrati exequantur. Nonius.
 Exerceo | exerceas, exerceui, exercitum, penul. corr. (ἀσκήω, γυμνάσω, ἀσκήσειν, ἀσκήσω, μελετήω) exerceat, Ab Ex & Arceo compositum, quasi extra arcere, premere, fatigare. Terent. Adelp. 4. 2. 49. I sane, ego, te exercebo hodie, ut dignus es, silicernium. Cic. ad Cassium, lib. 12. cap. 4. 1. Nunc me reliqua uestra exerceat, & quidē praeter ceteros me.
 Exercere aliquid, pro Facere. Virg. 1. Georg. 54. Varijs nominibus iungitur, ut,
 Exercere etatem, Viuere. Plaut. Milit. 19. 32.
 Artem. Plin. lib. 11. cap. 2. 4. 4.
 Abactus hospitum. Vide Abigo. Plin. in Paneg. 32.
 Actes puertiles exerceat est, bella puertilia. Iuuen. Sat. 15. 6.
 Aliquem in aliquo studio. Cic. de claris Orat. 123.

Amorem aliquorum exerceat. Catul. epig. 66. 1.
 Amores exerceat ad aliquam. Catul. ad Malium, epig. 63. 14.
 Animos exerceat in armis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 9.
 Fluuus aquas exerceat. Ouid. 8. Metam. 34.
 Arcum. Claud. Paneg. 8. 38.
 Arma. Claud. in Praefatione Paneg. 3. 1.
 Arma iuuentus exerceat. Virg. 4. Aeneid. 18.
 Artem. Horat. 1. Epist. 14. 9.
 Quam scit uterq; libens censebo exerceat artes.
 Bacchanal. Plautus Amph. 14. 26.
 Agni balatum exerceat. Virg. 9. Aen. 13.
 Brachia. Ouid. 2. Metam. 54.
 Campos, Colere. Plin. epist. 20. f. Virg. 1. Georg.
 Exerceatq; frequens tellurem, atq; imperat aruis. Id est, colit.
 Cantus exerceat. Virg. 1. Georg. 81.
 Choras. Claud. de laudibus Serenae. 22. 9.
 Diana choros exerceat per iuga Cynthi. Virg. 1. Aen. 101.
 Vomere exerceat colles. Virg. 7. Aen. 160.
 Commercium alicuius rei. Plin. lib. 12. cap. 14. 2.
 Crudelitatem insatiablem exerceat non solum in uiuo, sed etia in mortuo. Cic. 11. Philip. 29. 4.
 Pinguis culta exerceat. Virg. 10. Aen. 28.
 Curas. Silius lib. 11. 75.
 Diem. Virg. 10. Aen. 160. Id est, per diem exerceat. Seruius.
 Discipulos Suet. de claris Rhet. 1. c.
 Discordias cum hostibus. Salustius.
 Ferro exerceat dolorem. Ouid. 12. Metam. 108.
 Equos. Virg. 7. Aeneid. 156.
 Equos exerceat campis. Claud. de bello Get. 51.
 Genas. Stat. 5. Syl. 5. 17.
 — iam iamq; natantes
 Exerceat genas, dulcesq; accersere somnos.
 Guttur inani cibo exerceat. Ouid. 8. Metam. 167.
 Humum in messem. Virg. 1. Georg. 4. 4.
 Dura imperia. Virg. 2. Georg. 7. 4.
 Ingenium exerceat. Aulbar ad Herennium, lib. 3. 129.
 Inimicitias. Liu. 8. bel. Maced. 189.
 Inimicitias nimium familiariter exerceat. Cic. 1. Verr. 7.
 Iracundiam in superatos. Cic. Bruto. 2. 4.
 Rostrisq; & aduincis unguibus iras exerceat. Ouid. 13. Met. 134.
 Iras plus quam ciuilitate exerceat. Ouid. 12. Metam. 117.
 Iudicium. Cic. 3. Verr. 110.
 Ius ciuile exerceat. Cic. 1. de Leg. 20.
 Iustitiam. Plin. epist. 10. d.
 Iuuentam. Catul. in Epithalamio. 47.
 Linguas turpes litibus exerceat. Ouid. 6. Metam. 75.
 Malitiam praemijs. Salust. de Rep. ordimanda, Malitia praemijs exerceatur: ubi eam dempseris, nemo omnium gratuito malus est.
 Manus in sua dona. Propert. lib. 3. eleg. 3. 7.
 Medicinam. Plin. lib. 22. cap. 25. 16. Cic. pro Cluent. 142.
 Membra exerceat in palaestris gramineis. Virg. 6. Aen. 129.
 Munera militiae togata. Ouid. ad Pisonem, 6.
 Memoriam. Cic. de Senect. 18.
 Nomen patris, Facere officium patris. Plin. in Paneg. 34.
 Odium in aliquem. Ouid. 9. Metam. 55. Idem, lib. 5. 49.
 Pretiosa odia. Ouid. epist. 7. 9.
 Stirpem aliquorum & genus omne futurum exerceat odijs. Virgil. 4. Aen. 125.
 Opes. Liu. 9. ab Vrbe. 114. Tum in minimē pertinaci generē pugnae sic fortuna exerceat opes, ut insignis utrimq; clades, & clara ipsorum ducum eaderet funera.
 Palaestras. Virg. 3. Aen. 56.

Pacem

Pacem. Virg. 4. Aeneid. 20.
 Quin potius pacem aeternam, pactosq; hymenaeos Exerceamus?
 Penas malorum. Virgil. 6. Aen. 109.
 Populationem, Popularem. Liu. 1. bel. Maced. 101.
 Principem exerceat: hoc est, prestare se principem & exhibere. Suet. in Tiberio, cap. 33. Vide Praefatio, praefatas.
 Exerceat pugnō in aliquem. Plaut. Amph. 4. 170.
 Questionem. Cic. 2. de Fin. 87. Qui quum Praetor questionē inter sicarios exercuisset, &c.
 Questionem in aliquem. Liu. 9. ab Vrbe. 140.
 Questionem de aliquo. Suet. in Cesare.
 Regnum. Plin. lib. 10. cap. 21. 1.
 Scelus, libidinem, & auaritiam in socios. Liu. 9. bel. Pun. 85.
 Simulatas cum aliquo: hoc est, Inimicitiarum & simularum signa praebere. Cic. pro Flacco. 68.
 Solum sub presso uomere. Virg. 2. Georg. 72.
 Spicula. Ouid. 13. Metam. 11.
 Stuidia Dianae exerceat. Ouid. epist. 4. 18.
 Srylum, apud Plinium, lib. 17.
 Sumpsum suum. Terent. Heaut. 1. 1. 91.
 Taurus. Virg. 1. Georg. 42.
 Exerceat uiri tauros, ferite hordeae campis. Id est, ad aratra tauros iungite. Seruius.
 Aranea telas exerceat. Ouid. 6. Metam. 29.
 Tellurem. Virg. 1. Georg. 20.
 Vestigalia, atq; exigera. Cic. pro leg. Manil. 10.
 Velutationem. Plaut. Rud. 13. 41.
 Exerceat uerba, pro Exerceat se ad orationem extemporalē. Senec. epist. 40.
 Vices. Virg. 9. Aen. 37.
 — exerceatq; uices quod cuiq; tuendum est. Id est, exerceat unusquisq; uices ad id quod accepit tuendum. Seruius.
 Vires suas exerceat, lingue celeritatem incitare, uerborum frequentia delectari. Cic. 1. de Orat. 72.
 Vires omni cura. Virg. 3. Georg. 45.
 Vitam hominum curis. Lucret. lib. 5. 286.
 Vndas exerceat Ausfer. Horat. 4. Carm. ode 14. 5.
 Vocem. Plaut. Poen. 2. 13.
 Cura alicuius rei nos exerceat. Virg. 2. Georg. 83.
 In omni genere belli Pompeium fortuna Reipublicae exerceat. Cic. pro leg. Manilia. 19.
 In casibus uarijs me fortuna exerceat. Cic. 5. Tusc. 4.
 Strenua nos exerceat inertia. Horat. 1. epist. 11. 6.
 Ira alicuius dicuntur quempiam exerceat. Virg. 4. Georg. 91.
 Labor exerceat aliquos dicitur. Virg. 1. Aen. 87.
 Ad hanc te amentiam natura peperit, uoluntas exerceat, fortuna seruauit. Cic. 1. in Catil. 18.
 De aliqua re exerceat. Cic. Attic. lib. 13. 280. 3.
 Poenis exerceat, Poenas pati. Virg. 6. Aen. 148.
 Discere & exerceat. Cic. Attic. lib. 6. 12. 21. Cicerones pueri amant inter se, discunt, exerceantur.
 Apud magistros pueri exerceantur. Cic. 1. de Orat. 129.
 Ad morem alterius aliquos exerceat. Cic. in Orat. 26.
 Ad pugnam exerceat. Quint. lib. 5. cap. 12. 13.
 In aliqua re exerceat. Ouid. 13. Metam. 195.
 Studiosissime in dialectica exerceat. Cic. de clar. Orat. 171.
 In uenando exerceat ad similitudinem bellicae disciplinae. Cic. 2. de Nat. deor. 240.
 Agris exerceat. Virg. 4. Georg. 32.
 Armis exerceat. Cic. 6. Verr. 49.
 Pueri & primaeu florent iuuentus Exerceantur equis. Virgil. 7. Aen. 33.
 Exerceat se, & studere. Cic. in Orat. 53.
 Thelauri pars 2.

Acerime quotidianis commentationibus sese exerceat. Cicero de claris Orat. 134.
 Arcu se exerceat. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 14.
 Cogitare aliquis, & ad ea se exerceat. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 31.
 Exerceat se ad cursuram. Plaut. Mostel. 12. 5.
 Ad uersus alicuius se exerceat. Cic. 1. de Orat. 75.
 Vehementissime se in aliqua re exerceat. Cic. 1. de Orat. 73.
 Exerceat naturam suam in optimis rebus. Cic. in Somnio Scipion. 32.
 Exerceat se in agris. Terent. Heaut. 1. 2. 94.
 In consulationibus se exerceat, & in utranq; partem differere. Cic. Attic. lib. 9. 172. 6.
 In curriculo se exerceat athleta. Cic. de Senect. 24.
 Graui iudicio multaq; arte se in uerissimo genere dicendi exerceat. Cic. Bruto. 15. 2.
 Multis se in laboribus exerceat. Cic. pro Archia. 21.
 Exerceat, cum datio. Cic. 2. Tusc. 69. Iouem Olympium, eum ipsum cui se exerceat, implorabit, ferre non posse clamabit.
 Exerceat, Participium (ἐξέρχων) Cic. 2. de Orat. 158. M. Lepidus quum ceteris in campo exerceatibus, in herba ipse recubisset, Vellem hoc esset, inquit, laborare.
 Otia molli cura exerceat. Silius lib. 15. 139.
 Telum exerceat. Lucret. lib. 2. 221.
 Exerceat, Participium (ἐξέρχων) ut,
 Aequabilitas iuris exerceat. Cic. 1. Offic. 124.
 Arcenda etas adolescentis a libidinis, exerceatq; in labore patientiaq; & animi & corporis. Cic. 1. Offic. 172.
 Exerceat, pen. corr. Particip. (ἐξέρχων) Fatigatus & exercitatus. Cic. pro Plancio. 64. Plaut. Merc. 5. 4. Plin. epist. 99. Vnquamne uidisti quonquam tam laboriosum, tam exercitum, quam Varenum meum?
 Sollicitus & exercitatus homo. Cic. pro Milone. 3.
 Exercitus in re militari, logo bellorū usū. Cic. pro Foteio. 26.
 Exercitus in mundo rustico. Plaut. Merc. 3. 65. Gellius, lib. 19. cap. 13. Homo sane perquam in noscendis ueteribus scriptis exercitatus. Sic apud Plinium iuniorum, lib. 2. epist. 9. Exercitatus in agendis causis.
 Curis exercitum esse. Ouid. 15. Metam. 154.
 Distidij crebris exercitatus esse aliquos. Lucret. lib. 2. 24.
 Fatus exercitatus. Virg. 5. Aen. 144.
 Furijs exercita. Claud. de bello Get. 10.
 Exercitatus multa lectione. Gellius.
 Exercita erumna. Plaut. Epid. 11. 3.
 Simul erumnam multiplex exercitatus
 Habet paupertas.
 Motu exercita animalia. Lucret. lib. 4. 174.
 Assiduo uarijsq; exercita motu corpora. Lucret. lib. 2. 20.
 Flumina cursu exercita. Virg. 3. Georg. 105.
 Vario ludo factorum gens exercita. Stat. 3. Theb. 36.
 Manus innumeris castris exercita. Stat. 1. Syl. 4. 15.
 Manus exercita furtis. Claud. 1. in Eutrop. 39.
 Exilio, rebuq; exercita egenis Membra. Statius 11. Theobaid. 110.
 Probitas exercita rebus aduersis. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 10.
 Vestis Veneris sudorem exercita potat. Lucret. lib. 4. 227.
 Exercitor, pen. corr. exercitoris (ἐξέρχων) Vera bale, Qui docet & exerceat alterum in re aliqua. Plaut. Trinum. 14. 9.
 — hic quisquis est, Curculio est
 Exercitor, is hunc hominem cursuram docet. Ibid. 5. 3.
 Exercitorem eum dicitur (inquit Vlpianus in L. 1. §. exercitoria rem. ff. de exercitoria actione) ad quem obuentiones & reditus omnes perueniunt, siue is dominus nauis sit, siue a domino

m 3

domino nauem per auersionem conduxit, uel ad tempus uel in perpetuum.
 ¶ Exercitorius, Adiectiuum (ἀσχυρτός) Apbrieanus in l. fin. ff. de exercitoria actione, Lucius Titius Stichum magistrum nauis preposuit: is pecuniam mutuatus, cauit se in refectio- nem nauis eam accepisse. Quæsitum est, an non aliter Lucius Tit. exercitoria teneretur. Sub. actione sic toto illo titulo.
 ¶ Exercitium, exercitij (ἐξουσία) ut apud Gellium lib. 19. cap. 4. Exercitium dicendi.
 ¶ Exercitio, exercitiois, Verbale (ἀσχυρία) Vlp. in l. si tamen. ff. de exercitoria actione, Si tamen plures per se nauis exer- ceant, proportionibus exercitiois conueniuntur.
 ¶ Exercitus, huius exercitus, penult. cor. (ἐξουσία, ἀσχυρία) Vegetius lib. 2. Numerus militum exercita- tur, unde et re ipsa ab opere exercitus nomen accepit, ut ei nunquā liceret obliuisci quod uocabatur. Vlpian. Exercitiū dicimus non unam cohortem, neque unam aliam, sed numeros multos militum.
 Omnis equitum exercitus. Virgil. 11. Aeneidos 120. Idem 9. Aeneid. 5.
 Iamque omnis campis exercitus ibat apertis
 Diues equum, diues pistori uestis et auri.
 Fortissimorum militum exercitus. Cic. 4. Phil. 154.
 Aduena exercitus. Virg. 7. Aen. 8.
 Insolens exercitus. Horat. 1. Carm. ode 16. 4.
 Insolitus ad laborem exercitus. Vide Insolitus.
 Integer exercitus. Vide Integer.
 Iustus exercitus. Vide Iustus.
 Maximus et fortissimus exercitus. Cic. pro Muræna. 30.
 Pedestris exercitus. Vide Pedestris.
 Accipere exercitum. Vide Accipio.
 Amittere exercitum. Cic. in Pisonem. 36.
 Carpere exercitum. Vide Carpo.
 Circumfluens exercitus. Vide Circumfluo.
 Colligere exercitum. Cic. de Prouin. Consul. 3.
 Concidere exercitum. Vide Concido.
 Inuidium exercitum conducere. Cic. 4. Phil. 154.
 Conficere exercitum. Vide Conficio.
 Conficere exercitum, et ei præesse. Cic. pro lege Manil. 4. 2.
 Conflare exercitum. Vide Conflo.
 Conscribere et comparare exercitum. Cic. 5. Phil. 190.
 Continere exercitum castris. Vide Contineo.
 Contractus exercitus. Vide Contraho.
 Largiendo corrumpere exercitum. Quintil. lib. 5. cap. 13. 14.
 Cum exercitu urbes depopulare, agros uastare, domos exhaui- rere. Cic. in Pisonem. 31.
 Dimittere exercitum. Cic. in Pisonem. 37.
 Ducere exercitum. Cic. pro Muræna. 17. Quintil. lib. 2. capi- te 16. 11.
 Educere exercitum ex aliqua prouincia. Cic. in Pison. 38. et 39.
 Facere exercitum. Cic. 5. Phil. 180.
 Imposuit exercitum Brundisij. Vide Impono.
 Incidens portis exercitus. Vide Incido.
 Increpare exercitum. Vide Increpo.
 Instructus exercitus. Cic. de Prouin. Consul. 8. Vide Instruo.
 Intentus atque infestus exercitus. Vide Intendo.
 Lustrare exercitum. Vide Lustrum.
 Mutilatus exercitus. Vide Mutilus.
 Transferre exercitum in aliquem locum. Quintilian. lib. 3. ca- pite 8. 12.
 Transportare exercitum in aliquâ prouinciâ. Cic. in Pis. 37.
 Turbati exercitus. Quintil. lib. 7. cap. 1. 3.
 Cornuorum increpuit densis exercitus alis. Virg. 1. Georg. 77.

Phorci exercitus omnis. Virg. 5. Aen. 164. Id est, dii marini.
 ¶ Exercito, exercitas, pen. cor. (ἀσχυρία) exercitare, Frequen- tatiuum.
 ¶ Exercitatus, pen. prod. Participium, siue nomen ex Participio (ἀσχυρτός) Qui longa exercitacione doctus, et melior ac ualidior est. Plin. epist. 53. e. Solet dicere Claudius resitutus, qui mihi respondit, uir exercitatus et uigilans, et quâ- libet subitis paratus. Caesar 2. bel. Gal. 303. Superiorib. præ- lijs exercitati.
 Exercitatus ad rem aliquam. Terent. Hecyr. 3. 3. 47.
 Exercitatus et uersatus in causis homo. Cic. pro Quint. 2.
 Exercitatus in dicendo. Cic. pro. Cluent. Sic, ad Atticum lib. 1. 4. 398. 4. Exercitatus in Arithmeticis. Et 4. Acad. 198. Idem, Cas. 1. bel. Ciuil. 2. 14. Exercitati in armis.
 Exercitatus et agitata curis. Cic. in Somn. Scip. 32.
 Bona disciplina exercitati. Cic. in Orat. 116.
 Exercitati subigendis glæbis. Cic. pro lege Agrar. contra Rul- lum, 83.
 Exercitatus usu. Liu. 5. ab Vrbe, 9.
 In maximis rebus et gerendis et sustinendis exercitatus anti- mus. Cic. Quint. frat. lib. 1. 13.
 Syrtis exercitata. Horat. Epod. 9. 7.
 ¶ Exercitator, et exercitatus (ἀσχυρτός) Cic. 2. Off. 76. Deinde consuetudine beneficentia paratioris erant, et tanquam exercitatoris ad bene de multis promerendum.
 Exercitatus et paratissimus in re aliqua. Cic. pro leg. Manil. 38.
 Interpres exercitatus. Cic. 1. de Diuin. 153.
 Valentissimus et ad uerberandos homines exercitatus. Ita- for. Cic. 7. Verr. 11.
 ¶ Exercitatio, Verbale seem. (ἀσχυρία, γυμνασία, μάχη) ut, Exercitatio corporis. Cic. 1. de Finib. 50. Idem, lib. 1. Off. 2. Neque id in philosophia solum, sed etiam in dicendi exercita- tione feci.
 Exercitatione ludoque campestri uti. Cic. pro Cælio, 7.
 Studia et exercitationes. Cic. Lent. lib. 1. 9. 102.
 Vsu forensi et exercitatione tyro, non etate. Cic. 1. Verr. 26.
 Labores corporis minuendi senibus, et exercitationes animi augendi. Cic. 1. Offic. 172.
 Exercitationes ingenij, et curricula mentis. Cic. de Senec. 34.
 Iuris Ciuilis exercitatio. Cic. 1. de Orat. 126.
 Malorum exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12.
 Scholarum exercitationes. Quintil. lib. 3. cap. 8. 29.
 Artes et exercitationes uirtutum. Cic. de Senec. 8.
 Dicendi exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 12. 7.
 Laboriose exercitationes. Vide Labor.
 Ludicra exercitatio. Cic. 1. de Nat. deor. 142.
 Modice exercitationes. Vide post Modus.
 Non parua exercitatio. Vide Non.
 Prima exercitationes. Quintil. lib. 2. cap. 4. 26.
 Puerilis exercitatio. Quintil. lib. 1. cap. 11. 11.
 Quotidiana dicendi exercitatio. Cic. pro leg. Manil. 1.
 Subita ad propositas causas exercitationes, et accurate et meditate commentationes. Cic. 1. de Orat. 134.
 Accommodata exercitatio. Quintil. lib. 2. cap. 4. 24.
 Dicendi exercitacione linguam acuerre. Cic. de clar. Orat. 186.
 Consuetudo et exercitatio et intelligendi prudentiam acuit, et eloquendi celeritatem incitat. Cic. 1. de Orat. 35.
 Stuprorum et scelerum exercitacione assuescitur. Cic. 2. in Catil. 31.
 Augere exercitationes. Vide Augeo.
 Conficere exercitacione. Vide Conficio.
 Firmari atque ali memoria exercitacione. Quintil. lib. 1. ca. 1. 26.
 Exercitacione et stylo ad certam legem formanda oratio. Cic. 3. de Orat. 105.

Coniutij

Coniutij exercitacionem cum intolerabili petulantia, tam etiâ diuturna impunitate munire. Cic. pro Domo sua, 2.
 Motu et exercitacione recalescunt corpora nostra. Cic. 2. de Natura deor. 39.
 Meditatione atque exercitacione multi nature uitium sustulerunt. Cic. 2. de Diuinat. 144.
 Corporis exercitacione tuendus color. Cic. 1. Off. 181.
 Modicis exercitacionibus utendum est, et ratio ualetudinis ha- benda. Cicero de Senect. 32.
 ¶ Exercitator, penult. prod. Verbale (ἀσχυρτός, γυμναστής) Qui exercet. Plin. lib. 23. cap. 7. 7. Pythagoras exercitator, primus ad carnes eos transfudit. De athleticis. Idem lib. 35. cap. 11. 14. Lacythion agilitatis exercitator.
 ¶ Exercitatrix, pen. prod. exercitricis (ἀσχυρία) Quintil. lib. 2. cap. 15. 17. Quod duas partes ciuilitatis corpori assi- gnet, medicinam, et quam interpretantur exercitricem.
 Exercio] cis, compositum ex præpositione Ex, et uerbo Sarcio. Vide Sumpitum suum exercere, in Exerceo.
 Exero] exeris, pen. corr. exerui, exercitum (ἐξέρω) exerere, Ab Ex, et Sero compositum, Extrahere, quasi dimouere.
 Herba exerit cacumen et tepida humo. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 3.
 Exerere caput. Colum. lib. 8. cap. 7. 1.
 Caput exerere ab. Lucan. lib. 5. 120,
 Primus ab oceano caput exeris Atlanteo
 Core mouens ælius.
 Galatea ponto caput exerit. Ouid. 13. Metam. 179.
 Neptunus imis exerens undis caput. Senec. Agamem. 6. 33.
 Phœbus illustre letis exerit teris caput. Senec. Herc. fur. 8. 1.
 Altius uitij exeruisse caput. Ouid. ad Liu. 10. Id est, excelluisse.
 Roma caput magnanimis uribus altè exerit. Sil. lib. 1. 6.
 Exerere se domicilio dicuntur cochleæ. Plin. lib. 9. cap. 32.
 Exerere eisem. Statius.
 Humerum exerere. Ouid. 1. Fast. 82.
 Exerere ius in librum alicuius. Plin. epist. 160.
 Latentem exerere. Ouid. ad Pisonem, 51,
 Tu nanti protende manum, tu Piso latentem
 Exere. Prouerbialiter.
 Exerere linguam. Plin. lib. 10. cap. 23. 8. Liu. 7. ab Vrbe, 38.
 Linguam etiam ab irrisu exerentem produciunt.
 Exerere manum. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 30.
 Manu subter togam ad mentum exerta. Liu. 6. ab Vrbe, 45.
 Delphin sydus exerit ora patrijs uadis. Ouid. 1. Fast. 92.
 Exerere radicem. Colum. lib. 12. cap. 56. 1.
 Mentis secreta exerere. Senec. Herc. Oeth. 4. 5.
 Exerere uincula. Colum. lib. 8. cap. 8. 10.
 Phœbe uultus exerit. Senec. Hippol. 6. 3.
 Exerere aliquem, pro Exhibere aliquem et proferre. Clau. 4. Paneg. 98.
 ¶ Exeritus, Participium, siue Nomen ex Participio (ἐξέρτης) Plin. lib. 11. cap. 37. 34. Dentes exerti sunt apro, hippopo- tamo, elephanto. Stat. 9. Theb. 137.
 Amazon unum exerta latus pugna. Virg. 11. Aeneid. 130.
 Humero exertus. Silius, lib. 8. 117. Statius 4. Thebaid. 47.
 Exerti ingentes humeros.
 Humeros exertaque brachia uelat. Stat. 1. Achil. 70.
 Cethegus exertus. Lucan. lib. 2. 109. Ab Horatio Cinctutus di- citur. Solebat enim Cethegorum familia in publicum et pugna prodire humero et brachio exerto, id est, nudato.
 Ensis exertus. Stat. 11. Thebaid. 75. Ouid. 3. Fast. 163.
 Lacerati exerti. Senec. Herc. Oeth. 12. 6. Virg. 1. Aeneid. 100.
 Exerta mam. Ma. Et lib. 11. 161. Papilla exerta.
 Medulla exerta. Horat. in Epod. 8.
 ¶ Exerto, exertas, exertare (ἐξέρω) frequentatiuum, Virgil. 3. Aeneid. 85.

At Scyllam cæcis cohibet spelunca latebris
 Ora exertantem, et naues, et saxa trabentem.
 Humeros exertare, id est, nudare. Stat. 1. Theb. 83.
 Exesus] Vide Exedo.
 Exfacili] et trioua. Vide Ex.
 Exfilatus] Extra uestimentum filo contextus. Festus.
 Exfio] exfio (ἐξέρω) exfire, Purgare. A quo Exfius, purgatio. Veteres exfir quoque pro purgamento posuere, teste Festo.
 Exfodio] exfodis, pen. corr. exfodi, pen. prod. exfossium (= ἐξέρω) exfodere, Quod fossium erat extrahere. Plautus Aulul. 2. 4. 9. Exfodio aulam auri plenam. Antiquum est. magis enim est in usu Exfodio.
 Exfundio] exfundas (ἐξυδμύω) exfundare, a fundo euer- tere. Cælius Antipater lib. 7. Respub. amisso exfundato pul- cherrimo oppido.
 Exfuti] exfusi, ut Merat, pro Merfat. Festus.
 Exgregeius] uel Egregeius, id est, e grege lectus. Festus.
 Exgrumo] exgrumas, pen. prod. (ἐξερύω) exgrumare, Dicitur cochleæ grumos eruentes, et ex grumis exsilietes. Grumus enim est terre collectio, a congerie ductus. Varro 3. de Re rust. cap. 14. 3. Denique ipse exgrumantes ad pro- palam uitam diu produciunt, quum ad eam rem pauca lau- rea folia interijciant, et aspergant surculos non multos.
 Exgurgito] exgurgitas, pen. corr. (ἐξερύω) exgurgita- re, Extra gurgitem emittere. Vnde per translationem, Exgurgitare argentum domo, dixit Plaut. Epid. 12. 12.
 Exheredo] exheredas, pen. prod. (ἀποκληρόω) exhereda- re, Extra hereditatē abijcere, et pseribere. Vide Abdico. Mart. lib. 3. 10. Exheredauit te Philomuse pater. Cic. pro Cluent. 106. Exheredare filium. Et pro Domo sua, 28.
 ¶ Exheredans, Participium (ἀποκληρόω) Cic. 2. Philipp. 59. Igitur fratrem exheredans, te faciebat heredem.
 ¶ Exheredatus, pen. prod. (ἀποκληρόω) Aliud Parti- cipium. Author ad Heren. lib. 4. 181. Sed a necessarijs omni- bus exheredatus est. Plin. epist. 119. a.
 ¶ Exheredatio, Verbale (ἀποκληρόω) Quintil. lib. 7. cap. 2. Tu impiè fecisti, quum exheredationem meruisti.
 ¶ Exheres exheredis, pen. prod. com. gē. (ἀποκληρόω) qui priuatus est hereditate quæ ad eum pertinebat. Cic. 1. 1. de Orat. 84. Nempè in ea causa quæsitum est de iure Ciuil. pos- set ne paternorum bonorum exheres esse filius, quæ pater tes- tamento neque heredes, neque exheredes scripsisset nominatiui.
 Exheredem se facere bonis suis. Plaut. Most. 4. 76.
 Scribere sine elogio exheredem filium. Vlpian. in l. 1. S. Pon- tonius. ff. de Carboniano edicto.
 Exheredem uite sue aliquem facere, per translationem dicitur à Plauto Bacchid. 19. 8. pro Occidere.
 Exheresimus] pen. corr. dies (ἐξέρω) Id est, exema- ptilis. Cic. 4. Verr. 99. Est consuetudo Siculorum, cetero- rumque Græcorum, quod suos dies mensisque congruere uo- lunt cum solis luneque ratione, ut nonnunquam si quid discre- pet, eximant unum aliquem diem, aut summum biduum ex- mense, quos illi ἐξέρω dies nominant. Budæus.
 Exhalo] exhalas, penult. prod. (ἀναθυμάω, ἀποπνέω, ἀναπνέω, ἀπνέω) exhalare, Expirare, et ncluti per hallium emittere aerē. Plin. lib. 17. ca. 4. 2. Quæ tenues exhalat ne- bulas. Virg. 7. Aen. — seuamque exhalat opaca Mephitida. Multa per os exhalantur. Lucret. lib. 4. 174.
 Alitaria uapore exhalant. Lucret. lib. 3. 88.
 Animâ exhalare. Mori. Ouid. 6. Met. 50. Iuuen. Satyr. 10. 29.
 Exhalare crapulam. Cic. 1. Phil. 51. Edormi crapulam inquantâ et exhalâ. Idem 5. Verr. 22.
 Lucem supremam exhalare. Mori. Sil. lib. 10. 31.
 Metalla exhalant. Lucret. lib. 6. 163.

m 4 Plimi-

Flumina natas Exhalant nebulas. Ouid. 13. Met. 132.
 Nebulâ fumosq; uolucres exhalat terra. Virg. 2. Georg. 4. 4.
 Nebule caligine mistæ Exhalantur humo. Ouidius 11. Metamorph. 120.
 Terra pulueris exhalat nebulâ, nubesq; uolâtes. Lucr. li. 5. 51.
 Ventos solum exhalat. Lucan. lib. 5. 17.
 Vestes exhalant. Stat. 10. Theb. 21.
 Exhalare uim, idem quod exhalare crapulam. Cic. 2. Phil. 60.
 Vitam exhalare. Virg. 2. Aeneid. 123.
 ¶ Exhalans, pen. prod. (ἀτμίζων) Participium: ut, Spiramenta exhalantia flammam. Ouid. 15. Met. 68.
 Vitam exhalans. Ouid. 5. Metam. 13.
 ¶ Exhalatus, pen. prod. Participium (ἀναυδός) ut, Anima exhalata. Ouid. 11. Metam. 9.
 ¶ Exhalatio, Verbale (ἀναυδία, ἀναυδία) Plin. lib. 31. cap. 3. 14. Certior multo nebulosa exhalatio est.
 Exhalationes terre, Tenues spiritus qui per æstum maximum terra diffusa exhalantur, et sursum in aerē feruntur. Cic. 1. Tusc. 69. Quod et humidum et caliginosum est, propter exhalationes terræ.
 Exhaurio] exhauris, exhausti, exhaustum (ἐξαιρέω, ἐξαιρέω, ἀφαιρέω, ἀφαιρέω) exhaurire, Prorsus euacuare significat: ut, Exhaurire sentinam urbis. Cic. Attic. lib. 1. 14. 6.
 Exhaurire poculi. Hauriēdo uacuare et ebibere. Liu. 9. bel. Mac. 211. Ouid. 5. Fast. 103. Sic, Exhaurire sanguisugam. Plin. lib. 20. cap. 13. 17.
 Exhaurire poculum mortis. Cic. pro Cluen. 23.
 Exhaurire uinum, et Vomere, contraria. Cic. 2. Phil. 74.
 Exhaurire, per translationem: ut, Exhaurire ararium. Cic. 2. Off. 107. Et 5. Verr. 140.
 Dilapidare pecuniâ et exhaurire ararium. Cic. Off. 107. 6.
 Exhaurit agrum cubantem fluens alius. Cels. lib. 7. cap. 3.
 Exhaurire ararium, et compilare Remp. Cic. in Vatin. 3.
 Amorem aliquorum exhauriri nulla iniuria posse. Cic. Attic. lib. 2. 36. 5.
 Exhaurire et penè perdere aratores. Cic. 5. Verr. 65.
 Bellis maximis exhaurire. Cic. de Prouin. Consul. 3.
 Ciuitatem aliquam exhaurire. Lucan. lib. 3. 37.
 Exhausti totas quamuis delectus Athenas. Id est, militum ingentes copie educte sunt à ciuitate.
 Euertere miseris funditus ciuitates, et bonis exhaurire. Cice. in Pisonem, 68.
 Exhaurire maximas copias. Cic. in Parad. 56.
 Dolere rem exhaurire. Cic. Titio, lib. 5. 16. 7.
 Exhaurire et exinanire domum alicuius. Cic. 7. Verr. 85.
 Exhaurire domos, et Replere, contraria. Cicero de Prou. Conf. 3.
 Genas citius exhauriet Sippleidæ genitrix: id est, Niobe, de re im possibili. Stat. 5. Syl. 1. 7.
 Exhaurire heredem legatis, Onerare, et legatis heredem uexare, ita ut nihil ei reliquum fiat. Plin. epist. 96. c.
 Ligonibus humum exhaurire. Horat. Epod. 5. 7.
 Idem exhaurire. Stat. 5. Theb. 113.
 —nam mollia colla refusus
 In tergum serpens uenientem exhaurerat ictum.
 Laborem exhaurire. Silius lib. 17. 71.
 Exhaurire labores in re aliqua. Plinius epist. 53. a. Idem epist. 100. b. Quod me recordantem miseratio subit quantum uigilantium, quantum laboris exhaurerit frustra.
 Laboris exhaurire cū sole. Stat. 6. Thebaid. 48. Significat finem imponere laboribus discedente iam sole, et ipso quoque functo suis laboribus.
 Exhaurire partem aliquam laudum alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 14. 315. 5. Hoc est, auferre.

Exhaurire mandata alicuius, pro Absoluere et perficere. Cic. ad Attic. lib. 5. 88. 6.
 Minus inanes exhaurire. Stat. 10. Theb. 58.
 Pecuniam omnem ex arario exhaurire. Cic. pro leg. Agr. 95.
 Plebem exhaurire. Cic. 2. pro leg. Agrar. 72.
 Exhaurire potionem. Quint. lib. 7.
 Predam ex fortunis aliquorum, ex agris urbibusq; sociorum exhaurire. Cic. in Pisonem, 38.
 Sumptus prouinciam exhaurire. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 13.
 Immanes questus M. Antonij tota exhaurit domus. Cicero 5. Philip. 171.
 Fluuius aliquam regionem exhaurire dicitur, quum omnia secum rapit et depopulat. Lucan. lib. 2. 83.
 Exhaurire sentinam surum ex urbe. Cic. 1. in Catil. 9. Idem 2. in eundem, 30. Fortunatam Rempublicam, si quidem hanc sentinam huius urbis elegerit, uno mehercle Catilina exhaurit, releuata mihi et recreata Respublica uidetur.
 Exhaurire sermone sollicitudines. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 3. Id est, sermone et colloquutione adimere atq; auferre.
 Reliquum spiritum exhausti plaga. Cic. pro Sest. 69.
 Supplicia exhaurire. Silius lib. 6. 58.
 Exhaurire uires. Plin. epist. 63. b.
 Exhaurire sibi uitam. Cic. pro Sestio, 40.
 Pœnarum exhaustum satis est. Virg. 9. Aeneid. 75.
 ¶ Exhaustus, Participium (ἐξαιρέω) ut, Exhaustus fons, in quo nihil amplius est aquæ. Cæsar 8. bel. Gal. 152.
 Omnibus iam castibus exhaustus. Virg. 1. Aeneid. 121.
 Exhaustus magnificentiâ publicorum operum. Liu. 1. ab Vrbe, 249.
 Sonitu exhaustus, id est, exhaustus assiduo labore sonandi, apud Claud. 4. Paneg. 53.
 Lumbos exhaustus. Iuuen. Satyr. 9. 6.
 Rebus exhaustum esse. Stat. 3. Syl. 332.
 Excussum et exhaustum dimittere aliquem. Cic. de Arusp. resp. 34.
 Inops et exhaustum ararium. Cic. 5. Verr. 140.
 Annes solibus exhausti. Stat. 3. Theb. 52.
 Anno exhausto. Lucan. lib. 5. 9.
 Apes exhaustæ, imminute. Virg. 4. Georg. 50.
 Exhausta aqua. Cic. 2. de Nat. deor. 177.
 Bella exhausta. Virg. 4. Aeneid. 3.
 Exhausta benignitas amicorum. Cic. ad Attic. lib. 4. 71. 11.
 Exhaustæ bonis ciuitates. Cic. in Pisonem, 68.
 Consumpta et exhausta motu domus. Cic. 3. de Orat. 57.
 Cursu exhaustus equus. Lucan. lib. 8. 1.
 Fœmina uisceribus lassis, partuq; exhausta. Lucan. lib. 2. 69.
 Flumine exhausto uincere est, Potâ aqua uincere sitim. Propert. lib. 4. eleg. 10. 13.
 Hortus floribus exhaustus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 13.
 Multo sudore exhausta iuuentus. Lucan. lib. 4. 62.
 Labore exhausto. Lucan. lib. 3. 100. Quint. lib. 4. cap. 5. Nâ et exhausti laboris nosse mensuram, uoluptati est: et horatatur ad reliqua fortius exequenda, scire quantum super sit.
 Pars est exhausta laboris. Ouid. 1. de Arte, 155.
 Opes exhaustæ. Propert. lib. 3. eleg. 13. 1.
 Pars exhausta. Lucan. lib. 3. 27.
 Pericula exhausta commemorare. Ouid. 12. Metam. 33.
 Pharetra telis exhausta. Ouid. 1. Metam. 90.
 Exhausta plebs impensis. Liu. 6. ab Vrbe, 22.
 Rubor exhaustus. Auctor ad Heren. lib. 4. 156.
 Exhaustus enim est sermo hominum, et multæ emisse iâ eiusmodi uoces, et c. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 1. Id est, cōsumptus, etiam rancor conicebat.
 Sanguine turba exhausta, pro semibus. Lucan. lib. 5. 67.
 Vbere exhausto ministræ spumat. Virg. 3. Georg. 61.

¶ Exhaus

¶ Exhaustum, Substant. (ἐξαιρέω) Virg. 2. Georg. 80.
 Est etiam ille labor curandis uitis alter
 Cui nunquam exhausti satis est. Id est (inquit Seruius) exhaustiōnis, Finitio. quod quia asperum uisum est, se ad figuram transiit, et at Exhausti, ut Seruantiſsimus æqui, pro æquitatis.
 ¶ Exhaustant, efferunt. Festus.
 Exhebenus] ni (ἐξέβη) Gemma speciosa et candida, qua artifices aurum poliunt, ut ex Zoroastris sententia tradit Plin. lib. 37. cap. 10.
 Exherbo] exherbas (ἐξαιρέω) exherbare, Herbas extirpare, et auellere. Colum. lib. 4. cap. 31. 2. Et quum germinauit, ad unam perticam summittitur, crebroq; seditur, atq; exherbatur, nec minus quàm uinea pampinatur. Idem lib. 11. cap. 3. 6. Exherbandus est locus.
 Exhibeo] exhibes, pen. corr. exhibui, exhibitum, pen. corr. (παρέρχου, ἀποφάσσω) exhibere, Proferre, et in publicum deducere, et (ut ait Vlpian.) iudici tangendiq; facultatē dare. Plaut. Mil. 9. 65. Exhibeas heri uolo. Cic. 7. Verr. 14. 15 omnino seruus in familia nō erat: eū statim exhiberi iubet.
 Exhibere, inquit Paulus Iurecons. est facere in publicum potestatem, ut ei qui agit, experiri sit copia.
 Exhibere alicui affectum parentis. Plin. epist. 2. 5. c.
 Arguitis alteri: pro Irritare et laceſſere. Plaut. Mostel. 2. 2.
 Authorē salutis alicuius et supplicem alicui se exhibere. Cic. Curam alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 13. (pro Sestio, 93.
 Faciem parentis. Plin. lib. 15. cap. 13. 1.
 Eidem ac beneuolentiam domino suo. Colum. lib. 11. cap. 1. 7.
 Carbafus uinos ficos exhibuit Claudia. Propert. lib. 4. eleg. 12. 11.
 Formam. Colum. lib. 5. cap. 2. 1. Ager nonnunquam plurium angulorum formam exhibet.
 Horam in re aliqua agenda. Cic. 6. Phil. 209.
 Imperiū, id est, dominari alicui, et imperare. Plaut. Casin. 8. 56.
 Se iudicij hominum. Plin. in Paneg. 109.
 Iustitiam. Plin. in Paneg. 53.
 Laborem difficile colonis exhibere dicitur terra, qua difficile laboratur sine colitur. Colum. lib. 5. cap. 5. 15.
 Molestiam, Molestare. Plaut. Capt. 13. 48. Cic. ad Cornific. lib. 12. 29. 4. Noli impudēs esse, nec mihi molestiam exhibere.
 Negotium alicui, quod et facere negotium dicitur, uulgus dicit facere penam. Plaut. Mostel. 8. 39. Cic. lib. 3. Offic. 152.
 Quod quum audiuiſſet adolescens filius, negotium exhiberi patri. Idem 1. de Natur. deor. 65. Quod beatum æternūq; sit, id nec habere ipsum negotij quicquam, nec exhibere. Omnia integra exhibere. Cic. 7. Verr. 51. (bere alteri.
 Notam lingue baccis oleaster amaris exhibet. Ouid. 1. 4. Mē Opus exhibere alicui. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 5. (tam. 105.
 Populo exhibere. Cic. 1. Acad. 2.
 Promissum librum. Plin. epist. 2. a.
 Pupillum exhibere. Cic. Attico, lib. 5. 106. 6.
 Rationes. Plin. epist. 12. 6.
 Rem saluam. Plaut. Aſin. 9. 51.
 Reum exhibere quid sit, patet in l. si quis ff. de exhibitione reorum, si quis reum criminis, de quo satisfecit, non exhibuerit: poena pecuniaria plectitur. puto tamē si dolo malo non exhibeat, etiam extra ordinem esse damnandam. Est enim quod dicitur, Ducere personaliter. Budæus.
 Sonos. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 11.
 Spectaculum. Plin. epist. 2. 5. a.
 Nox exhibuit pulsa sidera clara die. Ouid. epist. 18. 7.
 Vicem spodij. Plin. lib. 23. cap. 7. 12.
 Vires. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 3.
 Virtus. Ouid. 2. de Arte, 70.

Exhibere alterum, pro illum representare. Ouid. 6. Metam. 9.
 Idem epist. 16. 24.
 Tres tibi se nudas exhibere deæ. Verba ad Paridem.
 Exhibere, est etiam alimenta suppeditare iurifconsultis. Paulus in l. Nefennius. ff. de negotijs gestis. Pone peregrē patrem eius obijſſe: et matrem, dum in patriâ reuerteretur, tam filium, quam filiam eius exhibuisse. Hermogenianus in l. 1. ff. de numeribus et honoribus, æque personale munus est uti tela, cura adulti furiosiſſe, item prodigi, muti et uentris, etiam ad exhibendum cibum, potum, lectum et similia.
 ¶ Exhibitus, pen. corr. Participium (παρεστέλλω) ut, Tori exhibitus. Ouid. epist. 16. 39.
 ¶ Exhibito, Verbale (παρεστέλλω) Gellius, Probari apud me debere pecuniam datam consuetis modis, expenſi latione, mensa rationibus, chirographi exhibitionibus.
 ¶ Exhibitorius, Adiectiuum. Vlp. in l. deinde. ff. de liber. exhibenda. item ducend. Superiora interdicta exhibitoria sunt. Hoc est, pertinētia ad exhibitionē liberorum, ceterorumq; de quibus supra diximus.
 Exhilaro] exhilaras, pen. corr. (ἐλαφύνω, χαλαρῶω) exhilarare, idem quod simplex hilaro. Colum. lib. 6. cap. 2. 4. 2.
 Quoniam nimietate uerni pabuli pecudes exhilarata lasciuunt. Idem lib. 11. cap. 1. 15. Plin. lib. 22. cap. 25.
 Exhilarantur arbores. Plin. lib. 16. cap. 2. 5. 3.
 ¶ Exhilaratus, pen. prod. Partic. (χαλαρωθείς) Cic. Pato, lib. 1. 26. 1. Miraris tam exhilaratam esse seruitutem nostram?
 Exholicimus] Galeno dicitur ofſis translatio à superficie in profundum: Phragma uero, ex profundo in superficiem. Cel. Rhod. lib. 20. cap. 29.
 ¶ Exhorresco, exhorrescis, exhorruī (ἐξέρω) exhorrescere, Expauſcere, et præ timore horrere et contremiscere. Plancus Cic. lib. 10. 18. 8. Sed non possum non exhorrescere, si quid intra cutē subest uulneris. Cic. 1. de Fin. 68. Quæ nos exhorrescere metu non sinat.
 Exhorrescere in aliquo. Cic. 3. de Orat. 30. in quo igitur homines exhorrescunt: quem suspēcti dicentem intuentur? Furores exhorrescere. Silius lib. 3. 30.
 Vt serpentem patrias exhorruit iras. Silius lib. 3. 86.
 Vultus alicuius exhorrescere. Virg. 7. Aeneid. 53.
 Exhorrescere, pro Fremere. Ouid. 4. Metam. 28.
 —exhorruit æquoris instar.
 Quod fremit, exigua quum summum stringitur aura.
 Exhortor] exhortaris (ἐκτρέπω) exhortari, Vehemēter hortari. Plin. lib. 12. cap. 14. 10. Alexander Magnus Arabia potitus, thure onustam nauim misit Leonidi, exhortatus ut largē deos adoraret.
 Exhortari ad uirtutis studium. Cic. 1. Acad. 23.
 Ciues exhortari in hostem. Ouid. 13. Metam. 47.
 Equos exhortari. Ouid. 5. Metam. 81.
 Tauros in aliquem exhortari. Ouid. 7. Metam. 7.
 ¶ Exhortans, Participium (ἐκτρέπω) ut, Ciueos exhortans. Stat. 8. Thebaid. 131.
 ¶ Exhortatus, pen. prod. (ἐκτρέπεται) Aliud participium Virg. 12. Aeneid 32. —sic exhortata reliquit incertam, et tristi turbatam uulnere mentis.
 Exhortatus, passiuè aliquando accipitur. Cic. in Catone, 38. Illa enim quum esset Consul in Gallia, exhortatus est in contumelio à scorto, ut securi ferret alicquem eorum, et c.
 ¶ Exhortatio (ἐκτροπή) Quintilian. lib. 1. cap. 3. Exhortatio docentium.
 Exhubero] exhuberas, pen. corr. (ἐξυβύνω) exhuberare, Quasi super abundare. Plin. in Paneg. 47. Nōne cernere datur ut sine ullius iniuria omnis uſibus nostris annus exhiberet?

beret? Colum. in Pref. in Asia, Myſſiaq; denſa & glutinoſa terra maxime exhuberat. Virg.
 — pomisq; exhuberat arbor.
 Exhuberare, actiue. Colum. lib. 2. cap. 16. Melioremq; cenſebat eſſe materiam uindemijs exhuberandis. Idem lib. 9. cap. 4. Quae herba ſuorum ceras exhuberant.
 Exhilo [exhibilis, pen. corr. (ἐπιβλητός) exhibilare, Popula- ri, tumultuariq; ſibilacione aliquem exploare, uel deridere. Cic. in Parad. 31. Hiſtrio ſi paulum ſe mouit extra nume- rum, aut ſi uerſus pronuntiatuſ, eſt ſyllaba una breuior aut longior, exhibilatur, exploditur.
 Exicco [exiccus (ἐξικκώ) exiccare, Siccare, aut ualde ſic- care ſignificat. Cic. 2. de Diuim. 49. Arboresq; ut hyemali tempore, cum luna ſimul ſeneſcentes, quia tū exiccatae ſunt, tempeſtiue cadi putentur. Plin. lib. 18. cap. 26. 11. Quintus Tironi, lib. 16. 26. 2.
 Exiccatus, Participium (ἐξικκωμένος) Stat. 5. ſyl. 1. 7. Exiccatum genus orationis. Cic. de claris Orat. 160.
 Exigo [exigis, pen. corr. exegi, pen. prod. (ἐπιμαρτύω, ἐξείρω, ἐξείρω) exactus, exigere, ab Ex & Ago cōpoſitū, Exclu- dere, eijcere, expellere, quaſi extra agere. Plau. Merc. 3. 68. Idem Aulul. 11. 9.
 Exigit omnes foras. Virg. 2. Aeneid. 72.
 — quos improba uentris
 Exegit caecos rabies. Plin. lib. 3. cap. 5. 13. Exegere Umbros. Cic. 2. Phil. 78. Mimam illam ſuam ſuas res ſibi ha- bere uſit, ex x 11. Tab. cauſam addidit, exegit.
 Haſta exigere aliquem. Valer. 6. Argon. 114.
 Exigit a ſe uirum. Plaut. Mil. 18. 62.
 Exigere ex. Plaut. Perſa. 4. 61.
 — exigam ego hercle te ex hac decuria.
 Exigere ex corpore mœrores, pro Abigere triſtitias. Plautus Capt. 13. 72.
 Exigere ex ciuitate reges. Cic. 2. de Orat. 108.
 Triſte tēpus a malis alicuius exigere. Ouid. 4. Triſt. eleg. 3. 8.
 Exigitur ſabula, inquit Donatus, cum diſplicet. Terentius in Prol. Hecyre. 15.
 Exigere atq; eximere aliquem honoribus, id eſt, priuare. Plin. epiſt. 36. 4.
 Exigere hoſtem. Plin. in Paneg. 46. Exactus hoſtis mari.
 Exigere laſtitudinem ex corpore. Plaut. Capt. 19. 4.
 Exigere uxorem matrimonio. Plaut. Merc. 20. 6.
 Exigere ærumnam. Plaut. Capt. 19. 12. Id eſt, perferre & pati.
 Exigere atatem, Viuere. Plaut. Caſina. 7. 12.
 Aeuum exigere, Tranſigere. Virg. de Virbio, 7. Aeneid. 156.
 Annos exigere, Ducere atatem. Virg. 1. Aeneid. 16. Ouidius 3. Triſt. eleg. 4. 9.
 Viue ſine inuidia, mollesq; inglorius annos
 Exige, amicitias & tibi iunge pares.
 Exigere noctem, pro Tranſigere. Plin. epiſt. 12. 5.
 Exigere tempus. Plin. epiſt. 4. 5. 4.
 Exigere: Petere, Rogare. Plin. epiſt. 17. 4. Exegerat profocer- meus ut Amerina prædia ſua inſpicerem.
 Exigere a. Quint. lib. 2. cap. 13. 1. Nemo autem a me exigat id præceptorum genus. Idem, lib. 1. cap. 12. 7.
 Exigere ab aliquo. Plin. in Paneg. 130.
 Dare & Exigere, contraria. Cic. 2. Off. 93. Conuenit autem cū in dando munificum eſſe, tum in exigendo non acerbum.
 Expeſtare & Exigere, contraria. Cic. de claris Orat. 9. Ego ue- ro & expeſtabo ea qua polliceris, neque exigam, niſi tuo commodo, & erunt mihi pergrata ſi ſolueris.
 Exigere aliquid acerbius. Cic. 1. Tuſc. 14. 8.
 Aes exigere. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 3.
 Amicitiam exigere. Catul. epiſt. 9. 5. 2.

Exigere aurum, Repetere creditū aurum. Plaut. Bacch. 19. 62.
 Exigit aurum de. Plaut. Bacch. 4. 45.
 Qui de amittenda Bacchide aurū hic exigit. Id eſt, petit.
 Benefacta pro debitis exigimus. Brutus Ciceroni, 16. 18.
 Collectam a conuiuiis exigere. Cic. 2. de Orat. 12. 9.
 Creditum exigere. Suet. in Veſpaſiano, cap. 11.
 Damna exigere. Ouid. 5. Faſt. 63.
 Facta alicuius exigere. Ouid. 2. de Arte, 26.
 Exigit Odryſſi facta cruenta ducis. Id eſt, petit ab Vlyſſe ut re- citet.
 Fruſtus prætermiſſos exigere. Cic. Attico, lib. 4. 70. 3.
 Gratiam exigere. Cic. de Amicitia, 30.
 Iura debita polliciti tori exigere. Verecundē dictum. Ouid. ex piſt. 20. 28.
 Exigere mercedem. Cic. Verr. 82. Et 2. de Fin. 11. 6.
 Munera pacta cum plena fide exigere. Ouid. epiſt. 15. 76.
 Exigere nomina. Ad diſſolutionem cogere. Cic. 3. Ver. 19. Pal- lus De uſuris. I. Caius, Que ſecundum formam ab his exi- gi ſoleant, etiam ſi omnia nomina idonea ſint.
 Exigere operam. Cic. 4. de Finib. 12. 8.
 Exigere operā, aliter. Cic. 1. Off. 64. Eſt aut inſima cōditio & fortuna ſeruorū, quibus nō malē præcipiunt, qui ita iubent uti, ut mercenarijs, operam exigendam, iuſta præbenda.
 Opus exigere oculis alicuius, Exhibere ſpectandū. Ouid. epiſt. Deſperatas pecunias exigere. Cic. pro Muræna, 40. (11. 2. Penſionem exigere. Cic. Lept. lib. 6. 18. 8.
 Exigere pondus, Meſurare. Suet. in Cæſare.
 Pretium exigere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 8. 14.
 Exigere promiſſum. Cic. 3. Off. 12. 7.
 Tributa exigere. Cic. Pulchro, lib. 3. 7. 3.
 Veſtigal exigere. Cic. Quint. frat. lib. 1. 1. 50.
 Voluptatem exigere. Cic. 2. de Finib. 11. 6.
 Exigere ut recitetur carmen. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 8.
 — niſi ſi crudelis id ipſum Exigis ut pereat. Oui. 5. Met. 5.
 Eſt qui nequitiam locus exigit. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 4.
 Exigit neceſſitas. Colum. lib. 7. cap. 12. 8.
 Quum exiget iſus epularum. Colum. lib. 9. in Proem. 2.
 Exigere. Lilius 4. belli Maced. 122. Nolite ad ueſtras leges atq; inſtituta exigere qua Lacedæmone ſunt.
 Ad ueritatem legitimi ius exigere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 3.
 Ad celeſtitarum ueritatem exigere humanos. Ouid. 9. Metam. 101.
 Ad planctus brachia exigere. Lucan. lib. 2. 5.
 Exigere ad perpendicularium columnas. Cic. 3. Verr. 94.
 Ad ures ſuas omne opus exigere. Ouid. 2. de Arte, 101.
 Exigere ſtylo, pro Exacte ſcribere. Quint. lib. 1. cap. 15.
 Exigere, Extorquere. Cic. 1. Verr. 17. Et quum eſſet tritici mo- dius feſterijs quinq; pro ſumeto in modios ſingulos duo- denos feſterios exegiffe. Idē, pro Fonteio, 8. Itaq; Titurium Tolofe quaternos denarios in ſingulas uini amphoras por- torij nomine exegiffe.
 Exigere ab aliquo ueritatem. Plinius epiſt. 24. 7. Cicero 1. de Leg. 6.
 Exigere & cogere. Cic. 2. de Fin. 188.
 Exigere, & Rogare, opponit Cic. Curioni, lib. 2. 5. 4. Græue eſt enim homini pudenti petere aliquid magnum ab eo, de quo ſe bene meritum putet: ne id quod petat, exigere magis quam rogare, & c. uideatur.
 Facile exigere. Cic. 2. de Orat. 69. Quo facilius id a te exigant quod peto, nihil tibi a me poſtulant reuſabo.
 Exigere imperatam pecuniam. Cæſar 3. bel. Ciuil. 9.
 Pœnam exigere, Sumere pœnam. Ouid. 4. Metam. 30. Idē 4. Faſt. 4. 6. Item, 5. Triſt. eleg. 5. 2.
 Exigit ad dignas ultrix Rammyſia pœnas.
 Impoſito calcas quod mea facta pede. Iunē. Satyr. 10. 19.
 Hæ

Hæ toties optata exigit gloria pœnas.
 In pœnas uſq; nocentum exigit. Stat. 1. Theb. 43.
 Exigere diacula. Lilius 9. bel. Pun. 95.
 Exigere ſupplicium ab aliquo, Punire aliquem. Plinius de Vi- ris illuſtr. 12.
 Exigere uotū. Trāquillus, Votū exegit ab eo, qui pro ſalute ſua gladiatoria operā promiſerat. Alibi Votū repoſcere dixit.
 Exigere opus, Perficere. Ouid. 15. Metam. 17. 5.
 — iamq; opus exegi, quod nec Iouis ira, nec ignes,
 Nec poterit ferrum, nec edax abolere uetiſtas.
 Fortuna clades omnes exigit in uno die. Lucan. lib. 8. 137.
 Quum ſummas exigit horas Cōſumpta dies. Id eſt, quū erit ultimum tempus uitæ ac ſinis. Senec. Herc. Oeth. 171.
 Mediam dies exigit horā, Meridies eſt. Ouid. 1. Amor. eleg. 1.
 Prona dies longos ſuper æquora ſines exigit. Stat. 2. Theb. 9.
 Periphraſis eſt occidentis ſolis, quæ ſingunt immergere ſe ſe mari.
 Iuppiter annum quatuor ſpatijs exigit. Ouid. 1. Metam. 24.
 Phœbus ædiuos ſpatioſus exigit igneis. Propert. lib. 3. eleg. 20. 3.
 Exigere, pro Compensare. Cic. de Petit. Conſul. 25. Bellē negan- dum eſt, ut offendas neceſſitatem, demonſtres quā in moleſtē ſeras, alijs te id rebus exacturum eſſe perſuadens. Id eſt, cu- mulatē compensaturum. Budæus.
 Ferrum exigere, Trajicere enſem. Ouid. epiſt. 9. 32.
 Ferrum exegit per pectus. Stat. 10. Theb. 61.
 Gladium per omnes exegit gentes. Lucanus lib. 10. 7. Id eſt, om- nes populos bello fatigauit. De Alexandro.
 Enſem exigere per medium iuuenem. Virg. 10. Aeneid. 163.
 Exigere, Tranſire, Trajicere. Plin. lib. 12. cap. 19. 3. Præterea hybernum mare exigit circa brumam, Euris tum maxime ſtantibus. Hi recto curſu per ſinus impellunt, &c.
 Exigere, pro Extra mittere, ut, Exigere ſues paſtum. Varro 1. de Re ruſt. cap. 4. 6.
 Fluius admiſſus & quas exigit. Ouid. epiſt. 2. 23.
 Exigere de re aliqua. Plin. epiſt. 20. 3. Id eſt, diſceptare.
 Exactus, Participium (ἀκτῶν) Præteritum.
 Exacta erat media æſias. Lilius 4. bel. Pun. 92.
 Exacta ætate. Terent. Adelph. 5. 4. 16. Cic. 7. Verr. 100. Hōt tantum exacta ætate laboris, iuuenisq; ſuſcepit.
 Exacte ætatis uir. Liu. 1. ab Vrbe.
 Ætates exacte. Virg. 3. Georg. 38.
 Per exactos annos, Quotannis. Horat. 3. Carm. ode 22. 2.
 Exacto errore, Finito errore. Propert. lib. 2. eleg. 15. 1.
 Exacto frigore. Plin. lib. 17. cap. 25. 8.
 Hora exacta multis tridentibus. Propert. lib. 3. eleg. 10. 6.
 Lux exacta ſolis, Finitus dies. Stat. 2. Sylu. 2. 10.
 Exacta maturitate. Plin. lib. 18. cap. 7. 29.
 Menſis exactus. Virg. 1. Georg. 87.
 Totus & ille dies, & qui adſentur ab illo
 Exactū ad meſem, pluuia uētisq; carebūt. Sic 3. Geor. 2. 7.
 Annuus exactis completur menſibus orbis. Virg. 5. Aeneid. 10.
 Quia meſes (inquit Seruius) in ſe recurrūt, & annū faciūt.
 Exacto meſe. Plaut. Ciſtel. 4. 15.
 Syderibus exactis, Diluculo fugatis. Propert. lib. 1. eleg. 3. 8.
 Tempore exacto. Horat. 1. Serm. Sat. 1. 24.
 Temporibus exactis. Cic. 3. Verr. 32.
 Vigilia exacta. Cic. 3. in Catil. 52.
 Voluntas exacta. Ouid. epiſt. 16. 36.
 His domum exactis. Virg. 6. Aeneid. 128.
 Fides exacta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 10. Credit & exacta cuncta locare fide.
 Pecunia exacta. Cic. 3. de Nat. deor. 12. 2.

Enſis exactus, Traiectus. Senec. Herc. Oeth. 7. 21.
 Eat per artus enſis exactus meos. Ouid. 5. Metam. 35.
 Exacti reges. Cic. 1. de Orat. 20. Id eſt, expulſi.
 Furijs exactus: id eſt, agitatus. Ouid. 4. Triſt. eleg. 4. 14.
 Verſus tenui pumice exactus. Propert. lib. 3. eleg. 1. 2.
 Exacta referre. Virg. 1. Aeneidos,
 Querere conſtituit, ſocijsq; exacta referre. Id eſt, queſita, ſiue exquiſita.
 Exactus, adiectiuum nomen (ἐκτῶν) Perfectus, conſuma- tus. Horat. 2. epiſt. 1. 15. — emendata uideri
 Pulchraq; & exactis minimum diſtancia, miror.
 Effigies exacta. Propert. lib. 3. eleg. 9. 2.
 Exactis Calamis ſe mihi iactat equis. Id eſt, in equis ele- gāter ſculpēdis gloria querit. Nam Calamis, inſignis ſcul- ptor fuit.
 Exactus, exactior, exactiſſimus (ἀκτῶν) Diligens. Mart. lib. 4. 4. 2.
 Nihil exactius, eruditiusq; Plin. epiſt. 17. 6. a. Quod ille obſequium Seruiano exactiſſimo uiro præſtitit?
 Nota exacta. Ouid. 3. Faſt. 33.
 Ratiōe exacta. Horat. 2. Ser. Satyr. 4. 8. Id eſt, exacte cognita.
 Exactus, cum genitiuo: ut, Artis exactus, cuius comparatiuum eſt exactior. Ouid. 3. Faſt. 77.
 Mamurius morum, fabre ne exactior artis
 Difficile eſt illi dicere, clauſit opus.
 Exactum, Subſtantiuum. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 7.
 Te nihil exacto, niſi nos peccaſſe ſatentem
 Sponte ſua probitas officiumq; iuuant.
 Exactus, Verbale (ἀκτῶν) pro Venditione: quia merx dum uenditur, exigitur a nobis, id eſt, emittitur. Quint. Dea- clam. 19. Sacro ſanctus mercator oportuuum mercis exactum puto inuenit.
 Exactor, Verbale (ἀκτῶν) Qui pecuniam exigit. Cæ- ſar 3. bel. Ciuil. 12. 7. Erat plena licitorum, & imperiorum prouincia, conſerta præſectis atq; exactoribus.
 Exactor regum. Lilius 9. ab Vrbe, 90.
 Exactor ſupplicij. Lilius 2. ab Vrbe, 20.
 Exactor Latini ſermonis moleſtiſſimus. Suet. de Clar. græ. 22.
 Aſtiduus ſtudioſus exactor. Quint. lib. 1. cap. 3. 9.
 Aſper exactor. Quint. lib. 1. cap. 7. 17.
 Exactio, exactioſus, Verbale, ſœm. (ἀκτῶν)
 Nominum exactio. Cic. Attico, lib. 5. 88. 2.
 Operum publicorum exactio. Cic. pro Domo ſua, 41.
 Exactio operis. Colum. lib. 1. cap. 7.
 Exactio pecuniarum. Cic. 2. de Legibus, 81.
 Publicæ exactioſes. Aſtinus Pollio Ciceroni, lib. 10. 32. 1.
 Acerbiſſima exactio. Cic. Pulchro, lib. 3. 8. 18.
 Exactio regum. Cic. 1. de Oratore, 20.
 Exacte, Aduerbiū. Pompon. Mela lib. 1. in ſumma Africa deſcriptione, Nunc exactius oras ſituſq; dicturo inde eſt commodiſſimum incipere, unde terras, &c.
 Exiguus, Adiectiuum (ἐπιμαρτύω) Paruus, modicus.
 Ingens immenſusq; & Exiguus, contraria. Cic. 3. de Orat. 4. 12.
 Ex ingenti quodam oratore, immenſoq; campo in exiguū ſanę gorum compelliſti.
 Maior & Exiguus, contraria. Cic. pro Deiotaro, 15.
 Ager exiguus. Virg. 2. Georg. 83.
 Aqua exigua. Ouid. 3. Metam. 90.
 Aura exigua. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 6.
 Campis exiguis equitare. Horat. 2. Carm. ode 9. 5.
 Caſa exigua. Ouid. 4. Faſt. 10. 6.
 Cenus exiguus. Horat. 1. epiſt. 1. 9.
 Ceres exigua, Modicum panis. Virg. 7. Aeneid. 23.
 Cibum exiguus. Ouid. in Ibm. 23.

Exigua amicorum copia. Cic. pro Quintio. 1.
 Cōtractū, exile, exigui, et uietū cor bouis. Cic. 2. de Diuin. 55.
 Homo corporis exigui. Horat. 1. epist. 21. 5.
 Dapes exigue. Ouid. 2. Fast. 73.
 Exiguum diem præfinire operi. Cic. 5. Verr. 13.
 Exiguum discrimen. Plin. lib. 11. cap. 45.
 Elegi exigui. Horat. in Arte poet. 16.
 Fines exigui. Cic. 1. de Orat. 128.
 Finis exiguus libidinum. Horat. 1. Carm. ode 18. 3. Quum fas atq; nefus exiguo sine libidinum. Discernunt auidi.
 Foramen exiguum. Ouid. 2. Fast. 135.
 Exigua fortuna. Cic. 1. de Finib. 95.
 Fumus exiguus. Ouid. 15. Metam. 71.
 Gestus exiguus. Ouid. 3. de Arte. 55.
 Haustus exiguus. Ouid. 3. Fast. 55.
 Exigua et angusta hora. Cic. pro Rab. Perduel. reo. 6.
 Humor exiguus. Virg. 1. Georg. 14.
 Exiguus ignis. Virg. 1. Georg. 40.
 Ab exiguis initijs profecta. Lilius 1. ab Vrbe. 3.
 Internalla exigua. Lucretius lib. 2. 21.
 Lapis exiguus. Ouidius 2. Amorum. eleg. 6. 12.
 Lappillus exiguus. Ouidius 8. Metam. 4.
 Laus exigua. Cicero pro lege Agrar. 21.
 Exiguissima legata. Plinius epist. 14. 4. c.
 Limen exiguum. Ouidius 10. Metam. 137.
 Locus exiguus. Ouidius 6. Fast. 53.
 Merum exiguum. Ouidius epist. 1. 7.
 Mimus exiguum. Ouidius 2. de Arte. 58.
 Murmur exiguum. Ouidius epist. 17. 4.
 Murmure exiguo uerba loqui. Ouid. 5. Fast. 92.
 Exiguus mus. Virg. 1. Georg. 37.
 Nox exigua. Virg. 2. Georg. 41.
 Exiguus numerus. Cicero Cassio. lib. 12. 2. 10.
 Numerus exigui. Virg. 5. Aeneid. 150.
 Opus exigua. Ouidius 1. de Ponto. eleg. 1. 16.
 Opus exiguum. Ouidius 2. Fast. 1.
 Orbis exiguus. Ouidius epist. 4. 16.
 Pars exigua. Virg. 10. Aeneid. 2. 41.
 Pectus exiguum. Propert. lib. 4. eleg. 1. 12.
 Res exigua. Ouidius 3. Amorum. eleg. 3. 2.
 Preces exigua. Ouidius 1. de Arte. 89.
 Exiguus pulvis. Virg. 4. Georg. 18.
 Requies exigua. Ouidius 4. Metam. 126.
 Res exigua. Ouidius 2. Trist. 43.
 Sedes exigua. Virg. 7. Aeneid. 46.
 Tenui et exiguo sermone disputare. Cic. 1. de Orat. 30. Prop. libro 3. eleg. 1. 7.
 Significatio uoluntatis unius erga alterum exigua. Cic. Cn. Pompeio. lib. 5. 7. 3.
 Solatia exigua. Virg. 11. Aeneid. 13.
 Solum exiguum. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 5.
 Sonus exiguus. Ouidius epist. 14. 11.
 Spes exigua. Lilius 5. bel. Pun. 80.
 Sumptus ad fructum et scenus exiguus. Cic. in Parad. 63.
 Lewis et exiguus tactus. Lucretius lib. 1. 88.
 Ad exiguum tempus. Cic. de Senect. 67.
 Tempus exiguum alicui concedere. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 14.
 Exiguo tempore liber eris. Ouid. 2. Amorum. eleg. 2. 8.
 Exigua uindemie. Plin. epist. 19. 3.
 Vires exigua. Ouid. 2. Trist. 106.
 Vmbra exigua. Ouidius 3. Metam. 16.
 Vocem exigua tollere. Virg. 6. Aeneid. 99.
 Vrbs exigua. Virg. 4. Aeneid. 43.
 Vfus exiguus cum aliquo. Ouidius 4. Trist. eleg. 6. 2.

Animi exiguus. Claud. 2. in Eutrop. 77.
 Exiguissimus. pen. corr. Superlatiuum. Ouid. epist. 14. 23.
 De fratrum turba pars exiguissima restat.
 Exiguum. Substantiuum. Silius lib. 4. 50.
 — ut in tenui spes exiguumq; salutis iam uidet esse sue.
 Exiguum aque. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 4.
 Exiguum temporis medium. et rursum, simile aliud priori fide fecit. Plinius epist. 14. 7. e.
 Intra temporis exiguum. Ouid. 13. Metam. 188.
 Exiguo post. Paul. post. Plin. lib. 31. cap. 2. 4.
 Exiguum aliquando. pro Exiguo capitur. Plin. epist. 50. Quam tum ego sapio, qui fortasse in omni re, in hac certe per qua exiguum sapio.
 Exiguo. Aduerbium (φειδωμένως) Id est, parce et tenuiter. Exiguo facere sumptus. Terent. Heaut. 1. 2. 33. Sic, Exiguo suppeditare aliqui. Lilius 9. ab Vrbe. 66.
 Tribuere exiguo. Plautus Ciceroni. lib. 10. 9. 4. Nihil aut sero, aut exiguo à patria cui tributum potest uideri.
 Celeriter exiguoq; dicere. Cic. 3. de Orat. 80.
 Exiguo et celeriter ad calculos uocare amicitiam. Cicero de Amic. 52.
 Exiguo scripta epistola: hoc est, stylo exiguo et non elaborato. sed simplici. Cic. ad Atticum. lib. 11. 2. 24. 1.
 Exiguo se habuit frumentum dies xxx. Cæf. 7. bel. Gal. 28. 2.
 Exiguitas. pen. cor. huius exiguitatis (μικρότης) ut, Exiguitas laetis. Varro 2. de Re rust. cap. 4. 12.
 Exiguitas cibi. Colum. lib. 7. cap. 5. 4.
 Copiarum exiguitas. Cælius Ciceroni. lib. 8. 10. 2.
 Exiguitas pellis. Cæsar 4. bel. Gall. 4. 68.
 Exiguitas temporis. Lilius 4. bel. Pun. 75.
 Exiguitas uoluptatum. Cic. 4. de Finib. 48.
 Exilio] exilis, pen. corr. exilii, exilium uel exilij, exilium (ἐξίλιον, ἐξίλιον, ἐξίλιον) exilire, ab Ex et Sillio compositum, Gaudere, et quasi pre nimio gaudio salire significat. Cic. Tironi, lib. 16. 16. 1. Mibi crede, tuis et illius literis perlectis, exilii gaudio. Idē 7. Verr. 59. et 129.
 Perniciter exilire. Catul. Argon. 2.
 Foras emergere et exilire. Lucet. lib. 2. 41.
 Domo leuis exilij. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 20.
 Spatibus exilire. Lucan. lib. 1. 97.
 Stratis exilire. Ouid. 5. Metam. 7.
 Exilire cathedram. Plin. epist. 60. Dum hæc dicit, exiluit cathedram, aduersusq; parieti caput ingenti impetu impexit. Nihil forte in ablatiuo legendum.
 Exilire è uel de. pro Exire et prodire. Plaut. Amph. 17. 63.
 Citus è cunis exilii. Cic. 4. Ver. 53. Ita properas de sella exiluit.
 Exilire ad aliquem. Terent. Heaut. 4. 1. 49. Hoc est, ueluti saliendo et gestiēdo currere.
 In arma exilire. Stat. 9. Theb. 23.
 In calum exilii arundo, id est, sagitta. Senec. Herc. Oeth. 7. 16.
 Crimes exilium. Stat. 1. Achil. 106.
 Ad superos uolucer deus exilii. Id est, Mercurius reuolat ad superos. Stat. 2. Thebaid. 12.
 Equi exiluerunt. Ouid. 5. Fast. 4.
 Fretum exiluit è medio uulnere saxi. Ouid. 6. Metam. 16.
 Lumen exilii. Lucet. lib. 6. 33.
 Exilii preteritum. Lucan. lib. 5. 559. — sic fata relicta exiluit stratis.
 Exilij. Aliud preteritum. Ouid. 9. Metam. 63.
 Exilij, iunctasq; manus patefacta remisit.
 Exilij] et hoc exile, pen. prod. (ἀεφός) Id est, tenuis. Plin. lib. 11. cap. 51. 4. Bubus tantū feminis uox grauior, omni in alio genere exilior quam marib. in homine etiam castratum.
 Exilia, plenis opponit Plinius epist. 11. 4. Itē Cic. 2. de Diu. 46.
 Iecur

Iecur nitidum atq; plenum est, alie horridum et exile.
 Tenuis et exilis. Cic. pro Muræna, 4. 4. Comoti animi tenuis, et alium in nostrum ordinem. Hoc est, plebeiorum.
 Exilis aper, Gracilis et miule signatus. Varr. 3. de Re rust. cap. 2. 9.
 Arus exiles. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 6.
 Exilis copia. Cic. de Finib. 20.
 Dignis exiles. Ouid. 6. Met. 29.
 Domo exilis. Horat. 1. Carm. ode 4. 4.
 Genus sermons exile, ad idum, concisum, ac minutum: cui opponitur. L. quidam sison, profuens. Cic. 2. de Orat. 87.
 Membra exilia. Ouid. 5. Metam. 87.
 Sp. 10sa et exilis oratio. Cic. 1. de Orat. 41.
 Pectus exile. Stat. 11. Thebaid. 128.
 Gliebis exilis regio aliqua. Lucan. 1. b. 3. 41.
 Exile et macrum solum. Cic. 2. de lege Agrar. 69.
 Exilia dicere de uirtute. Cic. 4. de Finib. 12.
 Exili. er. pen. corr. Aduerbium (ἀεφός) Cicero 1. de Orat. or. 27. Etenim uidentur isilem de rebus uisus quosdam et exiliter, ut eum quem acutissimum ferunt Ceryippum disputauisse. Idem lib. 3. 23.
 Exilia, pen. corr. (ἀεφός) Denominatiuum. ut, Foliorum exilitas. Plin. lib. 21. cap. 6. 3.
 Exilias uitis. Colum. lib. 5. cap. 5. 8.
 Exilias in dicendo. Cic. de claris Orat. 156.
 Cōpia et exilitas in dicendo, contraria. Cic. 1. de Orat. 27.
 Exilias, et Pinguitudo literarum opponuntur. Quintil. lib. 1. cap. 11. 3.
 Pangi feminæ uocis exilitate. Quint. lib. 1. cap. 11. 1.
 Exilium] Vide Exul.
 Eximius] Vide Eximo.
 Eximio] eximis, pen. corr. exemi. pen. prod. exemptum (ἐξίμιον, ἐξίμιον) eximere, Ab Ex et Bino compositum, signifi- cat auferre.
 Eximere cupressos cum radicibus. Cato cap. 28.
 Eximere è doli aliquid. Cato cap. 112. 3.
 Eximere alicui quod eum angit. Cic. 2. Tusc. 51.
 Eximere lapides sub terra. Plautus Capt.
 Eximere in libertatem. Liu. 1. bel. Maced. 110.
 Actionem eximere quando di. aur. index, et aret Vlpianus 1. sed est per Prætorum. s. aut Prætor. s. Ex inibus causis maiores, siue cui, inquit, per magistratus factum sine dolo malo ipsius actio exempta esse dicitur. hoc quoq; ut si per dilationes iudicis effectum sit, ut actio eximatur, fiat restitutio. Actio autem exempta sic erit accipienda (ut paulo post inquit) si desistit agere posse.
 Ambitus longos eximere. Stat. 4. Syl. 3. 5.
 Beneuolentia coniunctionem ex rerum natura eximere. Cic. de Amicitia, 22.
 Eximere curam. Plaut. Casina, 11. 3. Curam erue, curam exime.
 Eximere diem. Lilius 5. bel. Pun. 16.
 Diem dicendi eximere. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 5. 5. alio loco, Tol- lere diem dixit.
 Eximere diem ex mense. Cic. 4. Verr. 90.
 Eximere dubitationem. Liu. 5. bel. Pun. 50.
 Labem concretam eximere. Virg. 6. Aeneid. 149.
 Eximere lassitudinem. Plautus Merc. 4. 17.
 Eximit ipsa dies omnes de corpore mendas. Oui. 2. de Arte. 131.
 Ebrietas sollicitis animis onus eximit. Horat. 1. epist. 5. 4.
 Otium eximere. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.
 Exemisti tute huic pateram. Plaut. Amph.
 Prenomen è familia eximere. Quint. lib. 3. cap. 7. 14.
 Eximere alicui serupulum. Plin. lib. 3. epist. ad Seruianum.
 Eximere tempus. Cic. ad Atticum. lib. 4. 7. 2. 6. Metellus calum-
 Theauri pars 2.

nia dicendi tempus exemit. Id est, dicendo diem consumpsit.
 Eximere tempus studij. Plin. epist. 4. 9.
 Tempus eximunt ferie. Vlpianus in l. sed et si per Prætorē. §. si ferie. s. ex quibus causis maiores, Se quum ferie repenti- ne tempus eximunt, restituito duntaxat ipsorum diem faci- enda est, non totius temporis.
 Conijcere in ordinem et Eximere, contraria. Cic. in Pis. 74.
 Inde non eximam te. Terent. And. 1. 2. 29.
 De feritate alicuius loci eximi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 22.
 Eximere de uel ex reis, in criminalibus causis id dicitur quod nunc uulgò Dare congelium dicimus. Cic. 6. Verr. 37. Con- demnare Diodorum non audeat, absentē de reis eximere. Idem 4. Verr. 69. Quo tempore omnis illa mea festinatio fuit cum periculo capitis, ob eam causam ne tu ex reis eximerere, si ego non assuissem ad diem. Budeus.
 Eximere de uictis alibus. Cic. 2. Philipp. 100.
 Nomen alicuius de tabulis eximere. Cic. pro Rose. Amer. 15.
 E uinculis aliquem eximere. Cic. in Orat. 42.
 Eximere ex ararijs. Est condonare uel mutam: id est, Quictare em- mendam. Cic. 2. de Orat. 14. 9. Budeus.
 Eximere ex culpa. Cic. 2. de Inuen. 137.
 Eximere ex manu manubrium. Plaut. Aulid. 14. 12.
 Eximere ex miserijs. Plaut. Cap. 16. 3. Et Epid. 13. 4.
 Ex obfidiōne aliquos eximere. Cic. Sestio. lib. 5. 6. 6.
 Eximere, cum ablatiuo: ut, Eximere metu. Plaut. Rud. 6. 13.
 Eximere obfidiōne. Plin. lib. 7. cap. 28. 5. Cremonam obfidiōne exemit. Id est, liberauit.
 Eximere uinculis. Plaut. Capt. 5. 10.
 Eximere seruitute. Liu. 4. bel. Maced. 194.
 Eximere seruitute. Liu. 8. bel. Pun. 208.
 Vmbis infernis aliquem eximere. Silius lib. 15. 132.
 Eximere, cum datio constructum: ut, Eximi uox. Absolui uel eu. idere condemnationem. Liu. 8. ab Vrbe. 179. Non no- xæ eximuit. Qu. Fabius, qui contra edictum imperatoris pugnauit.
 Aceruo eximere aliquid. Ouid. 1. Metam. 5.
 Eximere et exigere honorib. Plin. epist. 16. a. Id est, excludere.
 Eximere memorie. Suet. in Claudio, cap. 11.
 Eximere nota. Gel. lib. 4. cap. 20.
 Eximere numero, id est, Reijcere et excludere. Qu. 1. b. 1. cap. 5.
 N omero beatorum aliquem eximere. Horat. 2. Carm. de 2. 4.
 Eximere in ius uocatum quomodo dicitur, docet Paulus in l. sed eximendi. s. Ne quis eum, qui in ius uocabitur, ui exinat. Sed eximendi, inquit, uerbum generale est, ut Pomponius ait. Eripere enim, est de manibus auferre per raptum: exime- re, quo quomodo auferre: ut puta, si quis nō rapuerit quem, sed moram fecerit quo minus in ius ueniret, ut actionis dies exiret, uel res tempore amitteretur, uidebitur eximisse. quia uis corpus non exemerit.
 Reum eximere. Vlpianus in l. si interueniente s. ad sen. et con- sultum Turpilianum. Nec enim ui letur desistere qui exem- ptum reum non deserit. Eximitur aut reus publica abolutio- ne interueniente.
 Eximere, Interimere. Propert. lib. 3. eleg. 18. 6.
 Nireu non facies, non uis exemit Achillem.
 Exemptus, Participium (ἐξέμπτω) ut, Exemptus dies. Cic. ad Qu. fratrem. lib. 2. 10. 9.
 Pames exempta epulis. Virg. 1. Aeneid. 4. 4.
 Finis exempta. Lucret. lib. 1. 198.
 De spinis pluribus una exempta. Horat. 2. epist. 2. 43. Id est, nu- num tantum de multis sublatum uitium.
 Exemptilis, et hoc exemptille, pen. cor. (ἐξέμπτω) Quod auferri et eximi potest. Colum. lib. 8. cap. 11. 4. Sed idcirco sunt exemptilles, ut quum rex exigit, à papillis deductæ libe- rum ad-

rum aditum conuerrentibus stabulum præbeant.
 Margaritæ exemptiles. Vlpianus in L. argumento. §. margarita.
 ff. de aur. & arg. leg.
 ¶ Exemptio, Verbalis (ἐξέποις) Col. lib. 3. cap. 18. Quum enim
 per exemptionem inæ partes eorum præfractæ sunt, aperta
 medulle deponuntur. Ibidem, cap. 19. Ne depressus altius,
 quam adoleuerit, exemptionem difficilem præbeat.
 ¶ Exemptor, Verbalis (ἐξέποιος) Qui eximit lapides sub terra.
 Plin. lib. 36. cap. 15. 26. Et inter plurima alia Italia miracu-
 la, ipsa marmora in lapidicinis crescere, auctor est Papyrius
 Fabianus, naturæ rerum peritissimus. Exemptores quoque as-
 firmant compleri sponte illa montium ulcera.
 ¶ Eximius, Adiectiuum (ἐξίμιος) Donatus, Exi-
 mia pecora dicitur, quæ à grege excepta sunt ad usus do-
 minorum suorum, ut uberius pascantur. Sed proprie eximij
 sunt porci maiores, qui ad sacrificandum excepti liberius pa-
 scuntur. Etenim boues qui ad hoc electi sunt, egregij dican-
 tur: & oues, lectæ, ut Virg.
 — mactant lectas de more bidentes. Idem,
 Quatuor eximios præstanti corpore tauros. Hæstenuus
 Donatus.
 Eximium & præstans. Cic. 2. de Orat. 68.
 Eximia & præclara ducere parua. Cic. 1. Offi. 96.
 Eximia & pulchra uirtus. Cic. 1. de Finib. 66.
 Singularis & eximia uirtus. Cic. pro leg. Manil. 1.
 Eximium ingenium. Cic. Cecinna, lib. 6. 5. 6.
 Eximium unum esse alteri. Cic. 1. Verr. 28. Id est, intactum & ex
 numero exemptum.
 In pugna eximius. Lucan. lib. 3. 139.
 Decus eximium. Catul. Argon. 65.
 Facies eximia. Cic. 7. Verr. 65.
 Facultas dicendi eximia. Quint. in Proem. lib. 1. 8.
 Forma eximia. Ouid. 4. Metam. 136.
 Honos eximius & propè singularis. Cic. de Prouin. Consul. 31.
 Eximia iniuria. Cic. in Verr. Sin hæc uos in rege tam eximiam
 iniuriam, tam acerbam neglexisse.
 Laudes eximie. Catul. epig. 10. 6. 1.
 Eximius odor. Plin. lib. 12. cap. 12. 1.
 Pompe eximia. Ouid. epist. 9. 17.
 Virgo eximia specie. Silius lib. 17. 15.
 Eximia spe adolefcens. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 36.
 Eximius sumptus. Plaut. Trinum. 8. 7.
 Tauri eximij. Virg. 4. Georg. 108.
 Eximia uelocitas. Plin. lib. 7. cap. 2. 3.
 Virtus eximia. Cic. pro Rosc. Amer. 76.
 ¶ Eximie, Aduerbiū (ἐξίμειος) Excellenter. Lucret. lib. 2.
 129. Que bene & eximie quamuis disposita ferentur.
 feroces eximie. Claud. 6. Paneg. 5.
 Eximie ornatum templum. Liu. 5. bel. Pun. 225.
 Eximie utilis. Plin. lib. 20. cap. 22. 6.
 Cœnare eximie. Iuuen. Satyr. 11. 1.
 Eximie diligere. Cic. pro Archia. 15.
 Ex improuiso] in τὸ ἀπρόσμετον. Vide Ex.
 Exin, siue Exinde] Aduerbiū ordinis, inquit Seruius, signi-
 ficat Deinde, siue Continuò & Protinus. Cic. in Orat. 86.
 Deim etiam, sepe, & exin, pro Deinde & pro Exinde dicitur.
 Virg. 7. Aeneid. 69.
 Exin Gorgoneis, Alecto infecta uenenis, &c. Cic. 2.
 de Natur. deor. 163. Exin contortis aries tum cornibus hæ-
 ret. Ex antiquo poeta. Festus, Exin metri causa dicitur pro
 Exinde.
 Exinde] Vna pars orationis est (inquit Seruius) & in tertia
 à sine accentum habet, licet penultima longa sit, Quod ideo
 factum est, ut ostenderetur una pars esse orationis, ne præpo-

sitio iungeretur aduerbio, quod uisum esse non dubium
 est. Virg. 6. Aeneid. 146.
 Quisq; suos patimur manes, exinde per amplum
 Mutimur Elphium. Cic. 3. de Leg. 10. Exinde pecunia
 æuitatis ordines partiunt. Liu. 1. ab Vrbe, 4.
 Exinano] exinanis, pen. prod. exinaniui, exinanitum (ἐ-
 νανώω) exinanire, Verbum ab inanis nomine formatum: modo
 do euacuare significat, modò attenuare, modò ad nihilum
 redigere.
 Exinatre alium. Plin. lib. 27. cap. 8. 4.
 Exinatre nauē. Cic. 7. Verr. 52. Ibidem, 82. In eum dissolutus,
 qui solus habuerit constrata nauem, & minus exinanitam.
 Exinanire ouum. Plin. lib. 10. cap. 60. 3.
 Exinatre urinam. Plin. lib. 8. cap. 37. 3.
 Exinanire aliquem re. Cic. 5. Verr. 82.
 Depopulari, uastare, exinatre, spoliare. Cic. 1. Verr. 6. Siciliam
 prouinciã C. Verres per triennium depopulatus esse, Siculorum
 ciuitates uastasse, domos exinanisse, sua spoliasse dicitur.
 Vastare atq; exinanire agros uectigales. Cic. 5. Verr. 99.
 ¶ Exinanius, pen. prod. Part. (ἐξινανός) Cic. 3. pro leg. Agr.
 73. Vectigalibus abalienatis, socijs uexatis, regibus atq; om-
 nibus genibus exinanitis, illi pecunias habebunt, uos agros
 non habebitis.
 ¶ Exinatio, Verbalis (ἐξινανώω) Plin. lib. 13. cap. 22. 1. Suc-
 currit aliquando præcepti alui exinatio.
 Exindustria] in ἀποειρήσει. Vide Ex.
 Exinfulare] Exercere est, inquit Festus. Infulus enim sacerdo-
 tum fulcimenta uocabant.
 Exinfidij, Exinsolentia, Exinsperato] Vide Ex.
 Existimo] existimas, pen. corr. (ἐξιστώ, ἐπιτολέμω, ἐξιστώ, ἐπι-
 ναύω, ἐπιτολέμω) existimare, ab Existimo sit, diphthongo
 in i longam conuersa: quasi ab estimatione statueret atq;
 decernere. Vide Existimo. Cic. 4. Verr. 12. Certissimè acci-
 pite argumentum, quo facilius de singulari eius impudencia
 existimare possitis. Teren. Adelph. 5. 6. 9.
 — bonus es, quum hæc existimas.
 Regali nomine digni aliquè existimare. Cic. de Arusp. resp. 26.
 Scire aliquid & existimare de re aliqua. Cic. pro Sylla, 9.
 Aliter atq; ego existimo. Cic. pro Domo sua, 25.
 De alicuius ingenio bene existimare. Cic. Trebonio, libro 15.
 21. 13.
 De se bene existimare, se seq; diligere. Cic. 3. Offi. 38.
 Male de aliquibus existimare. Cic. 2. Offi. 51.
 Existimare uerè de re aliqua. Cic. pro Celio, 1.
 De artibus aliquid existimare. Cic. 2. de Orat. 3.
 Ex euentu, de consilio alicuius existimare. Cic. Lent. lib. 1. 7. 16.
 Ex aliorum & nostra mollitia non ex ipsa uirtute de uirtutis
 robore existimare. Cic. 5. Tusc. 5.
 Suis moribus alterum existimare. Cic. in Salustium, 13.
 Facilius est existimare id, quam scribere. Brutus Cic. 4. 1.
 Aliquid parui auditus existimare. Cic. 1. de Inuent. 97.
 Operam suam existimari uelle. Cic. 2. de Orat. 56.
 Ex his existimari potest de eius ingenio. Cic. de claris Orat. 40.
 Infantissimus & impudētissimus existimari. Cic. pro Cluen. 39.
 Existimatur in probro. Plin. lib. 6. cap. 13. 3.
 Domi sue quum primis honestus existimatus est M. Fulcinius.
 Cic. pro Cecinna, 8. Et pro Cluentio, 40.
 Quid existimandum in causis, &c. Cic. in Orat. 29.
 In existimando prudens. Cic. de claris Orat. 129.
 Vt existimabatur. Cic. 2. de Orat. 149. Vt cum C. Fabricio P.
 Cornelius homo, ut existimabatur, auarus & furax, sed, &c.
 Existimatu facile. Liu. 3. bel. Pun. 67.
 ¶ Existimans, penult. corr. Participium (ἐξιστῶν) Cicero in
 in Orat. 42. Orationis subtilitas imitabilis illa quidem uidea-
 tur esse.

tur esse existimanti: sed nihil experiunt minus.
 Beneuolium & bene existimantem facere aliquem sua oratione.
 Cic. 2. de Orat. 175.
 ¶ Existimatio, Verbalis (ἐξιστάω, ἐπιτολέμω, ἐξιστάω) quando acci-
 pitur actus, est opinio que differt à iudicio: est enim existi-
 matio iudicium tacitū. Cic. pro Cluentio, 64. itaq; nunc quæ-
 adm dum audiar, sentio, non modò ab his quorum iudicium
 atq; potestas est, sed etiam ab illis quoru tantum est existima-
 tio. Id est, à corona. Idè pro Celio, 2. Nā quod de pietate dixi-
 sis, est quidē ista nostra existimatio, sed iudiciū certè parētis.
 Ingenij existimatio. Cic. 2. de Orat. 103.
 Tacita existimatione reprehendi. Cic. de Prouinc. Consul. 33.
 Existimatio & reprehensio. Cic. 5. Verr. 165. In hoc genere fa-
 cilius est existimatio, quam reprehensio.
 ¶ Existimatio, passiuè (ἐξιστάω) ut, Homo magna existimationis:
 id est, fama & nominis: quod eum homines magni existimant.
 Hæc Valla lib. 3.
 Caput & existimatio. Cic. 4. Verr. 40.
 Dignitas & existimatio. Cic. 4. Verr. 77.
 Fama & existimatio hominum. Cic. pro Celio, 4.
 Sine honore, sine existimatione, sine censu homo. Cic. pro Flac-
 co, 41.
 Opinio & existimatio. Cic. Antequam iret in exil. 14.
 Existimatio bona. Cic. pro Fonteio, 12.
 Honor, studiū uirtutis, & fructus bonæ existimationis. Cic. pro
 Cluent. 29.
 Integra existimatio. Vide Integer.
 Præclaræ existimationis studiosus. Cic. 6. Verr. 28.
 Sanctissima alicuius existimatio. Cic. pro Rosc. Com. 8.
 Summæ existimationis iudicia priuata. Cic. pro Rosc. Com. 9.
 Si qua enim sunt priuata iudicia summæ existimationis, penè
 dicam capitis: tria hæc sunt, fiducia, tutela, societatis.
 Turpis existimatio. Cic. pro Cecinna, 6.
 Accipere existimationem. Vide Accipio.
 Existimationem amittere. Vide Amitto.
 Colligere existimationem. Vide Colligo.
 Existimationem suam committere alteri. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 21.
 Committere alicui de existimatione sua. Vide Committo.
 Re & existimatione condennare aliquem. Cic. pro Cluen. 43.
 Existimatione sue consulere. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 17.
 Existimatione damnatus homo. Cic. pro Flacco, 27.
 Existimationem dignitatemq; ab inimicis defendere. Cesar. 1.
 bel. Ciuil. 31.
 Ad existimationem dimanare. Vide Dimanare.
 Existimatione innocentie floruerunt Prætura illæ. Cicero pro
 Fonteio, 26.
 Offendere existimationem alicuius. Cicero pro Plancio, 4. Vide
 Offendo.
 Parere existimationem. Cic. pro Sylla, 58.
 Perdere aliquid de existimatione. Author ad Heren. lib. 4. 156.
 Contra existimationem alicuius uenire. Cic. Attico, lib. 1. 1. 9.
 Existimationem uereri. Cesar. 5. bel. Gal. 164.
 Secunda existimatio. Suet. in Claudio Cesare, cap. 7. Hoc est, fa-
 ma prospera.
 Violare existimationem alicuius. Cic. Phil. lib. 13. 74. 4.
 ¶ Existimator, pen. prod. Verbalis masc. (ἐξιστάω, ἐπιτολέμω) Cic. 3. de Orat. 47. Neg; ea quum dicerem, me esse histriōnē
 necesse esset, sed fortasse nō stultū alieni artificij existimatorē.
 Existimator & Magister, quid differant, constat ex Cicerone in
 Orat. 60. Meminerimus, inquit, nihil nos præcipiendi causa
 esse dicturos: atq; ita potius acturos, ut existimatores uidea-
 mur loqui, nō magistrī. Quasi uelit magistrum eum esse, qui
 docet ut est res: existimatorem, qui ut putat, & existimat.
 Doctus & intelligens existimator. Cicero de claris Orat. 178.
 Theauri pars 2.

¶ Vide Intelligo.
 Existio, existis, exitus, pen. corr. exitum (ἐξίστημι, ἐξίστημι, ἐξίστημι)
 existere. Valla lib. 5. Existit atq;
 Extat, quorum uerborum unum atq; idem præteritum est, si-
 mile quiddam significans, quod est Eminent & superest. Sed
 priuum cum motu, alterum sine motu: ut illud sit, Prodit uel
 exurgit: hoc uerò, Superstat.
 Existit & apparet. Cic. 1. Tusc. 52. Sed nescio quomodo inheret
 in mentibus quasi seculorum quoddam augurium futurorū:
 idq; maximis ingenijs, altissimisq; animis & existit maximè,
 & apparet facillimè.
 Extare & existere. Cic. 2. de Diuinat. 88.
 Existere & esse. Cic. Pulchro, lib. 3. 11. 5.
 Creare, existere, & erumpere. Cic. pro Rosc. Amer. 45. In urbe
 luxuries creatur, ex luxuria existit auaritia necesse est, ex au-
 aritia erumpat audacia.
 Existere ab iuferis. Liu. 9. bel. Maced. 151. Et apud Ciceronem,
 3. Verr. 66.
 Ex aliqua familia existere. Cic. pro Celio, 24.
 In auras existere. Lucret. lib. 5. 43.
 In lucem existere. Lucret. lib. 2. 160.
 Subitò existere. Cic. de claris Orat. 15.
 Plures in omnibus artibus quam in dicendo admirabiles existe-
 runt. Cic. 1. de Orat. 4.
 Vnde et amicitia existebat, & iustitia, et æquitas. Cic. 1. Acad. 35.
 Animo Consulari in Rempub. existere. Cic. Plancio, lib. 10. 6. 6.
 Nota omnibus uel ipsa nouitate temporum clarissima & maxi-
 ma beneficia unius in alterum existere. Cic. Curioni, lib. 2. 4.
 Existit ergo ille uir parumper cogitatione uestra, quoniam re-
 non potest. Cic. pro Corn. Balbo, 36.
 Minima copiam egregiorū poetarū existisse. Cic. 1. de Orat. 6.
 In capite alicuius extitit corona ex herbis. Cic. 2. de Diu. 103.
 Ne in eum existat crudelior. Cic. ad Att. lib. 10. 203. Id est, sin-
 eloquentiam existere talem qualis fuerit in Crasso. Cicero 2. de
 Orat. 4.
 Summerfus equus uoraginibus non extitit. Cic. 1. de Diuin. 126.
 Faustorem & adiutorem cuiusq; dignitatis existere. Cic. Lent.
 lib. 1. 9. 34.
 Fidem in rege existere. Cic. pro Rab. Posth. 1.
 Sic insulsi extiterunt, ut nihil illud eorum nisi ipsa insulsi-
 tate deatur. Cic. 2. de Orat. 120.
 Repentè letus extitit. Cic. 1. de Diuinat. 103.
 Ex quo magnitudo quoq; animi existebat. Cic. 4. de Finib. 29.
 Sine principijs nihil potest existere. Lucret. lib. 1. 40.
 Officium extitit amici in periculis aut audeudis aut communi-
 candis. Cic. de Amic. 24.
 Patronum alicui cause existere. Cic. pro Rosc. Amer. 3.
 In genere mathematicorum multi perfecti homines extiterunt.
 Cic. 1. de Orat. 6.
 Poetam bonum neminem sine inflammatione animorum existe-
 re posse, & sine quodam afflatu quasi furoris. Cic. 2. de Or-
 rat. 105.
 Existit aut hoc loco quedā questio subdifficilis. Cic. de Ami. 59.
 Senectus diuturnitate temporum existit. Cic. 4. Acad. 25.
 Similem auorum existere. Lucret. lib. 4. 245.
 Infinita simillarum imaginum species ex innumerabilibus in-
 diuiduis existit. Cic. 1. de Nat. deor. 70.
 Philosophandi hōis subito studiū extitit. Cic. 1. de Nat. deor. 19.
 Sudor existit toto corpore. Lucret. lib. 3. 31.
 Existet ex uictoria tyrannus. Cic. ad Atticum, lib. 7. 125. Id est,
 emanabit, enascetur.
 In animis existunt maiores etiam uarietates, ut in corporibus
 magne dissimilitudines sunt. Cic. 1. Offi. 150.
 Virtute & consilio præstanti existere. Cic. pro Sestio, 79.
 11 2 Existit

E virtutibus beatam vitam existit. Cic. 2. de Nat. deor. 230.
Vox exiit ex aliquo loco. Cic. 1. de Divinat. 164.
Existant h. ec. ei. Cic. 2. de Nat. deor. 122. Si qui dentes & pubertatem naturam dicat existere, ipsum autem hominem cui ea existant, non constare natura.
Exitialis, Exitium, Exitus Vide Exco.
Exiuro] exiuras pen. prod. (ἐξουρι) exiurare. Antiquum, pro iuramento asserere & affirmare. Plaut. Amp. 11. 18, Quando exiurasti te mihi dixisse per iocum.
Exlex] exlegis, pen. prod. Adiectivum (ἐξουσι) Qui sine lege vivit. Lucilius Sat. lib. 2, Non dico, vincat licet, & uagus exulet, erret exlex. Varro, Postremo quero, parebis legibus, an non est an ne exlex solus vivit? Cicero pro Cluent. 74, Non quo illi aut exlegem esse Syllam, aut causam pecunie publice contemptam atq; abiectam putarent, sed, &c. Horat. in Arte, 46. — & potus & exlex.
Exloquor] penult. corr. exloqueris (ἐξωλόω) exloqui, pro Eloqui, & palam atq; aperte ac distincte dicere, usurpavit Plautus Milit. 12. 32, Nempe ludificari militem tuum herum vis? P. A. exlocuta es.
Exobsecro] exobsecras, pen. corr. (ἐξωπαρέω) exobsecrare, Vehementer obsecrare. Plaut. Asin. 5. 93, Supplicabo, exobsecrabo, ut quemq; amicum uidero. Antiquum.
Ex occulto] Vide Ex.
Exoche] pen. corr. (ἐξοχή) Latine dicitur Eminentia, uel excellentia. Vnde uerbo ἐξοχὴ dicitur per excellentiam. Virgil. 1. Georg. Nec Pelusiace curam aspernabere lentis. Vbi Seruius, Pelusium unum est de septem ostijs Nili, ubi optima lens nascitur. Vnde uerbo ἐξοχὴ loquuntur est.
Exoculo] exoculas, penult. corr. (ἐξωβάλλω, ἐξωβάλλω) exoculare, Exturbare siue offendere oculum. Apuleius, Cecā & prorsus exoculatam esse fortunā. Id est, oculis priuatam.
Exoculasso, exoculassis, exoculassere, Idem. Plaut. Rud. 18. 24, Vos adeo, ubi ego innumero, si non ei caput exoculassitis, &c. Ibidem, 19. 29, Si hercle illas hodie digito tetigerit Inuitas, nisi tunc illum uos exoculassitis, &c.
Exodium] exodij (ἐξόδιον) ut inquit Nonius, dicitur finis: à Greco tractū, quasi ἐξὸς τῶν ὄντων, id est, extra uia. Varro, quū in uinculis publicis esset, & iam bibisset uinorum, in exodium uite. Idem, Vita cursum ut cognoscere possem, & quæ seruitutis & libertatis ab origine ad exodium ductæ. Idē, Quod ceperas modò in uia narrare, ut ad exodium ducas. Apuleius, Nullum ego eius rei exodium inueniebam. Suet. in Tibertio, cap. 45, Vnde uox in Atellanico exodio proximis ludis assensu maximo excepta percrebuit, Hircum uetulum capreis naturam ligurire.
Exodia quid sint, docet Liui. lib. 7. ab Vrbe, 8. his uerbis, Postquam lege hac fabularum ab risu, ac soluto ioco res auocabatur, & ludus in arte paulatim uerterat, iuuentus histriomibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo, ridicula in texta uerbis iactitare cepit: quæ inde exodia potest appellata, confertaq; fabellis potissimum Atellanis sunt, quod genus ludorum ab Osciis acceptum tenuit iuuentus: nec ab histriomibus pollui passa est. Iuuen. Satyr. 6. 8, Vrbicus exodio risum mouet Atellanæ Gestibus Autonoes. Iulius Pollux lib. 4. cap. 15, Exodium, est carmen quod exeuntes cantabant. Et hæc quidem propria uocis significationi magis conuenit expositio.
Exodiarius, risj, Marcellinus, Vt in omni spectaculo exodiarius, uenatori, aurige, & histriomum generi omni.
Exodium, Exitum, Festus, Alij legunt Exodum.
Exolefco] exolefco, exolui, & exoleui, exoletum, pen. prod.

(ἐξολομαι, ἀπαρχαίωμαι, ἀπαρτίω) exolefco, Adulium fieri, & desinere. Plaut. Reliqui domi exoletam uirginem.
Exolefco, ueterè fieri, deficere. Colum. lib. 2. cap. 18. 3, Multa sunt ut dixi, quæ negligentia exolefcant, & fiant sterilia.
Exolefco & deficere. Plin. lib. 37, Aetas exoleuit ad. Cic. in Salust. 8, Aetas tua iam ad ea patiens da, quæ alteri facere collibisset, exoleuerat.
Nullo exolefco & uo. Staius 1. Syl. 6. 20, Amictus exolefcent. Tacit. lib. 14, Cladem exolefco. Tacit. lib. 4, Disciplina exolefco. Tacit. lib. 11, Vetustate exolefco. Quint. lib. cap. 10, Dolor exoleuerat. Tacit. lib. 5, Exoleuit fauor. Liui. 2. ab Vrbe, 22. 8, Instituta exolefcent. Tacit. lib. 20, Exolefco metus. Plin. epist. 4, ¶ **Exoletus**, pen. prod. Participium (ἐξολοτός) Quib. lib. 8, Obscuritas fit in uerbis etiam ab usu remotis: ut si cominentarios quis Pontificum, & uetustissima fœdera, & exoletos scrutatus auctores, id ipsum petat.
Exempla annalium uetustate exoleta. Liui. lib. 7. Decad. 3, Memoria iam exoleta. Liui. lib. Decad. 4, Exoletum uetustate adium. Liui. 2. ab Vrbe, 153, Stirps exoleta. Liui. lib. 7. Decad. 4, Bellicosiores ea tempestate erant Gallogreci adhuc, nondum exoleta stirpe, genus seruantes animos.
Exoletus, pen. prod. (ἐξωπτό) Substantiuum, pro scorto masculo ponitur, præcipue iam adulto, apud Suetonium in Tib. Cesare, cap. 43, Cic. pro Milone, 61, Ille qui semper secum scorta, semper exoletos, semper lupas ducebat.
Exolui] exoluis, exolui, exolutum, pen. prod. (ἐξολύω, ἀπότινω) exoluere, Idem quod Soluere. Plaut. Capt. 9. 12, — in si ilico hunc exolui, nunc sequere me. Idem Epid. 3. 49, Aliqua ope exoluiam, extricabor aliqua.
Exoluere cistellam. Plaut. Amph. 8. 150, Nexu exoluere. Lucret. lib. 1. 44, Exoluere erumnas duas uno labore. Plaut. Amph. 5. 26, Exoluere es alienum. Plin. epist. 55. a. Cic. 5. Verr. 4. 5, Hac ille ui & hoc metu adductus tantum Decembris, quantum iste imperauit, exoluit. Liuius 6. ab Vrbe, 65, Ea res si palam fiat, exoluit are alieno posse.
Amictus exoluere. Stat. 1. Syl. 5. 11, Animum exoluere nodis. Lucret. lib. 4. 2, Culpa exoluenda. Tacit. lib. 20, Curis exoluere. Virg. 4. Aeneid. 131, Exoluere dotem. Plin. de Viris illust. 56, Exoluere fidem. Plin. epist. 36. b. Liui. 4. bell. Pun. 71, Glaciem exoluere. Lucret. lib. 6. 176, Gladios exoluere. Lucan. lib. 7. 53, Grates exoluere. Valer. 7. Argon. 57, Honores exoluere. Valer. 5. Argon. 58, Metus exoluere. Lucan. lib. 5. 52, Omnibus è neruis atq; ossibus, articulisq; exoluere aliquem. Lucret. lib. 3. 142. Et lib. 1. 166, Exoluere nodum alicuius erroris, per translationem. Liui. 10. bel. Maced. 213, Obsidium exoluere. Tacit. lib. 3, Poenas morte exoluere. Tacit. lib. 1, Exoluere poenas, præmiaq; multis pro cuiusq; merito. Liui. 6. bel. Pun. 207, Poena aliquem exoluere. Tacit. lib. 14, Titurium, & Caluissimum poena exoluit.
Pondere exolui. Silius lib. 13. 127, Exoluere pretium. Plaut. Menach. 21. 19,

Promissa

Promissa exoluere. Tibul. lib. 4. eleg. 7. 1, Exoluere quod promissimus. Cic. 3. Offic. 10, Pudore aliquem exoluere. Tacit. lib. 14, Pignorem à latere exoluere. Tacit. lib. 19, Exoluere religionem, Est strupulum adimere. Liui. lib. 9. ab Vrbe, 38, Exoluimus religionem populum, si qua obligauimus: Idem lib. 3. 87, Caullarum Tribuni, & populum exoluere religionem uelle: priuatum eo tempore Quintium fuisse, quum sacramento additi sunt. Id est, ceperunt Tribuni dicere nulla religione sacramenti obstrictum esse populum, qui in uerba priuati hominis iurasset: nec metuendum periculum, si imperio eius non paruissent. Hæc Budæus. Idem Liui. 8. ab Vrbe, 48, Exoluere aliquem sollicitudine. Plin. epist. 22. d, Exoluere aliquem ea re, qua suspectus est alteri. Terent. Hecyr. 5. 3. 22, Exoluere se suspitione. Terent. Hecyr. Venas exoluere. Tacit. lib. 16, Exoluere uinculis. Plaut. Trucul. 17. 9, Exoluere uota. Plaut. Amph. 10. 67. Liui. 1. bel. Pun. 77, Relaxare se occupationibus, & plane exoluere. Cicero Mario, lib. 7. 1. 18, Exoluti tetrasillabum. Ouid. 4. Fast. 107, Longamq; imprudens exoluisse fidem.
Exolutus, pen. prod. (ἐξολυτός) Participium: ut, Compede exoluta. Stat. 1. Syl. 6. 1, Nexu legis exoluti, Tacit. lib. 3, Exomides] exomidis, pen. cor. fce. gen. plur. numeri, sunt, auctore Festo, comici uestitus exercitis humeris scribitur: & uerba.
Exomnis] & hoc exomne: uel Exsomnia, & hoc exsomnia, Sine somno, peruigil. Paternus lib. 2. sub finem, Tiberius Cesar Seianum Actium singularem principium onerum adiutorem in omnia habuit atq; habet, uirum seueritatis latissime, uultu uicq; tranquillum, animo exsomnia. A. qui l' esprit ne dort jamais.
Exomphalum] ἐξωμφοδον, Umbilici uirtum, quum plus ex quo extat. Celsus, Umbilicum prominentem: Plin. Procidium appellat.
Exonero] exoneras, pen. corr. (ἀεποφορτίω) exonerare, Alluare, & quasi onus detrahere. Plin. lib. 11. cap. 10. 2, Excipiunt ea terne aut quaternæ, atq; exonerant.
Exonerare corpus. Plin. lib. 8. cap. 26, Exonerare uentrem. Martialis lib. 10. 48, Exonerare aliquid in autem alterius. Senec. epist. 3, Exonerare aliquem metu. Terent. Phorm. 5. 6. 3, Liui. 2. ab Vrbe, 9, Amicus abi, exonera ciuitatem uano forsitan metu. Odij exonerare aliquid. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 8, Caput exonerare tenebris. Ouid. ad Pisonem, 52, Exonerare conscientiam. Curtius lib. 6, Curas Bacchus exonerat graues. Senec. Hippol. 4. 18, Liberare & exonerare fidem suam. Liui. 5. Decad. lib. 2. 50, Pios exonerare, Onerare nocentes. Ouid. ad Pisonem, 20, Quæstus exonerare. Lucan. lib. 9. 177, Exonerari, pro Deponi. Tacit. lib. 81, Exundantem per Egitum multitudinem ducibus Ierosolymo ac Iuda, proximas in terras exoneratam.
Exoneratio, Verbale, Actus ipse exonerandi. Vlp. in l. ex con ducto. §. ubicumq; ff. locati.
Ex opinato] Vide Ex.
Exopto] exoptas (ἐξοπταίω, ἐξοπταίω) exoptare, Vehementer optare. Terent. And. 5. 5. 6, Sed quem ego potissimum exoptem nunc mihi, cui hæc narrem, daret Cicero. 4. Tuscul. 110, Complexum exoptans mulier. Et pro Cluent. 13, Exitium

Theauri pars 2.

exoptare.
Maximè optare. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 2. 24, Gratulari alicui, & ut sempiternæ laudi sibi sit aliquid exoptare. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 1, Exitum aliquem exoptare. Cic. Att. lib. 9. 184. 2, Pestem alicui exoptare, & ipsum execrari. Cic. in Pisonem, 76, Exoptare, cum infiniti uo. Cic. Sulpitio, lib. 4. 6. 12, Ego autem cum multis de causis te exopto quamprimum uidere, &c.
Exoptans, Part. (ἐξοπταίω) Silius lib. 10. 61, — in illa Exoptans animam certantem ponere dextra.
Exoptatus, pen. prod. Participium (ἐξοπταίω) Cic. pro Rosc. Amer. 11, Non modò ut exoptatum inimico nuntium primum afferret, sed etiam cruorem inimici, &c.
Exoptatus, Nomen ex Participio (ἐξοπταίω) ut parens exoptatus. Virg. 2. Aeneid. 28. ad Attic. lib. 5. 103. 1, Nihil exoptatus aduentu meo, nihil charius.
Exoptatissima gratulatio. Cic. ad Att. lib. 4. 70. 2, ¶ **Exoptabilis**, pen. corr. Adiectiuum (ἐξοπταίω) ut, Tempus exoptabile. Silius lib. 11. 78, Exorabilis. Exorabula] Vide Exoro.
Exorbeo] exorbes, exorbui, exorptum (ἐξορπέω) exorbere, Idem quod Sorbere, & exhaurire. Plaut. Epid. 5. 5, Iam ego me uertam in hirundinem, atq; horum exorbebo sanguinem. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 48, Auidis linguis aliquid exorbere. Ouid. 6. Fast. 29, Exhaurire & exorbere. Cic. de Arusp. resp. 55, Exorbuit quisq; ouum. Plin. lib. 28. cap. 2. 9, Exorbere, per translationem. Iuuen. Satyr. 10. 23, — quot longa uiros exorbeat uno Maura die.
Exorbere difficultatem. Cic. pro L. Muræna, 17, Exorbere ciuilem sanguinem. Cic. 2. Philipp. 79, Gustas ciuilem sanguinem, uel potius exorbueras. Sanguinem decolorem exorbere. Cic. 2. Tusc. 32, Exorbito] tas, pen. corr. (ἐξορτίω) Ab eo quod rectum est aberro, quasi ex orbita recedo. Augustinus lib. 9. de Ciuitate Dei, Non eis credentes ad aliquid approbandum, uel perpetrandum, quod exorbitet ab itinere sapientie, & lege iustitie.
Exorbo] exorbis (ἐξορβώω) exorbare, Priuare oculorum luce, & ueluti cæcum & oculis orbem facere.
Exorbare animam alicuius. Plaut. Bacch. 19. 28, Iam illorum ego animam amborum exorbabo oppidd. Antiqua locutio.
Exorcismus] ἐξορκισμός, Idem quod adiuratio, quum scilicet homini demoniue cuiuspiam magico carmine, uel efficacibus Sacre scripturæ uerbis necessitas imponitur proloquendi ea de quibus rogatur. Quo genere adiurationis qui uiuantur, exorcistæ Græco uocabulo appellantur. Hoc uerbo usus est Lucas in Act. Apost. cap. 19, ¶ **Exorciso**, scilicet, scire (ἐξορκιστή) Abiurare & execrari. Vlpianus l. 1. ff. de extr. cognit. Non tamen si incantauit, si imprecatus est, si, ut uulgari uerbo impostorum utar, exorescauit, non sunt ista medicinæ genera, tamen si sint qui hos sibi profuisse cum predicatione affirmant.
Exordesco] Vide Exfordesco.
Ex ordine] Vide Ex.
Exordium] exordij, Part. (ἐξορδισμός, ἐξορδισμός) Plin. lib. 6. cap. 33. 2, Vniuersus autè circuitus per sinus dictos ab eodem exordio colligit ad Mæotim lacum c. l. x. i. m. passuum. Fit exordium. Lucret. lib. 2. 213, Cunctarum rerum exordia, Elementa. Lucret. lib. 3. 7, Primis seminiibus exordia omnia concreuerunt. Virg. 6. eelog. 7, Exordium mali. Cic. 1. de Inuent. 5, Prime pugna exordia. Virg. 7. Aeneid. 8,

n 3 Difficilia

Difficillimum est in omni conquisitione rationis exordium. Cic. de Vniuersit. 8.
Exordium pullum. Quint. lib. 5. cap. 10. 51. Non possum togam preterita sperare, quum exordium pullum uideam. Vbi interpres, Exordium cum aliarum rerum, tum uero textilium, quales sunt preterita, principium dicitur.
Genera exordiorum, describit Cicero 2. de Orat. 172. Postremo soleo cogitare quo uero exordio. nam si quando id primum inuenire uolui, nullum mihi occurrit, nisi aut exile, aut nugatorium, aut uulgare atq; commune. Author ad Heren. libro 1. 5.
Exordium, est principium orationis, per quod animus auditoris uel iudicis constituitur, uel apparatus ad audiendum. Author ad Herennium.
In dicendi exordio summos etiam Oratores permoueri, animaduersum est. Cic. de Orat. 61.
Scribendi exordium ab aliquibus temporibus capere. Cic. 1. de Legibus, 12.
Exordium dare, pro incipere. Quint. lib. 10. cap. 1.
Ducere exordium ab aliquo. Quint. lib. 4. cap. 1. 5.
A prudentia totius uite exordium ducere. Cic. 5. de Fin. 31.
Inducere exordium. Vide Induco.
Se nptiterne sapientisq; uite inducit exordium animus. Cic. de Vniuersit. 34.
Nascitur exordium. Cic. 1. Tusc. 14. Vide Nascor.
Repetita exordia retro. Silius lib. 7. 88.
Sumere nouum audiendi exordium. Quint. lib. 4. cap. 4. 8.
Sumere prima exordia. Virg. 4. Aeneid. 57.
Exordior, exordis, pen. prod. exorsus sum (ἐξέρχω, ἐξέρχουμαι, ἐξέρχέσθαι, ἐξέρχέσθαι, ἐξέρχασθαι) exordiri, incipere, nificat. Plaut. Pseud. 6. 6. Cic. 4. Acad. 21. Quum ita esset exorsus, ad audiendum animos erexitus. Ibidem, lib. 1. 21. Tum Varro ita exorsus est.
Exordiri, & Retexere, contraria. Cic. 2. de Orat. 86, sumpta est à textoribus metaphora.
Exordiri, & Perorare, contraria. Cic. 2. de Orat. 171.
A re ipsa exordiri in parvis atq; frequentibus causis commo- dius est. Cic. 2. de Orat. 175.
Nō gloriose exordiri, magisq; à ueritate quam à dignitate. Cic. 2. de Orat. 18.
Ab aduersarij dicto exordiri, & ab eo maxime quod ille nuper rimē dixerit. Author ad Heren. lib. 1. 10.
A principio exordiri. Cic. 2. de Diuin. 150.
Pertexere quod exorsus est aliquis. Cic. 2. de Orat. 79.
Exordiri cum infinitiui. Cic. 1. de Fin. 44, Tuic dicere exorsus est.
Exordiri argutias. Plaut. Bacchid. 2. 19.
Bellum exordiri. Liuius, Cum Eidenatibus à causa tam nefanda bellum exorsus, atrox dimicatio instabat.
Exordiri consilia. Plaut. Aftin. 3. 103.
Exordiri facinus. Plaut. Bacchid. 15. 73.
Exordiri orationem. Plaut. Cistell. 10. 70. Cicero 1. de Orat. 59, In exordienda oratione perturbantur.
Exorsus, Participium (ἐξέρχων, ἐξέρχουσα) Cic. pro Celio, 28, Quid tumultuaris forore quid insanius? quid clamore exorsa, uerbis paruam rem magnam facis?
Exorsus rem. Plaut. Persa. 13. 7, Hanc ego rem exorsus sum face- te & callide.
Exorsa, Substāt. n. g. plur. nu. (ἐξέρχοντα) Virg. 10. Aen. 22, —sua cuiq; exorsa laborem Fortunamq; ferent.
Exorsa (inquit Seruius) id est, initia, actus hodiernae diei.
Longa exorsa. Virg. 2. Georg. 10, —non hic te carmine ficto,
Atq; per ambages & longa exorsa tenebo. Id est, simplici-

ter uniuersa describam: neq; ut in Aeneide, aliquibus signentis aut illis utar ambagibus. Longa autē exorsa, dicit Proemia longē repetita: quae constare esse uitiosa. Seruius.
Exorsus, huius exorsus, mase. gen. Idem (ἐξέρχθ) Cic. pro leg. Manil. 6, Sed pro uestri imperij dignitate atq; gloria, quoniam iam est exorsus orationis mea.
Exorior] exoriris, pen. prod. uel exoreris, pen. corr. exortus sum (ἐξέρχεται) exoriri, Emergere, exurgere. Lucret. lib. 2. 102,
 Nang; alius aliud prestantius exoreretur. Idē lib. 1. 37.
Exoriri & nasci, Extingui & opprimi, contraria. Cic. 2. pro lege Agraria, 88.
Ex alienigenis quae terris exoriuntur. Lucret. lib. 1. 178.
In oras luminis exoriri. Lucret. lib. 1. 5.
Procliuus exoriri de. Lucret. lib. 2. 159,
 —multo procliuus exorientur
 Candida de pullo, quam nigro nata colore.
Clamor exoritur. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 16.
Exoritur illi color ex temporibus. Plaut. Mench. 17. 68.
Dies exoritur. Lucan. lib. 1. 47.
Discordia exoritur inter ciues. Virg. 12. Aeneid. 118.
Exoriuntur dolores utero. Plaut. Amph. 17. 40.
Exoritur fama. Liu. 6. ab Vrbe, 80.
Fragor exoritur. Stat. 3. Theb. 25.
Honestum ex uirtutibus exoritur. Cic. 5. de Finib. 115.
Noua quaedam illa immanitas exorta est. Cic. pro Sylla, 56.
Iniuria uide exorta est, ad eū pleriq; reuertit. Lucret. lib. 5. 232.
Nefaria libido mulieris importunē repente exorta est. Cic. pro Cluent. 8.
Nulla exoritur mora, quo minus, &c. Casar 2. bel. Ciuil. 48.
Motus nouus uetere semper exoritur. Lucret. lib. 2. 51.
Post solstitium natura exoritur. Cic. 2. de Diuinat. 139.
Subito exoriri nefarium alicuius promulgationem. Cic. Lent. lib. 1. 53.
Exoritur stella. Plaut. Rud. 2. 4.
Exortus timor ex conscientia peccatorum. Cic. in Paradox. 51.
Vis ueneris membrīs omnibus dicitur alicui exoriri. Lucretius lib. 4. 236.
Repenitus nobis alicuius exoritur. Cic. 3. pro lege Agrar. 7.
Exortus rex, pro fit & creatur rex. Cic. 3. Offic. 50, Sic repen- tē annuli beneficio rex exortus est Lydie.
Gloria commotus Epicurus exoritur. Cic. 5. Tusc. 46.
Exorta sunt haec omnia à te. Id est, proueniunt. Terent. Hecyr. 4. 4. 10.
Exoriri dicitur, qui non expectatus inuadit aliquem, inquit Donatus.
Tu sola exorere, quae perturbas haec tua impudentia. Terentius Hecyra, 2. 1. 16. Vbi Donatus, Exorere, Existis.
Exoriare aliquis nostris ex ostibus ultor. Id est, exoriatur. Verba Didonis imprecantis perfidis Troianis, Ostendit autem Annibalem. Virg. 4. Aeneid. 125.
Exoriri, pen. prod. Recreari. Cic. Attico, lib. 7. 144. 1, Non ueni- nit idem mihi, quod tu tibi scribis, quoties exorior. ego enim nunc paulum exorior, & maxime quidem his literis quae Roma afferuntur.
Exoriens, Participium (ἐξέρχων, ἐξέρχουσα) pro Oriente, quando celi partē significat. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 4, Quae spe- ctent ad Orientem uersus.
Annus exoriens. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 1.
Aurora exoriente uagi sub lumina solis. Catul. in Argon. 55.
Auster exoriens media ab regione dei. Lucret. lib. 6. 145.
Sol exoriens. Vir. 1. Georg. 87.
Exortus, Participium (ἐξέρχων, ἐξέρχουσα) Aliud participium. Cic. 2. de Nat. deor. 38, Ex quodam poeta,

Ferrea tu uero proles exorsa repetē est. Lucret. lib. 1. 18.
E terraq; exorta repente arbutilla salirent. Ibidem, 25.
Exorta caedes. Cic. ad Atticum, lib. 2. 39. 8.
Iubare exorto: id est, nato Lucifero. Virg. 4. Aen. 26. Seruius.
Latitia ingens exorta. Virg. 3. Aeneid. 20.
Lis exorta. Stat. 2. Achil. 69.
Monstra exorta sub antris Siculis. Stat. 12. Theb. 111.
Pestis exorta. Plin. lib. 10. cap. 50. 1.
Sol exortus. Lucret. lib. 3. 212.
Sydera longos obitus exorta reuisunt. Lucret. lib. 4. 79.
Exortus, huius exortus (ἐξέρχων) ut, Exortus solis. Plin. lib. 12. cap. 11. 2. Et lib. 11. cap. 12. 1, Syderum exortus.
Exortus & Occasus solis, contraria. Author ad Heren. 3. 131.
Exortiuus, pen. prod. Adiectiuum (ἐξέρχων) Plin. lib. 18. cap. 34. 3, A parte exortiuua solstitium habebit exortum. Id est, Oriente uersus. Idem lib. 37. cap. 2. 24, à Septentrio- ne in exortiuuum Oceanum.
Exortiuua mensura. Plin. lib. 7. cap. 49. 1, Neguere illi quena- quam nonaginta partium exortiuuam mensuram (quod ana- phoras uocant) transgredi. De uarietate nascendi loquitur.
Exortiuum igitur mensurā id est, eam quae ortus nostri spa- tium complectitur.
Exorno] exornas (ἐκκοσμέω, ἐκκοσμάω) exornare, Idem quod ualde ornare, & magnifice instruere. Plaut. Pers. 10. 7, Et causa ad hoc exemplum te exornauit ego.
Venibis tu hodie uirgo. Cic. Fabio Gal. lib. 7. 24. 7, Ea enim signa ego emere soleo, quae ad similitudinem gym- nasticorum exornant mihi in palaestra locum.
Exornare, et Deformare, contraria. Author ad Heren. lib. 3. 132.
Instruere & exornare. Cic. 4. Verr. 59.
Exornari graphicē. Plaut. Trinum. 11. 27.
Priuatim & publice praestantissimus, & institutus & artibus exornauit eam Graeciam, quae Magna dicta est, Pythagoras. Cic. 5. Tuscul. 15.
Exornare diem. Salust. in Iugurt. Vide Actes.
Donis exornare aliquem. Stat. 3. Sylu. 1. 27.
Gratia & uenere aliquid exornare. Quint. lib. 4. cap. 2. 82.
Caput exornare. Quid. 2. Amor. eleg. 7. 4.
Exorno me uobis. Plaut. Stich. 15. 3.
Mortem communis sermonis, decora quoda scenico exornat. Quint. lib. 2. cap. 10. 9.
Exornare nuptias. Plaut. Aulul. 2. 6. 54.
Opus uerbis exornare. Propert. lib. 4. eleg. 5. 4.
Exornare philosophiam. Cic. lib. 2. Tusc.
Exornare se lepidis moribus. Plaut. Mostel. 4. 12. Sic, Exornare Philosophiam falsa gloria. Cic. 2. Tusc. 18.
Exornare triclinaui. Cic. 6. Verr. 54, Exornat ample, magnifi- ceq; triclinaui. Cic. pro Archia, 20, Carminebus templorum, ac monumetorum aditus exornatus suorū. Idem 4. Verr. 3.
Donis & monumentis urbem exornare. Cic. 3. Verr. 37.
Exornare, Foedare, interpretate Nonio. Terent. Heaut. 5. 1. 78, —egone si uiuo, adeo exornatum dabo,
 Adeo depexum: ut dum uiuat, meminerit semper mei.
Exornare aliquē magistratu. Plin. epist. 2. 9. Idem, lib. 2. epist. 13, Quem rogo pro ingenio, pro fortuna tua exornes.
Exornatus, pen. prod. Participium (ἐκκοσμησέν) Ci- cer. de Arusp. resp. 41, Nisi cum mulieres, exornati ita de- prehensissent.
Exornatus comitatu. Plin. lib. 30. cap. 1. 11.
Exornatus ueste. Terent. Eunuch.
Clurum atq; exornatum prophetaum. Cic. 1. de Inuent. 84.
Exornator, pen. prod. Verbale (ἐκκοσμητορ) Cicero 2. de Orat. 29, Caeteri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt.

Exornatio, Aliud Verbale (ἐκκοσμησις) Colum. lib. 12. cap. 3. 2, Inde quae ad lauationem, quae ad exornationem, quae ad mensam quotidianam atque epulationem pertinerent, ex- ponebantur.
Exornatio (ἐκκοσμησις) Color rhetoricus. Cic. 2. de Inuent. 129, Hic tantum ipsa inuenta unquamq; in rem exponuntur simpliciter sine ulla exornatione. Exornationis genera le- ges in Partitionibus eiusdem, 7. Verborum exornatio est, quae ipsius sermonis insignia continetur perpolitio. Sen- tentiarum exornatio est, quae non in uerbis, sed ipsius rebus quandam habet dignitatem. Author ad Heren. lib. 4. 161.
Exoro] exoras, pen. prod. (ἀδελφίμα, ἀδελφίμα) exorare, Obtinere ac impetrare orando, si ad rem refertur, inquit Valla in Raud. Plaut. Pseud. 3. 74,
 —pumiceos oculos habeo, non queo
 Lachrymam exorare. Id est, non possum lachrymā eli- cere ex oculis. Terent. And. 5. 3. 30. Idem Heaut. 5. 5. 6,
 Da ueniam Chreme, sine te exorem. Id est, persuadeā, & illud à te impetrem.
Deterrere, & Exornare, contraria. Cic. 8. Philip. 24. 7, Antē de- terrere te, ne popularis esses, non poteramus: ut nunc sēs po- pularis, exorare non possumus.
Exorare, & Extorquere, contraria. Cic. Octauio, 13.
Impetrare & exorare. Hirtius Ciceroni, in Epist. ad Atticum, lib. 15. 32. 5. 2, Brutus & Cassius utinam quam facile à te de- me impetrare possunt, ita per te exorētur, ne quod calidius in- ceant consilium.
Exorari & placari. Cic. pro Murana, 56.
Exorare unum. Plaut. Capt. 5. 18.
Exorare aliquid ab aliquo. Plaut. Trinum. 6. 43.
Exorare ut. Terent. Adelph. 4. 4. 21,
 —exorarem ut eam ducerem. Cic. 1. de Leg. 57, Exo- remus ut sileat.
Facile exorare. Cic. pro Deiotaro, 5.
Exorare aliquem, pro impetrare ab eo, quod postulamus. Stat. 5. Syl. 3. 55.
Facies exorat amorem. Id est, digna est, quae ametur ob pulchri- tudinem. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 9.
Exorant magnos carmine sepe deos. Ouid. 2. Trist. 5.
Pacē diuum exorare: id est, facere aut impetrare. Virgil. 3. Aen. Puellam exorare. Ouid. 1. de Arte aman. 8.
Supplice uoce exorare deum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 5.
Exorare tristitiam. Plin. epist. 2. 9. 6, Quod tamen si quis extite- rit, qui putet nos latius fecisse quam ordinis seueritas exi- gat: huius (ut ita dixerim) tristitiam exorare debebunt reli- quae actionis partes. Id est, reliquae partes inducent eum, ut desinat esse tristis.
Sine exorem te illis hanc ueniam. Id est, mea gratia da illis hanc ueniam. Plaut. Bacchid. 2. 3. 78.
Exorare, Vehementer aliquem orare. Plaut. Milit. 18. 13,
 —Veneri pol habeo gratiam,
 Tandemq; exoro & queso, ut eius mihi sit copia,
 Quem amo, quemq; expetisso.
Exorare aliquem alteri, pro Placare uel reconciliare. Traquil- in Tib. cap. 11.
Exorandus, Nomē gerundiuum (ἐξέρχων) Ouid. epist. 20. 26, Exoranda tibi, non capienda sui.
Exorandus mihi es. Terent. And. 1. 1. 140. Id est, Inducendus mi- facias quod postulo.
Exorans, pen. prod. Participium (ἐξέρχων) ne, Thurā exorantia diuos. Ouid. 3. Trist. eleg. 13. 5.
Exoratus, pen. prod. (ἐξέρχων) Aliud Partic. Cic. pro Cluē, 54, Post exoratus, initio permagnam pecuniam poposcit.
Adamas exoratus. Propert. lib. 4. eleg. 12. 1,
 n 4 Quum

Quum semel infernas intrarunt funera leges,
 Nō exorato stat adamante uia. Id est, nō est reditus ad uitā.
 Arca exorata. Ouid. 7. Metam. 121.
 Cytherea exorata. Tibul. lib. 4. eleg. 7. 1.
 Exorabilis, hoc exorabile, pen. corr. (ἐξοράδης) Qui exorari potest, & a quo facile obtinemus quod petimus. Cicero ad Qu. frat. lib. 1. 1. 59, Nam si implacabiles iracundia sint, summa est acerbitas: sin autē exorabiles, summa lenitas: quae tamen (ut in malis) acerbitati anteponenda est.
 Minus exorabilem aliquem experiri. Cic. Attic. lib. 1. 1. 14.
 Nulli exorabilis. Silius lib. 5. 26.
 Non exorabilis auro. Horat. 2. epist. 2. 36.
 Deus exorabilis. Propert. lib. 2. eleg. 31. 3.
 Numen exorabile. Stat. 5. Sylu. 33.
 Exorabilis & facilis populus. Cic. pro Domo sua. 36.
 Exorabilia (ἐξοράδιστα) plur. num. Ab Apuleio uocatur omnia artificialia argumenta, quibus orator per uim eloquentiae iudices exorat.
 Exors] exortis, om. g. (ἐξοράδης) Sine sorte, inquit Seruius.
 Exors amicitiae. Lilius 3. bel. Pun. 39. Id est, qui non est particeps amicitiae.
 Exors culpa. Lilius 2. bel. Pun. 188, Se omnis culpa exortam, omnis tamen euentus participem fore diceret.
 Exors matrimonij. Plin. lib. 5. cap. 8. 3. Garamantes matrimoniorum exortes, pessim cum foeminis degunt. Id est, non contrahentes matrimonium.
 Dulcis uitae exors. Virg. 6. Aeneid. 86.
 Cos exors secandi. Horat. in Arte poet. 62.
 Honorem exortem ducere. Id est, sine sorte: ἀναπόρ. Virgil. 5. Aeneid. 106. Seruius.
 Exors interdū optimi et praecipui significat. Vir. 8. Aen. 108, Dantur equi Teucri, Tyrrhena petentibus arua: Ducunt exortem Aeneae, quem filia leonis Pellis obit totum, praefulgens unguibus aureis. Seruius.
 Exorsus] Vide Exordior.
 Exortiuus, Exortus] Vide Exorior.
 Exos] exosus, Adiectiuum (ἐξοσός) Qui est sine offe. Plaut. Mench. 17. 98.
 Faciā quod iubes, securim capitiā ancipitem, atq; hūc ego Senem exossem reddam. Lucret. lib. 3. 145.
 — atq; unde anim. tantum copia tanta
 Exos & exanguis tumidos perfluctuat artus.
 Exosso, exossus (ἐξοσός) exossare, ossa confringere, sine uel comminere: aut ossa remouere. Plaut. Amph. 4. 165.
 Exossatum esse oportet, quem probē percussuris.
 Vtro istic qui exossat homines. Colum. lib. 12. ca. 53. 1.
 Ergo sitientem suam quum occideris, bene exossato.
 Exossare pisces, Donatus Purgare interpretatur. Terent. Adel. 3. 24. Apuleius, Exquammatu atq; exossatus piscis uix palpitat amplius.
 Exossatus, penult. prod. Partic. (ἐξοσός) Lucret. lib. 4. 256. Atq; exossato ciet omni pectore fluctus.
 Exosculor] pen. corr. exoscularis (ἐξοσκούριον) exosculari, idem quod Osculari.
 Exosculatio, Verbale (ἐξοσκούριον) Plin. lib. 10. cap. 12. 3. Aristoteles negat nō hercule magis quam in Aegypto ibim: sed illam exosculationem quae sepe cernitur, qualem in columbis esse.
 Exosus] pen. prod. Adiectiuum (ἐξοσός) Actiue dicitur, qui odio habet. Virg. 5. Aeneid. 126.
 Iuppiter omnipotens, si nondum exosus ad unum Troianus, siquid pietas, &c. Idem. lib. 13. 104.
 Exosus hostes, Stat. 9. Theb. 15.

Templa exosa oculos uiriles. Tēpla Bonae deae. Ouid. 5. Fast. 31.
 Exosus opes. Stat. 2. Sylu. 1. 33.
 Exosus aliquando passiuē accipitur, pro Odioso: ut apud Gellium, lib. 2. cap. 18, Eius Epicteti etiam de se scripti duo uerba feruntur: esse quibus latenter intelligas, non omnes modō dijs exosus esse.
 Exostra] Machina est lignea, qua que in scena intus geruntur & sunt, uersatione rotarum spectatoribus ostenduntur, quae eadem dicebatur ὑποπλάσμα. Cic. de Proninc. Cōsular. Itaq; ille alter, aut ipse est homo doctus, et a suis Graecis subtilius eruditus, quibus scū iam in exostra belluatur, antea post siparium solebat. Sic enim ex manuscriptis legitur Turnebus, non orchestra: ut sit sensus, Qui antē uelut cum histrionibus & mimis in scena post siparium & uelum solitus erat belluari, id tam propalam in exostra remoto sipario faciebat. Numeratur & a Vegetio in machinis militaribus oppugnatorijs exostra, sed nihil ad hunc locum Ciceronis.
 Exoticus] pen. corr. Adiectiuum (ἐξωτικός) Peregrinus, aduēticius, inquit Nonius, & aliunde aduectus. Plaut. Most. 2. 41, Non omnes possunt olere unguenta exotica. Cic. 3. de Orat. 74, Aduentitia Latine uocat, ut ait Budaeus, Plinius lib. 13. cap. 3. 4, Certum est P. Lucinium Crassum, L. uulium Cæsarem Censoris edixisse, ne quis uenderet unguenta exotica: sine enim appellauerit.
 Exotica Graecia. Plaut. Mench. 7. 11. quia est etiam Italica, quae magna est appellata.
 Expalio] expalles, expallui (ἐξπαλλω) expallere, Pallidū esse, siue fieri. Plaut. Curcul. 7. 32, Vide ut expalluit. Plin. epist. 5. f. Expalluit notabiliter, quamuis palliat semper.
 Expallere, signum est conscientiae. Author ad Heren. lib. 2. 39.
 Fulgore auri magis expalluit. Catul. Argon. 20.
 Meum expallere, & aliquem expallere. Stat. 11. Theb. 65.
 Horruit infelix, totoq; expalluit ore. Ouid. 6. Metam. 121.
 Viribus absumptis expalluit illa. Ouid. 1. Metam. 110.
 Phoebe subua umbra expalluit. Lucan. lib. 1. 107.
 Expallio] expallias (ἐξπαλλίζω) expalliare, Pallium auferre. Plaut. Casina, 24. 5.
 Neq; quib. modis purgem scio me me uxori, expalliatum sum miser.
 Expalpo] expalpas (ἐξπαλλω) expalpare, Elicere significat, ut ait Nonius, & blandis quibusdam attrestationibus, quales ipsi equis fieri solent, imperare. Plautus Praenul. 4. 135, Quid faciam? a. g. exora, blandire, expalpa. Pomponius, Si quid expalpare possum ab illo.
 Expalpabitur, pro Expalpabit, quod est extorquebit. Plaut. Vidular.
 Seruus a patre argentum expalpabitur. Nonius.
 Expando] expandis, expandi, expansum (ἐξπαύω) expandere, Aperire, extēdere. Colum. lib. 12. cap. 13. 2, Haec herbae diligenter purgantur, & sub umbram expanduntur.
 Aperire florē & expandere dicitur rosa. Plin. lib. 12. cap. 11. 2.
 Expandere dictis, pro Pandere, id est, aperire, explicare. Lucret. lib. 1. 26.
 Expandunt alas aliqua aues. Plin. lib. 10. cap. 38. 1.
 Expassus, Participium (ἐξπαύω) ut, Fores expasse. Tacitus lib. 2. 1.
 Expanditor, amnis, apud Plin. in Paneg. 4. 8. de Nilo.
 Expango] expansis, expansi, expactum (ἐξπαύω) expangere, Figere seu constituere. Plin. lib. 2. cap. 26, Idemq; ausus, rem etiā deo improbam, annumerare postris stellis, ac sidera, ad normam expangere. De Hipparcho loquitur.
 Expapillo] expapillas (ἐξπαπίλλω) expapillare, Nudare. Vnde Expapillatum brachium, id est, extertum, inquit Festus: quod

quod quum sit, papilla nudatur. Plaut. Milit. 16. 43, Idem & cum nexu in humero, Leuo expapillato brachio.
 Ex parte] Vide Ex.
 Expato] as, pen. corr. in locum patentem me do, ut interpretatur Festus, uel in spatium me confiro. Paculius, Expatant se omnes publicoq; se ostendunt. Antiquum.
 Expator] expatiaris (ἐξπαύω) expatiari, Errare. Plin. lib. 16. cap. 30. 3, Latissima expatantium umbra, & uicinas domos sepe transfiliunt. De loto arbore. Quint. lib. 2. cap. 10. 4, Et poetica (ut uerē dixerim) themata, iuuenibus pertractare permittimus, ut expatiarentur & gaudeant materia, & quasi in corpore eant, erat optimum.
 Expatiari in aliqua parte. Quint. lib. 2. 17. 1.
 Longe expatiari. Ouid. 15. Metam. 91.
 Equi expatiantur. Ouid. 2. Metam. 41.
 Ignes clare expatiantur in auras. Silius Ital. lib. 17. 19.
 Expatians, Participium (ἐξπαύω) ut, Expatians lacus. Plin. lib. 16. cap. 36. 10.
 Expatiantia lecta. Plin. lib. 3. cap. 5. 32.
 Expatiatus, pen. prod. Aliud participium (ἐξπαύω) ut, Flumina expatiata. Ouid. 1. Metam. 58.
 Expatrius] Qui patriatum deposuit. Zeno l. 3. C. de senat. uel patrit. Quoties uiro furtē patrito, uel expatriū, uel ei quem Praetoriane, &c.
 Expatro] expatras, pen. corr. (ἐξπαύω) expatrare. Idē quod simplex Patrare. Catul. in Iulium. Cæsar. 2. 7. 4, Quid est? haec sinistra liberalitas parum expatruuit.
 Expauco] expaues, pen. corr. expaui, pen. prod. (ἐξπαύω) expauescere: siue Expauesco, expauescis, expauescere, Terent. Lilius 6. ab Urbe. 137, Quum ad id moris eius inuenerit, expauescit minor Fabia, risu sorori sui.
 Ad conitum lachrymas expauescere. Stat. 3. Theb. 38.
 Ad tumultum aliquem expauescere. Plin. lib. 10. cap. 75. 1.
 A primo conspectu eius expauescunt. Plin. lib. 21. cap. 11. 2.
 Expauescere repente, Genus est morbi. Plin. lib. 23. cap. 1.
 Domus tumultu expauit. Stat. 8. Theb. 128.
 Expauere, siue expauescere aliquid. Plin. lib. 9. cap. 30. 4. Idem lib. 13. cap. 24. 5, Non estium, non frigorum, non grandinae, aut uicis iniuriam expauescit.
 Expauere, attributum inanimatis: ut apud Silium lib. 3. 94, At gregis allapsu fremebundo territus acris Expauit moles Rhodanus.
 Thetis expauit uitreo sub gurgite remos. Stat. 1. Achil. 5.
 Non muliebriter expauit ensem. Horat. 1. Carm. ode 37. 5.
 Pamam expauescere. Stat. 11. Theb. 63.
 Fratrem expauescat frater, & natū parens. Senec. Thyeste, 18.
 Expauere gradus, Nō audere ultra progredi. Stat. 1. Syl. 3. 12.
 Vocem trucem expauescere. Silius lib. 1. 14.
 Expecto] expectas (ἐξπαύω) expectare, ab Ex et Specto spectas, compositum, significat praestolari: quia dum uenturum aliquem praestolamur, frequēter aspicere. solemus an ueniat. Terentius Eunuchus, 3. 5. 46,
 Sto expectans siquid mihi imperent.
 Expectare epistolas, & Exigere, contraria. Cic. Cassio, lib. 15. 16. 1, Longiores enim expectabo, uel potius exigam.
 Expectare & postulare. Cic. Bruto, lib. 11. 5. 7.
 Expectetis ad extremum, & me meum dicendi ordinem seruare patiamini. Cic. pro Cluent. 3.
 Ad mensē Ianuariū aliquem expectare. Cic. Atti. lib. 1. 1. 12.
 Ad mediā usq; noctē expectare aliquē. Horat. 1. Ser. Sat. 5. 17.
 Expectare in aliud tempus. Cic. Ad Atticum, lib. 1. 12. 16.
 Expectare in anchoris. Caesar 4. bel. Gal. 550.
 In totas horas expectare aliquem. Propert. lib. 2. eleg. 30. 3.

Expectare dum Terentius Eunuchus, 1. 2. 126,
 Concedam hinc intro atq; expectabo dum uenit. Cicero de Amicitia, 41, Amicorum causa honesta faciamus: ne expectemus quidem dum rogemur.
 Expectare donec. Traianus ad Plinium, epist. 3. 42, Nec dubitandum fuisse, si expectasset donec me consuleres.
 Expectare si. Cæsar 2. bell. Gall. 2. 64, Hanc si nostri transierēt, hostes expectabant.
 Expectare securē & negligenter. Plin. epist. 4.
 Temere expectare. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 6.
 Expecto quid uelis: id est, cupio scire quid uelis me facere: atq; ob id praestolor. Terent. And. 1. 1. 7.
 Me tranquilla senectus expectat. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 12.
 Expectare de, pro Sperare, uel potius metuere. Cic. de Amicit. 39, De Caji Gracchi autem Tribunatu quid expectem, non libet augurari. Idem 2. Tuscul. 50.
 Ab aliquo omnia expectare. Cic. Bruto, 11. 5. 4.
 Ab omni terra expectari. Lucanus lib. 5. 135.
 Que a summa uirtute summoq; ingenio expectanda sunt, expectare. Cic. Curioni, lib. 2. 2. 7.
 Auidissimē aliquam rem expectare. Cic. 14. Phil. 38. 6.
 Expectemus aetatem Tartesiorum regis. Cicero de Senect. 63, Id est, speremus tandiu nos uicturos, quādiu uixit Tartesius.
 Expectare alicuius aduentū in aliquo loco. Cæs. 1. bel. Gal. 105.
 Magna cum spe aliquid expectare. Cicero Planco in Epist. ad Atticum, lib. 16. 345. 3.
 Non expectare purpureum amictum, Non moueri cupiditate splendide uestis. Horat. 1. epist. 18. 6. Virg. 2. Georg. 6, Syluarum alie pressos propaginis arcus Expectant, & uua sua plantaria terra.
 Aures expectant, ut uerbis colliguntur senectia. Cic. in Or. 96.
 Expectare auxilia. Cæsar 6. bel. Gal. 21.
 Cursum expectare. Cic. Attico, lib. 9. 5. 1.
 Diem ex die expectare. Cic. Attico, lib. 8. 14. 4. 3.
 Olea non expectant falcem. Virg. 2. Georg. 85.
 Hostium expectare. Virg. 9. Aeneid. 10.
 Literas alicuius expectare ut. Cic. Attico, lib. 8. 148. 4.
 Aliquo loco expectare. Cic. 4. Acad. 39.
 Expectabo magnū malum hoc nuntio. Terent. Phorm. 1. 4. 16, Id est, inquit Donatus, Nescio quod magnum malum hunc mihi nuntiatum arbitror.
 Frustra expectant promissas horrea messes. Ouid. 8. Met. 59.
 Expectare alicuius mortem. Terent. Adolph. 5. 4. 20.
 Nuntios expectare. Cic. Attico, lib. 16. 333. 11.
 Inclusi poenam expectant. Virg. 6. Aeneid. 123.
 Merite palma praemia expectare. Virg. 5. Aeneid. 14.
 Expectare te arbitror, haec tam longē repetita principia quod spectent. Cicero Planco, lib. 13. 30. 4.
 Spe reditum alicuius expectare. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 13.
 Intenti expectant signum. Virg. 5. Aeneid. 28.
 Transitum tempestatis expectare. Cic. Attic. lib. 2. 36. 2.
 Ventos frenes, & facilem fugam expectare: id est, facilem nauigationem. Virg. 4. Aeneid. 87.
 Expecto te ut hoc facias, pro Expecto ut tu hoc facias. Lilius lib. 2. Decad. 5.
 Expectado, Gerundium (ἐξπαύω) Prop. lib. 2. eleg. 10. 2, Illam expectando facta remansit anus. De Penelope & Vlyssē.
 Vltima semper expectanda dies homini est. Ouid. 3. Met. 28.
 Expectans, Participium (ἐξπαύω) ut, Puella expectans uirum. Propert. lib. 3. eleg. 3. 4.
 Expectatus, pen. prod. (ἐξπαύω) Aliud Participium, siue Nomen, ex Participio, Cupitus, desideratus. Cic. Nihil unquam expectatus fuit. Plaut. Amph. 8. 24, Certē enim me illi expectatum, optatum uenturum scio. Idem, 180. fcl.

Mosfel. 7. 11. Credo expectatus ueniam familiaribus.
 Chorus expectatus omnibus ueniens. Cic. Tironi, lib. 16. 2. 2.
 Expectatus ad summam dignitatem. Cic. de Senect. 62.
 Aruis expectatus. Virg. 8. Aeneid. 8. Dat effectum etiam locis
 (inquit Seruius) ut. — ipse te Tityre pinus,
 Ipsi te fontes, ipsa haec arbuta uocabant.
 Suauissimus expectatissimus alicuius aduentus. Cic. ad Atti.
 lib. 4. 73. 1.
 Non expectata uenit imber aqua, Pluit de repente. Ouidius de
 Nuce, 2. 4.
 Expectata dies aderat. Virg. 5. Aeneid. 2. 1.
 Non expectatum enssem alicui defigere. Silius lib. 10. 60
 Expectatissime lutee. Cic. Planco, lib. 10. 5. 1.
 Lax diu expectata. Catul. in Carmine nupt. 1.
 Longum expectata manus. Valer. 4. Argon. 88.
 Expectati parentes dicuntur, male uite et odio digni, ut do-
 cet Donatus: quorum mors in dies singulos expectanda sit.
 Terentius Adelph. 1. 2. 29,
 — si es homo,
 Sineres nunc ficere, dum per etatem licet,
 Potius, quam ubi te expectatum eleuisset foras.
 Filij pietas expectata parentis. Virg. 6. Aeneid. 13. 6.
 Seges expectata. Virg. 1. Georg. 4. 6.
 Expectatissimus triumphus. Caesar 8. bel. Gal. 182.
 Non expectatum uulnus. Subitum. Ouid. 5. Fast. 14. 2.
 Expectator illo nemo uenit. Plaut. Mosfel. 7. 12.
 Expectate uenis. Virg. 1. Aeneid. 57.
 Ante expectatu tacuit. Ouid. 4. Metam. 158. Id est, ex inopina-
 to et citius expectatione. Idem, lib. 3. 1. Ante expectatu por-
 tus tenere petitis.
 Expectatio, Verbale (ἐπιμονή, ἐπιμονή) Desiderium. Ter-
 rent. in Prol. Hecyr. 38. Funambuli eodem accessit expectatio.
 Expectatio, inquit Donatus, certorum est, et propinquarum
 rerum, destitutaque tempus.
 Animi et ingenij alicuius tanta expectatio. Cic. Curioni, li. 2. 1. 6.
 Nihil aliquorū expectatione dignum, nihil reconditū, nihil aut
 inauditū, aut cuiquam nouum dicere. Cic. 1. de Orat. 68.
 Plenus expectatione. Cic. Attic. lib. 3. 5. 4. 1.
 Vicinia periculo et periculi expectatione nulla hora relinquitur.
 Cic. Antequam iret in exilium, 12.
 Præteritorum recordatio est acerba, et acerbius expectatio
 reliquorum. Cic. de claris Orat. 14. 5.
 Contra omnium expectationem. Vide Contra.
 Cæca expectatio. Vide Cæcus.
 Indigna homine libero expectatio. Cic. pro Rab. perduel. reo, 11.
 Myrica expectatio alicuius. Cic. Attico, lib. 7. 127. 4.
 Summa alicuius expectatio. Cic. Bruto, 15. 17.
 Præter expectationem aliquid accidere. Cic. 2. de Orat. 157.
 In summam expectationem aliquem adducere. Cic. 1. Tusc. 6. 1.
 Afferre expectationem. Quint. lib. 3. cap. 8. 32.
 Afferre non paruam expectationem alicui. Cic. Attic. lib. 3. 59. 1.
 Cum expectatione audire aliquem. Cic. 3. de Nat. deor. 2.
 Commorat aliquis expectationem. Cic. Qu. frat. lib. 2. 5. 2.
 Crebras alicuius expectationes commouere. Cic. Attic. lib. 1. 2.
 1. Vide Commoueo.
 Sui expectationem concitare, hanc sustinere et tueri. Cic. Cu-
 rioni, lib. 2. 1. 7. Vide Concito.
 Conturbat me expectatio tua. Cic. 4. Academ. 20.
 Decipere expectationem alicuius. Cic. 2. de Orat. 159.
 Dare alicui expectationem conuiuij. Cic. Attic. lib. 2. 27. 3.
 Expleri expectationem omnem diuturni desiderij nostri. Cic.
 1. de Orat. 102. Varronis sermo facit expectationem Cæsa-
 ris. Cic. Attic. lib. 3. 55. 5.
 Sui expectationem facere. Cic. 4. Acad. 3. 1. 17.

Habere expectationem. Cic. Attico, lib. 7. 135. 1.
 Non habere magnam expectationem in respondendo. Cic. in Sal. 1.
 Expectationem mouere, pro Excitare desiderium. Cic. ad Atti-
 cum, lib. 2. 29. 1. Vide Moueo.
 Occurrere expectationi alicuius. Cic. pro Cluent. 4. 9.
 Obscura spe et cæca expectatione pædere. Cic. 2. de leg. Agr. 68.
 Animi expectatione pendere. Cic. Attico, lib. 8. 149. 2.
 Suspendere oratione unius expectationem alterius. Cic. pro Cluent. 5.
 Summa est expectatio tui. Cic. ad Brutum, 15. 17.
 Præter expectationem esse. Cic. 2. de Orat. 156.
 In rerū omnium expectatione esse. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 7.
 In aliquibus expectationem nostram esse. Cic. Attico, lib. 8. 165. 1.
 In summa expectatione re esse. Cic. Cn. Magno in Epist. ad Atti-
 cum, lib. 8. 159. 4.
 Sustinere non paruam expectationem imitanda alicuius industriae,
 magna honorū, nonnullam fortasse nominis. Cic. 3. Offic. 8.
 Maior expectatio tenet aliquem. Cic. 2. de Orat. 41.
 Vincere expectationem omnium: hoc est, opinionem et existima-
 tionem. Cic. 7. Verr. 9.
 Expectoro] expectorare, pen. corr. (ἐπιπροσέχω) expectora-
 re, Extra pectus eicere. Aelius Phœnissis, incusant ultro à
 fortuna, opibusque omnibus desertum, abiectum, afflictum a-
 nimo expectorant. Idem Epigono, Eloquere proprie, ac pa-
 uorem hunc meum expectora. Cicer. 3. de Orat. 85. et 121,
 Tum pauor sapientiam mihi omnem ex animo expectorat.
 Et 4. Tusc. 30. Ex Ennio. Hæc Nonius. Quod uerbum non
 omnino antiquum et remotum ab usu uidetur, proprie e-
 nim dicitur expectorare id quod ex pectore aliquid educit,
 ut quum medicamentum aliquod pituitam in pectore, hoc
 est in cavitatibus pulmonum infusam educit, proprie ex-
 pectorare dicitur, atque expectorans medicamentum uocabi-
 tur. Fabius tamen, lib. 8. cap. 3. uidetur repudiare, tanquam
 nimis antiquum. (haufit.)
 Expectulatio] ferui à Plauto dicuntur, qui peculio sunt ex-
 Expecto] expedis, pen. corr. expediti, expediti, pen. prod.
 (ἐπιπέσομαι, ἐπιπέσομαι) expedit, Liberare, et quasi pe-
 dum ligamenta dissoluere, unde et pro Explicare, et pro-
 ferre ponitur. Expedit, Donato teste, dicitur qui pedem re-
 tentum liberat. Cicero in Pisonem, 58. Hererem enim, nisi tu
 me expeditisses. Horatius Epod. 11. 5.
 Vide expedit non amicorum queunt Libera consilia.
 Sifenna, lib. 3. Histor. Inermes armat, in expeditos expedit.
 Impedit et intricare, contraria uerbo Expedit. Terent. And.
 3. 5. 11. Plaut. Persa, 13. 10. Cicer. Peto, lib. 9. 19. 4. Me quo-
 tidie aliud ex alio impedit, sed si me expeditero, ut in ista loca
 uenire possim. Vide Impedio.
 Expedit se de re aliqua. Cic. 6. Verr. 24.
 Expedit se de commissio adulterio. Cic. 6. Verr.
 Inter flammam et hostes expediti. Virg. 2. Aeneid. 12. 7.
 Expedit me hinc te rogo. Cic. ad Atticum, lib. 11. 22. 1.
 Expedit illigati. Hora. 1. Carm. ode 27. 5. Vide in Chimera
 Expedit uirgas, aut panes: id est, Proferre. Virg. 1. Aeneid. 37.
 — Cereremque canistris.
 Expeditur. Cic. 7. Verr. 12. 6. Quum repente hominem
 proripi, atque in foro medio nudari, ac deligari, et uirgas ex-
 pediti iubet.
 Pyxidem expedit, manum porrigere, uenenum tradere. Cicer.
 pro Celio, 18.
 Expedit se ærumnis. Terent. Hecyr. 3. 1. 8. Cic. ad Atticum, lib.
 2. 40. 3. Expedit se omni molestia.
 Expedit aditum. Caesar 7. bel. Gall. 34. 7.
 Agrum lectione lapidum. Colum. lib. 2. cap. 2. 9.
 Alimenta arcu expedit. Tacit. lib. 5.
 Animum impeditum expedit. Terent. Hecyr. 3. 1. 17.

Animum

Animum metu expedit. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 2.
 Arcus expedit. Statius 10. Theb. 173.
 Arma expedit. Tacitus lib. 20. Virg. 4. Aeneid.
 Non arma expedit? Verba furentis Didonis.
 Causam alicuius expedit. Cic. de Arusp. resp. 15.
 Causam expedit alicuius rei, Exponere causam. Virg. 4. Ge-
 Comas expedit. Statius 3. Sylu. 4. 18. (org. 80.)
 Consilia expedit. Tacitus lib. 19.
 Consilia se expeditum. Valer. 8. Argon. 77.
 Nautæ contos expeditum. Virg. 5. Aeneid. 42.
 Conuiuii testis expedit. Valer. 2. Argon. 69. Testis, in testis.
 Copias expedit. Tacitus lib. 13.
 Expedit se cura, uel crimine aliquo. Terent. Phorm. 5. 4. 4.
 Idem Hecyra, 5. 1. 18.
 Fallaciam. Plautus Capt. 2. 40.
 Ferrum. Lilius 4. bel. Pun. 119.
 Iter expedit. Lilius lib. 8. Decad. 4.
 Labores alicuius expedit. Valer. 7. Argon. 56.
 Induere se in laqueos, et Expedit se ex laqueis, contraria. Ci-
 cero 4. Verr. 70.
 Manus expedit. Virg. 12. Aeneid. 52,
 Tum uero augurium Rutuli clamore salutant,
 Expeditumque manus. Id est, dimittere se uelle significant.
 Hæc enim est consensio militaris. Lucanus,
 Elatasque altè quæcumque ad bella uocare,
 Promissere manus. Hæc Seruius.
 Expedit manus per acuta bella, id est, exercitum. Horatius 4.
 Carm. ode 4. 15.
 Mercēs expedit, Explicare. Ouid. 1. de Arte aman. 85.
 Molestia expedit aliquem. Cic. Attic. lib. 3. 40. 3.
 Naues. Caesar 2. bel. Ciuil. 1. 4.
 Explicare et expedit negotia alicuius. Cic. Seruio, lib. 13. 27.
 Nodum. Cic. ad Atticum, lib. 5. 109. 3. (4.)
 Nomina. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. 21.
 Expedit se ab omni occupatione. Cic. ad Atticum, lib. 3. 61. 3.
 Expedit pecuniam, pro Conficere. Tranquil. in lul. 0. cap. 4.
 Pluteos expedit. Tacitus lib. 18. Vitelliani pluteos, cratesque et
 uineas: Othobiani sudæ, et immensis lapidum, plumbi, æ-
 risque moles expeditum.
 Præuisi expedit. Tacit. lib. 14.
 Rem aliquam expedit, Conficere. Virg. 8. Aeneid. 10.
 Expedit, Rem impeditam explicare. Cic. 2. Offic. 4. 7. Itis fidem
 habemus quos plus intelligere quàm nos arbitramur: quosque
 et futura prospicere credimus, et quum res agatur in di-
 scrimenque uentum sit, expedit rem, et consilium ex tempo-
 re capere posse.
 S. luteum. Cic. pro Mil. 7. Honestæ ratio esset expeditæ salutis,
 Hoc est, cum absoluerit.
 Expediti è seruitute filium. Plaut. Capt. 7. 9. 5.
 Subita expedit. Tacit. lib. 14.
 Tela animosque expedit. Liu. lib. 8. Decad. 4.
 Tela equosque expedit. Liu. lib. 8. Decad. 4.
 Expedit se ex turba. Terent. Adelph. 4. 4. 5.
 Expedit, pro Paucis uerbis dicere. Terent. Eun. 4. 4. 27,
 — agedum hoc mihi expedit.
 Primum, istam, quæ habes, unde habes uestem? taces. Asti-
 nius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 17. Itaque proximis liti-
 ris consilium meum expeditur.
 Dicitis expedit. Virg. 3. Aeneid. 76. Lucret. lib. 5. 23,
 Nulla tibi expeditam doctis solatia dicitis.
 Altius expeditam. Virg. 4. Georg. 57, — altius omnem
 Expeditam, prima repetens ab origine famam.
 Dilucidè et perspicuè aliquid expedit. Vide Perspicuè.
 Plane expedit. Cic. Attic. lib. 4. 85. 13.

Promptius expeditam. Iuuen. Satyr. 10. 22.
 Capita rerum. Plaut. Trucul. 17. 14.
 Causam aduentus. Liu. 4. bel. Maced. 2. 23.
 Initum rei expedit. Silius in Iugurt.
 Expedit in iudicibus rem suam. Terent. Phorm. 2. 3. 52,
 Dilucidè expediti, quibus me oportuit
 Iudicibus. Id est, Probauit, inquit Donatus.
 Exitam instituit orationis expedit. Cic. Appio, lib. 3. 12. 5.
 Expedit uno uerbo. Terentius Phorm. Atque id si potes, uerbo
 expedit uno.
 Expedit, pro Constituere. Lilius lib. 9. bel. Maced. Non modò
 cetera, sed ne in proximam quidem noctem ubi tuò custo-
 ditur, expeditabant.
 Expedit, Absoluere aliquid, et liberari aliquo negotio. Cice-
 ro ad Martium, lib. 7. 3. 19. Ego, si quæ uolo expeditero, bre-
 ui tempore te, ut spero, uidebo.
 Expedit et conficere res. Cic. de Claris Orat. 79.
 Expedit, pro Parare, siue preparare. Tacit. lib. 19. Multos è
 magistratibus, magna Consulariū partē secū expeditare iubet.
 Ad bellum expediti. Tacitus, lib. 18.
 Impedit se ad prælium, seu ad pugnam. Liu. 5. ab Vrbe, 217.
 Expedit me ad Drusum, inde ad Saurū. Cic. Att. lib. 4. 84. 5.
 Expedito, pro expeditam. Plaut. Trucul. 4. 35,
 Quid iam amabo? u. expedito. Ennius Eumenidibus,
 Id ego equum aptius fecisse expedito atque eloquar. Pla-
 ribus Nonius idipsum probat. Sed antiquum est.
 Expeditum erat. Plin. epist. 15. 5. a. Idem epist. 132, Quorum si
 nihil nobis loci natura præstaret, expeditum tamen erat, cæ-
 taractis aque cursum temperare.
 Expedit, pen. corr. (συμπερα, συμπερα) impersonale in ter-
 tiji personis, pro Vitale est. Terent. Heaut. 2. 3. 96. Nihil fac-
 tis firmi uideo, quamobrem accipere hinc mihi expeditat me-
 tum. Cicer. 3. Verr. 5. Post hominum memoriā fuisse ara-
 bitrer, cui damnari expeditet. Idem Rufo, lib. 5. 19. 7.
 Optimum esse et expedit. Cic. pro Marcello, 28. Multi dubi-
 tabant quid optimum esset: multi quid sibi expeditet: multi
 quid deceret: nonnulli etiam quid liceret.
 Vitale esse et expedit. Cic. 3. Offic. 100.
 Ad diuturnitatem uictorie et dominationis alicuius expedit.
 Cic. Attic. lib. 7. 140. 1.
 Hoc mihi expedit. Ouid. 2. Fast. 119.
 Expeditant. Plaut. Trinuit. 5. 10, — omnium primum
 Amoris artes eloquar, quem admodum expeditant.
 Si ita expedit, pro Si commodum est, uel necesse est ita fieri, ut
 melius res se habeat. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 6. 5.
 Expedit, cum infinitiui. Cic. pro Cecin. 12. Quum pecuniæ Cæ-
 senniæ ex illa hereditate deberetur, eam porrò in prædij col-
 locari maximè expeditet.
 Expedit studiis lumen abesse meis. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 12.
 An nihil expedit tale mouere uide. Ouid. 2. de Pò. o. eleg. 2. 12.
 Expedit bonos esse nobis. Terent. Phorm. 5. 2. 1.
 Expedit esse deos. Ouid. 1. de Arte aman. 128.
 Pacem reduci uelle uictori expedit. Senec. Hæc furen. 6. 7.
 Expeditus, pen. pro. (ἐπιπέσομαι, ἐπιπέσομαι) Nomen ex Participio, Paratus. Caesar 2. bel. G. li.
 297. Caesar sex legiones expeditas ducebat.
 Expeditus et paratus. Cic. 11. Philipp. 308. Expedito nobis
 homine et parato p. c. opus est.
 Expeditus, solutus, liber, nulla re implicatus. Cic. 4. Acad. 188.
 Expeditus eò proficitur. Cic. pro Quint. 12.
 Expeditum facere. Plaut. Epid. 2. 77.
 Curis expeditus. Horat. 1. Carm. ode 22. 3.
 Facilis et expeditus ad dicendum. Cic. de claris Orat. 93.
 Argumenta expedita statim depromere. Cic. 2. de Orat. 64.
 Expedita

Expedita

Expediti & proficiens celeritas. Cic. de claris Orat. 116.
 Expedita coena, brevis et succineta. Plin. Junior, lib. 3. epist. 12.
 Inops & Expedita disciplina, contraria. Cic. de clar. Or. 143.
 Expediti equites, Leuitoris armaturæ, & nullis impedimentis grauari aut onerati. Salust.
 Expedita excusatio. Cic. ad Att. lib. 16. 33. 4. 5.
 Exercitus ad mutandum expeditus. Cic. Att. lib. 5. 106. 4.
 Acres, ad uim prompti, ad feditionem parati, armati in ciues et expediti ad cadem homines. Cic. 2. pro leg. Agrar. 81.
 Iaculum expeditum. Horat. 1. Carm. ode 8. 3.
 Expeditum iter. Cic. ad Atticum, lib. 8. 16. 4. 1.
 Expeditior labor, Facitor. Colum. lib. 2. cap. 4. 9.
 Expedita legio, expeditus exercitus, expedita subsidia, in quibus milites sunt leuis armaturæ, & qui facile huc illuc perduntur. Liu. 4. bel. Pun. 189. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 22.
 Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 24. 6.
 Expedita negotia. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 3. 1.
 Expedita & perscile currens oratio. Cic. de clar. Orat. 120.
 Ad explicandum expeditissima res. Cic. Qu. frat. lib. 3. 16. 9.
 Expeditior tutorq; ratio domandi est. Colum. lib. 6. cap. 2. 7.
 Expeditissimus reditus ad calum optimo & iustissimo cuique. Cic. de Amicit. 12.
 Expeditior & celerior remuneratio. Cic. 2. Off. 101.
 Senatusconsultum expeditum. Cic. Att. lib. 5. 91.
 Expeditior uia ad honores. Cic. pro Flacco, 80.
 Acer & acutus in dicendo, & ad pronuntiandum expeditus uir. Cic. 2. de Orat. 71.
 Doctus ex disciplina, & a natura ad dicendum satis solutus atque expeditus uir. Cic. de claris Orat. 132.
 Expeditissimum unguentum, quod citissime apparatur, & presensissimum est. Plin. lib. 13. cap. 1. 6.
 In expedito positum. Quint. lib. 10. cap. 7. Vide In.
 In expedito esse. Plin. lib. 4. cap. 23. 1. Vlpian. in l. si dubitet. ff. de fideiussoribus. Nec enim semper facilius est nominis emptio, quoniam numeratio totius debiti non fit in expedito.
 Expeditè, pen. prod. Aduerbium (ἐπιτάχως) Celeriter, facillè. Cic. 2. de Inuen. 135. Sed ut expeditus ratio tradatur, ea que preposuimus, breui nominabuntur.
 Expeditè nauigare. Cic. ad Att. lib. 6. 119. 3.
 Expeditè explicare. Cic. de claris Orat. 127.
 Celeriter & expeditè percipere. Cic. 5. de Finib. 63.
 Expeditissimè purgari sic poterit. Colum. lib. 2. cap. 10. 9.
 Expeditio, Verbale (ἐπιταχίσις) appellatur, quum exiunt milites belli gerendi gratia: hoc est, militaris apparatus: quod explicet se atq; expeditat se à ceteris negotijs. Curtius, Omnem expeditionem ac militarem apparatus adduxit. Cæsar 8. bel. Gal. 32. Liu. 4. bel. Pun. 130. Et militibus & missis ea leta expeditio fuit.
 Expeditionem conficere ternis mensibus. Plin. lib. 7. cap. 2. 17.
 Educere exercitum in expeditionem. Cic. 1. de Diuina. 125.
 Apes noctu deprehensa in expeditione excubant supina. Plin. lib. 11. cap. 8. 2.
 Mittere in expeditionem. Vide Mitto.
 Expello] expellis, expulsi, penul. corr. expulsus (ἐξοθύω, ἐξοθύω, ἐξοθύω, ἀποκαλύω, ἀποκαλύω) expellere, Eljcere.
 Expellere, & Euocare, contraria. Cic. Att. lib. 8. 146. 4. Non expulsi, sed euocati è patria.
 Exturbari & expelli. Cic. pro lege Agr. 83.
 Expellere & eijcere aliquem ex prædio. Cic. pro Quintio, 14.
 Omnia ex animo expulsi. Senec. Medea, 7. 26.
 Expelli, exterminari, eijci ex urbe. Cic. pro Mil. 78.
 Pondus uteri seipsum in auris expulsi. Ouid. 9. Metam. 142.
 Expellere in opus. Plin. lib. 11. cap. 11. 1.

Aeno expelli. Lucret. lib. 3. 72. Hoc est, excludi uita, mori.
 Violare, spoliare, bonis expellere. Cic. pro Milone.
 Expellere bonis & fortunis omnibus. Cic. 4. Verr. 43.
 Ciuitate aliquem expellere. Cic. Attic. lib. 10. 195. 2. Ibidem, 3. Italia expellere.
 Expellere domo, & Domū cōpellere, contraria. Cic. in Pis. 11.
 Expellere finibus. Cæsar 4. bel. Gal. 47. 4.
 Finibus patrijs expulsus esse. Virg. 1. Aeneid. 125.
 Per uulnera animam expellere. Ouid. 6. Metam. 124.
 Expellere cinnos ex cerebro. Plaut. Trucul. 6. 3.
 Curas pectore expellere. Lucan. lib. 3. 11.
 Expellere desidia ex corde. Plaut. Trinum. 10. 25.
 Expellere dubitationem. Cæsar 5. bell. Gall. 181.
 Expulsi ex omni pectore leuitas. Catul. epig. 71. 5.
 Expellere ex matrimonio. Cic. pro Cluent. 149.
 Expellere memoriam beneficiorum. Cæsar 1. bel. Ciuil. 136.
 Mentem priorem expulsi. Lucan. lib. 5. 34.
 Expulsi helleboro morbi, bilisq; meraco. Horat. 2. epist. 2. 28.
 Naturam expellas furca, tamen usq; recurret. Prouerbiū. Horatius 1. epist. 10. 5.
 Nequities illum expulsi. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 26.
 — nos expulsi ille,
 illum aut nequities, aut uasri inscitia iuris,
 Postremum expellet certe uiuacior heres.
 Expellere è patrimonio: hoc est, paterna hereditate excludere. Cic. pro Rosc. Amer. 87.
 Expellere se è periculo. Plaut. Bacch. 20. 41.
 Rumpere atq; expellere quietem. Sil. lib. 15. 108.
 Expellere aliquem regno. Cæsar 3. bel. Ciuil. 407.
 Expellere sententiam alicuius, pro reijcere. Plin. epist. 167. 1.
 Somnos expellere. Ouid. epist. 14. 15.
 Tuissim pectore expellere. Catul. epig. 41. 2.
 Viua ex animo dictis expellere. Lucret. lib. 5. 11.
 Fama furoris expulsi armatam patrijs è sedibus urbem. Lucan. lib. 2. 114.
 Expulsus, Participium (ἐξοθύσις) Cicer. pro Cluent. 10.
 Lectum illum genitalem quem biennio ante filie sue nubentis traierat, in eadem domo sibi ornari & sterni, expulsa atque exturbata filia, iubet.
 Ira expulsa. Claud. 8. Paneg. 4. 4.
 Sedibus expulsi oculi. Lucan. lib. 3. 142.
 Pudor expulsus. Senec. Medea. 12. 5.
 Quies expulsa. Ouid. 8. Metam. 167.
 Seges ab radicibus imis expulsa. Virg. 1. Georg. 64.
 Senatu expulso. Lucan. lib. 5. 54. Lucan. lib. 2. 49.
 Omnibus expulsa terris, olimq; fugata
 Virtutis iam sola fides.
 Expulsus, Aduerbium, dictum à frequenti pulsū. Varro apud Nonium, Purgatum si lito, quoniã uidebis Romæ in foro ante lanienas pueros pila expulsim ludere.
 Expulso, expulsus, expulsare (ἐξοθύσις) Frequent. Mart. libro 14. 51.
 Si me nobilibus scis expulsare finistris,
 Sum tua: si nescis rustice, redde pilam.
 Expulsio, Verbale (ἐξοθύσις) Cic. 2. Off. 27. Atque ob eas benemeritorum sepe ciuium expulsioniones, &c.
 Expulsiones uicinorum. Cic. in Parad. 59.
 Expulsor, Verbale (ἐξοθύσις) Qui expellit. Cicer. pro Quintio, 15.
 Expultrix (ἐξοθύσις) uitorū Philosophia. Cic. 5. Tusc. 7.
 Expendo] expendis, expendi, expensum (ἐξοθύσις) expendere, Ponderare. Plautus Afsina. 7. 34.
 Quot pondo te censet esse nudum? L. non ædè pol. scio.
 L. B. Scie

Scibam ego te nescire. at pol ego qui te expendi, scio: nudus uinctus centum pondo es.
 Expendere auro auro. Plaut. Rud. 2. 4. 43.
 Auro aliquem expendere. Plaut. Merc. 8. 19.
 Expendere, atq; estimare pecunia. Cic. 7. Verr. 18.
 Poenas expendere alicui. Cic. 2. Tus. 40. Unde ignis lucet mortalibus, clam diuisus eum Prometheus doctus clepsisse dolo, poenasq; ioui fato expendisse supremo.
 Expendere poenas scelerum. Virg. 12. Aeneid.
 Supplicia & scelerum poenas expendimus omnes. Id est, luimus omnes poenas que sunt statuta sceleribus. Seruius.
 Poenas capite expendere. Tacit. lib. 12.
 Expendere scelus: id est, persoluere. Virg. 2. Aeneid. 46.
 Expendere supplicia ueterum malorum. Virg. 6. Aeneid. 148.
 Expendere, examinare, considerare. Cic. 1. Off. 158. Quæ contemplantes expendere oportebit quid quisq; habeat.
 Expendere & seligere. Cic. in Orat. 27.
 Iudicio expendere. Cic. pro Rab. Posth. 26.
 Arte aliqua quædam expendere. Cic. de clar. Orat. 97.
 Omnes expendere casus. Virg. 12. Aeneid. 6.
 Meritis expendere causam. Ouid. 13. Metam. 30.
 Dignum pretium expendere. Silius lib. 7. 143.
 Expendant seipsi. Cic. pro Flac. 48. Et 9. Expendere testem diuoros spectare atq; expendere bello. Silius lib. 3. 116. (ligeter. Expendere & estimare uoluptates. Cic. Post red. in Senat. 13.
 Expensus, ἐξοθύσις, Participium, Ponderatus: ut, Aurum expensum. Cic. pro Flacco, 53.
 Expensio gradu ire. Propert. lib. 2. eleg. 4. 2. Fortasse quod Te renuus suspensio gradu dixit.
 Expensum, expensi, & expensa, expensa (ἐξοθύσις, ἀποκαλύσις) Sumptus. Plaut. Truc. 3. 39. Vlturaria accipiat illico expensa.
 Codex accepti & expensi. Cic. pro Rosc. Comædo, 3.
 Non indecores expensa lassant araria. Claud. 2. Paneg. 29.
 Expensum ferre, Est scribere se pecuniam dedisse, ut inquit A. sconiucus quum per singula expensu nomina, summā quædam expensam ascribitur: nomina autem uocantur in rationibus, quos nunc articulos dicimus. Cic. 3. Verr. 71. Satis te elapsurum omni suspitione arbitrare, si quibus pecuniam credebis, is expensum non ferres: neq; in tuas tabulas ullum nomen referres, quum tot tibi nominibus acceptū Curti referrent: quid proderat tibi te expensum illis non tuis lisset Gellius lib. 14. cap. 2. Probari apud me debere pecuniā datā consuetis modis, expensu ratione, mense rationibus, chiographi exhibitione, &c. Hæstus Budæus. Cic. pro A. Ce cinnæ, 12. Hac emptione facta pecunia soluitur à Cæsennia, cuius rei putat iste rationem reddi non posse, quod ipse tabulas non auerterit, se autē habere argentarij tabulas, in quibus sibi expensa pecunia lata sit, acceptaq; relata. Idem 3. Verr. 70. Quod minus Dolabella Verri acceptum reuulit, quam Verres illi expensum tulerit. Idem pro Roscio Comædo, 1. Qui pecuniam expensam tulerunt. Et paulo post, Ille si non usui huius expensum tulisset: non scripsisset hic. Idem Attico, lib. 2. 19. 1. Pro eo tibi presentem pecuniam solui imperaui, ne tu expensum numeribus ferres. Id est, inquit, Budæus, ne te donasse eum mihi existimares: uolo enim eum emptum mihi esse. Idem 6. Philip. 21. 4. Quis unquam in illo iano inuentus est, qui L. Antonio mille nummum ferret expensum? id est pro Rosc. Comædo, 7. Hæc pecunia necesse est aut data, aut expensa lata, aut stipulata sit. Vlpianus ad Senatusconsult. Trebellianum. L. mulier. Dicendum est potius fructibus hoc expensum ferendum, quam fideicommissio. Legitur & sciendum. L. ius ab Vrbe condita, Homines propè quatercentum produxisset dicitur, quibus sine scenore expensas pecunias tulisset.
 Theauri pars 2.

Expensam referri, non solum de pecunia, sed etiam de alijs operibus dicitur. Celsus Cicero, lib. 8. 4. 10. Mentio facta est de legione ea, quam expensam tulit Caio Casari Pompeius. Marcellus ad l. Iuliam repetundarum, l. lex Iulia, illud quoq; cauetur, ne expensum ferat opus publicum faciendum, frumentum publicè dandum, præbendum, apprehendendum, sartatecta tuenda, antè quàm perfectu, probata, prestita legerunt. Iabolenus de supellectili legata, l. qui uentem omnem, & res plurium generum supellectili nominè expensum ferre solitus erat. Legitur & expenso. Scæuolus Quæ in fraud. l. pupillus, Creditores suæ negligentia expensum ferre debent. Plin. lib. 2. cap. 7. 7. de fortuna, Hinc omnia expensa, huic omnia feruntur accepta: & in tota ratione mortalium, sola ultra que paginam facit. Id est, Quicquid lucri aut damni, quasi expensi aut accepti mortales faciunt, omnia fortunæ ascribunt.
 Expenso, as, expensare, pro Expensum ferre in consuetudinis rationibus, lectum apud eruditos scribit Celsus Antiqu. lib. 12. cap. 21. Scæuola in l. Thais. §. libertatem. ff. de fidei com. libertat. Post mortem testatoris tutores Cuius exactiones commiserunt, isq; numos redactos expensauit eis adem tutoribus.
 Expergo] expergis, expergi, expersum (ἀναίω) expergere, Est madeficere, compositum à uerbo Spargo, quum pro Implere sumitur. Hinc.
 Expergius, Participium (ἀναίω) Idem quod Madefactus. Virg. 3. Aeneid. 125.
 — Janiq; expergi natarent Lîmina. Vbi Seruius, Expergi hæc fuit uera lectio, id est, madefacta. Nam si uerba dixeris, id est, in orata, Tapinosis & Hyperbole iunguntur.
 Expergo] expergis, expergi, experrectum (ἐπιταχίσις, ἀναίω) expergere, Idem quod expergescere. Actus Antigonæ, Heu uigiles prope uate, expergite pectora tarda, sopore exurgite. Gellius lib. 6. cap. 10. Ista re animos iuueniū expergebat. Siphonius, Experge te facias scripsit Cicero, pro Te expergescias.
 Expergor (ἐπιταχίσις) passiuum. Lucret. lib. 5. 166.
 — expergi quo posuit uis animæ.
 Experrectus, Partic. (ἐπιταχίσις) Salust. Experrecti somno, arreptis armis tumultum facere. Cic. 1. de Diuina. 104.
 Quum autem experrectus esses hora secunda frere, etc.
 Experrectus, ut inquit Vestus, qui per se uigilare cepit. Cum sole experrectus. Cic. Attic. lib. 13. 250. 1.
 Experrectus (ἐπιταχίσις) Nomen uel, Experrecta nobilitas. Cic. pro Sex. Rosc. 83.
 Experrecta uirtus. Cic. in Pisonem, 21.
 Experrectiores apes. Colum. lib. 9. cap. 7. 4. Ut apricum hæbeant apes matutinum egressum, & sint experrectiores.
 Expergisco, scis, Actiuam significationem habet, pro Excitari. Plin. lib. 22. cap. 13. Vrtica lethargicos expergisco, tactis cruribus, magisq; fronte. Sic enim legit Perottus & eius scutus Calepinus. Quamquam bona pars exemplarium, quæ hodie in manibus uersantur, Expergisco modo infansio legendum ostendunt, ut dependeat à Cogit superioris clausula uerbo: ut sit sensus, Vrtica cogit expergisco, &c. Legitur & Expergisco neutrum absolutum, pro Expergisacor. Pomponius Agamemnone, Supposito ne quis miraretur, quum tam clarè tonuerit, ut si quis dormitaret expergisceret. Nonius.
 Expergisacor, expergisceris, pen. corr. (ἀναίω) expergisco, Excitari. Cic. Expergisco mihi aliquando, atq; exurgite. Terent. Adelp. 4. 4. 22. Cessatum usq; adhuc est: nunc iam porro Aeschine expergisceris. Salust. Omnes expergisceantur ad nobilitatem. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 3. Si dormis,

mis, expergescere si stas, ingredere.
 Vt te ipsum serues, non expergisceris: Horat. i. epist. 2. 7.
 Nostri lumine appposito expergisci. Cic. i. de Diuin. 133.
 Expergescere, expergescis, pen. corr. (ἐξεργίστω) expergescere, Excitare. Plautus. Curcul. 4. 43.
 Magni flagitium probumq; expergescis Phedrome.
 Per translationem dixit Plautus.
 Se expergescere. Cic. 7. Verr. 31.
 Terrore subito expergescit Italiam tumultus. Author ad Herenn. lib. 4. 201.
 Expergescit, Partic. (ἐξεργίστω) Lucret. lib. 2. 83.
 Caput expergescitum erigere. Lucret. lib. 5. 243.
 Expergescio, pen. prod. expergescis, pen. indiff. expergescitum sum vel fui (ἐξεργίστω) expergesci, Excitari. Sueton. in Caligula, cap. 38. Ac ne paululum quidem morae patiens, si per quadraginta reos quamdam ex diuersis criminibus una sententia condemnauit: gloriatusq; est, expergescitae somno Caesonia, quantum egisset, dum ea meridiaret.
 Expergitus, pen. cor. (ἐξεργίστω) ut inquit Festus, dicitur ab alio excitatus, quem solemus dicere expergescitum. Lucilius, Ego e somno pueros cum mane expergitur clamo. Lucretius, lib. 3. 190.
 — nec quisquam expergitus extat,
 Frigida quem semel est uitai pausa secuta.
 Experior, experiris, pen. prod. expertus sum (ἐπειράω, ἐπειράω) experiri, a peritia deriuatur, teste Sipontino: & significat probare, & tentare, ac periculum facere. Plaut. Merc. 6. 18. Benignitatem tuam mihi experio praedicas. Idem Amph. 6. 14. Experiri isthuc mauellem me, qui mihi memorarier. Virg. 8. eclog. 14.
 Coniungis ut magicis sanos auertere sacris.
 Experiar sensus. Seruius.
 Experiri, & assequi. Cic. Attic. lib. 7. 122. 8. Idem in Orat. 2. Experiri id nollent quod se assequi posse dissidant.
 Experiri & perficere. Cic. in Orat. 2. Quod, quoniam me sepius rogas, aggrediar, non tam perficiunt spe, quam experiri uoluntate.
 Experiri & probare. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 11.
 Coniectura prospicere & experiri. Cic. pro Domo sua, 9.
 Experiri & tentare. Brutus Cicero, 16. 26.
 Experiri ad arborē cornua. Plin. 8. ca. 32. De cornib. ceruorū.
 De aliquo experiri. Cic. Att. lib. 14. 318. 4.
 De seipso experiri. Cic. 12. Philip. 322.
 De inuirijs experiri. Cic. pro Celio, 14.
 Experiri in aliquo. Plaut. Most. 4. 79.
 In nobis experiri aliquid. Cic. pro Plancio, 17.
 Experiri in utraq; partem. Terent. in Prolog. Heaut. 46.
 In hac est pura oratio, experimini.
 In utraq; partem ingenium quid possit meum. Nisi forte sic malis exponere, quid meum ingenium possit in utraq; partem.
 Experiri in paruis. Plin. lib. 8. cap. 40.
 In seipso experiri. Cic. Planco, lib. 13. 30. 15.
 Vicissim experiamur inter nos quid possit uterq; Vir. ecl. 3. 6.
 Cum periculo aliquid experiri. Cic. pro Flacco, 51.
 Experiri quam. Plaut. Amph. 6. 10. Idem Trucul. 8. 33.
 Nunc huc remisit nuper ad me epistolam, sese experturum Quanti sese penderem.
 Experiri quid. Plaut. Pseud. 3. 71.
 Curauit omnia: nunc ego te experiar quid ames, quid similes.
 Experiri an uiuat. Plin. epist. 14. lib. 3.
 Experiri ut. Plaut. Amph. 8. 28. — an ille me tentat sciens? Atq; id si uult experiri, suum abitum ut desiderem, &c.
 Parum prosperē aliquid experiri. Quint. lib. 6. cap. 5. 6.

Actiōne experiri. Paulus in l. quum sponsus. §. finali. ff. de Fidei iur. in rem actiōne, Sed etiam is, qui momento possedit, recte hac actiōne experietur.
 Experiri domo, pro in re domestica. Plaut. Amph. 8. 5.
 Monitus alicuius experiri. Ouid. 2. de Remed. amor. 82.
 Experiri opera & factis. Plaut. Capt. 7. 70. Idem A fin. 5. 93.
 Nunc pergam ad forum, atq; experiar opibus, omni copia.
 Experiri periculo, Idem quod Experiri fortunam, etiam cum periculo, uel periculum facere cum damno. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181. 7. Nunc si sine periculo experiendum erit, experiar certe, ut hinc auoleam. Quaedam exemplaria hic legunt, pericula, in accusatiuo plurali: ut sit ea forma dictum, quā Pacemq; ab rege petendum.
 Experiri reipsa. Terent. Adelph. 5. 5. 7. Cicero de Senect. 78. 78. ea quae ex me audistis, re experiri, probare posuisti.
 Viribus intentis experiri aliquem. Valer. 3. Argon. 2. 1.
 Aequora & uias experiri. Valer. 8. Argon. 11.
 Amorem alicuius in certo tempore experiri. Cicero. Capitoni, in epist. ad Atticum, lib. 16. 343. 1.
 Amores amarus experiri. Virg. 3. Eclog. 22.
 Domi arma experiri. Stat. 11. Thebaid. 68.
 Ayes experiri, Captare auguria. Ouid. 4. Fast. 164.
 Carmina experiri. Virg. 5. eclog. 3.
 Experiri certamen. Liu. 1. bel. Maced. 158. Prius quam experirentur certamen, metu in deditiōnem uenerunt. Id est, congrederentur.
 Deos iniquos experiri. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 6.
 Experiri extrema. Salust. in Catil.
 Fidelem experiri aliquem. Horat. 4. Car. ode 4. 1. de aquila.
 Experiri fidem alicuius. Plaut. Capt. 6. 99.
 Experiri fortunam. Caesar 1. bel. Gal. 12. 8.
 Ius experiri. Paulus in l. ff. de in ius uocando: in ius uocare est iuris experiendi causa uocare.
 Laborum experiri. Virg. 4. Georg. 32.
 Experiri & subire labores. Cic. pro Sestio, 12. 1.
 Experiri libertatem. Salust. in Iugurtha.
 Omnes omnia experiri par est, qui res magnas & magnopere expetendas concupiuerunt. Cic. in Orat. 2.
 Frustra omnia experiri. Catul. ad Aurelium, epig. 18. 2.
 Experiri perfidiam alicuius. Cic. 3. Verr. 5. 4.
 Poenas experiri. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 15.
 Periculatari & experiri pueros. Cic. 2. de Diuinat. 14. 5.
 Taciturnitatem alicuius experiri. Cic. de claris Orat. 12. 4.
 Terram experiri faciem. Virg. 2. Georg. 4. 5.
 Vim ueneni experiri in aliquo, & eius perceleri interitu uenenum comprobari. Cic. pro Celio, 4. 6.
 Vires suas experiri. Ouid. 2. de Arte, 36.
 Vltima experiri. Liu. 3. Decad. lib. 4. 14.
 Experiri, cum infinitiuis: ut, ire per inuitas experiemur aquam. Ouid. epist. 17. 40.
 Experire, pro experiri, antiquē apud Plautum A fin. 5. 94.
 — ut queng; amicum uidero,
 Dignos indignos adire, atq; experire certum est mihi.
 Experiri, Actiōnem intendere in iudicio. Vlpianus iure consul. l. Pretor ait. ff. ui nororum rapt. in eum in anno quo prius de ea re experiendi potestas fuerit, in duplum: post annum in simplicem actiōnem dabo. Cic. pro Quintio, 20. Si quid in controuersiam ueniret, aut inter parietes, aut summo iure experiretur. Eudaeus.
 Liberari iudicio experiri. Vlpian. in l. si quis. ff. de quaestio. nibus. Si quis, ne quaestio de eo agatur, liberum se dicat: diuus Adrianus rescripsit, non esse eum ante torquendum, quam liberali iudicio experiatur.
 Expertum est, pro Experimento comprobatum est. Cellina lib. 15. cap. 1.

15. cap. 7. Obseruatum est in multa hominum memoria expertumq; est. Cato cap. 157. 9. Cito sanum facies hac cura: expertum hoc est.
 Experiendum est. Cic. de Amicitia, 56.
 Experiendus, Adiect. (ἐπειράω) Plin. libro 16. cap. 35. 2.
 Ederē mira proditur natura ad experienda uina.
 Brachia experienda dare per lusum. Ouid. 2. Fast. 74.
 Experiendi iuris gratia. Cic. pro Cecinna, 24.
 Experiens, Adiectiuum (ἐπειράω) ut, Parum experiens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 3.
 Ingenium experiens. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 7.
 Experiens uir, Qui ualde experitur. Cic. pro Cluent. 16. Quae literas A. Aurium, uir fortis & experis, & domi nobilitis, etc. recitat. Horat. i. epist. 18. 9.
 Experiētissimus ac diligētissimus homo. Cic. 5. Verr. 43.
 Et 6. Verr. 32. Promptus & experiens homo.
 Experiens, Participium (ἐπειράω) siue Nomen ex participio: hoc est, experientia doctus & prudens factus. Virg. 1. Aeneid. — nos & Cyclopaes saxa
 Experi, reuocate animos. Cic. de Amicitia, 55. Et iudicari, difficile est sanē nisi experitum.
 Doctus & expertus. Cic. 2. de Orat. 39. Dicam enim tibi Caule, non tam doctus quam (id quod est maius) expertus.
 In rebus suis & alterius expertus. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 8.
 Loquor expertus. Senec. Thyeste, 5. 10.
 Bello expertus. Virg. 7. Aeneid. 47.
 Expertus honoribus homo. Plin. in Paneg. 19. 4.
 Labores Lucinae primos experta, id est, partū. Virg. 4. Georg. Manum seuam experta est. Seneca Hippol. 29. (68.)
 Pericula mille mecum expertus. Lucan. lib. 1. 61.
 Puella uirum experta. Horat. 3. Carm. ode 14. 3.
 Credere expertus. Ouid. 5. Fast. 135.
 Animus bellis expertus. Tacit. in Vita Agricole.
 Expertus industriae homo. Suet. in Vespas. cap. 4.
 Scuitia experta. Propert. lib. 1. eleg. 3. 4.
 Virtus experta, pro explorata. Tacit. lib. 3.
 Expertus & perspecta uirtus. Cicero pro Cornelio Balbo, id est, probata.
 Expertus, cum genitiuo. Liuus lib. 4. bel. Pun. 96. Seruitudinis indignitatisq; homines expertos aduersus notum malum irritatos esse.
 Belli expertus. Virg. 10. Aeneid. 34.
 Certaminum expertus. Liuus lib. 10. Decad. 4.
 Sagitta expertus. Silius lib. 8. 123.
 Expertus prodimus. Plinius lib. 16. cap. 13. 2. Hoc est, iam dudum approbata.
 Experiētia, experiētia (ἐπειράω, ἐπειράω) experientia, Noua experientia Periclitatio, Planc ad. Cic. lib. 10. 18. 9. Quae si aduentus meus repperit, agam gratias fortunae, constantiaeq; meae, quae ad hanc experientiam excitauit. Virgil. 1. Georg. 13. — atq; apibus quanta experientia parcis.
 Veri experientia. Ouid. 1. Metam. 4. 6.
 Impigra mentis experientia. Lucret. lib. 5. 292.
 Noua experientia. Virg. 4. Georg. 63.
 Experiētum, experientia, Plinius in Paneg. 50. Discat igitur Aegyptus, creditq; experimento, non alimenta se nobis, sed tributa praestare.
 Longa magnaq; experientia. Vide Longus.
 Agere experientia. Vide Ago.
 Capere experientiam. Vide Capio.
 Deprehendere experientiam. Quint. lib. 2. cap. 12. 7.
 Duci experientiam ad consentiendum. Quint. lib. 3. cap. 8. 25.
 Facere, certissimum morum experientiam. Quintilianus libro 3. cap. 7. 10.
 Thesauri pars 2.

Inspicere aliquem experientis. Vide Inspicio.
 Expertor, toris, Verbale, Qui aliquid experitur, aut expertus est. Silius Italicus lib. 12.
 Non ita me experti Fabius, Fabioq; magister
 Turbarum expertor quum clausos milite colles, &c.
 Expers, expertus, Adiectiuum (ἐπειράω) Quidam ab Expertior deductum uolunt: alij ab Ex, & Pars, partis, quasi sine parte. Est autem expers, ignarus, rudisq; & nullam rerum experientiam habens. Item, qui non sentit. Vnde experitem doloris dicimus, qui non sentit dolorem. Experitem mortis, qui non moritur. Cic. 6. Verr. 20. His quidem in temporibus in omni orbe terrarum uacui, expertes, soluti ac liberi fuerunt ab omni sumptuum molestia, munere, &c.
 Expers & ignarus eruditionis. Cic. 2. de Orat. 1.
 Expers amoris gnati, Qui nescit & ignorat gnatum amare. Plautus. Pseud. 7. 8.
 Belli expers. Ouid. 5. Metam. 19.
 Consilij, Qui caret consilio, aut alterius consilium ignorat. Cicero ad Atticum, lib. 3. 65. 2.
 Rudis, ignarus rerum, expers consilij aut ingenij. Cic. pro Sestio, 38.
 Corporis, Qui non habet corpus. Cic. 4. Acad. 252.
 Cupiditatum & emulationum. Cic. 1. Tusc. 70.
 Cure. Liu. 1. ab Vrbe, 102.
 Curarum expers. Stat. 2. Syl. 2. 15.
 Decoris expers. Ouid. 2. Metam. 77.
 Discriminis expers. Lucan. lib. 5. 39.
 Ferri expers. Plin. 15. cap. 29. 7.
 Fraudis expers. Claud. de Nupt. Honorij, 4.
 Funeris expers. Ouid. ad Liuian. 12.
 Honestatis expers ratio aut uoluptas. Cic. 2. de Fin. 64.
 Humanitatis expers. Cic. Octauio, 4. Idem 2. de Diuinat. 12. 2.
 Imperij matris. Plaut. A fin. 10. 2. Id est, quae mater imperat negligens.
 Iniuriarum & commodorum. Cic. 3. Verr. 90.
 Irarum expers. Silius lib. 7. 104.
 Gens iuris expers. Senec. Troad. 12. 11.
 Laboris. Plaut. Amph. 4. 18.
 Liberalitatis tuae expers factus sum. Plin. in Paneg. 40.
 Imperitius & expers lingua Graeca. Plin. lib. 29. cap. 1. 17.
 Motus expers. Lucan. lib. 2. 58.
 Nominis expers. Lucret. lib. 3. 49.
 Nuptiarum expers. Hora. 3. Carm. ode 11. 3. de puella quadam.
 Lumina oculorum expertia somno. Lucret. lib. 6. 238.
 Opis expertes. Lucret. lib. 6. 250.
 Nullius ornamentis expertem, praesertim in Republica oratorē esse oportere. Cic. 1. de Orat. 138.
 Pacis expertes. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 1.
 Omnium periculorum expers. Cic. Planco, lib. 4. 14. 10.
 Praemiorum beneficiorumq; expertes aliquos facere. Cicero pro Cornelio Balbo, 14.
 Rationis. Cic. 1. Acad. 55.
 Utens ratione, & Expers rationis, contraria. Cic. in Topi. 36.
 Particeps rationis & cogitationis & Expers, contraria. Cic. 1. de Legibus, 33.
 Roboris expers. Ouid. 15. Metam. 41.
 Sepulchri expers. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 10.
 Somni expers. Senec. Herc. fur. 3. 1.
 Expers sui, Se ignorans. Cic. de Amicit. 71.
 Expers terroris Achilles. Vide Achilles.
 Thalami experitem uitam degere. Virg. 4. Aeneid. 110.
 Triptorum expertes. Tacit. lib. 20.
 Turpitudinis. Cic. 4. Verr. 139.
 Virtutis expers. Virg. 10. Aeneid. 150.
 0 2 Vnde

Vnde cibiq; expers per nouem luces. Ouidius 4. Metamor-
phoseos, 53.
Expers, ablatiuo etiam iungitur. Plaut. Persa, 15. 43. Ea res me
domo expertem facit. Id est, me abesse domo facit.
Expers famâ et fortunâ. Salust. in Catil.
Expers metu. Plaut. A sinar. 3. 31.
Expers eo more. Plaut. Amph. 8. 79.
Expes] om. gen. (ἐκπεσ) Sine spe. Accius Emrysace, Ille ora-
bus, expes liberum. Idem Medea, Exul inter hostes, expes,
expes, desertus, uagus. Hec Nonius. Tacit. li. 5. Mox ubi ex-
pes uita fuit, meditas compositasq; diras imprecabatur.
Horat. in. Arte, 4.
Inops et expes. Ouid. 6. epist. 33.
Expeto] expetis. pen. cor. expetiui, expetitum, pen. product.
(ἐπιμαίω, γλιχομαι, ἰσχυρομαι, ἐρέρομαι) expetere, Vehem-
enter petere, et concupiscere. Cic. 1. Off. Expetuntur di-
uitiae tum ad usus uitae necessarios, tum ad persuadendas uolu-
ptates. Terent. And. 4. 2. 13. Hanc mihi expetiui.
Inter appetere et expetere. Vide Appeto.
Expetere et Abicere, contraria. Cic. Attico, lib. 6. 120. 3. Nec
me ἄλλοι, in expetendo cognosces, nec ἀποποιῶ, in abiciendo.
Expetere et assequi. Cic. 2. de Orat. 66.
Expetere, et Fugere, contraria. Cic. 2. de Finib. 65.
Optare et expetere. Cic. 1. Off. 95.
Expetere et postulare. Cic. pro lege Manilia, 39.
Resistere, et expetere, contraria. Cicero Quint. fratri, lib. 1. 1.
4. Dum impudentia nonnullorum negotiatorum resisto,
dum nostram gloriam tua uirtute augeti expeto, fici non
sapienter.
Vitare, et Expetere, contraria. Cic. pro Milone, 37.
Expetere aliquid bona uenia ab aliquo. Terent. Phor. 2. 3. 31.
Deposere et expetere aliquem imperatorem ad bellum. Cic.
pro lege Manilia, 3.
Expetere in, uel expetere alicui. Plaut. Amph. 7. 31.
— profers carnifex.
Cuius ego hodie in tergo fixo ista expetant mendacia. Ibi-
dem, 12.
Nam mea sit culpa, quod egomet contraxerim,
Si id Alcumena innocenti expetat.
A natura expetere aliquid. Cic. 1. de Orat. 66.
Vehementer aliquid expetere. Cic. 1. Off. 42.
Summa cupiditate expetere aliquid. Cic. 6. Verr. 97.
Maximè aliquem expetere. Cic. de claris Orat. 109.
Expetere aliquem aliquid. Plaut. Casina, 9. 6.
Expetam alterum pro te. Plautus Merc. 8. 21.
Expetere ab aliquo auxilium. Cic. pro Milone, 51.
Coniunx expetitum tauro. Ouid. 9. Metam. 10.
Expetere ius alicuius, pro Curare ut alicui fiat ius, ius suum
obtineat. Plaut. Rud. 31. 37.
In concionibus tracta quaedam et fluens expetitur oratio. Ci-
cero in Orat. 36.
Expetere pacem multis hostijs. Plaut. Amph. 17. 75.
Expetere poenas ab aliquo. Cic. pro lege Manilia, 10.
Expetere preces a deo, pro Precari deum. Plaut. Rud. 7. 1.
In gratiam aliquorum reditum eorum expetere. Cicero Appio
Pulchro, lib. 3. 10. 26.
Sapientiam expetere. Cic. 1. de Finib. 72.
Supplicium expetere, Lilius 6. bel. Pun. 69, Tanta auaritia
supplicij expetendi, tanta sanguinis nostri hauriendi est sitis.
Vitam alicuius expetere. Cic. pro Deiot. 21.
Vita ea expetitur quae sit animi corporisq; expleta uirtutibus.
Cicero 5. de Finibus, 66.
Natura uoluptatem expeti. Cic. 2. de Finib. 56.
Expetunt, pro Eueniunt. Plaut. Amph. 4. 22.

Ergo in seruitute expetunt multa iniqua.
Aetatem expetit. Plaut. Penuolo, 7. 23.
Malo si beneficia, id beneficium interit:
Bono si quid malefacias, aetatem expetit.
Audire expeto. Senec. Hippol. 9. 7.
Cognoscere expeto. Ouid. 7. Metam. 98.
Expetitur ugentis radix aspalathi: hoc est, prodest in unguen-
tis Plin. lib. 12. cap. 24. 1.
Expetendus, (ἐπιθυμητός) Dignus qui expetatur. Plautus
Persa, 15. 55. Forma expetenda liberalem mulierem. Cicero
Pulchro, lib. 3. 10. 29. Amicitia expetenda.
Magis expetendus. Catul. in Epithal. Iulie, 56. de Hymeneo.
Vulgo expetenda atq; optabilia dicendo amplificat atq; ornat
orator. Cicero 1. de Orat. 112.
Quod optabile, expetendum est: quod expetendum, laudabile,
Cic. 4. de Finibus, 82.
Magnopere expetendum nihil esse in uita, nisi laudem atq; ho-
nestatem. Cic. pro Archia, 10.
Magnus et magnopere expetendas res concupere. Cic. in Orat.
Expetenda per se uirtus. Cic. 1. de Finibus, 39.
Expetens, pen. corr. (ἀρετῶν) Nomen ex participio.
Plin. lib. 12. ed. 17. 2. Caprae maleficum frondibus animal;
odoratorum uero fructuum expetentius.
Consilia sana expetens. Senec. Hippol. 2. 20.
Expetitus, pen. prod. (ἐπιθυμητός) Aliud participium;
ut, Complexus expetiui. Senec. Thyeste, 64.
Expetisco, expetiscis, expetiscere, Vehementer desiderare.
Plautus Milit. 13. 13.
— a luculenta, atq; festiua femina
Quae te amat, tum quae expetiscit pulchra pulchritudine.
Expetesso, expetessis (ἐπιθυμῶμαι) expetessere, idem quod
Petere, siue desiderare. Plaut. Trinummus, 5. 4.
— sed hoc non liquet,
Nec satis cogitatu uera potius haru mihi arte expetessã.
Idem Epid. 5. 71. Antiquum.
Expialibilis, Expiamentum, Expialio] Vide Expio.
Expialio] expialis, pen. prod. (ἐπιπάλω) expialare, Deripe-
re, Depradari, furtiue fraudare, quasi ne pilum quidem re-
linquere. Quidam existimant dictum a pilis Romanorum
telis, uel a Græco πάλω, quasi πάλω, id est, complano: quod
qui aut è facie pilos, aut è domo supellectilem detrahunt, et
quare ac complanare omnia uidentur. Inde apud Iurifcon-
sultos titulus est: De crimine expialata hereditatis: et qui
alienam hereditatem expialauerit, extraordinarie solet con-
cereri. Cicero in Parad. 55. Si socios spoliâs, erarium ex-
pialas. Sueton. in Nerone, cap. 26. Tabernulas etiam effrim-
gere et expialare, quintana domi constituta. Cicero 6. Verr.
26. Quum in suspitionem uenissent suis ciuibus sanum ex-
pialasse Apollinis.
Oculos genis expialare. Ouid. 13. Metam. 124.
Expialare socios, et diripere prouincias. Cicero. pro leg. Man-
til. 39.
Spoliare et expialare regem. Cic. 6. Verr. 55.
Expialare thesauros. Liu. 1. bel. Maced. 45.
Expialatus, pen. prod. Participium (ἐπιπάλω) Cic.
3. de Orat. 67. Quae quoniam tam aliunde non possumus,
sumenda sunt nobis ab ijs ipsis a quibus expialati sumus.
Armarium expialatum, pecunia ablata. Cic. pro Cluentio, 143.
Expialator, pen. prod. Verbale (ἐπιπάλω) Asconius, Ex-
pialatores sunt atrociores fures, qui ne pilum quidem relin-
quunt in corpore spoliatorum. Cic. ad Qu. fratrem, libro 1.
1. 13. Quum urbs custodem, non tyrannum: domus hospiti-
non expialatore recepisse uideatur?
Expialio, Verbale (ἐπιπάλω) Cic. 2. Off. 102. Tam-
ta sub-

ta sublati legibus et iudicij expialio, direptioq; sociorũ.
Sic. 5. Verr. 6. Expialio Asia.
Expingo] expingis, expingi, expictum (ἐπιπιγγω) expin-
gere, id est quod Pingere significat. Plin. lib. 35. cap. 7. 1. Quo-
niam et pericula expingimus, ne quis miretur et rogos
pingi. Cic. 5. Tusc. 161. Qui motus hominum, qui serarum
non ita expictus est, ut quae ipse non uiderit, nos ut uidera-
mus effecerit?
Expio] expias (ἀπαίω) expiare, Purgare, et mundum ac
pulum facere. Valer. lib. 1. cap. de Somnijs, Supplicem sacri-
ficio expiauerat. Liu. 1. ab Vrbe, 113. de Horatio, qui Hora-
tiam sororem interfecerat, Imperatum patri ut filium expia-
ret pecunia publica. Plin. lib. 33. cap. 11. 5. de lectis argenteis,
quae omnia expiauit bellum ciuile Syllanum. Idem, Hec sae-
pe expiata magicis euentibus. Plinius in Paneg. 54. Miseras
uoluptates uino et ignibus expiauit. Idem epistol. 163. Quae
errorem magis documentis expiauit in summum pericu-
lum adducta. Id est, luit. Persius Satyr. 2. 4.
Ecce aua aut metuens diuin materiam, cunis
Exemti puerum, frontemq; atq; uel a labella
Infami digito, et lustralibus ante saluis
Expiait, arentes oculos inhibere perita.
Procurare et expiare. Cic. 2. de Diuinat. 195. Officium au-
tem esse eius, praenoscere dei erga homines mente qua sint,
quidq; significant, quemadmodumq; ea procurantur atq;
expientur.
Expiares caedem caede, et sanguinem sanguine. Salust. de Rep.
ad Caesarem.
Crimen expiare. Senec. Medea, 8. 14.
Expiares egestates latrocinij sui. Cic. 14. Philip. 391. Ex uetusto
codice legendum, ad explendas, et c.
Errata expiare. Cic. de Arusp. resp. 20.
Forum ab illis nefarij scelereis uesigijs expiare. Cic. pro Rab.
Perd. reo, 7.
Expiares iniuriam. Plin. epist. 159. b.
Expiares manes mortuorum. Cic. in Pisonem, 11.
Manus caede expiare. Senec. Herc. fur. 11. 5.
Numen Cereri supplicio alicuius expiare. Cic. 6. Verr. 99.
Supplicio alicuius religiones expiare. Cic. pro Milone, 14.
Religionem eorum expiare. Cic. de Arusp. resp. 8.
Sacrum commissum quod expiari poterit, sacerdotes expian-
to. Cic. 1. de Legibus, 26.
Expiares scelera id est, punire. Cicero in Pisonem, 67. Tua sce-
lera dii immortales in nostros milites expiauerunt. Id est,
propter te affligerunt nostros. Sic, Expiares iniurias legato-
rum, Lilius 1. ab Vrbe, 57. Atq; eadem quoq; ratione luxu
populi expiares solent belluete Plinio lib. 33. cap. 11. 5. Ho-
rat. 1. Carm. ode 2. 6.
Cui dabit partes scelus expiandi Iuppiter?
Expiares somnium. Valer. de Somnijs, cap. 2.
Violata expiabuntur. Cic. Attico, lib. 1. 12. 11.
Expiares, pen. prod. Partic. Cic. 1. Phil. 22. Quem potes re-
cordare in uita tibi illuxisse diem latiore, quam quum ex-
piato foro, dissipato concursu impiorum, et c.
Cruoribus expiatis uncta arma. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.
Expiares, huius expiares, pen. prod. pro Expiatione. Ter-
tullianus.
Expiares, ti. Expiationis necis humane ab imprudentib.
admissæ exemplum uidere licet apud Herod. lib. 1. quo in lo-
co Croesi meminit, nuptias filij sui celebrantis: Qui autem
(inquit) filij nuptias Croesus in manib. haberet, aduenit Sar-
des quidam calamitate praeditus, manibusq; impuris, natio-
ne Phryx. Hic quum ad Croesi aedes accessisset, gentiliq; insti-
tuto rituq; patrio posuisset, sibi ut liceret expiamentum
Thefauri pars 2.

optati compotem esse, Croesus eum expiauit. Est autem Ly-
dis Graeciq; ritus expiandi similis. Postquam autem Cree-
sus legitima iustaq; lustrationis peregrit: unde nam ille et
quis esset percontari institit. Budens.
Expialio, Verbale (ἀπαίω) Cic. 1. de Leg. 57. At uero sce-
lerum in homines atq; impietatum nulla expialio est.
Expialibilis, et hoc expialabile, pen. corr. (ἀπαίω) Adiecti-
uum: ut, Bellum expialabile. Cic. 13. Phil. 343. Id est, necessa-
rium, et expiandi gratia susceptum piacula admissa. Bud.
Expio] expiras, penultima producta (ἐπιπύρω, ἐπιπύρω,
ἐπιπύρω) expirare, Spiritum emittere: dictum, ut ait No-
nius, uel à spiritu effuso, uel à spiraminibus. Lucilius lib. 3.
Expirans animam pulmonibus eger agebat. Liu. 2.
ab Vrbe, 87.
Inter primam curationem expiraui.
Foras expirare. Lucret. lib. 6. 164.
Expirare animam, pro Mori. Virg. 11. Aeneid. 177.
Expirare auras dicitur annis Plinio lib. 5. cap. 9. 15.
Auras expirare dicitur etia homo. Ouid. 3. Met. 25.
Expirare flammam transfixo pectore. Virg. 1. Aeneid. 10.
Vbi Seruius, Non animam dicit flammam: sed cū anima, ful-
minis flammam euocentem.
Flammam expirare ruptis caminis, dicitur Aetna, à Virgilio,
libro 3. Aeneid. 116.
Odorem grauem expirare de corpore. Lucret. lib. 4. 25.
Saniam expirat serpens. Silius libro 6. 56.
Cadauera expirant uermes. Lucret. lib. 3. 144.
Expiraui libertas, per metaphoram. Plin. in Paneg. 96.
Expiares, pen. prod. impersonale. Plin. libro 11. cap. 37. 49.
Eandem esse ei naturam, quam cerebro colligunt, quoniam
praetenui eius membrana modo incisa statim expiares. De
spina lumborum offesa.
Expiares, pen. prod. Participium (ἐπιπύρω) ut, Pectus ex-
pirans iras. Catullus in Argon. 59. 39.
Sanguinis expirans calidus de pectore flumẽ. Lucret. lib. 2. 71.
Extremus expirantis hiatus. Quintil. libro 6.
Expiares, pen. prod. Aliud participium (ἐπιπύρω)
ut, Flos expiares ad primos Austros. Stat. 2. Sylu. 1. 22.
Expialio, Verbale (ἐπιπύρω) Cic. 2. de Nat. deor. 118.
Eiusdemq; expiationib. aer alitur et ether, et omnia supera-
Expialio] expiscaris, pen. prod. (ἐπιπύρω, ἐπιπύρω) expi-
scari, Est diligentissimè querere ubi man. pisces lateant, au-
thore Donato.
Expiscari, per metaphoram, pro Indagare. Terent. Phorm. 2. 3.
35. Proinde expiscare, quasi nõ nosset. Verbum tractum à
piscatorib. ut ait Donat. Sic, Cic. ad Petiũ, lib. 9. 19. 1. Nescis
me ab illo omnia expiscatum? Idem in Pisonem, 54.
Expialio] expissas (ἐπιπύρω) expissare, Spissum facere. Plinius
libro 25. cap. 13. 9. Semine trito expressis, et sole densatis
in pastillos, necat sanguinem expissando. Ex uetusto codice
legitur, Sanguine spissando. Idem libro 20. cap. 7. 1. Expi-
satum lac. Legitur et Spissatum lac.
Expialio] explanas, pen. prod. (ἀναπλάω, ἀναπλάω,
ἀναπλάω, ἀναπλάω) explanare, Planum facere: ut, Explanatus
in denos pedes cortex. Plin. lib. 16. cap. 8. 4.
Explanare. Declarare, manifestare, exponere. Terent. Phorm.
2. 3. 33. Quem anticum tuum ais fuisse istum? explana mihi
Cic. 7. Verr. 76. Explanandum est enim diligentius eorum
causa qui locum ignorant.
Docere et explanare quid faciendum. Cic. 1. Offic. 142.
Ille omnia tibi explanabit. Cic. ad Appium, lib. 3. 1. 1.
Quod non intelligitur explanare. Cic. Attico, lib. 13. 268. 4.
Apertius aliquid explanare. Cic. 2. de Finib. 98.
Diligentius aliquid explanare. Cic. Attico, lib. 14. 312. 1.
6 3 Contē-

Coniectura quaedam explanare longe aliter atq; sunt. Cic. 2. de Oratore, 155.
 Maximè rem aliquam explanare. Cic. in Orat. 4. 4.
 Rem uniuersam tribuere in partes, latentem explicare definiendo, obscuram explanare interpretando. Cic. de clar. Orat. 78.
 Vim legis celestis explanare. Cic. 2. de Legibus, 15.
 Explanare uerba, pro Distinctè pronuntiare. Plin. in Paneg. 109. Inde apud Senecam lib. 1. de Ira, Explanabilis uox contraria confusa.
 ¶ Explanari, Passiuum (ἐπιπλάσσειν) Cic. 1. Acad. 47. Post argumentis & quasi rerum notis ducibus utebantur ad probandum, & concludendum id quod explanari uolebant.
 Quibus differentiis sit honesti & decori, facilius intelligi quam explanari potest. Cic. 1. Offic. 133.
 ¶ Explanatus, pen. prod. Particip. (ἐπιπλάσσειν) Cic. 1. Acad. 30. In lingua etiam explanatam uocum impressionem.
 ¶ Explanatè, pen. prod. Aduerb. (ἐπιπλάσσειν) Apertè. Cic. in Orat. 63. Erit igitur hac facultas in eo quem uolumus esse eloquentem, ut definire re possit neq; id faciat tam pressè & angustè, quam in illis eruditissimis disputationibus fieri solet: sed cum explanatus, tum etiam uberius, & ad comune iudicium popularemq; intelligentiam accommodatus.
 ¶ Explanator, pen. prod. (ἐπιπλάσσειν) Qui interpretatur & exponit. Cic. 1. de Diuin. 189. Sunt enim explanatores, ut grammatici poetarum.
 Deorum explanatorem habere. Cic. 2. de Diuin. 196. Quod loquor quod exemplaria legunt, Explanationem.
 ¶ Explanatio, Verbale (ἐπιπλάσσειν) ut, Adhibere explanationem. Cic. 1. de Diuin. 190. Plin. lib. 10. cap. 68. 2. Arduè explanationis omnia. Vide Interpretor.
 Explanatio animi. Plin. lib. 11. cap. 51. 6.
 Portentorum explanationes. Cic. de Arusp. resp. 16.
 Explanatio, figura est rhetorum, Authori ad Heren. libro 4. 160. quæ reddit apertam & dilucidam orationem.
 Vniuersusq; pro positionis explanatio. Author ad Herenium, lib. 4. 167.
 Emendata explanatio. Quintil. libro 1. cap. 5. 21.
 Illustris explanatio & commoratio una in re, permultum mouet. Cicero 3. de Oratore, 112.
 ¶ Explanabilis, & hoc explanabile, pen. corr. Adiectiuum. Vide paulo ante, Explanare uerba.
 Explanatio [explantas] (ἐπιπλάσσειν) explanare: contrarium est simpliciter Planto. Columel. lib. 4. cap. 14. 1. Pampini se capreolis illigent suis, ne uentis explantentur. Idem lib. 5. cap. 9. 6. Antè quam explantes arbutulam, &c.
 Explendescere [explendescis] explendui (ἐπιπλάσσειν) explendescere. Eminere. Suet. in Tit. Vesp. cap. 3. in puero statim corporis animiq; dotes explenduerunt.
 ¶ Explendescens, Part. Plin. libro 11. cap. 12. Venit hoc ex de re, & maximè syderum exortu, præcipueque ipsorum explendescente fit.
 Expleo [expler, expleui, expletum, pen. prod. (ἐπιπλάσσειν, ἐπιπλάσσειν, ἀπὸ πλάσσειν)] explere, implere significat. Virg. 4. Geor. Improbus ingluuiem rarisq; loquacibus explet. Varijs nominibus iungitur.
 Explere, Satiare. Terent. Heaut. 1. 1. 78. — hem, tot mea Solius solliciti sunt causa, ut me unum expleant.
 Explere aliquem scribendo. Cic. ad Curionem, lib. 2. 1. 4. Hoc est, scribendo satisfacere.
 Explere & cumulare. Cic. 2. Offic. 25.
 Explere & satiare. Cic. in Parit. 52.
 Explere & saturare. Cic. 5. Verr. 83.
 Quod aliquibus defuit, explere. Cic. de clar. Orat. 79.

E X P
 Explere animum alicui, pro Satisfacere. Terent. Hecyr. 5. 1. 28. Ibidem, 5. 2. 19.
 Explere animum suum, pro Satisfacere animo. Terent. And. 1. 2. 17. Vide Animus.
 Explere annos ducentos. Plin. lib. 7. cap. 48. 2. Col. li. 8. ca. 11. 4. Quum trimatum expleuit, optime progenerat.
 Annos triginta explere imperio. Virg. 1. Aeneid. 55. Id est, annos triginta regnare.
 Luna quater plenis expleuit cornibus anni. Ouid. 7. Met. 108. Annos fatales expleuimus. Tibull. libro 1. eleg. 3. 11. (92. Insaturabiliter præter annos expletur Saturnus. Cicero 2. de Nat. deor.
 Explere avaritiam suam pecunia. Cicero pro Rose, Amer. 89.
 Explere cicatricem. Plin. lib. 36.
 Consilium, pro Exequi. Cesar. 1. bell. Ciuil. 28 6.
 Cupiditates multa opera & impensa. Cic. 1. de Finib. 71.
 Expletur ieiunia cupido. Lucret. lib. 4. 176. Id est, famem. Damnationem. Cic. pro Cecinna, 21.
 Desiderium alicuius. Lucret. 1. ab Vrbe, 40.
 Supremum diem expleuit. Tacit. libro 3.
 Explere quatuor digitos longitudine. Plin. lib. 18. cap. 27. 4. Omnem expectationem diuturni desiderij nostri explere. Cic. 1. de Orat. 102.
 Famem. Cicero in Vatiniun. 24.
 Fructibus uitæ nunquam explemur. Lucret. libro 3. 205.
 Ieiunia explere. Seneca Thyeste, 113.
 Intemperantiam alicuius explere. Cic. de Arusp. resp. 38.
 Dolor expletur lachrymis. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 8.
 Legiones supplemento aliquo. Lucret. ab Vrbe, 131.
 Libidinem suam. Cic. 6. Verr. 41.
 Mentem expleri nequit. Virg. 2. Aeneid. 144.
 Miserijs alicuius expleri. Cicero pro Sylla, 68.
 Mortalitatem explere. Tacitus in calce libri quinti, de Tiberio.
 Mundum bonis omnibus expleuit Deus. Cic. de Vniuers. 11.
 Munus. Cicero de Prouincijs Consil. 29.
 Numerum. Cicero 6. Verr. 70. Sperabat ijs militibus, quos ex eo loco deduxisset, explere se numerum nauarum & remigum posse.
 Numerum legitimum consuetudinis. Cic. 7. Verr. 46.
 Numeros in fidijs explere, & conficere uersus. Cicero 4. Acad. 46.
 Odium. Lucret. libro 4. factis simul diditisq; odium explet.
 Excusatione officium scribendi explere. Cic. Throni, lib. 16. 29. 2. Noli committere, ut excusatione potius expleas officium scribendi, quam assiduitate epistolarum.
 Opus alterius explere. Ouidius 3. Metam. 130.
 Partem reliquam explere. Cicero 3. Offic. 43.
 Adinere providentiam, & cura explere. Lucret. 10. bell. Pun. 20.
 Rimas explere. Cicero in Oratore, 136.
 Explere se. Plautus Curcul. 8. 16.
 Explere se largitionibus. Cic. 2. Philipp. 65.
 Sanguine aliquorum non potest expleri crudelitas. Cicero 1. de Orat. 114.
 Dilatare uerbis, & mollioribus numeris explere sententias. Cicero in Oratore, 23.
 Aptè explere concludereq; sententias. Cic. in Orat. 139.
 Sitim diuturnam explere. Cicero de Senect. 24.
 Stipendia explere. Tacit. libro 3.
 Summam. Liu. 8. bell. Maced. 106.
 Ad trecentorum summam expleuit. Liu. 2. ab Vrbe, 5.
 Testa frugibus explet. Catull. in Carm. seculari, 324.
 Tenebras explere. Stat. Theb. 151.
 — alio geminatum lumine uulnus Expleuit tenebrarum. — est, effosso etiam altero oculo totus hæsit cæcus.

Vitam beatam. Cicero 2. de Finib. 69.
 Vrbes explere erroribus. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 14.
 Explere, aliquando pro Minuere usurpatur. nam Ex præpositio nonnunquam priuatiua particula est. Ennius, Nautibus explebant sese, terrisq; replebant. Vir. 6. Aeneid. 109.
 — explebo numerum, reddarq; tenebris. Vide Seruium.
 Expleunt, pro Explet, scribere ueteres. Festus.
 ¶ Expletus, penul. prod. Participium (ἐπιπλάσσειν) ut, Expletum omnibus suis partibus, siue omnibus suis numeris. Cic. 3. de Finibus 50. Et 2. de Natura deorum, 52.
 Spectando expletus. Catull. in Argon. 59. 54.
 Dapibus expletus. Virg. 3. Aeneid. 126.
 Finis expletus pudoris. Id est, præterierunt anni uirginitatis. Stat. 1. Achill. 59.
 Fines expleti humani. Stat. 5. Sylu. 1. 52.
 Perfectus & expletus omnibus suis numeris & partibus mundus. Cic. 2. de Nat. deor. 52. Item 2. de Finib. 79. Habes undiq; expletam & perfectam, Torquate, formam honestatis.
 Amicitie munus expletum sit. Cic. de Amicit. 60.
 Corruptus sanguis expletis naribus ibat. Lucret. lib. 6. 242.
 Quærela expleta annis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 2.
 Animi & corporis uirtutibus expleta uita expeitur. Cic. 5. de Finib. 66.
 Voluptas expleta stendi. Stat. 2. Sylu. 13.
 ¶ Expletio, Verbale (ἐπιπλάσσειν) Cic. 5. de Finibus, 72. In eaq; expletione nature, summi boni finem consistere, &c.
 ¶ Explementum, explementi (ἐπιπλάσσειν) Senec. epist. 111. Si scieris cacumina arborum, explementum esse uentris.
 ¶ Explebilis, & hoc explebile, pen. corr. (ἐπιπλάσσειν) Quod expleri potest. Cic. 4. Tusc. 32. Indigentia, libido explebilis.
 Explico [explicis, pen. corr. explicui] & explicui, explicium, pen. corr. & explicatum, pen. prod. (ἐπιπλάσσειν) explicare, Extendere atq; euoluere. Plaut. Milit. 20. 7. Orat te, ut eas, uentis operanturum dat, ut uelum explicet. Virg. 2. Georg.
 Sed trudit gemmas, & frondes explicat omnes.
 De præterito huius uerbi, uide Gell. li. 1. cap. 7. circa finem.
 Explicare acties, & Explicare agnè dicuntur Imperatores exercituum, quum milites suos in patentem locum exponunt ad concertationem inuendam. Lucret. 4. ab Vrbe, 116. Et li. 10. bell. Pun. 19.
 Explicat pauo alas. Martialis lib. 13. 70.
 Tumulus diffuso uertice campum explicat. Id est, summitate plantium latam exhibet. Lucan. lib. 3. 76.
 Legio explicuit cohortes. Virg. 2. Georg. 56.
 Cursum explicare citatis passibus. Seneca Hippol. 10. 31.
 Explicare ensem, Euaginare. Ouidius.
 Explicare epistolam, pro Aperire, & clausam referare. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 22. Quæ hanc iam epistolam explicare, tabellarij à nobis uenerunt. Sed hic legendum est complicitatem: ita habent codices emendati.
 Laxare forum, & usq; ad alium locum explicare. Cicero Attico, libro 4. 86. 5.
 Frontem sollicitam explicuere. Horat. 3. Carm. Ode 29. 4.
 Latus explicare. Seneca Thyeste, 9. 5.
 Ligna explicat natura in flammis. Id est, resoluunt. Luc. libro 2. 177.
 Proferre atq; explicare literas. Cic. 4. Verr. 75.
 Luxus suos explicare. Lucan. lib. 10. 22.
 Explicare turbidum mare, intelligitur apud Senecam in Hercule Oeth. 4. 45. pro Turbatum componere & serenare, & quasi corrugatum explicare.
 Explicare naues. Hirtius lib. 4. 52.

Orbes explicare, dicuntur serpentes quum ripiant. Ouid. 15 Metam. 144. de Aesculapio in serpentem mutato. — deus explicat orbes, &c.
 Explicare ordines. Lucret. 1. ab Vrbe, 117. Et libro 7. bel. Maced. 121.
 Pennas suas explicat pauo. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6. 11.
 Scholam explicare. Cic. 2. de Finibus, 1. Vide Schola.
 Serpentem explicare, est Occidere serpentem. Mortuus enim serpens explicatur, & in longum porrigitur. Lucan. lib. 5. 17. — adhuc rudibus Pæan Pythona sagittis Explicuit, Turmas omnes explicuit Cesar. Lucanus lib. 6. 2.
 Vestem explicare. Cic. 1. de Orat. 78.
 Porrigit se ad alienas utilitates uirtus, atq; explicat. Cicero, Hoc est, tota est in alienis utilitatibus.
 Explicat umbram porticus, quado eam reddit. Martia. lib. 1. 2. Vndas spatiosas in longum explicat flumius. Ouid. ad Lucret. 5. Volumen suum explicare. Cic. pro Rose, Amer. 61.
 Explicare atq; expedire negotium aliquod. Cicero ad Sulpit. libro 13. 27. 4.
 Explicare coenas duas unica mensa. Martialis libro 1. 98.
 Explicare iter, pro Perficere. Plinius epist. 15. 4.
 Explicatam tibi rem dabo. Plaut. Pseud. 1. 4. 22.
 Se explicare. Cn. Magnus Domitio in epist. ad Attic. libro 5. 184. 2.
 Explicare se laqueis. Cic. 7. Verr. 118.
 Liberare & explicare. Cicero ad Cornificium, libro 12. 25. 14.
 Explicare pronunciam cinctam undiq; periculis celeritate consilij. Cicero pro lege Manilia, 20.
 Explicare, pro Explanare atq; ostendere: quoniam quæ extenduntur, perfectius uideri solent. Cic. 4. Verr. 133. Quæ nobis alio loco planius explicabuntur.
 Quod queritur, explicare. Cic. 2. de Finibus, 30.
 Dilatare & explicare. Cicero 1. de Oratore, 79.
 Exponere, & non explicare. Cic. de claris Orat. 85. Quod ex quibusdam capitibus expositis nec explicatis intelligi potest.
 Explicare, atq; omnia in dicendo consequi. Cic. pro Client. 40.
 Apertissimè planissimèq; explicare. Cic. 4. Verr. 112.
 Breui explicare aliquid. Cic. Attico, lib. 8. 147. 1.
 Expedite explicare. Cic. de claris Orat. 127.
 Magnificè explicare aliquid. Cic. Attico, lib. 15. 327. 8.
 Mirificè explicare aliquid. Catull. de Caluo, epigr. 50. 1.
 Fando explicare aliquid. Virg. 2. Aeneid. 72.
 Definitione aliquid explicare. Cic. 3. de Finibus, 51.
 Captiones explicare. Cic. 2. de Diuinat. 60.
 Carmina explicare alicui. Catull. de Caluo, epigr. 50. 1.
 Causam alicuius rei explicare. Cic. Attico, lib. 7. 123. 5.
 Rerum nouarum causas explicare. Cic. Luceto, libro 5. 12. 13.
 Incredibile fabrica nature explicare. Cic. 2. de Nat. deor. 108.
 Geometricum quiddam, aut Physicum, aut Dialecticum explicare. Cicero 2. de Diuinat. 183.
 Infantiam alicuius dicendo explicare non posse. Cicero 3. de Orat. 79.
 Explicare atq; excutere intelligentiam suam. Cic. 3. Offic. 107.
 Interpretationem alicuius explicare. Cic. 1. de Diuinat. 71.
 Interpretari leges & æquitate explicare. Cic. 9. Philipp. 263.
 De præceptis, quæ ad institutionem uitæ & communis pertinere uidentur, libris explicare. Cic. 1. Offic. 14.
 Mentionem suam de quibus re uerbis explicare. Cic. in Orat. 63.
 Nomen aliquod explicare. Cic. Attico, libro 13. 284. 3.
 Summorum Oratorum orationes Græcas explicare. Cicero 1. de Orat. 75.
 Orationem longam & uerbis ualde bonis explicare. Cicero 2. de lege Agraria, 28.

Ordines temporum explicare. Cic. de claris Orat. 8.
 Philosophiam explicare. Cic. 2. de Diuinat. 8.
 Totam rationem omni & personarum genere & literarum
 explicare. Cicero pro Flacco, 35.
 Rationem belli explicare. Cicero de prouinc. Consul. 29.
 Dictione rem aliquem explicare. Cic. de Orat. 33.
 Se dicendo explicare. Cicero pro Flacco, 7.
 Sententiam explicare. Quintil. lib. 2. cap. 15. 10.
 Sententiam suā de aliqua re libris explicare. Cic. 1. de Diuin. 11.
 Verbis explicare. Cicero de Vniuers. 47.
 Vitam alicuius totam explicare, atq; eam non modo in animis
 iudicium, sed etiam in oculis conspectuq; omnium exponere.
 Cicero 1. Verr. 15.
 Voluptatem explicare. Cicero 2. de Finibus, 20.
 ¶ Explicatus, pen. corr. Participium (ἀνεξηλασμένος) Cic.
 Attico, libro 9. 175. 6. Sed ita meruisse illum de me puto, ut
 ἀνεξηλαστος crimen subire non audeam, quanquam à te eius
 quoq; rei iusta defensio est explicata. Hoc est, explicata.
 Explicatus liber, pro absoluto. Mart. lib. 11. 101. Idem lib. 14. 1.
 Verbis explicatum est omne duobus opus.
 His explicatis rebus, duas in castris legiones retinuit. Caesar, 3.
 bell. Ciuil. 35.
 Tractatus explicatus. Vlpianus in l. 1. ff. ad senatuscons. Tre-
 bel. Explicato tractatu, qui ad fideicommissa singularum re-
 rum pertinet: transcamus nunc ad interpretationem Sena-
 tus. Trebel. Explicatus igitur liber dicendū est, non explicat.
 ¶ Explicatus, Comparatiuum, (ἀνεξηλαστος) ab explicato
 Caesar 1. bell. Ciuil. 286. Sed ex propositis consilijs duobus,
 explicatus uidebatur, ad illerum reuertit.
 ¶ Explicaturus, pē. prod. Particip. (ἀνεξηλαστος) Stat. 1. Theb.
 Montibus aut late Graijs effulca nitebant.
 Atria, congestos satis explicatura clientes.
 ¶ Explicatus, pen. prod. Nomen ex participio (ἀνεξηλαστος)
 Cicero Attico, libro 9. 175. 2. Salutare te mihi literas mi-
 sisse, neq; solum has longiores, quibus nihil potest esse ex-
 plicatus, nil perfectius.
 Facilis & explicata causa. Cicero pro Plancio, 3.
 Cognitio de aliquibus rebus explicata. Cicero de Vniuers. 9.
 Opinio explicata ubertius & ornatius. Vide Ornate, in Orno.
 Illustris & explicatus locus. Cicero 2. de Orat. 194.
 Explicata diligentissime philosophia Græcis literis, Cicero 1.
 Acad. 6.
 Reliqua explicata. Cic. Attico, lib. 16. 333. 5. Maxime autem
 me angit ratio reliquorum meorum: quæ quanquam expli-
 cata sunt, tamen quod & Dolabella nomine in his est, & at-
 tributione mihi nomina ignota, conturbor. Id est, quæquam
 sint soluendo qui mihi debent, uel non sit controuersa per-
 secutio. Ibidem, 339. 8. Me res familiaris mouet: rem dico:
 imò uero existimatio: quum enim tanta reliqua sint, ne Te-
 rentie quidem adhuc quod solum expeditum est. Sic impe-
 dita nomina dicuntur, quæ non sunt expedita. Budeus.
 Explicata & explorata ratio salutis suæ. Cic. Torq. lib. 6. 1. 6.
 Veteris cuiusdam memorie non satis explicata recordatio. Ci-
 cero 3. de Oratore, 3.
 Explicata & Addubitata res, contraria. Cic. 1. Offic. 117.
 Explicata tota Carmeadis sententia. Cicero 4. Acad. 175.
 Planissimo loco explicata urbs. Cic. 2. pro lege Agrar. 94.
 ¶ Explicatus, huius explicatus, penul. pro. (ἀνεξηλαστος) Plin.
 lib. 8. cap. 42. 12. Quibus non uulgaris in cursu gradus, sed
 mollis alterno crurum explicatu glomeratio.
 Explicatus, pro declaratione. Cic. 3. de Nat. deor. 136. Ut intelli-
 geretis quæ esset obscura, & quæ difficiles explicatus haberet.
 ¶ Explicatio, Verbale (ἀνεξηλαστος) uel Rudentis explicatio,
 Cicero 1. de Diuinat. 206.

¶ Explicatio, (ἀνεξηλαστος) Declaratio. Cic. 3. de Fini. 22.
 Multūq; ad ea quæ querimus, explicatio tua ista profecerit.
 Facilis aliquarum rerum explicatio. Cic. 7. Philip. 217.
 Illustris & propolita explicatio. Cic. 2. de Orat. 65.
 Explicatio fabularum, & Enodatio nominum. Cicero 3. de
 Nat. deor. 84.
 Natura explicatio aliquid interpretari. Cic. de Diuin. 193.
 Verborum explicatio probatur: id est, qua de causa quæq;
 essent nominata, quam etymologiam appellabant. Cicero 1.
 Academ. 46.
 ¶ Explicator, pen. prod. Verbale (ἀνεξηλαστος) Qui exponit,
 Cic. de Orat. 17. At laudatus est ab omnibus, fateror: sed ita,
 ut rerum explicator prudens, seuerus, grauis, non ut in iu-
 dicijs uersaret causas, sed ut in historijs bella narraret.
 ¶ Explicatrix, pen. prod. Verb. form. (ἀνεξηλαστος) ut, Explica-
 trix orationis perpetua, est uis dicendi. Cic. 1. Acad. 47.
 ¶ Explicabilis, & hoc explicabile, pen. corr. (ἀνεξηλαστος) ut
 explicabilis mensura. Plin. lib. 4. cap. 13. 7.
 Difficilis & explicabilis res. Cic. Attico, lib. 8. 147. 11.
 ¶ Explicatē, pen. prod. Aduerb. (ἀνεξηλαστος) Clare &
 aperte. Cic. 3. de Orat. 30. Qui distinctē, qui explicatē, qui
 abundanter, qui illuminatē & rebus & uerbis dicunt.
 Explo do] explosio, pen. prod. explosio, explosio (ἐκποδο, ἐκ-
 ποδο) Explodere, Non tantum significat (inquit Valla
 libro 5) eijcere: sed eijcere manibus, & quidem cum sono
 pulsantibus: qualiter quempiam è domo, è theatro, ex ali-
 quo concilio iniectione manuum, aut pulsatione eijcimus.
 Quod apparet ex alijs à Plodo compositis, Complodo &
 supplodo. Cicero 1. de Orat. 135. Itaq; nos rancos sepe ata-
 tentissimè audiri uideo: tenet enim res ipsa atq; causa: at Ae-
 sopum, si paulum irrauerit, explodi. Idem 2. de Diu. 130.
 Sed hoc quidē genus diuinationis uita iā cōmunis explosit.
 Explodere & eijcere. Cic. pro Cluentio, 69.
 ¶ Explosus, pen. prod. Participium (ἐκποδο) Cic.
 Quint. frat. lib. 11. 14. 3. Multa dixi in ignobilem regem,
 quibus totus est explosus.
 Explorata sententia, Cic. 1. Offic. 10.
 Exploro] explorat, pen. prod. (ἐκπλορόω, ἐκπλορόω) Ex-
 plorare, Explorare, & ueluti fletu quodam
 uociferari. Varro, Gemit, explorat, turbam omnem conci-
 tat. Fest. Pomp. Explorare antiqui pro Explorare uisunt:
 sed postea, prospicere & certum cognoscere, coepit signi-
 ficare.
 Explorare, Sagaciter inquirere, tentare, obseruare. Brutus Ci-
 ceroni, in epist. ad Brutum, 16. 17. Futura quoq; nisi ante
 sit occursum explores, ne se infinent. Plin. epist. 31. Locus
 suspectus & mollis, què ego interim explorare modico im-
 pendio iussi, an recipere & sustinere opus possit.
 Amentia explorare in digitis. Stat. 11. Thebaid. 88.
 Animos alicuius explorare. Ouid. 1. de Arte aman. 92.
 Animum stimulis explorare. Tacit. lib. 17.
 Bonitatem panis explorare gustu. Columel. lib. 1. cap. 8.
 Taurus cornua explorat in truncis. Lucanus lib. 2. 120.
 Iugulo alicuius dexteram suam explorare. Silius lib. 11. 72.
 Explorare diem aliquam. Cic. Attico, lib. 12. 249. 2.
 Fines, & litora gentis explorant. Virg. 7. Aeneid. 30.
 Explorare fugam. Cic. 7. Verr. 36.
 Insidias explorat lupus circum ouilla. Virg. 3. Georg. 107.
 Explorare iter. Liuius 3. ab Vrbe, 34.
 Iter cæcum explorare. Ouid. 10. Metam. 92.
 Locus nouos explorare. Virg. 1. Aeneid. 63.
 Mentis explorare. Silius lib. 5. 12.
 Explorare portas, obseruare. Virg. lib. 9.
 Explorare prouinciam aliquam. Cic. pro lege Manil. 24. Sic
 Explo

Explorare consilium hostium. Caesar 8. bel. Gall. 68.
 Rem notam explorare. Cic. Attico, lib. 6. 119. 4.
 Ventos explorare. Virg. 3. Aeneid. 103.
 Vias explorare. Tibull. lib. 2. eleg. 116.
 Vires explorare. Stat. 8. Thebaid. 9.
 Exploratum est mihi. Cic. de Senect. 61. Quis est tam stultus,
 quauis sit adolefcens, cui sit exploratum se ad uesperum esse
 uolentum? Terent. Phorm. 4. 3. 23. iam id exploratum est.
 Lucil. lib. 29. Certū scio esse ut dicis: nam mihi erant de illo
 explorata omnia.
 Satis est exploratum. Ouid. 5. Metam. 73.
 Exploratum est mihi de hac re. Cic. pro Celio, lib. 2. 15. 17.
 Exploratum habeo. Idem significat quod Exploratum est mihi.
 Cicero De amicitia, 80. Idem libro 3. Offic. Hac uero non uti-
 tur, ne si exploratum quidem habeat, id omnino reminen-
 unquam suspicaturum.
 Exploratum dicere. Plaut. Cap. 11. 112. Quin exploratum di-
 co, & prouisum hoc tibi.
 Explorare, Siccare, auctore Nonio. Virg. lib. 1. Georg.
 Et suspensa foci explorat robora funus.
 ¶ Exploratus, pen. prod. Participium (ἐκπλορόω) si-
 gnificat certum ut, Explorata salus: cuius contrarium est.
 Salus deplorata. Cic. ad Appium, lib. 6. 12. 11.
 Facilis & exploratus. Cic. Attico, lib. 16. 332. 5.
 Consulatus exploratus & domi conditus. Vide Consulatus.
 Fides explorata. Stat. 3. Sylu. 59.
 A timore exploratē literæ. Cic. Attico, lib. 3. 58. 2.
 Pacem exploratum habere. Cic. 7. Philip. 227.
 Bene prouisa & diligenter explorata principia ponere. Cice-
 ro 1. de Legibus, 54.
 Explorata atq; prouisa ratio. Cic. 3. Verr. 10.
 Ratio ad aliquod cōfirmatū explorata. Cic. 1. de Nat. deor. 87.
 Spes alicuius explorata. Cic. 3. Offic. 160.
 Magna spe & propè explorata, libertatis causam suscipere.
 Cicero 10. Philip. 283.
 Victoria explorata. Cicero Torquato, lib. 6. 110.
 Se semper fore, exploratū habet Deus. Cic. 1. de Nat. deor. 72.
 ¶ Exploratus, Nomen ex participio. Cic. post. Red. ad Quir.
 12. An ego quum mihi esset exploratissimum, P. Lentulum
 proximo anno Consulē futurum, &c.
 Perfecta & explorata perscribere. Cic. Attico, lib. 3. 55. 14.
 ¶ Explorator, pen. prod. Verbale (ἐκπλορόω) Qui explorat & obseruat. Caesar 1.
 bell. Gall. 44. Plaut. Pseud. 20. 62.
 Exploratorem hunc ludo faciamus supposititium.
 Pelagi explorator. Claud. de Nupt. Honorij, 28.
 Eques explorator. Silius lib. 16. 16.
 ¶ Exploratē, penul. pro. Aduerb. Hoc est, certū. Cic. ad Quir.
 fratrem, lib. 2. 16. 8. Hec tibi, sentio, iudico, & ad te explo-
 ratē scribo. Plancius ad Senatū, lib. 10. 8. 13. Non solum bene
 sperare de nobis homines, sed exploratē iudicare uolumus.
 Explorate percipere & cognoscere. Cic. 1. de Nat. deor. 3.
 ¶ Explorato, Absolute. Tacitus libro 18. Et explorat iā pro-
 fectos amicos nosse quietam, utq; affirmatur, non in somnè
 egit. Hoc est, postquam exploratum est illi & cognitum.
 Explofus] Vide Explofo
 Expolio] expolis, pen. corr. expoliui, expolitum, pen. prod.
 (ἐξολοίω, ἐξολοίω) expoliare, Idem quod spo-
 liare. Cicero pro Deiotaro, 16. Quo tum erga te rex animo
 fuit, qui auctonatus sit, se seq; & filium suum expoliare ma-
 luerit, quam tibi pecuniam non subministrare?
 Expoliare selectione naturam rerum. Cic. 2. de Finibus, 71.
 Expoliare aliquem prouincia & exercitu. Cicero ad Atticum,
 libro 10. 192. 4.
 Expoliare honorem & dignitatē Caesaris. Caf. 8. bel. Gall. 180.

Expolio] expolis, pen. corr. expoliui, expolitum, pen. prod.
 (ἐξολοίω, ἐξολοίω) expoliare, Idem quod Polire signifi-
 cat & ornare. Plaut. Millit. 16. 37. Mei opus ita dabo expo-
 litum, ut improbare non queas. Cic. 2. de Diuinat. 78.
 Expolire unguium scabritias. Plin. lib. 24. cap. 4. 4.
 Expolire consilium, per translationem. Plaut. Poenu. 3. 60. J
 Expolire aliquē, & hominem reddere. Cic. 2. de Orat. 13. Nox-
 te, inquit, nobis Antoni expoliuit, hominemq; reddidit.
 Doctrinis omnibus aliquem expolire. Cic. 3. de Orat. 77.
 Inuentum expolire, & expeditē pronuntiare difficilimum est:
 Auctor ad Herennium, lib. 2. 60.
 Nihil simplicij in genere omni ex parte perfectum natura ex-
 poliuit. Cic. 2. de Inuent. 123.
 Expoliendum limandumq; se alicui uiro docto permittere.
 Plin. Iun. lib. 1. Epist. 10, ad Accium Clementem.
 ¶ Expolitus, pen. prod. (ἐξολοίω) Participium: siue Nomen
 ex participio, ut, Expolitus atq; expolitus uita atq; cultu. Ci-
 de claris Orator. 48.
 Dens expolitior. Catull. in Egnatium, epigr. 37. 5.
 Pictum atq; expolitum orationis genus. Cic. in Orat. 51.
 Libellus pumice expolitus. Catul. ad Cornelium, epigr. 1. 1.
 ¶ Expolitio, Verbale (ἐξολοίω) Cic. ad Quint. fratrem, lib.
 bro 3. 17. 9. Urbanam expolitionem urges ille quidem &
 Philotimus, &c.
 In uerbis inest quasi materia quedam, in numero autem expoli-
 tio. Cicero in Orat. 107. De ijs quæ condunt orationem.
 Artificio sa inuenti expolitio. Cic. 1. de Inuent. 89.
 Artificio & expolitione distincta oratio. Cicero 1. de Orat. 27.
 De expolitione orationis, uide Ciceronem in Orat. 107.
 Expono] exponis, pen. prod. exposui, expositum, pen. corr.
 (ἐξβάλλω, ἐξβάλλω) exponere, Emittere, & quasi extra
 ponere.
 Virg. 10. Aeneid. 57.
 — socios de puppibus alitē
 Pontibus exponunt Caesar 4. bel. Gall. 593. Quibus
 ex nauibus quum essent expositi milites. Horat. 1. Serm. Sa-
 tyr. 5. 5.
 — quarta uix demum exponimur hora.
 Exponere in terrā copias. Liu. 3. bel. Pū. 186. Caesar 5. bel. Gal.
 34. Caesar exposito exercitu, ac loco castris idoneo capto.
 Exponere exercitum in Africam. Liu. 8. bel. Pun. 244.
 Exponere in sole scænum ut siccescat. Calp. lib. 12. cap. 28. 1.
 Aduhere frumentum & exponere. Cic. 3. Offic. 67.
 Exponere uasa. Ci. pro Mura. 69. Sic, 6. Verr. 29. Quæ essent
 triclinia strata, argentum expositum in edibus.
 Exposita ante oculos causa. Cic. pro Rosc. Amer. 20.
 Expositum factum ad imitandum. Cic. 2. Philip. 109.
 Exposita malignitati legentū epistola. Plin. epist. 102. b. lib. 5.
 Exponere, Abijcere, & sorti ac fortunæ committere. Unde in-
 fantes abiecti ut pereant, expositi dicuntur. Terent. Heau-
 ton. 4. 1. 43.
 Quum exponendam do illi, de digito annulum
 Detraho: & eum dico ut una cum puella exponeret.
 Liu. 1. ab Vrbe, 15. In proxima alluue ubi nunc sicus Rumi-
 nalis est (Romularem uocatam ferunt) pueros exponunt.
 Exposita prouincia ad prædandum: hoc est, præda & dire-
 ptionibus obnoxia. Cic. 3. Verr. 66.
 Expositum medentis arbitrio animal. Colum. lib. 6. cap. 19. 3.
 Exposita domus cupiditati & uoluptatib. Cic. pro Quin. 63.
 Exposita mors uicti. Cic. 8. Philip. 253.
 Expositi memet populo fortuna utendum. Ouid. 3. de Pont.
 eleg. 1. 10.
 Exponere ad necem. Plaut. Cistell. 4. 18.
 Exponere (ἐξβάλλω, ἐξβάλλω) Declarare, explicare, in-
 terpre-

terpretari. Cic. 1. Acad. 47. Cuius quas acceperim disputaciones, si uultis exponam. Idem 2. Verr. 10.
 Exponam uobis breuiter quid hominis sit. Cic. 4. Verr. 92.
 Exponere omnia ordine. Liu. 10. bel. Pun. 77.
 Edere & exponere apud aliquos. Cic. 3. de Legib. 67.
 Exponere & explicare. Vide Explico.
 Referre & exponere. Cic. 3. de Legib. 67.
 Ex memoria aliquid exponere. Cic. 3. Catil. 58. Hoc est memoriter.
 Memoriter exponere. Vide Memor.
 Eufus & ornatus res possit exponi. Quintil. lib. 4. ca. 2. 90.
 Planis exponere aliquid. Cicero Lentulo. lib. 1. 9. 10.
 Plenius se loco suo exponiturum esse promittat. Quintil. lib. 4. cap. 2. 90.
 Verbofus exponere. Quintil. lib. 3. cap. 11. 19.
 Artes rhetoricas exponere. Cic. 3. de Orat. 43.
 Exponere alicuius in se beneficia. Cesar. 1. bel. Ciuil. 84.
 Veram causam uerbis exponere. Lucret. lib. 3. 94.
 Consilium perfectionis & reuersionis sue exponere. Cicero 1. Philip. 1. & 4.
 Crimina alterius exponere. Cic. pro Caelio. 6.
 Errores suos exponere alicui. Ouid. 3. Fast. 126.
 Facinus alicuius manifestò deprehensum atq; compertum exponere. Cicero pro Cluentio. 32.
 Formam optimi exponere. diffillimum est. Cic. in Orat. 19.
 Indignitate alicuius rei exponere. Cic. Antequam iret in exil. 9.
 Exponere alicuius mandata. Cic. 2. de Finib. 94.
 Merita in aliquem exponere. Quintil. lib. 4. cap. 3. 5.
 Narrationem exponere. Cic. in Orat. 121.
 Orationem suam exponere. Cic. 1. de Orat. 116.
 Precepta enodata diligenter exponere. Cic. 2. de Inuent. 125.
 Præmium sceleris exponere. Cic. pro Quintio. 49.
 Reddere & exponere ratione alicuius rei. Cic. pro Caelio. 27.
 Rem uerbis exponere. Lucret. lib. 1. 167.
 Rem gestam breuiter exponere. Cic. pro Milone. 17.
 Sententia cuiusdam disputationis suo arbitratu in aliquo libro exponere. Cicero de Amicitia. 3.
 Sermonem de aliqua re exponere. Cic. de Amicit. 3.
 Signa exponere. Cicero Attico. libro 1. 1. 13. Signa que nobis curasti, ea sunt ad Caietam exposita.
 Summam cogitationum suarum breuiter exponere. Cic. Lentulo. lib. 1. 9. 32.
 Explicare uitam alterius: atq; eam in animis iudicij, & in oculis. conspectusq; omnium exponere. Cic. 1. Verr. 15.
 Exponere, pro Numerare. Cic. Attico. lib. 5. 91. 5. De Oppio bene curasti, quod ei d c c c. exposuisti.
 ¶ Expositus. pen. corr. Participium, siue Nomen à participio (uber &) ut,
 Expositus solibus locus. Plin. lib. 15. cap. 5. 1.
 Expositus uentis. Plin. lib. 17. cap. 22. 18.
 Expositus sub diuo. Vide Dius.
 Actiones ab aliquo expositæ. Cic. 1. de Orat. 91.
 Colores pictori, ad uariandum expositi. Cic. 3. de Orat. 120.
 Dicta exposita & demonstrata omnia. Cic. pro Cluentio. 83.
 Prompta, expositaq; fides. Cic. pro Cecinna. 57.
 Mores expositi. Stat. 5. Sylu. 3. 50. Expositos mores uocat faciles, & quasi omnibus obuiam beneuolentiam, seruata tamen interim decenit grauitate.
 Cunctis expositum, nulliq; negatum. Lucanus lib. 5. 21.
 Demissa in terrâ, & exposita uasa, contraria. Plin. lib. 14. c. 2. 1. 3.
 Vita innocentium si ingenij hominum criminorum sit exposita, conquirenda est conditio communis periculi. Cicero in Partit. 25.
 ¶ Expositus, Adiectiuum (ἐκτεθειμένος) Qui est abiectus ut

percat. Plaut. Reuertar ad illam puellam expositam.
 ¶ Expositio, Verbale (ἐκθεσις, ἐκθεσις) Explicatio. Cic. 5. de Finib. iunctæ autem & duplices expositiones summi boni, tres omnino fuerunt.
 Expositio, Narratio. Plin. lib. 9. cap. 36. 4. Quod si hactenus trāscurrat expositio, fraudatam profectò se luxuria credat.
 Expositio apud oratores pro propositione, que & intentio dicitur, & est prima propositio ratiocinationis. Quintil. in Proemio lib. 8.
 Sententia sue expositio. Cic. 3. de Orat. 113.
 Rerum gestarum expositio. Quintil. lib. 4. cap. 3. 8.
 Circūcisa expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 31.
 Credibilis expositio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 35.
 Elegans & uenusta expositio. Quintil. lib. 6. cap. 3. 27.
 Perspicua, & dilucida, cū grauitate expositio. Author ad Herennium, lib. 4. 209.
 Lōgior sequetur, ac perplexa magis expositio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 54.
 Distingere breui interuisione expositiones. Quintil. libro 4. cap. 2. 37.
 Facere credibilem expositionem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 35.
 Simplicem & dilucidam expositionem debet habere narratio defensoris. Author ad Herennium, lib. 2. 33.
 Retroagere expositionem. Quintil. lib. 2. cap. 4. 11.
 Variare figuris expositionem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 16.
 Expopulor] pen. corr. expopularis (ἐξολοπιζέω) expopulari, Idem significat quod simplex Populari: nisi præpositio Ex, aliquid addat. Vnde
 Expopulatio, Verbale (ἐξολοπιζέω) Colum. lib. 3. cap. 2. 11. de Apianis uitis Pluuuis uentisq; & apib. afferunt prædam: quarum uocabulo propter hanc expopulationem cognominatur.
 Exporrigo] exporrigis. pen. corr. exporrexī, exporrectum (ἀποτινάω) exporrigere, quod & Exporgere dicitur, significat porro agere, inquit Festus. Plin. lib. 11. cap. 4. 8. 2. Soli alipedum crura statim iusta nascuntur mensura, postea exporrigentia se uerius quam crescentia. Hirtius 5. bel. Africani. 166. Postero die propius eorum aciem insituit exporrigere inuisiones. Hoc est extendere. Plaut. Pseud. 2. 24.
 Exporrigi melius est lumbos, atq; exurgier.
 Exporrigere frontem dicitur quum hilarescimus: Contrahere autem quum ringimur. Terent. Adelph. 5. 3. 53.
 — da te hodie mihi,
 Exporrige frontem. Vbi Donatus, Exporrige frontem quia contrahi in uerbo dicitur. Et uerbo isto ostenditur quanto conatus sit ad explicandam tantam contractionem se necitatis & seueritatis.
 Exporrigere, Prorogare. Seneca de Breuit. uitæ, Quid menses tibi & annos, & longam temporis seriem exporrigis?
 Exporto] exportas (ἐξαγορεύω) exportare, Extra portare, siue ex loco portare, aut auferre. Cic. 6. Verr. 20. Per istos que uolebat, in nauem clam imponenda, occulte exportanda curabat.
 Exportare ex oppido. Cic. 6. Verr. 68. Et 7. Verr. 26. Ex provincia secum exportare.
 Ex Italia Ierosolymam aurum quotannis exportari solere. Cicero pro Flacco. 52.
 Calathis exportant quod mulsere. Virg. 3. Georg. 80.
 Tum corpora luce carentum Exportant tellis. Virgil. 3. Georg. 52.
 Frumentum in fame exportare. Cic. pro Flacco. 13.
 Exportauit Syracusis magnam uim mellis. Cic. 4. Verr. 127.
 Exportandum in ultimas terras portentum. Cic. 3. Verr. 29.
 ¶ Exportatio, Verbale (ἐξαγωγή) Cic. 2. Offic. 17. Iam uero

ro & earum rerum quibus abundaremus exportatio, & earum quibus egeremus, inuenticio, certe nulla esset. Cic. 4. Verr. 133.
 Exportatio, pro exilio. Senec. de Tranquillitate uite, Que dignitas, cuius non prætextam, & argurale, & loca patritia comitentur & fordes & exportatio, &c.
 Expofco] expofcis, expofcoi (ἐξοφτώ) expofcere, Multum & cum instantia siue obnixè pofcere.
 Expofcere fidem alicuius, ne, &c. Liu. 10. bel. Pun. 54. Ita que quum modò dextram amplectens in id, ne cui Romano traderetur, fidem expofceret, propiusq; &c.
 Implorare & expofcere misericordiam. Cic. pro Milone, 70.
 Opem expofcere. Ouid. 8. Metam. 110.
 Expofcere precibus pacem, & uotis. Liu. 1. ab Vrbe, 66. Virgil. 3. Aeneid. 52.
 Supplicum expofcere factis. Catull. in Argon. 59. 41.
 Veniam irarum celestium, finemq; pesti expofcunt. Liu. 3. ab Vrbe. 31.
 Victoriã à dijs expofcere. Cesar. 2. bel. Ciuil. 17.
 Expofcere aliquid deos. Liu. 7. ab Vrbe. 196.
 Expofcere, & depofcere aliquem, Est dedendum aliquem ad pœnam petere. Liu. 8. bel. Maced. 136.
 Expofcit audire. Virg. 4. Aeneid. 16.
 Expofculo] expofcūlas, pen. corr. (ἐξοφτώ) expofcūlare, Vehementer petere. Cic. pro Roscio Comædo, 29. Vix mediū fidius tu Fanni à Baleione aut aliquo eius simili hoc expofcūlare audeas, & impetrare poffes. Plaut. Persa. 1. 5. 273. — benedictis beneficia aures meæ Auxiliū expofcūlant.
 Ex oratione unius alium expofcūlare. Cic. pro Plancio. 47.
 Expofcūlare computationem. Plin. lib. 9. cap. 35. 17.
 Expofcūlare (ἐπιμαχεύω, ἀπαιδεύω) Conqueri, seu querelam apud eum ipfum deponeere qui fecit iniuriam, inquit Donatus. Terent. Adelph. 4. 3. 4.
 Nifi si me in illo credidiffi esse hominum numero, qui ita putant Sibi fieri iniuriam, ultrò, si quam fecere, ipsi expofcūlant Et ultrò accusant.
 Expofcūlare & queri. Cic. 5. Tusc. 21.
 Expofcūlare de. Cic. 5. Ver. 178. Queruntur omnes liberi populi, regna demiq; iam omnia de nostris cupiditatib. & inuirijs expofcūlant.
 Expofcūlare cum. Plaut. Milit. 10. 102. Tum obfeitix expofcūlaui mecum parum miffum sibi.
 Expofcūlare cum altero iniuriam. Terent. And. 4. 1. 15.
 De aliqua re cum aliquo expofcūlare. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 10. 17.
 Iracundijs & uehementius expofcūlare. Cic. pro Sylla. 33.
 Minaciter expofcūlare. Vide post Minacia.
 Verecundè expofcūlare. Vlpianus in l. 1. §. quod autē. ff. de officio præfecti urbi, de feruis contra dominos loquens, Sed si uerecundè expofcūlant: si seuitiam, si duritiam, si famem, qua eos comprimant: si obscenitatem, in qua eos compulerint uel compellant: apud præfectum urbi exponant.
 Locus expofcūlandi. Cic. Salustio, lib. 2. 16. 10.
 ¶ Expofcūlatio, Verbale (ἐξοφλή) Est aduersus eum quem accusamus. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 8. 5. 2. Euerūt nonnulli aculei in C. Cæsarem, contumelia in Gellium, expofcūlationes cum absente Pompeio.
 Acquitus expofcūlationis. Cic. Pulchro, lib. 3. 7. 4.
 Bonorum expofcūlatione flagitabat, improborum conuitia sustinere non poteram. Cic. pro Domo sua, 13.
 Facere expofcūlationem. Cic. pro Cluentio, 130.
 Inferere expofcūlationes suas, Vide in Ceruo.
 Expotus] expota, expotum, pen. prod. (ἐξοφτώ) Idē quod

Epotus. Plaut. Trinium. 8. 5. — quid factum est cor? s. comieffum;
 Expotum, exutum, elotum in balneis.
 Ex præcepto, Ex præparato, Ex præscripto, Ex præterito] Vide Ex.
 Expresse, Expresfo, Expressus] Vide Exprimo.
 Exprimo] exprimis, pen. cor. exprefsi, exprefsum (ἐπιμαχέω, ἐπιμαχέω) exprimere, Premendo extrahere & elicere: ut, Exprimere liquore. Plin. lib. 12. cap. 21. 2. Sunt qui Aethiopicam glandem præferant nucleo gracili, liquore qui exprimitur odoyatori.
 Exprimere oleum. Plinius lib. 12. cap. 21. 2. Sic, Exprimere uinum palmis, apud euident libro 6. cap. 28. 19.
 Exprimere per aures sanguinem. Plin. libro 7. cap. 44. 3.
 Exprimere per limetū, pro Transcolare. Plin. li. 28. cap. 9. 21.
 Exprimere, Vi & necessitate impetrare & auferre. Vt enim extorquere, sic exprimere dicitur, quasi manibus pressis auferre & extundere. Cicero pro Quintio, 26. Extorquentium est inuito, atq; ingratis quod non debet: eripiendum atq; exprimendum est: de fortunis omnibus P. Quintius de turbandus est. Liu. 3. ab Vrbe, 127. Expressit hoc necessitate patribus.
 Exprimere & cogere. Cicero 4. Verr. 120.
 Exprimere literas, & Opprimere, contraria. Cic. 1. Offic. 186.
 Exprimere confessionem culpæ. Liu. 1. bel. Pun. 64.
 Expressa deditio necessitate. Liu. 8. ab Vrbe, 6.
 Arripere, haurire, exprimere ex natura ipsa legem aliquam. Cicero pro Milone, 7.
 Expressi ut conficere tabulas se negaret. Cic. 5. Verr. 92.
 Exprimere pecuniam ab aliquo. Cic. 4. 5. Verr. 72.
 Exprimere, ad alia transfertur: ut, Exprimi dicitur fons, quum permultis ueluti ramis aut riuis diffunditur & transcolatur in diuersa loca. Plinius epist. 161. a. Hunc subter fons exiit, & exprimitur pluribus uenis, sed imparibus.
 Animam exprimere. Seneca Oedipo. 4. 11.
 Gemitus exprimere. Lucret. lib. 3. 100.
 Exprimere uel lachrymam. Terent. Eunuch. 1. 1. 23.
 Exprimere risum alicui. Plin. epist. 7. lib. 4.
 Metus dicitur uoces exprimere. Plinius inuitor in Paneg. 1.
 Vocem alicuius exprimere. Cesar. 1. bel. Gal. 131.
 Exprimere (ἐπιμαχέω, ἐπιμαχέω) tabella alicuius effigiem dicitur pictor, quum eius similitudinem in ea reddat. Mart. lib. 1. 180. Hanc ne lux rapiat suprema totam, Pictam Publius exprimit tabella.
 Assimilare & exprimere. Cic. 4. Verr. 137.
 Exprimere & reddere aliquem. Plin. epist. 199.
 Eloquendi & exprimendi genere alios superare. Cic. Qu. frat. lib. 3. 21. 5.
 Aliquem satis diligenter libris suis exprimere. Cicero Attic. libro. 8. 155. 2.
 Bellum aliquod exprimere. Cic. pro Archia, 15.
 Exprimere effigiem. Cic. 3. Offic. 91. Sed nos ueri uirtus germaneq; iustitie solidam & expressam effigiem nullā tenemus.
 Exprimere exemplar. Plin. lib. 33. cap. 12. 6.
 Exercitatione aliquem imitando effingere & exprimere. Cic. 2. de Orat. 51.
 Exprimere faciem alicuius. Plin. epist. 153. a.
 Exprimere & effingere formam alicuius. Author ad Herenn. lib. 4. 230.
 Exprimere formulas. Cic. pro Roscio Comædo, 14.
 Expressa imago uitæ quotidiana. Cic. pro Roscio Amer. 27.
 Expressa in cera ex annulo imago alicuius. Plaut. Pseud. 3. 5. 4.
 Incessum alicuius exprimere. Id est, imitari. Ouid. 11. Metamorph. 128.
 Exprimere

Expromere ius literis. Cic. pro Cecin.
 Literas puidius exprimere, & obscurari negligētis nō uult.
 Cic. 3. de Orat. 23.
 Mores alicuius oratione exprimere. Cic. 2. de Orat. 98.
 Expressa in huius moribus natura, uitāq; persona illa lutilen-
 ta, inuisa, &c. Cic. pro Roscio Comocdo. 12.
 De aliquo oratione exprimere. Cic. pro Rab. Perduel. reo. 4.
 Expressa senatus consulta, apud Tranquillum, teste Budæo, id
 est extrusa & extorta, in Augusto.
 Sermones alicuius exprimere. Cælius Ciceroni, lib. 8. 1. 7.
 Expressus omnibus uerbis sermo. Cic. ad Attic. lib. 9. 188. 4.
 Id est, exacte ad uerum relatus, ut ait Budæus.
 Expromere sermonem dicitur lingua. Plin. lib. 11. cap. 37. 46.
 Expromere similitudinem. Plin. lib. 13. cap. 24. 4.
 Expromere similitudinem ex membris alicuius dicitur pictor.
 Plin. lib. 34. cap. 42.
 Expromere similitudinem orationis. Plin. epist. 20. d.
 Similitudine pallatij hæc domus exprimit. Plin. epist. 16. lib. 6.
 Speciem aliquam uerbis exprimere. Cic. 1. de Diuin. 134.
 Verbum uerbo exprimere. Cic. 3. de Finib. 23.
 Expromere ad uerbum de Græcis literis. Cic. 1. de Finib. 7.
 Expromere uerbum Latinum de, uel è uerbo. Cic. 4. Acad. 61.
 Amplectitur maxime cognitionem & istam *κατάληψιν*,
 quam, ut dicit, uerbum è uerbo exprimentes, comprehensio-
 nem dicemus. Terent. in Prologo Adelp. 11.
 Verbum de uerbo expromere extulit.
 Expromere uerbis: hoc est, explicare & describere: aut uer-
 bis similitudinem rei alicuius representare. Cicero 1. de
 Diuinat. 134.
 Expressa sceleris uestigia. Cic. pro Rosc. Amer. 38.
 Expromere uim Græcorum poetarum. Cic. 1. Acad. 16.
 Expromere uitam patris. Cic. pro Rab. Posth. 3.
 Vocem aliquam exprimere. Lucret. lib. 4. 112.
 Dignè alicuius uultum exprimere. Quintil. lib. 2. cap. 13. 9.
 Expromere, significantius eloqui. Plin. epist. 20. 3. b. Sunt enim
 maxime mirabilia que maxime inspectata, maxime pericu-
 losa, que ut Græci magis expriment *καταλέγουσιν*.
 Expromere aliquid, Expressè dicere. Plin. epist. 292. Omnis
 uis & ratio dicendi in eorum, qui audiunt mentibus aut se-
 dandis aut excitandis exprimenda est. Cic. 1. de Orat. 10.
 Ad sensus animi exprimentos oratio reperta. Cic. 4. Acad. 136.
 Expromens, pen. corr. Participium (*ἀπαρτίζω*) Cic. 3. de
 Orat. 122. Manus autem minus arguta, digitis subsequens
 uerba, non exprimens.
 Expromissus, Adiectiuum (*ἀπαρτίζω*) Nomen ex partici-
 pio: ut, Expressum signum Corinthium effingens senem.
 Plin. epist. 50. Catul. ad Ortalum, epigr. 60. 4.
 Sed tamen in tantis mæroribus Ortale mitto.
 Hæc expressè tibi carmina Battiadæ. Id est, Latinâ
 linguam translato Callimachi Græcos uersus.
 Expromissus, & adumbratum, contraria. Cic. pro Cæl. 8.
 Expromissum atq; effectum. Cic. 1. Acad. 41.
 Expromissum & illustre. Cic. Lentulo, li. 1. 7. 28. Vide Illustres.
 Solum, expromissum, eminens. Cic. 1. de Natur. deo. 100. Vide
 Eminens.
 Nubium conflictu ardor expromissus. Cic. 3. de Diuin. 64.
 Caput ruptum expromisso cerebello. Senec. Troad. 12. 13.
 Coniugia expressa arbutio. Hor. 1. Ser. Sat. 7. 6.
 Effugiem uirtutum nostrarum summis ingenijs expressam &
 politam relinquere. Cic. pro Archia. 22.
 Fulmen expromissum uentis per nubila. Lucanus lib. 1. 31.
 Expromissor loquacitas. Plin. lib. 10. cap. 4. 2. 2.
 Virtutum imitatione ex aliquo expromissum. Cic. 3. de Orat. 27.
 Vultus expromissi per athenæa signa. Horat. 2. epist. 1. 50.

Expromissus. Comparatiuū (*ἀπαρτίζω*) Plin. epist.
 110. Quia omni genere laudis ad exemplar antiquitatis
 Expromissio, Verbale (*ἀπαρτίζω*) (expromissus,
 Expromissionem Plin. lib. 9. & Celsus Latinè uocant, quam barba-
 ri medici colaturam appellant, Gallicè, *Espreinte*.
 Expromisse, Aduerbium (*ἀπαρτίζω*) ut, Expromisse dicere, Ma-
 nifestè & aperte. Plin. epist. 38. a. lib. 2. ad Max. imū, Ut mi-
 hi Attilius noster expromisse dixisse uideatur, sic in foro pue-
 ros à Cæliuualib. caulis auspicari, ut ab Homero in scholis,
 Conscripta expromisse oportet ponere exempla. Author ad He-
 rennium, libro 4. 149.
 Expromissim, aliud Aduerbium, Idem. Vlpian. in l. uenditor
 ff. de hered. uel action. nendit. Si uerò nihil expromissim inter
 eos conuenit, sed tantummodo peculij mentio facta est: cessare
 exuendito actionem constat.
 Expromissus, Festus, Expromissa antiqui dicebant, quasi ex periti-
 a habita. Hinc illud Bacchidum Plauti explicandum est,
 It magister quasi lucerna, expromissus unctio limtheo.
 Id est, expromissus. Expromissus enim lucernas unctio limtheo,
 quam bene luceant accenso elychnio. Non tamen me lateat
 quosdam in Festo emendare expromissa.
 Expromissor] expromissor, pen. corr. (*ἀπαρτίζω*, *προσέρω*) ex-
 promissor, Probro obijcere, & qualemcumq; culpam impro-
 perare. Plau. Mostel. 4. 143. cur expromissor *πάλιο*.
 Egone id expromissor, qui mihi meti cupio id opprobriare?
 Cic. de Amicitia, 62. Odiosum sanè genus hominum officia
 expromissorum, quæ meminisse debes is in quæ collata sunt,
 non commemorare qui contulit.
 Querere & expromissor aliquid. Cic. de Amicit. 62.
 Vehementius expromissor. Quintil. lib. 4. cap. 2. 88.
 Expromissor & obijcere casus bellicos. Cic. 3. Verr. 103.
 Fugam expromissor illi. Ouid. 3. Metam. 14.
 Languorem & soporem alicui expromissor. Cic. in Salust. 9.
 Meritum expromissor alicui. Ouid. epist. 12. 5.
 Vitia in aduersarios expromissor. Cic. 2. de Orat. 168.
 Expromissorandi causa dicere aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. 26.
 Expromissor, Reijcere. Plin. lib. 8. cap. 51. 6. Catonis Censoris
 orationes expromissorant callum aprugnum.
 Expromissor, Indicare & prodere. Suet. in Tiber. Nihil hono-
 ris adijcet mihi patris appellatio: nobis autem expromissor-
 bit aut temeritatem delati mihi eius cognominis, aut incon-
 stantia contrarij de me iudicij. Idem, Coraudo cū suis copijs
 ad ripam Euphratis obtutus Peto, nō eam speciem insigniū
 & armorum prætulit, ut diuersitatem expromissoraret. id est,
 ut pudore afficeret Petum ob dissimulationem apparatus.
 Plinius in epistolis, Etiam mala emptio semper ingrata, eo
 quod expromissor domino stultitiam uideatur. Budæus.
 Expromissoratio, Verbale (*ἀπαρτίζω*) Plin. libro 19. 4. 16. &
 Terent. And. 1. 1. 17. — nam istæ commemorationis
 Quasi expromissoratio est immemoris beneficij.
 Tanta impotentie expromissoratio. Quintil. lib. 6. cap. 2. 14.
 Esse in expromissoratione: id est, uitio uerti. Plinius, Nam gari de-
 syderia etiam erant in expromissoratione. Budæus.
 Expromissor] expromissor, expromissor, pen. prod. expromissor
 sum (*ἐπιπροσέχω*) expromissor, Fidei uerba, & pro alio pro-
 mittere. Vlpianus de iure dotium, Debitor mulieris iussu
 eius pecuniam utro suo expromissor. Idem de Donationibus,
 l. hoc iure, Si quis seruo suo pecuniam crediderit, deinde li-
 ber factus eam expromissor.
 Expromissor, Verbale (*ἐπιπροσέχω*) Fidei iussor, Qui pro alio
 promittit. Pompon. de Verb. obligationibus, Satis accepto
 est stipulatio, que ita obligat, ut expromissores quoq; ab eo
 accipiantur. Id est, qui idem promittunt. Budæus.
 Expromissor] expromissor, pen. prod. expromissor, expromissor,
 expromissor

Expromere, Extra promere, &
 efferre atq; educere. Plaut. Milit. 11. 18. Neq; equidem hemi-
 nas octo expromissor in urcum.
 Expromere nummos. Varro 2. de re Rust. cap. 2. 4. Quum eni-
 ptor dicit, tanti mihi empti: & ille respondet, sunt: &
 expromissor nummos.
 Expromere supplicia in ciues, quæ constituta erāt in conuictos
 maleficij seruos. Cic. 7. Verr. 109.
 Expromere (*ἐπιπροσέχω*) pro Loqui & dicere ponitur, & mania
 festum facere atq; enuntiare. Cic. 4. Acad. 259. Expromam
 primum illa inuidiosa, quod eos omnes qui, &c. Liuius 9.
 bell. Pun. 3. Expromerent quid sentirent, cum bona uenia se
 audirunt.
 Conferre causas, & quid in quanc; sententiam dici possit ex-
 promere. Cic. 2. de Diuinat. 223.
 Audacius absens aliqua expromissor. Cic. Lucceio, lib. 5. 12. 1.
 Apud eos quod ab ijs didiceremus expromere. Cicero Quinti,
 fratri, libro, 1. 1. 43.
 Causas expromere tantarum rerum. Lucan. lib. 1. 14.
 Expromere peccare consilia. Plaut. Bacch. 15. 11.
 Crudelitatem alicuius expromere. Cic. pro Milone, 25.
 Finem rerum expromere. Lucan. 5. 14.
 Mens expromissor factus Musarum. Catul. ad Ortal. epigr. 60. 1.
 Odium alicuius expromere. Cic. Att. lib. 2. 27. 2.
 Expromere perfidiam alicuius. Plautus Merc. 3. 47. Et Mil.
 10. 168.
 Querelas mente expromere. Catull. in Argon. 59. 45.
 Vini eloquentie expromere. Cic. in Orat. 68.
 Voces mactas expromere. Virg. 2. Aeneid. 2. 56.
 Vocem anbelam expromissor. Claud. 2. in Eutrop. 78.
 Expromissor, pen. corr. Passiuum (*προσέχω*) Cicero. 2. in
 Catil. 42. Quorum omnis industria uite, & uigilanti labor
 in antelucanis cœnis expromissor.
 Expromissor, Particip. (*προσέχω*) In mediū prolatus,
 inquit Donat. Terent. And. 4. 4. 1.
 — Mysis nunc opus est tua
 Mihi ad hanc rem expromissor memoria.
 Expromissor] Vide Ex.
 Expromissor] Qui proximi dignitate functus est. l. unie. C.
 de magist. sac. scriu. lib. 12.
 Expromissor] expromissor, pen. prod. (*καταπολεμώ*, *ἀπομάχομαι*,
ἀντιμαχομαι) expromissor, Pugnando capere, & euin-
 cere: ut, Expromissor urbem, ades, castellum. Terent. Eunuch.
 4. 7. 3. Primum adeis expromissor. Plaut. Amphit. 4. 37. Ex-
 promissoratum oppidum est. Cesar 4. bell. Gall. 403. Complu-
 ribus expromissoratis oppidis.
 Expromissorare alicui, metaphoricè, pro Extorquere num-
 mos ab aliquo. Plaut. Bacchid. 20. 8.
 Expromissorare carcerem, pro Effringere. Plaut. Pseud. 20. 67.
 Castella expromissorare. Cic. de clar. Orat. 138.
 Cœpta expromissorare, id est, expromissorando & instando assidue, ina-
 cepta perficere. Ouid. 9. Metam. 12. 4.
 Domos expromissorare. Horat. 3. Carm. Ode 15. 2.
 Expromissorare fortunas patrias alicuius. Cic. pro Cluen. 27.
 Cupiditate & allegationibus legationem aliquam expromissorare.
 Cic. 3. Verr. 30.
 Violare & expromissorare pecunia. Cic. 2. Verr. 3.
 Expromissorare pertinaciam legatorum. Liu. 7. bel. Maced. 242.
 Expromissorare propositum alicuius postulatione frequentii. Colu-
 mel. lib. 10. in Pref. 3.
 Expromissorare pudicitiam puellæ. Cic. pro Cælio, 38. Plinius de
 Viris illust. 9.
 Ratione expromissorare aliquid. Cic. 4. Verr. 91.
 Reges expromissorare. Lucret. lib. 4. 204.
 Theauri pars 2.

Vinci & expromissorari. Cic. in Parad. 33.
 Expromissorans (*καταπολεμῶν*) Particip. siue Nomen ex Partici-
 pio, ut, Herba expromissorantior. Ouid. 14. Metam. 5.
 — siue expromissorantior herba est,
 Vtere tentatis operose uiribus herbae.
 Expromissoratus, penult. product. (*καταπολεμῶν*) Aliud
 participium: ut, Mens expromissorata falsificat. Stat. 4. The-
 baid. 38.
 Mœnia expromissorata. Lucret. lib. 2. 230.
 Expromissoratio, Verbale (*καταπολεμῶν*) Cic. pro lege Manil.
 8. Non multum ab hostili expromissoratione differant. Idem de
 Senect. Ut urbium expromissorationes recordentur.
 Nocturnæ expromissorationes. Cic. Attico, lib. 11. 229. 3.
 Expromissorator, pen. prod. Verbale (*καταπολεμῶν*) Liu. 6. ab
 Vrbe, 84. Ibi cum expromissoratores colonie haudquaquam
 percussis fidentes militum numero, &c.
 Expromissorator pudicitie. Cic. 3. Verr. 5.
 Expromissorabilis, pen. corr. Adiect. (*καταπολεμῶν*) Stat. 4.
 Thebaid. 167. — & nullo ruis expromissorabilis astro,
 Robur expromissorabile. Stat. 6. Thebaid. 21.
 Expromissoratio, Expromissor, Expromissor, Expromissor] Vide Expello.
 Expromissor] expromissor, pen. prod. (*ἐξαρπίζω*) expromissorare. Celsus
 lib. 6. cap. 7. de cura sonitus aurium intra seipsum, Si ex gra-
 uedine est, purgare aurem oportet, & spiritum continere,
 donec inde humor aliquis expromissor. Hoc est, spuma similis
 exeat. Expromissor scribunt alij.
 Expromissor] expromissor, expromissor, expromissor (*ἀναρπίζω*, *καταρπίζω*)
 expromissorare, Idem quod Foras dissipare significat.
 Expromissorare, Expromissorare. Persius Satyr. 2. 2.
 — expromissorare nam est scabiosus, & acri Bile tumet.
 Expromissorare nomen debito. Plaut. Cist. 4. 40.
 Expromissorare rationes, Est ultimam manum calculo & dispendia
 oni imponere. Modestinus de administr. rerum, Calcularij er-
 roris retractio etiam post decennij aut uicennij tempora ad-
 mittitur, sed si gratis expromissor dicitur, non retracta-
 buntur. Hermogenianus de diuers. & temp. prescr. Reipub.
 rationes subscriptæ & expromissor aduersus eum quidem qui
 administrauerit ultra uiginti aduersus uerò heredem, ultra
 decem annos retractari non possunt. Expromissorare enim, est
 punctis circumducere & tollere, & quasi iam rem confictâ
 eximere è codice. Budæus.
 Expromissorare gloriam partam. Plaut. Amphit. 15. 27. Id est,
 priuare.
 Expromissorare stipendijs militum: id est, priuare. Paulus in l. ex cau-
 sa. ff. de re militari.
 Expromissorare, significat etiam punire. Martial. lib. 8. 46.
 Expromissorareq; cutem, facitq; longam.
 Expromissoratus miles dicitur, qui è numeris exemptus est, & are
 dirutus. Budæus.
 Expromissor] expromissor, expromissor, penult. prod. (*ἀναρπίζω*) ex-
 promissorare, Extra pus mittere, inquit Donatus. Plin. lib. 7. cap.
 23. Expromissor in os tyranni. Varro 3. de re Rust. cap. 3. 7.
 Expromissor ignis celestis in sydera. Plin. lib. 2. cap. 20. 2.
 Mare expromissor illum. Catull. in Argoni. 59. 31.
 Expromissor lachrymam oculi. Plaut. Pseud. 3. 74.
 Expromissor miseriam ex animo. Terent. Eunuch. 3. 1. 16. Vbi Do-
 nat. Expromissorare, cum fastidio aliquid reijcere & expromissorare.
 Rationem expromissorare ex animo. Lucret. lib. 2. 209.
 Expromissor] expromissor, f. g. Verbale. Plin. lib. 23. cap. 1. 9. Et ad
 expromissorationem sanguinis quoq; adhibent.
 Expromissor] expromissor (*ἀνοικισμός*, *ἐναρπίζω*) expromissorare,
 Idem quod Purgare significat, aut omnino purgare. Col. lib.
 2. Quis rursus amplior messis prouenerit, quicquid exteru-
 tur, ca-

tur, capisterio expurgandum erit. Idem lib. 5. Dolabella conuenit expurgari quicquid mortuum est.
 Sermonem expurgare. Cic. de clar. Orat. 140.
 Expurgare & dimouere suspitionem. Cicer. Antequam iret in exilium, 13.
 Expurgare se, idem quod se uitio aliquo purgare. Plaut. Mil. 9. 17.
 Expurgatio, expurgationis, Verbale (ἐπιπύριον)
 Expurgationem habere. Id est, se purgare. Plaut. Amphit. 11. 10.
 Expurgo] expurgatus, pen. corr. (ἐπιπύριον) expurgatus, ab Ex & Puto compositum, Verbum rusticum, quo significatur putatio & incisio superfluum ramorum aut sarmentorum, quae aut ex arboribus aut uitibus runca excimuntur. Colum. lib. 11. Palos una opera cadere, & expurgatos acere centum numero potest. Idem lib. 3. cap. 15. 3. Deinde eam uelut ueteranam uitam totam expurgare.
 Expurgare, per translationem, pro Putare & mente uoluere. Plaut. Trinum. 5. 8.
 Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 2. 4. 15. Quae mens eum, aut quorum consilia à tanta gloria, sibi uero etiam necessaria ac familiaria uocant, & c. expurgare non possum.
 Expurgatresco] expurgatrescis, expurgatresci (ἐπιπύριον) expurgatrescere, Putridum fieri. Plaut. Curcul. 5. 2. 6. Quin tu aliquot dies perdura, dum intestina expurgatrescunt tibi.
 Exquaxiore] indeclimabile, Qui quae stura functus est. Vide in Exconful.
 Exquilias] Exquiliarum, Mons est & uicus Romae dictus quod ibi erat arx & excubie regis Tulli, qui illum montem urbi addidit. Ouid. lib. 1. Fastorum,
 Adde quod excubias ubi rex Romanus agebat,
 Qui nunc Exquillas nomine collis habet. Propert. lib. 4. eleg. 8. 1.
 Dices quid Exquillas hac nocte fugarit aquosus. Hinc.
 Exquilius, Adiectiuum: ut, Exquilius mons. Ouid. 2. Fast. 8. 7.
 Exquilius, pen. prod. Aliud adiectiuum: ut, Pontifex Exquilius uenefici, pro Veneficij. Horat. Epod. 17. 13. Porro extra portam Exquiliam erant sepulchra: inter quae malefica mulieres noctibus sua ueneficia conficiebant. Porphyr.
 Exquiline alites. Horat. Epod. 5. 21.
 Exquilinea tribus. Plin. lib. 18. cap. 3. 5. Et Exquilinea porta: id est, quae in Exquillas ducit. Cic. in Pisonem, 43.
 Exquiro] exquiris, pen. prod. exquirisui, exquisitum, penult. prod. (ἐξέρχομαι, ἐξέρχου) exquirere, Diligenter inquirere & inuestigare. Terent. And. 1. 2. 15,
 — nunc ea me exquirere,
 Iniqui patris est. Cic. 4. Acad. 15. Neque nos studium exquirendi defatigati relinqueamus.
 Iniro exquirere sine ita ut ego praedico. Plaut. Aulul. 26. 70.
 Quid omni in munere uitae optimum & uerissimum sit, exquirere. Cic. 1. de Finib. 19.
 Quid in aliquo peccatum sit, exquirere. Cic. 1. Offic. 20. 6.
 Nihil certi exquirere. Cic. Attic. lib. 7. 131. 5.
 Exquirere à. Plaut. Casina, 15. 50. — est quod uolo Exquirere à te.
 Exquirere ab stirpe id est, à principio. Plaut. Trinum. 4. 133.
 De aliquo exquirere. Cicer. pro Deiotaro, 29.
 Exquirere ex. Plautus Capt. 6. 43. Cic. 5. de Fin. 14. Et complures iam menses Athenis haec ipsa te ex Antiocho uideamus exquirere.
 Exquirere constantissimè. Vide Confito.
 Diligenter quid alicui de alio placeat, exquirere. Cic. Attic. lib. 13. 280. 1.
 Nō nimis ab aliquib. quicquā exquirere. Cic. Att. lib. 7. 136. 4.

Exquirere argumentis ex aliquo. Plautus Rud. 2. 4. 136.
 Causas alicuius rei exquirere. Cicero 2. de Diuin. 68.
 Consilium exquirere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 2. 3.
 Exquirere cursum sibi. Plaut. Merc. 4. 10.
 Exquirere facta alicuius ad antiquae religionis rationem. Cicero 6. Verr. 9.
 Frigus sceleratum exquirere. Virg. 2. Georg. 52.
 Honores singulares exquirere. Cic. 4. Philipp. 155.
 Exquirere iudicium alicuius. Cic. ad Attic. lib. 8. 1. 47. 14.
 Ius aliquorum exquirere. Cic. pro Domo sua, 31.
 Exquirere mores alicuius. Cic. pro Flacco, 9.
 Mores testium exquirere. Cic. pro Flacco, 9.
 Officium ex tempore exquirere. Cic. 3. Offic. 40.
 Exquirere oratione. Cic. 1. de Orat. 119.
 Pacem exquirere. Virg. 4. Aeneid. 12.
 Exquirere pretium alicuius rei. Cic. 5. Verr. 59.
 Palam pretium exquirere. Cic. 4. Verr. 92.
 Agitare & exquirere rationes. Cic. 5. Tusc. 94.
 Religionis rationem exquirere. Cic. 6. Verr. 9.
 Exquirere sententiam alterius. Caesar 3. bell. Gall. 363.
 Vallē umbrōsam exquirere medijs aëstibus. Virg. 3. Georg. 66.
 Omnia uerba alicuius sententiae exquirere. Cic. pro Cecin. 41.
 Exquirere ueritatem. Cic. pro lege Manil. 36.
 In uero exquirendo cogitatio maxime uersatur. Cic. 1. Off. 183.
 Exquisitum, penult. product. Supin. (ἐξέρχου) Plaut. Stich. 3. 50. Quid istuc, quod exquisitum mulierum mores uenis? Hoc est, Quid mores mulieris tam diligenter indagatus?
 Sedes exquirenda alijs oris. Claud. de raptu Proserp. 3. 25.
 Exquirens, pen. prod. Partic. (ἐξέρχου) Cic. de Fato, 3. Multum una eramus, maxime nos quidem exquirentes ea consilia, quae ad pacem & ad concordiam ciuium pertinerent.
 Exquisitus, pen. prod. (ἐξέρχου) Nomen ex Participio, Electus, quasi diligenter quaesitus.
 Consulta & exquisita. Cicero 1. de Orat. 130.
 Lautum, elegans, exquisitum, sumptuosum nihil apud aliquem praeter libidines esse. Cicero in Pisonem, 52.
 Exquisita adhortatio. Plin. epist. 8. e.
 Adulatio exquisitior. Tacit. lib. 12.
 Argumenta Philosophorum exquisita. Cic. 1. de Diuinat. 9.
 Ars exquisita. Cic. de Orat. 93.
 Exquisita difficultas lapidis. Plin. lib. 27. cap. 11. 6.
 Exquisita doctrina philosophus. Cic. 1. de Finib. 1.
 Exquisita ratio & doctrina. Cic. ad Nigidium, lib. 3. 13. 11.
 Exquisita doctrina & singularis alicuius industria. Cicero de clar. Orat. 11.
 Exquisita epule: id est, lautae. Plin. lib. 9. cap. 35. 15.
 Exquisitus fulgor. Plin. lib. 33. cap. 1. 16.
 Accuratus & exquisitus dicendi genus. Cicero de claris Oratoribus, 156.
 Exquisita ingenia. Plin. in Paneg. 80.
 Iudicio exquisito uir. Cic. 1. Offic. 186.
 Multae, & haec quidem reconditae & exquisitae literae alicuius. Cic. de claris Oratoribus, 136.
 Magistri exquisiti. Cic. de claris Orat. 53.
 Munditia non odiosa, neque exquisita nimis, adhibenda est. Cic. 1. Offic. 182.
 Rationes exquisitae. Cic. 1. de Finib. 46.
 Sententia exquisita. Tacit. lib. 12.
 Reconditae & exquisitae sententiae. Cicero de claris Oratoribus, 149.
 Exquisitissima subtilitas. Plin. lib. 6. cap. 33. 5.
 Supplicia exquisita. Cic. 3. Offic. 136.
 Verbis exquisitissimis aliquos laudare. Cic. 4. Philipp. 156.
 Exquisitè,

Exquisitè, pen. prod. Aduerbium (ἐξέρχου) Hoc est, diligenter. Quint. lib. 8. cap. 2. Eleganter atque exquisitè dictum. Cic. de claris Orat. 1. 51. Deque eo crimine accuratè atque exquisitè disputauisset.
 Colligere exquisitius aliquas rationes. Cic. 1. Tusc. 188.
 Exquisitum, Aduerbium. Varro: Stramentitio acre aeger medicos exquisitum conuocabas, ut conualesceret.
 Exquiror, passiuum. Vlpianus in l. in concedendo. ff. de aqua plu. arcend.
 Extra dico] extradicus, pen. prod. (ἐξέρχου) extradicare, Verbum rusticum, pro Vsq; ad radices auellere & extirpare. Varro 1. de re Rust. cap. 27. 1. Terram rudem profcindere oportet: quae sunt ex ea enata prius, quam ex ijs quid seminis cadat, ut sint extradicata. Frequentius tamen in usu est eradicare.
 Exrogo] exrogas, pen. cor. exrogare (ἀφαιρέω) Ex lege uete re aliqud eximere per legem nouam. Festus.
 Exsacrifico] exsacrificas, pen. cor. (ἐπιθύω) exsacrificare, apud Cic. 1. de Diuin. 76. Ex Ennio, Exsacrificat hostijs balantibus. Antiquum tamen est, pro Sacrificio immolare.
 Exsancio] exsancias. Vide Exanio.
 Exsatturo] Vide Exatturo.
 Exscendo] exscendis, exscendere, E' nauis in terram descendere. Vnde.
 Exscensus, huius exscensus. Liu. 2. bel. Pun. 87. Itaque ad Honoisiam classe prouecti, exscensu è nauibus in terram facto, quum ui urbem cepissent, captamque diripissent, Carthagini inde petunt.
 Exscendens. Liuius Decad. 5. lib. 5.
 Exscensio, onis, Verbale foem. gen. Liuius Decad. 3. lib. 8. In de quinque remibus septem, & lembis uiginti amplius, profectus ad Erythras Aetolorum, exscensionem fecit.
 Exscindo] Vide Exscindo.
 Exscribo] exscribis, pen. prod. exscripsi, exscriptum (ἀπογράφω) exscribere, Est exemplum sumere. Varro 2. de re Rust. cap. 5. 16. De sanitate sunt complura quae exscripta è Magonis libris armentarium meum crebro ut legat curo. Cic. 3. Verr. 69. Perinde quasi exscribendi potestatem non haberet. Sic, exscribere tabulas. Cic. 4. Verr. 137.
 Exscribere alter positum. Plautus Rud. 2. 15,
 Eorum referimus nomina exscripta ad iouem. Et paulo post, 21,
 Bonos in alijs tabulis exscriptos habet.
 Exscribere alicui. Colum. lib. 12. cap. 3.
 Exscribere patrem similitudine. Plin. epist. 111. c. lib. 5. Id est, effingere & uiuam patris effigiem reddere.
 Exsequor] Vide Exequor.
 Exsibilo] Vide Exsibilo.
 Exsiccō] Vide Exsiccō.
 Exsignare] exsigno, idem quod Signare. Liu. 1. ab Vrbe, 83. Eiq; sacra omnia exscripta exsignataque attribuit.
 Exsinuo] exsinuas, exsinuare, Velut exsinu emittere. Virgil. in Rosis (si modo Virgilius earum est auctor, nam Ausonio quidam ascribunt)
 Veritae collectos illa exsinuabat amictus,
 Iam meditans solijs se numerare suis. Exsinuabat amictus, id est, explicabat folia.
 Exsoluo] Vide Exsoluo.
 Exsomnia] Vide Exsomnia.
 Exsordescō] exsordescis, exsordui (ἀποδύω) exsordescere. Gell. lib. 9. cap. 2. Cur ergo nos patimur nomen Philosophi illustrius in hominibus deterrimus exsordescere?
 Exspecto] Vide Exspecto.
 Exspiro] Vide Exspiro.
 Thelastri pars 2.

Exspumo] Vide Expumo.
 Exsuccus] Vide Exsuccus.
 Exsuo] Vide Exsuo.
 Exsurgere] Vide Exsurgere.
 Exsulto] Vide Exsulto.
 Exsupero] Vide Exsupero.
 Exsurdo] Vide Exsurdo.
 Exsurgo] Vide Exsurgo.
 Exsuscito] Vide Exsuscito.
 Exsycerasti] apud Plautum dicit uidentur, quasi emedullatos dixeris, & citra ullam pinguedinem, Varronis enim Terentij astipulatu, Sycerastum antiquo Graecorum uerbo medullam dicebant. Ex Cal. Rhodig. lib. 2. 5. cap. 24.
 Extā] extorum, n. g. pluraliter tantum (ἐξά) proprie cor & pulmo dicitur, quia in parte superiore locantur, ab extādo: & lien, item secur & uentriculus hoc nomine appellatur, quoniam supra inferiora intestina locantur. Festus, Extā dicitur quod ea dijs profecentur, quae maxime extant, eminetque. Plin. lib. 30. scribit praecordia uocari uno nomine extā in homine. Plaut. Aulul. 16. 29,
 Quin extā inspicere in sole etiam uiuo licet,
 Ita is pellucet quasi laterna Punicā.
 Ab extis animalium multa diuinabant ueteres, ut testis est Cic. lib. 2. de Nat. deor. 2. 47. Vnde tales diuinationes Exsuspiciā appellarunt, ab extis inspicendis. Vide suo loco.
 Arguta exta. Vide Argutus.
 Argutissima exta gallinaei. Cic. 2. de Diuin. 44.
 Lubrica exta. Valer. 1. Argon. 47.
 Pingua exta terrere. Virg. 2. Georg. 80.
 Puerilia exta. Ouid. 6. Fast. 32.
 Cum puerorum extis deos manes mactare. Cic. in Vatiniū, 16.
 Per exta inuenta praesensio. Cicero in Topic. 41.
 Pecudum extis moueri. Cicero 1. de Diuin. 18.
 Extabesco] extabescis (ἐκταπέω) extabescere, Tabe & maracore confici.
 Extabuit macie corpus. Cicero 3. Tusc. 45. & lib. 2. 32. ex anti quis poeitis.
 Extabuit opinio, per translationem. Cic. 2. de Nat. deor. 7. Etenim uidemus ceteras opiniones fictas atque uanas diuinitate extabuisse. Hoc est, mortuas & uanas omnino fuisse.
 Extar] Olla ubi exta coquebantur. Hinc & olla extaris apud Plaut. in Rudente. Turneb.
 Extar. Charisius lib. 1. Omnia quae at syllaba terminantur neutralia sunt: Ut, Exemplar, iubar, instar, extar, &c. & γυρίον, lacunar & similia.
 Extemplo] Vide Ex.
 Extemporalis] & hoc extemporale, pen. prod. (ἀπρόβουλον) Subitaneus: ut, Extemporalis oratio, Impraemeditata. Quins til. lib. 4. cap. 1. 38.
 Extemporalis actio. Quint. lib. 10. cap. 7.
 Dictiones extemporales. Quint. lib. 2. cap. 4. 21.
 Extemporalis rhetor, Qui ex tempore dicit. Mart. lib. 5. 55.
 Garrulitas extemporalis. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
 Extemporalis temeritas. Quint. lib. 10. cap. 8.
 Extemporalitas, pen. corr. extemporalitatis (ἀπρόβουλον) Promptitudo. Suet. in Tito, cap. 3. Latina Graecaque linguae uel in orando uel in fingendis poematibus promptus facilisque uel ad extemporalitatem usque.
 Extendo] extendis, extendi, extentum & extensum (ἐκτείνω, ἀποτείνω, ἀνατείνω, σπένδω) extendere, & explicare. Colum. lib. 5. Quare quum ad summum palum recta uitis extenta est, capistro constringitur.
 Extendere in proceritatem. Colum. de Arboribus, cap. 17. 2.
 Extenditur in maiorem partem noctis Subfolanus. Plin. lib. 18. cap. 34. 8.

cap. 34. 8.
 Ultra extendere. Quint. lib. 4. cap. 5. 3.
 Acies extenditur. Vide Acies.
 Extendere etatem suam. Plaut. Bacchid. 8. 26.
 Aevum extendere. Silius lib. 3. 20.
 Agros extendere. Horat. in Arte poet. 43.
 Extendere amplitudinem dicitur lacus. Plinius libro 36. ca-
 pite 56. 10.
 Extendere aures dicitur oratio, quae nimis lenta est: obruere,
 quae nimis rapide uoluitur. Seneca epist. 40.
 Bellum extendere. Silius lib. 17. 73.
 Colos extendere. Stat. 3. Sylu. 1. 35. Vide Colus.
 Extendere Consulatum, Prorogare. Plin. in Paneg. 103.
 Curas extendere in annum uenientem. Virg. 2. Georg. 81.
 Curfus extendere. Virg. 12. Aeneid. 180.
 Extendere dies & Contrahere, contraria apud Senec. 4. de Be-
 nef. cap. 13.
 Extendere epistolam. Plin. epist. 129. d.
 Famam factis extendere. Virg. 10. Aeneid. 93. Vide Opus.
 Extendere iter. Lilius, Quantum extendere iter possit, in ca-
 stra properaret.
 Nomen suum late extendere in ultimas oras. Horatius 3. Carm.
 ode 39.
 Prelia extendere. Silius lib. 3. 69.
 Extendere preces. Plin. epist. 37. c.
 Extendere pugnam in longum spatium. Liu. 7. bell. Pun.
 Rura longa extendere sub ignotis colonis. Lucan. lib. 1. 34.
 Extendere se magnis itineribus. Caesar 3. bell. Civil. 230.
 Extendere spem in regionem aliquam. Liu. 4. bell. Pun. 216.
 Extendere se supra uires. Lilius 4. bell. Maced. 18.
 Extendere omnes imperij uires. Liu. 7. ab Vrbe. 111.
 Virtutem extendere factis. Virg. 6. Aeneid. 161. Et 19. 93.
 Extensus, Participium (ἐκτετατός) Cicero 4. Acad. 260,
 Quum extensit digitis aduersam manum ostenderat, uisum,
 inqueibat huiusmodi.
 Extentus. Aliud Participium (ἐκτετατός) Cic. 2. de Orat. 134.
 Per status uero quum dixit, & extento brachio paululum
 etiam de gestu addidit, &c.
 Pedes extentos ferre: id est, erectis incedere. Ouid. 3. de Arte, 61.
 Extentus sonus, Altus & acutus. Plin. lib. 10. cap. 29. 6.
 Extentissima uallis. Liu. 1. bell. Pun. 119.
 Aeuo extento uiuere: id est, longo. Horat. 1. Carm. ode 2. 1.
 Funis extensus. Horat. 2. epist. 1. 41.
 Extentia iimera, pro magnis. Lilius lib. 10. bell. Pun. 89.
 Extento, extentas (ἐκτετατός) extentare, Frequentatiuum,
 Plaut. Bacchid. 13. 3.
 Alieno uires tuas extentes ostio? Hoc est, extendas.
 Extenuo] extenuas (ἀραιώνω, ἀραιώνω, ἐκτείνω, ἀραιώνω,
 ναταλάω) extenuare, imminuere, detrahere, exilius
 & tenuis aliquid facere: ut, Extenuare in puluerem inuti-
 lem. Plin. lib. 18. cap. 16. 7.
 Augere & tollere alius, Extenuare & abijcere, contraria. Ci-
 cero 2. de Orat. 58. Summa autem laus eloquentiae est am-
 plificare rem ornando, quod ualet non solum ad augendum
 aliquid & tollendum alius dicendo, sed etiam ad extenuan-
 dum atque abijciendum.
 Extenuare, & Adaugere, Contraria. Cic. 2. de Inuent. 178.
 Extenuare aciem. Vide Acies.
 Vehementer causam extenuare. Author ad Heren. lib. 2. 34.
 Extenuare sensus cuiusque cuius. Cic. 4. Verr. 96.
 Extenuatur cibis dentibus. Cic. 2. de Nat. deor. 201.
 Extenuare corpus. Plin. lib. 15. cap. 3. 2. Hoc est, gracile facere.
 Extenuare crimen. Cicero 7. Verr. 81.
 Extenuare famam belli. Liu. 5. ab Vrbe. 167.

EXT
 Mala extenuare. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 12.
 Extenuare & aduere molestias. Cic. 3. Tusc. 61.
 Extenuatur spes & euanescit. Cic. ad Atticum, lib. 3. 53. 1.
 Extenuare uerbis bellicas laudes, aut manus aliquod. Cicero pro
 Marcello, 3. Et 2. Offic. 103, Neque uero uerbis auget suum
 munus, si quo forte fungitur, sed extenuat.
 Extenuandus, Participium (ἀραιώνω) Ouid. 1. Trist. 4.
 leg. 4. 3.
 Spiritus hic uacuas prius extenuandus in auras ibit,
 Extenuatus, penult. prod. (ἀραιώνω) Aliud participium
 cui opponitur Concretus, Cic. 2. de Nat. deor. 145, Exim ma-
 ri finitimus aer die & nocte distinguitur: isque tum susus &
 extenuatus sublimis fertur, tum autem concretus in nubes co-
 gitur. Catull. in Arg. 59. 59.
 Extenuata gerens ueteris uestigia poenae. Id est, uix
 apparebant uestigia cathenarum in manibus & pedibus.
 De Prometheus.
 Extenuatus (ἀραιώνω) Nomen ex Participio. Brutus Cicero,
 lib. 11. 13. 3. Recurri ad meas copias: sic enim uere eas ap-
 pellare possumus: sunt extenuatissime, & inopia omnium re-
 rum pessime acceptae.
 Extenuatio, Verbale (ἀραιώνω) Cic. 3. de Orat. 112. Signifi-
 catio & distinctio concisa breuitas, & extenuatio.
 Exter] ra, rum, pen. cor. (ἐξερνός) Idem quod Externus. Vnde
 Statius, Exter honos dixit, pro extraneo.
 Extercoro] as, pen. corr. extercorare, Purgare. Vlpian. in l.
 sed & si quid inaedificauerit, §. 1. ff. de usufructu, uel de pa-
 lestra extercorandis latrinis praenonat. Vbi alia exempla-
 ria legunt extergendis, alia strcorandis. Nunc Extercora-
 tor, uerbale.
 Exterebro] exterebras, pen. cor. (ἐκτερυβάω) exterebrare,
 Terebrando trahere. Cic. 1. de Diuinat. 87, Itaque ex eo auro
 quod exterebratum esset, buculam curasse faciendam.
 Exterebare, per translationem, Extorquere aliquid, Scrutari
 & curiosus querere. Plautus Persa, 6. 57.
 Labet nunquam hercle istuc exterebrabis tu ut sis prior
 Quam ego stem. Varro, Atque omnes adeo perquiri,
 atque exterebrat artes.
 Extergeo] exterges, extersis, extersum (ἀποσμήγω) exterge-
 re, idem quod Tergendo purgare, & mundum facere. Plaut.
 Rud. 30. 14.
 Ita quanto magis extergeo, rutilum atque tenuis sit. Ca-
 to cap. 162. 2.
 De tertio extergeto spongia bene. Et cap. 26. Varro
 item de re Rust. lib. 2. cap. 5. 1.
 Extergo] extergis, extersis, extersum (ἀποσμήγω) exterge-
 re, Nota significationis. Plaut. Mostel. 4. 109,
 Linteam cape, tuque exterge tibi manus. Cato de re Ru-
 stic. Post diem omnino duodecimum pernas eximito, & sa-
 lem omnem detergito, & suspendito in uentum biduum,
 tertio extergito.
 Extersus, Participium (ἀπεσμήγω) ut, Extersum as, hoc
 est expolitum. Plin. lib. 34. cap. 9. 2.
 Euersum atque extersum relinquere sanum aliquod. Cic. 4. Ver-
 37. Euersum, ab Euerto, non ab Euerto.
 Exterior] Vide Extra.
 Extermino] exterminas, penult. corr. (ἐξορίζω, ἐξορδίζω)
 exterminare, Extra terminos mittere, eijcere. Cicero 2. Of-
 fic. 117, Ex eoque tempore tanta discordia secuta sunt, uti &
 tyranni existissent, & primates exterminarentur. Idem pro
 Flacco, 19.
 Exterminare & Reuocare, contraria. Cic. Post red. in Sen. 31.
 Eijcere aliquem ex urbe, & illum exterminari uelle. Cicero 3.
 in Catil. 50.

Veni

Venire in ciuitatem, & de ciuitate exterminari, contraria. Ci-
 cer. pro Cornelio Balbo, 41.
 Auctoritatem aliquorum e ciuitate exterminare. Cicero de
 Prouinc. Conf. 2.
 Exterminare ex hominum communitate. Cic. 3. Offic. 40.
 Ex numero hominum aliquem eijcere, & ex finibus humana
 natura exterminare. Cic. 13. Philipp. 342.
 Exterminare morbum. Plin. lib. 31. cap. 10. 14.
 A suis dijs penatibus ciues exterminare. Cic. pro Sest. 23.
 Prohibere uti uiribus peregrinis, & eos exterminare. Cicero 3.
 Offic. 61.
 Exterminare quaestiones. Cic. 4. Acad. 229.
 Expellere, exterminare, & eijcere ex urbe uirtutem. Cicero pro
 Mil. 78.
 Exterminare in totum. Colum. lib. 9. cap. 15. 2.
 Exterminare urbe atque agro. Cic. 1. de Nat. deor. 86.
 Exterminatus, pen. prod. Participium (ἐξορίζω) Cic. Post
 red. ad Quir. 11. Itaque neque Repub. exterminata, mihi locum
 in hac urbe esse duxi.
 Exterminator, pen. prod. Verbale (ἐξορίζω) Cic. pro Domo
 sua, 109, Tamen obuersabatur ante oculos exterminatoris
 sui. Id est, euerforis & expugnatoris.
 Externo] externas (ἐξερνός) exterminare, Veteres usurparunt
 pro Dementem facere. Pacuuius, Sed eccam miseram, quam
 frequens luctus externauit. Catull. in Argon. 59. 14,
 Ah miseram aspidius quam luctibus externauit
 Spinosus Erycina serens in peccore curas.
 Externatus, penult. prod. Particip. (ἐξερνός) Cic. pro Domo
 sua, 109. 33.
 Sed quid ego ignaris nequicquam conuenero auris
 Externata malis
 Externatus, pro eo quod Gallice dicitur Escarmonche. Ouid. 11.
 Metam. 16, Externata fugam frustra tentabat.
 Equi externati. Ouid. in Ibin. 87.
 Externus] ἐξερνός, ξερνός, Adiectiuum, ab Extra praepo-
 sitione, significat aduenam, quasi ex aliena terra. Plin. lib.
 12. cap. 25. 1. in totum alia est natura balsami, quam nostri
 externi; prodiderant. Liu. 1. ab Vrbe, 70.
 Arcebatque suis externos finibus omnes. Ouid. 4. Met. 131.
 Canum amor in dominos, odium in externos. Cicero 2. de Nat.
 deor. 237.
 Amore externo laesus uir. Ouid. epist. 5. 21.
 Mars externis animos exercet in armis. Ouid. 1. Amor. 9.
 Bona externa. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 8.
 Commoda externa. Cicero in Topic. 4. 8.
 Corpore externo mens cingitur. Cic. lib. 1. de Nat. deor. 40.
 Gentes externa. Ouid. 3. Fast. 39.
 Gratiae externa. Tacit. lib. 12.
 Homines externos non egere, ornamento est Reipublice. Ci-
 cero 2. Offic. 94.
 Externis hostibus magis quam domesticis laboramus. Cicero
 Brut. 10. 1.
 In externis locis minor est ad facinus uerecundia. Cicero. Mar-
 cel. lib. 4. 9. 15.
 De parte externa. Lucret. lib. 4. 189.
 Apud externos populos ualere opibus & gratia, uehementer
 uile est is, qui honeste multum posse uolunt. Cicero 2.
 Offic. 94.
 In animum est enim omne quod pulsa agitur externo. Cicero,
 in Somn. Scipionis, 32.
 Externa & aliena religio. Cicero 6. Verr. 102.
 Rem exterminarum & ad corpus pertinentium domina for-
 tuna. Cic. 5. Tusc. 39.
 Robur externum. Ouid. 14. Metam. 91.
 Thesauri pars 2.

A sede externa profectus. Virg. 7. Aeneid. 51.
 Externus & aduentitius tepor. Cic. 2. de Nat. deor. 39.
 Thalami externi. Virg. 6. Aeneid. 19.
 Venere externa laedere socialia foedera. Ouid. 14. Met. 76.
 Vir externus. Virg. 7. Aeneid. 14.
 Visione externa & aduentitia animos pulsari. Cicero 2. de Di-
 uinat. 180.
 Extero] exteris, pen. cor. extrinui, extritum, pen. prod. (ἐκτε-
 ρώ) extere, idem significat quod comminuere terendo, aut
 ualde terere. Plin. lib. 24. cap. 7. 6. Item mastiche lentisci
 replicandis palpebris, & ad extendendam cutem in facie. Ex
 antiquo exemplari legitur, ad extendendam.
 Cibum extere. Cic. 2. de Nat. deor. 205. Vide Alius multi-
 plex & tortuosa.
 Exterere messim. Varro 1. de re Rustic. Apud alios exterritur
 grege iumentorum in aetio, & ibi agitato pectus, quod un-
 gulis e spica exterritur grana.
 Exterere literam, pro Expungere. Varro 2. de re Rust. cap. 1.
 8, A quo post balare dicitur, extrita e litera, ut fit in malis.
 Extritus, pen. prod. Participium (ἐκτερυβάω) ut, Ignis
 extritus. Lucret. lib. 5. 221. De fulgure.
 Exterraneus] ἀλλοφύλος, Dicitur ex alia terra, uel qui ante
 te tempus natus, aut potius electus est. Dicitur autem exterra-
 neus, quod eum mater exterrita alio eiecit. Festus.
 Exterreo] exterreres, exterrui, exterritum, penult. corr. (ἐκ-
 τερέω) exterrere, idem quod Terrere. Cicero 2. Offic. 52,
 Et dolorum quum admoventur faces, praeter modum ple-
 riq; exterritur.
 Exterreri aspectu. Cic. 1. de Diuin. 134.
 Exterreri metu. Liu. 4. ab Vrbe, 98.
 Taurus mugitu nemora exterreret. Silius lib. 16. 2.
 Exterrius, pen. corr. (ἐκτερυβάω) Participium. Cicero 1.
 de Diuinat. 72,
 Talia commemorat lachrymans, exterrita somno. Ex
 quodam poeta.
 Falsa exterritus. Tacit. lib. 4.
 Nouitate exterritus. Lucret. lib. 2. 208.
 Anguis exterritus aestu. Virg. 3. Georg. 85.
 Armenta exterrita diffugiunt siluis. Virg. 3. Georg. 29.
 Exterrita onis. Colum. lib. 7. cap. 4. 6.
 Exterfus] Vide Extergo.
 Exterus] pen. corr. Adiect. (ἀλλοδαπός) pro Alienigena: ut,
 Exterae nationes. Cic. pro lege Manilia, 45.
 Exterus hostis atque longinquus. Cic. 2. in Catil. 47.
 Regna externa querere. Virg. 4. Aeneid. 71.
 Res externa. Lucret. lib. 2. 88.
 Extexo] extexis, extexui, extextum (ἐκτερίνω) extexere, De
 struere quod textum est.
 Extexere, per translationem. Plaut. Bacch. 5. 5,
 Extexami ego illum pulchre iam, si di uolunt. Id est, e-
 ducam extra cogitatum.
 Extillo] extillas (ἀποσείω) extillare, idem quod simplex Stil-
 lare. Plautus Pseud. 13. 29,
 Teritur sinapis scelerata cum illis: qui tenuit
 Prius quam truerunt, oculi ut extillent facit. Colum.
 lib. 12. cap. 48. 2. Sicque triginta dies, pati confudescere, atque
 omnem amurcam extillare.
 Extillare lachrymis id est, totum in lachrymas conuerti, & ex
 toto stillare corpore. Terent. Phorm. 5. 8. 82.
 Extimico] seu Extimesco, extimui (φοβίζω) extimescere,
 Valde timere. Terent. Heryra, 5. 3. 26,
 — Extimui ilico. Cic. 4. Acad. 152, Cur non extimesca-
 scam opimandi reuerentiam? Terent. Phorm. 1. 3. 2,
 Adeo rem redisse, ut qui mihi consilio optime uelit esse,
 3 Phorm.

Phœdria, patrem extimescam, ubi in mentem eius aduen-
ti uenit? Cic. de Senect. 68.
De fortunis communibus extimescere. Cic. de Fato, 42.
Aduentum alicuius extimescere. Cic. Pato, lib. 9, 26, 9.
Extimescere formidines. Cic. 5, de Finib. 54.
Magistrum extimuit. Horat. in Arte Poet. 84.
Menas aliquas extimuisse. Tibul. lib. 2, eleg. 7, 10.
Periculum maius ab aliquo quam ab ullis nationibus extimesce-
re. Cic. 7, Philipp. 218.
Extimuit uultus loquentis. Stat. 9, Thebaid. 32.
¶ Extimesci (ἐξοστειν) Tacit. lib. 11, Frustra Arminium pre-
scribi: cuius si filius hostili in solo adultus, in regnum uenisset,
posse extimesci.
¶ Extimescendus (ἐξοστεινός) Cesar 3, bell. Gallic. 403, Quar-
terum omnium nostris nauibus casus erat extimescendus.
Cicero 3, Tusc. 98, Nequaquam ex opinione uulgi esse extimes-
cendas.
Extimulo] extimulus, pen. corr. (ἐξοστειν) extimulare, idem
quod Stimulare. Col. lib. 6, cap. 27, 3, Id præcipue armentū,
si prohibeas libidines, extimulatur farijs. De equis. Plinius
lib. 2, cap. 39, 3, Quoties errantium accessu impulsus, aut con-
iectu radorum extimulata sunt, qualiter, &c.
Dicitis extimulare aliquem. Ouid. 6, Fast. 118.
Extimulare corda furore bellandi. Silius lib. 1, 12.
¶ Extimulatus, pen. prod. Participium (ἐξοστεινός) ut, Pa-
me extimulata Tigris. Ouid. 5, Metam. 33.
¶ Extimulatur, pen. prod. Verbale (ἐξοστεινός) ut, Acerrimus
extimulatur. Tacit. lib. 3.
Extimus] Vide Extra.
Extinguo] extinguis, extinxi, extinctum (ἐξοστεινός, ἐξοστεινός)
extinguere, Proprie dicitur de ijs que incen-
sa sunt. Plaut. Persa, 23, 26,
Da illi cantharum, extingue ignem, si cor uritur.
Incendere & extinguere, contraria. Cic. pro Mil. 55.
Extinguere ignem, flammam, incendium. Plin. lib. 34, cap. 10,
Cic. Nigidio, lib. 4, 13, 7.
Inter extinguere & Opprimere (inquit Nonius) interesse Cice-
ro uoluit de Amicitia, 67, ut sit maius opprimere, quam ex-
tinguere amicitiam.
Elucere & Extinguere, contraria. Cic. Sulp. lib. 4, 3, 7.
Extingui & opprimi antequam planè exortum & natum sit.
Cic. 2, pro lege Agrar. 88.
Opprimi & extingui. Cic. de Senect. 65, Adolescentes mori sic
mibi uidentur, ut quam aquæ multitudine uis flammæ op-
primitur: Senes autem, sicut sua sponte nulla adhibita ui con-
sumptus ignis extinguitur.
Extinguere & reprimere. Cic. pro Celio, 57.
Planè extingui que antea scripsimus. Cic. 4, Verr. 12, 4.
Extinguere & funditus delere aliquid. Cic. de Arusp. resp. 5.
Animum extingui. Cic. de Senect. 61.
Extinguere animam alicui. Terent. Adelp. 3, 2, 16.
Animus & mens, nisi tanquam lumini oleum infusiles, extin-
guuntur senectute. Cic. de Senect. 32.
Extinguere bellum. Plaut. Persa, 22, 2.
Bellum domesticum extingui. Cic. de Arusp. resp. 4, 5.
Extinguere consuetudinem. Cic. pro Celio, 48.
Crimina sua, testes interficiendo, extingui. Cic. 7, Verr. 89.
Forma dignitas aut morbo deflorescit, aut uetustate extingui-
tur. Author ad Heren. lib. 4, 189.
Extinguere famam prodicionis. Liu. 7, bell. Pun. 93.
Fama extinguitur. Virg. 6, Aeneid. 106.
Extinguere familiaritates. Cic. de Amicit. 34.
Extinguere formam. Terent. Phorm. 1, 2, 58.
Eurem alicuius extingui, & audaciam opprimere. Cice-

ro 6, Philipp. 216.
Extinguere gratiam. Cic. ad Lent. lib. 1, 1, 12.
Extinguere & delere improbatum alicuius. Cic. 1, Verr. 14.
Extinguere suam infamiam re aliqua. Cic. 4, Verr. 12, 2.
Inimicitias in fortissimis uiris non solum extingui, sed etiam
ad amicitiam consuetudinemque traducere. Cicero de Pro-
uinc. Conf. 17.
Inuidiam extinguit mors. Cic. pro Corn. Balbo, 11.
Extinguere leges. Cic. 3, pro lege Agraria, 4.
Extinguere morbo. Liuus 8, ab Vrbe, 12.
Motus animorum inflammare & Extinguere, contraria. Cic.
1, de Oratorib. 32.
Nomen aliquorum extingui. Cic. 4, in Catil. 79.
Extingui obliuio. Cic. in Somn. Scip. 27.
Potentiam alicuius extingui & opprimere. Cicero pro
Ros. Amer. 21.
Religionem extinguit cupiditas. Cic. 3, Verr. 33.
Reliquias belli extingui. Cic. Furnio, lib. 10, 25, 1.
Extinguere sol morem. Cic. ad Atticum, lib. 15, 321, 6.
Salutem alicuius non modo extingui, sed etiam gloriam per
aliquos infringere. Cic. pro Milone, 4.
Morte omnis sensus extinguitur. Cic. 2, de Finib.
Deficere sol hominibus. & extingui uisus est. Cic. in Scip. 26,
Extinguere tentata & concepta. Cic. 7, Verr. 13.
Extinguere urbem aliquam. Cic. pro lege Manilia, 6.
Extinguere aliquem, Occidere. Virg. 4, Aeneid. 12, 2.
Extingui, Morti. Cic. de Senect. 78, Extingui homini suo tem-
pore optabile est. Budæus.
¶ Extinctus, Partic. (ἐξοστεινός) Cic. de clar. Orat. 2, Vir egro-
gius, coniunctissimusque, mecum consiliorum omnium socie-
tate, alienissimo Reip. tempore extinctus, & authoritatis
& prudentie sue triste nobis desiderium reliquerat.
Extincti occiderunt. Cic. pro Corn. Balbo, 27.
Funere crudeli extinctus. Virg. eelog. 5, 4.
Artus extincti. Ouid. 4, de Pontio, eleg. 16, 11.
Calores extincti. Senec. Hippol. 3, 4.
Refrigerato & extincto calore occidimus ipsi & extingui-
mur. Cic. 2, de Nat. deor. 3, 4.
Cuius extinctus. Ouid. 2, de Remed. amoris, 61.
Flamma extincta reluxit. Ouid. 7, Metam. 16.
Extinctus homo dicitur, qui mortuus est. Cic. 1, Tusc. 135.
Lumen extinctum est. Ouid. 1, Met. 145, Lumen, id est, uita.
Principium extinctum, nec ipsum ab alio renascetur, nec ex se
aliud creabit. Cic. in Somn. Scip. 31.
Pudor extinctus. Virg. 4, Aeneid. 65,
Sitis extincta bibendo. Ouid. 7, Metam. 116.
Extincta spes. Liu. 3, bell. Pun. 209.
Extincta urbis uestigia. Liu. 8, bell. Pun. 107.
Virtus extincta. Cic. 3, de Orat. 1.
Vita extincta. Ouid. 7, Metam. 116.
Extincta uox omnium silentio. Liu. 3, bell. Pun. 103.
Extincta uox Hortensi fato suo. Cic. de clar. Orat. 184.
¶ Extinctor, Verbale (ἐξοστεινός) ut, Extinctor conturbationis.
Cic. pro Domo sua, 78.
Extinctor belli. Cicero pro Celio, 45.
Belli domestici extinctor. Cic. de Arusp. resp. 4, 5.
Extinctor incendij. Cicero in Pisonem, 20.
Extinctor patriæ. Cicero pro Sylla, 67.
¶ Extinctio, Verbale (ἐξοστεινός) Cic. 1, Tusc. 191, Nam si sua
premus ille dies non extinctionem, sed commutationem as-
fert loci, quid optabilius?
¶ Extinctus, huius extinctus, idem. Plin. lib. 7, cap. 7, 1, Quom-
plerunq; abortus causa fiat odor à lucernarum extinctis.
Extirpo] extirpas (ἐξοστεινός) extirpare, proprie signifi-

cat radicitus euellere, & cum stirpe ipsa totam plantam ex-
terra abstrahere. Per metaphoram tamen ad alia quoque
transfertur. Vnde extirpare uitia dicimus, quasi funditus
tollit. Colum. lib. 2, cap. 2, 9. Et extirpandis radicibus.
Extirpare pilos corporis. Martialis lib. 6, 56.
Extirpare humanitatem ex animo. Cic. de Amic. 4, 4.
Perturbationes extirpare. Cic. 4, Tusc. 64.
Extirpare, & funditus tollere uitia. Cic. de Fato, 17.
¶ Extirpatio, Verbale (ἐξοστεινός) Colum. lib. 2, cap. 2, 10,
Filiis frequens extirpatio uel aratro fieri potest.
Extirpax] extirpax, pen. corr. (ἐξοστεινός) proprie dicitur
Diuinator, qui ab extis inspiciendis augurium captat,
auctore Nonio, sed extispici disputanti relinquo. Cicero 2,
de Diuinat. 40, Artificiofa diuinationis illa ferè genera pos-
nebus extispicum.
¶ Extispicium, extispicij (ἐξοστεινός) Aruspicum ars. Acci-
us Medea, Principio extispicium ex prodigijs congruens
ars te arguit.
Extor] extas, extitum, pen. corr. (ἐξοστεινός) extare, Emi-
nere, superesse. Virg.
Torpent mole sua, & summis uix cornibus extant.
Longa trabe rector extat. Ouid. 3, Metam. 16.
Humeris extantem suspici altis. Virg. 6, Aen. 13, 4.
Extat capite solo ex aqua. Cesar 5, bell. Gall. 69.
Extare paululum supra terram. Col. lib. 5, cap. 10, 5.
Extant edificia modice ab humo. Plin. lib. 6, cap. 22, 9.
Natus extat aquis. Ouid. 5, Trist. eleg. 12, 3, Id est, super aquas.
Extant surreuli de arbore sex digitis. Col. de Arbor. 26, 9.
Extat è terra sesquipede. Col. lib. 5, cap. 11, 5.
Extat duos digitos. Plin. lib. 17, cap. 14, 12.
Extare & eminere. Cic. 3, de Orat. 57.
Apparet atq; extat utrum sinus earum rerum rudes, an didi-
cerimus. Cic. 1, de Orat. 37.
Extant libri, orationes, studia, picture, & huiusmodi. Hoc est,
superfieri.
Extare, & interciderè, contraria. Plin. lib. 35.
Aliquid extabit, ne tibi planè cessasse uideamur. Cicero. Att. li-
bro 2, 22, 1.
Non extat author eius pecunia. Quint. lib. 7, cap. 3.
Non extat alius author. Liu. 1, ab Vrbe, 73.
Extant epistole Philippi ad Alexandrum. Cic. 2, Offic. 68.
Extant exempla. Cic. 2, de Legib. 98, Alioqui multa extarent
exempla maiorum. Sed ex antiquo codice rectius legitur,
extarent ampla maiorum. Subaudi, sepulchra.
Extat id. Cicero ad Rufum, lib. 5, 15, 1, Extatq; id quod mihi o-
stendas quibusdam literis, hoc te studiosiorem, &c.
Dum id extabit. Cicero ad Metellum, lib. 5, 2, 11.
Extiterunt inimicitia inter eos. Cic. de Amic. 33.
Cedium & libidinum iudicium extat & ad insignem memo-
riam turpitudinis, & penè ad iustum odium nostri imperij.
Cicero de Prouinc. Consul. 5.
Litera nulla extat. Ouid. in Ibm, 1.
Si litera non extarent, magnopere eas requireremus. Cicero 1,
de Inuent. 85.
Extat literis. Cic. 1, Tusc. 59.
Extat memoria, sunt tabule publicæ: redargue me, si mentior.
Cic. pro Cluentio, 49.
Multa extant in me tua merita. Cic. pro Plancio, 1.
Præteritarum rerum monumenta certa in literis extant. Cice-
ro 1, de Inuentione, 6.
Extat officium. Cicero de Amicitia, 2, 4.
Extat opus. Ouidius,
Quo nullum Latio clauis extat opus.
Opus peregrinationis alicui extare. Cic. Att. lib. 2, 19, 3.

Opera peregrinationis huius extabit. Cicero Attico, li-
bro 15, 327, 7.
Extat oratio. Cicero. Quo, ut scis, extat oratio: Idem de Senec.
Aut. 15.
Clarorum uirorum atq; magnorum non minus otij quam ne-
gotij rationem extare oportet. Cic. pro Plancio, 5, 4.
Scriptum extat in iisdem literis. Cic. 7, Verr. 11, 6.
Demadis scripta nulla extant. Cic. de clar. Orat. 17.
Extat Senatusconsultum. Cic. ad Lent. lib. 1, 7, 12.
Extat studium. Cic. ad Lent. lib. 1, 8, 14, Nostrum studium exta-
bit in conueniendis magistratibus & Senatoribus.
Extat uestigia. Liu. 1, bel. Maced. 45, Cic. pro Ros. Amer. 38,
Hæc cum sint omnia, tamen extant oportet expressa scelo-
ris uestigia, &c.
Gratiora iudicia de potentissimis hominibus extant uoces,
quam tabule. Cic. 3, de Legib. 50.
Officium & manus oculorum sine oculis extare non potest.
Cicero 1, de Diuin. 12, 2.
Non item in oratione, ut in uersu extat numerus. Cic. in Ora-
tor. 117.
Procurfus in procliuc uolubilis extat. Id est, existit. Lucret. li-
bro 2, 92.
Extat, pro Est & apparet. Cels. lib. 8, cap. 2, 2, de talo, Vbi huic
contrarius talus, contrarium etiam signum extat.
Extat, pro Est. Quint. lib. 10, cap. 1, Tullius ut ubiq; etiam in
hoc opere, Platonis amulus existit. Cic. pro Archia, 11, Ego
multos homines excellenti animo ac uirtute fuisse, & sine
doctrina, natura ipsius habitu propè diuino, per se ipsos et
moderatos & graues extitisse fateor. Budæus.
Quales tibi sepe scripsi, Consules extiterunt. Cicero ad Brutum.
Hoc est, se se eo pacto gesserunt.
¶ Extaturus, pen. prod. (ἐξοστεινός) à supino Extatum. Plin. lib.
17, cap. 2, 1, Extatura eiuamnum duabus gemmis.
¶ Extantia, extantia (ἐξοστεινός) Col. lib. 5, cap. 5, 10, Ipsa capita
sine ulla extantia, neq; aratro, neq; bubus obnoxia sunt.
¶ Extantior, Comparatiuum, Eminentior, Status 9, Theb. de
intumescente fluuiio loquens,
iamq; super ripas utroq; extantior ibat Aggere.
Extollo] extollis, extulit, pen. corr. elatum, pen. prod. (ἐξοστεινός)
extollere, Efferre. Vir-
gilius,
Extulit hæc Decios. Plaut. Amphit. 17, 57,
Continuò extollunt ambo capita.
Extollere armatum in sublime. Eurius, 5, bel. Afric. 330.
Extollere caput, & se erigere. Cic. pro Plancio, 27.
In gremium suum liberorum ex se genus extollere. Cic. in O-
rat. 87, Ex quodam poeta.
Extollere lumbos. Plaut. Epid. 15, 2.
Extollere onera in iumenta. Varro, lib. 2, cap. 10, 3.
Extulit os sacrum celo. Virg. 8, Aeneid. 47.
Percussum ipsa Respublic. manibus suis extollit. Cicero pro
Domo sua, 92.
Alit pugionem extollere. Cic. 2, Philipp. 49.
Erigere & extollere uites. Cic. 5, de Finib. 70.
Sic urgetur ut nequeat se extollere. Cic. 2, Tusc. 93.
Extollere indignationem, Vehementer irasci. Plinius epi-
stol. 159, g.
Extollere liberos. Plaut. Mostel. 3, 28.
Extollere, Differre in aliud tempus. Cæc. Plotio, Abi intro, atq;
isthæc aufer, tamen hodie extollat nuptias. Nonius.
Extollere uerbis prælara ingenia, Excitare, plurimi facere. Sa-
lustius.
Extollere in maius. Liuus 8, bel. Pun. 164.
Deprimere, & Extollere, contraria. Cic. in Pisonem, 32.

Submittere, & Extollere, contraria. Cic. de Amic. 63.
 Quam uirtutis gloria cum summa laude ad caelum extulit, eundem inuictorum inuidia indignissime oppressum deprimit ad supplicium. Cic. Antequam iret in exilium, 1.
 Eam gloria ad caelum extulit. Cic. 3. Tusc. 68.
 Mature ad imperium extollere. Vide Maturus.
 Laudando aliquem extollere. Author ad Heren. lib. 1. 8.
 Ad caelum laudibus aliquem extollere. Cicero Cornific. libro 12. 25. 16.
 Animum extollere. Cic. in Partition. 43.
 Iacientem non modo extollere, sed etiam amplificare eius primam dignitatem. Cic. pro Marcello, 4.
 Virtus in alterum merum uerbis extollere. Cicero pro Plancio, 77.
 Supra modum nihil se extollere. Quint. lib. 1. cap. 9. 2.
 Extollere se gloriano, & praedicatione. Cic. in Parad. 17.
 Egregia facta tuorum te extollunt. Cic. in Salust. 12.
 ¶ Elatus, Vide Effero.
 Extorquo] extorques, extorsit, extortum (ἐκτορῶμαι, ἐκτορῶσα) extorquere, Vi aliquid auferre & eripere, ut, Extorquere clamam e manibus Herculis.
 Abijcere, & extorquere, contraria. Cic. pro Ligario, 10, Suam cunctis abijcet humanitatem, quam extorquet tuam.
 Exorare, & extorquere, contraria. Cic. Orat. 13. Vide Exoro.
 Exprimere & extorquere. Cic. de Prouinc. Consul. 5.
 Extorquere a Cesare talenta. Cic. ad Att. lib. 6. 112. 4.
 Extorquere de uel ex manibus regijs. Cic. 7. Verr. 1. 4. 4. Et pro Cluentio, 40.
 Arma e manibus ciuium extorquere. Cic. de clar. Orat. 4.
 Extorquere beneficium alicui per contumeliam. Caesar 1. belli Ciuil. 38.
 Extorquere ex animis cognitiones uerborum. Cicero de Finibus, 26.
 Errorem alicui extorquere. Cic. de Senect. 77.
 Extorquere & eripere pecuniam ab aliquo. Cicero pro Cluentio, 62.
 Sententia de manibus ui quadam orationis extorquere. Cic. 2. de Orat. 41.
 Extorquere per uim suffragium populi. Liu. 5. bel. Pun. 18.
 Veritatem extorquere. Cic. in Orat. 91.
 Extorquebit ueritas ne repugnetis. Cic. pro Cluentio, 3.
 Extorsisti ut faceret. Cic. 1. Tusc. 23.
 Extorquere, pro Luxare. Senec. epist. 18, Fregit aliquis crus, aut extorsit articulum.
 ¶ Extortus, Participium (ἐκτορῶσθε) Cicero pro Milone, 14, Extorta est consentientia de manibus.
 Voluptas extorta alicui. Hor. 2. epist. 2. 28.
 Vi & metu extortum frumentum. Cic. in Pisonem, 68.
 Voces extorta. Claud. 2. in Rufin. 34.
 Extortus, pro excruciato. Senec. epist. 67, His oppone ferro transmissos aut exanimatos serpentum morsu, aut fractos ruina, aut per longam nervorum contractionem extortos minutatim.
 ¶ Extortor, Verbale (ἐκτορῶσα) Qui ui & rapit & auferit. Terent. Phorm. 2. 3. 27, Bonorum extortor, legum contortor.
 Extortus] huius extorris (ἐκτορῶσι) Qui est extra patrium solum & terram patriam eiectus, sicut exul. Gellius, Exul, extorrisq; esto. Ab ignis interdictione, dictum esse uocabulum potius quam a terra, nonnulli putant, etiam si exul a solo est. Liuus, Extorem uerbe, domo, penatibus, foro, congreffu, aequalium Hos nunc excommunicatos uocamus: quibus scilicet humanitatis ira uicissitudinemq; officiorum ue-

tatur exhibere. Budaeus. Liuus. 2. ab Vrbe, 24, Ne se oris eiusdem sanguinis extorem, egentem ex tanto modo regno cum liberis adolentibus ante oculos suos perire sinerent. Sic Cicero 5. Verr. 101.
 Exul atq; extorris ab solo patrio. Liu. 5. ab Vrbe, 141.
 Extra] prapostio (ἐξω, ἐκτὸς) accusatiuo casui feruens, cuius relatiuum est, intra uel inuis.
 In & Extra contraria. Cic. 2. de Finib. 109, Et in corpore & extra esse quadam bona.
 Eminere foras, & ea que extra erunt, contemplari, & quam maxime se corpore abstrahere. Cicero in Somn. Scipionis, 33.
 Sensibus & animo ea que extra sunt, percipimus. Cicero 2. de Nat. deor. 221.
 Excedere extra. Cic. de Vniuers. 20.
 Extra coniurationem esse. Cic. pro Sylla, 29.
 Extra culpam ponere se. Cic. de Vniuers. 52.
 Extra culpam esse, pro Non esse in culpa, & uacare culpa. Cic. 7. Verr. 104.
 Extra fatum nihil fieri. Cic. 2. de Diuin. 37.
 Extra modum, pro Supra modum. Cic. 1. Offic. 195.
 Extra numerum es mihi. Plaut. Men. 5. 1.
 Extra numerum, modumq; agere aliquid. Horatius 1. epist. 19. 12.
 Extra ordinem id est, ordine non obseruato. Gellius libro 4. capite 10.
 Extra ordinem rogare sententiam honoris gratia. Cicero pro Domo sua, 15, Quibus ille quum esset extra ordinem ad patriam defendendam uocatus, auxilium nomen pop. Rom. impetiumq; honestauit.
 Extra ostium: hoc est, foris. Terent. Phorm. 5. 6. 36.
 Extra periculum. Cic. ad Att. lib. 11. 230. 2.
 Extra pretium est: id est, tanti est, ut pretium excedat. Plautus in Poenulo, 4. 119.
 Extra ruinam esse. Cic. Att. lib. 11. 230. 3.
 Extra teli iactum esse. Curt. lib. 4.
 Extra turbam colloqui: hoc est, seorsum a turba. Plautus Amphit. 4. 79.
 Extra uniuersa quid potest esse? Cic. 4. Academ. 109.
 Extra, pro Praeter elegantissime ponitur, exceptionis gratia: ut, Extra te unum. Plaut. Amph. 8. 202, Terent. Phorm. — neq; cognatus, extra unam aniculam
 Quisquam aderat. Cic. 1. in Catilinam, 9, Nemo est, extra istam coniurationem, perditorem hominum qui te non metuat. Idem 1. Verr. 20, Extra hac contentione, certamenq; nostrum. Idem Mario, lib. 7. 3. 5, Extra ducem, paucosq; praeterea. Idem pro Domo sua, 83, Extra contaminatam illam et cruciatam P. Clodij manum. Idem 5. Philip. 202. 6, Extra tumultum Gallicum italicumq; Varro de re Rust. Praeterea extra familiam debuit dicere uillicum & uillicam. Liu. 3. Decad. lib. 6. 171, Extra filius que nupsissent.
 Extra iocum dicebatur a ueteribus, quum quid serio, non ioco, dicere sese uelle significabant. Cic. Trebatio, libro 7. 16. 3, Sed me hercule, extra iocum, homo bellus est. Idem Caio Volturno, lib. 7. 33. 7.
 Extra, sine casu. Aduerbiu. Plin. Pomum simile amygdalis extra, intus contortis nucleis.
 Extra quam, pro Nisi, Verbum est quod ponebatur in concipiendis exceptionibus. Cic. 2. de Inu. 164, Agit is cui manus praecisa est, iniuriarum: postulat is qui cum agitur, a Praetore exceptionem, extra quam in reum capitis praedictum fiat. Vbi (si) particula deesse uidetur, extra quam si: ut Vlpian. in l. 1. §. Labeo scribis. ff. de fluminibus, Sed ita excipiedum aut, extra quam si quid ita factum sit, ut de lege si-

ri licuit. Budaeus. Liu. 3. Decad. lib. 6. 171.
 ¶ Extracclusus, ager dicebatur, qui intra finitimam lineam & centurias interiacebat: ideoz extracclusus, quia ultra limites finitima linea clauderetur. & extracclusus loca sunt aequae iuris subsecutorum, ultra limites, & ultra finitimam lineam. Quod genus agrorum si reipub. Populi Romani, aut ipsius coloniae cuius sine circundatur, siue peregrinae urbis, aut locis sacris, aut religiosis, aequae ad Pop. Romanum pertinentibus, datum non est, iure subsecutorum in eius, qui assignare potuerit, remanet potestate. Ex Frontino de Agrorum qualitate.
 Extraordinarius] Adiectiuum (ἐξτραορῶν) Quod praeter ordinem sit, uel est. Cic. ad Brutum, 4. 7, Quare tum & felicitatem & prouidentiam laudabo tuam, quum exploratum habere caepero Caesarem honoribus, quos acceperit, extraordinarijs fore contentum. Idem 7. Verr. 29, Extraordinaria cupiditates. Apud Plinium epist. 2. 45, Extraordinarium munus. Et ad Atticum, lib. 5. 96. 2. Item, Extraordinaria cura. Liu. 6. bel. Pun. 94.
 Extraordinarium semper imperium populare atque uentofum est. Cic. 11. Philipp. 301, & numeris sequentibus. Et, Extraordinarie pecunia, Cic. 4. Verr. 123.
 Petitio Consulatus extraordinaria. Cic. de clar. Orat. 120.
 Potestas extraordinaria. Cic. pro Domo sua, 17.
 Praesidium extraordinarium dare. Cic. 11. Philipp. 303.
 Reus extraordinarius. Caelius Cicero, lib. 8. 8. 2.
 ¶ Extrarius, Adiectiuum (ἐξτραορῶν) Alienus, qui extra focum, sacramentum, iusq; est, inquit Festus. Apuleius. Praeterea minabatur, si extrarius nupsisset, nihil se filijs eius ex paternis eorum bonis testamento relicturum. Hic accipitur pro eo qui non sit domesticus, & ex eadem familia.
 Canis extrarius, apud Suet. in Vespasiano, pro non domestico. Extraria lux. Lucret. lib. 4. 56.
 ¶ Extrarium dicitur, quicquid est extra rem de qua agitur, ut apud Quint. lib. 7. cap. 2, Quum in personam certam transferretur a iustitio, aut in extrarium, aut in ipsius qui perijt uoluntatem, &c.
 ¶ Extraneus, Adiectiuum (ἐξτραορῶν) dicitur (ut ait Festus) Qui ex altera terra est. Vnde Extraneus heres apud Suetonium in Claudio Cesare, cap. 4.
 Extraneus, & Domesticus, contraria. Cicero Antequam iret in exilium, 5.
 Causa extranea. Author ad Heren. lib. 3. 92.
 Cognomine extraneo demonstrare id, quod suo nomine appellari non potest. Author ad Heren. lib. 4. 196.
 Res extraneae, & corporis & animi diuerse. Author ad Heren. lib. 4. 196.
 ¶ Exterior (ἐξωτερος) Comparatiuum ab Exter uel exterius: cui opponitur Interior. Cic. de Vniuers. 32, Atque ita quum alterum esset exteriorem amplectus orbem, &c.
 Comes exterior. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 40.
 Exterior, pro Extra, apud Plautum Men. 5. 89,
 Exterior sis, obseruato modo.
 ¶ Extremus, pen. prod. ἀκρῶς, ὑπερῶς) Superlatiuum ab Exter, Initium alicuius rei aliquando significat Spononino. Plautus, Ab extremo narrare incipiam.
 Ab extremo. Vide Ab.
 Extremus, Vltimus. Virg.
 Extremum hunc Arethusa mihi concedere laborem. Cicero de Amicitia, 13, Cuius disputationis fuit extremum fere de immortalitate animorum.
 Caelum extremum atq; ultimum mundi est. Cic. 2. de Diuin. 137.
 Dies extremus sati. Ouid. epist. 1. 23.
 Finis extremus laborum. Virg. 4. Georg. 24.

Fortuna extrema stare. Cic. in Salust. 9.
 Gemitus extremos ciere. Virg. 3. Georg. 10. 2.
 Halitus extremus. Virg. 4. Aen. 37.
 Hora extrema. Virg. 8. Aen. 4.
 Extrema hyeme apparauit. Cic. pro lege Manil. 25.
 Manus extrema non accessit operibus eius. Cicero de claris Oratorib. 65.
 Morte extrema. Virg. 2. Aen. 90.
 Extrema & prima nox, contraria. Cic. in Arato, 10.
 Pars extrema & conclusio muneris & negotij. Cicero Quinto fratri, lib. 1. 68.
 Extrema pueritia miles fuit imperatoris. Cicero pro lege Manilia, 19.
 Reccessu penitus extremo abditus. Senec. Hipp. 8. 15.
 Spiritum extremum filiorum excipere. Cic. 7. Verr. 92.
 In extremo spiritus: hoc est, usq; ad mortem, & extremum spiritum. Cic. 2. de Fin. 159.
 Supplicium extremum. Cic. 7. Verr. 133.
 Primum & extremum. Senec. Agam. 7. 13.
 Ad extremum. Horatius 1. epistoliarum, 1. 2. Vide Ad praepositionem.
 Ad extrema descendere. Pollio Cicero, lib. 10. 33. 13.
 Ad extremum, pro In extrema parte. Liu. lib. 1. Decad. 3.
 Ad extremum manus dare. Cic. Attic. lib. 2. 37. 3.
 Ad extremum, pro Postremo. Tacit. lib. 17, Et ad extremum bella ciuilia ruebant.
 Vitam adducere in extremum. Tacit. lib. 14.
 Durare in extremum. Ouid. epist. 7. 22.
 Usq; in extrema obstinatus. Tacit. lib. 19.
 Liberis quibus in extremis erat: sub. scriptum. Cicero Attico, libro 14. 305. 1.
 In ea Pompeij epistola erat in extremo ipsius manu. Subaudi, scriptum. Cic. Att. lib. 8. 145.
 In extremo tertio scribere. Cic. 1. de Diuin. 15. sub. libro.
 Habet extremum quod finitum est. Cic. de Diuin. 154.
 Extrema cum primis contexere. Vide Contexo.
 Extremum omnium rerum mors. Cicero ad Toranum, libro 6. 21. 5.
 Summum atque extremum honorum omnium. Cicero 1. de Finibus, 83.
 Sed hoc extremum eorum est, postulant ut excipiantur haec inexplicabilia. Cic. 4. Acad. 172.
 Curarum extrema. Silius lib. 17. 16.
 Extremum tunicae. Plin. lib. 37. 23.
 Extremo anni, pro extrema parte anni. Tacitus libro 5, Idem libro 19, In extremo Pontica ora. Item libro 21, Extrema, & latissima mcaenium.
 Extremus, Perditus & nequam. Virg. 4. Aen. 36,
 Illam terra parens, ira irritata deorum
 Extremam (ut perhibent) Caeo, Enceladog; sororem
 Progeniuit. Hoc est, pessimam. Quod non sine ratione esse uidetur: quandoquidem medici affirmant deteriores esse qui ultimi nascuntur. Spononius ex Seruio. Sic extremum ingenium apud Liuium lib. 2. bel. Punici.
 Extremus, Remotus. Hor. 1. Epist. 1. 9,
 Impiger extremos currit mercator ad Indos.
 ¶ Extimus, pen. corr. (ἐξωτῶς) similiter ab Exterior: opponitur Citimo. Plin. lib. 2. cap. 78. 2, Iisdem imperia quam nunquam extimis gentibus fuerint.
 Extimum promontorium. Plin. lib. 6. cap. 28. 11.
 ¶ Extremò, Aduerbiu (ὑπερῶς) Cicero ad Attic. libro 12. 251. 1, Quod enim scribis extremò, uide, &c. Legitur & extremi.
 ¶ Extremitas, pen. corrept. (ὑπερῶς) Denominatiuum, dicitur id

tur id quod in quaque extremitate est: ut, Extremitas circuli. Plin. lib. 2. cap. 17. 4.
 Ora & extremitas regionis. Cic. 2. de Finib. 163.
 Celi extremitas. Cic. de Vniuers. 34.
 Mundi extremitas paribus a medio radijs attingitur. Cicer. de Vniuersitat. 22.
 Extraho] extrahis, pen. corr. extraxi, extractum (ἐξάγω, ἀνασπάω) extrahere, extra trahere. Cic. pro Cluent. 28, Extrahitur domo latitans Oppianicus a Manilio.
 Aculeos corpore extrahere. Vide Aculeus.
 A uita extrahere aliquem. Senec. Theb. 1. 2.
 Extrahere ui aliquem in publicum. Liu. 6. bel. Pun. 63.
 Extrahere serpentes cantu. Plin. lib. 8. cap. 16. 8.
 Telum e corpore extrahere. Cic. pro Rosc. Amer. 11.
 Extrahere uenena corpori. Plin. lib. 7. cap. 2. 4.
 Extrahere se ex aliquo negotio. Terent. Phorm. 1. 4. 3.
 Extrahere ex animis affectionem. Cic. 4. Acad. 19. 4.
 Tollere atque extrahere cupiditates radicibus. Cicero 2. de Finibus. 47.
 Radicibus ex animis religionem extraxit Epicurus. Cicero. 1. de Natur. deor. 165.
 Rem aliquam ab aduersarijs uarijs calumnijs extrahere. Cicero Lentulo. lib. 1. 4. 1.
 Extrahere scelus aliquod in lucem ex occultis tenebris. Id est, prodere & manifestare. Liu. 9. bel. Maced. 63.
 Secreta mentis extrahere. Senec. Hipp. 8. 5.
 Extrahere diem: Trahere in longum, & differre, ac proprie procrastinare, Cesar in Comment. Liu. ab Vrbe condita, Cunctando extraxeram diem.
 Extrahere in annum rem aliquam. Liu. 2. ab Vrbe. 244. Idem lib. 3. 4. Extractum in tertium annum bellum est.
 Extracta utraq; res in Consulium aduentum est. Idem de bello Punico, Extrahi rem in suum aduentum iussit.
 Extrahere rem aliquam per aliquot dies. Liu. de bello Punico.
 Extractum certamen usq; ad noctem. Liu. 4. ab Vrbe. 174.
 Mortem extrahit a uates dulci testudine. Valer. 1. Argon. 57.
 Pugnam in posterum extrahere. Tacit. lib. 4.
 In infinitum aliquid extrahere. Quint. lib. 4. cap. 130.
 Extrahere iudicium. Paulus Ad exhibend. Si optione intra certum tempus data, iudicium extractum est, in id tempus quo frustra exhiberetur, utilitas petitoris conseruetur.
 Extrahere aliquem, pro Inducere, & uehementer sollicitare ut aliquid faciat. Liu. 2. bel. Pun. 145.
 Extrahendus (ἐξελκτέος) Senec. Oedip. 4. 22.
 —populus inferna Stygis
 Huc extrahendus.
 Extractus, Particip. (ἐξελκτός) Cicer. Quint. fratri, libro 2. 6. 4. Sed per obtrectatores Lentuli res calumnia extracta est.
 Rure in urbem extractus, Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 3.
 Extractorius, Adiectiuum (ἐξελκτικός) Plin. lib. 2. 4. cap. 11. 3. Vulgaris arundo, extractoriam uim habet. Hoc est, uacuatoriam & educatoriam.
 Extremitas, Extremus] Vide Extra.
 Extrico] extricas, penult. prod. (ἀνατρίβω, ἀνατρίβω) extricare, Verbum a trico compositum significat liberare.
 Extricare se. Plaut. Epid. 3. 49.
 Aliqua ope exoluam, extricabor aliquis. Videtur hic Plautus in passua uoce protulisse Extricor, ni mendosus est codex.
 Extricare syluestrem agrum, pro Purgare & mundare. Col. lib. 4.
 Nummos unde unde extricare. Horatius primo, Sermon. Satyr. 3. 18.

De Dionysio tuo adhuc nihil extrico. Vatinus Cicero libro 5. 10. 1.
 Cerua extricata densis plagis. Horat. 3. Carm. ode 5. 7.
 Extricatus, ta, tum, Adiectiuum: ut, Extricate margarite, id est, perpurgate, mundate, expolite. Vlpianus 1. 27. §. 19. ff. ad l. Aquilian, Si quum maritus uxori margaritas extricatas dedisset, eaq; inuito marito perforasset, &c.
 Extringo] extringis, extrinxi, extrictum (σφίγγω) extringere, Idem quod Stringere. Cicero 4. Acad. 260. Deinde quum paulum digitos extrinxerat. Quo in loco extenuis exemplaribus legitur, contraxerat, non autem extrinxerat.
 Extrinsecus] ca, cum, penult. corrept. Boethius libro 3. De differentijs Topicis, A comparatione maioris uel minoris idem locus est, qui apud Themistium inter extrinsecos locos ponitur a maiore & minore.
 Extrinsecus] penult. corr. (ἐξωθεν) Aduerbium, quasi dicat externè, uel ab extra. Cicero. 5. de Finib. 70. Et nunc quidem quod eam tuetur, ut de uite potissimum loquar, est id extrinsecus. Idem 1. de Orat. 92. Adhibita est igitur ars quedam extrinsecus ex alio genere quodam. Varro lib. 1. de Re rust. cap. 41. 2. Vt non denudes medullam, ne extrinsecus imbres noceant. Liu. 2. ab Vrbe. 142. Sine ullo metu extrinsecus immentis belli.
 Accipere extrinsecus aliquid. Cic. 3. de Nat. deor. 38.
 Addita corpora sunt extrinsecus. Lucr. lib. 2. 22.
 Adhibentur extrinsecus corporum adiumenta. Cicero 4. Tu scul. 93.
 Allapsus extrinsecus humor. Cic. 2. de Diuin. 86.
 Assumere auxilia extrinsecus. Quint. lib. 7. cap. 5. 6.
 Assuntur extrinsecus loci Cic. in Topic. 5.
 Excitari ui & commoueri extrinsecus. Cic. de Fato. 63.
 Complecti extrinsecus aliquid. Cic. 2. de Nat. deor. 165.
 Ducunt extrinsecus spiritum pulmones & cor. Cic. 2. de Nat. deor. 204.
 Inaurata extrinsecus columna. Cic. 1. de Diuin. 87.
 Iniecta extrinsecus presagitia, atq; inclusa diuinitus, inest animis. Cic. 1. de Diuinat. 115.
 Extrinsecus intrare. Pers. Satyr. 5. 13.
 Irrumpunt extrinsecus in animos nostros per corpus imagines nobis dormientibus. Cic. 4. Academ. 125.
 Nulle imagines obrepunt in animos dormientium extrinsecus. Cic. 2. de Diuinat. 205.
 Extrinsecus alicunde aliquid querere. Cic. 6. de Orat. 174.
 Vestituit extrinsecus animum Deus & circumdedit corpore. Cicero de Vniuers. 26.
 Extror] extras (ἐξω) extrare, Verbum ab extra formatum, significat egredi. Sicut intrare, ingredi est. Afranius, Simul lumen intrabo, illi extrabunt illico. Antiquum est.
 Extrudo] extrudis, extrusi, extrusum, pen. prod. (ἐξωθώ, ἐξομώ) extrudere, Proprie dicitur qui manibus expellit, & ueluti extra trudit. authore Donato.
 Esse in numero, & Extrudi, contraria. Cicero Trebatio, libro 7. 6. 4.
 Extrudere edibus. Plaut. Aulul. 4. 31.
 Extrudere ex edibus. Plaut. Casina. 17. 18.
 Extrudere foras. Plaut. Trucul. 3. 51. Terent. Eun. 4. 5. 11. Correxit miles quod intellexi minus: nam me extrusit foras.
 Extrudere inuitum. Terent. Hecyr. 1. 2. 98.
 Eo amantem inuitum Pamphilum extrudit pater. Vt Donatus, hic translatione usus est Terentius, ut ostenderet tantum importunitatis uerbis sensus fuisse, quantum impulsio manuum efficere potuisset.

Extrudit,

Extrudit, Verbum necessitatis. Plaut. Merc. 19. 4. 2.
 Vnicus mihi Dorippa est gnatus, scis? D. scio. P. hinc pater Oum a se extrudit Rhodium.
 Extrudere & eijcere aliquem in uiam. Cic. 2. de Orat. 130.
 Extrudi, per translationem, pro Abalienari: ut, Extrudi ab aliquo. Cicero ad Atticum, lib. 3. 54. 2. Sed iam extrudimur, non a Planco (nam is quidem retinet) uerum ab ipso loco minime appposito, &c.
 Extrudere domo sua aliquem. Cic. 7. Verr. 31.
 Extrudi, & Prohiberi, contraria. Cic. 10. Phil. 176. Qui tanquam extruderetur a Senatu Macedoniam, & non contra prohiberetur proficisci, ita cucurrit.
 Extrudere aliquem, pro Accelerare. Cic. Terent. libro 14. 2.
 Extrudere tabellarios, pro Accelerare ad iter. Cicero ad Brutum. 14. 6. 2.
 Merces extrudere. Horat. 2. epist. 2. 3.
 Extruo] extruis, pen. corr. extruxi, extructum (κατασκευάζω) extruere, ab Ex & Struo, Construere, & adificare. Cæsar 3. bell. Gal. 460. Omnem eam materiam que erat extructa, conuersam ad hostem collocabat, & pro uallo ad utrumq; latus extruebat.
 Extruere, & Euertere, contraria. Cic. pro Domo sua. 77.
 Aceruum magnum ad pedes alicuius extruere. Cicero Attico, lib. 2. 17. 1.
 Extruere adificium in alieno, per metaphoram. Cicero pro Mil. 56.
 Extruere aggerem in altitudinem. Cesar 2. bel. Ciuil. 4.
 Altitudinem excellentiamq; uirtutum animo extruere. Cicero 5. de Finib. 124.
 Casus extruere ex uirgis. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 5.
 Extruere cumulum. Cesar 6. bel. Gal. 68.
 Fundare & extruere disciplinam. Cic. 4. de Finib. 1.
 Focum extruere lignis. Horat. Epod. 2. 9.
 Extruere mensas epulis. Cic. 5. Tusc. 87. Cic. de Senect. 48. Ca ret epulis, extructisq; mensis & frequentibus poculis.
 Mensas festas extruere. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 13.
 Montem extruere. Cic. in Pisonem. 38.
 Montes extruxit in aethera. Valer. 2. Argon. 4.
 Extruere monumentum. Cic. 14. Philip. 406.
 Extruere rogam. Cic. 3. de Finib. 115.
 Extruere sepulchrum alius. Cic. 2. de Legib. 105.
 Extruere fragmenta in aceruum. Colum. lib. 6. cap. 3. 1.
 Extruere thermas de marmore. Mart. lib. 9. 39.
 Toros extruere. Virg. 3. Aen. 4. 5.
 In numerum uerba extruere. Author ad Heren. lib. 4. 198.
 Ad celum uillam uisceribus arari extruere. Cicero pro Domo sua. 95.
 Urbem extruere. Virg. 4. Aen. 54.
 Extructus, Participium (κατασκευαστός) Cicer. in Pisonem, 53. Extructa mensa non conchylijs aut piscibus, sed multa carne subrancia.
 Foci extructi. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 9.
 Mensæ extructæ dapibus. Ouid. 11. Metam. 25.
 Extructio, Verbale (κατασκευασίς) Cic. 14. Philip. 408. Ea q; extructio que fit ad memoriam eternitatis.
 Extructio testorum. Cic. 2. de Nat. deor. 225.
 Extubero] extuberas, pen. corrept. (ἐξυβρίζω) exturbare, A Tuber deriuatum, significat excrescere, inflari, & quasi tuberi figuram efficere. Plinius libro 21. capite 16. 3. Neq; in omnibus terris est, radice foliosa, ex qua media ueluti malum extuberat. Idem lib. 37. capite 8. 4. Vtrobiz autem in rupibus inuis & gelidis, oculi figura extuberans leuiterq; adherens.
 Exturbare, Aditium, pro Tuberibus asperare. Senec. libro 6.

Natur. quæst. Desert montes, subrigit plana, ualles extuberrat, nouas in profundo insulas erigit.
 Exturbantes gemme: quibus opponuntur Cause. Plinius libro 37. cap. 12. 4.
 Extuberatio, Verbale (ἐξυβρίσις) Plin. lib. 31. cap. 9. 8. Lunæ xaxis imponitur cum farina & melle, item extuberationibus. Hoc est, tuberculis per corpus enascentibus.
 Extumeo] extumes, penult. corr. uel Extumescere, extumescere (ἐξυμύω) extumescere, idem quod Tumescere, & in tumorem redigi. Plin. lib. 37. cap. 5. 8. Democritus in hoc genere posuit Hermeos & Persicos illos extumescentes pingiter.
 Extumidos, pen. corr. Adiectiuum (ἐξυμύδης) ut, Extumida media æra. Varro de re Rust. cap. 51. 1.
 Extunc] Ext illa hora. Apuleius lib. 7. Asini aurei, Extunc poenæ referuatus.
 Extundo] exundis, extudi, pen. corr. extisum, penult. prod. (ἐκκύνω, ἐκκύνω) extundere, Extorquere uel in uenire, Nonius. Plaut. Most. 4. 64.
 Eundem animu oportet nunc mihi esse gratum ut impetraui, atq; olim prius quam id extrudi, quum illi subblandiebatur. Sueton. Ea demum extudit magis conuitio qua precibus.
 Vfus extudit artes. Virg. 1. Georg. 27.
 Labor extudit fistula. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 3.
 Extundere aliquem. Quint. lib. 1. cap. 4.
 Extundere, Studiosè facere. Virg. 8. Aeneidos, Lanigerosq; apices, & lapsa ancilla celo Extuderat. Seruius.
 Extundere, in tuber tendendo transformare. Cassius Scauerus lib. 6. Controuers. apud Senecam, Alterius diminutas scapulas in deforme tuber extundit.
 Exturbo] exturbas (ἐξυβρίζω) exturbare, Violenter eijcere ab aliquo loco. Metaphora sumpta a turbine uenti, qui dum perflat, puluerem ueluti in globum uolenter sursum erigit.
 Expellere atq; exturbare aliquem. Cic. pro Cluent. 10.
 Exturbare, Eijcere, expellere. Cic. pro Muræna. 43. Magnum est enim te comparare ea quibus possis hominem e ciuitate, præsertim non inopem, neq; infirmum, exturbare, qui & per se, & per suos, & uero etiam per alienos defendatur. Budeus.
 Exturbare, & Manere, contraria. Cic. Attic. lib. 8. 169. 3.
 Exturbare aliquem foras. Plaut. Trinum. 14. 74.
 Dejicere Senatui a gubernaculis, Populum e nauis exturbare. Cic. pro Domo sua. 20.
 Exturbare homines e possessionibus. Cic. pro Sylla. 53.
 Exturbari præcipitem e prouincia. Cic. 6. Verr. 59.
 Exturbari ex agris. Cic. pro lege Agraria. 83. Sic, Exturbare aliquem bonis. Cic. 4. Verr. 32.
 Exturbare ex numero uitorum. Cic. pro Quintio. 28.
 Exturbare aliquem edibus & ex edibus. Plaut. Trinum. 11. 56. & 4. 74.
 Miserum fortunis omnibus exturbari. Cic. pro Quint. 63.
 Exturbare penatibus. Plin. in Paneg. 56.
 Exturbare sede. Colum. lib. 8. cap. 17. 9.
 Exturbare ciuem innocentem, expellere. Cicero Antequeret in exil. 101.
 Exturbare ex animo ægritudinem, pro Excute. Plautus Cure. 5. 9.
 Animas exturbare e sede. Ouid. 25. Metam. 3. 5.
 Exturbare mentem alicuius. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 4. 3.
 Noctem exturbabat noctiferans. Stat. 1. Theb. 43.
 Silentia noctis exturbare. Stat. 1. Theb. 88.
 Exturbare stem pacis. Liu. 6. ab Vrbe. 80.
 Exturbare calculos, dicitur radix herbe, pro Eijcere & constringere.

fringere. Plin. lib. 20. cap. 10. 2.
 Comas exturbare. Stat. 5. Theb. 61.
 Exturbare oculos alicui, pro Excludere & exculpere, siue es-
 judere. V. laut. Pœnulo, 4. 160.
 ¶ Exturbatus, pen. prod. (ἐξουράσθαι) Participium. ut, Radici-
 bus exturbata pinus. Catul. epig. 59. 22.
 Exulsire] Idem quod Tustire, & cum tusti aliquid ejcere,
 (ἐξέρπει) Plin. lib. 35. cap. 15. 4. Purulenta quoq; extusa-
 fientibus, & contra scorpionum idus. Idem lib. 23. cap. 3. 4.
 Celsus lib. 2. cap. 8. Nisi uomicam aliquam excitauit sic, ut
 pus extusiretur.
 Exubero] ὑδύρεο. Vide Exhubero.
 Annus exuberat pomis. Virg. 2. Georg. 10. 4.
 Humor malus mēbris exuberat. Claud. de Aponi balneis. 5. 19.
 Umbra exuberat luxuria foliorum. Virg. 1. Georg. 39.
 Aflu exuberans. Silius lib. 1. 12. de Hannibale.
 Exuccus] ἐξυκός, Qui succo caret. Seneca epist. 30. Scis il-
 lum infirmi semper & exucci corporis fuisse. Quint. lib. 12.
 cap. 10. Vnde nunc quoq; aridi, & exucci, & exanguis.
 Exudo] exudas, pen. prod. (ἐξοδέω) exudare. Veluti per su-
 dorum emittere. Plin. lib. 24. cap. 9. 1. Vnum arbor ipsa e-
 xudat gummi modo. Colum. lib. 12. cap. 4. 8. 3. Quum oliua
 quicquid habuit amara exudauit. Et, Exudare liquorem,
 Colum. lib. 7. cap. 8. 3.
 Humor exudat. Virg. 1. Georg. 18. Nouē locutus est: nam non
 ipse humor, sed terra desudat. Vnde exudat pro exudatur
 accipimus. Seruius.
 Exudare laborem. Liu. 5. ab Vrbe. 20.
 Edomiti exudatq; labores. Silius lib. 3. 107.
 Exudare causas, pro magno labore agere. Horatius 1. Serm. Sa-
 tyr. 10. 6. Vide Caula.
 Exuerræ] Vide supra in Euerrator.
 Exuerro] Vide Euerro.
 Exuertio] exuertis, exuerti, exuersum (περὸ λαμῶν) exuer-
 tere, Præuenire, præoccupare. Plaut. Pœnulo, 14. 52.
 Verum enim qui bene eum nunt, citō homo exuerti potest.
 Antiquum.
 Exugo] exugis, pen. prod. exuxi, exustum (ἐξυγίω) exuge-
 re, Succum omnem sugendo extrahere. Legitur & Exuge-
 bo, in secunda. Plaut. Rud. 2. 3. 89.
 Ego ita te hic iudē, quasi penicillus nomis solet exugere,
 Ni hunc amittis, exugebo quicquid humoris tibi est. 1.
 dem Pœnulo, 8. 37.
 Iam nunc ego illi egredienti sanguinem exugam procul.
 Colum. lib. 4. cap. 2. 4. 8. Sed ab uno latere exugitur. Cato,
 cap. 15. 6. 2.
 Exugere sudorem. Colum. in Proem. lib. 1. 14.
 ¶ Exugentes, Experimentes. Festus.
 ¶ Exuctus, Particip. Gell. lib. 20. cap. 7. Luna nunc uidelicet
 senescit, ea re ostrea quoq; sicuti alia quædam, tenuia exu-
 ctasq; sunt. Hoc est, sine succo & humore.
 Exul] exulis, pen. corr. com. gen. (ἐξυλάσθαι) exul-
 59) Is dicitur, qui ex patria eiectus est: quasi extra solum.
 Festus, Exules dicuntur loco patriæ suæ pulsi. Cic. pro Do-
 mo sua, 57. Quid est enim exul? Ipsum per se nomen calami-
 tatis, non turpitudinis. Quando igitur est turpes Re uera
 quando est pœna peccati, opinione autem hominum si est
 pœna damnati.
 Mentis domusq; exul. Ouid. 9. Metam. 82.
 Patriæ exul. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.
 Vagus exul. Ouid. 11. Metam. 82.
 Exul agor. Ouid. epist. 7. 23.
 Vagum exulem errare aliquem, atq; undiq; exclusum. Cicero

pro Cluentio, 138.
 Reducere exules. Cic. Casio, lib. 12. 1. 4. Et pro Sestio, 48.
 Vi eiectos exules reducere. Author ad Heren. lib. 2. 83.
 Restituere exules. Cic. 1. Philipp. 2.
 Venit exul ad Antiochum Ephesum Hannibal Carthagine ex-
 pulsus. Cic. 2. de Orat. 4. 2.
 ¶ Exilium, huius exilij (ἐξουχία) dicitur ipsa priuatio
 soli patrij. Cic. lib. 5. Tusc. 14. 9. Exilium credo quod in ma-
 ximis malis ducitur: idem in Parad. 38. Nescis exilium, sce-
 lerum esse pœnam?
 Exilij species tres ponit Martianus in l. exilium. ff. de interdi-
 ctis & relegatis. Exilium, inquit, triplex est: aut certorum
 locorum interdictione: aut lata fuga, ut omnium locorum, præ-
 ter certum locum: aut insule vinculum, id est, relegatio in
 insulam. Exilium autem pœna est iudicij capitalis. Pau-
 lus in l. 2. ff. de publicis iudicijs, Capitalia iudicia sunt, ex
 quibus pœna mors, aut exilium est: hoc est, aquæ & ignis
 interdictione: per has enim pœnas eximitur caput de ciuitate.
 Nam cetera, non exilia, sed relegationes propriè dicuntur.
 tunc enim & ciuitas retinetur. Cicero pro Cecinna, 73.
 Tum amittitur hæc ciuitas deniq; quum is qui profugit re-
 cepus est in exilium: hoc est, in aliam ciuitatem. Idem pau-
 lo antè, 72. Exilium enim, non supplicium est, sed profugij,
 portusq; supplicij. Nam qui uolunt pœnam aliquam subter-
 fugere, aut calamitatem, eo solum uertunt: hoc est, sedem ac
 locum mutant.
 Exilij causa solum uertisse aliquem, nec postea esse restitutum.
 Cic. 5. Philipp. 174.
 Infelix exilium. Virg. 10. Aeneid. 168.
 Terribile exilium illis quibus quasi circumscriptus est habitan-
 di locus, non ijs qui omnem orbem terrarum unam urbem
 esse ducunt. Cic. in Parad. 20.
 Pœna scelerum, exilium est. Cic. in Parad. 38.
 Quos leges exilio affici uolunt, exules sunt, etiam si solum nō
 mutarunt. Cic. in Parad. 38.
 Afficiunt exilio sceleratos & impios leges. Cic. in Parad. 38.
 Fugam meditari, & exilium cogitare. Cic. 1. in Catil. 19.
 Confensere ere in exilio. Vide Confensere.
 Delitescere exilio. Ouid. in Ibin. 3.
 In exilio depellere, & agere. Plin. lib. 7. cap. 30.
 In exilium aliquem ejcere. Cic. 2. in Catil. 33.
 Ire in exilium. Cic. in Catil. 16. Quint. lib. 6. cap. 4.
 Exigere in exilium, iustinus, Quod per iniuriam se in exilium
 exegissent.
 Fugere in exilium. Iuuen. Satyr. 10. 16.
 Imperare exilium alicui. Senec. Medea, 7. 6.
 Liberatus exilio. Vide Liber.
 Meditari exilium. Vide Meditor.
 Mutare exilio maleficiū. Cic. pro Cecina. 72. Idem pro Syl. 55.
 Mutatum exilio maleficiū. Vide Multa.
 Mutare domos exilio. Virg. 2. Georg. 103.
 Pati exilium. Virg. 2. Aen. 12. 8.
 In exilium pulsus aliquis. Cic. 2. de Orat. 30.
 Pellere in exilium. Vide Pello.
 Pendere pœnam exilio. Ouid. 10. Metam. 47.
 Rectā pergere in exilium. Cic. 1. in Catil. 17.
 Petere exilium. Lucan. lib. 3. 23.
 In exilium proficisci. Cic. 1. in Catil. 15.
 In exilium aliquem projicere. Cic. Antequam iret in exil. 19.
 De exilio quendam reducere. Cic. 2. Philip. 35.
 In exilio esse. Cic. 3. de Nat. deor. 115.
 In exilium uenire. Cic. 1. de Orat. 36.
 Exulo] exulas, pen. corr. (ἐξουλάσθαι) exulare, Patria
 priuata

priuatam esse. Cic. ad Metellum, lib. 4. 8. 5. Sin autem nulla
 sit, hunc tamen aptissimum esse ad exulandum locum. Idem
 3. Tusc. 68. Aut Telamonem pulsam patriā exulantem.
 Exulare à patria sua. Plaut. Mostel. 8. 71.
 Exulare domo. Terent. Eunuch. 3. 5. 61.
 Exulat auaritia ex urbe, per translationem. Plautus Pers. 16.
 89.
 In oris ignotis exulare. Ouid. epist. 9. 31.
 Per externas profugus pater exulat oras. Ouidius 3. Trist. eleg.
 14. 3.
 Rempublicam discessu alicuius exulare. Cic. in Parad. 37.
 Rome exulare ius esse alicui. Cic. 1. de Orat. 86.
 Exulatum abijt res patrij. Plaut. Merc. 3. 43. Vide Abeo.
 ¶ Exulans, pen. corr. Participium (ἐξουλάσθαι) Cic. 2. de Di-
 uin. 78. Rex Prusias quum Hannibali apud eum exulanti
 depugnari placeret, negabat se audere, quod exta prohibe-
 berent.
 Exulatio, onis, Verbale. Florus lib. 1. cap. 22. Populus Roma-
 nus clarissimos principes, quod aduersarentur uoluntati
 suæ, exultatione multauit.
 Exulatio] exulceras, pen. corr. (ἐξυλάσθαι) exulcerare, Pro-
 priè est ulcus facere & exasperare, ac nouam cicatricem
 inducere. Plin. lib. 20. cap. 6. 10. Lepras, lichenas, lentiginis
 exulcerat. Varro lib. 2. de Re rust. cap. 9. 12. Quidam nu-
 cibus Græcis in aqua tritis perungunt aures, & inter digi-
 tos: quod mulce, & ricini, & pulices soleant (si hoc ungui-
 ne non sit istis) ea exulcerare. De canibus.
 Exulcerare, per translationem, significat Exasperare, exacca-
 bare, & deterius facere. Cic. 2. de Orat. 167. Quum aduer-
 satorum aduementa confirmant, aut ea quæ sanare neque-
 unt, exulcerant.
 Exulcerare animum. Cicero. Ita mihi animum exulcerauit. Idem
 pro Deiotaro, 4.
 Exulcerare gratiam alicuius. Cic. de claris Orat. 80.
 Suspicionibus hominum & scelere exulcerari. Cic. pro Domo
 sua, 23.
 ¶ Exulceratus, pen. prod. Participium (ἐξυλάσθαι) Cicero:
 Lentulo, lib. 1. 112. Vi in rebus multo antè quàm profectus
 es, ab ipso rege, & ab intinis & domesticis Pompeij clam
 exulceratis.
 ¶ Exulceratio, Verbale (ἐξυλάσθαι) Plin. lib. 20. cap. 3. 5.
 Sed omnium consensu, stomacho uilissime iudicantur, &
 interaneorum uescicarumq; exulcerationibus.
 ¶ Exulceratorius, Adiect. (ἐξυλάσθαι) Quod exulcerat, ut,
 Exulceratorium medicamentum. Plin. lib. 23. cap. 7. 12.
 ¶ Exulceratus, pen. prod. huius exulceratricis, Verbale. scem.
 gen. (ἐξυλάσθαι) Plin. lib. 27. cap. 12. 2. Visi septica &
 exulceratrix.
 Exulto] exultas (ἐξυλάσθαι, ἐξυλάσθαι, ἐξυλάσθαι) exultare,
 & exilire, Ab Ex & Salio compositum: estq; ueluti gestu
 corporis lætitiā ostendere. Nonius, Exultare est supra mo-
 dum exilire & efferrī. Cic. lib. de Rep. Est igitur quiddam
 turbulentum in hominibus singulis, quod uel exultat uolu-
 ptate, uel molestia frangitur. Idem ad Atticum, lib. 6. 112. 1.
 Lecta tua & distola gaudio exulat.
 Exultare, nimium, & gaudere. Catul. ad Lesbiam, epig. 4. 8. 2.
 Exultare, immoderātèq; iactari. Cic. 1. de Diuin. 107.
 In herbis exultat uac. ca. Ouid. 1. de Arte, 63.
 Inter medias cædes exultat. Virg. 11. Aeneid. 130.
 Alacris improbitas exultat. & in uictoria. Cic. Attic. lib. 1. 11. 12.
 Oratio exultat. Cic. 4. Acad. 199.
 Exultat & triumphat oratio mea in hoc. Cic. in Catil. 2. 6.
 Pauor exultat circa pectus. Lucret. lib. 3. 29.
 In aliqua re audacius exultare. Cic. in Orat. 14.
 Theauri pars 2.

Exultare, Cum iactantia gloriari. Cic. de Senect. 9. Hannibalē
 iuueniliter exultantē, patientia sua mollebat. Idem in Catil.
 17. Insuper patriæ bellum, exulta impio latrocinio. Nonius,
 Gestis in suam famam exultare. Tacit. in uita Agricole.
 Lætitia exultare. Cic. Attico, lib. 15. 32. 9. 15.
 Victoria nobilitatis exultare. Cic. pro Rosc. Amer. 10.
 Nimis exultare secundis rebus. Senec. Hipp. 2. 24.
 Exultare, Gestu uel dicto iniuriam facere. Lucilius libro 30,
 Quin totum purges, debellas me, atq; deuras, exultes, solia-
 cites. Nonius.
 Iniuriam unius in alium exultare. Cic. Attico, lib. 7. 12. 2. 9.
 Exultare, Scuire. Cic. lib. 2. de Rep. Que sanguine alitur, quas
 in omni crudelitate exultat, ut uix hominū acerbis fineria-
 bus satietur. Nonius.
 Exultare, Extra saltare. Virg. 3. Aeneid. 111. Exultantq; uada,
 atq; æstu miscentur arene.
 ¶ Exultans, Participium (ἐξυλάσθαι) Cic. 3. de Orat. 91.
 Erras, erras: nam exultantem te & presidentem tibi
 Reprimere ualde legum habent. Ex quodam poeta.
 Elatus lenitate, inaniq; lætitia exultans & temere gestiens. Cic.
 5. Tusc. 25.
 Furentem & exultantem continere. Cic. de Arusp. resp. 1.
 Successu exultans. Virg. 2. Aeneid. 77.
 Equos ferocitate exultantes domitoribus tradere. Cicero. 1. Off.
 128.
 Corda exultantia. Virg. 3. Georg. 20.
 Cruor exultans in ora erupit. Silius lib. 5. 14.
 Furorem exultantem ex parte reprimere. Cic. pro Sestio, 82.
 Exultantem lætitiā comprimere. Cic. in Topic. 46.
 Loliginibus exultantibus tempestatem significari gubernato-
 res putant. Cic. 2. de Diuinat. 25.
 Sanguis altè exultans è corpore emicat. Lucret. lib. 2. 40.
 ¶ Exultanter, Aduerbium (ἐξυλάσθαι) Plinius epist. 62. 6.
 Quum ea potius que prestius & adrius, quam illa que
 huius, & quasi exultantius scripsi, possint uideri accer-
 sta & inducta.
 ¶ Exultatio, Verbale (ἐξυλάσθαι) Plinius, lib. 8. cap. 54.
 Mutianus causa luna tristis esse: quibus in eo genere cauda
 sit, nouam exultatione adorare. De jimijs.
 Indecora exultatio. Quint. lib. 2. cap. 2. 7.
 ¶ Exultantia exultantia (ἐξυλάσθαι) Idem Gellius, libro
 12. cap. 5. Cum petulantia morbi dolorisq; exultantia col-
 luctantem. Id est, eruptione uiolenta. Solinus, cap. 4. 5. Ve-
 rium omnem excessus originem de sole fieri, primūq; exul-
 tantiam iunioris concipi quum per Cancrum sol uebatur,
 De incremento Nili.
 ¶ Exultim, Aduerbium (ἐξυλάσθαι) id est, exultando &
 saliendo. Horat. 3. Carm. ode 11. 2.
 Exululo] exululas, penult. corr. (ἐξυλάσθαι) exululare, pro
 Valde ululare. Ouid. 1. Metam.
 Territus ipse fugit, nactusq; silentia ruris Exululat.
 Comis ruptis exululare. Ouid. epist. 2. 1. 23.
 ¶ Exululatus, pen. prod. Part. (ἐξυλάσθαι) Ouid. 4. Trist.
 eleg. 1. 9.
 Vix suum Bacche non sentit faucia uulnus,
 Dum stupet Idæis exululata iugis.
 Exum] Extra sum. Sic enim licet in quibusdam sacris clami-
 tare solebat, Hostis uictus, mulier, uirgo, exesto: hoc est, nō
 introito, qd scilicet ingredi ea sacra, phibebatur. Ex Festo.
 Exundo] exundas (ἐξυλάσθαι) exundare, Alueum exire,
 uel extra alueum undas proferre. Plin. lib. 2. cap. 103. 7. in
 Tenedo insula fons, semper à tertia noctis hora in sextā ab
 aestiua solstitio exundat. Colum. lib. 8. cap. 17. 5.
 Dolor exululat altè merfus. Senec. Orat. 12. 2. 11.
 q Eloquet

Eloquentiam exundare, & exuberare. Tacitus in Dialogo de Oratoribus.
 Furor exundans. Stat. 10. Thebaid. 121.
 pruripsum exundat pelagus. Silius lib. 3. 11.
 pestis exundat. Silius lib. 17. 21.
 Terra exundavit cheydris. Silius lib. 3. 64.
 Vapor exundat antro. Seneca Hippol. 2. 4.
 ¶ Exundatio, Verbale (ἐκχυσις) Plinius lib. 19. cap. 31.
 Negant nasci nisi exundatione fluminum inuicta femine ab Tiaris.
 Exungo] exungis, exunxi, exunctum (ἀλσίσω) exungere, Vngere. Plaut. Rud. 1. 4. 22.
 Eluas tu, an exungare siccus.
 Exungulo] exungulas, pen. corr. (ἀπορυγίσσω) exungulare, Vngues auferre. Plautus Trucul. 6. 52.
 — hem, tuos exungula, male uinitis.
 Exuo] exuis, exui, exutum, pen. prod. (ἐποδύω, ἀποδύω, λούω, ποδύω) exuere, contrarium habet Induo.
 Exuere uestem alicui. Senec. epist. 91.
 Exuere aegritudinem. Cic. 3. Tuscul. 48.
 Acqualitas exuitur. Tacit. lib. 3.
 Anticitiam exuere. Tacit. lib. 5.
 Animam exuit. Ouid. 1. 4. Metam. 156.
 Anima memet pariter ac scelere exuam. Senec. Hipp. 12. 5.
 Animum sylvestrem exuere. Virg. 2. Georg. 11. De arboribus.
 Animus exuitur. Stat. 10. Theb. 187.
 Serpens nouus exuit annos. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 7.
 Armis exuere aliquem. Silius lib. 3. 120.
 Arrogantiam, & auaritiam exuere. Tacit. in uita Agricole.
 Aspectum exuere. Tacit. lib. 16.
 Astus exuere. Silius lib. 7. 150.
 Exuere castris hostem, pro Expellere. Liu. 9. bel. Pun. 15. Et 3. ab Vrbe, 293. Nisi paucis diebus hos populatores agrorum fusos fugatosq; castris exuero. Id est, abstulero eis castra.
 Charitatem exuere. Tacit. lib. 18.
 Ciues nostros exuimus. Id est, perdidimus, aut orbati sumus illis. Stat. 3. Thebaid. 42.
 Cupido glorie alicui exuitur. Tacit. lib. 20.
 Exuere insem humero. Virg. lib. 9. 63.
 Insem uaginis exuerat. Stat. 9. Theb. 16.
 Fastus exuere. Ouid. 2. de Arte. 49.
 Feritas exuitur. Ouid. 3. Fast. 57.
 Ferociam exuere. Tacit. lib. 2.
 Fidem exuere. Tacit. lib. 1.
 Fœdus exuere. Claud. de bello Get. 73.
 Exuere gratiam nouitatis dicitur. id, quod iam uetus esse incipit. Plinius, epist. 2. b.
 Habitus regales exuere. Stat. 11. Theb. 87.
 Hominem exuere. Ouid. 10. Metam. 21.
 Exuere hominem ex homine. Cic. 5. de Fin. 62.
 Exuere humanitatem. Cic. pro Ligario, 8.
 Exuere iugum, & exuere se iugo. Liuus, 5. bel. Maced. 64. Et lib. 4. 56. pro Se liberare a feruitute.
 Ius fasq; exuere. Tacit. lib. 19.
 Iussa exuere. Tacit. lib. 11.
 Iustitiam exuere. Tacit. lib. 3.
 Lacertos exuere. Id est, nudare. Virg. 5. Aeneid. 84.
 Magistrum exuere. Tacit. lib. 14.
 Exuere metem, Animum uel affectum deponere. Virg. lib. 4. Aen. Mentem aliquam exuere. Id est, repudiare consilium aliquod. Virg. 4. Aeneid. 64.
 Montes exuere. Id est, denudare syluis. Stat. 4. Syl. 3. 10.
 Exuere mores. Mart. lib. 1. 176.
 Antiquos mores exuere. Liu. lib. 7. Decad. 3.

Munia exuere. Tacit. lib. 4.
 Obsequium erga imperatorem exuit. Tacit. lib. 3.
 Otium exuere. Tacit. lib. 11. Vbi uidetur legendum, indueret.
 Senatorium ordinem exuere. Tacit. lib. 18.
 Exuere ossa, Discooperire, Retegere. Virg. 5. Aeneid. 84.
 Pacta exuere. Tacit. lib. 5.
 Patriam exuere. Tacit. lib. 21.
 Pacem exuere. Tacit. lib. 4.
 Pectus exuere curis. Stat. 4. Syl. 4. 6.
 Pedorem exuere. Tacit. lib. 5.
 Tithonia polium exuerat. Id est, Aurora celum reliquerat. Valerius 3. Argonaut. 1.
 Promissa exuere. Tacit. lib. 13.
 Exuere aliquem regno, pro Priuare, & auferre ei regnum. Plinius de Viris illust. 6. Ibidem, 51. Regem Philippum prelio fudit, castris exuit.
 Reuerentiam imperij exuere. Tacit. lib. 17.
 Profanos ritus exuere. Tacit. lib. 2.
 Sacramentum exuere. Tacit. lib. 19.
 Exuere se paterno agro, pro Diuendere uel dilapidare pateram hereditatem. Liu. 2. ab Vrbe, 97. Suet. de Clar. gram. 11. Eoq; scilicet licetia Syllani teporis exutum patrimonio.
 Exuere se ex laqueis, pro Liberare. Cic. 7. Verr. 118.
 Sedibus aliquem exuere. Tacit. lib. 13.
 Exuere senectam dicuntur serpentes. Plin. lib. 20. cap. 23. 2.
 Exuere seruitutem. Liu. 4. bel. Maced. 37.
 Seruitutem exuere. Tacit. lib. 20.
 Societatem exuere. Tacit. lib. 10.
 Spiritum inimicum exuere est, animum qui te exerciat. Senec. Thebaid. 1. 9.
 Tributa exuere. Tacit. lib. 1.
 Tunicas exuerat. Ouid. 2. Fast. 35.
 Serpens exuit in spinis uestem. Lucret. lib. 4. 12.
 Vetusitas exuitur anguibus. Ouid. 3. de Arte, 16.
 Virtutes exuere. Tacit. lib. 1.
 Vitia exuere. Tacit. lib. 5.
 Vultus seneros exuere. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 9.
 ¶ Exutus, pen. prod. Participium (ἀποδύεις) Plin. lib. 35. cap. 11. 17. Herculem ab Oeta monte Doridos exuta mortalitate consensu deorum in caelum euntem. De nauis picturis.
 Bonis exutus. Tacit. lib. 4.
 Campus exutus. Tacit. lib. 12.
 Diademate exutus crines. Stat. 9. Theb. 33.
 Forma exutus. Silius lib. 8. 88.
 Pudorem castum exuta. Silius lib. 5. 3.
 Pedem unum exuta uinclis. Virg. 4. Aeneid. 104.
 Vititis exuta comam. Stat. 11. Theb. 92.
 Anguis exutus annis. Stat. 4. Theb. 20.
 Dignitas exuta. Tacit. lib. 3.
 Lucius exuti morte. Silius, lib. 6. 63.
 Laqueis exute mulæ. Claud. de Mulabus Gallicis, 12. 4.
 Palme exuta uinclis. Virg. 2. Aeneid. 31.
 Pectus exutum. Claud. in Epithal. Palladij, 4. 6. 2.
 Gelu exuta sidera tepuerunt lögis solibus. Stat. 5. Theb. 92.
 ¶ Exuens, tis, Particip. Cic. lib. 50. de Finib. Et hominem ex homine exuens; naturam odisse uideatur.
 Exuero] exuperas, pen. corr. (ὑπερβαίνω, ὑπερβαίω) exuperare, Idem quod Superare & excellere. Cic. 4. Tuscul. 125. Quis homo te exuperant unquam gentium impudentia? Ex poeta antiquo.
 Quod fore paratum est, id summum exuperat Iouem. Carmel traductum è Greco à Ckerone, 2. de Diuin. 37.
 Exuperare animam: cui mortuum esse opponitur. Cic. Post reditum in Senatu, 19. Quapropter memoriam uestri beneficij colam

colam beneuolentia sempiterna, non solum dum anima exuperabo meam, sed etiam cum mortuo monumenta uestri in me beneficij permanebunt. Vbi ex uetusto codice legitur, superero anima.
 Ardua exuperare. Silius lib. 3. 105.
 Dolor exuperabat. Lucret. lib. 6. 257.
 Flamme exuperant, furit aestus ad auras. Virg. 2. Aeneid. 151.
 Genus exuperat nobilitate morum. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 1.
 Exuperare laudes alicuius. Liu. 8. bel. Pun. 234. Et lib. 1. ab Vrbe, 242.
 Materiam exuperans uires. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 12.
 ¶ Exuperatus, pen. prod. (ὑπερβαίνω) Lucret. lib. 2. 47. Sed citius cedunt grauioribus exuperate.
 ¶ Exuperantia, exuperantia, Verbale (ὑπερβαίνω) Eminentia. Cic. 5. Tuscul. 148. Nonne omnem exuperantiam uirtutis oderunt?
 ¶ Exuperatio, Aliud uerbale (ὑπερβαίνω) Author ad Herennium, lib. 4. Per exuperationem quum plus dictū est quam patitur ueritas augende suspicionis causa.
 ¶ Exuperabilis, & exuperabile, pen. corr. (ὑπερβαίνω) Qui potest superari. Stat. Theb. 43. Exuperabile ingenium.
 Vallum non exuperabile. Claud. 2. in Ruffin. 26.
 Exuperabile, a sua significatione, quod exuperare potest. Virgilius 3. Georg. 7.
 — tortosq; Ixionis angues,
 Immanemq; rotam, & non exuperabile saxum. Seruius.
 Exurdo] exurdas (ἐκχυσις) exurdare, Cuius passiuum posuit Valerius Max. lib. 2. cap. 1. Graecis actionibus aures curie exurdantur. Id est, obtunduntur. Plinius lib. 32. cap. 10. 26. Paniculae flos si aures intrauerit, exurdas. Senec. epist. 94. Ea scilicet que tibi tātis clamoribus exurdato salubria insinuret uerba.
 Vina exurdant palatum. Horat. 2. Serm. Saty. 8. 8.
 Aliqui legunt, exurdant, interposita l littera.
 Exurgo] exurgis, exurrexi, exurrexum (ἔγχεσθαι, ἔγχεσθαι) exurgere. E loco surgere. Plautus Mostel. 15. 28. Quæso exurge, pater aduenit.
 Exurgere & erigere se. Cic. 2. pro leg. Manil. 86.
 Si esset iugulata, nunquam exurgeret. Cic. 13. Phil. 376.
 Exurgere a genibus. Plaut. 7. 15.
 Exurgere de nocte impigre. Plaut. Rud. 22. 8.
 Exurgere foras. Plaut. Milit. 4. 3. Foras abire.
 Exurgere ex insidijs. Liu. 7. bel. Pun. 223.
 Paulisper exurge, & perfer hunc dolorem commemoratio nis non necessaria. Cic. pro Cluentio, 134.
 Exurgere atq; erigere se, per translationem, pro Erigere sese, & afflictionibus liberari. Cic. pro leg. Agr. 86. Idem ad Atticum, lib. 7. 132. 2. Nos autem ubi exurgere poterimus, aut quando?
 Exurget Resp. Cic. ad Cassium, lib. 12. 10. 9.
 Exurgit mons ab Indico mari. Plin. lib. 5. cap. 27. 7.
 Colles exurgunt uertice. Silius, lib. 7. 55.
 Dolor exurgit grauior. Seneca Medea, 2. 10.
 Exurgere ad insidias dicitur urbs. Liu. 6. ab Vrbe, 18.
 Voluntas exurgendi. Lucret. lib. 3. 35.
 Exuro] exuris, pen. prod. exusti, exustum (ἐκχυσις) exurere, Idem quod Vrere, & igne prorsus consumere significat. Cic. in Pis. 77. Epirus excisa, Locri, Phocij, Bœotij exusti.
 Ex animo exuri. Cic. 3. de Natur. deor. 9. Fortè legendum est exui uel erui.
 Igni exurit scelus. Virg. 6. Aeneid. 149.
 Sitis exurit miserum. Lucret. lib. 3. 188.
 Sol graciles exurit artus. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 2.
 ¶ Exustus, Participium (ἐκχυσις) ut, Media uero ter Theauri pars 2.

rarum, quasi solis orbita est, exusta flammis & cremata. Plinius lib. 2. cap. 68. 2.
 Vinus exustus est. Cic. 3. Verr. 48.
 Ager exustus morientibus aestuat herbis. Virg. 1. Geofg. 2. 2.
 Exustus sole caseus. Colum. lib. 7. cap. 8. 4.
 Corpus exustum. Silius lib. 3. 55.
 Flos exustus sui ueteris ubertatis exaruit. Cicero de claris Oratorat. 8.
 Palus exusta. Virg. 3. Georg. 85.
 ¶ Exustio, Verbale (ἐκχυσις) Cic. in Somnio Scip. 2. 4. Propter eluisiones exustionesq; terrarum, quas acciderè tempore certo necesse est, &c.
 Exustio solis. Plin. lib. 17. cap. 24. 7.
 Exu(cito)] exuscitat, pen. corr. (ἐκχυσις, ἐκχυσις) exuscitare, Idem quod Suscito. Cicer. pro Murena, 18. Te gallorū, illum buccinarum cantus exuscitat. Idem 3. de Orat. 121. Quietum exuscitat.
 Exuscitari & commoueri. Author ad Heren. lib. 3. 131.
 Clamore aliquem exuscitare. Author ad Heren. lib. 3. 114.
 Exuscitare animos. Cic. 1. Off. 21.
 Memoriam naturalem exuscitare. Author ad Heren. lib. 3. 129.
 Exuscitare se. Brutus ad Cic. 16. 20.
 Exutus] Vide Exuo.
 Exuuia] exuuiarum, pluralis tantum numeri (ἀέριος, ἄερα) dicuntur spolia hostibus detracta, ab exuendo quidem dicta, ut inquit Festus. Cic. pro L. Manil. 38. Quum eum uobis maiores uestri exuuijs nauicis & Classium spolijs ornatum reliquissent. Virg. 2. Aeneid. 55.
 — qui redit exuuias indutus Achilli.
 Bellorum exuuia. Iuuenal. Satyr. 10. 14.
 Capitis exuuia. Senec. Hippol. 12. 6. Intelligit capillos.
 Dulces exuuia. Virg. 4. Aeneid. 131.
 Nauicæ exuuia. Vide Nauis.
 Exuuia non solum (inquit Notius) hominum tegmina aut uestes dicuntur, sed etiam animalium quorumlibet: ut, Exuuia bubule, pro corio aut tergoe aut pelle bubula. Plauti Mostel. 12. 23.
 Exuuia serpentis. Virg. 3. Georg. 88.
 Exuuia pecudum. Aclius Bacris.
 Postus exuuijs nouus coluber. Virg. 2. Aeneid. 95.
 Leonis exuuia. Virg. 9. Aeneid. 64.

LITERA, sextordinē alphabeti, quā ueteres aliquando aspirationis loco scribebāt, Fordeū dicētes, Trafo, Vefo, Firrus, Forreum, pro Horreum, Trabo, Veho; Hircus, Horreum. Aliquando eius loco priora quadam secula pronuntiarunt b, Bruges scribentia, & alia quæ posteri per b fruges scribere maluerunt. Dicta est & Aeoicum digamma. Vide Digamma.
 F. uel F. Filius. F. uel F. Filia. F. Fecit. F. F. A. Filiusfamilias. F. A. B. Fabius. F. A. B. R. Fabricius, Faber, uel Fabrortij. F. A. C. Facili. F. A. C. C. Facundium curauit. F. C. Fideicommissum, Fideiucæ causa, Fraude creditoris, Faciendum curauit, uel curauit. F. D. Fides data, uel Fide data. F. E. Fides eius. F. E. D. Factum esse dicitur. F. F. Fecerunt, q 2 uel

Fabulae comicorum. Terent. in prolo. And. 3.
 Populo ut placentur quas fecisset fabulas.
Apologus, fabula, irrisio. Cic. 1. de Inuent. 36.
Nutricularum fabulae. Quintil. lib. 1. cap. 9. 2.
Aniles fabulae. Quintil. lib. 1. cap. 8. 13.
Coniunales fabulae. Tacit. lib. 5.
Monstrifia, turpisq; relatu fabula. Claud. 2. in Eutrop. 110.
Notissima fabula. Ouid. 4. Metam. 38.
Par fabula somnio. Senec. Troad. 5. 8.
Personata fabula. Vide Personatus.
Poeticae fabulae. Quintil. lib. 5. cap. 11. 14.
Puerilis fabula. Stat. 2. Achil. 55.
Vulgaris fabula. Silius lib. 4. 11.
Accommodare fabulas. Vide Accommodo.
Agere fabulam. Vide Ago.
Conficere totam fabulam. Cic. 2. Philipp. 54.
Fabulas contaminare. Vide Contaminio.
Credere fabulis. Cic. 2. de Diuinat. 168.
Decantata erat fabula, sed complere paginam uolui. Cic. Attic. lib. 13. 288. 6.
Fabulae ad actus scenarum compositae, argumenta dicuntur. Quintil. lib. 5. cap. 10. 7.
Conciliationis et gratiae fabulam dare. Cic. pro Cluent. 68.
Docuit primus fabulam Liu. Cic. de clar. Orat. 36.
Ficta fabulae. Cic. pro Milone, 6.
Fieri fabulam. Horat. 1. epist. 13. 2.
Cinis et manes, et fabula fies. Pers. Satyr. 5. 6.
Inceptare fabulam. Vide Incepto.
Inseratur huic loco fabula. Vide Insero.
Peragere fabulam. Cic. de Senec. 59.
Fabulam esse. Horat. Epod. 11. 2.
In fabulis esse, Est hominum sermone temerario celebrari. Suet. in August. cap. 70. Vide In.
Fabulae Verbum in responsione poni solitum, quum negamus uerum esse quod quis dicit, ueluti per tadium. Terent. Heaut. 2. 3. 9. Idem And. 1. 3. 19.
 — ibi tum hanc eiectam Chrysidis
 Patrem recepisse orbam, paruant fabulae:
 Mihi quidem hercle non fit uerisimile.
Fabella, Diminutiuum (αβέλλιον) Cicero pro Caelio, 51. Veru haec tota fabella ueteris et plurimarum fabularum poetria.
Breuiter fabella. Quintil. lib. 5. cap. 11. 16.
Commentitiae fabellae. Cic. 2. de Diuinat. 120. Nihil debet esse in philosophia commentitij fabellis loci.
Agere festiuam fabellam. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16. 13.
Narrare fabellam. Cic. 2. de Orat. 133.
Fabulor, pen. corr. fabularis (αβουλορ) Plaut. Milite, 8. 32.
 — mala es. P. H. imo ecastor stulta multum,
 Quae uobiscum fibulem.
Fabulandi sermones conferre. Plaut. Pcenulo, 2. 34.
Fabulator, pen. prod. huius fabulatoris (αβουλορ) facum-

Leptorum facies sicut puer. Catul. in Asin. epig. 12. 2.
Facie magis quam facietis homo. Cic. Attico, lib. 1. 8. 4.
Facietiarum et urbanitatis oratorius, non scurrilis lepos. Cicero de claris Orat. 74.
Acerbe facietis. Tacit. lib. 5.
Astere facietis. Tacit. lib. 15.
Accedat eodem oportet lepos quidam, facietisq; et eruditio libero digna. Cic. 1. de Orat. 10.
Capi mirifice facietis. Cic. Peto, lib. 9. 15. 5.
Conditus sale et facietis Caesar. Cic. 1. Offic. 185.
Oblita Latio facietis. Vide Oblino.
Sale, lepore, politissimis facietis pellicere aliquem. Cicero 1. de Orat. 125.
Festiuitate et facietis equalibus suis prestare. Cicero de clar. Orat. 91.
Superabat sale, facietisq; omnes Scipio. Cic. de clar. Orat. 66.
Facetis, pen. prod. Aduerbium (αμυγος, αμυγος) Verba ne, et festiuat atq; eleganter. Plaut. Asin. 11. 35. Ut asimulabat Sauriam me esse, quam facietis Terent. Eunuch. 2. 2. 57. eho — num nam tu hic relictus custos,
 Ne quis forte internuntius clam ad istam curstet?
 Facietis dictum. Cic. in Verr. Act. 6. Nunquam tantum mali est scilicet, quum aliquid facietis et commode dicat. Idem 1. de Finib. 60. Ut e patre audiebam facietis et urbanae Stoicos arriente. Idem 2. de Orat. 123. Noster hic facietissimus tres patris Bruti de iure ciuili libellos tribus legem ados dedit.
Quod facietis dicitur, id alias in te habere, alias in uerbo facietis. Cicero 2. de Orator. 137.
Facetiosus, pen. prod. Adiectiuum (αμυγος) Cicero 2. de Finib. 164. In quantam hominum facietiosam urbanitatem incurritis, non dico.
Facies, pen. corr. faciei faciei, pen. prod. faem. gen. (αμυγος) Dicitur in homine os, natus, oculi, genae, et quod Graeci παρθεο πορ dicunt. Plin. libr. 11. cap. 37. 15. Facies homini tantum, ceteris os aut rostrum: frons et alij, sed homini tantum trinitate, hilaritatis, clementiae, seueritatis index. Terent. Eunuch. 2. 1. 24.
 — papae honesta facie. Salust. Prorus in facie, multatq; uecordia inerat. Plaut. Milite. 14. 35.
Collaudato huius formam et faciem. Vide Vultus.
Facies, Aliquando totius corporis forma, et habitus: tota species quae apparet et cernitur. Plaut. Trin. 13. 55.
 — qua facie est homo?
 s. Sesquipede quidem est, quam tu longior. Eunuch. 2. 3. 5. O faciem pulchram.
Forma et facies. Cicero 1. Offic. 24.
Facies et statura. Cic. 2. Philipp. 59.
Insignis facie iuuenis. Virgil. 9. Aeneid. 71. Ouid. epist. 5. 25.
Prestignis facie puella. Ouid. 3. de Arte, 154.
Aduersa facies. Quintil. lib. 2. cap. 13. 6.
Facies cadauero. Vide Cadauer.
Cicatricosa facies. Quintil. lib. 4. cap. 1. 43.
Decora facies. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 18.
Egregiae facies. Lucret. lib. 5. 236.
Flammata facies: id est iracunda. Senec. Medea, 6. 2.
Hispida facies. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.
Humana facies. Ouid. 2. Metam. 133.
Nec facies impar nobilitate fuit. Ouid. 4. Fast. 62.
Incaesta facies. Lucan. lib. 10. 21.
Informis facies. Lucan. lib. 6. 44.
Ingenua facies. Vide Ingenuus.
Inscripta facies: id est, signata uel ferro, uel alia quauis re. Claud. 2. in Eutrop. 69.

Leptorum

Facies sicut puer. Catul. in Asin. epig. 12. 2.
Facie magis quam facietis homo. Cic. Attico, lib. 1. 8. 4.
Facietiarum et urbanitatis oratorius, non scurrilis lepos. Cicero de claris Orat. 74.
Acerbe facietis. Tacit. lib. 5.
Astere facietis. Tacit. lib. 15.
Accedat eodem oportet lepos quidam, facietisq; et eruditio libero digna. Cic. 1. de Orat. 10.
Capi mirifice facietis. Cic. Peto, lib. 9. 15. 5.
Conditus sale et facietis Caesar. Cic. 1. Offic. 185.
Oblita Latio facietis. Vide Oblino.
Sale, lepore, politissimis facietis pellicere aliquem. Cicero 1. de Orat. 125.
Festiuitate et facietis equalibus suis prestare. Cicero de clar. Orat. 91.
Superabat sale, facietisq; omnes Scipio. Cic. de clar. Orat. 66.
Facetis, pen. prod. Aduerbium (αμυγος, αμυγος) Verba ne, et festiuat atq; eleganter. Plaut. Asin. 11. 35. Ut asimulabat Sauriam me esse, quam facietis Terent. Eunuch. 2. 2. 57. eho — num nam tu hic relictus custos,
 Ne quis forte internuntius clam ad istam curstet?
 Facietis dictum. Cic. in Verr. Act. 6. Nunquam tantum mali est scilicet, quum aliquid facietis et commode dicat. Idem 1. de Finib. 60. Ut e patre audiebam facietis et urbanae Stoicos arriente. Idem 2. de Orat. 123. Noster hic facietissimus tres patris Bruti de iure ciuili libellos tribus legem ados dedit.
Quod facietis dicitur, id alias in te habere, alias in uerbo facietis. Cicero 2. de Orator. 137.
Facetiosus, pen. prod. Adiectiuum (αμυγος) Cicero 2. de Finib. 164. In quantam hominum facietiosam urbanitatem incurritis, non dico.
Facies, pen. corr. faciei faciei, pen. prod. faem. gen. (αμυγος) Dicitur in homine os, natus, oculi, genae, et quod Graeci παρθεο πορ dicunt. Plin. libr. 11. cap. 37. 15. Facies homini tantum, ceteris os aut rostrum: frons et alij, sed homini tantum trinitate, hilaritatis, clementiae, seueritatis index. Terent. Eunuch. 2. 1. 24.
 — papae honesta facie. Salust. Prorus in facie, multatq; uecordia inerat. Plaut. Milite. 14. 35.
Collaudato huius formam et faciem. Vide Vultus.
Facies, Aliquando totius corporis forma, et habitus: tota species quae apparet et cernitur. Plaut. Trin. 13. 55.
 — qua facie est homo?
 s. Sesquipede quidem est, quam tu longior. Eunuch. 2. 3. 5. O faciem pulchram.
Forma et facies. Cicero 1. Offic. 24.
Facies et statura. Cic. 2. Philipp. 59.
Insignis facie iuuenis. Virgil. 9. Aeneid. 71. Ouid. epist. 5. 25.
Prestignis facie puella. Ouid. 3. de Arte, 154.
Aduersa facies. Quintil. lib. 2. cap. 13. 6.
Facies cadauero. Vide Cadauer.
Cicatricosa facies. Quintil. lib. 4. cap. 1. 43.
Decora facies. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 18.
Egregiae facies. Lucret. lib. 5. 236.
Flammata facies: id est iracunda. Senec. Medea, 6. 2.
Hispida facies. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.
Humana facies. Ouid. 2. Metam. 133.
Nec facies impar nobilitate fuit. Ouid. 4. Fast. 62.
Incaesta facies. Lucan. lib. 10. 21.
Informis facies. Lucan. lib. 6. 44.
Ingenua facies. Vide Ingenuus.
Inscripta facies: id est, signata uel ferro, uel alia quauis re. Claud. 2. in Eutrop. 69.

Inuisa facies. Virg. 2. Aeneid. 120.
Irata facies. Lucan. lib. 8. 129.
Liberis facies. Vide Liber.
Facies mala. Quintil. lib. 6. cap. 3. 22.
Mendosa facies. Ouid. 12. Metam. 80.
Mesta facies. Lucan. lib. 8. 14.
Moesissima facies. Valerius 2. Argonaut. 99.
Peregrina facies. Vide Peregrinus.
Prestante facie puella. Ouid. 3. Fast. 94.
Puerilis facies. Ouid. 8. Metam. 65.
Pulchra facies. Ouid. epist. 2. 4. 11.
Rara puella facie. Ouid. 14. Metam. 87.
Recta facies. Quintil. lib. 1. cap. 11. 5.
Rugosior facies passa uua. Claud. 1. in Eutrop. Sacrae facies. Pers. Satyr. 2. 6.
Torua uiriliter facies. Seneca Hippol. 6. 13.
Tristis facies. Ouid. 2. de Ponto eleg. 8. 15.
Truces facies, oculiq; minaces. Lucan. lib. 7. 51.
Varia, ac noua facies. Quintil. lib. 2. cap. 4. 21.
Virginea facies. Ouid. 8. Metam. 65.
Nouam faciem afferre nomen uetus. Cic. pro Flacco, Cogitare faciem alicuius. Cic. 2. de Diuinat. 205.
Cubare in faciem. Vide Cubo.
Dimouere faciem ab aliquo. Horat. 4. Carm. ode 5. 3.
A uerbis facies distat ista tuis. Ouid. epist. 16. 51.
Faciem, uultum, sonum non possumus nobis fingere. Cicero 1. de Orat. 63.
Habere liberi hominis faciem. Quintil. libro 6. cap. 3. 22.
Faciem habere ad omnem rem. Plaut. Milite, 14. 36.
Pulchram faciem induere turbido animo. Senec. Hippol. 8. 12.
Laudaret faciem liuor quoq;. Ouid. 10. Metam. 102.
Mutatus faciem et ora. Virg. 1. Aeneid. 133.
Neglecta facies. Ouid. 3. Amor. 21.
De facie aliquem noscere. Cic. in Pisonem, 63. Vide Nosco.
Propriam faciem ostendere. Quintil. lib. 3. cap. 6. 63.
Perfricare faciem. Vide Perfrico.
Prostitueret faciem suam lucro. Ouid. 1. Amorum, eleg. 10. 9.
Torquere faciem. Quintil. lib. 5. cap. 11. 19.
Frigora uexant faciem. Senec. Oedipo, 6. 12.
Victa in urbe facies Caesaris. Tacit. lib. 1.
Facies non solum in hominum corporibus, sed etiam in rerum cuiusque modi aliarum dicitur: ut auctor est Gellius, lib. 13. cap. 29. Nam montis et celi, et maris facies, si tempestiue dicatur, probe dicitur. Salust. lib. 2. Hist. Sardinia in Aprico mari, facie uestigij humani, in Occidentem, quam in Orpente latior prominet.
Seua, ac deformis tota urbe facies. Tacit. libro 19.
Facies arboris. Plin. lib. 12. cap. 14. 3.
Armorum ciuilium facies. Tacit. libro 1.
Expressa facies ciuitatis in persona alicuius. Cicero pro Pluaco. 42.
Consilij publici facies. Tacit. libro 18.
Facies honesti. Cic. 1. Offic. 24.
Loci facies. Tacit. lib. 4.
In facie montis curuata unda circumflectit. Virg. 4. Georg. 72.
Pacis facies. Tacit. lib. 13.
Pugnae facies. Tacit. in uita Agric.
Facies pulueris. Gellius cap. 18.
Sceleris facies: id est, species sceleris. Virg. 6. Aen. 12. Seruius.
Senatus faciem afferre. Cic. 8. Philipp. 249.
Sermonis simplicis facies. Quintil. lib. 4. cap. 1. 38.
Solacissimi faciem habere. Quintil. lib. 1. cap. 5. 33.
Stagni facies. Tacit. lib. 21.
Victoriae facies. Tacit. in uita Agricole.

q 4

Facies

Facies urbis. Salust. Quibus rebus permota ciuitas atq; immunitata urbis facies erat.
Facies, in pluralium. Virg. 1. Georg.
 — tot bella per orbem,
 Tam multae scelerum facies.
 Vertere se in omnes facies: id est, experiri omnia sua consilia, aut vires. Virg. 12. Aeneid. 17. 7.
Facies, huius facies in genitiuo, apud antiquos. Gellius lib. 9. capite 14. Quod autem supra scriptum est in Quinti Claudij uerbis. Propter magnitudinem atq; immanitatem facies: id nos aliquot ueteribus libris inspectis explorauimus, atq; ita esse ut scriptum est, comperimus. Sic enim pleraque etas ueterum declinauit. Haec facies, huius facies: quod nunc propter rationem grammaticam, facies dicitur. Corruptos autem quosdam libros reperi, in quibus facies scriptum est, illo quod ante scriptum erat, obliterato. Meminimus etiam in Tiburtij bibliotheca inuenire nos in eodem Claudij libro, scriptum utrunq; facies & facij, sed facies in ordine scriptum fuit, & contra per ij geminum facij, neq; id abesse a quadam consuetudine prisca existimauimus. Na ab eo quod est hic dies, tam huius dies, quam dij: & ab eo quod est haec fames, ta huius fames, quam famij dixerunt. Et paulo post, in casu autem dandi, qui purissime locuti sunt, non faciei, ut dicitur nunc, sed facie dixerunt. Lucilius in Satyris, Et primum (inquit) facie honestas accedit. Id est lib. 7. Qui te diligit, etati facieq; tuae se factorem ostendat. fore amicum polliceatur. Sunt autem non pauci qui utrobique facij legant. Sed Caius Caesar in lib. de Analogia, 2. huius die, & huius specie dicendum putat.
Facilis, **Facilitas**, **Facinus**] Vide **Facio**.
Facio] facis, feci, factum (ᾠαίος, ᾠαίω, ᾠαίω, ᾠαίω, ᾠαίω) Proprie is dicitur facere, inquit Siptonius, qui rei quam facit faciem quandam imponit. unde a faciendo facies uocitata. Qui ergo uas facit, uasis faciem illi imponit: qui uestimentum, faciem uestimenti. Agere uero existimatur, qui aliquid ita operatur, ut nullum extet opus quod sub sensum ueniat. Hinc qui aliquid animo moluntur, agere proprie, non facere dicuntur. Confunduntur tamen sepe haec uerba: & facere ad omnia transfertur. Nam & Facere uerba dicimus, id est, loqui, & facere uiam, & c. Terent. And. 1. 1. 28.
 Quod plerique omnes faciunt adolescentuli. Idem Phor. 2. 3. 11. Vide auaritia quid faciat.
 Facit hoc argentum. Plaut. Trinum. 13. 13. Id est, in causa est.
 Facere suo arbitratu, uel arbitrio. Cic. 1. de Finib. 110. Idem C. Philipp. 207.
 Quid fecisti scipionem? pro Quid fecisti de scipione. Plautus Casina, 25. 6.
 Facere, pro Sacrificare. Plaut. Aul. 18. 15.
 — si reperero, o Fides
 Ausi conglialem plenam faciam tibi fideliā. Virg. in Bucolic. eclog. 16.
 Quum faciam uitula pro frugibus, ipse uenito. Cic. pro Murena 81. Nolite a sacris patris iunonis sospite, cui omnes Consules facere necesse est, domesticum & suum Consulem potissimum auellere.
 Facere are terram, pro Arefacere, apud Lucretiu, lib. 6. 103.
 Factum, in responsione. Terent. Eunuch. 4. 4. 41.
 Chereane tuam uestem detraxit tibi? D o. Factum. D n. & ea est indutus? D o. factum.
Facio, cum praepositionibus A, uel Ab, pro eo quod est Pro. Vide A uel Ab praepositiones.
 A se aliquid facere. Cic. de Orat.
 Facere ab aliquo. Cic. 1. de Inuent. 102. Commune est, quod nihilo magis ab aduersarijs, quam a nobis facit, & c.
 Facit ad difficultatem urinae: id est, prodest. Pli. lib. 22. cap. 18.

2. Et, Facit preclare celiacis, ibidem, cap. 19.
Facte ad ipsum furca. Liu. 8. bel. Pun. 13.
 Miri ad pullatum circulum facti. Quin. lib. 2. cap. 12. 6.
 Ars nostra facit ad bonos mores. Ouid. 3. de Arte, 108.
 Ad nutum. Caesar 1. bell. Gall. 12. 6.
 Manus illius faciunt ad omne scelus. Ouid. epist. 6. 2. 6.
 Ad perpendiculum facere aliquid. Vide Perpendiculum. Non facit ad stomachum nostram lagena tuum. Mari. lib. 10. 4. 5.
 Ad unguem factus homo. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 7.
 Facere abortum. Vide Abortus in Abortior.
 Acorem. Colum. lib. 4.
 Accessionem facere dicitur hostes. Planc. ad Cic. lib. 10. 18. 9.
 Facere aditus ad causam. Vide Aditus.
 Facere aditum. Quin. lib. 4. cap. 1.
 Adiutoriu in aliquo re. Suetonius de clavis gramaticis, 10.
 Facite aditus domi. Terent. Eunuch. 3. 2. 53.
 Admirationem auri & argenti. Senec. lib. 2. 1. epist. 1.
 Aduersus edictum. Terent. Heaut. 4. 1. 11.
 Adulterium. Gellius lib. 14. cap. 2.
 Aegre alicui. Terent. Eunuch. 4. 1. 10.
 Aequi boni. Terent. Heaut. 4. 5. 40. Vide Aequi boni face re. Cic. ad Attic. lib. 7. 12. 7.
 Aequo animo. Caesar 3. bel. Ciuil. 21.
 Aes alienum. Liuus, Egessate coacti dicitur aes alienum fecisse. Cic. ad Attic. lib. 13. 29. 4. 3.
 Aestimationem. Caesar 6. bel. Gal. 71.
 Agrum honestiorem. Colum. lib. 1.
 Aliter. Plaut. Stich. 2. 29.
 Atq; aliter nos faciant, qua uxores suas equi est uiros.
Alienationem, pro Abalienare ab aliqua. Cic. de amicitia, 65.
 Neq; fieri possit, ut non statim alienatio, disunctioq; faciem da sit. De amicitijs.
Ambitus circa rem aliquam: hoc est, ambire. Liu. 7. bel. Pun. 55. 4.
 Amice, hoc est, amicabilem, & ut amicum decet. Cic. de Amic. 8.
 Amicitiam. Caesar 4. bel. Gal. 519.
 Amicum me tibi fecit tua uirtus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 7.
 Animum alicui, iucitare, & animu augere. Liu. 5. bel. Pun. 56.
 Bonum animum. Pli. epist. 150.
 Animum facere alicui in aliquem. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 1.
 Faciunt animos diuitiae. Liu. 1. ab Vrbe, 152.
 Apertum aliquid facere alicui: id est, demonstrare, & docere illum. Lucret. lib. 2. 37.
 Arbitrium. Horat. 4. Carm. ode 7. 5.
 Quum semel occideris, & de te splendida Mimos Fecerit arbitria. Id est, pronuntiarit. Aliter uero apud Liu. proferre potestatem accipitur, lib. 3. Decad. 5. Consul Praetores in eligendo arbitriu fecerunt. Vide Arbitriu.
 Ardorem animis, pro Inflammaré. Liu. lib. 8.
 Argentariam. Plinius de Viris illustr. 72. Cicer. 7. Verr. 121. 10 quem ille argentariam Lepti fecisse dicit. Vide Argentaria, in Argentum.
 Artem ludicram. Plaut. Aulul. 19. 3.
 Ascensionem ad locum aliquem. Plaut. Rud. 15. 7.
 Assulas foribus, pro Effringere fores. Plaut. Merc. 4. 20.
 Auctionem. Plaut. Epid. 5. 51. Vide in Angeo, Cic. in Philipp. Vi feliciter uir auctionem faciebat.
 Aucupium auribus, Auscultare. Plaut. Milite, 13. 43.
 Audaciam hosti. Liu. 9. bel. Pun. 172.
 Audientiam. Cic. de Senect. 25. Vide Audio.
 Augurium. Plaut. Stich. 8. 10.
 Auritum populum. Plaut. Asin. 1. 4. Id est, audientiam facere.
 Auspicium dicitur auis, e qua auspicium capitur. Liuus lib. 1. ab Vrbe.
 Auspicium

Auspiciu facere alicui. Horat. 1. epist. 1. 17.
 Auctoritatem. Cic. pro Lege Manilia, 30. De quo homine uos (id quod maxime facit auctoritatem) tanta & tam praecleara iudicia fecistis?
 Auxilia mercede facere. Tacit. lib. 5.
 Facere se bardum. Plaut. Epid. 9. 37.
 Bellum. Cic. pro Fonteio, 21. Idem 2. Offic. 53. Ne possit aliquo do ad bellum faciendum locus ipse adhortari.
 Bellum patriae facere. Tacit. lib. 3.
 Bellum pecunia. pro Parare: apud Salustium, ut citat & interpretatur Seneca epistol. 115.
 Bene fecit Silius, qui iransegerit. Cic. Att. lib. 12. 2. 4. 4. 2.
 Bene. Plaut. Mostel. 10. 29. Bene boniq; arbitror te facere.
 Sibi bene. Plaut. Asin. 17. 4.
 Benigne. Plaut. Penuolo, 8. 12. Et bene & benigne facitis quum hero amanti meam operam datis. Cic. pro Plancio, 37.
 Bombum. Vide Bombus.
 Bona alicui, & in aliquem, pro Conferre beneficium. Plaut. Penuolo, 18. 4. 4. Terent. Heaut. 4. 5. 15.
 Faciam boni tibi aliquid pro ista re, ac lubens.
 Boues conuiuas. Plaut. Pseud. 13. 23. Hoc est, bobus conuiuium apparare.
 Bustum. Cic. 1. Philipp. 3.
 Cadauer, Occidere. Apuleius lib. 8.
 Cadem, idem. Cic. pro T. An. Milone, 20. Idem pro P. Sest. C. ad dem maximam facias.
 Calorem, pro Excitare. Pli. lib. 11. cap. 16. 8.
 Capitale facere dicitur leges. Pli. lib. 12. cap. 14. 10. Digredi uia, capitale leges fecere. Hoc est, legibus interdictum est capitali supplicio, ne qui tibus Sabotam deserunt, uia digrediantur: hoc est, alia uia praeterquam per urbis portam eant.
 Caput facere dicitur folia herbae. Pli. lib. 26. cap. 12. 4.
 Carmina facere. Virg. eclog. 3. 17.
 Carnificium. Plaut. Captiuus, 4. 29.
 Castra, Castrametari. Cic. Catoni, lib. 15. 4. 5. Castra in Lycaco uia apud Icontium faceret. Idem ad Atticum, libro 8. 161. 1. Neque ipse satis firmus esset ad castra faciendā. Tacitus libro 2, Lamq; sero diei subducit ex acie legionem faciendis castris.
 Caudem, pro Emittere & producere. Col. lib. 11. cap. 3. 48.
 Cautiorem. Caesar 8. bel. Gall. 86.
 Se celerem, Festinare. Plaut. Trinummo, 14. 1.
 Censuram uini in epulas regis. Vide Censura.
 Certamen. Liu. 6. ab Vrbe, 68. Quid patrum & plebis certamen facimus, quod ciuitatis esse aduersus unum pestiferum ciuem debet?
 Certiorem. Vide Certus.
 Chlamydem undulantem quassando: hoc est, se agitando, face re ut chlamys undulata uideatur. Plaut. Epid. 9. 52.
 Cladem, pro Inferre. Liu. lib. 8.
 Clamores. Cic. de clavis Orat. 182.
 Classē. Caesar 4. bel. Gal. 539. Huc naues undiq; ex finitimis regionibus, & quam superiore aestate ad Veneticum bellum fecerat classē, iubet conuenire.
 Coenam alicui, pro Apparare. Plaut. Merc. 11. 17.
 Coenas cum aliquo, & obire. Cic. ad Attic. lib. 9. 185. 8. Facit coenas qui recipit, Obiit qui recipitur.
 Cognomen colli. Liu. 1. ab Vrbe, 13.
 Commentarios. Caesar 8. bel. Gall. 175.
 Commercium sermonum. Liu. 5. ab Vrbe, 70.
 Facere commode. Vide Commodus.
 Commodo Reip. Caesar 5. bel. Gall. 172.
 Commutationem rerum. Caesar 1. bel. Ciuil. 201.
 Compendium, Compendiosè & breuiter aliquid assequi. Plautus

tus Rud. 4. 90.
 Paululum sui compendij. Cic. pro Rosc. Comodo, 29.
 Compendi operam, pro Operae compendium facere. Plautus Pseud. 20. 34.
 Compotem uotorum, alicui concedere quod petit. Plinius in Paneg. 131.
 Conceptum. Col. lib. 7. cap. 6. 4. Huic pecudi nocet aestus, sed magis frigus, & praecipue facta qua geliciduo hyemis conceptum fecit. Hoc est, Quae conceptu hyeme per gelu.
 Concilia. Liu. 3. ab Vrbe, 45.
 Concitationes. Caesar 3. bel. Ciuil. 421.
 Concursum, concurrere aliquo cum impetu. Cic. pro Deiotaro, 20. Quos concursus facere solebat quum se iactare: quum se ostentare? & c. Idem 7. Verr. 73.
 Confidentem, pro Addere confidentiam, & animum augere alicui. Plaut. Merc. 22. 14.
 Confidenter. Hoc est, audacter. Plaut. Milite, 8. 53.
 Coniecturam. Vide in Coniugio. Cic. 4. Verr. 119.
 Coniecturam de odore. Plaut. Meneh. 14. 53.
 Coniecturam de me facio. Terent. Heaut. 3. 3. 13. Cic. 2. de Oratore, 164. Facit enim de se coniecturam: cuius tanta uis ingenij est, ut neminē, nisi consilio, putet quod contra se ipsum sit dicere.
 Coniecturam facere de moribus alicuius, & c. Plinius in Paneg. 33. Cic. 5. Verrinarum, 87. Quo facilius uos coniecturam de triennio & de tota Sicilia facere possitis.
 Coniecturam ex re aliqua facere. Terent. Heaut. 2. 3. 25. Cicer. ad Attic. lib. 13. 267. 3. Quam tu coniecturam faciebus ex literis Messala.
 Coniecturam ex his, quam. Pli. epist. 92. Possis ex hoc facere coniecturam quam sit emendatus adolescens.
 Coniecturam ex de. Cic. in Verrem, Ex quibus coniecturam facere de omnibus possitis. Idem 3. Verr. 87. Verum ut ex uno de ceteris coniecturam facere possitis.
 Secum coniecturam. Plaut. Rud. 18. 63.
 Coniecturam, Diuinare. Plaut. Curcul. 5. 31.
 Coniurationem, Coniurare. Caesar 4. bel. Gall. 575.
 Coniugium. Liu. 3. Decad. lib. 5.
 Consilium, pro Dare. Liu. lib. 5. belli Macedon.
 Consilio alterius, pro Sequi consilium. Plaut. Rud. 23. 22. Cic. dicit De consilio alicuius facere.
 Conspirationem, Conspirare. Liu. 6. bel. Pun. 154.
 Consuetudinem alicui cum altero. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 24.
 Consulem. Cic. de Senect. 13. Anno enim undeuigesimo post eius mortem hi Coss. T. Flaminius & M. Atilius facti sunt.
 Contentionem alicuius rei. Cic. in Pisonem, 39.
 Contra leges facere. Cic. in Vatium, 13.
 Controuersiam. Liu. 3. ab Vrbe, 168.
 Controuersiam alicui de re aliqua, pro Contendere cu aliquo. Senec. epist. 111.
 Controuersiam facere dicitur uerba. Cic. in Orat. 66.
 Contumeliam, Quod & Contumelia afficere dicitur. Plaut. Asin. 9. 83. Terent. Phorm. 5. 8. 79.
 Quum tu nouo modo ci faceres contumelias? Cato apud Gellium, lib. 10. cap. 14. In hac contumelia, qua mihi per huiusce petulantiam factum itur. Cicer. Philipp. 3. Videtur hoc genus loquendi reprehendere, quum ait, 139. Quid est porro facere contumeliam? quis sic loquitur? Et subdit, Nonne fatius est mutum esse, quam quod nemo intus ligat, dicere? Quintilian. lib. 9. capite 3. Et contumeliam fecit: quod a Cicerone reprehendi, notum. Affici enim contumelia dicebant.
 Conuictum, Conuictari. Plaut. Merc. 5. 11.
 Male mihi precatur, & facit conuictum. Pli. epist. 98. lib. 6.

lib. 6. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 7. Coniutium Pisoni Consuli mi-
 rificum facit.
 Copiam argenti, pro Pecuniis dare mutuo. Plaut. A. fin. 15. 20.
 Sic etiā Facere copiam frumenti, Cæf. 1. bel. Gall. 109.
 Copiam puellæ facere alicui. Terent. Phorm. 1. 2. 63.
 Sui copiam facere dicitur qui omnium horarum homo est. Pli-
 nius Paneg. 39.
 Copiam consilij sui. Cic. 3. de Orat. 73.
 Copiam alicui eius quod cupiat. Plaut. Casina, 10. 14.
 Copia facta est petiti. Catul. ad Mallium, epigr. 63. 8.
 Copias facere, pro Facere potestatem. Plaut. Persa, 15. 72. Liu.
 7. ab Vrbe, 58, Te Imperator milites tui oramus, ut nobis
 pugnandi copiam facias.
 Copiam et potestatem facere alicui. Plaut. Capt. 7. 14.
 Factum culpa illius. Terent. Hecyr. 2. 1. 35.
 Cum aliquo facere, est Ab illo stare, Patrociniari: Est et fauere
 illi. Cic. 2. de Divinat. 177, Demosthenes quidem qui ab-
 hinc annos propè 600. fuit, iam tum p[ro]p[ri]et[ar]i[um] Pythiā
 dicebat, id est, quasi cum Philippo facere. Budæus.
 Cum aliquo facere et idem sentire. Cic. pro Sulla, 27. Horat.
 2. epist. 1. 14.
 Cum aliquo id est, partes illius sequi. Gell. lib. 15. cap. 22.
 Cum Cæsare facit Lentulus Consul. Cic. Attic. lib. 6. 119. 2.
 Facit cum hoc ueritas, et similia. Cic. pro Quintio, 61.
 Facere cumulātē plana. Vide Cumulus.
 Curiam. Plin. lib. 34. cap. 6. 4. Hoc est, ueluti Senatū quem-
 dam erigere.
 Facere damnū, pro Periculari et damnū et incommodū
 ex re aliqua accipere. Plaut. Capt. 6. 77. Est etiam ubi pro-
 fectō damnū prester facere, quā lucrum. Cicer. de clavis
 Orat. 64, Damnū enim illius immaturo interitū res Ro-
 manæ, Latinæq; literæ fecerunt.
 De consilio alterius. Cic. ad Attic. lib. 13. 286. 2. Neq; est factu-
 rus quicquam nisi de meo consilio. Terent. Phor. 3. 1. 17.
 De industria. Vide De.
 De suo ingenio, apud Ciceronem, quodam in loco.
 De sententia alicuius. Cic. ad Attic. lib. 5. 9. 2.
 Deditiōne hosti. Liu. 1. bel. Maced. 69. Cæsar 2. bel. Gall. 34. 5.
 Deditiōne facta.
 Deditiōnem ad hostem. Quint. lib. 3. cap. 8. 16.
 Deditiōnem. Cic. pro Cecinna, 42.
 Delectum studiorum. Quint. lib. 2. cap. 9. Sic quoq; Facere de-
 lectum militum, apud Cæsarem legitur, pro eo quod est, Mi-
 lites ad bellum legere.
 Delicias. Plaut. Poenu. 4. 58. Vide Deliciæ. Ouid. 2. Trist. 70,
 Sic ego delicias, et mollia carmina feci.
 Delirantes. Plaut. Amphit. 8. 155.
 Descensionem. Quomodo est nauis in continentem descendimus. Liu.
 8. bel. Pun. 41. Ex uetusto codice legitur, Exensionem. Idem
 2. bel. Pun. 125. Prius quā in continentem descensio-
 nes faceret.
 Desyderium alicuius, uel alicui. Liu. 8. bel. Maced. 1. Idem 7.
 ab Vrbe, 108. Moram triumpho uulnus Cōsulis attulit: ea-
 demq; causa Dictatoris desyderium Senatui fecit.
 Detrimentū. Cic. 6. Verr. 18. Resp. detrimentū fecit, quod, et c.
 Distā facere id est, præstare que promiseras. Ouidius 3. Fa-
 stor. 103.
 Facere diem, pro Transigere. Senec. epist. 67.
 Differentias. Plin. lib. 16. cap. 6. 8. Differentias faciunt et folia.
 Dignitatē. Plin. lib. 33. cap. 3. 1. Cuius sceleris nos coarguimus
 illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit.
 Dignum factus tuis. Terent. Phorm. 2. 3. 83.
 Discessionem. Plin. epist. 167. 1. Vide Discedo.
 Disertum rhetor facit. Cic. Philip. 101.

Discrimen. Plin. lib. 11. cap. 51. 7. Sed ante omnia explanatio
 animi quæ nos distinxit à feris, inter ipsos quoq; homines
 discrimen alterum æquè grande quā à beluis fecit.
 Diuiduum. Terent. Adelph. 2. 2. 33.
 Seruifne an perdas totum diuiduum face. Hoc est, diui-
 de figura æquonozia, ut ait Donatus.
 Diuitias ex re aliqua. Plaut. Persa, 16. 102.
 Diuortium. Cic. ad Attic. lib. 12. 260. 6.
 Dolorem. Cic. ad Augustum, 3. Nulla enim remedia quæ uulne-
 ribus adhibentur, tam faciunt dolorem, quā que sunt salu-
 taria. Idem ad Atticum, lib. 11. 216. 3.
 Dubium in utraq; parte facere. Quint. lib. 7. cap. 2. 41.
 Dulcedinem. Senec. epist. 112.
 Factio dum. Terent. Hecyr. 3. 2. 39,
 —at heus tu facito dum eadem hæc memineris,
 Si quid huius simile fortè aliquando euenit.
 Duritias facere. Vide post Facere tedium.
 Eloquentem aliquem facere. Cic. in Orat. 47.
 Facere emolumentum. Cic. 2. de Fin. 96, Cuius mors tibi emo-
 lumentum factura est. Legitur ex uetusto exemplari, emo-
 lumentum futura est.
 Errorem, pro Erroris causam dare. Senec. epist. 68.
 Eruptionem. Cæsar 3. bel. Gall. 4. 27. Cic. ad Attic. lib. 7. 133. 3.
 Eruptionem facturi fuisse dicebantur.
 Ex animo. Terent. Adel. 1. 1. 47.
 Facis ex tua dignitate et de Repub. Cic. Bruto, 2. 2.
 Ex industria multa immodeste, atq; intemperanter facere. Quint.
 til. lib. 5. cap. 7. 22.
 Ex necessitate. Plin. epist. 109. c.
 Excisionem oppido. Plaut. Curcul. 11. 2.
 Excursionem in agrum hostilem. Liu. 4. ab Vrbe, 129. Cicer. ad
 Atticum, lib. 1. 14. 2. Heluetij sine dubio sunt in armis, ex-
 cursionesq; in prouinciam faciunt.
 Exemplum, pro edere. Quint. lib. 5. cap. 2.
 Exemplā faciam in te: id est, ita puniam, ut sis alijs exemplo.
 Plaut. Mostellaria, 15. 66.
 Exercitum. Plin. de Viris illust. 67.
 Sibimet exiliū. Plaut. Merc. 18. 21.
 Exitum, pro Habere. Senec. epist. 1. lib. 21.
 Expectationem. Cic. ad Att. lib. 3. 55. 5.
 Expectationem sui. Cic. 4. Acad. 21.
 Expeditum ex impedito. Plaut. Epid. 2. 77.
 Fac esse, Permittentis et concedentis locutio, quemadmodum
 si quis dicat, Esto ut id fiat. Cicero 5. Philip. 172, Hominem
 audacissimum et perditissimum, sed fac ita non esse, num
 Latine scit?
 Fac potuisse, Fac uille, et c. Cic. 2. Philip. 32, Eum tu occideres:
 fac potuisse, quod est aliud, et c. Idem Philip. 13, Facite, hoc
 meum consilium legiones nouas non improbare. Idem 1. Tuf.
 Fac totum dolere corpus, ibidem 128, Sed fac, ut isti uolunt,
 animos non remanere post mortem. Ibidem, Fac enim ani-
 mum interire ut corpus.
 Facere parentes, et liberos extraneos, Diducere. Plin. in Pa-
 neg. 61, Eandem immunitatē in paternis bonis filio tribuit,
 si modo reductus esset in patris potestatem: ratus improbè
 et insolētè, ac penè impiè, ijs nominibus inferi publicanū,
 sine piaculo quodā sanctissimas necessitudines uelut interce-
 dentē uicissimā scindit: nullum esse tantū uictigal, quod libe-
 ros ac parentes faceret extraneos.
 Facere facile. Plaut. Poen. 18. 46,
 Isto precio tuas nos facile feceris.
 Factu facile. Terentius Heaut. 4. 3. 26.
 Facetas. Plaut. Stich. 12. 5.
 Se facuum. Plaut. A. fin. 7. 95.

Facinus.

Facinus. Cic. 2. de Fin. 152. Vide ne facinus facias, quum mori
 suades. Liu. 4. bel. Pun. 104, Facinus memorabile fecistis.
 Facultatem, pro Dare potestatem et permittere. Plin. epist. 159
 b. Cic. 4. Verr. 129, Si facultatem uerè atq; honestè iu-
 dicandi fide et diligentia mea fecero.
 Facundum faciebat amor. Ouid. 6. 6. Metam. 94.
 Fallaciam in re aliqua. Terent. And. 1. 3. 7.
 Fannum. Quint. lib. 11. cap. 2, Memoria autem facit etiam prom-
 pti ingenij famam.
 Familiam unam. Terent. Adelph. 5. 8. 4.
 Fastidium. Liu. 3. ab Vrbe, 3.
 Fauorem apud aliquos, pro Conciliare. Liu. lib. 2. Decad. 5,
 Se ferocem alteri. Plaut. Curc. 11. 7.
 Aliquem feruentem flagris. Plaut. Amph. 1. 4. 10.
 Fidem, Est facere ut quis credat. Cic. in Catil. Ut quoniam auri-
 bus uestris propter incredibilem magnitudinem sceleris mi-
 norem fidem faceret oratio mea. Idem in Pisonem, Non fa-
 cies fidem scilicet non hæc disputabis. Idem de Oratore, Pi-
 dei faciendæ causa. Idem pro T. Annio Milone, quoniam uita
 talis et cuius et uiri fidem non faciebat. Idem in Bruto,
 Credit ijs que dicuntur, qui odit oratorem uera putat, as-
 sentitur, probat, fidem facit oratio. Plin. epist. 198, In summa
 fecit mihi fidem penitentia. Quint. lib. 5, Fides uerbis tuis
 non sit.
 Se fidelem. Plaut. Milit. 7. 54.
 Fines, pro, conseruare, absolueret. Plaut. Epid. 2. 37. Terent.
 And. 5. 1. 2,
 Satis Periculi cepi adire, orandi iam finem face. Idem
 Adelph. 5. 9. 3, 9, —sino
 Habeat, in ista finem faciat. Idem in Prologo Heaut. 34,
 Nisi finem maledictis facit. Cic. pro Cn. Plan. Idem in
 Raillum, Finem feci offendendi mei.
 Finem studij facere. Claud. de laudibus Serenæ, 22. 42.
 Finem facere uite, atq; laboris. Lucret. lib. 3. 192.
 Flagitium. Plaut. Poen. 8. 32. Terent. Eunuch. 2. 3. 90,
 —ab flagitium facimus.
 Florentem. Plaut. Mench. 9. 15.
 Fœdus. Plaut. Amphit. 4. 2. 41.
 Fœdus cum. Cicero pro Sestio, 18, Fœdus fecerunt eum Tribu-
 no plebis palam, ut ab eo prouincias acciperent, quas ipse
 uellet, et c.
 Fœdus ex societate cum. Liu. 4. bel. Pun. 26.
 Fœdus inter se. Cic. 2. de Finib. 132.
 Formidinem facere. Tacit. lib. 19.
 Fortiter. Quint. lib. 7. cap. 2. 29.
 Facere et parare magnam fortunam. Liu. 4. bel. Pun. 100.
 Fortunā malā facere sibi. Col. lib. 1. Vide Oriūdas, in Oriori.
 Fortunatum. Plaut. Aul. 13. 17.
 Fossam. Cæsar 1. bel. Ciuil. 163.
 Fractum. Plaut. Milit. 3. 8. Id est, frangere.
 Fraudem legi. Plaut. Milit. 5. 9.
 Facio fraudem s. 6. Inde domum cœnatus, ut sim mane præsto
 Miloni. Cic. ad Attic. lib. 4. 81. 2.
 Frugem. Plaut. Poen. 14. 70.
 Eugam. Terent. Eunuch. 4. 7. 17. Cic. pro Domo sua, 52, Quas
 iste tum cædes, quas lapidationes, quas fugas fecerit. Liu. 8.
 ab Vrbe, 48, Eugam ac uastitatem late fecerunt.
 Funus alicui. Cic. pro Cluent. 20, Et ibi de integro funus iam se-
 pulcro filio fecit. Liu. 5. bel. Pun. 98.
 Funus alicui, pro Occidere, et causam mortis afferre. Plautus
 A. fin. 12. 5.
 Funus prandio, pro Exedere et consumere prandium. Plautus
 Mench. 1. 27,
 Quid de te merui, qua me causa perderes?

Ut surripuisti te mihi dudum de foro
 Fecisti funus abesti me prandio.
 Furta. Plaut. Poen. 18. 74. Terent. in prologo Eunuch. 28. Cic.
 Pro Cluentio, 142, Hoc ipso frè tempore Strato ille medi-
 cus domi furtum fecit, et eadem eiusmodi.
 Furtum atati. Plaut. Bacch. 2. 60.
 Facere genium meliorem. Plaut. Stich. 10. 42.
 Gloriosum. Plaut. Pseud. 10. 8.
 Gloriam alicui. Plin. lib. 14. cap. 1. 7.
 Gradum, Ambulare. Plaut. Curculione, 3. 23. Cic. 2. de Oratōe,
 re, 138, Quin prodis mi Spuri, ut quotiescumq; gradum fa-
 cias, toties tibi tuarum uirtutum ueniat in mentem?
 Gradum ad aliquid, non est (inquit Valla lib. 5.) transitum fa-
 cere, sed aliquam rem gradum, et quasi scalam ad alia face-
 re. Quint. lib. 3. cap. 6. 7.
 Gradum, pro Promouere. Liu. 6. ab Vrbe, 139. Cicer. 4. Ver. 3,
 Itaq; malorib. in Africam ex hac prouincia gradus imperij
 factus est.
 Gratiam iniurandi. Plaut. Rud. 31. 59. Suet. in Tib. Cæsare,
 cap. 35. Vlgō dicunt, De iuramento dispensare.
 Gratiam facere, pro Gratiam legis dispensare. Sueton. in Off.
 Aug. cap. 16. Liu. 3. ab Vrbe, 17. 2, Factaq; per Cornelium
 Valerio dicendi gratia que uellet, quum libertas non ultra
 uocem excessisset, Decernunt propositum tenere.
 Gratiam delicti, pro ignoscere. Salust. in Iugurt.
 Gratiam criminis. Suet. in Calig. cap. 15, Tale est illud Liuji ri
 Decad. lib. 3, Omnium igitur tibi Appi Claudij, que impiè ne-
 farieq; per biennium alia super alia es ausus, gratiam scio
 Gratiam, aliquam partem argenti. Plaut. Pseud. 23. 32.
 Gratulationem ad omnia deorum templa nomine alicuius. Cic.
 ad Brutum, lib. 11. 18. 4.
 Gratulatio sit agris. Senec. epist. 6.
 Gratum, Gratificari. Terent. Eunuch. 4. 4. 56. Cic. Attic. lib. 11
 15. 9, Per mihi, per, inquam, gratum feceris.
 Grauidam. Plaut. Amphit. 3. 103. Terent. And.
 Grauida facta est Pamphilo.
 Heredem facere. Cic. in Verrè, Viros bonos et honestos cōplu-
 reis fecit heredes. Facere heredē testamento. Cic. 3. Verr. 78.
 Hestationem alicui facere, dixit Plinius Iunior.
 Halitum incundiorē facere. Plin. lib. 20. cap. 17. 9.
 Haruspiciam. Cic. ad Leptam, lib. 6. 18. 2.
 Se hilarum. Terent. Adelph. 4. 7. 38.
 Hilarum. Plin. lib. 16. cap. 6. 7.
 Histrioniam. Plaut. Amphit. 3. 90.
 Honestè. Quint. lib. 3. cap. 8.
 Honorem mortuo. Cic. 9. Philip. 261.
 Hospitium. Cic. pro Corn. Balbo, 33.
 Hostem aliquem alicui. Lucan. lib. 1. 41.
 Hostilia. Plin. in Paneg. 30. Tacit. lib. 15, Quod pro Armenijs
 hostilia faceret.
 Humaniter. Cic. Qu. frat. lib. 2. 51.
 Facere iacturam, quod et Damnum facere dicitur. Plin. epist.
 12. 4, Sic facere iacturam rei familiaris. Cic. 2. de Fin. 127. Et
 lib. 1. Offic. 118, Facere iacturam gloriae.
 Iacturam in unius mulierculæ animula. Sulpitius ad Ciceronē,
 libro 4. 5. 14.
 Iactus. Hiruius libro 6. de bel. Hispan. 35, Nostrum quum appro-
 pinquassent, clamore repentino telorumq; multitudinē ia-
 ctus facere ceperunt.
 Ignem ex lignis uiridis us. Cic. 3. Verr. 30.
 Impensam et impensas. Cicero 6. Philipp. 213. Liu. 2. bel.
 Pun. 249.
 Impensam in re aliqua. Cic. ad Attic. 13. 282. 5,
 Impensas in stipendiū militum. Liu. 4. ab Vrbe, 260.
 Imperat.

Imperata. Plaut. Pseud. 5. 151. Caesar 5. bel. Gal. 137. Iustus arma abijcere imperata faciet.
 Imperitè facere. Cic. 1. de Legib. 6. Vide Opusculum.
 Imperium. Plin. lib. 36. cap. 15. 11.
 Impetum, insultare, uel insillire in aliquem. Plaut. Capt. 15. 4. Idem Meneb. 17. 108.
 Me iubes facere impetum in eum qui stat, atq; occidere. Plin. de Viris illust. 26. Impetu in hostes facto, uictoria suis reliquit. Cicero Catoni, libro 15. 3. 2. Armenium regem in Cappadocia impetum esse facturum. Idem pro Tito Annio Milone, Statim complures cum telis faciunt de loco superiore impetum.
 Impressionem. Caesar 8. bel. Gal. 20. Ut omni multitudine in fines Suestionum, qui remis erant attributi, facerent impressionem. Liu. 3. ab Vrbe, 264.
 Improbè aliquid facere. Cic. 2. de Fin. 93. Vide Improbus.
 Improvisò id fecerat. Vide Improuidus.
 Impudenter. Terentius in And. 4. 5. 16.
 Impunè facere. Vide Impunitus.
 In ambiguo facere. Plin. lib. 2. cap. 14. 8.
 Incendia. Caesar 5. bel. Gall. 73. Plaut. Merc. 12. 3. Ita mihi in peiore atq; in corde facit amor incendium.
 Incertum: hoc est, Verbis rem incertam esse significare. Lilius 4. ab Vrbe, 230. Plin. lib. 12. cap. 14. 5. Qui mea etate legati ex Arabia uenerunt, omnia incertiora fecerunt.
 Incestum. Cic. 1. de Inuent. 88.
 Incurtionem in agrum Romanum. Liu. 3. ab Vrbe, 155.
 Facere iudicium, iudicare. Plaut. Cistell. 10. 9.
 Inducias, quod barbari Facere treugas dicunt. Liu. 9. bel. Pun. 59. Cic. 8. Philip. 2. 47.
 Inducias, metaphorice, pro Spatij aliquid dare, donec quippià fiat. Plaut. Amphit. 4. 235.
 Ineptiarum aliquid facere. Catul. ad Flauium, epigr. 6. 3.
 Infamiam facere dicitur iudex, dum infamiam trogat. Vlpianus in l. quid ergo. §. ex compromisso. ff. de his qui not. infam.
 Infectum quod factum est. Plaut. Trucul. 16. 17.
 Aliqueni sibi inimicum facere. Terent. Eunuch. 4. 7. 32.
 Iniquè facias. Vide Iniquus.
 Initium: id est, incipere. Cic. ad Attic. lib. 9. 181. 16.
 Initium armorum. Cic. ad Attic. lib. 7. 128. 8.
 Initium cadis à me. Cic. 5. Philipp. 177.
 Initium colloquendi. Liu. 5. bel. Pun. 126. Sic, Confligedi, Cic. 14. Philip. 408. Fugæ; Caesar 3. bel. Ciuil. 370.
 Iniuriam, Damnum inferre, uel iniuriæ laceffere. Plaut. Rud. 24. 6. Terentius Adelphis 1. 2. 68.
 — et si Aeschinus
 Nonnullam in hac re nobis facit iniuriam. Cic. 1. Verr. 28. Quid dices? an id quod dicitur, iniuriã tibi fecisse Verrem? Horat. 2. Sermon. Satyr. 6. 6.
 Luctandum in turba, facienda iniuria tardis.
 Iniuriam contumeliosè. Vide Contumelia.
 Iniuste. Quint. lib. 7. cap. 5.
 Insanum ex stulto. Terent. Eunuch. 2. 2. 23.
 Insidias, insidiari. Terent. Phorm. 2. 1. 44.
 Sed si quis fortè malitia fretus sua
 Insidias nostræ fecit adolescentiæ,
 Ac uicit, nostræ ea culpa est, an iudicium? Cic. pro T. Annio Milone, 68.
 Insigne aliquid. Terent. Eunuch. 5. 6. 31.
 Insomnia. Plin. lib. 18. cap. 12. 2. Hoc est, Nocturnas illusiones prouocare.
 Intercedendum scribendi, Intermittere scribendi tempus. Cic. filius Tironi, lib. 16. 21. 2.

Intercessionem, Intercedere. Gel. lib. 13. cap. 12.
 Intervallum. Varro lib. 3. cap. 7. 7. Lilius 4. bel. Pun. 29. Tamquam laxaret elatum pedem abstricto nodo, moratus turbã Indigimines, tantum interualli fecit, ut, &c.
 Introitum, pro Ingressu. Col. lib. 11. cap. 2. 32.
 Inuidiã alicuius est, onerare inuidia, uel odiosum reddere. Liu. 8. bel. Maced. 186. Ouid. 4. Metam. 110.
 Inuidiam gratiã, odium turpitudinis, iram offensio iudicis facit. Quint. lib. 6. cap. 1. 11.
 Iratum aliquem alteri. Cic. 1. de Orat. 118.
 Irrita uerba alicuius, apud Plautum in Amphit.
 Irruptionem, Irrumpere, & uim inferre. Cic. pro lege Manil. 9. Etiam si irruptio facta nulla sit, tamen pecora relinquantur.
 Iter, Ambulare, ire aliquod. Cic. pro Cn. Plancio, 53. At ego, quã casu diebus istis itineris faciendã causa decebens è pronuncia Puteolos fortè uenisssem. Idem 1. de Diuini. 100. Quam quo quidam Arcades familiares iter unã facerent.
 A portu nauita fecit iter. Ouid. epist. 13. 2.
 Iter ad prætorium. Liu. in quinta Decade, lib. 5. 27.
 Iter ad superos. Senec. Herc. Oeth. 16. 61.
 Iter infestum. Lucret. lib. 5. 227.
 Iter sibi occultum. Ouid. 2. Fast. 115.
 Iter pedibus. Cic. ad Atticum, lib. 5. 96. 1.
 Iter per urbem aliquam. Cic. ad Attic. 3. 41. 1. Siue per Eperum iter esset faciendum, &c.
 Iter per auras. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 13.
 Iter quacuq;. Cic. 3. Verr. 30.
 Iter sceleri. Ouid. 15. Metam. 22.
 Iter secundum mare facere. Cic. Attico, lib. 16. 335. 3.
 Iudicatum. Cic. pro L. Flacco, 99.
 Iudicem, iudicium alicuius rei ad aliquem deferre. Plinius epist. 150. Non desunt enim qui ne aut iudicem, aut arbitrum faciant.
 Iudicium, iudicare. Cic. ad Plancum, lib. 13. 30. 3.
 Iudicium de aliquo. Cic. pro lege Manilia, 30.
 Iudicium de ingenio alicuius. Cic. 1. Verr. 24. Idem Appio, lib. 11. 29. 6. Grauiusimum uerò iudicium de fide & de constantia fecisti.
 Iugulati-nem magnam. Hirtius 6. bel. Hispaniensis, 88.
 Iuramentum. Senec. 2. de Clement.
 Iustus: id est, potestatem. Liu. 2. bel. Maced. 48.
 Iustus est, facere que iustus es. Ouid. 2. Metam. 31.
 Iusta alicui. Cic. pro Flacco, 73. Iusta Catilina facta sunt.
 Facere Lat. antes. Plaut. Stich. 7. 6.
 Letitiam. Cic. 1. de Finib. 38.
 Letitiam ingentem. Liu. 8. bel. Pun. 137.
 Lapidationes. Cic. pro Domo sua, 52.
 Largitionem, siue largitiones, Largiri & profundere ac dissipare. Cic. 3. Tusul. 83.
 Legibus. Terent. Phorm. 2. 4. 15.
 Mihi non uidetur, quod sit factum legibus, Rescindi posse.
 Lenocinium. Vide Lenoc.
 Lepidè facere. Vide Lepidus.
 Libertus facere aliquid. Ouid. 2. de Arte, 119.
 Libidinosè. Vide Libet.
 Librum. Plin. epist. 14. 7. b.
 Literas. Plaut. Asinaria, 13. 22.
 Tuus arbitratu sit, comburas si uelis,
 Ne uita sit cera ubi facere possit literas. Cic. 4. Acad. 12. Sed ne literam quidem unam facimus, nisi forentem.
 Lites. Terent. Eunuch. 4. 5. 8.
 Litem suam facere. Gel. lib. 10. cap. 1. Ego aduersus eum qui doctus

doctus esse dicebatur, litem meam absens facere nolui.
 Litterum. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 4.
 Lachrymas facere lituris. Ouid. epist. 3. 1.
 Locum deuotionis. Senec. de Benefic. 6.
 Locum uoto. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 32.
 Se locupletem uerbis. Cic. pro Flacco, 36.
 Mel. ngua faciamus id est, ut breuiter dicam. Horatius 1. Sermon. Satyr. 3. 28.
 Longius aliquid exemplis. Cic. 5. de Finib. 27.
 Loquentem aliquem. Cic. in Orat. 47.
 Lucrum. Plaut. Persa, 16. 128. Idem Mercat. 3. 94. Facere aliquantum lucri argenti. Cic. pro Flacco, 71. Minus igitur lucris facit. Ouidius 5. Fastor. 138.
 Ludos, Irridere aliquem. Plaut. Poenulo, 4. 73. Terent. Phorm. 5. 8. 52. Ut ludos facit.
 Ludos sibi, pro Inceptiendi se deludere. Senec. epist. 11. 4.
 Ludos facere: id est, ludere. Lucret. lib. 4. 169.
 Ludos facere, Idem quod ludos edere. Cic. ad Qu. fratrem. Idem Att. Ludos facere absens malebat.
 Lumen: id est, facere noxia. Ouid. 2. Trist. 21. Id est, suos oculos. Anor fecit maciem. Ouid. 11. Metam. 159.
 Maculas, Contaminare, conspurcare, & maculis aspergere. Plinius lib. 12. cap. 25. 9.
 Magnitudo: id est, rem magnam. Horat. 1. Sermon. Satyr. 10. 4.
 Faciam me magnum. Plaut. Milit. 14. 52.
 Magni, pro Magni aestimare. Plautus Asinaria, 5. 62. Terentius And. 3. 4. 3. Meritò te semper maximi feci, Chreme.
 Magnopere facere quidpiam. Vide Magnus.
 Male facere alicui. Vide in Malus.
 Malitiosè. Plaut. Cas. 8. 4. 1. Vide Malus.
 Malum & bonum in. Cic. Bruto, 15. 14. Nec tamen tantum in statuenda Lepidi statua factum est mali, quantum in euer-tenda boni.
 Mandata. Plaut. Asin. 16. 63.
 Manum, pro Colligere milites. Cic. pro Cecinna, 24. Quum manum fecerit, copias parauit, &c.
 Manus factum. Lucret. lib. 2. 76.
 Manibus sibi. Cic. 3. Verr. 109.
 Mares facere. Ouid. 2. Trist. 58.
 Maturum facere. Vide Maturus.
 Medicinam, Componere medicamentum, uel med. ri, & iuuare presenti auxilio. Plaut. Menab. 3. 23. Cicero pro Quintio, 5. Medicinæ faciendæ locus non erit. Idem Terentius, lib. 14. 7. 2. Ita sum leuatus, ut Deus mihi aliquis medicinam fecisse uideatur.
 Mediocriter facere omnia. Vide Mediocris.
 Mel facere dicuntur apes. Plin. lib. 11. cap. 18. 1.
 Meliorem aliquem alicui facere. Ouid. 2. de Remed. amor. 73.
 Memoriam tristem. Liu. 4. ab Vrbe, 125.
 Mentionem, Comemorare. Plaut. Mostel. 10. 26. Cic. de Senect. 58. Idem pro Cluentio, Quo tandem igitur ore mentionem corrupti iudicij facitis?
 Mentionem cum aliquo. Plaut. Aulul. 23. 3.
 Eic mentionem cum aumculo, mater mea.
 Mentionem de re aliqua. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 13. 2.
 Mentionem de, ut. Plaut. Aulul. 7. 27.
 Credo hercle ubi mentionem ego fecero de filia,
 Mihi ut despondeat, se me derideri rebitur.
 Mentionem facere de re aliqua cum altero. Plaut. Persa, 4. 20.
 Mentionem cum aliquo, ut. Plaut. Cistell. 3. 15.
 Mercaturã. Plaut. Rud. 22. 23. Cic. in Parad. 58. Nam ut ijs qui honestè rem querunt mercaturis faciendis. Idem 7. Verr. 57.
 Mercem beneficium: id est, loco mercis habere. Senec. de benefic. lib. 5. cap. 14.

Thefauri pars 2.

Meretricium. Sueton. in Calig. cap. 40.
 Messem. Colum. lib. 2. cap. 11. 4.
 Metum facere, pro Inferre. Tacit. lib. 13. Ouid. 5. Metam. 65.
 Minoris, pro Minoris aestimare. Cic. 2. de Finib. 70.
 Missum. Terent. Eunuch. 5. 2. 25.
 Missa hæc faciamus: id est, de hac re ne loquamur amplius. Idem And. 4. 1. 56. Vel tu melius aliud reperi, me missum face. Cic. 3. Offic. 153.
 Missum facere legiones ad aliquem. Cn. Magnus in epist. ad Attic. lib. 8. 162. 3.
 Modicè facere quippiam. Vide Modus.
 Modum, Temperare. Cic. ad Plancum, lib. 10. 3. 10. Sciebam enim ex istis te hæc haurire fontibus, ex quibus ipse hauseram. Quare modum facit. Idem 1. de Legib. 79. Ut aliquando controuersiarum aliquem facerent modum.
 Modum ire. Liu. 4. ab Vrbe, 219.
 Modum Veneris sibi facere in aliqua. Ouid. Metam. 52.
 Modum, Aliter. Liu. 3. ab Vrbe, 47. Neque sium cuique ius modicè faciebat, sed uirium spe, sed manu obinendum erat.
 Modos, Cantare. Terent. in Prolog. And. Cic. de Oratore, Neque id actores prius uiderunt, quam ipsi poetæ, quam denique illi etiam qui fecerunt modos.
 Momentum. Liu. 3. bel. Pun. 182. Tantum nauis una capta cum legatis momenti fecit, ad dilationem imminens Romanis belli. Sic lib. 4. Facere momentum annonæ, pro iuuare annonam, uel leuare precium annonæ.
 Moram, Immorari. Plaut. Mostel. 2. 72. Cic. pro Sestio, 63. Ille se affirmare postero die, moram nullam esse facturum. Sic, ad Atticum, lib. 16. 232. 2.
 Moram certamini. Liu. 3. ab Vrbe, 7. Et 4. bel. Pun. 64. Nec hostes moram dimicandi fecerunt.
 Moram sibi. Liu. 5. bel. Maced. 139.
 Vfus moram facit. Ouid. 2. Metam. 69.
 Mortem. Colum. lib. 2. 5. Pun.
 Motus. Liu. 8. bel. 259.
 Multam. Gell. lib. 7. cap. 14.
 Multam, pro Dicere, Cato dixit teste Gellio, lib. 11. cap. 1.
 Munditias. Cato de Re rust. cap. 2.
 Mutuum cum altero. Plaut. Trinum. 8. 30. Idem Curcul. 2. 47.
 Ego autem cum illa facere nolo mutuum. Id est, nolo eam deperire ut me deperit.
 Naturam alicuius rei, pro Consuetudinè & usum facere. Quint. lib. 2. cap. 4. 13.
 Facere nauem, pro Aedificare nauem. Plaut. Milit. 12. 43. Cic. 3. Ver. 63. Decem enim naues iussu L. Murenæ populus Milesius ex pecunia uectigali populi Romani fecerat.
 Naufragium. Cic. 1. de Nat. deor. 129.
 Naufragium gloriæ, per metaphoram, pro gloriam amittere. Cic. 7. Verr. 77.
 Nauiculariam. Cic. 7. Verr. 37. Ouid. 8. Metam. 97.
 Nefas sibi quisque fecit: id est, Pro se quisque operam dedit, ut nefarium scelus aliquod perpetraret. Lucan. lib. 2. 30.
 Negotium, pro Exhibere. Quint. lib. 5. cap. 12.
 Negligentem. Terent. And. 2. 2. 23.
 Nequiter. Plaut. Mostel. 6. 62. Inuitatum tamen est.
 Nescire. Plaut. Epid. 9. 32.
 Ut ille fiduciam fecit nescire proptus se esse emptam tibi.
 Nidum. Vide Nidus.
 Nihil, Parui pendere, Parui aestimare. Cic. 2. de Finib. 141.
 Nobilem, Nobilitate. Plin. lib. 10. cap. 26. 2.
 Longinquitate nobilitas facta. Plin. lib. 10. cap. 47. 2.
 Nocentem aliquem. Lucan. lib. 2. 58.
 Nomen, Nominare. Plaut. Menab. 2. 4. 71. Idem Bacch. 20. 21.
 Ei profectò nomen facio ego illo. Liu. 8. ab Vrbe, 80. Seculato

terato campo, credo ab incesto id ei loco nomen factum.
 Nauita tum stellis numeros et nomina fecit. Virg. 1. 28.
 Nomen alicui, pro Conciliare famam et celebritatem. Lilius
 lib. 8. bel. Pun. Ouid. 1. Fast. 119.
 Et mortem et nomen Druso Germania fecit.
 Nomina, idem quod Aes alienum facere, et debitorem se consti-
 tuere. Cic. 3. Offic. 77. Cic. Galbo. lib. 7. 2. 4. 1. Accepi Aui-
 ni literas, in quibus hoc inerat liberalissimum, nomina se fa-
 cturum, qua ego uellem die. Id est, pecuniam crediturum, in
 eam diem soluendam, quam ego postulassem. Hec Budæus.
 Sic Senec. lib. 1. de Vita beata, 2. 4. Nunquam magis nomina
 facio, quam quum dono.
 Nomen cum uineis: hoc est, facere supputationem redditus uinea-
 rum. Col. lib. 3. cap. 3. 9.
 Nominatorem. Lilius lib. 6. bel. Pun. Octavius Crassus Pon-
 tificis ab exacto anno mortuus erat, ideo nominatio in eius lo-
 cum non est facta.
 Non facio qui sis floccum. Plaut. Trinum. 13. 150.
 Non possum facere, quum ad te mittam. Cicer. Attic. libro 12.
 245. 2.
 Notum. Plin. epist. 238. Ouid. 12. Metam. 13.
 Numerationem, pro Numerare. Senec. epist. 26.
 Nuptias. Terent. And. 3. 2. 4. 1.
 Facere obnixè omnia. Terent. And. 1. 1. 135.
 Obnoxium sibi aliquem. Plaut. Trin. 5. 3. 4.
 Obsequiare. Plaut. Asin. 3. 5. 1. Hoc est, gratum.
 Obsideri. Plaut. Bacch. 2. 0. 2. 4. Gell. lib. 15. cap. 30. A periti,
 dicitur: itaque faciendi obsidij.
 Obsistere. Plaut. Bacchid. 1. 63.
 Fieri obtusum. Terent. Eunuch. 2. 3. 36.
 Odium uitæ, Facere ut aliquis uitæ tadio tangatur. Plin. lib. 2. 0.
 cap. 18. 4.
 Odiose facere. Vide Odiosus.
 Facere odium, pro Generare. Sen. 1. de Ira.
 Officium suum. Terentius Phorm. 4. 5. 12. Terentius Eunuch.
 4. 5. 3. Postquam surrexi, neq; pes, neq; mens satis suum offi-
 cium facit.
 Officia alicui, pro Exhibere honorem et obsequium. Gell. lib. 5.
 cap. 13.
 Omen. Plin. lib. 15. cap. 19. 5.
 Opere alicuius precium. Liu. 7. bel. Pun. 2.
 Factum oportuit. Plaut. Stich. 6. 30.
 Optionem. Cic. 2. 1. Verr. 2. 4.
 Opus, Laborare, Operari. Plaut. Trinum. 19. 2. 1. Terent. Eunuch.
 2. 1. 4. Opus faciam, ut defatiger usq; ingratus ut dormiam.
 Otia facere alicui. Virg. eclog. 1. 2.
 Orationem facere. Vide Oratio.
 Orbes facere. Salust. in Iugurt. Vide Orbis.
 Facto orbe. Caesar 4. bel. Gal. 59. 4. Quum illi orbe facto sese
 defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter milia
 sex conuenerunt.
 Orbem obscurum facit nox. Ouid. 2. Metam. 10. 1.
 Mentiar obscurum nisi nox quum fecerit orbem.
 Nuper honoratus sum mea uulnera celo
 Videritis stellas.
 Offensa de re aliqua. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 14. 10.
 Otium, pro Dare otium. Virg. eclog. 1. 2.
 O Melibæe, Deus nobis hæc otia fecit. Cic. pro leg. Agr.
 Istos quibus otiosi negotium fecissemus, otiosissimos reddam.
 Oua, pro Ponere. Varro 3. de Rustic. cap. 9. 13.
 Facere pactiones cum aliquo, Pacisci. Cic. ad Atticum. lib. 4.
 87. 2. Vide Pango.
 Pactionem cum aliquo de re aliqua. Cic. de Prouinc. Consul. 10.
 Idem pro Rosc. Com.

Pactionem ut. Cic. pro Rosc. Comæd. 15. Dic pactionem fecisse
 ut absolueretur, non pepigi.
 Palam aliquid. Cic. Post reditum in Senat. 16.
 Par. Plaut. Amphit. 5. 32. Idem Trinum. 6. 3.
 Feceris par tuis ceteris factis, patrem
 Tuum si percoles. Plin. in Paneg. 13. 4. Quod si quan-
 do cum influentibus negotijs paria fecisti, instar refectionis
 existimas mutationem laboris, id est, si satis fecisti, et officium
 tuum fecisti.
 Paria, Acquare, et unum atq; idem ex duobus facere, aut equa-
 lem facere unius atq; alterius rationem. Cicero 3. de Legi-
 bus, 29. Omnia infima summis paria fecit, turbauit miscuit.
 Pro hoc Seneca epist. 19. dixit Facere parem rationem. Vi-
 de Par.
 Pariter. Terent. Eunuch. 1. 2. 12. Vbi Donatus, Pariter, Similiter.
 Parce et restricte facere. Vide Parcus.
 Parentem facere pulchra prole. Virg. 1. Aen. 16.
 Partem facere in lusu. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 32.
 Partes, Partiri et sortiri. Cic. 2. de Oratore, 200.
 Participem consilij sui. Plaut. Pseud. 3. 9.
 Partium. Plin. lib. 2. 7. cap. 12. 19. de Phyllo herba, Hec sui sexus
 facit partus.
 Parui, pro Parui aestimare. Plaut. Rud. 1. 7. 31.
 Pauxorem. Liu. 3. ab Vrbe, 119.
 Pausam. Plaut. Poen. 6. 13.
 Pacem. Caesar 2. bel. Gal. 336. Consensu eorum omnium pace
 facta. Ouidius 3. Fast. 135.
 Pace domi facta, signum posuere perenne.
 Pacem fecere cum Samnitibus Romani, Cic. 3. Offic. 147. Et
 Liu. 4. bel. Pun. 1. 133.
 Pecuniam facere, pro Exercere. Suet. in Iulio, cap. 4. 2.
 Peculatum. Plaut. Cistell. 2. 63. Cic. pro Rab. perd. reo, 4.
 Peculium a malo. Plaut. Mostel. 12. 5. — sed hi
 Si reprehensi sunt, faciunt a malo peculium. Id est, duplo
 puniuntur.
 Pecuniam, pro Lucrari, accumulare, colligere. Cic. 4. Verr. 11.
 Idem 5. Verr. 182. Et ista ratione innumerabilem pecuniam
 facere possit, et c.
 Per multum. Cic. pro Rosc. Comæd. 12.
 Periculosè facere. Vide Periculum.
 Periculum, Tentare, experiri. Plaut. Milit. 10. 41. Terent. And.
 3. 3. 34. Quis scis ergo istuc nisi periculum se eris?
 Periculum ex Terent. Heaut. 1. 2. 36. Scium est, periculum ex
 alijs facere, tibi quod ex usu fiet.
 Periculum in. Terent. Eunuch. 3. 2. 23.
 — fac periculum in literis,
 Fac in palestris, in muscis, quæ liberum
 Scire æquum est adolescentem, solertem dabo.
 Periculum legionum. Caesar in Comment. Sic Cicero 2. Verr.
 22. Facere periculum diligentia. Et 1. Verr. 15. Facere pe-
 riculum sui.
 Periculum summe rei. Tacit. lib. 20.
 Periculum facere alicui, pro Adducere in discrimen et pericu-
 lum. Tacit. lib. 3.
 Peritum me fecere dolor et lachrymæ. Propert. lib. 1. eleg. 92.
 Permutationem cum aliquo. Cic. ad Att. lib. 5. 100. 3.
 Perniciem alicui facere. Tacit. lib. 18.
 Perspicua sua consilia. Cic. 2. Verr. 4.
 Perturbationem. Caesar 4. bel. Gal. 572.
 Pestilentiam. Col. lib. 6. cap. 5. 1.
 Pili non facere. Catul. ad Coloniæ, epig. 17. 4.
 Piraticam. Cic. Post red. in Senat. 9.
 Plagam. Cic. in Orat. 134.
 Planu, pro Ostendere et declarare. Cic. pro Rosc. Comæd. 23.
 Plenum

Plenum fastidij, implere fastidio. Plaut. Milit. 14. 4. 2.
 Plurimum. Quint. lib. 6. cap. 5.
 Pluris sine plurimi. Cic. pro Roscio Amerin. 26. Idem ad Attic.
 lib. 8. 14. 6. 6.
 Poema. Cic. in Pisonem, 55. Poema porro facit ita festiuum, ita
 concinnum, et c. Horatius in Arte, 62.
 Minimum ponderis facit. Plin. lib. 12. cap. 19. 10.
 Pontem. Planc. ad Ciceronem, lib. 10. 15. 7.
 Populationes, Populati. Liu. 8. bel. Pun. 18.
 Potestatis, Concedere, uel permittere. Cic. in Catil. 56. Idem pro
 Cluent. 87. Respondendi Fideiulano potestas facta non esset.
 Potestatem quarundam literarum. Cic. 6. Verr. 131.
 Potestatem sui, Quod et Facere sui copiam dicitur: hoc est se ad
 alterius arbitrium accommodare, aut alterius precibus ob-
 temperare. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 2. 4. Cic. 8. Philipp. 254.
 Facere omnibus sui conueniendi potestatem.
 Potestatem sui facere dicuntur magistratus. Vlpian. in leg. Pri-
 die. ff. de ferijs.
 Præclare cœliacis: id est, remediò esse. Plin. 22. cap. 19.
 Præconium. Cic. Lepid. lib. 6. 18. 1. Ouid. epist. 15. 28.
 Magna quidem de te rumor præconia fecit.
 Prædam. Cic. 3. Verr. 111. Et Caesar 4. bel. Gal. 588.
 Prægnantem. Plaut. Aulul. 6. 3. 6.
 Prælium. Caesar 1. bel. Gal. 4. 8.
 Prælium aduersum: hoc est, malis aubus et aduerso Marte pu-
 gnare. Caesar 2. bel. Ciuil. Saepè ex Tribunali prædicauit ad-
 uersa Casarem prælia fecisse.
 Prælia secunda: hoc est, Marte prospero et secundò belli euen-
 tu. Caesar 1. bel. Ciuil. 31.
 Præcations, Quod et Supplicationes facere dicitur. Liu. 9.
 bel. Maced. 68.
 Precium, Aestimare. Plaut. Persa, 16. 119. Plin. lib. 12. cap. 20. 1.
 Precium Daphnoidei faciunt x. c. c. c.
 Principium. Liu. 4. bel. Pun. 111.
 Facite probè edes. Plaut. Mostel. 3. 13.
 Professionem, Proficisci. Caesar. 5. bel. Gal. 175.
 Profectum. Plinius, Nec minorem sub eo præceptore profectum
 fecit. Id est, nec minus profecit.
 Progressum in studijs. Cic. 4. Tusc. 67.
 Prolixè. Cicero Plancio, in Epist. ad Att. lib. 16. 34. 1. 5. Idem pro
 Flacco, 69. Id non solum fecit, sed etiam proluxè, cumula-
 tèq; fecit.
 Promissum. Cic. 1. Offic. 45. Et lib. 3. 128. Promissum potius nõ
 faciendum, quam tam tetrum facinus admittendum fuit. Er-
 go promissa non faciendâ nonnunquam.
 Pronuntiationem. Caesar 2. bel. Ciuil. 108. Quæ pronuntiatione
 facta, temporis puncto, sublatis anchoris, omnes Viticam re-
 linquunt. Paulo superius dixerat, Curio pronuntiarum iussit.
 Propaginem. Plin. lib. 12. cap. 5. 1.
 Aliquem propitium. Plaut. Poen. 4. 15. 6. Ibidem, 6. 6.
 — Nec potui tamen
 Propitiatam Venerem facere uti esset mihi.
 Proteruè aliquid facere. Ouid. 1. Amorum, eleg. 4. 9.
 Prouentum maiorem: hoc est, exuberantiores fructus dare. Co-
 lum. lib. 2. cap. 15. 2.
 Pugnam. Tacit. lib. 3.
 Pugnam ex auro: id est, sculperè in auro. Virg. 3. Georg. 5.
 Pugnum: hoc est, Digitos ita componere, ut pugnum faciant,
 nempe manu in extremâ figurâ impressa. Cic. 4. Acad. 260.
 Pullos facere dicitur uolucris. Varro 3. de Rustic. cap. 5. 5.
 Querimonias, gemitus, eulatus. Gell. lib. 1. cap. ultimo.
 Questum, Lucrari. Plaut. Cap. 4. 26. Terent. Heaut. 4. 1. 27.
 Nempe an uili prodita abs te filia est planissimè
 Per te, uel uti questum faceret, uel uti ueniret palam.
 Theauri pars 2.

Questum precariu. Cic. ad Augustum, 14. Cuius auus fuerit ar-
 gentarius, ad stipulator pater, uterq; uerò precariu questum
 fecerit. Hoc est, precibus et ambitionibus, multos sibi hono-
 res comparauerit.
 Questum facit corpore suo meretrix. Liu. 6. bel. Pun. 170.
 Questum furis. Cic. 7. Verr. 110.
 Facere quam plurimum gnatis, pro Multum lucrari. Terentius
 Adelph. 5. 4. 15.
 Non ignoras quanti fecerim Scipionem. Cic. 3. de Finib. 13.
 Quicquid expedit facere. Cic. 2. de Finib. 185.
 Quid me faciam, nescio. Terent. And. 3. 5. 8.
 Quid ijs fiet, si huc Paulus uenerit? Cic. ad Att. lib. 6. 11. 14.
 Diodoro quid faciam Stoico? quem, et c. Cic. 4. Acad. 205.
 Quid fiet artibus? Cic. 4. Acad. 191.
 Quid tu huic homini facias? Cic. pro Cecinna, 22.
 Quid enim faceret huic conclusioni, si lucet, lucet: lucet autem,
 lucet igitur? Cic. 4. Acad. 171.
 Quid de P. Clodio fiat, rescribe. Cic. ad Att. lib. 2. 20. 4.
 Quid hoc homine faciat? aut ad quam spem tam perfidiosum,
 tam importunum animal reseruetis? Cic. 3. Verr. 29.
 Facit quod uulgo. Plaut. Amph. 4. 31.
 Quod fuit uiri optimi, fecisti, ut ne cui innocenti, et c. Cic. pro
 Cluent. 135.
 Facit quòd ridemur, in causa est cur. Quint. lib. 6. cap. 5.
 Quòd non facio. Cic. de Senect. 13.
 Faciemus ei quæ uolet. Plaut. Asin. 12. 147.
 Quietem. Liu. lib. 1. bel. Pun. 2.
 Quietem infestam alicui: id est, impedire aliquè ne securus dota-
 minal. Lucretius, lib. 5. 197.
 Faciam quo minus hoc agas. Plaut. Amphit. 3. 84.
 Facere ratione: hoc est, ob aliquam causam. Cic. ad Att. lib. 12.
 257. 4. Quòd domi te inclusisti, ratione fecisti.
 Ratum. Liu. 8. bel. Pun. 208.
 Rates. Caesar 1. bel. Gal. 32.
 Rebellionem. Caesar 4. bel. Gal. 574.
 Rectè. Horat. 1. epist. 1. 12.
 Rectè facienti gratia habenda est. Cic. 2. de Finib. 93.
 Rectè et sapienter aut commodè. Plaut. Amph. 4. 135.
 Reducem, Reducere. Terent. Heaut. 2. 4. 18.
 Ergo mea Antiphola tu nunc sola reduce me in patriâ facis.
 Nihil reliqui sibi ad celeritatem facere. Caesar 2. bel. Gal.
 Reliquos. Ces. 8. bel. Gal. 92.
 Rem facilem. Plaut. Pseud. 8. 15.
 Rem palam, Rem ipsam aperire. Terent. Heaut. 4. 3. 43.
 Rem, Parere opes. Terent. Adel. 2. 2. 12. Nunquam rem facies,
 abi, nescis inescare homines Sannio. Horat. 1. epist. 1. 13.
 Rem diuinam, Sacrificare. Terent. Eunuch. 3. 3. 7.
 Vbi ueni, causam ut ibi manerem, reperit,
 Ait rem diuinam fecisse, et rem seriam
 Velle agere mecum. Cic. 7. Verr. 15. Res illi diuinæ apud
 eos deos in suo sacrario propè quotidie facere uidiisti. Liu. de
 bel. Maced. Res diuinæ facere maioribus hostijs iusserunt.
 Rem meliorem. Cic. Terentia, lib. 14. 14. 4.
 Rem unam ex duabus. Cic. 2. de Finib. 33.
 Remedium leni: hoc est, affectui lenis mederi, et lenis dolori
 remedium adhibere. Plin. lib. 30. cap. 6. 7.
 Remissionem. Vlpianus lib. 49. l. 1. tit. quando appellandum
 sit, An uerò à remissione quam Preses fecerit, appellatio sit
 interponenda.
 Rempubicam magnam ex parua. Salust. in Catil.
 Reuerfionem. Plaut. Bacch. 5. 62.
 Reum facere: hoc est, accusare, siue reum agere. Tacit. lib. 1. Cic.
 pro Cluent. 43. Tamen Habitus Oppianicum reum statim
 non fecit. Et ad Brutum, 4. 7. Alienæ igitur, inquit, culpæ me
 reum

reum facies? Legitur ex uetusto exemplari, subijcies.
 Ratum. Quintilian. lib. 5. Idem lib. 6. cap. 2. Et sepius ratum se-
 cit. Id est, me ait.
 Robur pro Roborari. Quint. lib. 10. cap. 2.
 Ruina facta est tibi. Ouid. 5. Trist. eleg. 15.
 Rumorem. Quint. Declam. 19.
 Facere sacrificium & sacra. Cicero de claris Orat. 27. Item pro
 Corn. Balbo, 4. 4. Liu. ab Vrbe condita, Quidnam tu hos pes
 paras, inquit inceptum sacrificium (ut dicunt) faceres ibidem,
 Qui sacra publica Pop. Rom. facere.
 Sacra Ioui facturus erat, Ouid. 3. Metam. 6.
 Salutationem. Hirtius 5. bel. Afrani, 336.
 Sanguinem, pro Fundere. Liu. lib. 5. bel. Maced.
 Sanum, Morbum curare. Plaut. Mench. 19. 5.
 Sapienter. Plaut. Poenul. 16. 12. 9.
 Debitum. Plaut. Afin. 9. 31.
 Satis alicui, pro Eius uoluntati obtemperare. Cicero de claris
 Oratoribus, 10.
 Sceleris. Plaut. Rud. 5. 8.
 Scelus. Cic. 1. de Orat. 112. Ouid. 7. Metam. 68. Tacit. lib. 15. Fa-
 ciendis sceleribus promptus.
 Per imprudenciam schema facere. Quint. lib. 1. cap. 5. 34.
 Scire. Plaut. Persa. 6. 43.
 Scriptum. Liu. 9. ab Vrbe condita, 2. 47. Neq; eius accepi no-
 men quod scriptum faceret, tabulam posuisse, & iurasse se
 scriptum non facturum: quem aliquando antea defuisse scri-
 ptum facere arguit. M. acer Licinius.
 Se intimum apud aliquem. Plaut. Milit. 4. 29.
 Se uersipellem. Plaut. Amphit. 5. 123.
 Ita uersipellem se facit quando lubet.
 Se uilem. Plaut. Milit. 18. 28.
 Secessionem, Secedere, & castra mouere. Liu. 4. bel. Pun. 71.
 Cesar 1. bel. Ciuil. 31. Num cum populo agi ceptum, nulla
 secessio facta.
 Secundum mandata. Plin. epist. 2. 47.
 Securitatem, Quod barbari affecurare dicunt. Liu. 6. bel.
 Macedon. 157.
 Seditionem. Cesar 1. bel. Ciuil. 235.
 Sedulo, Diligenter. Terent. Phorm. 5. 9. 12. Factum est abs te se-
 dulo. Liu. 4. bel. Maced. 57.
 Sementem. Liu. 5. bel. Pun. 67. Cic. 2. de Orat. 45. Ut sementem
 feceris, ita metes.
 Sementem in ore alicuius facere, ioco dixit Plaut. Mench. 22.
 22. & pugnos obserere.
 Semitam. Plaut. Curcul. 2. 36.
 Senatusconsultum. Cic. Att. lib. 9. 188. 2.
 Sermonem. Cic. 3. Verr. 45.
 Sermonem facere, aliter. Cic. ad Varronem, libro 9. 8. 4. Feci
 igitur sermonem inter nos habitum in Cumano, quum esset
 antea Pompeius.
 Significationem, Dare signum. Cesar 2. bel. Gal. 3. 47.
 Silentium. Plaut. Amphit. 3. 15. Liu. 4. bel. Pun. 32. Tum Qu.
 Fabius silentio facto tali oratione est usus.
 Silentium per praconem: hoc est, tubere per praconem, ut om-
 nes sileant. quod a maioribus magistratibus fieri solet. Liu.
 3. ab Vrbe, 197.
 Simile Plin. lib. 11. cap. 4. 4. Similium pedes sunt ut manus, pra-
 longi: sed uestigium palmae simile faciunt.
 Sobolem. Plin. lib. 11. cap. 18. 3.
 Societatem cum aliquo. Liu. 4. bel. Pun. 216.
 Societatem rerum. Cic. pro Quintio, 6. & 7.
 Somnum, pro Pro uocare & conciliare. Plin. lib. 20. cap. 7. 5.
 Somitum. Lucret. lib. 6. 27.
 Speciem cruenta uictoria. Liu. 9. bel. Maced. 128.

Spem, pro Excitare. Liu. 2. ab Vrbe, 64. Cic. ad Atticum, lib.
 3. 57. 1. Tuae quidem literae quo sepius a me leguntur, hoc
 spem faciunt mihi minorem.
 Spiritus, Augere animum uel concitare, & ex imbecillo atq;
 impotenti animo, alacrem atq; ingentem facere. Liu. 10.
 bell. Punic. 45.
 Sponsonem dicuntur, quum alius alium fore uictorem affirmat,
 pignorum depositis. Martian. lib. 11. de aleatoribus, Qui-
 bus rebus sponsonem facere licet.
 Sponsonem cum aliquo. Cic. 7. Verr. 110.
 Sponsonem de re aliqua. Cic. pro Qu. 26.
 Sponsonem nisi, uel nisi. Cic. pro Quintio 16. Idem 3. Offic. 101.
 Quum is sponsonem fecisset, Ni uir bonus esset.
 Sponte sua. Lucret. lib. 2. 37.
 Statum. Quint. lib. 3. cap. 6. 10. 10. De orationis statu.
 Stercus, pro Cacare. Col. lib. 2. cap. 25.
 Stipendia sub aliquo, Idem quod Militare. Plin. de uiris illust.
 72. Liu. 5. ab Vrbe, 32. Factaq; dicendi potestate, equis se
 suis stipendia facturos promittunt.
 Stipendarios: Cogere ad soluendum tributum. Cesar 1. bel.
 Gall. 145.
 Stomachum alicui, Commouere aliquem, & bilem excitare. Cic.
 ad Att. lib. 5. 98. 2.
 Stragem hostium. Cic. 3. Philipp. 146. Liu. 3. bel. Pun. 81. Facere
 stragem hostium.
 Additur etiam interdum datiuus. Liu. 10. bel. Maced. Atrox
 cum uento tempestas coorta multis sacris prophanisq; locis
 stragem fecit.
 Stultie. Plaut. Pseud. 5. 10.
 Stuprum cum forore. Cic. pro Milone, 54. Liu. 2. bel. Pun. 23.
 Qui cum Floronia stuprum fecerat.
 Suauium alicui, Suauitari, & suauis basio completi. Plautus
 Afin. 13. 93.
 Summam. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 13.
 Sumpsum, Quod alias Facere expensus, uel expendere dicitur.
 Plaut. Capt. 13. 87. Terent. Heccyr. 4. 4. 63. Idem Heaut. 1. 1.
 79. —sumptus domi
 Tantos ego solus faciam? Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 4.
 Pro quasi sumpsum facit.
 Sumpsum ad rem aliquam de suo. Plaut. Bacchid. 1. 65.
 Sumpsum in. Cic. pro lege Manil. 27. Non modo ut sumpsum
 faciat in militum, nemini uis afferretur: sed ne cupientem quidem
 cuiquam permittitur.
 Sumpsum restim. Plaut. Casin. 9. 2.
 Faciam te superbum: id est, mortuum. Plaut. Amphit. 4. 203.
 Superbos, inquit Nonius citans hunc locum, ueteres mortuos
 dixerunt: propter pompam funeris, quia mortui sublatis in-
 altum, ad sepulcrum ferri soliti sunt.
 Superstitiosus aliquid facere. Quint. lib. 1.
 Suspicionem pro Excitare & mouere. Cic. pro Flacco, 65.
 Plebem suam. Terent. Adelp. 5. 6. 10,
 P. Paulatin plebem primulum facio meam.
 Syngraphas. Quod uulgus obligationes, schedulas, & signa di-
 cit. Cic. 3. Verr. 64.
 Facere te diuum: hoc est, fastidire, uel nauseam mouere, aut face-
 re ut statim quis animo angatur. Liu. 4. ab Vrbe, 248. Plin.
 lib. 31. cap. 3. 4.
 Techman aduersus aliquem de auro, pro Calumniari uel infra-
 dari. Plaut. Bacchid. 7. 8.
 Telam facere. Ouid. 6. Metam. 7.
 Templum diuo Augusto. Plin. lib. 15. cap. 19. 8.
 Temulentiam. Plin. lib. 14. cap. 2. 10.
 Tenebras facere nubibus. Lucretius libro, 2. 220.
 Terrorem. Liu. 7. ab Vrbe, 10. Et 2. bell. Maced. 17.

Testamentum

Testamentum. Cic. 2. de Legib. 84. Quod si hoc, qui testamen-
 tum faciebat, cauere noluisse. Idem 3. Verr. 75.
 Testem facere aliquem. Ouid. 5. Fast. 137.
 Testes, Conuocare. Plaut. Curcul. 12. 9. Terent. Adelp. 2. 1. 49,
 Vbi me dixerō dare tanti, testes faciet illico
 Vendidisse me. Liu. lib. 4. bel. Maced. 20. Deos homi-
 nesq; se testes facere inuitos, & c.
 Testudinem facere dicuntur milites. Liu. 5. ab Vrbe, 191. Vi-
 de Testudo.
 Timorem. Plautus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 3.
 Topiariū facere. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 17. 9. Vide Topiariū.
 Tranquillitatem. Plautus Merc. 2. 2. 36.
 Tranquillum animum. Plautus Epid. 11. 34.
 Facta transacta omnia. Terent. And. 1. 5. 14. Vbi Donatus, Fa-
 cta transacta omnia: pro uerbale est in id negotij, de quo ni-
 hil superstit ad agendum.
 Transiunt alicui, quod & uiam facere dicitur. Liu. 6. bel.
 Punic. 129.
 Transiunt in. Colum. lib. 11. cap. 2. 16. Quinto decimo Calendas
 Martij sol in Pifces transiunt facit.
 Transiunt. Hirtius 6. bel. Hispan. 108.
 Trepidationem. Liu. 3. ab Vrbe, 9.
 Turbas, Commouere multitudinem, aut ita rixari, ut multa con-
 currat turba. Plaut. Persa. 19. 19. Terent. Eunucho 4. 1. 2,
 —nonnihil timeo misera,
 Ne qua ille hodie insanus turbam faciat, aut uim Thaidi.
 Tussum, pro Generare. Senec. epist. 76.
 Tyrocinium, & Ponere rudimentum Latine dicitur, id quod
 uernacula lingua, caput operis facere dicunt: id est, initium
 officij, quum opifices specimen artis edentes, magisterio de-
 corantur. Budeus.
 Vadimonium facere, quod & Promittere dicitur. Plaut. Epid.
 14. 19. Cic. pro Quintio, 39. Ais uadimonium desertum, quae-
 sivit a te statim, ut Romam redijt Quintius, quo die uadimo-
 nium ihic factum esse dices.
 Vecturam, pro Exercere. Quint. Declamat. 12.
 Vela, id est, Vellicare. Virg. 5. Aeneid. 56. Cic. 4. Tusc. 15. Va-
 trum igitur uentis, statim nos uela facere, an quasi e portu
 egredientes, paululum renigare?
 Velluram. Varro 1. de Re rust. cap. 2. 13. Item dicuntur qui ue-
 laris uimunt, uelluram facere.
 Ventum. Plaut. Curcul. 7. 35.
 Ventulum pallio. Plautus Casina. 15. 13. Terent. Eun. 3. 5. 47.
 Cape hoc flabellum, & uentulum huic sic facito dum lauamur.
 Verum. Plaut. Rudente, 2. 4. 99.
 Facere uerbum, siue uerba, pro Loqui & dicere. Cic. 6. Verr.
 129. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 10.
 Verba alicui. Terent. And. 1. 2. 7.
 Verba apud. Cic. Verr. 118. Scandilius uero negat sese apud Ar-
 temidorum, Recuperatorem uerbum esse facturum. Liu. 5.
 bell. Maced. 186.
 Verba contra legem. Cic. pro lege Manil. 36.
 Verba de. Cic. ad Att. lib. 2. 34. 7. Idem affirmat uerbum de me
 illum non esse facturum.
 Verba in. Cic. ad Atticum, lib. 8. 14. 7. 11. Quod plura in eam
 partem uerba fecerim.
 Verba pro. Cesar 2. bel. Gal. 281. Pro his Diuetiacus fecit uerba.
 Verba ut. Cic. in Philip. Quod Trib. pleb. uerba fecerunt, ut Se-
 natus Cal. Ianuarijs haberetur.
 Verba cogitate. Vide Cogito.
 Commodē uerba. Vide Commodus.
 Verba imdoctē. Plaut. Persa. 16. 11.
 Ita uerba fecit. Liu. 1. ab Vrbe, 227.
 Quantum uerborum facere audiui. Plaut. Milit. 9. 13.
 Thefauri pars 2.

Lepide uerba facere. Plaut. Aulul. 15. 23.
 Verbum non facere. Catullus in Gellium, epig. 69.
 Verba diuina, pro sacra facere, uel supplicationes. Cato cap.
 14. 2.
 Verba Latina. Gell. lib. 13. cap. 15. Qui uerba Latina fecerunt,
 quiq; ijs probe usi sunt.
 Multa uerba. Plaut. Pseud. 9. 45. Cic. 2. de Diuinat. 68. Multa
 uerba fecisti. Idem pro Quintio, 18.
 Rata facere uerba alicuius. Ouid. 4. Metam. 78.
 Duo uerba fecum. Cic. pro Quintio, 30.
 Verbum aliquod usitatus & tritius tractado. Cic. 1. Acad. 40.
 Versuram. Cic. ad Atticum, lib. 5. 88. 2. Vide Versura.
 Versus. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 5.
 —paupertas impulit audax
 Ut facerem uersus. Cic. 2. de Diuinat. 174.
 Versus in cupiditatem alicuius. Cic. 7. Verr. 65.
 Versiculi facti natura. Horat. 2. Serm. Satyr. 10. 12.
 Vestes lineas. Plin. lib. 12. cap. 6. 2.
 Vestigium, Ambulare & progredi. Cicero pro Rabirio Postu-
 humo, 30.
 Vestigium in possessionem. Cic. pro Cecinna, 29.
 Viam ad aliquem. Plaut. Bacchid. 15. 43. pro adoriri.
 Viam ruina. Lucan. lib. 1. 30.
 Viam sceleribus. Senec. Herc. Oeth. 7. 28.
 Sibi uiam ad castra. Liu. 3. ab Vrbe, 19.
 Victoriam. Plin. lib. 23. cap. 1. 21.
 Vin corpori. Liu. 8. bel. Maced. 104. Quem quum abhor-
 rentem a uoluntario uideret suppro, corpori, quod feruum
 fortuna erat, uim fecit.
 Vin cum. Cicero 2. de Finibus, 73. Et nescio quomodo is qui
 auctoritatem minimam habet, maximam uim cum illis po-
 pulus facit.
 Vin resistenti facere. Tacitus libro 2.
 Vindemiam. Varro de Re rust.
 Vires, Colligere uires. Quint. lib. 10. cap. 3.
 Viriliter facere. Horatius 1. epist. 18. 8.
 Vitam bonam alicui. Plaut. Persa. 10. 4.
 Vitiose in scholis facimus. Quint. lib. 4. cap. 1. 3.
 Vitium, Corruere, uel uitari, & aliqua parte labefactari, &
 proprie de aedificijs dicitur. Cicero in Topicis, 8. Si aedes ex-
 se corruerit, uitium ue fecerunt. Labeo Locati & conducti,
 I. quod si Alphenus huius domum mercedem, quae uitium fra-
 cisset, debere putat. Vlpianus De danno infecto. I. si finita.
 Vitium, pro Vitare. Vitruuius, Si uenti frigidi sunt, ledunt: si
 calidi, uitiant: si humidum nocent: ijdē faciūt uitia pauimentis.
 Vmbram. Plin. lib. 19. cap. 1. 14.
 Sol fecerat umbras. Ouidius 14. Metam. 11.
 Vnguentariam, pro illinere oleo & unguentis, quod balneato-
 res uel ante balneum, uel post balneum facere solebant. Plautus
 Poenulo, 9. 91.
 Voces. Gell. lib. 2. cap. 23. Has apud Menandrum uoces facit.
 Hoc est, dicit & recenset.
 Voluptatem. Plautus Trucul. 8. 52.
 Volupe animo suo. Plautus Afin. 17. 1.
 Vota, Supplicare, Cato de Re rust. Marti Syllano in sylvia im-
 terdiu in capita singula bouum uotum facio. Cicero pro Mi-
 lone, 31.
 Vota de egroto. Cic. ad Att. lib. 8. 169. 2.
 Facienda uota deis. Valer. 1. Argonaut. 66.
 Vota pro. Plin. lib. 17. cap. 2. 4. Ergo qui dixit hyemes serenae
 optandas, pro arboribus uota facit.
 Vrinam. Colum. lib. 6. cap. 30.
 Vsum sibi facere scelerum. Lucan. lib. 220.
 Facere ut. Terent. Eunucho, 2. 1. 1.

* 3 Facite

Facite ut iussi, deducantur isti. *Ibidem*, 1.2.94.
 Potius quam se inimicum habeam, faciam ut iusseris. *Cic. ad Atticum*, lib. 2.19.4. *Facito ut sciam*.
 Fecit ut uigile: id est, precepit ut uigile. *Plaut. Amph.* 4.14.4.
 Fecisti ut difficilior esset. *Plautus Trinum.* 10.21. *Terent. in Prologo And.* 17.
 Faciunt ne intelligendo ut nihil intelligant.
 Facit ut alias res solet. *Plaut. Stich.* 9.25.
 Facturus es ut habeas. *Terent. Adelph.* 4.7.32.
 Fac ut lubet. *Plaut. Amph.* 4.242.
 Factus ut potero. *Cic. de Senect.* 6.
 Fecit ut precio nouus uincat, literasq; a Pratore afferat. *Cic. 4. Verr.* 86.
 Fit interdum ut nonnulli omnia imitatione maioru, suum quodam institutum consequantur. *Cic. 1. Offic.* 163.
 Consilio manusq; utiliter facere aliquid. *Ouid. 13. Metam.* 42.
 Facere uulnera, quod et uulnera inferre dicitur. *Liuius 1. bel. Maced.* 13.4. *Ouid. 3. Metam.* 47.
 Fac, pateant. *Plautus Aulularia*, 11.2. *Terent. Eunuch.* 2.3.19.
 Fac sis nunc promissa appareant.
 Face pro Fac. *Ouid. 2. de Ponto, eleg.* 2.13.
 Verba face, ut uita quam dedit ipse, fruatur.
 Factum est iamdudum quum. *Plaut. Asin.* 16.4.0, tube dare uinum, iamdudum factum est quum primum bibi.
 Factum est biennium postquam abij domo. *Plaut. Merc.* 3.12.
 Dolo factum. *Horatius 1. Serm. Satyr.* 6.18.
 Factum male. *Catull. de Passere mortuo, epigr.* 3.4.
 Factum dare. *Quint. lib. 2. cap. 13.* 6. *Flexus ille, et ut sic dixerim, motus dat actus, quenda et factu. De statu ac picturis.*
 Facile est factu. *Lucretius lib.* 4.183.
 Inutile factu. *Horat. 1. Serm. Satyr.* 4.25.
 Quod optimum factu uidebitur facies. *Cic. Attico lib.* 7.14.0.
 Locare faciendum. *Vide Locutus.*
 Faciendum fuit: hoc est, factum oportuit. *Terent. Eunuch.* 1.2.17.
 Idem *Adelph.* 5.54.
 — scilicet, ita tempus fert,
 Faciendum est. Idem *Herod.* 4.3.3. *Vbi Donatus, Dicendo faciendum, ostendit se cogi necessitatibus.*
 Faciens, Participium (*ᾠεῖν*) ut, Vinum faciens ingenium, *Ouid. 7. Metam.* 87.
 Ventis facientes frigora. *Ouid. 1. Metam.* 12.
 Passus strepitum faciens. *Ouid. 3. Trist. eleg.* 7.8.
 Factus, Aliud participium (*ᾠεῖν*) ut, Factus ad ludum et iocum, apud *Ciceronem*. Hoc est, natus.
 Factus ad imitationem stultitie, pro Compositus. *Liu. lib. 1. ab Vrbe, de Bruto.*
 Agnoscere factu ruere. *Virg. 1. Aeneid.* 18.
 Bene factum argentum. *Cic. 6. Verr.* 39.
 Argentum optime factum. *Cic. 6. Verr.* 34.
 Argentum factum, et signatum, illud, dicitur fabrefactum, ut numeretur in suppellectile: hoc percussum forma publica, uel in nummos formatum. *Seneca 1. de Benef. Libentius dabo argentum factum quam signatum: quia scilicet diutius memoria beneficij extabit: quum illud seruetur, hoc expendatur.*
 Crepuscula facta terris. *Ouidius epist.* 14.5.
 Fumus egregie factum. *Horat. 2. Serm. Satyr.* 5.22.
 Homo totus ex fraude et mendacio factus. *Cic. pro Cluent.* 57.
 Honos factus aris. *Virg. 5. Aeneid.* 152.
 Pax facta. *Virg. 5. Aeneid.* 117.
 Pocula summo artificio facta. *Cic. 6. Verr.* 34.
 Prodigium diuinitus factum. *Quint. lib. 5. cap. 10.35.*
 Scelus palam factum. *Quint. lib. 5. cap. 10.14.*
 Factum facti, Substantiuum (*ᾠεῖν*)
 Factum et dictum. *Liu. 6. ab Vrbe, 168.*

Acute uenuste stulte, iracunde, timide dicta, ac facta. *Quint. lib. 6. cap. 3.5.*
 Mens sibi confecta facti. *Lucret. lib. 3.207.*
 Dux forma facti. *Virg. 1. Aeneid.* 74.
 Certa fides facti est. *Ouid. 6. Fast.* 12.
 Index facti. *Ouid. 6. Metam.* 115.
 Premia facti. *Ouid. 2. de Ponto, eleg.* 3.3.
 Audacis facti conficius. *Virg. 11. Aeneid.* 162.
 Factum bonum. *Vide Bonus.*
 Detestabile factum. *Iuuen. Satyr.* 13.13.
 Dira facta. *Ouid. 6. Metam.* 107.
 Honestum factum. *Quint. lib. 6. cap. 1.17.*
 Immitia facta. *Ouid. 14. Metam.* 143.
 Impia facta. *Catull. ad Furium, epig.* 20.2.
 Letabile factum cunctis. *Ouid. 9. Metam.* 52.
 Mirabile factum. *Ouid. 4. Metam.* 55.
 Modestum factum. *Quint. lib. 4. cap. 2.71.*
 Perexiguum factum. *Vide Perexiguus.*
 Recens factum. *Ouid. 1. Metam.* 34.
 Trux factum. *Seneca Thyest.* 8.3.
 Turpia facta. *Quint. lib. 1. cap. 2.2.*
 Facta et infecta caneat. *Virg. 4. Aen.* 38. *de famia.*
 Cedere ad factum. *Vide Cedo.*
 Celare factum. *Virg. 1. Aeneid.* 71.
 Turpia alicuius facta conuincere. *Vide Conuincere.*
 Factum comprobare. *Vide Comprobo.*
 Ut facta superi comprobent semper tua. *Senec. Octauia.* 8.3.
 Facta alicuius contundere. *Vide Contundere.*
 In uno facto dammandus. *Ouid. 2. Trist.* 86.
 Detegere facta alicuius. *Ouid. 2. Trist.* 86.
 Excitare factum. *Ouid. 4. Fast.* 120.
 Dimidium facti qui caput habet. *Horat. 1. epist.* 2.8.
 Mifcere dictis facta. *Sil. lib. 13.21.*
 Factum mutare, pro sententiam mutare. *Terentius And.* 1.2.13.
Vide Muto.
 Inquinatum uili factum. *Vide Inquino.*
 Notare facta alicuius. *Ouid. ad Liuiam,* 71.
 Tantis sceleribus et factis notatus aliquis. *Cicero pro Domitia,* 56.
 Piget facti. *Ouid. epist.* 12.42.
 Potenter facti. *Ouid. epist.* 16.7.
 Potens factum. *Claud. 7. Paneg.* 45.
 Probare factum. *Ouid. 3. Metam.* 126.
 Verba et facta alicuius probare. *Horat. 1. epist.* 18.4.
 Prodere facta alicuius. *Ouid. 14. Metam.* 149.
 Pudei facti. *Seneca Medea,* 12.23.
 Purgare factum alicuius. *Ouid. 3. de Ponto, eleg.* 2.5.
 Reportare alicui facta: id est, renuntiare quae acta fuerunt. *Stat. 2. Theb.* 89.
 Reprehendere factum alicuius. *Ouid. epist.* 19.10.
 Requiere facta alicuius. *Ouid. 13. Metam.* 43.
 Factum, Res gesta. *Virg. 1. Aeneid.* 130. *Fortia facta patrum.*
 Conspicuis factis. *Stat. 3. Thebaid.* 32.
 Inclutus factis. *Ouid. 12. Metam.* 35.
 Illustria et gloriosa facta. *Vide Illustris.*
 Non illaudata. *Stat. 11. Thebaid.* 3.
 Ingenua facta. *Vide Ingenuus. Insignia. Ouid. 3. epist.* 25.
 Martia. *Sil. lib. 13.143.*
 Memoranda. *Stat. 11. Theb.* 2.
 Splendida. *Horat. 2. epist.* 1.48.
 Veneranda ueterum facta. *Valer. i. Argonaut.* 3.
 Antistere facta Hercules. *Lucret. libro* 5.5.
 Regum facta canere. *Horat. 1. Serm. Satyr.* 10.9.
 Capere facta alicuius. *Ouid. 3. de Ponto, eleg.* 1.13.

Domestica

Domestica facta celebrare. *Horat. in Arte poet.* 58.
 Damare facta alicuius decreto Senatus. *Ouid. 2. Trist.* 27.
 Dicere facta alicuius. *Virg. Eclog.* 4.11.
 Virtutem extendere factis. *Virg. 6. Aeneid.* 161.
 Illustrare humilium genus factis. *Quint. lib. 3. cap. 7.8.*
 Liber facta splendida foedo carmine. *Horat. 2. epist.* 1.48.
 Mortalia facta peribunt. *Horat. in Arte poetica,* 14.
 Reuoluere facta alicuius. *Claud. 1. Paneg.* 7.
 Ingenita facta sequentur liuor. *Claud. 3. Paneg.* 8.
 Factus, huius factus (*ᾠεῖν*) Varro 1. de Re rust. cap. 24.2.
 Hostium uocant, quod ex uno factu olei reficitur: factum dicitur, quod uno tempore conficiunt. *Cato cap. 67.* Facto-ribus det in singulos factus, olei sextarios, et in lucernam quod opus fuit.
 Factus, facebis, facepsi (*ᾠεῖν*) secundum Priscianum, facepsium, penult. prod. secundum alios uerbo, facepsium: quidam dicunt carere supino. Facepsere, idem quod Facere et adimplere. *Virg. 4. Georg.* 110.
 Haud mora, conuincit matris precepta facepsit.
 Paulisper facepsere. *Vide Paulisper.*
 Faceps dictum elatum. *Plaut. Mench.* 7.24.
 Iussa facepsunt. *Virgil. 4. Aeneid.* 40.
 Facepsere alicui negotium. *Cicero. Appio Pulchro, libro 3.10.1.*
 Cum est ad nos allatum de temeritate eorum qui tibi negotium facepsent. Id est, accusarent, infestarent, et ad peccatum uocarent. *Idem 6. Verr.* 125. *Quum audissent ei negotium facepsitum.* Idem pro A. Cluentio, 127.
 Facepsere periculum alicui. *Cic. 1. Verr.* 24. *Tacit. libro 1, Mox clarissimo cuius periculum facepsit.* Idem lib. 5.
 Precepta facepsunt. *Virgilius 9. Aeneid.*
 Facepsere (*ᾠεῖν*) Discedere. *Terentius Phorm.* 4.3.30. *Hec hinc facepsat, tu molestus ne sis. Vbi Donatus, Facepsat, pro hinc se faciat, id est, abeat, huc se faciat, huc accedat, significat.* Cicero Hortensio, Facepsant igitur qui doctere nihil possunt quo melius, sapientiusq; uiuamus. Idem pro L. Flacco, 77. *Liu. 4. ab Vrbe,* 251. *Et libro 1.206.* Facepsere hinc Tarquinius. *Lucret. lib. 6. 192.*
 Ab omni societate Reipublica facepsere. *Cic. 1. de Legib.* 56.
 Facepsitum, pen. prod. Participium (*ᾠεῖν*) Cic. 6. *Verr.* 125. *Sese antea quum audissent, ei negotium facepsitum.*
 Factio, factus, pen. corr. (*ᾠεῖν*) factitare, frequentatiuum, sepe facere. *Terentius in Prologo Eunuchi,* 43.
 Quare aequum est uos cognoscere, atq; ignoscere. *Quae ueteres factitarum, si faciunt noui.* *Cic. lib. 2. Offic.* 126. *Hec apud maiores nostros factitata.*
 Factitare accusationem. *Cic. de clar. Orat.* 87. *Vide Accuso.*
 Arten factitare. *Cicero in Orat.* 82.
 Carmina in aliquem factitare. *Tacit. lib. 17.*
 Factitare coactiones, pro Coactorem publicum esse. *Suetonius in Vespasiano, cap. 1.*
 Delationes factitare, pro Accusationes exercere. *Tacit. lib. 17.*
 Factitare heredem. *Cic. 2. Philip.* 59.
 Factitare medicam. *Quint. lib. 7. cap. 4.*
 Versus factitare. *Horatius in Arte poetica,* 95.
 Factior, factoris (*ᾠεῖν*) Qui aliquid facit.
 Factior no significat eum qui gerendis negotijs praest, sed eum qui uel unum uel oleum facit, aut aliud simile. *Cato cap. 13. 2.* Idem cap. 64. *Leguli uolunt uti olea caduca quamplurima sit, quo plus legatur factiores, ut in tabula diu sit, ut fructu sit, quo facilius oleum efficiant.*
 Factiuus, Adiectiuum (*ᾠεῖν*) Ad alicuius similitudinem factus, uel artificis cuiusdam opera factus. *Plin. lib. 12. cap. 17.4.* Ergo in utraq; gente bini genera terrenu

et factiuum. *De ladano.*
 Factius color. *Plinius libro 31. cap. 7.*
 Factius doli. *Plautus Mili.* 4.68.
 Factio, factiois, Verbalis (*ᾠεῖν*) Ea res que fit a quopiam. *Cicero in Topicis,* 25. *Quis is instituit, cui testamenti factio nulla esset.*
 Factio (*ᾠεῖν*) ab initio honestum uocabulum, inquit *Festus*, unde factioes histrionum et quadrigariorum dicebantur. Nunc factio, seditio et arma dicitur, diuisio ciuium in diuersa studia, quum aliqui se principes et primarios in ciuitate efficere conantur, inter quos emulatio est (qui et factiosi dicuntur) pro se quisq; quam maximam potest ciuium multitudinem, qui clientes uocantur, ad se trahens, sibiq; quouis pacto per fas nefasq; concilians. *Salust. in Iugurtha.* Ceterum nobilitas factione magis pollebat. *Cae sar 1. bel. Gal.* 118. *Gallie totius factiones esse dicit.*
 Factio, pro cetera. *Suet. in Nerone,* Quinq; milia iuuenum e legit, qui diuisi in factiones, plausuum genera condiscerent. *Nobilium factio. Lii. lib. 2. Decid. 1.*
 Factio, Opulentia, et autoritas alicuius in ciuitate. *Plaut. Aul.* Ista magna factioes, dotes dapiles nihil moror. *Idem Trinum 8. 42.* — cum uestris nostra non est *Aequa factio.*
 Factionarius, Adiect. Factionarij autem uocabantur, qui ex factione erant, puta uel Veneta, uel Russata, uel Albata, uel Prasiua, de quibus supra. Id ex epigrammate quaedam prasiua apparet, ubi sic legitur, teste *Turn. d. o. Primo et solo factionario.*
 Factiosus, pen. prod. Adiectiuum (*ᾠεῖν*) pro Seditioso et uirgioso. *Plaut. Bacch.* 11.13. *Salustius in Catil.* Erat eodem Cn. Piso adulescens nobilis summe audacia, eugens, factiosus: quem ad turbandam Remp. inopia atq; mali mores stimulabant.
 Factiosus, Opulentus et diues. *Plaut. Aulul.* 7.50. *Venit hoc mihi in mentem Megadore, te esse hominem diuitem, Factiosum, et c.*
 Factura, factura, pen. prod. (*ᾠεῖν*) Est ipsa constructio rei quam facinus. *Plin. lib. 34. cap. 14.7.* Aliubi uerba bonitatem hanc praestat, ut in *Noricis: alibi factura, ut Sulmone aqua, uti diximus.*
 Faxo (*ᾠεῖν*) Indiciuui modi est, futuri temporis, pro Facia. Et inclinatur Faxo, faxis, faxit. Et plur. faxunt. Dicitur etiam Faxim, faxis, faxit. Pluraliter, faximus, faxitis, faxint: pro Faciam, facias, faciat, et c. uel Fecerim, feceris.
 Faxo. *Plaut. Aulul.* 16.42. *Ego faxo, et operam et unum perdidit simul.* Idem *Amphit.* 11.17. *Virgil. 9. Aeneid.* *Haud sibi cum Danais rem faxo et pube Pelasga esse putent.* *Terent. Eunuch.* 2.2.54. *Ne tu istas faxo et alibus sepe insultabis frustra.* Idem *And.* 5.2.13.
 Faxim. *Plaut. Trucul.* 3.30. *Faxim lenonum et scortorum minus, et minus damnosorum hominum.*
 Faxis. *Terentius Heaut.* 1.2.13. *Caue faxis, no est opus pater.* *Horat. 2. Serm. Satyr.* 6.1. — nihil amplius oro *Mala nate, nisi ut propria haec mihi munera faxis.* *Silius libro 15.71.*
 Faxit. *Cic. de Senect.* 66. *ex Ennio.*
 Nemo me lachrymis decoret, nec funera fletu Faxit.
 Faxitis. *Liu. 6. ab Vrbe,* 181. *Quod faxitis, deos uelim firmare.* Id est, ut faciat, uel facere possitis. Idem 9. *bel. Pun.* 135.
 Faxit. *Plaut. Amphit.* 7.74. *Terent. Heaut.* *Vt ita di faxint.*
 Facilis, et hoc facile, pen. corr. (*ᾠεῖν*) cuius contrarium est *Difficilis.*

r 4

Difficilis, Terentius Heaut. 5. 5. 15. Hæc dum incipias, grada uia sunt, dumq; ignores: ubi cognoris, facilia.
 Volens facilisq; sequetur. Virg. 6. Aeneid. 29.
 Inanibus facilis. Tacit. lib. 2.
 Aditus facilis. Tibull. lib. 2. eleg. 4. 4. Vide Aditus.
 Appulsus facilis. Tacit. lib. 2.
 Faciles aditus & libera querimonia. Cic. pro I. Manil. 29.
 Faciles aduersarius. Cic. 4. Acad. 1. 48. Hoc est, imbecillis.
 Iuuenum animi facilis, & mobilis etas. Virg. 3. Georg. 32.
 Faciles aquæ. Martialis libro 1. 26.
 Bonum facile. Senec. O. 2. 1.
 Causa facilis & explicata. Cic. pro Plancio, 3.
 Cera facilis. Ouid. 15. Metam. 34.
 Facilis ceruix, quæ facile inclinatur, & facile fert onus. Martialis. lib. 3. 13.
 Cibi faciles: id est, comparabiles. Senec. Hippol. 4. 32.
 Facillimus conceptus. Plin. lib. 7. cap. 16. 1.
 Copia facilis. Propertius libro 1. eleg. 9. 3.
 De facilem cursum, atq; audacibus annue captis. Virgilius 1. Georg. 8.
 Facilis & prompta defensio. Cic. 1. de Orat. 122.
 Deliciae faciles, uulgataq; munera. Ouid. 13. Metam. 178.
 Descensus facilis. Virg. 6. Aeneid. 25.
 Deos faciles habere. Ouid. 5. Metam. 112.
 Facilis atq; impetrabilis dies. Plaut. Epid. 8. 6. Id est, in quo facile impetrari quod uolui.
 Di faciles in tua uota. Ouid. epist. 15. 57.
 Facilis & expedita distinctio. Cic. 1. de Finib. 51.
 Exiuis facilis. Virg. 6. Aeneid. 179.
 Fortuna facillima. Virg. 11. Aeneid. 152.
 Fuga facilis. Virg. 4. Aeneid. 87.
 Haustus facilis aquarum. Lucret. lib. 2. 92.
 Iactura facilis. Virg. 2. Aeneid. 124.
 Iræ faciles. Lucan. lib. 1. 35.
 Faciliore & commodiore iudicio ad ius suum peruenire. Cicer. pro Cecinna, 6.
 Labor facilis. Virg. 1. Georg. 16.
 Manu facili aliquid agere. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 2.
 Materia facilis ad exarascendum. Cic. 2. de Orat. 102.
 Faciles oculi. Virg. 8. Aeneid. 52.
 Facilis partus. Plin. lib. 7. cap. 6. 1.
 Facilis diuisi prouincia, pro Ad diuidendum, Liius libro 5. Decad. 5.
 Facili & celeri ratione geruntur. Lucret. lib. 4. 29.
 Risu facili mollescere. Claud. 2. de raptu Proserp. 63.
 Seuitia facilis. Horat. 2. Carm. ode 12. 6.
 Facilis sanguis. Martialis. lib. 1. 38.
 Somnus facilis. Horat. 2. Carm. ode 11. 2.
 Exorabilis populus, facilis suffragatio pro salute. Cicer. pro Domo sua, 36.
 Terra facilis frugum. Claud. de Laudibus Serene, 22. 11.
 Titulus facilis. Ouid. 10. Metam. 120. Id est, gloria cuius facillè contingit.
 Tramite facili uos sistam. Virg. 6. Aeneid. 135.
 Venia deprecationis facilior. Quint. in Proem. lib. 1. 2.
 Parabilis facilisq; Venus. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 24.
 Via facilis. Virg. 1. Georg. 25.
 Facilis & plana uia. Plaut. Trinummio, 10. 20.
 Victum facilem fundit tellus. Virg. 2. Georg. 92.
 Vitam facilem ducere. Sil. lib. 6. 62.
 Facilis uertus, Qui facile egerit quicquid continet. Plin. lib. 8. cap. 32. 2.
 Facile & pronum. Iuuen. Satyr. 8. 5.
 Minimum, facillimumq; Catull. ad Cornificium, epig. 36. 1.

Facillimus & liberalissimus homo. Cic. Sillio, lib. 13. 64. 4.
 Lenis & facilis homo. Cic. Metello, lib. 5. 2. 24.
 Vir facilis mirari noua. Claud. 7. Paneg. 103.
 Facilis impetranda uenia Claudius, Fuluij durior sententia erat. Liu. 6. bell. Pun. 76.
 Facilis & expeditus ad dicendum uir. Cic. de clar. Orat. 93.
 Ad concedendum faciles aliquos habere. Cic. 2. de Diuin. 161.
 In suum cuiq; tribuendo faciles antiqui. Cic. de clar. Orat. 42.
 Mollis in obsequium, facilisq; rogantibus. Ouidius 2. Amor. eleg. 31.
 In excogitando facilis. Quint. lib. 1. cap. 1. 1.
 Blandus facilisq; maritus. Sil. lib. 17. 17.
 Mens facilis, & apta capi. Ouid. 1. de Arte, 72.
 Ministri faciles. Ouid. 2. Fast. 1.
 Facillimi mores. Cic. de Amicit. 10.
 Placidus facilisq; parens, ueniaq; paratus, Ouidius 2. de Pont. eleg. 2. 23.
 Facilis pater, contrarium est Durus & inexorabili siue moroso. Terent. Heaut. 2. 1. 5.
 Facilis & liberalis pater, cui opponitur difficilis, auarus & illepidus. Cic. 3. de Nat. deor. 102. & 103.
 Pectus facile. Senec. Hippol. 4. 18.
 Ad inga faciles populi: id est, ad subiugandum. Lucan. lib. 2. 63.
 Populum facilem habere. Cic. Mario, 7. 1. 15.
 Dare se facilem. Ouid. epist. 15. 40.
 Præbere se facilem in hominibus audiendis admitteudisq;. Cic. Qu. fratri, 1. 1. 48.
 Facile factu. Terent. Heaut. 4. 3. 26.
 Bonam, atq; iustam rem oppido imperas, & factu facilem. Facilis decussu. Vide Decutio. Sic, Facile tritu, Plin. lib. 12. cap. 13. 4. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 4.
 Nihil dictu facilius est. Terent. Phorm. 2. 1. 70.
 Nec uisu facilis, nec dictu effabilis ulli. Virgil. 3. Aeneid. 124.
 Capi facilis. Lucan. lib. 2. 130.
 Corrupti facilis. Tacit. lib. 20.
 Facilis legi. Gell. lib. 17. cap. 9.
 Facilis ad. Cic. 1. Tusc. 123. Quod non modo facile ad credendum est, sed, & c. Sic Liu. 2. bel. Maced. 43.
 Ad intelligendum faciliora. Quint. lib. 2. cap. 3. 6.
 Ex facili, Aduerbiallyter positum pro Facile uel faciliter, si dici posset. Col. lib. 6. cap. 1. Quæ uitanda non ex facili dixerim. Vide Ex præpositionem.
 In facili. Vide In præpositionem.
 Facile inuentu. Cic. de Amicit. 57.
 Nunquam est ille miser, cui facile mori. Senec. Herc. Oeth. 2. 2.
 Est facile uincere non repugnantes. Cic. 1. Tusc. 4.
 ¶ Facile, Aduerbium (παλιος, ὁ παλιος) Sine labore.
 Facile ad n. s. trices uenit testamento propinqui sui Heraclij. Cic. 4. Verr. 24.
 Facile agere. Terentius Adelph. 3. 4. 56.
 Facile amare. Terent. Heaut. 5. 5. 16.
 Aliqua re facile carere, cui Res desiderabilis opponitur. Cicer. 10. in Topic. 36.
 Facile cernere. Terent. And. 1. 1. 108.
 Facile credere. Plaut. Rud. 31. 10.
 Facile dare consilium. Terent. And. 2. 1. 11.
 Facile defendere. Cic. 2. de Finib. 186.
 Facile deterrere. Terent. in Prolog. Hevrye, 27.
 Peruersè dicere homines, peruersè dicendo facillimè consequi. Cic. 1. de Orat. 72.
 Effingi facillimè, nullo negotio flecti ac detorqueri uoluntas te sum potest. Cic. pro Celio, 16.
 Facile emergere ex malis. Terent. And. 3. 3. 31.
 Euadere facilius. Cic. 1. Tusc. 58.

Facile & fortunatè euenit eis. Plaut. Epid. 5. 60.
 Facile iocere. Plaut. Amph. 3. 139. Terentius Heaut. 3. 2. 36.
 Facile fit. Terent. Eun. 3. 1. 58. Iam dudum illi facile fit, quod docti. Facile inuolare in aliquem. Terent. Eun. 4. 3. 6.
 — qui nunc si detur mihi:
 Ut ego unguibus facile in oculos inuolem uenefico?
 Facile indicabit ipsa natura uim suam, quum homines quod facere ipsi non possent, id rectè fieri in altero iudicarent. Cic. de amicit. 24.
 Facile memini. Plaut. Capt. 7. 33.
 Facile noui. Plaut. Curcul. 1. 4. 56. Tam facile noui, quam me. Facile obtingent. Plaut. Asin. 12. 136.
 Patis facile dicentem de aliqua re errare. Cic. 1. Tusc. 128.
 Facile passus sum me deludier. Terent. And. 1. 2. 32. Cicer. pro Rosc. Amer. 33. Quare facile omnes patimur quamplurimos accusatores, & c.
 Facile perspicio quò intendat animus. Cic. 2. Verr. 6.
 Facilius & prociuius ad laudem nobilitatis peruenire. Cicer. Antequam iret in exilium, 8.
 Facile querere uictum. Terent. Eunuch. 2. 3. 30.
 Ille ubi miser, famelicus, uidet me esse in tantum honorem, Et tã facile uictu querere, ubi homo capit me obsecrare, etc.
 Facile reperitur. Plin. lib. 7. cap. 15. 1.
 Facillimè spectatur mulier. Plaut. Stich. 3. 59.
 Facile tutor mores. Terent. Hevry. 5. 1. 8.
 Facile uincere. Cic. de Amic. 79.
 Vincere facile aliquem aliqua re. Cic. 3. de Orat. 26.
 Facile uincere. Plaut. Curcul. 1. 4. 6.
 Facile, ut inquit Donatus, aliquando aduerbium confirmantis est: id est, siquid & manifestò. Terent. And. 4. 3.
 Facile hic plus mali est, quam illic boni.
 Facile princeps, & facile primus. Donatus, Veteres dicebant facile pro Cetero. Cicer. illius ciuitatis facile princeps. Hoc est, sine controuersia. Idem pro Rabirio Posthu. 14. Virum unu totius Græciæ facile doctissimum Platonem. Quint. de Euripide, lib. 10. cap. 1. Facile præcipuus. Plaut. Pers. 23. 2.
 Facile inferrimus hominum. Cicer. pro Rosc. Amer. 9.
 ¶ Facilitas, pen. corr. facilitatis. fœ. gen. (ὁ παλιος, ὁ παλιος) Illius est (inquit Donatus) qui citò iram deponit, nempe placabilis. Terent. Heaut. 4. 1. 40. Male docet mea facilitas multa. Idem Eunuch. 5. 9. 18.
 — an fortunam collaudem, quæ gubernatrix fuit, & c.
 Quæ tot res tantas, tam opportunè in unu conclusit dicit: An mei patris festiuitatem & facilitatem. Cic. de Amic. 59. Sed amicitia remissior esse debet, & liberior, et dulcior, & ad omnem comitatem, facilitatemq; procliuor. Idem lib. 4. Tusc. quæst. Sed hæc in bonis rebus, quod alij ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur.
 Facilitas sermonis. Cic. ad Attic. lib. 12. 2. 55. 1.
 Abuti immoderate facilitate alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 31. Vide Abutor.
 Adiungenda est facilitas in audiendo, lenitas in decernendo. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 30.
 Augere famam in ingenij facilitate. Quint. lib. 4. cap. 1. 38.
 Contingit id magis facilitate, quam alia ulla culpa mea. Cic. 2. de Orat. 9.
 Facilitas & altitudo animi in exercenda iuris æquabilitate. Cicer. Offic. 12. 4.
 Parare facilitatem. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
 Dignitate principibus parem esse, facilitate parem infimis. Cic. pro lege Manilia, 29.
 Facilitas uersa in fastidium. Tacit. lib. 11.
 ¶ Facultas, facultatis (ὁ παλιος, ὁ παλιος) Proprie facultas agendaru rerum, inquit Festus. Terent. And. 1. 4. 5.

— dii date facultatem obsecro
 Huic pariundi, atque illi in alijs potius peccandi locum. Cic. de Amic. 16. Sed quis ego sum? aut: quæ in me est facultas? Idem ad Lentulum, lib. 1. 7. 3. Quoties mihi certiorum hominū facultas erit. Cicer. pro Rosc. Amerin. 56. Age nunc, ceteras facultates quosq; consideremus. Budæus.
 Vindictæ nulla facultas. Ouid. 4. Trij. eleg. 8. 3.
 Manendi facultas nulla Miloni. Cic. pro Milone, 34.
 Restandi nulla facultas. Lucret. lib. 1. 22.
 Accidit facultas. Vide Accido.
 Adinere facultatem aliquid faciendi. Cicer. 7. Verr. 99. Vide Adimo.
 Arripere libenter ledendi facultatem. Cicer. pro Flacco, 14. Vide Arripio.
 Facultatem dare: hoc est, auctoritatem & licentiam, quam uocant. Plin. Si mihi facultas daretur, utrum uellem eligendi. Cic. 1. de Fin. 119. Quæ mihi facultas, ut id meo arbitratu facerem, ante hoc tempus nunquam est data.
 Dare facultatem omnibus sui irridendi. Cic. 2. de Diuin. 58.
 Eripere facultatem dicitur casus. Cicer. Appio Pulchro, libro 3. 5. 13.
 Facultatem alius nemo habet decipiendi nos. Brutus & Cassius Antonio, libro 11. 2. 5.
 Habere facultatem ut. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 13.
 Oblata facultas. Cic. 3. in Catil. 51.
 Prætermittere facultatem alicuius rei. Cic. Cn. Magno Proconsul. in epist. ad Attic. lib. 8. 159. 9.
 Si facultas erit. Cic. 1. de Inuent. 99.
 Presentis tui facultas optabilis. Plancus Ciceroni, lib. 10. 4. 7.
 Facultas, Est nis quædam quæ facit ut id facultas fieri possit, quod de unaquaq; arte præcipitur. Est enim genus omnium artium: quia sic definitur potest, Dialectica est facultas discernendi, & c.
 Facultatem à facilitate sic distinguit Plinius, quod illam uocat gratiam eloquentiæ ac uirtutem, hanc promptitudinè duntaxat. Sic enim epist. 115. inquit, Quia scilicet nimia assiduitate facultas magis quam facultas: nec fiducia, sed temeritas paratur.
 Facultas & copia cause. Cic. pro Rosc. Comœd. 2.
 Prona facultas. Claud. ad Olbrium, 25. 1.
 Facultas eloquentiæ. Cic. 2. de Orat. 107.
 Facultas ingenij, pro arte seu disciplina quæ ingenio tractatur. Cicer. pro Archia, 1. Ac nequis à nobis hoc ita dici fortè mireretur, quod alia quædam in hoc facultas sit ingenij, hoc est, quia Archias poeticam artem profiteatur, non autem oratoriam, ut ego. Vnde & dicendi facultas, pro ipsa arte oratoria. Ceteræ quoq; artes interdum facultates appellantur, Ingenij facultates, consilij, gratiæ. Cic. Attic. lib. 3. 50. 2.
 Facultas orationis. Cic. 1. Offic. 2.
 Dicendi facultas. Quint. lib. 2. cap. 15. 2.
 Dicendi facultas & copia. Cic. 2. Verr. 6.
 Amplior dicendi facultas. Quint. lib. 2. cap. 33.
 Eximia dicendi facultas. Quint. in Proem. lib. 1. 8.
 Maturior facultas dicendi. Vide Maturus.
 Si facultatem uerè atq; honestè iudicandi fide & diligentia fecero. Cic. 4. Verr. 129.
 Orandi facultas. Quint. lib. 3. cap. 5. 1.
 Persuadendi, non docendi facultas. Quint. lib. 2. cap. 15. 13.
 Facultatem concedere. Cic. pro Rabirio Posthu. 12.
 Deest facultas. Cic. 2. de Oratore, 27.
 Desperata facultas. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.
 Vis & facultas oratoris in quinque partes distributa. Cicer. 1. de Orat. 69.

In Arte aliqua & facultate excellere. Cic. 1. de Orat. 109.
 Exercere dicendi facultatem. Quint. lib. 2. cap. 4. 29.
 Vigere in aliquo eximiam dicendi facultatem. Quintilianus in Proem. lib. 8.
 Facultatem in dicendo habere. Plin. epist. 9. lib. 2.
 Largiri copiam & facultatem dicendi alicui, dicitur natura. Cic. pro Quint. 6.
 Perfectus scientia, et omni facultate dicendi. Quint. in Proem. lib. 1. 15. de Oratore.
 Vitam esse facultatis meae. Cic. 1. de Legib. 87.
 Tradere scientiam declamandi ac facultatem. Quint. lib. 2. cap. 1. 2.
 Oratorum facultas in his rebus versatur. Cic. 1. de Orat. 45.
 Facultas, pro Copia. Cicero pro Sylla. 31. At quos viros? non solum summa virtute & fide: cuius generis in Senatu facultas maxima: sed etiam quos sciebam memoria, scientia, consuetudine, & celeritate scribendi facillime quae dicerentur, persequi posse. Budeus.
 Nummorum facultas. Cic. pro Quintio. 9.
 Facultas operae. Plaut. Trucul. 18. 28. Cic. 7. Verr. 99. Facultas suppeditandi.
 Facultas à Celfo libro 5. accipitur pro eo quod uulgò uirtutem in medicina uocant, Omnia (inquit) medicamentum proprias facultates habent, ac saepe simplicia opitulantur, saepe mista. Budeus.
 Facultas secreta certis in rebus inest. Lucret. lib. 1. 35.
 Facultates, in plurali tantum, sunt Diuitiae, opes. Cic. Att. lib. 11. Si quas habuimus facultates, eas tum Pompeio, quum id uidebatur sapienter facere, detulimus.
 Facultates & copia. Cic. 4. Verr. 94.
 Facultates rerum, copia, opes. Cic. 1. Offic. 16.
 Modicus facultatibus. Vide Modus.
 Executere facultates alicuius. Vlp. in l. 1. §. si inter magistratus. ff. de magistratibus conueniendis. Prus enim arbitror conueniendum eum qui hoc suscepit: deinde excusis facultatibus, tunc ueniendum ad Collegam.
 Implere facultates equestris ordinis. Vide Impleo.
 Labi facultatibus. Vlp. in l. 1. §. si magistratus ab initio. ff. de Magistratibus conueniendis. Vide Labor.
 Preparare alij facultates patrimonij sui. Quint. in Proem. lib. 6. 14.
 Large super sunt illi facultates. Vide Largior.
 Facultas, in singulari numero, pro diuitijs. Paul. in l. cum pluris. §. ult. ff. de admin. tut. Non quis minimas poterit, sed pro facultate patrimonij. Nisi malis exponere, Pro copia patrimonij.
 Facinus, pen. corr. huius facinoris, pen. corr. (καταπραϊνισμός) Aliquando factum significat. Salust. Qui aliquo negotio intenti preclari facinoris, aut bonae artis famam quaerunt. Cic. Ruso. lib. 2. 8. 3. Non edepol quantam egeris rem, neque quantum facinus feceris.
 Facinus istud non est mihi conducibile: id est, non profuerit mihi, si istud egero. Plaut. Bacchid. 1. 18.
 Basilica facinora. Vide Basilicus.
 Ad omne clarum facinus audaces manus. Senec. Her. fur. 4. 9.
 Forte facinus. Ouid. 9. Metam. 30.
 In mortalia facinora. Vide Immortalis.
 Lepidum facinus. Vide Lepidus.
 Luculentum facinus. Vide Luculentus.
 Mirum facinus. Vide post Miror.
 Nobile facinus. Vide Nobilis.
 Facinus quos inquinat aequat. Lucan. lib. 5. 58.
 Aggredi facinus. Vide Aggredior.
 Exempla facinorum appetere. Senec. Thebaid. 2. 3.
 Facinus timido pectori credere. Vide Credo.

Edita facinora habent. Liu. 9. Decad. 4.
 Efficere mirabilia facinora. Cic. 3. Philip. 105.
 Incipere facinus. Vide Incipio.
 Inuenire facinus. Vide Inuenio.
 Moliri facinus. Sil. lib. 11. 39.
 Obire aliquod facinus. Cic. 1. in Catil. 19.
 Facinus, pro scelere & flagitio. Terent. Adel. 3. 4. 1. Idē Heaut. 2. 1. 8.
 — is mihi ubi adibit plus paulo, sua quae narrat facinorae. Cic. ad Attic. lib. 2. 28. 1. Liu. 9. bel. Maced. Nihil ibi facinoris, nihil ibi flagitij praetermissum.
 Facinoris crimen. Cic. pro M. Marcello, Primum ad se reuocarent maximi facinoris crimen. Idem pro P. Sylla. 51.
 Non rudis facinorum. Tacit. lib. 12.
 Series facinorum. Senec. Octau. 4. 9.
 Formae facinorum. Senec. Octau. 4. 12.
 Atrox facinus. Senec. Troad. 4. 18.
 Facinus audax. Vide Audax.
 Facinus capitale. Vide Caput.
 Cruentum facinus. Senec. Hippol. 4. 38.
 Morte dignum facinus. Senec. Hippol. 12. 11.
 Horrendum facinus. Senec. Thebaid. 2. 9.
 Horridum facinus. Senec. Hippol. 2. 17.
 Ignotum, efferum, inuitatum facinus. Senec. Thebaid. 1. 53.
 Illiberale facinus. Vide Illiberalis.
 Incognitum facinus, ac dirum nefas. Senec. Medea, 12. 11.
 Indignum facinus. Vide Indignus.
 Ingens facinus. Vide Ingens.
 Lene facinus. Horat. 1. epist. 17. 12.
 Mala facinora. Tacit. lib. 12. Vide Malus.
 Nefarium facinus. Vide Nefarius.
 Nullam non facinus. Vide Nullus.
 Obscenum facinus. Claud. 2. in Eutrop. 24.
 Tetrum facinus. Senec. Thyeste. 3. 33.
 Adducere ad facinus. Vide Adduco.
 Admittere facinus aliquod. Lucret. Sat. 10. 26. Vide Admitto.
 Animaduertere facinus. Vide Animaduerto.
 Audere facinus. Tacit. lib. 18.
 Facinus committere. Vide Committo.
 Facinus confiscare. Vide Confisco.
 Facinus facere. Cic. 2. de Finib. 151.
 Geninare facinus. Ouid. 10. Metam. 93.
 In oculis habere facinus. Ouid. 2. Trist. 105.
 Inceptare facinus. Vide Incepto.
 Iurare in facinus. Ouid. 1. Metam. 49.
 Poenas luere facinorum. Senec. Octau. 5. 6.
 Facinus quod natum est nouum. Vide Nasco.
 Oritur facinus. Vide Orior.
 Parare facinus aliquod. Ouid. 9. Metam. 30.
 Triste parat facinus. Ouid. 6. Metam. 125.
 Patrare facinus. Vide Patro.
 Scelus & facinus manibus cruentis praese ferre & confiteri. Cic. pro Milone. 32.
 Repellere facinus. Ouid. 15. Metam. 156.
 Reposcere facinus. Stat. 5. Thebaid. 98. Vide Reposco.
 Malum facinus suadere. Tibul. lib. 11. eleg. 4. 5.
 Suasit amor facinus. Ouid. 8. Metam. 18.
 Facitorosus, pen. prod. (καταπραϊνισμός) Scelestus, flagitiosus. Cic. in Catil. 41. Quantum genus est parricidarum, sciciorum, denique omnium facinorosorum.
 Facinorosa uita. Cic. 1. de legibus, 59.
 Facundus] Adiectiuum (ὀψοπαθής, ὀψοπαθής, ὀψοπαθής) Qui futura diuinando solet praesari, inquit Varro lib. 5. de Lingua Latina.

Facundus

Facundus, Disertus, à fando, qui ea quae mente conceperit, ad audiētes facile atque ornate profert. Ouidius,
 Non formosus erat, sed erat facundus Vllyses. Quint. lib. 12. In omnibus genibus alius alio facundior habetur, & in eloquendo dulcis magis.
 Dicitur facunda. Ouid. 13. Metam. 26.
 Iuuenis facundus. Ouid. ad Pisonem, 7.
 Os facundum. Ouid. 5. Fast. 140.
 Otia facunda: id est, in quibus studetur facundiae. Claud. 8. Paen. 23.
 Senex facundus. Ouid. 12. Metam. 36.
 Facundia, facundia (ὀψοπαθία, ὀψοπαθία, ὀψοπαθία) Facultas differendi cum gratia. Gellius lib. 4. cap. 9. Plin. lib. 7. cap. 30. 8. Facundiae Latinarumque literarum parens Cicero.
 Arma facundiae. Quint. lib. 2. cap. 16. 7.
 Linguae facundia. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 6.
 Compta facundia. Tacitus lib. 5.
 Digna principe facundia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 11.
 Mortifera facundia. Iuuenal. Satyr. 10. 1.
 Praecepta facundia. Horat. in Arte, 4. 4.
 Alere facundiam. Quint. in Proem. lib. 1. 18.
 Mandatam inuit facundia causam. Ouid. 7. Metam. 102.
 Facundus, Aduerbum (ὀψοπαθῶς) Disertus. Liu. 8. bel. Pun. 95. Sed hostem etiam inuestigatum facundiae alloquendo sibi conciliari.
 Facundiosus, pen. prod. Adiectiuum (ὀψοπαθῶς) Sempronius Asellio usque pauit, teste Gellio lib. 4. cap. 9. quum sic ait, xlii. reris gestarum, facta sua spectare oportere: dicta non, si minus facundiosa essent. Antiquum,
 Factus] Pompeianus miles, cuius meminit Asinius Pollio apud Cic. lib. 10. Epist.
 Fax] fecis, per a & diphthongon, ut docet Apuleius, tam ma scilicet, quam fax. gen. est, sed frequentius foeminini (τρυφή, τρυφή) Excrementum cuiuscumque rei. Horat. 1. Carm. ode 36. Diffugiunt cadis cum fece fecatis amici.
 Rex ciuitatis, Homines uiles & abieci, uitam agentes fordidā. Cic. pro Flacco, 14. Opifices & tabernarios, atque illam omnem fecem ciuitatum, quid est negotij concitare? idem ad Q. frat. lib. 2. 10. 6. Nam apud perditissimam illam infimam fecem populi propter, &c.
 Anno iam fecem morientis sorbet acetum. Persius Satyr. 4. 4.
 Liquida fax. Ouid. 8. Metam. 134.
 Fax Romuli, pro plebe Romuli, hoc est, populo Romano, quae ideo fecem uocat Cicero scribens Attico, lib. 2. epist. 1. quod collectus esset ex confusa & turbulenta multitudine. Loquitur autem illic de Catone, quem reprehendit, quod ita se gereret, quasi esset in Rep. Platonis, & non in fece, hoc est, seculenta plebe Romuli.
 Sordes & fax urbis. Cic. Attico, lib. 1. 11. 18.
 Fecula, fecule, pen. corr. Diminutiuum. Lucret. lib. 2, Fecula iam quo de genere est. Quo in loco sumitur pro condimento seu liquamine subacido subamaro.
 Feculentus, Adiectiuum (τρυφώδης) Quod est factis plenius, ut, Feculenta aqua. Plin. lib. 31. cap. 3. 6.
 Fecatum, uinum (τρυφώδης) Quod est fecibus expressum est, inquit Cato, cap. 153. hoc est, quod inter uina operaria numeratur, quum sit aquatum.
 Fecutinus, pen. prod. Adiectiuum (τρυφώδης) Gellius lib. 13. cap. 19. Non eas finitiones praerancidas, neque fecutinas grammaticas spectaueris, sed aurem tuam interroga, quo quid loco conueniat dicere. Obsoletum.
 Fecinae (τρυφώδης) uuae dictae sunt, quae plus quam ceterae, fecis afferunt. Alio nomine, a colore rubellanae uocantur: authore Columella lib. 3. cap. 2. 8.

Fagfulani] Populi, in quarta regione Italiae à Plinio collocati lib. 3. cap. 12.
 Fagus] fagi. gen. (φύκος) Arbor glandifera: ἀπό τῆς φύκος, quod est comedere. Virg. in Buc.
 Tityre, tu patulae recubans sub tegmina fagi. Galli uocant Fagi, Fructum autem Faine. Caesar 5. bell. Gall. 50. Plin. lib. 22. cap. 23. 2.
 Alta fagus. Virg. 1. Georg. 35.
 Ardua fagus. Stat. 6. Thebaid. 20.
 Densa fagi. Virg. eclog. 2. 1.
 Patula fagus. Virg. eclog. 1. 1.
 Rudibus fagis texuntur ignea. Claud. 3. Paneg. 65.
 Veteris iam fracta cacumina fagi. Virg. eclog. 9. 2.
 Viridis fagus. Virg. eclog. 5. 3.
 Fagineus, Adiectiuum (φύκος) Quod ex fago factum est. Ouid. lib. 8. Metam. 32. — erat alueus illic Fagineus. Coll. lib. 12. ca. 45. 4. Fagineae arculae. Ouid. 4. Fastor. 132.
 Fagineus, penult. corr. (φύκος) Similiter adiectiuum. Idem. Virg. 3. Georg. 34.
 Post ualido nitens sub pondere fagineus axis. Plin. libro 16. cap. 38. 4.
 Pocula fagina. Virg. eclog. 3. 8.
 Scyphus fagineus. Tibullus, lib. 1. eleg. 10. 2.
 Fageus (φύκος) Idem. Plinius lib. 16. cap. 5. 1. Alia fageae glandi figura, alia quernae. Et cap. 27. Glans fageae suem hylarem facit.
 Fagatal] φρυγοτά, fuit Romae sacellum Iouis in quo erat fagus arbor, quae Ioui sacra habebatur. Plin. lib. 16. ca. 10. 1.
 Faida] Vox origine Teutonica in iure Longobardorum modo pro iniuria, ut l. si caballus. tit. de pauper. modo pro hostilitate, ut l. in omnibus tit. de plag. liber. homi. usurpatur. Obseruatur item ex constitutione Caroli magni ad legem Salicem adiectis capitulis quatuor, appellari faidum, qui hostis est publicus.
 Falacer] Vnus fuit ex quindecim Flaminiis, quos post alii quas tempestates, aucta ciuitate, quum auergeri quog; facerentia oporteret, Romani constituerunt. Hoc autem cognomen Flamen hic sortitus est, à Falacre pomorum deo, cui sacra faciebat. Et Alex. ab Alex. lib. 6. Turnebus autem credit diuum Falacrem, deum fuisse, qui loco cuidam, qui Falacer, aut Falacrinus uocabatur, praerat: sunt enim cognomines & gentiles locorum dii, ut Clitumnus & fontis, & dei fontis nomen erat. Falacrinus autem locus recensetur ab Antonino in itinere Italiae, non procul Roma. Quisquam fortasse etiam existimet à phalix circi nomen habuisse, sed alterum credibilis uidetur.
 Falacrinum] φαλακρινός, Promontorium Siciliae, teste Ptolemaeo: hodie Melaxo.
 Falax] Turres lignae ob altitudinem dictae, quibus in oppidorum oppugnationibus, & in spectaculis utebantur, à falando. Tusci enim falandum, caelum uocabant. Ennius lib. 15.
 Malos defraudat, sunt tabulata, falaeque. Vide Nonium.
 Falarica] Falaricae, pen. corr. (βλάστης γένος) inquit Festus, est genus teli missile, quo utuntur, ex salis: id est, ex locis extructis dimicantes. Virg. 9. Aeneid.
 Sed magnam stridens contorta falarica uenit. Ennius. — quae ualide ueniunt falarica missa. Dicitur hoc genus teli, (ut auctor est Nonius) à salis, id est, turribus ligneis. Liu. 1. bel. Pun. 31. Falarica erat Saguntinis, missile telum hastili oblongo, & caetera tereti, praeterquam ad extremum, unde ferrum extabat.
 Falaricenses] φαλακρίαι, Populi, quos in quinta Italiae regione collocat Plin. lib. 3. cap. 103.
 Falcata] cotes, quibus falces acutur, siue ille oleariae sunt, siue

sive aquarum Sipontinus.
Falcarius, Falcatus, Falcula] Vide Falx.
Falcidia] lex (φαλκιδία) que à Gato Falcidio Tribunus plebis lata est, anno uno sequente post interfectum Cicronem.
Falcidius] Caius anno proximo post Tribunatum plebis legatus. Cic. pro Lege Manil.
Falco] conis (ἑρπετὶς) Auis est ex accipitrum genere, ita dicta (ut Festus innuit) quod unguis more falcis habeat introrsum flexos. Auis huius uolatus à ueteribus in augurijs maxime obseruabatur. Felicissimum siquidem omen ad res agendas putabatur, si falco à sinistra uolasset: unde et à Græcis ἑρπετὶς, quasi sacra auis uocatur. Campani Capon olim uocabant, à qua etiam nonnulli uolunt Capuæ nomen esse impostum, quod ex uolatu falconis, de ea edificanda sumptu fuerit augurium. Sunt autem falcones omnes (ut hodie à Primitiuium aucupibus obseruati est) femine. Mares uero sunt, quos uulgus hodie uocat Moscardinos.
Falere] neut. gen. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 5. 12. Subter columnarum stylobatem est lapis à falere pede et dodrantem altus, ipsum falere ad duos pedes altum à stagno, latum ad quatuor, ut in calcitrans et columnellas conuina pedibus circumire possint. in fimo intra falere est stagnum cum margine pedali, et insula in medio parua. Circa Falere et natatilia sunt excavata anatum stabula. Verbum architecturae incognitum.
Falerij] orum (φαλέρειοι) Oppidum fuit Falcorum in Tuscia mediterraneis. Author Prol. lib. 3. cap. 1. Festus, Faleri, oppidum à sale dictum. Falerina tribus. Vide Tribus.
Falernus] ager (φαλέρνιος) à ponte Campano incipit leua petentibus urbanum coloniam Syllanam, antea Capuæ conuributan. Illic enim uitiferi colles incipiunt, et temulentia succo nobilis per omnes terras inchoyto, atque ut ueteres dixere summum Liberi patris cum Cerere certant. Ex Plinio lib. 3. cap. 5. 23.
Summis collibus Gauranum gignitur uinum, medijs Faustianum, imis Falernum. Falerno inter generosa uina Italia secunda nobilitas erat. Ex Plinio lib. 14. cap. 6. 5. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 7.
Cella Falerna. Virg. 2. Georg. 20.
Vina Falerna. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 11.
Vites Falernæ. Horat. 1. Carm. ode 20. 2.
Vna Falernæ. Horat. 2. Carm. ode 6. 4.
Falerni, pro uino quod in Falerno monte crescebat, Martialis, Attica nestare turbatis mella Falerni. Idem lib. 1. 102.
 —scelus est iugulare Falernum. Tibullus masculino genere protulit, lib. 2. eleg. 1. 6.
 Nunc mihi fumosos ueteris perferre Falernos consilis, et Chio soluite uincla cado.
Acre Falernum. Iuuen. Satyr. 13. 23.
Ardens Falernum. Horat. 2. Carm. ode 11. 4.
Forte Falernum. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 5.
Indomitum Falernum. Pers. Satyr. 3. 1.
Liquidum Falernum. Horat. 1. epist. 14. 7.
Seuerum Falernum. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
Vetus Falernum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 23.
Vetulum Falernum. Catul. ad puerum suum. epigr. 24. 1.
Faliscia] Colonia intus Tyberim, Argis orta, ut auctor est Cato, que cognominatur Heiruscorum. Vide Plin. lib. 3. cap. 5.
Falisci] φαλίσκιοι, Vulgo monte Fiascone. Populi sunt Heiruscorum, quos Virgilius Aequos appellauit, quia populus Romanus missis Decem uiris inde multa iura collegit: et nonnulla supplementa duodecim tabularum accepit. Nam ab Atheniensibus decem habuerunt tabulas. Hæstus Seruius explicans illud Virgilij, 7. Aeneid. 139.

Hi Fescenninas acies, Aequosque Falisco. Falisci habitant urbem Faleros, quam Camillus dux obsedit. Author Linius.
Faliscus, Adiectiuum (φαλίσκιος) ut, Faliscus uenter, quod eum forcire à Faliscis dicitur, inquit Varro de Ling. Lat. Mart. lib. 1. 152.
 Et Lucanica uenire cum Falisco. Papinius lib. 4. Sylu. Non Lucanica, non graues Falisci.
Faliscæ præsepes item à Catone cap. 4. et 14. i. dictæ, que in Falisco agro, uel à Faliscis, aut Falisco ligno optime fiebant.
Fallacia, Fallax] Vide Fallo.
Fallam] pro fallacia dixeret ueteres, ut annotauit Nonius antiqui poetae locum citans, et c.
 Ne non uocabit ob eam rem, hanc feci fallam.
Fallienates] Populi in sexta regione Italiae, quos iam etate sua interijisse refert Plin. lib. 3. cap. 14.
Fallo] fallis, fellis, falsum (φάλλω, φαλίσκιος, σφίσιον, ἀλλοτριόμα) fallere, à fando deducitur, ut Varroni placet, quod fando decipiamus, ac contra quam diximus, faciamus. Nam si quis re fallit, improprie fallere dicitur. Terentius Heaut. 3. 1. 61. — Falli te finis
 Technis per seruulum. Cic. pro Rosc. Amer. 66. Perditissimi est igitur hominis simul et amicitiam dissoluere, et fallere eum qui lapsus non esset, nisi credidisset.
Fallere et effugere optimus est triumphus. Horat. 4. Carm. ode 4. 11.
 In aliquo fallere. Quintil. in Proem. lib. 4. 3.
 Naturaliter fallere. Quintil. lib. 2. cap. 12. 2.
 Ab arte quadam fallere aliquem. Ouid. 2. Trist. 92.
Fallunt amaritudinem edentes absinthium in fico. Plin. lib. 27. cap. 7. 7.
Perraro hæc alea fallit. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 11.
Animi fallunt sub uulpe latentes. Horat. de Arte poet. 88.
Nec me animi fallit quam res noua, et c. Lucret. lib. 5. 20.
Credentem fallere. Ouid. epist. 2. 13.
Curam fallere somno. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 23.
Labor fallit ad curas. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 4.
Custodes fallere. Ouid. 4. Metam. 17.
Deceptam fellit, pro Decept et fellit. Virgil. 4. Aeneid. 4. Seruius.
Fallere depositum, pro Fraudare in deposito. Ouid. 5. Metam. 96.
Dextram alicuius fallere id est, promissam fidem. Virgil. 6. Aeneid. 123.
Diuinitio fallit fortasse nonnunquam, sed tamen ad ueritatem sepius dirigit. Cic. 1. de Diuinat. 50.
Fallere dolis. Terent. And. 3. 12. Sic, Fallere omni perfidia et fraude. Cic. pro Rosc. Amerino. 69.
Faciem alicuius fallere: id est, Effingere uultu. Virg. 1. Aen. 138.
Fallere fidem, Peierare. Cic. 1. Offic. 61.
Fidem hosti datam fallere. Cic. 1. Offic. 61.
Omni fraude et perfidia fallere. Cic. pro Rosc. Amer. 69.
Horas sermonibus fallere. Ouid. 8. Metam. 131.
Fallere hostem. Liu. 1. bell. Maced. 151.
Fallere imperium. Plin. lib. 7. cap. 37. 3.
Fallere iudicium alicuius: Hirtius 4. bell. Alexand. 57.
Iura tori fallere, Adulterium committere. Ouid. epist. 15. 58.
Iurata fellit. Ouid. 1. de Remed. amor. 61.
Fallere liberos parentibus. Plaut. Rud. 18. 40. Id est, Abducis liberos à parentibus, et c. Fortasse legendum, falsis parentibus, tunc alia esset constructio.
Longè fallitur opinione. Cic. in Salust. 1.
Mandata alicuius fallere. Ouid. 9. Metam. 140.
Falli memoria. Plin. lib. 10. cap. 42. 3. Id est, obliuisci.
Mendacio fallere. Vide Mendacium.

Simulacra

Simulacra in somnis mentem fallunt. Lucret. lib. 5. 13.
Moras arte fallere. Ouid. epist. 18. 8.
Nec me adeo fallit. Virg. 4. Aeneid. 20.
Nihil me fellit. Terent. Heaut. 4. 3. 4. Idem And. 1. 2. 23. irridet, nihil me fallit. Vbi Donatus; Non te ignoro, non me decipis. Et rursum, Nihil me fallis, figura est ἑδδύριστος. Fallis, lates: ut sit ἑδδύρις ἢ ἑδδύριος.
Non pol me multum fallit, quin quod suspicor, sit quod uelit. Id est, non multum erro, quin, et c. Terent. Hecyra, 5. 1. 2.
Nisi fallor. Virg. 5. Aeneid. 10.
Nisi me fallit animus. Terent. Heaut. 4. 1. 1. Nisi me animus fallit, hic profecto est annulus, quem, et c. Idem Phorm. 5. 1. 8. Cic. pro Roscio Amer. 18.
Nisi me fallo. Cic. 12. Philipp. 333.
Nisi omnia me fallunt. Cic. Attico, lib. 8. 151. 1.
Nisi quid me fallit. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 21. Terent. Heaut. 3. 2. 3.
Nouitate quadam aliquem fallere: id est, noua arte. Ouid. 2. Trist. 101.
Numen fallere. Virg. 6. Aeneid. 65.
Litera fallit oculo: id est, non potest uideri ut legatur. Ouid. 3. de Arte amandi. 125.
Fallere aliquem omnia, pro Fallere in omnibus. Senec. epist. 96.
Fallere opera. Plaut. Pseud. 4. 9. Id est, ipsorum operibus appareat eos esse deceptores.
Opinio fellit. Cic. pro Cluentio, 114. Conscitare necesse est, te opinionem multum fellisse, et c.
Opinionem tuam fellit ea res. Cic. 2. de Inuent. 122. Caesar 3. bell. Ciuil. 318. Ne usu maniq. opinionem fallerent.
Opinio de te multum me fellit. Cic. pro Sylla, 31.
Falli opinione. Cic. in Salustium, 1.
Fallere promissum, pro Non implere: apud Ouid. Curtiū, lib. 6.
Quem queso nostrum fellit, ita uos esse facturos? Cicer. in Orat. 131.
Retia fallere: id est, captiones alicuius eludere. Ouid. epist. 19. 9.
Consortem socium fallere. Horat. 3. Carm. ode 24. 12.
Fellit spes: id est, decipit, et longè aliter quam sperabamus uenit. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 3. 2. Quæ ne spes eum fallat, uehementer te rogo. Et 4. Verr. 18. Deinde si in hominibus eligendis nos spes amicitie fellit, ut uindictam.
Fallitur augurio spes bona sepe suo. Ouid. epist. 16. 47.
Spem fallunt casus. Cic. 1. de Orat. 2.
Spem meam fellit atq. superauit improborum uis. Cicer. 4. in Catilnam, 95.
Superfitione multa fallere. Cic. 2. de Diuinat. 125.
Tæpus fallere, et demerere curas. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 14.
Vestigium fallere. Curtius, Prærupta saxa uestigium subinde fallentia. Idem lib. 4.
Vetustatem fallere. Plin. lib. 14. cap. 2.
Fallere uisum. Plin. lib. 9. cap. 50. 1.
Visi falli. Stat. 4. Sylu. 3. 24.
Vmbra pietatis fallitur. Ouid. 9. Metam. 93.
Nec uota fellit euentus. Claud. 4. Paneg. 18.
Volucres uiscata fallite uirga. Ouid. 15. Metam. 95.
Vulgus indoctum fallere uana dulcedine. Ouid. 5. Metam. 82.
Fallere, pro Latere. Tacit. lib. 11. Et nonnulla fallendi spe: hoc est latendi, ne res uideat deprehenderetur. Nam fallere, pro Latere, sepe reperies apud hunc scriptorem, que est elegantissima uerbi huius significatio. Idem lib. 13. Quæ mutatio neq. Neronem fellit.
Falsus sum: id est, decipior. Plaut. Menæchmis, 17. 2. Terent. And. 4. 1. 23.
Hæc me miserum, qui tuum animum ex animo spectauit meo.
Falsus es. Plaut. Truc. 17. 10. — mihi
 Etiamnum quid sit negoti, falsus incertusq. sum.
 Thefauri pars 2.

Falli igitur possumus. Cic. 1. de Finib. 24.
Possum falli ut humanus. Cic. Attico, lib. 13. 178. 6.
Spes fallendi. Horat. 1. epist. 17. 11.
Vie mille fallendi. Tibull. lib. 4. eleg. 6. 3.
Fallens, fallentis (φάλλων) cui opponitur Constans. Cic. 2. de Finib. 77. His inijs inducti, omnia uera diligimus, id est, fidelia, simplicita, constantia: tum uana, falsa, fallentia odimus, ut fraudem, et c.
Fallens cliuus. Plinius ad Apollinarem, epist. 101. d. lib. 5.
Retia fallentia. Ouid. 2. de Arte aman. 38.
Fallens uestigium. Plin. epist. 25. 6.
Vite fallentis semita. Horat. 1. epist. 19. 22.
Falsus, Participium, sive Nomen ex Participio (φάλλων) ut, Falsus amicus. Claud. 7. Paneg. 56.
Omnibus uerax, sibi falsus uni. Seneca Medea, 8. 16.
Falsus sodalibus: id est, qui fidem sodalibus non seruat. Catul. ad Alphenum, epigram. 28. 1.
Auditiones falsæ. Tacit. lib. 4.
Falsa causa. Terent. And. 1. 5. 2.
Falsus codex. Cic. 3. Verr. 112.
Crimine falso accusare aliquem. Ouid. 13. Metam. 62.
Cupidine falso decipi. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 13.
Falsum gaudium. Terent. And. 1. 2. 9.
Gaudia falsa, Non sincera. Virg. 6. Aeneid. 103.
Falsam gratiam inire. Terent. Heaut. 2. 3. 61.
Honor falsus, Qui indigno exhibetur. Horat. 1. epist. 17. 9.
Sub imagine falsa celare culpam. Ouid. 2. Metam. 8.
Falsa lacrymula. Terent. Eunuch. 1. 1. 22.
Lingua falsa. Ouid. 2. Metam. 127.
Literarum falsarum et corruptarum poena grauis. Cicer. pro Flacco, 30.
Falsæ lites. Plaut. Rudente, 2. 13.
Odiu falsum a simulat. Ouid. 7. Metam. 68.
Opprobrijs falsis morderi. Horat. 1. epist. 17. 8.
Os falsum. Ouid. 10. Metam. 4.
Proditio falsa. Virg. 2. Aeneid. 17.
Pauores falsi. Tacit. lib. 2. Falsos pauores induerat.
Pudor falsus. Ouid. 2. de Arte aman. 112.
Querelis falsis incusare aliquem. Claud. 4. Paneg. 86.
Falsus scriptor. Mart. lib. 3. 20.
Falsus sol, pro Fallace. Virg. 1. Georg. Seruius.
Falsa sollicitudo. Terent. Heaut. 1. 2. 3.
Falsum somnium. Plaut. Milit. 7. 28.
Spes falsa et fallax. Cic. 12. Philipp. 322.
Spem falsam ponere. Ouid. ad Liuian. 8.
Falsa spe aliquem producere. Terent. And. 4. 1. 24.
Terror falsus. Lucret. lib. 3. 14.
Falsum testamentum. Quod testamentum non est, inquit Panlus Iurecons. Sic, Falsus tutor, Qui tutor non est.
Verbis falsis perlua addit. Ouid. 11. Metam. 42.
Falsis et mendacibus ijs mentes mortalium concitare. Cic. 1. de Diuinat. 191.
Falsus animi dicitur is, cui longè aliter cecidit, atq. opinabatur. Terent. Eunuch. 2. 2. 42.
Falsum habere: id est, Decipere. Salustius in Iugurtha.
Falsum esse. Salust.
Falsum, falsi. Substantiuum (φάλλων) Terent. Eun. 1. 2. 24.
 Quæ uera audiui, tacto, et contineo optime.
 Sim falsum, aut uanum, aut fictu est, continuo palam est.
 Idem Heaut. 3. 1. 12.
Nisi falsum et imitatione simulatum, nihil est in eo. Cicer. 2. de Orat. 102.
Intelligens falsi. Tacit. lib. 11.
Veri falsiq. notitia. Lucret. lib. 4. 97.

Mentia

Mentita, falsa, & plena erroris. Cic. 2. de Diuin. 80.
 Aucta in falsum Tacit. lib. 3.
 Veris addere falsi. Ouid. 9. Metam. 28.
 Veris falsa admiscere per artem. Silius lib. 11. 26.
 Falsi conuincere. Vide Conuincere.
 Conuincere falsum refutatu ancipiti. Lucret. lib. 3. 106.
 Vero distinguere falsum. Horat. 1. epist. 10. 6.
 Lacere tela in falsum. Tacit. lib. 4.
 Ingravescere falsis. Tacit. lib. 19.
 Falsa punire: id est, ea quae commissa non fuerant. Senec. Hippol. 12. 8.
 Veris falsa remiscere. Horat. de Arte poet. 31.
 Reuidens falsum uulu. Tacit. lib. 4.
 Falsum scripseram ad te ante de ijs. Cicer. Attico, lib. 7. 133. 2.
 Verum, falsum sit, uita non decreuerit. Plin. lib. 8. cap. 16. 8.
 Falsò, aduerbium (ψωδός) quod Vero contrarium est. Plaut. Bacchid. 11. 43.
 Non m'ineo, neq; tu me habebis falsò suspectum. Terent. Heaut. 2. 3. 27.
 Falsò. Terent. And. 1. 2. 25. Continuo dari.
 Tibi uerba censes, s. falsò. Vbi Donatus, Potest & ερως falsò pronuntiaripotest & falsò loqueris, ut Salustius, Falsò queritur de natura sua genus humanum.
 Numina Iouis falsò citantur: id est, perturant. Ouid. 5. Fasti. 137.
 Fama falsò eredita. Seneca Octau. 6. 1.
 Laudata falsò femina. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.
 Falsò memoriae prodiu uidebatur. Cic. pro lege Manil. 28.
 Promittere falsò. Ouid. epist. 19. 38.
 Falsè, Aliud aduerbium (ψωδός) Idem Plaut. Capt. 11. 89, — 3. Philocrates
 Falsè faciam, ut uerus hodie reperire Tyndarus. Antiqui.
 Falsidicus, pen. corr. Adiectiuum (ψωδολόγος) Qui falsaliqui consuevit. Plaut. Capt. 12. 13.
 Me, meamq; rem, quod in te uno fuit,
 Tuis scelestis falsidicis fallacijs dilacerauisti.
 Falsificus, pen. corr. Aliud adiect. (ψωδ. ποιός) Qui facitfallacias. Plaut. Milit. 5. 36.
 Domi habet animum falsiloquum, falsificum, falsiuu. Falsiuuus, Adiectiuum (ψωδολογικός) Qui falsalura. Plaut. Milit. 5. 36.
 Falsiloquus, pen. corr. Adiectiuum (ψωδολογικός) Qui falsaliquit. Plaut. Milit. 5. 36. Idem Capt. 6. 14.
 Quorum rerum te falsiloquum mihi esse nolo.
 Falsimonium, falsimonij (ψωδοποιός) Plaut. Bacchid. 11. 12, Quos quum censes
 Tibi amicos, reperiuntur falsi falsimonij.
 Falsiparens, pen. corr. huius falsiparentis (ψωδοποιός) Is dicitur, qui falsum habet parentem: id est, cuius pater is esse creditur, qui minime tamen est. Sic Catullus uocat Herculem, quem ex Ioue & Alcmena natum plurimi credebant Amphitryonis esse filium, quia is uerus erat Alcmenae maritus. Catull. ad Mallium, — epigr. 63. 23.
 Falsiparens Amphitryontades.
 Falsitas, pen. corr. falsitatis (ψωδοποιός) cui opponitur Veritas. Cic. pro Cluentio, 2. Etenim sicut alijs in locis parum firmamenti & parum uirium falsitas habet: sic in hoc loco falsitas inuidia imbecilla esse debet.
 Fallax, fallacis, pen. prod. om. gen. (απατηλός, φραλιρός) Qui mentiendi decipit.
 Ales fallax. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 2. 9.
 Amica fallax. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 9.
 Amicitia fallax. Ouid. 7. Metam. 61.
 Amicitiae fallaces. Tacit. lib. 16.
 Amor fallax. Senec. Hippol. 5. 9.

Vani & fallaces astrologi. Cic. 1. de Diuinat. 68.
 Aula fallax. Seneca Octau. 2. 1.
 Fallax coniectura. Plin. lib. 22. cap. 23. 11.
 Fallax conuallis. Plin. lib. 8. cap. 8. 1.
 Fiducia fallax. Ouid. epist. 15. 65.
 Fallax hamus. Mart. lib. 1. 152.
 Hamo fallaci laesus piscis. Ouid. 2. de Ponto. eleg. 7. 2.
 Fallaces herbae, Quae parum aut nihil afferunt fructus. Cic. de Amicit. 60.
 Herba fallax ueneni. Virg. 4. eelog. 5.
 Fallaces homines. Catul. ad Alphenum, epig. 29. 1.
 Fallax imitatio. Cic. 4. Acad. 2. 53.
 Insidiae fallaces. Valer. 5. Argon. 12. 6.
 Fallax interpres. Cic. ad Brutum, 10. 4.
 Iudicia fallacia. Cic. 3. Offic. 4. 7.
 Fallax loquuti. Cic. 4. de Finib. 11. 2.
 Merces fallaces & fucosae. Cic. pro Rab. Posth. 24.
 Norma fallax. Lucret. lib. 4. 105.
 Fallax aut dubia obseruatio. Plin. lib. 18. cap. 26. 8.
 Puella fallax. Tibull. lib. 3. eleg. 7. 4.
 Fallacissimo sensu iudicare. Cic. 2. de Diuinat. 13. 6.
 Sententia hominum fallax. Ouid. 5. Fasti. 39.
 Seruus fallax. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 4.
 Simulacrum fallax. Silius lib. 17. 115.
 Fallax spes. Liu. 6. ab Vrbe, 68.
 Spes falsa & fallax. Cic. 12. Philipp. 32. 2.
 Spes heu fallaces, & c. Silius lib. 7. 12.
 O spes fallaces! o cogitationes inanes! Cic. pro Milone, 72.
 Sylua fallax, Quae perplexus uis multas habet. Virgil. 9. Aeneid. 82.
 Tenebrae fallaces. Valer. 3. Argon. 38.
 Vates non fallax. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 10.
 Via fallaces. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 2.
 Vita fallax. Seneca Hippol. 8. 12.
 Vultu fallaci blandia fortuna. Seneca Octau. 7. 1.
 Vndis fallacior. Ouid. 13. Metam. 171.
 Fallacia, huius fallaciae (ερωδ. ραδιουργία, ραδιουργία) Techna, dolus malus. Terent. And. 4. 4. 39. Fallacia aliam irridit. Cic. 2. de Diuinat. 12. 7. Tota res est inuenta fallacijs, aut ad quæstum, aut ad superstitionem, aut ad errorē.
 Fraudes & fallaciae. Cic. pro Cluentio, 81.
 Doli machinae, fallaciae, praestigiae. Cic. 3. de Natur. deor. 104.
 Sine fisco & fallacijs homo. Cic. Attico, lib. 1. 11.
 Astutior fallacia. Vide Astutus.
 Componere fallacias. Vide Compono.
 Ex fraude, fallacijs, mendacijs totū cōstitare. Cic. pro Comco. 11.
 Excogitare fraudes & fallacias. Cic. pro Cluentio, 81.
 Intendere fallaciam in aliquem. Vide Intendo.
 Inuenire fallaciam. Vide Inuenio.
 Fallaciter, pen. corr. Aduerbium (απατηλός) Cic. 1. de Diuinat. 65. Fallaciter portenta interpretari. Idem 3. Offic. 89.
 Ratio ergo hoc postulat, ne quid insidiosè, ne quid simulatè, ne quid fallaciter. Ouid. 11. Metam. 129.
 Imitando fallaciter naturam boni. Cic. in Partit. 48.
 Venditare se alicui fallacissimè. Cic. de Arusp. resp. 44.
 Fallaciosus, pen. prod. Adiectiuum (αόλιος) Quod est plenum fallacijs. Gellius, Veterum testimonia quibus huiusmodi ambages fallaciose confutantur. Idem lib. 7. cap. 3. ex epistola Tironis Tullij.
 Fallaciloquentia, ite. Cic. lib. 4. de Finibus, Ex ea difficultate, illae fallaciloquentiae (ut ait Accius) malitiae notae sunt. Sic enim legit Nonius Marcellus.
 Falso, falsus (παρὰ πωδός) falsare. Modestinus in l. penult. ff. ad legem Corneliam de falsis, Decretoq; diui Adrian i praecceptum

ceptum est, in insulam eos relegari, qui pondera, aut mensuras falsassent.
 Falsarius, falsarij (παραποιός) Sueton. in Claudio, cap. 15. Proclamante quodam, praecedens falsario manus. Idem in Nerone, cap. 17. Aduersus falsarios tum primum reperitum, ne tabulae, nisi perituse, ac ter limo per foramina traicito obsignarentur. Significat falsum signatorem. Idem clarus in Tito, cap. 3.
 Falx] huius falcis, fœm. gen. (ἀπέπαιος, ἀπέπαιος, ἀπέπαιος) A farre litera commutata, ut Varro existimat: est quae secantur frumenta herbae, & similia. Virg.
 Falce nec agricola duris rescanda. Plin. lib. 18. cap. 28.
 Falcium duo genera: Gallicum breuius, ac uel inter uepres quoq; tractabile. Galliarum latifundia maioris compendij, quippe medijs cedunt herbas, breuioreq; praeterunt. Cic. 5. Tusc. 92. Inuisti cum falcibus multi purgarunt, & aperuerunt locum.
 Falces fenariae, stramentariae, arborariae, uineaticae, syluaticae, ruscariae. Cato cap. 11. 4. Et cap. 10. 3.
 Frondatorum falx. Catull. in Argon. 59. 9.
 Curuamen falcis aliene. Ouid. 7. Metam. 4. 6.
 Acuta falx. Ouid. 9. Metam. 77. Vide Acuo.
 Adunca falx. Ouid. 14. Metam. 12. 6.
 Agrestis falx. Iuuenalis. Satyr. 13. 4.
 Aheua falx. Virg. 4. Aeneid. 103.
 Falces curuae. Vide Curuus.
 Mala falx. Virg. eelog. 3. 3.
 Nigrae rubigine falces. Claud. 2. Paneg. 39.
 Procurua falx. Virg. 2. Georg. 8. 4.
 Rapaces falces. Lucret. lib. 3. 130.
 Supina falx. Iuuenal. Satyr. 8. 10.
 Adhibere frondibus falcem. Quintil. lib. 2. cap. 4. 8.
 Amputare ramos falce. Horat. Epod. 2. 3.
 Curua falce armatus deus. Tibull. libro 1. eleg. 4. 2. Saturnum intelligit.
 Vmbrae arboris attenuat falx. Catul. in Argon. 59. 9.
 Falcis laqueis auertere. Vide Auerto.
 Aestiuæ detondent Gargariae falces. Claud. 4. Paneg. 78.
 Vites incidere falce. Virg. eelog. 3. 3.
 Curare uitam falce. Plin. lib. 17. cap. 2. 2.
 Premere uitam falce. Horat. 1. Carm. ode 31. 2.
 Vmbrae premere falce. Virg. 1. Georg. 32.
 Seges rescanda falce. Ouid. epist. 1. 11.
 Incurua falce rescetae Ceres. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 3.
 Supponere falcem aristas. Virg. 1. Georg. 70.
 Falx, Bellica machina, quae aduoco praefigebatur ferro: sic dicta, quod incuruata esset, ut ex muris lapides extraheretur.
 Caesar 3. bell. Gall. 4. 6. Vna erat magno usui res preparata a nostris, falces praecutae, insertae, affixaeq; longuuijs, non absimili forma muralium falcium. Paulò post dicit fures abscissos fuisse falcibus. Martialis libro 14. 34. de falce epigramma.
 Falcula, pen. corr. Diminutiuum (ἀπέπαιος) Colum. libro 12. cap. 18. 1. Nec minus falcula & unguis ferrei quamplurimi parandi. Cato cap. 54. 2. Quod falcula secueris, non renascetur.
 Falculae pantherarum & pardorum dicuntur extremitates unguium in falcis formam incuruatae, quibus dum appetunt, etiam integra corpora dilantant, a quibus etiamnum falculis falcones dictos putat Festus. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.
 Falcarius, falcarij (ἀπέπαιος) Qui falce utitur. Cic. 1. in Catil. 6. Dico te priori nocte uenisse inter falcarios. Priestianus hunc locum exponens, ait, inter falcarios. id est, in locum ubi sunt falcarij.

Falcifer, pen. cor. (ἀπέπαιος) Falcem ferens. Martialis lib. 5. 16. Nam si falciferi descendere templā tonantis. Id est, Saturni. Ouid. in Ibin. 4. 4.
 Te fera nec quicquam placidum spondentia Martis Sydera praeserunt, falciferiq; senis.
 Manus falciferæ. Ouid. 13. Metam. 19. 8.
 Couinus falcifer. Silius lib. 17. 85. Vide Couinus.
 Falcare, Verbum (ἀπέπαιος) Falce profcindere. Plin. lib. 17. cap. 10. 5. Serendas quāmaximè falcatas, & è nouella.
 Falcatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀπέπαιος) Quod formam falcis habet. Plin. lib. 10. cap. 21. 2. de Gallo gallinaceo loquens, in sublime caudam quoq; falcatam erigens. Idem, Falcatae siliqua sunt.
 Ensis falcatus. Silius lib. 3. 53.
 Sinus falcatus in arcus. Ouid. epist. 2. 27.
 Cauda falcata. Ouid. 3. Metam. 137. de Delphinis.
 Falcatus, Falcibus instructus. Vnde falcati currus dicti sunt. Macrobius, Inducebat etiam currus cum falcibus, & elephantos cum turribus. Stat. 10. Theb. 108.
 Fama] fama (φῆμη, φῆσις, ἴση, φῆσις) Sermo quidam in populo, sine certo auctore, de re aliqua recenti, siue bona, siue mala: auctore Valla lib. 4. Idem autem sunt rumor & fama, praeterquam quod alterum Latinum est, alterum è Graeco, eodem Valla teste. Terent. And. 1. 1. 72.
 — omnes uno ore omnia
 Bona dicere, & c. Hac fama impulsus Chremes.
 Vitro ad me uenit. Cic. 1. 4. Philipp. 39. 4. Hoc triduo uel quadriduo tristis à Mutina fama manarat. Virgil. libro 4. Aeneid. — magnas ite fama perurbes.
 Fama malum, quo non aliud uelocius illum, & c. Quo in loco uideto pulcherrimam fame descriptionem.
 Fama, ablatiuus. Terent. Heccyra. 2. 1. 21.
 Multo melius hic quae sunt, quam illicubi sum astidui, scio: Ideo quia ut uos mihi domi eritis, proinde ego ero fama foris. Id est, ut uos habueritis domi, ita ero uobis foris fama, hoc est, ex ipso rumore.
 Vulgata bella per orbem fama. Virg. 1. Aeneid. 39. Per famam. Inchyta gloria fama. Virg. 2. Aeneid. 17.
 Notissima insula fama. Virg. 2. Aeneid. 5.
 Illustis uirgo fama. Virg. 7. Aeneid. 77.
 Prior fama, id est, cui est maius nomen. Horat. 2. Ser. Satyr. 5. 6.
 Reuerentiae fama. Ouid. 9. Metam. 112.
 Famae commendatoris homo. Plin. lib. 25. cap. 10. 9.
 Ingenij fama. Quintil. lib. 4. cap. 1. 38.
 Iudiciorum fama. Quintil. lib. 4. cap. 1. 21.
 Fama sapientiae. Cicer. de Amicitia, 14. Sic, Fama eloquentiae, Quintil. lib. 7. cap. 2.
 Fama uulgi, quoddam multitudinis testimonium. Ci. in Topic. 40.
 Fama de Salust. in Iugurtha, De Metello fama praecleara esse.
 Aduersa fama. Tacitus lib. 20.
 Aemula fama Herculei laboris. Silius lib. 4. 1.
 Anus fama. Catull. de Gallo, epigram. 73. 2.
 — & quis sis fama loquetur anus.
 Atrocior fama. Tacit. lib. 4.
 Audax fama nouis terroribus. Stat. 8. Thebaid. 31.
 Fama bona. Vide Bonus.
 Fama calamitosa. Vide Calamitas.
 Cassa sterilisq; fama. Stat. 6. Theb. 15.
 Communi fama atq; sermone audire de re aliqua. Cic. pro Flacco, 10.
 Conspicua fama. Iuuenalis Satyr. 10. 13.
 Egregia fama. Tacitus inuita Agricole.
 Foecunda fama. Claud. ad Gemmatium, 43. 1.
 Foeda fama. Iuuenalis Satyr. 14. 16.

Garrula fama. Senec. Herc. fur. 3. 7.
 Impia fama. Virg. 4. Aeneid. 60.
 Inanis fama. Tacit. lib. 20.
 Incertae mormura fama. Ouid. epist. 9. 9.
 Fama incolumis: id est, illa sa existimatio et nomen integrum.
 Cic. ad Philip. 13. 7. 4. 1.
 Incredibilis rerum fama. Virg. 3. Aeneid. 59.
 Infausta fama. Silius lib. 13. 20.
 Infelix fama. Vide Infelix.
 Lepida fama. Vide Lepidus.
 Lewis fama. Virg. 7. Aeneid. 4. 7.
 Loquax fama. Lucan. lib. 8. 154.
 Mala fama. Vide Malus.
 Memor factis fama. Stat. 12. Thebaid. 100.
 Mirabilis fama. Vide Miror.
 Fama miratrix senioris aut. Senec. Hippol. 6. 2.
 Mœsta fama. Tacit. lib. 18.
 Obscurior fama. Plin. lib. 36. cap. 25.
 Obscurior fama euo. Ouid. 6. Fast. 21. Aeuo, Propter euum.
 Perennis fama. Virg. 9. Aeneid. 16. Vide Perennis.
 Perobscura fama. Vide Perobscurus.
 Commendatio et perpetua fama. Cic. 2. Offic. 105.
 Popularis fama. Cic. 1. Tuscul. 178. et 5. 66.
 Prospera fama. Tacitus lib. 17.
 Recens fama. Stat. 5. Thebaid. 39.
 Secunda fama. Liu. lib. 4. Decad. 5.
 Simistr. i. fama. Iuuen. Satyr. 14. 1.
 Vag. fama. Ouid. 8. Metam. 54.
 Validissima fama. Tacit. lib. 13.
 Vetus fama. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 8.
 Vetus et illustis fama. Cic. pro Murena. 15.
 Vitrea fama. Horatius. 2. Serm. Satyr. 3. 45. Id est, aut fragilis, aut splendida. Porph.
 Volucris preconia fama. Ouid. epist. 16. 42.
 Vulgaris fama. Stat. 4. Syl. 8. 7.
 Abficere famam. Cic. Papirio Peto. lib. 9. 16. 9.
 Accendere famam. Quintil. Declamat. 17.
 Accidit fama. Vide Accido.
 Accipere fama et auditione factum esse aliquid. Cic. 2. de Nat. deor. 178.
 Aduolat fama alicui. Vide Aduolo.
 Afficere famam eloquentia. Quintil. lib. 7. cap. 2. 28.
 Afferre famam. Vide Affero.
 Amittere famam et existimationem. Cic. pro Quintio. 28.
 Atterere famam. Vide Attero.
 Aucupari famam. Vide Aucupor.
 Aufferre famam docti: id est, celebrari pro docto. Horat. 2. epist. 1. 12.
 Bacchatur fama per urbem. Virg. 4. Aeneid. 134.
 Fama canit. Vide Cano.
 Captare famam dicacis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 17.
 Fama cedere. Vide Cedo.
 Celebrata fama per orbem. Ouid. 2. de Arte aman. 100.
 Constanti fama atque omnium sermone celebratum est ita esse. Cic. Qu. fratri. lib. 1. 1. 35.
 Circundare famam alicui. Tacit. in Dialogo oratorum.
 Collocat fama in concilio celestium. Cic. 3. Offic. 30.
 Committere famam suam alicui. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 14.
 Famam comprimere. Vide Comprimo.
 Conficere fama alicui. Cic. de clar. Orat. 140. Vide Conficito.
 Fama de aliquo consentiens. Vide Consentio.
 Famam malignitatis consequi. Vide Consequor.
 Collectam famam conservare. Cic. 2. Verr. 39.
 Fama constans. Vide Consto.

Fama consulere. Vide Consulo.
 Late consilere fama cuiuspiam. Vide Latus.
 Conualefcit fama. Curtius lib. 9.
 Crebrefcens fama. Tacit. lib. 20.
 Dedita per prouincias fama. Tacit. libro 11. Id est, diuisa, dissipata.
 Bonam deperdere famam. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 13.
 Collectam diu deponere famam. Claud. 8. Paneg. 37.
 Deportare famam alicuius rei. Tacit. lib. 4. Belliq; confictissima mam deportarat.
 Nunquam desere Curium fama. Cic. 1. Tuscul. 178.
 Discurrit fama totas urbes. Curtius lib. 4.
 Dispergere famam. Plin. lib. 35. cap. 10. de Apelle.
 Dissipare famam. Cic. 14. Philipp. 395.
 Dare fama, pro spargere in uulgus. Tacit. lib. 1.
 Verba dare fama. Ouid. epist. 16. 34.
 Eleuare famam, pro Minuere, et uiorē reddere. Tacit. lib. 4.
 Emanat fama. Cic. 3. Verr. 1.
 It fama per urbes. Virg. 4. Aeneid. 35.
 Excitare famam. Cic. 5. Tuscul. 66.
 Extenuare famam belli. Liu. 1. Decad. lib. 5. 167.
 Extinguere famam. Liu. 3. Decad. lib. 7. 93. Virg. 6. Aen. 106.
 Famam facere. Quintil. lib. 11. cap. 2.
 Mœsta fama ferit remotas terras. Lucan. lib. 5. 155.
 Fama ferit. Liu. 2. ab Vrbe. 31.
 Fundere famam latus. Quintil. lib. 11. cap. 2.
 Furit fama. Silius lib. 7. 102.
 Gliscens fama. Tacit. lib. 18.
 Fama hœsit ad metas. Cic. pro M. Celio. 56.
 Iactatur fama. Silius lib. 4. 1.
 Inceffit fama. Tacit. lib. 13.
 Increbescit fama. Vide Increbresco.
 Infixa fama uulgo. Plin. lib. 8. cap. 22.
 Inquinare famam alicuius. Vide Inquino.
 Inferuire fama. Tacit. lib. 13.
 Instandum fama. Tacit. in uita Agricole.
 Inuigilare fama. Ouid. 3. de Arte. 83.
 Inurere famam superbie alicui. Vide Inuro.
 Lacerare famam alicuius. Vide Lacer.
 Ledere famam. Plin. Iunior epist. 7. lib. 3. Vide Lædo.
 Fama loquatur opis. Vide Loquor.
 Mandare quidpiam alicui ex fama. Tacit. lib. 4.
 Manet fama. Vide Maneo.
 Mansura fama in secula. Lucan. lib. 8. 15.
 Manat fama, Manat rumor. Vide Mano.
 Mentita est fama. Ouid. 10. Metam. 6.
 Merere famam. Vide Mereo.
 Moritur fama. Vide Morior.
 Obliterare famam. Vide Oblitero.
 Nuntiat fama. Cic. Cassio, lib. 12. epist. 4. 4.
 Oblitus melioris fama. Virg. 4. Aeneid. 45.
 Obruere famam. Tacit. in uita Agricole.
 Pene rare alicuius famam. Tacit. lib. 20.
 Peragrat fama. Cic. pro Milone. 75.
 Percrebit fama. Cic. Planco, lib. 10. 10. 2.
 Perdere famam. Vide Perdo.
 Perlata est fama. Curtius lib. 9.
 Peruserat interim circumuenti exercitus fama. Tacit. lib. 1.
 Peruenit fama ad aures. Cic. pro Syl. 9.
 Premere famam alicuius. Tacit. lib. 15.
 Querere dicendi famam. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.
 Reprimere famam. Cic. 11. Philipp. 307.
 Voluntas pennata per urbē Nuntia fama ruit. Virg. 9. Aen. 98.
 Sepulta fama. Ouid. epist. 7. 18.

Studere

studere fame. Quintil. lib. 3. cap. 4. 6.
 Famam temeritatis subire, pro Temerarium dici. Cic. ad Bru- tum, 18. 5.
 Fama fuit, quosdam ex Fidenatium iuuentute participes eius po- pulationis fuisse. Liuius 4. ab Vrbe. 129.
 Si uera est fama id est, Si credere fas est. Virg. 4. Georg. 9.
 Esse in fama. Tacius lib. 18.
 Intra famam esse. Quintil. lib. 11. cap. 3. Id est, non maxime exi- stimationis aut fame.
 Surrexit fama. Caelius Ciceroni, lib. 8. 8. 6.
 Tenere famam sine labe. Ouid. epist. 16. 14.
 Adversa fama populi te nihil terre fecit. Senec. Thyest. 3. 6.
 Trudere fama. Curtius lib. 6.
 In uniuersum fama est transgressa. Tacit. in uita Agricole.
 Incolumem famam tueri. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 24.
 Vagatur fama. Virg. 2. Aeneid. 4.
 Venit fama. Cic. Papirio Peto, lib. 9. 16. 23.
 Maior fama post cineres uenit. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 1.
 Volat fama. Virg. 3. Aeneid. 25.
 Vulgata per urbes fama. Lucan. lib. 2. 126.
 Vulgavit fama. Curtius lib. 8.
 Fama etiam dicitur de re inueterata, firmataq; in hominū opi- nione, incerta tamen, teste Valla. Virg. 6. Aeneid. 3.
 Dedalus (ut fama est) fugiens Minioia regnia, et c. Mar- tial. lib. 1. 5. Quicquid fama canit, donat arena tibi.
 Hec fama celebrantur. Cic. pro Sestio, 88.
 Vetus delet famam operis. Ouid. 1. Metam. 90.
 Priscæ titulus præcedit fame: id est, contendite ut honoribus ma- iores uestros uincatis. Stat. 2. Syl. 2. 30.
 Ut hominum fama est. Cic. de Arusp. resp. 18.
 Fama est, insidentes arictum caprarumq; dorsis, armatos sagiti- tis, ueris tēpore uniuerso agmine ad mare descendere. Plin. lib. 7. cap. 2. de Pygmæis.
 Fama inferior gens. Liu. 1. bell. Pun. 113.
 Fama, Opinio. Plin. Huc eū liberalitatis tua fama perduxerat.
 Fama, in plurali. Plaut. Trinum. 4. 110.
 — hœsine me propter res maledictas Famas ferunt?
 Famofus, pen. prod. Adiectiuum (πολύφωρος) De quod est celebris fama: ut, fama causa. Plin. epist. 109. lib. 6. Idem epist. 109. d. Quil tunc ad Orientem amplissimum et famo- sissimum exercitum, non sine magnis dubijsq; rumoyibus obtinebat.
 Mors famosa. Horat. de Arte, 95.
 Regna famosa. Lucan. libro 7. 56.
 Urbs famosa: id est, celebris. Tacit. lib. 21.
 Famofus (ἀνοφωρος) Infamis et turpis: ut, Famosa mulier, pro Impudica, inquit Valla lib. 1. Cic. 2. de Orat.
 Nam me ad famosas uentit mater accedere. Ex quodam poeta. Salust. Largitionē famosam impudentēq; Tacit. lib. 5.
 Famosa epigrammata, quod uulgus dicit Diffamatoria. Sueton. in Cas. Caluo.
 Famosam carmen. Horatius i. epist. 20. 7.
 Pudor famosus. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 16.
 Famigator, pen. prod. (ἀναφωρισ) Denominatiuū, Qui fert famam. Plaut. Trin. 4. 132.
 Ego de uerbis eorum famigatorū inscius, profiliui, et c.
 Famigeratio, Aliud denominatiuū (ἀναφωρισ) Plaut. Trin. 10. 66. Hæc famigeratio te honestet, necum conlutulet.
 Quæ duo nomina Plautus suo more effluxisse uisus est.
 Famigerabilis, et hoc famigerabile, Adiectiuū (ἀναφωρισ) celebris, clarus, fama notus. Apuleius de Asino aureo, satis fa- migerabilis confector.
 Fama] apud Osco seruus dicebatur. unde et familia uocata. Festus.

Thesauri pars 2.

Famella] Diminutiuum à fama, teste Festo.
 Fama, Iulia] alio nomine Seria, Hispanie Beticæ oppidum est, authore Plin. ib. 3.
 Fameo, famēs, et Famesco, famefois] Famelaboro. Sipont. Fames] famis, fœ. gen. (λίμνος, πείνα) Edendi cupiditas: non fando, sed ἀπὸ τοῦ φαῖνα, deducitur, quod est Edo. Plin. lib. 10. cap. 72. 2. Nullum interis fame aut sitit uenenatum. Cic. ad Terentia, lib. 14. 14. 4. Etiam illud uerendum est, ne brē ui tempore fames in urbe sit.
 Ora pallida fame. Virg. 3. Aeneid. 4. 4.
 In fame frumentum exportare erat ausus. Cic. pro Flacco, 13.
 Patientia famis et frigoris. Cic. 1. in Catilinam, 16.
 Condimentum cibi fames. Cic. 2. de Finib. 14. 4.
 Auri fames. Senec. Octau. 7. 10.
 Ciborum uektorum fames. Ouid. 15. Metam. 28.
 Arctæ fames. Silius lib. 7. 56.
 Atra fames. Claud. 4. Paneg. 65.
 Dira fames. Ouid. 8. Metam. 171.
 Ieuna fames. Ouid. 8. Metam. 160.
 Inattenuata manebat fames. Ouid. 8. Metam. 171.
 Misera fames. Horat. 1. Carm. ode 21. 3.
 Obscœna fames. Virg. 3. Aeneid. 73.
 Pestifera fames. Ouid. 8. Metam. 159.
 Rabida fames. Virg. 6. Aeneid. 84.
 Auri sacra fames. Virg. 3. Aeneid. 12.
 Sæua fames. Lucan. lib. 4. 19.
 Vesana fames. Virg. 9. Aeneid. 72.
 Fama absumi. Vide Absumo.
 Commouit eum fames. Cic. Attico lib. 1. 11. 16.
 Compscere famem. Senec. Hippol. 4. 32.
 Inextincta fame confici. Ouid. in Ibin, 86.
 Fama confectus. Vide Conficito.
 Consumit famem in tenera aqua. Stat. 8. Thebaid. 116.
 Diram famem depellere. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 2.
 Depulsa fames et sitis cibo et potione. Cic. 1. de Finib. 58.
 Longam deponere famem. Ouid. 6. Fast. 106.
 Fame dominante: hoc est, fama regente appetitum et cogentē edendi uoluntatem. Cic. pro A. Cluentio, 53.
 Enecta fame auis, in offam pulvis inuadit. Cic. 2. de Diuin. 111.
 Exempta fames epulis. Virg. 1. Aeneid. 4. 4.
 Explere famem. Cic. pro Domo sua, 48.
 Excumulata fame Tigris. Ouid. 5. Metam. 33.
 Frigora et famem ferre. Catul. ad Veranium, epigr. 25. 1.
 Hians semper fames. Senec. Thyest. 1. 1.
 Mœsta fames rabido rictu iacens. Senec. Herc. furente, 9. 14.
 Gazis implere famem. Senec. Herc. Oeth. 5. 8.
 Inceffit fames. Vide Inceffo.
 Inferre famem ciuibus. Vide Infero.
 Infixa fames intinis medullis. Senec. Thyest. 1. 26.
 Inuasit fames Sicyonios. Vide Inuado.
 Laborare fame. Vide Labor.
 Leuare famem fronde. Ouid. epist. 14. 26.
 Luxuriata fames multo sanguine. Stat. 2. Thebaid. 136.
 Necare plebem fame. Cic. ad Qu. fratrem lib. 2. 7. 4.
 Necatus fama. Vide Necco.
 Obsonare ambulando famem. Cic. 5. Tuscul. 138. Vide Obfoa.
 Pati famem. Ouid. in Ibin, 12. 4. (niumi)
 Pellerē glande famem. Tibul. lib. 2. eleg. 18.
 Perferre famem. Vide Perfero.
 Copia nulla famem releuat. Ouid. 11. Metam. 26.
 Solari famem quercu. Virg. 1. Georg. 32.
 Soluere famem. Senec. Thyest. 1. 13.
 Stimulante fame furens. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 17.
 Stimulante fame rapax lupus. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 2. Tolerare

Tolerare fumem sitimq. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 4.
 Tristi torpent membra saepe. Claud. de Magnete, 4. 5.
 Viti fame. Cel. lib. 8. cap. 10.
 ¶ Familicus, pen. corr. Adiectiuum (συνωλεστικός, γιωπέυος, ἐπίμαχος) Qui edendi cupiditate agitur. Plant. Casin. 3. 4. 1.
 Terent. Eunuch. 2. 2. 29,
 Ille ubi miser, famelicus, videt me esse in tantū honorē, &c.
 ¶ Familicosus, s. sum (βασυλιώδης) Qui frequenter Familicus est, unde famelicosam terram veteres uocabant, teste Festo, que palustris est.
 Famigerator, Famigeratio, Famigerabilis] Vide Fama.
 Familia] huius familie (οἰκία, οἰκία, πατρὶς) Antea (inquit Festus) in liberis hominibus dicebatur, quorum dux & princeps generis uocabatur pater, & mater familie. Vnde familie nobilitum Pompiliorum, Valeriorum, Corneliorum: & Familiares, ex eadem familia. Postea hoc nomine etiam famuli appellari cœperunt, permutata i cum u litera. Hactenus Festus. Var. de Re rust. lib. 1. cap. 16, Si ab fundo longius absint oppida aut uici, fabros parent, quos habeant in uilla, sic ceteros necessarios artifices, ne de fundo familia ab opere distcedat. Paulus Iureconf. Familia appellatio & in res, & in personas deducitur. In res, ut puta in lege xlii. TAB. his uerbis, Agnatus proximus familiam habeto. Ad personas autem refertur familie significatio ita, quum de patrono & liberto loquitur lex familiae. In ea (inquit) familia, & hic de singularibus personis legem loqui constat. Vlpianus in l. 2. §. familia. ff. de bonorum raptor. Familie autem appellatio seruos continet: hoc est, eos qui in ministerio sunt, et si liberi esse proponantur, uel alieni bona fide nobis seruientes. Quintil. lib. 7. cap. 3, Manumissum alienē se familie uenali immiscuisse: ac rogentem ut eis seruiret, captum.
 Familia que constat ex seruis pluribus. Cic. pro Cecin. 4. 1.
 Familia, Pars est gentis. Suet. in Nerone, cap. 13, Ex gente Domitia due familie claruerunt, Caluionum, & Aenobarbarorum. Sic tabolenus in l. uacatio. ff. de muneribus & honoribus. Vacatio itemq; immunitas, que liberis & posteris alicuius data est, ad eos dūtaxat pertinet, qui eius familie sunt. Et in Institutionibus imperialibus. §. 1. & §. sed neq;
 Familia, pro secta. Cic. 2. de Diuin. 5, Magnus locus, philosophicq; proprius, à Platone, Aristotele, Theophrasto, totaq; Peripateticorum familia tractatus uberrime.
 Gladiatorium familia. Cic. pro Sylla, 4. 0.
 Peripateticorum familia. Cic. 2. de Diuin. 5.
 Vnus homo familia non est. Cicero pro Cecin. 4. 0.
 Familia, cognatio, nomen. Cicero pro Cluent. 11.
 Ample & honeste familie plebeie. Cicero pro Murena, 13.
 Imperiosissima & superbissima familia. Vide Impero.
 Luculenta familia. Vide Luculentus in Lux.
 Patricia familia. Vide Patricius.
 Familiam collocare. Vide Colloco.
 Conijcere se in familiam alienam. Vide Conijcio.
 Natus ex familia. Vide Nascor.
 Familia amplissima natus. Vide Amplus.
 Nubere in familiam claram. Vide Nubo.
 Somnuere aliquos familia. Quintil. lib. 1. cap. 5.
 Familia complectitur etiam eos, qui ex eadem sunt cognatione. Plin. lib. 12. cap. 14. 3, Ferunt. MMM. non amplius esse familiarum.
 ¶ Familiaris, & hoc familiare, pen. prod. Adiectiuum (οἰκίος, οἰκίανός, οὐρίος, ἐπίμαχος) Quod ad familiam pertinet. Author ad Heren. lib. 1. 1, Esi negocijs familiaribus impediti. Sic, Res familiaris, Cic. 2. de Finib. 12. 7.
 Familiarior aditus. Linius 4. bel. Pun. 21.

Familiaris italie arbor, que passim in Italia crescit. Plinius lib. 13. cap. 5. 1.
 Familiaris focus. Colum. lib. 11. cap. 1.
 Funus familiaris. Cic. pro C. Rabirio, 5.
 Familiari pecunia tenui esse. Gel. lib. 3. cap. 17.
 Rationes familiares. Tacit. lib. 5.
 Res familiaris & domestica. Cicero 1. Tusc. 3.
 Sermones familiares conferre. Cicero 2. Offic. 55.
 Familiarissimum hoc platanis. Plin. lib. 16. cap. 31. 5.
 Familiaris, Qui ex eadem familia est. Cicero ad Quin. fratrem, lib. 1. 2. 22, Aesopi nostri tragedii familiaris Licinius seruus tibi notus aufugit.
 Familiaris filius. Plautus Capt. 6. 23.
 Familiaris uita. Plautus Persa, 4. 14. 5.
 Familiaris sella pertusa ad excrementa reddenda, que Latine Lasana dicitur. Varro de Re rust. cap. 13. 4.
 Familiaris, amicum significat nobiscum uersantem, & diuturna consuetudine nobis astrictum: quasi in eadem familia nobis coniunctum. Cic. de Amicitia, 7. 5, Sed nescio quo modo uerū est, quod in Andria familiaris meus dixit. Obsequium amicorum ueritas odium parit.
 Familiaris & necessarius meus: cui opponitur alienus. Cic. 2. Philipp. 30. Vide Necessarius.
 Familiarior nobis propter scriptorum multitudinem. Cic. 3. de Oratore, 4. 1.
 Familiarissimus homo, & mihi omnibus rebus coniunctus. Cic. Capitoni in epist. ad Atticum, lib. 16. 34. 6. 1.
 Intimi familiares. Cic. Appio; lib. 3. 1. 9, Is est ex meis domesticis atq; intimis familiaribus.
 Fieri familiarem dicitur. Cic. 2. Philipp. 85.
 In familiaribus alicuius esse. Vide In.
 Familiaria sepulcra, dicuntur que quis sibi, familieq; sue constituit, quemadmodum scribit Caius, De religiosis.
 Familiaria uestimenta, que ad familiam uestiendā parata sunt. Vlp. in l. uestis. §. familiaria. ff. de aur. & arg. leg.
 ¶ Familiaritas, pen. corr. (οἰκίανός, οὐρίος) Ea consuetudo que est inter familiares et amicos. Terent. Heaut. 1. 2. 10. Cic. de Amicitia, 4, Sic quum accepissimus à patribus maxime memorabilem C. Lelii, & P. Scipionis familiaritatem. Affert familiaritatem consuetudo. Cic. pro Deiot. 28.
 Applicare se ad alicuius familiaritatem. Cicero pro Cluentio, 52. Vide Applico.
 Arcta familiaritate complecti. Vide Complector.
 Conflare familiaritatem. Vide Confluo.
 Summa familiaritate coniunctus. Cic. 1. de Orat. 13.
 Consuetudines & familiaritates, multaq; cum multis res rationesq; contrahit. Cic. 1. Offic. 78.
 Dedere se bene penitus in familiaritatem alicuius. Cicero 4. Verr. 23.
 Familiaritates habere fidas amantium nos amicorum. Cicero 2. Offic. 42.
 Implicari familiaritatibus alicuius. Vide Implico.
 Inductus consuetudine & familiaritate Quintus fecit. Cicero pro Quintio, 6.
 Insinuare se in familiaritatem alicuius. Cicero pro Cecinna, 9. Vide Insinuo.
 Intercedit familiaritas. Vide Intercedo.
 Intrare in familiaritatem alicuius. Cicero ad Quin. fratrem, libro 1. 1. 21.
 Recipere aliquem in familiaritatem. Cic. Qu. frat. lib. 1. 2. 7.
 Venire in familiaritatem alicuius. Cicero Trebat. 7. 15. 2. Et 4. Verr. 123.
 Versare in familiaritate alicuius. Cic. pro Corn. Balbo, 47.
 ¶ Familiariter, pen. corr. (οἰκίανός, γιωπέυος) Aduerbium, id est,

id est, ad similitudinem familiarium, & (ut ita dicam) domesticè. Plaut. Rud. 11. 6.
 Ab nimium familiariter me attrectas. Vide post Nimis.
 Terent. And. 1. 1. 109,
 Reiecit se in eum stens, quam familiariter.
 Affigere aliquid animo suo familiariter. Quintil. lib. 2. cap. 7. 2.
 Amicus familiariter. Quintil. lib. 1. cap. 2. 12.
 Familiariter ignotum compellere. Plaut. Menach. 9. 17.
 Familiariter aliquem diligere. Plin. epist. 19. 6. 4.
 Familiariter ferre mortem alicuius: id est, grauitè, interprete Donato, nam que nobis sunt familiaria, grauius sunt animo nostro. Terent. And. 1. 1. 84.
 Familiariter inspicere. Plin. in Paneg. 14. 2.
 Familiariter cū aliquo loqui. Plaut. Aulid. 6. 15. Sic, Cic. 1. Verr. 20. Familiariter tecum loquar.
 Familiariter monere. Terent. Heaut. 1. 1. 6.
 Familiariter nosse causam alicuius. Quintil. lib. 5. cap. 7.
 Familiariter predicatus. Plautus Trinum. 6. 5. 4.
 Scribere familiariter. Cic. Attico. lib. 17. 2. 4.
 Familiarissime atq; amicissime uiuere. Cic.
 Familiariter cum aliquo uiuere. Cic. de Amicitia, 66.
 Familiariter aliquo iui. Cic. 6. Verr. 38, Sic, apud Plinium Iunio rem, Familiariter complecti, pro eodem.
 Faminare] dicere antiquis in usu, authore Festo.
 Famofus] Vide Fama.
 Famil] siue famulus, pen. corr. (ἀδελφός, οἰκίανός, οὐρίος) significat seruum. Festus, Famuli origo ab Ofcis dependet: apud quos seruus, famulus dicebatur. Vnde & familia uocata est. Idem Familiares, & eadem familia. Postea hoc nomine etiam famuli appellari cœperunt, permutata i cum u litera. Hactenus Festus. Cic. 2. de Legibus, 32, Ferijs iurgia amouento, easq; in famulis operibus paratis habento. Martialis libro 9. 69.
 Famul, pro Famulus apud Lucretium, lib. 3. 2. 10,
 Offa dedit terre, proinde ac famul infimus esset.
 Herifuge famuli. Catul. de Berecynthia & Atys, epigr. 58. 11.
 Famuliam in famulos adhibere. Cic. 2. Offic. 32.
 Vmclis arcece famulos. Cic. 2. Tusc. 8. 4.
 ¶ Famula, famula, pen. corr. (δούλοισιν) Ancilla. Cic. 5. Tusc. 3, Sin autem uirtus subiecta sub uarios incerto: q; casus, famula fortuna est. Virg. 8. Aen. 33.
 Fideles famulas. Lucanus lib. 8. 13.
 Immunes operum famule. Ouidius 4. Metam. 1.
 Vrgent famulas laboribus. Ouid. 4. Metam. 7.
 ¶ Famulus, adiectiuum. (οἰκίανός) Ouid. 2. de Pont. eleg. 2. 16,
 Casu seruum famulo uertice ferre pedem. Idem 1. Fast. 58,
 Tradiderat famulas iam tibi Rheus aquas.
 Dextras famulas ad prælia excitat. Lucan. lib. 3. 43.
 ¶ Famula, & famula corporis est res familiaris. Cic. 1. Tusc. 12. 6.
 ¶ Famulus, pen. corr. famularis (δούλος) famulari, inseruire. Plin. lib. 2. cap. 63, 6, Vi alimentis famuletur nostris. Ibidem, cap. 7. 6, Exterius famulantur sacris.
 Labore iucundo famulari. Catul. in Argon. 59. 32.
 Fortuna famulante aliquid agere: id est, adiuuante fortuna. Claud. de bel. Get. 103.
 Famulantis fistula Phœbi. Stat. 3. Syl. 3. 12.
 ¶ Famulante, Aduerbium (οἰκίανός) Idem est quod suppliciter & in modum famuli. Nonius, Famulante, suppliciter. Accius Tereus,
 Semela natum affare, & famulante pete.
 ¶ Famularis, & hoc familiare, pen. pro. (οἰκίανός) Quod pertinet ad famulum siue famulam. Cic. 1. Tusc. 189, Qui se in medios immisit hostes famulari ueste.
 Iura famularia dare, pro imperare populo regia potestate. O-

uid. 15. Metam. 120.
 Manus famularis. Seneca Herc. Oeth. 4. 66. Ibidem, 7. 20.
 Tabula famularis mensas instruit. Stat. 2. Achil. 14.
 ¶ Famulare (οἰκίανός) neutrum, pro aduerbio: ut, Timens famulare: id est, more famuli. Stat. 3. Sylu. 1. 8.
 ¶ Famulatus, huius famulatus, pen. prod. m. g. (δούλοισιν) Dicebatur famulatum, inquit Festus, quod nunc seruitium. Cic. de Amic. 61, Qui aliquandiu propter ignouantiam stirpis & generis in famulatu fuerint. Idem 3. Offic. 160, Quam miser uirtutis famulatus seruientis uoluptatis?
 Grauis famulatus. Seneca Hippol. 10. 1.
 ¶ Famulitium, huius famulitij, idem (ἀδελφία) Varro, Apud ignuum dominum, duro famulatio astrictus.
 Famulitium, Seruorum copta. Macrobius, Vnus è famulatio, cui prouincia erat admittere uolentes dominum conuenire.
 ¶ Famulatio (ἀδελφία) Famulorum, famularumq; multitudo. Apul. lib. 2, Et ecce mulierem quampiam frequentij stipatam famulatione.
 Fanaticus] Vide Fanum.
 Fandus] Vide Fatis.
 Fanelij] populi in Oceano Septentrionali, qui (ut ait Plin. lib. 4. cap. 13. 5,) tam grandes habent aures, ut corum nuda corpora auribus contegantur.
 Fanestris] φάσος φεστρία, Colonia Pomponio est quam Plinius Fanum fortune appellat, cap. 14. lib. 3, & item Ptolemeus, lib. 3, Porro ea Colonia sita est non procul à flumine Metauro, ut ibidem, Plinius auctor est.
 Fannij] inter Oratores Ciceroni numerantur in Bruto. Horum (inquit) etatibus adiuncti duo C. Fanni, C. Marci filij fuerunt: quorum C. Fannius, qui c o s. cum Domitio fuit, uenam orationem de socijs & nomine Lutino, contra Gracchum reliquit, sanè & bonam & nobilem. Alter autem C. Fannius M. F. C. Lelij gener & moribus, & ipso dicendi genere durior. De his plura apud Ciceronem in Bruto.
 Fannia lex] φάσος νόμος, que (ut ait Gell. lib. 2. cap. 24) ludis Rom. i. e. ludis plebeis & Saturnalibus & alijs quibusdam diebus in singulos dies ceteros aris infumij cœcusi, decemq; alijs diebus in singulis mensibus tricenos: ceteris autem omnibus diebus denos. Vide Macrobiū lib. 3. Saturn. cap. 17.
 Fanum Fortunæ] φάσος φεστρία, Vrbs Senonum in Italia auctore Ptolemæo. Fano uulgo.
 Fanum] huius fani, n. g. Templum (τίον) & uade) Dicitur, ut inquit Festus, à fando, quod fando consecratur. Vel à Fanno, qui primus, auctore Probo grammatico, fani conditor fuit. Varro lib. 5. de Ling. Latina, Fanna nominata, quod Pontifices in sacrando fani finem. Liu. 1. Decad. lib. 10. 180, i. q; ea pugna Iouis Statoris ædem uotam, ut Romulus ante uoluerat, sed fanum tantum, id est, locus templo effatus iam sacratu fuerat. Cic. 3. de Finib. 51. Fana depeculari.
 Fanum nonnulli scribunt per ph, φάσος φεστρία, quod significat manifestam, quod è fano responsa dabantur.
 Religio fani. Cic. 1. de Inuent. 12. 2.
 Pute fanum. Horat. 1. epist. 10. 10.
 Sancta fana. Lucret. lib. 5. 16.
 Expilare fanum. Cic. 3. de Nat. deor. 119.
 Expoliare fana. Cic. 1. de Nat. deor. 111.
 Profanis atq; delubris propugnare. Cic. pro C. Rabirio, 22.
 ¶ Fanaticus, pen. corr. Adiectiuum (φάσος φεστρία, φάσος φεστρία) Fanatici olim dicti sunt homines numine afflati, qui uerbo Græco enthei dicuntur, & theophoramenti, quod non sua sponte, sed diuino numine ferantur. Cuiusmodi Cumea Sibylla à Virgilio describitur in sexto, — cui talis fanti Antefores subitū non uultus, non color unus, & c. Iuuenal. Satyr. 2, — & crine senex fanaticus albo

Sacrorum iustitias. Lilius lib. 9. bell. Maced. de Bacchana libus loquens, Vires uelut mente captos cum iactatione sana tua corporis uaticinari. Quintil. in undecimo, Frequens etiam capitis nutus non caret uitio, adeo caput iactare, et comas excipientem rotare, fanaticum est. Budeus.

Fanaticus Philosphi. Cic. 2. de Diuinat. 177.

Fanaticus homo. Cic. pro Domo sua, 81.

Fanatico canime uaticinari. Liu. 8. bel. Maced. 81.

Farr] huius farris, n. g. (φαρ, φαει) Apud Dionys. Halicar. Apud ueteres de omnibus frugibus dicebatur, quia id ferret terra, uel a frangendo se, uel a faciendo, ut inquit Varro de Lingua Latina, lib. 4. quod in pristino fiat. Col. lib. 8. cap. 5. Posthac cauea cum matre claudendi sunt, et farre hordeaceo cum aqua incocto, uel adoreo farre, uino asperso modice alendi. Virg. — farre litabo. Vide Plinium lib. 18. cap. 8. 1.

Aceruus ingens farris. Virg. 1. Georg. 37.

Farris bilibra. Liu. 4. ab Vrbe, 69.

Farris seges. Liu. 2. ab Vrbe, 29.

Asperum far. Stat. 4. Sylu. 9. 7.

Sordas farris mordere canini. Iuuenal. Satyra 5. 2.

Flaua farra. Virgil. 1. Georg. 15.

Leuissima farra hyberno puluere. Virg. 1. Georg. 21.

Molicum far. Pers. Satyra 3. 3.

Pio farre uenerat larem. Virg. 5. Aeneid. 148.

Robusta farra. Virgil. 1. Georg. 4. 4.

Salsa farra. Ouidius 3. Fast. 57.

Torrada farra. Ouidius 2. Fast. 5.

Vegrandia farra. Ouidius 3. Fast. 85. Vegrandia, non grandia.

Far uernaculum. Colum. lib. 11. cap. 2. 7. Eodemq; mense ante Cal. Feb. farriendae segetes autumnales, siue ille feminis adorel sunt (quod quidam far uernaculum uocant) seu tritici.

Membra gruis sparsi sale multo, non sine farre. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 13.

Farraceus. Adiectiuum (φαειδης) ut, Farraceus pollen. Plin. lib. 24. cap. 7. 3.

Farrarius. Adiectiuum. Scaeuola in l. defuncta. ff. de usufructu. Sempronio do lego ex re ditu fructum holeris et porrinae, que habeo in agro farrario, partem sextam.

Farreus. Adiectiuum (φαειδης) ut, Farreus panis. Colum. lib. 7. cap. 12. 9.

Farreum, farrei (φαειδης) Genus libi ex farre factum, inquit Festus, Plin. lib. 18. cap. 3. 2. Quin et in sacris nihil religiosius confarrationis uinculo erat: nouaq; nupte farreu prefehebant.

Farreum, ueteres horreum a farre: sicut granarium a grano, et horreum ab hordeo.

Farratio, farrationis, farr. gen. (φαειδης) Genus sacrificij, quod fiebat a farreo libo, quoties nupte ducebantur in templum. Hac etia confarratio dicebatur. Vide Confarratio.

Farraginata, pluraliter. Col. lib. 11. cap. 2. 53. Farraginata quoq; pecori futura per hyemem presidio.

Farrago, pen. prod. Farraginis, farr. gen. a farre, est id quod ex multis satis, ut hordeo, uitia, et leguminibus fit, pabuli cau sa: ut ait Festus. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 31. 4. Inde quod far ferro caelum, farrago dictum, aut quod primum in farracia segete seri ceptum, ea equi et iumenta cetera uerno tempore purgantur, ac saginantur. Persius Satyra 5. Vappa et lippus, et in tenui farragine mendax.

Crassa farragine corpus crescit. Virg. 3. Georg. 4. 0.

Farrago etia accipitur pro quacumq; comissione. Iuuenal. Sat. 1. 9. Quicquid agunt homines, uotum, timor, ira, uoluptas, Gaudia discursus, nostri est farrago libelli.

Farina, farine, pen. prod. (φαειδης, φαειδης) a Far farris dicitur, appellaturq; id quod a farre exprimitur, uel

mola, uel pedum conculcatione. Plin. lib. 18. cap. 9. 2. Nam que secca moluntur, plus farine reddunt. Martialis, Pascitur et dulci facilis gallina farina. Ouid. de medicinae faciei, 13.

Nam que puluere fuerint confusa farina.

Farina auenaria. Vide Avena.

Ordeacea farina. Vide Ordeaceus.

Cribo decussa farina. Persius Satyra 3. 12.

Farinarius. Adiect. (φαειδης) Quod ad farina pertinet. Plinius libro 18. cap. 11. 12. Farinario cribo subcernunt. Cato cap. 7. 6.

Farin] φαειδης, Oppidum trans Arabiam, iunctum Sarracenis, qui in solitudine uagi errant. Farin, inquit Stephanus, oppidum est inter Aegyptum et Arabiam, a quo fit gentile Pharanites, φαειδης, et possessiuum Pharaniticus.

Farcio] farcis, farsis, fartum (φαειδης, φαειδης) uel, ut alij uolunt, farctum, farcire, Proprie est saturare, quasi farre implere.

Farcire, saginare, pingue et obesum facere. Col. lib. 8. cap. 7. 3. Nam illi qui uolunt non solum opimas, sed etia teneras aues afficere melle recente aqua praediti generis farinam conspergunt, et ita faciunt. Sic, Varro 2. de Re rust. cap. 5. 8.

Farcire pecudes ad uictimas. Et Cato cap. 89.

Farcire pannum in os, pro inferere. Senec. 3. de Ira.

Farcire, per Metaphoram, implere significat. Plin. epist. 25. 6. Parietes medij cemento farti. Vitruuius, Sed nostri, celeritate stidentes, erecta colloctantes frontibus seruunt, et in medio faciunt, fartsis separatum cum materia camentis. Itaq; tres suscitauerunt in ea structura cruxta, duae frontium, et una media farsura.

Farcire alicui centones. Plaut. Epid. 10. 19. — hic non est locus: Quin tu alium quaeras, cui centones farsias. Id est, quem tu gloriosus mendacis et confarcinatis fabulam etis expleas. Vide Cento.

Fartus, siue farsus, Participium (φαειδης, φαειδης) Cicero 7. Verr. 22. Lectica octophoro ferebatur, in qua puluinus erat per lucidus Maletensi rosa farsus. Mart. lib. 8. 3. 8. — Fartus papyro dum tibi torus crescit.

Fartur uentriculus corlandro. Plin. lib. 29. cap. 4. 4.

Farta Ceres. Martialis lib. 5. 115.

Farta opimo iecore, et salata affatum. Cic. 2. Tuscul. 4. 3. Ex quodam poeta.

Farcimen, pen. prod. farciminis, n. g. (φαειδης) Intestinum uaria ac minutim concisa carne refertum. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Ab eadem fartura farcimina extis appellata: a quo in eo quod tenuissimum intestinum fartum, hila ab hilo dicta, id est minimio, ut ait Ennius: Neq; dispendij facit hulum, quod in hoc farcimine summum quiddam eminet.

Fartor, fartoris (φαειδης, φαειδης) Qui farcimina facit ex facta carne, et adipe, et huiusmodi: siue qui aues farsit et saginat. Col. lib. 8. cap. 7. 1. Pinguem quoq; facere gallinam, quamuis fartoris, non rustici sit officium. Terent. Eun. 2. 2. 26. Fartores, pisceatores, aucupes, et c.

Fartores (ait Festus) nomenclatores, qui clam uelut infarcirent nomina saluatorum in aurem candidati.

Fartilis, et hoc fartile, pen. corr. Idem quod Fartus. Plin. lib. 10. cap. 22. 1. Nostri sapientiores, qui eos iecoris bonitatem nouere. Fartilibus in magnam amplitudinem crescit. Fartilis uocat anseres, fartos et saginatos, quibus dicitur iecur augegere fartura.

Fartum, farti, Esca qua quid farsitur uel fartum est. Col. de Arboribus, cap. 21. 2. Farres efficit uberiores fructum, et fartum fit speciosius et plenius. De ficu serenda, lib. 5. cap. 10. 7. eadem

10. 7. eadem leguntur.

Fartum uestis, Pro ipso corpore dicit Plautus in Mostel. 4. 13.

Fartura, huius fartus, uel farsura, farsura, penul. product. Vide Farsi, e, per metaphoram. Col. lib. 8. cap. 7. 4. Sed si farsitiet cibum, totidem diebus minuere oportebit, quod in farturae praeserit.

Fartum, Aduerbum (φαειδης) simul, siue una in uno cumulo. Apul. Parabat uiscum fartum concisum.

Fartarus] pen. corr. siue Farsar, Syriae fluuius, qui a radicibus Libani montis emittitur, et per Antiochia fluens, in Syriaco miscetur mari. Hic tantus fertur, ut transiri uado non possit. Farsarus, pen. corr. fluuius qui per Sabinos trahit: de quo Ouid. — et amene farsarus unda. Dicitur et Fabaris. Virgil. Aen. 7. Qui Tyberim Fabarimq; bibunt.

Fartarum] uocat Plaut. in Pen. arborem populum, inquit, Prosternebat eos ut folia farsari, que leui pulsu ueni alicuius, Autumno uniuerso aliquado cadunt. Sic, Marcel. lib. 3. Diose.

Fartugium] Virgili genus est, inquit Festus.

Fartugium] arbor quae Chamaleuce dicitur. Plinius lib. 24. cap. 15. 5. Chamaleuce apud nos farranum siue farsugium uocant: nascitur fecus fluuios, folio populi, sed ampliore. Hanc uocant Plinius. Quidam putant eam esse quae populus alba uulgo dicitur, Du tremple. nonnulli uero eam esse herbam putant, quae Bocchion et uisilago appellatur. habet enim folia subius alba, et circa fluuios nascitur: uulgo Padasasne.

Fartus] uel farsus, fatur (φαειδης, φαειδης) a Ferro deductum est. nihil enim aliud est fari, quam ferre, id est, loqui. Qu inquit Varro inter fari et loqui hoc interesse scribit, quod fatur is, qui primus significabilem uocem ore emittit, nullo uerborum ordine seruato: lunde pueri, ante quam id faciant, insantes dicuntur. Loquitur autem is, qui suo loco unumquodq; uerbum sciens ponit.

Fari. Virg. 6. Aeneid. 1. Sic fatur lachrymans, classiq; inmittit habenas. Cic. 2. Tuscul. 68. Non potest haec fari tantum dictis, quantum factis suppetit laboris. Ex uetusto codice legendum, est, firi.

Fari ad. Cic. de Uiuers. 60. Tum ad eos is Deus qui omnia genuit, fatur, Haec uos, et c.

Grace fari. Cic. 5. Tuscul. 163.

Age fars uicissim. Virg. 6. Aeneid. 10. 6.

Fare age. Virg. 3. Aeneid. 72.

Puer nefcius fari. Horat. 4. Carm. ode 6. 4.

Fans, Participium (φαειδης) Propert. lib. 3. eleg. 7. 13. Subtrahit haec fantem, torta uertigine fluctus.

Fatus, aliud participium (φαειδης) ut, Sic fatus, deinde. Virgilius 2. Aeneid. 78.

Breuiter fata est. Virg. 6. Aeneid. 80.

Doctissima fandi. Virg. 10. Aeneid. 45.

Tempora fandi mollissima. Virg. 4. Aeneid. 59.

Fando. Plaut. Amph. 7. 30. Plin. in Paneg. 14. 1. Cic. pro Quinctio. 47. Non deniq; ulla unquam intercessit postulatio, multo equa: uerum ante hoc tempus ne fando quidem audita.

Enumerare plurima fando. Virg. 4. Aeneid. 67.

Ne fando quidem auditu est, ibi, et c. Cic. 1. de Nat. deor. 111.

Fandus, Adiectiuum (φαειδης) Quod fari dignum est et iustum, a fando deductum. Liu. Ita respersa fando, nefandoq; sanguine ars. Virg. 1. Aeneid. — At sperate deos memores fandi atq; nefandi. Id est, iustis et iniustis, ait Seruius.

Fanda fata. Cic. 1. de Diuini. 116.

Farnus] ni, Arbor de genere quercu. Vitruuius lib. 7. cap. 1. Nany de cerro, aut fa, o, seu farno, nullus ad uetustatem potest peruenire. Palladius lib. 1. cap. 9. Nomen hodieq; seruat in Italia.

Farrago, Farreatio, Farreum, Farina, Farinarius] Vide de Far.

Fartilia, Fartim, Fartores, Fartum, Fartura] Vide Farcio.

Fas] fas, φαειδης, φαειδης, neutri generis, in declinatione, innominatio, accusatio et uocatio tantum inuenitur. Quod piuum est et religiosum, et fari dignum. et ad deos refertur, sicut iustum ad homines. Virg. 1. Georg. 54. Fas et iura stant. Id est, diuina et humana iura permittunt. Id est lib. 1. Geor. Quippe ubi fas uersum atq; nefas, etc. Vbi Seruius, Spernunt licita, appetentes illicita. Liu. 1. ab Vrbe, 141. Audiat fas. Fas mihi sit audita loqui. Virg. 6. Aeneid. 53. Abrumpere omne fas. Virg. 3. Aeneid. 11. Vide Abrumpo. Magnum fas, nefasq;. Horat. Epod. 5. 19. Ius et fas omne delere. Cic. Attico, lib. 1. 11. 12. Si fas dixisse. Stat. 2. Achil. 45. Exuere fas. Tacit. lib. 19. Contra fas, contra auspicia, contra omnes diuinas atq; humanas religiones aliquid facere. Cic. 7. Verr. 28. Contra fas factus filius. C. c. p. Domo sua, 29. De adoptiuo filio. Contra ius fasq; interfecti oratores. Cic. de Arusp. resp. 30. Fas est, id est, licitum. Plaut. Afin. 10. 11. Per naturam fas. Cic. pro Mil. 22. Quoad fas esset. Cic. contra Rullum, 32. Ut id quoad possit, quoad fas esset, quoad liceret, populi ad partes daret. Fas habere. Plaut. Trinummo, 6. 11. Habetur fas. Quintil. lib. 3. cap. 8. 9. In iudicijs enim uulgo fas habetur indulgere aliquid studio suo.

Fascels] idis, dicta est Diana, a fasce lignorum, in quo absconditum eius simulacrum Oreites et Iphigenia ex Taurica regione Ariciam attulerunt. Historiam uide apud Siphontium.

Fascia] huius fasciae (φαειδης, φαειδης) Linteolum est ad ligandum aptum: dicta a Greco φαειδης. Plin. 20. cap. 15. 2. Vel penticillis fruens adprimitur fascijs. Cicero de clar. Orat. 114. Deuinctus erat fascijs.

Fascia lecti. Cic. 2. de Diuinat. 199.

Circumlita fascia. Iuuenal. Satyr. 9. 2.

Lata fascia. Ouid. 3. de Arte, 124.

Mollis fascia. Propert. lib. 4. eleg. 10. 10.

Fascia pectoralis, qua mulieres mammas tegunt. Mart. libro 14. 139.

Fascia, proprie pro tegumento crurum, pedumq; poni consueuerunt. Vlpianus, Fascia crurales pedulesq; uastis loco sunt, quia partem corporis uestiunt. Plinius scribit libro 8. cap. 57. mures portendisse exitium Carponi imperatori, arrosus fascijs quibus in calcatu uebatur. Cic. ad Atticum, libro 2. cap. 18. 1. Etenim mihi caligae eius ut fasciae creatae non placebant.

Fascia iunci. Plin. lib. 15. cap. 17. 6.

Fascia orbis. Mart. Orbis terra in quinq; zonas, siue melius fascias discernitur.

Fascia aliquando ponitur pro Nube, in modum fasciae caelum praecurrente. Iuuenal. Satyr. 14. Nil color hic caeli, nil fasciae nigra minatur.

Fascia usurpatur Celfo lib. 7. cap. 20. de intestini curatione, pro eo quod Gallico dicitur Braye.

Fasciola, fasciolarum, pen. corr. Diminutiuum (φαειδης, φαειδης) Cic. de Arusp. resp. 40. P. Clodius a crocota, a mitra, a mulieribus soleis, purpureisq; fasciolaris, a strophio, a psalterio, a flagitio, a stupro est factus repente popularis. Hic uidetur signifi care subligaculum tibialium. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 51.

Fascio, fascias (φαειδης, φαειδης) fasciare, Fascia ligare. Spartianus de Antonio Pio, Sed qui esset longus et senex, incuruatusq; tiliacis tabulis in pectore positus fasciabat, ut recitatus

Vincere fastidia uaria cœna. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 18.
 Fastidium meum, quo ego alios fastidio: Fastidium mei, quo ego ab alijs fastidior. Quintil. Declamat. 1. 4. Vanitatem fastidio mei, despectuq; captauit.
 Fastidiosus, pen. prod. Adiect. (ἀσθητικός) Qui fastidit. Cic. de clar. Orat. 10. 9. Propterea quod Antonius, qui maxime expetebatur, facilis in causis recipiendis erat, fastidiosior Crassus, sed tamen recipiebat. Plaut. Mil. 18. 18. — istius metus Me macerat, quod ille fastidiosus est iam. Horatius 3. Carm. ode 1. 8.
 Fastidiosus literarum Latinarum. Cic. de clar. Orat. 13. 3.
 Aurium sensus fastidiosissimus. Author ad Heren. lib. 4. 181.
 In equos & pares fastidiosus. Author ad Heren. lib. 4. 213.
 Fastidiosus, pen. pro. Aduerb. (ἀσθητικῶς) Cic. pro Planc. 53. Hinc ego iam stomachans fastidiosus, imò ex Sicilia in qua fastidiosus iudicare. Cic. 1. de Orat. 5. 9. Sic, Fastidiosus spectare ali quid in aliquo. Idem 1. de Orat. 13. 5.
 Lente & fastidiosus probare aliquid. Cic. Attico, lib. 2. 16. 3.
 Fastidiosus facere aliquid. Cic. 2. de Orat. 19. 8.
 Fastidiliter] Aduerbium, idem quod fastidiosus: Antiquum. Var ro, Cras credo hodie nihil, quibus instabilis animus ardēs ha bere & non habere fastidiliter in constanti pectore. Nonius.
 Fatalis] Vide Fatum.
 Fatantur] multa fatiunt. Festus.
 Fateor] fateris, pen. prod. Passivum sum (ἐμολογέσθαι, ἐμολογέσθαι,) obsequium] fateri. Est (inquit Seru.) coactorum & culpabilium. Virgil. 4. Aeneid. 4.
 Anima (fatebor enim) miser post fata Sicelæ, &c. Dona tus item, Fateri non testis est, sed rei. Terent. Eun. 4. 4. 6. — non potest sine Mado fateri, uideo. Cic. 7. Verr. 62. Quia tute passus es te id crimen tanto ante metuisse, si eum diceres mortuum, quis te audiret?
 Fateri, est etiã sponte affirmare, ut uult Sipontinus. Cic. 6. Verr. 121. Hec sum rogaturus, namem debeantne faterentur. prae buerintne Prator C. Verre: negabunt. Teren. And. 5. 3. 2. 5.
 Fateri de re aliqua. Cic. Antequam iret, &c. 11.
 Fateri de se. Liu. 4. bel. Pun. 23.
 Non solum fateri, sed etiam profiteri aliquid. Cic. pro Cecim. 17. Et pro Rabirio, 11.
 Animum pallore fateri. Ouidius 6. Fast. 4.
 Fateri fidem & animum alicuius. Plancus ad Cic. lib. 1. 23. 8.
 Delicta fateri. Ouid. 4. Metam. 137.
 Errores suos fateri. Claud. 2. in Eutrop. 2.
 Falsum fateri. Cic. in Partit. 2. 7.
 Peccatum fateor. Horat. 2. Serm. Satyr. 41.
 Subire aliquē fateri, id est, cogere ut fateatur. Virg. 6. Aen. 11. 4.
 Nulline faterier aude? Horatius 2. epist. 2. 30.
 Falsus, Particip. (ἐμολογησάν) ut, Ignoscere falso. Ouidius 13. Metam. 38.
 Da ueniam falso. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 5.
 Falsurus, pen. prod. Participium (ἐμολογησάν) Ouid. 1. 4. Metam. 71. Qui cuperet falsura fuit.
 Culpa fatenda est. Ouid. 2. Trist. 63.
 Fatendum est summum esse bonum incunde uiuere: Cicero 1. de Finibus, 68.
 Fatisco] Vide Fatisco.
 Fatidicus, Fatifer] Vide Fatum.
 Fatigo] fatigam, pen. prod. (κόπυλλος, ἀνατονοῦ) fatigare, ad Lasitudinem deducere. Virg. lib. 5.
 Veloces iaculo ceruus, cursuq; fatigat. Liu. 8. ab Vrbe, 50. Qui aliquandiu pugna atroci quum & semetipsi fati gassent, & hastas aut presfregissent, aut hebetassent.
 Fatigari estu. Caesar 3. bel. Cui. 373.
 Fatigare, Cogere. Virg. 9. Aeneid.

Fatigare socios, Excitare, hortari. Virg.
 Fatigare hasta aliquem, Percutere. Virg. 9. Aeneid.
 Fatigare, Perturbare, commouere. Virg. 1. Aeneid.
 Que mare nunc, terrasq; metu, celumq; fatigat.
 Animum fatigare. Horat. 2. Carm. ode 11. 3.
 Bella fatigare. Silius lib. 7. 99.
 Spe laudum corda fatigat. Silius lib. 1. 13.
 Curas fatigare. Stat. 5. Syl. 1. 2.
 Cura fatigat me. Claud. 5. Paneg. 13.
 Dentem in dentem fatigare. Ouid. 8. Metam. 167.
 Dextram osculis fatigare. Tacit. lib. 1. 15.
 Per ambages discentem fatigare. Quint. lib. 3. cap. 11. 15.
 Que te fortuna fatigat. Virg. 6. Aeneid. 107.
 Fatigare louē uotis. Mart. lib. 7. 59. Hoc est, uehementer orare.
 Fatigare Martem, pro Praelium cum clamore deposcere. Virg. 7. Aeneid.
 Iactando membra fatigat. Lucret. lib. 3. 200.
 Mora longa fatigat. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.
 Quæstu superos fatigat. Valer. 7. Argon. 63.
 Marte diem, noctemq; fatigat. Valer. 5. Argon. 120.
 Fatigare uinculis & carcere: id est, cohibere. Cic. lib. 3. Offic. 99.
 Fatigare, pro Fatigari. Virg. lib. 8.
 Olli remigio, noctemq; diemq; fatigant.
 Fatigatus, pen. prod. Particip. (ἀνατονοῦ) ut, Somno sati gatus. Horat. 3. Carm. ode 4. 3. Fatigatum corpore dicimus, animo uerò fissum. Seruius.
 Lacerti fatigati. Ouid. 17. 17.
 Fatigatio, Verbale (ἀνατονοῦ) Col. lib. 4. cap. 18. 2. Quin etiam ipsa hortorum descriptio, quanto est minoribus modis consista, fatigationem ueluti immitit, &c. Quint. lib. 1. cap. 12. 9. Minus afficit sensus fatigatio, quam cogitatio.
 Fatiloquus] Vide Fatum.
 Fatisco] fatiscis (ἀνατονοῦ) fatiscere. Virg. Aeneid. 6.
 Accipiunt inimicum imbrem, rimisq; fatiscunt. Vbi Ser uius, Fatiscit, abundanter aperiuntur. Fatim enim abundan ter dicimus, unde & Affatum. Hiscere autem, aperire. Proim de non defunt qui Fatisco putent scribendum.
 Area fatiscit. Virg. 1. Georg. 36.
 Fatiscor à Fateor deduci, notauit A. Gell. lib. 17. cap. 2. ex Q. Claudij Annalium, lib. 1.
 Fatiscere, (ἀνατονοῦ, ἀνατονοῦ) Descicere. Col. lib. 2. cap. 14. 3. Sed omni solo quod prædictorum leguminum sege tibus fatiscit, una præsens medicina est. Virg. 1. Georg. — neu puluere uicta fatiscat. Plin. de rege apum, lib. 11. 16. Hunc esse solum marem existimat, præcipua magnitudo ne fatiscat. id est, lassescat & deficiat in coitu. Idem lib. 17. cap. 2. 1.
 Anima natura fatiscit fessa. eno. Lucret. lib. 3. 93.
 Fatiscit laxaturq; chelis. Stat. 4. Syl. 7.
 Clamore fatiscere. Stat. 6. Syl. 5. 5.
 Corda longo sudore fatiscit. Stat. 11. Thebaid. 19.
 Mens expugnata fatiscit. Stat. 4. Thebaid. 38.
 Fatua] siue Fauna, que & Bona dea uocabatur (ἀγαθὴ θεὸς) & alij uolunt, Senta, dea dicta est terra: quod infantes partu editi, non prius nocem edunt, quam terram attigerint. Hanc Varro scripsit tanta pudicitia fuisse, ut nemo illam dum ui xit, præter uirum suum, nus uideret: nec nomen eius audierit. Propter quod illi in operto mulieres sacrificabant, & Bonã deam nominabant. Vide Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 12.
 Fatuarij appellantur, qui inspirati futura ariolantur, ut Iustia nus scribit: à Fatua Fauna uxore, que furore correpta futu ra præcinebat, nomen habentes.
 Fatuelus] siue Faunus (φαῦνος) Pici filius fuit, & pater La tini, qui regnauit in Latio, cuius uxor Fatua & Fauna dicta est, ut

F A T
 dicta est, ut ait Seruius in illud Virgilij 7. Aeneid.
 Hunc Fauno, & Nymphæ genitum Laurente Marica Accipimus Fauno Picius patre, &c.
 Diæ sunt autem Faunus & Fauna à uaticinando.
 Vide dicitur
 Faudicus Faunus. Virg. 6. Aeneid. Vide Fauni.
 Fatum] fati, n. g. (ἄστυχοῦ, ἐμολογησάν, ἀπορτονοῦ) à fa tus, secundum Priscianum in pastua significatione, id est, di ctum. Vide fatum, iussum, & dictum Dei, Cicero. 1. de Diuin. 203. Fieri igitur omnia à fato, ratio cogit fateri. Fatum au tem id appello quod Græci ἐμολογησάν, id est, ordinem, se riemq; causarum, quum cause causa nexa, rem ex se gignat. ea est ex omni æternitate fluens ueritas sempiterna. Quod quum ita sit, nihil est futurum, quod non futurum fuerit: eo demq; modò, nihil est futurum, cuius non causas id ipsum effi cientes natura contineat. Ex quo intelligitur ut fatum sit, nõ id quod superstitiosè, sed id quod Physicè dicitur causa eter na rerum, cur & ea que præterierunt, facta sint: & que in stant, fiant: & que sequuntur, futura sint. Gellius lib. 5. cap. 2. ex Chrissippo, Sempiterna quædam est, & indeclinabilis rerum series. Plaut. Bacchid. 20,
 Illo tria aulidui fuisse fata, que illi exitio forent, &c.
 Priscianus, idem esse dicit Plato fatum, uoluntatem & in stonem.
 Fatum, Oraculum. Virgil. 5. Aeneid.
 Oblitus fatorum, Italasne capefferet oras. Seruius.
 Fatum, pro casu & calamitate. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 4. 13. Amabo te mi fratrem, nisi si uno meo fato & tu & omnes mei corruissis, Ex uetusto codice legitur, factò.
 Non tanta celo scietas nobiscum est, ut nostro fato mortalis sit ille quoq; Syderum fulgor. Plin. lib. 2. cap. 8. 1.
 Alæ fati. Horat. 2. Carm. ode 17. 5.
 Arcana fatorum. Virg. 1. Aen. 5. 4.
 Stabile fatorum nomen. Virg. eclog. 4. 10.
 Inuisus fati. Virg. 4. Georg. 65.
 Præter fatum. Cicero. 1. Philipp. 7.
 Arcana fata. Virg. 6. Aen. 15.
 Benignum fatum. Iuuenal. Satyr. 16. 1.
 Cæca fata. Horat. 2. Carm. ode. 13. 4.
 Claudia fata. Horat. 2. Carm. ode. 9. 9.
 Celerrima fata. Virg. 12. Aeneid. 102.
 Horrida belli fata. Virg. 11. Aeneid. 20.
 Dirâ fata. Seneca Octau. 5. 17.
 Inuida fata pijs. Stat. 10. Theb. 76.
 Miserabile fatum. Ouid. 6. Metam. 18.
 Non mutabile fatum. Stat. 9. Theb. 133.
 Rapacia fata. Valer. 5. Argon. 1.
 Fata Sibyllina. Cic. 3. in Catil. 5. 4.
 Sinistro fato genitus. Iuuenalis Satyr. 10. 13.
 Vuacia fata Seneca. Lucan. lib. 2. 13.
 Volucere fatum. Horat. 2. Carm. ode 17. 5.
 Fata abdita. Vide Abditum.
 Acerba fata Romanos agunt. Horat. Epod. 7. 4.
 Fata appetebant. Vide Appeto.
 Ignaua sortes fata consument uires. Seneca Agam. 6. 2. 6.
 Conueniunt omnia fato que sunt, & futura sunt. Cicero 2. de Diu. 29.
 Vno meo fato & tu & omnes mei corruissis. Ci. Qu. fr. li. 2. 4. 1. Vide fatum pro Casu.
 Ereptus fati. Ouid. 1. Metam. 73.
 Leges fatorum euertere. Stat. 2. Achill. 3.
 Fatum excipere. Tacit. in uita Agricola, Constans, & libens fatum excepissit.
 Exterrita fati Dido. Virg. 4. Aen. 91.
 Thelauri pars 2.

Festinantia fata. Stat. 3. Syl. 4. 5.
 Fato consulem fieri: Hoc est, ueluti diuino quodam nutu & fa uore. Cic. 2. Ver. 18.
 Quo nam meo fato fieri dicam, ut, &c. Cic. 2. Philipp. 29.
 Iactatus fati. Virg. 4. Aen. 3.
 Impendet fatum. Cic. 2. in Catil. 32.
 Impendere fato odia amicitijs. Cic. de Amicit. 34.
 Inclinant iam fata ducum. Lucan. lib. 3. 150.
 Ingruente fato. Vide Ingruo.
 Triste fatum mihi instat. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 6.
 Liuentia fata: id est, inuida. Stat. 5. Syl. 1. 2. 9.
 Fata immota manent. Valer. 5. Argon. 18.
 Mimitantia fata. Silius lib. 13. 34.
 Mutari fata non possunt. Cic. 2. de Diuin. 31.
 Prædicere quid cuiq; euenturum, & quo quisq; fato natus sit. Cic. 2. de Diuin. 4.
 Hoc fato natus Milo, ut ne se quidem seruare potuerit, quim unã Remp. seruaret. Cic. pro Milone, 22.
 Pehentia fata. Vide Pendeo.
 Poënis fatum. Claud. 7. Paneg. 45.
 Extrema fata secutus. Virg. 9. Aen. 4. 2.
 Succumbere fati. Lucan. lib. 8. 14.
 In fati esse. Ouid. 1. Metam. 52.
 Si fatum tibi est, ex hoc morbo conualescere. Cic. de Fato, 4.
 Daphnia fatum fuit de equo cadere, atq; ita perire. Cicero de Fato, 8.
 Singulari fato esse in re aliqua. Cecinna Ciceroni, lib. 6. 7. 2.
 Tardare alas uolucris fati. Horat. 2. Carm. ode 17. 5.
 Trahebant me mea fata. Ouid. epist. 6. 11.
 Quo fata trahunt, retrahuntq; sequamur. Virg. 5. Aen. 141.
 Extremum fatum Reip. uenit. Cic. 4. Philip. 149.
 Nos alia ex alijs in fata uocamur. Virg. 3. Aen. 99.
 Melioribus utere fati. Virg. 6. Aen. 109.
 Fatum, Mors: quod à nihil iam necessarium impendat homini, quam mors.
 Exitium & fati dies. Cic. 3. in Catil. 62.
 Lethum præcocis fati. Senec. Thebaid. 1. 50.
 Acerbissima fata. Quintil. in Proem. libro 6. 5.
 Nouissima fata. Seneca Herc. Oeth. 9. 17.
 Tarda fata. Valer. 6. Argon. 59.
 Vltimum fatum. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.
 Abrumpere sua fata. Senec. Herc. Oeth. 7. 31. Vide Abrupto.
 Accerere sibi fatum ferro. Lucan. 7. 51.
 Fato cedere. Vide Cedo.
 Componere fatum alicui: id est, exitium parare. Propert. li bro 3. eleg. 13. 13.
 Fato concedere. Mori. Plin. in Paneg. 20. Vide Concedo.
 Fungi fato. Quintil. libro 3. cap. 7. 7. Hoc est, qui sunt mortui.
 Implere finem uite fato. Tacit. lib. 2.
 Graui fato interiturus. Ouid. 2. Metam. 62.
 Intercipiunt aliquem fata. Quint. in Proem. libro 6. 2.
 Præcipere fata ueneno. L. Florus de Ptolemeo Cyprio rege, hoc est, mortem auertere.
 Publica fata præcipitare. Lucan. libro 7. 11.
 Ruere in fata alicuius. Senec. Octau. 6. 18.
 Ventre ad fatum suum. Seneca Oedip. 13. 3.
 Fatalis, & hoc fatale, pen. prod. (ἀπορτονοῦ) Quicquid no bis debetur ex fato, siue bonum, siue malum. Cic. 2. de Diu. 58. Valerius lib. 1. Fatale remedium.
 Certa & fatalia. Cic. 2. de Diuinat. 38.
 Fatalis ad. Cicero 4. in Catil. 75, Meus consulatus ad salutem Reip. propè fatalis fuit.
 Fatale alicui. Cic. 2. Philip. 37.
 Fatalis annus ad rei alicuius interitum. Cic. in Catil. 54.
 Anno

Annos fatales expleuimus. Tibul. lib. 1. el. g. 3. 11.
 Bellum fatale. Cic. pro Mario. 18.
 Casus fatalis et uoluntarius, contraria. Cic. 6. Philip. 217.
 Fatalis et immutabilis continuatio ordinis sempiterni. Cicer. 1. Academ. 44.
 De fatalibus id est, Parca. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 13.
 Euentus fatalis. Cic. de Arusp. resp. 5.
 Exitus fatales habere. Cic. 2. de Diuinat. 35.
 Lege fatali tereremur. Ouid. 10. Metam. 41.
 Malum fatale terrarum. Lucan. lib. 10. 7.
 Monstrum fatale. Horat. 1. Carm. ode 37. 5.
 Fatalia responsa, apud Virgilium lib. 9. Aeneid. 10.
 Stamina fatalia. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 5.
 Fatales omnium rerum stelle. Gellius lib. 14. cap. 1.
 Studium fatale. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 11.
 Fatalis umbra et necessitas. Cic. 1. de Natura deor. 57.
 Fatatum, f. pro. Idem quod fatale. Salust. in Catil. Ter-
 tium se dicebat, cui fatatum foret urbe potiri.
 Fataliter, pen. cor. Aduerbiu(m) (αδωρως) Cic. 2. de Dia-
 uinat. 7. Et omnia quae fiunt, quaeque futura sunt, ex omni et-
 ternitate definita dicitur esse fataliter.
 Faticanus, faticani, pen. corr. (αδωρως) Qui fata canit.
 Ouid. 9. Metam. 84.
 Hec ubi faticano uerbi praescia dixit Ore Themis, etc.
 Faticinus, pen. cor. (αδωρως) pro Faticico. Ouid. 15. Met.
 sic dicere uates, Faticinasque ferunt sortes. In alijs
 exemplaribus legitur, Faticicas.
 Faticicus, pen. cor. Adiectiu(m) (αδωρως) Qui nobis fa-
 ta, id est, decreta dei exponit. Plin. epist. 161. b. Praesens nu-
 men atque etiam fatidicum indicant fortes. Virg. 8. Aen. 68.
 Quam memorant nymphae priscum Carmentis honore
 Vatis fatidice. Plin. lib. 15. cap. 29. 3. Fatidico quidem et
 memorabili augurio.
 Fatidicorum et uatum effata incognita interpretari. Cic. 2. de
 Leg. 33.
 Anus fatidica Stoicorum Proce. Cic. 1. de Nat. deor. 27.
 Carmen fatidicum. Claud. de bel. Get. 47.
 Deus fatidicus. Ouid. 2. Fast. 53.
 Lauri fatidica. Claud. 3. Paneg. 12.
 Fatiser, pen. cor. Adiectiu(m) (αδωρως) Quod mortem af-
 fert. Virg. 8. Aen. 122. Fatiserensis.
 Fatiloquus, pen. cor. Adiectiu(m) (αδωρως) Idem quod Fatidi-
 cus. Liu. 1. ab Vrbe, 28. Venerabilior diuinitate credita Car-
 mente matris, quam fatiloquam ante Sibyllae in Italiam ad-
 uentum miratae haec gentes fuerant.
 Fatua] Vide Fatuelus.
 Fatuus] Adiectiu(m) (αδωρως) Simplex, insul-
 sus, insipiens. Tractum a sapore ciborum, qui quum non sa-
 piunt, fatui diuntur ut uult Valla lib. 4. Vnde Martialis li-
 bro 13. Fatue betae id est, insipidae et incondite. Cicer. 2.
 de Fimib. 112. Ipse negat, ut ante dixi, luxuriosorum uitam re-
 prehendam: nisi plane fatui sint id est, nisi aut plane cu-
 piant, aut metuant.
 Fatuus et insulsus. Terent. Eun. 5. 9. 49. Vbi Donatus, Fatuus,
 inepta loquens id est, fatuus dicitur. Inde Fauni fatui, nym-
 pbae fatuae dicte sunt. Et iterum, Fatui sunt qui uerbis et di-
 ctis fatui sunt: insulsi uero, corde et animo.
 Fatuus a fando, inquit Varro, qui satur quod puer primo sa-
 tur hoc est, qui inepta loquitur.
 Fatuus et amens. Cic. pro Deiotaro, 14.
 Ne cum periculo fatuus sis. Cic. Farnio, 10. 26. 3.
 Non fatuus. Cic. 2. de Orat. 55.
 Fatui mores. Plaut. Trinummo, 6. 17.
 Fatuus puer, et non grauis. Cic. Attic. lib. 6. 117. 3.

Fatuitas, pen. cor. huius fatuitatis (αδωρως) Ine-
 pta, stoliditas. Cic. ad Attic. lib. 1. 231. 3. Ego huius miseriam
 ma fatuitate confictor. Cic. 2. de Inuent. 192.
 Fatue aduerbiu(m) Quum lib. 6. cap. 5. de Altercatione, Alio
 qui, et tacendum est sepe, et alijs subijcientibus, plerumque
 studio loquendi, fatue, modo accedendum.
 Fator, fatuaris (αδωρως) fatuari, Deponens, pro Inepi-
 re. Seneca de morte Claud. Audi me et desine fatuari. Quod
 de ipso Claudio dicit Suet. Morari, prima loga. Iustinus lib.
 43. Fauno fuit uxor nomine Fatua, quae assidue diuino spi-
 ritu fuit impleta, uelut per futuram futura praemonebat, un-
 de ad huc qui inspirari solent, fatuari dicuntur.
 Fauces] faucibus, plur. numeri (αδωρως) super-
 rior pars gulae, mero proxima: sed interior, ubi os angustia-
 tur, quam partem Graeci ἀδωρως uocant, unde nos quoque
 laringem uel pharyngem dicimus. Plin. lib. 11. cap. 37. 50.
 Summum gulae, fauces uocantur: extremitum, stomachus. Cic.
 1. Tusc. 58. Hic tamen imagines loqui uolunt: quod fieri
 nec sine lingua, nec sine palato, nec sine faucium laterumue
 et pulmonum ui et figura potest. Reperitur interdum et
 numerus singularis. Ouid. in Ibin, 110. Fauce praestricta.
 Raucae fauces. Lucret. lib. 6. 239.
 Sicca sanguine fauces. Virg. 9. Aen. 23.
 Arent fauces, uixque est uita uocis in illis. Ouid. 6. Metam. 71.
 Immani fauces diducit hiatus. Silius lib. 3. 40.
 Elidere fauces. Ouid. 12. Metam. 26.
 E faucibus bolum eripere. Terent. Heaut. 4. 2. 6.
 Aegris faucibus exuberat grauis halitus. Pers. Satyr. 3. 9.
 Erangere fauces laqueo. Lucan. lib. 2. 31.
 Infundere faucibus. Vide Infundo.
 Innectere fauces laqueo. Ouid. 10. Metam. 76.
 Intortae fauces. Vide Intorqueo.
 Oblise fauces. Tacit. lib. 5.
 Obfesse fauces id est, clausae. Virg. 3. Geor. 100. Seruius.
 Praestricta fauce laqueo. Ouid. in Ibin, 110.
 Fauces premi. Cic. pro Cluentio, 68.
 Fauces in uerba resolueret. Ouid. 2. Metam. 27.
 Fauces teneri. Plaut. Casin. 2. 4. 4. Id est, raucum esse.
 Strangulare fauces. Celsus lib. 2. cap. 10.
 Tussientes fauces. Celsus lib. 5. cap. 26.
 Sitis urit fauces. Horat. 1. Seru. Satyr. 2. 23.
 Fauces per translationem dicitur stricli ingressus uallium, seu
 alterius loci: ut, Fauces Orci. Virg. lib. 6. Aeneid.
 Fauces, Ora siue ostia fluminum, quibus in mare se exonerant.
 Plin. de Nilo uerba faciens, lib. 5. cap. 9. 11.
 Belli os et fauces. Cic. pro Archia, 16.
 Fati fauces. Cic. 3. in Catil. 48.
 In angustijs atque in faucibus Graeciae. Cic. contra Rullum, 86.
 In faucibus macelli sedens. Cic. in Verrem.
 Fauces portus. Liu. 4. bel. Pun. 149.
 Fauces scopi. Plin. lib. 10. cap. 72.
 Patefactis terrae faucibus. Cic. 2. de Nat. deor. 137.
 Halitus se effundens atris faucibus. Virgil. 6. Aeneid. 48. de
 Inferno.
 Arebant flumina siccis faucibus. Virgilius 4. Georg. 86. Id est,
 siccio aluuo.
 Ingens uorago faucibus uastis patet. Seneca Herc. furente, 9.
 10. de Averno.
 Fatidicus Faunus. Virg. 7. Aen. 16.
 Faucia] Tribus una Romanorum, quam pluribus cladibus
 insignem, si quando prima in comitijs rogabatur, uelut tri-
 sti omine infamem et detestabilem, omnes abominandum
 putasse, auctores memorant. Constat enim hanc Fauciam
 tempore capite urbis, quo ad Aliam sacrae pugnatum est, et
 Caudae

Caudae pacis, et ad Cremeram infelicitis pugnae, prima ro-
 gata fuisse. Ideo si quando rogabatur prima, tristitiam et
 calamitates, exitialesque omen adferre credita est. Auctor A-
 lex. ab Alex. lib. 1. cap. 7.
 Fauentia] fauentis, Hispaniae oppidum, ut auctor est Plin.
 lib. 3. cap. 1. Ptolem. 2. lib. 2. cap. 4. Vefcis dicitur.
 Fauentia, Italiae ciuitas, unde Fauentini populi. Ptolem. lib. 3.
 cap. 1. Vulgo Faenza. Silius lib. 8. 119.
 Tum Verona Athesi circumflua, et undique solers
 Arua coronantem nutrire Fauentia pinum.
 Fauentini] pen. prod. Italiae populi in octaua regione, Fide-
 tibus uicini, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 15.
 Fauco] fauces, faui, fautum (αδωρως) fauere, Terent. Eun. 5. 3. 7.
 Bene aedepol narras: nam illi faueo uirgini. Liuus 5. bell.
 Pun. 22. Nec spes alia maior apud fauentes rebus Cartha-
 ginienium esset. Sic Caes. 1. bel. Ciuil. 112.
 Fauere sententiae alicuius. Cic. P. Tusc. 87.
 Fauere, Tacere, flere, Fauorem facere, inquit Donat. Terent. in
 Procl. And. 2. 4. Fauere, adesse et quo animo: et re cognoscite.
 Fama uix uero fauet. Senec. Hippol. 38.
 Fauere faucibus, Antiquum, pro Silere. Cic. 2. de Diuin. 85.
 Fauere linguis, Tacere. Cic. 1. de Diuinat. 165. Ouid. 15. Metam.
 morph. 136.
 — animis linguisque fauete.
 Fauere ore, Idem. Virg. 5. Aen. 15. Vbi Seruius, Fauet ore quis
 per taciturnitatem.
 Fauere, et Odisse, contraria. Cic. de claris Orat. 97.
 Dolor suo fauere. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 3.
 Honori alicuius fauere. Cic. Attic. lib. 7. 1. 22. 7.
 Industriae gloriaeque alicuius fauere. Cic. pro Ligario, 5.
 Fauere laudi alicuius et gloriae. Cic. ad Lent. lib. 17. 10.
 Male fauere alicui. Ouid. epist. 2. 21.
 Fauent poena. Plin. lib. 19. in Proemio, 6.
 Sententiae isti faueo. Cic. 1. Tusc. 162.
 Fauetur, pen. prod. (αδωρως) Impersonale, cui contra-
 rium est inuidetur. Cic. 2. de Orat. 114. Inuidetur enim com-
 modis hominum ipsorum: studijs autem eorum ceteris com-
 modandi fauetur. Idem 2. Offic. 64.
 Faueri, infinitiuum. Plin. lib. 28. cap. 2. 2. Alium uero praepo-
 ni, qui faueri linguis iubeat.
 Fauens, αδωρως, Nomen ex participio: ut,
 Venti celo pelagoque fauentes. Ouid. epist. 2. 4.
 Hospitium fauens. Ouid. lib. 3. de Ponto eleg. 1. 32.
 Manu fauente plaudere alicui. Ouid. 1. de Arte amandi, 10. 3.
 Ventis fauentibus navigare. Ouid. 15. Metam. 10.
 Fauur, pen. pro. (αδωρως) Cicer. pro Cn.
 Plancio, Quum aut audire meos partim inimicos, partim
 inuidos, huic accusationi esse fautores.
 Fauor, huius fauoris (αδωρως) Vox est bene precas alicui, siue
 alicuius comodum, et laudem tuens. Ouid. in Ibin, 24.
 Sit quoque quod rarum est) solito defesta fauore
 Fortune, facies inuidiosa tuae. Quum lib. 8. cap. 8. 3. Ed-
 uorem et Vrbanum, Cicero noua credit. Ibi de uide plura.
 Studium et fauor. Cic. pro Rosc. Comodo, 17.
 Tutus fauore alicuius. Ouid. 9. Metam. 50.
 Diuersus fauor. Claud. 3. Paneg. 9.
 Fragilis fauor. Senec. Hippol. 4. 27.
 Manifesti signa fauoris. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 4.
 Mirus apud populum fauor. Tacit. lib. 1.
 Naturalis fauor. Quum lib. 4. cap. 1. 6.
 Propensus fauor. Ouid. 14. Metam. 142.
 Publicus fauor. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 12.
 Secundus numinum fauor. Seneca Hippol. 2. 15.
 Thefauri pars 2.

Spektatus fauor non respondet meritis. Horat. 2. epist. 1. 2.
 Nunquam stabilis fauor. Seneca Thyeste, 4. 4.
 Captare fauorem ex aliqua re. Quum lib. 6. cap. 1. 19.
 In ducis extimium conspirare fauorem. Claud. in Russ. 24.
 Elicere fauorem. Tacit. lib. 15.
 Emereri fauorem. Quum lib. 4. cap. 1. 2.
 Faciunt fauorem et illa penae communia. Quum lib. 4.
 cap. 1. 22.
 Habet aliquem fauor. Tacit. lib. 2.
 Imbutus fauore alicuius. Tacit. lib. 18.
 Pasce ac nutrire fauorem. Silius lib. 7. 100.
 Fauorem permutare odij. Claud. epist. ad Hadrianum, 1.
 Fauorabilis, et hoc fauorabile, pen. corr. (αδωρως) Plenus
 fauoris apud omnes. Suet. in Caligula, cap. 4. Sic uul-
 go fauorabilis, ut plurimi tradant. Plin. lib. 20. cap. 8. 5.
 Adijciunt magi, succo totius cum oleo perunctos fauorabi-
 liores fieri, et quae uelini facilius impetrare.
 Inuidiosus et fauorabilis, contraria. Quum lib. 11. cap. 1.
 Modus frequens et fauorabilis. Quum lib. 4. cap. 1. 14.
 Oratio fauorabilis. Tacit. lib. 12.
 Personae fauorabiles. Quum lib. 7. cap. 2. 30.
 Fauorabilis, Qui fauet. Liuus 2. bel. Punic. 17. Haud parum
 callide auram fauorabilis populi ex Diktatoria inuidia
 petijt.
 Fauorabiliter, pen. cor. Aduerbiu(m) (αδωρως) Quum lib.
 4. cap. de Egreffione, Quam maxime possint fauorabiliter
 excurrere.
 Fauor, fautoris (αδωρως) Qui fauet alicui, uel alicuius
 sententiae. Antiquae fautor, pen. cor. Plaut. Curcul. 7. 18.
 Et datores et fautores omnes subdam sub solum. Idem
 Amph. 3. 67.
 Si quot fautores delegatos uiderint.
 Sat habet fautorum semper, qui recte facit. Liuus 1. ab Vrbe,
 210. Clamor ab utriusque fautoribus oritur. Varro 3. de Re
 rustica, cap. 5. 16.
 Fauor utroque tuum laudabit pollice ludum. Horat. 1. epistol.
 19. 14.
 Fauor et adiutor alicuius ab adulescentia. Cic. Lent. li. 1. 9. 34.
 Fauor honori alicuius. Cic. pro Plancio, 1.
 Fauor immortalitatis uirtute parte. Liu. 1. ab Vrbe, 31.
 Fauores laudis alicuius. Cic. pro Plancio, 45. Idem in Orat. 78.
 Studiosi ac fautores uictoriae. Cic. 1. ad Attic. lib. 1. 11. 13. Et pro
 Plancio, 1.
 Fauitrix, huius fauitricis, pen. prod. (αδωρως) Verbale form.
 Terent. Eunuch. 5. 9. 22.
 — nihil est Thaide tua dignius
 Quod ametur, ita nostra est omni fauitrix familiae.
 Fauitrix suorum regio. Cic. pro Planc. 18.
 Fauitricis amicitiae. Cic. 1. de Fimib. 102. Amicitiae non modò
 fauitricis fidelissima, sed etiam efficitricis sunt uoluptatum
 tam amicis, quam sibi.
 Fauitani] Iuuenes quidam dicit, qui ex Romuli Remijque institu-
 to, nudi, pellibus tantum incincti, per ludum et lasciuia cur-
 rebant, quae Fauno sacra facerent. Vide Alex. lib. 4. Genial.
 dier. cap. 12.
 Fauij] Qui prius Fobij dicebantur, fuerunt populi sic dicti,
 quod princeps eius gentis ex ea natus sit, cum qua Hercules
 in fouea concubuit. Quauis alij putent ita uocatum, quod
 primus ostenderit quemadmodum urfi et lupi foueis cape-
 rentur. Omnino legendum Fouij ex Festo.
 Fauilla] fauille (αδωρως) dicitur cinis extinctus,
 quod ignem rectè foueat, quasi fouilla, est enim deserta igne
 femilla. Terent. Adelph. 5. 3. 60 Plin. libro 36. cap. 25. 5.
 Dem spisse calcatis carbonib. inducitur sabulo calce ac fa-
 t 2 nulla

uilla mistis. Idem lib. 18. cap. 35. 16. Quum confectus ignis à se fauillam disscuit.
 Bibula fauilla. Virg. 6. Aen. 46. Vide Bibo.
 Calens. Horat. 2. Carm. ode 6. 5.
 Cana. Ouid. 8. Metam. 106.
 Candens. Virg. 3. Aen. 114.
 Mollis. Ouid. 3. Fast. 113.
 Nigra. Ouid. 6. Metam. 65.
 Venturi prima fauilla mali. Propert. lib. 1. eleg. 9. 4.
 Rapidis ambusta fauillis. Claud. de bel. Get. 5.
 Tepida fauilla. Ouid. 14. Metam. 115.
 Vitucus fauilla. Stat. 2. Syllu. 1. 1.
 Ardentes restringere fauillas. Stat. 5. Syllu. 5. 8.
 Fauilla electata. Ouid. 2. Metam. 23.
 Prunam uelans fauilla. Ouid. 8. Metam. 106.
 Atra fauilla uolat. Ouid. 13. Metam. 132.
 Fauille uolitant super ora. Ouid. 2. Metam. 28.
 Fauillares. Adiect. Solinus cap. 48. Nam fuliginē intrinsecus uel uelut ambitio tantum extima cutis cohibet, quae uel leui tactu pressa, fumum exhalat.
 Fauilla] inquit Gellius ex Varronis uerbis, lib. 2. ca. 10. fuisse cellas quasdam et cisternas quae in area sub terra essent, ubi reponi soleret signa uetera, quae ex eo tempore collapsa essent, et alia quaedam religiosè donarijs consecrata.
 Faulla] Hercules scortum fuit, quae postea pro dea coli coepit. Laetantius, quum de Laurētia Faustuli loquens fuisset, subdit, Nec hanc solum Romani meretricem coluerunt, sed Faustulam quoque, quam Hercules scortum fuisse Verrius scribit. Hec ille.
 Fauna] dea. Vide Fatua.
 Faunalia] Festa erant, in quibus Nonis Decembr. Fauni sacrum per uigiliis anniuersario Romae celebrabant. Horatius in Odis, et eius interpres. Meminit Alex. Genial. libro 3. capite 18.
 Fauniana] charta latitudine denum digitorum fuit, amphitheatrice, quae à loco sic dicta est, superior, utpote quae Faunius miro artificio emendarit, et de suo nomine postea Faunianam dixerit. Author Plin. lib. 13. cap. 12.
 Faunus] pater. Vide Fatuetus.
 Fauni, Agrorum et sylvarum putati sunt dii: qui post prolixum tempus moriuntur, quod è terra geniti sint. Fauni apud Latinos, ij sunt qui apud Graecos αἰγυροί, filij Saturni. Plin. lib. 12. cap. 1. 1. Quum et Sylvanos, Faunosque, et deorum genera syluis, ac sua numina tanquam è caelo attributa credimus.
 Faunorum meminit. Cic. lib. 3. de Nat. deor. 19.
 Agrestum numina Fauni. Virg. 1. Georg. 2.
 Amator Nympharum Faunus. Horat. 3. Carm. ode 18. 1.
 Bicornis Faunus. Ouid. 2. Trist. 5. 4.
 Laeui Fauni. Claud. in Epithal. Palladij, 46. 4.
 Rustica numina Fauni. Ouid. 1. Metam. 39.
 Ruricole sylvarum numina Fauni. Ouid. 6. Metam. 79.
 Fauni syluicola. Stat. 5. Theb. 17.
 Velox Faunus. Horat. 1. Carm. ode 17. 1.
 Fauoniana] Pyra rubra, à Fauonio institore dicta, quorum meminit Plin. lib. 15. cap. 15.
 Fauonienfes] Populi in sexta regione Italiae, Nucerinorum cognomen, ut refert Plin. lib. 3. cap. 14.
 Fauonius] ἴσχυρος, Veni nomen aduersus Eurum flantis. Dicitur à fouendo, qui genitalem esse dicit spiritum mundi: à Graecis Zephyrum nuncupatum. Plin. lib. 15. cap. 3. 4.
 Nisi ante Fauonium collecta nouas uires resurgunt.
 Gentabilis aura Fauonij. Lucret. lib. 1. 3.
 Candidi Fauonij. Horat. 3. Carm. ode 7. 1. Id est, fereni, prosperi.

ri. Acron.
 Liquidior clementior aura Fauoni. Claud. 5. Paneg. 54.
 Fauonio nascente, purpureum uidetur mare. Cic. 4. Acad. 18. 7.
 Tenuis Fauonius. Stat. 3. Syllu. 1. 15.
 Tepidi Fauonij secunda aura. Catul. Argon. 59. 57.
 A Fauonio initium ueris notare. Cic. 7. Verr. 22.
 Spirans lenis Fauonius. Ouid. 9. Metam. 133.
 Fauor, Fauorabilis] Vide Fauo.
 Fauorinus] pen. prod. Philosophus Arelate oriundus, Dionis auditor fuit, praeterea Eunuchus, et Adriano principi in sensus. Ideo tria de semira narrare solebat, se Gallum grecisare, eunuchum macechum putari, et inimicum imperatori uinere. Ob quam causam statua eius disiecta Athenis, ubi uidebat. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, haec regij librorum ab eo factus est. Haec ex Philostrato. Gellius huius sepe meminit. Aelian. de uaria historia, dicit huc quaedam in disputatione quaedam Adriano celsisse, admirandibusque proximis, Nonne cedis, inquit, ei qui xx habeat legiones?
 Faustianum] Vinum dicebatur quod in medijs collibus Faustinae, agri gignebatur. Nam quod in summis uigis nasciebatur, Gauranum uocabant: quod in medijs collibus, Faustianum: quodq; in ima radice gignebatur, Falernum appellabant. Author Plin. lib. 14. cap. 6.
 Faustulus] pen. cor. pastor, Accae Laurentis maritus, quae Romulum et Remum inuentos à Faustulo, aluit, ut scribit Seruius in 1. Aen. Vide Linium ab Vrbe, 16.
 Faustus] Sylla filius. Faustus item Quintilius Senator, tempore Iuliani principis. Faustorum Catalogum require apud Volaterranum.
 Faustus] Adiectiuum (αὐστὸς) A Fauo dicitur, nempe is cui omnes fauent, prosper ac propitius.
 Annus faustus. Ouid. 1. Fast. 13.
 Faustus et felix dies. Terent. And. 5. 4. Cic. 1. Tus. 193. Et tamen finis animo, ut horribilem illum diem alijs, nobis faustum putemus.
 Horribilis, et faustus dies, contraria. Cic. 2. Tus. 193.
 O'nox illa fausta huic urbi. Cic. pro Flacco, 79.
 Faustum omen. Liu. 7. ab Vrbe, 112.
 Faustus, Aduerbiu (αὐστῶς) Feliciter, et fortunatè. Cic. pro Muræna, 1. Ea res fauste, feliciter, prospereque eueniret.
 Faustus, pen. cor. faustitatis (αὐστῶς) nouè pro felicitate capitur apud Horatium, 4. Carm. ode 5. 4.
 Nutrit uera Ceres, almaque faustitas. Id est, felicitas pro ducendi.
 Fauus] huius faui (αὐσῶν) Apud domus et cellulae: à fouendo, quod in his sobolem foueant. Plin. lib. 11. cap. 5. Virg. 4. Georg. Prima fauis ponunt, et c. I linitus luntor, Buccellam panis dedit, et fauum mellis. Hoc est, frustum operis apiarum melle plenum. Cic. 1. Offic. 219. Apum examina non fingendorum causa congregantur: sed quum congregabilia natura sint, fingunt fauos.
 Candidus fauus. Ouid. 8. Met. 136.
 Melle complet fauos apis. Tibull. lib. 2. eleg. 1. 10.
 Construere fauos. Vide Construo.
 Fax] facis, foem. gen. (αὐξάνω, ἄξω) Fustis incisus, et cera uel oleo iunctus, ac compositus ad lumen faciendum. Fitque praecipue ex arundinibus aridis, et piceis arboribus. et tuda. Facies prius dicebantur, postea fax. Varro, Confluit mulierum tota Roma, quae noctu fieri initia solita, etià nunc picea fax indicat. Idem de Vita populi Rom. lib. 2. Quum à noua nupta ignis in face afferretur, foco eius sumptus, fax ex pice ablata esset, ut eam puer ingenuus afferret. Ex Nonio.
 Facies quibus incensa L. Bellient domus deflagauit. Cicero. 2. Phil. 93.

Faces

Faces nuptiarum. Plinius lib. 16. cap. 18. 3.
 Per translationem aut in uarias significaciones traducitur: ut, Fax accusatio: id est, author et incitamentu, et ut Nonius loquitur, suscitabulum. Plin. epist. 7. 4. a. Fax accusationis et origo.
 Cruente faces Bellonae. Stat. 10. Thebaid. 170.
 Fax corporis. Cic. 1. Tus. 70.
 Dicendi faces. Cic. 2. de Orat. 113.
 Incendiorum Antonij fax Clodius. Cic. 2. Philip. 64.
 Inuidiae faces. Cic. pro Milone, 74.
 Mortis fax. Ouid. epist. 10. 39.
 Faces seditionis. Cic. pro Domo sua, 11.
 Actiores faces. Quintil. lib. 1. cap. 2. 17. Vide Acer.
 Atra fax. Virg. 10. Aeneid. 15.
 Auidae faces. Ouid. 14. Metam. 106.
 Exigua fax. Stat. 10. Thebaid. 85.
 Flammifera fax. Ouid. epist. 15. 10.
 Flebilis fax. Senec. Octau. 4. 9.
 Fulgens fax. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 8.
 Iugales faces. Valer. 2. Argon. 69.
 Legitima faces. Senec. Medea. 2. 3.
 Lucifera faces crimina nox. Valer. 5. Argon. 74.
 Lucifera fax. Senec. Medea. 11. 21.
 Maritae faces. Ouid. epist. 11. 21.
 Noctiuaga faces cali. Lucret. lib. 5. 240.
 Nuptiales faces. Cic. pro Cluent. 11. Vide post Nubo.
 Phoebea fax. Senec. Hippol. 4. 5.
 Profanae faces Eumenidum. Claud. 2. de raptu Proser. 43.
 Rosa fax solis. Lucret. lib. 5. 195.
 Sepulchralis fax. Ouid. epist. 2. 24.
 Tranquilla faces oculis. Stat. 1. Achil. 33.
 Addere faces alicui. Tacit. lib. 17.
 Dolorum faces admouere. Cicero. 2. de Offic. 52. Vide Ad moueo.
 Afflurum tepide pectora uestra faces. Ouidius 2. de Rem. ad mor. 8.
 Ambulare eum facibus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 11.
 Trifurca face ardescit mundus: id est, fulmine. Senec. Hippol. 5. 10.
 Sagittae, ac face armatus. Quint. lib. 2. cap. 4. 20.
 Armata facibus. Virg. 4. Aen. 95.
 Senae collucens faces. Virg. 4. Aeneid. 114.
 Cremare faces. Ouid. 8. Metam. 169.
 Igneis exarsit facibus sitis. Senec. Thyeste. 2. 10.
 Excitati incendium fax. Cic. 7. Philip. 219.
 Extinguere faces. Senec. Herc. Oeth. 4. 65.
 Faces ferre in Capitolium, pro Incendere Capitolium. Cicero. de Amicitia, 35.
 Ferre faces in testatid est, accendere testatid. Ouid. 14. Met. 106.
 Mutua flagrare face. Senec. Octau. 2. 4.
 Incensas faces iculari. Senec. Herc. Oeth. 7. 26.
 Fulmineam iculata facem. Valer. 4. Argon. 134.
 Serui cum facibus in testatid nostra immisit. Cicero Attico, libro 14. 306. 2.
 Nouas incide faces. Virg. eclog. 8. 6. Vide Seruium.
 Inferrè faces testis. Vide Infero.
 Inspicere faces acuto ferro. Virg. 1. Georg. 59.
 Lucere facem nouae nuptae. Vide in Lux.
 Instam facem pandit cometa. Senec. Octau. 5. 3.
 Perferre facem adolescentulo ad libidinem. Cic. 1. in Catilin. 9.
 Hoc est, duces esse.
 Rapide sonuere faces. Valer. 5. Argon. 7.
 Subdere faces ad studia dicendi. Quint. lib. 1. cap. 2. 17.
 Prima succensus face, tudaque iugali. Silius lib. 17. 15.
 Theauri pars 2.

Pudoris facibus succensa mens. Claud. 2. Paneg. 46.
 Accensus uentilare faces. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 3.
 Vise sunt nocturno tempore faces. Cic. 3. in Catil. 63.
 Celestes faces uise. Cic. 2. de Nat. deor. 21.
 Facula, Diminutiui, pen. cor. (αὐξάνω) Propert. lib. 2. eleg. 20. 1. Quorsu alij faculas, alij retinere sagittas, etc.
 Faxo] Vide Facio.
 FEBR. uel FEB. Februarius.
 Febris] Dea culta est à ueteribus, ne noceret. Val. Max. Febr. uero ait, ad minus nocendum templis colebant, quorum unum adhuc in Palatio, alterum in arce Marianorum, tertia in summa parte uici Longium eaq; remedia, quae corporibus egrotorum innoxia fuerant; deferebantur. Meminit huius et Cicero, 3. de Nat. deor. et 2. de Legib.
 Febris] huius febris, foem. gen. (αὐξάνω) à feritate dicta. uel, uel Seruius docet, à feruore est; ut medici docent, calor nativus uersus in igneum.
 Efficacissimum in febribus. Plin. lib. 28. cap. 7. 3.
 Accessio febris. Celsus lib. 3. cap. et alibi frequenter.
 Accessus febris. Vide Accedo. Plin. lib. 28. cap. 4.
 Ardor februm. Plin. lib. 23. cap. 1. 3.
 Circuitus februm. Celsus lib. 3. cap. 12. et alibi frequenter.
 Cohors noua februm. Horat. 1. Carm. ode 3. 7.
 Curatio februm. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Decessio febris. Vide Instat febris. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Decessus febris. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Discessiones februm. Celsus lib. 2. cap. 4.
 Febris sanum in palatio dicatum est. Plin. lib. 2. cap. 7. 2.
 Horrores februm. Plin. lib. 24. cap. 10. 3.
 Impetus febris. Celsus lib. 2. cap. 10.
 Incrementum febris. Vide Instat febris.
 Intentio febris. Celsus lib. 3. cap. 18.
 Reliquiae februm. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Remissio febris. Celsus lib. 2. cap. 10.
 Valetudo februm. Plin. lib. 23. cap. 1. 34.
 Acuta febris. Celsus lib. 2. cap. 6. Idem lib. 3. cap. 22.
 Inter febres non acutas. Celsus lib. 2. cap. 5.
 Amphimerina febris. Plin. lib. 28. cap. 16. 10.
 Arida febris. Vide Aridus.
 Febris astida, quae et cibi tempora eripit, et siti affligit. Celsus lib. 2. cap. 8.
 Constrictae febres. Plin. lib. 23. cap. 7. 6.
 Contagiosa febris. Vide Contagium.
 Febre continenti si caput dolet. Celsus lib. 2. cap. 8.
 Febris continua uehemensque. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Domestica febris. Vide Torret febris.
 Fortuita febris. Sueton. in Tiber. cap. 73.
 Frigida febris. Plin. lib. 23. cap. 8. 15.
 Grauior febris. Celsus lib. 3. cap. 4. et 12.
 Inordinata febris. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Febris interuallata biduo medio. Gellius lib. 17. cap. 12. Quorsu tanam intelligit.
 Lenta febris. Celsus lib. 2. cap. 17.
 Leuior sit febris. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Febris quae interdum leuior est. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Leuissima febris. Celsus lib. 3. cap. 20.
 Longa febris. Plin. lib. 28. cap. 7. 2. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Longinquae febris. Plin. lib. 29. cap. 4. 20.
 Nocturnae febris. Plin. lib. 29. cap. 4. 7.
 Perio dica febris. Plin. lib. 20. cap. 33. Vide Periodicus.
 Perniciosa febris. Celsus lib. 5. cap. 26.
 Quibusdam perpetua febris est, ut C. Meccenati. Plinius libro 7. cap. 51. Vide Perpetuus.

f 3 Prima

Prima febris. Celsus lib. 2. cap. 4.
 Quartana febris. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Quotidiana febris. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Recens febris. Celsus lib. 2. cap. 15.
 Recidua febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 State febres. Plin. lib. 28. cap. 8. 20.
 Strenua febris. et quae constricta uocantur. Plin. lib. 23. ca. 7. 6.
 Tertianarum febris. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Tertianarum februm et quartanarum reuersione et motu quid potest esse constantium? Cic. 3. de Nat. deor. 33.
 Tutissima febris. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Vage febris. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Abigere febres. Plin. lib. 28. cap. 9. 5.
 Accedit febris. Celsus lib. 2. cap. 17. Vide Accedo.
 Accessit febris. et desijt, contraria. Celsus lib. 3. cap. 16.
 Accendere febris. Celsus lib. 3. cap. 9. Vide Accendo.
 Adducere febris. Vide Adduco.
 Adhucere febris. Vide Adhucio.
 Adiecta febris. Celsus lib. 2. cap. 6.
 Febris admittunt curationes. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Afferre febre. Celsus lib. 7. cap. 18.
 Febris antecedit horror. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Antecedunt febre signa aliqua. Celsus lib. 2. cap. 2.
 Arcere febris. Plin. lib. 28. cap. 8. 20.
 Status febris arcere. Plin. lib. 28. cap. 8. 20.
 Ardens febris. Vide Ardeo.
 Augetur febris. Vide instat febris.
 Contra febris frigidas bibitur. et c. Plin. lib. 27. cap. 12. 23.
 Calere febre. Iuuenal. Satyr. 10.
 Febris carere. Cic. ad Tironem. lib. 16. 13. 1.
 Carere febris negatur capra. Plin. lib. 28. cap. 10. 2. Celsus lib. 2. cap. 15.
 Ceipit febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Comitatur et febris tales iniurias. Plin. lib. 22. cap. 7. 1.
 Concipit sese febris. Celsus lib. 3. cap. 6.
 Concitata febris. Celsus lib. 2. cap. 4.
 Febris protinus conquieuit. Celsus lib. 2. cap. 8.
 Constat febris. Vide instat febris.
 Continentes febris sine remissione sunt. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Continuatur febris. Celsus lib. 2. cap. 4.
 Continuatur febris. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Continua febris. Celsus lib. 3. cap. 18.
 Coorta febris superante bili. Lucret. lib. 4. 13. 4.
 Corripi febre. Plin. lib. 7. cap. 51.
 Damnantur in febris recentes uiae. Plin. lib. 23. cap. 1. 1.
 Decedit febris. Vide instat febris.
 Decepsit subitò febris, quum biduum cibo se abstinuisset. Cic. Attic. lib. 5. 95. 1.
 Decedens febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Decrepsit febris. Celsus lib. 2. cap. 10.
 Febris fuit atq; decreuit. Celsus lib. 3. cap. 6.
 Deducere corpore febris. Horat. 1. epist. 2. 10.
 Arida febris depascitur artus. Virg. 3. Georg. 90.
 Depellere febre. Plin. lib. 25. cap. 4. 10.
 Desinit febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Crescere desijt febris. Celsus lib. 2. cap. 10.
 Deimeri diu letis febriculis. Celsus lib. 2. ca. 17.
 Febris non dimittit. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Quartana discessit. Cic. Attic. lib. 8. 150. 3.
 Discutere febre. Celsus lib. 2. cap. 15.
 Discutere febre genere uictus. Celsus lib. 2. cap. 2. 4.
 Dare febris alicui. Iuuenal. Satyr. 10.
 Datur in febris. et c. Plin. lib. 22. cap. ult. 33.
 Dolere febre. Celsus lib. 2. cap. 8.

Durat febris. Celsus lib. 5. cap. 2. 6.
 Post febre uomitus est eliciendus. Celsus lib. 3. cap. 7.
 Febris euasit. Celsus lib. 2. cap. 3.
 Excitare febriculas. Celsus lib. 3. cap. 18.
 Expectatum febris illo die. Celsus lib. 3. cap. 1. 4.
 Experiri febris. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Extorret aliquem febris ardens. Celsus lib. 3. cap. 7.
 Magnas febris experiri. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Extorret ardens febris. Celsus lib. 3. cap. 7.
 Facere febre. Martial. lib. 2. 16.
 Febris leniores facere. Plin. lib. 33. cap. 4. 14.
 Febre finiunt sudores. Celsus lib. 2. cap. 1. 4.
 Finitur febris. Vide instat febris.
 Finita febris. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Febris eodem die finita est. Celsus lib. 2. cap. 3.
 Habere febre. Celsus lib. 3. cap. 4. Cic. de Fato. 2. 4.
 Certum habent circuitum aliquae febres. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Circuitum habere solita febris. Vide Accedit febris.
 Herens febris per omne id tempus. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Herens febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Incidens febris iussim inopsit. Plinius epistol. 19. libro 7. ad Priscum.
 Intentio febris somnum impedit. Celsus lib. 3. cap. 18.
 Ardentibus febris imponitur cum polenta. Plinius libro 20. cap. 20. 3.
 Ardens febris. Celsus lib. 2. cap. 15.
 Contra ardorem febris imponitur. et c. Plin. lib. 20. ca. 9. 10.
 In febris ardentibus imponuntur peccori. et c. Plin. lib. 23. ca. pite 6. 1.
 Incidere in febris. Celsus lib. 3. cap. 6.
 Incipit febris. Vide instat febris. et in uerbo Incipio.
 Quatrini circuitus febre, nunquam bruma, nunquam hybernis mensibus incipere. Plin. lib. 7. cap. 50. 4.
 Incipiens febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Incitare febre. Celsus lib. 3. cap. 8.
 Inclinat se febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Inclinata febris. Ibidem.
 Increscunt febres. Celsus lib. 2. cap. 4. et cap. 7.
 Tempus febris incurrit in aliquam rem. Celsus lib. 3. cap. 15.
 Inijt unquam te febris? Vide In eo.
 Inheret assidue febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Instat febris. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Intenditur sepe ex eo febris. Celsus lib. 3. cap. 9. et cap. 11.
 Intermittit ex toto febris. Celsus lib. 3. cap. 1. 4.
 Iunguntur febris. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Sine febris laborare. Cic. Att. lib. 7. 120. 2.
 Accessio febris lenita est. Celsus lib. 2. cap. 17.
 Lenatur febris. Celsus lib. 3. cap. 6.
 Febris quae tertio quoq; die non leuantur. Celsus lib. 2. cap. 4.
 Lenata est febris. Celsus lib. 3. cap. 4.
 Liberare aliquem febre. Celsus lib. 3. cap. 9.
 Liberari a febre. Plin. lib. 26. cap. 11. 11.
 Liberatur febre. Celsus lib. 2. cap. 15. et cap. 17.
 Minuere febre. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Minui febris uidetur. et rursus intenditur. Celsus lib. 3. cap. 11.
 Aliquantum minuitur ex febre. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Minuitur aliquid ex febre. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Frigora febris minuit cor ranae adalligatum. Plin. lib. 32. ca. 10. 2.
 Mitigare febre quiete. et abstinentia. Quint. lib. 2. cap. 17. 7.
 Febris quae per discessionem tantum molliuntur, nec unquam integrum corpus dimittunt. Celsus lib. 2. cap. 4.
 Monere febris. Celsus lib. 5. cap. 28.
 Manifeste febris. Sueton. in Tito. cap. 10.
 Vbi uero febris aliquae occupat, scire licet. et c. Celsus lib. 2. ca. 3.
 Oritur

Oritur febris. Celsus lib. 2. cap. 4.
 Pait februm. Vide Patior.
 Perfunctus a febris. Varro 2. de Re rust. cap. 4. 4.
 Permanet febris. Vide Terret febris.
 Aduersus februm horrores uenientes pollere traduntur lapillos uentre exemptos. Plin. lib. 28. cap. 8. 20.
 perustus ardentissima febris. Plin. lib. 7. epist. 1.
 Tertiana febris unum diem praefat integrum, tertio redit. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Prodest et febris ranarum fellis cinis. Plin. lib. 32. cap. 10. 6.
 Profunt in febris fluminales cancri. Plin. lib. 32. cap. 10. 2.
 Febris quieuit. Celsus lib. 2. cap. 8. Adem. lib. 3. cap. 16.
 Febris ex toto quieuit. Celsus lib. 2. cap. 3.
 Febris non quiescens. Celsus lib. 2. cap. 5. et cap. 6.
 Remedium querere febris. Plin. lib. 28. cap. 7. 16.
 Accessio febris ex toto recessit. Celsus lib. 2. cap. 17.
 Febris quartis diebus recurrens. Gellius lib. 17. cap. 12.
 Febris recidunt. Plin. lib. 28. cap. 16. 10.
 Redunt quaedam febris longiore circuitu. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Inordinatè redunt febris. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Reducere febris alicui. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 59.
 Februm ardore refrigerat succus cucurbitae. Plinius lib. 20. Remanet febris. Celsus lib. 2. cap. 7. (cap. 3. 4.)
 Remittit febris. Celsus lib. 2. cap. 14.
 Remittit se febris. Celsus lib. 3. cap. 10.
 Remittitur febris ex toto. Celsus lib. 3. cap. 9. et cap. 12.
 Febris medicina placitis eorum renuntiat. Plin. lib. 30. cap. 11. 3.
 Febris repetit. Celsus lib. 2. cap. 8.
 Nocturnis febris resistere prodiderunt. Plin. lib. 29. cap. 4. 7.
 Reuertitur febris. Vide Accedit febris. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Febris quae quotidie tempore eodem reuertitur. Celsus lib. 2. ca. 4.
 Febris morbos non sentit ceruus. Plin. lib. 8. cap. 32. ad finem.
 Tertio die sequita febris est. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Ante febris solet esse frigus. Celsus lib. 3. cap. 11.
 Soluere febris. Plin. lib. 2. ca. 9. 4.
 Submouere febre. Celsus lib. 3. cap. 21.
 Si febris sit. Plin. lib. 22. cap. 20. 1. Et lib. 32. cap. 10. 5.
 Superuenit febris leui uulnere. Celsus lib. 5. cap. 2. 6.
 Spatium febris suscinere. Vide Incitare febre.
 Tenent febris corpus. Celsus lib. 3. cap. 9.
 Tenuta febris. Celsus lib. 3. cap. 7.
 Terret febris. Celsus lib. 5. cap. 2. 6.
 Si febre non sustulit prima meda. Celsus lib. 2. cap. 12.
 Februm circuitus tollit iocur delphinii gustatum ante accessio- nes. Plin. lib. 32. cap. 10. 1.
 Tollere febre. Celsus lib. 2. cap. 12.
 Torret febris. Iuuenal. Satyr. 9.
 Vacare febre. Celsus lib. 2. cap. 14. et cap. 15.
 Venit febris subitò. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Febris cum horrore uenientes perunctis leniores facit. Plin. libro 23. cap. 4. 14.
 Ventura febris. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Veterascunt febris. Celsus lib. 3. cap. 12.
 Vehemens febris urget. Celsus lib. 2. cap. 1. 6.
 Urgent magna febris. Celsus lib. 7. cap. 2. 6.
 Anhelis uror febris. Ouid. 1. de Ponto. eleg. 11. 1.
 Febricula. pen. corr. Dimin. (uiperitior) Plancus Ciceroni. lib. 10. 21. 15. Qui ex labore in febriculam incidit assiduam, et satis molestam. Cic. ad Atticum. lib. 7. 18. 2.
 Lente febricula. Celsus lib. 2. cap. 17.
 Febricula leuis. Celsus lib. 3. cap. 22.
 Longe, difficileq; febricula. Celsus lib. 3. cap. 2. 2.
 Consumit hominem febricula. Celsus lib. 3. cap. 2. 5.
 Febricula eo die finitur. Celsus lib. 2. cap. 3.

Habere febriculam. Cic. Attico. lib. 6. 120. 2.
 Incidit febricula. Celsus lib. 3. cap. 2. 1. Ne febricula incidat.
 Febricula incurfat. Celsus lib. 3. cap. 2. 2.
 Si semper febricula manet. Celsus lib. 3. cap. 5.
 Medendum febriculae. Vide febricula incurfat.
 Febricula oritur. Celsus lib. 3. cap. 2. 5. Idem. lib. 4. cap. 15.
 Praecessit febricula. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Febricula quieuit. Vide Febricula leuis.
 Febricula repetit. Vide Febricula leuis.
 Febricula aut soluta erit, aut lenior. Celsus lib. 8. cap. 4.
 Febriculosus, penult. prod. Adiect. (uiperitior) Qui habet multam febre. Gellius, Non morbus hic febriculosus, aut nimium grauis.
 Febrilis, et hoc febrile, pen. prod. (uiperitior) quasi ad febre pertinet. Apul. Ardore est uans febrili.
 Febris, febris (uiperitior) febrile, Laborare febre. Celsus libro 6. cap. 11. Poitones si febricit puer, aquae sine febre est, uini diluti.
 Febris, Participium (uiperitior) Colum. lib. 6. cap. ult. Febricitans, pen. corr. (uiperitior) febricitare, Febre patitur, uel febre corripitur. Colum. lib. 6. cap. 9.
 Febricitanti boui conuenit abstinere cibo, uno die.
 Febricitat aeger. Celsus lib. 3. cap. 6.
 Febricitauit aliquis, aut inhorruit. Celsus lib. 2. cap. 7.
 Febricitans, pen. corr. Participium, Celsus lib. 2. cap. 6.
 Februo] februs (uiperitior) febrare, Lustrare, purgare, A] Februo: hoc enim adolendo et flammis feruentibus fieri solebat. Vel a Sabinorum lingua, qui februum, purgamentum dicunt. Hinc (ut auctor est Festus) Februarius mensis dictus est, quod tum, id est, extremo anni mense, populus februaritur: id est, lustratur ac purgaretur. Per x. enim dies continuo Februarij, celebrabantur februa. Hisq; diebus pro impetranda mortuorum animabus quiete, omnis populus piaculis sacrificijsq; circa sepulcra, accensis facibus, cereisq; intentus erat. Festus. Varro de Vita Populi Romani, lib. 1. In eorum enim sacris liba quum sint facta, incerni solet faris semine, ac dicere se ea februar: id est, pura facere.
 Februa (uiperitior) appellantur quaecumq; purgamenti causa in quibuscumq; sacrificijs adhibentur, inquit Festus. Plinius, Vulgata praefata temporibus opinio obtinuit, februa esse omnia, quibus malefactorum conscientiae purgauerunt, deleruntq; peccata, aut manes animabus defunctorum placidi redderentur. Ouid. 2. Fast. 4. Iustus huius uocis significationem prosequitur, Februa Romani dixerunt piamina patres, et c.
 Tosta februa. Ouid. 4. Fast. 14. 7.
 Februarius, mensis (uiperitior) extremus anni mensis fuit ueteribus. Cic. 2. de legib. 85.
 Februa luno] quae Februalis, et Februa, seu Februla nuncupabatur, dicta est, quod illi mense Februario sacra fiant, cuius feriae Lupercalia sunt: in quibus licet antea adulescentes passim currerent, postea Augustus Octauius, dum pudori consultum uoluit, ne imberbes currerent decreto sancit. Vide Alexandrum ab Alex. lib. 4. cap. 12.
 Februo] dictus est Pluto, uel Dis pater, inferorū deus, quod ei mense Februario sacrificaretur. Vide Macrobiū lib. 1. Saturn. cap. 13.
 Feccialis] huius feccialis, penult. prod. (uiperitior, signuodinos) Pluraliter, Fecciales, feccialij, appellati sunt, ut uult Festus, sacri sacerdotes, pacis uel belli auctores: a faciedo, quod bellis, pacisq; faciedo apud eos uis erat. Nominus, Fecciales apud ueteres Romanos erant, qui sancta legatorū officio, ad his qui aduersum Populum Romanum aut rapinis, aut iniurijs ho-

filimente commouent, pignora factio fodere iure repetebant in bella indicebantur, quae tamen pia uocabant, prius quam fuisset quid scialibus denuntiatum. Varro de Vita Populi Romani lib. 2. itaq; bella et tarad et nulla licentia suscipiebant, quod bellum nullum, nisi pium, putabant geri oportere. Prius quam indicerent bellum iis a quibus iniurias factas sciebant, sciales legatos repetitum mittebat quatuor, quos oratores uocabant. Idem lib. 3. Si cuius legati uiolati essent, qui id fecissent, quamuis nobiles essent, ut dederentur ciuitati, statuerunt: scialesq; uiginti qui de his rebus cognoscerent, iudicarent, et statueret, et constitueret. In manibus scialium educatus homo. Cicer. 7. Verr. 7. 39. Hi apud Litium de iure belli indicendi consuluntur. Budaeus.

¶ **Fecialis**, et hoc **feciale**, Adiectiuum (φαιαλιος) Cic. 1. Offic. 54. Belli quidem aequitas sanctissime feciali Populi Romani iure praescripta est.

Fel] **fellis**, neutri generis (χολη) Humor in corpore, qui quod flauus est, a medicis bilis flaua appellatur. Continetur autem sub ima parte hepatis in uescicula quadam, quae ob id cista fellis appellatur. Plaut. Trucul. 4. 73.

— in melle sunt linguae sive uestrae, atq; orationes: Corda in selle sunt sita, atq; acerbo aceto.

Gallinaceum fel. Cic. 2. de Diuinit. 4. 4.

Vipereo felle tela lurida. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 4.

Iecur ardet siccat felle. Senec. Herc. Oeth. 9. 19.

Veneri felle sagitta armata. Virg. 12. Aeneid. 70.

Sales iussu felleid est, ioci mordaces. Ouid. 2. Trist. 113.

Mordaci felle tincta spicula. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 22.

Felterrae, Genus herbae. Plin. lib. 25. cap. 6. 5. Centaurion, non stri fel terra uocant, propter amaritudinem summam.

¶ **Felleus**, Adiectiuum (χολιδος) Plin. lib. 26. cap. 12. 2. Sudores enim felleos mouent.

Feliginates] Populi numerantur a Plinio in sexta regione Italiae, lib. 3. cap. 14.

Felinus] Iuriconsulutus, Ferrariae natus, ius ciuile tum in patria, tum etiam Pisis complures annos magna auditorum celebritate docuit, monumentisq; ingenij sui compluribus reliquit, circiter annum D. decessit. Ex Hotoman.

Felis] huius felis, m. uel f. g. (αιαλιος) Id animal est, quod nobiscum in domibus retinemus ad mrisium uenationem. Cic. de Nat. deor. lib. 1. Possum de ichneumonum utilitate, de crocodilorum, de felium dicere: sed nolo esse longius. Sic. 5. Tuscul. 114. Plinius lib. 10. cap. 73. Feles quidem, quo silentio, quam leuibus uestigijs obrepunt auiibus? Colum. lib. 8. cap. 3. Varr. 3. de Re rust. cap. 11. 2.

Felix] huius felicitas, pen. prod. omnis gen. (ευδαιμων) Fortunatus, beatus. Vide Felicitas.

Felix Iulia] Colonia est in ora Libano monti subiecta, Berytus etiamnum dicta. Vide Plin. lib. 5. cap. 20.

Fello] as (αλλοφωσος) Felleare, sugere et lambere, Martial. Irrumatur Oros, sicut Matho, Laelia fellat.

¶ **Fellator**, oris (αλλοφωσος) Martial.

Corue saluator quare fellator haberis?

Fellebris] et hoc fellebre, pen. corr. Solinus cap. 8. Calabria Boam gignit, quem anguem in immensam molem ferunt coalescere. Captat primo greges bubulos: et si quae plurimo lacte rigua bos est, eius se uberibus innectit: sicutq; continuo saginata, longo seculo ita fellebri satietate ultimo extuberatur, ut obistere eius magnitudini nulla uis queat. Fellebrem satietatem uocat, copiosum lactis suctum.

Fellico] fellicus, pen. corr. fellicare. Solinus cap. 57. ad finem, Quod si praereptum statim fuerit, nequaquam mater pullo ubera praebet fellicanda. De equis.

Felonia] Barbara uox Fenditarum, dicitur delictum, noxia,

perfidia uasalli erga dominum suum. Haec nec expresso pacto remitti potest, quod uasallus eo ad delinquendum inuitaretur contra l. conuenire. ff. de pactis dot. lib.

Felsina] pen. corr. (Βουβωλια) urbs Italiae. Plin. lib. 3. cap. 15. in descriptione octauae regionis Italiae, Intus colonia Bononia, Felsina uocata, quum princeps Hetruriae esset.

Femina] feminis, pen. corr. n. g. (αμφωδ) a feredo. Femora (inquit Valla lib. 4.) Partem illam exteriorem significant: Femina, partem interiorem, mollioremq; quae se contingunt. Plin. lib. 11. cap. 10. de apibus, Prioribus pedibus femina ornerant, propter id natura scabra. Colum. lib. 6. cap. 2. Venetri quoq; et sub femina manum subijcere, ne ad huiusmodi tactum postmodum pauescant. Caesar 7. bel. Gall. 292. Sumpites feminis crassitudine. Cic. 6. Verr. 83.

¶ **Femina** etiam inferiores partes significant. Nam a flexu dicta uidentur, ubi etiam iunctura cum flexu pedis est, foemina dicitur. Plaut. in Asin. Sed tam tu nempe eos asinos praedicas, uetulos, claudos, quibus obtrite ad femina erant ungulae. Lucret. lib. 4. 167.

Redundare pedibus feminibus, cruribus. Cic. 1. de Nat. deor. 138.

¶ **Feminalia** (φαιαλιος) Tegumenta feminum, et subligacula. His et mulieres utuntur, ut etiam uiri, ut uidere est Exod. cap. 28. Leuit. 6. et 16. et Ezech. cap. 4. 4.

Femur] femoris, pen. corr. n. g. (αμφωδ, αμφωδ) a ferendo. Vide de Femine. Plautus Milil. 5. 49.

Dextera digiti rationem computat feriens femur Dexterum. Cic. de claris Orat. 152. Erons non percussa, non femur, pedis (quod minimum est) nulla supposito.

Femur bubulum, Herba, neruis utilis. Plin. lib. 27. cap. 9. 9.

Cedere femur. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.

Rostrum femur hausit aduico. Ouid. 8. Metam. 75.

Plangere femur. Ouid. 11. Metam. 17.

¶ **Femoralia**, femoralium, neut. gen. plur. num. (φαιαλιος) Quibus pudende partes corporis teguntur. Suet. in Augusto, cap. 82. Hyeme quaternis cum pingui toga tunica et subucula thorace laneo et femoralibus, et tibialibus muniebatur. Legitur et feminalibus.

L. Fenestella] Historicus, sepe a Plinio citatur testis: Mortuus est Cumis Augusti tempore, ut tradit Eusebius.

Fenestella alius fuit, cuius de magistratibus Roman. liber non illeptidus extat.

Fenestra] fenestrae (βουλιος, αφοδ) quod est lucere. fit enim ad lucem reddendam fenestra. Cic. lib. 1. Tuscul. 74. Non eas partes, quae quasi fenestrae sunt animi. Martial. lib. 1. 82.

Angustiae fenestrarum. Cic. Attico, lib. 2. 18. 1.

Altae, caligantesq; fenestrae. Iuuen. Satyr. 6. 4.

Caue fenestrae. Virg. 9. Aeneid. 110.

Ingens fenestra lato ore. Virg. 2. Aeneid. 97.

Patulis tectum sublime fenestris. Ouid. 14. Metam. 151.

Armataq; uoluit stridena tela fenestrae. Stat. 10. Thebaid. 106.

Plena per insertas fundit se luna fenestras. Virg. 3. Aeneid. 31.

Indere fenestras tecto dicitur uentus. Vide Indo.

Nocte patet uigiles te pretereunte fenestrae. Iuuen. Satyr. 3. 27.

Fenestram ad nequitiam aperire alicui, pro Dare occasione. Terent. Heaut. 3. 1. 72.

¶ **Fenestella**, Diminutiuum (βουλιος) Colum. lib. 1. cap. 1. 6. Graenaria modicis fenestellis Aquilonibus inspirantur.

¶ **Fenestro**, fenestras (βουλιος) fenestrare, aperire. Plin. lib. 11. cap. 37. 23. Media oculorum, cornea fenestravit pupilla.

¶ **Fenestratus**, pen. prod. (βουλιος) id est, Apertus, Perforatus. Plautus. Nulla est fenestrator domus.

¶ **Fenestralis**, pen. prod. Adiectiuum (βουλιος) ut, Forta fenestralis. Ouid. 6. Fast. 116.

Fenestra] βουλιος. Oppidum est ad ortum spectans Cnecio ac Tenaro Laconicis urbibus, confine. Author Strabo lib. 8.

Fera] fere (βηρ, βηρ) quae, uocabatur dicta est, quod sine ratione feratur: aut quod naturali utatur libertate, et pro dea: siderio feratur. Cic. 4. Acad. 194. Quod ut feram et immam beluam, sic, etc.

Agmen ferarum. Ouid. 11. Metam. 5.

Concilium ferarum. Ouid. 10. Metam. 29.

Domitor ferarum. Lucret. Horc. Oeth. 17. 2.

Genus omne ferarum. Virg. 3. Georg. 94.

Horriserum genus ferarum. Lucret. lib. 5. 4. 4.

Montiuagum genus ferarum. Lucret. lib. 2. 112. 1.

Latebrae ferarum. Ouid. 1. Metam. 4. 4.

Rapidarum praeda ferarum. Ouid. epist. 11. 23.

Rabies horrenda ferarum. Silius lib. 16. 21.

Secla ferarum. Lucret. lib. 2. 198.

Fera secla ferarum. Lucret. lib. 3. 151.

Serpentia secla ferarum. Lucret. lib. 6. 154.

Spelea ferarum. Virg. ecloga 10. 11.

Stabula alta ferarum. Virg. 6. Aeneid. 36.

Tecta densa ferarum. Lucret. lib. 3. 151.

Fera et immanis belua. Cic. 4. Acad. 192.

Expertus rationis et orationis fera. Cic. 1. Offic. 76.

Acres ferae. Vide Acres.

Horribilis fera. Virg. 4. Georg. 89.

Immanis fera. Ouid. 8. Metam. 85.

Munita fera. Martial. lib. 13. 95.

Montana fera. Ouid. 2. Fast. 4. 4.

Montiuage fera. Lucret. lib. 1. 81.

Pernix fera. Seneca Herc. fur. 4. 4.

Rabidarum more ferarum. Stat. 8. Thebaid. 15.

Vastae ferae. Ouid. 2. Metam. 19.

Excitare et agitare feras. Cic. 3. Offic. 89.

Errantes agitare feras. Claud. in Gigant. 25.

Agitare feris solus. Virg. 11. Aeneid. 137. Vide Agitare.

Consequi cursu excitatas feras. Senec. Hippol. 2. 6.

Vitani degere more ferarum. Virg. 4. Aeneid. 111.

Ducere feras. Quintil. lib. 1. cap. 10. 10.

Interficere feras. Lucret. lib. 5. 251.

Mulcere feras. Ouid. 1. 4. Metam. 68.

Feris et bestijs corpus obijcere. Cic. pro Rosc. Amer. 43.

Acres cursu sequi feras. Seneca Oeth. 7. 7.

Vestigare feras. Senec. Thyest. 6. 2.

¶ **Ferinus**, pen. prod. Adiectiuum (βηρ) Quod ferarum ritu uel sit, uel se habet. Apuleius, Ferino, ac beluino ritu.

Ferina caro. Salust. Getulicis cibus erat caro ferina.

Domus ferinae. Ouid. 15. Metam. 92.

Lacte ferino nutritus. Ouid. 3. Trist. elegia. 11. 1.

Ferinus uictus. Cic. 1. de Inuent. 3. Sic, Ferinus sapor. Plin. lib. 13. cap. 4. 14.

Vox ferina. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 12.

Vultus ferinus. Ouid. 7. Metam. 54.

Ferina, absolute aliquando usurpatum: et subintelligitur caro. Virg. 1. Aeneid. 44.

implentur ueteris bacchi, pinguisq; ferinae.

¶ **Ferus**, Adiectiuum (βηρ) Atrox, Seterus, qui ferinum animam habet. Virg.

— ferus omnia Iuppiter Argos

Transiit. Sic, Feri gens. Cic. 1. Tuscul. 47.

Ferus et immanis. Mitis et Mansuetus, contraria. Cicero 1. de Inuent. 4.

Indomita ceruicis ferus. Horat. 1. epist. 3. 7.

Vultu toruo ferus. Horat. 1. epist. 20. 3.

Acies ferae. Vide Acies.

Animi feri. Ouid. 4. epist. 33.

Audax ferus animi. Ouid. 8. Metam. 94.

Arma fera. Ouid. 5. Metam. 1.

Bellua fera. Ouid. 13. Metam. 194.

Immanis et fera belua. Cic. 2. de Nat. deor. 240.

Bestia fera. Cic. de amicit. 68.

Cedes fera. Senec. Oeth. 8. 8.

Caprae ferae id est, caprae. Virg. 4. Aeneid. 31.

Coniugium ferum. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 15.

Corda fera. Virg. 6. Aeneid. 16.

Ensis ferus. Ouid. 6. Metam. 112.

Equus ferus. Horat. 1. Seru. Satyr. 5. 12.

Fructus feri. Virg. 2. Georg. 8.

Gaudia fera. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 5.

Gens immanis atq; fera. Cic. 1. de Legib. 36.

Ferus et agrestis homo. Cic. pro Rosc. Amer. 45.

Hostis ferus. Ouid. 1. Metam. 38.

Hyems fera. Ouid. 1. Trist. elegia. 9. Stat. 5. Thebaid. 3.

Ferus incola luci. Stat. 5. Thebaid. 114.

Iuuentis ferus. Catul. in Epithal. Iuliae, 56. 12.

Montes feri. Virg. eclog. 5. 6.

Feri mores. Seneca Oeth. 7. 10.

Mores ferus immanemq; naturam alicuius ostendere. Cic. pro Rosc. Amerino. 22.

Scabies fera. Celsus, Quo asperior est, quoq; prurit magis, eo difficilius tollitur. Itaq; eam, quae talis est, aegrotus id est, feram, Graeci uocant.

Tela fera. Lucret. lib. 2. 10.

Tempestas fera. Ouid. 1. Fast. 99.

O fera tempora. Cic. ad Atticum, lib. 12. 259. 2.

Tyrannus ferus. Ouid. 6. Metam. 110.

Vastator ferus. Ouid. 11. Metam. 80.

Venus fera. Seneca Hippol. 8. 10.

¶ **Feritas**, pen. corr. huius feritatis (βηρ) Nature quaedam asperitas. Mart. lib. 1. 18. Postquam inter nos est, plus feritatis inest. De tigride.

Feritas atq; agrestis immanitas. Cic. 1. de Diuinit. 107.

Immanitas et feritas. Cic. 4. Tuscul. 108.

Fructus regni feritas. Silius lib. 1. 30.

Inamabilis feritas. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 1.

Inamena feritas. Stat. 2. Sylu. 27.

Instita feritas. Vide Insero.

Deponere feritatem. Ouid. 4. Fast. 21.

Culu et feritate non nullum a Germanis differebat. Caes. 8. bel. Gal. 94.

Feritatem expellere. Cic. 2. Tuscul. 33.

Mollita feritas. Ouid. 4. Fast. 44.

Ex feritate ad mansuetudinem traducere. Cicero pro Sestio, 79.

Ferabites] pen. prod. Dicitur agrestis. Sifenna apud Nonium partim ferabite, partim lauro ac pinu.

Feraculum] feraculi, pen. corr. Vipian. in l. quem admodum. §. si nauis ff. ad legem Aquil. Parui refert, nauem immittendo, an feraculum ad nauem ducendo, an tua manu damnnum dederis. Sunt qui non feraculum, sed ferraculum, uerriculu, feruaculumue legant.

Feralia] feraliorum (βηρ) ueteres dixerunt dijs manibus sacratam diem: a ferenais epulis in tumulu adcoenam: qua et ipsam feralium nuncupabant, a uobere F. f. Ouid. 2. Fast. 114.

Hanc qui iusta ferunt, dixerunt Feralia lucem, etc.

Cicer. Attico, lib. 8. 166. 3. Eodem enim die uideo Caesarem a Corfinio post meridiem profectum esse, Feralibus, quo Canisto mane Pompeium.

Feralis dies, in quo feralia fiebant. Ouid. 2. Fast. 7.
 ¶ Feralis, et hoc ferale. pen. prod. (νεφελοειδής, νεφροειδής) Divi exitiale: a feralibus sacrificijs: ut, Feralis cenā, & ferale carmen. Apul. Rogum demolirentur, cenam feralem à tumulo ad mensam referrent. Virg. 4. Aeneid. 93.
 Solaq; culminibus ferali carmine bubo Vifa queri.
 Item, Ferales epule, Plinius lib. 20. cap. 12.
 Feralis arbor. Plin. lib. 16. cap. 10. 4.
 Arma feralia. Lucan. lib. 2. 52.
 Ferales cædes. Claud. de bello Gild. 25.
 Carmen ferale. Virg. 4. Aeneid. 93.
 Dona feralia. Ouid. 9. Metam. 43.
 Murmur ferale. Claud. 1. in Rufin. 27.
 Ferales præcones, quos antambulones atratos latine appellare possumus: ex quorum genere sunt funerū indictores. Bud. Ted. feralis. Lucan. lib. 1. 23.
 Vrna feralis. Tacit. lib. 3.
 Ferax, Ferulum] Vide Fero.
 Ferulum] Vide Fertum.
 Ferē] μίμνησθαι, δάμνησθαι, ἀδύνησθαι, Aduerbiū, significat Penē, ut inquit Valla lib. 2. cuius significatio est, Paulum absuit quin: ut, Ferē hominem occidit: hoc est, parum absuit quin occideret. Terent. Heaut. 1. 1. 70.
 — domū reuertor mœstus atq; animo ferē Perturbato.
 Cic. 4. Acad. 184. Scripsit igitur his ferē uerbis.
 Quam ferē. Cic. pro Cluent. 34. In quibus quātus splendor sit, quam propē equabilis, quam ferē omnium constans & moderata ratio uite, &c.
 Satis ferē disputauimus. Cic. 1. Offic. 87.
 Semper ferē cum aliquo rusticari. Cic. 2. de Orat. 13.
 Ferē ruri se continere id est, non semper, sed plerunq; Terent. Phorm. 2. 3. 16.
 Nec adhuc ferē inueni. Cic. Att. lib. 7. 12. 6. 1.
 Aetates uestræ, ut illorum, nihil, aut non ferē multum differūt.
 Cic. de claris Orat. 77.
 Non ferē quisquam. Vide Non.
 Ex uictoria bellica non ferē quenquam est inuidia ciuium consecuta. Cic. pro Sestio, 42.
 Ferē in diebus paucis, pro Paulo post. Terent. And. 1. 1. 77.
 Ferē amplius. Terent. Heaut. 1. 1. 3.
 Nec rei ferē sanē amplius quidquam fuit, &c.
 Ferē, Sub audita aliqua uniuersalitate. Quintil. His ferē ueteres facultatem dicendi exercuerunt. Id est, ferē omnes. Cicer. 1. Acad. 55. Hæc ferē de moribus, &c.
 Ferē multū. Cic. de Amic. 2. In eum sermonem illū incidere, qui tum ferē multus erat in ore. Valla, lib. 2. corruptum hūc locum esse censet, & legendum putat, Quj tū ferē erat in ore. Id est, ferē omnibus.
 Ferē omnes. Colum. lib. 2. cap. 1. Veterem opinionem ferē omnium. Et lib. 3. cap. 5. Tamest ferē omnes authores.
 Ferē pleriq; Cic. 3. Tuscul. 125. Non sunt uitiosiores quam ferē pleriq; qui, &c.
 Ferē plerunq; pro Ferē semper. Terent. Phorm. 1. 2. 39.
 Ferē non difficile est inuenire quid sit causæ adiumento. Author ad Herennium, lib. 2. 60.
 Vt ferē sit. Cic. 2. de Inuent. 131.
 Quod ferē fieri solet probabile est. Cic. 1. de Inuent. 62.
 Ferē (inquit Valla, lib. 2.) de loca, de tēpore, similibusq; dicitur: ut, Vtor ferē hac ueste in faciendis sacris. Id est, in omni ferē tēpore. Ferē Romani orbē subegerunt. Id est, ferē totū orbem. Ferē sit ut iuuenes ament. Id est, ferē ubiq;
 Eadem ferē hora. Cic. Attico, lib. 1. 4. 318. 1.
 Hora ferē nona. Cic. Attico, lib. 7. 135. 3.
 Ornati ferē militari uidemus statuæ. Cic. 1. Officiorum, 90.

Ferentanum] ὀππὲρ τῶν ὀππιδίων, oppidum est Theano Apulo propinquum, à quo Ferentani dicti sunt populi, qui Sagro amne à Pelignis separantur. Vide Strab. lib. 5.
 Ferentarij] Vide Fero.
 Ferentarij] dea fuit, sic dicta ab oppido Latij Ferento, cuius T. Liuius meminit nec semel in prima Decade.
 Ferentinum] pen. prod. Oppidum quod Plin. collocat in prima Italia regione, in qua Roma est: à qua Ferentinates dicti sunt. Est & Ferentinum in Thufcia, unde Ferentini.
 Ferentini. Silius lib. 8. 78.
 Sylla Ferentinos, Priuermatumq; maniplos Ducebat.
 Ferentum] Oppidū Sabinorū seu Samnitū: à quo Ferentini.
 Feretrius] dictus est Iupiter, quod pacem ferre putaretur. Vide Liuium, 1. Decad. lib. 1. 43. Propert. lib. 4. eleg. 11. 1.
 Nunc Iouis incipiam causas aperire Feretri.
 Feretrum] Vide Fero.
 Fereola] Iouis. Colum. lib. 3. cap. 2. 17. Fereolamq; fereolamq; non facile affuerē quo gradu habendæ sint. Est autem huiuscemodi uitis nomen, quemadmodū & multa alia, secundum regionis morem inditum, forsatis à ferendo dictum.
 Feriæ] feriarum (ἐργαζία, ἑρῆς) A ferendis uicinijs, suntq; dies cessationum ab opere, uel ab epulis ferēdis: in his enim epule fiebant, ex pecorū, frugumq; prouentibus. Festus, Feriæ antiqui festa uocabant: & alie erāt sine die festo, ut Nundinæ: alie cum festo, ut Saturniæ: quibus adiungebantur epulationes ex prouentu facies pecorum, frugumq;
 Feriarum festorumq; dierum ratio in liberis requieſcit habet litium & turgiorum, in feruis operum & laborum. Cic. 2. de Legib. 4. 7.
 Feriarum autem apud antiquos multa erant genera, quæ polui dicebantur, si in his aliquod opus fieret.
 Feriæ belli, A bello cessatio & uacatio. Gellius lib. 1. cap. 25. Inducie, sunt belli feriæ. Ex M. Varrone, in libro Humanarum, qui est de bello & pace.
 Conceptiuæ, quæ quotannis à magistratibus uel sacerdotibus cōcipiebantur in certos uel in incertos dies, ut sunt Latine, Sementinæ, Paganalia, Compitalia. Cic. 1. de Nat. deor. 23. Cesar 3. bel. Ciuilis, 5. His rebus & ferijs Latinis, comitijsq; omnibus perficiendis, x. dies tribuit.
 Feriæ esuriales: id est, dies ieiunij. Plaut. Capt. 8. 8.
 Imperatiuæ, Quas Consules uel Praetores pro arbitrio indiciebant. Macro. lib. 1. Saturn. cap. 16.
 Latine feriæ. Vide Latium.
 Nundinæ, Paganorum, ac rusticorū, quibus ad negotia & merces conueniebant. Macro. lib. 1. Saturn. cap. 16.
 Piscatorum feriæ. Cic. 3. Offic. 7. 8.
 Statuæ, Vniuersi populi communes, quæ certis, & constitutis diebus fiebant, in quibus præcipue seruabuntur Agonalis, Carmentalis, Lupercalis.
 Dies feriarum addere alicui. Cic. Attico, lib. 13. 293. 2.
 Ferijs iurgia amouento. Cic. 2. de Legib. 32.
 Ferias ac iocos celebrare. Liui. 1. ab Vrbe, 17.
 Habere ferias triduum. Cic. 2. de Legib. 90.
 Imperare ferias. Cic. 1. de Diuinat. 165.
 Indicere ferias. Vnde In dico.
 Feriæ, pro Vita otiosa. Plaut. cap. 13. 3.
 Ferias alicuius possidere. Plaut. Epid. 10. 35.
 Tuus possidebit mulier saxo ferias. Id est, tua erit, tecum ferias celebrabit.
 ¶ Ferio ferias, (ἐργάζομαι, ἑρῆν ἀγορεύω) feriare, uel Ferio, feriaris, feriarum, Deponens, Vacare ab aliquo opere uel studio.
 Feriari à studijs. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 6.
 ¶ Feriatus, pen. prod. Adiectiuū (ἀργύριος) qui otiosus est, & nihil agit. Plaut. Mili. 5. 62. Mart. lib. 5. 104.

Nec feriatus ibat ante carrucam.
 Feriatus uoluntate sua à negotijs publicis. Cic. 3. de Orat. 33.
 Denunt feriatum uoluntate cessatione torpere Epicuri. Cic. 1. de Natur. deor. 14. 2.
 Feriati dies, in quib. ferie aguntur. Plin. lib. 18. cap. 6. 8. Plin. Iunior. epist. 58. b. Quid præterea noui? Quid? nihil, alioqui sibi iungerem. nā & charta adhuc superest, & dies feriatas patitur plura contexi. Id est, festus.
 Feriatus dies ad quicquam ageidum. Liui. 6. bel. Pun.
 Feriata familia. Varro 1. de Re rust. cap. 16. 4.
 Feriata machera, Quæ quis non utitur. Plaut. Mili. 3. 7.
 Muse feriate. Stat. 1. Syll. 6. 1.
 Feriata toga. Plin. epist. 12. 3.
 Male feriatas: id est, ignauo, inutiliq; otio uacans, ait Budeus. Gellius, lib. 9. cap. 2. 2.
 Male feriatas Troes. Horat. 4. Carm. ode 6. 3.
 ¶ Feriatici dies, pro Feriati uel Festi. Vlpian. l. 2. ff. de ferijs. Diuus Marcus efficit de alijs speciebus Praetorem adiri, etiā diebus feriatas. Appellatur autem sub eodem titulo Feriæ, dies omnes, quibus magistratus propter uacationē publicā ius nō dicit, ueluti propter messem aut uindemiā, aut depositū magistratū, ut quū in l. 5. Vlpianus scribit, Prædæ calendarum lanuaris magistratus neq; ius dicere, nec sui potestate facere consueuerunt.
 Ferinus] Vide Fera.
 Ferio] feris (ἐργάζομαι, ἑρῆν ἀγορεύω) præteritum mutatur à Perentio, & idem significat. Plaut. Amphit. 8. 70.
 Ex insana insaniorem facies, feriet se pius?
 Ferire & repellere aduersarium. Cic. 2. de Orat. 40.
 Ferit athera clamor. Virg. 5. Aeneid. 28.
 Ferire aures, pro Excitare. Cic. 2. de Orat. 188.
 Crebris feriunt ululatibus aures. Lucan. lib. 2. 7.
 Calce feritur asselli. Ouid. 3. Fast. 151.
 Ferire cornu. Virg. 9. ecloga 3.
 Taurus ferit uncis cornibus hostē. Propert. lib. 2. elegia 5. 4.
 Ferire focū, quod & percussere dicitur, & mire: hoc est, Pacem componere. Virg. 10. Aeneid. 30. Cic. pro Domo sua, 99. Sed uno tempore cautiones fiebant pecuniarum, foederis feriebantur prouinciarum. Ob id autem dictum quidam putant, quod dum antequi focū & pacem solenni pompa cum hostibus mirent, porcam dijs immolarent. Idē pro Ra. Ferire fores. Plaut. Mench. 4. 61.
 (Cirio Posth. 5. Expediēte fabulatus, iam fores ferio. m. feri.
 Frigore ferire, pro Occidere. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 13.
 Frigus ferit nos. Lucret. lib. 4. 53.
 Ferire alicuius frontem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 3.
 Hostem ferire. Cic. pro Corn. Balbo, 41.
 Latus ense ferit. Virg. 12. Aeneid. 61.
 Filium summos montes ferunt. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.
 Ferietur alio munere. Terent. Phorm. 1. 1. 12.
 Spectris feruntur oculi. Cic. Cassio, lib. 15. 16. 3.
 Oculos ferire, uisumq; laceſcere dicuntur: quæcumq; conspici possunt. Lucret. lib. 4. 4. 4.
 Venus igne pectus ferit. Seneca Hippol. 3. 4.
 Pectora ferire manu. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 16.
 Plangore ferire pectora. Ouid. 4. Metam. 111.
 Ferire pecunias. Plin. lib. 33. cap. 3. 6.
 Ferire porcum. Liui. 1. ab Vrbe, 100.
 Pugno uel calce ferire. Quintil. lib. 2. cap. 8. 8.
 Ferire rostro. Liuius, 10. bel. Punici, 112. Et, Ferire securi, Cesar. 8. belli Gall. 13. 5. Et 3. Verr. 52.
 Fama ferit terras. Lucan. lib. 5. 155.
 ¶ Feriens (ἐργάζομαι) Nomen ex Participio: ut, Numen humdam feriens animam. Lucan. lib. 5. 20.

Tinnula plestro feriente chordæ. Seneca Troad. 9. 4.
 Sagitte cunctis ferientes. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 12.
 ¶ Feriendus, Participium (ἐργάζομαι) ut, Me mibi ferendus aper. Ouid. 3. Metam. 143.
 Colla rudes operum præbēt ferienda iuueni. Ouid. 1. Fast. 17.
 Ferio] ferias. Vide Feriæ. Feritas] Vide Fera.
 Feritor] Fluius in Liguria, non procul à Genua, de quo Plin. lib. 3. cap. 5.
 Ferme] ἄνεως, ἀνεως δὲ, Aduerbiū eiusdem propē significationis cum Ferē. Terent. Heaut. 1. 2. 31. Idē And. 1. 5. 49.
 — iam ferme moriens me uocat:
 Accessit. Vbi Donatus, Ferme est aduerbiū festinatatis. Salust. in Iugurt. Nam ferme Numidas in omnibus prælijs magis pedes, quam arma tutati sunt. Cic. ad Brutū, 2. 4.
 De me possum ident quod Plautinus pater in Trin. Mibi quidem eias acta ferme est.
 Haud ferme. Terent. And. 3. 1. 2.
 Fidelem haud ferme mulieri inuenias uirum. Vbi Donatus, Ferme pro Facile posuit: & ferme, facilitatē significat: quia sunt aduerbia extenuationis.
 Aetas ferme acta. Cic. Bruto, 2. 5.
 Sapientis cogitatio non ferme ad inuestigandum adhibet aduocatos. Cic. 5. Tuscul. 156.
 Fermentum] huius fermenti (ὄζυρον, φέρον) Porro facta ne subacta acida, dictum quod seruendo crescat. Plin. lib. 18. cap. 7. 19. Spuma ita concreta pro fermento utuntur. Virg. 7. Georg. 76. — pocula lati
 Fermento, atq; acidis imitantur uita forbis.
 Iacere in fermento, uel esse, per translationem dixit Plaut. in Mercat. 23. 13.
 Nam mea uxor propter illam totā in fermento iacet.
 Id est, inflata est & irata.
 In fermentum congerere atq; componere. Colum. lib. 3. cap. 11.
 Hoc est, ut fermentescat & putrescat.
 ¶ Fermento, fermentas (φύρασμα, φέρον) fermentare, Miscere, facere ut panis acescat. Plin. lib. 18. cap. 11. 2. Quum fieret autē panis hordeaceus, erullis, aut cicerule admixtione fermentabatur.
 Fermentare terram, putauit Calepinus, & post eum multi, idē esse quod pinguefacere: itaq; illud Columelle, lib. 2. cap. 15. de stercore columbino loquentis, Maxime tamē columbinum probamus, quod modicē parsum terram fermentare comperimus. Porro (ne sim longior) quemadmodū fermentare farinam subactam aut massam, est eam admixto fermento resoluerē & inflare: sic fermentare terram, est eam non sinere addensari spissariq; & dureſcere, sed in puluere redigere ac resoluerē. Quod quū sit, tum uelut inflator & tumidior efficitur terra. Glebam enim terræ densā & compactā, si resolueris loci multo plus capiet. Sed hoc ex ipsius Columelle uerbis luculentius intellexeris. Sic autem ait libro 2. cap. 2. Sed ex his nihil non melius resoluta humo, quam densa prouenit, quod nos ter quoq; Virgilius quū & alias fecundā arui laudes retulisset, adiecit, Et cui puitre solum: namq; hoc imitatur arando. Neq; enim aliud est colere, quam resoluerē & fermentare terram. Rursus eodē cap. non procul à fine, Atq; eiusmodi terram pinguis arenis putrem ueluti cimerem solutam, quāuis leuissimo dente moueri satis est. Idē lib. 4. cap. 1. non procul à fine, Quid quod repastinata humus, dum est recens soluta, laxaq; uelut fermento quodam intumescit: quoniam deinde non longissimam cepit uetustatem, condensata subsidit. Ex omnibus his Coluella uerbis palam est, eandem terram uocari solutam, resolutam, putrem, & leuem: camq; opposuisse, & densā. Præterea terram fermentari nihil aliud esse, quam in puluere

uerem resolu, & leuiorem, solutioneque efficit. Id quod praestat diligens cultura, calores aestiu, gelicidia hyberna, & sterus columbinum, idque ob instum & natuum calorem. Varro de Re rustica, lib. 1. cap. 38. De hisce praestare columbinum, quod sit calidissimum, ac fermentare possit terram.

¶ Fermentesco, fermentescis (*φρῆσκω*) fermentescere, idem quod Fermentari. Plin. lib. 28. cap. 8. 21. Optimaque est, quae candidissima & friabilis, minimeque ponderosa: quum teratur inter digitos, fermentescens.

Fermentescere etiam tellus dicitur. Plin. lib. 17. cap. 2. 5.

Ferō fers, tuli, latum (*φέρω, ὀρέω, ἄνωγμαι*) ferre, Portare. Antiquē tetuli fecit in praeterito.

Ferre ad aliquem argentum. Plaut. Aftin. 12. 143. — Pater nos ferre hoc iussit Argentum ad te.

Ferre ab altero argentum. Plaut. Aftin. 12. 110. — tui hoc feras argentum aliter à me? Id est, putas à me esse aliud argentum accipere?

Ferre quod poscimus. Plaut. Merc. 7. 100.

Intrō ferre. Vide Intrō.

In aliquem locum lectica ferri. Cic. Qu. frat. lib. 2. 8. 5.

Lectica per oppidum ferri. Cic. 2. Philipp. 103.

Ferre, Afferre, uel dare. Plaut. Mostel. 11. 9. Hercle nunc ferat Sex talenta magna argenti pro istis praesentaria, Nunquam acciperem.

Ferre, producere. Plin. lib. 12. cap. 8. 1. Saccharum & Arabia fert, sed laudatius India. Cato cap. 6. 2. Sim in loco crasso aut caldo seueris, hosi nus nequa erit, & ferundo arbor peribit.

Non feret quin uapulet, pro Non abibit quin uapulet. Plautus Amphit. 4. 154.

Ferre et decernere rogationē et quaeſtionē. Cic. pro Milone, 14.

Ferre & postulare. Cic. 7. Verr. 28.

Ferre, pro Dicere. Tacit. lib. 13. Quippe erant, qui Cn. quoque Pompeium incusatum à senioribus, ferrent. Idem lib. 15. Ex C. Cesare se genitum ferebat.

Ferre, Pati. Cic. pro Rosc. Amer. 69. Quod tametsi graue est, tamē aliquo modo posse ferri uidetur. Terent. Heaut. 1. 2. 28.

Ludificatio ista tam ferri non potest. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Ferre acceptum. Vide in Accipio, Acceptum ferre.

Ferre acerbe, Dolere, & iniquo animo ferre. Cic. pro Plācio, 1. Aciem ferre. Vide Acies.

Aditum ferre. Vide Aditus.

Fert adoleſcentia. Terentius, Adelph. 1. 1. 28. — que fert adoleſcentia, Eane me celet consueſci filium. Id est, quae solita est iuuentūs facere.

Aduerſa. Cic. de Amicit. 2. 1.

Aegre. Terent. Heaut. 4. 8. 20.

Fert atas hoc est, per atatem licet. Terent. And. 2. 6. 12. — dum licitum est ei, dumque atas tulit, Amauit. Vbi Donatus, Tulit, duo significat: attulit & abstulit, passus est & pertulit. Cic. pro Cluent. 134.

Fert animus id est, placet. Ouid. 1. Metam. 1. Lucan. lib. 1. 143.

Fert animus causas tantarum exponere rerum.

Fert animus ista modestē. Terent. Phorm. 1. 3. 18.

Animum in consilium ferre. Quintil. lib. 6. cap. 1. 8.

Ferre animo equo. Terent. Phorm. 1. 21. 88. Sic, Ferre animo forti mortem alicuius. Caelius ad Cic. lib. 15. 10. 19.

Quieto & equo animo. Caesar 1. bel. Ciuil. 277.

Iniquo animo. Cic. Attico, lib. 15. 329. 24.

Ferre annos et uetustate, siue proferre, dicuntur nima proprie: tamen ad alia transferuntur: Est uetustate non exoleſcere. Quintil. lib. 2. cap. 4. 7. Quare mihi ne maturitas quidem

festinet, nec musta in lacu statim austera sint: sic & annos ferent, & uetustate proficiunt. Idem lib. 10. cap. 1. Sumpta à uinis Metaphora, quae non fugiunt.

Aperit ferre aliquid. Cic. pro Plancio, 29.

Ferre apte & quiete quicunq; casum fortuna inuixerit. Cicero 4. Tuscul. 58.

Arma contra patriam. Cic. de Amicit. 34. Vatinius ad Cicero. 1. lib. 5. 10. 4. Simius non semisis homo contra me arma tuas lit, & eum bello cepi.

In astra, pro Vehementer laudare. Cic. ad Attic. lib. 2. 40. 2. Sic, Martialis lib. 1. 1.

Ad astra aliquem. Virg. eclog. 5. 10.

Atrociter ferre, pro Aegre ferre. Cic. pro Milone, 16. Budeus. Auras, Est afflictere aeris mutationi. Virg. 3. Georg. Auriga fertur equis. Virg. 2. Georg. 102.

Auxilium alicui, iuuare, subuenire. Plaut. Amphit. 9. 10. Terent. Adelph. 2. 1. 1. Obsecro populares ferte misero, atq; innocenti auxilium, Subuenite mopi.

Bella ferre. Horat. 1. epist. 19. 13. Militiam puer, & Cantabrica bella tulisti Sub duce qui templis Parthorum signa refixit.

Ferre ad, uel in caelum, Est ita aliquid laudare, ut laudibus quaeſi ad caelum feratur. Cic. 7. Verr. 11. Sic, 1. Tuscul. 67. Cic. ad Atticum lib. 4. 85. 3.

Ferre calumniā. Caelius ad Cic. lib. 8. 8. 1.

Canum & surcam. Plaut. Casina. 8. 36. Id est, suspendi. Cicero 1. de Diuinatione.

Casum. Caesar 6. belli Gallici, 146.

Clam iram aduersus aliquem. Liu. 1. bel. Maced. 189.

Clasſis fertur cita gurgite. Virg. 5. Aeneid. 7.

Clementer. Cic. Attico, lib. 6. 3. 7.

Commentarij ferunt. Tacit. lib. 5.

Si ita commodum uestrum fert. Cic. pro lege Agrar. 77.

Conditionem, Quod & Offerre dicitur, & Ponere, apud Terentium: & est uictoris & superioris. Plaut Rudente, 23. 17. Terentius Phorm. 4. 1. 13. Cicer. pro Rosc. Amer. 18. Hanc conditionem misero ferunt, ut optet utrum malit, er uices Roscio dare, an insutus in culeum, supplicium patricidarum, per summum dedecus uitam amittere. Sic Tironi, lib. 16. 11. 4. Et pro Quint. 58. Quo in loco conditionem tulli, si uellet, &c. Idem ad Atticum, lib. 7. 134. 2. Et lib. 10. 201. 2. Liu. 8. ab Vrbe, 20.

Constanter & sedate ferre. Vide Conſto

Fert Conſuetudo. Caesar 6. bel. Gal. 34. Maiore strepitu & tumultu, quam Pop. Rom. ferti conſuetudo, castra moueri iubet.

Grauioribus uerbis per literas accusasti me, quam tua conſuetudo ferebat. Cic. Bruto, 9. 2. Idem pro Cecinna, 61.

Contumelias, pro Pati. Plaut. Merc. 15. 53. Hem cui decem talenta dotis detulit, Hec ut uiderem, ut ferrem has contumelias.

Conuiuiam Dionysium mihiq; et tibi. Id est, uinum tibi & mihi in conuiuium. Plaut. Stich. 12. 9.

Crimina in aliquem ferre. Tacit. lib. 12. Hoc Liuus dicit, Ferre aliquem sermonibus.

Damna tulere suo peccato. Ouid. 2. Fast. 105.

Ferre deſyderium alicuius. Cic. de Amic. 86.

Deſyderiū diutius ciuitas ferre nō potest. Cic. 10. Philipp. 285.

Aliquid de Brutus ad Antonium, lib. 11. 2. 7. Quod de commo dis eorum mense Iunio laturus eſſes.

Deorſum ferri suo pondere. Cic. 1. de Fimib. 28.

Disſiduum aliquod acerbissime tulisse. Cic. Atti. lib. 4. 7. 2.

Dolorem ferre alicui. Virg. 6. Aeneid. 93.

In eundem dolore moesta, & miseranda diu ferret. Tacit. lib. 5. Exequias

Exequias ferre. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 1.

Extium eundem. Caesar 3. bel. Gal. 380.

Ferre expensum. Vide in Expendo. Cic. Philipp. 2. 14.

Extra causam ferre. Quint. lib. 6. cap. 4. 8.

Vi ferunt fabula. Cic. 3. Offic. 48.

Prout facultates ferebant, satis. Cic. 4. Verr. 58.

Fallaciam. Plaut. Poenul. 3. 67.

Famam, pro Spargere. Plaut. Persa, 10. 23.

Ita famis ferebant. Liu. 3. bel. Pun. 148.

Ferundum feras. Terent. Phorm. 2. 4. 83. — quim quod est Ferundum feras, tuis factis dignum feceris.

Fidem ferre alicui rei. Virg. 10. Aen. 157.

Fiduciam igitur orator pro se ferat. Quintilianus libro 5. capite 13. 41.

Finem ferre laborum. Virg. 7. Aeneid. 2. 4. — et uox audita laborum Prima tulit finem.

Flagitia ad aliquem, pro Indicare & narrare. Terentius Adelph. 4. 7. 3. — te iam dudum quero Mitio. m. Quidnam? o, fero ad te alia flagitia ingentia Boni illius adoleſcentis.

Flumina ferunt classem. Virg. 5. Aen. 165.

Fortiter, pro Constanti animo molestiam, uel malum perferre. Cic. de Senect. 77. Quem ego meum casum fortiter ferre uisus sum: non quod equo animo ferrem, sed, &c.

Ita fortuna tulit. Cic. Pulchro, lib. 4. 13. 5.

Fraudem. Liu. 4. bel. Pun. 174. Cic. ad Attic. lib. 6. 14. 4. 2. Id mihi fraudem tulit.

Frigorēq; & fimen tulisti. Catul. ad Veranium, epig. 25. 1.

Fructum ferre dicuntur arbores. Plin. lib. 13. cap. 4. 11.

Fructum ferre, pro Recipere. Plin. epist. 159. c.

Fructum alicui. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 19.

Fructum ex aliquo. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 15.

Fructus necessitudinis. Cic. 7. Verr. 97.

Ferre gloriam belli perpetrati. Liu. 8. bel. Maced. 237.

Ferri ad gloriam. Cic. 3. Tusc. 5.

Gradum ferre, & conferre pedem, poetice pro tre & aliquo progredi. Plaut. Merc. 22. 41. Relligionem ille obiecit: recipiam me illuc. s. sapis O Charine, contra pariter fer gradum, & confr pede.

Ferre gratiam, pro Reserre. Liu. lib. 5.

Gratiam & gloriam haud immeritam amone leuata tulit. Liu. 4. ab Vrbe, 56.

Grauiiter, iratum esse, & moleſte ferre. Terent. And. 1. 2. 20. Cic. 3. Verr. 108.

Grauiiter moleſteq; ferre aliquid. Sulpitius Ciceroni, libro 4. 5. 1.

Gressus ferre aliquid. Ouid. 3. Fast. 35.

Humaniter ferre aliquid. Cicero Attico, libro 1. 2. 1. & libro 4. 84. 12.

Ferre ignominiam animo. Caesar 1. bell. Ciuil. 321.

Ignominiam & infamiam sine dolore ferre. Cicero 4. Tuscul. 68.

Imaginem alicuius: hoc est, aliquem representare & reserre. Plaut. Capt. 2. 39.

Immoderate res aduersas & secundas ferre, leuitatis est. Cic. 1. Offic. 127. Vide Immoderatus.

Immodice ferre aliquem casum. Vide Immodicus.

Impetum. Caesar 3. bel. Gal. 428.

Impune. Caesar 5. bel. Gal. 55.

In aliquo quidpiam ferre. Quint. lib. 1. cap. 6. 27.

Incommoda. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 17. Theſauri pars 2.

Indifferenter ferre. Vide Indifferens.

Indigne. Plin. lib. 18. cap. 3. 11.

Infortunium Terent. Adelph. 2. 1. 24.

Ingrate aliquid ferre. Tacit. lib. 17.

Iniuriam. Terent. Hecyra, 1. 2. 91. Cic. Memmio, lib. 13. 1. 1. Saepientia tua qua fers iniuriam, letitia.

Inultum, Non puniri. Terent. Heaut. 5. 1. 45.

Inultam fugam ferre. Cic. Antequam iret in exilium, 12.

Iracunde. Plin. lib. 11. cap. 37. 20.

Iudicem. Liu. 1. Decad. lib. 3. Iudicem ferre, inquit Budeus, est cuiuscunq; iudicio acquiescere. Cic. pro Rosc. Comedo, 26. Quem ergo si ferre iudicē, refugere non deberet, quum teſtum producā, reprehendere audebit? Liu. 8. ab Vrbe, Pro uoco ad populum: eumq; tibi iugentii Senatus iudicium, iudicem fero.

Iugum ferre. Horatius 1. Carm. ode 35. 6.

Ferre laborem. Caesar 6. bel. Gal. 11. 11.

Laborem pro cunctis ferre. Cicero Antequam iret in exilium, 8.

Laborem ferre aut fugere. Virg. 6. Aen. 179.

Letē atq; insolenter ferre. Cic. 10. Philip. 261.

Letitiam. Cic. Att. lib. 14. 308. 6.

Laudem, Reportare honorem. Caesar 6. bel. Gal. 78.

Laudem mihi mea facta ferent. Virg. 11. Aen. 158.

Laudibus, Laudare. Plinius epistol. 171. Alij contra, hoc ipsum laudibus ferunt, quod sit frustratus improbas spes hominum.

Legem, Idem quod Ferre ad populum legem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 104.

Legem aliquam pernicioſe ferre. Cic. 2. Offic. 107.

Lentē ferre. Vide Lentus.

Leuiter ferre. Vide Leuis.

Leuiter ferre, & negligenter defendere aliquid. Cicero pro Rosc. Com. 9.

Leuissime ferre aliquid. Cic. Fabio, lib. 5. 18. 4.

Ferre libertatem. Quint. lib. 4. cap. 1. 41.

Fert libido: hoc est, sit aliquid per libidinem. Terent. Heaut. 3. 3. 12. Multa fert libido: ea prohibet facere tua praesentia, id est, multa optem facere quae te praesente non aufim. Quantum libido tulit, tantum relictum est. 5. Verr. 49.

Libros sub nomine alicuius ferri. Quint. in Proem. lib. 1. 6.

Luceam. Plin. epist. 14. 1.

Mandata alicuius ferre. Virg. 10. Aeneid. 166.

Ferre manum. Plaut. Trucul. 4. 23. Id est, mandare.

Manum ferre, pro Contendere. Virg. 5. Aen. 8. Ferre manum, duroq; intendere brachia ferro. Scruuius.

Fer me, Patere meos mores. Terent. Heaut. 4. 3. 14.

Ferres me, si ego idem dicerem? Cic. 4. Acad. 129.

Mediocriter ferre quippiam. Cicero 5. Verr. 79. Vide Mediocritas.

Miserias. Terent. Adelph. 4. 2. 7.

Mitius ista feres. Ouid. 5. Metam. 99.

Moderate ferre. Vide Moderato.

Moderate & modice ferre aliquid. Cic. 4. Tusc. 61.

Moderate ferre dolorem. Cic. de Amicit. 7.

Modice. Cic. 11. Philip. 294.

Modice ferre dolorem. Vide Modus.

Modice ferre iniurias fortunae. Cic. 1. de Fin. 71.

Moleſte. Cic. de Senect. 7. Vide Molestus.

Molestias. Terent. Eunuch. 1. 1. 33.

Molliter: hoc est, patienter & facile. Cicero de Senect. 5. Vide Mollis.

Monstrum ferre. Tacit. lib. 14.

Fert natura id est, per etatem & naturam licet. Caesar 3. bel. Ciuil. 2. 26.
 Natura fert ut extrema ex altera parte grauius, ex altera autem acutius sonent. Id est, natura comparatum. Cicero in Somnio Scipion. 17.
 Quis hoc timeret, quod neq; acciderat antea, nec uidebatur natura ferre ut accideret possit? Cic. Attic. lib. 13. 2. 68. 1.
 Vereor ne grauioribus utar uerbis, quam natura mea fert. Cic. pro Quintio, 33.
 Nomen alicuius. Cic. 3. Offic. 96. Sed quum Bassilius Marcum Satrium sororis filium nomen suum ferre uoluisse, eumq; fecisset heredem, &c.
 Nomen ferre insanit id est, uocari insanum. Horatius 1. epistol. 6. 3.
 In notitiam alicuius. Plin. epist. 2. 50. Id est, declarare.
 Ferre obscure aliquid, pro Celare, dissimulare, & occultare. Cic. in Paradox. 58.
 Occulte. Terent. Adelph. 3. 2. 30.
 Sic oculos sic ille manus, sic ora ferebat. Virg. 3. Aen. 98.
 Aliquem in oculis, pro Vehementer et precipue amare. Cic. ad Quir. fratrem, libro 3. 17. 13. Idem de Arusp. resp. 45. de Claudio loquens homine sibi inuiso, Ferebant in oculis hominem quidam boni uiri, & de me optime meriti. Terentium uerbum FERRO omisi in Eunucho, Rex te ergo in oculis? Ex Budeo.
 Odium, pro labore: Hoc est, odium pro labore reportare. Terentium Adelph. 5. 4. 17.
 Onus impositum ferre. Ouid. 15. Metam. 164.
 Opem, dicitur inquit Donatus, in malis rebus, & ijs qui de salute dubij sunt. Terent. Adelph. 3. 4. 41. uno Lucina fert opem. Cic. 4. Tuscul. 69.
 Opem ferre alicui. Hor. de Arte, 93.
 Opem atq; auxilium afflicta Reip. Cic. ad Att. lib. 8. 158. 1.
 Opem & salutem indigentibus. Cic. 2. de Fin. 187.
 Ut fert mea opinio, hoc est, puto & existimo. Cic. ad Seruiliu, lib. 13. 67. 4.
 Plura dixi quam opinio mea tulerit aut uoluntas mea. Cic. pro Domo sua, 26.
 Sicut opiniones hominum & religiones ferunt. Cicero 7. Verr. 145.
 Optatum ferre. Vide Opto.
 Opus cum labore. Plaut. Amph. 4. 23.
 Ferre per ora hominum, pro Celebrare, apud Plin. in epist. Ora ad ora ferre, Osculari. Ouid. ad Liliam, 28.
 Osculum, Osculari. Plaut. Epid. 12. 4.
 Saue tulit oscula diue. Valer. 7. Argop. 44.
 Pacate & moderate ferre aliquid. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 11.
 Ferre palam. Plaut. Milit. 20. 39.
 Palmam, Cicero ad Atticum, libro 4. 84. 6. Ne diutius pendes, palmam tulit.
 Partem alicui. Terent. Adelph. 1. 2. 36.
 — ego illi maximam partem feram. Id est, sustinebo, tolerabo, inquit Donatus.
 Partum, dicitur foemina quando praegnans est. Plin. lib. 8. cap. 32. 1. Idem lib. 7. cap. 5. Gerere partum dixit.
 Passibus rapidis ferri. Virg. 7. Aen. 31.
 Patienter ferre. Vide patiens. in Patior.
 Patienter & equo animo difficultates. Caesar 3. bel. Ciuil. 58.
 Patienter ferre potentiam alicuius. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 10.
 Pecuniam ferre alicui. Tacit. lib. 11.
 Pedem poetice, pro Aliquod progredi & ire. Plaut. Menach. 12. 30. Virg. 2. Aen. 150.
 Inde domum, si forte pedem, si forte tulisset, Meresero.

F E R
 Permolesse ferre. Vide Permolesus.
 Personam alienam. Liu. 3. ab Vrbe, 146.
 Pignus fidei. Liu. 5. bel. Pun. 91.
 Pignus silentii. Cic. 2. Tuscul. 80.
 Ad plebem ferre. Cic. 2. de Fin. 87.
 Poenam ambitus ferre. Cic. pro Sylla, 47.
 Poenam stultitiae. Cic. ad Att. lib. 3. 48. 6.
 Pompam. Plaut. Stich. 14. 1.
 Ferre ad populum, sub legem, legislator tum dicitur, quum legem in medium profert, unde legislator dicitur. Liu. lib. 2. Decad. 5. 111. Cic. pro Corn. Balbo, 20.
 Ferre praedam. Ouid. 2. Metam. 87.
 Praemium. Terent. Eunucho, 5. 9. 27.
 — hoc si effeceris,
 Quoduis donum et praemium a me optato, id optatum ferer.
 Praemia digna ferre. Virg. 1. Aen. 122.
 Ferre praesidium labenti & inclinata Reip. Cic. ad Brut. 18. 2.
 Preces deo. Virg. 8. Aeneid.
 Precium ob stultitiam. Terent. And. 3. 5. 4.
 Precia medentibus ferre. Tacit. lib. 11.
 Primum, Primum locum habere. Cic. de claris Orat. 95.
 Priuilegium de aliquo. Cic. in Paradox. 39.
 Ferre quaestionem, Est legem ferre qua populus in beat de crimine aliquo queri. Cic. pro Milone, 15. Non fuit ea causa iudices, non fuit, cur sibi censeret Pompeius quaestionem ferendam. Idem, De hoc igitur latum est ut quereretur. Id est, ut iudicium exerceretur. Haec Budeus.
 Quaestionem de morte alicuius ferre. Cic. pro Milone, 12.
 In quaestionem feruum. Cic. pro Cluent. 144.
 Quae ferunt rationes meae. Cic. 7. Verr. 82.
 Rationes meae ita tulerunt. Cic. Metell. lib. 5. 2. 8.
 Repulsam. Repelli, & repulsam pati. Liu. 7. bel. Maced. 86. Cicer. ad Att. lib. 5. 107. 3.
 Acerbas res ferre. Cic. 2. de Orat. 116.
 Fert res, Tempus, uel opportunitas, aut etiam facultas exposulata & patitur. Terent. And. 5. 1. 13.
 Incipi dum res te tulum nunc non fert, feras.
 Si res ita tulisset. Cic. 4. Philip. 161.
 Ferre rem non uisgo, Diuulgare. Liu. 8. bel. Pun. 88.
 Responsum. Liu. 3. ab Vrbe, 25. Idem in Catil. 14.
 Rogationem, idem quod Ferre ad populum, & populum rogare. Cic. ad Att. lib. 1. 8. 6.
 Ferre salutem alicui. Plaut. Poen. 9. 8. Virg. 1. Aen. 94.
 Sapienter casus aduersos ferre, non frangi fortuna, retinere in rebus aduersis dignitatem. Cic. 2. de Orat. 189.
 Ferri ad saxa nauis proprie dicitur, quando est in periculo. Plaut. Rud. 10. 36.
 Ferre se aliquid, pro Ire. Virg. 2. Aen. 91.
 Sese obuiam alicui. Cic. pro Plancio, 78.
 Se tractandum id est, pati. Plin. lib. 9. cap. 8. 6. De delphinis.
 Ex uetusto codice legitur, praebensq;
 Sententiam ferre, Est censere in consilio & confessu. Cic. pro Cluentio, 155. Haec Budeus. Idem Cic. de Amicit. 50. Consiuendi autem sunt, qui sint in amicitia fines, & quasi termini diligendi: de quibus tres uideo sententias ferri, quarum nullam probo.
 Sententia de hominum fortunis ferre. Cic. pro Cluent. 117.
 Seruitutem. Plaut. Capt. 7. 12.
 Ferre seruitutem. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 4.
 Signa. Caesar 1. bell. Gal. 160.
 Similitudinem. Plin. lib. 12. cap. 7. 5.
 Sinu. Martial. lib. 2. 6. Haec sunt singula quae sinu ferebat.
 Sitim. Plin. in Paneg. 22.
 Continenter ferre trium dierum sitim. Vide Contineo.
 Sollicitudine.

Sollicitudinem. Plin. epist. 5. d.
 Quencunque fors tulerit casum subire. Cicero Attico, libro 8. 145. 4.
 Spem ferre alicuius: id est, sperare de aliquo. Virgilius 9. Aeneid. 61.
 Ferre sua sponte in aliquid. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 14.
 Sublimem aliquem. Plaut. Menach. 22. 13. Sic, Ferri sublimem, Plin. lib. 20. cap. 22. 1.
 Subsidium, pro Auxiliari. Caesar 5. bel. Gal. 167.
 Suffragium ferre, pro Suffragari. Cic. pro Domo sua, 37.
 Suffragium de re alicuius. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. 8.
 Suffragia gratuita ferre. Cic. pro Plancio, 44.
 Supplicium, pro puniri. Caesar 1. bel. Ciuil. 320.
 Suppetias, Auxiliari. Plaut. Epid. 13. 52.
 Ferre tabellas alicui, pro Literas deferre. Plaut. Bacch. 17. 17.
 Tullit tempus, hoc est, licuit per temporis opportunitatem. Terentium And. 1. 2. 17.
 Ut tempora nostra, non ut amor tuus fert, uere perscribe. Cic. ad Quint. frat. lib. 1. 2. 5.
 Fert terra illos uiros. Virg. 11. Aeneid. 57. Cicero, 1. Tuscul. 161.
 Tales innumerabiles nostra ciuitas tulit.
 Tormenta ferre. Quint. lib. 2. cap. 20. 9.
 Tribum ferre. Cic. 2. Philip. 31.
 Ferre tributum, pro Pendere. Curt. lib. 3.
 Ferre uana ad aliquem. Liu. 3. ab Vrbe, 10.
 Ventrem ferre dicitur foemina. Varro 2. de re Rust. cap. 1. 9.
 Verbera. Martial. lib. 1. 10.
 Et qui non tulerat uerbera, tela tulit.
 Verbera ferre alicuius. Ouid. 2. de Arte, 107.
 Verbera ferre in aliquem. Ouid. 1. Amorum, eleg. 7. 2.
 Vestigia sua ferre ad aliquem. Ouid. 2. Metam. 5.
 Ferunt eo uestigia. Hoc est, illic eunt. Liu. 1. ab Vrbe, 27.
 Vetusitatem ferre dicitur unum, quum diu asseruari potest integrum & purum. Cic. de Amicit. 60.
 Viam ferre per aquora. Claud. 6. Paneg. 40.
 Fert illic iua. Virg. lib. 7. Aeneid. Caesar 1. bel. Ciuil. 110. Aditus ante, atq; itineris duo, quae extra murum ad portam ferebant. Cic. 1. de Fimib. 71.
 Victoriam ex re aliqua. Liu. 9. bel. Maced. 210.
 Vin alicuius. Terent. And. 1. 5. 2.
 Virtus ad maiora te tulit. Ouid. 5. Metam. 54.
 Si uestra uoluntas feret. Cic. pro lege Manilia, 50.
 Voluntas ita fert. Virg. 6. Aen. 135.
 Quidam uoluntas tulit. Cic. 5. Verr. 47.
 Voluptatem. Terent. Hecyra, 4. 2. 17.
 Vox fertur ad aures. Virg. 3. Aen. 8.
 Voces alicuius ad aliquem ferre. Ouid. 5. Fast. 96.
 Fert usus. Cic. de Orat. Ut eorum fert usus.
 Vultu ferre. Tacit. lib. 20. Hoc est, ostendere.
 Fertur ad terram uitis. Hoc est, in terram demittitur. Cic. de Senect. 48.
 Fertur iuno coluisse Carthaginem. Virgilius libro 1. Aeneid. Hoc est, dicitur.
 Fertur, impersonale, Dicitur, fama est. Cicero de Amicit. 49. Quod Tarquinius dixisse fertur, tum quum exul esset se, &c.
 Ferunt fuisse. Cic. 4. Acad. 210. Caesar 6. bel. Gall. 65. Hunc omnium artium inuentorem ferunt. Liu. 1. ab Vrbe, 16. Fausulo fuisse nomen ferunt.
 Ferri, distrahunt. Plaut. Cist. 5. 5.
 Exanimor, feror, differor, distrahor, deripior.
 Dubius feror. Ouid. ad Pisonem, 1.
 Infinitè fertur ut flumen oratio. Cic. in Orat. 133.
 Laxissime ferri. Vide Laxus.
 Thecauri pars 2.

Oblique ferri. Vide Obliquus.
 Per mala preceps fertur. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 6.
 Rapide ferri. Cic. in Orat. 71.
 In arma feror. Virg. 2. Aen. 68.
 In hostes moriturus fertur. Virg. 2. Aen. 102.
 In preceps feror. Ouid. 2. Metam. 14.
 In pugnas feror. Ouid. 4. Trist. eleg. 8. 6.
 Aestu fertur index. Quint. lib. 6. cap. 2. 6.
 Ferere & ferri auaritia. Cic. pro Quintio, 21.
 Cur, in magno sonituq; ferri. Cic. in Orat. 52.
 Mente ferri aliquid. Ouid. epist. 17. 6.
 Ferri rabie. Plin. lib. 10. cap. 33. 10.
 Saltu supra uenabula fertur. Virg. 9. Aen. 114.
 Volatu ferri. Catul. in Camerium, epig. 51. 5.
 Fruges tellus inarata ferebat. Ouid. 1. Metam. 23.
 Superanda omnis fortuna ferendo. Virg. 5. Aen. 141.
 Mala ferendo minuit. Silius lib. 15. 162.
 Ferendo honori esse. Liu. 4. ab Vrbe. Hoc est, idoneum ad honorem ferendum.
 Esse oneri ferendo. Liu. 2. ab Vrbe. Ouid. 15. Metam. 81.
 Leniter ex merito quicquid patiare ferendum est. Ouidius epistol. 5. 2.
 Nimum sibi sumit, nec est ferendus. Cic. 3. in Catil. 66.
 Fortuna uiriliter ferenda. Ouid. 1. Fast. 96.
 Verba dedit ferenda tabellis. Ouid. 14. Metam. 142.
 Ferens, Participium (φερων) ut, Oculos passum per cuncta ferens. Virg. 2. Aen. 114.
 Animus dura ferens. Hor. 2. Epist. 1. 29.
 Ianua laxa ferenti. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16.
 Capita alta ferentes. Virg. 1. Aen. 39.
 Leihum ferentes. Virg. 11. Aen. 175.
 Laborum ferentia corpora. Tacit. lib. 21.
 Latus, Participium (λατῶν) ut, Lex par uim lata. Cic. pro Sesto, 29.
 Poena lata. Cic. pro Corn. Balbo, 26.
 Laturus, pen. prod. Aliud participium (λατῶν) ut, Grandia latuus meritorum premia. Hor. 2. epist. 2. 8.
 Latio, latonis, Verbale (λατῶν) Cic. ad Att. lib. 3. 6. 8. 1. Mihi in animo est legum latonem expectare.
 Lator, Latoris, Aliud uerbale (λατῶν) ut, Lator legis, qui legem tulit, hoc est, promulgauit uel instituit: qui & Legislator uno uerbo dicitur. Cic. 3. de Nat. deor. 130. Ferretne ciuitas illa latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut auus deliquisset?
 Legum lator. Quint. lib. 2. cap. 4. 2. 4.
 Lator, pro tabellario. Suet. in Caligula, Quasi uniuersa tradita insula, magnificas Romae literas misit: monitis sepe latoribus uehiculo ad forum usq; ad curiam pertenderent. Bud.
 Latorius, Adiectiuum, ut, Latoria lex, Cicero 3. Offic. 80.
 Quo in loco antiquissimi codices scriptum habent, lege Pletoria, a Pletorio lata: atq; ita legendum putant doctissimi quicq;
 Ferax, huius feracis, pen. prod. om. gen. (ἐπιβαδᾶς) Quod abundantem ex se producit fructum. Plaut. Epid. 6. 2.
 Nullum esse ego agrum opinor in agro Attico Aequè feracem, &c. Sic, Ferax locus, Cato cap. 4. 4. Feraces agri, Cic. 5. Verr. 86.
 Nullus feracior ac uberior locus, &c. Cic. 3. Offic. 7.
 Ferax bonarum artium seculum, apud Plinium.
 Latum & ferax. Liu. 6. ab Vrbe, 2.
 Ferax miraculorum Asia. Plin. epist. 173. 4.
 Ferax ad laudem. Plin. in Paneg. 69.
 Agri feraces. Cic. 5. Verr. 86.
 Animus ferax. Ouid. ad Pisonem, 44.
 Ferax

Ferax ingenium. Cic. in Orat. 27.
 Ingenijs nihil se feracius. Cic. in Orat. 27.
 Feracior & uberior locus in philosophia nullus est, quam de officijs. Cic. 3. Offic. 7.
 Rus ferax. Ouid. 1. Metam. 139.
 Salus ingentium beluarum feraces. Tacit. lib. 4.
 Segetes feraces. Hor. 1. Carm. ode 31. 1.
 Sotium ferax. Ouid. 7. Metam. 84.
 Terra ferax Cerere, multoq; feracior iuis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.
 Venenorum ferax Iberia. Hor. Epod. 5. 5.
 Feracitas, pen. corr. feracitatis (σφοδρία) Col. lib. 3. cap. 2. 20. Feracitatem potius sequemur, &c.
 Feratia, Sacra, à ferendis epulis dicta, quas in defunctorum sepulchris super nudam silicem apponebant. Author Alex. lib. Genial. iter. 3. cap. 12.
 Fertilis, & hoc fertile, pen. corr. (ἐπιβολή, σφοδρῶς, πικρῶς & ὑπόγειος, γόνιμος) idem quod Ferax. Colum. lib. 4. Vt ex his partibus trunci sumantur, quæ & geniales sunt, & maxime fertiles.
 Ager fertulis. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 5. (155)
 Verrinos maximeq; fertiles agros incolere. Cic. 1. de Diuin. Agros fert les, qui multo plus offerunt quam acceperunt, imitari debemus. Cic. 1. Offic. 7. 2.
 Annus fertulis. Propert. lib. 4. eleg. 8. 3.
 Arbos fertulis. Virg. 4. Georg. 29.
 Aruua fertile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 2.
 Bacchus fertulis. Hor. 2. Carm. ode 6. 4.
 Frequens herbis, & fertulis ubere campus. Virg. 2. Georg. 37.
 Fertilis cura. Plin. in Procem. lib. 1. 4. 3.
 Gramen fertile. Ouid. 1. de Remed. amor. 36.
 Herba fertulis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.
 Horæ fertiles. Tibul. lib. 4. ad Messalam, eleg. 11.
 Hortus fertulis. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 9.
 Loca fertilia. Ouid. 1. de Arte. 18.
 Pectus fertile. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 3.
 Fertilis quæstus. Plin. in Procem. lib. 1. 4. 5.
 Fertilior seges est alienis semper in herbis. Ouid. 1. de Arte, 70.
 Opima & fertulis Syria. Cic. pro Domo sua, 18.
 Vna fertulis. Virg. 2. Georg. 39.
 Fertilis, cum genituo. Cic. 2. de Nat. deor. 197. Multaq; alia in alijs locis commemorabilia proferre possum, multos fertiles agros alios aliorum fructuum.
 Vinea fertulis generose uua. Ouid. 2. de Remed. amor. 35.
 Fertus hominum frugumq; Gallia. Liu. 5. ab Vrbe, 154. Et Plinius lib. 6. cap. 10. 4. Fertilissimi sunt auri Dardæ, Setæ uero argenti.
 Fertilissima baccarum. Plin. lib. 15. cap. 30. 3.
 Fertiliter, pen. corr. Aduerbum (σφοδρῶς) Plinius lib. 10. cap. 7. 7. Ratum fertiliam tantum prouenire fertilius putant. Hoc est, uberior.
 Fertilitas, pen. corr. fertilitatis (σφοδρία, πολυφορία) Col. Id enim non accidit palmitis fertilitate. Cesar 2. bel. Gal. 242. Fertilitas loci. Cic. 1. de Diuin. 212.
 Ferentarius, ferentarij, m. g. Ferentarij, Milites leuis armature, ut ait Festus: auxilio ferent, excursu leues, armis grauibus non impediti, sed ense & talis tantum instructi. Vel dicti sunt ferentarij, teste Varrone, quod fundis lapidibusq; pugnabant: quæ tela feruntur, non tenentur. Salustius in Catil. Postquam eò uentum est, unde à ferentarijs prælium committi posset. Cato eos ferentarios dixit, qui tela ac positiones nihilibus pugnantibus ministrabant. Ei & uelati uocabantur, ut inquit Festus: quod uestiti inermes sequerentur

exercitum. Hæc ferè ex Festo & Nonio.
 Ferentarius amicus. Qui fert auxilium. Plaut. Trin. 8. 4. 4.
 Ferulum, feruli, pen. corr. (φορῶν, ἑσπερία) Dapes dicitur: quia in mensam ferantur. Iuuen. Satyr. 2. — quis ferula septem
 Secreto conauit atus? Nonius, Ferulum dicitur missus carniuum. Petronius Arbiter, Postquam ferulum allatum est.
 Pagana ferula. Propert. lib. 4. eleg. 4. 16.
 Ferula nullis ornata macellis. Iuuen. Satyr. 11. 7.
 Multaq; de magna superessent ferula cœna. Hor. 2. Sermon. Satyr. 6. 21.
 Ferulum, Gestamen, quo pompa ferri solet. Sueton. in Casare, Pontico triumpho inter pompæ ferula triu uerbori prætulit titulum, Veni, uidi, uici. Hoc nomine continetur simulacra deorum, spolia hostium, coronæ, machinæ, & id genus alia, quæ ferri solent in pompa triumphali: sicut ferula ludorum, quæ in ludis: & ferula sacrorum, quæ in sacris ferbantur. Liu. 1. ab Vrbe, 43. Spolia ducis h. stium casti suspensa, fabricato ad id aptè ferulo gerens, in Capitolium ascendit.
 Nobile ferulum. Senec. Herc. Oeth. 2. 2.
 Ferula, Acron etiam docet esse pulpita, super quibus deorum simulacra reposita erant: quia in pompa Circensib, hoc est, celebritate ludorum Circensium, huiusmodi simulacra deorum ferbantur. Cic. 1. Offic. 18. 2. Cauendum est ne tarditate ut amur in ingressu mollioribus, ut pomparum ferulis similes esse uideamur.
 Feretrum, eretri, pen. corr. (φορῶν) Lectus, uel quid aliud simile quo mortuus ferri solet, qui & alio nomine capulus dicitur, à capiendone: seu in quo aliquid cum pompa fertur. Plin. lib. 7. cap. 52. 4. Varro quoque author est x. uiris agros diuidentibus Capue, quendam qui offerretur feretro, domum remeasse pedibus.
 Puerile feretrum. Stat. 2. Syl. 1. 4. Vide Pheretrum.
 Feronia] φερωνία, nemoris dea, à ferendis arboribus. Tradunt enim quum nemus eius aliquando foruito arsisset incendio, & ob id transferre inde simulacrum incolere uelent, subito nemus euiruisse. Virg. 7. Aen. 160. — & uiridi gaudens Feronia luco. Est hæc etiam libertorum dea, in cuius templo raso capite pileum accipiebant. Plaut. in Amphit. (pileum).
 Quod utinam ille faxit Iuppiter, ut raso capite portem Diues Feronia, eilius lib. 13. 17.
 Feronia etiam ciuitas sub monte Soracte: in qua eiusdem nominis dea erat: quam finitimi magna religione uenerabantur.
 Ferox] ferocis, pen. prod. o. g. (ἀγρῶν, ἀνδάνος) A Ferro, fers, deriuatur: & significat fortem, præanimosum ad decertandum cum altero, & ad uim alteri faciendam, atq; ad nocendum: ut ait Valla lib. 4. Hor. in Odis, Vrbes, gentesq; & Latium ferox. Salust. Ille animo feroci negat se suam toties Numidiam pertimescere.
 Ferox, Seuua, indomitus, à feritate, ut uult Nonius. Virgil. 4. Aeneid. 27. Stat Ionipes, ac frenæ ferox spumantia mandit. Terentius Eunuch. 3. 1. 25. Eône es ferox, quia habes imperium in beluas.
 Ferocem fortasse ac arrogantem & infestum facit indulgentia, non mendacem, aut auarum, aut non amantem suorum. Cic. Attic. lib. 10. 303. 4.
 Reddit hominem ferociorem impotentiorémq; uictoria. Cic. Marcell. lib. 4. 9. 9.
 Nimum uehemens feroxq; natura homo. Cic. in Vatinius, 2. Animi ferox. Tacit. lib. 1.

Mentis

Mentis ferox. Ouid. 8. Metam. 12. 4.
 Scelerum ferox. Tacit. lib. 4.
 Vnda ferocior. Ouid. epist. 21. 38.
 Actus ferox. Horat. 2. Carm. ode 5. 3.
 Animus ferox. Seneca Medea, 12. 8.
 Corda ferocia ponunt. Virg. 1. Aen. 62.
 Discordia ferox. Silius lib. 15. 21.
 Ferocissima gentes. Plin. lib. 33. cap. 11. 5.
 Impetus feroces animo geris. Seneca Agamem. 3. 4.
 Lacertus ferox. Ouid. epist. 4. 17.
 Manus ferox. Senec. Herc. Oeth. 4. 28.
 Populi feroces. Virg. 1. Aen. 54.
 Turmas feroces. Virg. 3. Georg. 35.
 Vagus ferox. Claud. 7. Paneg. 31.
 Ferox sum illa re, dicitur, ut illa re sum fretus, uel arrogans.
 Ferocior animo. Plaut. Militie, 20. 12.
 Bello erat ille ferox. Ouid. epist. 3. 19.
 Corde ferox. Seneca Medea, 7. 3.
 Ferox forma, Qui ob formam gloriatur. Plaut. Milit. 21. 13.
 Ferox fortunis. Accius, Neq; ui tanta quisquam est, neq; tam abundans fortunis ferox.
 Robore corporis stolidè ferox. Tacit. lib. 1. de Agrip. Posth.
 Ferox uictoria & uiribus. Liu. 1. ab Vrbe, 26.
 Virtute feroci exuperans: id est, fortitudine. Virg. 12. Aen. 4.
 Feroculus, penult. corrept. Diminutiuum (φωρῶν) Hirius de bell. Asiatic. libro 5. 53. Quid tu inquit, miles tyro, tam feroculus es?
 Ferocia, ferocia (ἀγρῶν) pro ferocitate. Cicero libro 6. de Repub. Qui comperit eius uim & effrenatam illam ferociam. Idem pro lege Agraria, 89.
 Impetum gladiatorij ferociamq; comprimere. Cicero de Aruspici. resp. 1.
 Exuere ferociam. Tacit. lib. 2.
 Ferocitas, pen. corr. ferocitatis (ἀγρῶν) Cic. 1. Offic. 128. Vi equos propter crebras contentiones præliorij ferocitate exultantes domitoribus tradere soleant.
 Ferocitas & audacia. Cic. in Vatinius, 1.
 Infirmitas puerorum ferocitas iuuenum, & gratuitas iam constantis ætatis. Cic. de Senect. 30.
 Victorie ferocitatem extimescere. Cic. pro Marcello, 9.
 Tante ferocitatis uictorem extimescere. Cic. pro Deiot. 9.
 Reprimere ferocitatem alicuius. Cic. 2. Offic. 57.
 Ferociter, pen. corr. Aduerbum (ἀγρῶν) Plaut. Amphit. 4. 59. Nimis ferociter. Vide Nimis. Liu. 2. ab Vrbe, 72. Idem 3. bel. Pun. 31. Cum quo ferocissime pro Romana societate aduersus Punicum sædus steterat.
 Asperè ferociter, & liberè maledicta in aliquem dicere. Cicero pro Plancio, 27.
 Multo ferocius inquit. Cic. Qu. frat. lib. 2. 15. 2.
 Ferocio, ferocis, pen. prod. (ἀγρῶν) ferocire, Ferocem fieri, & seuitiam exercere. Gellius lib. 1. capite 11. Non immo dicè ferocirent. Ouid.
 Mox intractati more ferocit equi.
 Ferraria] φερραία, Vrbs Italiae ad Padum fluiuium sita. Est & Ferraria, Hispania promontorium, Carthaginem uersus, sic ab accolis cognominatum, quod ferrarias effosiones admodum feraces habeat. Vide Pomponium Mælam in descriptione Hispanie, lib. 2.
 Ferrum] huius ferri (σίδης, ἄλλος) à ferendo dicitur, ut nonnulli uolunt: quod in agros colendi gratia feratur. Vel à feriendo: quod cætera eo feriantur, id est, dumentur. Plin. lib. 12. cap. 25. 4. Ferro ladi uitalia odit.
 Ferrum, aliquando pro gladio accipitur. Cic. 1. Tuscul. 136. In ferorum ferru & manus incidisset. Sic pro Rosc. Amer. Theauri pars 2.

54, Vulneratus ferro Phrygio.
 In ferrum atq; in uincula coniecti. Cic. 7. Verr. 84.
 Aes atq; ferrum, duelli instrumenta sunt, non sani. Cicero 2. de Legibus, 72.
 Pectus ferro durius. Ouid. epist. 20. 46.
 Velox ferro. Stat. 3. Theb. 80.
 Acies ferri. Virg. 2. Aen. 67. Vide Acies.
 Gens ferri patiens. Sil. lib. 3. 116.
 Rigor ferri. Virg. 1. Georg. 29.
 Stridor ferri. Virg. 6. Aen. 112.
 Acutum ferrum. Virg. 6. Aen. 90. Vide Acuto.
 Aduncum. Ouid. 9. Metam. 26.
 Candens. Lucret. lib. 6. 38.
 Debile. Stat. 10. Theb. 56.
 Duri robora ferri. Lucret. 2. 91.
 Graue. Senec. Octau. 7. 9.
 Infandum. Lucan. lib. 2. 30.
 Infestum. Ouid. epist. 11. 4.
 Inuisum. Ouid. 13. Metam. 89.
 Leihale iumental. Satyr. 15. 17.
 Nefandum. Ouid. 8. Metam. 89.
 Hebes. Iuuen. Satyr. 11. 14.
 Rigidum. Claud. de rap. Proserp. 19.
 Ex solido tabularia ferro. Ouid. 15. Metam. 162.
 Abstumere ferro aliquem. Virg. 4. Aen. 121. Vide Abstumo.
 Accipere ferrum pectoribus. Silius lib. 10. 2.
 Acure ferrum. Horat. 1. Carm. ode 2. 5.
 Adegit ferrum in uiscera. Silius libro 7. 126.
 Adactum ferrum per pectus. Ouid. 6. Metam. 55.
 Aperire pectus ferro. Senec. Agamem. 4. 16.
 Applicatum ferrum. Vide Applico.
 Ardens ferrum. Valer. 1. Argon. 99. Id est, splendidum.
 Gracili arma ferro Senec. Hipp. 4. 38.
 Armare ferrum ueneno. Vide Armo.
 Ancipiti ferro cadere aliquid. Lucret. lib. 6. 34.
 Cæsus ferro. Senec. Octau. 17. 16.
 Imbelle ferrum capeffere. Valer. 1. Argon. 153.
 Cernere ferro. Vide Cerno.
 Collapsus ferro. Virg. 4. Aeneid. 133.
 Instructi, & certis locis cum ferro homines collocati. Cic. pro Cecinna, 20.
 Compescere culpam ferro. Virg. 3. Georg. 94.
 Condit ferrum sub aduerso pectore. Virg. 12. Aen. 189.
 Coniectum in guttura ferrum pressit. Ouid. 3. Metam. 18.
 Consumere ferrum pectore. Stat. 12. Thebaid. 149.
 Conuellere aliquid ferro. Virg. 6. Aen. 30.
 Conuertere ferrum ab uno in altum. Ouid. 8. Metam. 11.
 Lato crispans hastilia ferro. Virg. 1. Aen. 64.
 Decernere ferro. Virg. 12. Aen. 57. Vide Decerno.
 Desfringere ferrum. Virg. 11. Aen. 150.
 Demetere aliquid ferro. Hor. 1. Scrm. Satyr. 2. 10.
 Demittere ferrum in artus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 11.
 Detegere ferrum. Lucan. lib. 3. 26.
 Disfringere in mortem alicuius ferrum. Tacit. lib. 14.
 Ducere ferrum uagina. Ouid. 4. Fast. 187.
 Funera dare ferro. Virg. 8. Aen. 112.
 Dedit obuta ferro pectora. Virg. 12. Aen. 109.
 Elicere ferru è terre cauernis, rem ad colendos agros necessariam. Cic. 2. de Nat. deor. 226.
 Eripere ferrum uagina. Virg. 6. Aen. 52.
 Excindere portam ferro. Virg. 6. Aen. 111.
 Excipere ferrum aduerso pectore. Senec. Agam. 4. 2.
 Excutere ferrum alicui. Lucan. lib. 1. 24.
 Exigere spiritum ferro. Senec. Oedip. 14. 6.

8 3

Exegit

Exegit ferrum per viscera domini. Lucan. lib. 2. 30. Ovidius epistol. 9. 32. Exoluere brachia ferro. Tacit. lib. 15. Fodere aliquem ferro. Virg. 3. Aeneid. 48. Fodere utrum ferro. Tacit. lib. 14. Senec. Octau. 6. 20. Gliscere ferro. Stat. 12. Theb. 12. 8. Hausit pectora ferro. Ouid. 8. Metam. 89. Lacet ferro meus coniux. Senec. Oedip. 1. 4. 8. Mordaci est ferro pinus. Hor. 4. Carm. ode 6. 2. Immori ferro. Senec. Herc. Oeth. 7. 2. 6. Impulit ferrum in meos penates. Ouid. 12. Metam. 111. Incumbere ferro. Ouid. 14. Metam. 16. Opposito ferro semet induere est, irruere in ferrum. Senec. Oedipo. 4. 10. Acuto ferro facies inspicat. Virg. 1. Georg. 59. Instruati ferro. Virg. 12. Aen. 25. Interimti ferro. Quint. lib. 3. cap. 8. 4. Cum ferro aliquem aduenientem inuadere. Cic. pro Cecim. 18. Irruimus ferro. Virg. 3. Aen. 45. Lacerare ferro aliquem. Hor. 3. Carm. ode 2. 7. 10. Lacerare aliquem ferro. Virg. 12. Aen. 38. Scabie et rubigine ferrum ledere. Virg. 2. Georg. 4. 4. Nigro lucentia ferro crura. Claud. 2. in Entrop. 69. Mactare hostiam ferro. Virg. 3. Georg. 9. 6. Maculatum sanguine ferrum. Ouid. 15. Metam. 22. Mergere ferrum iugulo. Senec. Agamem. 13. 5. Igni ferroque patria munitari. Cic. 1. 4. Philip. 38. 3. Agrum ferro et flammis mitiget. Hor. 2. epist. 2. 38. Molliri ferrum in aliquem. Ouid. 3. Fast. 7. Ignis ferrum mollit. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 4. Mori ferro. Senec. Octau. 6. 17. Nocens ferrum. Ouid. 1. Metam. 29. Obfistere ferro ne quis accedat. Cic. pro Cecinna. 17. Occisus ferro. Quint. lib. 6. cap. 1. 14. Occumbere ferro. Ouid. 12. Metam. 42. Temerando ferro non parere. Lucan. 1. 30. patrefacere uiam ferro. Tacit. lib. 1. 1. perferum ferrum gemina cade. Senec. Thyeste. 8. 2. 4. petere aliquem ferro. Ouid. 13. Metam. 89. petita ferro bellua. Horat. Epod. 5. 2. Recludere pedus ferro. Senec. Troad. 10. 29. Reformidare ferrum. Quint. lib. 2. cap. 4. 8. Reponere ferrum. Stat. 9. Theb. 17. Rescindere aliquid ferro. Virg. 3. Georg. 89. Reserare pectus ferro. Senec. Octau. 6. 19. Resoluit iugulum ferro. Ouid. 6. Metam. 129. Resumere ferrum iugulis. Lucan. lib. 6. 33. Rubens igne ferrum. Ouid. 12. Metam. 56. Satiare ferrum sanguine. Ouid. 5. Fast. 115. Secare collum ferro. Virg. 9. Aeneid. 70. Nudo ferro sequi aliquem. Ouid. 6. Metam. 133. Sequi exrema ferro. Virg. 6. Aen. 92. Splendenti lancea ferro. Ouid. 3. Metam. 10. Sternere ferrum aliquem. Senec. Troad. 6. 55. Horat. 2. Sermon. Satyr. 3. 41. Stringere ferrum. Stat. 8. Theb. 29. Superare ferrum duritia. Ouid. epist. 2. 28. Inerti ferro tentare aliquem. Claud. de bel. Get. 78. Tratecta ferro pectora. Virg. 1. Aen. 72. Nullo uiolabere ferro. Ouid. 5. Metam. 45. Ardenti uritur ferro. Iuuenal. Satyr. 14. 3. Ferrum, adiectiuum (σιδερον) Quod est ex ferro. Plinius lib. 10. cap. 42. 2. Pisticus uerberatur radio ferreo.

Fabricam ferream inuenere Cyclopes. Plin. lib. 7. cap. 56. 7. Ferrei coloris atque duritia marmor. Plin. lib. 36. cap. 7. 4. Ager ferreus horret hastis. Virg. 11. Aen. 12. 0. Annulus ferreus. Ouid. de Arte. 9. 5. Bella ferrea. Ouid. epist. 13. 13. Claustris ferreis cohiberet portas. Senec. Thyeste. 7. 5. Ensis ferreus. Lucret. lib. 5. 250. Imber ferreus. Virg. 11. Aeneid. 57. Macro ferreus. Virg. 11. Aen. 163. Seges ferrea telorum. Virg. 3. Aen. 10. idem 12. 133. Turris ferrea. Virg. 6. Aen. 111. Ferreus, per Translationem, pro Duro et inexorabili. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 8. Ferreus essem, si te non amarem. Ferreus qui fratris clarissimi atque amanissimi praesentis macro re non mouetur. Cic. 4. in Cail. 7. 5. Ferrus ac ferreus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 3. 5. Durus ac ferreus, inhumanus. Cic. 7. Verr. 9. 4. Patiens et ferreus. Iuuen. Satyr. 1. 4. Decreta ferrea ueterum sororum. Ouid. 15. Metam. 157. Iura ferrea. Virg. 2. Georg. 10. 1. Ferreum negotium. Plaut. Pers. 2. 22. Os ferreum. Cic. in Pisonem. 50. Praecordia ferrea. Ouid. epist. 12. 57. Ferreus scriptor. Cic. 1. de Fin. 8. Secula ferrea. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 8. Somnus ferreus, Mors. Virg. 12. Aeneid. 62. Sors ferrea uite. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 6. Vox ferrea. Virg. 2. Georg. 9. Ferrarius, adiect. (σιδερον) Quod ad ferrum attinet. Ferrarius faber. Plin. lib. 14. cap. 4. 3. Ferraria officina. Plin. lib. 13. cap. 23. 2. Idem libro 8. cap. 57. 2. Ferrarium metallum. Plin. lib. 34. cap. 14. 7. Ferraria] absque (σιδερον) fodina ex qua ferrum extrahitur. Caesar 7. bel. Gal. 85. Apud eos magna sunt ferraria. Liu. 4. bel. Maced. 81. Ferraria aqua, Quae uentum fabri ferrarii ad extinguendum candens ferrum. Plin. lib. 28. cap. 16. 7. Ferrarius, substantiuum. Firmicus lib. 4. cap. 7. Coquos ferrarios, atque ex igne uel ferro artes suas efficiunt, complect. Ferratilis, et Ferratile. Hinc Genus Ferratile, in Plauti Moestellaria legitur de ferriis dici, qui compediti habentur, hoc est, qui annulatis cruribus aterunt assidue ferrum. Versuculi Plauti sunt hi, Cis hercles paucas tempestates Tranio Augebis ruri numerum, genus ferratile. Ferratus, penultima producta, adiectiuum (σιδερον) Cui ferrum inditum et applicatum est: ut Ferrata hasta. Liuus 1. ab Vrbe, 14. 5. Et apud Plinium, lib. 3. 6. cap. 23. 1. Ferratis uestibus. Et apud Columellam, libro 10. 5. Ferrato robore pala. Virg. 3. Georg. Vndique eam tergo ferratos suslinet orbes. Agmina ferrata. Hor. 4. Carm. ode 14. 7. Ferrata calce cruentat cornipedem. Sil. lib. 17. 110. Porte ferrate. Stat. 10. Theb. 101. Ferramentum (σιδερον) Instrumentum ferreum. Cic. 1. de Nat. deor. 29. Quae molitio, quae ferramenta, qui uestes, quae machinae, qui ministri tanti muneris fuerunt: Budaeus. Ferramenta agrestia. Liu. 1. ab Vrbe, 17. 8. Ferramenta uetera. Col. lib. 2. cap. 4. Ferramenta fabri. Hor. 1. epist. 1. 18. Ferramentarius. Firmic. li. 3. ca. 13. sub fine, in Solis uero aut Luna domo, facient erarios, ferramentarios, staurarios, et c. Ferrugo, penult. prod. ferruginis (de σιδερον) Rubigo ferri. Plin. lib.

Plin. lib. 23. cap. 8. 10. Sudor uirga, corni arboris, lamina ferrea cadente exceptus, non contingente ligno, illitque inde ferrugo incipientes lichenas sanat. Ferrugo per translationem compressa purpure color rufus, nigrioris rubedinis, quasi uiolacei, uulgo Morellum dicunt, similitudine coloris ferri, dum est rubiginosum. Virg. lib. 8. Pictus acu chlamydem, et ferrugine clarus iberi. Plin. lib. 15. cap. 10. 1. Vestitus alia ferruginis tunica. Atra ferrugo. Ouid. 15. Metam. 158. Dulci uiolae ferrugine pingit. Claud. 2. de raptu Prof. 19. Annum purus malis ferrugine. Ouid. ad Pisonem, 22. Obscura ferrugo. Virg. 1. Georg. 9. 3. Peregrina ferrugine clarus et ostro. Virg. 11. Aen. 15. 4. Ferrugineus, adiect. (σιδερον) Quod est coloris ferruginis, qui etiam color castaneus dicitur. Plaut. Milit. 16. 4. 1. Palliolum habes ferrugineum. Plin. lib. 2. 9. cap. 6. 27. Et ferrugineas maculas habentes. De lacertis. Amictus ferrugineus. Claud. 2. de raptu Prof. 55. Cymba ferrugine. Charontis. Virg. 6. Aeneid. 61. Hyacinthi ferruginei. Virg. 4. Georg. 37. Nenuis ferrugineum. Stat. 2. Thebat. 3. Sapor ferrugineus. Plin. lib. 31. cap. 10. Ferramen, pen. prod. ferruminis, u. g. quasi gluten, iunctura seu ligatura, quae ferri excrementis uel ramentis fieri solet. Plin. lib. 36. cap. 23. 3. Rumiarum urbis ea maxima causa, quod ad se ro calcis sine ferrumine suo camenta componuntur. Ferrumen in auro chryso colla uocatur agglutinando auro, inquit Plin. lib. 33. Ferrumino, ferruminas, pen. cor. (σιδερον) ferruminare, Conglutinare, quando conglutinatio fit ex ipsa materia quae conglutinatur. Pomp. in l. quicquid. ff. de Acquirendo rerum dominio. Si tuum scyphum alieno plumbo plumbaueris, alienone argenteo ferruminaueris: non dubitatur, scyphum tuum esse, et à te recte uendicari. Plin. lib. 27. cap. 4. 17. Fabulosa arborum quae adijciuntur: recitit ea si uratur, ferri aut ex ferruminiari. Idem lib. 31. de aquis marinis, Quae calescunt ad neruorum dolores, ferrumiant et fracturis, ossaque contusa, idem lib. 36. cap. 28. 9. Vitrum sulphuri coactum ferruminiatur in lapidem. Idem lib. 35. cap. 15. 9. Calcis quoque usum bitumen praebuit, ita ferruminatis Babylonis naris. Ferruminatio, Verbale (σιδερον) Paulus in l. in rem actio. §. item quaecumque. ff. de rei uendicatione. Ferruminatio per eandem materiam facit confusionem, plumbatura uero non idem efficit. Fertilis, Fertilitas, Fertilitas] Vide Fero. Fectini] Populi Ratorum in Istria, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 19. Fectum] Genus libi, a ferendo dictum: quod sepe ad sacra ferrebat. Persius Satyr. 2. Attamen hic extis et opimo uincere ferto intendit. Vide Fartum in Fartio. Fertum loui moueto et mactato sic. Cato cap. 134. 1. Ferta arua et frugifera. Cic. in Orat. 93. Ex antiquo poeta. Feruo] feruus, ferui et ferui (σιδερον) feruere, Ex incendio calere, bullire. Aequor feruet. Virg. 1. Georg. 66. Cor mero feruet. Ouid. 2. Fast. 147. Lingua mero feruet. Ouid. 2. Fast. 147. Feruet uniuersum ex musto in uniuersum transit. Plin. lib. 14. cap. 9. Bud. Mare feruet aquis. Ouid. epist. 17. 6. Aestu feruet pelagus. Cic. 3. de Orat. 86. Pontus uertigine feruet. Ouid. 11. Metam. 110. Feruere item, molestis quibuscumque perturbari, ferri et agita-

ri. Mart. lib. 2. 63. Fora libus omnia feruent. Feruet opus. Virg. 1. Aeneid. 88. Opere omnis semita feruet. Virg. 4. Aeneid. 82. Feruere et ferri auaritia. Cic. pro Quinto, 21. Lechi feruebat amore. Silius lib. 17. 115. Pectus auaritia, miseramque cupidine feruet. Horat. 1. epist. 1. 7. Feruere ad ira. Ouid. 2. Metam. 59. Ira totius feruet. Senec. Herc. fur. 11. Feruo, feruus, ferui (σιδερον) feruere, penult. cor. Idem. Terent. Adelph. 4. 1. 18. Quum feruit maxime, tam placidum quam ouem reddo. Virg. lib. 3. Georg. Omnia tunc pariter uento nimbiisque uidebis Feruere. Idem. Feruere caede noua. Propertius, Incipit et sicco feruere terra Cane. Valer. lib. 7. Arg. Atque iterum manifesta se feruere caede Latene Credit. Feruere Leucaten, auroque effulgere fluctus. Virg. 8. Aen. 33. Feruens, feruentis (σιδερον) Quod bullit, aut calidum est. Plautus Curcul. 10. 26. Quasi aquam feruentem frigidam esse, ita uos putatis leges. Et Colum. lib. 12. cap. 50. 20. Feruentissima aqua. Lucri cupidine feruens. Claud. 1. in Ruffin. 20. Feruentem flagris facere. Plaut. Amph. 1. 4. 10. Feruens gustu radice. Plin. lib. 12. cap. 12. Feruentissimus aestus. Plin. lib. 31. cap. 3. 15. Feruens animus. Cic. 1. Offic. 70. Aqua feruens. Cic. 3. Verr. 46. Aquis feruentibus mollit artus. Ouid. 1. Metam. 46. Feruientes sculi. Plaut. Capt. 13. 78. Feruientes bove diei, pro Meridianis. Plinius libro 17. capite 22. 19. Iecur feruens. Horat. 1. Carm. ode 13. 1. Rapiolo feruentis anni ingenium. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 13. Feruentissima natura. Col. lib. 12. cap. 15. 2. Feruens pauimentum, Quod feruore balnearum incaluerat. Plin. epist. 58. a. Rota feruens. Ouid. 1. 1. de Ponto, eleg. 9. 14. Sanguis feruens. Sil. lib. 17. 99. Vnde feruente asibus. Ouid. 14. Metam. 10. Vniuersus feruens. Ouid. 4. Metam. 24. Feruenter, Aduerbium (σιδερον) Caelius Ciceroni, lib. 8. 8. 7. Et de damnatione feruenter loqui est ceptum. Feruusco, feruescis (σιδερον) feruescere, inchoatum: ut, Terentia feruescit sole. Lucret. lib. 6. 171. Ventus mobilitate sua feruescit. Lucret. lib. 6. 336. Feruofacio, feruescis, pen. cor. (σιδερον) feruescere. Cato de re Rust. Et portionem polente eodem addito, et oleum postea feruofacio. Et apud Plin. lib. 20. cap. 3. 3. Feruofactum unum. Feruofacere, Calidum facere. Plaut. Pseud. 13. 44. Eae ipse se patinae feruescunt ilico. Sic, Feruofacta idacula, Caesar 5. bel. Gal. 157. Feruidus, pen. cor. adiectiuum (σιδερον) Idem quod Feruens et maxime calidus. Cic. 2. de Nat. deor. 40. Item uero reliqua quarta pars mundi, et ea ipsa tota natura feruida est. Hoc est, ardens maxime. Aestus feruidus. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 8. Cinis feruidus. Senec. Troad. 2. 7. Flamma feruida. Horat. Epod. 17. 7. Spuma feruida. Ouid. 8. Metam. 58. Vina feruida. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 8. Feruidus, Dil. gens, ac uehemens. Liu. 7. bel. Pun. 185. Cum toto bello damnosa prepropera ac feruida ingenia imperatorum fuisset.

Feruidus furto. Virg. 9. Aeneid. 25. Ingenio feruidus. Ouid. 14. Metam. 97. Adolescentia feruida. Senec. O. 8. 2. Feruidi animi uir. Liu. 2. ab Vrbe. 229. Bella feruida. Sil. lib. 3. 74. Cura feruida. Tibull. lib. 4. eleg. 11. 2. Dicta feruida. Virg. 12. Aeneid. 177. Feruidum quoddam & petilans & furiosum genus dicendi. Cic. de clar. Orat. 130. Feruida oratio. Cic. de claris Orat. 55. Virtus feruida. Catul. Argon. 59. 4. 4. Feruidē. pen. cor. Aduerb. (ἐπιθυμῶ) Plaut. Trucul. 8. 2. — feruidē ut tota floret, ut oleum Nitidē nitet. Feruor, feruoris (ἔρις) Calor uehemens. Plin. lib. 11. cap. 21. 1. Indi furantur aſtuo feruore aurum erutum à formicis tem- pore hyberno. Aetatis feruor. Cic. de Senect. 41. Maris feruor. Cic. de Prouinc. Conſul. 2. 4. Mentis feruor. Cic. 1. de Orat. 111. Pectoris feruor. Horat. 1. Carm. ode 16. 5. Igneus feruor. Vide Ignis. Nimumus promus feruor. Claud. de bello Get. 96. Siccis aer feruoribus uſtus. Ouid. Metam. 25. Aceſſit feruor capiti. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 5. Nimijs torret feruoribus aetherius ſol. Lucret. lib. 5. 44. Inſidet in uenis & medullis feruor. Vide Inſideo. Ferula] huius ferule. pen. corr. (νέπλος) Herba quæ Græcis narthex dicitur, ſoli Aphricæ cognita: ſcniculo ſimilis fo- lijs & caule, niſi quod caulē habet multo altiore & craſ- ſiorem, unde Clearchus ferulam eſſe dixit lignum & non li- gnū: tum propter craſſitudinem caulis, tum quia caulis in- tus eſſet medulloſus, quemadmodum ſcniculus, atq; idcirco minus ſolidus & compactus. Quapropter eo caule uteban- tur magiſtri ludi literarij apud antiquos ad ſcribendos pue- ros. Plin. lib. 13. cap. 22. 4. Ferula calidius naſcitur locis, atq; trans maria, genicularis nodata ſcapis. Duo eius genera, Nartheca Græci uocant, aſurgentem in altitudinem: Nar- thecia uerò ſemper humilem, à gemib. exeuntia folia maxi- ma, ut quæq; terra proxima. Cætero natura eadem quæ an- etho, & fructui ſimilis. Nulli fruticum leuitas maior, ob id geſtata facilius baculorum uſum ſeneſcenti præbet. Col. lib. 3. de arboribus, cap. 22. ad finem. Accommodare ferulas. Vide Accommodo. Cedere ferula. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 2. 4. Florentes ferule. Virg. 10. eclog. 5. Frangere ferulas dicitur, in quo ferule franguntur. Iuuenalis Satyr. 6. 48. Ferule manum ſubduximus: id eſt, nos quoq; literas didicimus, & præceptorum opera uſi ſumus. Nam antiquitus literato- res diſcipulorum manus ferula cædebant. Hinc Martialis lib. 14. 85. de ferula. Idem lib. 10. 62. Feruleq; triſtes, ſceptra pædagogorum Ceſſent. Notauit id eleganter Col. in carmine, Nec ma- nib. mites ferulas. Item, — feruleq; mimaces Plantantur. Iuuen. Satyr. 1. Et nos ergo manum ferule ſubduximus. Ferule etiam apte continentis oſtium fracturis. Celf. lib. 8. cap. 10. Bud. Ferulaceus, Adiectiuum (νερυλαειδής) In modum ferule, uel ferule ſimilis. Plin. lib. 15. cap. 7. 2. Et in Hiſpania pro- uenit repente altitudine oleæ, caule ferulaceo. Idem li- bro 18. cap. 7. 4. Ferus] Vide Fera. Ferus oculus] herba eſt, Aſyla aliter dicta, quam in reme- dio pecora querunt, ſi quando anagallida foemina guſta-

uerint. Vide Plin. lib. 25. cap. 13. Feſcenninum] Oppidum Campaniæ, inquit Seruius, ubi mu- ptialia inuenta ſunt carmina. Plinio Feſcennia Hetrurie cia- uitas dicitur: cuius populi ducunt originem ab Athenienſi- bus. Virg. 7. Aen. 139. Hi Feſcenninas acies, æquosq; Falſcos. Feſcennini uerſus, dicebantur qui in nuptijs canebantur. Diſti- quod ex urbe Feſcennina allati eſſent: iſue quod faſcinum pu- tantur arceret. Hæc Feſtus. Liu. 7. ab Vrbe. 7. Qui non ſicut antè Feſcennino uerſu ſimilem incompoſitum temere, ac rre- dem alternis iaciebant. Erant hi uerſus omni obſcenitate & opprobrijs pleni. Ma- crob. lib. 2. Satur. Temporibus triumphalibus Pollio quum Feſcenninos in eum Auguſtus ſcripſiſſet, ait, At ego taceo: non eſt enim facile in eum ſcribere, qui poteſt proſcribere, Budeus. Licentia Feſcennina. Horat. 2. epiſt. 1. 30. Feſcennina locutio. Catull. in Epithal. Iulie, 56. 26. Feſnoæ] uocabantur, qui de pellere faſcinum credebantur. A- lij legunt Feſcennæ, uel Feſcennonea. Ex Feſto. Feſſonia] dea apud ueteres colebatur, ut feſſos iuuaret: ſicut Pellona placabatur, ut hoſtes depelleret. Vtriuſq; meminit Auguſt. lib. 4. de Ciuit. Dei. Feſtus] Adiect. (ἀπὸ τῆς φεσσίας, τὴν κενόδοξον) à ſero, ſers deriuatum, hoc eſt, fatigatus: quoniam qui continuè ſerunt onera, facile fatigantur. Dicitur autem tam de animo, quam de corpore, auctore Valla, lib. 4. Virg. 2. eclog. Theſtylis & rapido feſtis meſſoribus eſtu. Sic Plin. lib. 7. cap. 52. 3. Puerum aſtu & timere feſſum, Feſtus de uia. Cic. Acad. 1. Aetate feſſus. Virg. 2. Aeneid. 119. Feſſus bello. Cic. 1. de Diuinat. 162. Virg. 2. Aeneid. 22. Viarum errore feſſus. Silius lib. 15. 142. Inedia fluctibusq; feſſum recreare. Cic. pro Plancio, 21. Luſtu feſſa. Ouid. 14. Metam. 85. Plorando feſſus. Hirtius Ciceroni in Epistoſa ad Atticum, li- bro 15. 32. 5. 8. Studiorem pondere feſſus. Ouid. ad Piſonem, 38. Videndi ſatietate feſſus. Lucret. lib. 2. 208. Valetudinibus feſſus. Tacit. lib. 19. Via feſſus. Ouid. 14. Metam. 85. Feſſus uita. Plin. lib. 5. cap. 17. 1. Feſſus uulnere. Feſſus curſu. Liu. 1. ab Vrbe. 106. Feſſus rerum. Virg. 1. Aeneid. 37. Vbi Seruius, Feſſi rerum, hoc eſt penuria fatigati. Et feſſus generalis eſt. dicimus enim, Feſ- ſus animo: ut Virg. 8. Aen. 47. — ter feſſus ualle reſedit. nimirum, egeus conſilij. Et feſſus corpore: quod magis eſt proprium. Et feſſus rerum, à fortuna uenientium. Hæc ſeruius. Artus feſſi. Virg. 2. Aeneid. 51. Caput feſſum uiridi ſummisſi in herba. Ouid. 3. Metam. 101. Corpora feſſa. Virg. 4. Aeneid. Dies feſſa. Stat. 2. Sylu. 2. 10. Genis feſſis obrepiſt ſomnus. Senec. Troad. 6. 7. Latus feſſum deponere ſub lauri meâ. Horat. 1. Carm. ode 7. 4. Membra feſſa. Ouid. epiſt. 4. 18. Feſſæ naues. Virg. 5. Aeneid. 168. Vbi Seruius, Feſſas naues, pro nos feſſos. Oculos feſſos ſarari labori. Virg. 5. Aeneid. 168. Peſtus feſſum curis. Senec. Hippol. 2. 33. Senectus feſſa. Lucan. lib. 2. 26. Viator feſſus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 4. Virtus feſſa. Senec. Hippol. 7. 3. Vox mibi feſſa loquendo. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 17. Feſtil.

Feſtil] 770. Locus erat in ipſis urbis Romæ primordijs ap- pellatus, intra quintum ab urbe & ſextum lapidem, ubi Ro- mani tunc terminus monſtrabatur agri. Vide Strab. lib. 5. Feſtino] Feſtinus, pen. prod. (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ, ἑσπερῶ) Feſtinare, Propere, & accelerare greſſum. Plau- tus Epid. 2. 7. 4. Idem Aſin. 5. 5. Remigio ueloq; quantum po- teris feſtina & fuge. Cicero ad Atticum, libro 14. 319. 1. E- ros autem feſtinauit, ut ad me literæ Dolabella perferren- tur. Terentius Heaut. 1. 1. 73. Vide alios feſtinare. Virg. 2. Aeneid. 75. Feſtinare uiri. Propere & feſtinare. Cic. 9. Philip. 260. Feſtinat ad urbem. Plinius de Viris illuſtr. 39. Plinius libro 7. cap. 20. 5. Feſtinat ad fratrem. Ad euentum feſtinare. Horat. de Arte, 30. In aliquem locum feſtinare. Quint. lib. 6. cap. 3. 27. Nihil feſtinare. Vide Nihil. Animus feſtinat ad aliqua. Cic. 2. Philip. 63. Ad ſingulare alicuius ſacrum feſtinat oratio. Cic. 1. Philipp. 2. Feſtinare, Feſtinanter conſpicere. Ouid 11. Metam. 116. — & iam, quæ induat illa Feſtinat ueſtes. Eſſeda feſtinat, pilenta, petorita, naues. Horatius 2. e- piſt. 1. 39. Fugam feſtinare. Virg. 4. Aeneid. 115. Mortem in ſe feſtinat. Tacit. lib. 4. Feſtinare, Propere, turbati, trepidare. Saluſt. Feſtinantibus in ſumma inopia patribus. Terent. Adelph. 3. 2. 25. — quid feſtinat mi Getæ? Animum recipe. Donatus. Feſtino effugere. Plin. lib. 9. cap. 8. 10. Quintilianus libro 9. cap. 4. Finem imponere egreſſo deſtinatum modum uolu- mini feſtino. Feſtinare & Propere ueteres uoluerunt inter ſe diſſerre. Ca- to oratione quam de ſuis uirtutibus ſcripſit, Aliud eſt pro- perare, aliud feſtinare. Qui unum quid mature tranſigit, is properat: qui multa ſimul incipit, neq; perficit, is feſtinat. Verum utrorumq; uerborum ratio ſub hac ſignificatiua pro- xima eſt ueritati, ut ſit ſæpe animi (propere) ſtudioſe ad res aliquas contententis: Feſtinare corpore neceſſitatibus obſequendi. Virg. 4. Aeneid. (Aen. 75. Et medijs properas Aquilonibus ire per alium. Idem 2. Feſtinare uirinam quæ tam ſera moratur Segnitius. Nonius. Feſtinor, pen. prod. (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Paſſiuè. Tacit. de Moribus German. Nec uirgines feſtinantur. Id eſt, citò ad coniugium abripiuntur. Feſtinans, Participium (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Plin. in Paneg. 8. Ad hoc ætatis inſeſta maturitas, nec ſine quodam munere decum feſtinantis ſeneſcentis inſignibus ad augendam maieſtatem ornata caſaries. Feſtinatus, pen. prod. Particip. (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Plin. in Paneg. 117. Quinimo feſtinatis honorib. amplificat atq; auget, etc. Calor feſtinatus. Claud. 4. Paneg. 45. Honores feſtinati. Lucan. lib. 8. 5. Iter feſtinatum ſacere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 2. Labores feſtinati. Stat. 1. Achil. 32. Maturitas feſtinata. Quint. in Proem. lib. 6. 9. Mors feſtinata. Tacit. in uita Agricole. Feſtinatio, Verbale (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Cic. pro Milon. 37. Que cauſa cur Romam properaretur in noctem ſe conijceret? quid afferbat feſtinationem? id eſt, quæ cauſa feſtinationis? Feſtinatio, & Otium, contraria. Cic. 3. de Orat. 117. Celeritas & feſtinatio. Cic. pro Roſc. Amer. 59. Feſtinationis plena epiſtola & pulueris. Cic. Att. lib. 5. 101. 3. Ambitioſa feſtinatio. Quint. lib. 1. cap. 17. Feſtinationem adhibere. Col. lib. 11. cap. 2.

237 Feſtinoſe feſtinationi alicuius. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 3. Perdit diuifionem feſtinatio. Quint. lib. 7. cap. 2. 18. Præripere feſtinatione deorum immortalium beneficium. Cic. Attico, lib. 14. 388. Ventis remisq; in patriam omni feſtinatione properare. Cicero. Cornificio, lib. 12. 25. 8. (Offic. 182. In feſtinationibus non ſuſcipiende nimie celeritates. Cicero 1. Tollere unius feſtinationem alteri. Cic. Attic. lib. 31. 2. 2. Feſtinis, feſtimis, Adiect. antiquè, pro feſtinatè. Titinnius li. 5. Nunc hoc uxor, nunc hæc res me facit feſtinem. Nonius. Feſtinator, pen. pro. Verbale (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Quint. 2. Declamat. Ecce cubiculi ueſtri fores, trepidè feſtinatoris eſſringuntur impulſu. Vbi reſtius legitur, trepidè feſtinationis. Feſtinanter, Aduerbium (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Celeriter, & citò. Cic. 5. de Fin. 13. 4. Illud mihi à te nimum feſtinanter dictum ui- detur, ſapientes omnes eſſe beatos. Idem ad Atticum, libro 3. 47. 6. Plin. lib. 17. cap. 11. 3. Quia feſtinantius germinat. Feſtinatè, penult. product. Aduerbium. Tacit. lib. 15. in prin- cipio, Occulto præcepto, compoſitiis cuncta, quàm feſtima- tius agerent. Feſtinatum, pro Feſtinanter. Pompon. Aſin. Exſilini de nocte ad molam ſullone feſtinatum. Siſem. hiſtor. lib. 4. Prætor feſti- natim deſt caſtellis ad caſtra maxima pedites cõduxit. Non. Feſtinatò, penult. prod. (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Similiter aduerbium. Plin. libro 18. cap. 10. 8. Quint. lib. 4. cap. 2. Quam nihil præparatò, nihil feſtinatò ſciſſe uidetur Milo? Feſtinus, pen. prod. (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Adiect. Celer. Cantites feſtina uenit. Claud. de Nupt. Honorij, 65. Curſu feſtinus anhelo. Ouid. 11. Metam. 70. Senectus feſtina. Valer. 4. Argonaut. 93. Cruda feſtinatq; uirtus. Stat. 9. Thebaid. 144. Feſtimè, pen. prod. Aliud aduerb. Cicero. Attic. lib. 4. 83. 2. Si quid fortè de comitijs, de Republica (ſoles enim tu hæc feſti- nè odorari) ſcribas ad me. Feſtititas, Feſtituus] Vide Feſtus. Feſtram] antiqui dicebant, quam nos ſeneſtram. Author Fe- ſtus, Feſtra, Octium minusculum in ſacrario, ab ſeneſtra, per detractionem medie ſyllabe. Feſtus. Feſtucia] feſtuce, pen. prod. (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) dicitur arboris nouela- le, & cuiuſq; ſati pullulus. A ſcnoze deducit Feſtus, atq; ia- deo per oz à nonnullis ſcribitur. Colum. libro 8. cap. 15. 5. Per quos feſtuce, ſurculiq; in auiarijs paſſim ſpargendi ſunt, ut colligere poſſint aues, quibus nidos conſtruant. Plinius li- bro 9. cap. 10. 4. Feſtucam ſolebant Romani inijcere in corpus eius, quem manu mittebant, ſeru: ut docet Plutarchus in libello de ijs qui ſe- ro puniuntur à deo. Plaut. Millit. 13. 15. Quid eæ ingenuarum feſtuce facta, ſerua an libera eſt? Perſius Satyr. 5. Non in feſtuce liſtor quam iactet ineptus. Feſtucarius, Adiectiuum. Gell. lib. 20. cap. 9. Idcirco Ennius ſignificare uolens bellum, non, ut ad Prætozem ſolitum eſt legitimis aſſionibus, neq; ex iure manu conſertum, ſed bello ferroq; & uer a ui atq; ſolida, quod uidetur dixiſſe conſerēs uini illam ciuilem & feſtucariam, quæ uerbo diceretur, non quæ manu ſerret, cum ui bellica & cruenta. Feſtus] Domitiani amicus, qui dum mentagra uſq; ad deſpe- rationem laboraret, gladio ſe traiecit, prius tamen amicos conſolatus. Elus mortem Martialis lib. 1. ſic deſcribit, Indignus premeret peſtis quum tabida ſauces, &c. Feſtus] Adiectiuum (ἑσπερῶ, ἐπιθυμῶ) Solemniter lætū & feriatum ſignificat, inquit Nonius, atq; ad diem pertinet. Feſti itaq; dies erant, in quibus uel ſacrificia dijs offeraban- tur, uel dies diurnis epulationibus celebrabatur, uel lu- di in ho-

di in honore deorum fiebant, uel ferie obseruabantur. Plaut. Aulul. 13. 10. — festo die siquid prodegeris, Pro festo egere liceat, nisi peperceris. Lilius 2. ab Vrbe, 89. His 60 s. s. ad Saturno dicata. Saturnalia institutus festus dies. Virgil. 1. Georg. 54. Quippe, etiam festis quaedam exercere diebus Fas & iura sinunt. Festus dies hominis. Terent. Eunuch. 3. 5. 12. — o festus dies hominis amice Salue. Donatus, O festus dies, Vtrum quia causa est festi ac lati diei an quia ipse tantus sit quantus est festus dies? uel Homo festi diei. Aduentus alicuius dies festos agere. Cic. pro Sestio, 11. 4. Acti & instituti dies festi. Cic. pro Milone, 75. Agitantur dies festi. Cic. 4. Verr. 109. Virg. 2. Georg. 106. Anniversarios dies festos agere. Cic. 6. Verr. 96. Celebrare dies festos ludorum. Cic. pro Archia, 9. Festi atq; solemnes dies sunt aduentu reditūq; alicuius celebrati. Cic. in Pisonem, 40. Sub dies festos aliquid esse. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 5. 1. Arces feste Palladis. Ouid. 2. Metam. 143. Aures feste uocantur Claudiano, que iocis, & laetis sermonibus audiendis commodatur. Sic, ille de bello Get. 4. 2. Festa ceruix, pro Leta & incunda. Plin. lib. 3. cap. 5. 3. de Italia loquens. Chorea festa. Ouid. 8. Metam. 117. Festus clamor. Plin. epist. 17. lib. 2. Coniuncta festa. Luc. lib. 2. 7. 4. de Catonis & Martiae nuptijs, Non soliti lufere sales, nec more Sabino Excepit tristis coniuicta festa maritus. Hoc est, ridicula dictoria, & uersus fescenninos atq; procaces in nuptijs canitari solitos. Corona festa tegi. Ouid. 10. Metam. 119. Culus festus. Senec. Troad. 10. 5. Dapes feste. Horat. Epid. 9. 1. Licentia festa. Quint. lib. 6. cap. 3. 10. Lux festa. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 6. Horat. 4. Carm. ode 6. 9. Pagus festus. Horat. 3. Carm. ode 18. 3. Festa pax. Plin. lib. 2. cap. 4. 6. 2. Ouid. 2. Metam. 79. Tempus festum. Horat. 2. epist. 29. Fescior, Comparatiuum. Claud. 6. Paneg. 1. Fescior annus erat. Festum, festi, Substant. (ἐστὸν, ἡμέρη, ἡμέρη) ut, Solemne festum. Ouid. 2. Fast. 50. Annua festa celebrare. Ouid. 10. Metam. 85. Casta festa. Ouid. 3. Amorum, eleg. 12. 1. Coniugalia festa. Ouid. 5. Metam. 1. Florale festum. Ouid. 4. Fast. 191. Vide Floralia. Matralia festa. Ouid. 6. Fast. 107. Vide Matralia. Parilia festa. Ouid. 14. Metam. 155. Vide Parilia. Quinquatria festa. Horat. 2. epist. 40. Vide Quinquatria. Terminalia festa. Horat. Epod. 2. 12. Vide Terminalia. Agere festum genialiter. Ouid. 11. Metam. 20. Celebrare festum. Ouid. 4. Metam. 1. Parare festa alicui. Ouid. 3. Fast. 40. Festiuus, pen. pro. Adiect. (ἐστὸν, ἡμέρη, ἡμέρη) ut, Incundum & lepidum significat. Plaut. Mil. 8. 108. Terent. Adelph. 5. 9. 26. O mi pater festiuissime. Cic. 5. Verr. 137. Filius festiuus. Cic. pro Flacco, 70. Homo festiuus. Cic. 2. de Orat. 153. Puer festiuus. Cic. Att. lib. 1. 7. 8. Acroama festiuum. Cic. 6. Verr. 43. Festina area. Plin. epist. 17. lib. 2. Festiuum caput, per ironiam, pro Lepido & incundo homine. Terent. Adelph. 2. 3. 8.

Festiuus locus. Plaut. Milit. 4. 5. Idem Pseud. 2. 2. 7. — ita magnis munditijs Digni habiti, atq; loco festiuo festiuo accepti sumus Festiuus ludus. Plaut. Casina, 17. 2. Festiuus sermo. Cic. 1. Offic. 151. Festiuus, pen. corr. huius festiuitatis (ἐστὸν, ἡμέρη, ἡμέρη) Incunditas & laetitia quaedam in dictis. Plautus Capt. 13. 3. Idem Casina. 13. 14. Quid agis mea festiuus? Terent. Eun. 5. 9. 18. An fortunam collaudem, &c. An mei patris festiuitatem & facilitatem? Cic. de claris Orator. 9. Festiuitate igitur & facietis. Festiuitas, splendor, concinnitudo in oratore. Cic. 1. de Inuen. 37. Perpetua festiuitas. Cic. 2. de Orator. 12. 1. Abuti insolentius festiuitatibus. Cic. in Orat. 101. Imaginem antiquae & uernaculae festiuitatis in aliquo agnoscere. Cic. Peto, lib. 9. 15. 6. Festiuitate, & uenustate coniuncta uis dicendi. Cicero 1. de Orator. 12. 6. Sermonis festiuitatem debet habere narratio. Author ad Herennium, lib. 1. 14. Festiue, pen. prod. (ἐστὸν, ἡμέρη, ἡμέρη) Aduerb. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 13. Quamquam a te adiam fabellam uideo esse festiue, nullo modo probavi. Idem ad Att. lib. 4. 83. 2. Soles enim tu haec festiue odorari. Contexitur festiue crimen. Cic. pro Deiotaro, 12. Belle & festiue dicere. Cic. 2. de Orat. 51. Dissoluere festiue aliquid. Cic. 2. de Diuinat. 51. Tradit festiue elementa loquendi Dialectica. Cic. 4. Acad. 163. Festiuiter, Aduerbium antiquum, pro Festiue. Neuius Geminis, O domus parata pulchrae familiae festiuiter. Ex Nonio, Festiua] pen. corr. Fesularum, urbs olim Hetruriae, non procul a Florentia. Nunc uicus modicus, licet episcopalem sedem retineat. Fesudum] a fide deductum putatur uerbum, quia hi qui uassalli uocantur, hoc est, quasi coloni, ei a quo praedium accipiunt, dant se pro illius salute uitam, si res posuisset, & sanguinem profusuros. Quam consuetudinem Francisc. Connanus ab antiquis Gallis deductum existimat, de quibus Caesar lib. 3. scribens, dicit eos, qui opib. ualerent, multos habuisse denotos, quos secum in bellum ducerent, Soldurios sua lingua nuncupatos: quorum haec erat conditio, ut omnibus in uita com modis una cum his fruerentur, quorum se amicitiae deditissent. Quod si quid his per uim accidisset, aut eundem casum ferrent ipsi, aut mortem sibi consciscerent. Fex] Vide Fex.

Fiber] fibri, m. g. (ὄφις) Animal in Ponto sic dictum ab extremis oris annuum quas colit, & ubi maxime solet uideri. Plin. lib. 8. cap. 30. 4. Easdem partes sibi ipsi Pontici amputant fibri, periculo urgente, ob hoc se peti gnaricastrorem id uocant medici. Alias animal horrendi morsus, arbores in xta flumina ut ferro cedit, hominis parte comprehensa, non ante quam fracta concreperint ossa, morsus resoluunt. Cauda piscium ijs, cetera species lutrae. Vtrunq; aquaticum, ut triq; mollior pluma pilus. Auius fiber. Silius lib. 15. 96. Fiber, Genus uespa quadrupedis, ut inquit Festus. Plaut. Sic me subes quotidie, quasi fiber salicem. Fibrinus, pen. prod. Adiect. (ὄφις) Plin. lib. 17. cap. 28. 5. Fibrina pelle deterunt. Sic, lib. 32. cap. 9. 15. Fibra] fibra (ὄφις, ὄφις) extremae fluminum orae, teste Festo. Item iecoris & cordis & cuiuscunq; uisceris extremae partes, fibrae dicuntur. Virg. lib. 6. Aeneid. — nec fibris requies datur ulla renatis. Celsus lib. 4. cap. 1.

cap. 1. Pulmo spongiosus, ideocq; spiritus capax, & a tergo spina ipsi iunctus, in duas fibras ungue bubulae modo diuiditur. Pers. Satyr. 1. 5. — neg; enim mihi cornea fibra est. Id est, non sunt mihi ita dura praecordia, ut laudis amore non capiar. Budaeus. Fibrae in sanguine sunt partes crassiores concretioresq; quales sunt quas lanix & sanguine porcino eximunt hodie, ut farctamina stant. Budaeus. In exis fibra quid ualeat. Cic. 1. de Diuinat. 2. 8. Venae calentes fibrarum. Lucan. lib. 1. 117. Pecudum fibrae. Virg. 10. Aeneid. 35. Quod latet arcaha non enarrabile fibra. Pers. Satyr. 5. 3. Conscia fibra deorum. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 1. Minaces fibrae. Virg. 1. Georg. 96. Pellicentes numerare in pectore fibrae. Ouid. 6. Metam. 79. Fibrae, Venarum praetenuis meatus, per quos sudor transpirat. Plin. lib. 11. cap. 37. 64. Murium iecusculis fibrae ad numerum lunae in mense congruere dicuntur, totidemq; inueniri, quotum lumen eius sit. Fibrae, Minutae radices arborum, herbarumq; extremae uelut filulae. Plin. lib. 17. cap. 10. de arborum stationibus, ait solum eligi oportere quamminime rimosum, ne penetrans sol exurat fibras. Virg. 1. Georg. 2. 4. — & amarum intuba fibris. Col. lib. 6. cap. 10. Porri etiam succus cum oleo uel ipsa fibra. Cic. de Senect. 47. Idem 3. Tusc. 2. 2. Radicum fibras euellere. Fibratas, pen. prod. Adiect. (ὄφις) ut, Fibrata radix ceparum modo. Plin. lib. 2. 5. cap. 5. 10. Idem lib. 2. 7. cap. 12. 2. Ra dix digitali crassitudine, multis capsulae fibrata. Fibrenus] Fluuij nomen apud Ciceronem 2. de Legibus, qui in Livem praecipitat. Idem ibidem, in Fibreno flumine insula. Fibula] fibula, pen. corr. (ὄφις, ὄφις) Circulus, & pro parte ornamentum cinguli ad uestem subligandam. Virg. 1. Aeneid. 2. 8. Aurea purpuream subnectit fibula uestem. Plin. lib. 33. cap. 1. 7. Fabricam etiam deum fibulas, & alia muliebris cultus. Fibula est, quae uulgo agrapla dicitur. Budaeus. Ferrea fibula. Quint. lib. 6. cap. 3. 40. Rafilis hinc summum mordebat fibula uestem. Ouidius 8. Metamorph. 64. Tereti gemma fibula. Virg. 5. Aeneid. 62. Fibulis aureis donabantur antiquitus milites. Liu. 7. bell. Pun. 116. Idem 9. bel. Maced. 128. Quintius alter Praetor suos, equites catellis ac fibulis donauit. Fibula in edificijs est, quam uulgo clauem uocant: uel ferrea, craponum uulgo dicitur, quo quadrati inter se reuincuntur. Vide Vitruuium. Fibulis tigna coniuncta. Caesar 4. bell. Gall. 525. Fibula, Circulus aeneus. Col. de Bobus, lib. 6. cap. 5. Aenea fibula pars auriculae latissima circumscribitur, ita ut manente sanguine, tanquam o litrae ductus appareat orbiculus. Quo in loco ex uetusto codice legitur Aenea subula. Fibulae, quibus uulnera contrahuntur. Celsus, ipsi autem plaga injiciendae duae fibulae sunt, & medicamenta, quo glutinentur. Idem lib. 7. cap. 4. & 25. de insubulandiratione. Fibulo, fibulans, pen. corr. (ὄφις) fibulare, Coniungere. Col. lib. 1. cap. 6. 8. Omnesq; parietum & soli iuncturae taceis puluuis fibulantur. Fibulatio, fibulationis, Verbale. Vitruuius lib. 10. cap. 3. Fibularentes] Hispaniae citerioris populi, in conuentu Caesaraugustano, inter stipendiarios a Plinio collocati, li. 3. ca. 3. Ficana] Ficana, Oppidum in Latio, Romae propinquum, de quo Plin. lib. 3. cap. 5. Ficaria] insula in Sardinia. Plin. lib. 3. cap. 7. Habet & a Caralitano promontorio duas insulas, quae uocantur Herculis, a

Sulcensis, Enosim, a Caralitano Ficariam. Ficarius] Vide Ficus. Ficatum iecur] suillum maxime, quod Graeci οὐκωδὸν appellant, a suo fico pasta. Calepinus. Ficolea] palus ficulneus. Festus. Ficolenses] Quartae regionis Italiae populi. Plin. lib. 3. cap. 4. Ficta, Fictilis, Fictor] Vide Fingo. Fictus] barbaro uocabulo pro emphyteutica pensione, mercedeq; meliorationis accipitur, uideaturq; Alciato Latine dici posse Colonarium. Ficulneus] Ficulneus, Portus est Straboni, Enosio mari prompinquus, a quoda promontorio, quod fretu quinq; stadiorū angustat, stadijs quinq; & triginta distans. Haec ille lib. 7. Ficedula] ficedula, pen. corr. (ὄφις) Auis a ficu sic dicta, quod ea, ut inquit Varro, ficu pinguis fiat. Gell. lib. 19. cap. 8. Hi negant ullam auem praeter ficedulam totam comesse oportere. Budaeus. Martialis lib. 13. 49. Quum me ficus alat, quum pascat dulcibus uuis! Cur potius nomen non dedi una mihi? Plin. lib. 10. cap. 29. Alia ratio ficedulis. Nam formam simul coloremq; mutant. Hoc nomen non nisi Autumno habent, postea Melanocoryphi uocantur. Ficus] secunde uel quartae declinationis, f. g. (ὄφις, ὄφις) Arbor ficus ferens. Plin. lib. 16. cap. 26. 4. Fructum perdit facillime ante maturitatem, palma, ficus, amygdala, malus, pyrus. Idem lib. 16. cap. 31. 4. Quidam breuitate radicum celerius senescere arbores putant: quod coarguunt fici, quorum radices longissimae, & senectus ocyssima. Sic Cato cap. 42. Inuen. Satyr. 10. 5. — ad que Discutienda ualēt sterilis mala robora fici. Quartae declinationis. Cic. 2. de Orat. 154. Cui quū quidam familiaris quereretur, quod dixerat uxorem suā suspendisse se de ficu. Denissima pomis ficus. Ouid. 2. Fast. 51. Inarescens ficus a rore. Vide Inaresco. Ficus, fructus, secunde etiam declinationis & quartae, foeminae similiter generis. Plin. lib. 15. cap. 18. 1. E reliquo generis pomorum ficus amplissima est. Mart. — ficus non habet unus ager. Horat. Epod. 16. 10. Suāq; pulla ficus ornatae arborē. Varro lib. 1. de re Rust. cap. 4. 1. Fici, inquit, semen naturale intus in ea fico quam edimus. Et paulo post, Tum enim resticulas per ficos, quas edimus, maturas perferunt, & eas quum inauerint complicat. Ficum pro fructu masculino genere probant nonnulli ex corrupto loco Plinij, lib. 16. cap. 25. qui nūc sic legitur, in fisis mirabiles sunt & abortus, qui nunquam maturefcunt. Arbor fici. Cic. pro Flacco, 32. Ex fici tātulo grano terra tātos trūcos, ramosq; procreat. Cic. Aride ficus. Vide Aridus. (de Senec. 48. Ficus anus. Vide Anus. Pingues fici. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 18. (boris bifere. Ficos biferas, nouē dixit Sueton. in Aug. cap. 76. pro fructu arboris. Ficus, Morbus, secunde declinat. masc. gen. Mar. ial. lib. 1. Dicemus ficos Ceciliane tuos. Sunt qui hoc loco ficus legat. Corn. Cels. lib. 6. cap. 3. Est etiam ulcus quod a fisci similitudine generale est. Sub eo uero duae species sunt, Alterū ulcus durum & rotundum est, alterū humidum & inaequale. Ex duro, exiguum quiddam & glutinosum exit: ex humido, pus mali odoris. Fit uero utrunq; in his partibus, quae pilis conteguntur. Sed id quidem quod callosum, & rotundū maxime est in barba: id uero quod humidum, praecipue est in capillo. Ficulis, ficuli, pen. corr. Diminut. (ὄφις) pro parua ficu. Plaut. Stich. 1. 4. 8. — hoc coniuuium est Pro opib. nostris, satis comēdulē nucibus, fibulis, ficulis, & Ficeum.

Ficetum, ficeti, pen. prod. (συνδωρ) Locus ficis confitus. Varr. ro, Ficusq; densa materia non est, ideo sequitur calidiorum: quo fit ut in locis frigidis ficeta fieri non possint. Martial. Nil nisi ficetum nunc Labienus habet.

Ficarius, Adiect. (συνωφελος) Quilibenter comedit ficos. Plin. lib. 11. cap. 35. Ficarios culices caprificus generat.

Ficaria crates. Cato cap. 48. 2.

Ficaria, ficaria (σύνεισ) pro ficu arbore, uel potius ubi fici cōseruntur. Pallad. libro 4. Aliqui inter ficarias caprifici arborem ferunt.

Ficitas, tis, dictum ut oñitas, id est, fructus fici. Nouius, Ficitores omnes cupiunt ficitatem, merx est sine molestia. Ex Nonio.

Fictor, ficatoris (συνεπιδο) Fictorum amator, seu ficatorum collector. Neuius, Fictores omnes cupiunt ficitatem.

Ficosus, sa, sum, vlcibus, quæ fici uocantur, plenis: à quo Ficositas, ipsa huiusmodi ulcerum copia. Spononimus.

Ficulnus, Adiect. (σύνεισ) Quod est arboris fici, aut ex fico arbore. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 8, Olim truncus eram ficulnus inutile lignum.

Ficulneus, Adiect. (σύνεισ) Idem quod ficulnus. Plin. lib. 15. cap. 28. 7. Sunt et ficulnei caules. Legitur et ficulni. Cato, Fibule unde fiant aridee ilignee, ulmeæ, nucæ, ficulneæ. Sic Varro 3. de re Rust. cap. 16. 2. 9. Ficulnea ligna.

Ficulnea arbor. Coll. lib. 5. cap. 11.

F I D. Fides. F. I. L. P. A. uel F. F. Filius familiaris.

Fideicommissum, Fideiubeo, Fideiusor] Vide Fides, fidei.

Fidelia] fidelia, Genus uasis Samij. Persius, Disce, nec inuides quod multa fidelia putet in lacuplete penu. Plant. Aulul. 18. 15. Multi congladem plenam faciam tibi fidelia. Col. lib. 12. cap. 38. In ficitili fidelia sacro loco reponuntur.

Non cocta fidelia. Pers. Satyr. 3. 3.

Tumet alba fidelia uino. Pers. Satyr. 5. 19.

Fidelia, genus chordæ creta illita, qua utuntur fabri lignarij, uel alij ad lineas sui operis designandas.

De eadem fidelia duos parietes dealbare, Prouerbium, pro eo quod est Eadem re duplicem imire gratiam: eademq; opera duos pariter demereri. Curius ad Ciceronem, lib. 7. 30. 4. Sed amice magne noli hanc epistolam Attico ostendere: sine eum errare, et putare me uirum bonum esse, nec solere duos parietes de eadem fidelia dealbare. Tractū uidetur ab his, qui parietibus opus albarium superinducunt. Erasmus.

Fidelis] Vide Fides, fidei.

Fidena] Fidena, pen. prod. et Fidena, Fidenarum plur. urbs Latiorum mediterranea. Virg. lib. 6. 115, Hi tibi Nomentum, et Gabios, urbemq; Fidenam. Iuuenal. Satyr. 6.

Vic Fidenæ. Propert. lib. 4. eleg. 1. 8.

Vici Fideni. Horat. 1. epist. 11. 2.

Fidenates] pen. prod. populi Sabinarum in Italia, auctore Plinio, lib. 3. cap. 12.

Fidentia] Vide Fides, fidei.

Fidentia] the (συνδωρ) Vulgo Florentzola, Oppidum est in octaua regione Italie, cuius incolæ dicuntur Fidentini, quorum meminit Plin. lib. 5. cap. 15. Est et Fidentia Hispaniæ Bæticæ urbs, inter Bætim amnem et Oceanum sita, alio nomine Iulia appellata, auctore eodem Plin. lib. 3. cap. 1.

Fides] dea à Romanis culta, testibus Cicerone, Laclantio, et August. Dion. Alicarn. in 2. hist. lib. de Numa scribens, Primus, inquit, ipse omnium templum Fidet publicæ erexit, sacrificiaq; ei statuit sumptu publico, sicut de alijs. Idem fratre Plutarchus, Seruius in 1. et 8. Aeneid. scribit, quod Fidet at-

bo panno inuoluta uel uelata manu sacrificabatur: per quod ostendebatur, Fidem debere esse teclam, et secretam: unde Horat. Et albo, Rara fides colitur uelata panno. Acron uero, Albo panno, ait, caput uelasse eos, qui Fidei sacrificarēt, Plura uidet apud Porphyriorem.

Fides] huius fidei, pen. cor. f. g. (σύνεισ) Est, auctore Cicerone lib. 1. Offic. 35. Dictionum conuentorumq; constantia et ueritas. Ex quo (quanquam hoc uidebitur fortasse cupiam diuini, tamen ut audeamus imitari Stoicos, qui studiosè exquirunt unde uerba sint ducta) credamus, quia fiat quod dictum est, appellatam fidem. Terent. And. 5. 2. 16, Tristis seueritas inest in uulgu, atq; in uerbis fides, Fidei, pen. prod. apud Lucretium, lib. 5. 2. 1, — uia qua munita fidei, etc.

Fide, pro Fidei, apud Horat. 3. Carm. ode 7. 1, Thyra merce beatum, Constantis inuenem fide Cygen. Idem 1. Serm. Satyr. 19, Conspicuis fide. Ouid. epist. 5. 2. 5.

Ad fidem. Vide Ad.

Absonum fidei. Vide Absonus.

Constans fidei. Tacit. lib. 19.

Lapsus fidei. Vide Labor uerbum.

Modus fidei. Stat. 1. Solu. 2. 33.

Obstinatio fidei, in bonam partem, pro obfirmatione. Tacit. libro 19.

Fidei plenus, Fide dignus. Cic. de Senect. 1.

Fidei præclarus. Tacit. lib. 4.

Simister fidei. Silius lib. 1. 12.

Causarum fides. Quint. lib. 1. cap. 8. 7.

Fides et religio iudicis. Cic. pro Rosc. Com. 2. 6.

Probationum fides. Quint. in procem. lib. 4. 5.

Fides solutionis. Plin. epist. 1. 5. 5. b.

Tabularum fides: id est, auctoritas, quo modo accipitur in titulo. De fide instrumentorum. Cic. pro Archia. 8.

Testimoniorum fides et religio. Cic. pro Flacco, 7.

Fides est quod uulgo conscientiam dicimus. Cic. pro Celio, 15, Ideo uobis quoq; uos causam putare esse iustam alieno doctri potius, quam uestræ fidei consulendi. Licet hoc Cicero dicere uideri possit propter iusturandum iudicium. Inde fideicommissum dictum uidetur. Idem pro Arch. 5. Adest uir summa auctoritate et religione, et fide, L. Lucullus, qui, etc. Budæus.

Fides est iustitia in rebus creditis. Cic. in Partit. 4. 1.

Constantia promissi et fides. Cic. Att. lib. 4. 68. 1.

Fides, est commendatorum fida executio, uel obseruantia. Terentius And. 1. 1. 7, Nihil isthac opus est arte ad hanc rem quam paro: Sed his quas semper in te intellexi fidas, Fide et taciturnitate. Donatus.

Fides et fiducia. Plaut. Trinum. 77.

Alma fides. Ennius apud Ciceronem, 3. Offic. 2. 4. 2.

Ambigua fides. Vide Ambiguus.

Angusta fides. Caesar in principio 3. bel. Ciuil.

Dolus malus, et Fides bona, contraria. Cic. in Topic. 34.

Bonæ fidei emptor. Vide Bonus.

Fidei bonæ possessor, Qui ignorauit rem quam emit, alienam esse: aut putauit eum qui uendidit, ius uendendi habere. Budæus.

Bona fide, Generalem habet significatum, pro Serio. Sen. epist. 22. Si deponere seruitutem in animo est, et libertas bonæ fide placuit, etc.

Fide bona dicere. Plaut. Aulul. 2. 6. 4. 2.

Fide bona emere. Plaut. Mostel. 8. 151.

Fidei bonæ esse. Suet. Augustus populo promissum congiarium reposcenti,

repositi, bonæ fidei se esse respondit.

Cana fides. Virg. 1. Aeneid. 60. Vide Canus.

Certa fides. Vide Certus.

Clauda fides. Sil. lib. 13. 7.

Difficillima est grauisimi cuiusq; scelceris fides. Quintil. libro 4. cap. 3. 5.

Dubia fides. Ouid. epist. 18. 40.

Fluxa fides. Tacit. lib. 20.

Impolluta fides. Sil. lib. 13. 137.

Integra fides. Quint. lib. 5. cap. 7. 2.

Longa tenaxq; fides. Ouid. 2. Amorum, eleg. 6. 3.

Manifesta fides. Virg. 3. Aeneid. 75.

Magna fides autum. Ouid. 4. Fast. 164.

Cum fide magna uir. Vide Cum.

Maxima rerum, uerborumq; fides. Virg. 9. Aeneid. 58.

Fide mea. Plaut. Pseud. 5. 82, — sic hoc quod te rogamus. Ballio Mea fide, si isti formidat credere. Cic. in Pisonem, 65. Idem Sulpitio, libro 13: 29. 6. Cures ut satis deur fide mea. Budæus.

Muliebris fides. Vide Mulier.

Optima et spectatissima alicuius fides. Cic. pro Flacco. 78.

Nota fide celeberrimus. Stat. 1. Achil. 13.

Nuda fides: id est, non fucata. Valer. 5. Argon. 100.

Obstinata fides: id est, obfirmata. Tacit. lib. 2. 1.

Parua fides. Vide Paruus.

Perennis fides. Vide Perennis.

Perpetua fides. Vide Perpetuus.

Arcanæ fides prodiga, perlicidior uitro. Horatius 1. Carm. ode 18. 4.

Prodigiosa fides. Iuuen. Satyr. 13. 7.

Fide publica. Lilius, Quos nominatim Philopæmen depoposcerat, ipsi se iuros professi sunt fide accepta à legatis, nimirum abstinent, donec causam dixerint. Salust. Is qui se diceret indicaturum de coniuratione, si fides publica data esset, iussus à Consule, que sciret edicere: eadem ferè quæ Vulturius de itinere hostium, etc. Idem, Prino fingere, alia dissimulare de coniuratione. Post, ubi fide publica dicere iussus est, omnia uti gesta erant, aperit. Idem, Comes eius qui Romam fide publica uenerat. Nostri saluum conductum uocant. Securis autem in hoc significatu uernacula est locutio, non Latina: hoc est, plebiscito potestate facere impunitate promissa. Budæus.

Pura fides. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 2.

Rara fides albo uelata panno. Horat. 1. Carm. ode 35. 5.

Sancta fides. Senec. Octau. 7. 5.

Syncera fides. Claud. in Epibal. 4. 6. 19.

Timida fides. Ouid. 9. Metam. 159.

Nusquam tuta fides. Virg. 4. Aeneid. 75.

Vana fides. Virg. 4. Aeneid. 3.

A fide aliquem abducere: id est, Pellicere ad se aliquem, et ab aduersa parte diuellere. Cic. p. Flacco, 64. Vide Abduco.

Abijs fides. Vide Abeo.

Abborere à fide. Vide Abhorreo.

Abrogare fidem. Vide Abrogo.

Abrumpere fidem. Tacit. lib. 20. Vide Abrumpo.

Absoluere fidem. Tacit. lib. 18. Vide Absoluo.

In fidem accipere. Liu. 8. bel. Maced. 133.

Fide accepta. Vide Fide publica.

In fidem suam aliquem accipere. Cic. pro Archia, 23.

Accipe daq; fidem. Virg. 8. Aeneid. 30.

Fidem acquirere. Cic. 2. in Catil. 38. Vide Acquiro.

Additam pretio habere fidem. Vide Addico.

Addere fidem. Tacit. in lib. de Germanis. Vide Addo.

Addere fidem dictis. Ouid. epist. 20. 28.

Ahibenda fides somniantium uis non est. Cic. 2. de Diuin. 182. Vide Adhibeo.

Adinere fidem. Vide Adimo.

Adiungere fidem et auctoritatem rebus commentitijs nullam debemus. Cic. 2. de Diuin. 169. Vide Adiungo.

Admittere fidem. Claud. 2. in Eutrop. 14. Vide Admitto.

Fidem afferre alicui rei, pro Fidem facere, et facere ut aliquis credat et existimet. Plin. lib. 9. cap. 18.

Afferre fidem dubijs. Quint. lib. 5. cap. 10. 6.

Afferre fidem et auctoritatem oratori. Cic. in Orat. 66.

Afficta fides. Tacit. lib. 19. Hic dicit affictam fidem pro leasa, quemadmodum Lilius dixit Res affectas, lib. 6. Decad. 1. Vide Affectus.

Afflicta fides. Tacitus lib. 17. Afflictam fidem hic dicit, quam libro 19. Affictam, hoc est, collabefactam, deminutamq; uocat.

Bonam fidem agnoscere. Vlpian. in l. quoties tutor. §. sicut autem ff. de administratione et periculo tutorum, etc.

Alligare fidem iuramento. Senec. Troad. 6. 4. 1.

Alternant spesq; timorq; fidem. Ouid. epist. 6. 8.

Fides tantum auctores appellet. Hoc est, Fides sit penes auctores. Plin. lib. 28. cap. 1. 3.

Fidem debet. Quint. lib. 5. Hoc est, si fidelis esse debet in curanda re aliena.

Assumpta fide pulsus luctus. Valer. 4. Argon. 18.

Fidem suam astringere, Promittere fidem, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 1. 2. 2.

Fidem auferre testitid est, facere ne credatur. Quintilianus libro 6. cap. 6.

Fidem cogere. Senec. de Benef. libro 2. cap. 15.

Capere in fidem deuictas bello nationes. Cicero 1. Offic. 54.

Maiora monstra ueris uix capiunt fidem. Senec. Troad. 3. 2.

Fide carere. Vide Careo.

Verba carent fide. Ouid. epist. 2. 6.

Culta fides. Valer. 1. Argon. 168. Vide Colo

Commendare aliquem fidei alterius. Vide Commendo.

Optimæ et spectatissimæ fidei alicuius salutem urbis et ciuitatis commendare. Cic. pro Flacco, 78.

Committere fidei alicuius, et eius potestati permittere. Cicero pro Font. 25.

Iura fidei magistratum commissa sunt. Cic. 1. Offic. 163.

Committere se in fidem uel fidei alicuius. Vide Committo.

Commutare fidem pecuniâ. Vide Commuto.

Concedere fide optima aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. 85.

Concidit fides. Cic. pro lege Manilia, 12. Tum quum in Asia res magnas per multi amiserunt, scimus Romæ solutione impedita fidem concidisse. De eo dicitur qui iam uersuram facere non potest. Budæus.

Conferre se in fidem alicuius. Vide Confero.

Conferre se in fidem ac clientelam alicuius. Cicero pro Rosc. Amer. Budæus.

Confirmat omnem sibi fidem sensibus oratio nostra: id est, in corruptis atq; integris testibus. Cic. 1. de Finib. 197.

Confirmare et Resillere fidem, opponuntur. Quintilianus, lib. 5. cap. 7. 2. 5.

Configere ad alicuius fidem. Vide Confugio.

Conferuare fidem. Vide Conferuo.

Fides constitit. Certum est et probatum. Colum. lib. 3. ca. 6. 4.

Constringi fidem religione potius quam ueritate Græci noluerunt. Cic. pro Corn. Balbo, 8.

Consumere fidem. Vide Consumo.

Credere fidei alicuius. Cic. pro Flacco, 36.

Cum fide. Colum. Sed nec cōditum frumentum cum fide ratio nibus inferent. Id est, fideliter. Vide Cum prepositio.

Et si fidentia, id est, firma animi confisio, scientia quaedam est & opinio gravis, non temere assentiens: metus quoque est diffidentia expectati & impendentis mali. Idem 2. de Invent. 2. 4. 2. Fidentia est per quam magnis & honestis in rebus multum ipse animus in se fiducia certa cum spe collocavit.

¶ Fidelis, & fidele, pen. prod. (verbo) Cui fides tuto adhiberi potest, vel qui fidem servat. Plaut. Capt. 6. 96. Cic. ad Seru. lib. 4. 1. 10. Aut si quem tuorum fidelium uoles, ad me mittis.

Ad uetustatem fidelis. Vide Ad prepositionem.

Fidelis in amicitijs. Cic. 2. de Finib. 130.

Imperio fidelis. Cic. de Arusp. resp. 25.

Fidelis officijs. Cic. 5. Verr. 145.

Fidelior pice explendis rimis. Plin. lib. 16. cap. 36. 3.

Amicitia fidelis. Cic. de Amicit. 49.

Fideli animo & clementi in aliquem esse. Terent. Hecyr. 3. 5. 22.

Animo fideli in dominum seruus. Cic. pro Milone, 21.

Fidelissima auxilia. Cic. ad Brutum, 10. 3.

Fidelis & uera comprehensio. Cic. 1. Acad. 60.

Comitatus fidelis. Ouid. in Ibin. 7. 2.

Comitatus fidelissima. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 6.

Fidele consilium dare. Cic. pro Cluent. 68.

Cura fidelior. Ouid. 1. de Arte, 112.

Desiderijs ista fidelibus. Horat. 4. Carm. ode 5. 3.

Doctrina, domus, & ars, & ager etiam fidelis dici potest. Cic. Tironi, lib. 16. 17. 3.

Familiaritates Græcorum partium fideles. Cicero Qu. fratri, libro 1. 2. 4.

Gratia fidelissima mihi conuulsus homo. Cicero pro Milone, 56.

Fidelis intentio, pro Seria. Senec. epist. 72.

Lacrymæ fideles. Ouid. epist. 14. 26.

Medicus fidelis. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 30.

Mente fideli casta sis. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 15.

Monitus fidelis. Ouid. 1. Metam. 156.

Oculis subiecta fidelibus. Horat. in Arte, 37.

Fidelis opera. Plaut. Persa, 2. 50.

Pax fidelis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 16.

Seruus egregie fidelis. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 25.

Silentium fidele. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.

Socius fidelissimus. Cicero pro Fonteio, 3.

Fidelem se hero suo facere. Plaut. Milit. 7. 54.

Nemo credit ei nisi quem fidelē putat. Cic. pro Rosc. Amer. 66.

¶ Fidelitas, pen. corr. (verbo) fidelitatis, fiducia, & credulitas, uel etiam fidei perfolutio. Cic. ad Qu. fratri, lib. 1. 2. 4. Quibus in rebus etiam si fidelitas summa est, quod profusus credo, &c. Sic, 5. Verr. 62. Tanta auctoritas est in eorum hominum fidelitate.

Erga patriam fidelitas. Plancus Ciceroni, lib. 10. 17. 4.

Operam & fidelitatem alicuius desiderare. Cicero Tironi, libro 16. 11. 14.

Fidelitate & beneuolentia alicui satisfacere. Cicero Sulpitio, libro 13. 21. 1.

Amicorum fidelitate seruata alicuius uita. Cic. pro Plancio, 58.

¶ Fideliter, pen. corr. (verbo) aduerbium, Aequē & iustē. Cic. 1. Offic. 131. Hec prescripta seruantem licet grauitate magnificē, animosēq; uirere, atq; etiam simpliciter, fideliter & uita hominum amice.

Curare fideliter merces alicui. Cic. Attico, lib. 15. 329. 14.

Discere fideliter artes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 10.

Inaurato ibi fidelissimē simulacro. Plin. lib. 33. cap. 3. 20.

Fideliter monere aliquem. Ouid. epist. 21. 14.

Constāter & fideliter permanere in amicitia Populi Romani. Lin. 3. bel. Maced. 69.

Fideliter retinere commissa. Horat. 1. epist. 19. 14. Nec retinent patule commissa fideliter aures.

Fidelius seruire alicui. Ouid. 7. Metam. 115.

¶ Fidelē, aduerbium (verbo) pro fideliter. Plaut. Capt. 7. 80. Fac fidelē sis fidelicæque fidem fluxam geras. Antiquum.

¶ Fidus, adiectiuum (verbo) Cui fidendum est. Plin. in Paneg. 79. Virg.

— Rex o fidissime Teucrum. Cicero de Amicit. 49. Quos fidos amicos habuisset, quosq; infidos.

Amicus fidus. Catul. ad Cornelium, epig. 97. 1.

Fidus animus. Liu. 5. bel. Pun. 83.

Aures fideæ. Ouid. 10. Metam. 77.

Contiux fidelissima. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 9.

Fidelissimus cultor imperij Romani. Liu. 6. bel. Pun. 184.

Custos fidelissima. Ouid. 5. Fast. 9.

Fida custodia. Cic. 2. de Finib. Sic, 2. de Nat. deor. 236.

Domus fida. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 13.

Ensis fidus. Virg. 6. Aeneid. 10.

Fida familiaritas. Cic. 2. Offic. 42.

Interpres fidus. Horat. de Arte, 27.

Medicus fidus. Horat. 1. epist. 8. 2.

Minister fidus. Ouid. 2. Metam. 168.

Fid. pax Romanis fuit cum Porfena. Liu. 2. ab Urbe, 69.

Pectora fida. Ouid. 9. Metam. 50.

Fidelissimus domino seruus. Liu. 3. bel. Maced. 46.

Silentia fida. Virg. 3. Aeneid. 23.

Sodalis fidus. Ouid. 1. de Arte, 151.

Substantiuum fidelissimum. Tacit. lib. 5.

Terra fida. Ouid. 5. Metam. 99.

Fidelissima uxor. Cic. Terentia, lib. 14. 4. 16.

¶ Fidelē, aduerbium (verbo) Cic. Celio, libro 2. 15. 12. Nec me ista terrent, quæ mihi à te ad timorem fidissime, atq; aman- tissimē proponuntur.

¶ Fiducia, fiducia (verbo) Audacia, securitas, In bonum sepe semper accipitur, quamuis aliquando in malum. Plin. epist. 3. 4. 2. Meritū habuisti, Secunde charissime, fiduciam animi mei.

Propter tuam fiduciam. Plaut. Bacchid. 8. 9.

Iudicia fiducia, iudicij, societatis. Cic. pro Rosc. Com. 9. Et. 3. de Natur. deor. 105.

Forme fiducia decepti. Ouid. 8. Metam. 87.

Iuris fiducia. Quintil. lib. 4. cap. 2. 81.

Minime fiducia exercitus, cui parum feditur. Liu. lib. 8.

Fiducia mea: hoc est, meo periculo. Plaut. Penulo, 18. 38.

Fiducia mei, idem. Plin. epist. 9. 4. lib. 4. Virg. 8. Aeneid.

— fiducia cessit Quò tibi diua meit

Fiducia sui. Liu. 5. bell. Pun. 205.

Qua fiducia id facere audeam, nec quid me nunc faciam scio. Terent. And. 3. 5. 7. Virg. 1. Aeneid. 28. Tantane uos genex tenuit fiducia uestri? Idem, Cernis quæ Rutulos habeat fiducia rerum.

Audax fiducia. Stat. 6. Thebaid. 168.

Falsa forme fiducia. Propert. lib. 3. eleg. 28. 1.

Mendax fiducia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 17.

Mutua inter se fiducia. Vide Mutuum.

In uolucris tenuis fiducia cursu. Stat. 5. Thebaid. 34.

Vana pedum fiducia. Ouid. 10. Metam. 24.

Addere fiduciam alicui. Vide Addo.

Per rationem fiducia fraudare quempiam. Cicero pro C. cin. 5.

Habere orationis fiduciam. Quintil. lib. 2. cap. 15. 6.

Iactare fiduciam. Quintil. lib. 4. cap. 1. 13.

Audax meus, & pallens fiducia. Stat. 6. Thebaid. 79.

Præ se ferre fiduciam. Quintil. lib. 5. cap. 13. 40.

Stabilis

Stabilis beneuolentia fiducia in uita tyrannorum esse non potest. Cic. de Amicitia, 48.

Fallax animum fiducia tangit. Ouid. 11. Metam. 87.

Fiducia in uirtute alterius, Existimatio quam de fide & uirtute alterius habemus. Liu. 4. bel. Pun. 24.

Facere fiducia alicuius quod facimus. Cic. 7. Verr. 139.

Fiduciam etiam diligentie tibi habeo, ut credam te omni ratione id acturum, ne sint obnoxij iniurijs. Plin. epist. 2. 99. Barburi dicunt, Credo quod tu eris tam diligens, quod.

Fiducia, est quum res aliqua fumentæ mutua pecunie gratia uel nuncupatur, uel in iure ceditur.

Fiduciam accipere. Cic. in Top. 21. Sit tutor fidem prestare debet, si socius, si cui mandatis, si qui fiduciam acceperit, debet etiam procurator. Boetius in quarto commentario Topico rum, Fiduciam (inquit) acceperit dicitur cuiusq; res aliqua ea lege mancipatur, ut mancipanti aliquando rem accipet. Veluti si quis tempus dubium timens, amico potestiori fundum mancipet, reddidit uero quum tempus illud dubium præterierit. Cic. pro Flacco, 40. Pecuniam adolescentulo grandi fœnore, fiducia tamen accepta occupasti. Hanc fiduciam commissam tibi tenes hodie ac possides. Eum in testem spe re cuperandi fundi paterni uenire ad testamentonum dicendum cogegisti. Pecuniam (inquit) fœneratitiam à te sumpsit adolescens, ob eamq; fundum fiduciarium dedit. Id est, fiduciarium mancipatione. Budæus. Vide Accipio.

Fiduciam committere, quid sit, ex præcedenti Ciceronis exemplo intelligitur.

Asperre fiduciam. Vide Asfero.

Spoliare fiducia alicuius pronunciam. Cic. 2. Verr. 2. 5.

¶ Fiduciarium, adiect. (verbo) Budæus, Omnitino fiducia- riam mancipationem uel uenditionem, uenditionem hodie uocamus sub redinendi, reddibendiq; lege factam. Idem alio loco, Fiduciarium possessionem appello, quam sub manu regia possidere uocant, quasi fide data acceptam, à fiducia tamē dictam. Liu. lib. 2. de bello Maced. 157. Optimū ratus. Nabidi eam Lacedæmoniorum tyranno uelut fiduciarium dare, ut uictori sibi restitueret: si quid aduersi accidisset, ut ipse haberet. De Corinthio loquens, quam Philippus Nabidi ea lege dederat, ut si uictor ex bello redisset, Nabidi ei restitueret. Sic Casar lib. 2. de bello Ciuili, 66. Neq; se ignorare quid sit officium legati, qui fiduciarium operam obtineat. Legatum pro uicario, id est, locum tenente intelligendum, quem propterea fiduciarium operam obtinere dixit, quia redeunte imperatore aut Consule, cedere eum oportet. Curtius etiam eodem modo lib. 4. lib. 4. Virg. 8. Aeneid. res ab Iabolo uocatus est fidei commissarius, in I. Seius, ad Trebel.

Fides] fides, f. g. (χορηγία, ἡδὲρα, ἡδὲρα) Genus citharæ, Choræ. Cic. in Hortensio, Ponende sunt fides & tibia. Sic, 3. de Orat. 109. Festus, Fides, genus citharæ, dicta quod tantum inter se chordæ eius, quantum inter homines fides, concordent, cuius diminutiuum est Fidicula. Persius Satyra, 6. 1. Atque marem strepitum fides intendisse Latine.

Canore fides. Virg. 6. Aeneid. 24. Vide Canorus.

Adhibere fides epulis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 17.

Canere fidibus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 13. Vide Cano.

Cecidisse fidibus præclare dicitur Epaminondas. Cic. 1. Tusc. 7.

Contentæ & incontentæ fides. Cic. 4. de Finib. 121.

Discebant fidibus antiqui. Cic. de Senect. 24.

Iungere uocem fidibus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 87.

Mouere fides. Ouid. ad Pisonem, 35.

¶ Fidicula, fidicula, penul. corr. (verbo) Parua cithara. Gellius lib. 1. Sed enim Achæos Homerus pugnam indispici ait, non fidicularum tibarumq; concentu conspi-

Theauri pars 2.

ratâ. Cic. 2. de Nat. deor. 33. Quid si pl. ut mi fidicula fruent munerose fontantes?

Fidicula, Syderis nomen, quod Fides à Colum. lib. 11. cap. 2. 3. dicitur. Plin. lib. 18. cap. 26. 4. Pridie nonas Ianuarij Cæsari Delphinus matutino exoritur, & postero die Fidicula, quo Aegypto Sagitta uespero occidit. Ibidem, cap. 2. 5. 13. Fidicula occasus Autumnum inchoat.

Fidiculæ numero tantum plurali sumitur pro instrumento torquendi, ex duobus, ut putatur, obliquatis lignis compacto, ab extorquenda ueritate ac fide. Vel à neruis finibus, uim culisq; quibus ad illum modum homines torquendi alligantur. Hæc Valla, lib. 1. Sed uerius putatur esse tormentum, quo fontes à tortore finibus alligati, uulgo torquentur. Senec. lib. 3. de Ira, Equuleus, & fidicula, & ergastula, & cruces. Suet. in Tiberio, ExcoGITauerat inter genera cruciatus, ut repente ueretris deligatis, fidicularum simul, irinæq; tormento distenderet.

¶ Fidicen, penul. corr. fidicinis, p. etiam corr. (verbo) Qui canit fidibus. Cicero, Pato, lib. 9. 2. 2. 9. So cratem fidibus docuit nobilissimum fidicen. Idem 2. de Natura deorum, 33.

Fidicen & tibernus mundus. Cic. 3. de Nat. deor. 30.

Romane fidicen lyre. Horat. 4. Carm. ode 3. 53.

¶ Fidicina, n. e. penul. corr. Mulier fidibus canens. Terent. Eunucho, 3. 2.

— ecquid nos amas De fidicina istac? Ibidem, — quandam fidicinam amat Cherea.

¶ Fidicinius, adiectiuum (verbo) Quod pertinet ad fidicinen. Plaut. Rud. 2. 43.

Eam uidit ire è ludo fidicinio domum.

¶ Fidicularius, Falcularius, Senator, Populi Romani splendor, orndis decus iudiciorum, exemplar antiquæ religionis. Auctor. Cic. pro Cecinna.

Fidius] deus (quod dicitur) Iouis filius, à fide dictus, ut nonnullis placet. Plautus, Per deum Fidium credis iurato mihi. Fuit apud ueteres Romanos in honore maximo, adeo ut tēpla cum sacrificijs meruerit. Cultus est à ueteribus in Quirinali iugo Nonis Iunij. Ouid. 6. Fast. 43. Quærebam, Nonas Sancto, Fidiōne referrem, &c. Vide Mediusfidius.

Fido, fides, fiducia, fidus] Vide Fides, fidei.

Fidulus] Viri proprium, de quo Cicero in Vatini, C. Fidulus atratus.

Fidusta] uult Festus, à fide denominata, eaq; quæ maxime fidei erant.

Fidustius] M. Senator, temporibus Sylle uixit, ab eoq; mulla alia de causa proscriptus est, quam quia proscriptus fuisse. Meminit Plin. lib. 7. cap. 43.

Figmentum] Vide Fingo.

Figō] figis, fixi, fixum (επιγυῖα, συνήθη, παρρησία) figere. Diomedes fidum probat ex Scauro, his uerbis, Sagitta confictus. Est autem figere, immittere. Columella, Palum humi fixit. Virgil. 4. Georg. 23. — ipse seraces Figat humo plantas.

Figere in poste. Cic. ad Att. lib. 3. 55. 10.

Amicitijs parcere, & aduersarios figere. Cic. in Orat. 48.

Cuspide fixit apvos. Ouid. 2. de Arte, 38.

Figere carnes ueribus. Virg. 1. Aeneid. 4. 4.

Figere ceruus. Vide Ceruus.

Gradus figere. Valer. 7. Argon. 113.

Fixisset grauidam quum leuis hasta suem. Mart. lib. 1. 12.

Figere imbrices clauulis. Cato, cap. 21. Plin. lib. 10. cap. 40. 6.

Macrones figere in aliquo. Cic. 14. Philipp. 389.

Figuro, figurat, pen. prod. (ἑκ μέρους) figurare, *Figere* & *formare*. Cicero de *Vniuersitate*, 22, A quo enim animante omnes reliquos contineri uellet animantes, hunc ea forma figurauit, qua una omnis forma reliqua concluditur. Sic *Plin.* libro 9. cap. 51. 2. Idem cap. 63, Postea lambendo cale faciunt foetus & figurant.

Formare, figurare, colorare, animare non possunt atomi. Cicero. 1. de *Nat. deor.* 152.

Figurare in habitum statuæ. Seneca *epist.* 66.

Figurare os pueri, per translationem. Horat. 2. *epist.* 1. 26. Hoc est, optimo sermone assuefacere.

Figurare, imaginari. *Quintil.* in *Gladiatore*, *Figurare* tamen potestis, qui tunc animus mihi, quæ cogitatio fuerit. *Curius* lib. 7, Vinam prudentius esset sollicita pro filio, & non inanes quoque species anxio animo figuraret.

Figurare orationem, figuris distinguere & aspergere. *Quint.* libro 9. cap. 1.

Figuratus, penul. prod. Participium (ἑκ μέρους) *Ci.* 2. de *Natur. deor.* 237, Quid de bubus loquar? quorum ipsa terga declarant non esse se ad onus accipiendum figurata.

Corpus figuratum ita est, ut excellat alijs. Cicero. 5. de *Finib.* 59. De corpore hominis.

Figurata sercora. *Celsus* lib. 2. cap. 3.

Figurata uerba. apud *Quintil.* lib. 1. cap. 8.

Figuratio, Verbale (ἑκ μέρους) *Plin.* lib. 11. cap. 37. 83. Vt in unoquoque possit figuratio.

Figuratio, pro Imaginatione, apud Quintilianum Declamat. 6, Si quisquam figuratiōne quadam in hac malorum conditione iudicem ponat, &c. Id est, imaginetur.

Finis huius finis, masc. uel fem. gen. (ἑκ μέρους) Id in quo unaquaque res terminatur. *Virg.* 1. *Aeneid.* 49, — quem das finem rex magne laborum? Idem 2. *Aeneid.* 113.

Hæc finis Priami factorum. Cicero. 2. de *Leg.* 86, Neque necesse est edisseri à nobis, quæ finis finestæ familiæ, &c.

Imperium sine fine. *Virg.* 1. *Aeneid.* 57.

Anni finis. *Tacit.* lib. 3.

Finis fugæ. *Plaut.* *Merc.* 12. 67.

Operum longorum finis. *Horat.* de *Arte poet.* 82.

Angusti fines æui. *Lucret.* lib. 2. 235.

Certa finis. *Lucret.* lib. 2. 103.

Honestissimus finis. *Quintil.* lib. 2. cap. 12. 8.

Idoneus finis. *Quintil.* lib. 2. cap. 15. 7.

Legitimus finis. *Quintil.* 1. de *Arte amandi.* 57.

Vnus iudicati finis, Vna sententia. *Paulus* in *l. finzulis* ff. de *except. rei iudicate*, Singulis controuersis singulas actiones, & unum iudicati finem sufficere, probabili ratione placuit.

Accipere finem. *Quintil.* 2. cap. 18. 2.

Addere finem alicui rei. Vide *Addo*.

Asferre finem alicui rei. *Quintil.* 1. 5. ca. 10. 55. Vide *Afferro*.

Tributorum finem unius imperatoris præda attulit. Cicero. 2. *Offic.* 113.

Vitæ finis mortalibus astat. *Lucret.* lib. 3. 219.

Discordia uestra non capit finem. *Virg.* 10. *Aeneid.* 21.

Controuersie iudiciariæ finem aliquando constituit. Cicero 3. *Verr.* 3.

Dempto sine cendus. *Ouid.* *epist.* 1. 10.

Dirigere finem. *Liu.* lib. 9. *Decad.* 4.

Dare finem laborum. *Virg.* 1. *Aeneid.* 49.

Finem dedit ore loquendi. *Virg.* 6. *Aeneid.* 16.

Expeditus finis. *Celsus* lib. 6. cap. 6. de *Xerophthalmia*.

Expletus finis pudoris. *Stat.* 1. *Achill.* 59.

Finem facere maledictis. *Terent.* in *Prologo* *Heaut.* 33. *Sic.* *Eda*

cere finē libidini & impudentiæ. Cicero. 5. *Verr.* 122. Et 6. 12.

Finem facere sermone, Tacere. *Plaut.* *Afin.* 12. 15.

Solitudinis finem quamprimum facere. Cicero *Planco*, libro 16. 3. 42. 2.

Facere finem uitæ atq; laboris. *Lucret.* lib. 3. 192.

Fecit finem uitæ & uictorib; & uictis idē dies. Cicero. 7. *Verr.* 62.

Facto sine quicui. *Virg.* 3. *Aeneid.* 1. 43.

Finem orandi facere. *Terent.* *And.* 5. 1. 2.

Ferre finem rebus suis. *Virg.* 3. *Aeneid.* 2. 9.

Spe finis dura ferens. *Horat.* 1. *epist.* 2. 29.

Viuenti finem habeat necesse est, qui finem habet motus. Cicero. in *Somnio Scipion.* 30.

Lusus habet finem. *Ouid.* 3. de *Arte amandi.* 161.

Implere finem uitæ. *Tacit.* lib. 2.

Imponere finem bello. Vide *Impono*.

Imponere finem curis. *Virg.* 4. *Aeneid.* 12. 8.

Inuenire finem dicitur res. Vide *Inuenio*.

Ad eum finem lecta oratio quem memoria possem comprehendere. Cicero. 2. de *Orat.* 7. 4.

Orare finem malorum. *Ouid.* 1. *Metam.* 1. 48.

Certum uoto pete finem. *Horat.* 1. *epist.* 2. 12.

Ponere finem uitæ. *Senec.* *Agamem.* 7. 4.

Reperire finem sollicitudinis. *Plancus* *Ciceroni*, lib. 10. 15. 9.

Statuere finem cladis. *Senec.* *Herc. fur.* 4. 1.

Statuere finem timoris. *Lucret.* lib. 6. 6.

Nec finis in illa est: id est, non desinit. *Ouid.* 10. *Metam.* 85.

Discordiarum finis sit aliquando. Cicero. de *Arusp. resp.* 4. 2.

Finis pro morte ut. Ad simulare finem. *Tacit.* lib. 5.

Sumere sponte finem. *Tacit.* lib. 5. de *Agrippina*.

Finem & exitum alicuius rei reperire. Cicero. pro *Cluentio*, 4.

Finis, quod referri omnem rationem oportet. Cicero 2. de *lati* uent. 137.

Illud cuius causa facere debemus, finem appellabimus. Cicero. de *Inuent.* 10.

Officium & finis oratoris. Cicero. 1. de *Inuent.* 10.

Illustres fines. *Quintil.* lib. 2. cap. 15. 25.

Quem ad finem ad quid? quod uulgus dicit, Ad quam occasio nem. Cicero. 5. *Verr.* 122. Idem 7. *Verr.* 60.

Finis ædificate domus, usus. Cicero. 1. *Offic.* 192.

Æquitas finis est in iudiciali genere. Cicero. 2. de *Inuent.* 137.

Stipendiarum finem patris uictoriam ac triumphum fuisse. Cicero pro *Muræna*, 11.

De finibus controuersiam esse. Cicero in *Topicis*, 21.

Ad illum finem referenda est uulgaris liberalitas, ut facultas sit qua in nostros finis liberales. Cicero. 2. *Offic.* 78.

Finis in singulari numero, pro termino, seu finibus. *Liuius* lib. 3. *Decad.* 4. Redeuntes inde *Ligurum* extremo fine, cum a greffi præda in agmen incidunt *Romanum*. In numero multitudinis idem usurpauit lib. 5. *Decad.* 4. Cõsul alter *L. Cornelius Merula* per extremos *Ligurum* fines exercitum in agrum *Boiorum* induxit.

Finis imperij. *Plin.* lib. 12. cap. 4. 2.

Nullo sine crescant uites. Vide *Nullus*.

Excidere sine alicuius rei. *Quintil.* lib. 2. cap. 17. 16.

Ingrederi intra finem alicuius loci. Cicero. pro *Cecinna*, 16.

Tenere finem. *Tacit.* in *uita Agricolæ*.

Finem & modum transeunt appetitus. Cicero. 1. *Offic.* 143.

Finis finium (ἑκ μέρους) pluraliter se plus, pro terminis & limitibus. *Terent.* *Heaut.* 3. 1. 90.

Vicini nostri hic ambigunt de finibus Me cepere arbitrum. *Plin.* *epist.* 2. 58.

Prorogatio finium imperij. Cicero. de *Prorouc. Consul.* 2. 3.

Tutor finium. *Syllanus.* *Horat.* *Epod.* 2. 5.

Cetarij fines. Vide *Cetus*

Regen-

Regendus finibus adijcere arbitrum. Cicero in *Topic.* 21.

Arce re aliquem suis finibus. *Virg.* 1. *Aeneid.* 61.

Arce re ut finibus uidebam non posse. Cicero. de *Arusp. resp.* 3.

Constituere finem in amicitia. Vide *Constituto*.

Constituere sibi certos fines terminosq; extra quos egredi non possit. Cicero. pro *Quintio*, 19.

Continerere se finibus rerum suarum. Vide *Contineo*.

Continetur suis finibus exiguis. *Latina* lin. 344. Cicero pro *Archia*, 17.

Contingere fines. Vide *Contingo*.

Regiones suas finesq; defendere. Cicero. in *Orat.* 79.

Ingenij sui finibus immensis describere aliquid. Cicero 1. de *Orat.* 107.

Fines, & termini diligendi. Cicero. de *Amicitia*, 50.

Exire fines senectæ. *Stat.* lib. 4. *Sylla.* 2. 12.

Expulsus patrijs finibus. *Virg.* 1. *Aeneid.* 125.

Provincia fines tantos habere, quantos optauerimus. Cicero in *Pisonem*, 38.

Ciuitatum aliarum fines incolere. Cicero. *Qu.* *fratri*, lib. 1. 3. 7.

Pangere fines. Cicero. in *Pisonem*, 28.

Prescribere fines. Cicero. *Qu.* *fratri*, lib. 1. 1. 10. & 17.

Proferre fines officiorum. Cicero. pro *Muræna*, 59.

Propagare & regere fines. Cicero. pro *Muræna*, 19.

Terminare fines agri. Cicero. 1. *Offic.* 50. Idem 3. in *Catil.* 70.

Iuris fines transcendere. *Lucret.* lib. 3. 12.

Prescriptos transcendere fines. *Claud.* 7. *Paneg.* 60.

Tueri fines suos ab excursionibus. Cicero. pro *Deiotaro*, 15.

Intra fines nature uiuere. *Horat.* 1. *Serm. Satyr.* 1. 10.

Fines pro Desinatione, apud Fabium. lib. 2. cap. 16. Hic igitur frequentissimus finis, Rhetoricen esse uim persuadendi. Sic in eo capite plus decies.

Fine & fini, in ablatiuo facit: sepius tamen per e. *Gellius* lib. 7. cap. 3. Et fini facere nolle aliquid. Idem lib. 10. Hac fini hominem animi.

Finio, finis, finitum, p. prod. (ἑκ μέρους) finire, absoluerè. *Apuleius*. Sine opus finiam quod incepti.

Initium sumere & finire, contraria. *Quintil.* lib. 8. cap. 6.

Animam finitum. *Ouid.* 7. *Metam.* 121.

Curios annuos, sacerdotes finitum. Cicero. 2. de *Legib.* 32.

Dolores finire. *Virg.* 12. *Aeneid.* 175.

Gladio finire dolorem. *Ouid.* 1. de *Ponto*, eleg. 7. 9.

Finire dolores morte. Cicero. de *Finib.* 75.

Finire errorem. *Liu.* 1. ab *Urbe*, 6.

Famem finire cæde bouum. *Ouid.* 11. *Metam.* 75.

Iurgia finire. *Ouid.* 1. *Amor.* eleg. 13. 10.

Finiri morbo. *Plin.* *epist.* 12. a. *Sic*, Finire uitam in media. *Plin.* lib. 8. cap. 4. 2. 4.

Prandia finire moris. *Horat.* 2. *Serm. Satyr.* 4. 5.

Finire rem, paucorum certamine. *Plin.* de *Viris illust.* 4. d.

Sententiæ uerbis finiantur. Cicero. 3. de *Oratore*, 106.

Situm finit copia lymphæ. *Horat.* 2. *epist.* 2. 30.

Spiritum finiebat. *Tacitus* lib. 14.

Ratione componantur uerba & finiantur. Cicero. in *Orat.* 93.

Vitam finire ense. *Ouid.* 3. *Trist.* eleg. 7. 11.

Laqueo finire uitam. *Senec.* *Hippol.* 2. 36.

Finire uitam suspendio, pro suspendere. *Sueton.* in *Augusto*.

Modum sepulcris nouis finitum. *Demetrius*. Cicero. 2. de *Legibus*, 103. Id est, statutum, præfixit.

Finire prouinciã alicui certo tempore: id est, Certum tempus præstare intra quod prouincia decadat. Cicero *Attico*, libro 8. 147. 5.

Finire animo aliquid. *Liu.* 1. ab *Urbe*, 77.

Finire diem. *Liu.* 5. bell. *Maced.* 22.

Finire lege. Cicero. *M. Marcello*, lib. 15. 7. 4.

Finire, pro Desinare. *Quintil.* lib. 2. cap. 26. Ante omnia quid sit rhetorice, quæ finitur quidem uarie.

Vtilitate finiri. *Quintil.* lib. 3. cap. 8. 1.

Cupiditates satietate sua, non diuisione Epicuri finiebant. *L. Tiberius Balbus*. Cicero. 2. de *Finibus*, 102.

Finire, absolute, pro Vita decedere. *Titius* lib. 5. *Sic*, *Tiberius* se nuntio octuuo & septuagesimo ætatis anno.

Finitur. *Plin.* lib. 18. cap. 2. 1. *Honosq; is*, non nisi uita finitur.

Finitus, pen. prod. (ἑκ μέρους) Participium: pro eo quod cessauit, & finem fecit: ut, *Finitur* frigus. *Plin.* lib. 18. cap. 2. 7. 3.

Actas finita certis legibus. *Ouid.* 5. *Fast.* 14.

Lingua dentibus finita. Cicero. 2. de *Nat. deor.* 213.

Potestas finita cuiq;. *Lucret.* lib. 1. 16.

Via finita. *Ouid.* 3. *Trist.* eleg. 2. 4.

Finite, pen. prod. Adiectiuum, (ἀγορεύω) Cicero. 2. de Finib. 48. Ergo & auarus erit, sed finite.

Finalis & hoc finale, pen. prod. ut, Finalis questio, quæ de finibus est et terminis. *P. ipianus* l. 11. ff. *finium regundorū*. In finalibus questionibus uetera monumenta, census, auctoritas sequenda est.

Finitio, Verbale, (ἀγορεύω) Idem quod definitio. *Quintil.* lib. 2. cap. 16. Hic substantiæ maxime conuenit finitio. Rhetoricen esse bene dicenti scientiam. *Gellius* libro 13. cap. 19. Non finitiones illas prærancidas, atq; sæcuntinas grammaticas spectaueris, &c. Vbi de uocabulorum terminationibus agitur.

Finitionem Gellius lib. 15. cap. 9, accipit pro ea quam regulam uulgo dicunt Grammatici.

Finitio quid sit, latissime explicat. *Quintil.* lib. 7. cap. 4. 17.

Parum plena finitio. *Quintil.* lib. 7. cap. 4. 17.

Mouet finitionem. *Quintil.* lib. 3. cap. 6. 73.

Confirmare & Soluere finitionem, opponuntur. *Quintilianus* libro 5. cap. 10. 41.

Proprijs confirmatur finitio, differentibus soluitur.

Finitor, penul. prod. finitoris (ἀγορεύω) Agrorum mensor dicitur. *Plaut.* *Poenul.* 2. 46.

— eius nunc regiones, limites, confinia

Determinato: rei finitor factus sum ego. Cicero pro *Lege Agraria*, contra *Rullum*, 45.

Finitor rerum maximus. *Stat.* 8. *Thebatid.* 19.

Finitimus, penul. corp. Adiectiuum (ἀγορεύω) Vicinus & propinquus. *Liuius* lib. 1. Tam res *Romans* adeo erat utilitatis, ut cuilibet finitimarum ciuitatum bello par esset. *Sic*, finitima oppida, Cicero 7. *Verr.* 53.

Vicini & finitimi. Cicero. pro *Sylla*, 43.

Mari finitimus est ær. Cicero 2. de *Nat. deor.* 145.

Falsa ueris finitima sunt. Cicero. 4. *Acad.* 123.

Ægritudini finitimus est metus. Cicero 4. *Tuscul.* 103.

Oratori finitimus poeta est. Cicero. 1. de *Orat.* 36.

Inferre bellum finitimis. Cicero pro *lege Manilia*, 5.

Finitimi & propinqui perturbationibus animi motus. Cicero 2. de *Orat.* 99.

Armis finitimis circunsonor. *Ouid.* 4. *Trist.* eleg. 9. 23.

Bellum finitimum, Quod cum finitimis geritur. *Suetonius* in *Augusto*, cap. 1.

Loco finitimi. *Ouid.* 2. de *Remed. amor.* 46.

Uestigalibus nostris finitimum regnum. Cicero pro *lege Manilia*, 2.

Pertinatia perseverantiæ finitima est. Cicero. 2. de *Inuent.* 244.

Fio] ἑκ μέρους, ἑκ μέρους, ἑκ μέρους, id est, Effictor. Passuam enim uerbi facio significationem habet. Irregulariter autem fierem pro firmi facit: & fieri, pro firmi. *Prætori* tum est

um est factus sum uel sui. Presens imperatui capit à Futuro optatui. *Fias*, fiat: *fiamus*, fiat: *fiatis*, fiat: quia *Fi* nō dicitur, & *Fite* rarissime legitur, ut apud Catonem: & *Fitote* in Amphit. *Plauti*. *Fiens* & *fiendus* barbara sunt. Veteres *fiatur* dixere, & *fiatur*, *parufiatur*, *facefiatur*, ut probat *Priscianus*: quæ exoleuerunt. In reliquis *fio* per quartam coniugatur.

Fio. Terent. *Eunuch.* 1.2.103.
Verum ne fiant isti uiginti dies.
Constare & fieri. *Cic. in Orat.* 111. Quod alter ex longis constaret, alter è breuibus fieret.

Fieri & *fungi*. *Cic. pro Domo sua*, 59.
Fieri, accidere, euenire. *Cic. 2. de Diuin.* 28.
Fit ab *synthū* in *Arabia*: id est, gignitur, & producit. *Plaut. Trinum.* 13.87.

Fiet tibi acceptum, pro *Referetur*. *Plin. epist.* 12.0.
Fis anus. *Horat.* 4. *Carm. ode* 13.1.
Nunc agilis *fio*. *Horat.* 1. *epist.* 1.4.
Auarum fieri. *Horat.* 1. *Serm. Satyr.* 1.21.
Fit causa. *Plaut. Merc.* 2.0.6.
Fiet cibi aliquid. *Plaut. Trucul.* 8.11.
Fit contumelia. Terent. *Hecyra*, 3.5.21.
Fit conuitium. *Cic. ad Plancum*, lib. 10.16.3.
Fio commodioris ualeudinis. *Quintil.* lib. 6. cap. 4.
Fit detrimentum. *Plancus ad Ciceronem*, lib. 10.11.8.
Fit diues, *Euadit* in diuitem, uel *ditatur*. *Plaut. Trinum.* 8.2.2.
Fient in illum exempla. Terent. *Eunuch.* 5.5.6.
Fit ex otio. Terent. *Heaut.* 1.1.57.
Fit ex uera uita. Terent. *Adolph.* 5.9.30.
Fit ex ea re. Terent. *And.* 2.3.11.
Excusate fieri uidetur. *Quintil.* lib. 2. cap. 1.10.
Fit gemitus. *Virg.* 6. *Aeneid.* 4.4.
Honorificentius fieri non potuit de aliquo quam fecerim. *Cicero Attico*, lib. 12.2.41.1.4.
Fiunt insidie. Terent. *Eunuch.* 3.3.26.
Sic, *Horat.* 1. *Serm. Satyr.* 2.21.
Sit ita factum esse, magno usui cause nostre fuisset. *Cicero Attico*, libro 7.13.1.5.
Fit liber. *Plautus Aulul.* 9.31.
Moderate fieri. Vide *Moderato*.
Fieri modum non uideo, quod uulgus dicit, nullam rationem. Terent. *Heaut.* 4.5.7.
Mora fit per ianitorem. *Horat.* 3. *Carm. ode* 14.4.
Fieri obuiam. *Cic. ad Atticum*, lib. 16.337.1.
Fieri proprie pecunia dicebatur, auctore *Donato*. *Quintil.* Quæ pecunia ad Hispaniense bellum facta est.
Fiunt morigeri pessilli mihi: hoc est, non crepitant. *Plaut. Curcul.* 3.65.
— sed si fieri id non potest quin sentiant, Dicam abortum esse. Terent. *Hecyr.* 3.3.37.
Neq; fieri potest. *Cic. de Amicitia*, 49.
Neq; fieri potest ut non statim, &c. *Cic. de Amicit.* 65.
Fit potestas. *Cic. ad Caninium*, lib. 2.16.4.
Fit idem quasi. *Cic. de Amicitia*, 13.
Fiet quod optaueris. *Plautus Aflin.* 12.133.
Factus reus. *Plin. de Viris illust.* 57.
Fit satias. Terent. *Eunuch.* 5.3.
Fit in hac re serupulus. Terent. *Phorm.* 5.9.30.
Fit sonitus in ethere. *Virg.* 4. *Georg.* 16.
Fit strepitus tectis. *Virg.* 1. *Aeneid.* 146.
Fit sumptus. Terent. *Heaut.* 4.5.7.
Non fit uersimile. Terent. *And.* 1.3.20.
Fit uerum. *Cic. de Amicitia*, 58.
Fit uia ui. *Virg.* 2. *Aeneid.* 99.

Ex muliere uir factus. *Liu.* 4. *bell. Pun.*
Fit uis in eum. Terent. *Eunuch.* 5.5.21.
Ut *fit*. *Cic. in Orat.* 102. Presertim quum, ut *fit*, fortitudo sepe aliquid concludit, apteq; dicerent.

Fit, ut de eadem re sepe aliud decreuerit, aut iudicauerit. *Author ad Herennium*, lib. 2.52.
Hoc nisi *fit*, puerum ut tu uideas, nihil mouentur, nuptie. *Terent. And.* 3.3.36.
Factum tua iniuria. *Plaut. Trucul.* 4.63.
Factum est tibi nomen *Menehmo*. *Plaut. Menach.* 2.4.69.
Fieri, pen. corr. pro *Aestimari*. *Cicero de Amicit.* 52. Ut quam quisq; seipsum faciat, tanti fiat ab amicis.
Fieri istud solet. *Plautus Trinum.* 13.66. Id est, euenire & contingere, inquit *Donatus*.
Fit illud sepe. *Plaut. Mofell.* 3.18.
Fiat. Est particula permissentis ac concedentis, aut annuentis aliquid. *Plaut. Mofell.* 1.4.4.4.
— i mecum hercle obsecro te, una simul. s. *Fiat*.
¶ *Fite* imperatuo modo. *Cato de præda militum diuidenda*, Tu diues fite. *Craffius libro* 16. *Iliad.* O socij, nunc fite uari. *Nonius*.

Firmani] *Populi*. *Cic.* 7. *Philipp.* *Firmani ad oppugnandum Antonium pecuniam pollicite*.

Firmidius] *Homo fictionis Clodiana*, ut scribit *Cicero pro Sextio*.

Firmus] *Adiectiuum* (*ῥαδίμω*, *ἰσχυρό*, *ἰσχυρός*, *ἰσχυρῶς*) *Stabilis*, constantis, firmitatis, quod constanter omnia ferat. *Plaut. Trinum.* 1.5.14.
Hic meo hero amico *Iulus firmus* restituit: neq; demutat animum. De *firma fide*.
Firmus acculator, *Qui* sibi non pugnat, & constanter arguit. *Cicero* 1. *Verr.* 16.
Firma oculorum actus. Vide *Actes*.
Acta alicuius *firma*. *Cic.* 1. *Philipp.* 12.
Firma amicitia, *Constans* & *stabilis*. Terent. *Hecyra*, 4.1.19.
Amore *firma* uinctus. *Ouid.* *epist.* 19.18.
Amores *firma* rumpere. *Ouid.* 2. *de Arte*, 77.
Argumenta *firma* ad probandum. *Cic. de clar. Orat.* 14.8.
Firma & *constans* assensio. *Cic.* 1. *Acad.* 61.
Carina *firma*. *Ouid.* *epist.* 2.10.
Cibus *firma*: cni opponitur *Imbecillis*. *Celsus* lib. 2. cap. 18.
Varro *alibilem* uocat lib. 2. *de Re rust.* cap. 11.1.
Stabilis & *firma* ciuitas. *Cic. de Amicit.* 23.
Valens & *firma* ciuitas. *Cic. de Arusp. resp.* 56.
Satis *firma* corpore nondum esse. *Cic. Matio*, lib. 11.27.1.
Omnino *firma* duces exercitus habere. *Cic. Bruto*, lib. 1.10.8.
Firma fides. *Plaut. Capt.* 16.
Fundus nec uedibilis, nec pascere *firma*. *Horat.* 1. *epist.* 18.10.
Gener *firma*. Terent. *And.* 3.3.40.
Ianua *firma*. *Ouid.* 2. *Amor. eleg.* 12.1.
Iuuenis *firma*. *Horat.* *Epod.* 12.1.
Mens *firma* permanet in suo uoto. *Ouid.* *epist.* 15.35.
Nuptie *firma*. Terent. *Hecyr.* 1.2.26.
Firma & *stabilis* opinio de aliqua re. *Cic. de clar. Orat.* 56.
Firmum pectus. *Plaut. Aflin.* 17.3.
Pectus *firma*. *Ouid.* 1. *Trist.* *eleg.* 4.11.
Pectore *firma* nunc opus est. *Virg.* 6. *Aeneid.* 52.
Poplite nondum *firma* constitit. *Ouid.* 15. *Metam.* 45.
Potestas *firma* rerum. *Valer.* 4. *Argon.* 3.
Potio *firma*, hoc est, multi nutrimenti. *Celsus* lib. 2. cap. 18.
Firmissima præsidia uite sine metu degede. *Cic.* 1. *de Finib.* 55.
Robora *firma*. *Virg.* 2. *Aeneid.* 97.
Rumor *firma*. *Cic. ad Atticum*, lib. 12.231.2.
In *firmitore* spe esse. *Cic. ad Atticum*, lib. 8.157.2.

Firmitor

Firmior ualeudo. *Plin.* lib. 11. *cap.* 37. 61.
Vina *firmissima*. *Virg.* 2. *Georg.* 2.0.
Vincula *firma*. *Ouid.* 1. *Fast.* 7.4.
Vires *firmae*. *Ouid.* 3. *Fast.* 7.
Firmum ad defensionem. *Cic.* 7. *Verr.* 60. Idem 4. *de Finibus* 85. *Discedet* tamen nihilo *firmior*, ad dolorem ferendum, quam uenerat.
Firmum *stabileq;*. *Cic.* 1. *Offic.* 10. Idem *de Amicitia*, 55. *Sunt* igitur *firma*, & *stabilis*, & *constantes* eligendi.
Fideliter *firmum*. *Quintil.* lib. 6. *cap.* 4. 12.
Rauum, *firmum* fixum aliquid esse. *Cic.* 4. *Acad.* 255.
Firmi nihil satis uideo. Terent. *Heaut.* 2.3.96.
Tenere aliquid *firmum*. *Cic. in Orat.* 14.0. Id est, certum.
Firmus, integer, ualidus, robustus. *Cic. Tironi*, lib. 16. 12.2. *Te* penius rogo, ne tam longe navigationi & ule per hyemem nisi bene *firmum* committas.
Firmus ab *Vide* *B*, uel *Ab* præpositionem.
Firmus ab equitatu. *Plancus* ad *Ciceronem*, lib. 10.15.4.
Ad aliquid faciendum nō satis *firmus* aliquis. *Cic. Magnus Marcello* in *Epist.* ad *Atticum*, lib. 8.161.1.
Ad uiuendum *firmus*. Vide *Ad* præpositionem.
Firmiores in sententia. *Cic. pro Corn. Balbo*, 50.
Firmissimus pro ueritate. *Plin. epist.* 35.8.
Ira *firmissimus*. *Ouid.* 17. *Metam.* 92.
Parum *firmus* & *imbellis*. *Horat.* *Epod.* 14.
¶ *Firmè*, *Aduerbium* (*ἰσχυρῶς*) *Stabiliter*, *inconcussè*. *Plautus Milit.* 1.4.2.4. *Infido* celas, ego sum *firmè* tibi *fidelis*.
Firmè accurate rem suam. id est, non segniter, sed acriter & diligenti animo. *Plaut. Persa.* 13.3.
Assuerare aliquid *firmissimè*. *Cic. Attico*, lib. 11.20.5.7.
Firmè grauitateq; uocem naturæ comprehendere. *Cicero* 1. *de Finibus*, 108.
Satis *firmè* animo concipere & comprehendere aliquid. *Cicero* 2. *de Finib.* 9.
Non *firmè* tantum conuincere, uerum etiam citò percipere oportet multa acturos. *Quintil.* lib. 11. *cap.* 1.
Firmè respondere: hoc est, absq; ullo timore aut pauore. *Plinius* *epist.* 99. lib. 6.
Sustinere *firmè* aliquid. *Cic.* 3. *de Finib.* 48.
¶ *Firmiter*, pen. corr. (*ῥαδίμω*) *Aliud aduerbium*. Idem *Plaut. Cafil.* 3.43. *Concludere* in fenestram *firmiter*. *Varro* 3. *de Re rust.* cap. 9. 6. *Circum* omnia posita sunt cubilia gallinarum, aut exculpta, aut affixa *firmiter*.
¶ *Firmitas*, pen. corr. (*ῥαδίμω*) *Stabilitas*, *Constantia*. *Cic. de Amicit.* 43. Itaque ut quisq; minimū *firmitatis* habeat, minimūq; uirtutis, ita amicitias appetere maxime.
Firmitas & *constantia*. *Cic.* 2. *de Finib.* 106. Idem *Dolabelle*, lib. 9.11.3. *Firmitatem* tamen & *constantiam*, si modo fuit aliquando in nobis, eandem cognosces quam reliquisti.
Animi *firmitas*. *Quintil.* in *Proem.* lib. 6.4.
Sapientis *firmitas*. *Cic.* 4. *Acad.* 121.
Firmitas uimorum, pro eo quod uulgus potentiam & durabilitatem uocat. *Plin.* lib. 14. *cap.* 2.
Gladiatoria totius corporis *firmitas*. *Cic.* 2. *Philipp.* 74.
Obnixa *firmitas*. Vide *Obnitor*.
Non *satis* *firmitatis* habent. *Cic. de Amicit.* 18.
Ad *firmitatem* intendere se. Vide *intendo*.
Aliquid *firmitatis* nancisci. *Cic. Bruto*, lib. 11.12.2.
Constantia & *firmitas* nec animi nec orationis requirunt. *Cic. Attico*, lib. 12.255.2.
Firmitas materie sustinet ictum. *Cesar* 2. *bell. Ciuil.* 43.
¶ *Firmitudo*, pen. prod. (*ῥαδίμω*) Idem. *Plaut. Aflin.* 7.54.
Si ist. un. animi *firmitudinem* oblines, salui sumus.
Firmitudo animi. *Cic. ad Atticum*, lib. 10.192.1. Idem ad *Lui*

Theauri pars 2.

ceium, lib. 3.13.5. *Tum* nihil plus quam quod *firmitudinem* grauitatemq; animi tui persequi.
Vocis *firmitudo*. *Author ad Herenn.* lib. 3.112.
Minus *firmitudinis* habere. *Cic.* 2. *de Inuent.* 163.
Obtinere animi *firmitudinem*. Vide *Obtineo*.
Firmo, *firma*s (*ῥαδίμω*, *ἰσχυρῶς*, *ἰσχυρός*, *ἰσχυρῶς*, *ἰσχυρῶς*, *ἰσχυρῶς*) *firmare*, *Stabilire*, & quod uulgus dicit *Fortificare*. *Liuus*, *Firmatq;* eum *Aphricis* maxime *praesidijs*.
Firmare & *docere*. *Cic. de Arusp. resp.* 27.
Ad *spem* aliquem *firmare*. *Tacit.* lib. 14.
Actem *firmare*. Vide *Actes*.
Aditus *firmare*. Vide *Aditus*.
Aestuaria proxima aggeribus & pontibus traducendo grauiori agmini *firmat*. *Tacit.* lib. 4.
Firmare agrum sepibus. *Claudere*. *Plin.* lib. 18. *cap.* 6.13.
Firmare alium, pro *Astringere*. *Plin.* lib. 14. *cap.* 18.2.
Animum *firmare* alicui. *Ouid.* 3. *Metam.* 136.
Animum aduersum *suprema* *firmat*. *Tacit.* lib. 15.
Firmarunt robore castra. *Silius* lib. 8.89
Cohortes *firmare*. *Tacitus* lib. 11. *trei* in castra, *firmaret* *Draco* *tortas* *cohortes*.
Corpus *firmare*. *Plin.* *de Viris illust.* 76.
Corpora cibo *firmare*. *Liu.* 7. *bel. Pun.* 77.
Drmare labore corpora *iuuenum*. *Cic.* 2. *Tuscul.* 61.
Ei otem *firmare*. Terent. *Heaut.* 5.4.4.
Eidem *firmare*. Terent. *Hecyra*, 1.23.
Aliud si *scirem*, qui *firmare* meā apud uos possem *fidem* *sanctius*, quam *iusiurandum*, id pollicerer tibi. *Aches. Sueton.* *de claris Rhet.* 1. d. *Sepe* *fabulis* *fidem* *firmare* aut *decimere*, quod genus *ἰσχυρῶς* &c.
Firmare *fidem* alicui rei, *facere* ut magis credatur. Terent. *Hecyra*, 4.2.5.
Teq; ante quam me amare rebar, ei rei *firma*sti *fidem*.
Vbi *Donatus*, *Ordo* & *sensus* hic est, *Et* quod ante rebar, ei rei *firma*sti *fidem* me amareq; me *scellit*, quod ante rebar, te me amare: nam ei rei *firma*sti *fidem*, id est, probationē attulisti.
Fides antiquitatis religione *firma*tur. *Tacit.* in lib. *de German.*
Fœdera *firmare* dictis. *Virg.* 12. *Aeneid.* 43.
Imperium *firmare*. *Cic. pro Sylla*, 23.
Ceteris belli medicamentis militem *firma*bant. *Tacit.* lib. 26.
Maenia urbis *firma*uit. *Tibullus* lib. 2. *eleg.* 5.5.
Firmat & *auget* etiam *latronum* opes *iusstita*. *Cic. Offic.* 87.
Grauitate quadam & contentione *firmare* orationem. *Cic.* 2. *de Orat.* 117.
Pacem *firmare*. *Cesar* 4. *bel. Gall.* 667.
Præsidia alicuius *firmare*. *Cic. Bruto*, 10.6.
Promissa *numine* *firma*t. *Ouid.* 10. *Metam.* 85.
Prouinciam pace *praesidijsq;* *firmare*. *Cic. Lentulo*, lib. 1.7.14.
Soporem *firmare* alicui. *Ouid.* 1. *Metam.* 144.
Valetudinem *firmare*. *Tacit.* lib. 3.
Pinus *uestigia* *firma*t. *Virgil.* 3. *Aeneid.* 131.
Vires *industria* *firma*t. *Virg.* 3. *Georg.* 41.
Ratione uim & naturam *fati* & *diuinationis* *firmare*. *Cic. de Fato*, 17. Idem 1. *de Inuent.* 81.
Vocem *firmare*. *Cic.* 3. *de Orat.* 126.
Firmare, pro *Confirmare*. *Tacit.* lib. 3. *Vt* *basilicæ* *Pauli* *Aemylia* *monimenta* *propria* *pecunia* *firma*ret, ornareq;.
Firmare, pro *Assuerare*. *Tacit.* lib. 1. *Vix* *quicquam* *firma*re *ausim*. *Et* lib. 5. *Nihilq;* *usurpauisse* *ex* *his*, *quæ* *uetus* *memoria* *firma*uit.
Firmare aliquid *iureiurando*. *Cic.* 2. *de Legib.* 27.
¶ *Firmatus*, pen. prod. *Participium* (*ῥαδίμω*) *Cic. pro Domo sua*, 37. *Collegia* *mediusfidius* *Tribunorum* *plebis* *totâ* *reperientur* *hoc* *iure* *firmato*, &c.

9

Actes

Acies firmata. Vide **Acies.**
Aetas firmata. Cic. pro **Calio**, 34.
Consilio & ratione nondum firmatus adolescentis animus. Cicero pro **Cluentio**, 9.
Leges pacis firmatas dissoluere. Claud. 1. de **raptu Proserp.** 13.
Mens firmata. Ouid. 1. **Fast.** 99.
Vetus opinio & omnium gentium firmata consensu. Cic. 1. de **Divinat.** 1.
Stirps uirtutis firmata. Cic. pro **Cluentio**, 63.
Firmate cibo uires: hoc est, Roborata. Liu. 9. ab **Vrbe**, 166.
Firmata uox. Cic. ad **Atticum**, lib. 2. 3. 4. 6.
Firmato, pen. prod. Verbalis (ἔνεργος) ut, Pacis firmator. Tacit. li. 2. **Missus tamē Drusus, ut retulimus, pacis firmator.**
Firmamen, penul. prod. (ἔνεργος) Ouid. 10. Metam. 98,
 -ruptosq; obliqua per unguis,
 Porrigitur radix, longi firmamina trunci.
Firmamentum, (ἔνεργος) Soliditas & stabilitum. Cic. pro **Cluentio**, Etenim sicut alijs in locis parum firmamenti & parum uirum falsitas habet: sic in hoc loco falsa inuidia imbecilla esse debet.
Firmamentum acrobur. Cic. pro **lege Manil.** 5.
Firmamentum disciplinae. Cic. 4. **Tuscul.** 12.
Imperij firmamentum. Cic. 3. **Verr.** 132.
Firmamentum Reipublicae. Cic. ad **Atticum**, lib. 1. 13. 6.
Stabilitatis constantiaq; eius quam in amicitia querimus, firmamentum, est fides. Cic. de **Amicitia**, 58.
Flos equitum Romanorum, ornamentum ciuitatis, firmamentum Reipublicae, Publicanorum ordine continetur. Cicero pro **Plancio**, 19.
Ordo ceterorum ordinu firmamentum. Cic. pro **lege Manil.** 11.
Ponere firmamentum in aliquo. Cic. pro **Flacco**, 7.
Firmamenta, pro Neruis. Gallus lib. 13. cap. 21. **Vincula & firmamenta membrorum.**
**Firmamentum & continens cause dicitur Latine, quod pun-ctum lris desistorum uoc. nt. Quintil. in tercio, ἐν τῷ 2° αὐ-tem quod continens alij, firmamentum alij putant. Budeus.
**Firmum] castellum, Pomponio & Straboni: Firmum Pto-lemæo: Plinio, Firmorum castellum. Vrbs est Italiae in Pi-ceno. Vulgò Firmo.
**Firmanus salus. Catul. de Salu Firmano, 109. r.
**Firmus] inter minusculos Romanorum tyrannos connume-ratus, tanta praeditus fuisse fertur firmitate, ut superpositam pectori incidem, alijs tudentibus perforret. Author Cael. Rhod. lib. 11. cap. 13.
Fiscus] fisci, m. g. (ἀμύσιον, βυζαντινόν) Afcionus, Fisci, fisci nae, fiscelle, sparte sunt utensilia ad maioris summae pecu-nias capiendas. Vnde quia maior summa est pecunie publi-ae quam priuatae, factum est ut fisco pro pecunia publica, & inde Conscire dicitur. Hec Afcionus. Fisco tamen, ut nonnullis placet, est pecunia imperatoris. Plin. ad Traianu, 57. At forsasse non eadem seueritate fisci, quae erarium eo-hibes: imò tato maiore, quanto plus tibi licere de tuo, quam de publico creditis. Hec ex Budeo. Cic. 2. **Verr. 15. Et quoq; negotio fisci Sicilientes minabantur.
Tollere fscum. Cic. 5. **Verr.** 158.
Ex fisco in cistam pecuniam transferre. Cic. 5. **Verr.** 170.
Fiscus item pro qualo oleario qui ceruici torcularis supponi-tur, ne fructus in lacum cum oleo defluant. Vel etiã pro qua-lo in quo oliuae ponuntur qui prelo supponuntur, ut amur-ca, id est, oleum crassius aliquantisper exanietur, id est, exu-det, & per uimina persuat. Col lib. 12. cap. 50. Idem eodem libro, cap. 49. Deinde intrita oliua, nouo fisco includitur, & prelo subicitur, ut tota noctē exprimat. Et rursus cap. 47. Budeus.**********

Lineus fscus. Col. lib. 12. cap. 38. 6.
Fisci, in quibus reponatur pecunia. Cic. 2. **Verr.** 14. **Repe-riam fscos complures cum pecunia Siciliensi à quodam Senatore ad Equitem Romanum esse translatos, &c.**
**Fiscalis, & hoc fscalis, pen. prod. (ἀμύσιον) Quod ad fi-scum pertinet: ut, Loca fscalia. Callistrat. in l. Non intelligi-tur. S. ult. ff. de iure fisci.
Fiscarius. Firmicus lib. 3. cap. 13. **Mercurius faciet impera-torum exatores, & qui annuus fsciariorum praestaciones repetant. Fscarios appellet eos qui fisco principis aliquid debent. Vide Cael. Rod. lib. 20. cap. 29.
Fiscina, pen. corr. (ἄλας) Idem quod Fiscus. Virgilius 1. Georg. 54.
 - & facilis rubra texatur fiscina uirga. Plin. **Frondariae fscinae** quatuor implere frondatorem iustum esse autumat. Varro de **Re rust.** lib. 1. cap. 22. **Ista ferè sunt quae ex uimi-nibus et materia rustica fiunt, ut corbes, fscinae, tribula, mal-lei, & rastelli. Col. lib. 11. cap. 2. 69.
Fiscina fcorum. Cic. pro **Flacco**, 32.
Fiscella, fiscelle (ἄλας) Diminutiuum à Fiscina. Virg. 10. eclog. 15. - & gracili fiscellam textit hibisco. Colum. lib. 12. cap. 18. **Si aeger amplius, aut uimeta, aut arbuta grandia sunt, perenne fabricandae de eimodia & trimodia, & fscel-la tenenda & picandae.**
Fiscella etiam uimibus funiculisue cõtexta, dicitur qua boum ora faucesq; capistrantur. Cato de **Re rust. cap. 54. Et fscel-las habere oportet, ne herbas, sectentur quum arabunt. Plin. libro 18. cap. 19. **Fiscellis capistrari boues oportet, ne ger-minum tenera praecerpant.**
Milij fiscella. Ouid. 4. **Fast.** 150.
**Fiscellum, fscelli (ἄλας) pro eodem. Col. lib. 12. cap. 38. 4. Mox fscello ligneo inclusas exprimito.
**Fiscellus, casci mollis appetitor, ut catillones, catilloru ligu-ritores. Hec Festus.
**Fisilis, Fisisio, Fissum, Fissura, Fissus] Vide Findo.
**Fistuca] fistuca, f. g. à fistuca machina uulgò nota, qua etiam pauitores utuntur, utrinq; ansata: hac etiã pali magna ui in-terram adiguntur. Virruuius in septimo, Si plano pede erit ruderandum, queratur folium si sit perpetuò solidum, & ita ex equetur, & inducatur cum statumine rudus. Sin au-tem omnis, aut ex parte congestus locus fuerit, fistucatio-nibus cum magna cura solidetur. Ex Budeo.
**Fistuca alia est magne mollis, qua trabalis materies in terram pangitur, aut in alueum fluminis, quae funibus tollitur, & ponderis suo remissa alliditur. Cuius generis intelligendum est fuisse illud Caesaris in 3. de bel. Gal. 523. Hec quum ma-chinationibus immissa in flumen di. fixerat, fistucisq; adegerat, non subli: a modo direxerat, & c. Quidam fistucam, & fistucare legunt per e. Budeus.
**Fistuco, cas, pen. prod. fistucare, Fisticus exequare, uel pau-uire, uel palos in terrã adigere. Plin. lib. 36. cap. 25. Deim-de rudus, in quo dua quintae calcis miscetur, pedala crassitu-dine fistucari.
**Fistucatus, Adiect. Fisticus exequatum. Vnde & fistucatio apud Virru. loco paulo ante citato, pro ea exequatione. Plin. lib. 17. cap. 11. 11. Sicui terryam circa radices fistucatio spissandam. Vnde eundem Plinium diligenter lib. 36. cap. 25. 2. & 3. & 4.
**Fistucatio, onis, Verbalis, Aetus ipse fistucandi. Virruuius li-bro 7. cap. 1.
Fistula] fistula, p. cor. (ὄχητος, σφύλις, σφύγγις, ἀνάσ, ἀνάσ) Proprie dicitur, ut Pomponius inquit, per qua aqua educit-tur fusa, à fundendo siue serendo, sicut tubi à tubore, canales à canna. Cic. pro Rab. perduel. reo, 23. Et si C. Marius, quod fistulas,************************

fistulas, quibus aqua suppediabatut Iouis Opt. Max. tēplis ac sedibus, praecidi imperat, &c. Var. 3. de **Re rust. cap. 5. 2. Scinditur fistula uituito plumbo. Ouid. 4. **Metam.** 25.
Angula fistulae. Quint. lib. 5. cap. 14. 24.
Fistula, instrumentum musicum. Virg. eclog. 2. 6.
 Est mihi dispartibus septem compacta cicutis
 Fistula. Plin. lib. 7. cap. 56. 13. **Fistulam Paru inuenit. Cic. de Oratore, lib. 3. 125.
**Arguta. Virg. eclog. 7. 5.
**Cana. Valerius 4. Argon. 77.
**Dispar septenis fistula cannis. Ouid. 2. Metam. 137.
**Eburneola. Cic. 3. de Orat. 125.
**Pistoria. Vide Pastor.
**Garrula. Tibull. lib. 2. eleg. 5. 6.
**Pastoria. Cicero. Attic. lib. 1. 11. 20.
**Iuncta cera. Virg. eclog. 3. 6.
**Rustica. Ouidius 8. Metam. 39.
**Cum fistula sonum inflare. Cic. 3. de Orat. 125.
**Dulci fistula personare saxa. Horat. 1. Carm. ode 17. 2.
**Fistula, non idem quod Tibia. Vide Tibia.
**Fistula Ferraria, apud Catonem, cap. 10. 3.
**Fistula, per quam spiratur. Plin. lib. 9. cap. 7. 4. Branchiae non sunt balenis, nec deiphini: haec duo genera fistulis spirant, quae ad pulmonem pertinent.
**Fistula. Arbor aromatica, quae & casta fistula à medicis appel-latur, cuius succo utuntur ad emolliendum uentrem.
**Fistula, Vlcus altum, angustum, & callosum in corpore: siue ex uulnere sit, siue ex uitio intus orto, quod ad suppurationē peruenerit. Plin. libro 20. cap. 6. 10. Extrahit fistulis uitia cum sulphure et resina, etiam harundines cum pice, ibidem, cap. 9. 4. Sic etiã fistulas eluxatas et tumores euocari, quaeq; discuti opus sit. Vide Celsum lib. 5. Et lib. 7. cap. 4.
**Fistulatus, casci mollis appetitor, ut catillones, catilloru ligu-ritores. Hec Festus.
**Fistulatus, Adiectiuum: ut, Fistulatae artes. Arnobius aduersus gentes, lib. 2.
**Fistulo, fistulas, pen. cor. fistulare, Fistulam agere, & in mo- dum spongiae fistulosum esse, &c. Plin. lib. 18. cap. 11. 7. Gra-tia terre eius puluerea summa, inferior bibula, & punicis uice fistulans: monium quoq; culpa in bouum cedit.
**Fistulosus, pen. prod. Adiect. (ἄμύσιον) Quod est spon-giae modo factu: hoc est, foraminibus plenum. Col. lib. 7. ca. 8. 4. de caseo, Sic neque fistulosus, neque salisus, neque ari-dus prouenit.
**Fistulosa terra. Plin. lib. 17. cap. 5. 2.
**Fistulosus cancer, morbus. Catò cap. 15. 7. 3.
**Fistulose densitatis spongia. Plin. lib. 27. cap. 8. 12.
**Fitilla] Pultis species quaedam est, qua olim in sacrificijs uete-res esse ufos, author est Arnobius lib. 7. ridens illorum su-perstitiones. Meminit Plin. lib. 18. cap. 8.
**Fituere] pro Fugere, Antiquum, Festus.
**Fixula] pro Fabula antiqui usurparunt, à fingendo nomine ducto. Author Sipton.
**Fixulam] à fingendo, pro Fibula ueteres usurparunt. Festus.
Fixus. Vide Figo.

**uires. Cic. de clar. Orat. 47. de Seruio Galba.
**Flaccidus, pen. corr. Adiectiuum (χαλαρός) Languidus. Pla-nius libro 15. cap. 30. 1. Hanc esse folio maximo, flaccidoq; & albicante.
Flaccida aures. Plin. lib. 8. cap. 51. Varr. 2. de **Re rust. cap. 9. 3.
**Capitibus & auriculis magnis & flaccidis. De canibus.
**Flaccus, Adiect. Cic. 1. de Nat. deor. 109. Redeo ad deos: ec-quos insigni nota strabones, aut petulos esse, arbitrabamur, ecquos neuum habere, ecquos filios, flaccos, frontones, ca-pitones, quae sunt in nobis.
**Flacco habere, inquit Siptonius, pro Ad terendum habere. Plaut. Perij: flacco habebit iam illic homo lumbos meos.
**Flaccus] cognomen fuit Valeriorum & Fuluorum. Hinc.
**Flaccianus, penult. prod. Adiectiuum, Ad Flaccum pertinēs. Valer. Max. lib. 6. cap. 3. in Spiritu Melium: Flacciana era-quum diu penatibus uacua mansisset, à Q. Catulo Clabris s-polijs adornata est. Flacciana, id est, M. Flacci.
**Flaces] flaciium (ἄμύσιον) Faces ex oleis expressae. Plin. lib. 15. cap. 6. 1. Item in amurca & flacibus. Ea sunt carnes, & inde faces. Vbi re etius legitur, fracticibus.
Flagellum] flagelli (ἄμύσιον) Diminutiuum à flagris. Flagella summae arborum partes, inquit Seruius: & uirgæ siue capita minorum sarmentorum, ubi nascitur uat: quod caro his percussa sagret. Quauis item author à fl. ma-do potius dici uelit, quod uentorum crebros sustineant fla-tus. Col. lib. 5. Varro lib. 1. de **Re rust. cap. 31. 2. uncidum enim sarmentum propter infirmitatem sterile, neq; ex se po-est eicere uitem, quam uocant minorem flagellum, mato-rem etiam unde uuae nascuntur, palmam prior, litera una mutata declinata à uenti flatu. Similiter stabellum ac fla-gellum. Posterior, &c. Virg. 2. **Georg.**
 Neue inter uites corylum serere: neue flagella
 Summa pete, aut summas defringe ex arbore plantas,
**Flagellum, Virga que sonat in morem flagelli. Virg. 5. Aeneid. Lusbraucere in equis, signum clamore paratis
**Eptiides longè dedit, insonitq; flagello. Seru. Martial. lib. 14. 60.
**Horribile flagellum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 2. 4.
**Inusta flagella. Catull. ad Thallum, epig. 22. 3.
**Sanguineum flagellum Bellone. Virg. 8. Aeneid. 138.
**Accinctus flagello. Vide Accingo.
**Admonere flagello. Vide Admoneo.
**Cesius flagellis ad mortem. Horat. Serm. Satyr. 2. 9.
**Cedi flagellis, plus est quam sustibus. Marcellus in l. in seruon-rum. ff. de poenis, Ex quibus causis liber sustibus ceditur, ex his seruus flagellis cedi, & domino reddi iubetur. Cic. pro Rabirio perduel. reo, 7. Porcia lex uirgas ab omnium ci-uium Romanorum corpore amouit: hic misericors flagella retulit. Budeus.
**Torto furium erecta flagello. Valer. 8. Argon. 5.
**Ipsum horrisoni quatit i: a flagelli. Valer. 7. Argon. 31.
**Sublimi flagello tangere aliquem. Horat. 3. Carm. ode 26. 3.
**Torrere flagellis aliquem. Lucret. libro 3. 207. de conscien-tia dixit.
**Flagello, flagellas (μαστιχόν) flagellare, Flagello cadere. Mart. lib. 1. 148,
 Lumina sideribus certent, mollesq; flagellent.
 Colla comæ. Sic Plin. lib. 25. cap. 8. 21.
**Flagellare pericis frumentum. Plin. lib. 18. cap. 30.
**Flagellare annonam, inquit Hermolius, dicitur praemerca-to-res, qui Græcè timiopole appellatur. Plin. lib. 33. cap. 13. 4.
**Flagellare opes dicitur arca à Martiale, lib. 2. 30.
**Flagellatus aer multiformi radioru tactu. Plin. lib. 2. ca. 45. 3.
**Flagitium] ἀδίκημα, μολοχία, ἕβει, est (inquit Valla
 2 2 lib. 4.)**

lib. 4.) proprie in libidine, quasi flagris dignum crimen; sed pro ceteris quoque peccatis accipitur, non tantum turpibus, verum his etiam quae per negligentiam, imprudentiam, obliuionemque committuntur. Donatus autem Flagitium, inquit more militari dicitur res flagitione, hoc est increpatione digna. Cic. de Senect. 36, Stupra uero & adulteria & omne tale flagitium, nullis alijs illecebris excitari nisi uoluptatis. Plaut. Afsin. 16. 3.

Meoq; sciente filio id facere flagitium patrem? Terent. Heaut. 5. 4. 1. 4. — ea causa magis

Patitur Clitipho flagitijs tuis me infamem fieri. Vita atq; flagitia, domestica. Cic. 1. Tusc. 11.

Stupra & flagitia. Cic. 7. Verr. 21.

Flagitium, pro dedecore, uel probro. Liu. lib. 2. Decad. 5, Consul moueri flagitio timoris fatendi: uictus tamen ratione, silentio noctis transactis copijs, castra in ulteriore ripa communiuit.

Flagitium, pro errore. Cic. 1. de Nat. deor. 89, ista enim flagitia Democriti, sine etiam ante Leucippi, esse corpuscula quaedam leuia, alia aspera, rotunda alia, &c.

Promptus flagitio. Tacitus lib. 15.

Comperitus flagitij. Tacit. lib. 1.

Ratus flagitij. Tacit. lib. 3.

Grauisima flagitia. Quint. lib. 2. cap. 16. 4.

Ingens flagitium. Horat. 2. Satyr. 4. 17.

Insignitius flagitium. Tacitus lib. 4.

Manifesta flagitia. Quint. lib. 2. cap. 2. 10.

Quae libido ab oculis, quod facinus a manibus unquam tuis, quod flagitium a toto corpore absuit? Cic. 1. in Catil. 9.

Ad flagitium accommodatus. Vide Accommodo.

Dammum addere flagitio. Horat. 3. Carm. ode 5. 5.

Flagitium admittere. Cicero Attico, libro 9. 181. 6. Id est, Italiam relinquere.

Admittere rei militaris flagitium. Cic. pro Cluentio, 100.

Flagitio arde. Plaut. Casin. 2. 4. 1. Vide Ardeo.

Committere flagitium. Cic. de clar. Orat. 115. Vide Committo.

Conficere flagitium. Vide Conficio.

Deprehendere flagitia. Quint. lib. 2. 16. 4.

Flagitium facere, pro peccare, & crimen ac facinus committere. Terent. Eunuch. 2. 3. 90.

Flagitium fecerunt fores. Plaut. Poen. 8. 32.

Scelera & flagitia facere. Cic. pro Rosc. Amer. 15.

Glisere flagitio, & infamia. Tacit. lib. 14.

Inurgitare se in flagitia. Vide Inurgito.

Nauare flagitium. Tacitus lib. 20.

Flagitijs aliquem nobilitare. Terent. Eunuch. 5. 7. 21.

Occultare flagitia sua. Auctor ad Herenn. lib. 2. 35.

Incesto flagitio polluere. Vide Incestus.

Flagitium est: hoc est, male est actum. Plaut. Casina, 23. 3. Terent. Adelph. 3. 3. 68.

Nam id nobis tam flagitium est, quam illa Demea non facere uobis quae modo dixi.

Dedecus & flagitium magnum est. Cic. 3. Offic. 115.

Flagitium tuum est. Plaut. Poenulo, 16. 5.

Teneri flagitijs. Tacit. lib. 3.

Flagitium, aliquando periculum significat, ut uult Nonius. Lucilius, lib. 29.

Quiete poscente minus, & prebent rectius multo, & sine flagitio. Plaut. Epid. 10. 79.

Abiero: flagitio cum matore post reddes tamen. Hic apud Plautum, damnum siue dispendium uidetur significare.

Flagitiosus, pen. prod. Adiect. (μοχθηρός, λωβητός, ὑβριστής). Sceleratus, Vitijs omnibus abundans. Cic. de Amicit. 4. 4. Itaq; uideas rebus iniustis iustos maxime dolere, imbecilli-

bus fortes, flagitiosus modestos. Salust. Omnium flagitiosorum atq; facinorosorum circum se tanquam stipatorum ceteras habebat. Cic. 2. de Fin. 97.

Flagitiosus libidines. Cic. 4. Verr. 93.

Posessio flagitiosa. Cic. pro Rosc. Amer. 14.

Flagitiosa uita. Cic. 2. de Fin. 149.

Verbis flagitiosa dicere, quae turpia non sunt, reprehendunt & irident Stoici. Cic. 1. Tusc. 178.

Flagitiosus, pen. prod. Aduerb. (μοχθηρῶς) Perperam & iniquae. Cicero Verr. 28, Patres Conscriptos iudicia male & flagitiose tueri.

Flagitiose desciuit a Stoicis propter oculorum dolorem. Cic. 5. de Finibus, 161.

Flagitiose & turpiter dicta. Cic. 1. de Orat. 115.

Factum flagitiose. Auctor ad Herenn. lib. 1. 7.

Flagitiose obire legationes. Cic. pro Pontico, 20.

Flagitiosissime seruire aliorum amori. Cic. in Catil. 30.

Flagitiose & turpiter fuit gladiatoribus. Cic. ad Attic. libro 6. 114. 13.

Impure ac flagitiose uiuere. Cic. 3. de Fin. 59.

Flagito] flagitas, pen. corr. (βλαττω, ῥηγορέω) flagitare, a flamma deductum uidetur, ut sit, quasi flammam agito. Flagitare enim proprie est uehementer, & ueluti quadam inflammatione animi petere. Plaut. Pseud. 7. 144.

Clamore magno & multum flagitare.

Flagitare, plus est quam postulare. Cic. pro Quint. 7. Tametsi causa postulat, tamen quia postulat, non flagitat, preteribo.

Rogare & flagitare. Cic. Varroni, lib. 9. 8. 2. Ex ea igitur media excitatos nisi, qui metuo ne te forte flagitent, ego autem mandauit ut rogarent.

Flagitari stipendium. Caes. 1. bel. Ciuil. 335.

Desiderare, poscere & flagitare. Cic. 7. Verr. 57.

Quid acta uita, quid studia tua a te flagitant, uidebis. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 10.

Quae tempus et necessitas flagitat apparare. Cic. 5. Philip. 203.

Flagitare aliquem ad. Caes. 1. bel. Gall. 61. Cic. 7. Verr. 100.

Flagitat abs te filium.

Flagitare aliquem, Precibus ab aliquo quidpiam petere. Cic. ad Plancum, lib. 3. 9. 16. 3. 7. 36.

Implorare & flagitare auxilium Consulibus. Cicero pro Rabirio perduel. reo, 6.

Flagitare calmore aliquem. Plaut. Menach. 2. 44.

Etiam atq; etiam instare, urgere, insectari, poscere, atque aded flagitare aliquem. Cic. pro Plancio, 38.

Flagitas me ut eloquar. Plaut. Merc. 4. 64.

Non admodum quid flagitare. Cic. 1. de Finibus, 2. 4.

Precium flagitare causa manu. Tibull. lib. 2. eleg. 3.

Flagitare promissum ab aliquo per literas. Cicero ad Appium, lib. 3. 11. 14.

Instare & flagitare testes. Cic. pro Fonteio, 1.

Ad uictum quae flagitat usus. Lucret. lib. 6. 2.

Flagitare ut. Cic. 5. Philip. 186.

Flagitare, pro Accusare. Tacit. lib. 17. Mox comperitum, pecuniam publicam auerisisset: ut peculatores flagitari iussit.

Admonitum te, non flagitatum uenimus. Cic. 3. de Orat. 15.

Flagitare, cum duobus accusatiuis. Cic. pro Domo sua, 12; Nummi a te ipso instituta, me frumentum flagitabant.

Largiora aliquem flagitare. Horat. Carm. ode 18. 3.

Flagitat me id: hoc est, id a me obnixè contendit. Cicero pro Cn. Plancio, 4.

Flagians, pen. corr. Particip. (βλατῶν) Cic. de Arusp. resp. 42, Qui cupientem Italiam, flagitantes uos, Populum Romanum desiderantem, non auctoritate sua solum, sed etiam precibus ad meum salutum excitauit.

Flagi-

Flagitator, pen. prod. flagitatoris (βλαττωτής) Qui assidue petit. Plautus Mostel. 2. 72.

Ducite ex animo curam, atq; alienum es, Ne quis formidet flagitatorum suum. Pro creditore accipit reposcente idemdem debium. Cic. de clar. Orat. 9, Nam hunc qui negat, uideo flagitatorum non illi quidem tibi molestum, sed assiduum tamen & acrem fore.

Acer flagitator. Vide Acer.

Flagrantia, Flagratorum, Flagrationes] Vide Flagro.

Flagro] Flagras (φλέγω, φλέγομαι) Flagrare, Ardere, a flamma, uel a flatu, quo alitur incendium, quando flatu excitatur, ut ait Seruius. Virg. Flagranisq; dei uuluum. Plin. lib. 14. cap. 20. 8. Fere uim siccata recipit ignes, ac sine alimento per se flagrat.

Ignes flagrabant ignibus. Ouid. 6. Fast. 88.

Flagrare libidinis, per translationem pro Libidinosum esse & libidinis plenum. Suet. de claris Grammat. 2. 3.

Flagrabat diligentia emulacione mulier pulcherrima. Colum. in Proem. 12.

Flagrare amentia, Amentissimum esse. Cic. pro Cluent. 9.

Flagrare amore. Cic. 4. Tusc. 117, immortalitatis amore flagrauit. Horat. Epod. 5. 18.

Flagrare amore pila. Martial. lib. 10. 86.

Flagrare ardore alicuius rei. Col. lib. 6. cap. 27. 3.

Flagrat bello tota Italia. Cic. ad Attic. lib. 7. 135. 8.

Cupidine rei alicuius flagrare. Ouid. 2. Metam. 21.

Cupiditate flagrare. Cic. 1. de Orat. 65. Idem 6. Verr. 66.

Flagrat desiderio tui, aut urbis. Cic. ad Att. lib. 7. 124. 1.

Flagrare gratia. Tacitus.

Flagrare infamia. Cic. ad Atticum, lib. 4. 87. 2. Coss. Idem. 2. Verr. 27.

Flagrare inopia & cupiditatibus. Salust. in Oracione Philippi.

Flagrare inuidia. Cic. pro Cluent. 107.

Flagrare odio alicuius rei. Plin. lib. 15. cap. 18. 6, Cato perniciosi odio Carthaginis flagrans. Cic. 2. de Orat. 102.

Odio flagrant tua pectora nostro. Ouid. 4. Trist. eleg. 8. 2.

Flagrant mutuo odio mugil & lupus. Plin. lib. 9. cap. 62. 1.

Rumore malo flagrare. Horat. 1. Sermon. Satyr. 4. 26.

Flagrare studijs. Cic. de Senect. 45.

Flagrat studium. Salust. in Catil.

Flagrare incredibili dicendi studio. Cic. 1. de Orat. 8. Et ad Att. libro 13. 178. 6.

Flagrant conuiuia stupris, & flagitijs. Cic. 6. Verr. 62.

Vitia libidinis flagrant apud eum. Cic. pro Celio, 8.

Flagrans (φλέγων, φλεγορός) Participium, siue Nomen ex participio: ut, Flagrans pinus. Virg. lib. 9. Aeneid.

Excimio literarum amore flagrans. Quint. in Proem. lib. 1. 5.

Sydeo flagrans chypso. Virg. 12. Aeneid. 34.

Amor flagrans. Propert. lib. 1. eleg. 12. 5.

Arma flagrantia, id est, fulgentia. Sil. lib. 3. 24.

Canicula flagrans. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.

Flagrans cupiditas. Cic. 4. Tusc. 67.

Genae flagrantes. Valer. 5. Argon. 83.

Oscula flagrantia. Horat. 2. Carm. ode 12. 5.

Serta flagrantia. Claud. 2. Paneg. 96.

Flagrantissimus homo. Cic. de Fato, 5. Sic, Flagrantissimus sol. Plin. lib. 3. 4. cap. 12. 9.

Flagranter, Aduerb. (φλεγομένως) Tacit. lib. 1, Destinare Consules specie recusantis flagrantissime cupiuerat.

Flagrantia, flagrantiae (φλογος) Gell. lib. 17. cap. 10, Quod de natura atq; flagrantia moni is eius compositum est.

Flagrantia oculorum, pro Ardore. Cic. pro Celio, 38.

Flagratores, dicebantur illi, qui mercede flagris cedi se permittebant. Festus.

Theauri pars 1.

Flagrum, flagri (αξίτης) Idem quod Flagellum eius diminutiuum: Virga quae cedi consueuerunt serui. Iuuen. Satyr. 5. 18. — nec dura timebis Flagra pati. Idem Satyr. 10. 11.

Et illum Ad sua qui domitios deduxit flagra Quirites. Suet. in Othone, Vi sepe flagris obiurgaretur a patre. Liu. 8. bel. Pun. 58, Ob quam causam caesa flagro est Ve: alis.

Flagriones (μαρτυροί) auctore Nonio, dicti sunt serui, quod flagris subiecti sint, ut Verberones a uerberibus. Afsianus Vopisco, Tu flagrionibus priuigno iucunditatis plus inest in te mihi, quam commercatis conquisiue edulibus.

Flamen] neut. gen. a Flo. flas. Vide Flo.

Flamen] huius flaminis, pen. corr. masculini generis (ἱερὸν φωνίας, φλαμίην) Sacerdos dicebatur. Plin. lib. 18. cap. 12. 2, Varro flaminem faba non uesci tradit. Varro de Lingua Latina, Flamines quod in Latio capite uelato erat semper, ac caput circum filo habebant, flamines dicti. Horii singuli cognomina habent ab eo deo cui sacra faciunt. Sed partum sunt aperta, partim obscura. Aperta, ut Martialis, Vulcanalis: obscura, ut Dialis, Furinalis. Seruius, Flamines in capite habebat pileum, in quo erat breuis uirga desuper habes lanae aliquid. Quod quia per aestus ferre non possent, filo tantum capita religare ceperunt, nam nudis penitus eos capitibus, incedere nefas fuerat: unde a filo quo utebantur, flaminis dicti sunt, quasi flamines. Verum festis diebus filo deposito, pilea necesse erat accipere: quae secundum alios ad ostendam sacerdotij eminentiam sunt reposita: sicut columnae moruis nobilibus superponuntur ad ostendam eorum columnam. Alij dicunt, non propter eminentiam dignitatis hoc factum, sed quia quum sacrificarent apud Laurolauinium, & eis exca frequentes aues de uicinis uenientes locis abriperent, eminentia uirgum eas terrore uoluerunt. Exinde etiam consuetudo permansit, ut apud Laurolauinium ingentes haberent uirgas, non breues, ut in urbe.

Sacerdotes & flamines. Cic. 2. de Legib. 33.

Caesaris flamen Antonius. Cic. 2. Philip. 106.

Carmentalis flamen. Cic. de claris Orat. 27.

Flamines curiales. Vide Curia.

Maiores & minores flamines. Vide Magnus.

Flamines Martiales. Cic. 1. de Diuin. 167.

Quirinalis flamen. Cic. de Arusp. resp.

Flamina (φλαμίνια) Gellius libro 10. cap. 15, Ignem est flamina (id est flaminis Dialis domo) nisi sacrum, efferris non est.

Flaminica, penult. cor. (ἱερὸφάτρωια) Sacerdotula quae flaminicae Diali praemini, r. bat: atq; patrimus & matrimus erat: id est, patrem matremq; adhuc uiuos habebat. Festus. Flaminica sacerdotissa. Gell. lib. 10. cap. 15.

Dialis flaminica. Tacit. lib. 4.

Flaminium, uel Flaminia, flaminiorum (φλαμίνιον) pro ipsi sacerdotio. Gell. lib. 10. cap. 15, Vxorem si amisit, flaminio decessit. Hic nota abire & decessere flaminio, eo modo dictum, quo abire magistratus, officio, &c. Cic. 13. Philip. 378, Homo ingratisissimus flaminia cur reliquisti.

Caudiale flaminium. Tacit. lib. 13.

Flaminus, a, um, quod pertinet ad flaminem siue ad flaminium: ut, Flaminus licitor, qui flamini Diali sacrorum causa praesto erat, ut auctor est Festus.

Flaminus Camillus, puer patrimus & matrimus, qui flaminis Diali in sacrificijs praemini strabat. Antiqui enim flaminios Camillos dicebant. Festus.

Flaminus] φλαμίνιον, is qui uiam Flaminiam strauit, Consul cum Annibale pugnant, ad Thrasimenum interfictus est: eius cadaver inter mortuos ab Annibale quaesitum, ne inuentum. Liuus lib. 2. 2.

2 3 T. Q. B.

Flectere uis hac qua madidi sunt testa Lyei, Mart. lib. 1. 66.
 Viam flectere uelis. Virg. 5. Aeneid. 6.
 Flectere, per translationem: ut, flectere animum: hoc est, attendere & aduertere. Terent. Hecyra, 4. 3. 2.
 Flectere animum a uero. Liu. 1. ab Vrbe, 4.
 Flectere ad consilium casu oblata. Liu. 8. bell. Punic. 2. 4. 4. Et id est, uiri et ducis, non deesse fortuna praebenti se, et oblata casu flectere ad consilium.
 Flectere ad aliquid. Tacit. lib. 1. Tunc a ueneratione Augusti orsus flexit ad uictorias, triumphosq; Tiberij.
 In ambitionem flexisse arguebatur. Tacit. lib. 4.
 Comutare et omni ratione flectere animos. Cic. 2. de Orat. 117.
 Teneros et rudes animos flectere et inficere. Cic. 1. de Leg. 70.
 Flecti animo atq; frangi. Cic. pro Sylla, 13.
 Fata flectere. Cic. 3. in Catil. 6. 4.
 Imbecillitatem animorum uarietas opinionum torquet et flectit quocumq; cepit. Cic. 1. de Legib. 33.
 Flectere et dirigere aduersus alios iudicium suum. Brutus ad Cicronem, 16. 19.
 Mentis ab omni studio sensuq; Paenorum, ad nostrum imperium nomenq; nostrum flexerunt. Cic. pro Corn. Balbo, 31.
 Minus alicuius flectere. Valer. 1. Argon. 4. 5.
 Naturam suam uersare et regere ad tempus, atq; huc et illuc torquere et flectere. Cic. pro Caelio, 9.
 Flectere aliquid oratione, Persuadere, et alicuius animum nostra oratione ad uoluntatem nostram inclinare. Cic. 4. Acad. 11. 4. Qui teneros et rudes quum acceperunt, inficiunt, et flectunt ut uolunt. Et Philip. 2. 6.
 Propositum flectere. Iuuenal. Satyr. 10. 3.
 Puella flectitur a Siduis minis. Propert. lib. 1. eleg. 18. 5.
 Sensus alicuius flectere. Valer. 7. Argon. 35.
 Flectere uocabulum de Greco. Gellius lib. 4. cap. 3.
 Flectere, absolute. Tacit. lib. 1. Flexit paulatim.
 Flexus in obliquum. Vide Obliquus.
 Flexus (καμπύλη, ὄμματι) Partic. siue Nomen ex participio.
 Adius flexus. Vide Adco.
 Animus flexus. Catull. Argon. 59. 66.
 Arcus flexus incuruant. Virg. 5. Aeneid. 99.
 Flexa nitidus coma uagaris. Martial. lib. 10. 65.
 Dies in uesperam flexus. Tacit. lib. 1.
 Genu flexum summisit. Ouid. 4. Metam. 68.
 Flexi fractiq; motus. Cic. 5. de Finib. 62.
 Os in maestitiam flexum. Tacit. lib. 3.
 Flexus sonus. Cic. 3. de Orat. 120.
 Flexa iuxta nasum supercilia. Plin. lib. 11. cap. 52. 3.
 Flexus, huius flexus (καμπύλη) Curuatio, conuersio. Plaut. Men. 17. 106.
 Facitote in flexu sit pernicitas Pedum. Quintilianus lib. 9. cap. 2. Qui cursu parum ualent, flexu eludunt.
 Flexus et artes in actione. Quint. lib. 5. cap. 13. Idem libro 7. cap. 10. Fit ambiguitas per flexum, Quinquaginta ubi erat, centum inde occidit Achilles, et c. Vbi flexus, pro uocis commutatione accipitur. nam ubi distinguendum est, uox in pronuntiendo flecti solet.
 Flexus etatis, Quum etas uergere incipit, et inclinari. Cic. in Procemio de Oratore, 2. Idem pro Caelio, 59. In hoc flexu quasi etatis (nihil enim occultabo fretus humanitate ac sapientia uestra) fama adolescentis paulum haesit ad metas. Id est, quum iam curriculum iuuenilium studiorum peruenisset, ibi in uoluptatis licentiam delapsus est: aliquantisperq; immoratus est, ut illi qui in meta insistant, non flectentes cursum, nec finem praemiūq; assequuntur laboris. Budaeus.

Autumni flexus. Tacitus. lib. 2. 1.
 Flexus capillorum. Quint. lib. 8. cap. 2.
 Membrorum flexus. Quint. lib. 1. cap. 1. 17.
 Flexus suffraginum. Plin. lib. 8. cap. 15. 2.
 Vocis flexus. Quint. lib. 1. cap. 10. 19.
 Lunati flexus. Sil. lib. 4. 64.
 Mollis flexus. Pers. Satyr. 3. 7.
 Sinuoso flexu anguis. Virg. 1. Georg. 4. 9.
 Flexus ille, et ut sic dixerim, motus, dat actum quendam, et statum. Quint. lib. 2. cap. 13. 6. de statuis et picturis.
 Cum multis flexibus introitus habet aures duros et quasi cornuolos. Cic. 2. de Nat. deor. 217.
 Mutare flexum. Quint. lib. 4. cap. 1. 4. 7.
 Ad iter flexus est. Cic. Attic. lib. 6. 337. 1.
 Flexio, Verbale (καμπύλη) Actus ipse flectendi.
 Flexiones, et diuerticula. Cic. in Pisone, 41.
 Virilis laterum flexio. Cic. in Orat. 33. Gestus est oratoris.
 Flexiones modorum. Cic. 2. de Legib. 63.
 Vocis flexiones. Cic. in Oratore, 32.
 Flexibilis, et hoc flexibilis, pen. corr. (καμπύλη) Quod torqueri, et facile in quamuis partem curuari potest.
 Molle, tenerum, fragile, flexibile. Cic. pro Milone, 32.
 Flexibile et dentium. Cic. de Amicis, 7. 7.
 Flexibile et Durum, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 219.
 Nihil fallax, nihil non flexibile ad bonitatem. Cicero Attic. libro 10. 203. 1.
 Flexibilis etas. Cic. ad Brutum, lib. 18. 4.
 Arcus flexibiles. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 6.
 Flexibile uocis genus. Cic. 2. de Nat. deor. 219.
 Flexibilis et commutabilis omnium rerum materia. Cic. 3. de Nat. deor. 133.
 Nihil est tam teneris, tam flexibile, neq; quod tam facile sequatur, quocumq; ducas, quam oratio. Cic. 3. de Orat. 97.
 Mollis, tenera, et ita flexibilis oratio, ut sequatur quocumque torqueas. Cic. in Orat. 29.
 Flexibilis, pen. corr. Adiectiuum (καμπύλη) Quod facile flecti potest. Plin. lib. 11. cap. 37. 82. Item omnium auriculae ac nares quae modicum eminent flexili mollitia.
 Cornu flexile. Ouid. 5. Metam. 77. de arcu.
 Flexuosus, pen. prod. (καμπύλη) Quod uarios uel multos habet flexus: ut, Flexuosa uitis. Cato cap. 33. 1.
 Flexuosus corporum impulsus. Plin. lib. 9. cap. 20. 2.
 Iter flexuosum habet audius, ne quid intrare possit simplex et directum pateret. Cic. 2. de Nat. deor. 215.
 Flexuosus mons. Plin. lib. 5. cap. 27. 7.
 Flexuosus uolatus hirundini. Plin. lib. 10. cap. 24. 3.
 Flexuosissimus, pen. corr. (καμπύλη) Plin. lib. 11. cap. 37. 68. Hominiq; flexuosissimis orbibus.
 Flexuosus, pen. prod. Aduerb. (καμπύλη) Plin. lib. 18. cap. 35. 16. Si flexuosus uolitet flamma.
 Flexamino, nas, nare, Antiquum, idem quod flectere. Patruuius, Flexaminat aquam lymphatam. Meminit Varro lib. 6. de Ling. Latin.
 Flexamina oratio (καμπύλη) quae animum flectere possit. Cic. 2. de Orat. 101.
 Flexumines, penult. corr. Equites Romani appellati sunt, qui prius Celeres dicebantur. Plin. lib. 33. cap. 2. 6. Quidam legunt Flexamines.
 Flexura, huius flexurae, pen. prod. (καμπύλη, καμπύλη) Flexus, curuatio. Col. lib. 5. cap. 5. 19. Vt flexura materias profundat. Lucret. lib. 4. 69.
 Quinetiam quacumq; latifcula sunt speculorum A simili lateris flexura praedita nostri: et c.
 Flexilocus, pen. corr. Adiect. (καμπύλη) Qui ambigua et

guia et obscura loquitur. Cic. 2. de Diuin. 17. 2. Tuis enim oracula Chrysiptus totū uolūmē impluit partim falsis, ut ego opinor partim casu ueris, ut sit in omni oratione sepius: partim flexilocus et obscuris, ut interpres egeat interprete.
 Flexipes, pedis, Quod pedibus flexis et curuis errat. Virgilius, Vos quoq; flexipede hederæ, et c. Quum enim hederæ flexuosus et errabundus flagellis per humum serpat, uelutiq; pedibus curuis et flexis erret, flexipes accommodatissimè dicta est, ut et ἄλωος ad Græcis appellatur. Alij flexibiles legunt Turnebus.
 Flegma] Vide Phlegma.
 Flegma] flegminis, penult. corr. n. gen. (φλέγμα) Plautus Epid. 1. 4. 5. — dum te sequor, Prae lassitudine inuaserunt miserum in genua flegmina. Scribitur a nonnullis, stemina: alijs flegmona.
 Flegmon] Ionia (φλέγμα) Dicitur inflammatio, quoties sanguis uillis et mediocriter crassus fertur subitus in aliquam corporis partem, et pro sua copia figitur. Ex Sipontino.
 Fleo] fletus, fletus, fletum (κλάω, κλάω, ἔπλω) fletus, Lachrymas emittere. Ouid. 2. de Remed. amor. 59.
 Ut flierent oculos erudiere suos.
 Flere de morte alicuius. Cic. 3. Verr. 53.
 Fleuit drachmis argenteis. Plaut. Fleud. 3. 99.
 Famera alicuius fletus. Ouid. in Ibin. 4.
 Flere ac lametari omnes lapides coegisset. Cic. 1. de Orat. 127.
 Noctem flere. Virg. 4. Georg. 103.
 Delicui flendo. Ouid. 7. Metam. 77.
 Dissundere dolorem flendo. Ouid. 9. Metam. 29.
 Flendo diffundimus iram. Ouid. epist. 8. 13.
 Ocelli rubenti flendo. Catull. de passere, epigr. 3. 4.
 Fletus imperiale (κλάω) Terent. And. 1. 1. 102.
 In ignem posita est fletus.
 Longo uo fletu. Sil. lib. 5. 38.
 Acruis flens (κλάω) Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 4.
 Fortuna flenda (κλάω) Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 8.
 Fletus, Particip. (κλάω) Virg. 6. Aen. 97.
 Hic multum fletu ad superos, belloq; caduci.
 Fleuius, pen. prod. (κλάω) Aliud participium. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 16.
 Non aliter flent, quam me fleturus ademptum. Ipse fuit.
 Multa fletuum capui. Horat. Epod. 5. 16.
 Fletus, huius fletus (κλάω) Nomen. Cic. ad Terentiam, lib. 1. 4. 2. 4. Id quod ego maximo cum fletu legi.
 Fessa fletu lumina. Senec. Oclau. 4. 4.
 Humida fletu litera. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 20.
 Lachrymae et fletus cum singultu. Cic. pro Plancio, 62.
 Mulierum fletus et lamentationes. Cic. 6. Verr. 4. 2.
 Assiduus fletus, quotidiana querimonia. Cic. pro Cluent. 11.
 Dulcor risu fletus. Ouid. in Ibin. 42.
 Inanes fletus. Virg. 4. Georg. 7. 5.
 Modestus fletus. Stat. 5. Thebaid. 6.
 Supplex fletus. Claud. 1. de raptu Prof. 10.
 Abstergere fletum. Vide Abstergo.
 Acuere fletus. Vide Acuo.
 Adducere ad, uel in fletum. Vide Adduco.
 Adhibere fletum. Vide Adhibeo.
 Longos ciebat fletus. Virg. 3. Aeneid. 69.
 Comprimere fletus. Ouid. ad Lintam, 9. 4.
 Ducere fletum inuitis luminibus. Propert. lib. 1. eleg. 14. 8.
 Effusus fletus. Valer. 4. Argon. 83.
 Erumpit fletus. Quint. lib. 6. cap. 2. 6.
 Excitat fletum orator. Catull. in Egnatium, epigr. 37. 1.
 Fletum, gemitumq; fieri tota urbe. Cic. pro Rosc. Amer. 1. 4.

Fundere fletus. Ouid. 11. Metam. 135.
 Impediri fletu. Vide Impedio.
 Lugubris lamentatio fletusq; moerens. Cic. 1. Tusc. 11. 6.
 Mouere fletum. Vide Moueo.
 Nullis mouetur fletibus. Virg. 4. Aeneid. 88.
 Ortus ab omni turba fletus. Vide Ortus.
 Petitur fletus per orationibus. Quint. lib. 6. cap. 2. 6.
 Prosequi natos fletibus. Quint. lib. 5. cap. 11. 2. 9.
 Genas rigare fletu. Senec. Oedip. 12. 8.
 Largo fletu rigabat ora. Virg. 6. Aeneid. 14. 0.
 Moestis fletibus ora rigat. Senec. Oclau. 6. 12.
 Rumpe iam fletus. Senec. Troade, 8. 10.
 Verba fletu scinduntur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 31.
 Siste tuos fletus. Ouid. 1. 4. Metam. 167.
 Suspendere fletum. Ouid. 4. Fast. 171.
 Flebilis, et hoc flebile, pen. corr. (ὀφθαλμικός) Plenum lachrymis, uel dignum quod fletur. Horat. in Carm.
 Multis ille quidem flebilis occidit.
 Nulli flebilior quam tibi Virgili.
 Flebilis cantus. Plin. lib. 10. cap. 23. 6.
 Carmen flebile. Ouid. epist. 2. 1. 2.
 Clamor flebilis. Senec. Troad. 6. 55.
 Elegia flebilis. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 1.
 Flebilis gemitus. Cic. 2. Tusc. 97.
 Modi flebiles. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.
 Truncum ac flebile murmur. Stat. 8. Thebaid. 12. 4.
 Questus flebilis. Claud. 1. in Ruf. 20.
 Flebilis species. Cic. 11. Philipp. 293.
 Vigilæ flebiles. Cic. pro Plancio, 8. 1.
 Vlulari flebilis. Stat. 5. Thebaid. 117.
 Voces flebiles referre. Cic. 2. Tusc. 57.
 Cantare flebile. Ouid. 1. de Remed. amor. 8.
 Vlularunt flebile ripæ. Sil. lib. 6. 57.
 Flebiliter, pen. corr. Aduerb. (ὀφθαλμικός) Cic. 2. Tusc. 67. Vt de quam non flebiliter respondeat.
 Flebiliter aliquid canere. Cic. 1. Tusc. 134.
 Gemens flebiliter. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.
 Fleuo] Rheni fluminis ostium, ut scribit Pompon. Mela, lib. 3. Plin. cap. 15. lib. 4. alterum ostiorum Rheni, Fleuum, alterum Heluum appellatum scribit. Cornelius Tacit. libro 3. Fleuum castellum esse ait prope Rheni in Oceanum exitū, a quo aut sumptum nomē quod alueo daretur, aut certe mox ab alueo natum retentum est.
 Flexanimus] Vide Flesto.
 Flexibula] Satyræ nomen est apud Varronem, teste Plinio in Praefatione Nat. historiae, 10.
 Flexile, Flexumines, Flexura] Vide Flesto.
 Fligo] fligis, flexi, flicum (ἐφέω) fligere: uerbum antiicum, a quo compositum Affigo. Liu. Aegypto, Ipse se in terram sanctus fligit cadens. Nonius.
 Flicus, huius flicus (ἐφέω) Virg. 9. Aen. 48.
 Danit fontium galeæ flicus: pugna aspera surgit.
 Vbi Scruuius, Flicus, pro afflictu uidetur, flicu, nam detraxit more suo praepositionem.
 Flo] flus (πλέω, πλέω, πλέω, πλέω) flare, Spirare: quia spiritus omnes calore humorem diffundente proueniunt. Plin. lib. 17. cap. 24. 15. Hic enim si flauerit circa brumam, frigore exurit arefaciens. Cic. Papirio, 5. 24. 7. Tum quum Fauonius flaret.
 Belle nobis flant ab Epiro lenissimus Auster mitis. Cic. Att. libro 7. 122. 1.
 Flare simul et sorbere. Plaut. Mostel. 10. 7. Adagium est, de his qui duo negotia eodem tempore conficere nequeunt.
 Tibia flatur. Ouid. 4. Fast. 69.
 Flor,

¶ Flor. flaris, Passium. Plin. lib. 36. cap. 19. ad finem, Vritur ante uino perfusus flaturq; foliibus, donec rufescat.
 Hebetus flatus. Plin. lib. 11. cap. 10. 5.
 Lenissimus flatus. Plin. lib. 19. in Procem. 3.
 Mollysimus flatus. Plin. lib. 19. in Procem. 4.
 ¶ Flatus, huius flatus (αὐθιγός, αἴθριος) Cic. 2. Offic. Nam et quam prospero flatu eius utimur, ad exitus prouehimur optatos.
 Fulminei flatus. Valer. 7. Argon. 17.
 Multusugi flatus. Claud. 1. de raptu Proserp. 36.
 Segnis flatus. Valer. 8. Argon. 20.
 Complere sedilia flatu. Horat. de Arte poet. 42.
 Validis flatibus erumpere. Cic. in Arato. 13.
 Unde aliquis flatus ostenditur, uela do. Cic. 2. de Orat. 100.
 Hybernis parcebant flatibus Euri. Virg. 2. Georg. 68.
 Remulcere flatu aliquem locum. Cic. in Arato. 21.
 Refectis flatus repente. Virg. Aen. 6.
 Contortio flatu rotare aliquid. Sil. lib. 3. 107.
 ¶ Flamen, flaminis, pen. corr. neut. g. (αὐθιγός) Flatus dicitur. Horat. lib. 3. Carm. ode 19.
 Infantre iuu. a: cur Berecynthiae
 Cessant flamina tibiae Virg. 10. Aeneid. 19.
 Abactum flamen. Vide Abactus.
 Contraria classis flamina. Ouid. 13. Metam. 37.
 Rauca flamina. Lucan. lib. 5. 44.
 Ingenti flamine ducitur puppis. Ouid. 3. Fast. 120.
 Fugant indutas flamina nubes. Ouid. 1. Metam. 53.
 Rapido terram cum flamine portant. Virg. 4. Aeneid. 49.
 Pulsant aliquem ab regione Aquilonis flamina. Cicero 2. de Nat. deor. 164.
 Sonoro flamine rapturus syluas. Claud. 1. de raptu Proser. 15.
 Spurant flamina. Ouid. 4. Fast. 4.
 Vibrabant flamina uestes. Ouid. 1. Metam. 106.
 ¶ Flabilis, et hoc flabile, pen. corr. (αὐθιγός) Cic. 1. Tusc. 102. Nihilne aut humidum quidem, aut flabile, aut igneum? Flabile dixit pro aereo.
 ¶ Flabrum, flabri (αὐθιγός) uel, ut uult Seruius, Flabra, tantum pluraliter. Virg. 2. Georg. 59.
 Ergo non hyemes illam non flabra, neq; imbres
 Conuellunt. Propert. lib. 2. eleg. 28. 3. Boreae flabra,
 Laecreus libro 1. 55.
 - montesq; supremos
 Syluis fragis uexat flabris. Id est flatibus. De ui uentorum.
 Lenibus flabris horrescunt uenti. Virg. 3. Georg. 39.
 ¶ Flabellum, flabelli (αὐθιγός) Dimin. a flabro, accipitur pro instrumento quo fit uentilatio per astatem ad refrigerandum corpus, Siphonius. Terent. Eun. 3. 5. 47.
 - heus tu inquit, Dore
 Cape hoc flabellum, et uentulum huic sic facito, dum lauamur,
 Martialis. lib. 3. 40.
 Et astuant tenuem uentilat frigus
 Supina prorsino concubina flabello.
 Tenui uentos mouisse flabello. Ouid. 1. de Arte. 33.
 Nota flabella manu. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 8.
 Flabellum seditionis, per translationem. Cic. pro Flacco, 43.
 Cuius lingua, quasi flabello seditionis, illa tum est egentium concho uentilata.
 ¶ Flabellifer, penult. corr. Adiect. (αὐθιγός) Plaut. Trin. 5. 2. 2. Auctor auri custos, flabelliferus, scandali generule, &c.
 ¶ Flator, toris (αὐθιγός) Ab antiquis dicebatur quem nos tibicinem uocamus, ab inflatu tibiaram deducta appellatione. Author Festus.
 ¶ Flato, fas, frequentatiuum a Flo. Arriobius lib. 2. aduersus gentes, Cantores tuba, tibia, calamoq; flatantes.

Floccus] floccum, floccibus, Vuarum purgamenta, & sex ueni e uinaceis expressa, Nonius. Cecili. Aedepol ego neq; florem, neq; floces uolo mihi, uinum uolo. Gellius, Appludam edit, & floces bibit.
 Floccus] flocci (αὐθιγός) Particula lanarum diuisa a uelleribus inutiliter euolans. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 11. Diligentiores tegetulis subiectis oues tondere solent, ne qui flocci intereant. Plin. lib. 10. cap. 33. 1. Hirundines nidu molibus plumis floccisq; consternunt.
 ¶ Flocculus, flocculi, pen. corr. Diminut. (αὐθιγός) Plin. lib. 16. cap. 7. 2. Nasciuntur in robore pillula nucibus non abstulit, intus habentes flocculos molles.
 ¶ Floccifacio, floccifacis, pen. corr. floccifeci (αὐθιγός) μωσ) floccifacere, idem significat quod Nihil facere. Idem autem significat floccifacere aliquem, & Non flocci facere, diuisa compositione. Cic. ad Att. lib. 4. 8. 4. Totam deniq; Rempub. flocci non facere. Hoc est, ne flocci quidem. Terent. Eunuch. 2. 3. 11.
 Floccifacere fidem. Plaut. Rud. 2. 4. 7.
 Floccifacere suum tergum. Plaut. Epid. 3. 12.
 Floccum facere, idem. Plaut. Trinum. 13. 150.
 ¶ Floccifaciteon. Cic. ad Attic. Quare, ut opinor, & doctus est, id quod tu facis, & istos Consulatus non floccifaciteon.
 ¶ Floccipendo, floccipedis (αὐθιγός) δόξω τὴν μωσ) floccipendere, idem quod Floccifacere. Terent. Eun. 3. 1. 2. 1. Inuidere omnes mihi, mordere clanculum: ego non floccipendere.
 Flora] αὐθιγός, Dea quaedam a Romanis in honore habita. Haec enim quum magnas opes ex arte meretricia quaesisset, Pop. Rom. scripsit heredem: certamq; pecuniam reliquit, cuius ex annuo fenore suus natalis dies celebraretur, editione ludorum quos appellant Floralia, siue ludos florales. Quod quia Senatorii flagitiosum uisum est, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, ut pudenda rei quaedam dignitas adderetur: deam finxerunt esse quae floribus praesitit, oportere placari, ut fruges cum arboribus aut uitis bene profperetq; florescerent. Varro 1. de Re rustica. cap. 23. 3. Plinius libro 18. cap. 29. 4.
 Festum Florale. Ouid. 4. Fast. 191.
 ¶ Floralia, floraliorum (αὐθιγός) Festa Florae sacra, Quinctili. lib. 1. cap. 9.
 ¶ Floralius, Adiectiuum. Martialis lib. 8. 67.
 Et Floralius lassit arena stras.
 Flora] Cataplasmaticus genus est apud medicos, quod appositum, celeriter corium adducit. Huius consiciendi modum uide apud Galen. lib. de Dynamidys altero.
 Florentia] πόλις ὀρθία, in Hetruria hodie clarissima, aliquando Fluentia, quod ad Arni fluenta extructa sit, dicta: & Fluentini illic populi Catoni & Plinio, qui nunc Florentini nomine magis auspicate uocantur: ut in quadam ad Scalam suum epistola Politianus scribit, Vulgo Florentiae, Italica, Florentiae.
 Florentia] Vitis genus, Thuscis peculiare, ut refert Plin. lib. 14. cap. 2.
 Florianus] ἡρωδίαδης, Imperator qui Tacito successit, dolens Probum militiae peritum a magna exercitus parte esse electum, sibi ipsi uenas incidit, effusoq; sanguine consumptus est. Author Aurelius.
 Floriferum] Dies erat festus apud Romanos, ita dictus quod eo die spica ad sacrificium ferebantur. Festus.
 Florius] ἡρωδίαδης, Fluius Hispaniae citerioris, in conuentu Lucensi, cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 20.
 Flos] huius floris, m. g. (αὐθιγός) A dictione Graeca ἡρωδίαδης dicitur: quia emicat, seminatq; ut flamma. Plin. lib. 12. cap. 10. 1. Flos

Flos arboribus suauitate inenarrabili.
 Varietas florum. Cic. de Senec. 50.
 Blandi flores. Virg. eclog. 4. 5.
 Improbos florum. Stat. 2. Sylu. 1. 22.
 Lactissimi flores. Cic. 9. Verr. 95.
 Olorum florum. Ouid. 9. Metam. 18.
 Purpureus florum. Plin. lib. 26. cap. 10. 2. Vide Orchis.
 Purpureus florum rose. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.
 Flores adhibere. Vide Adhibeo.
 Afferre florem. Vide Affero.
 E floribus afflantur suauitates odororum. Cic. de Senec. 55.
 Aperit florem suum arbor. Vide Aperio.
 Caneat florum. Vide Caneleo.
 Recentes flores carpere. Horat. 3. Carm. ode 27. 9.
 Comprimere florem. Vide Comprimio.
 Nouos decerpere flores. Lucretius libro 4. 1.
 Desolere florum. Catull. in Carmine nuptiali.
 Fundere flores. Virg. eclog. 4.
 Induit se in florem nux. Vide Induo.
 Legere flores. Virg. 3. eclog. 19.
 Metum purpureos florum. Vide Meto.
 Morituri flores. Stat. 6. Thebaid. 12.
 Apricos necte flores. Horat. 1. Carm. ode 26. 2.
 Ornatus crimes florum. Virg. 6. eclog. 14.
 Reddit flores arbor. Plin. lib. 16. cap. 26. 2.
 Odoratis spirabunt florum arbor. Stat. 3. Sylu. 3. 43.
 Nisi semper idem florum est honos. Horat. 2. Car. ode 11. 2.
 Ipse florum. Vide Ipse.
 Aetatis & fortuna florum. Curt. lib. 10.
 Adolescentia florum aetatis. Vide Adoleo.
 Obnoxius florum. Vide Obnoxius.
 Perpetuus cui florum. Ouid. 9. Metam. 88.
 Flos & robur ciuium. Cicero Orat. 19.
 Flos dignitatis. Plin. lib. 7. cap. 4. 4.
 In ipso Graeciae flore: id est, quum floreret Graecia. Cic. 3. de Natura deor. 118.
 Hominum florum. Plin. lib. 7. cap. 37. 1.
 Flos Italiae firmamentum imperij, ornamentum dignitatis. Cic. 3. Philipp. 132.
 Nobilitatis & iuuentutis florum. Cic. 2. Philip. 56.
 Oratoris florum. Cic. in Parad. 3.
 Delibatus flos populi. Cic. de clar. Orat. 29.
 Flos poetarum. Plaut. Casina. 2. 17.
 Iuuenilis florum. Claud. 5. Paneg. 14.
 Primavera flore iuuentus. Virg. 7. Aeneid. 34.
 Viridissimo flore puella. Catull. ad Coloniā, epigr. 17. 3.
 Florem amittere dicitur puella, quando corrumpitur. Catull. in Carmine nuptiali.
 Aetatis flore, non uirtutis specie collecta gratia. Ci. 2. Philip. 30.
 Frui flore aetatis. Lucret. lib. 4. 223.
 Populi florem aliquem dicere. Cic. de clar. Orat. 29.
 Bacchi flos euascent. Lucret. lib. 3. 4. 5. Florem Bacchi appellat auram & odorem uini.
 Flos olei. Plin. lib. 15. cap. 6.
 Flos & color pigmentorum. Cic. de clar. Orat. 165.
 Breues flores rose. Horat. 2. Carm. ode 3. 3.
 Flos in sitigine. Plin. lib. 18. cap. 10. Pollinem appellat in tritico, quod florem in siligine.
 Flos uini: id est, odor. Plaut. Curcul. 3. 1.
 Flos uini, aliter. Plin. lib. 14. cap. 21. 3. Flos uini candidus probatur, rubens triste signum est, si non is uini color sit. Item uasa incalescentia, operculaque sudantia. Quod celeriter florere ceperit, odoremq; trahere, non fore diuturnum. Vide Colum. lib. 12. cap. 30.

¶ Flocculus, huius flocculi, pen. corr. (αὐθιγός) Diminut. Cic. 2. Offic. 61. Ficta omnia celeriter tanquam flocculi decidunt.
 Lasciuia flocculi. Quint. lib. 2. cap. 6. 14.
 Velox flocculus uita. Iuuenal. Satyr. 9. 13.
 Flocculos carpere atq; delibare. Cic. pro P. Sestio, 103.
 Ostendere flocculos. Quint. in Procem. lib. 6. 8.
 ¶ Floreus, Adiect. (αὐθιγός) Quod totum ex floribus est: ut, Florea corona. Plaut. Mench. 1. 4. 57. Martialis. lib. 8. 71.
 - & cingant florea serua caput.
 Rura florea. Virg. 1. Aen. 87. Id est, florida. Seruius.
 ¶ Floridus, pen. corr. (αὐθιγός) Similiter adiect. Quod floret, uel floribus abundat. Tibullus lib. 1. eleg. 2. 3.
 - quum post florida serua darem.
 Aetas florida. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 4.
 Floridus color. Plin. lib. 35. cap. 6. 1. Sunt autem colores austeri, aut floridi. Vtrumq; natura, aut mixtura euenit. Floridi sunt, quos dominus pingenti praestat, minimum, armenium, cinabaris, chrysocolia, indicum, purpurissimum. Ceteri austeri.
 Genus floridus. Quint. lib. 2. cap. 5. 12. De orationis.
 Hybla florida. Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 8.
 Floridus orator. Cic. de claris Orat. 157.
 Puella florida. Catull. in Epithal. Iuliae, 56. 12.
 Ramuli floridi. Catull. in Epithal. Iuliae, 56. 5.
 Serta florida. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 3.
 Prato floridior. Ouid. 13. Metam. 170.
 Floridum & uarium. Cic. 3. Tusc. 73.
 ¶ Floridulus, pen. corr. Adiect. diminut. ut, Ore floridulo nitens. Catullus in Epithal. Iuliae, 56. 39.
 ¶ Florifer, pen. corr. (αὐθιγός) Item adiectiuum: ut, Saluus floriferi. Lucret. lib. 3. 3.
 ¶ Florilegus, pen. corr. (αὐθιγός) Aliud adiectiuum: ut, Florilegus nascuntur apes. Ouid. 15. Metam. 75. Florilegus uocat, a legendis floribus.
 ¶ Florulentus, Floribus plenus. Siphonius.
 ¶ Floreo, flores, florum (αὐθιγός) florere, Floridum esse, & flores habere. Cic. 1. Tusc. 108. Segetes largiri fruges, florere omnia, fomes scateri.
 Particulatim florere. Vide Pars.
 Arbor florere. Cic. 1. de Diuinat. 27.
 Segetes florent. Ouid. 5. Fast. 53.
 Vinea floruit. Ouid. 5. Fast. 53.
 Florere, pro Splendere, prosperere se habere, siue excellere. Cic. de Amicitia, 3. Ouidius,
 Nos quoq; florimus: sed flos fuit ille caducus.
 Florere & uigere. Cic. 11. Philip. 318.
 Admodum florere. Cic. 4. Acad. 33.
 Florere in re aliqua. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 4.
 Florere in foro. Cic. 4. Acad. 1.
 Floruerunt in Graecia musici. Cic. 1. Tusc. 8.
 In generis sui gloria florere. Cic. pro Flacco, 19.
 Peraque florere. Vide Peraque.
 Florere inter aliquos Cic. pro Quintio, 54.
 Accessus meus ad urbem incredibili hominum gratulatione florerebat. Cic. pro Sestio, 114.
 Cum acumine ingenij, tum admirabili quodam lepore dicendi florere. Cic. 4. Acad. 33.
 Florere aetate & forma. Liu. 6. bell. Pun. 254. Et lib. 9. 1.
 Integerrima aetate, optimo habitu in Republica florere. Cicero pro Cel. 46.
 Florere auctoritate & gloria in urbe. Cicero ad Nigidium, libro 4. 13. 7.
 Florere existimatione. Cic. pro Fonteio, 26.
 Familiaritatis doctissimorum hominum florere. Cicero 1. de Nat. deor. 11.

Omni genere virtutis floruit Pericles. Cic. de clar. Orat. 14.
 Gratia, auctoritate gloria florere. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 7.
 Gratia atq; hospitij nobilissimorum hominum florere. Cic. pro Rosc. Amer. 9.
 Honoribus, & rerum gestarum gloria florere. Cic. 1. de Orat. 1.
 Florere laudibus. Cic. ad Att. lib. 14. 31. 3.
 Florere laude bellica. Cic. pro Flacco, 50.
 Laude ingenij & privatis beneficijs florere. Cic. 3. de Orat. 4.
 Eges sibi Casire florent. Ovid. 2. Fast. 29.
 Florere memoria. Cic. 2. de Legib. 55.
 Obsolescit floret Epicurus. Cic. 3. Offic. 159.
 Quæstura floret. Cic. pro Plancio, 52.
 Studijs & artibus à pueritia florere. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 12.
 Florent verba modo nata, uigentq; Horat. de Arte, 13.
 Multis uirtutibus ac beneficijs florere. Cic. Verr. 100.
 Florens, Participiū (ἀλλοθῆ) ut, Florens & potens. Cic. pro Domo sua, 39.
 Beatum & florens. Cic. in Parad. 21. Quicquid est laudabile, id est beatum, & florens, & expetendum uideri decet.
 Florens & integer. Cic. pro Plancio, 69.
 Acte p̄bilis, honoribus, ingenio, liberis, propinquis, affini- bus, amicis florens homo. Cic. Cælio, lib. 2. 12. 4.
 Aetatibus florentes ambo. Virg. Eclog. 7. 1.
 Studijs otij florens. Virg. 4. Georg. 113.
 Florens, (ἀλλοθῆ) Nomen ex participio: ut, Florens in- uentis, Cic. 6. Verr. 72.
 Florentissima fortuna. Cic. ad Att. lib. 10. 19. 5. 4.
 Afflictus & Florens, contraria. Cic. pro Quintio, 62.
 Aeuo florente puella. Lucret. lib. 3. 305.
 Anni florentes. Stat. 3. Syl. 5.
 Arua florentia. Ovid. 2. Metam. 159.
 Florentissima armis ciuitas. Cic. 1. de Orat. 21.
 Nihil florentius. Cic. 1. de Legib. 87. Quia nihil à dijs immorta- libus uberius, nihil florentius, nihil præstabilius hominum uite datum est.
 Corona florente cinctus. Ovid. 2. Metam. 6.
 Præstanti florentiq; fortuna inuidetur. Cic. 2. de Orat. 116.
 Herba florentes. Virg. Eclog. 9. 4.
 U. uenta florente feruidus. Horat. de Arte poet. 2. 4.
 Poma florentia. Ovid. 14. Metam. 153.
 Res publica florens. Cic. pro Cluentio, 86.
 Vires florentissima. Cic. 2. in Catilinam, ad finem.
 Florente Antonio. Cic. ad Brutum, lib. 11. 18. 3.
 Floresco, florescis (ἀλλοθῆ) florescere, Floridum fieri. Col. lib. 5. Ventiq; nebulam et rorem pestiferum celeriter adfic- cant, multumq; ad florendum & ad bonitatem uini con- ferunt. Cic. 2. de Diuinat. 49. Idem de claris Orat. 168.
 Hoc florescente Crassus est mortuus.
 Ilorescere, per metaphoram, pro Augeri, crescere. Cic. pro Marcello. At uero hæc tua iustitia & lenitas animi flore- set quotidie magis.
 Ad summam gloriam eloquentie florescere. Cic. 3. de Orat. 7.
 Senescere & Florescere, contraria. Lucret. lib. 2. 15.
 Florescens, Partic. (ἀλλοθῆ) Cic. pro Cælio, 63. Nolite iudi- ces, & c. hunc nunc primū florescentē firmata iam stirpe uir- tutis, tanquā turbine aliquo, aut subita tēpestate peruertere.
 Fluctuare, Fluctuosus, Fluctus, Fluito, Flumen] Vide Fluo.
 Fluentini] Fluentini, Italiae populi, præter fluiti Arno ap- positū, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5.
 Flumentana] Porta est Romæ; quam Tyberis urbem, in- trans in sinistra ripa parte reliquit: ita dicta, quod pars Ty- beris per eam partem, ubi nunc hæc porta sita est, Fluxisse creditur. Aulhor Festus.

Fluo] fluis, fluxi, fluxum (ῥέω, ῥέω, ῥέω, ῥέω, ῥέω, ῥέω) fluere, Decurrere. Virg. 1. Georg.
 Hæc eadem argenti riuos, erisq; metalla ostendit uenis, atq; auro plurima fluxit.
 Lutulentum fluere. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 3. de Lucilio; Fluunt in contrarias partes flumina. Cic. 1. de Diuin. 132.
 Fluit annis per. Cic. 6. Verr. 86.
 Fluit fluuius Eurotas propter Lacedæmonem. Cic. 2. de In- uent. 193.
 Sanguine fluxit fluuius atratus. Cic. 1. de Diuin. 159.
 Legitimum fluere. Ovid. 3. Amor. eleg. 5. 18.
 Lachryma fluunt. Ovid. 2. Metam. 73.
 Sudor fluit undiq; riuus. Virg. 5. Aeneid. 4.
 Pleno alueo fluere. Quint. lib. 2. cap. 1. 4. De Grammatica.
 Fluunt arma de manibus Cic. 12. Phillip. 324.
 Crimes intonsi longa ceruice fluebant. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 6.
 Fluunt sudore & lachrymæ membra, labant arma, mollia corpora, & c. Liu. 8. bell. Maced. 71.
 Ex fonte consiliorum fluere. Cic. Bruto, 15. 9.
 Totis uallibus fluere. Quintilianus libro 5. capite 14. 24. De eloquentia.
 Carmen uena pauperiore fluit. Ovid. 4. de Ponto. eleg. 2. 4.
 Ex lingua dulcius melle dulcor fluit oratio. Cic. de Senec. 28.
 Ab aliquo fluxit oratio. Cic. de clar. Orat. 105.
 Fluere rami dicuntur, Latus, atq; uberius crescere. Virgilius 2. Georg. 74.
 Fluit ratio à capite. Cic. 2. de Fimib. 59.
 Sermo fluit. Cicero 1. de Natura deorum, 9. & 10. Id est, ma- nat. Budæus.
 Occidere, fluere, labi, nec diutius in eodem statu esse. Cicero in Oratore, 6.
 Voluptas corporis fluit. Cic. 2. de Fimib. 169.
 Tarda fluunt, ingrataq; tempora. Hora. 1. epist. 1. 5.
 Fluere & auolare. Cic. 2. de Fimib. 169.
 Fluxit & permanauit doctrina. Cic. 4. Tusc. 3.
 Fluunt ad uoluptatē nostram res prosperæ. Cic. 1. Offic. 126.
 Seneca 2. de Ira. Fluunt ex destimato proposito nostra.
 Quorum fluant rationes. Cn. & quid agat, uideamus. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181. 8.
 Spes retro fluit. Virg. 2. Aeneid. 34. Fluere, inquit Scruuius, ῥέω est. Ideo addidit retro.
 Fluere facilijs. Plaut. Milit. 2. 0. 12.
 Fluere mollitia & luxu; hoc est, mollem & libidinosum esse. Cic. 2. Tusc. 91. Liu. 7. ab Vrbe, 131.
 Fluens, Partic. ip. (ῥέω) ut, Fluens aqua.
 Fluens buccæ. Cic. 2. de Orat. 148.
 Sudore fluentia brachia. Ovid. 9. Metam. 12.
 Nauseam fluentem coercere. Horat. Epod. 9. 7.
 Liberè fluent oratio. Cic. de clar. Orat. 149.
 Soluti ac fluentes pueri. Quint. lib. 1. cap. 2. 7.
 Res prosperæ & ad uoluntatem nostram fluentes. Cic. 1. Of- fic. 126.
 Riuus fluens. Virg. Eclog. 8. 21.
 Fluens flua. Martial. lib. 11. 37.
 Tunics fluentibus auris excipit. Ovid. 3. de Arte, 61.
 Vestis fluens. Propert. lib. 3. eleg. 17. 7.
 Et frites nudos ueste fluente pedes.
 Fluentum, fluenti, m. g. (ῥέω, ῥέω, ῥέω, ῥέω) paruuum flumē, siue aquæ decursus: ut, Xanthi fluenta. Virg. 4. Aen. 29.
 Lubrica fluenta. Lucret. lib. 5. 190.
 Rauca fluenta. Virg. 6. Aeneid. 66.
 Fluenter, Aduerbiū. Lucret. lib. 4.
 Vsq; adeo omnibus ab rebus res quæq; fluenter fertur: & in cunctis dimittitur undiq; partes. Fluens

Fluentifonus, pen. corr. Adiect. (ῥενοειδής) ut, Littus fluen- tisonum. Catull. Argon. 59. 11.
 Fluctus, huius fluctus (σάρον, ῥέω, ῥέω, ῥέω, ῥέω) Aquæ discurrentis moles atq; impetus, quæ & unda dicitur. Cicero 6. Verr. 105. Qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum à mari distans esset.
 Aduersa fluctuum. Tacit. in uita Agricole.
 Motus & agitatio fluctuum. Cicero pro Murena, 34.
 Atri fluctus Aquilone. Virg. 5. Aeneid. 1.
 Carules fluctus. Sil. 17. 11.
 Decumani fluctus. Vide Decumanus.
 Discordes fluctus. Senec. Medea, 12. 13.
 Flamitis ingentes fluctus. Lucret. libro 4. 209.
 Salsi fluctus. Virg. 5. Aeneid. 48.
 Sonori fluctus. Stat. 2. Syl. 2. 11.
 Varijs fluctibus agi. Senec. Agamem. 3. 6.
 Immodicis fluctibus canent æquora. Ouid. epist. 17. 28.
 Ad fluctum declamabat Demosthenes, ut fremitum assuesceret uoce uicere. Cic. 5. de Finib. 8.
 Ratem dedere fluctibus. Senec. Agamem. 3. 8.
 Egerit hic fluctus, æquorq; resudat in æquor. Ouidius 11. Meta- morph. 98.
 Per longas ire fluctus. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.
 Insani fluctus serunt littora. Virg. Eclog. 9. 9.
 Ferre fluctum. Cic. Att. lib. 5. 99. 2.
 Euoluitus frangit fluctus opposita Letæas. Sen. Herc. Oeth. 66.
 Fortunam tanquam fluctum à saxo frangi oportere. Cicero Pe- to, libro 9. 16. 16.
 Fracti fluctus. Horat. 2. Carm. ode 14. 3.
 Iactari fluctibus. Cic. in Orat. 57. Vide Iactos
 Illidit fluctus. Vide Illido.
 Impacti fluctus. Vide Impingo.
 Languentes fluctus. Sil. lib. 7. 52.
 Percussa fluctu littora. Virg. Eclog. 5. 18.
 Secare fluctus naue. Ouid. 1. Fast. 100.
 Sedatis fluctibus & tempestate commutata. Cic. 2. de Inuent. 236.
 Canō fluctus spumabant cerula. Virg. 8. Aeneid. 132.
 Submersus medio in fluctu. Virg. 1. Aeneid. 118.
 Tunditis fluctibus tunditur saxum. Virg. 5. Aeneid. 26.
 Fluctus, pro impetu uel multitudine. Cicero ad Att. lib. 7. 4. Fluctus enim totius Barbariæ ferre urbs una non poterat.
 Concionum fluctus. Cicero pro Milone, 3.
 Insanos curarum comprime fluctus. Sil. lib. 8. 7.
 Voluere curarum tristis in pectore fluctus. Lucret. lib. 6. 7.
 Fluctus fortunæ. Plin. lib. 5. cap. 17. 1.
 Irarum fluctus. Lucret. lib. 3. 60.
 Incendit fluctibus. Catull. in Argon.
 Fluctifragus, pen. corr. Adiect. (σάρον) ut, Littus fluctifra- gum: id est, fluctus ipsos frangens. Lucret. Epitheton est poe- ticum, lib. 1. 61.
 Fluctuagus, pen. corr. (σάρον) Aliud adiect. ut, Nau- te fluctuagi. Stat. 3. Syl. 1. 17.
 Vnda fluctuaga. Stat. Thebaid. 5. 4.
 Fluctuo fluctus (σάρον, ῥέω, ῥέω, ῥέω, ῥέω) fluctua- re, Fluctus agitare: id est, undas facere. Plaut. Rud. 8. 13.
 Atq; ut nunc ualidè fluctuat mare, nulla nobis spes est. Cice- ro pro Rosc. Amer. 43. Quid tam est commune quam spiri- tus uiuis, terra mortuis, mare fluctuantibus, litus ciecibus? Idem 7. Ver. 72.
 Fluctuare, iactari, commoueri, in dubio esse, & instar nauis flu- ctibus agitari. Virg. lib. 2. Georg.
 — at latè fluctuat omnis Aere renidenti tellus.
 Fluctuans acies. Vide Acies.

Magno curarum fluctuat estu. Virg. 8. Aeneid. 4.
 Fluctuat animus. Plaut. Merc. 2. 49.
 Fluctuantur incerti animi. Liu. 3. bel. Maced. 41.
 Fluctuare animo. Liu. 3. bel. Maced. 117.
 Fluctuat incertis erroribus ardor amantum. Lucret. libro 4. 217.
 Tota res etiam nunc fluctuat. Cic. Att. 2. 27. 4.
 Magnis curarum fluctuat undis. Catull. in Argon. 59. 13.
 Fluctuare in re aliqua. Cic. 4. Acad. 56. Hoc est, Marinorum flu- ctuum ritu huc atq; illuc uentorum impetu commoueri.
 Fluctuo, & fluctuor dicimus. Quint. lib. 9. cap. 3. Pleraq; uer- ba utroq; modo effertur, luxuriatur, luxuriat: fluctuatur, fluctuat: assentior, assentio. Curtius, Fluctuari animo rex, & modo suum, modo Parmentionis consilium expendere. Liu. Fluctuansq; animo, ut tereret tempus, explicat ordines.
 Fluctuare, pro Fluitare. Plin. lib. 3. cap. 17. 1. Lapidem è Scyro insula integrum fluctuare tradunt: eundem comminutum mergi. Quædam exemplaria habent, Fluctuari.
 Fluctuare, pro Fluitare, & c. Idem lib. 16. cap. 38. 5. Lignum in longitudinem fluctuatur.
 Fluctuans, Particip. (σάρον) Cicero ad Attic. lib. 1. 15. 4. Quum hominis amplissima fortuna, auctoritate, gratia, flu- ctuantem sententiam confirmasset. Hoc est, dubiam.
 Genus orationis fluctuans & dissolutum, eo quod sine neruis & articulis fluctuat huc & illuc. Author ad Heren. libro 4. 157.
 Fluctuatus, pen. prod. Adiect. (σάρον) Iactatus & agitatus. Plin. lib. 4. cap. 12. 16. Delos diu fluctuata, ut productus, sola motum terræ non sensit. Idem lib. 9. cap. 8. 7.
 Fluctuatio, Verbale (σάρον, ῥέω, ῥέω, ῥέω, ῥέω) Fluctuatio stomachi dicitur, quando stomachus siue uentriculus cibum non amplexatur: & quidam ueluti fluctus audiuntur huc atq; illuc ferri dum incedimus. Plin. lib. 20. cap. 8. 3.
 Fluctuatio animorum. Liu. 9. ab Vrbe, 131.
 Fluctuosus, pen. prod. Adiect. (σάρον) Plin. libro 37. cap. 5. 9. si sunt fluctuosi, & rerum imagines complexi, ut uerbi gratia, papauerum aut auium, & c. De smaragd. Fluctuatum, pen. prod. Aduerb. (σάρον) Iactanter & solute, ut ait Nonius. Afranius Pompei, Tene tu, in medio ne- mo est, magnificè uolo fluctuatum ire ad eum, accipe hoc, te- ne tu, & sustine.
 Fluor, fluoris. Scribon. Largus, Faciunt ad stomachi, & deie- ctionculas, & ad omnem fluorem. Sic Celsus lib. 4. cap. 16.
 Fluxus, Adiectiuum, (ῥέω) dicitur quod fluit. Plin. nius lib. 9. cap. 38. 1. Quoniam quum fossilicauerit, fluxos habent succos.
 Fluxa uestimenta, Amplissima, & minime astricta, quasiq; libe- ré fluentia. Lucan.
 Illic & laxas uestes, & fluxa uirorum uelamenta uidet. Virg. dixit, uestium sinus fluentes, Aeneid. 1. Sueton. in Cæsa- re, cap. 45. Fluxiora cinctura cingeretur.
 Fluxa dicimus, momentanea, instabilia, & cito peritura. Vnde fluxam fidē gerere. Plaut. Capt. 7. 80. Salsū in Catil. Nam diuitiarum & forme gloria fluxa & fragilis est. Virg. 10. Aeneid. 17.
 Auctoritas fluxa. Tacit. lib. 17.
 Fides seruitiorum fluxa. Tacit. lib. 20.
 Fortuna belli fluxa. Cic. Bruto, 10. 2.
 Mens senio fluxa. Tacit. lib. 5.
 Studia fluxa. Tacit. lib. 3.
 Fluxi, Libidinosi, molles, effœminati. Sueton. in Tib. Drusus animi fluxioris, remissiorisq; uitæ erat.
 Fluxus, huius fluxus. Celsus libro 4. cap. 19. De uentris fluxu & curatione.

Fluxus, Aduerb. (ποωσός) Var. 2. de re Rust. cap. 11. 2. Et eo magis fluxe ex herba quae eadem ipsa sumpta perpurpare corpora nostra solet. Id est, abundanter.

Fluxio, Verba (πόρ, πόρις) ut, Fluxio aquarum. Cic. 1. de Diuinitat. 181.

Fluxiones alui, quos rheumatismos uocant. Plin. lib. 22. capite 23. 3.

Fluxiones sanguinis. Plin. lib. 20. cap. 14. 5.

Vulua ac uentris fluxionem sistit decoctum eius. Plinius libro 23. cap. 5. 2.

Fluxura, 7. pen. prod. Substantiuum. Colum. lib. 3. cap. 2. de Apianis uitis loquens. Nam duae, inquit, lanatae quantis frondibus et palmitum parti facie, fluxurae qualitate sunt dispersariles, quum tardius altera recipiat cariem uetustatis. Ibi dem in fine, Propositum est non docere qua ratione uineae pariter feraces et pretiose fluxurae possint constitui.

Fluito, fluitas, pen. cor. (ναυωδός) fluitare, Frequentatiuū, Saepe et continuè fluere. Liu. 1. ab Vrbe, 16. Tenet fama, quam fluitantem alueum in quo expositi erant pueri, tenuis in sicco aqua desitisset.

Fluitare, Supernatare. Cic. 2. de Nat. deor. 145. Quot genera quamq; dispersa, partim submersarum, partim fluitantium, et innatantium belluarum, partim ad saxa natiuis testis inherentium? Liu. 1. ab Vrbe, 166. Fluitantia arma in Tyberi. Plin. lib. 7. cap. 17.

Fluitant locustae reptantium modo. Plin. lib. 9. cap. 30. 8.

Fluitant tauri et cameli. Plin. lib. 5. cap. 16. 1.

Fides fluitat: id est, labascit. Tacit. lib. 18.

Spe fluitare. Horat. 1. epist. 19. 23.

Fluitans, pen. cor. Particip. (ἐπιπορευόμενος) Cic. pro Sestio, 37. Quum uero in hanc Reipub. nauem, ereptis Senatui gubernaculis, fluitantem in alto tempestatibus seditionum ac discordiarum, armatae tot classes, etc.

Tranquillus et quietus, immoderatè agitato et fluitans, contraria. Cic. de Vniuersit. 11.

Amictus fluitans. Catul. Argon. 59. 14.

Carmine fluitantia ludendi uersu. Ouid. ad Pisonem, 33.

Ceca fluitantia forte. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 54.

Fluito, ita, tare, idem quod Fluito. Antiquum. Lucret. lib. 3. Namq; mouetur aqua, et tantillo nomine flutat.

Fluidus, pen. cor. Adiect. (πόρος) Modò fluentem significat, modò humectum. Plin. lib. 9. cap. 30. 8. de locustis, Vnū hoc animal, nisi uiuum feruenti aqua incoquatur, fluida carne non habet callum.

Liquor fluidus. Virg. 3. Georg. 95.

Fluidus pro Languido, seu marcido: ut, Calore fluido habent corpora. Ouid. 15. Metam. 74.

Lacerti fluidi pendunt. Ouid. 15. Metam. 47. Sic, Liu. lib. 4. bel. Maced. uocat corpora Gallorum emollida et fluida.

Fluxus aquae ex uicini domo aut alio loco fluens, cui quis per domum suam cursum dare tenetur, ut in uicium aut cloacam defluat. Pomponius in l. cum in lege. ff. de contrahenda emptione.

Fluidus, pen. corr. Idem quod Fluidus. Lucretius lib. 2. Sed quod amara uides, eadem quae fluida constant, Sudor uti maris: est minime mirabile cuiquam. Id est, liquida. Habet autem primam longam, aut certè proceleumaticus pes est quatuor breuib; constans. Quidam tribraechum malunt.

Flumen, fluminis, penult. corrept. neut. gener. (ποταμός) significat amnem.

Flumen riuus: id est, fluxus seu cursus riuus. Plin. Mart. lib. 1. Et qui prima bibit deprenti flumina Nili.

Accessus fluminum. Vide Accedo.

Alueus fluminis. Virg. 7. Aeneid. 7.

Aduerfo flumine lembum remigis subigit. Virg. 1. Georg. 41.

Altum flumen. Virg. 4. Georg. 67.

Caua flumina. Virg. 4. Georg. 86.

Decliuia flumina. Ouid. 1. Metam. 8.

Dulce flumen ouibus. Horat. 2. Carm. ode 6. 2.

Frigida flumina. Virg. eclog. 5. 5.

Herbosum flumen. Virg. 2. Georg. 40.

Lata flumina. Virg. 3. Georg. 42.

Latebrosa flumina. Vide Lateo.

Limosa flumina. Ouid. 1. Metam. 128.

Magnum flumen. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 11.

Nobile flumen. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.

Pingui flumine Nilus. Virg. 9. Aeneid. 7.

Publicum flumen. Cic. de Arusp. resp. 55.

Rapidum flumen. Quintilian. lib. 6. cap. 2. 6. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 49.

Sacrum flumen. Virg. 2. Georg. 30.

Sanctum flumen. Virg. 8. Aeneid. 15.

Secundum flumen. Tacit. lib. 21.

Septem flua flumina Nili. Ouid. 15. Metam. 151.

Sonora flumina. Virg. 12. Aeneid. 28.

Vaga flumina. Horat. 1. Carm. ode 34. 2.

Validum flumen. Lucret. lib. 1. 59.

Viuum flumen. Virg. 2. Aeneid. 143.

Auere re flumen. Vide Auerto.

Concisa flumina. Ouid. 7. Metam. 31.

Gelu flumina consistunt. Horat. 1. Carm. ode 9. 1.

Decrecentia flumina praetereunt ripas. Horatius 4. Carmin. ode 7. 1.

Diacere in riuos maxima flumina. Quintilianus libro 5. cap. 13. 11.

Deuehitur flumine. Tacit. lib. 18.

Effuso flumine stagnans Nilus. Virg. 4. Georg. 58.

Languido flumine errans Cocytus. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.

Fugientia flumina. Stat. 5. Sylu. 5. 13.

Largo humectat flumine uultum. Virgilius 1. Aeneid. 94. Id est, lacrymis.

Increuerunt flumina. Ouid. 11. Metam. 10.

Innatate flumini. Vide Innato.

Interveniente flumine. Vide Intervenio.

Inuehi flumine. Vide Inueho.

Labentia flumina. Ouid. 1. Metam. 38.

Mergere se in flumen. Vide Mergo.

Expatiatu ruunt per apertos flumina campos. Ouidius 1. Metamorph. 58.

Subsidunt flumina. Ouid. 1. Metam. 70.

Superare flumina. Ouid. 9. Metam. 23. Tranare intelligit.

Torrentia flumina. Virg. eclog. 7. 11.

Glacem flumina truant. Virg. 1. Georg. 62.

Vomens calidum de pectore flumen. Virg. 9. Aen. 86.

Ingenij flumen. Cic. pro Marcello, 2.

Orationis flumen et uarietas. Cic. 2. de Orat. 33.

Verborum flumen. Cic. in Orat. 29. Idem 2. de Orat. 101.

Flumineus, adiect. (ποταμικός) ut, Aqua fluminea. Ouid. 2. Fast. 120.

Auis fluminea. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 5.

Portus fluminei. Claud. 4. Paneg. 99.

Vnda fluminea. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 6.

Volucres fluminae. Ouid. 2. Metam. 51.

Fluminosus, a, um (ποταμόδης) Quod fluminibus abundat: ut, Regio fluminosa, id est, fluminibus multis irrigua. Sispot. Fluminis,

Fluuus, huius fluij (ποταμός) dicitur amnis perpetuo fluens. Plaut. Curcul. 2. 85.

Quisnam hic fluuus est, quem non recipiat mare? Amoenus fluuus. Virg. 8. Aeneid. 6.

Truces fluij. Stat. 5. Sylu. 4. 1.

Decurrens fluuus. Vide Decurro.

Deficiente fluio fedet alueus in limo. Ouid. 2. Fast. 82.

In fluio gelidos ardentia membra dare. Lucret. lib. 5. 236.

Atratus fluuus sanguine fluxit. Cic. 2. de Diuinitat. 85.

Impatius insulis fluuus. Vide Impingo.

Influit fluuus in Pontum. Vide Influo.

Influum innatare. Vide Innato.

Innatat terra fluuus. Vide Innato.

Innare fluuus rapaces. Virg. 3. Georg. 28.

Irrumpens fluuus. Vide Irrumpo.

Liquens fluuus. Virg. 4. Georg. 89.

Salubri fluio mersare gregem. Virg. 1. Georg. 55.

Fluuus grauem solari estum. Horat. 2. Carm. ode 5. 2.

Sirepuni fluij turgidi niue. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.

Mitaces fluuos tentare. Virg. 3. Georg. 16.

Viuens fluuus. Stat. 9. Thebaid. 115.

Fluuialis, hoc fluuiale, pen. prod. (ποταμικός) Quod ex fluio est: ut, Aqua fluuialis. Col. lib. 6. cap. 22. 2. Et lib. 8. cap. 16. 3. Fluuialis lupis piscis pro fluuatili.

Anas fluuialis. Ouid. 11. Metam. 155.

Arundo fluuialis. Virg. 2. Georg. 83.

Lympha fluuialis. Virg. 4. Aeneid. 127.

Ripa fluuialis. Ouid. epist. 5. 5.

Fluuatilis, hoc fluuatile, pen. cor. (ποταμικός) Quod in fluio uiuit: ut, Piscis fluuatilis. Plin. lib. 19. cap. 4. Et Liu. 10. ab Vrbe, 8. Fluuatiles naues.

Fluuatilis arena, Quae in fluuijs est. Plin. lib. 36. cap. 23. 2.

Fluuatiles naues. Vide Nauis.

Tesudines fluuatiles. Cic. 2. de Nat. deor. 184.

Fluuaticus, pen. cor. (ποταμικός) Idem quod Fluuatilis. Col. lib. 8. cap. 15. 4. Vbi delitescuntibus fluuaticis animalibus insidentur.

Fluuatus, pen. prod. Adiectiuum (ποταμικός) Plinius lib. 16. cap. 39. 8. Haec qua diximus ratione fluuata decorata: tur. Id est, macerata in aqua fluuatili. Sic dicere possimus Canabem fluuatam.

Fluonia] Iuno dicta est, quam mulieres colebant, quod sanguinis fluorem in conceptu retinere putabatur, ut scribit Sippont. Vide Bocat. in genealog. deor.

Flustra] dicuntur quum in mari fluctus non mouentur: quam Graeci μάλακτα uocant. Pegasus.

Fluta] flute, flutarum (ξύελος) Angulle, siue murenae dicebantur in freto Siculo, quae Graecè plote, quasi nauigabiles dicuntur: quod in summa aqua fluitantes mergi non possunt. Macrobius lib. 3. Saturn. cap. 15. Accersiebantur murenae ad piscinas nostrae urbis ab usq; freto Siculo illic enim optima esse a prodigis esse creduntur, tam Hercule quam angulle. Et utraq; ex illo loco Graecè πλωτα uocantur, Latine flute: quod in summo supernantes, sole torrefacta curuare se posse, et in aqua mergere desunt. Col. lib. 8. cap. 17. 7. Item flutas, quae maxime probantur, murenae, et si quae sunt saxatiles note, quarum praecia uigent.

Fluuialis, Fluuus, Fluxio, Fluxus] Vide Fluo.

Fobij] qui nunc dicuntur Fabij. Vide Fabij, et Fauij, suis locis.

Focale] huius focalis, pen. prod. (ἀσπαργείο) Genus ligaminis ad fauces uelut fascia quaedam collum ambiens, quod fauces ac collum perfringere non sineret, et pronuntiationi Thesauri pars 2.

conduceret. Quintilianus libro 11, Palliolum sicut fascias, quibus crura uestiuntur, et focalia, et ligamina aurium sola excusare potest ualetudo. Focale a faucibus, au in o mutata. Martial. lib. 14. 147.

Hoc focale tuas asserat auriculas. Videtur tamen Seneca usurpare pro genere uestis, quo ad focum utebantur. Sic enim lib. 4. Natural. Questionum, Videbis quosdam graciles, et palliolo, focaliq; circumdatos, pallentes et aegros.

Focale, Ferrum ignitum quo crispantur crines. Horatius 2. Serm. Satyr. 3. 51.

— ponas insignia morbi, Fasciolas, cubitale, focalia.

Focaneus] ἀσπαργείο, Columel. lib. 4. cap. 24. Vocatur etiam focaneus palme qui solet in bisurco medius propeperre, et idcirco eum praedicto uocabulo rustici appellant, quod inter duo brachia, qua se diuidit uitis, enatus, uelut fauces obsidet, atq; utriusq; duramentii alimenta praeripit. Idem lib. 5. cap. 6.

Focartij] qui et mediastini dicti sunt a iurisconsultis, inter species seruorum numerantur. Vide Alex. Neapolitan, libro 3. capite 25.

Focillo] focillas (ἀσπαργείο) focillare, Calefacere, recreare, restaurare. Plin. epist. 16. lib. 3. Focillata, Dixeram, inquit, uobis inuenturam me quamlibet duram ad mortem uitam, si uos facilem negassetis. Sueton. in Augusto, cap. 16. M. Antonij societatem semper dubiam et incertam, uarijsq; reconciliationibus male focillatam abrupit.

Focillatur, pro Fouet. Varro de uita Pop. Rom. lib. 2. Propter secundas sublato metu, non in communi spectant, sed suum quisq; diuersi, commodum focillatur. Nonius.

Focilo, penult. breui. Ouid. ad Pisonem, 6. Sed miserum parua stipe focalat, etc.

Focula, Foculus] Vide Focus.

Focunates] Plinio populi sunt in Alpibus, lib. 3. cap. 20.

Focus] foci, maf. gen. (ἐστία, ἑστία) a fouendo, in quo ignis seruatur, etiam si sit ara. Ouid. lib. 6. Fastorum, At focus a flammis, et quod fouet omnia, dictus. Cato de re Rust. Folia subdito, in foco calido sub testa coquitur leuiter.

Ara et foci. Cic. 2. de Nat. deor. 97.

Foci accensi. Vide Accendo.

Breues foci. Lucret. Satyr. 11. 8.

Casti foci. Ouid. 3. Fast. 140.

Focus familiaris. Colum. lib. 8. cap. 12. Vide Opulentus.

Furtosi foci. Ouid. epist. 20. 19.

Graminei luxere foci. Lucan. lib. 4. 41.

Humilem grato calfacit igne focum. Ouid. 4. Fast. 140.

Lucens focus. Stat. 1. Sylu. 2. 51.

Focus publicus. Cic. 2. de Legib. 33.

Pudici foci. Stat. 3. Sylu. 1. 12. Sancti foci. Ouid. 4. Fast. 60.

Extrudere lignis focum. Horat. Epod. 2. 9.

Splendet focus. Horat. 1. epist. 5. 2.

Focus, Priuata cuiusq; domus, quemadmodum ara aliquando templum significat. Plaut. Amphit. 4. 72. Urbem, agrum, aras, focos, etc; uti dederent.

Foci patrij. Cic. pro Rosc. Amer. 13.

Pro aris et fociis pugnare. Cic. 3. de Nat. deor. 137.

Repetere deos penates patrios, aras, focos, lauem familiarem. Cic. 2. Philipp. 82.

Foculus, huius foculi, pen. corr. Diminutiuum (ἐστία) Plaut. Capt. 13. 78. Laridum a q. epulas foueri foculis seruientibus? Plin. lib. 35. cap. 10. 23. Arrepto carbone extincto est foculo. Cicer. pro Domo sua, 94.

Foculum excitare bucca. Iuven. Sat. 3. 26.
Focula uentris, pro nutrimentis, authore Nonio, dicit Plautus in Persa, 4. 24.
Foculare, dictum ut fuere. Author Nonius.
Focarius, Adiectiuum (ἐπιμαρτυ) ut, Focarius panis, in foco coctus.
Focarius, Substantiuum. Vide Atriarus, in Atrium.
Focaria, focarie, Concubina etiam libera. In l. 3. C. de donatio- nibus inter uirum et uxorem, Si ancillam numis tuis com- paratam esse Præfidi provincie probaueris: donationisq; causa focaria tue nomine instrumentum emptionis esse con- scriptum: eam tibi restitui iubebit. Nam licet cessante iure matrimonij donatio perfici potuerit: milites tamen meos à focarijs suis hac ratione fictisq; adulationibus spoliari nolo. Et in l. si ea. C. de conditionibus infertis.
Fodare] pro Fodere, dixerunt ueteres, Festo teste.
Fodio] fodis, fodi, fissum (ἐρύσσει, σκάλλω, σκάπτω, σκαλί- σω, τρυφώω) fodere, Cauare, et quasi foras dare. Virgil. lib. 6. Aeneid. 175.
 Seu humantis equi foderet calcariibus armos. Cicer. 2. de Diuinat. 99. Respondit coniector thesaurum defossium esse sub lecto: fodi: inuenit auri aliquantum.
Fodere argentum. Liu. 8. bel. Pun. 11. Sic, Fodere metallum, Plin. lib. 2. cap. 63. 6.
Arua fodiebant coloni. Ouidius 11. Metam.
Guttura cultro fodit. Ouid. 7. Metam. 63.
Humum fodere. Virg. 2. Georg. 82.
Fodere ense ingul um. Martialis lib. 1. 7.
Latus alicuius fodere. Horat. 1. epist. 6. 11.
Fodere ora hastis. Liu. 8. ab Vrbe, 51.
Fodere puteos. Cæsar 3. bel. Ciuil. 197.
Fodere stimulis. Cic. 2. Philipp. 90.
Fodere terram, Arare. Plaut. Pœnulo, 16. 56. Terent. Heaut. 1. 1. 17. Cic. 1. de Finib. 6. Nam ut Terentianus Chremes non imhumanus qui nouum uicium non uult, Fodere, aut ara- re, aut aliquid ferre deniq;
Foditur cor stimulo. Plaut. Bacchid. 23. 37.
Fodit dolor. Cic. 2. Tuscul. 58.
Fodiri, pen. prod. à quarta coniugatione. Colum. lib. 11. cap. 2.
 Runcari, et adhuc fodiri possunt. Idem de Arboribus, capit. 30. Sed omnibus annis fodiri ante Calend. Martias, et in- terputari oportet.
Fodico, fodicas, pen. corr. (ὄψω) fodicare, Freqventatiuum, pro Peruellerè, pungerè, siue fodere, hoc est, dolore afficere. Cic. 3. Tuscul. 62. Non enim est in nostra potestate fodican- tibus his rebus, quas malas esse opinamur, dissimulatio uel obliuio. Horat. Emarus qui fodicit latus.
Fodicare alicui animum. Plaut. Bacchid. 1. 30.
Fodina, huius fodinae, penult. prod. Locus ubi quid foditur. Plin. lib. 33. cap. 6. 3. Odor ex argenti fodinis, inimicus om- nibus animalibus, sed maxime canibus. Legitur et coniun- ctim, Argenti fodinae.
Crete fodina. l. sed et ij. de Publ. Caius Iurifcon.
Fossa, huius fosse (τρυφή, διόρυξ, σκαπάνη, μακρὰ, ἀλά- νη) Notum. Colum. lib. 3. Prius quàm pomarium constitu- at, quàm magnum habere uoles, circummunito maceria aut fossa. Vlpianus in l. unica. ff. ut in flumine publico nauigare liceat: scribit fossam esse receptaculum aquæ manufactum: ut ad castra, seu urbes, oppidaue, aut alia huiusmodi mu- nienda. Cicer. ad Attic. lib. 9. 184. 3. Fossa et uallo septum aliquem tenere.
De fossis et cloacis interdicit Prætor. Cic. pro Cecinna, 26.
Perpetus fossa. Vide Perpetuus.

Redundans gurgitibus fossa Rheni. Cic. in Pisonem, 64.
Circundare latam fossam alicui rei. Cic. 5. Tuscul. 83.
Transitum fosse ponticulo ligneo coniungere. Cic. 5. Tuscul. 83.
Obcæcare fossas in agro. Vide Obcæco.
Percutere fossam. Vide Percutio.
Perducere fossas in altitudinem. Vide Perduco.
Vallo et fossa munire castra. Cæsar 2. bell. Gall. 253. Cicer. ad Catonem, lib. 15. 4. 29. Vallo et fossa circundedi.
Fossula, huius fossule, pen. corr. Diminutiuum (τρυφιδιου) Cato cap. 161. 3. Deinde fossulas facito, quæ radices asparagi demittas. Colum. lib. 11. cap. 3. Singulis fossulis disponas.
Fossatum, pen. prod. (ἐρύσσει) pro Fossa. Plin. lib. 17. cap. 21. 7. Fossatum purgari, et extendi, ne crudum relinquatur.
Fossor, huius fossoris (ἐρύσσει, σκαπάνη, σκαπανύτης) Qui fodit. Virg. lib. 2. Georg.
 Et labefacta mouens robustus iugera fossor. Colum. lib. 3. cap. 13. 2. et c. Martialis lib. 7. 70. Rigidus fossor.
Fossio, fossionis (ἀνορύξις, σκαπέμα) Columella lib. 5. De ma- le malleo inter orâmes posito, crebris fossionibus pasta- tum resoluerè.
Fossionibus terra fit focundior. Cic. de Senect. 49.
Agri fossiones et repastinationes. Cic. de Senect. 49.
Recenti fossione terram fumare calentem uidemus. Cicer. 2. de Natur. deor. 36.
Fossura, huius fossuræ, pen. prod. (σκαπέμα) Idem quod fossio. Colum. lib. 5. Hanc planam fossuram maxime nos probauimus.
Fossilius, Adiectiuum (ὄψω) Quod foditur: ut, Arena fos- sita. Plin. lib. 36. cap. 13.
Fossilis, et hoc fossile, pen. corr. (ὄψω) Quod foditur: ut, Ebur fossile. Plin. lib. 36. cap. 18. Idem lib. 33. cap. 6. Tunc sa- lem fossilem adijciunt. Varro 2. de re Rust. cap. 11. 4.
Focundus] Adiectiuum (ἐύρω, ὄψω, ὄψω) Quod fructum facit et ferax est, à faciendo seu ferendo. Colum. lib. 8. cap. 14. 3. Id neq; equè focundum est, nec tam pretiosum. Ouid. 4. Fast. 127.
 Foras ferens bos est focundusq; dicta ferendo.
Focundus, Abundans, et plenus. Horat. 1. epist. 5. 4.
 Focundi calices, quem non fecere disertum?
Focundus et huber. Cic. de Arusp. resp. 39.
Focundissimus melle, et sille amor. Plaut. Cist. 2. 60.
Pecorum focundus. Tacit. lib. de German.
Frugum focundus. Tacit. in uita Agricole.
Annone focunda provincia. Tacit. lib. 17.
Pectus focundum. Cic. 1. de Diuinat. 44.
Ab Anaxagora huber et focundus Pericles. Cic. in Orat. 8.
Sue nihil genuit natura focundius. Cic. 2. de Nat. deor. 239.
Focunda metallorum terra. Plinius lib. 33. cap. 4. 12.
Focundam esse, de muliere dicitur, quæ fert uterum. Ouidius 2. Metamorphos. 95.
Focunditas, penult. corr. focunditatis (ἐύρω, ὄψω) Hubertas ac copia. Plin. lib. 20. cap. 6. 4. Focunditatem etiam seminarum hoc cibo augeri, et c.
Importare focunditatem feminis. Plin. lib. 14. cap. 18. 1.
Aquarum inductionibus terris focunditatem damus. Cicer. 2. de Nat. deor. 229.
Experta focunditatis femina. Tacit. lib. 12.
Mulieris miseræ focunditas calamitosa. Cic. 2. Philipp. 71.
Terrarum focunditas, Cæli temperatio. Cicero 2. de Natur. deor. 20.
Propter focunditatem multa in agris fingi, gigniq; possunt. Cic. 1. de Diuinat. 155.
Efferat se in adolescente focunditas. Quintil. lib. 2. cap. 4. 6. ex Cicerone, 2. de Orator. 49.

Focunditas

Fœcunditas animi. Plin. in Præfatione, 3.
Fœcundo, fœcundas (ὄψω, ὄψω) fœcundare, Abundan- tem seu fructiferum facere. Virg. 4. Georg.
 Buiridem Aegyptum nigra fœcundat arena.
Fœcunde, Aduerbium (ὄψω, ὄψω) Plin. lib. 16. cap. 36. 6.
 Atq; etiam recisa fœcundius refurgit.
Fœccialis] Vide Fœccialis.
Fœdum] Antiqui dicebant pro fœdo, Fœlus, pro olere, Fœ- stem, pro hoste, Fœstium, pro hostia. Author Festus.
Fœdus] fœderis, pen. corr. neutri gen. (ἐπιμαρτυ, ὄψω, ὄψω) Pax est inquit Seruius quæ fit inter dimicantes. Di- ctum est autem uel à fœccialibus, per quos fiebant fœdera: uel à porca fœdè, id est, lapidibus cæsa, ut Virg. 8. Aen. 52. — et cæsa iungebant fœdera porca.
Fœderis autem faciendi morem, uide apud Lium, 1. Decad. libro 1. 100.
Fœcere fœdus cum aliquo. Cic. de Senect. 15.
Tria genera fœderum. Liu. 4. bel. Macedo. Essè autem tria gê- nera fœderum, quibus integrè pacificerentur amicitias, ciui- tates, regesq;. Vnum quum bello uictis dicerentur leges. Vbi enim omnia ei, qui armis plus possit, de dedita essent, quæ ex ijs habere uictos, quibus multari eos uelit, ipsius ius atq; arbi- trum esse. Alterum, quum pares bello, æquo fœdere, in pæ- cem atq; amicitiam uenirent, tunc enim repeti, reddiq; per conuentionem res, et si quarum turbata bello possessio sit, eas aut ex æquo simul, aut ex formula iuris antiqui, aut ex partis utriusq; commodo componi. Tertium esse genus, quû qui hostes nunquam fuerint, ad amicitiam sociali fœdere iun- gendam coeant, eos neq; dicere, neq; accipere leges, id enim uictoris est uicti esse.
Fœdus, pro umculo necessitudinis, quod priore patrocinio quis contraxit. Plinius Iunior epist. 4. lib. 3. Legati rursus indu- cti, iterum me iam presentem aduocatum, postulauerunt, im- plorantes fidem meam, quam essent contra Massam Babi- um experti, allegantes patrocinijs fœdus.
sanctio fœderis. Cic. pro Corn. Balbo, 29.
Publicæ religiones fœderum. Cic. 7. Verr. 39.
Amicitie fœdus. Ouid. 2. Trist. eleg. 6. i.
Religionum fœdera. Cic. 2. de Legib. 27.
Certum fœdus. Horat. 3. Carm. ode 24. 5.
Clandestinum fœdus. Silius lib. 7. 54. Vide Clanti.
Fœdus coniugiale. Ouid. 11. Metam. 49.
Fœdalia fœdera. Lucan. lib. 1. 18.
Genialia fœdera. Id est, communialia. Stat. 2. Achil. 71.
Illibata fœdera tori. Lucan. lib. 2. 69.
Immunes ac libere fœdere ciuitates. Cic. 5. Verr. 11.
Infidum fœdus. Vide Infidus.
Ratum et religiosum fœdus. Cic. 13. Philipp. 144.
Sacro sanctum fœdus est. Cic. pro Corn. Balbo, 25.
Socialia fœdera. Ouid. epist. 4. 4.
Temeratum fœdus. Silius lib. 11. 31.
Accipere fœdera. Vide Accipio.
Fœderi adscribi. Liu. 9. bel. Pun. 61.
Acquo fœdere amantes. Virg. 4. Aeneid. 104.
Adscribere fœderibus pœnam. Cic. pro Corn. Balbo, 14.
Calcere fœdus. Silius lib. 3. 18.
Cauere fœdere de aliqua re. Cic. 1. de lege Agraria, 6.
Coire in fœdus. Vide Coeo.
Placitum leti compositè fœdus. Virg. 10. Aeneid. 3.
Oblato gaudens componi fœdere bellum. Virg. 12. Aen. 22.
Concipere fœdus. Vide Concipio.
Conceptum fœdus excutere. Virg. 12. Aeneid. 32.
Confirmare fœdere societatem. Cic. 3. Philipp. 92.
Confundere fœdus. Virg. 12. Aeneid. 59.
 Thesauri pars 2.

Dei incitur fœderibus etiam cum hoste fides. Cicero 3. Of- ficior. 151.
Fecere inter se fœdus. Cic. 2. de Finib. 131.
Contr. i fœdus, id est, contra Populi Romani religionem et fi- dem facere. Cic. pro Corn. Balbo, 7.
Ferire fœdera, Facere, uel mire. Cic. pro Cælio, 26. Virgilius 10. Aeneid. 30.
Firmabant fœdera dictis. Virg. 12. Aeneid. 43.
Frangere fœdus. Silius lib. 1. 2.
Frangere fœdus, et in fide manere, contraria. Cicero pro Do- mo sua, 52.
Frangere fœdus sanguine alicuius ictum. Cicer. in Pisonem, 21.
Iacium fœdus. Tacit. lib. 11.
Icere fœdus cum aliquo. Cicero pro Corn. Balbo, 27. Vide Ico. Claud. de bel. Get. 106.
Fœdus Veneris mire. Ouid. 3. Metam. 59.
Infirmare fœdus. Cic. pro Corn. Balbo, 26.
Iungere fœdera. Virg. 8. Aeneid. 11. Vide Iungo.
Iurigi fœdere alicui. Vide Iungo.
Iuratum fœdus Ioui. Silius lib. 1. 2.
Læsum fœdus. Virg. 12. Aeneid. 106.
Negligere, uiolare, rumpere fœdera. Cic. pro Corn. Balbo, 9.
Pepigit fœdera mihi tecum. Virg. 10. Aeneid. 175.
Pactum fœdus. Cic. pro Sestio, 26.
Percutere fœdus. Vide Percutio.
Petere fœdus. Quintil. lib. 7. cap. 3. 5.
Polluere fœdus nature. Ouid. 10. Metam. 70.
Polluta dolis fœdera. Silius lib. 11. 65.
Renouare fœdus. Cic. pro Corn. Balbo, 27.
Reposcere fœdus. Virg. 12. Aeneid. 116.
Rumpere fœdera. Virg. 8. Aeneid. 106.
Fraternum rumpere fœdus. Horat. 1. epist. 37.
Sancti ire fœdera. Virg. 12. Aeneid. 40.
Sanctire fœdus sanguine alienius ictum. Cic. pro Sestio, 18.
Sanctioes, fœdera, reconciliationes sanguine alicuius sancti- re. Cic. post Red. ad Quirites, 10.
Promissa fœdera seruare. Ouid. 2. Fast. 32.
Perpetuo lecti fœdere sociata coniux. Ouid. in Ibin. 3.
Soluere fœdera. Virg. 10. Aeneid. 18.
Veniunt ad fœdus amantes. Ouid. 2. de Arte aman. 116.
Violare fœdus. Cic. 13. Philipp. 144.
Communia fœdera pacis uiolare. Lucret. lib. 5. 233.
Fœdus, pro Lege. Virg. 1. Aeneid. 14.
 — regemq; dedit, qui fœdere certo
 Et premere et laxas sciret dare iussus habenas.
Æquissimo iure et fœdere ciuitas. Cic. pro Archia, 5.
Æterna fœdera certis imposuit natura locis. Virg. 1. Georg. 12.
Fœdis fragus, pen. corr. (ἐπιμαρτυ) Ruptor fœderis. Cicer. 1. Offic. 59. Pœni fœdis fragi, crudelis Hannibal.
Fœderati (ἐπιμαρτυ) dicuntur populi, qui fœdere isto cum alijs populis societatem coierunt. Namq; inter ciuitates pro- uinciarum alie ciuium Romanorum, alie Latinorum ueteru- rum, alie fœderatorum, alie stipendiariæ dicebantur. Suet- tonius in Caligula, Domi. forisq; ciuilibus, libera ac fœderata oppida sine licitoribus adibat. Cicer. 7. Verr. 127. in oppido fœderatorum.
Fœderate ciuitates, Alijs fœdere quodam coniunctæ. Cic. pro Archia, 5. Si qui fœderatis ciuitatibus ascripti essent. Idem 4. Verr. 115.
Populus fœderatus. Cic. 1. de Orat. 89.
Socij et fœderati populi. Cic. pro Corn. Balbo, 15.
Fœderatum ac pacatum solum. Cic. 6. Verr. 22.
Fœdus] Adiectiuum (ἀνορύξις, ὄψω) Deformis. Terent. Eunuch. 4. 4. 17. Nunc eò tibi uidetur fœdus, quia illam non habet.

z 3

habet. Liu. 2. ab Vrbe, 97.
 Adulationes foeda. Tacit. lib. 15.
 Adulterium foedum. Ouid. 8. Metam. 31.
 Foeda capitis animalia. Plin. lib. 2. cap. 24. 2.
 Amor foedus. Ouid. 10. Metam. 64.
 Avaritia, et libidine foedus, ac maculosus. Tacit. lib. 17.
 Aura foeda. Stat. 2. Thebaid. 1. 1.
 Caput foedum impexa porrigine. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 26.
 Carmine foedo splendida facta linunt. Horat. 2. epist. 1. 48.
 Cicatrix foeda. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 13.
 Foedum consilium. Liu. 6. bel. Pun. 189.
 Coniuncta foeda. Ouid. 1. Metam. 34.
 Corpora foeda podagra. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 15.
 Culpa foedior. Silius lib. 7. 112.
 Foedum exemplum. Liu. 7. bel. Pun. 28.
 Genus mortis foedum. Cic. Attico, lib. 15. 329. 12.
 Rigat ora foedus imber. Senec. Oedip. 12. 13.
 Foedissima senectuti luxuria. Cic. 1. Offic. 173.
 Foedum in modum laceratus verberibus. Liu. 9. ab Vrbe, 158.
 Immanissimum et foedissimum monstrum. Cicero in Pissonem, 24.
 Foedus odor. Plin. lib. 11. cap. 18. 2.
 Pador foedus. Senec. Herc. fur. 9. 3.
 Foeda persona senectutis. Cic. ad Atticum, lib. 15. 321. 6.
 Sapor foedus. Lucret. lib. 2. 81.
 Foedissima tempestate lacerata nauis. Liu. 9. bel. Pun. 89.
 Viduus foedus. Horat. de Arte poet. 79.
 Foedum, Execrandum. Virg. 7. Aeneid.
 Foedum, Crudele. Terent. Eunuch. 5. 5. 1.
 Proh fidem deum facimus foedum. Virg. 4. Aen. 39.
 Hec passim dea foeda uirum diffundit in ora. De Fauna. Salustius, Foedi oculi.
 Bellum foedissimum. Cic. Attico, lib. 7. 144. 4.
 Exitum iudicij foedum et perniciosum leuissimè tuli. Cicero Quint. fratri, lib. 3. 24. 3.
 Nihil miserius, nihil perditius, nihil foedius fieri potest. Cicero Attico, lib. 8. 155. 6.
 Foedior et inquinatior. Cic. de Arusp. respon. 47.
 Foedum relatu. Ouid. 9. Metam. 34.
 Foedo, foedat (μῆλον, πορνείον, πορνείον) foedare, Polluere, inquinare. Plaut. Amphit. 4. 92.
 Foedant et proterunt hostium copias. Virg. 2. Aeneid. 58.
 — que causa indigna serenos
 Foedant uultus. id est, eruant, inquit Seruius. Ibidem, Sanguine foedantem quos ipse sacrauerat ignes.
 Roman uero ipsam foedant aduentus tuus. Cic. in Pisonem, 41.
 Foedata turpitudine facella. Cic. de Arusp. resp. 29.
 Ora unguibus foedans. Virg. 4. Aeneid. 135.
 Vultus foedatus. Ouid. 5. Metam. 12.
 Foedare aliquem appellatione. Cato apud Plinium lib. 29. capite 114.
 Nefario scelere foedare aliquem. Cic. de Arusp. resp. 45.
 Foedare, Dilacerare. Virg. 2. Aeneid.
 Impulerat ferro Argolicas foedare latebras.
 Foedè, Aduerbium (μαρῶς) Turpiter, uel crudeliter. Liu. 3. ab Vrbe, 213, Non minore motu animorum Siccijs cadis memoria renouata, quam quod noua fama de Virginia adeo foedè ad libidinem petita accenderat.
 Tempestas perquam foedè turbida. Lucret. lib. 4. 35.
 Admissum foedè, dictumque superbe. Lucret. lib. 5. 246.
 Foedissime causam agere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. 5.
 Foedè diuexari. Cic. 1. Tuscul. 171.
 Foedè interemptus. Liu. 5. bell. Pun. 39.
 Foeditas, penult. cor. huius foeditatis (ἀσπρότης, ἀμείλια) Tunc

pitudo. Liu. 1. bel. Maced. 135, Diuisa à corpore capita, patentiāq; uiscera, et foeditatem altam uulnere uiderunt.
 Foeditas et turpituudo. Cic. 3. de Finibus, 59.
 Deprauatio et foeditas turpificati animi. Cic. 3. Offic. 143.
 Foeditas odoris. Cic. 2. de Nat. deor. 190. Sic, Foeditas pedicolarum, Plin. lib. 11. cap. 33. 1.
 Foeditas speciaculi. Liu. 1. ab Vrbe, 126.
 Vestitus foeditas. Cic. 12. Philipp. 327.
 Notabilis foeditas uultus. Vide Nota.
 Foelix] huius foelicis, pen. prod. om. gen. (ἐὐτυχῆς, εὐδαίμων, εὐχρηστῆς, εὐνοῦχος, εὐνοῦχος, εὐνοῦχος, εὐνοῦχος) A' foenus quidam deducunt, conuersione n in l, quasi beatus; hoc est, diues et foenore plenus: Dicitur qui prosperitatem habet. Virgilium 3. Aeneid. 99.
 Viuite foelices, quibus est fortuna peracta iam sua.
 Foelices ter et amplius. Horat. 1. Carm. ode 13. 4.
 O' foelix una ante alias. Virg. 3. Aeneid. 64.
 Ab omni laude foelix. Cic. de claris Orat. 31.
 Ad casum fortunamque foelix uir. Cic. pro Fonteio, 28.
 Foelix et nato foelix et coniuge. Ouid. 11. Metam. 54.
 Curarum foelix. Stat. 4. Syll. 4. 10.
 Fuit foelix, si potest ulla esse in scelere foelicitas. Cic. 2. Phil. 72.
 Foelix, Commodum, utile, Martialis,
 Illa manus quondam studiorum fida meorum,
 Et foelix domino, notatq; Cesaribus.
 Quod bonum, sanctum, foelix, fortunatumque esset, praefabatur rebus omnibus agendis antiqui. Cic. 1. de Diuin. 165.
 Aetas foelicio. Ouid. 14. Metam. 29.
 Audacia foelix. Ouid. epist. 17. 40.
 Auspicijs foelicibus ibat. Virg. 11. Aeneid. 7.
 Exitus foelix. Lucret. lib. 1. 20.
 Foelix illa dies. Ouid. ad Pisonem, 32.
 Omen foelix. Ouid. 10. Metam. 1.
 Populus foelix. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 13.
 Via foelicio ire. Ouid. 1. Fast. 87.
 Foelix, Pingue, secundum fructuosum, ferax. Virg. lib. 2. Georg. 17, Exite ad caelum ramis foelicibus arbor. Varro de Vita Populi Romani, lib. 2.
 Foelix Arabia quare dicta sit, uide Plinium, lib. 12. cap. 13. 4.
 Foelix industria. Plin. in Proem. lib. 14. 3.
 Foelices hortii. Martial. lib. 13. 20.
 Foelix hostia, Foecunda et pinguis. Virg. 1. Georg. Syluae foelices: id est, fertiles. Virg. 4. Georg. 66. Seruius.
 Foelix. Virg. 1. Aeneid. 67.
 Sis foelix: nostrumque leues que cunq; laborem. Vbi Seruius, Foelix, proposita. Foelix enim dicitur et qui habet foelicitatem, et qui facit esse foelicem. Idem 5. ecloga,
 Sis bonus d' foelixque tuis: en quatuor ara. Deos enim foelices uel infelices ex rebus quas praestant, uocamus.
 Foelicitas, pen. corr. (ἐὐτυχία, εὐδαίμωνία, εὐνοῦχία, εὐνοῦχία, εὐνοῦχία, εὐνοῦχία) huius foelicitatis. Cic. pro Font. 26, Videor hoc leuiter pro mea autoritate uobis praecipere posse, ut ex eo genere homines, quorum cognita uirtus, industria, foelicitas in re militari sit, diligenter uobis retinendos ex foelicitate bone. Vide Bonus. (ϋπὸ μὲν)
 Foelicitas aduersa. Vide Aduerto.
 Summa alicuius foelicitas. Cic. de clar. Orat. 3, Dedit illi fortuna foelicitatē, huic industria uirtutē. Auth. ad Heren. li. 4. 175.
 Foelicitas terra, Foecunditas. Plin. epist. 19. lib. 3.
 Praestare foelicitatem de seipso nemo potest, meminisse et commemorare de altero possumus. Cic. pro lege Manli. 33.
 Foelicitas, ponitur pro dea quam Romani uenerabantur. Augustinus lib. 4. de Ciuitate Dei, Quid foelicitas dea est, eadem accepit, aram meruit, sacra ei congrua perfoluta sunt. Foelicitatē

Foelicitatē, pen. corr. Aduerbium (ἐὐτυχῶς, εὐδαίμωνως) Cic. 3. de Fin. 41, Necessario sequitur, omnes sapientes semper foelicitatē, absolute, fortunata uiuere, nulla re impediti, nulla prohiberi, nulla egerē.
 Audere foelicitatē aliquid. Hor. 2. Epist. 1. 34.
 Fauiste foelicitatē, prospere euenit res. Cic. pro Murana, 1.
 Bene et foelicitatē gesta Respublica. Cic. 5. Philip. 194.
 Implere suos annos foelicitatē. Ouid. epist. 7. 32.
 Satis foelicitatē anni iam aduerso tempore nauigare. Cicero 4. Verr. 66.
 Foelicitatē is sapit, qui alieno periculo sapit. Plautus Mercator. 19. 40.
 Foelicitas, Aduerbium (ἐὐτυχῶς, εὐνοῦχος) Virgil. 1. Georgic. 11, Hic fogetes, illic ueniunt foelicitus uia.
 Decertare cum aliquibus foelicitatē. Cicero de Prouinc. Consul. 26.
 Foelicitatē res gerere. Liu. 10. bel. Pun. 35.
 Foelicitas, foelicitas, pen. corr. (εὐτυχῶς) foelicitate, foelicitem reddere: cuius contrarium est infelicitio, quod est destruo. Plaut. Pseudol., Dij illum infelicitent omnes.
 Foemina] Vide Femen.
 Foemina] huius foeminae, pen. corr. (θῆλυς, θηλυα, θηλυα) Notum uocabulum à feminis mollitie, ut quidā putant: siue à factu, ut nos potius remur. Plaut. Persa, 15. 15.
 Qui Atticam hodie ciuitatem Maiorem feci, atq; auxi ciui foemina.
 Eximia pulchritudine foemina. Cic. 1. de Diuin. 92.
 Praestantissima omnium foeminarum uxor tua. Cicero Licinio, lib. 5. 8. 5.
 Varium et mutabile semper Foemina. Virg. 4. Aen. 11. 4.
 Bona foemina. Cic. 3. Philip. 135.
 Cultissima foemina. Ouid. 1. de Arte aman. 20.
 Foemina decennis. Vide Decem.
 Dux malorum foemina, et scelerum artifex. Sente. Hippol. 4. 41.
 Dux uiris et foeminis in caelum mores. Cic. 1. Tuscul. 4. 4.
 Lectissima foemina. Vide Lego.
 Luculenta et festiua foemina. Vide Luculentus.
 Nuda foemina. Vide Niteo.
 Primaria foemina. Cic. Vatim. lib. 5. 11. 2.
 Foemina princeps. Plin. epist. 14. 4. b.
 Probantissima foemina. Cic. pro Cecinna, 8.
 Prudentissima et diligentissima foemina. Cic. Bruto, 18. 1.
 Sanctissima et optima foemina. Cic. 3. Philip. 134.
 In mare et in foemina commiscendorum corporum mira libidines. Cic. 2. de Nat. deor. 192.
 In natura foeminarum sentiant mulieres omnem castitatem partit. Cic. 2. de Legib. 49.
 Coniungere foeminam matrimonio. Vide Coniungo.
 Calere foemina aliqua. Hoc est, ardere amore alicuius foeminae. Hor. 4. Carm. ode 11. 7.
 Foeminas implere. Vide Impleo.
 Insolite foeminae prodire in conuentum. Vide Insolitus.
 Bestiae aliae mares, aliae foeminae. Cic. 2. de Nat. deor. 192.
 Anguis foemina. Cic. 2. de Diuin. 91.
 Foemina piscis coitus tempore marem sequitur. Plinius lib. 9. capite 50.
 Porcus foemina. Cic. 2. de Legibus, 90.
 Foeminamas, Tertullianus aduersus Valentianos, in imagine sua foeminamare, id quod Irenaeus lib. 1. cap. 1. his uerbis exprimit, in imagine sua siue coniuge masculo foemina.
 Foeminus, Adiectiuum (θηλυς) Quod pertinet ad foeminam.

Foeminus amor. Virg. 11. Aeneid. 156,
 Foemineo praed. et spoliolum ardebat amore. Vbi Seruius, Foemineo, impatienti, irrationabili. Ibidem,
 Foemineum clamorem caeli ad sidera tollunt. Vbi in dem Seruius, impatientem interpretatur.
 Ars foeminea. Ouid. epist. 18. 8.
 Dolor foemineus. Ouid. 9. Metam. 31.
 Doli foeminei. Stat. 1. Achill. 107. Plinius libro 2. capite 101,
 Foemineum lumen ac molle solum, et libro 25. capite 5, Foemineum corpus.
 Labor foemineus. Tibull. lib. 2. eleg. 1. 13.
 Mens foeminea. Ouid. lib. 16. Metam. 49.
 Nomina foeminea. Quint. lib. 1. cap. 5. 34.
 Pectus foemineum. Ouid. 13. Metam. 150.
 Plangor foemineus. Author ad Heren. lib. 3. 121.
 Sors foeminea. Ouid. 6. Metam. 136,
 Quattuor ille quidem iuuenes, totidemque creatas Foemineas fortis. Id est, quattuor foeminas.
 Stirps foeminea. Ouid. 13. Metam. 142.
 Vlulatus foemineus. Virg. 2. Aen. 134.
 Voce foeminea modulatur carmina. Ouid. 14. Metam. 68.
 Vulgus foemineum. Lucan. lib. 7. 8.
 Foemininus, pen. prod. Adiectiuum (θηλυκός) Quintilianus lib. 1. cap. 4. 18, Nec statim diligentem putabo, qui promiscua (que Epicena dicitur) ostenderit, in quibus sexus interque per alterum apparet: aut quae foemina positione in a res, aut neutrali foeminas significant: qualia sunt Maruena et Glycerium.
 Foeminine, pen. prod. Aduerbium. Charisius lib. 1, Mendum neutro Varro in Admirandis dixit, Magnum mendum. Sed Ouidius foeminine, Nocte latent mendae. Sic alibi foeminenter.
 Foemineus sexus. Plin. lib. 27. cap. 2. i.
 Foenarius, Foeneratius, Foenero] Vide Foenum.
 Foenebris] Vide Foenus.
 Foeniculum] huius foeniculi, pen. corr. (μαρῶς, μαρῶς) quidam à foenore deductum uolunt, quasi paruum foenus: quod semen eius terrae mandatum, magno foenore reddat fructu. Herba est, quam Graeci marathron uocant. Plinius lib. 20. capite 23. 2, Foeniculum nobilitate serpentes gustatu foenestam exuendo, oculorumque aciem succo eius rescitando. Unde intellectum est hominum quoque caliginem praecipue eo leuari.
 Foenicularium, foenicularij. Cicero ad Atticum, lib. 12. 236. 7, Scribe quae quid referat Celer egisse Caesarem cum eandem didatis: utrum ipse in foenicularium, an in campum Maratium cogitet. In quem locum sic interpret, in foenicularium, id est, in aciem ad exercitum, quando foenum succiditur à militibus foeniculariam facientibus.
 Foenum] huius foeni (μαρῶς, μαρῶς) Dicitur quod sine cura foenus praebat: uel quod herbae eadem manentes, quotannis nouas pariant, ut ait Siphonius ex Festo.
 Meta foeni. Vide Meta.
 Foenum cordum. Vide Cordus.
 Foenum iacet in cornu. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 7.
 Foenicium, uidetur Scribonius pro miscella posuisse in maligmate ad podagram, ex eo translatione ducta, quod in foeno uaria sunt et promiscua herbarum genera. Eius uerba sunt, Vlimum nitrum, et alius lapis foenicio inducitur. Id est, illi uariae et multiplices impense additur: quod tamen de uocabulo amplius pronuntiandum ait Turnebus. Sunt qui melius foenicium corium rubrum accipiant, ut in Pseudolo Plauti, ad opertendum.
 Foenile, pen. prod. neut. gen. (μαρῶν) Locus in quo feruntur

uatur foenum. Colum. lib. 1. cap. 6. Pars autem fructuaria diuiditur in cellam oleariam, torculariam, cellam unariam, defrutariam, foenilia, paleariaq. Virg. 3. Georg. 64.
— nec tota claudes foenilia bruma. Ouid. 6. Metam. 92.
¶ Foenix, penultima correpta, huius foenificis, penult. etiam corr. com. gen. (φοινίκιον) Qui fecat foenum. Plin. libro 18. cap. 28. 3. Igitur cornu propter oleum ad crus ligato foenix incedebat.
¶ Foenifeca, foenifeca, pen. corr. com. gen. (φοινικιστή) Idem Columella lib. 2. cap. 19. 4. Vt necubi ferramentum foenifecae possit offendere. Ibidem, Tum foenifecam messorē oportet inducere, et defectam herbam religare et exportare. Varro lib. 1. de re Rust. cap. 47. Ibidem, cap. 49. ad finem, Sicilienda prata, id est, falcibus confectanda, quae foenifecae praeferunt.
¶ Foenificium, foenificij (φοινικισμός) uel, ut alij scribunt, foenificium, ipsa foeni sectio, et ueluti mosis foeni. Varro de re Rust. Nec primo anno rigari, nec pasci ante secundam foenificiam, ne herba uellantur, trituq. hebetentur. Idem lib. 2. cap. 11. 6. Colum. lib. 2. cap. 18. 6.
¶ Foenificia, huius foenificiae, foem. gen. Varro de re Rust. lib. 1. cap. 49. Tum de pratis stipulam rastellis eradi, atq. adde re foenificiae cumulum.
¶ Foenarius, Adiectiuum: ut, Falces foenariae. Vlpianus in l. instrumento. ff. de instrum. uel instrum. leg.
¶ Foenum Graecum (πάλιν) Herbae genus, quod Telin uocat, alij Carphosialiqui Buceras, alij Aegoceras, quonia corniculis semen est simile, nos Silicium. Hec Plin. lib. 2. 4. cap. 19. 12. Colum. lib. 11. cap. 2. Itemq. silicium quod rustici foenum graecum uocant.
¶ Foenea, Simulacra (φοινικιστή) fiebant ad irritandos in spectaculis tauros. Acon. in oratione pro Cornelio, de maiestate. Budeus.
Foenus] foenoris, penult. corrept. neut. gen. (φοίνιστος) appellatur, inquit Festus, naturalis terrae foetus, ob quam causam et numerum foetus, foenus est uocatum: et de ea re leges foenebres.
¶ Foenus, ut ait Gellius lib. 16. cap. 12. a foetu dicitur, et quasi a foetura quadam pecuniae paritatis, atq. incrementis. Quia a fundo dicta putant quia cum o, non u, apud antiquos scribebatur, quod (ut ait Valla lib. 4.) sit naturalis terrae fructus: postea uero ad usuram translatus, quasi pecunia per se fructum producat, sicut terra.
Graue foenus. Cic. pro Flacco, 46.
Hereditarium foenus. Quinti. lib. 7. cap. 2. 13.
Tolerabile foenus. Cic. Attic. lib. 6. 11. 29.
Vnciarium foenus. Tacit. lib. 5.
Foenus quinquagesimum. Plin. lib. 18. cap. 17. 11.
Foenore accipere. Vide Accipio.
Accipere foenus ab aliquo. Cic. 5. Verr. 145.
Credere foenus argenti. Plaut. Mostel. 8. 112.
Dare foenori pecuniam. Cic. 4. Verr. 123.
Ducere quaternis centesimis foenus. Cic. Att. lib. 6. 113. 16.
Perpetuo foenore, in causa creditorum, centesima ducuntur. Cic. Att. lib. 5. 110. 17.
Facere foenus ex triente aut besibus. Cicero Attico, libro 4. 84. 6.
Magno et iniquissimo foenore uersuram facere. Cic. Attic. libro 16. 139. 8.
Laborare foenore. Vide Labor.
Leuari foenore. Vide Leuis.
Obligatus foenore. Vide Obligo.
Grandi foenore pecuniam alicui occupare. Cic. pro Flac. 40.

Nummi positi in foenore. Hor. de Arte poet. 85.
Querere argentum in foenus. Plaut. Afsin. 9. 23.
Reddere foenus. Plaut. Mostel. 8. 55.
Ingentis foenore reddat ager hordea. Ouid. 1. Fast. 139.
Reddere cum foenore quinquagesimo. Plinius libro 18. ca. leg. 7. 5.
Renouare in singulos annos foenus. Cic. Attic. lib. 6. 114. 7.
Trucidari foenore. Cic. pro Calio, 33.
Sape uenit magno foenore tardus amor. Propertius libro 1. e. leg. 7. 5.
¶ Foenusculum, foenusculi, pen. corrept. Diminutiuum (δωραδίου) Plaut. Pseud. 5. 54.
Ad danistam deuenires, adde res foenusculum.
¶ Foenero, foeneras, pen. corr. (δωριστός) foenerare, actiuum uerbum. A quo foeneror passiuum, dative, et aliquando accusatiuo iungitur: Dare ad usuram. Cic. de Amic. 30. Vt enim benefici, liberalesq. sumus, non ut exigamus gratiam, nec enim beneficium foeneramus, etc. Legitur et foeneramur. Liu. 7. ab Vrbe, 205. Praeter haec inuenio apud quosdam, L. Genitium Trib. plebis tulisse ad populum, ne foenerare liceret.
Communem pecuniam foenerare. Paulus in l. si unus. §. 1. ff. pro socio. Si unus ex socijs qui non totorum bonorum socij earunt, communem pecuniam foenerauerit, usurasq. percipiarit, ita demum usuras partiri debet, si societatis nomine foenerauerit.
Pecuniam publicam sub usuris solitis foenerare. Paulus in l. Caius. ff. de usuris. Caius Seius, qui Rempublicam gereret, foenerauit pecuniam publicam sub usuris solitis, etc.
Foenerari et diripere prouincias. Cic. Parad. 59.
Foeneratum beneficium. Terent. Phorm. 3. 2. 8. Foeneratu istuc beneficium tibi pulchre dices. Paul. post exponit, dicens, Idem hoc tibi, quod bene promeritus fueris, conduplicauerit. Idem Adelpbis, 2. 2. 11.
Metuisti, si nunc de tuo iure concessisses paululum atq. Adolescenti esse morigeratus, hominum homo stultissime, etc.
Ne non tibi isthuc foeneraret. Vbi donatus, Foeneratum est cum lucro redditum, et multiplicatum. Foeneraret ergo, non Aeschinus, sed res ipsa in qua foeneratio est.
Hec sapit, haec omnis foenerat una deos. Martialis.
Foenerat sol lumen suum ceteris sideribus. Plin. lib. 2. capite 6. 19. Id est, mutat.
¶ Foeneror, pen. corr. (δωριστικός) Deponens ablatiuo cum praepositione iunctum, Ad usuram accipio, ut in xxxi. libro Digestorum, Si autem aliquis eorum uoluerit uendere partem suam, uel foenerari super eam, potestati habeat uendere coheredi suo, et foenerari ab eo. Vide Valla, libro 5. capite 25.
Foenerari etiam, pro Dare ad usuram, ablatiuo iunctum. Cic. 4. Verr. 123. Idem praeterea pecunias istius extraordinarias grandes suo nomine foenerabatur. Idem 5. Verr. 141. Primum eam, quum posita esset apud eas societates, unde erat attributa, binis centesimis foeneratus est.
¶ Foenerator, pen. prod. (δωριστής, τοις τριτοῖς, ἄλλοις) Qui dat ad usuram, Graece danista dicitur. Cic. 1. Offic. 208. Primum improbantur ij quaeus, qui in odia hominum incurrunt, ut portitorum, ut foeneratorum.
Acerbissimi foeneratores. Cic. Att. lib. 11. 14.
Foenerator Alphius. Hor. Epod. 2. 13.
Nec putant ei nummos deesse posse, qui foeneratores ex obsequio exemerit. Cic. Sestio, lib. 5. 6. 6.
¶ Foeneratrix, pen. prod. foeneratricis, pen. prod. f. g. Valerius Maxim. libro 8. capite 2. de C. Vifellio, Ex amica obsequentibus

subito distributam foeneratricem agere coepit. Glareanus exponit, apertam ac manifestam, quomodo scilicet dicitur ensem distributum. Nummos enim publico iudicio repetebat Octavia à Vifellio.
¶ Foenerarius, idem quod foenerator. Firmius lib. 3. cap. 8. sub finem, Faciet delatores, abscosos, subdolos, foenerarios.
¶ Foeneratus, ius, quartae declin. Idem quod foeneratio, id est, mutatio ad usuram. Testis Siphont.
¶ Foeneratio, foenerationis, Verbale (δωρισμός) Cicero pro Flacco, 44. Hec pecunia ab honoribus translata in quaestu et foenerationem, recuperata est multis post annis, idem 2. de Finib. 185.
¶ Foeneratio, Aduerbium (δωρισμῶς) Plaut. Afsin. 16. 52. Idem Meneb.
Ne illam mecastor foenerato abstulisti. Hoc est, hoc furtum magno tibi confabit.
¶ Foeneratilius, Adiect. (δωρισμῶς) ut, Res foeneratilia, quae data est foenori, siue accepta, aut ad foenus pertinet.
¶ Foeneratorius, Adiect. (δωρισμῶς) Valer. lib. 2. Argonaut. cap. 1. Avara et foeneratoria Gallorum philofphia.
¶ Foeneralia, foeneraliorum (τοῦ δῶρου) Tempus quo foenus cessabat, et sinebatur, reddebaturq. pecunia. Liuus 5. bel. Macedon. 22. In stabat enim cura alia, quod ciuitas foenore laborabat: et quum multis foenebris legibus constituta auaritia esset, iura fraudis imita erat, ut in socios qui non tenerentur ijs legibus, nomina transcriberent. Ita libero foenore obruebant debitores: cuius coercendi quum ratio quare retur, diem finire placuit, Foeneralia quae proximè fuissent: ut qui post eam diem socij ciuibus Romanis credidissent pecunias, profiterentur: et ex ea die pecuniae creatae quibus debitor uellet legibus us creditorum diceretur. Quo in loco Foeralia legitur.
¶ Foenebris, et hoc foenebre, pen. corr. (τοῦ δῶρου) Ad foenus pertinens: ut, Foenebres leges. Vide Foeneralia.
Foenebris res. Liuus 7. ab Vrbe, 94.
Malum foenebre. Tacit. lib. 5. Sane uetus urbs: foenebre malum. Foestuca] Vide Festuca.
Foeteo] foetes (πυρροῦ, ἀγροῦ μάκρομα) foetere, Male olere. Plaut. Afsin. 6. 144.
Dic amabo, an foet anima uxori tuae? Mart. lib. 5. 4.
Foetere multo Myrtale solet uino.
¶ Foetidus, pen. corrept. Adiectiuum (δυσώδης, βδελυγνός) Male olens. Plaut. Merc. 11. 13.
Quum sis iam etatis plenus, anima foetida, Senex hircosus. Idem Capt. 13. 44. Tum piscatores, qui praebent populo pisces foetidos. Apud Ciceronem in Pisonem, 9. Foetidum os.
¶ Foetiditas, penult. corr. (μυρία, βδελυγνία) pro foetore. Senec. epist. 111. At mehercule ista sollicitè seruata, uarietq. condita, quum uentrem subierint, una atq. eadem foetiditas occupauit.
¶ Foetor, huius foetoris, Verbale (δυσωδία, βδελυγμός) Columella lib. 12. cap. 18. 2. Cella quoq. uinaria omni stercore liberanda, et bonis odoribus suffienda, ne quem redoleat foetorem, acoremue.
¶ Foetus] huius foetus (γονή, ἐπιγονή, γονήματα, ἄνθρωποι, εἰς τὸν οὐρανόν, βλάστη, ἄνθρωποι) Foetus (inquit Valla, libro 4.) auium est et piscium, quanquam et hoc generalius nomen est. Siphontius improbens haec Valla dicta, Nos, inquit, ueritatis impulsu, dissentire in hoc ab eo, ut in plerisque alijs cogimur. Na foetus, non auium tantum et piscium, sed generaliter omnium animalium, etiam rationalium est: quum et reru quoq. inanimataru: ut foeni terrae foetum dicimus, a quo uome habet: et foenus foeti pecuniae, a quo simili modo ita

uocatur. Plinius de homine, Legimus mulierē Aegyptiā binos foetus quater enixam. Idē de feris, Totus tigridis foetus qui semper numerosus est, ab insidiatore raptus, r equo, idē libro 10. cap. 31. 1. Ofcimes praet. r exceptas, non temere foetus faciunt.
Arboris foetus. Virg. 1. Georg. 11.
Foetus nemorum. Virg. 2. Georg. 86.
Nec minus interea foetu nemus omne grauescit. Vbi Seruius, Foetu, id est, utilitate, nam omnis utilitas foetus est.
Foetus terrae. Virg. 1. Georg.
Adulti foetus. Quinti. lib. 2. cap. 6. 5.
Adultos educunt foetus. Virg. 4. Georg. 33. de apibus.
Dubij foetus. Plin. lib. 10. cap. 31.
Dulces foetus et pabula leta. Lucret. lib. 2. 232.
Frugiferi foetus. Lucret. lib. 6. 1.
Grauidi foetus. Ouid. 8. Metam. 58.
Leticij foetus telluris. Lucret. lib. 1. 39.
Maturus edere foetus. Ouid. de Nuce, 19.
Teneri, infirmiq. foetus. Quinti. lib. 2. cap. 6. 5.
Vitales foetus. Plin. lib. 10. cap. 31.
Abigere foetum. Vide Abigo.
Auferre foetum uberibus. Vide Aufereo.
Foetus arboru decerpe. Plin. li. 4. cap. 12. 48. Vide Decerpo.
Teneros depellere foetus. Virg. eclog. 1. 5.
Dare foetum. Virg. 2. Georg. 89.
Edunt foetus nixibus. Virg. 4. Georg. 40.
Edunt foetus meliores et grandiores ager non semel aratus, sed nouatus et iteratus. Cic. 2. de Orat. 72.
Facere foetus. Plin. lib. 10. cap. 31.
Procreare multiplices foetus. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
Terrae foetus profundum nobis. Cic. 1. de Legib. 37.
Largo pubescit uinea foetu. Virg. 2. Georg. 78.
Animi foetus triplex. Cic. 5. Tusc. 96.
Foetus oratoru. Cic. de claris Oratorib. 95. Ibidē, 8. Sic omnis foetus repressus, exustusq. flos sui ueteris ubertatis exaruit.
Foetus, pro Foetura. Cic. 3. de Fin. 96. Atq. etia in bestijs uis natura inspicit potest, quaru in foetu et in educatione laborē quū cernimus, natura ipsius uocē uideatur audire. Budeus.
¶ Foetus, Adiectiuum (γυνῶ, ἐγκύμα, τῶν δῶ) Seruius, Foetus dicitur et grauida, et partu liberata.
Ager foetus. Ouid. 1. Fast. 132.
Foeta canis. Plaut. Mostel. 10. 51.
Loca foeta furentibus Ausiris: id est, plena. Virg. 1. Aeneid. 11. Luwid. et foeta. Vide Luuidus.
Foeta ouis, dicitur grauida. Virg. 1. eclog.
Non insueta graues tentabunt pabula foetas. Vbi Seruius, Foetas accusatiuus pluralis est, quasi graues: id est, grauidas, scilicet non enixas. Colum. lib. 3.
Pecus foetum. Virg. eclog. 3. 17.
Praecordia foeta bellu: id est, amore belli. Virg. 1. 77.
Foeta, Partu liberata: hoc est, quae peperit. Virg.
Foecrat et uiridi foetam Mauortis in antro. Sic, Colum. lib. 6. cap. 37. Foeta equa.
¶ Foetus, a, um (γυνῶ) Quod est plenum foetu. Hieron. contra Iouinian. Lippientem iam deformem, atq. foetuosum synagoga typum praetulisse. Retulit hoc nomen u, quoniam foetus est quartae declinationis. Sic sumptuosus, fructuosus, luctuosus, actuosus, quaeustus. Quae autem ueniunt ab alijs declinationibus, non habent u ante o, ut fabulosus, dolosus, ultiosus, portentosus, et huiusmodi.
¶ Foetura, huius foeturae, pen. prod. (γυνῶ) Genitura et parienti tempus. Varro libro 2. de re Rust. cap. 5. 10. Nunc appello foeturam a conceptu ad partum. hi enim pregnationis

tionis primi & extremi fines.
 Aetas foeturae habilis. Virg. 3. Georg. 12.
 Foetura domini suo decoxit. Vide Decoquo.
 Foetura, Animalium proventus. Virg. eclog. 7. 8.
 Si foetura gregem suppleverit, aureus esto. Vbi Ser-
 uius, si tot agnos habuero quot oves: hoc enim est gregem
 suppleri per foeturam. Foetura enim est proventus, id est, im-
 ple foetus. Plin. Optima foetura est post uernum aequinocti-
 um. Colum. lib. 7. cap. 6. 6.
 Foeturam ad opus suum transfudit Plinius, quum dicit in ipso
 statim initio praefationis, Opus natu apud me proxima foeturam
 licentiore epistola narrare consuit.
 Foetificatio, foetificatio, pen. corr. foetificatio (φοιτισμος) Foetum
 facere, parere. Plin. lib. 10. cap. 8. 2. Accipitres totius
 Massilie humi foetificant. Idem lib. 9. cap. 38. 1.
 Foeto, foetas (φοιστομαι) foetare, idem, de aubibus. Columel.
 libro 9. Circa paludes, in quibus plerumque foetant. Ibidem,
 capite 8. 7.
 Foetificus, Adiectiuum (φοιστικός) ut, Foetificus humor. Plin-
 ius lib. 9. cap. 51. 3.
 Foetifer, penult. corrept. foetifera, foetiferum, pen. corr. Plin.
 lib. 7. cap. 31. Vbi foetifer potus Nilus.
 Folium] folij (φύλλον, φέρον) Est tam arborum, quam
 herbarum & florum a Greco uenit, inquit Festus, quod illi
 φύλλον dicunt. Simplicium autem lideo scribitur, quod anti-
 qui consonantes non geminabant.
 In arboribus truncus, rami, folia. Cic. 3. de Orat. 98.
 Linata canities foliorum. Vide Lana.
 Folia Acanthi. Vide Acanthus.
 Folia in se aduersa. Vide Aduersa.
 Arida folia. Cic. in Pisonem, 78.
 Folium argentum. Vide Argentum.
 Capillaceum folium. Plin. lib. 13. cap. 25. 1.
 Folia capillata. Vide Capillus.
 Folium carnosum. Vide Caro.
 Folia concava. Vide Concauus.
 Folium crispum. Vide Crispus.
 Famulosa folia. Plin. lib. 16. cap. 24. 4.
 Implicatum folium. Vide Implico.
 Inordinata sunt folia pomis. Vide Inordinatus.
 Labentia uentis folia. Virg. 2. Georg. 27.
 Laciniosa folia. Vide Lacinia.
 Languida folia Senec. Thyest. 2. 8.
 Laurina folia. Vide Laurus.
 Mobilia folia. Hor. 1. Carm. ode 23. 1.
 Mollia folia. Virg. eclog. 5. 6.
 Mordacita folia urticis. Vide Mordeo.
 Mucronata folia. Vide Mucro.
 Oleacea folia. Vide Oleaceus.
 Pampinosa folia. Vide Pampineus, in Pampinitus.
 Luxuria foliorum exuberat umbra. Virg. 1. Georg. 39.
 Amisisse dicitur arbor folia. Vide Amitto.
 Folia arborum cadunt. Vide Cado.
 Decerpere folia. Vide Decerpo.
 Decidunt arbori folia. Plin. lib. 16. cap. 21. 1.
 Demittere folia. Plin. lib. 16. cap. 21. 1.
 Deperdere folia. Plin. lib. 16. cap. 22. 1.
 Dimittere folia. Plin. lib. 16. cap. 13.
 Exire in folia. Emittere folia. Plin. lib. 23. cap. 7. 2. 1.
 Mittere folia. Vide Mitto.
 Ofcitani folia ad solem. Plin. lib. 16. cap. 24. 1.
 Pluma aut folio facilius moueri. Cic. Att. lib. 8. 1. 67. 3.
 Tegmine foliorum ornata arbuta. Cic. in Arato, 14.

Tegmine foliorum septi pulli. Cic. 2. de Diuin. 9. 6.
 Amaris uesci folijs. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 23.
 Orn uidiuantur folijs. Hor. 2. Carm. ode 9. 2.
 Foliaceus, Adiectiuum (φολιακός) Quod ex folijs factu
 est, uel folijs simile. Plin. lib. 19. cap. 7. Paucis foliacea & la-
 ta, ut atriplici sunt semina.
 Foliosus, pen. prod. Adiectiuum (φολιδός) Folijs plenus,
 Plin. lib. 24. cap. 15. 5. Chamæcis spicata est tritici mo-
 do, ramulis quinis ferè foliosa. Idem lib. 21. cap. 15. 6. Idem
 lib. 12. cap. 11. 1. Foliosior tamen, roseisq; floris.
 Foliatum, pen. prod. unguentum quo matrone Romanae
 utebantur ad gratiam & delicias, dictum à folijs malobatri,
 quae plurima recipit: itaq; etiam Malobatinum dicebatur.
 Martial. lib. 11. 28.
 At mea me libram foliati poscat amica.
 Follis] huius follis. m. g. (φύλον, θύλαξ) Quicquid ex co-
 rio factum est ut impletur: cuiusmodi saccus, crumena,
 & alia.
 Follis, instrumentum quo attrahitur uentus atq; emittitur ad
 signem excitandum. Virg. lib. 8. Aeneid.
 — alij uentosis follibus aurās
 Accipiunt, redduntq;. Cic. 1. de Nat. deor. 75.
 Follis fabulis. Liu. 8. bel. Maced. 30.
 Hircini folles. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 4.
 Cui spirant mendacia folles. Iuuen. Satyr. 7. 12.
 Follis, Pile genus ex pelle uento inflata compositum, qua pug-
 les antiqui utebantur, à flatu nomen habens: siue quod ueteres
 follem pellem dicebant, & per diminutionem follu-
 lum. Mart. lib. 14. 52.
 Ite procul uenens, mitis mihi conuenit etas:
 Folle decet pueros ludere, folle senes. Plaut. Rud. 18. 14.
 Follculus, pen. corrept. (φύλλουλον) Diminutiuum, Sacculus.
 Author ad Heren. lib. 1. 24. Malleolus iudicatus est matrem
 necasse: eo damnato, statim folliculo lupino os obuoluitum
 est. Cic. 2. De inuent. 232. Liu. 9. ab Vrybe, 65. Ceteru ad ob
 exigue commeatu suppeditabantur, ut eques folliculis in
 castra ab Arpis frumentum ueheret.
 Follculus, in arboribus. Plin. lib. 13. cap. 6. 2. Fert & folliculos
 emittentes quaedam animalia. De terebintho.
 Follculus, Pila uento intumescens, ut dictum est. Suet. in Augu-
 sto, Post bella ciuilia, ad pilam primo, folliculumq; transiit.
 Follculus, Theca frumenti, uel lmi, uel cuiuslibet alterius rei
 quae granum continet inuolutum. Col. lib. 2. cap. 8. 5. Quo-
 niam folliculum quo continetur, firmum & durabilem ad-
 uersus longioris temporis hum. rē habet. Ex Seneca epist.
 125. apparet esse pelliculam, ut ita loquar, e, uel spica enas-
 scitur. Est aliquod bonum tritici, inquit, hoc nondum est in
 herba latente, nec quum folliculo se exerit spica mollis, sed
 quum frumentum estas & debita maturitas coxit.
 Follculus pro corpore accepit Lucilius, lib. 2. 6.
 Et quo folliculo nunc sum indutus non queo.
 Folliculare, Pars remi, quae folliculo testā est, à quo uita fol-
 licularis dicta est. Author Festus.
 Follitus, penult. prod. Adiectiuum (φολιδωτός) Obuoluitus
 corio. Plaut. Epid. 8. 15.
 Para tu ductare, atq; ego follitum ductitabo.
 Follitico, as, pen. corr. Follitium more reciproco spiritu nares
 agito. Apul. lib. 9. Met. Nares follitantes languidas. Est item
 follitium laxitatem & cautitatem imitari: Vide Hieronymus
 caligas monachorum follitantes dixit, quales hypocritas
 gestare ait, ut humani cultus contemptores uideantur.
 Fomentum Fomes] Vide Fouco.
 Fons] huius fontis. m. g. (πύργος, πύργος, πύργος) A fundendo
 dicitur, inquit Festus. Plin. lib. 12. cap. 1. 6. Nunc est arbor
 clara

clara in Lyca gelidi fontis socia amoenitate.
 Aque dulcis fons Syracusis est, cui nomen Arethusa est, incre-
 dibili magnitudine, plenissimus piscium. Cic. 6. Verr. 105.
 Fons Acidalius. Vide Acidalia.
 Amenus fons. Lucret. lib. 4. 206.
 Fons augustinus. Vide Augustus.
 Fons nitidus argenteus undis. Ouid. 3. Metam. 82.
 Fons Caballinus. Vide Caballus.
 Fons in planicie conspicuus. Vide Conspicuu.
 Fontalis fontes. Ouid. 2. Metam.
 Egregius fons. Iuuen. Satyr. 12. 4.
 Gelidi fontes. Virg. eclog. 10. 9.
 Illius fons. Ouid. 3. Metam. 82.
 Instabilis fons. Vide Instabilis.
 Integri fontes id est, illibati. Lucret. lib. 4. 1.
 Irrigui fons. Virg. 4. Georg. 7.
 Lari fontes. Lucan. lib. 4. 55.
 Medicati fontes. Cels. lib. 4. cap. 4.
 Montani fontes. Lucan. lib. 2. 98.
 Muscosi fontes. Virg. eclog. 7. 9.
 Nobiles fontes. Hor. 3. Carm. ode 13. 3.
 Pellucidus fons. Ouid. 3. Metam. 30.
 Perennis fons. Vide Perennis.
 Perspicuus fons. Claud. 3. de raptu Proserp. 54.
 Fons putealis. Colum. lib. 11. cap. 3.
 Fons rapidus. Seneca Herc. Orib. 5. 2.
 Sacros fontes polluere. Ouid. 2. Metam. 1.
 Spumiger fons. Ouid. 11. Metam. 29.
 Viui fontes. Ouid. 3. Metam. 6.
 Aspergere ex fonte. Vide Aspergo.
 Corrumperere fontes. Vide Corrumpo.
 Fontibus manare. Vide Mano.
 Fontes obstreperunt manantibus lymphis. Hor. Epod. 2. 6.
 Fons prorumpere dicitur. Caesar 8. bel. Gal. 14. 8.
 Fons, per translationem: ut, Fons mororis, id est, origo & cau-
 sa. Cic. 3. Tusc. 115.
 Fons & caput Philosophorum Socrates. Cic. 1. de Orat. 22.
 Caput & fons rerum. Hor. 1. Epist. 18. 9.
 Principium & fons. Hor. de Arte poet. 63.
 Origines fontium. Hor. 4. Carm. ode 14. 10.
 Incertus fons. Vide Incertus.
 Argumentorum fontes. Cic. 2. de Orat. 77.
 Fons consiliorum. Cic. ad Brutum, 10. 4.
 Curarum fons. Lucret. lib. 3. 17.
 Aperire fontes eloquentiae. Quint. lib. 6. cap. 1. 38.
 Fons ingeniorum Homerus. Plin. lib. 17. cap. 5. 4.
 Exundans ingenij fons. Iuuen. Satyr. 10. 12.
 Infecundus fons ingenij. Ouid. 3. Trist. eleg. 14. 7.
 Largus fons luminis sol. Lucret. lib. 5. 57.
 Philosophiae fontes aperire. Cic. 1. Tusc. 11. Vide Aperio.
 Rerum fontes non uidere, & riuulos confectari, tardum ingenij
 est. Cic. 2. de Orat. 64.
 Omnes omnium rerum fontes animo & memoria continere.
 Cic. 1. Tusc. 47. Vide Contineo.
 Fons uitij & periurij. Plaut. Trucul. 11. 51.
 A fonte deductio riuorum. Cic. in Topic. 17.
 Ex eodem fonte haec omnia fluxerunt. Cic. 3. de Nat. deor. 66.
 Hauriant potius à fontibus, quam riuulos confectentur. Cic. 1.
 Oritur fons in monte. Vide Ortor. (Acad. 11.)
 Patent uel inimici fontes alicuius. Cic. pro Muræna, 8.
 Fittunt fontes, Prouerbialis locutio. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 17.
 Suppressis fontibus aret fluius. Ouid. 15. Metam. 56.
 Fontem, pro aqua posuit. Virg. lib. 12. à parte totum,
 — alij fontemq; ignemq; ferebant.

Fonticulus, huius fonticuli. pen. corr. (πυγιδίον) Diminua-
 tiuum. Plin. lib. 31. cap. 10. 2. Lacus est nitrosus exiliente è
 medio dulci fonticulo. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 12.
 — magno de flumine malle
 Quam ex hoc fonticulo tantumdem sumere.
 Fontinalis] Deus antiquis dicebatur, qui fontibus praerat.
 Plautus,
 Quid istud est prouinciae, s r. utrum fontinali
 An libero imperium te inhibere maui? Fontali haec
 nus lectu est, sed & trochaici uersus dimisso, & fontinali
 sacroru nomē, de quib. post, sic emendandū monēt. Turneb.
 Fontanus, pen. prod. Adiectiuum (πυγιδίον) Quod ex fonte
 est. Plinius, Fontana aqua cyathos duos. Sic Columel. libro
 12. capite 8. 1.
 Fontalis, & hoc fontale. pen. prod. (λεπνός) Idem Plau-
 tus Stich. 1. 4. 16. utrum fontali,
 An libero, imperium te inhibere maui?
 Fontanalis, Varroni: Fontinalis, Festo, Ferie erant fontibus
 dicatae, quibus & corona in fontes conijci & putei corc na-
 ri solebant.
 Fons solis] κρήνη τῶν ἡλίου, in Cyrenica sic dictus, quod
 Solis per cardines motu, calore & algore uariatur. Memis-
 nere Diodorus, Arrianus, & Herodotus. Ouid. lib. 15. Met.
 Hermolaus duos fontes huiusce ingenij illic esse credidit, Pli-
 nij auctoritate motus. Iouis (inquit) Ammonis fons interdiu
 frigidus, noctibus feruet. In Troglodytis fons Solis appella-
 tur dulcis, & circa meridiem maxime frigidus: mox paula-
 tim tepescens, ad noctis media feruore & amaritudine in-
 festatur. Haec Plin. lib. 2. cap. 10. 3. 6. Silius, lib. 3.
 Fonteca] φοντεία, Virgo Vestalis, Fontej soror, cuius me-
 minit Cicero in Oratione pro Fonteio.
 Fonteanus, a, um, Adiectiuum. Cic. de Arusp. resp. Fonteani
 nomen Clodio adoptato inditum.
 C. Fonteius Crassus] in Hispania, cum tribus hominum
 milibus praedatum profectus, locoq; iniquo circumuentus
 ab Hasdrubale, ad primos tantum ordines relato consilio,
 incipiente nocte (quo tempore minime expectabatur) per
 stationes hostium erupit. Haec Iulius Frontinus.
 Fontinalis poeta] dicta est Rome, quae alio nomine Ca-
 pena dicitur, ob propinquitatem scaturientium fontium. Iu-
 uenal. Satyr. 3.
 Substitit ad ueteres arcus, madidamq; Capenam: Liuius,
 Aediles alteram porticum ad portam Fontinalem, ad Mar-
 tis aram, quā in campos iter esset, perduxere.
 FOR. RED. Fortune reduci.
 Forago] penult. prod. Filum est, authore Festo, quo textices
 opus diurnum distinguunt à forando dictum.
 Foramen] pen. prod. foraminis, n. g. (πύργος, πύργος, πύργος)
 quasi paruae fores. Colum. de Arb. cap. 8. 4. Cauatum forame-
 men. Cic. 1. Tusc. 75. Foramina illa quae patent ad animum
 à corpore, callidissimo artificio natura fabricata est.
 Foramina naturae leporum. Varro 3. de re Rust. cap. 12. 4.
 Foramen auditus. Plin. lib. 10. cap. 70. 1.
 Foramen ad excrementa corporis. Plin. lib. 11. cap. 26. 3.
 Parua foramina. Lucret. lib. 4. 190.
 Praeclusa foramina. Quint. lib. 1. cap. 11. 4.
 Tenue foramen. Ouid. 4. Metam. 25.
 Foraminosus (πυργωδής) quod foraminibus abundat. Calep.
 Foras] ego, ueris, & pass. Aduerbiū ad locū, à Foris pro spe-
 & aculis, ut ait Seruius, quasi ad forū, inquit Sipontinus post
 Foras ambulare. Plaut. Epid. 3. 62. (Festum)
 Dari foras scripta timui. Cic. Attico. lib. 13. 280. 2.
 Acer per os foras editus. Lucret. lib. 3. 25.
 Eiecta foras anima. Lucr. lib. 4. 137.

Eminere foras. Cic. in Somn. Scipionis. 33. Ire foras. Horat. i. epist. 77. Foras exire. Plaut. Casina. 23. 27. Exire foras ex edibus. Lucret. lib. 3. 215. Foras locitare agellum. Terentius Adelph. 5. 8. 27. Vbi Dominatus. Foras dixit. locum pro persona ponens quasi diceret. Nescio cui alieno. Foras praerupti. Plaut. Amph. 15. 24. Proferre foras aliquid. Cic. pro Celio. 45. Projicere foras pestem. Cic. 2. in Catil. 26. Foras uendere. Plaut. Stichus. 4. 66. Foras uocari. Plaut. Capt. 4. 69. Foris (ἀποπροσώρου) Aduerbium in loco, uel de loco. Foris et Domi. contraria. Cic. i. Offic. 110. Parua enim sunt foris arma. nisi est consilium domi. Extrinsecus et foris. Cic. 2. de Orat. 89. Inus et Foris. contraria. Cic. pro Sylla. 12. Inesse et Foris petere. contraria. Cic. 3. de Fin. 38. Foris concludere fores. Plaut. Mostel. 6. 56. Foris est. Plaut. Mercatore. 4. 21. Terent. Eun. 5. 4. 12. Quae dum foris sunt. nihil uidetur mundus. Foris querere. Plaut. Bacchid. 15. 7. Abstrudere foris. Vide Abstrudo. Adiuuere foris argumentum. Cic. 2. de Inuent. 134. Assumi foris argumenta. et Ex sua ui atque natura. contraria. Cic. 2. de Oratore. 89. Deferre foris. pro eo quod De foris dicunt. Cicero in Partitionibus. 27. Foris caenare. Plaut. Stichus. 4. 36. Foris effusus. Plin. lib. 9. cap. 33. Foris aliquid effutire. Terent. Phorm. 5. 1. 19. Foris est animus. Plaut. Merc. 12. 2. Foris querere. Plaut. Bacchid. 15. 7. Cic. 5. Verr. 181. Foris sapere. Terent. Heaut. 5. 1. 50. A foris. Plin. lib. 17. cap. 24. 12. Quoniam in ulcus penetrat omnis a foris inturid. Forinsecus. penult. corr. Aduerbium (ἐξωθεν) Plinius libro 13. cap. 22. 4. Quoniam quarundam naturae lignum omne corticis loco habent. hoc est forinsecus. Colum. lib. 8. capite 3. 5. Sed ab cohorte forinsecus praedictis fenestellis scandulae similiter iniungantur. Forath] ῥόπαλος. Arabiae oppidum. Plinius libro 6. capite 28. in descriptione Arabiae. Deinde. inquit. est oppidum. quod Characenorum regi parat. in Pasitigris ripa. Forath nomine. in quod a Petra conueniunt. characaeque inde 12. m. pass. secundo est nauigant. Hic ille. Forbea] Genus cibi a ueteribus dicebatur. quo calido uesci solebant. Graeci ῥόπαλον uocant. Festus. Forceps] forcipis (ῥοπάξον. ῥοπαῖον) tam masculini quam foemini. secundum Priscianum. instrumentum fabrilis quo foruum. id est. calidum tenetur. Festus. Virgilius libro 4. Georg. 38. — uersantque tenaci forcipe ferrum. Colum. lib. 6. capite 26. 1. Deinde prius quam ferrum admoueat. duabus angustis ligneis regulis ueluti forcipibus. apprehendere testum neruos. Plin. lib. 7. cap. 56. 5. authorem et inuentorem forcipis commemorat. Curua forceps. Ouid. 12. Metam. 56. Forcipes denticulatae cancrorum. Plin. lib. 9. cap. 31. 2. Forda] forda (ῥοδά) Bos praegrans. a ferendo dicta. Ouid. 4. Fast. Forda ferens bos est. focundaque dicta ferendo. Colum. libro 6. capite 24. 2. Post unum coitum forda non admittit taurum.

Fordicidia. Sacra. inquit Varro. a fordis bobus dicta sunt. Bos forda. quae fert in uentre. quod ea die publice immolantur boues praegnantes in curijs. Complures a fordis cadendis. Fordicidia dicta autumant. Haec et Fordicidia dicta fuere. et 17. Cal. Maias celebrantur. Fest. et Ouid. Forem] ῥοπάλοιο. Optatio modo. tempore praesenti. et praeritio imperfecto. et Coniunctiuo modo tempore praeritio imperfecto. ut in am. uel quum fore. fores. foret. Et pluraliter. forent. id est. essent. esset. esset. infinitiuo. fore: id est. futurum esse. Ceteris caret. Plaut. Merc. 12. 37. Quum percunctatus hominis quae facies foret. Terentius Heaut. 2. 4. 2. Salustius in Iugurtha. Nam ego quidem uellem. et haec quae scribo. et ea quae antea in Senatu quaesitus sum. nana forent. Iam iamque fore. Cic. Attico. lib. 7. 139. 3. Damno de decoreque foret sibi. Hor. i. Serm. Satyr. 2. 11. Forae noxae. Liu. 10. ab Vrbe. 84. Fore (ῥοπάλοιο) significacionem habet participij quod est futurum. una cum infinitiuo esse. idem est enim fore. quod futurum esse. ideo iungitur cum nomine. non cum participio. Haec Valla. libro 1. Plaut. Capt. 17. 4. Cicero Trebat. libro 7. 8. 1. Scripsit ad me Caesar perhumaniter. nondum te sibi satis esse familiarem propter occupationes suas. sed certe fore. Fore et esse. Cic. 3. de Orat. 127. Non fore dicto audientem. Caesar. Nonnulli etiam Caesari nuntiabant. quum castra moueri. aut signa ferri iussisset. non fore dicto audientes milites. Affirmans fore ut aliquid accidat. Suetonius in Domit. capite 15. Existimo fore. Cic. Attic. lib. 13. 4. 3. Expetendum fore. Cic. Appio Pulchro. lib. 3. 13. 1. Quasi dubitarem tali in officio fore mihi aliquando expetendum suum tuum. Puto fore. Cic. Att. lib. 16. 343. 1. Scio fore. Plaut. Asina. 16. 20. Cicero. Spero fore ut contingat id nobis. Idem Lent. lib. 1. 5. 15. Spem habeo nihil fore aliter quam deceat. Cicero Attic. libro 6. 114. 13. Ne spes quidem ulla ostendatur fore melius. Cicero Attico. libro 11. 219. 1. Video fore. Cic. Attic. lib. 8. 144. 3. Vjuros fore. Cic. pro T. Annio Milone. 58. Vbi ex uetusto codice legitur. uijuros fuisse. Idem Attic. lib. 5. 110. 1. Te ad me fore uenturum. Fore cum possum. Gellius libro 15. cap. 1. Si quid autem possit remedijs fore. Forensis] Vide Forum. Fores] Vide Foris. Foretani] Plinio Istriae populi. de quibus meminit libro 13. capite 19. Foretj] ῥοπάλοιο. Latij populi. de quibus Plinius libro 3. capite 5. Forex] forcis. pen. corr. faem. gen. (ῥοπάλοιο. ῥοπάλοιο) Seruius. Forfices sunt quibus incidimus: forcipes quibus aliquid foruum tenemus. quasi forui capiens. Nam foruum est calidum. Vnde et formosos dicimus. quibus calor sanguinis ex robore pulchritudinem creat. Columella libro 12. capite 43. 4. Alij quum legerunt uuaui. si qua sunt in ea uitaosa grana. forcibus amputant. Facta forex ad id. Celsus lib. 7. cap. 12. Quotiescunq. dente exempto radix relicta est protinus ea quoque. ad id facta forfice. quam ῥοπάλοιο Graeci uocant. eximenda est. Forficula. pen. corr. Diminutiuum (ῥοπάλοιο) Plin. lib. 32. cap. 11.

cap. 11. 6. Elephanti locustarum generis nigri. pedibus quaternis. bifidis. Praeterea brachia duo. binis articulis. singulisque forciculis denticulatis. Vide Forceps. Idem lib. 25. cap. 19. Fori] fororum. m. g. plur. numeri (ῥοπάλοιο. ῥοπάλοιο) Sunt tabulata nauium. uel locus in naui aptior. qui iter nauem perambulantiibus praebet: ab eo quod inaccessus ferant. inquit Festus cum Seruio. Cic. de Senectute. 16. Vt si qui gubernatorem in nauigando agere nihil dicant. quum alij malos scandant. alij per foros cursitent. alij sentinam exhauriant. Virgil. 6. Aeneid. 83. — laxatque foros. simul accipit alueo Ingentem Aeneam. Forus. in singulari dixit Ennius. Multa foro ponens. ageatque longa repletur. Gellius lib. 17. cap. 19. de Arione. Stansque in summe puppis foro. carmen quod orthium dicitur. uoce sublatissima cantauit. Fori. loca spectaculorum. et ut Festus dicit. Circensia spectacula: hoc est. loca erecta. et tabulis composita in amphiteatro. quibus populus ludos spectabat. Liu. 1. ab Vrbe. 160. Foruli. forulorum. Diminutiuum (ῥοπάλοιο) Armariola. siue capsula in quibus reponuntur libri. Suet. in August. cap. 31. Quicquid fatidicorum librorum Graeci Latiniq. generis. nullis uel parum idoneis authoribus. uulgo ferebatur. supra duo millia contracta undiq. cremauit. ac solos retinuit Sybillinos. hos quoque. delectu habito. condiditque duobus forulis auratis sub Palatini Apollinis basi. Iun. Sat. 3. Hic libros dedit et forulos. medianque Mineruam. Fori. Parui sulci et oblongi in agris. Colum. lib. 10. Angustosque foros aduerso limite ducent Rursum in obliquum distinguat tramiee paruo. Foria] foriorum (ῥοπάλοιο. ῥοπάλοιο) Stercora liquidiora. ut ait Nonius. Vnde conforire uerbum. quod est stercore liquido fodere. Pomponius Macco. Conforsisti me Diomedes. Foriolus. huius forioli. pen. corr. Qui foria faci et emittit. soluit scilicet ueteris: authore eodem Nonio. Laberius in Pantalicis. Foriolus esse uideris. in coleso cacas. Forica] huius foricae. pen. corr. (ῥοπάλοιο. ῥοπάλοιο) Locus in quem alui stercore deijcimus. Iuuenal. Satyr. 3. 4. — inde reuerfi Conducunt foricas. Proprie de publicis dicitur. Latrino de priuatis. Foricarius. huius foricarij. Scenol. I. quum quida. ff. de usuris. Rixus ex fuis contractibus usuras non dat. sed ipse accipit: ut solet a foricarijs. qui tardius pecuniam inferunt: item ex uectigalibus. Budaeus tamen legit. a foricarijs. Foricula] Vide Foris. huius foris. Foriculus] deus putabatur qui foribus praerat: sicut Caradinea dea. quae cardinibus. Limentinus deus. qui limini. Forinsecus] Vide Foris aduerbium. Foris] Aduerbium. Vide Foras aduerbium. Foris] huius foris. f. g. (ῥοπάλοιο) Id est. ianua. Terent. Adelph. 2. 3. 11. Sed quidnam foris crepuit? Ouidius. Constitit ad geminae limina prima foris. Horat. i. Serm. Satyr. 2. Exclusus fore. Fores limenque carceris. Cic. 5. Tuscul. 116. Fores in liminibus prophanarum aedium. ianuae nominantur. Cic. 2. de Nat. deor. 97. Durae fores. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5. Foris rasilis. Catil. in Epithalamio Iuliae. Forem. in accusatio dixit Plautus Casina. 22. 14. Forem obdo. ne senex me opprimeret. Cic. pro Cornelio. Aperiit forem scalarum. Liu. 6. ab Vrbe. 137. Accedere ad fores. Vide Accedo. Adire ad fores. Vide Adeo. Aperire fores. Cic. 3. Off. 48. et 49. Theauri pars 2.

Fores aperire. prouerbio dicebatur. qui rei cuiuspiam ingressum. inuimque patefaceret. Plin. lib. 2. cap. 8. Obliquitatem eius intellexisse. hoc est. rerum fores aperuisse. Anaximander Milesius traditur. Erasimus. Fores amicitiae aperire. uel amicitiam auspicari. Cicero ad Brutum. lib. 13. 11. Apsistere ad fores. Vide Apsisto. Auscultare ad fores. Vide Ausculto. Claudere fores cubiculi. Cic. 5. Tuscul. 83. Clausit amica fores. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 4. Concussa fores. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 10. Confertae fores. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 15. Offringere fores. Cic. pro Celio. 30. Excedere foribus. Ouid. 4. Metam. 17. Expassae repente delubri fores. Tacit. lib. 2. 1. Moliri fores. Tacit. lib. 1. Obdite fores ferratis trabibus. Vide Obdo. Operiri fores iussit. Tacit. lib. 3. Pulsare fores. Ouid. 5. Metam. 80. Percutere fores. Vide Percutio. Reserare fores. Ouid. 10. Metam. 77. Foricula. huius foriculae. pen. corr. (ῥοπάλοιο) Diminutiuum a foribus. Varro 1. de Re rust. cap. 59. 1. Et ideo oportet hecas qui faciunt. ad Aquilonem ut fenestras habeant. atque ut aere perflentur curant. neque tamen sine foriculis: ne quum humorem amiserint. pertinaci uento uicta fiant. Forma] forma (ῥοπάλοιο. ῥοπάλοιο) Facies cuiusque rei. quae immobilis est et naturalis. Donatus. Plaut. Pcen. 16. 150. p. Formam quidem hercle uerbis depinxisti mihi. Terent. Hecyr. 4. 1. 58. Forma in tenebris nosci non quita est. Cicero de Natura deorum. lib. 1. Suam quodque animal formam et speciem diligit. libidem. 111. Cognitio formarum ex pictura. Cic. 6. Ver. 109. Figura forma. Cic. 1. de Nat. deor. 123. Imagines formae notae. simulacra. Author ad Heren. lib. 3. 129. Species forma. Cic. 5. Tuscul. 161. Animalis forma. Lucret. lib. 5. 20. Animantium forma. et Hominis figura. Cic. 1. de Nat. deor. 68. Hominis forma. Cic. pro Flacco. 9. Literarum forma. Quintil. lib. 1. cap. 1. Forma et quasi naturalis nota cuiusque. Cic. 2. de Orat. 6. 4. Apposita ad dignitatem forma. species et statura. Author ad Hauid dissimilis forma. Tacit. lib. 2. (Heren. 226. Eburneae formae literarum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 20. Forma humana. Quintil. lib. 7. cap. 4. Cic. de Nat. deor. lib. 1. Impares formae. Horat. 1. Carm. ode 33. 3. Mala forma. Vide Malus. Mendax forma. Ouid. 3. Metam. 88. Nuda forma. Ouid. 4. Metam. 71. Rotunda forma ullam negat esse pulchriorem Plato. Cic. 1. de Natura deorum. 35. Terribiles formae nocturno tempore uisae. Cic. 1. de Diuin. 35. Virilis forma. Ouid. 4. epist. 16. Capere alicuius formam. Vide Capio. Detrahere aliquid formae. Quintil. lib. 1. cap. 10. 33. In omnes fingitur formas. Ouid. 14. Metam. 137. Exprimere formam quam mente acceperis. Quintil. lib. 2. cap. 7. 3. Fit minor annis forma. Ouid. 2. de Arte. Fucata forma. Lucan. lib. 10. 28. Immutata forma. Vide Immutato. Induta forma hominum belluae. Vide Induo. In formis alijs dignitas inest. alijs uenustas. Cic. 1. Off. 151. A forma remoueatur omnis uiro non dignus ornatus. Cicero. 11. Offic. 181.

Noua formam. Vide **Nosco.**
Forma. Pulchritudo. Terent. Eunu. 2. 3. 83. Virg. 11. Aeneid.
 Cui neq; fulgor adhuc, necdum sua forma recessit.
Clarissima forma. Ouid. 14. Metam. 159.
Conspicua forma. Vide **Conspicua.**
Decora forma. Ouid. 2. Metam. 155.
Diuitior forma. Ouid. 6. Metam. 91.
Egregia forma. iuuentus. Virg. 6. Aeneid. 172.
Insignis forma. Virg. 5. Aeneid. 57.
Laudatissima forma. Ouid. epist. 13. 27.
Præstantissima forma. Ouid. 15. Metam. 26.
Candor forma. Ouid. 1. Metam. 150.
Eximium decus forma. Stat. 1. Achil. 58.
Dignitas forma. coloris bonitate tuenda est. Cicer. 1. Off. 181.
Dotes forma. Ouid. epist. 15. 52.
Gratia forma. Ouid. 7. Metam. 9.
Pulchritudo forma. Quintil. lib. 2. cap. 15. 5.
Forma et species liberalis. Cic. pro Cælio, 4.
Forma bona. Terent. And. 1. 1. 92. Vide **Bonus.**
Forma egregia. Terent. And. 1. 1. 45.
Eximia forma puer. Cic. 5. Tusc. 86.
Eximie correptus imagine forma. Ouid. 4. Metam. 136.
Fugax forma. Senec. Hipp. 6. 4.
Honestæ et liberalis forma. Terent. And. 1. 1. 95.
Indigna est pigro forma perire situ. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.
Luculenta forma. Vide **Luculentus.**
Neglecta forma. Ouid. 1. de Arte amari. 102.
Nitida forma pictura. Vide **Nitico.**
Perfectissima forma. Quintil. lib. 1. cap. 10. 31.
Forma pulcherrima. Virg. 1. Aeneid. 16.
Quotidiana forma. Terent. Eunu. 2. 3. 6.
Forma stata et uxoria. Gellius lib. 5. cap. 11. Inter enim pulcherrimam feminam et deformissimam media quedam forma est, que à nimie pulchritudinis periculo, et à summo deformitatis odio uacat: qualis à Quinto Ennio in Menalippa, perquam eleganti uocabulo stata dicitur, que neq; *noiv*, id est, communis, futura sit neq; *noiv*, id est, pœna, quam formam modicam et modestam Favorinus non me hercule in *scitè* appellat uxoriæ. Encius autem in ista, quam dixi, tragœdia, eas ferè feminas ait incoluim pudicitia esse, que stata forma fuerit.
Superba forma. Ouid. epist. 20. 7.
Puer uirginea forma. Ouid. 3. Metam. 122.
Adiuuare formam cura. Vide **Adiuuo.**
Auferre formam. Vide **Aufero.**
Laudare formam alicuius. Cic. Lent. lib. 1. 9. 73. Ex Terentio.
Laudata forma. Ouid. epist. 15. 27.
Perdere formam. Vide **Perdo.**
Polluere formam. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 4.
Aetas formam populabitur. Ouid. de Medicam. faciet. 9.
Veteres, inquit Donatus, ignem et calorè quendam, quasi feruorem, dixerunt formam: et ideo fornaces, forcipes, formæ, et formosus: ex quibus ignis amoris exoritur.
Tangi forma. Ouid. 10. Metam. 120.
Forma, Metaphoricè, pro effigie uel idea. Cicer. lib. 1. Off. 24.
 Formam quidem ipsam, Marcæ filii, et tanquam faciem honesti uidet. Idem, 2. de Finib. 79.
In breuere formam contrahi. Ouid. 5. Metam. 92.
Ad formam. Plin. lib. 9. cap. 23. 1.
Innumerabiles penè sunt forma, figuræq; dicendi specie dispersæ, genere laudabiles. Cic. 3. de Orat. 21.
Exprimere quandam formam, figuramq; dicendi. Cicer. 2. de Orat. 55.
Forma honestatis et similitudo. Cic. 5. de Fin. 123.

F O R
Ingenij forma admodum impolita et planè rudis. Cic. de claris Orat. 163.
Lucebat ingenij forma, et exercitatione perfectâ erat. Cic. de claris Orat. 183.
In formam latrocinij. Liu. 2. ab Vrbe, 211. Vetera exemplaria scripta non habent præpositionem. In.
Laudationum, scriptonum, historiæ, et suasionum forma. Cic. in Orat. 20.
Officij forma. Cic. 1. Off. 134.
Rerum publicarum forma. Cic. Attico. lib. 6. 114. 6.
Forma senatusconsulti ultimæ necessitatis. Liu. 3. ab Vrbe, Tantum terrorè incussere Patribus, ut (qua forma Senatusconsulti ultimæ semper necessitatis habita est) Positumio alteri Cõsulû negotiû daretur, uideret ne quid detrimenti Respublicæ caperet.
Temporum et Reip. forma. Cic. Appio. lib. 3. 11. 12.
Habere formam et speciem ipsam tyrannorum. Cic. pro leg. Manil. 43.
Forma, Species apud Oratores. Quintil. lib. 7. cap. 5. Abdicat ionum forma sunt due: altera criminis perfecti, altera imperfecti, etc.
Stelerum omnes comprehendere formas. Virg. 6. Aeneid. 125.
Forma, Regula. Virg. 6. Aem. — ne quere doceri,
 Quæ pœnâ, aut quæ formâ uiros, fortuna uerit. Vbi Seruius, Forma regula. singulis enim sceleribus statuta sunt supplicia ex more Romano, quem sequitur.
Censualis forma, qua cauèbatur ut agri in censum referrentur. Vlpianus in l. forma ff. de censibus.
Iurisdictionis forma. Calistratus in l. diuus Pius. ff. ad legem Corneliam de falsis, si plus eos meruisse uideatur quam ex forma iurisdictionis pati possint.
Prouinciæ forma, significat fines et contributa loca. Vlpian. in l. relegatorum. ff. de interdicitis et relegatis, in insulam relegare Præfides prouinciæ possunt: sic tamè, ut siquidem insulam sub se habeant, id est, ad eius prouinciæ formam pertinentem, quam administrant, etiam specialiter insulam assignare possunt, in quibus eam relegare.
Forma, apud Columellâ in qua exprimitur caseus, lib. 7. ca. 8. de conficiendo caseo. Liguor in sicellas, aut in calathos uel formas transferendus est. Ibidem, Vel manu figuratur, uel buxeis formis exprimitur.
Forma, est Delinatio futuri ædificij. Cic. pro Cælio lib. 2. 7. 4. Vt ex tuis literis quom formam Republicæ uiderim, quid ædificium futurum sit, scire possim. Eudæus.
Forma buxæ. Vide **Buxum.**
Forma futurorum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 22.
Capacissima forma. Quintil. lib. 1. cap. 10. 31.
Accipere formam aratri dicitur ulmus. Virg. 1. Georg. 34. Vt est, formari in aratrum, ab ipso scilicet artifice.
Accipere formam rectè loquendi. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12.
Dare formam loquendi. Quintil. lib. 1. cap. 6. 10.
Habere formam suadendi. Quintil. lib. 3. cap. 4. 8.
In formam cadere. Vide **Cado.**
Per literas uel formas distinguere. Col. lib. 7. cap. 9.
Forma calcei ceruicem percussit. ff. ad l. Aquiliam. l. 5. §. sed est, etc.
Formula, huius formulæ, pen. corr. Diminutiui, Parua forma. Plaut. Persa. 6. 4. 8.
 Tempori hanc uigilare oportet formulâ atq; etatula, etc.
Formula dicendi, pro Stylo et ratione loquendi. Cic. de Opt. gen. Orat. 148. Cic. lib. 3. Off. 24. Formula quedam constitutenda est: quam si sequemur in comparatione rerum ab officio nunquam recedemus.
Nota cuiusq; generis et formula. Cic. in Orat. 41.

Formulam

Formulam disciplinæ componere. Cic. 1. Acad. 25.
Constituere formulam quam sequamur. Cic. 3. Off. 24.
Formulam aliquam scribere de uinearum iugeribus. Varro 1. de Re rust. cap. 18. 1. Quintil. Colophum tibi dicam, et formulam scribam, quod caput durum habes.
Formula cognitionis. Liuus 10. bel. Maced.
Formula deditiois. Liu. 1. ab Vrbe, 169.
Fiducia formula. Cic. Trebatio. lib. 7. 12. 3. Vbi porro illa erit formulâ fiducia? Vt, inter bonos bene agere oportet. Hoc est, lex fiducia, inquit interpres: formula enim pro lege et institutione ponitur.
Norma iuris, aut iudicij formula. Cic. 2. de Orat. 95. et 96.
Formulâ passî et conuenti. Cic. pro Cæcina, 38.
Postulationum formulæ usitate. Cic. 4. Ver. 104.
Formulâ sponsonis. Cic. pro Roscio Comædo, 7.
Testamentorum formulæ. Cic. 1. de Orat. 88.
Cadere formula. Quintil. lib. 3. cap. 6. 50.
Stipulationum et iudiciorum formulæ componere. Cicero 1. de Legib. 21.
Iura et formulæ de omnibus reb. cõstitutæ. Cic. pro Quint. 14.
Edita formulæ damni dati. Plin. lib. 9. cap. 59. 3.
Formulæ excidere, apud Suetonium, Idem quod Cadere causa. Vide **Cadere causa.**
Præscriptum aliquod aut formulâ exprimere. Cic. in Orat. 20.
Formulam intendere, Significat quod alio loco expositû est, dicam impingere, uel dicere actionem. Suet. in Vitellio.
Protulit de dolo malo formulæ Aquilius. Cic. 2. de Orat. 52.
Formulæ hæc multos tenet. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 9.
Formularius, huius formularij. Quint. duodecimo, Quoru alij ad rubricas uel ad album se transferunt: et formularij, uel (ut ait Cicero) legulei esse maluerunt.
Formosus, pen. prod. Adiectiuum (ὀμορφος, ὀμορφος, ὀμορφος) Pulcher. Cic. 1. de Nat. deor. 106. Quotus enim quisq; formosus est? Virg. eclog. 2. 1.
 Formosum pastor Corydon ardebat Alexim. Cicer. 6. Ver. 119. Mulierum nobilium et formosarum gratiâ.
Formosus et Desormis, contraria. Cic. 1. de Inuent. 52.
Formosus et pulcher. Cic. 1. de Nat. deor. 35.
Formosæ acies. Vide **Acies.**
Adonis formosus. Vide **Adonis.**
Annus formosissimus. Virg. eclog. 3. 12.
Boues formosæ. Ouid. 1. de Arte amandi. 59.
Comæ formosæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 7.
Dies formosus. Ouid. epist. 2. 25.
Mulier formosa. Horat. de Arte poetica. 1.
Os formosum. Ouid. 3. Metam. 93. Ab Os, oris.
Puella formosa. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 11.
O' formosæ puer. Virg. eclog. 11. 4.
Virgines formosæ. Cic. 2. de Inuent. 12. 2.
Vultus formosus. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 7.
Hedera formosior alba. Virg. eclog. 7. 8.
Formosulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum. Varro 4. apud Nonium in dictione Strabones, Formosula uxor.
Formositas, pen. corr. huius formositate (ὀμορφία) Cic. 1. Off. 176. Idq; positum est in tribus rebus, formositate, ordine, ornatu ad actionem apto. De decore loquitur.
Formalis, et hoc formale, pen. prod. (ἐιδὸς) Suet. in Domit. cap. 13. Pari arrogantia, quom procuratorum suorum nomine formalem dicitare epistolam, sic cepit, Dominus et deus noster sic fieri iubet.
Formalis temperatura aris. Plin. lib. 3. 4. cap. 9. 1.
Formaster, Qui formosum aut calentè hominè imitatur. Nâ formus est calidus lingua Latina, unde et formosus. Verfusculus est antiquus apud Festum, Aut hic formaster aut lætheiauri pars 2.

taster parulus. Ex Turnebo.
Formo, formas (μορφο, μορφο) Formare. Cic. 4. Acad. 211. Parmenides ignem qui mouet terram que ab eo formetur. Plin. lib. 10. cap. 63. 5.
Formata in offam. Colum. lib. 6. cap. 25.
Formare classem. Virg. 9. Aeneid.
Imaginem formare. Cic. pro Sestio, 14.
Que inter se discrepant, ipsæ præceptis atq; in una institutione formari non possunt. Cic. 3. de Orat. 20.
Ad studium formare aliquem. Virg. 3. Georg. 32.
In muliebrem figuram, habitumq; formari. Cic. 4. Verr. 60.
Animos iudicum in eum, quem uolumus habitum formare, et uelut transfigurare. Quintil. lib. 6. cap. 2. 2.
Capillos lapsos formare. Propert. lib. 1. eleg. 3. 5.
Formare carmen, epistolam, orationem alieno ingenio: quod nostrates pueri dicunt Chiffare, facere fabricari. Sueton. in Domit. cap. 20.
Formare cõsuetudinè exercitatiois assiduitate. Cic. 1. Acad. 30.
Corpora ad quosdam membrorum flexus formari nisi tenera non possunt. Quintil. lib. 1. cap. 1. 17.
Formare disciplinam. Quintil. lib. 4. in Prolog.
Gaudia formare tacita mente. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 13.
Formare hominem in suos mores. Liu. 3. ab Vrbe, 146.
Formare ignarum dictis. Ouid. 3. Metam. 58.
Formare iuuentutem. Plin. in Paneg. 45.
Mentes formandæ studijs. Horat. 3. Carm. ode 24. 11.
Formare sem alicuius mores. Liu. 1. ab Vrbe, 85.
Orationè formare, eamq; uariare et distinguere, oratoris est. Cic. 2. de Orat. 20.
Exercitatione et stylo formanda nobis oratio est. Cicero 3. de Oratore, 105.
Animantur atq; formantur pueri. Cic. 2. de Diuin. 134.
Studia alicuius formare. Quintil. in Proem. lib. 1. 5.
Verba rectè formare. Quintil. lib. 1. cap. 12. 7.
Finigere et formare uerba ut mollissimâ cerâ. Cic. 3. de Or. 97.
Variè formare uerba, prima persona o litera terminata, ipsa analogia constituitur. Quintil. lib. 1. cap. 6. 10.
Verba formari nulla similitudine possunt. Cic. 2. de Orat. 119. 5.
De Memorie arte.
Formatus, pen. prod. Partic. (μορφωμένος) ut, Ad morè Dialecticoru formata cõclusio. Quintil. lib. 7. cap. 40.
In animis nostris deorû notioes formata. Cic. 3. de Nat. deor. 21.
Signum formatum è marmore. Ouid. 3. Metam. 84.
In animo ea formata habemus, que nunquam uidimus. Cic. 2. de Diuinatione, 205.
Formator, penult. prod. formatoris, uerbale (μορφοποιός) Qui instruit et format ut, Formator animi, Formator morum. Col. in Præfat. lib. 1. 4. Plin. epist. 17. 6. a.
Formatura, pen. prod. (μορφοποιός) Lucret. lib. 4. Seruat enim formaturam, seruatq; figuram.
Formamentum, formamenti, neut. gen. Lucret. lib. 2. — omnia principiorum
 Formameta queunt in quouis esse nitore. Id est, simulachra et formationes, in quas formantur et transmutantur prima principia.
Formiæ] φόρμα, Campaniæ urbs, sedes olim Lastrigonum, quorum memoria à nonnullis horridè dicte sunt. Nam hi ab humanis uisceribus non abstinerunt, ut eleganter scribit Ouidius lib. 14. Met. Formiæ (inquit Seruius) quæ antè Hormiæ, ὄρμος ὄρμος, id est, ab impetu dictæ. Formiæ, Ptolemæo Formæ: hodie Nola.
Mœnia Formiarum. Horat. 3. Carm. ode 17. 2.
Colles Formiani. Horat. 1. Carm. ode 20. 3.
Formica] formicæ, pen. prod. (μορμικῆ) A' ferendis micis dicta.

A 2 sta.

sta. Mica uero proprie pulvisculus ille qui in arena quasi argentum fulget, a quo et panis, et omnium rerum minima partes, mica dicitur. Plaut. Trinum. 8. 6. — cōstitit cito Quam si tu obijcias formicis papauerem. Vide Plinū lib. 11. cap. 30. Et Horatium Satyr. 1. 7. Frugilege formicæ. Ouid. 7. Metam. 12. 7. Formica anteponenda pulcherrimæ urbi, quod in urbe sensus sit nullus, in formica non modò sensus, sed etiam mens, ratio, memoria. Cic. 3. de Natur. deor. 28. Inopi metuens formica fenestra. Virg. 1. Georg. 38. Inde cauis aurū mittit formica meglis. Proper. lib. 3. eleg. 13. 1. Formicinus, pen. prod. Adiectiuum (μορμικίνος) Quod ad formicam pertinet. Plautus Mench. 18. 12. Atq; ecum incedit, mouet formicinum gradum. Formicosus, pen. prod. Adiectiuum (μορμικός) Plenum formicis. Plin. lib. 10. cap. 7. 4. Formicosam arborem forices cauent. Formicatio, formicationis (μορμικία) Vitium corporis, quod Græci μορμικία uocant, quam parua tubercula rotunda et pingua corpus infestant. Plin. lib. 28. cap. 7. 2. Capilli mulierum si cremenentur, et c. cinere eo patos, et c. sanguinemq; sistit ilico, et formicationes corporum. Dicitur formicatio: quod uelut exesse carnem formicæ uideantur. Idem lib. 30. cap. 8. 6. Formicans, pen. prod. formicantis (μορμικίζω) Quod formicarum currentium modo sentitur: ut, Pulsus formicans, qui omnium maximè lethalis est. Plin. lib. 7. cap. 5. 1. Vena sum inæquabili aut formicante percussa. Id est, arteriarum sese attollentium et dimittentium, ita ut ueluti formicæ currentes sentiantur in pulsa. Formido formidinis, scem. gen. (φόβος) Cic. 4. Tuscul. 31. Formidinem, metum permanentem diffiniunt. Horat. 1. epist. 17. 11. Tu nihil admittes in te formidine poenæ. Pauidus formidine poenæ. Virg. 3. Georg. 7. 4. Plenus formidinis homo. Cic. Attico. lib. 181. 2. Fuge et formidines. Cic. Attico. lib. 8. 166. 2. Atra formido. Lucret. lib. 4. 35. Subita et improuisa formido. Cic. de Prouinc. Consul. 35. Turpi formido. Virg. 2. Aeneid. 30. Animus formidine diuinū contrahitur. Lucret. lib. 5. 245. Subita formidine sanguis dirigit. Virg. 3. Aeneid. 52. Horribiles formidines ex ignoratione rerum existunt. Cicero 1. de Finib. 95. Impendent formidines ab nostris. Vide Impendo. Inijcere formidine alicui. Vide Inijcio. Intendebat formidinem. Tacit. lib. 18. Minus iactare, formidines opponere. Cic. pro Quintio. 26. Viade Oppono. Animus formidine perterritus. Quintil. lib. 7. cap. 4. 13. Posita formido in uita improbis. Cic. in Caut. 80. Ancipiti mentem formidine pressus. Virg. 3. Aeneid. 10. Incommodorum formidines proponere. Cic. 7. Ver. 18. Immissa rumpit formidine somnos. Silius lib. 3. 34. Perpetua soluent formidine terras. Virg. eclog. 4. 3. Terrere aliquem formidine. Ouid. 4. Metam. 161. Cassa formidine torpens. Lucret. lib. 3. 200. Formido, formidas, pen. prod. (φόβος) Formidare, pauere, timere. Plaut. Cistel. 10. 21. Nam et intus pauco, et formido foris. Cic. 2. Phillip. 75. Formido mihi, ne scilicet aliquid mali mihi accidat. Plaut. Amphib. 17. 61. Formidat auro, ne surripiatur. Plaut. Aulul. 2. 6. Formidat animus, tandiu, et c. Plaut. Bacchid. 5. 3.

Iracundiam alicuius formidare. Cic. Attic. lib. 9. 169. 3. Formido malum. Plaut. Amphib. 3. 27. Formido malè ne. Plaut. Amph. 4. 150. — formido malè Ne ego nomen commutem meum, et Quintus si est Sostia, Formido illum nimis malè. Plaut. Capt. 15. 5. Verbera formidauere. Stat. 5. Sylu. 337. Formidans, pen. prod. Participium (φόβος) ut, Cerui formidantes. Ouid. 15. Metam. 95. Formidatus, pen. prod. (φόβος) Aliud Participium, ut, Classe formidatus. Horat. 3. Carm. ode 6. 3. Manus formidatæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 13. Formidolosus, penult. prod. Adiect. (μορμολόσος) Actiue et passiuè sumitur. Actiue, Qui formidat. Terentius Eun. 4. 6. 18. — apagestis, Ego formidolosus nemo est hominum, qui uiuat, minus. Colum. lib. 8. cap. 2. 12, Nec ad ingredienda flumina, aut pontes formidolosus. Formidolosior hostium miles, apud Tacitum. lib. 1. Passiue, Qui formidatur. Salsustius, Regibus boni quam mali suspectiores sunt: semperq; ijs aliena uirtus formidolosa est. Cic. 4. Tuscul. 81. Conseruatio stabilis iudicij in ijs rebus que formidolose uidentur. Bellum formidolosissimum. Cic. in Pisonem, 45. Formidolosum facinus, et formidolosissimum bellū, Maxime timendum. Plaut. Amph. 17. 65. Cic. pro lege Manil. 43. Horribilis et formidolosus locus et confessus alicuius. Cicero pro Cluent. 4. Dubia et formidolosa tempora. Cic. 7. Ver. 1. Formidolose] pen. prod. Aduerbium (μορμολόσως) Cic. pro Sextio, 34. Eos qui plurimum possent, opponi omnibus concionibus falso, sed formidolose tamen, auctores ad perniciem meam. Formidabilis, et hoc formidabile. penult. corr. (φόβος) Ouid. 2. Metam. 172. Nulle in fronte mine, nec formidabile lumen. Orcus formidabilis. Ouid. 14. Metam. 24. Serpens formidabilis. Ouid. 2. Metam. 35. Ridens formidabile. Stat. 8. Thebaid. 117. Formidatio, huius formidationis, Verba (φόβος) Cicero in Part. 7. In iustione autem, aut spem, aut formidationem de liberantis. Quædam exemplaria legunt, reformationem: quædam, reformationem. Formio] πορμίζω, Ptolemæo Istricæ fluuius: hodie Cisanus, uulgò Cefano. Formo, formas, Formosus, Formula] Vide Forma. Formuales] forciopes dicitur, quod forma capiantia est, firuentia. Festus. Fornax] huius fornacis, pen. prod. f. g. (καμνός, κερυθία) Latine dicitur quod Græcè Caminus. Plin. lib. 9. cap. 38. 2. Longinquæ fornacis cuculo. Idem lib. 11. cap. 36. 1. In Cypri erarijs fornacibus. Ardentes fornaces. Cic. 1. de Nat. deor. 14. 4. Calide fornaces. Lucret. lib. 6. 30. Causæ fornaces. Lucret. lib. 6. 41. Longinqua fornax. Vide in Longus. Profunda fornax. Ouid. 2. Metam. 46. Sulfureis ardet fornacibus Aetna. Ouid. 15. Metam. 68. Vaporifera fornaces. Stat. 1. Sylu. 3. 9. Fornacula, pen. corr. Diminutiuum (καμνίον) ut, Magna est fornacula. Iuuenalis Satyr. 10. 9. Fornaceus, Adiect. (καμνός) Factum in modum fornacis. Plin. lib. 35. cap. 14. 1. Quid non et in Africa Hispaniaq; ex terra parietes, quos appellant fornaceos, quoniam fornacum modo circumdant utring; duabus tabulis, in sarculis

tur uerius, quam instruntur, auis durant, incorrupti in tribus, uentis, ignibus, omniq; cemento firmiores? Fornacarius, huius fornacarij (καμνός) Idem quod pistriarius uel pistor. In libro Digestorum, l. si fornacarius. Fornacalia, fornacaliorum (καμνάλια) Ferie sunt (inquit Festus) institute furvis torrendi gratia, quod ad fornacem, que in pistrinis erat, sacrificium fieri solebat. Idem alibi, Fornacalia sacra erant, qui fur in fornaculis torrebatur. Plin. lib. 18. cap. 2. 2. Is et fornacalia instituit. Ex Budeo. Ouid. 2. Fast. 106. Idem, 6. Fast. 63. Fornacator, pen. prod. fornacatoris, seruus qui in balneo curam habet succedenti ignis. Paulus in Liaberna. ff. de fund. instruat. et c. Instrumento balneario legato, etiã balneatorè cōtineri, Neratius respōdit. Cōtinetur aut et fornacator. Fornax et fornaces, inquit Nonius, dicuntur a forno, quod est calidum de feripe, quod candēs teneant ferri. Varro de ui 14 Pop. Roman. lib. 1. Cocula, que coquebat panē, primum sub cinere, postea in forno: utriusq; uocabulum a forno ductum, id est, a calore. Hæc ille. Fornix] huius fornix, pen. corr. m. g. (καμνός) Arcus in edificijs, et quodcumq; opus cōcameratum. Cic. 2. Ver. 12. in Topic. 10. Non debet prætere quod fornix uitijs fecerit. Plin. lib. 33. cap. 4. 5. Relinquantur itaq; fornices crebri montibus sustinentis. Virg. 6. Aeneid. 126. Mœnia conspicio atq; aduerso fornice portas. Fornices (καμνός) erant arcus in mentoriã rerū a triūphæ libus uitis gestarū extructi, quasi monumenta uictoriarum. Cicero lib. 2. de Oratore, 149. Ita sibijpsum magnum uideri Mæmianum, ut in forum descendens caput ad fornice Fæbij demitteret. Hæc Budeus. Fornix, aliquando pro lupanari ponitur, quod sub fornibus habitare consueuissent meretrices. Iuuenal. Satyr. 3. 16. Lenonū pueri quocumq; in fornice nati. Idem, Sat. 12. 18. Oleti in fornice stantem. Horat. 1. Seru. Satyr. 2. 6. Fornico, fornices, pen. corr. (καμνός) fornicare, Fornices facere. Plin. lib. 11. cap. 10. 4. Ruentes ceras sulcium pilariū intergerinis a solo fornacis, ne desit aditus ad faciendum. Idem, lib. 16. cap. 4. 2. 1. Populus cōtra omnia inferiora pan datur, palma et contrario fornacator. Hoc est, sursum uersus curuatur in modum fornix. Fornicatus, Particip. (καμνός) ut, Parietis fornacatus, Cic. in Top. 10. Fornicarius, huius fornarij, Dicitur opifex et propola sue institor, qui tabernas a fisco conducit sub fornibus, ut ibi merces suas uenales habeat: cuiusmodi esse solent in portibus fori uenditū, id est, macelli, quas fillas appellant. Scæ uola in Pandectis, l. cū quidã. §. fiscus. ff. de usuris, Fiscus in suis contractibus usuris non dat, sed ipse accipit, ut solet a fornarijs qui tardius pecuniam inferunt. Budeus. Fornicatio, Verba (καμνός) Fornicis structura. Senec. 91. Societas nostra lapidum fornicationi similis est, que casura, nisi inuicem obstarent, hoc ipso sustinetur. Foro] foras (φόρος) forare, Penetrare, et quasi in forum exire. A foris enim deriuatur. Plaut. Most. 2. 52. Ita te forabunt patibulatū per uias. Col. lib. 5. cap. 10. 14. Amygdala si parū ferax erit, forata arbore lapidem adijceto, et ita librum arboris inolefcere finito. Idē, lib. 8. cap. 3. Forabilis, et hoc forabile, pen. corr. Adiectiuum (φορτός) ut, Nullo itū forabilis. Ouid. 12. Metam. 34. Foratus, foratus, foratū (φορτός) Idē ferē quod Foramē, uel potius ipsa perforatū. Lactantius libro de Opific. Oculorū orbes concavis foraminibus conclusit: a quo foratu frontem nominatam Varro existimauit.

Foroappi] φοροάπποι, Italiae populi, ex Salerno agro cognominati, ut notat Plin. lib. 3. cap. 5. Foroaugustana] Hispanie citerioris ciuitas, ex colonia Accitana, alio nomine Libisofona dicta, cui ius Italiae datus est. Author Plin. lib. 3. cap. item 3. Forobremiani] Populi, quos in sexta regione Italiae collocat Plin. lib. 3. cap. 14. Foroflaminienfes] Italiae populi, in sexta eiusdem regione a Plinio collocati, lib. 3. cap. 14. Forofuluf] Oppidum Italiae nobilissimum ab altero Apennini latere ad Papum amnem situm, quod alio quoq; nomine Valentinum dictum est, teste Plin. lib. 3. cap. 5. Forofulienfes] cognomine Concubienfes, Populi sunt, in sexta regione Italiae a Plinio collocati, lib. 3. cap. 14. Foroneronienfes] Gallie populi in prouincia Narbonensi, aliter Lutetiani dicti. Author Plin. lib. 3. cap. 4. Foropopulienfes] Italiae populi, in monte Albano siti, auctore Plin. lib. 3. cap. 5. Forosempronienfes] Populi in sexta regione Italiae numerantur a Plin. lib. 3. cap. 14. Forouibienfes] Populi ex quorum agro Padum iterū exoriri tradit Plinius lib. 3. cap. 10. Fors] ò fors, a forte, scem. g. (φόρος) Est, inquit Nonius, casus temporalis. Fortunã ipsa dea. Accius Andromeda, Multi in quo mulier animo sibi mala efferre in malis, quibus natura praua magis, quam fors aut fortuna obfuit. Lucil. Satyr. lib. 13. Cui paritè fortuna locū, fatumq; tulit fors. Virg. 1. Aen. 77. Fortè sua Libycis tempestas appulit oris. Domina campi fors. Cic. in Pisonem, 2. Fors in aliquibus rebus plus quam ratio potest. Cic. Attic. lib. 14. 308. 8. Fors fuit pol. Terent. Hecyr. 4. 3. 4. Vbi Donatus, Fors fuit, fortuna faueat, quasi τὸ ἐπιτυχίον, aduersus trisite dicitur usa est. nam fors, fortuna bona est. Et fuit, sit significat, dixerat enim, Quod faciendū sit fortasse. Et iterum, Fors fuit pol. Id est, bona eueniat: quasi τὸ ἐπιτυχίον dicit, Bona dicitur potius. An bona fortuna sit per Pollucem? Idem, Adel. 4. 7. 23. Illud, quod cecidit forte, id arte ut corrigas. Vbi Donatus, Forte, pro fortuna intelligendum. Idem Phor. 5. 1. 30. Fors pro fortuna. Cic. ad Attic. lib. 14. 308. 8. Sed hæc fors uiderit ea, que talibus in rebus plus quam ratio potest. Eideñ lib. 7. 133. 4. Sed hæc ut fors tulerit. Liu. 1. ab Vrbe, 197. Vni se ex Sabinis fors dare uisa est, priuato consilio imperij recuperandi. Mala fors. Cesar 8. bell. Gall. 45. Sic, Liu. 1. ab Vrbe, 197. Fors fortuna, pro Felici casu et prospero. Ter. Phor. 5. 6. 1. O fortuna, ò fors fortuna quantis commoditatibus, Quam subito hero meo Antiphoni ope uestra huc onerastis die. Vbi Donatus, Fortuna dicta est incerta res: fors fortuna, euentus fortune bonus. Idē, Aliud fortuna est, aliud fors fortuna. nam fors fortuna, est cuius diem festum colunt, qui sine arte aliqua uiuunt: huius ades trans Tyberim est. Cic. 2. de Diuin. 2. 7. Quid est tandē quod casu fieri, aut forte fortuna putamus? Terent. Hecyr. 3. 3. 26. Quæq; fors fortuna est, inquit, nobis que te hodie obtulit. Vbi Donatus, Fors fortuna, ò fors, id est, subita fortuna. Et fortuna, in incerto: fors fortuna, in bono ponitur. Forte fortuna. Ter. Eu. 3. 5. 20. Ibidem, 1. 2. 54. — forte fortuna adfuit Hic meus amicus. Vbi Donat. Id est, bona fortuna. Fortè, Aduerbium (φόρος, ò fors, ò fors, ò fors) Hoc est, casu, et ueluti per sortem. Plaut. Amph. 7. 63. Ter. And. 1. 1. 55.

Labentem fortunam continere. Vide Labor.
 Legare fortunam. Vide Lego.
 Moderandum fortunam. Tacit. lib. 15.
 Mutatur fortuna. Vide Muto.
 Nutat fortuna. Vide Nuo.
 Pendere ex fortuna. Vide Pendeo.
 Pendebat belli fortuna. Ouid. 8. Metam. 3.
 Postum in fortuna omne consilium. Cicero Attico, libro 14. 314. 5.
 Presumere fortunam. Tacit. lib. 17.
 Potestas fortunam in aliquos prorogata. Cicero. Quint. frat. libro 1. 1. 7.
 Recepit fortuna. Virg. 3. Aen. 11.
 Regit fortuna vitam non sapientia. Cic. 5. Tusc. 38.
 Renascens fortuna. Horat. 3. Carm. ode 3. 13.
 Superbe fortunam respondere. Horat. 1. epist. 1. 14.
 Amica uarietate fortuna respuit constantiam. Cic. 2. de Natur. deorum, 62.
 Seungi non potest fortuna ab inconstantia et temeritate. Cic. 3. de Nat. deor. 84.
 Fortuna extrema stetit. Cic. in Salust. 9.
 Esse infelicem fortunam esse deteriori, improbitatis. Cicero. de Prouinc. Consul. 7.
 Nihil est tam contrarium rationi et constantiae, quam fortuna. Cic. 2. de Diuinat. 27.
 In casu sunt atque fortuna bona corporis et quae extra corpus sunt. Cic. 5. Tusc. 38.
 Inferiorem fortuna alio esse. Cic. Valerio, lib. 13. 5. 5.
 Magnam esse uim in fortuna in utraque partem, uel ad secundas res, uel ad uersas, quis ignorat? Cic. 2. Offic. 26.
 Tentare fortunam. Lucan. lib. 3. 102.
 Vexilla fortunam modeste summittere. Stat. 4. Sylu. 2. 9.
 Sed hoc fortuna uiderit, quoniam consilio non multum uti licet. Cic. Attic. lib. 6. 115. 2.
 Vti fortuna. Virg. 9. Aeneid. 49.
 Nemo dexterius fortuna est usus. Horat. 1. Serm. Sat. 9. 9.
 Fortuna dea credita est antiquis. Iuuen. Satyr. 10. ad finem, Nullum numen abest, si sit prudentia, sed te Nos facimus Fortuna deam, caeloque locamus. Plaut. Aul. 5. 22. Si bona fortuna ueniat, ne intromiseris. Cicero. 13. Philip. 350. Deinde obsecro uos patres conscripti, quis hoc uestrum non uidet, quod fortuna ipsa, quae dicitur fortuna caeca, uidet?
 Facies inuidiosa fortunam. Ouid. in Ibm. 25.
 Fortuna filius. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 10. Vide Filius.
 Iniuria fortunam. Ouid. ad Liuiam, 11.
 Ludus fortunam. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.
 Domina rerum fortunam. Cicero pro Marcello, 4.
 A fortuna multari. Vide Multa.
 Vultum seruat fortuna benignum. Horat. 1. epist. 11. 4.
 Fortunam insanam esse et caecam et brutam perhibent philosophi, Saxoque insulare globo praedicant uolubili. Aulobor ad Herennium, lib. 2. 71. Ex Pacuio.
 Numeribus fortunam amplissimis ornari. Cicero de Prouinc. Consul. 28.
 Fortuna, Diuitia. Cicero de Amicitia, 52. Saep enim in quibusdam aut animus abiectionis est, aut spes amplificandae fortunae fractior. Horat. 1. epist. 5. 33.
 Quod mihi fortuna, si non conceditur utitur
 Abundare fortuna. Quint. lib. 6. cap. 1. 38.
 Fortuna, fortunam (τυχη) siue fortunam, fortunarum, pluraliter. Felicitates uel rationes et conditio hominis. Teren. And. 1. 1. 70. Idem, Phorm. 1. 4. 25.
 Quod si ea meae fortunam redeunt. Cicero. 1.

Tuscul. 136. Plena fortunarum. Id est, honorum et pignorum. Liu. Pleni fortunarum gloriaeque triumphantes domum redibatis.
 Possessiones et fortunam (κτῆματα) Cicero pro Roscio, Com. 20.
 Conditio et fortuna hominum infimi generis. Cicero pro Mil. 71.
 Omnis fortuna mulieres ac loci. Cicero in Pisonem, 41.
 Defensor fortunarum alicuius. Cicero 1. Verr. 11.
 Habitus fortunarum. Horat. de Arte, 22.
 Periculum fortunarum. Quint. lib. 2. 86.
 Adese fortunam. Tacit. lib. 13. Vide Adedo.
 Amplissima fortuna. Cicero 7. Verr. 15.
 Florentissima fortuna. Cicero Attic. lib. 10. 195. 4.
 Immunda fortuna. Vide Immundus.
 Infima fortuna homines. Cicero 5. de Fin. 9. 4. Vide Inferus.
 Integra fortuna. Cicero pro Sylla, 67.
 Secunda aut aduersa cadat fortuna. Virg. 9. Aeneid. 59.
 Sordida fortuna. Seneca Her. furen. 3. 8.
 Accessiones fortunae et dignitatis. Vide Accedo.
 Afflicta alicuius fortuna. Cicero pro Sylla, 28. Vide Affligo.
 Mala et afflicta fortuna. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 18.
 Secundas fortunam amittere, et in aduersis sine ullo remedio permanere. Cicero pro Sylla, 50. Vide Amitto, et Amplius.
 Amplificare fortunam. Cicero de Amic. 52. Vide Amplifico.
 Auctus fortunam. Vide Augeo.
 Concredere alicui fortunam. Vide Concredo.
 Conqueri fortunam suas. Vide Conquero.
 Consulere fortunam. Vide Consulo.
 Conturbare fortunam. Vide Conturbo.
 Spoliata fortunam alicuius conferre cum florente alterum. Cicero in Pisonem, 29.
 Pro forma et fortunam decernere. Cicero 2. de Orat. 110.
 Defendere fortunam nostram per aliquem, cuius fides est nobis cognita. Cicero 1. Verr. 11.
 Dimisit morte fortunam suas Crassus. Cicero 1. Tusc. 19.
 Egens fortunam, uita turpis Aesclepiades. Cicero pro Flacco, 27.
 Fortunam omnibus aliquem euertere. Cicero 1. Verr. 12.
 Ferre pulcherrimam secundam fortunam, et aequam aduersam. Cicero Sulpit. lib. 4. 5. 21.
 In fortunam alicuius impetum praedonum fieri. Cicero Marcello, lib. 4. 7. 15.
 Frui dignitate tua et fortunam licebit. Cicero Torquato, libro 6. 24.
 Misera, multumque iactata alicuius fortunam. Cicero pro Cluent. 4.
 Impertire fortunam alijs. Vide Impertio.
 Inclinat se fortunam. Vide Inclino.
 Inuadere in fortunam alicuius, ut. Vide Inuado.
 Locupletare fortunam. Vide in Locus.
 Lugere fortunam meas bonos uiros malui, quam suis desperare. Cicero Post reditum in Sen. 30.
 Obtinere fortunam. Cicero Marcello, lib. 4. 7. 9.
 Honoribus amplissimis fortunamque maximis ornatus Imperator. Cicero Bruto, 18. 3.
 Parare magnas fortunam. Vide Paro.
 Domum et fortunam relinquere. Cicero ad Cassium, lib. 12. 6. 1.
 Succurrere salutem fortunamque omnibus. Cicero pro Rab. perd. reo, 1.
 Fortuna, fortunam, pen. prod. (εὐχρη) fortunare, Prosperare, et bonis augere. Cicero Curioni, lib. 2. 2. 2. Tuum patrimonium dijs fortunent. Idem M. Marcello, lib. 15. 8. 1. Maxima sum letitia affectus, quum audiui Consulem te factum esse, eumque honorem tibi deos fortunare uolo. Horat. 1. epist. 11. 5.

Tu quamcumque deus tibi fortunauerit horam Grata sume manu.
 Fortunatus, pen. prod. (εὐδαίμων, εὐτυχής, τυχερός, δαίμων, εὐδαίμων) Adiect. Felix. Ter. Adel. 5. 3. 66.
 Deridetur fortunatus qui is hoc animo stes. Idem Eun. 2. 2. 53. Ibi dem, 5. 9. 1.
 —ecquis me uiuit hodie fortunacior? Virg.
 Fortunatae puer, tu nunc eris alter ab illo.
 Inegrorum et fortunatorum promissa. Cicero pro Muræna, 47.
 Fortunatus in gratia. Gellius lib. 16. cap. 19.
 Fortunatus et potens. Cicero 2. Offic. 101.
 Fortunatus fortunacior. Cicero 2. de Diuinat. 131.
 Comitatus nobilium iuuenti fortunati quidam. Cicero de Sen. 26.
 Fortunatae Athenae. Plaut. Persa, 16. 1.
 Coniugium fortunatum. Ouid. 2. Metam. 161.
 Domus fortunata. Propert. lib. 3. eleg. 20. 2.
 Exitus alicuius fortunatus. Cicero de claris Orat. 18. 4.
 Gens fortunata. Virg. 4. Georg. 58.
 Homo fortunatus. Cicero pro Quint. 5. 4.
 Fortunatus et nobilis homo. Cicero 2. de Orat. 191.
 Ingenium fortunatus arte. Horat. de Arte, 60.
 Fortunatus, insula (μακροχρονία) ad fructuum ubertate ditae sunt. de quibus Strabo lib. 1. sic inquit, Fortunatae insulae contra Mauritaniam finem ad occidentem sunt. Quam quidem ad partem et Hispaniae terminus concurrat. Ex ipso autem nomine manifestum est, quoniam et has ipsas felices existimabant, quia huiusmodi locis propinque forent. Plin. lib. 4. cap. 22. 6. Ex aduerso Celtiberiae complures sunt insulae. Castiberides dicitur a Graecis, a fertilitate plumbi, et a regione Arrotrebarum promontorii, deorum sex, quas aliqui fortunatas appellauerunt. Vulgus autem nostrum hodie uocat insulas Cannarias, a fertilitate cannarum, in quibus crescit saccharum.
 Memora fortunata. Virg. 6. Aeneid. 128. De campis Elisii.
 Respublica fortunata. Cicero 2. in Catil. 29.
 Vita fortunata. Horat. 1. epist. 11. 3.
 Fortunatus, pen. prod. Aduerbum (εὐδαίμων, τυχερός) Felicitas. Cicero 3. de Fin. 40. Necessario sequitur omnes sapientes semper felicitate absolute, fortunatae uiuere. Liu. 10. ab Vrbe, 80. Quod ductu Consulibus quicquam ibi satis scite aut fortunatae gestum.
 Fortunatus, aduerb. (εὐτυχῶς) Prosperè. Ennius in Anna-libus, Et mihi reliquae fidei regno, uobisque Quiritibus, se fortunatum, feliciter ac bene uortat. Antiquum.
 Fortunatus, indiff. Adiect. (τυχερός) Quod casu accidit ut, Fortunatus concursus. Cicero 1. Tusc. 37. Quim. lib. 6. ca. 6. Instidiam inuidiam in Clodium uertit, quamquam reuera fuerat pugna fortuita.
 Diuinum, et Fortuitum, contraria. Cicero Mario, lib. 7. 5. 6.
 Boni fortunati quippiam nati sumus. Cicero 3. de Natura deorum 116.
 Concursum quidam fortuitus. Cicero 1. de Nat. deor. 89.
 Fortuitus euentus. Plin. lib. 14. cap. 6. 1.
 Mors fortuita. Tacit. lib. 2.
 Fortuita oratio, pro Extemporali. Cicero 1. de Oratore, 73.
 Pugna fortuita. Quint. lib. 6. cap. 5. 8.
 Rerum fortuitarum concursio. Cicero in Top. 39.
 Fortuitus sermo. Quint. lib. 10. cap. 7.
 Belli fortuita sperabantur. Tacit. lib. 20.
 Fortuitus, aduerb. (τυχερός) Id est, casu. Cicero 5. de Fin. 57. Seue hoc ita sit fortuitus. Sic, 2. de Diuin. 57.
 Temere et fortuitus. Cicero in Orat. 107.
 Fortuitus accidit. Cicero 1. Tusc. 158.

Dicere fortuitus aliquid concludere apteque. Cicero in Orat. 102.
 Incidere fortuitus in aliquem sermonem. Cicero 1. de Orat. 55.
 Non repentina aliqua uoluntate, neque fortuitus incidere ad aliquid agendum. Cicero Licinio, lib. 5. 8. 7.
 Casu aut fortuitus futurum quid sit scire. Cicero 2. de Diuin. 27.
 Fortuitus (τυχερός) Aliud Aduerbum, idem significans. Cicero 10. Philip. 272. Quod uerbum tibi non excidit, ut sepe sit, fortuitus scriptum, meditatam, cogitatum attulisti.
 Fortuitus et sine consilio. Caesar 7. bell. Gall. 72.
 Casu et fortuitus nauis in portum delata est. Author ad Herennium, lib. 1. 20.
 Casu et fortuitus factum. Cicero 1. de Diuin. 203.
 Temere, fortuitus, inconsiderate, negligenterque facere aliquid. Cicero 1. Offic. 144.
 Foruli Vide Fori.
 Foruli Vrbs Italiae. Virg. 7. Aeneid. 1433.
 Casperianusque colunt, Forulosque et flumen Hymette.
 Foruli et Casperia, ciuitates sunt. Seruilius.
 Forum huius fori (αγορά) Negotiationis locus, quo uenalia feruntur, ut ait Festus, Salust. in Iugurth. Erat haud longe ab eo itinere, quod Metellus pergebat, oppidum Numidarum, nomine Vacca, forum rerum uenaliu totius regni maxime celebratum: ubi et incolere, et mercari consueuerant Italici generis multi mortales. Cicero in Catil. Oratione prima, 17. Quamquam quid ego te inuitem, a quo iam sciam esse praemisissos, qui tibi ad forum Aurelium praestalarunt armati? Idem pro Cluent. Cui fora multa restrent, simul atque introductus est rem conficit.
 Forum boarium, in quo boues uenduntur. Liuus 9. bell. Punic. 19. 5.
 Duillum forum. Quint. lib. 1. cap. 7. 7.
 Oltorium forum. Vide Oltor.
 Solicium forum. Ouid. 1. de Arte, 33.
 Forum suarium, inquit Varro lib. 1. de Ling. Lat. in quo sues uenduntur, et boarium in quo boues, et piscarium oltoriumque in quo pisces oleraque. Sicut forum cupedinis, in quo cupedinarii negotiantur. Quae omnia (inquit) in unum locum contracta, postquam edificatus est locus, appellatur macellum.
 Forum uenarium, de quo Varro lib. 1. de Re rust. cap. 54. 1.
 Per medium forum. Vide Medius.
 Circum omnia fora aliquem spectari. Cicero 4. Verr. 12. 2.
 Foro uti, Praesentem rerum statum boni consilium, et utcumque sese obtulerit fortuna, ita animum applicare. Terent. Phor. 1. 2. 29. Cepti his omnia facere obsequi quae uellent. v. scilicet uti foro. Donatus uulgare pro uerbum admoet esse: dicitur etiamque metaphoram a mercatoribus, qui non ante locum commercij praescribit quanti uendant quae auerunt, sed secum dum annonam fori quae deprehenderint, consilium de non uendendis aut uendendis mercibus sumunt. Seneca. Viator forens et quod fors foret, a quo seramus animo. Ex Eras.
 Fora, uasa quibus antiqui utebantur in torcularijs. Colu. lib. 12. cap. 18. Tum lacus uinarij, et torcularij, et fora, omniaque uasa, si uicinum est mare, aqua marina: si minus, dulci oluenda sint, et commundanda, et diligenter assiccanda, ne humorem habeant.
 Forum (αγορά, ἀγορά, ἀγορά) in quo iudicia publica exercebantur. Cicero pro P. Sexto. Idem Attic. lib. 12. 242. 5. Quod me in forum uocas, eo uocas unde etiam bonis meis rebus fugiebam. Fuerunt autem fora tria: Romanum, Iulianum, Augustum. Suet. in Augusto, cap. 29. Fori extruendi causa fuit hominum et iudiciorum multitudo, quae uidebatur, non sufficientibus duobus, etiam tertio egere. Itaque festinatus, uerum per seclia Maris aede publicatum est, cantumque, ut separatum in eo publica iudicia, et fortitiones iudicum fierent.

Tabes fori. Tacit. lib. 11. Fori tabes pecuniam aduocatis ferat.
 Veritas fori. Quint. lib. 6. cap. 1. 31.
 Argutum forum. Ouid. 1. de Arte. 1. 6.
 Litigiosa fora. Ouid. 4. Fast. 38.
 Orbum litibus forum. Horat. 4. Carm. ode 2. 9.
 Verboſi garrula uerba fori. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 4.
 Adducere a foro. Vide A dduco.
 Agere forum. Cic. Attic. lib. 5. 10. 4. Vide Ago.
 Forum attingit. Cic. ad Caſſium, lib. 15. 16. 7. Id eſt, in foro uerba ſatus eſt.
 Foro cadere. Vide Cedere foro.
 Deſtinari foro. Quint. lib. 2. cap. 8. 5.
 Merſus foro. Vide Mergo.
 De foro ſublata fides. Cic. 2. de leg. Agrar. 23.
 Vertitur res in meo foro. Plaut. Moſtellar. 15. 10.
 Forum a ſubſellijs & iudicijs diſtinguit Cic. 1. de Orat. 17. Age uero ne ſemper forum, ſubſellia, roſtra, curiamq; mediteris, & c. Id eſt, cauſas ciuiles, publica iudicia, conciones & opinionones in Senatu dicendas. Et paulo poſt, 19. Quod remoto foro, concione, iudicijs, Senatu, ſtauiſti oratorem in omni genere ſermonis & humanitatis eſſe perfectum: Quare forum haſtam Centuriam intellexiſſe uidetur. Budæus.
 Forum ſex modis intelligitur. Primo, negotiationis locus: ut forum Flaminiū, forum Iulium, ab eorum nominibus, qui ea fora conſtituenda curarunt, quod etiā locis priuatis, & in agris, & in uijs fieri ſolet. Alio, in quo iudicia fieri, cum populo agi, conciones haberi ſolent. Tertio, quum is, qui pro uincia præeſt, forum agere dicitur, quum ciuitates uocat, et de controuerſis eorum cognoſcit. Quarto, quum id forum antiqui appellabant, quod nunc ueſtibulum ſepulchri dicitur. Quinto, locus in nauis, ſed tum maſculini generis eſt, & plurale. Sexto, fori ſignificant Circenſia ſpectacula, ex quibus etiam minores forulos dicimus. Inde & forare, & foras dare, & foras, & forecula, id eſt, oſtiola dicuntur. Hæc Feſtus.
 ¶ Forenſis, & hoc forenſe (ἀγορᾶς) Quod ad forum pertinet.
 Forenſis & domeſticus, contraria. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 17.
 Aſperitas forenſis. Quint. lib. 1. cap. 8. 8.
 Forenſes cauſe. Cic. 3. de Nat. deor. 12.
 Genus dicendi forenſe. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.
 Forenſe, concertatorium, & iudiciale genus non tractauit Thucydides. Cic. de claris Orat. 15. 8.
 Forenſis homo, Cauſidicus, uel qui ſe in foro exercet. Quint. libro 5. cap. 10.
 Forenſe latrocinium. Cic. in Piſonem, 7.
 Forenſes literæ. Cic. 2. Offic. 5.
 Marte forenſi ualere id eſt, eloquentia. Ouidius 4. de Pont. e. leg. 6. 6.
 Opella forenſis. Horat. 1. epiſt. 7. 2.
 Iudicialis & forenſis oratio. Cic. in Orat. 9. 7.
 Forenſis populus, apud Liuium lib. 9. ab Vrbe, 251, diſſert ab integro populo bonorumq; fauore.
 Forenſis queſtus. Cic. pro Cluent. 81.
 Ratio forenſis. Quint. lib. 3. cap. 4. 7.
 Forenſis rhetorica. Cic. 2. de Finib. 2. 9.
 Turba forenſis. Ouid. 3. Faſtorum, 19.
 Forenſia ueſtimenta, Veſtes quib. in foro utuntur. Col. lib. 12. cap. 4. 5. Suet. in Auguſt.
 Forenſis & publicus uſus. Cic. in Parad. 1.
 Forum Bibalorum] φῶς & βιβλῶν, Ptolemæo Hiſpaniæ urbs, uulgo Fomillam.
 Forum Claudij, Centrum ciuitatis in Alpibus Ptolemæo, hodie Tarenteſia ducis Sabaudie.

Forum item Claudij, eſt Tuſcorum urbs Ptolemæo, uulgo Toſa.
 Forum Cornelij, Galliæ Togatæ urbs, auctore Ptolemæo, lib. 3. cap. 1. uulgo Imola.
 Foro corneliensis agri meminit Plinius lib. 3. cap. 16.
 Forum Egvrorum, Ptolemæo, urbs Hiſpaniæ Taraconenſis, uulgo Medina de Ruiſeco.
 Forum Iulij, Galliæ Narbonenſis urbs, nō longe diſtans à Maſſilia, & Octauianorum colonia, ut ſcribit Pompon. Melæ, lib. 2. Sunt & Foroiulienſes, & Foroflaminienſes, populitalie, quorum meminit Plin. libro 3. cap. 1. 4. in deſcriptione ſextæ regionis.
 Forum item Claudij in Hetruria, apud Plin. lib. 3. cap. 15.
 Forum Iulium, Carnorum colonia, auctore Ptolemæo, hodie Frigoli.
 Forum Iulium, Narbonenſis Galliæ, urbs apud Ptolemæum, uulgo Freius.
 Forum Liuij. Gall. Togatæ, urbs Ptole. hodie Forliuio, Forli.
 Forum Segulianorum, oppidum Gall. Ptolemæo, uulgo Bourgen Breſſe.
 Forum Sempronij, Vmbrorum ciuitas, Ptolemæo auctore. uulgo Foſſembrone.
 Forum Tyberij, Heluetiorum ciuitas in Galliâ iuxta Rhenum, apud Ptolemæum, uulgo Scubuuiz.
 Forum Lacini, Italiæ ciuitas, in octaua regione à Plinio collocata, lib. 3. cap. 15.
 Forum Truentinorum, Plinio Italiæ urbs, in octaua regione, lib. 3. cap. 15.
 Foſſa, foſſio, foſſor, foſſura] Vide Fodio.
 Foſſæ] Mariana (φόσσα μαριανῶν) Ptolemæo, Galliæ Narbonenſis urbs, uulgo Aigies mores. Dicitur Pompo. Melæ Foſſa Mariana.
 ¶ Foſſæ Papyriane (φόσσα παπυριαῖα) Tuſcorū ciuitas, auctore Ptolemæo, hodie Foſſonouum.
 Foſſæ, in ſule parue ſunt in extremis Corficæ, à quibus freſtiliſum Taphros nominatur. Auctor Plin. lib. 3. cap. 6.
 Fotus] Vide Foueo.
 Fouea] fouea (βότρυς, βότρυς) Notum. Plaut. Pœn. 3. 59. Ita decipimus fouea lenonem Lycum. Plinius libro 10. capite 38. 2. Itaq; anates in foueas, quibus ſeras uenatur, de lapſe ſolæ euadunt.
 ¶ Foueola, eſt cauum ulcus, ac purum in nigro oculi, ut auctor eſt Gal. lib. 1. Finit. medic.
 Foueo] foues, foui, fouum (βότρυς, βότρυς, βότρυς) à fouendo, hoc eſt nutriendo ignem dicitur, eſt enim aſſula ex arbore excuſſa dum ceditur, ut ait Feſtus. Ponitur & pro omni materia ſicca, que facile igni inflammatur. Virgilius 1. Aeneid. 36.
 — rapuitq; in fomite flammam. Plin. lib. 16. cap. 40.
 8. Excipiente materia aridi fomitis.
 Fomes per translationem, dicitur quicquid excitat nos & accendit ad aliquid agendum. Gellius lib. 15. cap. 2. Fomitem eſſe quendam dicens & incitabulum ingenij uirtutisq; ſi mens & corpus hominis nimo flagraret.
 ¶ Fomentatio, idem quod Fomentum. Vlpianus in l. ſi cui. §. lanae appel. ff. de leg. 3. Nec ea quidem, que fomentationis gratia parati ſunt, uel medicinae, lanarum appellatione continentur.
 ¶ Fomentum (βότρυς) Verbale aliud. Dicuntur autem fomenta applicationes rerum calidarum ſiue humidarum ad partes corporis laſas, & medendi gratia: que & fotus appellantur. Columella libro 6. capite 30. 3. Frigori fomenta adhibentur, capitiq; & ſpina, tepenti adipe uel uino illuntur.
 Fomenta calida. Celfus lib. 2. cap. 17.

Fouere caſtra. Virg. 9. Aeneid. 12. Id eſt, tueri, ut ait Nonius.
 Fouere dolores. Cic. ad Attic. lib. 12. 2. 4. 1. 1.
 Famum fouemum inanem. Virg. 4. Aen. 4. 4.
 Fouere iudiciū, quod de aliquo habemus. Plin. in Paneg. 1. 4. 2.
 Fouere partes. Tacit. lib. 17.
 Fouere periculum alterius. Plin. epiſt. 5. 4.
 Fouere rem Romanam. Liu. 6. bel. Pun. 190.
 Fouere ſeneſcētum. Plautus Stich. 9. 62.
 Senſus hominum fouere, delinire animos. Cicero pro Muræna, 67.
 Fouere ſpes improbas. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 4. Virgil.
 — ſpemq; fouemum inanem.
 Spes uitam fouet. Tibullus lib. 2. eleg. 7. 4.
 Foueri ſpe. Liu. 8. bell. Maced. 23. Et propè certa fouebantur ſpe. Alia exemplaria habent, fouebant ſpe.
 Fouere in pectore. Plaut. Bacchid. 2. 1. 1.
 Quam magis in pectore meo foueo quas meus filius turbas. Id eſt, quanto magis cogito.
 Gaudia fouere mente. Ouid. ad Liuiam, 6.
 Vota mea animo fouebam. Ouid. 7. Metam. 12. 9.
 Fouere aliquem, pro illi fouere. Virg. 1. Aeneid. 58.
 Aliquem non modò fouere, ſed & illi pecuniam dare. Cic. Attic. lib. 11. 2. 17. 4.
 Peculiariter fouere aliquem in ſua gloria. Quintilia. lib. 1. cap. 1. 13.
 Fouere aqua aut oleo. Madefacere, aſpergere. Virgil. 12. Aen.
 Fouit ea uulnus lymphæ longæ uis lapix. Nonius.
 Artus fouendos accipit. Ouid. 8. Metam. 132.
 Exulceratas naves inapore aque calide fouere. Celfus libro 6. capite 8.
 Fouere os. Celfus lib. 1. cap. 2.
 Fouere, Conſtituere. Virgilius 4. Georgic. Sub terra fouere lanam. Nonius.
 Fouere aliquam, pro Amplecti. Virg. 3. ecloge. Struuius.
 Fouere & oſculari aliquem. Cic. Lent. lib. 1. 9. 30.
 ¶ Fotus, Participium (βότρυς) Cic. 2. de Nat. deor. 185. Quinetiam anatum oua Gallinis ſepe ſupponimus, ex quibus pulli orti primum aluntur ab ijs, ut à matrib. à quibus excluſi ſotiſq; ſunt.
 ¶ Fotus, huius fotus. m. g. (βότρυς) Idem quod Fomentum ſignificat. Plin. lib. 23. cap. 1. 4. Decoſtum eorum ueteres dyſentericos & catlicos iuuat & potione & ſotu.
 ¶ Fomes huius fomitis. pen. cor. n. g. (βότρυς) à fouendo, hoc eſt nutriendo ignem dicitur, eſt enim aſſula ex arbore excuſſa dum ceditur, ut ait Feſtus. Ponitur & pro omni materia ſicca, que facile igni inflammatur. Virgilius 1. Aeneid. 36.
 — rapuitq; in fomite flammam. Plin. lib. 16. cap. 40.
 8. Excipiente materia aridi fomitis.
 Fomes per translationem, dicitur quicquid excitat nos & accendit ad aliquid agendum. Gellius lib. 15. cap. 2. Fomitem eſſe quendam dicens & incitabulum ingenij uirtutisq; ſi mens & corpus hominis nimo flagraret.
 ¶ Fomentatio, idem quod Fomentum. Vlpianus in l. ſi cui. §. lanae appel. ff. de leg. 3. Nec ea quidem, que fomentationis gratia parati ſunt, uel medicinae, lanarum appellatione continentur.
 ¶ Fomentum (βότρυς) Verbale aliud. Dicuntur autem fomenta applicationes rerum calidarum ſiue humidarum ad partes corporis laſas, & medendi gratia: que & fotus appellantur. Columella libro 6. capite 30. 3. Frigori fomenta adhibentur, capitiq; & ſpina, tepenti adipe uel uino illuntur.
 Fomenta calida. Celfus lib. 2. cap. 17.

Fomenta calida, ſicca, lenta, ualida. Celfus lib. 4. cap. 1. 4.
 Frigidis & humidis fomentis fouere. Celfus lib. 4. cap. 11.
 Fomentum humidum, fomentum ſiccum. Celfus lib. 4. cap. 4.
 Fomentum, Per translationem. Cicero. 2. Tuſcul. 101. Hæc ſunt ſolatia, hæc fomenta ſummorum dolorum. Idem 2. de Finibus, 153.
 Nutricis fomentum, pro ipſa nutritione accipit Seneca, lib. 3. de Benef.
 Frigida curarum fomenta. Horat. 1. epiſt. 3. 6.
 Ingrata fomenta, uulnus nil malum allenantia. Horat. Epod. 11. 4.
 Parare fomenta. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 17.
 Premollire aſperum fomentis. Quint. lib. 4. cap. 3. 7.
 ¶ Focillationes, (ἀλλοτρίαι) inquit Feſtus, à fouendo dicitur, id eſt, à calefaciendo
 Fouij] qui nunc Fabij dicuntur, dicitur, quod princeps gentis eius ex ea natus ſit, cum qua Hercules in ſouea concubuit. Aulij putant eum primum oſendiſſe, quemadmodum uſi & lupi foueis caperentur. Auctor Feſtus.
 F R
 FR. Fronte. FR. F. Fratris filius. FR. I. Forum Iulium. FR. E. Forum Liuium. FR. S. Forum Sempronianum.
 Fraceo] fraces, ſiue Fraceſco, fraceſcis, fraci (φρακός, φρακός) fraceſcere, Caldore & uetustate putreſcere, ut ait Nonius. Colum. lib. 1. Oleum quod minus prouenit, ſi congelatur, fraceſcet. Varro libro 1. de Re ruſtica, capite 5. 2. Hec de qua ſit oleum congeri ſolet acernatim per dies ſingulos in tabulata, ut ibi mediocriter fraceſcat. Cato cap. 128. Sinito quatrimum fraceſcat ubi bene fracuertit, rutro conſcidito.
 ¶ Fracidus, pen. corr. adieſtium (φρακός) Plus quam maturationem & iam putreſcens. Cato cap. 64. & cap. 2. Factores uolunt ut oliua in tabulato diu ſit, ut fracidia ſit, quo facilius efficiant.
 ¶ Fraces, fraciū (φρακός) Plinius lib. 15. cap. 6. Oleum in tabulato minui, deteriusq; fieri: item in amurca, & fraciū. ea ſunt carnes, & inde feces. quare ſepius die decupulandum. Colum. lib. 6. cap. 13. 3. Gellius lib. 11. cap. 7. item flores audierat priſca uoce ſignificare uini ſecem è uinacets expreſſum, ſicuti fraces ex oleis.
 Fracius] Vide Frango.
 Frantum] huius franti, neutri gen. (φρακός, φρακός) à frangendo, Inſtrumentum quo equus retinetur & domatur. Dicitur quod equorum ora frangat. & ideo per æ ſcribendum in plurali, hi franti, uel hæc frana declinatur. Ouidius 1. de Arte, 96.
 Tempore lenta pati fræna docentur equi. Cic. pro Mil. 47.
 Sonantes fræni. Virg. 3. Georg. 36.
 Sonantia fræna. Ouid. 2. Metam. 25.
 Accipere frænum, Metaphoricè, pro dedere ſe alicui. Virg. 12. Aeneid. 115.
 Addere fræna equis. Vide Addo.
 Frænos alicui adhibere, Retrabere. Cic. de clar. Orat. 107.
 Coercuit ora frænis. Ouid. 5. Metam. 129.
 Compescere animum frænis. Horat. 1. epiſt. 2. 13.
 Concordi currere fræno. Silius libro 16. 77. Sic, Virgilius 3. Aeneid. 108.
 Frænum non depulit ore. Horat. 1. epiſt. 10. 8.
 Dare fræna: id eſt, laxare habenas. Seneca. Agamem. 3. 2.
 Caſta fræna dare iuuenti. Claud. 3. Paneg. 25.
 Domare fræna. Plin. lib. 8. cap. 42. 5.
 Ducere fræna: id eſt, coercere. Ouid. 15. Metam. 194.
 Eget frænis alter, alter calcatibus. Cicero Attico libro 6. 111. 21.
 Mobilibus

Mobilibus frenis ora flectere. Ouid. ad Pisonem, 10.
 Frenis impediuntur equi. Ouid. 2. Fast. 148.
 Sepe obstinatis induit frenos amor. Senec. Hippol. 4. 44.
 Inhibere frenos. Vide Inhibeo.
 Frenos iniicere alicui. pro Cohibere alicuius conatum. Valerius Max. lib. 2. Freni sunt iniecti nobis.
 Iniicere alicui frenos furoris. Cicer. 13. Philipp. 358. Vide Iniicio.
 Iniecit frenam uaganti licentia. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.
 Laxat frenos populis furentibus. Lucan. lib. 7. 25.
 Spumantia frenam mandit sonipes. Virg. 4. Aeneid. 27.
 Imperij moderati frenas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 7.
 Moderandis frenis docta manus. Senec. Hippol. 12. 21.
 Frenum mordere. D. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 23. 3. posuisse uidetur pro eo quod est uel Leuiter repugnare seruituti, dicens, Si frenum momorderis, pereram, si te omnes quotquot sunt, conantem loqui ferre poterunt. Hoc est, si utcumque significaueris seruitutem iniquo animo ferre. Ad hanc sententiam faciunt quae respondet Cicero sequente epistola, 2. Si timidus, inquiens, essem, tamen ista epistola omnem mihi metum absterfisses. Sed ut omnes, frenum momordi. Et enim qui te incluso omnem spem habuerim in te, quid nunc putas?
 Frenum mordere. Papinius in Epithalamio Stelle et Violantilla, in diuersum sensum usurpauit, nempe pro eo quod est Seruitutem accipere, frenumque recipere, Fama tace, subijt leges, et frenam momordit. Id est, admisit uincula matrimonij.
 Frenos ore momordit equus. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 9.
 Oblita frenas spumis albenibus. Ouid. 15. Metam. 10. 4.
 Equus frenas patitur. Ouid. epist. 4. 5.
 Recipit frenas equus. Cic. in Topic. 18.
 Regere frenis aliquem. Senec. Troad. 4. 16.
 Lupatis temperat ora frenis. Horat. 1. Carm. ode 8. 2.
 Vti freno in uno, in alio calcariibus. Cic. 3. de Orat. 21.
 Frenis apud Celsum lib. 7. cap. 25, est morbi genus, quod Graeci φρένας appellat. Est autem, quum glans penis ita contracta est, ut nudari non possit.
 Freno, frenas, frenare (φρένας) Frenis equos cohobere. Caesar 8. bel. Gall. 58, Equites frenatis equis in stationibus disponit. Liu. 1. bel. Pun. 99, instructus, frenatusque equus.
 Frenare per translationem, usurpatur pro Cohibere, et continere. Cic. 5. Verr. 11, quum eius animum ad persequendum non negligentia tardaret, sed conscientia sceleris, auaritiaque sua frenaret.
 Frenare cursus aquarum. Virg. 4. Georg. 28. Liu. 7. bel. Maced. 60, Vbi demersis nauibus frenassent claustra maris.
 Iustitia gentes frenare superbas. Virg. 1. Aeneid. 106.
 Iras frenare. Senec. Medea, 11. 4.
 Frenare populos. Virg. 1. Aen.
 Spes audas frenare. Silius lib. 10. 68.
 Frenare uinculis et carcere. Virg. 1. Aeneid.
 Frenare uoluptates. Liu. 10. bel. Pun. 65.
 Frenatus, pen. prod. Participium (φρένας) ut, Acies frenata. Vide Acies
 Equi frenati. Virg. 5. Aeneid. 110.
 Os frenatum equi. Horat. 1. epist. 15. 4.
 Frenigerus, pen. cor. Adiect. (φρένας) ut, Ala frenigera. Stat. 5. Syl. 20. Hoc est, equites.
 Fraga] fragorum, Mora quae in herbis nascuntur, inquit Seruius, odoris et saporis optimi. Virg. 3. eclog. 19,
 Qui legitis flores, et humi nascuntia fraga. Plin. lib. 21. cap. 15. 1. Idem lib. 15. cap. 24, Aliud corpus est terrestribus fragis, aliud congeneri eorum unedoni, quod solum po-

mi simile fructui terrae gignitur. Sunt itaque fraga terrestria siue campetria, quae similia sunt unedoni: alia montana, de quibus mentio fit apud Ouid. 1. Metam. 22.
 Mollia fraga leges. Ouid. 13. Metam. 175.
 Fragaria] Planta est, nemini ferè non cognita, refrigerans ordine primo, siccansque secundo. Folia et radix ulcera sanant, et uulnera muliebres fluxus et dysenterias cohobet, urinae uicent, et leni conferunt. Plura Matthiol. Senens. apud Diosc. lib. 4. quem uide.
 Fragisco, Fragilis, Fragiliter, Fragmen, Frago] Vide Frango.
 Frago] fragas (φραγ) fragrare, Odorem reddere: quia (M. qui Seruius) specie fracta odor redditur maior. Virg. 1. Aeneid. 88,
 — redolentiq; thymo fragrantia mella. Martial. lib. 1. 83, Ne grauis besterno fragres Fescennia uino.
 Odor fragrat acerbus. Valer. 4. Argon. 98.
 Fragens, Participium (φραγ) ut, Domus fragrans odore Assyrio. Catul. ad Mallium, epig. 63. 29.
 Mella fragrantia. Virg. 1. Aeneid. 88.
 Fragma] framae, pen. corr. (φραγ) factum uidetur, transpositione literarum, ut praecedat, quod in uersum est, Lancea, siue telum oblongum. Tacit. de Germ. Hastas, uel iporum uocabulo framae gerunt angusto et breui sero, sed ita acri, et ad usum habili, ut eodem telo, prout ratio poscit, uel cominus uel eminus pugnent, et eques quidem secuto framaeque contentus est. Iuuenalis Satyr. 13. 8,
 Et Maris framae, et Cyrrhei spicula ualis.
 Franciscus Accursius] iuriconsultus Florentie natus, in ciuile Bononiae anno à Christo nato M C C X V. cum ingenij atque industriæ laude professus est. Glossas in omnes iuris ciuilis libros scripsit, magno opere adiuuus his, quas superiores iurisperiti Inuerius, Bulgarus, Martinus, Placentinus, Ioannes, Azo multissimam ascripserant. Praeceptoribus usque est Iohanne, qui Glossator uulgo nominatur, et Azone. Elio autem erudito Francisco Accursio, qui eodem in loco iuris ciuilis interpretatus est, patrisque glossas locupletauit, relicto, ibidem uita est fundus. Ex Hotomano.
 Francones] Germania populi sunt, qui à Meridie Suenos et Bawaros habent: ab Occasu Rb: num, ab Ortus Boemos. Alluitur regio flumine Mezano, Ptolem. eo Memio uocato. Franconum meminit. Cic. in Epistolis ad Attic. lib. 14.
 Frango] frangis, fregi, fractum (φραγ) frangere, Quodam putant fastidium esse uerbum à sono quem res fracta reddere consueuit. Est autem frangere, illidere, et rumpere. Plaut. Asin. Quis nostras sic fregit fores?
 Frangere aulus in caput alterius. Plaut. Capt. 3. 21.
 Fregit brachium. Cic. 2. de Orat. 140.
 Frangere ceruices alicui. Cicer. 7. Verr. 87. Ibidem, 115, Ceruices in carcere frangebantur indignissime ciuium Romanorum.
 Comam in gradus frangere. Quint. lib. 1. cap. 6. 29.
 Fregit coxam. Plin. epist. 25.
 Gleba frangenda uersis bidentibus. Virg. 2. Georg. 80.
 Frangere in micas. Plin. lib. 12. cap. 14. 13.
 Frangere molis. Plinius libro 18. capite 7. 22, Deinde molis frangunt.
 Fregit nauem, pro Naufragium passus est. Terent. And. 1. 3. 17.
 Oua frangit alter alterius miluus et coruus. Cic. 2. de Natur. deor. 187.
 Ratinam frangere. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 15.
 Saxum aliquid frangere. Virg. 3. Aen. 125.
 Euri frangunt solus. Virg. 2. Georg. 89.

Frangere

Frangere ad incorporea transferuntur: ut, Frangere animum alicuius. Cic. pro Corn. Balbo, 45.
 Frangere et abicere aliquem. Cic. Plancio, lib. 10. 12. 10.
 Frangere et comminure aliquem. Cic. 2. Offic. 57.
 Frangere, atque concidere quicquid est in oratione generosius. Quintil. in Proem. lib. 1. 18.
 Frangas enim potius, quam corrigas, quae in prauum induruerunt. Quint. lib. 1. cap. 3. 7.
 Animum pietas, maternaque nomina frangunt. Ouidius 8. Metam. 102.
 Frangere audaciam hostis. Liu. 5. bel. Pun. 212.
 Contundere et frangere latronis audacia. Cic. 13. Philip. 367.
 Frangere auctoritatem ueteris disciplinae. Cic. 1. Acad. 48.
 Bella frangere. Ouid. ad Liuianum, 51.
 Bellum alicuius preliis frangere et domare. Cic. de Prouinc. Consi. 26.
 Commoda alicuius frangere. Catull. ad Mallium, epig. 63. 5.
 Frangere consilia de aliquo. Cic. ad Lent. lib. 1. 9. 90.
 Contentiones frangere. Cic. 3. de Orat. 4.
 Dolor frangit corda fortis. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 2.
 Cupiditates frangere. Cic. 1. de Orat. 43.
 Diem morantem mero frangere. Horat. 2. Carm. ode 7. 2.
 Frangere dignitatem suam. Cic. ad Papyr. lib. 9. 16. 18.
 Doli denum frangentur inanes. Virg. 4. Georg. 80.
 Frangere fidem. Cic. pro Rosc. Comedo, 9.
 Fluctus frangere. Plin. in Paneg. 13. 4.
 Fluctum saxo frangere. Cic. Peto. lib. 9. 16. 17.
 Frangere faciem. Cic. in Pisonem, 21. Et pro Domo sua, 52.
 Furorem et petulantiam alicuius frangere. Cic. in Pisonem, 24.
 Gemitu supplicis frangere aliquem. Stat. 11. Thebaid. 75.
 Honimen frangere, pro Vincere. Cicero ad Brutum, libro 11. 12. 4.
 Imperium frangere. Horat. 1. Carm. ode 35. 3.
 Impetus aduenientes frangere. Cic. 3. Tusc. 56.
 Mala ingehium fregere meum. Ouid. 3. eleg. 14. 7.
 Frangere aliquem ingenio et industria. Cicero ad Plancum, libro 10. 35.
 Iudicio aliquem frangere, non ut superare. Cic. Post red. in Sen. 17.
 Leges alicuius frangere. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 19.
 Libidines alicuius frangere. Cic. 3. de Legib. 45.
 Mandata frangere. Horat. 1. epist. 13. 4.
 Morbum frangere et uincere. Plin. epist. 12. b.
 Nationes frangere et domare. Cic. de Prouincijs Consul. 27.
 Opes frangere inimicorum. Liu. 2. ab Vrbe, 90.
 Opes frangere et infirmare. Cic. pro Rab. Posthum. 18.
 Patientiam frangere aliquem. Cic. de claris Orat. 49.
 Vinum sublimia pectora fregit. Ouid. 1. Fast. 61.
 Penas leuiter frangere. Lucret. lib. 4. 218.
 Se laboribus frangere. Cic. pro Archia, 21.
 Se calor frangit. Cic. 1. de Orat. 138.
 Sententiam alicuius frangere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 4. 1.
 Fractum studium scribendi. Cecinna ad Ciceronem, lib. 6. 7. 9.
 Ventum frangere. Plin. epist. 41. g. lib. 2. ad Gallum.
 Debilitare et frangere uim aliquam. Cic. pro Marcello, 4.
 Superare et frangere furiosam uim alicuius. Cicero pro Domo sua, 44.
 Frangere uires. Cic. 3. Tusc. 63.
 Vires et robur frangit minutatim. Lucret. 2. lib. 227.
 Frangi debilitari, succumbere. Cic. 2. de Finib. 153, Potius ergo illa dicantur, Turpe esse uiro debilitari, dolere, frangi, succumbere.
 Mare aestu frangitur. Lucret. lib. 6. 29.
 Frangi dolore. Cic. 2. Tusc. 29.
 Frangi metu. Cic. 1. Offic. 97.
 Thefauri pars 2.

Mimis nullis frangitur. Stat. 9. Thebaid. 95.
 Molestia animos frangi et debilitari non oportet. Cic. Qu. fracti, libro, 1. 1. 3.
 Frangi pudore. Cic. 2. Tusc. 84.
 Fractus (φραγ) Participium, siue Nomen ex participio. Plaut. Milit. 3. 8, Quae misera gefitet fractum facere ex hostibus.
 Fractus animo. Cic. ad Atticum, lib. 2. 36. 3.
 Calamitate fractus et afflictus. Cic. pro Sylla, 11.
 Fractus aliquo detrimento. Hirtius 4. bell. Alex. 42.
 Membra multo labore iam fractus. Horat. 1. Serm. Satyr. 11.
 Malis fracta ciuitas muta, debilitata, abiecta metu. Cicero pro Domo sua, 20.
 Fractus prelio. Caesar 1. bell. Gall. 121. Virg. 2. Aeneid. — fracti bello, fatisque repulsi Ductores Danaum.
 Fractus et humilis animus, pro eodem. Cic. pro Plancio, 40.
 Idem in Pisonem, 49, Ita nescio quid istuc fractum, humile, demissum, sordidum, infirmis citi est, quam ut Mediolanensi praecone auo tuo dignum esse uideatur. Budaus.
 Afflictus et fractus animus. Cic. Attico, lib. 12. 24. 2. 6.
 Fracto atque afflicto animo loqui. Cic. pro Domo sua, 74.
 Fracto animo et demisso esse. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 55.
 Debilitata uirtute et fracto animo esse. Cic. Post red. in Sen. 15.
 Aureus annulus fractus et comminutus. Cic. 6. Verr. 49.
 Crus fractum. Horat. 1. epist. 18. 12.
 Dolor fractus. Senec. Her. Oeth. 7. 35.
 Coniectu lapidum fracta domus. Cic. Attico, lib. 4. 72. 2.
 Ductores fracti bello. Virg. 2. Aeneid. 3.
 Fluctus fracti bello. Horat. 2. Carm. ode 14. 3.
 Foedera fracta. Silius lib. 17. 71.
 Fluminis fracti uide. Lucan. lib. 1. 4. 5.
 Fractus furor. Silius lib. 7. 51.
 Fractus et prope dissipatus homo. Cic. Post red. in Sen. 21.
 Fractum et debilitatum Graeciae nomen. Cic. pro Flacco, 49.
 Fracta pronuntiatio: id est, eneruata, mollis, seneca. Plin. epist. 14. lib. 2.
 Fractae res. Plaut. Persa, 16. 105,
 Nam est res sunt fractae, amici sunt tamen.
 Sapientia fracta cadet. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 3.
 Sonitus fractos imitata uox tubarum. Virg. 4. Georg. 15.
 Fracta spes. Cic. de Anticitia, 52.
 Vires fractae. Virg. 2. Aeneid. 34.
 Virtus fracta. Horat. 2. Carm. ode 7. 3.
 Voces ad littora fractae. Virg. 3. Aeneid. 111.
 Fractum, minutum et puerile. Cic. de claris Orat. 158.
 Fractura, huius fractura, pen. prod. (φραγ) Plinius lib. 29. cap. 6. 28, Item minuta et late fracturis aurium illumuntur cum melle. Idem lib. 22. cap. 8. 3.
 Fragmen, huius fragminis, pen. corr. (φραγ) Est fragmentum, seu pars fractae rei. Virgilius 11. Aeneid. — silua resplendent fragmina arena. Col. lib. 9. cap. 15. 11, Mox deinde fragmina fauorum quae in sacco remanserunt retractata exprimuntur.
 Fragmentum idem significat sed fragmentum magis poetia cum est.
 Collecta lacera fragmenta carinae. Lucan. lib. 8. 148.
 Galcae fragmenta. Lucan. lib. 6. 39.
 Fragmentum lapidis. Cic. 2. de Nat. deor. 117. Martial. lib. 8. 51.
 Fragmentum panis. Plin. lib. 9. cap. 8. 5.
 Fragmentum septorum. Cic. pro Sesto, 68.
 Ramea fragmenta. Virg. Georg. 61.
 Frago, huius fragoris, pen. prod. m. g. (φραγ) Sonitus qui ex arbore aut re alia fracta redditur: estque fictitium uerbum à sono.

à sono. Virgilius 1. Georg.
 — & horridus alius
 Monibus audiri fragor. Vbi Seruius Horridus fragor, sonitus qualis fieri solet ex aridis, quum franguntur, arboribus. Liu. 1. ab Vrbe, 127.
 Gram fragore strepitus. Ouid. 11. Metam. 74.
 Vocis horrendae fragor. Senec. Herc. furens, 9. 36.
 Aridis fragor. Virg. 1. Georg. 72. Vide Aridus.
 Fulmineus fragor. Valer. 2. Argon. 100.
 Praeceptus fragor Oceani. Valer. 3. Argon. 81.
 Raucus fragor. Claud. 2. in Eutrop. 33.
 Pelagus cecidit fragor. Virg. 1. Aeneid. 32.
 Dat fragorem propulsa sylvia. Ouid. 8. Metam. 69.
 Miserrimus exoritur fragor. Stat. 3. Thebaid. 25.
 Fit fragor. Ouid. 1. Metam. 55.
 Ingens fragor intonat. Virg. 8. Aeneid. 103.
 Belli sentire fragorem. Lucan. lib. 5. 46.
 Horrisono fragore succidere. Lucret. lib. 5. 22.
 Calum tonat omne fragore. Virg. 9. Aeneid. 112.
 ¶ Fragosus, pen. prod. Adiectiuum (τρυφερός) Asper, ac prae-ruptus: ut, Fragosus locus.
 Fragosa oratio, cui contraria est Lenis. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Vada fragosa. Valer. 2. Argon. 126.
 Mollia, lenta, fragosa, putricana, &c. Lucret. lib. 2. 172.
 ¶ Fragosus, pen. prod. Adverb. (τρυφερός) Plin. lib. 16. cap. 10. 9. Quippe respuuntur, & fragosus fidunt, & ruius reuelluntur.
 ¶ Fragesco, scis (καλάω) Ab antiquo uerbo Frageo, es, Frangor, languesco. Accius Aegistio, ut citat Nonius, Neq; fera hominum pectora fragescunt, donec uim persenserint imperij. Idem Eurysace, nunquam erit tam immanis, quum mea opera extinctum sciet, qui fragescat.
 ¶ Fragilis, & hoc fragile, pen. corr. (δραστήριος, ἀδύνατος, ἰσχυρός, ἰσχυρὸς) Caducū, debile, quod facile frangi potest. Cicero de Amicitia, 84. Sed quoniam res humanae fragiles caducaeq; sunt. Plinius in Paneg. 130, Omne euum & breue & fragile est.
 Anni fragiles, & interior etas. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 1.
 Cicutā fragilis. Virg. ecloga 5. 18.
 Fragile & caducum corpus. Cic. 1. de Legib. 35.
 In fragili corpore odiosa omnis offensus est. Cic. 2. de Sen. 60.
 Glacies fragilis. Ouid. 1. de Arte, 75.
 Fragilis & laboriosa mortalitas. Plin. lib. 2. cap. 7. 2.
 Muri fragiles. Claud. de bello Getico, 43.
 Res humane fragiles caducaeq; sunt. Cic. de Amic. 84.
 Sontus fragiles chartarum. Lucret. lib. 6. 23.
 Fragile & caducum. Cic. 2. de Finib. 138.
 Fragile dentibus. Plinius libro 12. cap. 8. 1. Gellius lib. 6. cap. 1.
 Idibus, offensionibusq; paruis fragile.
 Fragilius. Plinius lib. 12. cap. 7. 4. Est etiam in India piperis grani simile, quod uocatur gariophyllon, grandius fragiliusq;
 ¶ Fragilitas, pen. corr. huius fragilitatis, (δραστήριος) Debilitas & imbecillitas. Plin. epist. 51. c. Illud etiam notabile, ultimus ex Neronianis Consularibus obiit, quo Consule Nero perijt: quod me recordantem, fragilitatis humane miseratio subit.
 Imbecillitas & fragilitas generis humani. Cic. 5. Tusc. 4.
 Naturae communis fragilitas. Cic. pro Marcello, 13.
 Duratur ferrum in fragilitatem. Plin. lib. 34. cap. 14. 8.
 ¶ Fragiliter (ἀσθενῶς) Adverbium. Inconstanter, debiliter.
 ¶ Frater, huius fratris (ἀδελφός, ἀδελφός, ἀδελφός, ἀδελφός) Nota significationis, diciturq; quasi ferre alter. Gellius libro 13. cap. 10, fratris autem uocabulum, P. Nigil-

dus homo impense doctus, non minus arguto, subtiliq; etiam (id est, uerboquo) interpretatur. Frater, inquit, dicitur est quasi ferre alter.
 Frater mei gnatus. Plautus Poenulo, 18. 2. 4.
 Frater filia. Plin. epist. 16. 4.
 Fratres nostri Hedui. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 10. 9.
 Fratres patrueles. Filij patrii. Cicero pro C. Plancio, 21. Hic est enim qui adolescentibus cum Aulo Torquato profectus in Africā, sic ab illo grauisimo, & sanctissimo, atq; omnium de & honore dignissimo uiro dilectus est, ut & contubernij necessitudo, & adolescentuli modestissimi pudor postulabat, quod si adesset, non minus ille declararet, quam hic illius frater patruelis. Fratres patrueles, sororesq; patrueles dicuntur, qui, quāuis duobus ex fratribus progenerantur, ut apud Iuriconsul. traditum est. Suetonius in Casare, Qui fratri patrueli suo Marco in Consulatu successerat.
 Fratres gemini, non gemini fratres, ut docet Quintilian. lib. 9. cap. 4. Cicero pro Cluent. 3. 4. Itaq; his rebus incensus, quā ratione Habitum ueneno tollere conatus sit, cognoscite. C. & L. Fabrij fratres gemini fuerunt ex municipio Aletrinae, homines inter se cum forma tum moribus similes, municipium autem suorum dissimilium. Horat. 1. epist. 19. 8.
 Gemelli fratres. Ouid. epist. 8. 16.
 Frater germanus. Cic. 3. Verr. 91. Idem pro Domo sua, 91. Et pro Celio, 24.
 Hoc fratri mecum, & cum fratre conuenit. Vide Conuenio.
 Lugere fratrem ademptum. Vide Adimo.
 ¶ Fraterculus, fraterculi, pen. corr. Diminutiuum (ἀδελφούλης) Iuuenalis Satyr. 4. 10.
 Vnde sit ut malim fratercul. esse gigantum. Cic. 5. Ver. 131.
 Volo mihi fraterculo tuo creas. Ex epistola Timarchidis.
 ¶ Fratria, fratris (ἀδελφή) Vxor fratris, inquit Festus. Fratria, inquit Nonius, uocantur fratrum inter se uxores.
 ¶ Fraternalis, possessiuum (ἀδελφικός) ut, Fraternalis amor. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 15. Sic, Fraternalis inuitatio, Cic. ad Atticum, lib. 9. 18. 4. 2.
 Fraternalis acies, apud Statium, lib. 1. 1.
 Animi Fraternalis. Horat. 1. epist. 10. 1.
 Fœdus fratrum rumpere. Horat. 1. epist. 3. 7.
 Hereditas fraternalis. Cic. pro Cluentio, 32.
 Fraternalis mors. Virg. lib. 9. Aeneid. 52.
 Fratrum paricidium. Cic. pro Cluentio, 23.
 Pacis fraternalis fides. Ouid. 3. Metam. 26.
 Sodalitium fratrum. Catull. de Celio, epigr. 95. 1.
 ¶ Fratricida, huius fratricidae, pen. prod. (ἀδελφονοκτῆς) Qui fratrem occidit. Cic. pro Domo sua, ad Pontif. 21. Extra ordinem ferri nihil placet Clodio, quid de me, quod tulisse te dicis paricida, fratricida, sororicida, nonne extra ordinem tulisti?
 ¶ Fraternalis, Adverbium (ἀδελφικῶς) Ad similitudinem fratris. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 16. 2. Quare facis tu quicquam fraternalis, quod me hortaris. Ibidem, lib. 1. 2. 20. Huius tu epistole non fraternalis scripte, fraternalis debes ignoscere.
 ¶ Fraternalitas, pen. corr. (ἀδελφότης) Quintil. declamat. 16. A primis statim etatibus in eandem coire uita, habet aliquem fraternalitatis affectum.
 ¶ Fratro, tras, De puero rum mammis dicitur, quod uelut fratres pares orientur, quod etiam in frumento spica facere uis deitur. Pro eodem ueteres dixerunt fratercularē, Festus, Sororiare mamme dicuntur puellarum, quum primum tumescunt, ut fratercularē puero rum. Plautus, Tunc mamula primum sororiabant, illud uolui dicere, fratercularabant.
 Fratilli Villi fordidi in tapetis, quod per terram frantur. Athor Festus.

Fraterculum I

Fraterculum I Italiae oppidum, ab Hydrunte non longè distans, teste Plinio lib. 3. cap. 11.
 Fraus J fraudis, scē. ge. (ἀπάτη, πονηρία, ὀφθαλμία, ὑπερβολή, ὑπόβρις) Deceptio, quā aliquē circumuenimus. Terent. Heaut. 5. 4. 10. — mores caue in te esse istos sentiam.
 c. 1. Quos c. Si scire uis, ego dicam: gerro, iners, fraus, heluio. Ganeo, damnosus.
 Fraus & integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. 20.
 Fraus est concessa repellere fraudem. Ouid. 3. de Arte, 98.
 Cacus fraude. Vide Cacus.
 Impertus fraudi, Qui falli non potest. Silius lib. 7. 6.
 Criminalis fraudis. Ouid. 3. de Arte, 7.
 Impia fraus. Vide Impius.
 Inexplicabiles fraudes. Vide Inexplicabilis.
 Neſanda fraus. Iuuenal. Satyr. 13. 18.
 Muliebris fraus. Tacit. lib. 4.
 Mala fraude aliquid agere. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.
 Agere aliquē in fraudem. Virg. 10. Aeneid. Vbi Seruius, In fraudem, id est, in periculum. Ita enim in iure lectum est. Fraudis est illa res, id est, periculo.
 Astruere fraudem. Senec. Herc. Oeth. 6. 3.
 Captus fraude. Vide Captus.
 Cogitare fraudem alicui. Horat. 2. epist. 1. 2. 4.
 Componere fraudes. Propert. lib. 2. eleg. 10. 7.
 Concipere fraudes. Vide Concipio.
 Fraudem creare suis cruribus. Vide Creco.
 Deducere aliquem in fraudem. Plautus Ciceroni, lib. 10. 23. 9. Vide Deduco.
 In fraudem quandam in Republica delabi. Cic. 3. de Orat. 12. 5.
 Fraudēs & fallacias alicuius exagitare. Cic. pro Cluentio, 81.
 Facere fraudem. Plaut. Millic. 5. 9.
 Facere fraudem Senatusconsulto. Cic. Attico, lib. 4. 81. 2.
 Publica fraude fallere procos. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 21.
 Ferrē fraudem alicui. Cic. Attico, lib. 7. 14. 4. 2.
 Feri illi fraudem hęc res. Virg. 11. Aeneid.
 Per summam fraudem & malignam fingere aliquid. Cicero pro Quint. 33. Vi aut fraude fit iniuria: fraus quasi uulpecula, uis leonis uidetur: utrunq; ab homine alienissimum, sed fraus odio digna maiore. Cic. 1. Offic. 64.
 Quod sine fraude mea aliorumq; fiat id est, saluo suo, alienoq; iure, inquit Budæus. Liu. lib. 1.
 Impelli in fraudem. Cic. de Amic. 7. 5. Sic, in Partit. 62.
 Incidere in fraudem. Terent. Heaut. 3. 1. 33.
 Incidere in fraudem spe aliqua. Cic. Attico, lib. 11. 22. 4. 2.
 Inſerre fraudem. Vide Inſerō.
 Inſicere in fraudem. Vide Inſicō.
 Innexa fraus clienti. Virg. 6. Aeneid. 12. 2.
 Inſtrunde fraudi intentus. Vide Inſtruo.
 Neſtere fraudem. Silius lib. 6. 66.
 Nudare fraudem alicuius. Claud. de bello Gild. 55.
 Nubem obſicere fraudibus. Horat. 1. epist. 17. 13.
 Fraude loci oppreſſus. Virg. 9. Aeneid. 83.
 Peterē aliquem fraude. Virg. 4. Aeneid. 235.
 Struere fraudes alicui. Senec. Hippol. 4. 30.
 Suſcipere fraudem. Cic. in Pisonem, 33.
 Ne ea res mihi ſi fraudi: id est, ne ea res mihi adſcribatur, ne uenio deur, unde poena aliqua proueniat. Antiqui enim fraudem poenam uocabant. Vlpianus de adilitio edito, l. quum autem. Cic. pro L. Murenā, 27. Id erit eius uitrico fraudi ac crimini. Ibidem, 192. Duos Cn. Pompeij summi ac ſingularis uiri filios, incolumes haberemus, quibus certe pietas fraudi eſſe non debet. Sic, Liu. 1. ab Vrbe, 99. & 208.
 Fraus, pro Placulo, & quaſi pro crimine, uel potius poena. Cic. 1. de Diuin. 13. Est enim periculum, ne aut neglectis his impud. Theſauri pars 2.

fraude: aut susceptis, anili superstitione obligemur.
 Fraus capitalis. Liu. 3. bel. Pun. 50.
 Capitalē fraudem admittere, Est tale aliquid delinquere, propter quod capite puniendus sit qui deliquit. Hęc Vlpianus, de adilitio edito. Cic. pro Rabir. perduell. reo, 19.
 Peculatus fraude carere. Cic. 12. Philipp. 32. 7. Id est, crimine.
 Nocituram fraudem committere. Horat. 1. ode 28. 7.
 Inexplicabiles fraudes in Republica uiolanda concipere. Cicero 1. Tuscul. 14. 4.
 Scelus ac fraudem nocentis supplicio conſringere. Cicero 1. de Orat. 191.
 Poenas fraudis presentis in diem ferant nonnunquam dij. Cic. pro Celio, 46.
 ¶ Fraudulentus, Adiectiuum (καταδωρ) Plenum fraudis. Cic. 2. Offic. 51. Nam quos improbos, maledicos, fraudulentos putant, &c. Colum. lib. 9. cap. 5. 2.
 Fraudulenti & mendaces Carthaginienses. Cicero 2. de leg. Agrar. 92.
 Homo fraudulentus. Athor ad Heren. lib. 2. 78.
 Populus & dux fraudulentus. Horat. 3. Carm. ode 3. 5.
 Venditiones fraudulentæ. Cic. 3. Offic. 110.
 ¶ Fraudulenter, Adverbium (καταδωρῶς) Cum fraude. Colum. lib. 1. cap. 8. 14. Sæpe enim querendi potestatem faciāt de ijs qui aut crudeliter eos, aut fraudulenter inſeſſent. Plin. lib. 30. cap. 17. Quoniam nullum animal fraudulentus inuidere homini tradunt. De ſtellione.
 ¶ Fraudulo, fraudas (ὄραθηναίος, ἄνομιος, ὑποφύλας) fraudare: cuius passiuum est Fraudor, significat decipere, & ut plurimum priuare. Plin. lib. 11. cap. 16. 3. Aequitas quidem etiam in eis obſringitur: feruūq; ſocietate fraudata alueos mori. De apibus.
 Fraudare & fallere. Cic. pro Ros. Com. 9.
 Vadimonium alicui deſerere, & eum fraudare. Cic. pro Quinto, 50.
 Fraudare & offendere animum. Cic. in Orat. 103.
 Creditores fraudare, domo profugere, propter es alienum uenire ad arma. Cic. 6. Philipp. 211.
 Decum animum fraudare, ne grano quidem uno sine maxima poena potest arator. Cic. 5. Verr. 16.
 Fraudare genium, Naturæ appetitū & uoluptati non ſatisface re. Plaut. Aulul. 25. 14.
 Fraudare mutationibus. Cic. pro Flacco, 37.
 Fraudare nomine ueteri. Cic. 5. de Finib. 157.
 Fraudare aliquem pecunia. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 7.
 Improbissimē populum fraudare. Cic. de Arusp. resp. 39.
 Fraudare aliquem regno. Virg. 4. Aeneid. 72.
 Fraudare aliquem in hereditaria ſocietate. Cic. pro Quinto, 51.
 Somno fraudare aliquem. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 4.
 Fraudare stipendium militum, & prædam omnem domum auertere. Caesar. 3. bel. Ciuil. 228.
 Fraudare aliquem per tutelam, aut ſocietatem, aut, &c. Cicero pro Cecinna, 5.
 Fraudare aliquem testimonio suo. Colum. lib. 3. cap. 7. 1.
 Palam bonos uiros fraudare. Cic. pro Quinto, 29.
 Fraudare aliquem uoluptate. Plin. epist. 96. d. lib. 5.
 Fraudare se uictu suo. Liu. 2. ab Vrbe, 46.
 Spe fraudandi ſublata, ſoluendi neceſſitas conſequitur. Cicero 2. Offic. 125.
 Data corripere fraudando. Catull. ad Ausilenam, 105. 2.
 ¶ Fraudans, Participium (καταδωρῶν) ut, Censū fraudante ferus. Ouid. 3. Fast. 166.
 ¶ Fraudatus, Participium (καταδωρῆς) Cic. 3. Offic. 91. Vti ne propter te, fidem tuam captus fraudatusue ſim. Coniugio fraudata. Ouid. epist. 6. 33.

¶ Fraudat

¶ **Fraudator**, penult. prod. Verbalis (πρῶτον λέγει) Cicero pro Flacco, 38, Nolite existimare iudices, non unam & eandem omnibus in locis esse fraudatorum & inficiatorum impudentiam.
 ¶ **Creditorum fraudator**. Cic. 13. Philipp. 364.
 ¶ **Fraudator & interceptor** prædæ. Liu. 4. ab Vrbe, 218.
 ¶ **Fraudatio**, Verbalis, scem. gen. (φροσῖονος) Cic. 3. Offic. 91, Quam illi aurea, ut inter bonos bene agere oportet, & sine fraudatione.
 ¶ **Fides**, & **Fraudatio**, contraria. Cic. in Catil. 4. 4.
 ¶ **Frausum**, veteres fraudati dicebant hoc est, cum qui ad fraudis fructum uenisset. Et fraus erit, qui fraudem commiserit, authore Festo: Plautus Asti. 7. 20,
 Metuo in commune, nequam fraudem frausum fiet.
 ¶ **Fraxinus**] fraxini, pen. cor. f. g. (μελία) Arbor. Plinius libro 16. cap. 13. 1, Materie enim causa reliquis arbores natura genit: copiosissimamq; fraxinum proceram hæc ac teres, penata & ipsa folio, multumq; Homeri præconio & Achillis hasta nobilitata, &c.
 ¶ **Amicitior undis fraxinus**. Stat. 9. Thebaid. 99.
 ¶ **Fraxinus campestris**. Vide. **Campus**.
 ¶ **Fraxinus in syluis pulcherrima**. Virg. eelog. 7. 13.
 ¶ **Strydula fraxinus**. Claud. 1. in Ruffin. 4. 4.
 ¶ **Vmbrosa fraxinus**. Stat. 4. Thebaid. 57.
 ¶ **Proceras manibus uertere fraxinos**. Horat. 3. Carm. ode 25. 4.
 ¶ **Fraxineus**, Adiectiuum (μελίω) Ex fraxino: ut, Frons fraxinea, Colum. lib. 6. cap. 3. 6. Et lib. 11. cap. 2. 62.
 ¶ **Hasta fraxinea**. Ouid. 4. Metam. 2.
 ¶ **Sudes fraxineæ**. Virg. 2. Georg. 72.
 ¶ **Trabes fraxineæ**. Virg. 6. Aeneid. 36.
 ¶ **Fraxinus**, pen. cor. Adiectiuum (μελίω) ut, Virga fraxina. Ouid. epist. 11. 16.
 ¶ **Fraxo**] fraxas, Vigillas circumeo, quod eo labore homo frangatur, authore Festo.
 ¶ **Fragellæ**] authore Festo, locus in urbe, in quo ciuitatis Fel j hostes habitauerunt.
 ¶ **Fregella**, Vetus Italiae urbs olim florentissima, quum à Romanis desisset, diruta, & ad uicium iam usq; à Strabonis tempore redacta. Silius lib. 8. 95,
 Obsesse campo squadente Fregellæ. Inde Fregellani, populi dicti, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.
 ¶ **Fregellanus**, pen. prod. Adiectiuum, ut Fregellana uitis. Col. lib. 3. cap. 2. 17.
 ¶ **Fregellanus**] Nomen proditoris. Cuius meminit Cicero 5. de Finibus, Quis Fregellanum proditorem, quanquam Reipub. hostre profuit, non odit?
 ¶ **Fregenæ**] Hetruriae oppidum, in tractu Vmbrie, ut authore est Plin. lib. 3. cap. 5.
 ¶ **reginales**] Italiae populi. Plinio lib. 3. cap. 5.
 ¶ **Fremo**] fremis, fremul, fremium, pen. corr. (φροσῖον, φροσῖον, φροσῖον, φροσῖον, φροσῖον, φροσῖον) fremere, Factiuum uerbum, significat immaniter sonare. Plaut. Mostel. 18. 10.
 ¶ **Fremunt** per strepitumq; Virg. 1. Aeneid. 113,
 — cuncti simul ore fremebant.
 ¶ **Fremebant** eternas opes esse Romanas. Liu. 2. ab Vrbe, 191.
 ¶ **Fremunt** ereptum sibi consulatum. Cic. ad Att. lib. 2. 22. 4.
 ¶ **Nō fremit** in infantes leo, nisi magna fame. Plin. lib. 8. cap. 16. 7.
 ¶ **Fremunt gaudio erecti de pace Reip**. Liu. 6. ab Vrbe, 31.
 ¶ **Fremunt** leo ore cruento. Virg. 9. Aeneid. 25. Suet. in Galba.
 ¶ **Magno circum dolore fremebant**. Virg. 6. Aeneid. 35.
 ¶ **Hæc fremit plebs**. Liu. 3. ab Vrbe, 159.
 ¶ **Fremebat** tota prouincia. Cic. 5. Verr. 112.
 ¶ **Vario superi sermone fremebant**. Ouid. 9. Metam. 84.
 ¶ **Torrentes immane fremunt**. Claud. 8. Paneg. 47.

¶ **Turba mixto murmure fremit**. Lucan. lib. 7. 10.
 ¶ **Venti fremunt** immani murmure. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 5.
 ¶ **Fremant omnes licet**, dicant quod sentio. Cic. 1. de Orat. 96.
 ¶ **Fremens**, Participium (φροσῖον) ut, Senui acerba fremens, Valer. 3. Argon. 46.
 ¶ **Bello fremens** Italia. Virg. 4. Aeneid. 46.
 ¶ **Equus fremens**. Virg. 1. Georg. 3.
 ¶ **Fremendus**, Participium (φροσῖον) ut, Clamor fremendus. Stat. 13. Thebaid. 151.
 ¶ **Premitus**, huius fremitus, pen. cor. m. g. (φροσῖον, φροσῖον) Ingens sonitus, ut æstuantis maris, aut murmurantis populi, aut hominis excandescens in iram. Cic. ad Atticum, lib. 2. 2. 82, Qui fremitus hominum quam irati animis Idem 5. de Finib. 8, Quo in loco ad fluctum aiunt declamare solitum Demosthenem, ut fremitum assueceret uoce uincere.
 ¶ **Auditus cum fremitu strepitus**. Cic. de Arusp. resp. 18.
 ¶ **Aequoris nigri fremitus**. Horat. 3. Carm. ode 27. 5.
 ¶ **Egentium fremitus**. Cic. pro Flacco, 18.
 ¶ **Maris murmurantis fremitus**. Cic. 5. Tusc. 164.
 ¶ **Marino fremitu assurgens** Benacus. Virg. 2. Georg. 32.
 ¶ **Fremitus equorum**. Caesar 3. bel. Ciuil. 151. Virg. 11. Aen. 121.
 ¶ **Plausu fremitūq; secundo**. Virg. 5. Aeneid. 67.
 ¶ **Acri cum fremitu perfurū uentus**. Lucret. lib. 1. 56. Vide Acet.
 ¶ **Denso circumstant fremitū**. Virg. 4. Georg. 44.
 ¶ **Flebilis fremitus**. Senec. Hippol. 7. 4.
 ¶ **Horribilis fremitus armorum**. Cic. de Arusp. resp. 18.
 ¶ **Horrisono fremitu sequuntur**. Virg. 9. Aeneid. 11.
 ¶ **Inconditus fremitus**. Vide **Inconditus**.
 ¶ **Mugientis fremitu loca cuncta retonant**. Catul. de Berecy. 58. 17.
 ¶ **Rapidi fremitus**. Lucret. lib. 5. 240.
 ¶ **Truces fremitus tubæ**. Senec. Octau. 6. 5.
 ¶ **Semiferi fremitus uirorum**. Valer. 6. Argon. 47.
 ¶ **Fremebundus** (φροσῖον) Qui fremit. Cicero 2. de Nat. deor. 127,
 — tanta moles labitur
 Fremebunda ex alto ingenti sonitu & strepitu. Ex Acto poeta. Ouid. 12. Metam. 26,
 Tum uero præceps curru fremebundus ab alto Deslit.
 ¶ **Frendeo**] frendes, frendui, frendum (φροσῖον) frendere, Frangere, authore Festo, unde & Faba fredda. Col. lib. 2. cap. 11. 9, Cicera bubus erui loco fredda datur in Hispania Bethica. Varro 2. de Re rust. cap. 16, Amisso nomine lactentis, dicitur tur nefrendes, ab eo quod nondum fabam frendere possunt id est, frangere.
 ¶ **Frendere** (φροσῖον) aliquando accipimus pro eo quod est simul concussis & stricis dentibus, ueluti cum iracundia nocentem emittit. Plaut. Capt. 15. 5, Nimisq; hercle ego illum male formidabam, ita frendebat dentibus. Dicitur & stridere.
 ¶ **Frendo**, frendis, (φροσῖον) per tertiam conjugationem etiam legitur. Plaut. Trucul. 11. 41,
 — hoc uide dentibus
 Frendit, icti semur.
 ¶ **Frendens**, Participium (φροσῖον) ut, frendens leo, hoc est, senuiens. Cic. 2. Tusc. 37. Ex antiquo poeta.
 ¶ **Aper frendens**. Ouid. 1. de Arte, 10.
 ¶ **Leo frendens**. Silius lib. 10. 5.
 ¶ **Dolor frendens**. Senec. Herc. fur. 9. 16.
 ¶ **Grauitur frendens**. Virg. 4. Georg. 91.
 ¶ **Fressa fuba**. Cels. lib. 5. cap. 18.
 ¶ **Frentani**] Italici populi, Daunis & Picentibus uicini. Alij à Perentinis qui in Tuscia sunt, & Perentimatis qui Latium habitauerunt, de quibus disputat Hermolaus cap. 5. lib. 3. Plin. huj. illorum regio, Frentana Plinio dicitur.

Frento]

¶ **Frento**] Flumen portuosum in Apulia, ut totidem uerbis indicat Plin. lib. 3. cap. 11.
 ¶ **Frenum**] Vide **Frænum**.
 ¶ **Frequens**] huius frequentis, om. gen. (δυνατός, δυνατός, δυνατός, δυνατός, δυνατός, δυνατός) V. illa, Frequentem locum dicimus, quem frequentare multi solent: ut, Vrbs frequens, oppidum frequens, platea frequens, ubi multi homines aut habitant, aut diuersantur. Quando autem de persona, aut de re animata loquimur, duobus modis dicitur: uel de sola sic, Sic miles frequens spectator præliorum, id est, creber & assiduus. Vel de turba sic, Frequens populus, frequens Senatus: id est, copiosus & multus. Et quid cum nomine collectiuo in singulari: cum ceteris uerò in plurali. Frequentes ciues, frequentes Senatores: hoc est, multi & numerosi. Veruntamen quum dico Sis frequens, immo actionem: quum dico, Frequens locus, passionem: ille frequens, iste frequentatur. Hæc tenet Vallæ lib. 4. cap. 96.
 ¶ **Frequentes** & **Pauci**, contraria. Cic. 3. de Orat. 117, Refert etiam qui audiunt, Senatus, an populus, an iudices: frequentes, an pauci, an singuli.
 ¶ **Frequentissima ædes**. Plin. epist. 216.
 ¶ **Auditor Platonis frequens** Demosthenes. Cic. in Orat. 8.
 ¶ **Frequens auditorium**, Quo multi conueniunt. Plin. epist. 42. 4.
 ¶ **Collegium frequens**. Cic. de Arusp. resp. 11.
 ¶ **Compta frequentia** Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 5.
 ¶ **Coniuncta frequens** id est, multi coniunctæ. Ouidius 2. Amor eleg. 5. 5.
 ¶ **Imitatio frequens**. Quintil. lib. 1. cap. 11. 2.
 ¶ **Latrocinia frequentia**. Asinius Pollio Ciceroni, lib. 10. 31. 1.
 ¶ **Modus frequens & fauorabilis**. Quintil. lib. 4. cap. 1. 14.
 ¶ **Municipium frequens**. Cic. 2. Philipp. 103.
 ¶ **Frequens numerus**. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 6.
 ¶ **Frequens opera**. Plaut. Cist. 2. 5.
 ¶ **Frequentia pocula**. Cic. de Senect. 40.
 ¶ **Frequens Senatus**. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 4. 2.
 ¶ **Sylua frequens** trahibus. Ouid. 8. Metam. 69.
 ¶ **Theatro frequentissimo** incredibili plausu comprobatum est. Cic. 1. de Diuinat. 106.
 ¶ **Via frequens & tuta**. Ouid. 1. de Arte, 118.
 ¶ **Vrbs populi frequens**. Lucan. lib. 10. 2.
 ¶ **Frequens aliquis**, & qui in ore omnium quotidie uersatur. Cic. pro Rosc. Amer. 10.
 ¶ **Secretis frequens**. Tacit. lib. 4.
 ¶ **Frequens est**: id est, cõuetum, receptum. Paulus in l. singulis. ff. de except. rei iud. Parere ergo exceptionem rei iudicata, frequens est.
 ¶ **Frequens adest**. Terent. And. 1. 1. 80. Cic. 4. Verr. 50, Et in consilium frequentes conuenissent.
 ¶ **Frequens comparebo** tibi benefactis. Plaut. Milit. 10. 67.
 ¶ **Tu me ut facere faciam esse adolescentem moribus**: Ita apud omnes comparebo tibi res benefactis frequens.
 ¶ **Frequens obuiam** prodeit, gratiasq; agunt. Cic. 4. Verr. 124.
 ¶ **Frequens est cum eo**. Cic. 2. Officiorum, 66.
 ¶ **Frequentes sumus** ad ducentos. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 5. 2.
 ¶ **Frequens uenit**. Cic. de Senect. 35.
 ¶ **Frequentissimi uenerunt** ad hoc iudicium mercatores. Cicero. 7. Verr. 120. de multitudinem loquitur. Sic, Caf. 4. bel. Gall. 505.
 ¶ **Frequentia**, frequentia (πρῶτον, σύννομος) Quæ aliquis, hō minimum multitud. Cic. de Amicit. 73, Atq; hoc maxime iudicaretur, si quid tale posset contingere, ut aliquis nos deus ex hac hominum frequentia tolleret, & in solitudine uspiam collocaret.
 ¶ **Forum celeberrimum, tanta frequentia**. Cic. 5. Verr. 114.
 ¶ **Thestauri pars** 2.

¶ **Quotidiana amicorum assiduitas & frequentia**. Cicero de Pedit. Confil. 3.
 ¶ **Epistolarum frequentia**. Cic. Attico, lib. 4. 85. 1.
 ¶ **Scholarum frequentia**. Quintil. lib. 1. cap. 2. 1.
 ¶ **Summa hominum frequentia** in foro aliquid agere. Cicero 4. Verr. 137.
 ¶ **Circumsusus frequentia hominum**. Vide **Circumfundo**.
 ¶ **Magna frequentia confectusq; effertur**. Cic. pro Flacco, 31.
 ¶ **Ornare ac celebrare frequentia egressum alicuius**. Cicero in Pis. 24.
 ¶ **Solidam, & robustam, & assiduam frequentiam præbere**. Cic. pro Plancio, 17.
 ¶ **Stipari frequentia**. Cic. pro Milone, 1.
 ¶ **Frequenter**, Aduerbium (δυνατός, δυνατός, δυνατός) Authore ad Heren. lib. 2. 242, Ut frequenter & assidue consequamur artis rationem studio, & exercitatione. Cicero in Orat. 45,
 Translatione fortasse crebrior, qua frequentissime sermo omnis utitur non modo urbanorum, sed etiam rusticorum.
 ¶ **Vince frequenter**. Ouid. 4. Trist. eleg. 6. 5.
 ¶ **Frequento**, frequentas (δυνατός, δυνατός) frequentare, sæpe & frequenter adire, aut inuisere. Salsus in Iugurtha, Deniq; plebs sic est accensa, uti opifices, agrestesq; omnes, & c. frequentarent Marium. Sueton. in Octauio Augusto, cap. 53. Salsustius, iuuentutem que domum Cutilinæ frequentabat.
 ¶ **Aliquem frequentare**, pro inuisere, & ei adherere. Tacitus libro 18.
 ¶ **Domum alicuius frequentare**. Cic. Mestino, lib. 5. 21. 4.
 ¶ **Domum conuentu frequentare**. Catull. Argon. 59. 7.
 ¶ **Frequentari domus dicitur** que à multis aditur, uel cum multis. Cic. 1. Offic. 195.
 ¶ **Ludos frequentare**. Cic. 1. de Inuent. 57.
 ¶ **Sacra frequentare**. Ouid. 3. Metam. 139.
 ¶ **Solitudinem alicuius loci frequentare**. Cic. Att. lib. 1. 14. 6.
 ¶ **Templa frequentari** decet. Ouid. 4. Fast. 175.
 ¶ **Vrbes sine cœtu hominum nec edificari, nec frequentari potuissent**. Cic. 2. Offic. 20.
 ¶ **Frequentare etiam est Crebrum facere**. Cic. de clar. Orat. 182.
 ¶ **Idem pro Domo sua**, 69, Quem tu tamen populum nisi tabernis clausis frequentare non poteris. Id est, qui nō multus fuisse in comitijs, nisi tabernas occludi iussisset Budæus.
 ¶ **Distinguenda & frequentanda est omnis oratio** luminibus uerborum. Cic. 3. de Orat. 112.
 ¶ **In animo primas quasq; partes rhetoricæ frequentare**. Authore ad Herennium, lib. 3. 136.
 ¶ **Frequentare pro frequentè reddere**. Suet. in Aug. Italiam duodeviginti coloniarum numero deductarum à se frequentauit. Tacitus, lib. 3.
 ¶ **Frequentare, pro Geminare**. Gellius, lib. 13. cap. 23, Quæ à Poetis uel Oratoribus celebranda & ornande rei gratia duobus eadem pluribusue nominibus frequentantur.
 ¶ **Frequentare, pro Celebrare**. Senec. epist. 80, Ad nos quidem nihil pertinebit posterorum sermo: tamen nec sentientes colet ac frequentabit.
 ¶ **Triumphum frequentare**. Liu. lib. 6. Decad. 4.
 ¶ **Frequentare commercium** Seneca dixit, epist. 78.
 ¶ **Frequentor, faris**. Plin. Iun. lib. 2. epist. 9. ad Apollinarem, D ligeris, coleris, frequentaris.
 ¶ **Frequentari domus dicitur** que à multis aditur, uel cum multis. Cic. 1. Offic.
 ¶ **Frequentans**, Participium (δυνατός) Cic. in Orat. 47, Non faciet: Republicam loquentem, nec ab inferis mortuos excitabit, nec acruatim multa frequentans, una complexione deuinciet.

B 3

Frequentia

Frigidus, Seguis Virgil. 11. Aeneid. 68, — sed frigida bello Dextera. Nonius.
Lentus in accendo, & penè frigidus. Cic. de clar. Orat. 92.
Virgo non frigida. Ouid. 2. Amor. eleg. 1.1.
Frigidus, Perniciosus & nocens: eo quod frigida, nostra tempe-
 rature sunt perniciosa. Virgil.
 Frigidus, o pueri fugite hinc, latet anguis in herba. Seruius.
Frigida, substantiue positum, cui subauditur aqua. Plaut. Most.
 4. 1. Lampridem me castor frigida non laui magis libenter.
 Plinius, epist. 49. d.
Frigidam sustinere, Blanditijs incitare. Plaut. Cistell. 2. 27.
 Translaum apparere ab ijs, qui certaminibus equestribus aqua
 equis aspergebant, quo resicillati currerent acrius, atq; hoc
 pacto ad cursum instigabant. Ex Erasmo.
Frigidam, cui Facetum & plausibile opponitur. Cic. in Bruto,
 12. 7. de P. Lentulo.
Frigide, pen. cor. Adverb. (φρῆγος) Quint. lib. 6. cap. 1. 30,
 Tum ille alioqui uir facundus inopinata rei casu obmutuit,
 & mentem suam frigidissime reportauit. Id est, ita ut mini-
 me placeret, aut moueret iudices.
Frigidulus, pen. cor. (φρῆγος) Adiect. diminuit. Catull.
 Argon. 59. 20. Frigidulus udo singultus ore cientem.
Frigedo, pen. pro. frigidus (φρῆγος) Idem quod Frigidus.
 Varro, Atq; ut igni frigidulo medullas aquilomam intus fer-
 uat frigidem. Nonius.
Frigidarius, Adiect. Vide apud Plinium epist. 17. lib. 2. Frigi-
 daria cella balneis id est, ubi aqua frigida lauabatur.
Frigorificus, pen. cor. Adiect. (φρῆγος) Cell. lib. 17. cap.
 8. Acetum omnium maxime frigorificum est, atq; id tamen
 nunquam concreuit. Vide Acetum.
Frigutis, frigitis, frigitui, frigitum (φρῆγος) frigitu-
 tire, a frigeo, Cum sono erigi, atq; exilire. Plaut. Casin. 5. 51.
 Nam quid frigitis? quid isthuc tam cupide cupis? Nonius,
 Frigere & frigitire & fertinare, subilire est cum sono, uel
 erigi & excitari: quod quocumq; frigitur, uel frigent, im-
 mo calore uel frigore cum sono suum subsiliunt.
Frigilla] frigille (φρῆγος) autis est, dicta, ut inquit Festus, quod
 frigore cantet & uigat. Mart. lib. 9. 57.
 Nunc sturnos inopes, frigillarumq; querelas
 Audit, & arguto passere uernat ager.
Fringulio] tis, tire, Est præpedite ac obscurius uerba enun-
 tiare. Apuleius in Magia, qui eloquentia patrociniū uul-
 go proficitur, etiam honesta dicta sordide blaterat, sepe in
 rebus nequaquam difficultibus fringulit, uel omnino obmu-
 tescit. Et iterum: Audisti priuigium meum uix singulas syllab-
 as fringulitatem. A fringilla uerbum deslecti putat Festus.
 Vide Cel. Rhod. lib. 3. cap. 1.
Fringulio] tis. Vide Frigutio.
Fruiculum] fruiiculi. Vlp. de donat. inter uirum & uxore.
 Cum hic, si diuortium, Quod si diuortium non interces-
 serit, sed fruiiculum interuenit: donatio profecto ualebit, si
 fruiiculum quieuit. Quidam Friguliculum legunt, alij Fruib-
 sculum: alij aliter legunt.
Frio] fritis (φρῆγος) fricare, Conterere, comminuere. Plin. lib.
 13. cap. 4. 17. In ipsa quidem Aethiopia friatur hæc, tanta
 est siccitas, & siccitate modo siccatur in paucis. Varro 1. de
 Re rust. cap. 9. 6. Si sit terra alba, si nigra, si leuis, quæ quæ
 siccatur, facile frietur.
Friabilis, & hoc friabile, penult. corr. (φρῆγος) ubi φρῆγος
 uel φρῆγος, (φρῆγος) Quod facile friatur, & quasi manibus
 minutim cõteritur. Plin. lib. 28. cap. 8. 21. Optimaq; est, quæ
 candidissima, & friabilis, minimiq; ponderosa: quum tera-
 tur inter digitos, fermentescens. Idem, lib. 34. cap. 18. 7.
Friabones] Gallie Belgicæ populi. Plin. lib. 4. cap. 17.

Frisorum] insula, in Gallico Oceano, de quibus Plin. lib.
 4. cap. 15.
Frisi] φρῆγος, Populi sunt protinus ultra Rhenum, Oce-
 no adpositi, ut Ptolemeus ait.
Friti] quid significet, declarat Varr. 1. de re Rust. cap. 4. 8. 3. Il-
 lud autem summa in spica iam matura quod est minus quam
 granum, uocatur friti.
Fritillus] fritilli, m. g. Dicitur apud nos tabula lusoria, quæ
 apud Græcos pyrgus, in quo tessere coniecte agitataq; mi-
 tuntur, inquit Porphyrio. Tessere igitur in fritillo conieci-
 tur tanquam uasculo, quo agitata deinde mittitur in aluco-
 lam. Iuuenalis Satyr. 14. 1.
 — paruoq; cadem monet arma fritillo. Dicitur fritillus,
 ut quidam putant, a crepitu ipso tesserarum, uel quod super
 eo tessere ferantur. Martialis, lib. 4. 14.
 Dum blanda uagus alea December
 Incertis sonat hinc & hinc fritillis.
Fritinnis, nis fritinnire, Subilire. Varro, Et pullos peperit
 tumientes. Turnebus monuit. Vide plura apud Non.
Friuola] pen. cor. friuolori, neut. gen. plur. num. (φρῆγος)
 Festus friuola, uasa sunt proprie fictilia, quassa. Vnde uerba
 friuola dicta, quæ minus sunt fide subitua. Vlpianus in l. so-
 lutum. §. solutam ff. de pignor. act. Non enim credibile est
 hoc cõuenisse, ut ad uniuersam pensionem insule friuola mea
 teneantur. Hic friuola pro suppellectili tenui & uili accipitur
 tur: qualis eorum esse solet qui in cœnaculis habitant: quo
 modo & Satyrus usus est Satyr. 5. 6.
 Et ne te teneam, Romanoru omnia regum Friuola. Qui-
 bus uerbis paupertatem regum Romanorum significat,
 quos etiam Saniolis uasis usus esse constat. Idem tertius, 20.
 — iam friuola transfert
 Vcdegon, tabula tibi tertia sumant. A Græcis φρῆγος
 dicitur, id est, de uero τὸν δὲν αὐτὸν οὐκ ἔστιν ἄλλο.
 Vnde & grytopole ab eis dicitur, qui huiusmodi supelle-
 ctilia uendunt: quos Latine Friuolarios appellare possi-
 mus. Nonnulli friuolarios dicunt, ut Albeolos pro alucolis.
 Hæc Budæus.
Friuolus, pen. cor. Adiectiuum (φρῆγος) Plin. lib. 7. cap. 7.
 1. de generatione hominis loquens, Miseret, atq; etiã pudet,
 estimantem quàm sit friuola animalium superbissimi origo,
 quum plerumq; abortus causa fiat odor a lucernarum exin-
 ctu. Friuolum pro fragili & infirma dicit, & ueluti friabili.
 Nam & friuolum a uerbo Frio dictum non immerito existi-
 matur, id est, contero, comminuo. Plin. lib. 7. cap. 53. 7. Fri-
 uolum dictu, &c. Gell. lib. 15. cap. 30. Oppidò quàm sunt in-
 literarum ostentatione inepti & friuoli. Idem lib. 16. cap. 12.
 Quædam futilla & friuola. Quintil. lib. 1. cap. 10. Friuole
 in paruis iactantia. Idem, lib. 7. cap. 3. 28. Boq; satius est, om-
 ni se antea de uita abstinere conuictio, quàm uenibus aut fri-
 uolis, aut manifestò falsis reum incessere.
Friuolus & illiberalis sermo. Aulior ad Heren. lib. 4. 158.
Fronator, Frondes, Frondosus] Vide Frons frõdis.
Fronditus] Miles quidam Romanus, sic dictus, quod præ-
 clara facinora, Vulturum transfugans, fronde capiti impo-
 sita, aduersus Annibalẽ ediderit. Aulior Plin. lib. 17. cap. 1.
Frons, Frontis] f. g. (φρῆγος) a ferendo dicitur, ut
 nonnulli uolunt, quod indicia animi præ se ferat. est enim
 tristitia, hilaritatis, clementie, & feruoratis index, ut ait Plin.
 lib. 11. cap. 37. Varro tamen a firamibus potius oculorum
 dictam existimat. Mart. Nec matutina si mihi fronte uenis.
 Idem, lib. 1. 34. illa fronte prætor carmina nostra legas.
Frons masculino genere proferebatur antiquis, ut docet Gell.
 lib. 15. cap. 9.
Ianua animi frons est. Cic. de Petit. Consul. 29.

In fronte ostentatio sit, intus ueritas occultetur. Cicero 2. de Fi-
 nibus, 124.
Ex uultu, & oculis, & fronte, unius erga alium amore perspi-
 cere. Prouerbialis locutio, cuius sensus satis liquet ex uerbis
 Ciceronis ad Antonium, in epist. ad Attic. lib. 14. 311. 1.
Astera cornu frons. Ouid. 10. Metam. 45.
Astrita frons. Iuuen. Satyr. 13. 26.
Breuis frons. Vide Breuius.
Castigata collecta modesta frontis. Stat. 2. Sylu. 1. 9.
Ferox frons. Senec. Herc. fur. 6. 27.
Generosa frons. Lucan. lib. 8. 132.
Hirta frons. Senec. Hippol. 6. 14. Sil. lib. 6. 25.
Inuercunda frons. Vide Inuercundus.
Lata frons. Virg. 6. Aeneid. 173.
Leuis frons. Virg. cecog. 6. 11.
Minax frons. Seneca Oedip. 12. 2.
Modesta frons queri. Claud. 4. Poneg. 32.
Mollis supra modum frons. Quint. lib. 6. cap. 4. 10.
Niua pendebat frons capilli. Ouid. 10. Metam. 28.
Proterua frons. Horat. 2. Carm. ode 5. 4.
Rigida frons. Lucan. lib. 2. 76.
Rugosa frons. Vide Rugosus in Ruga.
Serena frons. Sil. lib. 3. 61.
Setigera frons apri. Stat. 8. Thebaid. 107.
Serosa frons leui oris. Horat. 1. Seru. Satyr. 5. 13.
Sollicitam explicare frontem. Horat. 3. Carm. ode 29. 4.
Speciosa frons. Ouid. 3. Metam. 5.
Tenera frons. Virg. 2. Georg. 75.
Tenuis frons. Horat. 1. Carm. ode 33. 1.
Torna frons. Virg. 3. Aeneid. 127.
Tristis frons. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 8.
Trunca frons tauri. Ouid. 9. Metam. 18.
Turbida frons. Senec. Hippol. 4. 15.
Turgida frons cornibus. Horat. 3. Carm. ode 13. 1.
Urbana frons est fiducia, & petendi audacia. Horat. 1. epist. 9.
 3. Budæus.
A fronte præcipitui, a tergo lupi. Prouerb. Vide in A uel A B
 præpositionibus.
A fronte, Ouid. 1. Metam. 35.
A fronte, a tergo, a lateribus teneri. Cic. 3. Philip. 147.
In fronte dixerit. Ouid. 1. de Arte, 93.
Fronte ante mentem: hoc est, uultu an animo. Cicero ad Atticum,
 lib. 4. 84. 7.
Aequata fronte, & concordia currere frono. Sil. lib. 16. 77.
Astricta frons. Vide Astringo.
Attollere frontem. Stat. 4. Thebaid. 22.
Cedere frontem. Quint. lib. 2. cap. 12. 6.
Fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegere.
 Cic. de Prouinc. Consul. 7.
Concurrunt nubes frontibus aduersis. Lucret. lib. 6. 24.
Contracta seria frontis. Horat. 2. Seru. Satyr. 2. 25.
Contrahere frontem. Cic. pro Cluent. 57.
Conuersis frontibus incurunt tauri. Virg. 12. Aeneid. 144.
Detecta fronte pugnare. Quint. lib. 5. cap. 13. 10. Id est, aperte.
Dirigere frontem. Quint. lib. 2. cap. 13. de acie.
Senectus rugis frontem exarat. Horat. Epod. 8. 1.
Frontem explicare uel exporrigere dicitur, quum hilaresci-
 mus: Contrahere, quum ringimur: hoc est, ubi quid molestū
 est. Terent. Adel. 5. 3. 53. Horat. 3. Carm. ode 29. 4.
Frontem ferire. Cic. ad Attic. lib. 1. 1. 3.
Fronte & uultu bellis, aliquid ferre, sed intus sensibus ang-
 Cic. Attic. lib. 5. 97. 3.
Inscribere in fronte. Vide Inscrito.
Inuercunda frons. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.

Frontem obducere, pro Contrahere. Quint. lib. 10. cap. 3. Vi-
 de Obduco.
Obducta fronte tristis. Iuuen. Satyr. 9. 1.
Obducta fronte senectus. Horat. Epod. 13. 1.
Ostentans frontem albam. Virg. 5. Aeneid. 113. de equo.
Peccat frons pluribus generibus. Quint. lib. 1. cap. 11. 5. de gestis.
Frontem perficere, pro Deponere pudorem. Plinius, Per fricu-
 lorum, & nihil profici. Caluus apud Quint. lib. 9. cap. 2.
Perijt illi frons. Persius Satyr. 5. 11.
Porrectiore fronte mecum loquaris oportet. Apud Plautum in
 Casina, 6. 3. Item, Obducta fronte, Corrugata fronte, Con-
 tracta fronte, Caperata fronte aliquid facere. Plautus, Cape-
 rata frons feruoridine. Quod quidam a caprimis cornibus
 translatum uolunt.
Nubila frons: cui contraria sunt, Serena frons, ex plicata frons.
Præcinctus arundine frontem. Ouid. 1. de Arte, 45.
Premere frontem corona. Lucan. lib. 2. 72.
Promittere aliquid fronte. Quint. lib. 1. cap. 4. 2.
Remittere frontem. Plin. in epist. Ego tamen qui a te hanc seue-
 ritatem exigo, cogor id quod diuersum est, postulare, ut in
 plerisq; frontem remittas.
Vallatus frontem radijs. Ouid. epist. 4. 34. de Sole
Verissima fronte uerum dicere. Cic. pro Rab. Posth. 1.
Frons, pro Seueritate & grauitate. Cic. ad Dolabe a. 1. lib. 9.
 10. 4. Tu adeo mihi excusam seueritatem ueterem uitas, ut
 ne in foro quidem reliquæ pristinae frontis appareat?
Frons, Principium & ingressus. Quint. lib. 4. cap. 1. 29. Insi-
 nuatio surrepat animis, maxime ubi frons cause non satis
 honesta est.
A fronte & a tergo. Vide A uel A B præpositiones.
Primæ fronte. Quint. lib. 7. cap. 2. Dura prima fronte quæstio.
In frontem statuerat ferratos. Tacit. lib. 3.
Aduersis frontibus. Vide Aduerto.
Pugnare in frontem. Tacit. in uita Agricole.
Frons, de rebus etiam inanimatis dicitur pro parte anteriore,
 uel initio alicuius rei. Virgilius.
 Fronte sub aduersa scopulis pendentes antrum, &c.
 Plin. lib. 12. cap. 7. 1. In fronte Caucafi solibus opposita, gi-
 gni, &c. Idem lib. 4. cap. 21.
Frontes librorum. Ouid. 1. Trist. eleg. 2.
Frontale, frontalis, pen. pro. n. g. (φρῆγος) ornamentum quod frontibus equorum, siue elephan-
 torum imponi solebat. Plin. lib. 37. cap. 12. 2. Quondamq;
 tate magnitudinis scere, ut equis regu in oricte frontalia,
 atq; pro phaleris pensilia facerent. Liu. 7. bel. Maced. 162.
Frontatus, pen. prod. Adiect. (φρῆγος) ut, Frontati lapi-
 des, apud Vitruuium. Lapidis utraq; parte frõdali, sunt qui
 utraque parte parietis, faciem certam ostendunt, ex quibus
 sunt quæ uulgo catene & crura dicuntur. quibus totius o-
 peris firmitas constat: quæ eam rationem in edificio habent,
 quæm ossa in homine. Græcè diatori dicuntur: quasi perpe-
 tua soliditate utring; extantes. Vel, ut in quibusdam exem-
 plaribus legitur, diatori. Id est, ab una parietis parte ad alia
 pertinentes, perpendentesq;. Artifices ob hoc Perpenus ap-
 pellant, quasi perpetuo lapide constantes, id est, solido. Hæc
 Budæus. Plin. lib. 35. cap. 12. 9. Vel ad testæ costilibus later-
 culis frontatisq;. Vide Cel. Antig. lect. lib. 2. 6. cap. 31.
Fronto, frontonis (φρῆγος) Quimagnam habet frontẽ.
 Ci. 1. de Nat. deor. 109. Ecquos neuum habere, ecquos filos,
 flauos frontones, capiones quæ sunt in nobis?
Frontosus, a. um, Adiectiuum a fronte deriuatum, quod nonnul-
 li pro impudente usurpant. Aulior Sipont.
Frons] huius frontis, f. g. (φρῆγος) A ferendo, quod fron-
 des arborum huc atq; illuc a uento ferantur. Frondes, inquit
 Valla,

Valla, arborum sunt tantum: folia autē & arborum, & herbarum, & foliorum quoque. Virg. lib. 2. Georg. 75.
 — frons tenera, imprudensque laborum. Cicer. pro Caelio. 33. Ergo hæc deferta uia & inculta, atque interclusa iam frondibus & uirgulis relinquatur.
 Focunda frondibus ulmi. Virg. 2. Georg. 90.
 Arboreæ frondes. Ouid. 4. Metam. 128.
 Arida frondes. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.
 Cupressine frondes. Vide Cupressus.
 Frondes dense. Virg. 9. eclog. 6.
 Glauca frons. Virg. 2. Georg. 3.
 Iligneæ frons. Vide Illex.
 Teneræ frondes. Virg. 3. Aeneid. 90. Quint. lib. 2. cap. 4. 8.
 Abditus fronde leui. Ouid. 2. Metam.
 Agere frondem. Vide Ago.
 Auellere frondes. Ouid. 2. Metam.
 Glauca canentia fronde salicis. Virg. 2. Georg. 3.
 Carpendæ manibus frondes. Virg. 2. Georg. 74.
 Frondes construnt terram. Virg. 4. Aeneid. 89.
 Deionse frigore frondes. Ouid. 3. Fast. 48.
 Strictis frondibus explere bouem. Horat. 1. epist. 14. 6.
 Opaca fronde horrent comæ. Senec. Her. fur. 9. 15.
 Hirsutis frondibus pastus. Virg. 3. Georg. 46.
 Leuandum fronde nemus. Virg. 2. Georg. 80.
 Viridi super fronde requiescere. Virg. eclog. 1. 16.
 Spargit agrestes tibi sylvæ frondes. Horat. 3. Carm. ode 18. 3.
 Festa fronde uelamus delubra. Virg. 2. Aeneid. 50.
 Fronde comas uindicti. Horat. 2. epist. 1. 22.
 Noua fronde uirere. Virg. 6. Aeneid. 41.
 Caduceæ frondes uolitant. Virg. 1. Georg. 74.
 ¶ Frondeus, Adiect. (φρονδαῖος) Quod totum ex frondibus est: ut, Frondea corona. Plin. lib. 16. cap. 4. 4.
 Nemora frondea. Virg. 1. Aeneid. 39. pro Frondosa.
 Testa frondea. Virg. 4. Georg. 13.
 ¶ Frondosus, pen. prod. Adiect. (φρονδαῖος) Quod frondibus abundat: ut, Frondosus ramus. Liu. 10. ab Vrbe, 206. Et, Frondosi montes. Varro 2. de Re rust. cap. 5. 10.
 Aestas frondosa. Virg. 3. Georg. 59.
 Lucus frondosus. Virg. 4. Georg. 109.
 ¶ Frondarius, Adiect. (φρονδαῖος) Quod ad frondes pertinet. Plin. lib. 18. cap. 31. 6. Vnus frondator quatuor frondarias fisticinas complere in die iustum habet.
 ¶ Frondeo, frondes, frondui (φρονδαῖω) frondere, dicuntur arbores. Virg. 3. eclog. 12.
 Nunc frondent siluæ, nunc formosissimus annus. Idem, 2. Georg.
 — nemorumque loui quæ maxima frondet Aesculus.
 Lætius frondere. Vide Lætus.
 ¶ Frondens, Particip. (φρονδαῖος) ut, Arbuta frondentia. Virg. 3. Georg. 60.
 Campus frondens. Lucan. lib. 6. 17.
 Ramo frondenti tempora implicat. Virg. 7. Aeneid. 27.
 Frondens uitis. Col. lib. 3. cap. 1. 5.
 ¶ Frondesco, frondescis (φρονδαῖω) frondescere dicuntur arbores, cum frondes emittunt. Col. lib. 5. Nihilominus enim paucis frondescet pampinis. Cis. 1. Tusc. 108.
 Ramos arboribus frondescere. Lucret. lib. 1. 217.
 Virga frondescit. Virg. 6. Aeneid. 29.
 ¶ Frondator, frondas (φρονδαῖος) frondare, Frondes amputare.
 ¶ Frondator, pen. prod. frondatoris (φρονδαῖος) Tria genera sunt frondatorum. Frondator, qui arbores amputat, & qui è frondibus manibus manipulos facit hyemis tempore, animalibus ad pastum offerendos: & qui manibus uitium folia auellit, quo ardor solis uiam maturiorem reddat: aut auis

quæ in frondibus habitat & his uescitur, uel etiam palumbes, quæ in frondibus nidificant. Haestenus Seruius. Vide Frondarius. Virg. 1. eclog. 12.
 Hinc alta sub rupe canet frondator ad auræ.
 Falx frondatorum. Catull. Argon. 59. 9.
 ¶ Frondatio, frondationis. Colum. lib. 5. cap. 6. 14. Atque in frondatione cauendum, ne aut prolixiores pollices fiant, qui ex amputatis uirgibus relinquuntur.
 ¶ Frondifer, pen. corr. Adiect. (φρονδαῖος) Frondes ferens. Lucretius lib. 1. 4. Frondiferasque domos auium.
 Nemus frondiferum. Lucret. lib. 2. 72.
 ¶ Frondifluus, Adiectiuum. Boethius Metro. 5. lib. 1.
 Tu frondifluus frigore bitumæ
 Stringis lucem breuiore mora. Tunc frondes ab arboribus fluunt caduntque.
 Fronto] frontonis. Vide Frons, frontis.
 Fronto] φρόντων, Philosophia simul & dicendi præceptor. M. Antonii principis, adeo ab illo dilectus, ut ille statuam ei à Senatu statui peteret. Author Capitolinus. Frontonis ad terius sub Nerone meminere Tacitus, & Iuuenalis. Martialis item, Clarum militiæ Fronto togæque decus.
 Fructus] Vide post Fruor.
 Frugalis, Frugalitas] Vide post Frugiperda.
 Frugamenta] à frugibus appellata. Festus.
 Fruges] frugis, f. g. uel, hæc Erux, frugis, Prisciano (ἀρούρα, ἀρούρα) Generale nomen est, non modo ad frumenta, leguminaque, sed etiam ad omnes fructus terræ, quos in alimoniam uertimus unde frugifera arbores dicte sunt, quæcumque fructum ferunt. Var. de ling. Lat. Fruges à fruendo. Festus, Seruius, & Donatus, Frugis uocabulum à frumine emicere sub mento gutturis seu gurgulionis parte, qua cibus in alium demittitur, à ferendo cibum appellari dicunt. Vide Erux demitur.
 Fruges à frumento nihil differre, satis docet Cic. Actione quinta in Verrem, his uerbis, Lucio Octauio, & C. Cotta Cæsilius Senatus permisit ut uini & olei decumas, et frugum minus tantum, quas ante te Quæstores in Sicilia uendere consueverunt, Romæ uenderent. De leguminibus dicit: ut ostenderet etiam frumenta fruges uocari. Hæc Seruius in primum Aen. 19. Liu. 1. Decad. lib. 5. de Gallis, Eam gentem traditur fama, dulcedine frugum, maximeque uni noua tum uoluptate captam, Alpes transisse. Cic. de Senec. 47. E quibus quum emerferit, fundit frugem, spica ordine structam. Virg. lib. 10. eclog. — nocent & frugibus umbra.
 Locuples frugibus annus. Horat. 2. epist. 1. 28.
 Fæta frugibus terra. Cic. 2. de Nat. deor. 233.
 Infelix frugibus tellus. Virg. 2. Georg. 48.
 Copia frugum & inopia, contraria. Cic. pro Domo sua, 14.
 Diua potens frugum: Id est, Nerus. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 7.
 Parens frugum tellus. Virg. 2. Georg. 35.
 Perceptio & conseruatio frugum fructuumque reliquorum. Cic. 2. Offic. 16.
 Hubertas frugum & fructuum. Cic. 3. de Nat. deor. 125.
 Grauidæ fruges. Virg. 2. Georg. 85.
 Lætæ fruges. Virg. 1. Georg. 14.
 Mature fruges. Virg. eclog. 3. 16.
 Medicate fruges. Vide Medico.
 Medicatis frugibus ossa. Virg. 6. Aeneid. 84.
 Minute fruges. Vide Minuo.
 Huberes fruges. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.
 Copia diffundit fruges pleno cornu. Horat. 1. epist. 12. 6.
 Tellus ferebat fruges. Ouid. 1. Metam. 23.
 Fundere fruges. Cic. 1. de Diuin. 26.
 Tonfis gemit arca frugibus. Virg. 3. Georg. 26.

Percipere.

Percipere fruges. Cic. 1. Offic. 86.
 Horat. fruge placare lares. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.
 Serere fruges. Cic. 2. de Nat. deor. 228.
 Nitide surgunt fruges. Lucret. lib. 1. 51.
 Cereon fruges appellamus, unum autem Liberum. Cic. 2. de Nat. deor. 86.
 Ad frugem perducere. Quint. lib. 6. cap. 3.
 Recipere se ad frugem bonam, dicebant antiqui, pro eo quod uulgari sermo dicit, Ex nihilo homine fieri hominem de bono, id est, frugi. Cic. pro Caelio, 20. Sed qui totam adulescentiam uoluptatibus dedissent, emeruisse aliquando, & se ad frugem bonam (ut dicitur) recepisse, grauesque homines atque illustres fuisse. Budæus.
 Corrige aliquem ad frugem: hoc est, uia emendare, ut frugi homo euadat. Plaut. Trinum. 4. 60.
 Euadere ad frugem bonam, De eo dicitur qui ante nequam non fuerat. Lact. antius lib. 6. de Pythagorea litera loquens. Budæus.
 Redire ad frugem bonam. Lamprid. in Helio. Budæus.
 ¶ Frugi (ἀρούρα) à fruge dicitur, quod indeclinabile est: compositum tamen cum bonæ, antiqui quandoque ponebant, ut Seruius bonæ frugi, Homo bonæ frugi, Frugi bonæ (inquit Budæus) quam dicebant, probum, officiosumque; consummate significabant. quæcumque apud Gellium frugis bonæ legitur, cui contrarium est Homo nequam. Plaut. Capt. 17. 3.
 Fui ego lepidus uel bonus uir nunquam, neque frugi bonæ. Idem Trinum. 6. 39. Vlpianus ad legem Aquiliam. I. Neratius, Sed si bonæ frugi seruus intra annum mutatis moribus occisus sit.
 Demodestus & hoc frugi homo. Cic. Attic. lib. 4. 77. 5.
 Frugi es: id est, utilis & necessarius, inquit Donatus. Idem alio loco, Frugi est ergo, in quo est aliquid quo fruamur, id est, uatamur. Plautus Poenul. 10. 10. Terent. Eunuch. 3. 5. 59.
 Fæctus frugi aliquis. Cic. 2. Philip. 78.
 Frugihomo. Cic. 3. Tusc. 2. 30. Terentius Adelph. 5. 9. 2.
 Idem Heaut. 3. 3. 19.
 — Clitipho, hæc ego præcipio tibi,
 Hominis frugi & temperantis sanctus officium. Cic. 3. Tusc. 32. Qui sit frugi igitur, uel si maus, moderatus & temperans eum necesse est esse constantem. Idem ad Sestium, lib. 5. 6. 1. Idem pro Fonteio, 2. 5.
 Homo frugi omnia recte facit. Cic. 4. Tusc. 5. 6.
 Frugi adificium: hoc est, utile & quod uulgo dicitur, bene appropriatum, & ad utilitatem. Plin. epist. 4. 1. b. lib. 2. ad Gallum.
 Frugi mancipis. Plin. epist. 63. b. lib. 4. ad Calpurnium.
 Frugi seruus, Cui curæ est commodum domini. Plautus Amphitru. 11. 4. Plin. epist. 2. 1. Omnis iocis credo decetes esse seruos, qui sunt empti mihi ex consilio: superest ut frugi sint.
 Frugi atque integer seruus. Cic. pro Cluent. 35.
 Frugi, seuerusque alicuius uita, tum etiam incunctissima conuictio. Cicero filius Tironi, lib. 16. 21. 9.
 Frugi, cui Nequam opponitur. Cicer. pro M. Fonteio, 2. 4. Qui tanta uirtute atque integritate fuit, ut etiam illis opibus temporibus, quum hominē inuenire nequam neminem posses, solus tamen frugi nominaretur: quem quum in concionem Gracchus uocari iuberet, & ulator quæreret quem Pisonem (quod erant plures) Cogis me, inquit, dicere inimicum meum frugi. Idem 2. de Finib. 14. 5. Vi frugi ille Piso.
 Frugi & Nequam seruus, contraria. Cic. 2. de Orat. 137.
 Homo frugi & modestus. Cic. Seruilio, lib. 13. 71. 1.
 Sum bonus & frugi. Horat. 1. epist. 17. 10.
 Populus frugi, castusque. Horat. de Arte. 4. 2.
 Frugi, is etiam dicitur, qui in uictu, uesitu, similibusque temperans est, ut ait Valla in Rauidensem. Vide Frugi homo, paulo ante. Plaut. Asin. 16. 7.

Ego, præter alios, meum uirum frui rata.
 Siccum frugi, continentem, amantem uxoris maximè.
 Frugi ac sobrii homines. Cic. 5. Verr. 55.
 Cœnula frugi. Iuuenal. Satyr. 3. 17.
 Frugi uictus, cui Luxuriosus opponitur. Quint. lib. 5. cap. 10.
 ¶ Frugi in genituo dixit Plaut. in Milite, 20. 50. Fac sis frugis.
 ¶ Frugifer, pen. corr. Adiect. (δρακτύβη, ἀρούρα, φρούρα, βύβη) Fructum ferens: ut, Arbores frugiferae. Vide apud Plinium, lib. 12. Idem, cap. 2. Vicina bonitas prouincijs excepto Africa frugifero sola.
 Ager frugifer. Lucan. lib. 1. 28. Cic. 2. Tusc. 19. Et 2. de Natura deorum, 240. Cineser iam spatia frugifera atque immensa Arua frugifera. Lucan. lib. 3. 13. (camporum).
 Frugifera & ferta arua. Cic. in Orat. 93. Ex antiquo poeta.
 Frugifera alimentis insula. Liu. 6. bel. Pun. 208.
 Messes frugiferae. Ouid. 5. Metam. 132.
 Frugifera & fructuosa philosophia. Cic. 3. Offic. 6.
 Frugiferum & salubre. Liu. in Præfatione, ab Vrbe cond. 7.
 ¶ Frugiferens, pen. corr. frugiferentis (φρούρα, φρούρα) poeticum epitheton, pro Frugifero. Lucret. lib. 1.
 Quæ mare nauigerum, quæ terræ frugiferentes Concelebrat. Sed antiquum est.
 ¶ Frugilegus, pen. corr. Adiectiuum (ἀρούρα, φρούρα) Ouid. 7. Metam. 127.
 Hic nos frugilegus aspeximus agmine longo.
 Grande onus exiguo formicæ ore gerentes.
 ¶ Frugiperda (ἀρούρα, φρούρα) Salix. Plin. lib. 16. cap. 26. 5. Ocythimæ autem salix amittit semen ante quam omnino maturitatem sentiat: ob id dicta ab Homero frugiperda.
 ¶ Frugalis, & hoc frugale, pen. prod. (ἀρούρα, φρούρα, ἀρούρα, φρούρα) Qui est temperans. Cicer. 3. Verr. 95.
 Frugalissimus homo. Terent. Heaut.
 Dedit me patrici iam, ut frugalior sum quam uult. Cic. ad Attic. lib. 1. 11. 5. Plin. in Paneg. 85.
 Frugalis & integer. Cic. 4. Verr. 76.
 Nequissimus & Frugalissimus, contraria. Cic. Attic. lib. 1. 11. 5.
 Optimus colonus, parcissimus, frugalissimus. Cicero 2. de Oratore, 159.
 Aratores laboriosissimi frugalissimi; homines. Cic. 5. Ver. 73.
 Frugalissimus sui ordinis homo. Cic. 3. Verr. 49. Id est, probus & honestus, ait Budæus.
 Frugalissimi & sanctissimi homines. Cic. pro Flacco, 55.
 Frugalis magister pecorum. Col. lib. 1. cap. 9. 1.
 Frugalis ulla. Varro 3. de Re rust. cap. 2. 2.
 ¶ Frugalitas, pen. corr. frugalitatis (ἀρούρα, φρούρα) Temperantia, siue moderatio in rebus agendis. Cic. 3. Tusc. 28. Verisimile etiam illud est, qui sit temperans, quem Græci εὐφροναῖος appellant: eamque uirtutem εὐφροσύνη uocant, quam soleo equidem tum temperantiam, tum moderationem appellare: nonnunquam etiam modestiam: sed haud scio an rectè ea uirtus frugalitas appellari possit. Et paulo post, 31. Frugalitas, ut opinor, à fruge, quia nihil melius è terra: nequitia ab eo, est hoc erit fortasse durius, sed tentemus, & uisuisse putemur, si nil sit: ab eo quod nequiquam est in tali homine, ex quo idem nihil dicitur.
 Singularis & admiranda frugalitas in rege. Cic. pro Deiot. 17.
 Ingenerata alicui frugalitas. Vide Ingenero.
 ¶ Frugaliter, penult. corr. (ἀρούρα) Sobrie & modeste. Plaut. Epid. 11. 37.
 Ille eam rem adeo sobriè & frugaliter accurauit ut alias Res: est impense improbus. Plin. epist. 2. 48. Frugaliter, modesteque uiuentis. Cic. pro Domo sua, 86. Cicer. 2. de Fin. 45. Cur igitur non bene? Quia quod bene, id rectè frugaliter, honeste.

Parce

Parce & frugaliter uiuere. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 22.
 Fruifcor] Vide Fruor.
 Frumen] frumini, pen. cor. n. g. (λαμνός αβω) Est, ut inquit
 Donatus, summa pars gula, uel summa gula, tractusue gula
 quae cibum lingua demittit in uentrem. Seruius in primum
 Aenid. 19. Frumen emimens sub mento gutturis pars.
 Frumentum, frumentii, n. g. (σιτῶν, χιλλός, χολός) Seruius
 frumenta dici putat quaecumq; emittunt aristas. à fruendo di-
 ctum, uel à frumine. Plin. lib. 18. cap. 7. 1. Et quoniam prae-
 paratus est ager, natura nunc indicatur frugum. Sunt autem
 duo prima earum genera : frumenta, ut triticum, hordeum:
 & legumina, ut faba & cicer. Frumenti ipsius totidem gene-
 ra per tempora satù diuisa. Hyberna, quae circa Vergiliarum
 occasum satà terra per hyemen nutriuntur, ut triticum, far,
 hordeum. Aestiuà, quae astate ante Vergiliarum exortum se-
 rantur, ut milium, panicum, setama, horminum. In eodem ca-
 pite, 9. separat frumentum ab hordeo, dicens, Frumentum &
 hordeum utrunq;.
 Acoruius frumenti ingens. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 23.
 Copia frumenti. Horat. 1. epist. 15. 4.
 Luxuriosa frumenta. Cic. in Orat. 4. 5. Vide LUXUS.
 Frumentum triticum. Martial. lib. 13. 12.
 Abripere frumentum. Vide Abripio.
 Abundare copia frumenti. Vide Abundo.
 Aestiuare frumentum. Cic. in Pisonem, 68.
 Aestimatum frumentum ternis denarijs. Cic. 5. Verr. 185. Vide
 Aestimo.
 Sata frumenta manu carpes. Virg. 3. Georg. 35.
 Emerere multum frumenti agris. Horat. 1. epist. 6. 5.
 Exarare frumentum. Cic. 5. Verr. 73.
 Imperare sibi in cellam frumentum. Vide Impero.
 Inferere frumentum arboribus. Vide Infero.
 Metiri frumentum. Vide Metior.
 Grandia tradunt frumenta. Virg. 4. Aenid. 82.
 Lactentia turgent frumenta. Virg. 1. Georg. 63.
 Frumentaceus, Adiect. (σιτῶνός) Quod ex frumento est.
 Frumentarius, Aliud adiect. (σιτῶνός) Quod ad frumentum
 pertinet. Cic. 5. Verr. 10.
 Frumentaria causa, Frumentaria res. Cic. 5. Verr. 9. & 38.
 Frumentaria magna largitio. Cic. 2. Offic. 107.
 Frumentaria lex. Cic. 3. Tuscul. 83.
 Lex frumentaria de semisibus. Author ad Heren. lib. 1. 21.
 Locus frumentarius: hoc est, ferax frumenti. Cels. lib. 1. bel. Gall.
 Lucrum frumentarium. Cic. 5. Verr. 73.
 Frumentarius praedo. Cic. 5. Verr. 64.
 Prouincie frumentariae. Cic. Attic. lib. 9. 180. 5.
 Re frumentaria laborare. Vide Labor, laboris.
 Frumentarium solum, In quo seritur frumentum. Plin. lib. 18.
 cap. 6. 3. Et Col. lib. 1. cap. 2. 3.
 Frumentarius, Mercator comparans sibi frumenta, ut inde lu-
 crum faciat. Plaut. Pseud. 4. 55.
 Frumentarij negociatores. Plin. lib. 8. cap. 44. 5. Cicero 3. Offic.
 73. Non igitur uidetur nec frumentarius ille Rhodius, nec
 hic aedium uenditor celare emptores debuisse.
 Frumentor, frumentaris (σιτῶνός, επισιτῶνός) frumen-
 tari, frumentum colligere. Cic. ad Attic. lib. 8. 163. 3. Neq; so-
 lus cum ista copia tantam multitudinem sustinere poteris, ut
 frumentatum eas. Caesar 4. bel. Gal. 490. Praedandi frumen-
 tandiq; causa. Liu. 1. bel. Maced. 142. Quum in propinquo
 agro frumentarentur Romani.
 Frumentatio, Verbale (σιτῶνός, επισιτῶνός) Frumentorū
 demessio, uel collectio. Caesar 7. bel. Gal. 58. Omnes nostras
 pabulationes, frumentationesq; obseruabat. Ibidem, libro 6.
 142. interim confecta frumentatione, milites nostri clamorē

exandunt. Liu. 1. bel. Maced. 142.
 Frumentatio etiam uocabatur distributio frumenti, quae Romae
 fiebat postquam principes receperant curam publicae an-
 nonae. Suet. in Augusto, impetum se cepisse scribit frumenta-
 tiones publicas in perpetuum abolendi.
 Frumentator, penult. prod. (σιτῶνός) Aliud Verbale. Liu. 1.
 bel. Maced. 10. Improuiso impetu Gallorum cum frumenta-
 toribus est circumuentus. Sic. 2. ab Vrbe, 146.
 Fruifcor] Vide Fruor.
 Fruor] fruoris, pen. corr. fretus sum uel fui (ἀπολαύω, καρ-
 πίζομαι, ἐπιτέρομαι) Frui est (ut ait Donatus in Eunuchum
 Terentiij) uesci, à frumine.
 Frui, Ali. Authore eodem Donato. Terent. Adelp. 5. 8. 26.
 — agelli hic sub urbe est paululum quod locitas foras.
 Huic demus qui fruatur. Id est, unde fructum capiat &
 alatur, non proprietate potatur, inquit Donatus.
 Frui, Proprie, inquit Donatus, est uoluptatem capere ex usu &
 delectari.
 Frui licet quod amo: ut, Frui quiete. Terent. Phorm. 1. 3. 13.
 Dum licet frui, opto ut semper liceat. Cic. Papirio, lib. 9. 17. 4.
 Palam & liberè frui. Vide Palam.
 Aeternitate fruuntur animi. Cic. 2. de Nat. deor. 90.
 Aeno sempiterno beati fruuntur. Cic. in Somn. Scip. 8.
 Aliquo non frui & carere. Cic. Attic. lib. 2. 16. 7.
 Beneficijsq; atq; honoribus frui. Bruus Ciceroni, 16. 8.
 Bonis cum filio frui. Cic. pro Cecinna, 9.
 Frui colloquio deorum. Virg. 7. Aenid. Vbi Seruius, Fruitur,
 pasitur: quod de rebus tantum bonis dicimus.
 Frui contemplatione. Quint. lib. 2. cap. 18. 19.
 Certis fundis patre uiuo fruuntur filij. Cic. pro Rosc. Amer. 25.
 Frui gaudio. Plin. in Paneg. 145.
 Gratia & opibus alicuius frui. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 90.
 Frui ingenio suo. Terent. Heaut. 2. 4. 21. Id est, secundum natu-
 ram suam uiuere arbitrio suo.
 Licentia libertate quadam frui. Cic. in Orat. 21.
 Lucem qua fruimur, commoda quibus uiuimur, spiritum quem
 ducimus, a Deo nobis dari uidemus. Cic. pro Rosc. Amer. 78.
 Marito meliore fruuntur. Ouid. 2. epist. 16.
 Frui otio. Plin. epist. 12. 7.
 Paratis frui. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.
 Parto frui. Virg. 1. Georg. 60.
 Pace frui. Cic. 7. Philip. 2. 29.
 Presentibus fruuntur sapiens. Cic. 1. de Finib. 95.
 Frui recodatione alicuius. Cic. de Amicit. 14.
 Frui sermone alicuius. Cic. de Senec. 11.
 Somno frui. Ouid. 2. Metam. 156.
 Vitatur suis oportet & fruatur, qui beatus est. Cic. 1. de Natu-
 ra deorum, 143.
 Vestigalibus frui. Cic. de Arusp. resp. 56.
 Virginitate perpetua frui. Ouid. 1. Metam. 98.
 Frui uiro aliquo. Plin. epist. 10. c.
 Frui uita. Cic. 2. de Finib. 169.
 Vita & communi spiritu frui. Cic. 4. in Catil. 79.
 Frui uoluptatibus. Terent. Heaut. 1. 1. 97. Cic. de Senec. 44.
 Presentibus uoluptatibus frui. Cic. 3. Tuscul. 67.
 Frui usu amici & moribus. Cic. de Amicit. 31.
 Fruitur hanc alterna noctes. Plaut. Afin. 16. 68.
 Ars fruendi diuitijs. Horat. 1. epist. 4. 2.
 Fruendus, Particip. (ἀπολαύτης) Cic. de Senec. 53. Agro
 bene culto nihil potest esse nec usu huberius, nec specie orn-
 tius: ad quem fruendum non modo non retardat, uerum etiam
 inuitat atq; allecat senectus.
 Iustitie fruende causa uidentur olim bene morati reges consiliu-
 ti. Cic. 2. Offic. 58.

Fruenda

Fruenda sapientia est. Cic. 1. de Fin. 5. Idem ad Quin. frat. lib. 2.
 16. 9. Suauitatis equidem nostrae fruenda causa cuperem te
 ad id tempus uenire quod dixerat.
 Fruiturus, pen. prod. (ἀπολαύσω) Cic. lib. 3. Tuscul. 67. Ze-
 no Stoicorum acutissimus contendere magna uoce solebat,
 eum esse beatum, qui presentibus uoluptatibus fruere-
 tur, consideretq; se fruaturum.
 Fructus, Aliud Particip. (ἀπολαύων) Cic. in Hortensio,
 Amoenitate summa fructus est.
 Fruetum etiam opinione quorundam, maxime Valle, in supi-
 no facit.
 Fruitus, pen. corr. Aliud Particip. (ἀπολαύων) Vlpia. in
 I. Pompei. ff. de usufructu earum rerum quae usu consumun-
 tur. Licet proprietarius mihi pensionem soluerit, tamen us-
 usufructum amitti: quia non meo nomine, sed suo fructus
 est emptor.
 Fruetus, Adiectiuum (καρπῶνός) Id est, confusus. Participium
 esse uolunt nonnulli, alijs nomen esse contententibus. Plau-
 tus Menach. 17. 12. — quae uiros
 Subferuire sibi possulant, fretae dote, feroces.
 Fruetus & munitus. Cic. de Petit. Consul. 17.
 Fruetus conscientia officij mei, beneuolentiaq; haec ad te scripsi
 liberius. Cic. Appio, lib. 3. 7. 19.
 Fruetus consilij, & innoxius. Plin. in Paneg. 112.
 Fruetus dijs, & deos sperare. Plautus Casin. 7. 39. Salustius in
 Iugurtha, igitur consul, omnibus exploratis, credo dijs fru-
 tus, &c.
 Fruetus fiducia tua. Plaut. Aulul. 16. 50.
 Fruetus fuga, auxilio. Cic. 3. Tuscul. 76. Ex quodam poeta.
 Fruetus gratia. Cic. pro Quintio, 47.
 Fruetus humanitate tibi consilium dabimus. Cicero ad Atti-
 cum, lib. 9. 179. 1.
 Fruetus ingenio. Plautus Capt. 6. 100. Terentius in Prolog. He-
 auton. 24.
 Innocentia freti, nobilitate nixi, potentia fultii. Cic. Antequam
 iret in exilium, 6.
 Fruetus intelligente uestra differo breuius quam causa desyde-
 rat. Cic. 1. de Nat. deor. 69.
 Fruetus iuuenta. Virg. 5. Aenid. 85.
 Fruetus malitia sua. Terent. Phorm. 2. 1. 43.
 Fruetus uirtute. Plautus Amphit. 4. 58. Sic, Fruetus uirtutibus, Co-
 lum. lib. 6. cap. 23. 3.
 Fruetus uobis. Terent. Eunuch. 5. 9. 33.
 Fruetus uoce. Cic. 1. Offic. 159.
 Fruifcor, fruifceris, pen. corr. (ἀπολαύω) fruifci, idem quod
 Fruor. Gell. lib. 17. cap. 2. Dubitatum est ab imperitis anti-
 quitatis, an Latinum foret fruifci, non modò autem Latini,
 sed iucundius amoeniusq; etiam uerbum fruifcor factum est
 quam fruor: & ut fruifcor à fateor, ita fruifcor à fruor. Quae
 Metellus Numidicus, qui castè pureq; lingua usus Latina ui-
 detur, in epistola quam exul ad Domitios misit, ita scripsit,
 Illi uerò omni iure atq; honestate interditi, Ego neq; aqua
 neq; igni careo, & summa gloria fruifcor. Neuius in Attela-
 lana, quae Partus inscripta est, hoc uerbo ita uititur,
 Quod magno opere quaeserunt, id fruifci non queunt:
 Qui non parit apud se, fruifci est.
 Fruifci, accusatiuo iunctum. Plaut. Rud. 23. 72.
 Hinc, tu, nisi malum, fruifci nihil potes.
 Fruifci (ἀπολαύειν) pro Frui, Antiqui dixerunt. Lucilius,
 lib. 18. Aequè fruifcor eso, ac tu. Caelius lib. 2. Domus suas
 quoq; ire iubet, & sua omnia fruifci. Festus Pompeius, Fru-
 ifcor & frunitum dixit Cato. nosq; quum adhuc diximus
 infrunitum, certum est antiquos dixisse frunitum.
 Fruinitus (φρόνιτος) inquit Siphonius, dicitur prudens,
 Thefauri pars 2.

hoc est, is quo perfrui licet: sicut è contrario, infrunitus, in-
 piens, ac stolidus, qui nulli usui est. Sed nos frunitum & in-
 frunitum à Graeco potius deducta existimamus. nam Graeci
 φρόνιτος prudentem, & φρόνως dementem dicunt.
 Fructus, huius fructus, uel fructus & fructi, datiuo fructui,
 masc. gen. (καρπῶνός) à fruendo dicitur, ut inquit Varro, &
 Donatus, quòd his fruimur. Alij à ferendo, fructus deduci
 uolunt: & dicuntur ille res quas fundus fert, & quae in fun-
 do fruuntur.
 Fructi. Terent. Adelp. 5. 4. 17.
 Nunc exacta astate, hoc fructi pro labore ab his fero,
 Odium. Cato cap. 4. Fructi plus capies. Varro 1. de re Rust.
 cap. 12. 16. Eius enim salinam esse fructus uenenum.
 Acidus fructus. Vide Acidus.
 Apyrinus fructus. Vide Apyrinus.
 Breuis fructus. Lucret. lib. 3. 187.
 Certi, atq; deformati fructus. Quint. in Proem. lib. 6. 8.
 Crasimus fructus. Vide Cras.
 Incertus fructus. Varr. 1. de re Rust. cap. 4. 2. Vide Orcus
 Noui fructus. Cic. de clar. Orat. 8.
 Obnoxius fructus feris. Vide Obnoxius.
 Perpetuus fructus, nec fortune subiectus. Quintilianus libro
 1. cap. 12. 13.
 Fructus pro Cibo, interprete Donato. Terent. Phorm. 2. 2. 18,
 Non rete accipitri tenditur, neq; miluio,
 Qui malè faciunt nobis: illis qui nihil faciunt, tenditur.
 Quia enim in illis fructus est, in illis opera luditur.
 Fructus, pro Fruitione & uoluptate. Laurent. Val. lib. 5. cap.
 5. Cic. pro Sestio, 126. Praesentes fructus negligamus: posteri-
 tati & gloriae seruamus. Idem pro Cecinna, 9.
 Autoritatis fructus. Cic. de Senec. 58.
 Diuitiarum fructus in copia est. Cicero in Parad. 60. Idem 2.
 Offic. 81.
 Iocunditatis fructus. Cic. pro Murena, 38.
 Laboris fructus. Quint. in Proem. libro 6. 3. Ouidius epi-
 stol. 12. 35.
 Libertatis fructus iucundissimus. Cicero Antequam iret in
 exil. 1.
 Pecuniae fructus maximus. Cic. 2. Offic. 44.
 Pietatis cuiusdam fructus. Cic. pro Sestio, 58.
 Praediorum fructus. Cic. Att. lib. 11. 210. 2.
 Virtutis fructus gloria. Cic. in Pisonem, 44.
 Fructus & commoda. Cic. 1. de Nat. deor. 168.
 Ad uitae fructum aliquid acquirere. Cic. 3. Catil. 72.
 Afferre ad communem fructum. Vide Affero.
 Alere suis fructibus exercitum. Cic. in Paradox. 57.
 Voluptatem fructum aufert solitudo. Cicero de Amicit. 73. Vi-
 de Auffero.
 Fructum capere ex aliquo: hoc est, utilitatem & commodum.
 Cic. de Amicitia, 67. Vide Capio.
 Diligentè fructum capere. Cic. de claris Orat. 117.
 Capere fructum dulcedinis. Lucret. lib. 2. 195.
 Laborum & uigiliarum suarum fructum capere maximum.
 Cic. Bruto, 3. 2.
 Immortalem fructum uestri in me amoris cepi. Cicero in Pi-
 sonem, 2. 4.
 Tempestiuos fructus capere. Cic. 2. Offic. 19.
 Huberes & diuturnos fructus capere. Cic. pro Celio, 63.
 Fructus claudicat. Vide Claudico.
 Considerare fructum. Vide Condo.
 Conserre fructum. Vide Confero.
 Consequi amplissimum fructum. Vide Consequor.
 Coquere fructus. Vide Coquo.
 Fructus solibus coctus. Vide Coquo.

C Create

Creare fructus. Quint. lib. 5. cap. 11. 19.
 Decerpere fructum ex re aliqua. Horatius 1. Sermon. Satyra
 74. 2. 16.
 Demerere & percipere fructus. Cic. de Senect. 64.
 Spe posteritatis & fructu duci. Cicero pro Rabirio perduel.
 reo. 22.
 Edunt nullum fructum ex se sine hominum cultu oves. Cic. 2.
 de Nat. deor. 236.
 Vite fructibus non unquam explemur. Lucret. lib. 3. 205.
 Ferre fructum ex aliquo. Pollio Ciceroni. lib. 10. 32. 15.
 Letos & huberes fructus ex Repub. sed magna acerbitate per=
 mists ferre. Cic. pro Plancio. 75.
 Inducere fructum. Vide Induco.
 Indui fructu. Vide Induo.
 Causa fructus aut delectationis inuisere res rusticas. Cicero 1. de
 Orat. 129.
 Feri fructus mansuescunt terra. Lucret. lib. 5. 275.
 Metere fructum. Cic. Antequam iret in exilium. 1.
 Minuere fructus. Vide Minuo.
 Mittere fructum. Vide Mitto.
 Feros fructus mollire colendo. Virg. 2. Georg. 8.
 Glorie magnum fructum ex rebus gestis percipere. Cicero pro
 Archia. 17.
 Modeste fructum aliquem percipere. Cic. pro Sylla. 1.
 Percipitur ex literis fructus. Cic. Cassio. lib. 15. 14. 5.
 Vite superioris fructum perdere. Cic. 2. de Diu. 36.
 Perferre fructum. Vide Perfero.
 Petere fructum non ex stipe aduocationum, sed ex animo suo,
 & contemplatione, ac scientia. Quint. lib. 1. cap. 12. 13.
 Premium & fructum officij repetere. Cicero Antequam iret
 in exilium. 2.
 Fructum repetere, dictum de rebus ad animum pertinentibus.
 Cic. pro Archia. Est autem metaphora à uulgo, è quo uillæ
 dominus rationem fructuum solet exigere.
 Non respondens labori fructus. Ouid. 4. Fast. 129.
 Severe, percipere, & condere fructus. Cic. de Senect. 22.
 Ad fructum partim, partim ad usum hominum, partim ad ue=
 scendum procreate sunt pecudes. Cic. 1. de Leg. 37.
 Ad animi fructum & lætitiæ permagnum hoc est. Cic. de lege
 Agraria. 21.
 Sustulit magnos fructus. Quint. lib. 5. cap. 10. 34.
 Fructifer, a, rum, pen. corr. Adiectiuum (νεκροφόρος) Fe=
 rens fructum. Plin. lib. 12. cap. 3. 1. Que ex his incolarum nu=
 mero esse coepere, dicuntur inter fructiferas.
 Fructificus, a, um (φρούριος) Idem quod fructuosus, qui facit
 fructum, hoc est, qui utilitatem præstat. Vnde uerbum Fru=
 ctifico, quod est fructum facio, & Fructifica, fructuum dea.
 Author. Sipont.
 Fructuarius, Aliud adiect. (νεκροφόρος, & νεκροφόρος) Cuius
 est fructus, uel ad fructum perinens, aut ferens fructum. Col.
 lib. 1. cap. 6. 1. Et diuidatur in tres partes, urbanam, rusticam,
 & fructuariam. Idem lib. 5. cap. 5. 14. Varro 2. de re Rustic.
 cap. 4. 16. Parere tot oportet porcos, quot mammas habe=
 at: si minus pariat, fructuariam idoneam non esse,
 Ari fructuarij. Cælius Ciceroni. lib. 8. 9. 10.
 Fructuosus, penult. prod. Adiect. (φρούριος, & φρούριος) Qui
 fructum, hoc est, utilitatem præstat. Cic. 2. Tusc. 20. A=
 ger quamuis fertilis sine cultura, fructuosus esse non potest.
 Aratio fructuosa, mercatura quæstiuosa dicitur. Cicero. 5. Tu=
 scul. 125.
 Grandifera & fructuosa arationes. Cic. 2. Philip. 100.
 Fructuosa ars. Cic. 1. de Finib. 109.
 Fructuosissima ars medicine. Plin. lib. 29. cap. 1. 2.
 Beneficia fructuosa. Cic. Antequam iret in exil. 1.

Fructuosissimus locus. Cæsar 1. bel. Gal. 115. Sic, apud Cicero=
 nē 5. Verr. 19. 4. Sicilia fructuosissima & opportunissima.
 Fructuosa prædia. Cic. 2. de Fin. 136.
 Rustica res bene culta & fructuosa. Cic. pro Quintio. 7.
 Fructuosæ segetes. Varro 1. de re Rust. cap. 9. 5.
 Virtutes fructuosæ. Cic. 2. de Orat. 187.
 Fructuosus, de homine. Cicero pro leg. Manilia, 10. Putatine
 uos illis rebus frui posse, nisi eos qui uobis fructuosus sunt,
 conseruaueritis?
 Multus esse fructuosum. Quint. lib. 1. cap. 6. 19.
 Non modo liberale, sed interdum etiam fructuosum est, pauli
 nonnunquam de iure suo decedere. Cic. 2. Offic. 93.
 Frusino] pen. cor. (φρούριον) Ciuitas Campaniæ, à qua Fru=
 sinates populi ad Esernum, quorum meminuit Plin. lib. 3. cap.
 5. Iuuen. Satyr. 3. — optima Soræ
 Aut Fabratariæ domus, aut Frusinone paratur. Silius
 lib. 12. Bellator Frusino. Sed hic populum significat.
 Frusinum] φρούριον, Latiorum oppidum Ptolemæo. ho=
 die Frusinona.
 Frustra] Aduerb. (εἰς ἄνωγον, & ἀέριον) In cassum, ne=
 quicquid Quod à frusto Sipontinus deducit existimat. Ci=
 cero de Senectute. 76. Nec me uixisse poenitet, quoniam iu=
 uixi, ut non frustra me natum existimem. Terentius A=
 delph. 2. 1. 54.
 Sed nemo dabit frustra ego met mecum has rationes de=
 puto. Et 4. 3. 15. Frustra operam hanc opinor fumo. Cic.
 ad Att. lib. 5. 9. 2. 2. Vt aut quoad dem posthac literas sciam,
 aut ne dem frustra.
 Fortissimus frustra. Virg. 5. Aen. 77.
 Frustra, pro eo quod est re infecta, id est, sine illo rei effectu.
 Saustius in iugurib. Multa tamen in oratione consumpta,
 frustra legati discessere. Nisi forte malis legere, consum=
 pta frustra.
 Conterere tempus frustra. Cic. pro Rose. Comædo. 2. 4.
 Describere aliquid frustra. Cic. Att. lib. 13. 27. 1. 2.
 Nec frustra ac sine causa quid facere, dignum deo est, quod ab=
 horret ab hominis constantia. Cic. 2. de Diu. 187.
 Implorare frustra auxilium alicuius. Cic. 2. de Orat. 78.
 Suscipere frustra laborem. Cic. de Vniuersit. 4. 7.
 Frustra habere aliquem, pro Decipere & circumuenire. Plau=
 tus Amphit. 2. 2. 5. Is aduenientis seruum & dominum fru=
 stra habet.
 Habitus frustra. Tacit. lib. 13.
 Frustra esse, pro Decipi, falli. Plaut. Bacchid. 18. 42. Salust. in
 iugurib. Quo mihi acrius adnotandum est, ut neq; uos capia=
 mmi, & illi frustra sint.
 Frustra esse, Non prodesse. Cels. lib. 3. Quia curatio minus ijs
 prodest, in quibus assidue frustra fuit.
 Frustra esse dicitur, quod exitum speratum non habet, quodq;
 non ex sententia euenit. Salust. in iugurib. Cuius neq; consi=
 lium, neq; inceptum ullum si frustra erat. Budaus.
 Frustro, frustras (ἀδύνατον) frustrare, Decipere. Cæsar, Non
 frustrabo uos milites. Plaut. Milir. 12. 9.
 — quin ego frustror,
 Postquam adhibere meas aures ad tuam moror orationem.
 Frustror, frustraris (ἀδύνατος, ἀποτυχάω, & ἀδύνατος
 μαι, & ἀδύνατος) Verbum commune secundum Priscia=
 num, idem quod Frustro. Alij tamen deponens esse uolunt.
 Plautus Amphit. 8. 199. Terent. in Prologo Eunuch. 14.
 Dehinc ne frustretur ipse se, & c. Cic. ad Atticum. libro 22.
 2. 4. 12.
 Frustrari ab aliquo. Passiue. Plin. de Viris illust. 42.
 Imagine uerbi frustratur. Lucret. lib. 4. 115.
 Frustror, Astitit. Paulus in l. sed ad eos. ff. ex quibus causis
 maiores,

maiores. Sed ad eos pertinet, qui conuenti frustrantur: &
 qualibet tergiversatione & solertia efficiunt ne cum ipsis
 agi possit.
 Frustrari expectationem alicuius: hoc est, non præstare quod
 quis expectat. Plin. epist. 34. 4. Idem epist. 171. a.
 Frustrari impensas. Col. lib. 1. cap. 1. 2.
 Frustrantur falsis gaudia lachrymulis. Catul. de Coma Be=
 ren. 61. 4.
 Frustrari laborem. Col. in Præfat.
 Frustrari se. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 7.
 seipsum frustrari de re aliqua. Cic. 4. Acad. 117.
 Frustratus, pen. prod. Particip. (ἀποτυχάω, & ἀποτυχάω) ut, Num
 quam frustrata sagitta. Stat. 1. Syl. 2. 13.
 Frustrata nos est fides tua. Terent. Adelph. 4. 4. 12.
 Frustrata est hæc me spes. Terent. And. 2. 2. 37. Lenuulus Cicer.
 lib. 12. 14. 2.
 Frustrator, toris (ἀποτυχάω) Verbalis à frustror, Mora=
 tor, cunctator. Papinian. in Liberto uel amico. ff. negot. ge=
 stor. Litem, inquit, in iudicium deducam, & à reo deserat
 frustratoris amicus ultro egit, causas absentis eius ala=
 legans.
 Frustratio, frustrationis (ἀποτυχία) Verbalis. Deceptio.
 Planc. ad Ciceronem. lib. 10. 23. 1. Tanto maiorem his fru=
 stratio dolorem attulit.
 Frustratio cupiditatis. Col. lib. 11. cap. 1. 13.
 Frustrationem iniicere in aliquem. Plaut. Amph. 9. 16.
 Frustrationes dare. Plaut. Mostel. 16. 30.
 Per frustrationem. Liu. 5. bell. Pun. 14. 4.
 Frustratio est. Varro 1. de re Rust. cap. 1. 5.
 Frustrabilis, pen. corr. Adiectiuum. Arnobius libro 6. ad=
 uersus gentes.
 Frustum] frusti (ἀπόκομα, & ἀπόκομα, & ἀπόκομα, & ἀπόκομα,
 & ἀπόκομα) Rei cuiuscunq; particula, siue fragmentum, dictum
 à Frango. Sipontinus. Cic. 2. Philip. 7. 4. In cætu uero popu=
 li, negotium publicum gerens, Magister equitum, cui ructa=
 re turpe esset, is uomens frustis esculentis unum redolentia=
 bus, grenium suum & totum tribunal impleuit. Virg. 1. Aen.
 Pars in frusta secant. Cato, frusto panis conducit potest uel
 uti taceat, uel uti loquatur. Cic. 1. de Diu. 53.
 Frusta ampla casei ouili proximi anni facito. Colum. libro 12.
 cap. 42.
 Semesalardi frusta. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 18.
 Frusta meri bibunt: id est, uinum congelatum. Ouid. lib. 3. Trist.
 eleg. 1. 10. 5. de Getis.
 Mucida frusta cerulei panis. Iuuen. Satyr. 14. 13.
 Frustum pueri, per iocum dixit Plaut. Persa, 23. 71,
 — loquere
 Tu etiam frustum pueri.
 Librarium frustum. Vide Libra.
 Rogare frusta. Iuuen. Satyr. 3. 21.
 Frustum, frustuli, pen. corr. Diminut. (ἀποκομα) apud
 Plaut. à quo frustillum.
 Frustatum, penult. prod. Aduerbium (εἰς ἀποκομα) Id
 est, minutatim & per frusta. Plinius libro 20. capite 9. 18.
 Coquitur plurimis modis in olla, quæ coniiciatur in elyba=
 num aut furnum, uel adipe, aut luto illita, aut frustatum in
 patinis.
 Frustillatum, penult. prod. Diminutiuum aduerbium (εἰς ἀποκομα
 & ἀποκομα) Plaut. Curcul. 12. 20, (differant.
 — iam ego. Te faciam ut hic formice frustillatim
 Frustulentus, Adiectiuum (ἀποκομα) Plenum frustis,
 Plaut. Curcul. 7. 34, (sorbeam.
 Vin' aquan' c. si frustulenta est, ad obsecro, hercle ab=
 Frutex] fruticis, pen. corr. m. g. (ἀδύνατος, & ἀδύνατος) Dicitur
 Thefauri pars 2.

(inquit Valla lib. 4) qui ad iustam magnitudinem arboris
 non assurgit, & statura similis est multis herbis, sed non de=
 moritur, neq; arefcit ut herba, uerum perennis est. Plin. lib.
 14. cap. 16. 10. Et fruticum uero è genere, cedri utriusque,
 cupressi, laurii, iuniperi, terebinthi, calami, lentisci. Varro
 2. de re Rust. cap. 1. 16. Equos ut capras in montosis potius
 locis & fruticibus, quam in herbis campis.
 Frutex crassa radice. Vide Crassus.
 Genus omne fruticum. Virg. 2. Georg. 5.
 Aquaticus frutex. Plin. lib. 6. cap. 36.
 Buxeus frutex. Vide Buxum.
 Luteus frutex. Vide Lutum.
 Nefasti frutices. Vide Nefas.
 Oleraceus frutex. Vide Oler.
 Frutex, Arboris nomen in Phrygia. Plinius libro 13. capite
 53. Cedro similis in Arcadia est arbor: in Phrygia Frutex
 uocatur.
 Frutex, de lupino. Col. lib. 2. cap. 12. Vt latius se frutex huius
 diffundat. De frumentis & leguminibus. Idem lib. 2. capite
 15. Frutex lupini succisus, opium stricoris uim præbet. Idem
 libro 11. cap. 3.
 Frutetum, fruteti, penultima producta (ἀδύνατος) Locus fru=
 ticibus constans. Plinius libro 18. cap. 6. 13. Fruteta igni o=
 ptime tolluntur. Colum. lib. 6. capite 22. 2. Nam melius ne=
 moribus herbis & fruticibus & carellis, quam lapidosus lo=
 cis durantur unguale.
 Fruticetum, pen. prod. Idem (φρούριον) ut, Arctum fruti=
 cetum. Hor. 3. Carm. ode 12. 3.
 Frutetosus, pen. prod. siue Fruteciosus, Adiect. (ἀδύνατος)
 Fruticibus abundans. Plin. lib. 19. cap. 1. 7. Siccis hæc ferè
 & sabulosis locis, frutetosissq; nascuntur. Colum. lib. 2. cap.
 2. 9. Nemorosi, frutetosissq; tractus duplex cura est.
 Frutico, fruticas, pen. corr. (ἀδύνατος) fruticare, Pullulare,
 & quasi frutices emittere. Plin. lib. 17. Quod supra terram
 est, è matre radi iubetur, ne fruticet. Col. lib. 5.
 Latius fruticare. Vide Letus.
 Fruticare pluribus culmis. Col. lib. 2. cap. 9. 5. Hoc est, pluri=
 mos culmos ex eodem semine emittere.
 Fruticatio, Verbalis (ἀδύνατος) In arboribus dicitur, quum
 multos ramos fruticantes producunt. Plinius libro 17. capi=
 te 1. 7. Ita enim appellatur in ipsis arboribus, fruticatio
 in uillis.
 Fruticor, fruticaris (ἀδύνατος) fruticari, Deponens, Frutices e=
 mittere. Cic. Attico, libro 15. 32. 3. 6. Animis enim nisi sumus
 uirilibus, consilij (mibi crede) puerilibus. Excisa enim est
 arbor, non euulsa itaq; quam fruticetur uides.
 Fruticesco, fruticescis (ἀδύνατος) fruticescere, Idem. Plinius li=
 bro 17. capite 27. 6. Vitis tantum tonsuram annuam quæ=
 rit alteram myrtus, punicæ, oleæ, quia celeriter fruti=
 cescunt.
 Fruticosus, pen. prod. Adiect. (φρούριος) dicitur quod
 longè, lateq; fruticat, & multos habet fruticantes ramos.
 Plin. lib. 12. cap. 4. 3. Duo genera eius. Rarum id quod me=
 lius, arboreum: alterum fruticosum. Id est, latè admodum
 fruticans.
 Fruticosum arboribus mare. Plin. lib. 6. cap. 22. 6.
 Fruticostores rami. Plin. lib. 20. cap. 13. 6. Hoc est, folijs & sur=
 culis abundantiores.
 Vinina fruticosa. Ouid. 6. Metam. 69.
 Frutinal] Dicitur est templum Veneris fruticæ. Festus.
 Frux] huius frugis (φρούριον) dixerunt antiqui, auctore Festo
 Pompeio. Varro, Frux, legumen, triticum.
 Frux in nominatio singulari reperitur apud Ausonium in mo=
 nosyllabis,

Ante equidem campis quam spicae suppeteret frux.
 P. s. Fratres. FVN C. Functus.
 F V C
Fuat] pro Sit, dixerunt ueteres, auctore Donato. Virg. 10. Aen. 21.
 Tros, Rutuliusue fuat, nullo discrimine habeo. Vbi Seruius, Fuat, id est, fuerit, futuri temporis uerbum defectiuum. Terent. Hecyra, 4. 3. 4.
Fors fuat pol. Plaut. Amph. 12. 2.
 Nec quisquam tam audax fuat homo, qui obuiam obstat mihi.
Fuca] Piceis saxatilis, in petrosis promotorijs, ubi saxa sunt, delitescens ac pariens, molli carne praeditus, proptereaq; facillis confectionis, teste Gal. lib. 3. de aliment. facult. capite 28. & 30.
Fucens] Populi in quarta regione Italiae, quos Marforum esse dicit Plin. lib. 3. cap. 12.
Fucilis] inquit Festus, falsa: dicta autem quasi fucata.
Fucinus] pen. corr. (φουκίνος) Lacus in quarta regione Italiae, prope Albanenses Marforum populos. Quo etiam nomine dicitur lacus Volcorum. Mart. lib. 1. 2. 8.
Fucus] fuci, m. gen. (φουκός) Genus apsis sine aculeo. Virg. 4. Georg. 3. 4.
 Ignauum fucus pecus à praesepibus arcent. Plin. lib. 11. 1. Sunt autem fuci sine aculeo uelut imperfectae apes, nouissimeq; à fessis, et iam emeritis inchoatae, serotinus factus, et quasi seruitia uerax apum. Quamobrem imperat ijs, primosq; in opera expellunt, tardantes sine clementia puniunt. Neq; in opere tantum, sed in foetu quoq; adiuant eas, multum ad calorem conferente turba. Col. lib. 9. cap. 5. Fucus genus amplioris incrementi, simillimum apsis et immune, sine doctrina, fauis asidens. Varro 3. de re Rust. cap. 16. 6. Itaq; insectantes à se eiciunt fucos, quod hi neq; adiuant et mel co nsumunt.
 Immunitasq; sedens aliena ad pabula fucus. Virg. 4. Georg. 4. 9.
Fucum, pro cera posuit. Virg. 4. Georg. 8.
 — fucosq; et floribus oras
 Explent. Fucus genus est herbae, unde tinguntur uestes. Fucum autem et flores pro cera posuit, quam ex his colligunt rebus. Seruius.
Fucus marinus (φουκός θαλάσσιος) Herba quae et alga marina dicitur. Plinius libro 26. capite 10. 9. Praecipue uero liberat eo malo phycos thalassion: id est, fucus marinus, lactuca similis, qui conchylijs subternitur: non podagrae modo, sed omnibus articularum morbis impostus, prius quam exare fiat. Tria autem genera eius, latum, et alterum longius quadratenus rubens. Tertium crispis folijs, quo in Creta uestes tinguntur, omnia eiusdem usus. Idem tamen lib. 13. cap. 25. Nō habet, inquit, lingua alia nomen, quod Graeci uocant phycos: quoniam alga herbarum magis uocabulum intelligitur: hic autem est frutex, et c.
Fucus (φουκός) Vnguentum aut pigmentum quo mulieres tinguntur et colerantur, ut uita corporis emendent. Plautus Mostel. 4. 118.
 Veturile edentulae, quae uita corporis fucis occultant, et c.
Fucus (φουκός) fraudem aliquando significat et insidias, interprete Donato: sub quibus occultatur ueritas. Plaut. Capt. 10. 6. Terent. Eun. 3. 5. 41.
 Deum sese in hominem conuertisse, atque per alienas tegulas
 Venisse clanculum, per impluuium fucum factum mulieri.
Facere fucum, Cic. de Pition. Consul. 2. 4. Si eum qui tibi promiserit, fucum, ut dicitur, facere uelle senseris.
 Sine fucis: id est, simpliciter et aperte. Cic. ad Att. lib. 1. 1. 1. Idem

de claris Orat. 8. 4.
 Sententia uera sine pigmentis fucosq; puerili. Cicero 1. de Orator. 101.
Fucus et cincinni poete. Cic. 3. de Orat. 5. 6.
Fucus roseus. Catul. in Argon.
 Mercem sine fucis gestat. Hor. 1. Seru. Satyr. 2. 17.
 Illius fucis color. Cic. 3. de Orat. 110.
 Lana medicata fucis. Hor. 3. Carm. ode 5. 6.
 Mentiri colorem fucis. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.
 Splendente fucis ornare comas. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 3.
 Perfusa gloria fucis. Ouid. 1. Fast. 61.
Fucus, pro medicamine suae sanie purpureae. Plinius libro 9. capite 38. Buccinum per se damnatur, quoniam fucum remittit.
Fucus, fucos (φουκός) fucare, Colorare. Virgilius 2. Georg. 9. 4.
 Alba neq; Assyrio fucatur lana ueneno. Cic. 1. de Natura deorum, 152. Formare, fucare, colorare, animare non possent. Alia exemplaria legunt, figurare.
 Stercore fucatus crocodili. Hor. Epod. 12. 3.
 Immodice formam fucata. Lican. lib. 10. 28.
Fucatus, pen. prod. Adiect. (φουκωτός) Fucate mulieres dicuntur quae uel unguentis quibusdam colorantur, uel uita corporis inductis coloribus tegunt.
 Candoris et ruboris fucati medicamenta omnia repellentur, elegantia modo et munditia remanebit. Cicero in Orator. 43.
Fucatus nitor, cui opponitur Naturalis. Cicero de claris Orator. 18.
 Signa probitatis non fucata specie forensi. Cicero pro Plancio, 2. 4.
 Hyali saturo fucata calore uellera. Virg. 4. Georg. 67.
 Vicinitas non fucata, non fallax, non erudita artificio simulationis. Cic. pro Plancio, 17.
Fucata et simulata, Sincera et uera, contraria. Cicero de Amicitia, 78.
Fucata inepitios omnia. Cic. pro Murena, 23.
Fucosus, penultima producta, Adiectiuum (φουκώδης) Vitiatus, quasi fucis tectus, non sincerus: ut, Fucose merces. Cicero pro Rab. Posth. 2. 4.
Fucose amicitiae pro ambiosis, et specie splendidis. Cicero ad Attic. lib. 1. 13. 2.
Fufidius] Oratoris nomen, cuius meminit Cic. in Bruto. Fufidius, iurisconsultus celeberrimus fuit, cuius auctoritate Paulus usus est in l. Fufidius. ff. de bon. auth. iud. post. Forsi ta hic ille est L. Fufidius, quae M. Tullius in Bruto, in aliquo patronorum numero fuisse scribit: ad quem etiam M. Scamrus tres libros de uita sua scripsit, ut et Plin. testatur libro 33. cap. 1.
Fuga, Fugax] Vide Fugio.
Fugalia] Festa fuerunt Romae in memoriam exactorum Regum, liberataq; Reip. instituta. Censorum. de die geniali, festum hoc Refugium uocat, quod eo die Tarquinius ab exercitu ad Porrenam Terruscorum regem fugisset. Celebrabantur autem fugalia mense Februario, post exacta terminalia. August. lib. 2. de ciuit. Dei. Sed demonstrantur talibus aliquando conuenti uis consecrata, non ubi ludu agerentur obsceni, uocibus et moribus histrionum, nec ubi fugalia celebrarentur, effusa omnium licentia turpitudinum, et uere fugalia, sed pudoris et honestatis.
Fugia] dea lactitiae, a fugatis hostibus. Spononius.
Fugio] fugis, fugi, fugium, pen. corr. (φύγω, φύγω, φεύγω, φεύγω, φεύγω, φεύγω) fugere, Cum cursum et celeritate abire et recedere. Virg. 1. eelog. 1. Nos paritiam

triam fugimus. Idem 8. eelog. 9.
 Nunc et oues ulro fugiat lupus. A Graeco φεύγω.
 Sapientis fugere negant Stoici. Cic. Bruto, 15. 8.
Fugere de cauea. Mart. lib. 9. 93.
Fugere de ciuitate. Quint. lib. 6. cap. 1. 15.
Fugere è conspectu. Terent. Hecyra, 1. 2. 107.
Fugere è manibus. Cic. pro Caelio, 52.
Tenuis fugit, ceu fumus, in auris. Virg. 5. Aen. 147.
 In bellum fugitur. Lucan. lib. 1. 100.
 Longè fugere. Vide Longus.
Fugiebam maxime. Plaut. Amph. 4. 45.
Pauide fugere. Vide Pavidus.
Fugere oppido. Caesar 3. bel. Ciuil. 13.
Fugere Vitare, et respuere. Plaut. A. Sin. 5. 61.
 Quod nolebam ac uelueram de industria, fugiebatis: neq; conari id facere audebatis prius.
Acium fugere. Vide Acies.
Fugit actem tenuitas animi. Cic. 1. Tusc. 80. Hoc est, non potest uideri, de actem enim oculi loquitur.
 Odisse et fugere aliquem. Hor. 1. Seru. Satyr. 3. 17.
 Aliquid omni contentione fugere. Vide Omnis.
Fugere congressus hominum. Cic. de Amic. 73.
Fugere conspectum alicuius. Cic. pro lege Agrar. 60. Ouid. 2. Metam. 118. Conspectum lucemq; fugit.
Fugere curam. Cic. de Amic. 43.
 Disciplinas omnes fugit. Quint. lib. 2. cap. 17. 10.
Fugere hominem oculis. Cic. in Pisonem, 35.
Fugere facta aliqua. Plaut. Milit. 10. 28.
Fugere infamiam. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 14.
Fugere iter: hoc est, fugiendo conficere. Brut. ad Cic. li. 11. 13. 4.
Fugere labor. Terent. Heaut. 1. 1. 114. Virg. 3. Aen. 92. Cic. 5. de Fin. 102. Et ad Att. lib. 11. 212. 2. Fugere omne munus.
Fugere nomen inuidiosum uoluptatis. Cic. 4. Acad. 250.
Fugere nuptias aliquas. Terent. And. 4. 4. 27.
Recordationes, quae morfu quodam dolorem efficiunt, fugere. Cic. Att. lib. 12. 2. 4. 19.
Fugere inspectionem. Cic. ad Att. lib. 15. 32. 4. 2.
Fugere tedium. Plin. lib. 36. cap. 15. 8.
Fugit accedere. Ouid. 2. Metam. 98.
Fugere De ijs qui nauigant etiam dicitur. Virg. 3. Aen. 49.
 Tendunt uela Noii, fugimur spumantibus undis.
Nem de auitibus. Virg. 3. Aen. 49.
 — celeriq; fuga sub sidera lapsae
 Seseam praedant, et usque fecda relinquunt. De Harpyis loquitur.
Fugere et praeturoolare aliquos. Cic. in Orat. 11. 4.
Ventis ocyor fugit. Sil. lib. 13. 49.
Fugere pro Latere, et praetereire et obliuisci. Cic. pro Cecinna. Alia si qua forte est actio, quae non fugiat, dic quae sit dicere cupio. Budeus.
 Nulla res est in usu militari posita, quae huius uiri scientiam fingat. Cic. pro lege Manilia, 20.
Fugiant haec me id est, non recordor, non memini, aut ignoro. Cic. 2. Tusc. 37. Idem pro Cecina. 62. Non enim sum dicturus, quod ego inueni, sed quod illos non fugerit.
 Me fugit, id est, nescio. Ouid. 5. Fast. 89.
 De Caesare fugerit me ad te rescribere: hoc est, non meminera ad te rescribere de Caesare. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 14. 3.
 Si quid te fugerit. Terent. Heaut. 2. 3. 75.
 Vbi si paululum modo quid te fugerit, ego perierim. Id est, Si uel tantillum peccaueris obliuione, aut aliquo alio modo.
Fugit te ratio. Plaut. Amphit. 4. 232.
 Non te fugit. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 4.
 Theauri pars 2.

F V G 305
Fugere, Credere est. Unde uina quae etatem ferre non possunt, id est, fugientia, annis cedere dicuntur: ut, Cedere oneri dieti mus, onus non perferre. Atq; eadem quoq; ratione scilicet gemmae sacificationi cedentes, fugere dicitur. Plin. lib. 37. cap. 13. 2. Factitiae gemmae sacificationis candicantiam fugiunt. Vbi forte candicantia septimo casu legi debet. Budeus ex Hermolao.
Fugiendo. Propert. lib. 1. 2.
 Mimallion nullos fugiendo Tulle labores,
 Seuitiam dura contudit lassidos.
 Satietas audientium oratori fugienda. Cic. 5. Verr. 8. 4.
 Longa animi prouisione fugiendum uitiosum genus dicendi. Cic. in Orat. 110.
 Iniuria fugienda. Cic. 1. Offic. 38.
 Turpiudo fugienda, adipiscenda honestas. Cicero 2. Tusculan. 111.
Fugiens, fugientis, Particip. (φύγων) Qui timet et fugit aliquid. Terent. And. 5. 4. 33. Is hinc bellum fugiens, meq; in Asiam persequens proficiscitur.
Consilire fugientibus. Tacit. lib. 3. Tanto magis imbelles Aedui os eum cire, et fugientibus consilire.
Obstare fugienti. Ouid. 2. Fast. 119.
Fugientem est uoce secutus. Virg. 1. Aen. 82.
Fugiens opprobria culpa. Hor. 1. epist. 9. 2.
Fugiens, Nomen: ut, Vinum fugiens id est, abium et in uitium inclinans. Et, Fugere in uitio: Latine dicitur, quod uulgo non seruari dicimus. Cic. 3. Offic. 122. Qui uinum fugiens uendat sciens, debebat dicere? Fugiens Cicero pro etate cedente dixit. Budeus.
Actas fugiens. Catullus ad Mallium, 63. 9.
Fugientes etiam literae dicuntur exolecentes, quae uetustati cedunt. Id est, φεύγοντες γράμματα, quasi diffluentes; dilabentesq;: Quod fit etiam quum membranae praepingues, lateras non retinent. Budeus.
Spicula fugientia. Virg. 11. Aen. 131.
Fugientia uina. Vide Fugiens, Nomen.
Fugiens laboris (φύγοντος) Caesar 1. bel. Ciuil. 255. Nemo erat adeo tardus, aut fugiens laboris, quum, et c.
Fugiturus, pen. prod. Partic. (φύγουρος) Ouid. epist. 2. 10.
 Remiguum me dedi quo me fugiturus abires.
Fugito, fugitas, pen. corr. (φύγομαι) fugitare, Frequenterium, Apul. Huc atq; illuc fugitando, ad stabulum tandem perueni.
Fugitare patrem. Terent. Phorm. 5. 5. 7.
Fugitare conspectum patris, Idem. Terent. Heaut. 3. 1. 25.
Fugitare oculos alterius. Plaut. Cap. 11. 10.
Fugitant omnes hanc prouinciam. Plaut. Capt. 4. 53.
Fugitare questionem, Formidare et fugere tormentum. Cic. pro Rosc. Amer. 47.
Fugitans, pen. corr. fugitantis. Partic. Qui se pius, aut huc, atq; illuc solet fugere.
Fugitans litium, Nomen. Terent. Phorm. 4. 3. 18.
Fugitor, pen. corr. fugitoris (φύγορος) Timidus, et qui prouinciam fugit. Plaut. Trinum. 10. 96. — in fuginam Herus se contectit meus, credo ad summos bellatores Acrem fugitorem fore, et capturum spolia.
Fugitor acer. Vide Acer.
Fuga, fugae (φύγῃ, φύγῃ, φύγῃ, φύγῃ) Profectio, abscessus cum celeritate. Virg. 3. Aen.
 — longumq; fuga ne linque laborem. Idem lib. 4. Fuge studium. Seruius.
Fuga, pro Exilio. Cic. 3. de Orat. 6. Tenemus enim memoria Qu. Catulum uirum omni laude praestantem, quum sibi non incolumem fortunam, sed exilium et fugam deprecaretur, esse

Oculi Lucidum fulgentes. Horat. 2. Carm. ode 12. 2.
 Fulgentia ebore et auro testā. Cic. in Parad. 14.
 Vestis fulgens. Tibul. lib. 4. ad Messalam. 1. 25.
 Imperio fulgens. Horat. 3. Carm. ode 16. 7.
 Fulgetrum, fulgetri, pen. prod. (ἀστεινός) Dicitur lux illa et quasi vibratio luminis, quae ante cernitur quam tonitruum audiatur, quum simul fieri certum sit. Plin. lib. 2. cap. 43. 2. Hinc nasci procellas. Et si in nube luctetur flatus, aut vapor, tonitrua edidit: erumpat ardens, fulmina: si longiore tractu nitatur, fulgetra. His findi nubem, illis perrumpi. Ibidem, ca. 54. Idem Plin. lib. 35. cap. 10. 30. Pinnit, et quae pingi non possunt, tonitrua, fulgetra, fulguratq; et c.
 Fulgetra, fulgetrae, pen. prod. fœm. gen. (ἀστεινός) etiam dicitur. Plin. lib. 28. cap. 2. 15. Fulgetras popylimis adorare: consensus gentium est.
 Fulgor, fulgoris, pen. prod. (σέλας, τλάουνοισ) Splendor dicitur. Plin. lib. 7. cap. 15. 2. Speculorum fulgor aspectu ipso hebetatur. Virg. lib. 5. Aeneid. 18.
 — maculosus et auro Squammam incendebat fulgor. Armorum fulgor. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.
 Iouis Fulgor. Cic. in Somnio Scip. 15.
 Dextri fulgores. Cic. 2. de Divinat. 12. 4. Ex quodam poeta.
 Eximio fulgore corona. Cic. 2. de Nat. deor. 156. Ex quodam poeta.
 Mortalis fulgor siderum. Vide Mortior.
 Nubilans fulgor carbunculi. Vide post Nubes.
 Tremulo fulgore micantes oculi. Ouid. 2. de Arte, 14. 5.
 Fulgor tepidus. Plin. lib. 9. cap. 31. 1.
 Fulgores et tonitrua. Cic. 2. de Divin. 64.
 Fulgore collucere atq; illustrari. Cic. 6. Verr. 62.
 Elucet alia, et fulgore coruscant. Virg. 4. Georg. 26.
 Stupet infans acies fulgoribus. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 1.
 Fulgor Alexandri Magni, pro splendore et gloria. Plinius 7. cap. 26. 1.
 Fulgur, fulguris, pen. corr. neut. gen. (στρουπός, φλογομός, ἀστεινός) Idem quod Fulgetrum. Sueton. in Augusto, cap. 29. Cui lecticam eius fulgur perstrinxisset.
 Celi fulgura. Cic. 2. de Legib. 24.
 Vis fulgurum. Cic. 1. de Divinat. 29.
 Nictantia fulgura flammæ. Lucret. lib. 6. 37.
 Rapidum fulgur. Ouid. 1. Fast. 115.
 Triste fulgur galeæ. Claud. 6. Paneg. 7.
 Oculos ingesto fulgure clausit. Lucan. lib. 7. 32.
 Interpretari fulgura. Cic. 1. de Divinat. 18.
 Solis pervolant fulgura caelum. Lucret. lib. 2. 32.
 Fulgurialis, et hoc fulgurale, pen. prod. (στρουπιδός) Cic. 1. de Divinat. 12. 4. Quod Hetruscorum declarant, et Aruspici- ni, et fulgurales et rituales libri, nostri etiam augurales. Hoc est, libri qui de fulgurum inspectionibus tractant.
 Fulguritas, fulguritatis (σελέτης) Splendor. Lucilius, Luporū aciem clarā et fulguritatem arborum.
 Fulguro, fulguras, pen. corr. (ἀστεινός) fulgurare, Fulgur e- mittere. Plin. lib. 18. cap. 35. 13. Quum ex omnibus quatuor partibus celi fulgurabit.
 Oculis fulgurat ignis. Silius lib. 12. 145.
 Fulgurare, ac tonare. Quintil. lib. 2. cap. 6. 11.
 Auro fulgurat domus. Stat. 4. Thebaid. 39.
 Ioue tonante et fulgurante comitia populi habere nefas. Cicero, 2. de Divinat. 62.
 Fulguritas sunt, pro fulgure percuntur, dixit Plaut. Trinum- mo, 8. 104. — nam fulguritas sunt Alternæ arbores, sues moriuntur angina acerrimè.
 Fulgurat, imperfonale. Plin. lib. 9. cap. 35. Si fulguret, com- primi conchas.

Fulguratio (ἀστεινός) et fulminatio apud Senecam, 2. Natur. quæst. Fulguratio ostendit ignem, fulminatio emittit.
 Fulgurator, pen. prod. fulguratoris (ἀστεινός) Fulgurum inspector, ut docet Nonius. Cato de moribus Claudij Nero- nis, Aruspice fulguratorem si quis adducat. Cic. 2. de Di- uin. 16. 4. Nonne intelligis eadem uti posse et aruspices, et fulguratores, et interpretes ostentorum, et c.
 Fulgurio, fulguris, pen. corr. (ἀστεινός) fulgurare, Fulgur ita cere. Neuius, Sanè à suo sonitu claro fulguriuit supiter. Nonius.
 Fulgurutus, Adiectivum. Plaut. Trinummo, Nam fulgurutus sunt hic alternæ arbores.
 Fulgurutum (ἀστεινός) Id quod est fulmine icium. Qui lo- cus statim fieri putabatur religioſus, quod eum deus sibi di- cisse videretur. Nonius.
 Fulmen, fulminis, pen. corr. neut. gen. (ἀστεινός, ἠνεστεινός, ἠνεστεινός) Ignis excitatus et nubibus. Plin. lib. 2. cap. 45. Quod si simul rupi nubem, exarſitq; et ignem habuit, non postea concepit, fulmen est.
 Fulmen est, si nubium conflictu ardor expressus se emisit. Cic. 2. de Divinat. 64.
 Iactus fulmini et tonitrua extimescere. Cic. 2. de Divinat. 62.
 Ictu fulminis deflagrare. Cic. 3. Offic. 12. 7.
 Percussa fulminis icium. Ouid. ad Liuiam, 3.
 Ira fulminis. Ouid. 15. Metam. 163.
 Scutor ira fulmine. Ouid. 13. Metam. 182.
 Vis coruscæ fulminis. Cic. 2. Tuscul. 36.
 Bruta fulmina. Vide Brutus.
 Caduco fulmine sustulit immanem turmam. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.
 Ignis caelestis fulminis. Lucret. lib. 2. 77.
 Fulmen crispiflucans. Vide Crispus.
 Horrificum fulmen. Valer. 2. Argon. 20.
 Inevitabile fulmen. Ouid. 3. Metam. 61.
 Inimica fulmina. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.
 Iracunda fulmina. Horat. 1. Carm. ode 3. 8.
 Oblivisci via fulminis. Senec. Thyeste, 4. 5.
 Penetrabile fulmen. Ouid. 13. Metam. 182.
 Presaga fulmina. Valer. 3. Argon. 71.
 Rutili fulminis aestus. Valer. 7. Argon. 130.
 Sinistrum fulmen, optimum auspiciū est. Cicero, 2. de Divinat. 63. et 112.
 Terribili fulmine percussus aliquis. Cic. 1. de Divinat. 34.
 Trifulca fulmina. Senec. Herc. Oeth. 17. 3.
 Vaga fulmina. Ouid. 1. Metam. 120.
 Afflare fulmine. Vide Afflo.
 Ictu fulminis concidit. Lucret. lib. 3. 99.
 Difecit fulmine montes. Virg. 1. Georg. 57.
 Expressum ventis per nubila fulmen. Lucan. lib. 1. 51.
 Fabricati sunt Ioui fulmen Cyclopes. Cic. 2. de Divinat. 63.
 Feriunt fulmina montes. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.
 Eregerunt fulmina nubes. Lucan. lib. 7. 31.
 Fulmine icibus. Liu. 1. ab Vrbe, 13.
 Fulmen vibratum iactare. Ouid. 2. Metam. 62.
 Mollitur fulmina Iuppiter. Virg. 1. Georg. 1. 66.
 Percutit fulmine. Vide Percutio.
 Percutit fulmine Iuppiter. Cic. 7. de Nat. deor. 12. 2.
 Spargere fulmina in terras. Ouid. 1. Metam. 51.
 Terret fulmine Iuppiter. Virg. 1. Aeneid. 47.
 Torquet fulmina Iuppiter. Virg. 4. Aeneid. 42.
 Vibrata fulmina iactat Iuppiter. Ouid. 2. Metam. 62.
 Volant fulmina. Lucret. lib. 2. 43.
 Imperij nostri duo fulmina Cn. et P. Scipiones. Cicero, pro Cor- nel. Balbo, 27.

Fulmina

Fulmina verborum: hoc est impetus. Cicero, ad Papirium, lib. 9. 21. 1. Columella in Praefatione lib. 1. 25. Nec Brutum aut Ca- llium, Pollionem cum eloquentia et Catullo deterrere ful- mina illa Ciceronis ab eo quæsit studio.
 Fulmina fortium. Cic. 2. Tuscul. 112.
 Fulmino, fulminas, pen. corr. (ἀστεινός, ἠνεστεινός, ἠνεστεινός) fulminare, Fulmen emittere, vel fulmine percutere, aut afflare. Plin. lib. 2. cap. 7. 7. Fulminantem peierant Iouem.
 Fulminat per totum orbem. Ouid. ad Liuiam, 7. 6.
 Oculis fulminare. Propert. lib. 4. eleg. 9. 6.
 Fregimus quicquid fuit fulminandum. Senec. Herc. fur. 1. 2.
 Fulminans magna manus Iouis. Horat. 3. Carm. ode 3. 2.
 Fulminans Mars, per translationem. Plin. lib. 30. cap. 1. 7.
 Fulminatus, pen. prod. Participium (ἀστεινός) Plinius lib. 2. cap. 54. 5. Vulnera fulminatorum frigidiora reliquo cor- porum.
 Fulmineus, Adiectivum (ἀστεινός) (pore sunt.) Iguis fulmineus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 24.
 Fulmineo celeres dissipat ore canes. Ouid. 1. Fast. 47. de apro.
 Ductor fulmineus. Silius lib. 17. 111.
 Potentius icu fulmineo. Horat. 3. Carm. ode 10. 3.
 Sues fulminei. Stat. 6. Thebaid. 173.
 Fulginea [φωδύνη] Vrbis est Umbriae patentibus sita cam- pis, inter Spoletum, Mevaniam, Ispellum, atq; Nuceriam: à qua Fulginitas disti, propter continuum Solis fulgorem. Ex Sipontino.
 Fulginitas [φωδύνη] Populi sunt Umbriae in Ita- lia, ut scribit Plin. cap. 14. lib. 3. Foro Flaminienſes.
 Fulgora] Nomen deæ apud Senecam in libro de Superstiti- one. Meminit August. lib. 6. Hæc autem colebatur ne fulgu- ra fierent, ut uerſimile est.
 Fulica fulicæ, pen. corr. (φύλις, ἠνεστεινός) Avis quæ et fulix di- citur, marina uel stagnensis, paulò supra magnitudinem co- lumbæ. Dicit à furco, id est nigro. Virg. 2. Georg. In sicco ludunt fulicæ. Plin. lib. 18. cap. 35. 18. Et fulicæ maximo clā- gore tempeſtatem nuntiant. Cic. 1. de Divinat. 23.
 Cana fulix itidem fugiens et gurgite ponti, Nuntiat horribiles clamans instare procellas. Ex quo- rum.
 Fulstres fulicæ. Ouidius 8. Metam. 126. (dam poeta.)
 Fuligo] pen. prod. fuliginis, f. g. (ἀσβόλη, ἀσβόλη, ἠνεστεινός) à furco dicitur. Est autem nigrum illud excrementum quod ex fumo caminis aut furnis adhaeret. Plin. lib. 35. cap. 6. 12.
 Adulleratur formacium balnearumq; fuligine. Plaut. Pœn. 18. 23. — an uerò pulchra uidere obscuro,
 Si tibi illic non os oblitum est fuligine? Colum. lib. 1. cap. 6. 12. Quoniam fumo et fuligine sapor olei corrumpit.
 Ardenis masse fuligo, Iuuen. Satyr. 10. 13. (piur.)
 Madida fuligo, Iuuen. Satyr. 2. 10.
 Assidua postis fuligine nigri. Virg. eclog. 7. 10.
 Abstergere fuliginem. Cic. 2. Philip. 93.
 Verborum et argutarum fuliginem ob oculos audientium ia- cere. Gellius lib. 1. cap. 2.
 Fulix] Vide Fulica.
 Fullo] fulionis, m. g. (φύλλος, ἠνεστεινός) à fouendis aqua calli- da uestibus, Qui (ut ait Vlpianus) curanda, poliendæ ue- ſimenta accipit. Plautus Aulul. 15. 36. Stat fullo, phrygio, au- rife, lanarius. Plin. lib. 28. cap. 6. 9. Vrma utrilis podagris medetur, argumento fullonum, quos ideo tentari eo morbo negant. Martial. lib. 14. 56. Est item Fullo scarabei species, albis guttis distincta. Cel. lib. 8. cap. 5.
 Fullonius, Adiectivum (φύλλωνος) ut, Fullonia ars. Plin. lib. 7. cap. 56. 6. Plaut. Pſeud. 12. 16. Cras mihi potandus fru- ctus est fullonius. Plin. lib. 16. cap. 4. 4. 19. Quod uerò in spi- na fullonia, hypobæſton uocant, et c.
 Fulloniae aeneæ. Plin. lib. 27. cap. 10. 8.

Fullonicus, pen. corr. Adiectivum (φύλλωνος) Idem. Plaut. A- sin. 16. 57. — si non didicisti fullonicam. Subaudi ara- tem. Cato cap. 14. 2.
 Fullonica, fullonica, pen. corr. (φύλλωνος) Taberna fullonum. Vlpianus in L. apud Trebatium. ff. de aqua pluuiæ arcenda, Apud Trebatium relatum est: quum, in cuius fundo aqua oritur, fullonicas circa fontem insituisse, et ex his aquam in fundum uicini immittere coepisse, et c.
 Fullonicum, fullonici, uel Fullonica, fullonicorum, in neutr. gen. (φύλλωνος) reperitur apud Vlpianum in l. si cuius. §. i. et si domus. ff. de usufructu, et quemadmodum quis utatur et fruatur. Quod autem dicitur meritoria non facturum, acci- pe quæ uulgo diuerſoria uel fullonica appellantur.
 Fulmen, Fulminare] Vide Fulgeo.
 Fulminates] φουδύνη, Populi sunt Illyrici, ut scribit Plin. nius cap. 2. lib. 4. in descriptione Illyrici.
 Fultura] Vide Fulcio.
 Fulvius] Viri Rom. uni proprium nomen.
 Fulvius Flaccus Cenſor, testum marmoreum Iunonis Lacta- niæ spoliavit, ut eadem quam dedicauerat equestri fortune, tegetet. Liu. lib. 42.
 Fulvius Lippinus, Proprium uiri nomen, qui primus animalia- bus, quæ glires uocantur, uiraria in dolis instituit, quemad- modum et apris, ut scribit Sipontinus.
 Fuluiaster, Imitans Fulvium. Cic. ad Att. lib. 12. 257. 5. Solet omnino esse Fuluiaster.
 Fuluitana] pen. prod. herba. Plin. lib. 26. cap. 8. 41. Et her- ba fuluitana trita ex uino, et hæc nomen inuentoris habet, nota tractantibus, urinas ciet.
 Fuluus] Adiectivum (ἀσπυρδός, ἀσπυρδός) Color est rufus ac ui- ridi mistus. Unde fului leones dicuntur. Plin. lib. 13. cap. 9. 2. Cuci fuluus color. Idem lib. 8. cap. 21. 3. Sed atroſissimos ha- bet tauros fulueſtes maiores agreſtibus: uelocitate ante om- nes, colore fuluos, oculis ceruleis.
 Aquila fulua. Virg. 11. Aeneid. 151.
 Aper fuluus. Ouid. 2. de Arte amandi, 75.
 Arena fulua. Virg. 5. Aeneid. 79.
 Aurum fuluum. Virg. 7. Aeneid. 56.
 Lumen fuluum. Virg. 7. Aeneid. 155.
 Lupus fuluus. Ouid. 11. Metam. 155. (Caguilla.)
 Nuntia fulua Iouis miranda uisa figura. Cic. 1. de legib. 3. id est, Pellis fulua leonis. Virg. 8. Aeneid. 108.
 Sydera fulua. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 18.
 Enluis, Viridis. Vir. 4. Aen. — atq; illi stellatus iaspide fulua Enſis erat. Vbi Seruius, Iaspide fulua, pro uiridi: ut, Fuluaq; caput necentur oliua. Idem 12. Aeneid. Fulua pugnas de nube tuentem.
 Fumararia] φουδύνη, Fruticosa herbula est, prætenſa, coriãdro ſimilis folijs cãdidiorib. undiq; numerosis, cineracei coloris, flore purpureo. Fumarie uerò nomē sibi aſciuit, quod eius succo oculis immiſſo, quibus mirificè claritatē cõciliat, lacry- mas, quemadmodum et fumus, cieat. Officinis paſſim uocatur Fumus terre. Ex Dioscor. lib. 4. cap. 105. Meminit Plin. lib. 25. cap. 13. et Galen. lib. 7. Simplic. medicam.
 Fumus] huius sumi, m. g. (φύλλωνος, ἠνεστεινός) A furuo deduci- tur: notè ſignificationis. Plin. lib. 12. cap. 17. 7. Tradunt ſu- mum brutæ arboris contra ligna alia eſſe remedio.
 Nidor atq; fumus ganearum. Cic. in Piſonem, 9.
 Amarus fumus. Virg. 12. Aeneid. 119.
 Fumus calidus. Ouid. 2. Metam. 47.
 Vndans fumus miſto puluere. Virg. 2. Aeneid. 12. 2.
 Volucres sumi. Virg. 2. Georg. 4. 4.
 Cælum subtexere fumo. Virg. 3. Aeneid. 116.
 Fumos uendere, est, principum beneuolentiam, ſimulato com- mendationis

mendationis officio, per occasionem familiaritatis, pretio uendere. Nam fumus initio quidem magnum quiddam esse uidetur, uerum euanescit illico. *Martial.*
 Vendere nec famos circum palatia fumos,
 Plaudere nec Cano, plaudere nec Glaphyro.
 Fumo comburi. *Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 9.*
 ¶ *Fumarium*, huius fumarii (ααρνιδίου) Locus ubi uina fumo medicantur. *Martial. lib. 10. 36.*
 Improb. *Masilie* quicquid fumaria cogunt,
 Accipit etatem quicquid ab igne cadit. Nam uina fumo precocem trahunt maturitatem, & celerius uetustescunt, ut docet *Columnella*, lib. 1. cap. 6. 12.
 ¶ *Fumosus*, pen. prod. (ααρνιδίου, φοιδός) Adiect. Fumo uelut inctum. *Cato de re Rust. cap. 130.* Codicillos oleaginos, & cetera ligna amurca cruda perfrangito, & in sole ponito; perbibant bene. Ita neq; fumosa erunt, & bene ardebunt.
 Fumosus December. *Martial. lib. 5. 31.*
 Fumosa flamma. *Cato cap. 38. 3.*
 Foci fumosi. *Ouid. epist. 20. 19.*
 Perna fumosa. *Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 24.*
 Tecta fumosa. *Virg. 2. Georg. 49.*
 Cado fumoso condita uina. *Ouid. 5. Fast. 104.*
 Fumosas imagines. *Cicer. in Dionem*, appellauit, antiquissimi generis stantia: ut legi omnino debeat apud *Lucretialem*, Fumosus equitum cum *Dilatatore* magistris. *Budeus.*
 ¶ *Fumeus*, Adiectiuum (ααρνιδίου) ut *Fumeus* Acheron. *Valer. 4. Argon. Vide Acheron.*
 ¶ *Fumifer*, pen. cor. (ααρνιδίου) Aliud adiectiuum: ut *Fumiferi* ignes. *Virg. lib. 9. 38.*
 Pinum & fumiferos infert *Mezentius* ignes. *Idem lib. 8. 20.* *Fumiferam* noctem.
 ¶ *Fumidus*, pen. cor. Aliud adiectiuum (ααρνιδίου) *Plin. lib. 37. cap. 7. 9.* Sunt qui preferat *Arabicis* Indiciis: *fumidus*; *chrysolitho* illas similes dicunt. *Idem lib. 14. cap. 20. 6.* *Uicia* praeter *supradicta*, *acor*, aut *fumidum uirus*.
 Cautes *fumida*. *Plin. lib. 5. cap. 9. 12.*
 Fumida altaria. *Ouid. 12. Metam. 52.*
 Teda *fumida*. *Virg. 9. Aeneid. 16.*
 Vortex *fumidus*. *Plin. lib. 2. cap. 43. 1. de tonitru.*
 ¶ *Fumo*, *sumas* (σμός) *sumare*, *sumum* emittere. *Virg. 1. eclog. 16.*
 Et iam *summa* procul *uillarum* culmina *sumant*. *Cic. 7. Verr. 75. Ouid. 1. Metam. 49.*
 — Et *medijs* *Tanais* *sumant* in *undis*.
 Ignibus *atria* *sumant*. *Ouid. 12. Metam. 43.*
Fumare aper dicitur. *Martial. lib. 14. 227.*
 Aere *sumantes*. *Catull. Argon. 50. 79.*
Fumans bitumen. *Ouid. 14. Metam. 159.*
 ¶ *Fumigo*, *fumigas*, pen. cor. (ααρνιδίου) *fumigare*, *Suffire*.
Varro, 3. de *re Rust. cap. 16. 13.* *Verno* tempore & aestiuo *frer* in mense *mellarius* inspicere debet, *fumigans* leniter.
 ¶ *Fumifico*, *fumificas*, pen. corr. (ααρνιδίου) *fumificare*, *idem* *Plaut. Milite. 8. 2.*
 Inde *ignem* in *aram*, ut *Ephesia* *Diane* *latus* *laudes*, *Gratesq;* *agam*, eiq; ut *Arabico* *fumificem* *odore*.
 ¶ *Fumificus*, pen. corr. Adiectiuum (ααρνιδίου) *Ouid. 7. Metam. 23.* *Fumificisq;* *locum* *mugitibus* *impleuere*. *De tauris Colchicis.*
Fanalta, *Funambulus*] *Vide Funis.*
Functio, *Functus*] *Vide Fungor.*
Funda] *huius fundae* (σφιδίου, ευνδία) *Instrumentum* & *funiculo* factum, quo *funduntur*, hoc est *iacantur lapides*. *Virg. lib. 1. Georg. 62.*
Stupea *torquentem* *balearis* *uerbera fundae*. *Terent.*

Eunuch. 4. 7. 15.
 — *fundam* tibi nunc nimis uellem dari, &c. *Linus*, ab *Urbe*, 188. *Ouid. 2. Metam. 146.*
 Non secus *exarist*, quam *quum* *Balearica plumbum* *Funda* *iacit*. *Adiecti* autem *Balearica*, eo quod *Balearis insula* *peruissimos* *mitterent funditores*.
Balearis *uerbera fundae*. *Virg. 1. Georg. 62.*
 Cita *funda*. *Tibull. lib. 4. ad Messalam, 1. 20.*
 Lata *funda*. *Ouid. 14. Metam. 165.*
 Teretes *fundae*. *Stat. 4. Thebaid. 14.*
 Torta *funda*. *Propert. lib. 4. eleg. 3. 13.*
 More *funde* *rotare* *aliquem*. *Ouid. 14. Metam. 104.*
Funda, *Retis* *genus* *quod* in *orbem* *spargitur*, & *reticulum* *di* *ci* *solet*. *Virg. 1. Georg. Funda* *iam* *uerberat* *annem*. *Seruius.*
Funda, *Sacculus*, seu *marfupium* in *modum* *retis* *factum*, in *quo* *pecunie* & *alia* *geruntur*. *Macrob. Quumq;* *accessisset* *ad fellam*, *demissa* *in fundam* *pauperem* *manu*, *paucos* *denarios* *prolulit*, *quos* *principi* *daret*.
Funda, *Circulus* *ex auro* *sue* *alio metallo*, *quo* *gemme* *ita* *nectitur*, *ut* *aurum* *non* *nisi* *marginis* *amplectatur*. *Plin. Funda* *includuntur* *perspicuae*: *ceteris* *subijciuntur* *aurichalcum*.
 ¶ *Funditor*, *funditarius*, *funditari*, *Funda* *petere*. *Plaut. Poenulo*, *Eos* *uolantes* *iusi* *funditarius*. *Turneb.*
 ¶ *Funditor*, pen. corr. (σφιδίου) *funditoris*, *Qui* *funda* *dimicat*. *Salust. Ipse* *cum* *expeditis* *cohortibus* *adhuc* *funditorum* & *sagittariorum* *delecta* *manu*. *Cesar 2. bell. Gall. 257. Liu. 1. bell. Pun. 78.*
Fundibularius, *idem* (σφιδίου)] *Vide Fundum.*
Fundamentum] *Vide Fundum.*
Fundi] *σφιδίου*, *Oppidum* *italie* *prope* *Caletam*, *quod* *in* *terditit*, *iuxta* *quod* *lacus* *est* *Fundanus*, *cuius* *meminit* *Plinius* *cap. 5. lib. 3.* *Inde* *generosa* *uina* *Fundana* *scriptoribus* *commendata*.
Funditus, & *Fundo*, *fundas*] *Vide Fundum.*
Fundo] *fundis*, *fudi*, *fusum* (σφιδίου, χύω, χύω, χύω) *fundere*. *Proprie* *est* *liquefacere*. *Quintilian. lib. 7. cap. 1. 2.* *Neq;* *enim*, *quoniam* *fusus* *omnibus* *membris* *statua* *fit*, *nisi* *collocetur*.
Fundere *ex ere* *imaginem*. *Plin. lib. 34. cap. 8. 32.*
Fundi & *dilatari*. *Cic. 3. de Finib. 75.*
Fundit *se* *latus* *Orator*. *Cic. in Orat. 68.*
Fusus *in* *corpore* *humor* & *calor*. *Cic. 2. de Nat. deor. 27.*
Funditur *fulgor* *lucis* *in* *digitos*. *Plin. lib. 37. cap. 6. 4.*
Fundit *se* *iustitia* *in* *ceteras* *uirtutes*. *Cic. 5. de Finib. 118.*
Fusa *per* *centes* *superstitio*. *Cic. 2. de Diuinat. 219.*
Fundere *flores*. *Virg. 4. eclog. 5.* *Id est*, *abundanter* *praebere*. *Sic. Cic. 5. Tuscul. 54.*
Fundit *frugem*. *Cic. de Senect. 47.* *Id est*, *emittit*.
Fundere *lacrymas*. *Plin. lib. 8. cap. 42. 4.* *Sic*, *Fundere* *sanguinem*. *Cic. 11. de Diuinat. 84.*
Fundit *asinorum* *siluestrium* *multitudinem* *Africa*. *Plinius lib. 8. capite 303.*
Fundit *ex* *fese* *pastus* *uarios* *terra*. *Cic. 2. de Finib. 176.*
Fundere *corpora* *humii*, *Profertere*. *Virg. 1. Aeneid. 40.*
Fusus *humii* *toto* *corpore*. *Martial. lib. 8. 69.*
Fundere *exercitum*, *Delere* & *uincere*. *Liu. 1. ab Urbe. 43. Plinius. de* *Viris illustribus*, 51. *Regem* *Philippum* *pretio* *fudit*. *Sic*, *Fundere* *copias*. *Cesar 1. bell. Gal. 188.* *Cicero* *pro* *Rasbiria*, 2. *Et* *1. de Finib. 155.*
Fusa *in* *fugam* *primo* *concurso* *acies*. *Liu. 5. ab Urbe. 146.*
Sanguinem *fundere* *non* *de* *regno*, *sed* *de* *rege*. *Vide Sanguinem fundere*, *in* *Sanguis.*
Fundere *uersus* *ex* *tempore*. *Cic. 3. de Orat. 107.*

Funduntur

Funduntur *turpi* *fuga*. *Liu. 4. ab Urbe. 182.*
Fusi *fugatiq;* *inimici*. *Liu. 2. ab Urbe. 28.*
Fundere, *Abundanter* *loqui*. *Virg. 3. Aeneid. Talia* *fundebat* *laerymans*. *Idem 8. Aeneid. 46.*
Fundere *uerba*. *Terent. Adelph. 5. 1. 7.* — *ohes* *scelus*.
 s. *Eho*, *iam* *tu* *uerba* *fundis* *hic* *sapientia?* *Vbi* *Donatus*, *Fundis*, *urum* *sive* *ulla* *cessatione* *proferas?* *an* *perdis?* *secundum* *illud*, *Nam* *quid* *tu* *hic* *agas*, *ubi* *si* *quid* *boni* *praecipias*, *nemo* *obtemperat*.
Fundere *uerba* *poetiarum* *more*. *Cic. 4. de Finib. 17.*
Fundere *mendacia*. *Plaut. Pseud. 1. 4. 38.*
Fundere *cantus* *ex* *guttur* *dicitur* *rana*. *Cic. 1. de Diuinat. 23.*
Fundere *carmen*. *Cic. 1. Tuscul. 99.*
Fundere *clangorem* *uastum*. *Cic. 2. Tuscul. 43.*
Fundere *inconditi*. *Cic. 3. de Orat. 96.*
Fundere *iocularia* *inconditis* *uersibus*. *Liu. 7. ab Urbe. 6.*
Iras *inanes* *fundere*. *Valer. 3. Argon. 141.*
Lacrymas *fundere*. *Virg. 3. Aeneid. 70.*
Loquelus *has* *fudit* *ore*. *Virg. 5. Aeneid. 167.*
Fundere *oracula*. *Cicero 1. de Diuinat. 187.* *Et* *lib. 1. de Natur. deor. 89.*
Orationem *numero* *se* *uolubiler* *fundere*. *Cic. in Orat. 122.*
Preces *fundere*. *Virg. 5. Aeneid. 47.*
Sagittam *fundere*. *Silius lib. 7. 130.*
Fundere *uersus* *ex* *tempore*. *Cic. de Orat. 107.*
Septenarios *ad* *tibiam* *fundere*. *Cic. 3. Tuscul. 171.*
Fundere *uocem*. *Cic. 2. Tuscul. 96.* *Virg. 4. Aeneid. 125.*
 — *extremam* *fundo* *cum* *sanguine* *uocem*.
Fundere *urinam*, *pro* *Mecre*. *Plin. lib. 2. 4. cap. 19.*
Fusa *latus* *oratione*. *Cic. 1. de Legib. 92.*
Fundere *in* *Tyberim*, *immergere*. *Liu. 2. ab Urbe. 19.*
Funditur *in* *Rhenum* *fluuius*. *Plin. lib. 4. cap. 10.*
Funditur *latus*. *Cic. 5. de Fin. 157.*
Fundi *in* *latitudinem*. *Plin. lib. 18. cap. 13. 3.*
Funditur *in* *omnes* *partes* *uitis*. *Cic. de Senect. 48.*
Fusa *ad* *latitudinem* *ac* *longitudinem* *lagenae* *modo*. *Plin. lib. 11. cap. 37. 50.*
Dispositio *pars* *Rhetorices*, & *per* *omnes* *materias*, *totumq;* *earum* *corpus* *aqualiter* *fusa*. *Quintilian. lib. 3. cap. 9. 2.*
Per *herbam* *fusi*. *Virg. 1. Aeneid. 44.*
Aer *fusus* & *extenuatus*. *Cic. 2. de Nat. deor. 145.*
Crines *fusi*. *Virg. 10. Aeneid. 27.* *Id est*, *sparsi*.
Fusa *cupressus*. *Plin. lib. 12. cap. 17. 7.*
Membra *fusa* *toro*. *Ouid. 3. de Ponto. eleg. 3. 2.*
Opus *late* *fusum*. *Quintilian. lib. 2. cap. 13. 11.*
Fusum *corpus*, *pro* *Leui* & *polito*. *Liu. lib. 8. Decad. 4.*
Vulnere *multo* *fusus*. *Silius lib. 4. 47.*
Humi *fusus*. *Virg. 6. Aeneid. 85.*
Fundere *(inquit* *Seruius)* *est* *supina* *manu* *libare*, *quod* *fit* *in* *sacris* *supernis*. *Virg. 4. Aeneid.*
 — *media* *inter* *cornua* *fundit*. *Et* *apud* *Martialem*, *lib. 9. 98.* *Fundere* *se* *cyathos*.
Vina *liquentia* *fundam*. *Virg. 5. Aeneid. 48.*
 ¶ *Fusores* (σφιδίου) *Qui* *ex* *metallo* *quopiam* *statuas*, *alia* *uel* *opera* *fundunt*. *Et* *ars* *fusoria*, *ars* *fundendi*, *miscendi*, *transmutandi* *metalla*, *in* *qua* *multi* *ludibrio* *sunt* *habiti*, *qui* *diu* *cupiunt* *ditiores* *fieri*, *ad* *inopiam* *reducti* *sunt*, *tribus* *tantum* *rebus*, *spe* *scilicet*, & *stultitia*, & *fuligine* *diuites*. *Et* *fusorium* *uas*, *in* *quo* *metalla* *funduntur*, *hoc* *est*, *liquefunt*. *Ex* *Sipontino*.
 ¶ *Fuse*, *Aduerb.* (χρῆμα) *Hoc* *est*, *abundanter* & *copiose*. *Cic. 3. de Fin. 41.* *Potest* *id* *quid* *fuse* & *copiose*, & *omnib.* *electissimis* *uerbis* *grauissimisq;* *sententijs* *rhetorice* & *augeri* *et* *orari*. *Latē* *fusum* *decorum*. *Cic. 1. Offic. 138.*

Fuse *late*q;. *Cic. 4. Tuscul. 90.*
Fuse *late*q; *dicere*. *Cic. in Orat. 61.*
 ¶ *Fusim*, *Aduerbium*, *idem* *est* *quod* *sparsim*: *Fuse* *autem* *ut* *supra* *diximus*, *significat* *late* & *copiose*. *Sipontinus.*
 ¶ *Fusio*, *Verbale* (χρῆμα) *Cic. 1. de Nat. deor. 57.* *Ipsumq;* *mundum* *deum* *dicit* *esse*, & *eius* *animi* *fusionem* *uniuersam*.
 ¶ *Fusilis*, & *hoc* *fusile*, *pen. cor.* (χρῆμα) *Verbale*, *Quod* *fusum* *est*: *ut*, *Sal* *fusile*. *Columnella* *lib. 6. cap. 33.*
Fusile *per* *rietus* *aurum* *fluitare* *uideres*. *Ouid. 11. Metam. 26.*
 ¶ *Fusura*, *huius* *fusurae*, *pen. prod.* (χρῆμα) *Aliud* *uerbale*. *Plinius* *lib. 33. cap. 6. 11.* *Molybditis* *plumbi* *ipsius* *fusura* *quae* *fit* *Puteolis*, & *inde* *habet* *nomen*.
 ¶ *Fundito*, *funditas*, *pen. corr.* (χρῆμα, ααρνιδίου) *funditare*, *Frequentatiuum*, *Saepe* *fundere*.
Funditare, *Multum* & *frustra* *uerba* *proferre*. *Plaut. Aftin. 16. 52.* *Ne* *ille* *ecclator* *foenerato* *fundit*.
Funditare *uerba*. *Plaut. Poenulo*, 5. 5. 2. *Idem* *Amph. 1. 4. 13.*
Funditare *rem*, *pro* *Consumere*, & *prodigere* *ac* *profundere*. *Plaut. Merc. 3. 58.*
Fundum] *fundi* (σφιδίου, χύω, χύω) *Proprie* *est* *imada* *pars* *uiuis* *cuiusq;* *rei*, *quae* *aliquid* *in* *se* *liquoris* *continetur*, *uel* *ad* *continemum* *facta* *fit*: *ut* *dolijs*, *nauis*, *alvei*, *fluminis*, *lacus*, *maris*. *Seneca* *epist. 1. Sera* *in* *fundo* *parfimoniam*.
Imo *Nereus* *ciet* *aeuora* *fundo*. *Virg. 2. Aeneid. 84.*
Arenosum *fundum* *fluuij*. *Silius lib. 3. 94.*
Armarij *fundum* *execuit*, & *sestertiorum* & *auri* *quinq;* *pondo* *abstulit*. *Cicero* *pro* *Cluentio*, 143.
Residere *in* *fundo*. *Cicero* *pro* *Cornelio* *Balbo*, 15.
Largitio *fundum* *non* *habet*. *Cic. 2. Offic. 79.*
 ¶ *Funditus*, *penult. corr.* *Aduerbium* (σφιδίου) *Cicero 5. Verr. 71.* *Qui* *non* *obtrusit* *aliqua* *ex* *parte* *monimenta* *P. Scipionis*, *sed* *funditus* *fushit* *ac* *deleuit*. *Id est*, *prorsus*, *omnino*, *penitus*, & *uelut* *ab* *ipso* *fundo*.
Funditus *interire*. *Cicero* *Torquato*, *libro* *6. 2. 3.*
Funditus *perdere* *aliquem*. *Plaut. Merc. 2. 3. 6.* *Terent. And. 1. 5. 9.* *Quod* *si* *fit*, *perco* *funditus*. *Cic. ad* *Lentulum*, *lib. 1. 9. 31.* *Quem* *ego* *funditus* *perdidi*.
Funditus *amicitiam* *ē* *uita* *toltere*. *Cic. de Amicitia*, 44.
Funditus *euertere* *amicitiam*. *Cic. 2. de Finib. 127.*
Funditus *euerfa* *ciuitas*. *Cic. de Amicitia*, 23. *Sic*, 5. *Verr. 38.* *Et* *pro* *Quintio*, 47.
Funditus *omnia* *miscentur*. *Salust. ad* *Cesarem*, *de Republic. or* *dinarada*.
Perdere *funditus* *ciuitatem*. *Cic. Att. lib. 6. 11. 11.*
Urbes *peruunt* *funditus*. *Horat. 1. Carm. ode 16. 4.*
Trahere *Remp.* *funditus*. *Tacit. lib. 3.*
Verse *leges* *funditus*. *Tacit. lib. 3.*
Funditus, *pro* *Prorsus*. *Cic. 3. de Orat. 108.* *Neq;* *earum* *rerum* *quenquam* *funditus* *natura* *uoluit* *esse* *expertem*.
Funditus *toltere* *fidem*. *Cic. in Orat. 121.*
Ne *spondeus* *quidem* *funditus* *est* *repudiandus*. *Cicero* *in* *Orator. 225.*
 ¶ *Fundo*, *fundas* (σφιδίου, χύω, χύω) *fundare*, *Firmare*, & *quasi* *fundamentum* *facere*, *stabilireq;*. *Virg. 8. Aeneid. 96.*
Haud *procul* *hinc* *saxo* *colitur* *fundata* *uetusto*, *Urbs* *Agellinae* *sedes*.
Arces *fundantem*, *ac* *testa* *nouantem*. *Virg. 4. Aeneid. 53.*
Fundata *legib.* *ciuitas*, *cui* *opponitur* *Euerfa*. *Plin. in* *Paneg. 54.*
Accurate *fundata* & *extructa* *disciplina*. *Cic. 4. de Finib. 1.*
Fundatam *paternis*, *autisq;* *opibus* *domum* *exhaurit*. *Quintilianus* *in* *Gladiatore*.
Leuiter *fundata* *fides*. *Vide* *Leu's*.
Magnis *laboribus* *fundatum* *imperium*. *Cic. 4. Cat. 91.* (24.
illud *maximē* *uestrū* *fundauit* *imperium*. *Cic. pro* *Corn. Ball. 0.*
lus *ci*

Ius civile fundare. Pomponius in l. 2. §. post hos fuerunt. ff. de origine iuris. Post hos fuerunt Publius Mautius, & Brutus, Manlius, qui fundauerunt ius civile.

Fundare nauem, Facere & constituere. Plaut. Miltre. 12. 44.

Significat & firmare in mari. Virg. 6. Aeneid. 1.

— tum dente tenaci Anchora fundabat naues.

Opes bene fundate. Ouid. 4. Metam. 117.

Præclare fundata Respublica. Cic. in Paradox. 11.

Sceptra fundare. Silius lib. 1. 9.

Verbem fundabit legibus. Virg. 6. Aeneid. 162.

Fixus & fundatus Reip. status. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 11.

Fundatum ueritate. Cic. pro Flacco, 20.

Fundatissima familia, Antiquissima & ditissima. Cic. pro Dommo sua ad Pontif.

¶ Fundamen, pen. prod. fundaminis, n. g. (φουνδμεν) Idem quod fundamentum. Ouid. 5. Metam. 73.

Ambibat Siculae cautus fundamina terra.

Fauis ponunt apes fundamina. Virg. 4. Georg. 33.

¶ Fundamentum, huius fundamenti (φουνδμεν) Nota significationis.

Initia & fundamenta. Cic. pro Sestio, 3.

Fundamentum dialecticæ. Cic. 4. Acad. 168.

Adolescentiæ fundamentis constituta senectus. Cicero de Senect. 58.

Virtutum omnium fundamentum, pietas. Cic. pro Plancio, 13.

Iustitia fundamentum, fides. Cic. 1. Offic. 35.

Orationis fundamentum præclare iactum. Cicero 1. de Natura deorum, 63.

Sedes & fundamentum constituendæ fidei, narratio. Cicero in Partit. 18.

Soluta quoddam atq; fundamentum est, uerborum usus & copia bonorum. Cic. 3. de Orat. 84.

Cementitia fundamenta. Vide Cæmentum.

Firmissima fundamenta defensionis meæ sunt si nitantur iudicio suorum. Cic. pro Celio, 3.

Firmissima fundamenta libertatis. Cic. pro Corn. Balbo, 24.

Stabili fundamento manet fortuna. Lucret. lib. 5. 226.

A' fundamento. Vide A' præpositionem.

Agere fundamenta. Cic. pro Milone, 56. Vide Ago.

Conuellere fundamenta. Vide Conuello.

Mali fundamentum & radices aliores habere. Brutus Attico, in Epist. ad Brutum, 17. 4.

Iacere fundamenta. Quintil. lib. 1. cap. 4. 5.

Causæ fundamenta iacere. Cic. pro Flacco, 3.

Iacere fundamenta salutis alicuius. Cic. Appio, lib. 10. 29. 2.

Defensionis fundamenta iacta. Cic. pro Muræna, 12.

Iacere fundamenta pacis. Cic. 1. Philipp. 1.

Perficere opera, & fundamenta iacere, contraria. Cicero pro Marcello, 15.

Latent fundamenta. Quintil. in Proem. lib. 1. 4.

Fundamenta locant, alij, pars ducere muros. Virg. 1. Aeneid.

Locare fundamenta instabili loco. Plin. lib. 5. 6. cap. 14. 2.

Ordinari fundamenta ex depressiore loco. Vide Ordior.

Philosophiæ fundamentum in finibus bonorum & malorum positum est. Cic. 2. de Diuinit. 2.

Ponere fundamenta Consulatus. Cic. in Pisonem, 6.

Ponere uirtutum omnium fundamenta in uoluptate tanquam in aqua. Cic. 2. de Fimib. 114.

Fundamentum subtrahere. Plaut. Mostel. 3. 27.

Fundus] fundi, masc. gen. (φουνδου) Est quiddam minus quam ager: singula enim proprie prata (ut inquit Valla) singule uineæ, singuli horti, singula oliueta, pomaria, salicæ, arbuta, pascua, memora, loca aucupatoria, uenatoria, pi-

scatoria, siue uillam, atq; edificium, siue piscinam atq; aluearia, siue uiuaria habeant, siue non habeant, singuli fundi sunt: hoc quidem in agro. Itaq; fundus est possessio rustica ca. Plaut. Capt. 4. 78.

¶ Quasi fundum uendam, meis me addicam legibus.

Cultus fundus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 3.

Lati fundi. Virg. 2. Georg. 94.

Mendax fundus. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.

Optimus maximusq; fundus. Vide Optimus, in Bonus.

Ornatissimus fundus. Vide Ornatus, in Orno.

Conducere fundum. Vide Conduco.

Ingressi in fundum. Vide Ingredior.

Obire fundos nostros cui non licet, aut res rusticæ uel fructus causa uel delectationis iniungere. Cic. 1. de Orat. 129.

Occiderunt fundi. Vide Occido, pen. prod.

Fundi appellacione (inquit Florentinus iureconf.) omne edificium, & omnis ager continetur. Sed in usu, urbana edificia, edes, rustica, uille dicuntur. Locus uero sine edificio in urbe, arca: rure autem, ager appellatur, idemq; ager cum edificio, fundus dicitur.

Fundus, inquit Festus, dicitur ager, quod planus sit, ad similitudinem fundi usorum.

Fundus, Varroni, uel à fundamento, uel à fundendo, ager dicitur. Seruius, Fundus dicitur ab eo, quod sit rerum omnium fundamentum.

Fundus, metaphoricòs, pro fundamento in quocunq; negotio, à Plauto usurpatur, in Trinummo, 16. 4.

— ut quæ cum eius

Filio egi, ei rei fundus pater sit potior eo.

Fundus quoq; fieri uel esse dicitur (authore Festo) populus eius rei quam alienat, hoc est, author. Cic. pro Cornelio Balbo, 15. Quod enim potuit dici imperitius, quam federatos populos fieri fundos oportere: nam id non magis proprium est federatorum, quam omnium liberorum, sed totū hoc iudicet, in ea sit positum semper ratione atq; sententia, ut qui iussisset Prætor aliquid, si id adsciuisset socij populi ad La: ini: etsi ea lex quam nos haberemus, eadem in populo aliquo tanquam in fundo resedisset: tum lege eadem is populus teneretur, non ut de nostro iure aliquid minueretur, sed ut illi populi aut iure eo, quod à nobis esset constitutum, aut aliquo commodo, aut beneficio uterentur. Ibidem, Potuit magis fundus populus Gaditanus fieri, si tum sit fundus, quum scita ac iussa nostra sua sententia comprobatur.

Funebris, Funestus, Funicro, Funetum] Vide Funus.

Fungor] fungeris, pen. cor. functus sum (φουνδω) Functio, officium, minusq; agere, inquit Valla lib. 5. Accusatio & frequentius ablatiuo iungitur. Plaut. Mostel. 2. 45.

Tu tibi istos habeas turtures, pisces, auis: Sine me alliato fungi fortunæ meas.

Fungi iniuncta aduocatione. Plin. epist. 35. 6. lib. 2.

Epulis functi. Ouid. 2. Fast. 66.

Functus fato, pro Mortuus. Quintil. lib. 3. cap. 7. 7.

Fortuna prospere fungi. Cic. de claris Orat. 131.

Gaudio fungi. Tacit. lib. 18.

Laboribus functus. Horat. 2. Carm. ode 18. 8.

Legationibus fungi. Quintil. lib. 3. cap. 2. 4.

Mandatis fungi. Tacit. lib. 13.

Functus honore. Liu. 4. ab Vrbe, 248.

Primo loco fungi. Quintil. lib. 3. cap. 6. 6.

Fungi militia. Suet. de claris Grammat. 9.

Fungi ministerio. Plin. lib. 8. cap. 5.

Morte functus, Mortuus. Ouid. 11. Metam. 117.

Fungi manus alicuius. Plaut. Menæh. 6. 5.

Fungi &

Fungi & suscipere aliquid muneris in Republica. Cicero. 5. Verr. 173.

Fungi aliquid munere. Cas. 7. bel. Gall. 10. 7.

Fungi munere interpretis. Cic. 1. de Finib. 9.

Munere fungi amici. Horat. 1. epist. 9. 1.

Fungi numeribus corporis. Cic. de amicitia, 21.

Munere fungi, pro Donare. Cic. 2. Offic. 103. Neq; uero uerbis auget suum munus, si quo forte iungitur, sed etiã extenuat. Id est, si beneficium inops collocauit. Budæus.

Munera fungi. Tacit. lib. 3.

Fungi ministerio officioq; seruatorum. Plin. epist. 24. 8.

Aetatis sue maiorem partem ciuilibus officijs fungi. Liu. lib. 1. Decad. 1.

Officijs uerbaliter fungi. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 22.

Officium alicuius fungi. Terent. Heaut. 2. 2. 14. Idem Adelph. 3. 4. 18. — neq; boni, Neq; liberalis functus officium est uiri. Idem Phorm. 2. 1. 51. Et Heaut. 3. 3. 19.

Fungi iudicis partibus. Plin. epist. 4. 9. a. lib. 3.

Fungi stipendio. Caesar 8. bel. Gall. 30.

Fungar uice cotis. Horat. de Arte poet. 62.

Fungi uicem alienam. Liu. lib. 1. ab Vrbe, 183.

Virtute sanctos duces canere. Horat. 4. Carm. ode 15. 6.

Vita fungi. Papiamianus in l. filiusfamilias. ff. de castrensibus pecunia. Hoc est, mori.

Diem fungi, id est, mori. Tertullianus in l. proponebatur. ff. de castrensibus pecunia. Proponebatur filiusfamilias miles testamento facto extraneum heredem scripsisse, deinde superstiti decidisset, pater delibante herede inuito ipse diem funis esse, deinde heres, &c.

¶ Fungibilis, & hoc fungibile, pen. cor. Adiectiuum iuriconsulibus familiare. Fungibiles enim res uocant, quæ consistunt in numero, pondere & mensura: ut pecunia, frumentum, uinum, oleum, Cetera corpora in uniuersum omnia, omnesq; aliæ species, dicuntur res non fungibiles.

¶ Functio, Verba (φουνδω) Cicero. 2. Tuscul. 60. Labor est functio quedam uel animi, uel corporis grauioris operis & muneris.

Muneris functio, pro Pensatione. Cic. 5. Verr. 12.

Recipere functionem in suo genere dicuntur res quedam. Paulus in l. 2. §. mutui datio. ff. si certum petatur, Mutui datio consistit in ijs rebus quæ pondere, numero, mensura constant: quoniam earum rerum datione possidemus in creditū ire: quia in genere suo functionem recipiunt per solutionem, quam specie, id est, uicem manuum, per solutionem magis quam per speciem. Nā in ceteris rebus (ut scribit Paulus) i deo creditum ire non possumus, quia aliud pro alio inuito creditori solui non potest. Budæus.

Fungus] huius fungi, m. gen. (φουνδου) à funere dicitur, ut nōnulli uolunt, quod periculosus sit uescens. Plin. lib. 22. cap. 23. 1. Fungorum lentior natura, & numerosa genera, sed origo non nisi ex pituita arborum. Tutissimum, qui rubet cælo, minus diluto rubore quàm horet. Mox candidi, uelut apice flammis insignibus pediculis, Tertium genus suilli, uenienis accommodatissimum.

Fungus etiam in lucernis dicitur. Virg. lib. 1. Georg.

Testa quum ardente uidentur.

Scintillare oleum, & putres conrescere fungos. Seruius. Nam ut dicit Plinius, quum aer humidus esse cœperit, Thefauti pars 2.

faulla quæ cum fumo solet egredi, prohibita aeris crassitate, in lucernis residet, & quasdam uelut fungorum imitatur imagines. Cicero Dolabelle lib. 9. 10. 3. Oblitusne es igitur fungorum illorum, quos apud Nicias? & ingentium culinarum cum Sophia Septimie?

Albos fungos colligit. Ouid. 4. Fast. 141.

Ancipites fungi. Iuuenalis Satyr. 5. 15.

Pluuiales fungi. Ouid. 7. Metam. 79.

Fungi pratenses. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 4.

Fungus, Arborum morbus. Plinius libro 17. cap. 24. 7. Olea Præter uermiculationem, quam æquæ ac ficus sentit, clauum etiam patitur, siue fungum placet dici, uel patellam, hæc est solis exustio.

Fungum hominem, pro Stupido, & insulso posuit Plautus Bacchid. 5. 51.

¶ Fungosus, pen. prod. Adiect. (φουνδωδους) Quod est rarū & leue, ad similitudinem fungi. Plin. Hunc totum fungosa replet medulla. Col. lib. 4. cap. 29. 4. Sic, Fungosa terra. Idē lib. 11. cap. 3. 28.

¶ Fungositas, pen. cor. huius fungositatis (φουνδωδους) A' fungoso dicitur. Plinius, Tota fungositas derasa.

¶ Funginus, pen. prod. Adiect. (φουνδωδους) Pertinēs ad fungos. Plaut. Trinum. 13. 8.

— pol hic quidem Fungino genere est, capite se totum tegit, hillurica facies uidetur Hominis, eo ornati aduenit, &c.

Funis] huius funis (φουνδωδους) tam masculini quam feminini generis est, teste Gellio lib. 13. cap. 20. citante uersus Lucretij ex lib. 2. 232.

Haud, ut opinor, enim mortalia secla superne Aurea de celo demisit funis in arua. Plin. lib. 16. cap. 12. Vlva & palustri iunco funes neciunt.

Canabius funis. Vide Canabis.

Laxi funes. Virg. 8. Aen. 139.

Tortos incidere funes. Virg. 4. Aen. 115.

Conuellere funem à terra. Vide Conuello.

Reducere funem. Præf. 3. Tyr. 5. 14.

Religare funem. Lucan. lib. 7. 174.

Traieclis funis, id est, tentus. Virg. 5. Aen. 97. Seruius.

¶ Funalis, & hoc funale, pen. prod. Adiect. (φουνδωδους) ut, Funales equi in Triumpphis Suet. in Tib. Cesare, cap. 6.

Funalis ceruus. Valer. Maxim. lib. 3. cap. 6.

¶ Funale, huius funalis, pen. prod. n. g. (φουνδωδους) Cic. de Sen. 4. 1. Delictabatur crebro funali, & tibicine. Plin. de Viris illust. 38. Duillio concessum est, ut præluente funali, & præcimente tibicine, à cæna publicè rediret.

Densum fundale coruscis lampadibus. Ouid. 12. Metam. 50.

Funale, pro ipso sine, apud Liu. lib. 2. Decad. 5. non ita procul à sine, Funda media duo fundalia imparia habebat.

¶ Functum, funeti, pen. prod. n. g. Plin. lib. 17. cap. 22. 7. Quæ breuiore palmite sarmento iunguntur inter se funtū modo, ex hoc arcus funeta dicuntur.

¶ Funambulus, funabuli, pen. corr. (φουνδωδους) Terent. in Prol. Hecyre, 4.

Ita populus studio stupidus, in funambulo Animum occuparat.

¶ Funiculus, pen. prod. n. g. (φουνδωδους) Plin. lib. 12. cap. 17. 4. Atq; attractis funiculis herbam eam conuoluit, atq; ita ofas fieri. Cic. 2. de inuent. 236.

Funus] funeris, pen. corr. n. g. (φουνδωδους) Donatus, Funus à funalibus dictum est, & est pompa exequialis.

D rum.

rum. Terent. And. 1. 1. 10. — **funus interim**
 Proccidit, sequitur, ad sepulchrum uenimus.
In iguem posita est, sletur. Cic. de Amicis. 1. 10. **Quam aut ciuita-**
ti charus fuerit, marore funeris indicatum est.
Funus, Mortem aliquando significat. Virg. 4. Aen.
 Nec moritura tenet crudeli funere Dido.
 Plaut. Am-
 phit. 4. 36. **Quod multa Thebano populo acerba obiecit**
funera: id est, multos occiderat.
Reipublice funus, casum suum & discessum uocat. Cic. de Pro-
 uinc. Consul. 37.
Solenne funeris. Tacit. lib. 15.
Solennia funerum. Tacit. lib. 3.
Amplum funus. Vide Amplus.
Ardentia funera. Stat. 2. Sylu. 1. 32.
Atrium funus. Lucret. lib. 2. 117.
Crudeli funere extinctus. Virg. eclog. 5. 5.
Familiare suum & domesticum luctus. Cic. in Vatinius. 24.
Funerum funus. Cic. pro Domo sua. 34.
Immaturum funus. Quint. in Procem. lib. 6. 4.
Inhumatum funus. Lucan. lib. 7. 166.
Lachrymosa funera. Horat. 1. Carm. ode 8. 3.
Lamentabilia funera. Vide Lamentor.
Mature propior funeri. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.
Miserandum funus. Lucan. lib. 1. 21.
Modicum eius funus. Tacit. lib. 5. Id est, tenue.
Perluctuosum funus. Cic. Quint. frat. lib. 3. 2. 4. 7.
Plebeij funeris arca. Lucan. lib. 8. 144. **Plebeium funus.**
Præclarum funus. Pers. Satyr. 2. 1.
Profanatum funus acerbo uulnere. Stat. 9. Thebaid. 2.
Suprema funera. Ouid. 3. Metam. 28.
Tristia funera. Horat. 2. epist. 2. 15.
Funus celebrare alicui. Plin. lib. 10. cap. 43. 2.
Concelebrare funus. Vide Concelebro.
Conficere funera. Vide Conficere.
Congerere funera. Vide Congerere.
Ad funus conueniunt amici ad exequias cohonestandas. Cicer.
 pro Quint. 29.
Deducere funus. Vide Deducere.
Mista senum ac iuuenum densantur funera. Horat. 1. Carm. ode
 2. 3. 4.
Scua dare funera. Virg. 8. Aen. 112.
Dare operam funeri. Cic. Attic. lib. 15. 321. 7.
Acerbissimum uiuio, uidentisq; funus ducere. Cicer. pro Quint.
 tio, 29.
Dotari funeribus. Ouid. 13. Metam. 106.
Funere elata Resp. Cic. pro Domo sua ad Pontif. 34.
Expers funeris. Lucretius lib. 3. 143.
Feclit de intergro funus iam sepulto filio mater. Cicer. pro Clu-
 ent. 20.
Amplum funus facere. Seruius Ciceroni, lib. 4. 12. 8.
Funus facere prandio alicuius, pro Consumere epulas prandij.
 Plautus Menech. 1. 1. 27.
Egregie factum funus. Horat. 2. Carm. ode 5. 2. 2.
Indicere funus Reipublice. Vide Indico.
Inducere funus. Cic. 2. de Legib. 97.
Instare funeri. Vide Insto.
Instaurare funus alicui. Virg. 3. Aen. 13. **Vide Instauero.**
Locare funus. Vide Locus. Cic. 7. Ver. 93.
Maturare funus. Vide Maturus.
Acerbo merfit funere. Virg. 6. Aeneid. 86.
Funera pati. Virg. 1. Aen. 48.
Plangere funera alicuius. Stat. 12. Thebaid. 77.
Reuiscere in funeribus. Celsus lib. 2. cap. 6.
Author funeris tibi sum. Ouid. 10. Metam. 40.
Causa funeris tibi sui. Virgil. 6. Aen. 92.

Animam tradere funeri. Senec. Troad. 5. 2.
Soluere iusta paterno funeri. Cic. pro Rosc. Amer. 13.
Arbitraria funeris soluere. Post red. in Sen. 16.
In funus uenire. Cic. Attic. lib. 15. 321. 7.
Funus, pro Sepulcro. Virg. 3. Aeneid. 13. Ergo instauramus Po-
 lydoro funus. Seruius.
Funera, funerarum, apud Maiores dicebantur, ille ad quas
funus pertinet, ut sororem, matrem. Nam præfice sunt plu-
ctus principes, non doloris. Funeras autem dicebant, quasi
funeres ad quas pertinet funus. Seruius in hunc locu Vir-
gili lib. 9. Aeneid. 101,
 — nec te tua funera mater
 Produxi, præstare oculos, aut uulnera laui.
Funeris, Adiect. (νεκρῶν) ut Funerea mulieres, ad quas
pertinet funus & exequias facere, ut puta soror & mater.
Bubo funereus. Ouid. 10. Metam. 90.
Funera fax. Martialis lib. 8. 37.
Frons funerea. Virg. 4. Aen. 102.
Funeribus, hoc funebre, pen. cor. (ἐπιτάφιος, τινος δὲ)
ut, Funeribus pompa. Quam in Aegro redemptio. Sic, Funer-
ibus conicio. Cic. 2. de Orat. 186.
Funebria iusta. Liu. 3. ab Vrbe 84. **Nec caelestes modò cere-**
monias, sed iusta quoq; funebria, placidosq; manes, ut idem
Pontifex edoceret, iusta, sunt exequia, id est, sacrificia qua
mortuis impendantur, & funerarum solennitas.
Bellum funebre. Horat. 1. epist. 20. 10.
Cupressi funebres. Horat. Epod. 5. 4.
Epulum funebre. Cic. in Vatinius. 23.
Laudationes funebres. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.
Paratus funebri. Tacit. lib. 13.
Sacra funebria. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 17.
Funebre uestimentum. Cic. 2. de Legib. 94.
Funebre bellum, dixit Horatius in Serui. pro Plenum cadibus,
Funerarius, a, um, Adiect. ut Funeraria actio, que de impo-
sis funeris causis datur. l. 14. §. hæc actio. ff. de relig. &
& sumpt. fun. Appellatur funeraria actio in l. 30. ff. de rea-
lig. in de funerarum privilegium in l. luit. ff. de d. tit.
Funerarius, Substantiuum Iulius Firmicus libro 3. cap. 6. Si
per noctem fuerint inuenti Sol, Mercurius, & Saturnus: la-
pidarios facient, polliniferos, aut funerarios, uel quibus se-
pulcrorum cura mandetur.
Funero, funeras, pen. cor. (una ἄρβω) Funerare, Sepelire. Pli-
lib. 33. cap. 10. 3. Quod funerari se iustis festiuitatis undecim mi-
libus, Sueton. in Domiti ano, cap. 17.
Propè funeratus arboris idu. Horat. 3. Carm. ode 8. 2.
Funestus, Adiect. (καταρτίος) Quod est funere in quantum.
Plin. in Paneg. 88. Quare ego te Caesar, munerib. omnibus
tuis, omnibus cõparo, multis antepono: quod licet nobis &
in præteritum de malis imperatorib. quotidie uindictari, &
futuros sub exemplo præmonere, nullum locum, nullum es-
se tempus, in quo funestorum principum manes à posterorum
execrationibus conquiescant.
Funestum, Mortiferum, cruentum. Seneca, Vox illa funesta
Reipublice.
Funesta familia, Que luctum & exequias celebrat. Liu. 2. ab
Vrbe, 37. Caius in l. si ex re. §. illud questum. ff. de stipula-
tionè seruorum. Quæ ratio illo argumento commendatur:
quod hæredis familia ex tempore mortis funesta facta intel-
ligitur, & c.
Perniciosum & funestum. Cic. Lin. Catil. 17.
Acies funesta. Vide Acies.
Arma funesta induere. Ouid. 1. Fast. 104.
Funesta auditio. Cic. pro lege Agraria, 60.
Funestum bellum. Liu. 5. bel. Maced. 126.

Campus

Campus funestior æquore. Silius lib. 8. 51.
Consilia funesta. Valer. 6. Argon. 87.
Cura funesta. Claud. 2. de raptu Prof. 56.
Funesta dies Alienis pugnae. Cic. ad Attic. lib. 9. 173. 3.
Dies aliquibus funestus. Cic. 7. Verr. 96.
Domus funesta. Ouid. 7. Metam. 117.
Facem funestam à templis repellere. Cic. Anteq. iret in exil. 15.
Hora funesta. Lucan. lib. 6. 2.
Ignes funestos templis deorum inferre. Cic. 3. in Cat. 66.
Malum funestum. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 6.
Manus funestum. Ouid. 2. Metam. 18.
Nox alicui funesta. Cic. pro Flacco. 79.
Funesta nuptia. Liu. 4. ab Vrbe, 44.
Omen funestum. Propert. lib. 2. eleg. 29. 8.
Omnibus funestis aliquid agere. Cic. pro Cluent. 10.
Pestis reipublice funesta. Cic. pro Domo sua. 3.
Funestum est à forti atq; honesta uiro iugulari: funestius ab eo
chius uox in præconio questum præstitit. Cicer. pro Quin-
tio, 64.
Tuba funesta tristior. Propert. lib. 2. eleg. 7. 3.
Vestis funesta. Canl. Argo. 59. 47.
Victoria funesta. Plancus Ciceroni, lib. 10. 8. 8.
Pestifer & funestus tributatus. Cic. pro Domo sua, 1.
Funesto, funestas (καταρτίος) funestare, Funere inquinare.
Cic. pro Fonteio, 17. Idem pro Milone, 69. Seden ab uniuers-
so populo concessam uni ordini inflammari, excindi, fune-
stari. Idem pro Rabirio perduellionis reo, 7.
Funestare aliquem. Catull. Argon. 59. 40.
Furo Juis. Vide Furo.
Fur] huius furis, com. generis (καταρτίος, φάρος, τινος δὲ, &
καταρτίος, φάρος) Nonius, Fures significantiam habent à fur-
uo, quod Romani ueteres atrum appellauerunt: & quod
pro obscuro atq; atras noctes oportuna sit eius mali effe-
ctio, eos dictos fures testatur Varro rerum Diuinarum lib.
14. Quibusdam tamen magis placet furem à fero deriuari,
quod ferat, id est, auferat res alienas. Alij à Græco φάρος, de-
ductum uolunt.
Fur mibi es. Plaut. Aulul. 2. 6. 38. **Id est, furaris mea. Idem Rud.**
20. 43.
Fur à Varrone dicitur, qui fucus in apibus nominatur, lib. 3. de
Re rust. cap. 16. 14.
Manifestarius fur. Vide Manifestus.
Nocturnum furem quoquo modo, diurnum autem, si se telo de-
fenderit, interfecti impune uoluerunt. Cic. pro Mil. 6. Quint.
lib. 5. cap. 10. 62.
Committant fures signa earum rerum quas ceperunt. Cic. 5. de
Fimibus, 129.
Fur prisorum uerborum. Suet. de claris Gram. 15.
Fures, pro militibus. Vide Manipulus.
Fures etiam serui dicti sunt. Virg. 3. eclog.
Quid domini facient, audent quum talia fures? Seruius.
Furculus, huius furculi, pen. cor. (καταρτίος) secundum Pri-
scianum diminutiuum à Fur.
Furunculus, pen. cor. item diminut. (καταρτίος) Cic. in Pi-
sonem, 52. Nam quod uobis iste tantummodo improbus, cru-
delis olim furunculus, nunc uerò etiam rapax.
Furunculus (καταρτίος) Tuberculum (inquit Hermolaus) acutum
cum inflatione ac dolore in carnosissimè partib. Gale-
no. Prouenit ex humorib. crassis. Plin. lib. 20. ca. 13. 5. Furū-
culos concoquit cum fermento. Idem lib. 26. cap. 12. 3.
Furunculus etiam in uitibus dicitur extuberantia quædã in mo-
dum uerrucæ, que fit à germine ex cicatrice procedit. Col.
lib. 4. cap. 22. 3. Plerunq; autem germen, de cicatrice pro-
cedit, quod sine longius profuerit, in flagellum submitti-
Theauri pars 2.

titur, siue breuius in pollicem, siue a modum exiguum in
furunculum, is ex quolibet uel minimo capillamento fieri po-
test. Ibidem, cap. 14.
Furinus, pen. prod. Adiect. (καταρτίος) Quod ad furem per-
timet. Plaut. Pseud. 13. 2. Nam non coquinum est, uerum fu-
rinum est forum.
Furtum, huius furti (καταρτίος, φάρος, τινος δὲ, & καταρτίος,
καταρτίος) Est (inquit Paulus Iureconf.) contrafactio rei frau-
dulosa, lucri faciendi gratia, uel ipsius rei, uel etiam usus eius
possessionis ue, quod lege naturali prohibitum est admitti-
re. Cesar 6. bel. Gall. 64. Qui in furto aut latrocinio, & c.
Apertum furtum. Cic. pro Roscio Comced. 16.
Iocofum furtum. Horat. 1. Carm. ode 10. 2.
Manifestum furtum. Vide Manifestus.
Abactus furto. Vide Abactus.
Asstringere se furto. Vide Asstringo.
Furti damnatus. Cic. pro L. Flacco, 33.
Deprendere furta alicuius. Ouid. 3. Metam. 2.
Furtum etati facere. Plaut. Bacch. 2. 60. **metaphoricòs dixit.**
Cic. pro Cluentio, 14. 2.
Sui furtum facere. Aphricanus in Lancelli. ff. de furtis, Ancilla
 fugitiua quemadmodum sui furtum facere intelligitur, ita
 partum quoq; contrafactando, furtum facit.
Liguri furta. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 16.
Pauido furto subducere aliquid. Lucan. lib. 2. 34.
Furtum ueteres dicebant quicquid clam factum esset. Virg. 4.
Georg. 69,
 Vulcani, Martisq; dolos, & dulcia furta. Seruius pro
 adulterio interpretatur.
Cessationis furtum. Cicer. Tironi, lib. 16. 26. 3.
Latitantis furta. Claud. 1. de raptu Proserp. 22.
Modestum furtum. Ouid. 2. de Arte amandi, 78.
Furtum, pro adulterio. Tibullus,
 — celari uult sua furta Venus. Virg. 6. Aen.
 — suppositaq; furto Paphæ. Seruius. Ouid. 2.
 Metam. Hoc certe furtum coniux mea nescit, inquit.
Puer furto conceptus. Ouid. 2. Fast. 37.
Iucundum furtum. Ouid. 2. Amor eleg. 8. 1.
Furtum, infamia. Virgil. 11. Aen. 103.
Furta parò belli conuexo in tramite syluæ. Idem li-
bro 10. 147,
 — haud furto melior, sed fortibus armis. Salust. lib.
 Hist. Metu gentis ad furta peridonæ. Seruius.
Furtum unius dici. Liu. 6. bell. Pun. 163.
Furtim, Aduerbium (καταρτίος) id est, clam: cuius contrarium
est palam. Cic. 2. de Nat. deor. 235. Itaq; bestia furtim, ut di-
xi, fruuntur: domini palam & libere. Idem pro lege Agræ-
ria, 45. Quid Alexandria, cunctaq; Aegyptus, ut oca-
culis latet: ut recondita est: ut furtim tota Decemuiris tra-
ditur.
Facere aliquid furtim. Cic. pro Domo sua, 107.
Latent furtim. Ouid. 14. Metam. 55.
Furax, furacis, penul. prod. ont. gen. (καταρτίος, καταρτίος)
Qui facile furatur, & furis faciendis animus applicuit.
Cic. 3. Offic. 123.
Homo auarus & furax. Cic. 2. de Orat. 149.
Furax lepus. Mart. lib. 1. 45.
Furaces manus. Martialis libro 8. 35. **Et Cicero in Diso-**
nem, 58.
Furax seruus. Cic. 2. de Orat. 137.
Furacitas, pen. cor. furacitatis (καταρτίος) Plinius libro
10. cap. 29. 2. Cui soli auri furacitas auri argentiq; præci-
puè mira est.
Furaciter, pen. corr. Aduerbium (καταρτίος) Cicer. in Vati-
niun, 8,

D 2

nium, 8. Quumq; omnium domos, apothecas, ruites fur-
 cissimè scrutarere, &c.
 ¶ Furtificus, pen. corr. Adiectiuum (φουρτικός) Qui furtum
 facere solet. Plaut. Persa, Vbi illa altera est furtifica leana? =
 dem Pseud. 13. 97, Vt prarodatis uestras furtificas manus.
 Antiquum.
 ¶ Furtiuus, pen. prod. Aliud Adiectiuum (μερταιός, κλωπιός,
 κλοπιμαίος) Quod furto est raptū. Plaut. Persa, 15. 5. Idē
 Peen. 1. 4. 77, Et qui eas uendebat, dixit se furtiuus uendere.
 Res furtiua. Quint. lib. 5. cap. 3. 39.
 Furtiuum, Clandestinum. Gellius lib. 17. cap. 9, Res quasidā oca-
 cultas nūtiare rege furtiuo scripto uolebat. Sic, Furtiuus ex-
 eurtiones, Liu. 4. bel. Punic. 130.
 Amor furtiuus. Virg. 4. Aen. 3. 4.
 Artes furtiuae Cupidinis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 9.
 loci furtiui. Ouid. 3. de Arte, 128.
 Iter furtiuum in Italian. Cic. in Pisonem, 77.
 Mentis furtiuae conscia. Ouid. Epist. 16. 53.
 Munus furtiuum. Catul. ad Ortalum, epigr. 60. 4.
 Venus furtiua. Ouid. 1. de Arte, 55.
 Via furtiua. Ouid. 2. de Arte, 50.
 Voluptas furtiua. Ouid. Metam. 66.
 ¶ Furtiuus, pen. prod. (νυσθητός) Adverb. pro Furtim. Plaut.
 Peenul. 16. 59.
 Ne quid furtiue clam accepisse censeas.
 ¶ Furor, furaris (αλοπιώ, κλοπιός, κλωπιώ, κλοπιώ) furari,
 Clam alienum auferre. Plin. libro 12. capit. 14. 7, Nemo fu-
 ratur alteri, Cic. 6. Verr. 2. 8, Tum primum intellexi ad eam
 rem istos fratres Cybistas fuisse, ut iste in furando manibus
 suis, oculis illorum uteretur.
 Furari & clam alicui eripere. Cic. 2. Offi. 56.
 Rapere & furari. Cic. 4. Verr. 40.
 Furari ex templo, &c. Quint. lib. 3. cap. 6. 31.
 Oculos furare labori. Virg. 5. Aen. 168.
 Furari pro furim assequi, & furim obrepere ad aliquid. Ci-
 cer. pro Corn. Balb. 3, Non enim furatus esse ciuitatem, non
 genus suum emenitit. Budeus.
 Furca] furca (ἀνταρ) à ferendo, dictum instrumentum quo
 stramenta feruntur. Horat. 1. epist. 10. 5.
 Naturam expellas furca licet, usq; recurret.
 Bicornes furca. Virg. 1. Georg. 53.
 Furca (φόρξ) dicitur omne id quo quid sustentatur in modū
 furca factum. Plin. lib. 14. cap. 2. 10, Furcas subdere his ne-
 cessarium. Idem lib. 9. cap. 8. 12, Tunc piscatores circumdāt
 retia, furcisq; subleuant.
 Furcam ferebant deprehensi in aliquo maleficio serui. Cic. 1.
 de Diuin. 97.
 Sub furca. Liu. 1. 112, Huncine diebat, quem modō decora-
 tum, ouātemq; uictoria incedentem uidisti? Quirites, eum
 sub furca uinctum, inter uerbera, & cruciatus uidere po-
 testis.
 Figebantur furca grassatores. Callistratus in l. capitalium. §.
 famosus. ff. de poenis, Famosos latrones in his locis, ubi gras-
 sati sunt, furca figendos quā pluribus placuit: ut & con-
 spectu deterreantur alij ab iisdem facinoribus, & solatio sit
 cognatis & adfinib. interemptorum eodem loco poena red-
 dita in quo latrones homicidia fecissent.
 In furcas fixus. Plin. lib. 29. cap. 4. 1.
 Furca ferrea. apud Catonem, cap. 10. 2.
 ¶ Furcula, Diminutiuum (ἀνταρ) Liuus 8. bel. Macedon.
 28, Momento enim ad mane suspensio furculis ab hostibus
 muro peruenerunt. In emendatoribus codicibus legitur,
 fiduris.
 ¶ Furcilla (ἀνταρ) Diminutiuum à furcula, Instrumen-

tum quo frumenta cillantur, id est, mouentur. Varro lib. 1. de
 Re rust. cap. 49. 1, Herba quum crescere desijt, & aestibus
 arefcit, subsecari debet, & quoad per arefcit, furcillis uer-
 sari. Columell. libro 2. capite 10. 10, Baculis furcillis ne con-
 tundant.
 Furcilles, siue furcilla, quibus homines suspendebantur. Re-
 sus.
 ¶ Furcifer, penul. corr. (φουρσίφ) furciferi, dicebatur (inquit
 Donat. Sferuus qui ob leue delictum cogebatur à domino, &
 gnominiæ magis, quā supplicij causa, circa uicinos, furcā
 in collo ferre, subligatis ad eam manibus, & prædicare pec-
 catum suum, simulq; monere ceteros ne quid simile admi-
 terent. Hæstenus Donat. Vnde (inquit Calepinus) Plutarch.
 in uita Coriolani, Furcifer huic nomen est, quod maxima
 poena apud antiquos seruo peccati erat, ut is plaustrum lignū,
 cui temo affigitur, spectante uicinia, ferens circumageret.
 Quod ubi factum erat, infidus à domesticis & uicinis existi-
 matus, furcifer appellabatur. nam Latini, lignum illud, fur-
 cam appellant. Cic. in Vatinius testem, 12. Idem pro Deio-
 taro, 17, Quod inde furcifer quō progreditur? Teren. And.
 3. 5. 12, Ob, tibi ego ut credam furcifer.
 Furens, Furens] Vide Furor, furoris.
 Furfur] furfuris, pen. corr. m. g. (αλβύρα) Purgamentum &
 sex farinae. Plaut. Capt. 13. 38, Tum pillores serophipafci,
 qui alunt furfure sues.
 Furfures in capite & tota facie dicuntur fuliginosa illa excre-
 menta sicca & alba ac tenui, quæ super poris colliguntur.
 Plin. lib. 20. cap. 9. 19, Furfures capitis & ulcera manantia
 illa ex oleo coctā.
 ¶ Furfurosus, pen. prod. Adiect. (αλβύρα) Plin. lib. 12. cap.
 25. 10, Colos in quacunq; natione præfertur rufus, & pin-
 giter lentus, deterior furfurosus. Hoc est, Qui ueluti furfu-
 ribus permixtus apparat.
 Furia, Furiālis, Furiosus, Furibundus, Furio, Fu-
 ro] Vide Furor, furoris.
 Furnalīa] sacra furinæ, quam deam dicebant. Festus.
 Furnalīus] pen. prod. Adiect. ut, Furnalīa uasa, à Furnio
 inuenteore fortassis dicta. Plin. lib. 33. cap. 11. 1.
 Furnalīus] huius furni, m. g. (αλβύρα) Locus in quo pa-
 nis decoquitur. A furuo, id est, nigro colore, propter ful-
 ginem, uel propter obscuritatem quā intrus habet. Plin. Cor-
 tices quoq; acenfi ligni, clibanis & furinis præbent usum.
 Plautus Casin. 7. 1.
 Vna ædopol opera in furnum calidum condito.
 Merfus furno. Vide Mergo.
 ¶ Furnaceus, Adiect. (αλβύρα) ut, Furnaceus panis, qui in fur-
 no coquitur. Plin. lib. 18. cap. 9. 3.
 ¶ Furnariam exercere, Dicitur qui ex furno, panisq; coctura
 questum facit, uel qui furnos locat conductoribus. Sueton.
 de Vitel. cap. 2.
 Furnaria absolute dicitur, sicut cenacularia & sagaria.
 ¶ Furnarius, furnarij, Substantiuum. Paulus in l. fluminum. §.
 præterea. ff. de damno infect. Præterea si furni nomine da-
 mni infecti fuerit cautum, deinde furnarij culpa damni da-
 tum fuerit, &c.
 Furo] furis. Vide Furor, furoris.
 Furor] furaris. Vide Fur.
 Furor] furoris, m. g. (αλβύρα) Infamia, à Fe-
 ror uerbo: quod qui furore agitantur, huc atq; illuc temere
 ferantur. Cic. 3. Tusc. quest. 19, Itaq; non est scriptum in isa-
 nus, sed si furiosus esse incipit. Infamiam enim censuerunt
 (id est, inconstantiam sanitate uacantem) posse tamen tue-
 ri mediocritatem officiorum, & uite communem cultum,
 atq; uisitatū furorem autem esse rati sunt mentis ad omnia
 cecitatem.

cecitate. Idem de Aruspice. respon. A' dijs quidem immortalibus,
 quæ potest homini maior: esse poena, furore atq; demen-
 tia?
 Accensus furor. Vide Accendo.
 Cacus furor. Virg. 2. Aen. 49.
 Vultus furor toruus. Seneca Oedip. 12. 2.
 Violenti signa furoris. Lucret. lib. 2. 126.
 Furor bellorum. Lucan. lib. 5. 8.
 Celi furor æquinoctialis. Cat. ad seipsum, epig. 43. 1.
 Breuis furor. Horat. 1. epist. 2. 13.
 Cæcus furor. Horat. Epod. 7. 3.
 Effrenatus, & præcepit furor alicuius. Cicero 1. de Arusp.
 resp. 1.
 Impius furor. Virg. 1. Aen. 69.
 Impotens furor. Seneca. Agamem. 8. 4.
 Incanū furor. Silius lib. 3. 30.
 Incitatus furor. Vide Incito.
 Inflammatus atq; ignitus furor. Cic. pro Domo sua, 109.
 Insignis furor. Virg. 3. Georg. 53.
 Mælus furor. Virg. 12. Aeneid. 12. 1.
 Periuus furor. Claud. 4. P. 2. 42.
 Vecors furor. Catul. ad Aurelium, epigr. 15. 3.
 Absistere furore. Tacit. lib. 7. id est, desistere.
 Animis furor additus. Virg. 2. Aen. 71.
 Augere furorem. Lucan. lib. 10. 13.
 Currente cede furori. Ouid. 1. de Remed. amor. 24.
 Confedit eius furor. Cic. 4. Acad. 155.
 Bellandi furor corda extimulat. Silius lib. 1. 7.
 Exundans furor. Stat. 1. Thebaid. 121.
 Eractus furor. Silius lib. 7. 51.
 Indomitos furores in corde gerens. Catul. Argon. 59. 11.
 Inflammari furoribus. Vide Inflammo.
 Gliscæ furor. Lucret. lib. 4. 215.
 Minuere furorem. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.
 Ponere furorem. Lucan. lib. 1. 67.
 Furor atq; mentem præcipitant. Virg. 2. Aeneid. 64.
 Sistere furorem. Stat. 5. Thebaid. 33.
 Præsumido quatiē. corda furore. Claud. 1. Russ. 46.
 Versatur mihi ante oculos aspectus & furor Cethegi in uestra-
 cade bacchantis. Cic. 4. in Catil. 43.
 Furor, Mens ui quadam diuina concitata, qualis est furor poe-
 tarum. Cic. 1. de Diuinat. 136. Ibidem paulō antē, 115, uest
 igitur animis præsigitio extrinsecus inuēta, atq; inclusa di-
 uinitus. Ea si exarsit acrius, furor appellatur, quum à corpo-
 re animus abstractus, diuino instinctu concitatur.
 Vaticinos concepit mente furoros. Ouid. 2. Metam. 129.
 ¶ Furia, furia (αλβύρα) uel Furia, furiarum. Furia (in-
 quit Seruius) Diræ in celo, Furie in terris, Eumenides apud
 inferos: unde & tres esse dicuntur, Acherontis & Noctis
 filia. Canes etiam uocantur, ut est apud Virg. in 6. Aen.
 — usq; Canes ululare per umbram
 Aduentante dea. Lucan.
 — Stygiatq; Canes in luce superna Destituunt. Cic. 3.
 de Nat. deor. 2, Sin hæc dea est, cur non Eumenides? que si
 deæ sunt: quarum & Athenis sanum est, & apud nos, ut ego
 interpretor, lucus Furinæ. Furie deæ sunt, speculatrices, cre-
 do, & iudices facinorū, & sceleris.
 Furia, Veteribus sceleris mentis tormenta erant. Cic. pro Ros-
 Amer. 40, Nolite enim putare, quemadmodum in fabulis
 sepenumerō uidetis, eos qui aliquid impie sceleratq; com-
 miserunt, agitari & perterrerī Furiarum telis ardentibus:
 sua quemque fraus & suus terror maximè uecat: suum
 quemque scelus agitat, amentiaq; afficit: sue male cogita-
 tiones conscientiaq; animi terrent. hæc sunt impijs astutia
 domesticaq; furia: quæ dies noctesq; parentum poenas à cō-
 Theauri pars 2.

sceleratissimis filijs repetant.
 Furia ac pestis patriæ. Cic. pro Sestio, 26.
 Claudium furiam appellat Cicero, ad Quintum fratrem, libro
 3. 17. 15.
 Tristes furia. Claud. 2. de raptu Proserp. 4. 4.
 Malis furijs actus. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 27.
 Amor furijs agitatus. Virg. 12. Aeneid. 13. 4.
 Furijs agitata doloris. Ouid. 6. Metam. 119.
 Accensus furijs. Vide Accendo.
 Agitant & infestantur impios furia non ardentibus telis, sicut
 in fabulis, sed angore conscientia & fraudis cruciatus.
 Cic. 1. de Legib. 58.
 Scelerum furijs agitatus. Virg. 3. Aeneid. 66.
 Concepti furias. Virg. 4. Aen. 95.
 Conflistere usquam impios non patiuntur furia. Cic. pro Ros-
 Amerino, 40.
 Verberibus furiarum exagitari. Sueton. in Nerone, cap. 34.
 Incensa furijs. Virg. 4. Aeneid. 76.
 In furias, ignemq; ruunt. Virgil. 3. Georg. 48, Videtur si furia
 esse & diæ abo, quasi dicat furiosum ignem. Intelligit enim
 amorem.
 Tedis ardentibus furiarum terrevi. Cic. in Pis. 36.
 Horrendas tollitur in furias. Stat. 5. Thebaid. 19.
 ¶ Furiālis, & hoc furiale, pen. prod. (φουρικός) Quod furen-
 tibus & insanis proprium esse solet. Liuus 7. ab Vrbe, 73.
 Inde terror maximus fuit, quod sacerdotes eorum fascibus
 ardentibus, anguibsq; præelatis incesu furiali militem Ros-
 manum infuera turbauerunt specie.
 Arma furialia. Ouid. 6. Metam. 118.
 Ansa furialia. Ouid. 11. Metam. 3.
 Cedes furialis. Ouid. 6. Metam. 132.
 Caput furiale. Horat. 3. Carm. ode 11. 4.
 Furiale carmen. Liu. 10. ab Vrbe, 205.
 Ignes furiales. Ouid. 2. Fast. 152.
 Furiālis uestis. Cic. 2. Tusc. 31. Et Sophocle.
 Virtus furiale. Claud. 2. in Eutrop. 38.
 Vox furialis. Cic. pro Plancio, 70.
 Furiāle minuter. Stat. 6. Thebaid. 86.
 ¶ Furiāliter, penul. corrept. Aduerbium (φουρικός) Ouid. 3.
 Fast. 128,
 Non habet exactum quid agat, furialiter odit.
 ¶ Furiosus, pen. prod. Adiectiuum (αλβύρα) furiosus, furio-
 sus) A' quo furor nunquam recedit, inquit Seruius. Cic. 7.
 lib. 3. Tusc. 19, Itaq; non est scriptum, Si inanus, sed Si furio-
 sus esse incipit. Idem pro Cluent. 1. 4. 4, Mulier iam non mor-
 bo, sed scelere furiosa.
 Vecors furiosus, mente captus. Cic. in Pisonem, 39.
 Vesanus & furiosus homo. Cic. pro Domo sua, 2.
 Furiosa adilitas. Cic. ad Quintum frat. lib. 2. 6. 3.
 Amor furiosior. Ouid. 9. Metam. 1. 48.
 Opum furiosa cupido. Ouid. 1. Fast. 43.
 Effrenata & furiosa cupiditas alicuius. Cic. in Cat. 18.
 Impetus furiosus. Seneca. Hippol. 2. 36.
 Libido furiosa. Ouid. 1. de Arte, 56.
 Peccatum furiosum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 17.
 Vis furiosa Tribuni facile superari frangiq; potest. Cic. pro
 Domo sua 44.
 Vultus furiosus & acer. Lucret. lib. 6. 238.
 Furiosissima conciones Publij. Cicero ad Atticum, libro 4.
 72. 7.
 ¶ Furiosus, penultima producta aduerbium (αλβύρα) Ci-
 cero 3. Philip. 376, Partes furiosè dicitur in foro, in curia.
 ¶ Furo, furis (αλβύρα) Furor, in quem cor ipse ferit in uis
 surere, ira agitari, apud. Furis, in quem cor ipse ferit in uis
 D 3 præcepit

preceptis, nihil tale timentem aggreditur. Cic. 3. Tuscul. 19.
 Quo genere Athamantem, Alcmeonem, Aiaceum, Orestem
 furere dicimus.
 Furere, insanire. Cic. lib. 1. Offic. 153. Idem in Pisonem, Quid est
 aliud furere, nisi non cognoscere homines, non cognosce-
 re leges, non Senatium, non civitatem?
 Insanire & furere. Cic. 6. Verr. 35.
 Bacchari & furere. Cic. de Arusp. resp. 35.
 Furit ad. Cic. ad Attic. lib. 4. 85. 15. Res furit ad interregnum,
 & est nonnullus odor Dictaturæ. Ex uetusto codice legen-
 dum, fluit.
 De aliquo furere. Cic. Attic. lib. 14. 317. 3.
 A Rafilio se cõtumaciter, urbaneq; uexatum surebat Clodius.
 Cic. Quint. frat. lib. 2. 5. 6.
 Apud sanos furere, & quasi apud sobrios bacchari uidetur ui-
 nolentus. Cic. in Orat. 53.
 Furit astus arenis. Virg. 1. Aen. 23.
 Dolore furit. Ouid. 12. Metam. 9.
 Lymphata mente surebat. Catul. Argon. 59. 51.
 Furere aliquid, pro ob aliquid. Liu. 1. Decad. lib. 8.
 Audacia furens Catilina. Cic. 2. in Cat. 25.
 Ense furens. Valer. lib. 1. Argon. 30.
 Furens contumelia. Plin. lib. 7. cap. 12. 7.
 Inflammatus & furens libidinis. Cic. 5. Tuscul. 25.
 Animi furens. Virg. 5. Aen. 41.
 Cedere furenti. Cic. Anteq. iret in exil. 17.
 Furentem & exultantem continere. Cic. de Arusp. resp. 1.
 Ira furentem mollire. Ouid. 13. Metam. 66.
 Bella furentia. Silius lib. 7. 115.
 Flamme furentes. Virg. 4. Aeneid. 134.
 Furetes & uiolenti impetus. Cic. de Arusp. resp. 43.
 Populus furens. Lucan. lib. 2. 50.
 Rabie furenti stimulat animus. Catul. de Borecynthia, 58. 1.
 Venit furentes. Virg. 10. Aeneid. 8.
 Unde furentes. Lucan. lib. 3. 39.
 Furenter, Aduerbiũ (αὐραῖον) Cic. ad Attic. lib. 6. 111.
 21. Dionysius mihi quidem in moribus est: pueri autem aũt
 eum furenter irasci.
 Furio, furias (αὐραῖον) furire, eum furore concitare. Hora.
 lib. 1. Carmin. ode 25. 3.
 — flagrans amor, & libido
 Que solet matres furire equorum.
 Furiosus, pen. prod. Adlect. (αὐραῖον) Furore concita-
 tus. Virg. 2. Aen. 82.
 Non tulit hanc speciem furioso mente Choræbus. Vbi
 Seruius, Furiosus, Qui ex causa furit.
 Furiosa mente ferebar. Virg. 2. Aen. 118.
 Furibundus, Aliud adiectiuum (βουβυλῶν, βοῦβυλῶν)
 Qui uehementer furit. Cic. pro Sest. 10. At quum ille fur-
 bundus incita illa sua necordi mente uenisset, &c. Idem 13.
 Philip. 357. Cesaris enim incredibilis ac diuina uirtus, la-
 tronis impetus crudelis ac furibundus retardauit.
 Canis furibundus. Horat. 1. epist. 10. 4. intelligit fidus.
 Magistratus furibundo cedere. Cic. Anteq. iret in exil. 17.
 Mens alicuius furibunda. Cic. Anteq. iret in exil. 16.
 Vatum furibundæ prædictiones. Cic. 1. de Diuin. 7.
 Taurus furibundus. Ouid. 13. Metam. 185.
 Furibunda ruit. Ouid. ad Luian. 75.
 Furtim, Furtiuus, Furtum, Furunculus] Vide Fur.
 Furus] furua, furuum (αὐραῖον) Nigrum uel atrum dicitur,
 auctore Festo.
 Antra furua. Ouid. 5. Metam. 109.
 Fuscina] fuscina, pen. corr. (αὐραῖον) Telum tri-

dens siue triscutum piscatoriũ, quod fundo natantia captat.
 Cicer. 1. de Natur. deor. 140. Dant etiam deo arcum, sagita-
 tas, hastam, clypeum, fuscina, fulmen. Sic, Martialis li-
 bro 1. 2. 65.
 Fuscina dente minax, &c.
 Fuscina utebantur reitarij in gladiatorijs ludis. Auencal. Satyr.
 2. 15. Vicit & hoc monstrum tunicati fuscina Gracchi.
 Fuscina] e, Diminutiuum, Parua fuscina. Siphontin.
 Fuscus] Adiect. (αὐραῖον) Quod est subnigrum: cuiusmodi est
 color Indorum meridionalium & Aethiopum. Colu. lib. 6.
 cap. 1. 3. Colore rubro uel fusco.
 Amictus fuscus. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 11.
 Fusca caligo. Martial. lib. 8. 45.
 Fusca cella. Martial. lib. 5. 87.
 Color fuscus. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 8.
 Cornix fusca. Cic. 1. de Diuin. 2. 4. Ex quodam poeta.
 Equus fuscus. Ouid. 2. Fast. 63.
 Fuscum salernum. Martial. lib. 2. 40.
 Fusca laterna. Martial. lib. 14. 67.
 Nubila fusca. Ouid. 5. Metam. 58.
 Pars inferior delphini fusca uidetur. Cic. in Arato, 12.
 Fuscus pilus. Plin. lib. 8. cap. 21. 1.
 Viola fusca. Claud. 2. de raptu. Proserp. 26.
 Fusca uox. Cic. 2. de Nat. deor. 219. Quint. lib. 11. cap. 3.
 Fusco fuscus (αὐραῖον) fuscare, fuscum facere.
 Fuscantur corpora campo. Ouid. 1. de Arte, 103.
 Diem fuscare. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 3.
 Fuscat nube diem. Valer. lib. 1. Argon. 81.
 Lanugine fuscante malas. Lucan. lib. 10. 28.
 Fuscandi cura coloris. Ouid. 2. Trist. 97.
 Fuscator, pen. prod. Verbale (αὐραῖον) ut, Celi fuscator
 Eoi Corus. Lucan. lib. 4. 14.
 Fusc] Vide Fundo.
 Fuscicus] Viri nomen, de quo Cic. 4. in Verr. C. Fuscicus à C.
 Verre duci iussus.
 Fuscidius] foeneratoris nomen, apud Horat. 1. Serm. Sat. 2. 3
 Fuscilus uappa sumam timet, ac nebulonis, &c.
 Fustis, Fustum, Fustio, Fustor, Fustorius] Vide Fundo.
 Fustius] pro Furius antiqui dixerunt, ut Valerius, pro Vale-
 rius. Auctor Festus.
 Fustus Saluius] Viri proprium, qui ita uiribus præstitit, ut
 duo centenaria pondera pedibus, totidem manibus, & dua-
 cenaria duo humeris contra scalas ferret. Refert Plin. libro
 7. cap. 20.
 Fustus] Oratoris nomen, cuius meminit Cicer. lib. 2. de Orat.
 51. Fustus (inquit) neruus in dicendo C. Fimbria, quos tamẽ
 habuit ille, non assequitur: oris prauitatem, & uerborum
 latitudinem imitatur, &c.
 Fusterna] Fusterna, Pars abietis superior, durior, & nodosa
 sior. Nam inferior, minusq; nodosa, Sapius dicitur. Plinius
 libro 16. capite 39. Abietis que pars à terra sit, enodis est,
 hacq; quam diximus ratione fluitata decorticatur, atq; ita
 Sapius uocatur: superior pars nodosa duriorq; Fusterna.
 Nõ desunt qui malint legere Susterna. Vide Abies, & Rho-
 dig. lib. 5. cap. 6.
 Fustibalus] fustibali, penultima correpta, instrumen-
 tum est bellicum, longum pedes quatuor, cui per medium
 ligatur funda de corio, & utraque manu impulsum, pro-
 pè ad instar onagri dirigit saxa. Hinc Fustibalatores, milia-
 res, qui Fustibalis lapides iactant. Auctor Modestus, de uo-
 cab. rei milit.
 Fustis] huius fustis, mascul. gen. (βότανο) Lignum teres. Plin.
 lib. 7. cap. 56. 10. Prælium aspi contra Aegyptios primi se-
 cret fustibus, quos uocant phalangas, Cic. pro Cecin. 4. 4.
 Quid

Quid igitur si glebis, aut saxis, aut fustibus aliquem de fun-
 do præcipitem eges is?
 Longus fustis. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 23.
 Non opus est uerbis, sed fustibus. Cic. in Pisonem, 57.
 Formidine fustis agere aliquid. Horat. 2. epist. 1. 31.
 Agitare fustibus equos prohibet imperator, in l. prima. C. de
 cursu publico, lib. 12.
 Caput aperire fuste. Luencal. Satyr. 9. Hoc est, findere.
 Cedi fustibus. Marcellus in l. in seruorum. ff. de pœnis.
 Coercere aliquem fuste. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 27.
 Impingere fustem. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 30.
 Pugnare fustibus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 20.
 Male multatos clauis & fustibus repellere. Cic. 7. Ver. 84.
 Fustuarium, Substantiuum, n. g. (μαστωριον) Valla lib. 1.
 cap. 6. interpretatur fustigationem. Cic. 3. Philip. 133. Nam
 si ille Consul, fustuarium meruerunt legiones que Consulẽ
 reliquerunt, &c. Luinius lib. 5. de modestia Veientum.
 Futura, Fusus] Vide Fundo.
 Fusus] masc. gen. (αὐραῖον) quo nent mulieres: à fundo, fun-
 dis dictum: quod dum trahitur uolendo, quasi liquefieri uẽ
 detur. Plinius lib. 11. 23. 2. Lanificia mœx in fila tenuantur
 iuncto fusio.
 Fuis mollia pensa deuoluunt. Virg. 4. Georg. 70.
 Versato ducentem famina fusio. Ouid. 4. Metam. 45.
 Torquere fusos. Plin. lib. 28. cap. 2. 28.
 Teretem uersabat pollice fustem. Ouid. 6. Metam. 5.
 Fut] nomen flauij in Mauritanis, non longè ab Atlante mon-
 te, de quo Plinius libro 5. cap. 1. in descriptione Maurita-
 nie.
 Futile] xυδαῖον, Vas erat (ut inquit Donatus) quod nõ dea
 ponebant ministri sacrorum, quod erat acuto fundo, & pa-
 uulo ore, eoq; infabule erat. Vtebatur eo in sacrificijs deæ
 Vestæ, quia aqua ad sacra hausta in terra non ponebatur:
 quod si fiebat, piaculũ erat. Unde excogitatu uas fuit quod
 stare non possit, sed positum statim effunderetur. Ex Dona-
 to & Seruio. Ab hoc
 Futilis & hoc futile (xυδαῖον, xυδαῖον) Id est, uanus uel in-
 uilis, ut ait Valla lib. 1. Vel à Futio, futis, unde effutio, effu-
 isuel à Fuo, fuum, Fustus, Fuitiles dicuntur, qui flere tace-
 da nequeunt, sed ea effundunt. Sic & Vasa futilia à funden-
 do uocata.
 Aetas futilis imbellesq; anni. Silius lib. 16. 134.
 Futilis alacritas. Cic. 4. Tuscul. 57.
 Vani & fuitiles aruspices. Cic. 1. de Diuin. 67.
 Futilis auctor. Virg. 11. Aen. Consilij habitus nõ futilis auctor
 Vbi Seruius, Non futilis, bonus in consilij, non inanis.
 Futilis causa, Vana & leuis. Plin. lib. 33. cap. 2. 2.
 Futilis homo, qui est eiusmodi, ut tacenda continere non possit,
 sed continuo effusiat: qui commissi (inquit Seruius) nõ re-
 tinet. Terentius Adelph. 3. 3. 4. Ille futilis, somnium. Cic. 3.
 de Finib. 59. Quis non odit sordidos, uarios, leues, fuitiles?
 Apul. Leuis homo & futilis, & rimarum plenus.
 Latiite fuitiles. Cic. 5. Tuscul. 25.
 Murmur fuitile. Valer. 8. Argon. 72.
 Fuitiles commentititq; sententia. Cic. 1. de Nat. deor. 27.
 Voium fuitile. Silius lib. 10. 68.
 Futilitas, pen. corr. huius futilitatis (αὐραῖον) Cicer. 2. de
 Nat. deor. 102. Hec & dicuntur, & creduntur fustisimẽ,
 & plena sunt futilitatis, summ. eq; leuitatis.
 Futilẽ, Aduerbiũ (xυδαῖον) pro Futiliter. Ennius in Phœ-
 nice, ut citat Nonius,
 Vt quod factum est fuitile, amici nos feramus fortiter.
 Futilio] futis (αὐραῖον) effundendo, a quo componitur, effutio, de
 quo paulo ante in dictione Futilis.

Futis] Vias aquarum, quo aqua in tridentem infundebatur.
 Siphon.
 Futio] futas (αὐραῖον) futare, Redarguere interpretatur Fea-
 stus. Antiquum est, unde Confutare, & refutare.
 Futatim, pen. prod. Aduerbiũ (xυδαῖον) Id est, profusum.
 Plautus Trucul. 18. 28.
 Futatim nomen commemorauit ter. Antiquum.
 Futuo] futuis, futui, futuere, fututum. Verbum obscennum.
 Martial. lib. 6. epig. 91. in Zoilum,
 Sancta ducis summi prohibet censura, uetatq;
 Mœchari, gaude Zoile, non futuis. Idem libro 9. epig.
 41.
 Nempe semel futuit, generaret Horatius ut tres. Et lib. 10. epig.
 95. ad Gallam,
 Insantem tibi uir, tibi Gallam remisit adulter.
 Hi puto non dubie se futuisse negant. Libro quoq; eodem, epig.
 81. de Phyllide,
 Quum duo uenissent ad Phyllida manẽ fututum.
 Futuro, Passiuum. Martial. lib. 9. epig. 5. in Aeschilum,
 Aureolis futui quom possit Gallam duobus,
 Et plus quàm futui, si totidem addideris.
 Fututus, pen. prod. Participium. Martial. lib. 3. epig. 45,
 Narrat te rumor Chione nunquam esse fututum,
 Atq; nihil cunio purius esse tuo. Sic, lib. 11. epig. 63. de
 Lesbia.
 Fututor, pen. prod. Verbale. Martial. lib. 1. epig. 58. in Bas-
 sam tribadem,
 At tu, pro facinus, Bassa fututor eras. Sic, libro 11. epig.
 88. in Caridemum.
 Fututio, fututionis, Aliud uerale. Catull. epig. 30. ad Ipsi-
 illam, Sed domi mancas, paresq; nobis
 Nouem continuas fututiones.
 Fututrix, penult. prod. fem. gen. Martial. lib. 1. epig. 62, de
 Mancio, Arrigero linguam non potest fututricem.
 Lib. eodem, epig. 23. in Pædiconem masturbantem,
 — inquina saltem
 Parte fututrici sollicitare manu.
 Futurus] Vide Sum, es, est.
 Fui] pro Fui apud Comicos antiquos sepe reperias dupli-
 cato u, productionis gratia. Plaut. Pœnulo,
 Quo genere gnata, qui parentes fuerunt,
 Turnebua.

LITTEAE inuentio-
 nem Carbilio ascri-
 bit Plutarchus Pro-
 blematum. R. om. 54.
 Proble. his uerbis:
 Quid est quod locũ
 ubi carnes uerunt,
 macellũ uocant? An
 nõ τὸ μαγειρεῖον cor-
 rupto uocabulo, ut
 alia permulta, sic &
 hoc usus obuiuit?
 Apud Latinos u cum & quadam cognatione ei iniungitur.
 Nouissimẽ enim g Romani adhibuerunt, auctore & inuen-
 tore Carbilio Spurio: & qui propter hesitantiã linguæ,
 & proferre non possunt, ad l. delapsi, balbutiendo profertur.
 Quibus uerbis inuit Plutarchus, Carbilium & pro u. balbu-
 tentis linguæ uitio protulisse.

Gaba] γαβα. Galilee oppidum est, ut ait Iosephus lib. 5. Antiquit. Iudaicarum.

Gabaa] Syriæ urbs. Vide interpretationem nominum Hebraicorum.

Gabalus] gabali, m. g. (γαβαλι) Apud ueteres crux sine patibulum dicebatur. Varro, Nos barbari, quod innocentes in gabalum suffigimus homines: uos non barbari, quod noxios abfoluimus. Nonius.

Gabata] gabate, pen. corr. Pluraliter gabate, gabatarum, Vasa concaua, edulij, pulmentarijque aptissima. Martialis.

Transcurrunt gabate, uolantque lances. Idem lib. 11. 32.

Gabij] Gaborum (γαβιοι) Vrbs Volscorum fuit, septuaginta millibus passuum ab urbe distant, à Galacio, & Bio Siculis fratribus condita.

Gabiorum meminit & Virg. lib. 6. Aen. 155.

Gabinensis, Adiectiuum (γαβινος) Plin. lib. 2. cap. 94, Quaedam uero terre ad ingressus tremunt, sicut in Gabinensi agro, non procul urbe Roma, &c. Alij legunt Gabinensi.

Gabinus, pen. prod. Adiectiuum (γαβινος) ut, Gabina Luano. Virgil. 7. Aeneid. 59.

Gabinus cinctus. Vide Cinctus in Cingo.

Vrbs Gabina. Ouid. 2. Fast. 142.

Robore freta Gabino. Claud. 3. Paneg. 17.

Gabinus] γαβινος, Romanus, qui Ptolemeum in regnum rediit, ut est apud Cic. lib. 1. epistolarum.

Gaderes] γαδεραι, Ciuitas Syriæ non longe ab Ascalone: à qua Theodorus rhetorica præceptor, qui Strabonis ætate floruit, Gadareus dictus est.

Gades] Gadium, scilicet g. (γαδισ) insula est Oceani, ultra Beticam Hispaniam, circa columnas Herculis, longa 111. millia passuum, lata tria millia, ut ex Polybio Pinius in fine quartæ tradit, ibidem, duarum uidetur meminisse exiguæ interuallo distantium, quarum maior Erythraea uel Erythia dicta sit ob Tyrios, quorum origo ad Erythraei mare relata est: tunc & Cotinussa, ab oleastri copia, qui à Grecis γαδισ & dicitur. A Gadibus, Gadianus dictus. Hæc etiam Gadir est appellata, quod Gadir lingua Punica sepe, uel septem significat. Hermolaus non Gadir, sed Gadirra legit apud Plin.

Iocose Gades. Martialis. lib. 1. 57.

Occidua Gades. Claud. de bello Gildon. 32.

Remote Gades. Horat. 2. Carm. ode 2. 3.

Hominum finis Gades. Silius lib. 1. 29. Et lib. 17. 129, Terrarum finis Gades.

Gaditanorum mœnia, delubra, agros, Hercules ipse itinerum, & laborum suorum terminos esse uoluit. Cic. pro Corn. Balb. 32.

Tyria Gades. Lucan. lib. 7. 18.

Gaditanus, pen. prod. Adiect. (γαδιστος, γαδιστιος, γαδιστιος) ut, Fœdus Gaditanum. Cicero pro Corn. Balb. 25.

Ciuitas Gaditana. Cic. pro Corn. Balb. 27.

Gæon] γαειον, à Iosepho dicitur esse Nilus. Rectius scripseris Gehon.

Gagates] seu Gages (γαγατες) fluitus in Lycia, & nomen lapidis preciosi in eo primum repertum, quamuis etiã in Britannia abundet. Plin. lib. 36. cap. 19. 4, Gagates lapis nomen habet loci & annis Gages Lycia.

Gala Cites] penult. prod. m. g. Lapis pretiosus, de quo Plin. lib. 37. cap. 10.

Gala Cypota] huius gala Cypote, pen. corr. (γαλακτοπιον)

rus] Qui lac potat. Col. lib. 7. cap. 2, Quibusdam nationibus frumenti expertibus uictum commodat: ex quo Noma dum Getarumque plurimi γαλακτοπιον dicitur.

Galanthis] γαλανθισ, ut est in fabulis, Alcmena ancilla fuit, in Galen, id est, in musclam à lunone mutata. Vide Ouid. lib. 9. Metam.

Galata] insule nomen non procul à Melita, ut scribit, Pomponius Mela lib. 2. Geograph.

Galatea] pen. prod. (γαλατεια) fuit nymphea, filia Nerei & Doridis, ut est apud Ouidium lib. 13. Metam.

At mihi cui patrem Nereus, & Dedala Doris Enixa est, &c.

Galatia] γαλατια, Regio minoris Asiae. Hæc ab Oriente Cappadociam & Halyum fluium, ab Occidente Buhyniam & Asiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentrione Pontum Eurinum habet: quam olim Galli ex Europa uenientes habitauerunt, & Gallogræcia dicta est. Vide Plin. lib. 5. cap. 32.

Galba] cognomen Sulpitorum ab exilitate ei, qui primus tulit, impostum. Suetonius in Galba ambigit an crassum an macrum significet. Hoc cognomen tulit Seruius Sulpitius Galba imperator, qui occisus est ab Othone, quum regnasset menses vii, ut auctor est Cassiodorus Tacit. lib. 17. Suetonius in eius uita: ubi etiam multorum aliorum, qui hoc cognomen tulerunt, mentionem facit.

Galba Sergius] γαλβας σεργιος, Vir Consularis, temporum suorum eloquentissimus: quem Tranquillus in Galba cap. 4. scribit ex prætura Hispaniam obtinentem, xxx. Lusitanorum millibus perfidia trucidatis, Viriati belli causam exstintisse. Valerius autem dicit, eum trium Lusitanie ciuitatum conuocato populo, tanquam de commodis eius acturum, nouem milia hominum trucidasse. Pœdianus eum pro direptis Lusitanis accusatum à Catone, duosque amplexum filios prætextatos, absolutum propterea misericordia fuisse. Cic. in Bruto.

Galba] γαλβα, Animalia in esculis nascencia: miræ exilitatis. Vide qui primus Sulpitorum cognomen Galba tulit, ab exilitate ita uocatus est. Vide Suet. in Galba. cap. 3.

Galbanus] galbani, pen. corr. f. g. (γαλβανος) uel, Galbanum, galbani, neutri: succus est siue lachryma cuiusdam herbæ, similis ferule, quæ in ipso frutice ætate prorumpit. Plin. lib. 12. cap. 25. 11, Dat & galbanum Syria, in eodem Ammono monte è ferula, quam eiusdem nominis resine modo Stagonitim appellant. quod maxime laudant, cartilaginofum, purum, ad similitudinem ammoniaci, minimeque lignosum.

Galbanum cartilaginofum. Vide Cartilago.

Galbanum, Genus uestimenti delicatiorum, à colore albo ac sub lucido, quod nullos habet pilos. Lucret. Satyr. 2. 10, Cereulea indutus scutulata, aut galbana raso.

Galbanatus, penult. prod. (γαλβανωδης) Nomen simile participio formauit Martialis: id est, galbano indutus, accipiturque pro homine molli & effeminato: lib. 3. 40, lacet occupato galbanatus in lecto.

Galbaneus, Adiectiuum (γαλβανος) Virg. 3. Georg. Galbanoque agitare graues nidore cheydras. Idem 4. Georg.

Hic iam galbaneos suadebo incendere odores.

Galbinus, pen. prod. Adiectiuum, Mollis, & lasciuus, Martialis, Galbinos habet mores.

Galbula] galbulæ, penult. corrept. (γαλβουλα) Auis, Martialis lib. 13. 68.

Galbula decipitur calamis & retibus ales: Turget adhuc uiridi quum rudis uua mero.

Galbulus]

Galbulus] galbuli, pen. corr. masc. g. (γαλβουλος) Pila cupressi. Varro 1. de Re rust. cap. 40. 1, Quaedam enim ad genendum propterea usque adeo parua, ut sint obscura, ut cupressi, non enim galbuli, qui nascuntur, id est, tanquam pile parue corticie id semen, sed in his inuis primigenia femina dedit natura.

Globulos uocat Turnebus, Theophrasti auctoritate motus, qui epule appellat: et sic emendandum Varronem putat.

Gale] γαλα, Latine musclæ dicitur, teste Donato.

Galea] galeæ (γαλακτοπιον) Munimentum capitis est, è corio quondam fieri solium, nunc è ferro fit. Plin. lib. 7. cap. 56. 10, Galeam, gladii, hastæ Lacedæmonij inuenere.

Nitor galeæ claro radiantis ab auro. Ouid. 13. Metam. 21.

Aerea galea. Virg. 5. Aeneid. 98.

Aurea galea. Virg. 9. Aeneid. 10.

Galea comans. Vide Coma.

Galea cristata. Vide Crista.

Insignis galea. Virg. 5. Aen. 73.

Tereos galeæ. Stat. 3. Thebaid. 117.

Terribilem cristis galeam. Virg. 8. Aeneid. 122.

Exuere galeam. Ouid. epist. 13. 30.

Imponere galeam alicui. Ouid. epist. 13. 28.

Inducere galeam. Caesar. 2. bel. Gal. 307.

Comantem induitur galeam. Virg. 2. Aeneid. 78.

Galeo, galeas (γαλακτοπιον) galeare, Galeam inducere. Hirtius 5. bel. Asiatic. 43, Milites in campo ubet galeari, & ad pugnam parari.

Galeatus, pen. prod. (γαλακτοπιον) Galea indutus: ut, Galeata Minerva. Cic. 1. de Nat. deor. 139. Iuu. Satyr. 1. 17.

Galena] galenæ (γαλενα) Plin. lib. 34. cap. 16. 4, Plumbi nigri origo duplex est. Aut enim sua prouenit uena, nec quicquam aliud ex se parit: aut cum argento nascitur, misistisque uenis conflat. Eius qui primus fuit in fornacibus liquor, stannum appellatur: qui secundus, argentum: quod remansit in fornacibus, galena, quæ portio est tertia addita uena. Hæc rursus conflat, dat nigrum plumbum, deductis partibus duabus.

Galenus] pen. prod. (γαλενος) Pergamenus medicus, è Pergamo ciuitate Asiae, emicuit Traiani temporibus usque ad Antonium Pium. Scripsit uolumina xxv. Auctor Suidas. Scripsit præterea in opera Hippocratis dictionarium ex ordinè literarum.

Galeola] galeolæ, pen. corr. Vas sinuosum à galeæ similitudine dictum, auctore Nonio. Varro de uita populi Romani, libro primo, Vbi erat unum in mensa positum, aut galeola, aut sinus.

Galeotæ] pen. prod. (γαλεοται) in Sicilia dicebantur portentorum interpretes, teste Cic. lib. 1. de Diuin. 71.

Galeria tribus] Vide Tribus.

Galerita] galerita, pen. prod. (γαλεριτα) Auis quæ nunc alauda dicitur, à crista quadam quæ galeri similitudine capite prominere uidetur. Varro galeritum appellat, quia plamam elatam in capite habet. Plin. lib. 10. cap. 49, Quæque de una aue galerita priuatim commemorat.

Galerus] galerus, pen. prod. m. g. uel Galerum neutro genere, (γαλερος, νεκος) Pileus rotundus, quod in modum galeæ esset factus, ut inquit Varro. Stat. 1. Thebaid. 61, — temperat astra galero.

Flatio crimen abscondente galero. Lucret. Satyr. 6. 12.

Deducere sibi galerum. Vide Deducere.

Galericalum, pen. corr. Diminut. (γαλερικαλον) de quo Martialis. epig. lib. 1. 4. 55, Sueton. in Othone, cap. 12, Galericalo capiti, propter raritatem capillorum adoptato & amixto, ut nemo dignosceret.

Galeos] huius galeotis (γαλεος) Piscis qui à Latinis Musclæ dicitur. Plin. lib. 32. cap. 2, Quod ad repugnantiæ rerum attinet, quam Græci antipathiam uocant, nihil est usquam uenenatius quam in mari pastinaca, utpote qui radio eius arbores necari dixerimus. Hanc tamen persequitur galeos. Vide diligenter Massarium in librum 9. Plinij.

Galeus] pen. prod. (γαλεος) fluius est Calabria, quæ iuxta ciuitatem labitur Tarantinam. Hæc Seruius enarrans illud Virgil. 4. Georg. 26, Nang; sub Oebalie memini me turribus altis, Quæ niger humectat flauentia culia Galeus, Corycium uidisse senem, &c.

Dulce pellitis ouibus Galeus flumen. Horat. 2. Carm. ode 6. 3.

Et lotum tepido togam Galeo. Martialis. lib. 1. 36.

Galgulus] huius galguli, pen. corr. (γαλγυλος) Auis genus. Plin. lib. 33. cap. 11. 2, Auis icterus uocatur à colore: quæ si spectatur sanari id malum tradunt, & auem mori hanc puto Latine uocari Galgulum.

Galla] huius galle (γαλλαι) Fructus quercuum. Plin. lib. 20. cap. 20. 3, Cervicis dolores cum galla & lini femine pari mensura, sedat. Sic Columella, lib. 6. cap. 7. 1.

Galle sapor. Virg. 4. Georg. 54.

Gallam bibere, ac rugas conducere uentri, quum ait Lucilius, pramonet parsimonia esse utendum, neque gula indulgentum, uentremque coarctandum. Festus.

Gallaici] siue Gallici (γαλλικοι) populi Hispaniæ sunt, Gallis finitimi. Martialis. lib. 1. 147, Nec quæ Gallico linuntur auro. Alij legunt Callaico.

Gallecia] Citerioris Hispaniæ regio est, ut scribit Plin. lib. 4. cap. 20, in descriptione citerioris Hispaniæ.

Diuus Gallecia. Silius lib. 3. 70.

Gallia] γαλλια, γαλλια, Europe pars, à colore populi dicta. Caesar 1. bel. Gal. 1, Gallia est omnis diuisa in partes tres: quarum unam incolunt Belgæ: aliam Aquitani: tertiã qui ipsorum lingua Celta, nostra Galli appellantur. Hi omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt. Gallos ab Aquitanis Garumna flumens, à Belgis Matrona & Sequana diuidit. Et paulo post, Forum una pars, quæ Gallos obtinere dictum est, initium capit à flumine Rhodano, contineturque Garumna flumine, Oceano, finibus Belgarum. Attingit etiam à Sequanis, & Heluctijs flumen Rhenum: uergit ad Septentriones. Belgæ ab extremis Galliæ finibus oriuntur, pertinent ad inferiorem partem fluminis Rheni: spectant ad Septentriones & Orientem solem. Aquitania à Garumna flumine, ad Pyreneos montes: & eam partem Oceani, quæ ad Hispaniã pertinet, spectat inter Occasum solis & Septentriones.

Comata Gallia. Cic. 8. Philipp. 252.

Facunda Gallia. Lucret. Satyr. 15. 12.

Nobilis Gallia. Lucan. lib. 3. 16.

Transalpina Gallia. Cic. pro Murena. 80.

Vterior Gallia & citerior. Cic. de Præuinc. Consul. 29.

Gallicus, pen. corr. Adiectiuum (γαλλικος, γαλλικος) Quæ Gallica terebra. Colum. de Arboribus, cap. 83. (ex Gallia est.)

Ager Gallicus. Cic. pro Seft. 6.

Copia Gallicæ. Cic. 1. de Diuin. 138.

Arua Gallica. Ouid. de Ponto, eleg. 164.

Gallicanus, pen. prod. Aliud Adiectiuum (γαλλικανος) ut, Gallicane res. Cic. pro Quintio. 8. Varro 1. de Re rust. cap. 32, Ceteraque quæ alij legumina, alij (ut Gallicani quidam) legaria appellant.

Catullus Gallicanus. Catul. de Acme, epig. 39. 4.

Galus, Adiectiuum (γαλλικος) Qui ex Gallia est.

Rebellis Gallus. Virg. 6. Aeneid. 172.

Robore ualent Galli, numero Hispani, Poeni calliditate, Graeci artibus. Cic. de Arusp. resp. 17.
 Gallicae] Gallicarum, Genus calcamenti, quo utuntur Galli plurimo tempore, inquit Baylius. Cic. 2. Phil. 83. Na quod quererebas quomodo redisset: primum luce, non tenebris: deinde cum calcis et toga, nullis nec gallicis, nec lacerna.
 Gallograeci] γαλλογραῖκοι, idem sunt qui Galatae, ad quos Pauli epistola extat. eorum regio Gallatia, quam Gallorum aliquot populos infedisse. Plin. lib. 5. cap. 32. testatur: et Ptolemeus lib. 5. tabula Asiae prima. Strabo quoque lib. 4. Liviis pluribus, quartae Decadae lib. 8.
 Gallonius] γαλλόνιος, Vir sumptuosus, de quo Cic. pro Q. 63. Idem 2. de Finib. 145. Sed qui ad uoluptatem omnia referens, uiuit ut Gallonius, loquimur ut frugi ille Piso.
 Gallus] γαλλός, Fluvius Phrygiae, cuius aqua potantes facit furere. Ouid. 4. Fast. 73.
 Amnis it infana nomine Gallus aqua. Hinc dicebantur Galli sacerdotes Cybeles deae Phrygiae, qui se castrabant, et inter sacrificandum furiose se gerebant. Lucan. lib. 1. 113. — crinemque rotantes
 Sanguinem populis ulularunt tristia Galli.
 Cybele Gallia. Catul. de Berecynthia, epigr. 58. 3.
 Gallus] huius galli (ἀλλετρούς, ἀλέκτρος) Nota auis.
 Gallus gallinaceus, idem. Cic. 1. de Diuinat. 128.
 Canorum animal gallus gallinaceus. Cic. 2. de Diuinat. 85.
 Gallus gallinaceus lacertosus. Vide Lacertus.
 Cantant ante lucem galli. Cic. 2. de Diuinat. 84.
 Vici galli silere solent, canere uisores. Cic. 2. de Diuinat. 83.
 Sub galli cantum. Horat. 1. Seru. Satyr. 1. 2.
 Fauent faucibus silentio noctis galli, rursus cantu plaususque premunt alas. Cic. 2. de Diuinat. 85.
 Gallina, huius gallinae. pen. prod. (ἀλλετρούς, ἄρνις) Terentius Phorm. 4. 4. 27. Gallina cecinit. Cic. 4. Academ. 105.
 Gallinas alere. Et Marcial. lib. 15. 62. Gallina altilis.
 Abundat porco, haedo, agno, gallina, lacte, caseo, melle uilla locuples. Cic. de Senect. 52.
 Gallinae filius abae. Iuuen. Satyr. 13. 15. Vide Albus.
 Dura gallina: id est, non tenera. Horat. 2. Seru. Satyr. 4. 4.
 Numidica gallina. Vide Numidia.
 Peperit ouum gallina. Cic. 4. Acad. 105.
 Supponere oua gallinis. Cic. 2. de Nat. deor. 185.
 Ad gallinas. Vide Ad.
 Gallinula, penult. corr. Diminutiuum. Arnob. lib. 7. aduers. gentes.
 Gallinaceus, Adiectiuum (ἀλλετρούς) Quod ex Gallinis est: ut, Pullus gallinaceus, et oua gallinacea. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 9. Cic. 2. de Diuinat. 44. Gallinaceum fel.
 Gallinaceus, sine adiuncto, idem quod Gallus. Plinius lib. 37. cap. 105. Alethorias uocant in uentriculis gallinaceorum inuentas crystallinae speciei. Sic. lib. 8. cap. 16. 11. Gallinaceorum criste.
 Gallinarius, Qui curat gallinas. Plin. lib. 10. cap. 55. Traditur quaedam ars gallinariae cuiusdam dicentis quod ex quaque esset. Cic. 4. Academ. 151.
 Gallinarius, Adiectiuum: ut, Scala gallinaria. Cels. lib. 8. cap. 15. Sic brachium deligatum super scapulae gallinariae gradum traiecitur, ita alit ut homo ipse consistere non possit.
 Gallinarium, gallinariae (γάλλινάριον) Locus in quo gallinae nutriuntur. Colum. lib. 9. Gallinaria constitui debent parte uille, quae hybernium spectat Orientem.
 Gallicinium, gallicinij (ἀλλετρούς, γαλλία) Pars noctis appellata est, in qua galli cantant. Apul. lib. 2. de Asino. Noctis gallicinio uenit quidam iuuenis proxima ciuitate.

Gallo, gallus (γαλλός) Gallare, insanire. Varro Eudemonibus, Deam gallantes uario retinebant studio. eodem namque uetus hic est gallantibus. Nonius.
 Gallulo, gallulas, gallulare, Pubescere, obfoletum, Nenuus Exod. Puerum mulieri praestare nemo scit quanto melior sit, cuius uox gallulascit, cuius iam ramus roborascit. Ex Nonio.
 Gammarus] gammari, pen. corr. m. g. (γαμμάρω) Aquaticum animal, simile cancro: uel (ut quidam putant) ipse cancer: cui bina brachia denticulatis forcipibus ad caput porriguntur. coctus fit mibens. Mart. lib. 2. 42.
 Concolor in nostra gammare lance rubes. Veneti adhuc hodie nomen retinent. Plinius autem libro 9. cap. 31. 1. leonem appellat. Quod nomen Masilienses etiam habent.
 Dimidio constrictus gammarus ouo. Iuuen. Satyr. 5. 9.
 Gammoides] Ferrum quo utuntur chirurgi ad extrahendum pus.
 Gamos] Latine Nuptiae. Inde Agamus, Monogamus, Bigamus.
 Gamphasantes] γαμφασάντες Aethiopiae populi. Plin. lib. 5. cap. 8. 2. Gamphasantes (inquit) nudi, praeciorumque expertes, nulli externo congregantur.
 Gandari] Populi sunt inferioris Asiae Pomponio, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit. Sunt et Gandare populi, quos Ptolemeus lib. 7. in India ad ipsum indum sitos esse ait.
 Ganea] ganea uel, hoc Ganeum, ganei. Donatus, Veteres ganeum, meretricium tabernam dixerunt: ἀνά τ' γὰρ, τὴν γὰρ τ' γὰρ, quid ipsa sit in terra, non ut coenacula, superius. Terent. Adelp. 3. 3. 5.
 Vbi ego illum quaeram? credo abductum in ganeum.
 Columella in Prologo, Mox deinde ut apit ueniamus ad ganeas, quotidianam crudelitatem Laconicis excoquimus. Plin. in Paneg. 80. Rursus ad clandestinam ganeam occultumque luxum refert. Festus, Ganeum antiqui locum abditum, ac uelut sub terra dixerunt. Nonius, Ganea, sunt loca uinolentiae ac libidini apta. Liu. 6. bel. Pun. 12. Et eum in ganea, laetitiaque, ubi iumentam egerit, senectutem acturum.
 Ganeorum nidor. Cic. in Pisonem, Paulisper steinimus in illo ganeorum tuarum nidore atque fumo.
 Ganeo, ganeonis (γάλλω) Nonius, Ganeones a ganeis dicitur, ut popinones. Cic. in Catil. 30. Quis ganeo, quis nepos, quis adulter, etc. Terent. Heaut. 5. 4. 11. Si scire uis, ego dicam: gero, iners, fraus, bellus, ganeo, damnosus.
 Cincinnatus ganeo. Cic. Post red. in Senatu, 10.
 Oculus ganeo. Iuuenal. Satyr. 11. 6.
 Egentissimus ganeo. Cic. pro Sextio, 97.
 Gangabe Curtius lib. 3. non procul a fine, Gangabas Persae uocant, humeris onera portantes.
 Gangarida] pen. cor. (γαγγαρίδα) inquit Curtius populi sunt inter Assyrios et Indos iuxta Gangem. Virg. 3. Geor. 5.
 In foribus pugnam ex auro, solidoque elephanto.
 Gangaridum faciam, uictorisque arma Quirini.
 Ceterum illi populi Indiae a Ptolemeo Gangaridae, ab alijs Gandaridae uocantur. Eorum etiam regio a Strabone Gangariditis appellatur. Valerius autem Flaccus Gangaridas populos Scythiae commemorat hoc uersu,
 Misti in arma Darabs, acies quem Martia curru Gangaridum, etc.
 Ganges] γάγγης, In Asiae fluvius maximus, qui uniuersam Circuitur Indiae, secum arenas aureas trahens, et Paradiso exiens.

exiens. Alij incertis fontibus ut Nilus, rigantemque uicina eodem modo fuerunt. Alij in Scythicis nasci, ipsamque Indiam fecare dixerunt. Dicitur est Ganges, a Gange Aethiopiae rege. Suidas. Ouid. lib. 4. Metam. 5.
 Lato spatium flumine Gangem. Ouid. 5. Trist. 4. 5.
 Pulcher Ganges. Virg. 2. Geor. 28.
 Tepidus Ganges. Ouid. in Ibin, 28.
 Gangeticus, pen. corr. Adiectiuum (γαγγητικός) Colum. lib. 8. cap. 8. 9. Iam nunc Gangeticas et Aegyptias aues eruclat. Nomen Gangeticum. Senec. Medea, 11. 4.
 Gangilion] siue Ganglion (γαγγήλιον) Genus morbi in capite, quod humor quidam includitur de quo Col. lib. 7. Est et ganglion Paulo, nervi alicuius uel ex istu, uel ex latitudine cotortio, multis quidem omnino corporis partibus, sed praecipue mobilibus, ut in extremitate manuum ac pedibus. Ex Hermolao in Castigat.
 Gangraena] gangraena (γαγγραινα) Caro emortua ex ulcere uel inflammatione ac rubore, subalbescit aut primo: deum atra fit, sensu amisso in prominētibus membris, id est, inter ungues et alas, et inguina, et in sensibus ferē, atque his quorū corpus mali habitus est. Haec Hermolao. Lucul. li. 1.
 Serpere uti gangraena malo, ad quem herpetica possit. Vide Cels. lib. 5. de ulceribus quae extrinsecus per uulneta incidunt.
 Gannio] gannis, gannini et gannij, gannitum (γαννίω) gannire proprie uulpes dicuntur, auctore Donato.
 Gannire usurpatur pro eo quod est obstrere, et ueluti uapilantis uocem emittere. Terent. Adel. 4. 2. 18.
 Quid ille gannit? quid uult? Persius Satyr. 5. 10.
 Stat contra ratio, et secretam gannit in aurem.
 Gannitus, huius gannius, pen. prod. (γαννίω) Vox uulpis proprie dicitur.
 Gannitus tristis Nereidum. Plin. lib. 9. cap. 5. 1. Gannitus est proprie ueluti ploratuum uapilantium. Donatus.
 Gannitum lacefferē. Mart. lib. 5. 61.
 Ganyctoi] Nomen est uiri proprium Tortelio.
 Ganymedes] pen. prod. (γανυμήδης) Trois filius formosissimus, quē quum Iupiter deperiret, iussit in celis ab aquila portari, et sibi a caliculis siue poculis esse, Hebe nympha diei est, in celum translatae, Aquarius dicitur.
 Rapti Ganymedis honores. Virg. 1. Aeneid. 7.
 Flauus Ganymedes. Horat. 4. Carm. ode 4. 1.
 Phrygius Ganymedes. Ouid. 10. Metam. 31.
 Ganz] ganz, Anser. Plin. lib. 10. cap. 23.
 Garamantes] γαργαμαντες, Populi Libya Pflis finitimi, a Garamante Apollinis filio cognominati, qui ibi Garamantiam oppidum ex suo nomine condidit.
 Inops Garamas. Senec. Hippol. 1. 12.
 Extremi Garamantes. Virg. 8. Aeneid. 9.
 Nudi Garamantes. Lucan. lib. 4. 68.
 Garamantis, tidos (γαργαμαντες) Patronymicum, scemin. Virg. 4. Aeneid. 40.
 — rapta Garamantide nympha.
 Garamanticus, Adiectiuum (γαργαμαντικός) ut Garamantica signa. Silius lib. 1. 29.
 Garganus] pen. prod. (γαργανός) Celebris mons Apuliae, subius quem habitantes, proprie Apuli dicuntur. De quo Silius,
 In nemore aut ageret Gargano terga ferarum. Hodie Mons dicitur S. Angeli.
 Gargaridifare] Verbum antiquum est, teste Nonio. Varro epist. ad Pisonem, Quinqueporis clodiciani fors ac poemata eius, gargaridians dices, o fortuna, o fors fortuna.
 Gargarus] pen. corr. m. g. (γαργαρος) In plurali Gargara,

Gargarorum, neut. gen. Cacumen montis Idae, distū (inquit Seruius) quasi uox γαργαρος, id est, caput capitis, altitudinis altitudo, uox enim est uox γαργαρος.
 Ipsa suas mirantur Gargara menses. Virg. 1. Geor. 21.
 Gargarus] Oppidum positum in imis radicibus montis Idae, tanta frumenti copia abundans, ut qui in ignum cuiusque rei numerū uellet exprimere, pro multitudine immensa nominaret. Vide et Ouidius 1. de Arie amandi, 12.
 Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.
 Gargarus, lacus est Phrygiae, iuxta Idam montem, ex quo lacu Scamander et Simois flumini decurrunt.
 Gargarizo] gargarizatus (γαργαρίζω) gargarizare, Saepe ad gurgilionem, id est, guttur, reuocare. Plin. lib. 20. cap. 17. 11. Voci succus sub certamine uilis: et qui gargarizatur uita tuente, adiecta mens. Celsus lib. 4. cap. 2. In uetustio capitis dolore communia sunt, sternutamenta excitare, inferiora uehementer perficere, gargarizare his quae saluam mouent. Plin. lib. 20. cap. 6. 8.
 Gargarizatio, Verbale (γαργαρίζω) Plin. lib. 30. cap. 4. 6. Tonsillas et fauces lacis ouilli gargarizatio adiuuat. Sic. lib. 22. cap. 2. 5. 1.
 Gargarizatus, huius gargarizatus, pen. prod. (γαργαρίζω) idem quod Gargarizatio. Plin. lib. 21. cap. 19. 1.
 Gargittius] Canis cuiusdam generosi nomen, qui Germanis boves custodiabat, et leonibus insultabat: quum tunc Hercules interfecit, quū illius armenta abduxit, fuitque Cerberi Pirrotici frater, ut scribit Iulius Pollux, lib. 5. de uocabulis reorum.
 Garrio] garris, garrini, garrinum, penult. prod. (γάρριον, γάρριον, γάρριον) garrire, Est inquit Donatus, tanquam auis inaniter loqui. Terent. Heaut. 3. 2. 25. Cic. de Orat. 12. Na et seculis multis ante gymnasia inuenta sunt, quam in his philosophi garrire coeperunt.
 Garrire nugae. Plaut. Curcul. 1. 4. 6.
 Garrire alicui in aurem. Marcial. lib. 1. 85.
 Garrunt ranae. Marcial. lib. 3. 51.
 Impunitas garrandi. Cic. 1. de Nat. deor. 150.
 Garrulitas, pen. corr. (ἀδολογία) Marcial. lib. 5. 55.
 Crede mihi quamuis ingentia Posthume dones, Auctoris pereant garrulitate sui.
 Extemporalis garrulitas. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12.
 Rauca garrulitas picarum. Ouid. 5. Metam. 136.
 Garrulus, pen. corr. Adiectiuum (ἀδολογός, γάρριος) Qui abundat uanis et inanibus uerbis. Terent. Adel. 4. 4. 15.
 — sed me reprehendi tamen,
 Nequid de fratre garrule illi dicerem, ac fieret palam.
 Garrule aues, dicuntur (interprete Nonio) canore et hildares. Virg. lib. 4. Geor.
 Garrulus canus. Plin. lib. 10. cap. 29. 5.
 Garrulam infantie disciplinam contemnerē. Auctor ad Herennium, lib. 2. 49.
 Fama garrula. Seneca Herc. furen. 4. 7.
 Fistula garrula. Tibul. lib. 2. eleg. 5. 6.
 Hirundo garrula. Virg. 4. Geor. 62.
 Lingua garrula. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 9.
 Lyra garrula. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 8.
 Garrula noctua. Plin. lib. 18. cap. 35. 19.
 Riurus garrulus. Ouid. 2. Fast. 64.
 Garrula fistra Martialis lib. 14. 59.
 Garrulus, inquit Nonius, dicitur cordatus, Varro Periphetus libro 1, in hac ciuitate tum regnabat Dionysius homo garrulus et acer.
 Garrulitas, garritudas (ἀδολογία) garritudine, idem quod Garrire. Varro,

Quidnam garruidatis, dicentes, O fortuna? Sunt qui scribunt garridito.

Garum] butus gari (γαρῖον) Liguamen piscium saxatillum & minutulorum quam Salamurra uulgo uocamus. Martial. lib. 13. 82.

Nobile nunc stitio luxuriosa garum. Ibidem, 102.

Accipe sacosum munera cara garum. Colum. lib. 6. cap. 9. 1. Et Plin. lib. 9. cap. 17. 6. M. Apicius ad omne luxus ingenium mirus: in sociorum garo (nam ea quoque res cognomen inuenit) necari eos precelesens putauit, atque e iecore eorum decem excogitare prouocauit. Seneca, Quid illud sociorum garum, preciosam malorum piscium saniam, non credis irere falsa te precordia? Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 10.

Garumna] garumna, mas. gen. (γαρῖον) Gallie fluius ex Pyrenæo monte delapsus, qui Celas ab Aquitania separat. Vide Melam.

Magnus Garumna. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 3.

Gaudium] gaudij (χαῖρος, χαρῆς, χαρῆς, χαρῆς) Est affectio animi alicuius presertim boni opinione concepta. Cic. lib. 4. Tuscul. 2. 1. Nam qui ratione animus mouetur placide atque constanter: tum illud gaudium dicitur.

Communia gaudia. Lucret. lib. 4. 2. 41.

Crudelia gaudia. Ouid. 6. Metam. 13. 1.

Grande gaudium. Tacit. lib. 17.

Inane gaudium. Quintil. lib. 2. cap. 4. 12.

Inestimabile gaudium. Vide Inæstimabilis.

Ingens gaudium. Vide Ingens.

Lachrymosa gaudia. Claud. de bello Get. 82.

Mala mentis gaudia. Virg. 6. Aeneid. 56.

Muta gaudia. Lucret. lib. 4. 2. 43.

Sordida nunquam gaudia. Stat. 3. Sylu. 5. 4.

Vana gaudia. Horat. 2. epist. 1. 38.

Accipere gaudium. Vide Accipio.

Adire gaudium. Vide Adeo.

Admisit gaudia duro uultu. Lucan. lib. 2. 7. 5.

Aduocari gaudij. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Agitare gaudia. Vide Agito.

Afferere gaudia. Vide Affero.

Capere gaudia. Ouid. 7. Metam. 10. 4.

Gaudia capi. Id est, gaudij sum. Vide Capio.

Compleri gaudio. Cic. 5. de Finib. 12. 3.

Gaudia in diuersum conuertere. Vide Conuerto.

Cumulare gaudium. Vide Cumulo.

Cumulari gaudio. Vide Cumulo.

Declarant gaudia uultu. Catul. Argon. 59. 7.

Pacta gaudia dare. Ouid. 3. de Arte amandi. 92.

Empta gaudia. Stat. 9. Thebaid. 11.

Exultare gaudij. Cic. 1. in Catil. 18.

Quod putau fore gaudium, id exitum exitum. Cicero. Antequam iret in exilium, 6.

Fungi gaudio. Tacit. lib. 18.

Indulgere gaudio. Vide Indulgeo.

Inter gaudium mori. Vide Inter.

Mutare gaudium merore. Vide Muto.

Oblectare gaudio. Vide Oblecto.

Gaudium percipere. Plin. lib. epist. 10.

Pertentant gaudia pectus. Virg. 1. Aeneid. 102.

Blanda gaudia pertentant mentem. Virg. 5. Aeneid. 165.

Gaudeo, gaudes, gaudis sum (χαῖρος, χαρῆς, χαρῆς) gaudere, Est secum & apud se letari, nec respicit alium. Terentius Heaut. 5. 1. 12. Cic. 4. Tuscul. 106. Alij ut confidere decet, letare non decet: sic quidem gaudere decet, letari non decet.

Gaudere & bene rem gerere, salutationis loco posuit Horat. 1. epist. 81. more Græcorum, ἀγαθὸν ἔργον ἔχειν ἀγαθῶν.

Triumphare & gaudere. Cic. Attic. lib. 18. 9. 2.

Tuo isto tam excellenti bono gaude, & fruere, cum fortuna & gloria, tum etiam natura & moribus tuis. Cic. pro Marcel. 10.

Id tu nos obtinuisse non modo facile patiare, sed etiam gaudeat. Cic. Plancio, in epist. ad Atticum, lib. 16. 34. 2. 3.

Gaudeo id. Terent. And. 2. 2. 2. 5.

Carmine tu gaudes, hic delectatur iambis. Horatius 2. epist. 2. 12.

Gaudeo uentum, pro Venisse. Plaut. Cist. 2. 12.

Gaudeo esse natum. Cic. de Amic. 13.

Acri gaudet equo. Virg. 4. Aeneid. 32.

Gaudet myrrha raris. Plin. lib. 12. cap. 15. 2.

Gaudere gaudia. Terent. And. 5. 5. 8. Celsus Ciceroni, lib. 8. 2. 4. In theatrum Curionis Hortensius introij, puto ut summa gaudium gauderem.

Gaudere gaudio. Plaut. Persa, 2. 2. 30.

Gaudere animo. Plaut. Stich. 4. 53. Mart. lib. 4. 4. 5.

— animo gaudens, ac senore liber.

Gaudebis factio. Terent. Phor. 3. 2. 9. Sic, Gaudere ruinis inimicorum. Liu. 9. bel. Maced. 15. 1.

Laudibus gaudere. Virg. 3. Georg. 36.

Numero Deus impare gaudet. Virg. 8. eelog. 10.

Gaudere in molestia. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 9.

Gaudere in se. Catul. ad Varum, epig. 19. 4.

In aliquo genere scientie gaudere. Cic. 3. Off. 166.

Gaudere in sinu, modis loquendi apud ueteres, significat Tacitum apud se uoluptatem sentire, neque uulgo proferre gaudij notas. Cic. 3. Tuscul. 87. Propert. lib. 2. eleg. 2. 6. 6.

In tacito cohibe gaudia clausa sinu.

Mecum tacitus gaudeo. Vide Mecum.

Rebus nouis gaudere. Lucret. lib. 5. 35.

Sanguine gaudere. Ouid. 1. Metam. 48.

Sibi gaudere. Lucret. lib. 3. 30.

Dubie gaudet, siliq; ueretur. Ouid. 10. Metam. 58.

Gaudis frustra. Terent. Heauton. 4. 8. 17.

Immortaliter gaudere. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 13.

Que fecimus, ualde probari gaudeo, si est nunc ullus gaudendi iocus. Cic. Attico, lib. 9. 17. 5. 3.

Gaudere, nichil inuenit. Letari. Cic. pro Rosc. Amer. 81.

Gaudeo, pro Obluctor. Cicer. de Senec. 4. 5. Quam gaudebat bello suo Punico Neuius quam Truculento Plautus, quam Pseudole?

Gaudens, Participium (χαῖρος) ut, Nimum gaudens popularibus auris. Virg. 6. Aeneid. 163.

De pectore gaudens. Stat. 4. Sylu. 6. 11.

Animus equus, imò uero etiam gaudens & libens. Cicer. Attic. lib. 2. 19. 3.

Animo gaudente uident. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 17.

Gaudis, penult. prod. Participium (χαῖρος) Cel. Ciceroni, lib. 8. 1. 4. 3. Nunc furit tam gaudiosos homines suum dolorem.

Gaudia] gaudia, f. g. Auis, Græcè Laros. Vne Mouette. A Dieppe uocatur une Mame. Il en est de blanches & de cendrées. Certè Aristot. lib. 8. de historia animal. cap. 3. gaudia albe meminit, & cineræ. Vide Larus.

Gaulus] Genus nauigij penè rotundum. Festus. Gauli meminit Gellius libro 10. cap. 25. Apud Herodotum uidetur poni pro naue oneraria, quum sic ait in Thalia, Constitum quidem duas trivemes, simulq; cum ipsis ingentem gaulum implerunt uaria multipliciq; præda.

Gaunace]

Gaunace] Gaunaces. Varro, Vi sagum, Rheno, Gallica: Gaunace, amphimallum, Græca. Quod additum est, maius sagum, interpretatio est hominis inuadit. Hesihius, ναυαγαυα ἑρμῆα ἢ τὸν ἰσθμῶνα ἑρμῆα ἀδῶν: id est, Gaunace sunt stragula aut operimenta altera parte uillosa. Est & Gaunace genus pallij ad induendum. Turnebus.

Gaurus] Mons est Campania in Italia, in quo præstantissimum uinum nascitur.

Bacchei uineta madentia Gauri. Stat. 3. Sylu. 5. 20.

Inanis Gaurus. Lucret. Satyr. 9. 6.

Icario nemorosus palmitè Gaurus. Stat. Sylu. 1. 30.

Mons Gauranus. Stat. 8. Thebaid. 110.

Smus Gaurani. Stat. 4. Sylu. 5.

Gaufape] pen. corr. indeclinabile, o. g. (γαυπά) Militare uestimentum utriusq; illos habens, uel una tantum parte, quod pro lecto in castris sternebatur. Plin. lib. 8. cap. 48. 4. Antiquus torus è stramento erat, qualiter nunc etiam in castris Gaufape. Martial. lib. 1. 4. 157. Gaufape quadratum. Hæc Gaufapes, Gaufapis: hæc Gaufapa, Gaufape: hoc Gaufapè antiquius declinabatur, unde in plurali Gaufapa. Pers. Satyr. 8. 5.

Iam chlamydas regum, iam lutea Gaufapa capitis, & c. Martial. lib. 14. 142. Gaufapa uillosa. Ouid. 2. de Arte amand. 60.

Gaufapa si sumpsit, Gaufapa sumpta proba.

Purpureo Gaufape mensam perterpsi. Horat. 1. Serm. 8. 3.

Gaufape, pro barba hirsuta & proluxa dixit Persius, quod dependeat tanquam stramentum contextum aliquod. Satyra 4. 4. Tu quum maxillis balanatum Gaufape pectas, & c.

Gaufapina, Gaufapina. pen. corr. (γαυπά) Idem. Martial. Augusto sumere Gaufapinas. Idem lib. 6. 59.

Propter sexcentas, Baccara Gaufapinas.

Gaufapina penula. Martial. lib. 14. 150. Et 152. Gaufapina cucularia.

Gaufapatus, pen. prod. (γαυπά) Gaufapina indutus. Seneca epist. 54. Mito me in mare, quomodo psychrolutam decet Gaufapatus.

Gaza] Gaza, Vrbs Palestine, Mela lib. 1. cap. 11. In Palestina est ingens & munita admodum Gaza: sic Persæ erarium uocant, & inde nomen est, quod quum Cambyses armis Aegyptum peteret, huc belli & opes & pecuniam conulerat. Hæc nomen Mela. Sacer tamen Hebraicus non à Gaza, seu thesauro dicit hanc urbem nuncupatam, sed à fortitudine, unde uocat eam Azza, quod significat fortem. Et Zacharia 9. propheta dicit, Azza per antithesim debilitandam.

Gaza] Gaza, (γάζα) Dialecto Persica, significat opes, suppellectilem, & generaliter quicquid possidemus, ut ait Seruius in primam Aeneidos. Pomp. Mela, Gaza inquit, Persæ erarium uocant. Curtius lib. 3. non ita procul à fine, Pecuniam regiam (Gazam Persæ uocant) cum preciosissimis rerum offerri iubet, simulans fugam. Virg. lib. 1. Aen.

— tabuleq; & Troia Gaza per unda. Cicer. pro L. Manilio, 4. 6. Qui ab auro Gazæq; regij manus, oculos, animum cohibere possit. Idem 2. Offic. 112. Omni Macedonum Gaza, que fuit maxima, potitus est Paulus. Liuus 5. bell. Pun. 14. 8.

Agrestis Gaza. Virg. 5. Aeneid. 8.

Beate Arabum Gazæ. Horat. 1. Carm. ode 29. 1.

Nobiles Gazæ. Claud. de nuptijs Honorij, 4. 6.

Gazophylacium, Gazophylacij (γαζοφυλάκιον) Arca, siue quibus alius locus in quo pretiosior suppellex conseruatur.

Gebalena] Regio in sinibus Eleutheropoleos. Gebbanite] pen. prod. Populi sunt Maris rubri accolæ, in Thefauri pars 2.

Arabia deserta, quorum caput Thoma est. Vnde genus myrrhe gebbaniticum.

Gebenina] Gebenna, Vide Geneva.

Gedanum] Germania oppidum in Visule fluminis ostio. Vulgò Dantzæ.

Gedroia] Gedroia, Asia regio Ptolemæo, hodie Tarsæ regnum Haithon & Sabellico: sunt populi Christiani.

Gela] Gela, Vrbs Sicilia, cuius meminit Plutarichus in uita Timoleonis. Vulgò Chersa.

Immanis Gela. Virg. 3. Aeneid. 14. 0. Seruius, Ciuitas à fluuio nominata, sicut etiam campi Geloi.

Gelabile, Gela scere] Vide Gelu.

Gelatinus] pen. prod. (γελῆτινος) dentes anteriores quos ridendo ostendimus, item, limæ que ridendo efficiuntur. Martial. lib. 7. 24. Nec grata est facies cui gelatinus abest.

Gelicidium, Gelicidus] Vide Gelu.

Gellius] Viri proprium, cuius extant Atticæ noctes.

Gelo] gelas. Vide Gellu.

Geloi] pen. prod. (γελῆται) Campi in Sicilia apud Gelam fluuium. Virg. 3. Aeneid. 10. 4. Campiq; Geloi. Vide Gela.

Gelon] Gelon, Pyrrhum ueneno necare est aggressus. Plutarichus in uita Pyrrhi. Fuit & Gelon, Sicilia rex, quoniam Dionysius Gelonem, id est, risum esse dicebat. Plutar. in Dionysio.

Geloni] uel Gelones, pen. prod. (γελωνοί) Populi Sicilia, interius habitantes, & Agathyrsi proximi, à Gelono Herculis filio. Nunc autem Getæ dicuntur, siue Tartari, corrupto uocabulo. Sanguinem equinum cum lacte mistum bibunt. Virg. 3. Georg. 93.

Bijalta quo more solent, acerq; Gelonus, & c.

Pharetrati Geloni. Horat. 3. Carm. ode 4. 7.

Pisiti Geloni: id est, stigmata habentes. Virgil. 2. Georg. 23. Seruius.

Gelos] Carie portus est, ut scribit Pompon. lib. 1. in d. f. r. in ptione Carie.

Gelotiana] Domus quadam erat, ut ex inscriptione uetere liquido constat, in qua scriptum est, Symphoro tesserario Seru. Cæsaris de domo Gelotiana. Proinde in Tranquillo legit Turnebus, commisit & subito, quum è Gelotiana apparatum Circi prospicientem, & c.

Gelu] Gelu, (γελῆ) Proprie est glacies, id est, aqua conferta, à serenitate celi concreta. Neutri gen. indeclinab. Virg. 3. Georg.

Sed iacet aggeribus niueis informis, & alto Terra gelu. Plin. lib. 8. cap. 28. 2. Observatum, eam aere ad glaciem appositam coniectare crassitudinem gelu.

Persiculus gelu non potuit eò peruenire humor. Plin. lib. 17. cap. 24. 3. Alij legunt, præstrictus.

Gelus, mascul. genere dixisse ueteres, multis uerbis probat Nonius.

Geli, genitiuus antiquus. Lucret. lib. 5. 42. Assiduusq; geli casus. Idem lib. 6. 32.

Acutum gelu. Horat. 1. Carm. ode 9. 1.

Amaro gelu strata messis. Stat. 5. Thebaid. 79.

Astricto gelu coit unda. Ouid. 2. Trist. 39.

Cano gelu horrida bruma. Virg. 3. Georg. 87.

Canenti gelu obusta gleba. Ouid. 5. Trist. eleg. 3. 5.

Frigidum gelu. Seneca Troad. 6. 44.

Martoreum gelu. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 2.

Niuale gelu. Seneca Medea, 9. 10.

Seuum gelu. Valer. 1. Argonaut. 104.

Hymis rura claudit gelu. Virg. 2. Georg. 64.

Tarda gelu, seclisq; effecta senectus. Virg. 8. Aen. 10. 0.

Gelicidium, huius gelicidij (γελῆτιδος) ipsum gelu & ipsa concretio aque. Colum. lib. 2. cap. 8. 3. Ut prius conualescam ridices frui-

dices frumentorum, quam hybernis imbribus, aut gelicidij
 primum infissentur. Varro 1. de re Rust. cap. 55. 1.
 ¶ Gelo, gelas (ωχρύνω) gelare, Activum, & aliquando neu-
 trum. Iuvenalis Satyr. 6. 10,
 — pauidōq; gelatur
 Pe flore. Sic, Gelatum lac, Columel. lib. 10. cap. 38.
 Gelatus caseus. Plin. lib. 14. cap. 3. 3.
 Gelani frigora. Plinius lib. 15. cap. 6. 1.
 ¶ Gelasco, gelascis (ωχρύνω) gelascere, Est gelu astringi. Pli-
 nius lib. 14. cap. 21. 1. Vini natura non gelascit.
 ¶ Gelatio, huius gelationis, Verbalis (ωχρύνω) Plin. lib. 17. capit.
 24. 17. Si protinus editis fructibus gelatio magna conscu-
 ra est, etiam paucis diebus necat.
 ¶ Gelabilis, & hoc gelabile, pen. corr. (ωχρύνω) Quod gelu du-
 rari potest, à quo compositū ingelabile. Gell. lib. 17. cap. 8.
 Mare omne ingelabile sit. Alia exemplaria habent, incon-
 gelabile.
 ¶ Gelidus, pen. cor. Adiectivum, Frigidus (νερός, κρύος) ut
 Ouid. Sed gelidum boream, egelidumq; Notum.
 Gelidus ether. Virg. 8. Aen. 3. & 48. Gelidus amnis. Et 28. Ge-
 gelide nature flidus. Plin. lib. 2. cap. 8. 5. (lida rupes.
 Gelidissima natura. Plin. lib. 14. cap. 16. 2. Sic, Cic. 2. de Leg. 11.
 Gelida, subaudi aqua, sicut in Calida & Tepida. Horatius 2.
 Serm. Satyr. 7.
 Aqua gelida. Ouid. epist. 20. 4. 4.
 Aquam gelidam bibere. Cic. 1. in Catil. 23.
 Antram gelidum. Ouid. 11. Metamorph. 51.
 Artus gelidi. Ouid. 4. Metam. 50.
 December gelidus. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 1.
 Formido gelida. Ouid. 2. Metamorph. 40.
 Frigore gelido astringit pectus. Ovidius epist. 21. 23.
 Horror gelidus. Seneca Troad. 6. 10.
 Metus gelidus. Ouid. epist. 11. 16.
 Mors gelida. Horat. 2. Carm. ode 8. 3.
 Nox gelida. Virg. 1. Georg. 58.
 Pallor gelidus. Stat. 1. Achil. 32.
 Pectus gelidum. Ouid. 1. Fast. 20.
 Riui gelidi. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.
 Ros gelidus. Virg. 2. Georg. 41.
 Sanguis gelidus. Virg. 3. Aeneid. 52.
 Saxum gelidum. Lucret. lib. 3. 183.
 Sudor gelidus. Virg. 3. Aeneid. 52.
 Terror gelidus. Ouid. 3. Metam. 20.
 Timor gelidus. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 23.
 Tremor gelidus. Virg. 2. Aeneid. 25.
 Valles gelide. Virg. 2. Georg. 98.
 Vmbra gelide. Ovidius 3. Metam. 100.
 ¶ Gelide, Adverbium (ωχρύνω) ut
 Ministrare res omnes timide, gelideq; Horat. de Arte, 35.
 Gemca] Nomen ale militum Macedonum. Liu. 7. bel. Mac-
 ced. Addita his ala mille ferme equitum, gemcam uocabant.
 Ex uetusto codice legitur, Agema eam uocabant.
 Gemebundus] Vide Gemo.
 Gemellar] neutri generis, Vasis genus, cui fortassis ex eo in-
 ditum nomen, quod gemmas mensuras contineat. Columel.
 lib. 12. cap. 50. 9. Quod deinde primum defluerit, in ro-
 tundum labrum (nam id melius est, quam plumbeum qua-
 dratum, aut gemellar] protinus capulator depleat.
 Gemellar, Augustinus in Psal. 136, uocat gemellariam, Vi a-
 murcam per plateas fluentem cernens, oleum in gemellaria
 non uideat.
 Gemia] gulosi ueteribus dicebantur, teste Nonio. Luc. lib. 30,
 illo quid fiat Lamia, & Pittho egulorum
 Quod ueniunt gemie illepidæ, improbe, inepte.

Geminus] pen. corr. Adiectivum (διδυμῶν, διδυμῶν, διδυμῶν)
 Gemini, proprie duos significat. Virg. 6. Aen.
 Sunt gemine Somni portæ.
 Acies gemine, pro duobus oculis. Virg. 7. Aeneid. 158.
 Chiron geminus. Vide Chiron.
 Geminus idius. Plin. lib. 10. cap. 38. 2.
 Geminio lumine declarari diffensionem. Cic. 2. de Diu. 181.
 Gemini noxam erroris seruari. Cic. Pro Sestio, 70.
 Gemine nuptie. Terent. And. 4. 1. 50.
 Pennis geminis aera scare. Cic. in Arato, 5.
 Gemine uoragines, scopuliq; Relp. Cic. in Pisonem, 32.
 Gemini quandoq; dicuntur, qui uno partu & uno die nascun-
 tur. Virg. lib. 8. Aeneid. 127,
 geminos huc ubera circum
 Ludere pendentes pueros. Gemellos etiam uocat Vir-
 gilus in Bucolicis, Eclog. 3.
 Geminus est ille. Plaut. Amph. 16. 9. Ibidem, 7. 57,
 Quid opus uerbis geminus Sostia hic factus est tibi.
 Geminus duos filios pariet. Plaut. Amph. 5. 18.
 Fœtus geminus. Ouid. 6. Metam. 23.
 Fratres gemini. Horat. 1. epist. 19. 9.
 Nati gemini sub ubere. Virg. 5. Aeneid. 56.
 Geminum partum edere. Luitius 1. ab Vrbe, 14.
 Prolem geminam partu dedit. Virg. 1. Aeneid. 56.
 Gemina huius foror. Plaut. Milit. 15. 9.
 Sorores gemine. Horat. 4. Carm. ode 7. 2.
 Geminus. Par. simile, Qui enim gemini nascuntur, fore similes
 sunt. Virg. 1. Aeneid. 34,
 Hinc atq; hinc uasta rupes, geminūq; minantur
 in cælum scopuli. Seruius.
 Confortem esse in lucris atq; furtis, geminū & simillimum ne-
 quitia, improbitate, audacia. Cicero 5. Ver. 132.
 Gemina audacia. Cic. pro Roscio Amer. 70. Par est auaritia, si-
 milis improbitas, eadem impudentia, gemina audacia.
 Simillima & maxime gemina societas hereditatis est. Cicero
 pro Roscio Comelio, 32.
 Gemini, celesti signum, quod Castor & Pollux constituunt, qui
 uno partu sunt editi. Plin. lib. 18. cap. 29. 2. Ipse circulus fer-
 tur per sagittarium atq; Geminos.
 ¶ Gemellus, Adiectivum diminutivum (διδυμῶν) Virg. 1. Ec-
 log. 3. — modò nanq; gemellos
 Spem gregis, ab filice in nuda connixa reliquit.
 Fœtus gemellus. Ovidius epist. 6. 29.
 Fratres gemelli. Ovidius epist. 8. 16.
 Partus enixa gemellos. Ouid. 6. Metam. 143.
 Prolem est enixa gemellam. Ouid. 9. Metam. 91.
 Gemelle uites, duas uitas ferentes. Columella libro 3. cap. 1. Plin-
 ius lib. 14. cap. 2. 2.
 Gemellos quoque uocat Paulus equos forte bijuges, id est, binos
 & geminos coniungi solitos: ut in l. proinde, ff. ad legem
 Aquil. Veluti si quis ex comcedis aut symphoniadis, aut
 gemellis, aut quadriga, aut pari mularum unum uel unam
 occiderit.
 ¶ Gemellipara, pen. corr. (διδυμῶν) dea: id est, Latona.
 Ouid. 5. Fast. 108.
 ¶ Geminitudo, geminitudinis, Antiquum. Pacuuius, Atalantæ,
 Habeo ego istam, qui distinguam inter uos, geminitudinem.
 ¶ Geminio, geminas, pen. corr. (διδυμῶν, διδυμῶν) geminare
 Duplicare, iterare. Ter. Adelph. 2. 1. 19,
 O facinus indignum. A. B. geminabit nisi caues. Varr.
 3. de re Rust. cap. 16. 25.
 Labor geminauerat estum. Ouid. 5. Metam. 117.
 Facinus geminare. Ouid. 10. Metam. 93.
 Honorem geminare Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 20.

Impens

Impens geminare. Claud. 3. Paneg. 45.
 Orbem gemmare. Cic. in Arato, 44.
 Pericula geminare. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 9.
 Geminare, Copulare. Horat. in Arte, 3. — non ut
 Serpentes auibis geminentur, tigribus agni.
 ¶ Geminatus, pen. prod. Participium (ἀειμαστωμένος) ut,
 Onus geminatum. Quintil. lib. 2. cap. 3. 2.
 Geminata ars. Plin. lib. 29. cap. 1. 9.
 Captatio geminata. Quintil. lib. 5. cap. 13. 42.
 Ebrietas geminata libidine. Ouid. 12. Metam. 44.
 Geminatus honor. Liu. 9. bel. Maced. 164.
 Merces geminata. Ouid. 2. Metam. 141.
 Sol geminatus id est, duo soles. Cic. 2. de Nat. deor. 21.
 Geminata uictoria. Liu. 1. ab Vrbe, 105.
 ¶ Geminatio, Verbalis (ἀειμαστωμένος) Cic. 3. de Orat. 114,
 Nam & geminatio uerborum habet interdum uim.
 Vii geminatione. Quintil. lib. 1. cap. 48.
 Gemisco] Vide Gemo.
 Gemis] gemites, f. g. Gēma, de qua Plin. lib. 37. cap. 11, Nec
 gemie uelut in petra, candidis manibus inter se complexis.
 Gemitus] Vide Gemo.
 Gemina] gemma (πέτρα μαρμαίρα) Oculis uitis quem primo emit-
 tit. Virg. eclog. 7. 10,
 — uirgenti in palmitē gemmæ. Cic. de Senect. 4. 8, Itaq;
 inuente uere in his quæ relicta sunt, existit tanquam ad ar-
 ticulo sarmentorum ea quæ gemma dicitur, à qua oriens
 uita se ostendit.
 Vidua gemma in palmitē. Virg. 3. Fast. 48.
 Pampinus trudit gemmas: id est, protrudit. Virg. 2. Georg. 67.
 ¶ Gemma (πέτρα μαρμαίρα) Omnis lapillus pretiosus, siue perlucidus,
 siue non. Plaut. Curc. 14. 8. Quid ego sub gemma abstru-
 sos habeo tuam matrem & patrem. Plinius de Viris illust.
 42. Annulli gemma.
 Corona insignis gemmis. Virg. 7. Aen. 15.
 Patra grauis gemmis. Virg. 1. Aen. 147.
 Ignea gemma. Silius lib. 8. 93.
 Lucida gemma. Ouidius epist. 21. 15.
 Magnifica gemma. Claud. de magne, 4. 6.
 Monstrifica gemme. Vide Monstro.
 Pura gemma. Ouid. 2. Metam. 172.
 Stellantes gemme. Ouid. 1. Metam. 146.
 Teror gemma. Virg. 5. Aeneid. 62.
 Ensis accinctus gemmis. Vide Accingō.
 Gemma bibere, id est, gemmeo poculo. Virg. 2. Georg. 102.
 Pocula ex auro gemmis distincta clarissimis. Cicero 6. Ver. 54.
 Dat digitis gemmas. Ouid. 10. Met. 53. Id est, induit annulos.
 Fulgentes gemme. Valer. 5. Argon. 102.
 Limare gemmas. Vide Limā.
 ¶ Gemmula, gemmula, pen. cor. Diminutivum (μαρμαίρα)
 Gemmula, Flores etiam dicuntur, quibus tanquam gemmis uer-
 no tempore cuncta pinguntur, & prata uestiuntur. Apuleius
 lib. 10. Planè tenui specula, solabar clades ultimas, quod ue-
 re in ipso ortu iam gemmulis floridis cuncta depingeret.
 ¶ Gemmeus, Adiectivum (μαρμαίρα) Quod ex gemma est, siue
 gemmis ornatum. Cic. 6. Ver. 55. Mittit etiam trullam gem-
 meam rogatum, &c.
 Radix gemmeæ rotunditatis id est, rotunda in modum gemmæ.
 Plinius lib. 18. cap. 7. 22.
 ¶ Gemmo, gemmas (μαρμαίρα) gemmare, Dicuntur uites &
 arbores, quum gemmas emittunt. Colum. Quum primum
 uites incipiunt gemmare. Cicero 3. de Orator. 65. Nam
 gemmare uites, luxuriam esse in herbis, letas segetes etiam
 rustici dicunt.
 ¶ Gemmans, gemmantis, Participium (μαρμαίρα) ut,
 Thesauri pars 2.

Gemantes ale pauonis id est, lucentes in modum gemmarū.
 Maritatis lib. 13. 70.
 Herbe gemnantes rore. Lucret. lib. 2. 64.
 ¶ Gemmatas, pen. prod. Adiectiu. (ἀειμαστωμένος) Gemmis instrua-
 ctus & ornatus. Plin. lib. 37. cap. 2. 5. Corripere potiora
 gemmata.
 Gemmati magna specie annuli. Liu. 1. ab Vrbe, 48.
 Culus gemmati. Claud. 6. Paneg. 41.
 Monilia gemmata. Ouidius 10. Metam. 23.
 ¶ Gemmasco, gemmascis (μαρμαίρα) gemmascere. Plinius
 lib. 17. cap. 15. 2. Atq; ut gemmascere incipiens, legatur ca-
 lamus. Idem lib. 37. cap. 10. 18. Draconites, siue draconitias
 è cerebro sit draconum, sed nisi uiuentibus abscisso nunquā
 gemmascit. Vbi legitur etiam ex uetusto codice, gemmescit.
 Colum. lib. 5. cap. 10. 8.
 ¶ Gemmifer, pen. cor. Adiectivum (μαρμαίρα) ut, Gemmiferi
 amnes. Plin. lib. 37. cap. 13. 3.
 Corona gemmifera. Valer. 5. Argon. 90.
 Mare gemmiferum. Propert. lib. 3. eleg. 4. 1.
 Gemo] gemis, gemui, gemitum, pen. corr. (γέμω, γέμισμα, γέμι-
 σω) gemere, Proprie pectoris est, quum præ angustia in som-
 num prorumpit. Plaut. Amph. 17. 47,
 — dum hac aguntur, interea uxorem tuam
 Neq; gementem, neq; plorantem, nostrum quisquam
 audiuimus.
 Lugere & gemere pro aliquo. Cic. pro Plancio, 82.
 Desiderio alicuius gemere. Cic. in Pisonem, 19.
 Grauius rem aliquam gemere. Cic. Attico, lib. 2. 34. 4.
 Occulte suum malum gemere. Cic. Post red. in Senat. 11.
 Gemere se seruum. Mart. lib. 9. 97.
 Gemuit gubernacula nauis, quum huc atq; illuc à nauis cir-
 cumaguntur. Plin. epist. 203. 6. At quum frigidant fines, cura
 uatur arbor, gubernacula gemunt; tunc ille clarus, & dijs
 maris proximus. Ouid. 14. Metam.
 — gemunt antennæ & malus.
 Gemit impositis in cunctibus Aena. Virg. 4. Georg. 35.
 Flebile terrificis gemuit mugitibus Aena. Claudian. 2. de rapit.
 Amnes replet gemunt. Virg. 5. Aen. 160. (Proserp. 2.
 Arci gemit tonsis frugibus. Virg. 3. Georg. 26.
 Gemit cymba nimis onusta. Virg. 6. Aeneid. 83.
 Gemit turtur. Virg. ecloga 1. 15.
 ¶ Gemitur, penult. cor. Passivum. Cicero ad Atticum, lib. 2. 33.
 1. Atq; hic status qui una uoce omnium gemitur, neq; uerbo
 cuiusquam subleatur.
 Vita gemenda. Ouid. 13. Metam. 93.
 ¶ Geniens, Participium (γένω) ut, Flebiliter genens. Horatius
 4. Carm. ode 12. 1.
 Acerba gemens. Ouid epist. 8. 22.
 Turpe gemens. Stat. lib. 3. Thebaid. 67.
 Rota tractu gemens. Virg. 3. Georg. 36.
 ¶ Gemisco, gemiscis (γέμισμα) gemiscere, idem quod Gemeres
 ut, Ferale gemiscunt. Claud. 3. de rapit. Proserp. 26.
 ¶ Gemitus, huius gemitus, pen. corr. (γέμισμα) Cic. 6. Ver. 5. 1.
 42, Quum totius Sicilie quotidie gemitus, querimo-
 niarūq; audires.
 Gemitus delphini similis est humano. Plin. lib. 9. cap. 83.
 Gemitus toto foro. Cic. 2. Philipp. 89.
 Acerbus. Valer. 2. Argon. 92.
 Alus. Virg. 11. Aeneid. 19.
 Inanis. Valer. 2. Argon. 7.
 Lamentabilis. Vide Lamentor.
 Abiectus gemitus. Cicero 2. Tuscul. 97. Sim erit ille gemitus la-
 mentabilis, si imbecillus, si abiectus. si sic bidis: qui se de-
 derit, uix eum uirum dixerim.

B 2

Abcondere

Abfondere gemitus. Lucan. lib. 9. 223.
 Ciere gemitus. Vide Cico.
 Extremos ciere gemitus. Virg. 3. Georg. 102.
 Querelam commissa gemitu. Lucret. lib. 6. 233.
 Compefcere gemitus alicuius. Stat. 12. Theb. 73.
 Lamentatio & gemitus urbis conicefcit. Cicero Post red. in Senat. 51.
 Dare gemitum. Ouid. 2. Metam. 60.
 Crebros dat gemitus. Ouid. 10. Metam. 101.
 Ingentem gemitum dat peftore ab imo. Virg. 1. Aeneid. 98.
 Ducere gemitus imo de peftore. Virg. 2. Aeneid. 58.
 Elere gemitus. Ouid. 2. Metam. 61.
 Erupit medullis gemitus. Claud. de nuptijs Honorij. 2.
 Exprimere gemitus lato peftore. Lucan. lib. 9. 210.
 Fii gemitus. Virg. 6. Aeneid. 44.
 Urbe tota fletus gemituq; fieret. Cic. pro Rofc. Amer. 14.
 Gemitu & ululatu fremuui tefta. Virg. 4. Aeneid. 134.
 Lamentabili lugere gemitu. Seneca Agam. 7. 15.
 Mulcere infanos gemitus friv. Stat. 2. Syllu. 13.
 Refumere gemitus. Stat. 6. Thebaid. 3.
 Stridentes gemitus mirari. Stat. lib. 1. Theb. 87.
 Testari dolores gemitu. Ouid. 2. Metam. 48.
 Gemitu gemitus etiam legitur. Plaut. Aulul. 2. 5. 10. Tantum gemitu & male mofitiae hic dies mihi obulit.
 Gemebundus, Adiectivum (γενεθω) Idem quod Gemens, uel abunde gemens ut,
 Gemebundus obambulat. Ouid. 14. Metam. 38.
 Gemonij] gemoniarum, fcale dicebantur ad quas corpora damiatorum tracta precipitabantur, fuc locus quod no xij abijciebantur. Cornelius Tacitus, Tunc confoffum colla erat utiq; & abfciffo capite truncum corpus, Sabini in gemonias trahunt. Plin. lib. 4. cap. 40. 4. fcribit, canem a corpore ferui non receffiffe abiecto in gradibus gemonijs.
 Gemonij gradus dicti funt, quod offent locus gemitus & calamitatum. Nam quod aliqui augurantur a Gemonio aithoate, parum compertum est. Gemonios gradus inuenies apud Plin. lib. 8. Gradus autem uel fcale dicebantur, quonia furrectus foret locus, ac gradibus quibusdam confcenderetur. Celius lib. 10. cap. 5.
 Gemurfa] huius gemurfa. Feftus, Gemurfa, fub minimo digito pedis tuberculum, quod genere faciat eum qui id gerat. Plinius lib. 26. cap. 1. 8. Et hic quidem morbus in Italia celeriter refimtus eft, fic ut ille quem gemurfam appellauerit prifci, inter digitos pedum nafcentem, etiam nomine obliterato.
 Gena] huius gena (γεννη, γεννη, γεννη) Genas, Eunius palpebras putat, quam dicit hoc uerfu,
 Pandite fultis genas, & corde relinquitte fomnum. Alij eas partes putant genas dici, que funt fub oculis. Pacuuius genas putat effe qua barba primum oritur, hoc uerfu,
 Nunc primum opacat flore lanugo genas. Hec Feftus. Vide Plin. lib. 11. cap. 37. 28. Virg. 8. Aeneid. 32,
 Tum mihi prima genas uefibat flore iuuenis. Mart. lib. 1. 74,
 Stecis ipfe genis flentes hortatus amicos.
 Muliebres genarum lacerationes. Cic. 3. Tufc. 104.
 Confpicua cum flore gena. Claud. 4. Paneg. 112.
 Granida lachrymis gena. Ouid. epift. 21. 35.
 Ingenua gena. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 11.
 Madida gena. Ouid. epift. 5. 15.
 Mafte gena. Ouid. 6. Metam. 61.
 Pilofe gena, dentes putridi. Cic. in Pifonem, 1.
 Pubentes gena. Virg. 12. Aeneid. 45.
 Pulchra gena. Horat. 4. Carm. ode. 13. 2.

Purpurea gena. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.
 Carpere genas. Cic. 2. de Leg. 83. Mulier genas ne carpito.
 Ne lachrymis caruere gena. Virg. 5. Aeneid. 35.
 Declinare genas id eft, oculos claudere. Stat. 8. Theb. 127.
 Effufe genis lachryma. Virg. 6. Aeneid. 137.
 Exbauire genas. Stat. 5. Syllu. 1. 7.
 Vdas facere genas. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
 Rubentes flagrant genas. Senec. Medea. 11. 2.
 Humectare genas. Flere. Senec. Hipp. 6. 10.
 Hument incultae fonte perenne gena. Ouid. epift. 8. 13.
 Immaduere lachrymis gena. Ouid. 1. Trift. eleg. 8. 7.
 Fletus infequitur genas. Senec. Herc. Oeth. 4. 4.
 Irrigat fletus genas. Senec. Troad. 10. 21.
 Huius in gena labitur. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.
 Rofeas lanata gena. Virg. 12. Aeneid. 122.
 Concaua lucent genas. Senec. Herc. fur. 9. 31.
 Liuentes gena. Lucan. lib. 5. 43.
 Manat lachryma per genas. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.
 Nitentes gena. Stat. 3. Syllu. 4. 13.
 Pendentes gena. Iuuenal. Satyr. 10. 20.
 Lachryma peredere humore genas exanguis. Cicero 3. Tufc. fculan. 45.
 Flagrantes genas perfufa lachrymis. Virg. 12. Aeneid. 13.
 Rugis perulcata genas feueras. Claud. 1. in Ruff. 28.
 Lachrymis roantis ora genasq;. Lucret. lib. 3. 96.
 Rigat fletu genas. Senec. Oedip. 12. 8.
 Rupta gena. Iuuen. Satyr. 15. 6.
 Siccare genas. Ouid. 10. Metam. 73.
 Igne fuffufe gena. Senec. Herc. Oeth. 10. 24.
 Trementes gena. Virg. 4. Aeneid. 129.
 Gena ab inferiore parte tutantur oculos fubiecta, lenitorq; eminentes. Cic. de Nat. deor. 2. 15.
 Vmbratus gena id eft, barbam gerens circa genas. Stat. 3. Syllu. 4. 16.
 Genabum] Vide Geneua.
 Genauus] Adiectivum (γενναυος) Idem quod gulofus. Varro, He nouiffime in triclinium genauium introierunt & culina propter faftidium.
 Genealogia] genealogie, pen. corr. (γενεαλογία) Sermo de origine generationis. Cic. 3. de Nat. deor. 59. Quod fit ita eft, Celi quoq; parentes, dij habendi funt. Aether, & Dies, & rumq; fratres & forores, qui a genealogijs antiquis fic nominantur. Amor. Dolus. Metus. Alij legunt per unum i, genealogis, ut fit a mafculino genealogus, pen. correpta.
 Gener, Generalis, Generatim, Genero, Generofus] Vide Genus.
 Genesis] penult. corr. huius geneleos, fcam. gen. (γενεσις) Generationis, natiuitas. Significat etiam fidus natalitium, id quod conuerfione celi oritur eo momento quo quis nafcitur. Iuuen. Satyr. 58,
 — si prurit frictus ocelli
 Angulus, infpecta genefi callyria pofcit. Cic. 2. de Diuim. 136. Sidus natalitium appellat. Tranquil in Vefpaf. Momenibus amicis cauendum effe Metium, quod uulgo crede retur genefim habere imperatoriam, infuper Confulem fecit. Id eft, quod opinio efferet a mathematicis predictum effe fore ut imperaret. Bud. eus. Iuuenal. Satyr. 14. 25. Nota mathematicis genefis tua.
 Genethlis] genethles, f. g. (γενεθλια) Venus.
 Genethlia, orum, n. g. plur. num. (γενεθλια) celebritas que agitur in natali alicuius, natalia munera aut conuiuia.
 Genethliacus, a, um, pen. corr. Natalitius.
 Genethliaci (γενεθλιακοι) dicti mathematici, qui a natiuitatis die & hora, quos illi horofcopos uocant, futura predictant. quos

cunt, quorum meminit Gellius lib. 14. cap. 1.
 Genetum] Promontorium a Genete fluuio uocatum, in quo templum fuit Iouis hofpitalis, quem Xenion appellant.
 Geneua] Allobrogum oppidum. Cefar belli Gall. lib. 1. 19;
 Extremum oppidum Allobrogum eft, proximumq; Heluetiorum finibus Geneua. ex eo oppido pons ad Helucios pertinet. In quem locum fic ait Glareanus, Quatuor hanc nomina Geneua, Geneua, Genabum, & Gebenna, multum obfcu ritatis lectori ingerunt, ac non attentum faepe feffellerunt: que ipfa longe diuerfa funt. Geneua enim Ligurum caput in Italia ad mare eft noftrom; Geneua uerò Allobrogum ad oriffia Lemanni lacus, ubi Rhodanus exiit: Genabum Carnutum oppidum ad Ligerim amnem, hodie (ut quidam putant) Aurelia. Deniq; Gebenna mons qui Helucios ab Aruernis feparat, ut libro feptimo poftea dicit Cefar. Hactenus Glareanus in Annotationibus in Cefarem.
 Genialis] Vide Genus.
 Genitalium, Geniculum] Vide Genu.
 Genifta] genifte (γενις) Arbutula quedam. Plin. lib. 21. cap. 9. 1. Florem effe dixerim geniftas: namq; & ijs decerpitur luteus. Virg. 2. Georg. 87,
 — molle fter, lenteq; genifta.
 Humilis genifte. Virg. 2. Georg. 87.
 Genitalis, Genitor, Genitura, Genitiuus, Genitus, Genius] Vide Gigno.
 Geno] genis, genui, genitum, pen. corr. (γεννη) genere, Idem quod Gignere, generare. Prifcianus lib. 10. Gigno, genui: pro quo Geno uctiffimi protuliffe inueniuntur. Varro in Andabata, Sed quid hanc loca aliquid genuit. Idem 1. de re Ruffic. capit. 40. 1. Quedam enim ad genendum, &c. Ex uerfu codice. Infinitiuum paffiuum Lucretius protulit lib. 3. 160,
 — tanto magis inficiandum
 Totum poffe extra corpus durare, geniq;
 Gens] gentis. Vide Genus.
 Gentiana] gentiane, pen. prod. (γεντιανη) Herba amariffima. Plinius lib. 25. cap. 7. 2. Gentianam inuenit Genitus rex Illyricorum ubiq; nafcentem, in Illyrico tamen preftantiffimam, folio fraxini, fed magnitudine lactuce, caule tenero, pollicis craffitudine, cauo & inani ex interuallis foliato, trium aliquando cubitorum, radice lenta, fubnigra, fine odore, aquofo montibus fubalpinis primum. Vfus in radice & succo. Radicis natura eft excafcatoria, fed pregnantibus non bibenda.
 Gentiles, Gentilitas, Gentilia] Vide Genus.
 Genu] neut. gen. indeclinabile in fingulari. In plurali, genua, genuum, genibus (γεννα, γεννα) Genua (ut quibusdam placet) femorum, ac crurum commiffura: quod hec, dum infans eft in utero matris, genis oppofita funt: fuc a generando, quod in genibus inest uitalitas. Virg. lib. 5. Aeneid. 86,
 Genua labant, uaftos quatit eger anhelitus artus.
 Genibus pronis fupplex. Ouid. 3. Metam. 24.
 Dura genua. Ouid. 12. Metam. 28.
 Aduoluo genibus ueftris fupplex. Claud. de raptu Proferp. 60.
 Aduolui genua. Tacit. lib. 1.
 Aduolui genibus. Vide Aduoluo.
 Amplecti genua. Virg. 3. Aeneid. 12. 1.
 In genua afcare. Vide In.
 Inflexo genu cadit. Propert. lib. 3. eleg. 15. 7.
 Intremuere genua timore. Ouid. 2. Metam. 36.
 Pigris membra genibus labant. Senec. Thyefte, 5. 7.
 Impreffo niti genu. Virg. 12. Aeneid. 61.
 Nixus genu. Ouid. 8. Metam. 37.
 Thefauri pars 2.

Nixa genibus matrona. Vide Nitor.
 Prenfare circumftantium genua. Tacit. lib. 1.
 Prouolutus genibus. Tacit. lib. 12.
 Tu affinem tuam filiam meam fuperbiffimis uerbis a genibus tuis repuliffi. Cic. Post reditum in Senatu, 15.
 Iunctura genuum riget. Ouid. 2. Metam. 165.
 Genua fubmittere, pro Flefcere. Plin. lib. 8. cap. 1. 3.
 Genu flexum fummiffit. Ouid. 4. Metam. 68.
 Genu terram contingere. Cic. 2. Tufc. 97.
 Aegra genua trabens. Virg. 5. Aeneid. 93.
 Tremat corde & genibus. Horat. 1. Carm. ode 23. 2.
 Genus, geni, mafculino genere dictum antiquus probat Nonius. Lucilius Sat. lib. 4,
 Heret uerticulis adfixum in posteriore Parte atq; articulis, ut nouis talis genusq; eft.
 Genus, n. g. pro genu. Prifcianus lib. 9. Cic. in Arato, hoc genus, pro genu protulit. Ciceronis teftimonia funt in Arato, Quod genus ad leuum nixi delapfa refedit, Atq; inter flexu genus & caput altis haeftit. Rursu 44,
 Hic genus & furam cum Chelis erigit altē.
 Genualia, Indumenta genua. Ouid. 10. Met. 118, — queq; Poplitibus fuberant pifto genualia limbo.
 Geniculum, Diminutiuum (γεννη) Genicula dicuntur ftipula, uel caulis herbacci internodia, & ueluti articuli ac nodi quidam. Plin. lib. 16. cap. 30. 5. Arundini in geniculo. Idem lib. 18. cap. 7. 7.
 Geniculatus, pen. prod. Adiectiuum (γεννηδανος) Quod multis geniculis committitur: ut, Geniculatus culmus. Cicero. de Senect. 47.
 Geniculatum, pen. prod. Aduerbium (γεννηδον) Per genicula. Plin. lib. 21. cap. 11. 8. Folijs geniculatum circumdata.
 Genua] γεννα, γεννα, Ligufticum emporium. Hinc incipit Apenninus mons: diftatq; a Sabatijs ftadijs ducentis fexaginta. De hoc Mela, lib. 2. Vulgo Genoua. Vide Genetia.
 Genuarij, Nummi Genuae cufi. Cicero. Attic. lib. 6. epift. 1. non ualde procul a fine, Genuarios a Cefare per Herodem, talenta Attica Lextoriffis?
 Genuint] dentes. Vide Gigno.
 Genuus] generis, pen. corr. n. g. (γεννη) Proprie principium uniuersusq; generationis: uel ab eo qui genuit, uel a loco in quo genus eft: ut, Oreftes a Tantalos ducit genus: & Plato genere Athenienfis eft. patria enim, generationis uniuersusq; principium eft, quemadmodum & parentes, Genere & factis clarus. Vide Clarus.
 Genere & nobilitate fua ciuitatis facile primus. Cic. pro Rofc. Amer. 9.
 Generis claritudo. Tacit. lib. 12. & 16.
 Opprobrium generis. Ouid. 8. Metam. 31.
 Princeps generis id eft, author. Ouid. 1. Fast. 8.
 Turpitudinis generis, opprobrio multus fuit. Quintilian. libro 3. capite 7. 13.
 Generis atq; feminis Romani propria eft uirtus. Cicero 4. Verr. 161.
 Antiquum genus. Virg. 6. Aeneid. 130.
 Clarum genus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 11.
 Egregium genus. Virg. 7. Aeneid. 43.
 Humilius genus. Quint. lib. 3. cap. 7. 8.
 Inclytum genus. Senec. Herc. fur. 6. 1.
 Ingens genus a proauis. Virg. 12. Aeneid. 46.
 Regium genus. Horat. 2. Carm. ode 4. 3.
 Sublime genus. Stat. 3. Syll. 3. 23. & 10. Theb. 43.
 Demiffum genus ab alto Aenea. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 13.
 Gradus generis dinumerare. Ouid. 2. Fast. 125.
 Ducere genus ab aliquo. Virg. 6. Aeneid. 167.
 E 3

Primordia generis ducere ex aliquo. Ouid. 15. Metam. 79.
 Efferre genus suum. Cic. pro Murena. 3.
 Genere indignum sciri. Terent. Adelp. 3. 3. 55.
 Generatum ex ipsius sapientie stirpe genus alicuius. Cicero de claris Orat. 111.
 Iactare genus et proavos. Ovidius epist. 16. 11. Horatius 1. Carm. ode 14. 3.
 Genere et nomine familie serui continentur. Cicero pro C. cin. 43.
 Genere bono natus. Vide Bonus.
 Malo genere natus. Cic. 2. de Orat. 158.
 Nobili genere nati aliqui. Cic. 7. Verr. 141.
 Genere paterno ab Hercule oriundus. Plin. de Viris illust. 35.
 Genere summo prognatus. Plaut. Capt. 4. 67.
 Prognatum genere summo, et summis diuitijs. Vide Nascor.
 Propagare genus. Lucret. lib. 1. 34.
 Genere sum ei proximus. Terent. Phorm. 1. 2. 75.
 Animale genus. Lucret. lib. 1. 46.
 Genus humanum. Cic. de Amicitia. 18. Virg. 1. Aeneid.
 Si genus humanum et mortalia tenuit arma.
 Genus hominum. Idem. Cic. pro Rosc. Amer. 55.
 Genus Thebanum. Idem. Plaut. Amph. 15. 13.
 Genus, quod dicitur de pluribus differentiis specie, ut puta animal genus est, quod de homine, equo, auibus predicatur. Homo uero est species: quoniam de Socrate, Platone alijsq; non specie, sed numero differentiis dicitur: ob eam rationem ita appetata, quod multorum collectio una quasi uisio ne comprehendatur.
 Genus est, quod plures partes amplectitur, ut animal: pars est, que subest generi, ut equus: sed sepe eadem res alij genus, alij pars est: ut homo, animalis pars est: Thebani aut Troiani genus. Cic. 1. de Inuent. 58.
 Genus id est, quod sui similes communione quadam, specie autem differentes duas aut plures complectitur partes. Cicero 1. de Orat. 93.
 Hominum genus in sexu consideratur, uirile ac muliebre. Cic. 1. de Inuent. 51.
 Genera in species multas sese spargentia: hoc est, diuisa. Plinius lib. 21. cap. 8. 1.
 Omnium summa genera duo: rectum, et colonicum. Plinius lib. 8. cap. 47. ad finem.
 Genus hominum. Plin. lib. 8. cap. 25.
 Acre genus uirum. Virg. 2. Georg. 34.
 Audax genus. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.
 Durum genus. Virg. 1. Georg. 13.
 Exitiale genus. Stat. 1. Theb. 49.
 Fecundum genus. Virg. 9. Aeneid. 30.
 Immitte genus uirorum. Ouid. 13. Metam. 160.
 Immortale genus. Virg. 4. Georg. 42. de apibus.
 Impavidum genus. Senec. Herc. Oeth. 1. 13.
 Impium genus. Senec. Octau. 7. 4.
 Implacidum genus Genauini. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.
 Infame genus. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.
 Insuperabile genus bello. Virg. 4. Aeneid. 8.
 Intractabile genus bello. Virg. 1. Aeneid. 69.
 Irritabile genus uatum. Horat. 2. epist. 2. 21.
 Mortale genus. Ouid. 1. Metam. 38.
 Parcum genus patiensq; laboris. Ouid. 7. Metam. 134.
 Commune genus testium. Cic. pro Flacco. 18.
 Genus hominum est: id est, eius conditionis et rationis. Terent. Eunuch. 2. 2. 15. Virg. 1. Aeneid. 109.
 Quod genus hoc hominum: que et hic ita barbara morie induxit patriam
 Genus hominum aduersariorum, seditiosum et inertissimum

Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 19. 4.
 Generis grati est. Plaut. Merc. 27.
 Constantes eligendi amici: cuius generis magna penuria est. Cic. de Amicitia. 55.
 Varia genera bestiarum uel cicurum uel ferarum. Cicero 2. de Natur. deor. 143.
 Animantium omne genus. Lucret. lib. 1. 1.
 Tot animantium genera atq; naturae. Cic. 1. de Legib. 32.
 Alium genus, atq; ferarum. Lucret. lib. 6. 245.
 Montinagum genus ferarum. Lucret. lib. 2. 121.
 Natantum genus. Virg. 3. Georg. 107.
 Aligerum genus: id est, aues. Senec. Hippol. 3. 13.
 Concharum genus. Lucret. lib. 2. 75.
 Pecudum omne genus. Virg. 5. Georg. 94.
 Durum timae genus. Virg. 4. Georg. 50.
 Genus arbutium. Vide Arbutum.
 Aquoreum genus. Virg. 3. Georg. 48.
 Varium florum ac succorum genus. Quint. lib. 1. cap. 10. 1.
 Herbarum genus. Lucret. lib. 5. 184.
 Munifica sularum genera. Vide Munus.
 Latum genus uisus. Virg. 2. Georg. 53.
 Canorum uocis genus. Vide Canorus.
 Praecox ingeniorum genus. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.
 Nihil est quod de suo genere in aliud genus transferri possit. Cicero 4. Acad. 92.
 Sui proprio genere saporis non comparatione cum alijs dulce esse sentitur mel. Cic. 3. de Finib. 53.
 In suo genere perfectum esse uouit quicquid genuit natura. Cicero 5. Tuscul. 53.
 Genus est notio ad plures differentias pertinens. Cicero in Topic. 15.
 Genus pro Specie, seu parte, siue membro. Cicero 1. Offic. 14.
 Omnis de officio duplex est questio, unum genus est quod pertinet ad finem bonorum: alterum quod positum est in preceptis.
 Summum genus dicitur ultima species. Quint. lib. 7. cap. 5.
 Vltimum genus, id est, quod generalissimum uocant. Cic. in Topic. Aqua pluuia ultimo genere ea est, quae de caelo ueniens, crescit imbris: sed propiore loco, in quo ius arceudi continetur, genus est, aqua pluuia nocens, etc.
 Vniuersi generis questio. Cic. 2. de Orat. 77.
 In certa genera cogere quod diffusum et dissipatum est, et ad artem facile redigere. Cic. 2. de Orat. 78.
 Definita genera non solum numero, sed etiam paucitate. Cicero 2. de Orat. 79.
 Deprehendere genus. Quint. lib. 1. cap. 64.
 In omni genere aliquem in innumerabilius rebus desiderare. Cic. Quint. fratri, lib. 2. 6. 5.
 Diducere genera. Quint. lib. 1. cap. 5. 25.
 In genera digerere omne ius civile, et eorum generum quaedam membra dispertere. Cic. 1. de Orat. 94.
 A genere ducere argumentum. Cic. in Topic. 19.
 De toto aliquo genere disputare. Cic. 2. Off. 89.
 Distinguere genere aliquo. Cic. 3. de Orat. 20.
 Illustrare aliquid generibus, et partibus distribuere. Cicero 1. de Orat. 54.
 Mutare genus dicendi. Quint. lib. 2. cap. 5. 51.
 Subiectae generibus partes. Cic. 2. de Orat. 90.
 Ex genere quae sumitur argumentatio, commode tractatur. Cicero in Topic. 20.
 Genus, pro forma seu specie. Quint. lib. 7. cap. 5. Abdicationum formae sunt duae: altera criminis perfecti, alia imperfecti. Et paulo post pro eodem, Vi pro filijs in utroque genere summam.

In omni

In omni genere et uarietate artium excellere. Cicero pro Corn. Balb.
 Generibus ac modis disceptationum omnium explicatis. Cic. 3. de Orat. 65.
 In omni genere aliquem delectare. Cic. Att. lib. 16. 333. 13.
 Adhibere genus. Vide Adhibeo.
 Genus dicendi attenuatum. Vide Attenuo.
 Concertatorium genus. Vide Concerto.
 Declamatorium genus. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.
 Oratorium genus. Quint. lib. 3. cap. 7. 3.
 Abruptum sermonis genus. Quint. lib. 4. cap. 2. 33.
 Accuratum genus. Vide Accuro.
 Acutum genus. Vide Acutus.
 Captiosissimum genus. Vide Captiosus.
 Concionale genus. Vide Concionor.
 Floridius genus. Quint. lib. 2. cap. 5. 12.
 Genus consentaneum. Vide Consentaneus.
 Forense genus dicendi. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.
 Pressum, limatumq; genus dicendi. Quint. lib. 2. cap. 8. 3.
 Orationes, aut aliquid id genus scribere. Cicero Attic. libro 13. 269. 1.
 Excitandum omne scriptorum genus. Quintilianus libro 1. cap. 4. 3.
 Cuius generis tibi uidebitur. Plin. epist. 2. 16.
 Armorum genus. Silius lib. 8. 63.
 Generis eius est oratio ut. Plinius epist. 18. 1. id est, sic composita, etc.
 In genere aliquo peccare. Cic. 4. Verr. 6.
 Genere nouo literarum uti. Cic. ad Casarem, lib. 13. 167.
 Genus furandi. Cic. 7. Verr. 1.
 Eiusdem generis. Cic. 1. Offic. 17. Ut pastum, ut latibula, ut alia eiusdem generis, id est, similia.
 Vno genere capere pisces. Plinius libro 9. capite 59. 1. Quintilianus libro 7. capite 7, Contra scriptum tribus generibus occurritur.
 Genus insuitorum et rationum. Cicero ad Caelium, libro 2. 12. 6.
 Infinitum genus inueniat ad innumerabilem pecuniam corripendum. Vide Infinitum.
 Aetatis degenda genus sibi id constituere quod maxime admauerimus. Cic. 1. Offic. 164. Vide Constituo.
 Implicari certo genere cursuq; uiuendi. Vide Implico.
 Commutare genus uite. Vide Commuto.
 In corruptum genus disciplinae. Vide In corruptus.
 Generosus, pen. prod. Adiect. (γενναῖος, εὐγενής, εὐγενής) Quod est nobile, et claro genere ortum: uel potius praestans. Ouid. 2. Fast. 40.
 Egreditur castris miles generosus ab ipse.
 Nobilitas, generosusq; nomina. Ouid. epist. 6. 23.
 Virgo generosa et nobilis. Cic. in Parad. 23.
 Nominibus auorum generosus. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 1.
 Iuuenis generosi sanguinis. Lucan. lib. 3. 144.
 Titulis generosus amittit. Stat. 5. Sylu. 2. 5.
 Domus generosa. Ouid. 2. Fast. 45.
 Formosa generosissima. Suet. in Tiberio Casare, cap. 49.
 Indoles generosa. Seneca Theb. 2. 3.
 Generosus ortus. Cic. de Amic. 29.
 Ortum materno generosus. Ouid. 13. Metam. 30.
 Generosus ac potens rex, Magnanimus. Cic. lib. 3. Offic. 115.
 Nemo generosior est te. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 1.
 Inuentus generosa. Ouid. ad Liuiam. 40.
 Generosa arbores. Colum. lib. 4.
 Bacchus generosus. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 1.
 Conatus generosus. Quint. lib. 2. cap. 4. 4.

Flor generosus. Ouid. 5. Fast. 43.
 Honores generosi. Propert. lib. 4. eleg. 11. 13.
 Mens generosa. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 7.
 Metallum generosum. Ouid. ad Pisonem, 45.
 Miles generosus. Ouid. 2. Fast. 40.
 Pectora generosa. Ouid. 12. Metam. 47.
 Generosum pecus. Virg. lib. 3. Georg.
 Pomum generosissimum. Quint. lib. 5. cap. 11. 3.
 Pruna generosa. Ouid. 13. Metam. 175.
 Pubes generosa. Stat. 5. Sylu. 3. 30.
 O generosam stirpem. Cic. de claris Orat. 112.
 Vinum generosum. Horat. 1. epist. 15. 5. Colum. lib. 3. uocat generosum uini saporem.
 Quod natura ipsa, et quaedam generosa uirtus statim respuit. Cic. 2. Tuscul. 23.
 Oua generosa. Ouid. 2. de Rem. amor. 35.
 Generose, Aduerbum (γενναῖος) ut, Perire generosius. Hor. 1. Carm. ode 38. 5.
 Generositas, pen. corr. generositatis (γενναῖότης) Nobilitas. Colum. lib. 3. Nam quae pretio parata disponitur, certam generositatis fidem non habet. De uinea.
 Generositas celeberrima cacubo. Plin. lib. 14. cap. 6. 2.
 Generositas tauris est in aspectu. Plin. lib. 8. cap. 4. 5. 5.
 Generalis, et hoc generale, penultima producta (γενναῖος) Quod ad cunctos pertinet. Quintilianus libro 9. capite 12.
 Quaedam ex ijs species plane distant, manente tamen generalis illa societate.
 Decorum generale. Cic. 1. Offic. 135.
 Tractatus generalis. Quint. lib. 2. cap. 4. 17.
 Generalis constitutio. Cic. 1. de Inuent. 15.
 Generaliter, pen. corr. Aduerbum (γενναῖος) Omnia simul sub uno genere complectendo. Plinius epist. 8. Notare generaliter. Cicero 1. de Inventione, 55. Nam ipsum quidem generaliter definire, difficile est. Quint. lib. 1. cap. 5. 1. Accipere generaliter.
 Generatim, penultima producta, Aduerbum (γενναῖος) per singula genera, uel per singulas species. Virg. libro 2. Georgicor.
 Quare agite o proprios generatim discite cultus Agricole. Varro, Non in uolucris generatim seruat analogia, etc. Sueton. in Calig. cap. 22. Hostia generatim immolantur per singulos dies. Cic. 4. Acad. 86. Exponitur igitur generatim argumenta eorum.
 Generatim, et Confuse, uidentur contraria. Cicero 4. Acad. dem. 86.
 Publice et generatim. Cic. 4. Verr. 95. id est, per certa hominum genera.
 Generatim distributi in ciuitates. Caesar 7. bel. Gal. 68.
 Quereret aliquid generatim. Cic. 2. de Orat. 24.
 Expedire et exponere generatim. Cic. 2. de Orat. 78.
 Generatim, pro Generaliter. Cic. lib. 2. de Orat. 24. Infinitum mihi uidetur id dicere, in quo aliquid generatim quareretur, hoc modo, Expetendae esset eloquentia, expetendae honores. Idem Attico, lib. 11. 21. 4. 2. Ut non nominatim, sed generatim proscriptio esset informata. Idem 1. de Orat. 92. Aliquid generatim componere. Caesar in Comment. Multa praeterea generatim ad auaritiam excogitabantur. Idem 2. bel. Ciuil. 85. Omnibus generatim gratias agere.
 Sigillatim et Generatim uniuersisq; contraria. Cicero 7. Verr. 111.
 Dicere generatim quae maxime nota sunt. Cic. in Pisonem, 68.
 Generatim omnia amplecti. Cic. 2. de Inuent. 133.
 Ab uniuersa provincia generatimq; a singulis eius partibus diliguntur. Cic. 4. Verr. 121.

E 4 Genero

¶ Genero, generas, pen. corr. (γεννάω) generare, Note significationis. Plin. lib. 12. cap. 17. 5. Aut (ut alij) generante, & id rburis arbore. Cic. in Partit. 4. 4. Quemadmodum quisque generatus, quemadmodum educatus.

Generare, pro inuenire. Quintilianus libro 10. capite 2. An illi rudes sola mentis natura ducti sunt in hoc, ut tam multa generarent?

Generare etiam dicuntur foeminae, asini, & equae. Plinius libro 8. cap. 4. 4. 2.

Generare de herba. Gell. lib. 5. cap. 6.

Hominem generauit & ornauit deus. Cic. 1. de Legib. 4. 0.

Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg. 4. 1.

Aliam ex alia generando suffice prolem. Virgilius 3. Georgi-
corum, 12.

Semina limus habet, uirides generantia ranas. Ouid. 15. Me-
tamorph. 7. 6.

Populus Romanus à Marte generatus. Cic. 4. Philipp. 15. 5.

Neque enim ita generati à natura sumus, ut ad ludum & iocum facti esse uideamur. Cic. 1. Offic. 1. 4. 4.

E sanguine generata Beli. Silius, lib. 8. 4. 4.

Homines hominum causa generati. Cic. 1. Offic. 3. 4.

¶ Generatio, generatio (γενεσις) generatio. Lucret. lib. 3. 1. 4. 9. — cur omnia membris
Ex inuente uo generascunt, ingenioq;?

¶ Generatio, Verbale (γενεσις) Plin. lib. 10. cap. 52. 1. Gene-
ratio animi simplex uidetur esse.

¶ Generator, penultima producta (γενεσις) Aliud Verbale.
Cicer. de Vniuers. 4. 8. Nosse autem generatores suos opti-
me poterant.

Equorum generator Agragas. Virg. 3. Aen. 1. 4. 0.

¶ Generabilis, & hoc generabile, pen. corr. (γεννητός) Quod
facile generatur. Plin. lib. 2. cap. 4. 5. Hic est ille generabilis
rerum nature spiritus.

¶ Gener, huius generi, penult. corr. m. g. (γενεθός) Filie meae
uir. Cic. 1. Offic. 1. 8. 0. Cum faceris generi non lauatur.

Generum assumere. Plin. epist. 1. 1. lib. 3.

Adungere generum. Vide Adiungo.

Capere generum. Vide Capiō.

Sumere generum. Tacit. lib. 1. Vide Sumo.

Optare generum. Pers. Satyr. 2. 4.

¶ Gens, gentis, f. g. (γένος, φῶκος) à genus deducitur, uel litera
detraha, Natio. Virg. 1. Aen. 15.

Gens inimica mihi Tyrrhenum nauigat a quor. Plin. de Viris
illust. 7. 6.

¶ Gens, & familia. Inter gentem & familiam illud interest,
quod gens ad nomen, familia ad cognomen refertur. Itaque
illa tanquam totum continere uidetur, hæc quodam modo
partem, exempli gratia, Valerij omnes unius esse gentis di-
cuntur, quia uno nomine continentur omnes: at uero partes
gentis huius sunt plures, quæ ex cognominum uarietate di-
stinctæ sunt, eaq; familie nominantur, ut in gente Valeria
Maximi, Messala, Flacci, Leuini, Faltones: in Cornelia Sci-
piones, Lentuli, Dolabellæ, Sullæ, Cinnæ: in Aemilia Ma-
mercini, Lepidi, Pauli, Scauri, Barbule: itemq; in cæteris. at
uero Valerij omnes unius sunt gentis: itemq; Cornelij, atque
Aemilij. Itaq; rectè Festus gentem definiit eam, quæ ex multis
familiaribus conficeretur. Quod autem interest inter gentem, &
familiam, idem interest inter genus, & stirpem.

Gens, pro populis aliquam regionem incolentibus. Plinius li-
bro 12. capite 7. 4. Vtrunque syluestre gentibus suis est,
& tamen pondere emitur ut aurum uel argentum, de utro-
que pipere.

Gens Cilicum. Cic. ad Senatam, lib. 15. 1. 9.

Cunabula gentis id est, nutrimenta. Virg. 3. Aen. 21. Seruius.

Primordia gentis. Ouid. 5. Metam. 5. 8.

Societas proprior est eiusdem gentis, nationis, lingue, qua ma-
ximè homines coniunguntur. Cic. 1. Offic. 7. 8.

Gens Ariana Indis contermina. Vide Conterminus.

Aurea gens. Virg. eelog. 4. 2.

Barbare gentes. Senec. Agamem. 8. 1.

Belligere gentes. Senec. Medea. 2. 2.

Crudelis gens. Virg. 6. Aen. 7. 2.

Diræ gentes. Valer. lib. 5. Argon. 62.

Dolosa gens. Ouid. 14. Metam. 19.

Effrena gens uirum. Virg. 3. Georg. 7. 6.

Egregia bello gens. Virg. 1. Aen. 90.

Externa gens. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 7.

Ferox gens. Ouid. 14. Metam. 90.

Fœcunda gens. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 5. 8.

Fortis gens. Hor. 4. Carm. ode 4. 11.

Furua gens id est, Mauri, uel Aethiopes. Iuuen. Satyr. 12. 11.

Hircosa gens Centurionum. Pers. Satyr. 3. 8.

Humana gens. Hor. 1. Carm. ode 3. 6.

Immanis & barbara gens. Vide Immanis.

Indomita gens. Senec. Medea. 7. 8.

Infociabilis gens. Vide Infociabilis.

Inuidæ gentes. Virg. 12. Aeneid. 39.

Nefanda gens. Virg. 3. Aeneid. 130.

Odorifera gens id est, Arabes. Ouid. 4. Metam. 42.

Pertura gens. Silius lib. 16. 30.

Perniciosa gens. Quint. lib. 3. cap. 7. 15.

Sancæ gentes. Iuuen. Satyr. 15. 1.

Togata gens. Virg. 1. Aeneid. 5. 8.

Gens triumphata. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 10.

Turbida gens. Valer. 8. Argonaut. 65.

Vagæ, & sine urbibus, ac sine legibus gentes. Quintilian. lib.
3. capite 2. 4.

Valida gens. Claud. de bell. Get. 27.

Vetusta gens. Virg. 9. Aeneid. 59.

Affueta gens bello. Ouid. 15. Metam. 98.

Laceris gentes colligere. Vide Lacer.

Componere gentem. Silius lib. 17. 72.

Contrahere gentem. Quint. lib. 3. cap. 7. 15.

Supernas gentes frenare. Virg. 1. Aen. 10. 6.

Illigare gentem aliquam bello. Vide Illigo.

Magnis gentibus imperitare. Lucret. lib. 3. 2. 0. 9.

Armis miscere gentes. Lucan. lib. 9. 2. 17.

Nata gens instaurandis reparandisq; bellis. Vide Nascor.

Subactæ gentes. Lucan. lib. 1. 59.

Gens Aelia appellatur, quæ ex multis familiaribus conficitur. Fest.
Sine gente id est, ignobilis. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 3.

Mimorum gentium patrij. Vide Minor.

Patriæ gentis formosissimus. Iuuen. Satyr. 10. 3. 4.

Pulcherrima gens. Silius lib. 13. 9. 4.

Gens, de apibus item dicitur. Colum. lib. 9. cap. 9. Intestino bel-
lo totæ gentes consumuntur.

Gens, de piscibus dictum. Virg. 4. Georg. 86.
Quum Protheus consueta petens è fluctibus antra
Ibat: eum nasci circum gens humida ponti Exultat, &c.

Vbticunq; terrarum & gentium. Cic. 7. Verr. 112.

O' dij immortales, ubinam gentium sumus? Cic. 1. in Catil. 6.

Nusquam gentium. Vide Nusquam.

¶ Gentium, penult. corrept. (γένους) Gentilis: ut, Mos gentium.
Corn. Tacit. lib. 3.

¶ Gentilis, & hoc gentile, pen. prod. (γένους, φῶκος) Cic.
in Topic. 1. 4. Gentiles sunt, qui inter se eodem sunt nomine,
non est satis. Qui ab ingenis oriundi sunt, ne id quidem sa-
tis est. Quorum maiorum nemo seruitutem seruauit, abest
etiam

etiam nunc. Qui capite non sunt dimiuiti. Festus, Gentilis
dicitur & ex eadem gente ortus, & is qui simili nomine ap-
pellatur. Cicero 1. Tuscul. 59. Pherecidas Syrus primum di-
xit animos hominum esse sempiternos, antiquus sanè fuit ea-
nim nemo regnante gètili. Hoc est, Seruio Tullio, quia eius-
dem nominis erat.

Ad agnatos & gentiles. Vide Ad prepositionem.

Caterua gentilis. Silius lib. 16. 10.

Scriptores reru sacraru, Gentiles, sive gentilitatem uocant o-
mnes idoloru cultores: hoc est, quicunq; deoru multitudinè
posuerunt: diuèse enim gentes innumerabilia numina ha-
buere: nec solum superiora illa que fulgore suo mundum il-
lustrant, Solem, Lunam, & c. sed inferiorum quoq; animaliu
uirutes, pudicitiam, concordia, & c. Ideo aut hos gentiles
uocant, quia in gentiliu, hoc est, maiorum suoru fide pera-
siterunt, nec religionis cultum mutauerunt. Siphontinus.

Gentilis penè Verris Verruuius. Cic. 4. Verr. 138.

Gentiles domino seruui id est, eodem nomine appellati quo
domini. Plin. lib. 33. cap. 1. 21.

Gentiles etiam nationes uocantur, quæ uicimæ sunt natali solo
cuiuspiam. Tacit. lib. 11.

Gentile dicitur, quod est gentis proprium & familiare: unde
Iuuenalis, Gentilia tympata dicit. Sueton. de Tiberio, cap.
68. Gentile in illo hoc uidetur.

¶ Gentilitas, Adiect. (γένεσις) Quod ex gente siue fa-
milia est, Gentilitia nomina, que originè gentis uel fami-
lie declarant: ut, Portius, Cornelius, Sic, Gentilitia nota, à
Luio dicitur, & Gentilitia funera, à Plinio nuncupantur.
Et Gentilitie hereditates, apud Suetonium.

Gentilitium hoc illud est, hoc illi à gente sua proprium est. Pli-
nius epist. 101. lib. 6.

Gentilitium, Quod à gète id est, natione usurpatur. Inde genti-
lita sacra dicuntur à Luio, que statuta sunt eidem genti.
Cicero de Arusp. resp. 29. Multi sunt etiam in hoc ordine,
qui sacrificia gentilitia, illo ipso in sacello, statuto loco an-
niuersaria facit arant.

¶ Gentilitas, pen. corr. huius gentilitatis (γένεσις) Multitu-
tudo ipsa familie dicitur. Plinius de Viris illust. 2. 4. Gen-
tilitas eius Masili cognomen eiecit, ne quis postea Capi-
tolinus uocaretur.

Bruni gentilitas. Vide Brutus.

Gentilitas in iure tractabatur ut agnatio. Cic. 1. de Orat. 8. 6.
Quum Marcelli ab liberti filio stirpe, Claudij patrij eiusdem
hominis hereditatè gente ad se redisse diceret, nonne in ea
causa fuit oratoribus de toto stirpis ac gentilitatis iure dicen-
dum? Et Boetius in Topicis. Ex hoc hodie nostrates uulgo
usurpare nomen gentis hominis uidentur. Budæus.

Gentilitas, ipsa necessitudo inter gentiles & cognatos. Plin. in
Paneg. 63. Ex quo intelligi potest, quæ sit benignitatis, quæ sit
spiritus fuerit, sparsas atq; (ut ita dicam) laceris gentilitates
colligere atq; conneffere.

Gentilitas in herbis id est, uale solum. Plin. lib. 12. cap. 13. 4.

Geodæsia] γεωδαισία, est scientia earum que in sensibus
sunt corporibus magnitudinum & figurarum, sub diuisio-
nem & compositionem cadens.

¶ Geodætes, Qui geodæsiam nouit, terre diuisor & agri men-
sor, inquit Budæus.

Geographia] huius geographie, pen. corr. (γεωγραφία)
Terre descriptio. Cic. Attico, lib. 2. 19. 3. De Geographia
dabo operam ut tibi satisfaciã, sed nihil certi polliceor.
magnum opus est, sed tamen ut iubes, curabo ut huius pere-
grinationis aliquod tibi opus exiet.

Geometres] γεωμέτρης, γεωμέτρον, m. g. siue Geometra,
pen. corr. Terre mensor siue diuisor. Cic. 4. Acad. 4. 6. Quo-

modo aut geometres cernere potest que aut nulla sunt, au-
internosci à falsis non possunt.

Geometre solent non omnia docere, sed postulare, ut quædam
sibi concedantur, quo facilius que uolunt explicent. Cicero
3. Offic. 4. 1.

¶ Geometria, pen. corr. (γεωμετρία) Terre mensuratio, uel
ars ipsa terram dimetiendi. Cic. 3. de Fin. 8. Quæquam es
uerba quibus ex instituto ueterum utimur pro Latinis, ut in
ipsa Philosophia, uel rhetorica, dialectica, grammatica, geo-
metria, musica: quanquam ea Latine dici poterant, tamen
quoniam usu percepta sunt, nostra ducamus.

Geometria apud Græcos in summo honore fuit. Cicero 1. Tu-
sculan. 8.

Discere geometriam ab aliquo. Cic. 1. de Fin. 31.

Que in geometria describuntur, Mathematicorum sunt, non
Ariolorum. Cic. 2. de Diuin. 31.

Tractauerunt geometriam Euclides & Archimedes. Cicero 3.
de Orat. 72.

¶ Geometricus, pen. corr. Adiectiuum (γεωμετρικός) Cic. 1.
Tuscul. 89. Socrates interrogat quædam geometrica de di-
mensione quadrati.

Geometrica scientia. Plin. lib. 7. cap. 37. 3.

Geometrica ratio. Cic. 4. Acad. 2. 0. 8.

Geometricum quiddam. Cic. 2. de Diuin. 183.

¶ Geometrica, geometricorum, absolute (γεωμετρικός) Cic.
1. Tuscul. 88. Ita faciles interrogationes sunt, ut gradatim re-
spondens eo perueniat quasi geometrica didicisset.

¶ Geometricè, Aduerbium (γεωμετρικῶς) ut Geometricè
eruditus, Qui geometriam callet. Plin. lib. 35. cap. 10. 11.

Resistere γεωμετρικῶς aliquem. Cic. Att. lib. 12. 23. 5. 5.

Georgi] Asiae populi ab agricultura nomen sortiti, quibus
uicinos Corsitas, Phoristas, & Riphaces Mela facit. Con-
stat etiam Tauricam Chersonesum Georgiam cognomina-
tam, propter memorabilem in ea frumenti copiam, ut notat
Vadianus.

Georgia] georgias, feminini generis (γεωργία) pen. prod.
agricultura Latine dicitur.

¶ Georgica, pen. corr. georgicorum (γεωργικά) Libri de re
Rusticæ dantes.

¶ Georgicus, pen. corr. Adiectiuum (γεωργικός) Rusticus: ut,
Georgicum carmen. Colum. lib. 7. cap. 5. 8.

Geraxa] γέραξα, Lusitanie urbs apud Ptolemaum, Carceres
Geranus] Vide Crus. (γεωργός)

Gerdi] apud Erimic. lib. 8. cap. 2. 5, Vigesima sexta pars Li-
bræ si in horoscopo fuerit inuicta, textores faciet gerdiosq;
Lucilius apud Nonium: Curare domi sint gerdius, ancille,
pueri, zonarius, textor. Dicit gerdi, γερδιὰ ἐστὶ γῆ ὀρθρα,
uel ἐστὶ γῆ ἰδία, quod humi artem exerceant, uel quod
in terra solum habeant.

Germania] γερμανία, Prouincia à Germanis uocitata est,
que à Gallis, Rhetijsq; ac Pannonijs Rheno ac Danubio stu-
minibus, à Sarmatis Dacisq; mutuo metui, ac montibus se-
paratur: cetera ambit Oceanus, latus sinus, & insularu im-
mensa spacia complectens. Rhenu Rheticarum Alpium in-
accessio & præcipiti uertice ortus, modico flexu in Occiden-
tem uersus, Septentrionali Oceano miscetur. Danubius mol-
li & clementer edito montis Arbone iugo effusus, plures
populos adit, donec in Ponticum mare sex meatibus erum-
pit: septimum os paludibus hauritur. Germani ipsi indige-
ne existimantur, quoniam non est uerisimile aliquos Asia,
aut Africa, aut Italia reliqua, Germaniam petiisse, in formem
terris, asperam celo, tristem cultu, asperctus, nisi patria sit.
Hi autem Teutones appellabantur, à Teutono deo eorum,
quem terra ortum exilium abat. postea Alemanni sunt dicti,
ab huius

ab hulus dei filio Manno. Germanie uocabuli nuper a Romanis additum: quoniam quum primum Rhenum deuictis Gallis transgressi fuissent, uidentes eos, et fritate animorū, et proceritate corporum, et colore flauo, forma præterea et moribus, et uiuendi ritu Gallis simillimos, Germanos eos, hoc est, fratres Gallorū esse existimauerūt. Hæc ex Strabone, libro 7. Alij germanos putant dictos à Ger et man uocabulis Teutonicis. Ger ueteres Germani dicebant, quod recentiores gar, id est, totum profus, planè: Man uirum significat. Hinc Germanus, id est, totus uir, profus uirilis, planè mannus.

¶ Germanicus, a, um (γερμανικός) à Germania deducitur: ut ab Italia, italicus: propter quod à debellatis Germanis Imperatores quidam Germanici cognomen sumpserunt.

Ferox Germania. Claud. de bel. Getic. 85.

Fera Germania. Hor. Epod. 16. 2.

Peneualis Germania: hoc est, penitor. Tacit. lib. 2.

Germanicus] C. Cæsaris Caligulae pater, Drusi et iunioris Antonis filius, à Tiberio patruo adoptatus, missus ad exercitum in Germaniam, excessu Augusti nunciato, legiones uniuersas imperatorem Tiberium perinacissime recusantes, et sibi summam Reipublice deferentes, incertum constantia an pietate maiore, compescuit: atque hoste mox deuicto triumphauit. Vide Suetonium in Caligula, capite 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7.

¶ Germanicianus, pen. prod. Adiectiuum, ut Milites Germaniciani, quibus præerat Germanicus. Sueton. in Tiberio, capite 25. Flagitabant ambo exercitus multa extra ordinem: ante omnia, ut æquarentur stipendio Prætoriani Germanicianis. Idem in Oihone, cap. 8.

Negotiatoris Germanici est sub lustrum censerit. Cicero Attic. lib. 1. 13. 11.

Signa Germanica. Ouid. ad Liuian. 67.

Germanica] legio septima (γερμανική λεγίω) Ptolemaeo Tarraconensis Hispanie urbs. Leon Hispanicè.

Germanus] pen. prod. Vide Germeu.

Germeu] germinis, pen. corr. n. g. (βλαστῆς, γερμῆμα, γερμῆμα) Fesius, Germeu est quod ex arborum surculis nascitur: unde et germani, quasi ex eadem stirpe nati. Quamuis (inquit Siphontinus) Varro germanos esse dicat ex eadem genitrice natos. Plin. lib. 10. cap. 29. 5. Densante se fronditum germine.

Alicna ex arbore germeu. Virg. 2. Georg. 15.

Germina ortorum exuruntur. Plin. lib. 7. 15. 2.

¶ Germino, germinas, pen. corr. (βλαστῆς, γερμῆμα, γερμῆμα) germinare, Pullulare germeu emittere. Plin. libro 13. capite 4. 4. Fœmina citra florem germinat tantum spinæ modo.

Fœtus in utero dicitur capillum germinare, quum ei capillus nascitur. Plin. lib. 7. cap. 6.

¶ Germinatio, Verbale (βλαστῆς) Plin. libro 16. capite 25. 2. Alia proinuis, ut animalia tardius aliqua et diutius grauida partus gerunt: quod germinatio ideo uocatur. Colum. lib. 4. cap. 24. 16.

¶ Germinatus, huius germinatus, pen. prod. (βλαστῆς) Plinius libro 15. capite 8. 2. Oleam si lambendo capra contigerit, depaueritq; primo germinatu sterilecere, author est M. Varro.

¶ Germinasco, germinascis (βλαστῆς) germinascere, cuius compositum est Congerminascere. Quadrigarius, Facite exempla eorum, ut cum illis congerminascere sciatur.

¶ Germanus, pen. product. Adiectiuum (γερμανός, γερμανός) Quasi ex eadem stirpe genitus, inquit Fesius. Plinius libro 14. capite 2. 2. Ex ijs germana minor acino me-

lius deflorescit. Cicero in Partit. 46. Coniuges, germani, parentes, &c.

Germanus, pro Vero et sincero: hoc est, non fucato, non adulterato accipitur, ut ait Budæus.

Germani Attici. Cic. de Orat. Sic, Germani Campani, Cic. 2. de lege Agrar. 95. Id est, ueri et legitimi.

Germana Græcia. Plaut. Rud. 18. 31.

Germane gerra. Plaut. Pœn. 5. 9.

Luperci germani. Cic. pro Celio, 19.

Germanus amore. Cic. 5. de Fin. 1.

Germana ironia. Cic. de clar. Orat. 164.

Verum ius et germana iustitia. Cic. 3. Offic. 91.

Magistri germani alicuius artis. Cic. 2. de Orat. 88.

Germanum nomen. Plaut. Capt. 6. 38.

Germana patria. Cic. 2. de Legib. 4.

Germanus alicuius authoris. Cic. in Orat. 17.

Germanissimus Stoicis, id est, simillimus. Cic. 4. Acad. 239.

Germanus, pro Fratre germano (δμοπατρις, δμοπατρις) Terent. Adelph. 2. 4. 5. O mi Aeschine, o mi germane.

Ibidem, 5. 8. 35. — nunc tu mihi es germanus pariter Corpore et animo.

Germanus frater. Terent. And. 1. 5. 57.

Sit in germani fratris dilexi loco, &c. Cic. pro M. Fonteio, 30.

Soror germana. Cic. pro Milone, 54.

Memoria literaturæ germana. Cic. in Partit. 15.

¶ Germanitas, pen. corr. (δμοπατρις) germanitatis. Cic. de Arusp. resp. 38. In domesticis est germanitatis stupris uoluntatis. Plinius libro 6. cap. 1. 3. Unde nomen ambobus, et tanquam in dissolutione germanitas concors. Cicero pro Ligario, 20.

¶ Germanicè, pen. prod. Aduerbium (δμοπατρις)

Germanè et fraternè rescribam. Cicero ad Quint. frat. lib. 2. 16. 7.

¶ Germanus, Aduerbium, Fideliter, dictam à germanitate. Pomponius Præf. morum, ut si quis est amicus amici, gaudeat, si quid boni euenit cuius amicus est germanus.

¶ Germinales, et hoc germinale, penult. prod. (βλαστῆς) ut, Germinales arbores. Pappi. I. diuortio. §. si fundum. ff. soluto matrimonio, Si arbores cædæ fuerint, uel germinales. Videtur arbores significare quæ ex tacto semine, uel sponte, et terræ germine nascantur. Legitur cremiales, in emendationibus codicibus.

Geru] geris, gesti, gestum (γερω, γερω, γερω, γερω) Geru] gerere, Portare. Virgilius 7. Aen. 91. Bella manu luthamq; geru.

Gerere rem aliquam, pro Facere et administrare. Virgilius libro 9. Aeneid.

Gerere, regere, gubernare aliquam rem. Cicero Attic. libro 16. 332. 3.

Geri et fieri. Cic. 2. de Orat. 133.

Quemadmodum nos aduersus homines geramus, natura nos docuit non negligere. Cic. 1. Offic. 138.

Amicitiam gerere. Cic. Pulchro, lib. 3. 8. 21.

Animum laude dignum gerere. Cic. in Parad. 47.

Animum muliebrem gerere. Cic. 1. Offic. 48.

Bellum gerere. Idem quod facere bellum. Cicero de Senectute, 16.

Continenter bellum gerere. Vide Contineo.

Gerere bellum cum Stoicis. Cic. de Fin. 69.

Bene et feliciter gerere aliquam rem. Cic. 5. Philip. 193.

Censuram. Plin. lib. 17. cap. 1. 3.

Coniecturam perspicuam solet præ se gerere affectionis ratione. Cic. 2. de Inuent. 1. 4. 2.

Consue

Consulem. Salust. in Iugurtha. Sic, Gerere Consulatum, Cic. de lege Agraria, 22.

Pulcherrimum factum ex autoritate Senatus gerere. Cic. pro Domo sua, 72.

Eidem fluxam, uide integra non esse. Plaut. Capt. 7. 80.

Formam gerit imago. Lucret. lib. 4. 10.

Formam alterius. Plaut. in Prologo Amphit. 4.

Honores. Plin. epist. 14. 7. 4.

Immanitatem beluæ gerit figura hominis. Cic. 3. Offic. 108.

In oculis gerere. Vide Oculus.

Ingenium callidum gerere. Plaut. Asina. 6. 9.

Inimicitias. Liu. 10. bel. Maced. 186.

Inimicitias graues cum aliquo gerere. Cic. 1. Verr. 37.

Muliebres inimicitias gerere cum aliquo. Cic. pro Celio, 24.

Veteres inimicitias cum Cæsare gerebant. Cæsar 1. bel. Ciuil. 10.

Sic, Cicero 1. Verr. 27.

Præ. Plautus Pœnulo, 12. 18. Terentius Hecyr. 3. 1. 30.

Pueri inter sese quam pro leuibus noxiis tras gerunt?

Magistratum. Cic. de Senect. 9.

Mannus. Plin. lib. 11. cap. 40. 3.

Morem, Obedire, obtemperare. Terent. Adel. 4. 5. 75. Cicero 1. Tusculan. 23. Germani tibi morem, et ea quæ uis ut potero explicabo.

Morem gerere amori. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 3.

Morem gerere animo. Terent. And. 4. 1. 17. Idem Hecyr. 5. 1. 74. Quid agis? c. miteat sine me in hac re gerere mihi morem.

Gerere morem alicui de re aliqua. Plaut. Cistell. 2. 7. 4.

Negotium aliquod. Cic. de Amic. 72.

Negotium suum cum consilio alterius gerere. Cicero Attico, libro 13. 262. 1.

Malè gerere negotium. Cic. 2. in Catil. 41.

Negotium otiose gerere. Vide Otiosus.

Pro tua fide et diligentia ex uoluntate alicuius susceptum negotium gerere. Cic. Valer. lib. 13. 5. 2.

Nomen et decus gessit. Virg. 2. Aeneid.

Odiu. Liu. 3. bel. Pun. 113.

Onus morsu. Plin. lib. 11. cap. 30. 1.

Parium, idem quod Vierum gerere, et grauidam esse. Plin. lib. 7. cap. 5. 1.

Personam aliquam. Cic. 1. Offic. 161.

Personam ciuitatis. Cic. 1. Offic. 174.

Poteslatem gerere. Cic. 4. Verr. 96.

Prelis gerere. Ouid. epist. 17. 8.

Præturam. Plaut. Epid. 2. 23.

Præuicaciter aliquid gerere. Cic. 5. de Fin. 101.

Pudorem. Plaut. Pœnulo, 4. 82.

Pugnans gerere. Claud. 3. Paneg. 29.

Rem aliquam gerere: hoc est, agere. Plaut. Bacch. 5. 53. Terent. Eun. 5. 4. 1. Reuiso quidam Chærea hic rerum gerat.

Gerere et administrare rem aut negotium aliquod. Cicero 1. de Inuent. 55.

A rebus gerendis senectus abstrahit: quibus? Cicero de Senectute, 14.

Bene rem suam gerere. Plaut. Capt. 9. 1.

Cum cura rem gerere. Plaut. Persa, 6. 17.

Bene rem gerere, salutationis loco positum. Vide Gaudco.

De compacto rem gerere. Plaut. Capt. 8. 25.

Ex sententia rem aliquam gerere. Cic. Lent. lib. 1. 6. 18.

Faciliter et ex sententia rem gerere. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 7.

Leuiter rem gerere. Plin. lib. 15. cap. 29. 7.

Malè rem gerere. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 15.

Rem alicuius gerere malitiose. Cic. pro Rosc. Amerin. 65.

Palam rem aliquam gerere. Cic. Att. lib. 1. 6. 335. 6.

Res gerere. Plin. lib. 12. cap. 25. 4. Alexandro Magno res ibi gerente, id est, belligerante, inquit Bud. Cic. 4. Acad. 225.

Sic innumerabiles paribus in lo. is esse eisdem nominibus, honoribus, rebus gestis, ingenijs, &c.

Res alias gerere, pro Non attendere ad ea quæ dicuntur. Plautus Cistell. 10. 57.

Libidine, non ratione res aliquas gerere. Cicero pro Quintio, 8.

Sapientia omnes res humane geruntur. Cicero 2. de Orator. 187.

Rempub. gerere, pro administrare et præesse Reip. gubernandæ. Plaut. Amphit. 4. 42. Cic. 3. de Fin. 104. Vi sapiens uoluit gerere, et administrare Rempub.

Rempubliam solus gerit, orbemq; terrarum gubernat. Cicero pro Rosc. Amer. 78.

Bene gerere Rempubliam. Cic. Post red. ad Quirites, 18.

Se gerere in aliquo negotio. Cic. 2. Verr. 28.

Artificialiter se gerere. Quint. lib. 2. cap. 17. 27.

Gessit se contra disciplinam meam. Traianus ad Plinium, epist. 299.

Excellentius se in Republica gerere. Cic. pro Sextio, 83.

Se gerere honestè. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 22.

Inartificialiter se gerere. Quint. lib. 2. cap. 17. 27.

Perdidit se gerere. Vide Perditus.

Non perdidit se gerere. Cic. Att. lib. 9. 171. 6.

Se gerere pro ciue. Cic. pro Archia, 8.

Se gerere summis. Cic. 1. Offic. 128.

Se gerere turpissime. Cic. 2. Tuscul. 84.

Gessit se tu puer in legatione. Plin. epist. 36. 6.

Se ita gerit ut sibi iam decessur esse uideatur. Cicero pro lego Agraria, 57.

Ita se gessit: hoc est, ita se habuit. Cic. de Amicit. 17.

Gerere sensus abditos. Vide Abditus.

Similitudinem quandam speciemq; sapientum gerere. Cicero 3. Offic. 20.

Similitatem gerere cum aliquo. Antonius ad Ciceronem, in Epist. ad Att. lib. 14. 310. 3.

Societatem. Cic. pro Quintio, 7.

Speciem teli. Colum. lib. 3. cap. 17. 2.

Speciem paternam gerere. Colum. lib. 8. cap. 2. 10.

Tela gerere. Virg. 1. Aen. 39.

Tutelam ianue. Plaut. Trucul. 5. 41.

Uestem indutui gerere. Tacit. lib. 16.

Vincla gerere. Ouid. 4. Metam. 137.

Utilitatem quandam quo magis expetatur, præ se gerit amicitia et bona existimatio. Cic. 2. de Inuent. 238.

A spe gerendi abesse. Cic. 5. de Fin. 95.

Rebus minus apta gerendis. Ouid. 1. de Arte, 84.

Orbitus gerendis negotijs. Cic. 5. de Fin. 101.

¶ Gerens, Participium (γερω) ut, Bella gerens. Horatius 4. Carm. ode 44.

Animum gerens uirilem. Virg. 9. Aeneid. 65.

Furores in corde gerens. Catul. Argon. 59. 11.

Virginis os, habitumq; gerens. Virg. 1. Aen. 64.

Vulnera gerens. Virg. 2. Aen. 56.

Sui negotij bene gerens. Cic. pro Quintio, 42.

¶ Gestus, Participium (γερω) ut, Gestus et administratus. Plaut. Trinum. 17. 567.

— re bene gesta saluus redeo. Idem Ruden. 24. 28.

Hoc modo res gesta est, ut ego dico.

Comitia armis seruilibus gesta. Cic. 3. de Legib. 64.

Gesti honores. Plin. lib. 14. cap. 22. 6.

Gestus est mos et uoluntati et dignitati tue. Obeditum est. Cicer. pro L. Muræna. 44.

Bene

Bene gestae res. Virg. 9. Aen. 33.
 Praetia gesturus Consul. Lucan. lib. 2. 56.
 Gestis gesturum (γεστῆς, γεστῆς, ἑστῆς) Vide A. C. A.
 Plaut. Trucul. 6. 19. Qui accipias gesta tecum.
 Exultare in suam famam gestis. Tacit. in vita Agricole.
 Gestus, huius gestus (ἑστῆς) Est (ut ait Valla libro 4) actio quaedam et quasi pronuntiatio corporis: Gestio uero est administratio et actio, quamuis parum in usu est. Cic. 2. de Nat. deor. 2. 18. In corporum etiam motione atq; gestu multa cernunt subtilius. Idem. 4. Acad. 2. 60. Et hoc quidem Zeno gestu conficiebat.
 Moderator omni gestu, omni uersu aptior uita esse debet. Cic. in Parad. 31.
 Summorum actorum gestus. Cic. 1. de Orat. 63.
 Oratoris gestus Graeci ἑστῆς appellant. Cicero in Orator. 4. 6.
 Gestus, huius gestus, pro gestione. Vlpian. in litem si. s. pen. ff. de neg. gest. Nec possit quod alij acquisitum est ipso gestu, hoc tuum negotium uideri.
 Distorsus gestus. Quint. lib. 6. cap. 3. 20.
 Lactantior gestus. Vide lactio.
 Incertus gestus. Quint. lib. 1. cap. 10. 27.
 Indecorus digitorum gestus. Quintilianus, libro 1. capit. 10. 27.
 Non inurbatus gestus. Quint. lib. 6. cap. 3. 18.
 Numerosi gestus. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 2. 7.
 Reticulus gestus. Quint. lib. 6. cap. 3. 17.
 Accommodare gestum ad uocem. Quintilianus, libro 1. capit. 11. 5.
 Agere gestum. Cic. pro Quintio. 52.
 Agere gestum humeris. Cic. pro Rabirio Posth. 22.
 Agere gestum in scena. Vide Ago.
 Capere gestum. Vide Capio.
 In gestu, motuq; uitium caueatur. Cic. 1. Offic. 181.
 Componere gestum ad similitudinem salationis. Quintilianus lib. 1. cap. 11. 11.
 Conficere gestu aliquid. Cic. 4. Acad. 2. 59.
 Alternis gestibus contendere. Quint. lib. 6. cap. 3. 4. 5.
 Furens gestu. Quint. lib. 2. cap. 12. 6.
 Imitari gestum alicuius. Lucret. lib. 4. 73.
 Intelligo de gestu. Vide Intelligo.
 Iurare gestu histrionum. Tacit. lib. 16.
 In gestu qui semel peccauit, non continuo existimatur nefcisse gestum. Cic. 1. de Orat. 62.
 Illa placet gestu. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 6.
 Sedatus et constans gestus. Author ad Heren. lib. 3. 121.
 Exiguo gestu signare aliquid. Ouid. 3. de Arte aman. 55.
 Histrionum nonnulli gestus ineptijs non uacant. Cicero 1. Offic. 181.
 In gestu nec uenustatem conspicuam, nec turpitudinem esse, ne aut histriones, aut operarij esse uideamur. Author ad Herennium. lib. 3. 119.
 Gesticulus] pen. corr. Diminutiuum, hoc est, paruus gestus, uel gesticulatio. Tertullianus in Apologetico. Multis instrumentis cum digitorum supputatorijs gesticulis aspidendum est.
 Gestuosus, pen. prod. Adiectiuum (ἑστῆς) Qui multos gestus ueluti mimus facit. Gel. lib. 1. cap. 5. Gestuosus Horrensi manus et argutas.
 Gestio, gestionis (αεταχέστῆς) Curatio, et administratio. Cic. 1. de Inuent. 54. Negotijs autem quae sunt attributa, partim sunt continentia cum ipso negotio, partim in negotij gestione considerantur: partim adiuncta negotio sunt, partim gestum negotium consequuntur.

Geritio, idem quod Gestio. Pro herede geritio est eorum qui sine cretione, uel etiam cretione imperfecta, ex constitutione D. Marci. interpret. tit. Vlp. in tit. qui hered. instit. post. 22. ad fin.
 Gestio, gestis, gestui et gestij, gestium, pen. prod. (γεστῆς) gestire, Proprie est letitiam animi cum quodam corporis motu exprimere. Terent. Phorm. 2. 1. 30. — ipsum gestio dari mihi in conspectum. Cic. 2. de Finib. 22. Quorum alter letitia gessit, alter dolore crucietur. Pers. Satur. 1. 13.
 Non hic qui in crepidis Graiorum ludere gessit. Cic. ad Att. lib. 9. 4. 80. 1. Gestio scire. Eidem. lib. 2. 22. 5. Gestit animus.
 Nimia uoluptate gestire. Cic. 1. Offic. 144.
 Gestit paribus colludere. Hor. de Arte poet. 33.
 Animi forensibus negotijs de se se gestunt, ac uolitare cupiunt. Cic. 2. de Orat. 14.
 Animus gestit antiqua exequi supplicia. Senec. Theb. 1. 8.
 Concreta gestio naccae gessit tauris, et equae equus. Cicero 1. de Nat. deor. 10. 4.
 Gestunt parietes Caesari gratias agere, per translationem dixit Cicero pro Marcello, 6. Id est, quasi gestu uidentur parietes gratias agere.
 Gestiens, Participium (γεστῆς) ut, Letitia gestiens. Cicero 4. Tusul. 21.
 Perterriti et Gestientes, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 122.
 Elatus inani Letitia, exultans, et temere gestiens. Cicero 5. Tusul. 25.
 Gesticulor, pen. corr. gesticularis (γεστῆς) gestulari, Plurimos gestus facere.
 Carmina gesticularia id est, saltare ad humeros carminis. Suet. in Nerone, cap. 4. 2.
 Gesticulator, pen. prod. gesticulatoris (γεστῆς) Qui gestus huiusmodi facit. Colum. in Praesat. lib. 1. Nec minus corporis gesticulatorem scrupulosissime requirant saltationis, ac musicae artis studiosi.
 Gesticularia, gestularia (γεστῆς) Gellius libro 4. cap. 1. Non iam histrionem cum esse diceret, sed gesticulariam, Dionysiamq; nec eum notissimam saltatricula nomine appellatib.
 Gerarius, Adiectiuum. Idem quod Gerulus. Plautus Milite, Lampri dem quia nihil absulerit succenset geraria.
 Quidam scribunt ceraria, sed gerariam legit Turnebus, ut sit puerorum gerula atq; ut onerariam nauim gerariam uocauit, ita quoq; infamiam gerulam appellauit gerariam. Scio non diu esse homines accerrimi et eruditissimi indicij, qui cellariam scribendum contendunt, sed illi si ita eis placet legant, ego in Turnebi discedo sententiam.
 Gerulus, penult. corr. (γεστῆς) Qui fert aliquid. Suet. in Caligula, cap. 40. Ex gerulorum diurnis quibuslibet pars ostata exigebatur. Hor. 2. epist. 2. 15.
 Festinat calidus mulis, gerulisq; redemptor.
 Geruli flagitij. Plaut. Bacchid. 6. 14.
 Tua infamia fecisti geruli sigulos flagitij.
 Gestor, gestoris, Verbale (γεστῆς) Qui gerit, siue portat. Plaut. Pseud. 7. 14.
 Homines qui gestant, quiq; auscultant crimina, Si meo arbitrata liceat, omnes pendecant: Gestores linguis, auditores auribus.
 Gerundium, gerundij, Nomen participiale appellatur, carens numeris et personis: et sub una uoce actiuam et passiuam significationem gerens. Unde a gerenda duplici significatione, quidam gerundia dicta esse existimant.
 Dicundi. Terent. in Prol. Phorm. 23.

De illo iam finem faciem dicundi mihi.
 Nominandi istorum. Plaut. Capt. 13. 83.
 Nominandi istorum tibi erit magis, quam edundi copia.
 Amando perit. Plaut. Curcul. 4. 33.
 Pro uapulando. Plaut. Aulul. 13. 7.
 Heus senex, pro uapulando hercle ego abs te mercedem petam.
 Sedendo dolent lumbi. Plaut. Meneh. 18. 6.
 Osculando non est impudicior. Plaut. Curcul. 2. 52.
 Exorando. Plaut. Stich. 3. 22.
 Exorando, aduersando, sumendam operam censeo.
 Flendo modum non facere. Plaut. Milit. 20. 1.
 Alitur uitiis, uiniq; tegedo. Id est, dum legitur. Virg. 3. Geor. 91.
 Iterandum ista mihi. Cic. ad Attic. lib. 14. 312. 1.
 Castrandum me loces. Plaut. Aulul. 7. 73.
 Gerundium. Plin. epist. 15. 9. Erucundis uoluptatibus crescit carere dolor. Terent. Eun. 1. 2. 108. Molo gerundus est Thaidi.
 Gerundia hoc differunt a participijs, quod participia significant tempus sine administratione rei: gerundia significant administrationem rei sine tempore: ut, Tenet me cura scholae regende: non quae olim regetur, non enim significat tempus: sed quam regere debeo. Ergo (regende) gerundium hic est, non participium. Contra, Cruciat me lectionis sollicitudo dicende: participium est: id est, quam dicturus sum. Gerundia habent omnes casus et genera. Nominatiuum: ut, Iusturandum dabitur. Genitiuum: ut, Patrius uisendi gratia, patriam peto. Datiuum: ut, Auarus congregandis nummis inhiat. Accusatiuum: ut, Inter edendū tuae mihi reddite sunt epistole: Ad irridendos nos uenisti. Ablatiuum, Tu litibus pro uocandis delectaris.
 Gestio, gestas (γεστῆς, γεστῆς) gestare, Frequentatiuum. Plaut. Curc. 1. 4. 4. Pater istum meus gestauit. Sub. annulum. Gestare in alio. Plaut. Stich. 4. 5. Plinius lib. 8. cap. 10. 1. Decem annis gestare in utero uilgus existimat. De elephantis. Gestare in manibus. Terent. Adelph. 4. 2. 25.
 Gestare collo. Plin. in Proem. lib. 1. 3.
 Annulos gestabat. Tacit. lib. 20.
 Gestare arma humeris. Liu. 7. bel. Pun. 2. 59. Legitur et gerere.
 Gestare aliquem in sinu, Vehementer amare. Terentius Adelph. 4. 5. 76.
 Gestas animum meum. Plaut. Mera 11.
 Non obtusa adeo gestamus pectora. Virg. 1. Aeneid. 115.
 Scopulos gestare in corde. Ouid. 7. Metam. 7.
 Gestio, gestias, pen. corr. (γεστῆς) gestitare, Frequentatiuum a Gestio, gestas. Plaut. Cistell. 10. 91.
 Eloquere, unde sunt tibi haec citio crepundia? I. Mea haec herilis gestauit, non tua.
 Gestitare uolucrum uocem. Plaut. Amphit. 4. 172.
 Gestatus, penult. prod. Participium (γεστῆς) a Gestio, gestas. Mart. lib. 1. 43. Gestatus bijugis Regulus esset equis.
 Gestatus, huius gestatus, pen. prod. (γεστῆς) Plin. lib. 15. ca. 2. 5. 1. Iulianus gratus sapor, sed penic tantum sub arbore sua, adeo teneris ut gestatu non tolerent. Id est, gestari non possunt.
 Gestatio, Verbale (γεστῆς) Vestio, portatio. Cels. lib. 2. cap. 14. Gestatio etiam longis et iam inclinatis morbis aptissima est. Senec. epistol. 56. A gestatione quum maxime uenio, non minus fatigatus sum, quam si tantum ambulassem, quantum sedi.
 Gestatio, pro loco. Plin. epist. 10. 1. e. lib. 5. Ab his gestatio in modum circi, quae buxum multiformem, humilesq; et retentis manu arbutulus circumit. Id est, epist. 3. Quid illa mollis, et tam solida gestatio? Gestatio locus erat ad quem gestabatur homines sanitatis uel uoluptatis gratia: ea forma qua cecena tio ambulatioq; dicitur. Plinius auunculus lib. 2. 6. cap. 3. 2.
 Theauri pars 2.

Gestator, gestatoris (γεστῆς) Verbale mascul. et gestatrix feminiuum.
 Diua gestatrix Gorgonei monstrum est, Pallas. Vall. 4. Aragon. 120.
 Gestamen, pen. prod. gestaminis (γεστῆς, γεστῆς) Quicquid geritur, ut uestes, arma, sceptrum. Virg. lib. 3. Aeneid. Aere cauo clypeum magni gestamen Abantiis.
 Postibus aduersis figo. Id est, quod geri solebat a magno Abante. Plin. lib. 37. cap. 8. 4. Hoc uelut gal, hocq; gestamen diuites in ceruice gratissimum norunt. Idem lib. 32. cap. 2. 12. Religiosum gestamen.
 Lestica gestamen. Tacit. lib. 2.
 Gestatorius, Adiectiuum (γεστῆς) ut, Sella gestatoria, in qua aliquis geritur: uel quae ab aliquibus deferretur. Sueton. in Nerone.
 Gestatorium, Subst. (γεστῆς) Lestica aliis Latine dicitur. Suet. in Claud. Solitus etiam in gestatorio ludere.
 Gerra] Nomen trium urbium, quarum una est in Syria, alia prope Traconitis, alia in Felici Arabia, huius meminit Plinius lib. 6. cap. 28.
 Gerra] gerarum (γεστῆς) a Graecis primum crates uiminea appellabatur. Ea uox postea uulgò pro nugamentis rebusq; frivolis usurpata est, authore Festo Pompeio, hac quidem occasione: Athenienses quum Syracusas obsiderent, et crebro gerras poscerent, irridentes Siculi gerras clamabant. Hinc in prouerbijs cessit. Unde et familiares, quiq; inter se nugas omnes comunicant, cogerrones uocantur. Plaut. Pcen. 3. 9. Nam tuae blanditiae mihi sunt, quod dici solet, Gerra germane, atq; edepol ἀποὶ ἀποῦ. Id est, Epid. 5. 50. Quid ista quae quotannis nomina ueniunt noua, et gerra maxime.
 Gerro, gerronis (γεστῆς) Nugator, siue nugarum inuenitor. Terent. Heaut. 5. 4. 10.
 At ego (si me metuis) mores caue in te esse istos sentiam. c. l. Quos c. si scire uis, ego dicam, gerro, iners, fraus, helluo, Ganeo, damnosus.
 Gerres] Genus piscis uilis. Plin. lib. 32. cap. 11. 7. Mart. lib. 12. 28. — fuisse gerres, aut inuites mēnas.
 Odor impudicus urci ferebatur. Sic. lib. 3. 35.
 Gerrus] γεστῆς, Fluuus Scythiae, septimus ab Istro, memoriae dignus, teste Herodoto, lib. 4.
 Gerulus, Gerundium] Vide Gero.
 Gerunda] γεστῆς, Hispaniae urbs Ptolem. Vulgo Girona.
 Cersusa] γεστῆς, Sarmatiae in Asia ciuitas Ptolem. hodie Saratus Georgius.
 Gerusia] gerusia. Budeus, Quod Senatus Rome, hoc forme fuit γεστῆς Sparte, id est, Lacedaemone: ipsa quoq; e senibus dicta, qui Graece γεστῆς dicuntur.
 Geryon] uel Geryones, pen. corr. (γεστῆς) Rex fuit Hispaniae: qui ideo trimembris fingitur, quia tribus insulis praefuit, quae adiacent Hispaniae, Balearice minori et maiori, et Ebuse. Fingitur etiam bicipitem canem habuisse, quia et naturaliter terrestri certamine plurimum potuit. Hunc Hercules uicit: qui ideo fingitur ad eum olla transuictus, quod habuit nauem forem et arem munitam. Haec Seruius apud Virgilium, lib. Aeneid. 7.
 — postquam Laurentia uidtor,
 Geryone extinctor, et c. Hoc nomen et Geryones, iae, et Geryones, onis, et Geryoneus, secundum Priscianum declinari potest.
 Tricorpor Geryon. Silius lib. 3. 85.
 Triplex Geryon. Claud. 1. in Ruf. 39.
 Gesclithrum] Specus, inquit Turnebus, unde spirare Aquilonem Plin. dicit, et gesclithrum uocat, duobus diremptis distinctumq;

distinuntq; uocabulis, *γῆς ἀνδρῶν*, id est, terra claustrū cē
seo uocabundum. Nam est barbara in regione erat, tamē Græ
ci ei sua lingua nomen indiderant, ut plurimis, lingua
sua ambrosios fauentes. Hec ille.
Gesodunum] *γῆς ὄρος*, Nomen urbis in Norico, ut scri
bit Ptolemæus. Vulgò Salburg.
Geforiacum] *γῆς ὄρος*, Ptolemæo teste, Morinorum
nauale. Vulgò Cales.
Gessus] *γῆς ὄρος*, Plinio & Straboni, qui regionem
omnem circa Gessum Panoniam nominant.
Gesta, Gestamen, Gestatorium] Vide Gero.
Gesticulor, Gesticio, Gesticio, Gesticus] Vide Gero.
Gesum] *γῆς ὄρος* Telum Gallicum. Liu. 8. ab Vrbe, 38.
 Leues autem, qui hastam tantum gefiq; gererent, uocaban
tur. Idem 6. bell. Pun. 26. Sub Leuo humero summum pectus
gelo ictum est. Sic, lib. 9. ab Vrbe, 188. Falcibus gefisq; bini
armati. Sunt qui scribant per æ diphthongon, *gesa*.
 Rigida gesa. Senec. Hippol. 2. 6.
 Gesa manu uertere. Stat. 4. Thebaid. 13.
Geta] *γῆς ὄρος*, Populi sunt Thraciæ, natura & moribus fero
ces: è montibus aliis ac salubus expulsi à Sarmatib; ad Du
riam amnem, à Romanis Daci uocantur. Ouid. libro 2. de
Ponto, eleg. 7. 7.
 Nulla Getis toto gens est truculentior orbe. Quidam
tamē Getas à Dacis ita distinguunt: ut Getæ sint qui ad Pon
tum in Orientem uergunt: Daci, qui in oppositū uersus Ger
maniam, & ad Istri fines, quos olim Dauos uocatos nonnul
li uolunt. Ex quo apud Athenienses Dauorum & Getarum
seruilia nomina in usu maxime fuerunt. Getas à Lucullo ui
ctos Sabellius scribit.
 Deserta Getarum. Virg. 3. Georg. 91.
 Flauī Getæ. Claud. lib. 2. de rapin Prof. 13.
 Pharetrati Getæ. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 2. 2.
 Vagus campis Getæ. Seneca Hippol. 2. 17.
 ¶ **Geticus**, pen. corr. Adiectiuum (*γῆτος*) ut, Humus Getica,
Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 10.
 Litus Geticum. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 3.
 Plectrum Geticum, pro Orpheo plectro ponit Statius, quara
tione uidetur etiam Thracas inter Getas numerare, libro 2.
Sylu. 2. 13. Idem, 3. Sylu. 1. 4.
 —Tyrione hac moenia plectro, An Getica uenere lyra?
Getuli] pen. pro. (*γῆτοί*) Africa populi. Hi & Libyes, Pri
mi omnium ex Punicorum annalium fide Africam tenuerūt,
asperī, incultiq; quibus cibus erat caro ferina, atq; humi pa
bulum uti pecoribus. Hi neq; moribus, neq; lege, aut imperio
cuinquam regebantur. uigi. palantes: quo nox coegerat, se
des habebant. Author in Iugurthino Salust.
 ¶ **Getulus**, pen. prod. Adiect. ut, Leo Getulus. Virg. 5. Aen. 70.
 ¶ **Getulicus**, pen. corr. Iuuen. Satyr. 8.
 Agnosco procerem, salue Getulice, seu tu, &c.
Getarus] Vide Gyarus.
Gibbus] *γῆβος*, m. g. (*ἀγρῶσις*) Tumor quidam carnis in
ali qua corporis parte. Iuuen. Satyr. 6. 11.
 Attritus galea, medijq; in naribus ingens.
 Gibbus, & acre malum semper stillantis ocelli.
 ¶ **Gibbus**, Adiectiuum (*γῆβος*, *γῆβος*, *γῆβος*) pro conuexo. Celsus
lib. 8. cap. 1. Igitur caluaria incipit ex interiore parte conca
ua, extrinsecus gibba, utriq; leuis.
 ¶ **Gibber**, gibberis, m. g. (*ἀγρῶσις*) Idem quod Gibbus. Iu
uen. Attritus, gibbero nasus. Plin. lib. 8. cap. 45. 4.
 ¶ **Gibbosus**, pen. pro. Adiect. (*ἀγρῶσις*) Qui gibbū habet.
 ¶ **Gibber**, gibbera, gibberum, pen. corr. & Gibber, gibberis,
& hoc gibberē, Idem (*ἀγρῶσις*) Plin. lib. 10. cap. 26. Afri
cæ hoc est Gallinarum genus, gibberum, uarijs sparsum plu

mis. Varro, 3. de Rer. sc. cap. 9. 14. Gallina Africana sunt
grandes, uariæ, gibberæ.
Gibberum, extantē & eminentem Nonius interpretatur. Var
ro Eumenidibus, Item tragici prodeunt, capite gibbero, cum
antiqua lege, ad frontem superficies accedebant.
Gigas] *γῆγας*, *γῆγας*, E terra natum significat, composita di
ctio à Græco *γῆ*, seu *γῆγας*, quod est nascor, et *γῆγας*,
seu *γῆ*, quod lingua Dorica *γῆ* facit, & terram significat.
 Fingunt poete Gigantes homines fuisse, seu potius hominū
monstra, corporibus maximis, quos irata Tellus procrea
rit, ut contra superos arma capefferent, & Iouem è suo re
gno deturbarent. Horum nomina fuerunt uaria, ut Encela
dus, Porphyryon, Tiphoeus, Damastor, & alia quorum di
uersis in locis meminerūt poete Græci et Latini: inter quos
Claudianus de Gigantomachia opus reliquit, quod imperfo
ctum ad nos peruenit. Vide Macrobiū lib. 1. Satur. cap. 20.
 Gigantes, si ad Physicā respicimus, aliud nihil sunt, quàm spira
tus illi terra clausi: qui dum exitū non inueniunt, ui sibi uia
faciunt, montibus altissimis ad eò persepe concussis, ut aut
rumpantur, aut ingentia frusta emittant cōtra Iouem, id est,
celum uersus. Hinc illa pugna Gigantium, montes in Iouem
momentum uicti.
 Magni Gigantes. Lucret. lib. 4. 28.
 Scelus Gigas. Valer. 4. Argon. 40.
 Scui Gigantes. Lucan. lib. 1. 8.
 Terrigenæ Gigantes. Lucan. lib. 3. 64.
 More Gigantium bellare cum dijs, quid aliud est nisi naturæ rea
pugnare? Cic. de Senect. 6.
 Cum Titanis & Gigantibus bella gesserunt dij. Cicero 2. de Na
tura deor. 102.
 ¶ **Giganteus**, pen. prod. Adiectiuum (*γῆγασ*) ut, Furie Gi
ganteæ. Claud. 4. Paneg. 37.
 Prælia Gigantei belli. Ouid. 2. Trist. 15.
Gigeria] *γῆγασ*, Nonius interpretatur intestina galli
narum, & que cum his coquebantur. Lucilius lib. 8. Gige
ria sunt sine alio, his uescamur ala ceter.
Signo] *γῆγασ*, genui (uel *gini*, secundum Diomedem) gent
ium, pen. corr. (*γῆγασ*) gignere, A genus derivatur, notē
significationis.
Signi & creati. Cic. 1. Offic. 34. Placet Stoicis, quæ in terris gi
gnuntur, ad usum hominum omnia creari.
 Gignere & procreare. Cic. 2. de Diuin. 14. 2.
 Signi & propagari initium sui generis ab se uolebat Verres.
Cic. 7. Ver. 14. 1.
 Parere & gignere, & proferre. Cic. ad Heren. lib. 4. 14. 4.
 Que terra gignit, maturata pubescunt. Cic. 1. de Nat. deor. 8.
 Gignitur, & uitæ lumen inuenit. Lucret. lib. 3. 137.
 Pilius mihi gignitur. Cic. 2. de Orat. 77.
 Signi capite. Vide A Præpos. Gignere in capite, ibidem.
 Gignitur capillus. Gell. lib. 12. cap. 1.
 Gignuntur oua. Plin. lib. 10. cap. 52. 1.
 Oua gignunt pisces. Cic. 2. de Nat. deor. 19. 4.
 Gigni pedibus. Plin. lib. 7. cap. 8. ad finem.
 Gignitur serpens. Plin. lib. 10. cap. 49. 3.
 Gignitur thus aut piper. Plaut. Trinum. 13. 87. Plin. lib. 12.
cap. 7. 1.
 Huic urbi nos genuisse deus uidetur. Cic. 1. 4. Philipp. 405.
 Gigni ad. Cic. 1. de Fin. 34. Ad maiora enim quedam nos natu
ra genuit & conformauit, ut mihi quidem uidetur.
 Ad aliquid gigni. Quintil. lib. 1. cap. 2.
 Multa nobis blandimenta natura genuit. Cic. pro Cæl. 32.
 Animi ex sua mēte et diuinitate genuit Deus. Cic. de Vniu. 34.
 Ludus genuit certamen. Horat. 1. epist. 2. 0. 10.
 Dolorem oculis gigni. Lucret. lib. 4. 63.

Qui non illustrat modō, sed etiam genuit in hac urbe dicendi
copiam. Cic. de clar. Orat. 138.
Gignere sustinere. Plin. lib. 14. cap. 16. 2.
 Morbus & ægrotatio ex totius ualitudinis corporis conuulsa
satione, & perturbatione gignuntur. Cic. 4. Tusc. 43.
 Pax & concordia extraneis gignitur, quum iam domesticis nō
infricat. Cic. Anteq. iret in exil. 5.
 Nouas præceptiones gignere. Author ad Heren. 4. 14. 1.
 ¶ **Genius**, pen. corr. Participium, Natus. Plin. lib. 11. cap. 37.
 32. Septimo mense genitis sepenuerō foramina aurium &
narium desiere.
 Sanguine nostro genius. Ouid. 2. Metam. 18.
 Genius Celtis. Mart. lib. 10. 65.
 Genius ad perdenda uina. Plin. lib. 14. cap. 22. 3. Sic, Genius
ad superbiam, Plin. lib. 7. in Proem. 4.
 E furto genius. Silius lib. 7. 98.
 Genius ex Iberis. Mart. lib. 11. 161.
 Genius in seruitio, pro Genius seruus. Plin. lib. 7. cap. 39. 1.
 Liberaliter genius. Vide Liber.
 Geniti dentes in Palato. Plin. lib. 11. cap. 37. 4. 0.
 ¶ **Geniturus**, pen. prod. (*γεννησώρ*) Aliud participium: ut, Se
mina genitura populos. Ouid. epist. 12. 9.
 ¶ **Genitor**, pen. corr. huius genitoris (*γεννητήρ*) Qui gignit.
Cic. de Vniu. 35.
 Quo nihil ab optimo & præstantissimo genitore melius pro
creatum. De animā.
 Diuum genitor, Iupiter. Silius lib. 5. 14.
 Deum genitor rectorq;. Ouid. 2. Trist. 8.
 Genitor Saturnus. Cic. 2. de Diuin. 98.
 Dubio genitore creatus. Ouid. 5. Metam. 29.
 Genitores omnium uitiorum Græci. Plin. lib. 15. cap. 4. 2.
 ¶ **Genitrix**, pen. corr. huius genitricis, pen. prod. (*γεννητρα*)
Verbale femininum: ut, Frugum genitrix. Ouid. 5. Meta
morph. 98.
 ¶ **Genitura**, huius genitura, pen. prod. (*γεννησις*) Generatio.
Plin. lib. 18. cap. 24. 7. Inter diligentissimos conuenit, ut in
ditum; quadrupedumq; genitura, esse quosdam ad conce
ptum impetus terræ.
 Origo & genitura. Plin. lib. 9. cap. 35. 3.
 Genituram, horoscopi uocauit Suetonius in Aug. sto, Verim
genitura sua uix & cunctanter edita, exiit Di genes, ado
rauitq; eum. Firmicus lib. 3. Secundum hanc genituram &
secundum has conditiones stellarum, & secundum testimo
nia, que huic genitura perhibentur, etiam hominum uolunt
fata disponi. Budeus.
 ¶ **Genitura** (*γεννησις*) Semen genitale. Plin. lib. 20. ca. 8. 6. lic,
quibus genitura, ualitudinis morbo, effluat. Ibidem, cap. 23.
 5. Genitura abundantiam quoquo modo haustam facit. Ibi
dem, 7. Extinguere genituram uirorum. Ibidem, lib. 22. cap.
22. 16. Profluita genitura.
 ¶ **Genitalis**, & hoc genitale, penult. prod. (*γεννηλιος*, *γεννη
τιος*) idem quod Natalis: ut, Genitale solum, patria in qua
nati sumus.
 Fœdera genitalia. Stat. 3. Thebaid. 60.
 Genitalis hori. Plin. lib. 9. cap. 35. 3.
 Origo genit. al. rerum. Lucet. lib. 5. 36.
 Arua genitalia. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 2.
 Corpora quatuor genitalia: id est, quatuor elementa. Ouid. 15.
Metamorph. 48.
 Mundus genitilis. Silius lib. 13. 107.
 Partes genitales corporis. Lucret. lib. 4. 210.
 Profluitum genitale. Vide Profluitum, in Profluo.
 Genitalia semina, Quibus aliquid procreatur & gignitur.
Virg. 2. Georg. 65.
 Theauri pars 2.

Tempus genitale: id est, dies natalis. Ouid. 3. Trist. eleg. 13. 4.
 Genitales partes trunci, Fertiles, uim gignendi habentes. Colum
mel. lib. 3. cap. 6. 1.
 ¶ **Genitale**, pen. prod. (*γεννητιος*) Substantiuū, n. g. tam de mem
bro uirili, quàm animalium. Plin. lib. 10. cap. 63. 2. Cuniculis
aucta genitalia.
 Ossa genitalia. Vide Oss; ossis.
 Genitale maris. Plin. lib. 28. cap. 9. 25. Ibidem, cap. 11. 4. Vul
pis mascule genitale circumligatum.
 ¶ **Genitaliter**, penult. corr. Aduerbium (*γεννητικῶς*) Lucret.
libro 4. 253. — ut femina possint
 Seminibus commisceri genitaliter apta
 ¶ **Genitabilis**, genitabile, idem quod Genitalis, quemadmodum
penetrare & penetrabile, utriq; pro eadem re est in usu.
Lucret. Et referata uiget genitabilis aura
 Fauoni. Existimant tamen quidam docti, hoc loco le
gendum genitilis, non ob id solum quod ita habeant aliquot
libri manuscripti, uerum etiam quod uox genitabilis non ui
deatur Latini usitata. Quod autem aduersum attinet, aiunt
choeum esse pro dactylo, seu spondeo: quam licentiam si
bi interdum permittunt poete. Ego hac de re iudicium meū
non interponam, uiderint doctiores. Sed uox Genitabilis ta
men reperitur apud Varronem lib. 4. de Lingua Latina, &
apud Ciceronem in Arato,
 Solers natura, & rerum genitabilis ordo. Ex Lambino
in Lucretium.
 ¶ **Genituius**, pen. prod. Adiectiuum (*γεννητιος*) Quod habet
uim generandi.
 Genituius, Quasi genitilis, à natura ingenuus, & genuinus, &
originalis, & cum nascente congenitus: ut, Genituius notæ.
Suet. in August. cap. 80.
 Genituius, pro genitilio. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 22,
Adiectiq; probent genituius agnomina Cottæ.
 ¶ **Genius**, genij (*γεννησις*) Veterum sententia dicitur uniuscui
usq; anima rationalis: ideoq; esse singulis singulos genios
dicebant. Super etiam qui dicerent genios deos, aquam, ter
ram, ignem, & aerem: quæ rerum semina sunt, elementaq;
appellata. Duodecim quoq; signi; Lunamq; & Solem inter
hos deos putabant: & a gerendo, quod multa gerere possent,
gerulos, deinde genios uocauerunt. Censorinus scribit gen
ios dictos, quia ut gignantur current: siue quod unū gignan
tur nobiscum, uel eia quia nos genios suscipiant, ac tueantur.
Certe à gignendo genius appellatur. Eundem esse geniū
& larem, nulli ueteres memorie prodiderunt. Euclides So
craticis duplicem omnino nobis genium dicit appositum:
hoc est, duos lares, qui etiam penates dici solent. Terent.
And. 1. 5. 54.
 Quod ego per hanc te dexteram oro & geniū tuū, &c.
Plaut. Stich. 10. 42.
 Dis iratis, genioq; sinist. Perf. Satyr. 4. 3.
 Loci genius. Virg. 5. Aeneid. 18.
 Genius, natale comes qui temperat astrū. Horat. 2. epist. 2. 38.
 Belligerare cum genijs suis, idē quod Desraudare geniū. Plaut.
Trucul. 4. 76.
 Concelebrare genium choreis. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 10.
 Curare genium mero. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.
 Desraudare genium, Negare naturæ quod appetit. Terentius
Phorm. 1. 1. 10.
 Indulgere genio, Est animo obsequi. Perf. Satyr. 5. 16.
 Male uolente genio natus. Vide Nascor.
 Per geniū dextramq;, deosq; penates obsecro. Horat. 1. epi
stol. 7. 19.
 Vnio placare genium. Horat. de Arte, 43.
 Genius, ab aliquibus dicitur uis ac naturæ proprietatis: aut ut ait
Budeus,

Budeus, gratia & lepos. *Martialis*,
Victurus genū debet habere liber. *Iuuenalis Satyr.* 6.
 Nemo mathematicus genium indemnatus habebit.
 ¶ **Genialis**, & hoc geniale penult. prod. (γενναίος, γενναίος)
 Quod pertinet ad genium.
 Bella genialia: id est, inter conuiuia exorta. *Stat.* 1. *Achil.* 29.
 Genialis copia pecudum. *Plin.* lib. 17. cap. 9. 5.
 Genialis dies, *Lætus* & uoluptarius. *Iuuenalis*.
 Epule geniales *Claud.* de raptu *Proserp.* 2. 66.
 Festum geniale. *Ouid.* 3. *Fast.* 105.
 Genialis hyems. *Virg.* lib. 1. *Georg.* 61.
 Iura genialia. *Stat.* 3. *Sylu.* 3. 22.
 Luctus genialis. *Horat.* 1. *epist.* 1. 18.
 Genialis musa. *Ouid.* 3. *Amor. eleg.* 14. 4.
 Præda genialis. *Ouid.* 1. de *Arte.* 25.
 Puluar geniale. *Catull.* *Argon.* 59. 10.
 Rus geniale. *Ouid.* *epist.* 18. 2.
 Genialis fors. *Plin.* lib. 18. cap. 24. 3.
 Thalami geniales. *Claud.* 2. in *Ruffin.* 20.
 Genialis torus sive lectus, qui in nuptijs sternitur in honore
 genij. *Virg.* 6. *Aeneid.* 21. *Cic.* pro *Cluent.* 10. Lectum illum
 genialem quem biennio filie sue nubenti strauerat, in eadē
 domo, etc.
 ¶ **Genialiter**, pen. corr. *Aduerbium* (γενναίως) *Opiarē* &
 lautē. *Ouidius* 11. *Metamorph.* 20.
 Hospitis aduentu solum genialiter egit.
 ¶ **Genuinus**, pen. prod. *Adiectiuum* (γενναίος) *Natiuus* & *pe-*
ccularis. *Apuleius*, genuino sermone nomen *Augusti* *Cæsaris*
 inuocare tentauit. *Gellius* lib. 2. cap. 2. *Naturales* & *genuini*
 honores exoriuntur.
 ¶ **Genuini** (γενναίος) dicuntur dentes posteriores, qui in extre-
 ma gingiua in homine gignuntur nouissimi. *Plin.* lib. 11. cap.
 37. 39. *Cic.* 2. de *Natur. deor.* 202. *Dentibus* in ore configura-
 tis manditur atq; ab his extenuatur atq; mollitur cibus: eor-
 um aduersi acuti morsu diuidunt escas: intimi autem confi-
 ciunt, qui genuini dicuntur. *Festus*, *Genuini* dentes, quod a
 genis dependent.
 ¶ **Genuini** frangere in aliquo, *Clanculum* obtrektare, *lacerare*q;
quoque *quæpiam*. *Perf. Satyr.* 1. 12. *Idem* etiam dicitur & *Genui-*
no *rodere*.
 ¶ **Genuinum** agitare. *Iuuen.* *Satyr.* 5. 7.
 ¶ **Gilo**] *Civitas*: a qua *Gilonite* uiri in ea habitantes.
 ¶ **Gilius**] *Vir* fuit *Tarentinus*, de quo *Herodotus* nonnulla
 scribit.
 ¶ **Gilius**] *uipis*, *Color* medius inter albu & rufum, nempe is
 qui & *Melinus* dicitur: cuiusmodi mellis color esse uidetur.
Virg. 3. *Georg.* *Luxuriat*q; totis animosum pectus: honesti
Spadices, *glauciq;* color deterrimus albis.
 Et *gilio*, *Seruius*, *Aliud* est *cædidum* esse, id est, *quadam*
nitenti luce persusum: aliud *album*, quod pallori constat esse
uicinum. *Gilius* autem *melinus* est color. *Multi* autem ita *le-*
gant *Albis* & *gilio*: ut non *album* & *gilio*, sed albo *gilio*
utiuperet. *Quod* si *singuli* colores *utiuperandi* sunt, quanto
 magis *mistus* uterq; id est, albo *gilio*.
 ¶ **Gingiber**] *Vide* *Zinziber*.
 ¶ **Gingiuia**] *gingiue*, pen. prod. f. g. (γιγγίω, ἐνδύω) *Pars* oris
 cui dentes inheret. *Plin.* lib. 23. cap. 6. 6. *Ex* his dulcia, que
apryra alio nomine appellauimus, *stomacho* inutilia habē-
 tur, *inflationes* pariunt, *dentes* *gingiuasq;* *ledunt*. *Iuuen.* *Sa-*
tyr. 10. 20. *Frangendus* *mifero* *gingiua* *panis* *inermi*.
 ¶ *Ruffam* *defricare* *gingiuam*. *Catull.* in *Gnatum*, *epigr.* 37. 5.
 ¶ **Gingiuula**, *gingiuule*, pen. corr. *Diminutiuum* (γιγγίω)
Apuleius, *Complanatorem* *tumidule* *gingiuule*.
 ¶ **Gingritio**] *gingris*, *gingrij*, *gingritum*, *gingrire*, *Anserum* *uo-*

cis propriū est, *ambore* *Fest.* *Vnde* *genus* *quoddā* *libi-*
rum *exiguarum*, *gingrim* & *Antiquum*.
 ¶ **Girgillus**] *girgilli*, *Instrumentum* quo *fila* *reuoluuntur*. *Gal-*
licum *uulgus* uocat, *Vn* *Deuideoer*.
 ¶ **Gith**] *nel* *git*, n. g. *indeclinabile* (γιθ) *Genus* *feminis*.
Colum. lib. 7. *Plin.* lib. 29. ca. 17. 6. *Gith*, *ex* *Græcis* *alijs* *me-*
lanthion, *alijs* *melanthermon* uocant. *Optimum* *quā* *excita-*
tissimi *odoris*, & *quā* *nigerrimum*. *Medetur* *serpentiū*
plagis & *scorpionum*. *Plautus* *Rud.* 30. 38. *Os* *eadet* *tibi*, *nū-*
gith *frige* *factas*: *Officinæ* (inquit *Ruellius* lib. 3. cap. 51) *Ni-*
gellam *Romanam* *appellant*, *rura* *nostra* *Poeuretanz*, *quas*
piperacem *dicunt*, *quod* *odorata* *piperis* *modo* *referat* *acri-*
moniam, *aut* *quia* *piperis* *uice* *in* *multis* *utuntur*. *ibidem* *plu-*
ra: *ubi* *contendit* *gith* *non* *esse*, *quā* *nigellam* *cognominat*.
 Est & *gittago*, *ambore* *Hermolao*, *quæ* *in* *frumentis* *crefcit*,
herba *inutilis* *feminis*, *qñ* *speciem* *referens*.
 G L
 ¶ **Glaber**] *glabra*, *glabrū* (γλῶσ, ἀθεξ, λεονάρον) *Quod*
 est *leue* & *sine* *pilis*. *Varro* 2. de *Re* *rur.* cap. 2. 21. *Si* *quem*
glabrū *facere* *uelis*. *Mart.* lib. 12. 34. *Glaber* *crure*. *Sic*, *Gla-*
bre, *Colum.* lib. 1. in *Præf.* 21.
 ¶ **Glabrior**, *glabrioris*, *Comparatiuum* a *Glaber* (γλαβρότερος)
Plaut. *Asin.* *Tu* *istum* *gallum*, *si* *sapis*, *glabriorē* *reddes* *mihi*
quā *uoluis* *ludius*.
 ¶ **Glabellus**, *Adiectiuum*, *Diminutiuum* (γλαβρότερος)
Glabella uocatur etiam id *interstitium* quod *supercilia* *super* *na-*
sum *distinguit*, *quā* *sine* *pilis* *esse* *consequit*. *Martianus* *Cæ-*
pella lib. 1. *Quarum* *una* *de* *osculata* *philologie* *frontem* *illie*
ubi *pubem* *clitorum* *distinguit* *glabellæ* *medietas*.
 ¶ **Glabretum**, *glabreti*, pen. prod. (γλαβρόν) *Glabreta* *dicun-*
tur *loca* *in* *quibus* *propter* *aliquem* *humorem* *noxium* *sege-*
tes *non* *proueniunt*. *Columel.* lib. 2. cap. 9. 7. *Ea* *glabreta* *si-*
gnis *adhibitis* *notari* *conuenit*: *ut* *suo* *tempore* *uitijs* *clisimo-*
di *medeamur*.
 ¶ **Glabro**, *glabras* (γλαβρός) *glabrare*, *pilos* *auferre*. *Colum.* lib.
 12. cap. 5. 4. *Quum* *ab* *aqua* *pridie* *sues* *prohibiti* *sunt*, *pos-*
tero *die* *masantur*: & *uel* *aqua* *candente*, *uel* *ex* *tenuibus*
lignis *flammula* *facta* *glabrantur*.
 ¶ **Glabreo**, *glabres* (γλαβρός) *glabrere*, *pro* *eo* *quod* *est* *glab-*
rum *fiertur*. *Col.* lib. 2. cap. 9. 7. *Loca* *glabrenita*.
 ¶ **Glabresco**, *glabrescis* (γλαβρός) *glabrescere*, *Glubrum* *fiert*
id *est*. *Sine* *pilis* *aut* *capillis* *aut* *plumis* *fiert*, *quod* *uenit* *no-*
n *unquam* *alio* *morbo*.
 ¶ **Glabrescit** etiam *area*, *quum* *herbis* *atritis* *complanatur*. *Col.*
 lib. 2. cap. 20.
 ¶ **Glabrio**] *cognomen* *est* *Aciliorum*, *ab* *habitu* *corporis* *uiri*
alicui *impositum*, *quod* *de* *pilis* *esset*, & *ab* *eo* *ad* *suos* *posse-*
ros *propagatum*. *Glabri* *enim* *depiles* *sunt*.
 ¶ **Glacies**] *glaciei*, penult. prod. f. g. (γλακίς, κρυμός, κρυμός,
 κρυμάλος) *Aqua* *congelata*. *Plin.* lib. 8. cap. 28. 2. *Aure* *ad*
glaciem *apposita*.
 ¶ **Frigidius** *glacie* *pectus*. *Ouid.* *epist.* 1. 5.
 ¶ **Lucidior** *glacie*. *Ouid.* 13. *Metam.* 171.
 ¶ **Glacies** *aspera*. *Virg.* 10. *eclog.* 10.
 ¶ **Astricta** *uentis* *glacies*. *Ouid.* 1. *Metam.* 25.
 ¶ **Cerulea** *glacie* *concretis*. *Virg.* 1. *Georg.* 48.
 ¶ **Fragilis** *glacies*. *Ouid.* 3. de *Arte.* 25.
 ¶ **Frigida** *glacies* *lædit* *molle* *pecus*. *Virg.* 3. *Georg.* 59.
 ¶ **Indurata** *glacies*. *Vide* *Induro*.
 ¶ **Iners** *stati* *glacies*. *Horat.* 2. *Carm. ode* 9. 1.
 ¶ **Niualis** *glacies*. *Claud.* 1. de *raptu* *Proserp.* 14.
 ¶ **Sauca** *glacies*. *Ouid.* 2. *Metam.* 162.
 ¶ **Ignis** *exoluit* *glaciem*. *Lucret.* lib. 6. 76.
 ¶ **Flumina** *trudunt* *glaciem*. *Virg.* 1. *Georg.* 62.
 ¶ **Glacie**

¶ **Glacio**, *glacias* (κρυμώ) *glaciare*, *in* *glaciem* *conuertere*.
Plin. lib. 14. cap. 21. 1. *Glaciare* *moles* *prodigij* *modo*.
 ¶ **Glaciare**, *pro* *Glaciari*. *Plin.* lib. 29. cap. 3. *ad* *finem*. *Fit* *autem*
hyeme, *quoniam* *estate* *nōn* *glaciatur*, *nisi* *accepta* *cera*.
 ¶ **Iupiter** *glaciatur* *nies*. *Horat.* 3. *Carm. ode* 10. 2.
 ¶ **Glaciari**, *in* *glaciem* *conuertere*. *Plin.* lib. 24. cap. 13. 4. *Flore* *eius*
aquam *glaciari* *Pythagoras* *tradit*.
 ¶ **Glaciens**, *Participium* (κρυμώ) *ut*, *Glaciantes* *auræ* *Bo-*
reæ, *Valer.* 4. *Argon.* 144.
 ¶ **Glaciatus**, *Aliud* *Particip.* (κρυμώ) *Colum.* lib. 7. cap. 82. *Nec*
dubium, *quā* *fici* *ramulis* *glaciatus* *castus* *uicundissimē* *sa-*
piat. *Id* *est*, *coagulatus*.
 ¶ **Humor** *glaciatur* *in* *grandis*. *Plin.* lib. 8. 38. 2.
 ¶ **Humor** *glaciatus* *in* *gemmas*. *Plin.* lib. 2. cap. 39. 2.
 ¶ **Glacialis**, & hoc *glaciale*, pen. prod. (κρυμώ) *Quod* *in*
in *glaciem* *astringi* *solet*. *Iuuen.* *Satyr.* 2. 1.
 ¶ *Vltra* *Sauronatus* *fugere* *hinc* *libet*, & *glaciadem* *Ocea-*
num. *Col.* lib. 3. cap. 1. 5. *Declinatio* *mundi* *glacialis*.
 ¶ **Fretum** *glaciale*. *Claud.* 1. *Paneg.* 35.
 ¶ **Frigus** *glaciale*. *Ouid.* 9. *Metam.* 117.
 ¶ **Poius** *glacialis*. *Senec.* *Herc. fur.* 1. 2.
 ¶ **Glacito**] *glacitis*, pen. cor. *glacitare*, *Proprium* *est* *uocis* *an-*
ferum. *Author* *Philomela*,
Cæcabat *hinc* *perdix*, *hinc* *glacitatur* *improbus* *anser*. *Qui*
dam *legunt* *glositat*, *alijs* *gratitatur*.
 ¶ **Gladius**] *gladij*, m. g. (μάχαιρα, ἀντίς) *Varro* de *Ling.*
Lat. *Gladius*, *c* in *g* *commutato*, a *clade*, *quod* *fit* *ad* *hostium*
cladem. *Plaut.* *Trinum.* 4. 68. — *adisti* *hinc* *hoc* *pacis* *et*
Gladium *qui* *se* *occideret*. *Id* *est*, *ministra* *materia* &
adiumentum & *perniciem*.
 ¶ *Sic* & *gladius*. *Cic.* 3. in *Catil.* 53.
 ¶ **Acutus** *gladius*. *Vide* *Acuo*.
 ¶ **Cruentus** *gladius*. *Quintil.* lib. 4. cap. 2. 9.
 ¶ **Enormes** *gladij*. *Tacit.* in *uita* *Agricolæ*.
 ¶ **Ingentes** *gladij*. *Tacit.* in *uita* *Agricolæ*.
 ¶ **Gladius** *uagina* *uacius*. *Cicero* *pro* *M. Marcel.* 10.
 ¶ **Cingere** *se* *gladio*. *Vide* *Cingo*.
 ¶ **Cruento** *cum* *gladio* *comprehendi*. *Cic.* 2. de *Orat.* 91.
 ¶ **Conficere** *gladio* *aliquem*. *Cicero* *pro* *Cecinna*, 60.
 ¶ **Gladio** *nostro* *conficere* *sententiam* *alicuius*, *quod* *alia* *forma*
dicitur, *ingulare* & *conficere* *sermonem* *alterius*: *est* *uerbis*
nostris *ita* *facere*, *ut* *eius* *sententia* *minus* *probetur*. *Cicero*
pro *Cecinna*, 60. *Aut* *tuō* (quomodo *dicitur*) *gladio*,
aut *nostro*, *defensio* *tua* *conficiatur* *nece* *esse*.
 ¶ **Distringere** *gladium*. *Cicero* 3. *Offic.* 153.
 ¶ **Educere** *gladium* *ē* *uagina*. *Cicero* 2. de *inuent.* 131.
 ¶ **Emit** *gladij* *per* *latus* *meum*. *Ouid.* *epist.* 10. 18.
 ¶ **Extrahere** *gladium* *ē* *uulnere*. *Quint.* lib. 4. cap. 2. 9.
 ¶ **Fabricare** *gladium*. *Quintil.* lib. 3. cap. 2. 2. & lib. 2. cap. 16. 4.
 ¶ **Emire** *dolorem* *gladio*. *Ouid.* 1. de *Ponto*, *eleg.* 7. 9.
 ¶ **Fulgens** *gladius*. *Cicero* 5. *Tuscul.* 87.
 ¶ **Imbuere** *scelere* *gladium*. *Vide* *Imbuo*.
 ¶ **Incumbere** *gladio*. *Vide* *Incumbo*.
 ¶ **Infigere** *gladium* *hosti* *in* *pectus*. *Vide* *Infigo*.
 ¶ **Stristo** *gladio* *insequi* *aliquem*. *Cicero* 2. *Philipp.* 44.
 ¶ **Ire** *per* *ignes* & *gladios*. *Ouid.* 8. *Metam.* 16.
 ¶ **Suo** *sibi* *hunc* *ingulo* *gladio*. *Erasinus*, *Suo* *gladio* *suo* *ue* *telō* *in-*
gulari *dicitur*, *qui* *suis* *ipsius* *dictis* *reuenitur*: *aut* *qui* *suo*
pe *inueto*, *dolore* *capitur*: *deniq;* *in* *quem* *quocunq;* *modo*
seu *dictum* *seu* *factum* *retorquetur*, *quod* *ab* *ipso* *profectum*
fit. *Translatā* *metaphora* *ab* *his* *qui* *in* *pugna* *suis* *ipsorum*
telis *aliquoties* *confodiuntur*. *Terent.* *Adel.* 5. 8. 36.
 ¶ **Gladio** *plumbeo* *ingulare*, *est* *Futilleuij* *argumento* *conuin-*
cere *quempiam*. *Cicero* *ad* *Atticum*, lib. 1. 11. 4. *Erasinus*.
 ¶ **Thefauri** *pars* 2.

¶ **Micant** *gladij*. *Vide* *Mico*.
 ¶ **Triste** *micantes* *gladij*. *Lucret.* lib. 1. 65.
 ¶ **Nudare** *gladios*. *Vide* *post* *Nudus*.
 ¶ **Obtundere** *gladios*. *Claud.* 8. *Paneg.* 34.
 ¶ **Gladijs** *districis* *portas* *occupauerunt*. *Cæsar* 7. *bel.* *Gall.* 45.
 ¶ **Percutere** *gladio*. *Vide* *Percutio*.
 ¶ **Perfodi** *gladijs*. *Vide* *Perfodio*.
 ¶ **Pectora** *gladio* *pēit*. *Ouid.* 4. *Metam.* 37.
 ¶ **Recondere** *gladium* *in* *uaginam*. *Cic.* 2. de *inuent.* 131.
 ¶ **Recondere** *gladium* *lateri*. *Ouid.* 12. *Metam.* 97.
 ¶ **Mucrones** *gladiatorum* *ā* *uugulis* *nostris* *reiccimus*. *Cicero* 3. in
Catil. 49.
 ¶ **Retundere** *gladios* *districos*. *Cic.* 3. in *Catil.* 49.
 ¶ **Stringere** *gladios*. *Virg.* 12. *Aeneid.* 56.
 ¶ **Stricti** *gladij*. *Ouid.* 15. *Metam.* 160.
 ¶ **Tractus** *gladio*. *Ouid.* *epist.* 2. 28.
 ¶ **Transiit** *seipsum* *gladio*. *Tacit.* lib. 14.
 ¶ **Gladius**, *piscis* *apud* *Plinium*, lib. 32. cap. 11. 3.
 ¶ **Gladiolus**, *gladioli*, penult. corr. (μαχαιρίον) *Diminutiuum*.
 ¶ **Gladiolus** *herba* *quædam*, *quod* *fit* *folijs* *gladij* *similis*. *Vide* *Pli-*
nium, lib. 21. cap. 11. 4.
 ¶ **Gladiator**, pen. prod. *gladiatoris* (μαχαιρίων) *Gladiator*
res *dicuntur* *generaliter* *omnes* *qui* *gladijs* *pugnant*, *etiam*
discendi *gratia* *antē* *quā* *in* *ludij* *producantur*. *Cic.* 3. *Phil.*
 14. 9. *Idem* 7. *Philipp.* 228. *Græcorum* *potentiam* *maiorē*
fuisse *arbitramini*, *quā* *huius* *gladiatoris* *future* *sit* & *quem*
gladiatorem *non* *ita* *appellauit*, *ut* *interdum* *etiam* *M. Anto-*
nij *gladiator* *appellari* *solet*: *sed* *ut* *appellant* *ij* *qui* *plandē*
 & *Latine* *loquuntur*.
 ¶ **De** *gladiatorum* *origine* *ac* *causa* *tulius* *Capitolinus* *habet* *hoc*
facto: *Multi* *dicunt* *apud* *ueteres* *hanc* *deuotionem* *contra*
hostes *factam*, *ut* *ciuium* *sanguine* *litato*, *specie* *pugnarum*
fortunam *satiarent*. *Alij* *hoc* *literis* *tradunt*, *quod* *uerisimi-*
lius *uidetur*, *ituros* *ad* *bellum* *Romanos* *debuisse* *pugnare* *ita*
dere, & *uulnera*, & *ferrum*, & *nudos* *inter* *se* *coentes*, *ne*
in *bello* *armatos* *hostes* *timerent*, *aut* *uulnera* & *sanguinem*
perhorrescerent. *Hinc* *mos* *tractus* *uidetur*, *ut* *imperatores*
ad *bellum* *proficiscentes*, *minus* *darent* *gladiatōrium*.
 ¶ **Familie** *gladiatorum*. *Cicero* *pro* *Sylla*, 40.
 ¶ **Centum** *pariu* *gladiatorum*. *Horat.* 2. *Serm.* *Satyr.* 3. 17.
 ¶ **Athletæ** & *gladiatores*. *Cicero* *in* *Orat.* 133.
 ¶ **Sicarij** & *gladiatores* *homines*. *Cic.* *pro* *Rosc. Amer.* 6.
 ¶ **Importunissimus** *gladiator*. *Vide* *Importunus*.
 ¶ **Gladiator** *armorum* *in* *scius*. *Quintil.* lib. 1. cap. 12. 2.
 ¶ **Vetus</**

Gladiatorium munus. Plin. lib. 15. cap. 18. 10.
 Pugna gladiatoria. Cic. pro Milone. 71.
 Gladiatorium quoque ponunt sine adiecto scriptores, subaudito substantivo. Lilius lib. 4. Decad. 5. Vix gladiatorio accipio, decem talentis, ab rege rex, ut in eam fortunam recideret. Subaudi, premio.
 Gladiatorium est stomachari: hoc est, gladiatorum publicorum proprium, non autem virorum fortium. Cic. 4. Tusc. 73.
 Gladiatura, gladiatura, pen. prod. f. g. (αὐτομαχία) Tacit. lib. 3. Admuntur e feruitijs gladiaturae destinati.
 Glandomiron] γλῶνδον, Hispaniae Taracensis urbs Ptolem. eo. vulgo hodie Mundanedo.
 Glans] glandis: uel Glandis, huius glandis, f. g. (βάρανθρον) Fructus arboris quercus. Plin. libro 7. cap. 56. 1. Ceres frumenta inuenit, quum antea glande uescerentur.
 Glans fructus omnium arborum glandiferarum. Plin. lib. 16. cap. 5. Dulcissima est omnium glans faga. Virg. 4. Georg. 17. Nec de concussa tantum pluit ilice glandis.
 Glandem quae proprie intelligitur, ferunt robur, quercus, esculus, cernus, ilix, suber. Plin. lib. 16. cap. 6.
 Glandis appellatione (inquit Caius in l. qui uenenum. ff. de uerb. et rer. signif.) omnis fructus, ut labolen. ait, continetur exemplo Graeci sermonis, apud quos omnes arborum species ἀγρόδενον appellantur.
 Glans caduca est, quae ex arbore cecidit, inquit Paulus in l. syl. ua caduca. ff. de uerb. signif. Lucret. lib. 5. 274.
 Glans cerrea. Vide Cereus.
 Fagea glans. Plin. lib. 16. cap. 5. 2.
 Hyberna glans. Virg. 10. eclog. 4.
 Igna glande nutritus aper. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 8.
 Glans quercina. Col. lib. 9. cap. 1. 5.
 Glans et pabulum. Cic. de Arusp. resp. 4.
 Glans, plumbum in modum glandis formam, quod antiqui milites in bello iaculabantur. Salust. in Iugurth. Pars enim glande aut lapidibus pugnare. Hist. 5. belli Afiatici, 73. Sagittasque et tela uti ferent complura, curare, glandes fundere, Iudas comparare. Stat. 1. Achill. 88.
 Plumbea glans. Lucret. lib. 6. 36.
 Glandula, glandula, pen. corr. Diminutiuum (βάρανθρον) Glandula (ἀδύνη) caro glandulosa in sue, quae ab antiquis hominibus saporis putabatur. Plautus Men. 5. 28. — Obsonari Glandulam suillam, etc. Martialis, Partitur apri glandulas palestritis.
 Glandulosus, pen. prod. Adiectiuum (αδύνηδον) Plenum glandulis. Col. lib. 7. cap. 9. 1. Qui porcum laudat qui est amplexus et glandulose ceruicis.
 Glandium, glandij (ἀδύνη) Pars quaedam intestinum est, ut inquit Priscianus. Alij uolunt esse partem apri iuxta ceruicem, uel ipsam ceruicem, in hac enim glandula posita sunt. Plaut. Capt. 2. 5. 7.
 Arripuit gladium, praetruncauit tribus tergoribus gladia. Idem Curc. 7. 4. 4. Plin. lib. 8. cap. 51. 5. Idem lib. 16. cap. 38. 4. Quibusdam sunt tubera sicut in carne glandia. Idem lib. 17. cap. 6.
 Glandifer, pen. corr. Adiectiuum (βάρανθρον) Quod glandes producit. Cicero 1. de Leg. 3.
 Quare glandifera illa quercus ex quo olim euolauit Nuntia fulua Iouis, etc. Ex quodam poeta. Ouid. 12. Metamorph. 66.
 Glandifera et fructuose arationes. Cic. 2. Philip. 100.
 Glandarius, Adiectiuum (βάρανθρον) Denominatiuū a glande: ut, Glandaria sylua, quae seruatur glandis ferendae causa. Cato. cap. 1. 3.

Glanum] γλῶνδον, Saliorum ciuitas in Gallia Ptolem. eo. V. go Gap.
 Glanus] uel Glanis (γλῶνδον) Piscis genus. Plin. lib. 9. cap. 43. Cantius qui et glanis uocatur, auersos mordet hamos, deuorat, sed esca spoliat.
 Glaphyrus] pen. corr. (γλαφυρός) festiuus, iucundus, ornatus, politus, Mart. lib. 4. 5.
 Vendere nec uanos circa palatia fumos:
 Plaudere nec cano, plaudere nec glaphyro.
 Glarea] glareae, pen. corr. (γλαφύριον) Minutissimi lapilli, qui in fluuitorum ripis, uel maris littoribus reperiuntur. Colum. lib. 2. cap. 2. 8. Qui cum parte dumida lapides minutos uel nudam glaream repererint. Idem lib. 6. cap. 2. 3. Stabula sunt optima saxo aut glareae strata.
 Pulsis et glareae. Cic. ad Quinct. fratrem, lib. 3. 17. 7.
 Glarea et arena. Col. lib. 11. cap. 3.
 Dura glareae. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 12. (Seruius)
 Ieiuna glareae: id est, sicca et sterilis terra. Virgil. 2. Georg. 43.
 Glareola, glareole, pen. corr. Diminutiuum. Plaut. Glareolam manu effundens.
 Glareosus, pen. prod. Adiectiuum, plenum glareae. Plin. lib. 26. cap. 8. 40. Silanus nascitur glareosus et perennibus riuus, cubitalis, apij similitudine.
 Glareosa et saxosa amat ficus. Col. de Arboribus, cap. 21. 1.
 Glareostriui. Plin. lib. 2. 6. cap. 8. 120.
 Glareosa et sabulosa arena. Col. lib. 2. cap. 10. 18.
 Glareosa saxa. Lilius 1. bell. Pun. 115.
 Gladium] gladii (γλαδίου) Herba qua fallones pannos inficiunt. Plin. lib. 22. cap. 1. Simile plantagini gladium in Gallia uocatur: quo Britannorum coniuges nurusque toto corpore oblitae, quibusdam in sacris nudae incedunt, aethiopum colorem imitantes. Caesar etiam auctor est, Britannos se hac inficere, quo horridiori sint aspectu in pugna. lib. 5. bell. Gall. 56.
 Glauco] glaucitas, pen. corr. Verbum propriū catulis. Auctor Philomela, 12. Glauca et cattulus: at lepores uagant.
 Glaucium] γλαυκιον, Herbae genus siliustris et erraticae, Rhoea uocatur: alij Pardion dicunt. Nascitur in afflatu maris, aut nitrosi loco. Hec Plin. lib. 20. cap. 19. 2. Glaucon, inquit Hermolaus, folijs densis, minoribus quam papaueris, sordidioribusque gustu amaro, cum quadam stridione. Graecum habet crocei coloris.
 Glaucoma, Glaucopis] Vide Glaucus.
 Glaucus] Adiectiuum (γλαυκός) Quod admistum habet uiridi coloris alborum quandam. Vnde Virgilius Glaucus fallaces, et olivae, et ulam et equum dixit. Gell. lib. 2. cap. 26. Sed ne uiridis quidem color pluribus quam a nobis uocabulis dicitur. Neque non potuit Virgilius colorem equi significare uiridem uolens, caruleum magis dicere equum quam glaucum: sed maluit uerbo uti notiore Graeco, quam inusitato Latino. Nostri autem Latini ueteribus casta dicta est, quae a Graecis γλαυκόντιον, ut Nigidius ait, de colore caeli, quasi caelia. Plin. lib. 9. cap. 36. de conchyliis loquens. Vnde conchyliis pretia quis uirus graue in fisco, color austerus in glauco, et irascenti similis maris.
 Glaucus amictus. Virg. 12. Aeneid. Vbi Seruius, Glaucus amictu, quasi propter uindarum similitudinem.
 Arundo glauca. Virg. 10. Aeneid. 41.
 Fronde glauca canentia salicta. Virg. 2. Georg. 3.
 Fructus glauci oluae. Claud. 2. in Eutrop. 55.
 Glauci oculi, idem qui et caesi, quales sunt felis et leonis, et nocturni oculi. Plin. lib. 8. cap. 21. 4. Atque hinc ab Homero γλαυκῶπις ἄδων est appellata, hoc est Pallas caesus et glaucos oculos habens: quod antiqui summam puellarum pulchritudinem

chritudinem in glaucis oculis constituabant.
 Olius glauci. Stat. 2. Sylu. 20.
 Glauca spadicis. Virg. 2. Georg. Vbi Seruius, Glauca, felineis oculis: id est, splendore persifis.
 Glaucus] piscis. Plin. lib. 9. cap. 16. 4. Quidam rursus estus impatientia, medijs feruoribus sexagenis diebus latent, ut glaucus, fellis, auratae. Idem lib. 39. cap. 11. 11. tradit glaucum aestate non apparere.
 Glaucus] γλαυκός, Hippolochi filius, Bellerophontis nepos, auxilio Troianis uenit: cum quo Diomedes memor ueteris hospitij iunctis dextris amicitiam inuit, armaque commutauit aeneas praio nouem bouum, cum illius aureis armis, quae centum erant bouum. Auctor Homerus Iliados 6. Glaucus piscator ut habetur in fibulis. pisces capios supra ripam explicat, donec retia siccentur. At illi contra haec herba colligentes sese in mare prosterunt. Glaucus eam herbam degustans, inuicem ditatem adeptus est, ut est apud Ouid. libro 13. Metam. — Glaucus Antenoris Troiani filius, ab Agamemnone interfectus, ut est auctor Dictys Cretensis. Glaucus, Sisyphi filius, qui apud Potniam regnauit, equas alebat humana corpora piscantes, a quibus et ipse postremo deuoratus. Auctor Probus grammaticus, Seruius uero dicit Glaucum Potniadem, sacra Veneris spernentem, ab equabus suis, quibus ad curuum utebatur, dilaceratum. Virgil. 3. Georg. 54. Alius fuit Minois filius. Alius inter ministros Vulcani commemoratur ab Herod. Alius item Lemnius statuarius apud Stephanum.
 Biformis glaucus. Claud. de raptu Proserp. 3.
 Glaucius, pen. corr. Adiectiuum (γλαυκός) Glauci colorem habens. Martialis lib. 9. 18.
 Pallia donauit glaucina Cosme tibi.
 Glaucoma penul. corr. glaucomatis, n. g. et Glaucomatium, glaucomatium et Glaucoma, glaucoma (γλαυκώμα) Vitium eius humoris in oculis, qui crystallinus appellatur, nempe dum in colorem glaucum mutatur. Plaut. Aulule, 4. 69.
 Glaucanam ob oculos obijciemus: eumque ita Faciemus, ut quid uiderit, non uiderit. Plin. lib. 29. cap. 6. 10. Glaucomatia dicunt magi cerebri catuli septem diebus emendari, etc.
 Glaucopis, pen. prod. (γλαυκῶπις) Vide Glaucus: oculi, in Glaucus.
 Gleba] glebae (βάρανθρον) Caespes terra: dicta quod sit quasi globus. Cic. pro Cecina, 4. 4. Quid igitur, si glebis, aut saxis, aut fustibus aliquem de fundo praecipitem egeris? Idem 2. de Nat. deor. 117.
 Caespes et gleba. Cic. pro Cecina, 4. 5.
 Pitris gleba. Virg. 1. Georg. 9.
 Vulfere glebae. Silius lib. 7. 53.
 Adinere glebam de aliquorum agris. Cic. 3. de leg. Agrar. 2.
 Inertes glebas raris frangere. Virg. 1. Georg. 19.
 Hamare glebis. Cic. 2. de Legib. 89.
 Iniecit in os alicuius gleba. Cic. 2. de Legib. 89.
 Supinat as Aquiloni ostendere glebas. Virg. 2. Georg. 53.
 Agri glebam possidere. Cic. 5. Verr. 2. 2.
 Siliens gleba. Claud. de bello Gildon. 31.
 Ligonibus uersare glebis. Horat. 3. Carm. ode 6. 8.
 Virens gleba: id est, caespes. Iuuen. Satyr. 12. 9.
 Siccis uruntur semina glebis. Horat. Epod. 16. 12.
 Gleba non solum de terra dicitur. Plin. lib. 36. cap. 67. Inter hos primum ut arborum, marmoreos parietes habuit scena M. Scauri, non facile dixerim sectos an solidis glebis positos. Et cap. 19. ad finem, Phrygius lapis gentis nomen habet. Est autem gleba pumicosa.
 Glebarius, Adiectiuum. Varro libro 6. de Lingua Latina, B

quels ut disti ualentes glebarij, qui facile profundunt glebas, etc.
 Glebosus, pen. prod. Adiectiuum (βάρανθρον) Plin. lib. 35. cap. 15. 2. de sulphure, Genera quatuor, unum quod Graeci apyron uocant, nascitur solidum, hoc glebosum. Hoc est, in formam glebae.
 Glebosior, Comparatiuum. Plin. lib. 35. cap. 16. 1. Altera glebosior candida.
 Glebula, glebule, pen. corr. Diminutiuum (βάρανθρον) Col. lib. 6. 16. Lapillisque carent, et glebulis, quas per triuram ferre terrena emittit area.
 Glestum] glesii, Electri species. Plin. lib. 37. cap. 3. 1. Certum est gigni in insulis Septentrionalis Oceani, et a Germanis appellari glessum. Itaque et a nostris unam insularum ob id glesariam appellatam, Germanico Caesare ibi classis rem gerente, Austrariam a Barbaris dictam. Nascitur autem de fluente medulla pini generis arboribus, ut gummi in cerasissis, resina pincis. Erumpit humoris abundantia: densatur rigore uel tempore autumnali.
 Gleucinum] pen. corr. (αὐτομαχία) Oleum mustum, hoc est, expressum antequam oliuae in torculari subigantur. u. d. 2. 2. mustum. Auctor Probus grammaticus, Seruius uero dicit Gleucini olei compositionem, uide apud Col. lib. 12. cap. 51. 1. Plin. lib. 23. cap. 4. 13.
 Glis] gliris, m. g. (γλαυκός) Animal muri simile, quod nutritur in arboribus, et bonam partem anni somno consumere dicitur. Vide Plin. lib. 8. cap. 57. Martialis, Somniculosos ille porrigit glires. Idem lib. 13. 59.
 Glirarium] glirarij (ἐλαστροπέριον) Locus in quo nutritur glires. Varro 3. de Rust. cap. 16. 1. Glirarium dissimili ratione habetur, quod non aqua, sed maceria locus sepitur.
 Glisco] gliscis (ἐλαστροπέριον) gliscere, Crescere est. Festus. Plant. Asina. 16. 62. Pulchre hoc gliscit praellum. Idem Capt. 11. 28. Cic. in Hortensio, Ad inueniendam libidinem copia uoluptatum gliscit illa, ut ignis oleo. Gellius lib. 2. cap. 7. Eadem autem ipsa quae crescente luna gliscunt, deficiente contra luna deficiunt.
 Numero gliscere. Tacit. lib. 4.
 Flatu gliscit anhelio. Valer. 2. Argon. 56.
 Gliscit auctoritas. Tacit. lib. 4.
 Certamen gliscit. Tacit. lib. 20.
 Cutis gliscit. Stat. 1. Thebaid. 22.
 Dignatio sacerdotum gliscit. Tacit. lib. 4.
 Discordia gliscit. Tacit. lib. 4.
 Flagitia gliscunt. Tacit. lib. 14.
 Infamia gliscit. Tacit. lib. 14.
 Inuidia crudelitatis gliscit. Tacit. lib. 15.
 Libido pugnandi gliscebat. Silius lib. 7. 44.
 Luxuria interim gliscebat. Tacit. lib. 16.
 Multitudo periclitantium gliscebat. Tacit. lib. 3.
 Periculum gliscit. Claud. 2. Eutrop. 79.
 Potestas gliscebat. Tacit. lib. 3.
 Praecordia gliscunt. Valer. 3. Argon. 128.
 Rabies gliscit. Plaut. Capt. 11. 28.
 Saentia gliscit. Tacit. lib. 5.
 Mentis tumor atque audacia gliscit. Stat. 9. Thebaid. 157.
 Accenso gliscit uiolentia Turno. Virg. 12. Aeneid. 2.
 Gliscere dicitur terra, hoc est, pinguescere. Col. lib. 2. Idem lib. 2. cap. 14. Quod etiam in faba ceterisque leguminibus, quibus terra gliscere uidetur, uerisimile est accidere.
 Gliscens, Participium (ἐλαστροπέριον) ut, Adulatio gliscens. Tacit. lib. 1.
 Fama in dies gliscentem fors discussit. Tacit. lib. 18.
 Malum gliscens. Silius lib. 7. 71.
 Negotia gliscencia. Tacit. lib. 11.

Pericula gliscientia. Tacit. lib. 15.
Pernicies gliscens. Tacit. lib. 15.
Seditio gliscens. Livius 6. ab Vrbe, 60.
Gliscere mensis. Turnebus, Glisceras mensas, inquit, opimas, opibaras, copiosas, & crescentibus epularum ferculis referat, a gliscendo dici de grammaticis didicimus. Inde etiam gliscis partem quandam suis uocatum crediderim, quae in edulis non contemnendis erat, Praesum, inquit Nanius, omasum, pernam, callum, gliscis, glandia. Haec Turneb.
Globuli] Cupressi fructus. Vide Galbuli.
Globus] globi (σφαῖρα, σφῆρα, σφῆρα) Corpus solum undiq; rotundum. Virg. 6. Aeneid. 14. 5.
Lucentemq; globū Lunae. Cic. 2. de Nat. deor. 68. Quumq; duae formae praesentis sint, ex solidis globus (sic enim sphaeram interpretari placet) ex planis, &c.
Globus, Quicquid est rotundum, non coeuum. Plaut. Poen. 9. 4.
—in fundas infundebam grandiculos globos, Ego illos uolantes infundarier.
In celo animaduersi globi. Cic. 1. de Diuin. 158.
Nodosus globus. Stat. 1. Sylu. 5. 12.
Globus (σφαῖρα) Multitudo hominum, siue aliorum animalium, aut alterius cuiuscunq; rei similis, collecta & quasi conglobata. Liu. 8. ab Vrbe, 162. Extrema concio, & circa Fabium globus increpabant inclementem Dictatorem.
Globus armatorū. Liu. 4. ab Vrbe, 264. Et lib. 1. 20. Globus iuuenum. Et lib. 3. 197. Globus mulierum.
Hostiles globitū est, hostium cateruae. Claud. 1. Paneg. 21.
Cordis globus. Lucret. lib. 4. 2. 4.
Flammaram globos attollit Aetna. Virg. 3. Aeneid. 115.
Lane globi. Horat. 1. epist. 13. 3.
Picei globi. Valer. 3. Argon. 2. 7.
Sanguinis globos uomit. Ouid. 12. Metam. 48.
Stellarum globi terrae magnitudinem facile uincebant. Cic. in Somn. Scip. 13.
Globus terrae eminentis ē mari. Cic. in Tusc. 106.
Terra, globus. Cic. in Somn. Scip. 11. Homines enim sunt hac lege generati, qui uerentur illum globum, quem in hoc templo medio uides, quae terra dicitur.
Globulus, pen. corr. Diminutiū (σφαῖρα) Plin. lib. 33. cap. 5. 3. Cum tinxere pictores, orbium uocant: eiusq; duo genera faciūt, Luteam quae seruat in lomenta, & liquidam globulis sudore resolutis.
Globulus, genus edulij: de quo Cato cap. 29, Globulus, inquit, sic facito, &c.
Globosus, pen. prod. Adiectiuum (σφαῖρα) Id est, rotundus. Cicero de Vniuers. 2. 2. Et globosus est fabricatus, quod σφαιροειδής Graeci uocant, cuius omnis extremitas paribus a medio radijs attingitur.
Globosum corpus. Col. lib. 10. 37. Lucret. 2. 95.
Globosa forma. Cic. 2. de Nat. deor. 70.
Mundus globosus. Cic. 2. de Nat. deor. 173.
Globosa saxa. Liu. 8. bell. Maced. 12. 4.
Globosa stella & rotunda. Cic. in Somn. Scip. 11.
Terra solida & globosa. Cic. 2. de Nat. deor. 142.
Globosus turbo. Cic. 2. de Nat. deor. 128. Ex quodam poeta.
Globositas, penult. corr. atis. Macrobius lib. 1. in Somn. Scip. cap. 15, Globositas terrae habitationes omnium aequales sibi esse non patitur.
Globo, globas (σφαῖρα) globare, Aliquid solidum in rotunditatem componere. Plin. lib. 2. cap. 2. Formam eius in speciem orbis absoluti globatam esse nomen in primis, & consensu in eo mortalium orbem appellantium.
Globari paruis orbibus. Plin. lib. 2. cap. 65. 4.

Globari in rotunditatem. Plin. lib. 18. cap. 13. 4.
Nubes globantur. Plin. lib. 18. cap. ult. 14.
Glocido] glocidas, pen. corr. glocidare, Proprium est gallinarum, quum ouis incubitur: sunt: quod sit crebris singulibus, interiecta uoce acuta. Festus.
Glocio, glocis, glociui, glociti, pen. prod. glocire, Idem quod glocidare. Columel. lib. 8. cap. 5. 3. Obseruare debet cūctis, dum edent oua, ut ea quae nata sunt, recolligantur: motūq; quo quaeq; die sint edita: & quam recentissima supponantur glocientibus.
Glo mus] glomi, mas, ge. & glomus, glomeris, pen. corr. n. g. (ἀγῶν, ἀγῶν) Est globus ex filo factus. Plin. lib. 36. cap. 13. 8. Quo si quis intropereet sine glomere lini, exitum inuenire nequeat. de Labyrinthis.
Glomero, glomeras, pen. corr. (σφαιρα) glomerare, implicare, & in globi, hoc est, sphaerae figuram filum inducere, inquit Sipontinus.
Lanani glomerabat in orbis. Ouid. 6. Metam. 4.
Glomerare per translationē, Congregare & accumulare. Varro 3. de Re rust. cap. 5. 3. Cibari offas postitas, eae maxime glomerantur ex ficis & farre misto. Celsus lib. 7. Maxime ubi inter se uenae implicatae glomerantur.
Glomerans annus. Cic. 1. de Diuin. 36. Ex poeta.
Glomerantur aues. Virg. 6. Aeneid. 62.
Glomerata clades. Cic. 2. Tusc. 4. 4. Ex Aeschulo.
Nubes glomeratas agit Corus. Silius lib. 3. 160.
Glomerantur nubes. Virg. 9. Aeneid. 3.
Hinc atq; hinc glomerantur. Virg. 1. Aeneid. 101.
Glomerari puluere. Plin. lib. 12. cap. 17. 2.
Glomerari in orbem. Virg. 4. Georg. 16.
Agmina cerui glomerant fuga. Virg. 4. Aeneid. 31.
Gressus glomerare superbos. Virg. 3. Georg. 23.
Ventus incendia glomerat. Virg. 2. Georg. 63.
Manum glomerare bello. Virg. 2. Aeneid. 63. Bello, ad bellum. Seruius.
Saxa sub auris glomerat. Virg. 3. Aeneid. 115.
Nubes tempstatem glomerant. Virg. 1. Georg. 65.
Glomeratio, Verbale (σφαιρα) Plin. lib. 8. cap. 42. 12. de equis, Quibus non uulgaris in cursu gradus, sed mollis altero crurum explicatu glomeratio.
Glomeramen, pen. prod. glomeraminis, n. g. (σφαιρα) Lucret. lib. 2. 138, Distimiles igitur formae glomeramen in unum conueniunt.
Glomerariū. Seneca in Controuers.
Glomeratim, pen. prod. Aduerbiū. Macrobius lib. 6. Saturn. nal. cap. 4. Vide Vomitaria, in Vomito.
Gloria] gloria (κλέση, κλέση, κλέση) Cic. 2. de Inuic. 2. 4. Gloria est frequens de aliquo fama cum laude. Quint. Consentiens laus bonorum, gloria appellatur.
Gloria est illustris ac peruagata multorum & magnorum uel in suos ciues, uel in patriam, uel in omne genus hominum fama meritorum. Cic. pro Marcello, 15. & 16.
Gloria, est solida quaedam res & expressa, non adumbrata: ea est consentiens laus bonorum, incorrupta uox bene iudicantium de eccellente uirtute. Cic. 2. Tusc. 6.
Ex omnibus praemijis uirtutis amplissimum est gloria. Cic. pro Milone, 74.
Auidior gloriae. Vide Auidus.
Clarus gloria, & autoritate grauis. Cic. 2. de Orat. 84.
Gloria cumulator. Vide Cumulus.
Cupidus gloriae & altissimus animus. Cic. 1. Offic. 94.
Splendoris & gloriae cupidus. Cic. 1. Offic. 65.
Cupiditas gloriae. Quint. lib. 7. cap. 3. 10.
Vita breuis, cursus gloriae sempiternus. Cic. pro Sestio, 38.

Gradus

Gradus gloriae disparēs, honorū pares sunt. Cic. pro Planc. 49.
Gloria palmae, Victoria. Virg. 3. Georg.
Fructus uerē uirtutis, gloria. Cic. in Pisonem, 44.
Ostentatio & gloria. Cic. pro Rab. Posth. 23.
Gloria & laus. Cic. 1. Phil. 21.
Dulcis gloria. Cic. Anteq. iret in exil. 4.
Hortatrix animosi gloria lethi. Stat. 9. Thebaid. 144.
Magna apud oēs gloria nomen Amibalis. Cic. 2. de Orat. 42.
Magna gloria nostri aui. Ouid. epist. 21. 19.
Matura gloria. Vide Maturus.
Militaris gloria. Tacit. in uita Agricola.
Naualis gloria. Vide Nauis.
Operosa gloria. Ouid. epist. 2. 13.
Romana gloria. Quint. lib. 1. cap. 10. 14.
Solida ueracis gloria. Cic. Bruto, 33.
Vers, grauis, & solida gloria. Cic. 5. Philip. 200.
Abicere gloriam & deponere. Cic. 2. de Orat. 116.
Honorem & gloriam acquirere. Cic. Appio, lib. 3. 7. 15
Acquirere ad gloriam. Vide Acquirere.
Immortalem gloriam non adimunt, si uitam eripiunt. Cic. Antequam iret in exilium, 14.
Afficere gloria. Vide Afficio.
Amplificare gloriam. Vide Amplifico.
Gradibus gloriae uidentur homines ascendere. Cic. pro Mil. 74.
Auferre gloriam. Vide Aufere.
Capere maximam gloriam ob amicitiam summa fide seruatum. Cic. de Amicit. 25. Vide Capio.
Circumfluens gloria. Vide Circumfluere.
Commendare sempiternae gloriae aliquem. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 22. Vide Commendo.
Concedere alicui de gloria. Tacit. lib. 19. Ne Antonio, Varoq; de gloria concederet.
Consequor.
Aeternam gloriam consequi. Cic. Planc. lib. 10. 14. 4.
Propriam ingenij gloriam consequi. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 22.
Cumulare gloriam bellicam eloquentia. Vide Cumulo.
Summa & perfecta gloria constat ex tribus his, si diligenti multitudine, si fidem habet, si cum admiratione quadam honore dignos putat. Cic. 2. Offic. 43.
Destorata gloria. Liu. lib. 8. Decad. 4.
Laudis gloriaeque mercedem uirtus desiderat. Cic. 5. Philip. 189.
Dimulgata gloria. Lucret. lib. 6. 2.
Immortalem gloriam dare, & sempiternam tu piudinem insingere. Cic. in Pisonem. 50.
Ducitur maxime gloria optimus quisq;. Cic. pro Archia, 19.
Ducere in gloria. Plin. lib. 31. cap. 6. 3.
Gloria se & praedicatione efferre. Cic. in Parad. 17.
Excellent maxime gloria is, qui uirtute plurimum praestat. Cicero pro Plancio 49.
Falsa gloria Philosophiam exornare. Cic. 2. Tusc. 17.
Expeteda gloria magis est, si pecunia tantopere expetitur. Cic. 2. de Orat. 62.
Fama, gloria, doctrina, plurimis artibus, imperio et laude bellica floruit Graecia. Cic. pro Flacco, 50.
Habere gloriam cum modo. Tacit. lib. 15.
Dicendi gloriam maiorem habere. Cic. de clar. Orat. 129.
Habet formā honestatis et similitudinē gloria. Cic. 5. de Fin. 121.
Incendantur omnes gloria ad studia. Vide Incendo.
Insistere in gloria. Vide Insisto.
Intendere gloriam, pro Augere. Tacit. lib. 4.
Iuncta inuidie gloria. Vide Iungo.
Mactare perfidum uitioni, & gloriae. Tacit. lib. 2.
Multiplicare gloriam. Vide post Multus.
Nisi ad gloriam immortalem. Vide Nitor.

Parere gloriam. Quint. lib. 3. cap. 7. 9.
Parta gloria. Ouid. epist. 20. 23.
Ponere in gloria. Vide Pono.
In gloria referre. Vide In.
Veram gloriam repudiare, leuis est animi splendorem lucemq; fugientis. Cic. in Pisonem, 44.
Ad gloriam & splendorem in imperio & dignitate omnia reuocare. Cic. pro Flacco, 21.
Seposita & discors gloria. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 3.
Sequitur gloria uirtutem tanquam umbra. Cic. 1. Tusc. 177.
In gloria esse. Vide In.
Sic in aeterna gloria Marius. Cic. 4. in Cat. 93. Et 3. Offic. 114.
In maxima & gratia futurus sit & gloria.
Nulla est gloria asellos praeterire. Martial. lib. 12. 23.
Titillat gloria. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 36.
Vertere aliquid ad gloriam. Tacit. lib. 13.
Gloriola, pen. corr. Diminutiū (κλέση) Cic. ad Luceium lib. 5. 12. 34. Et nonne ipsi inui & gloriola nostra persequamur. Idem ad Caesarem, libro 7. 5. 9. Hisce cum ornēs gloriose insignibus.
Gloriosus, pen. prod. Adiectiuum (κλέση, κλέση, κλέση) Praeclarus, excellens, & qui in magna gratia est. Plaut. Epid. 4. 52.
—magnus miles Rhodius, raptor hostium Gloriosus.
Gloriosum consilium. Cic. ad Att. lib. 160. 5.
Illustria & gloriosa facta. Cic. 1. de Finib. 57.
Fuga Ciceronis sibi gloriosa, patriae calamitosa. Cicero 1. de Diuin. 104.
Gloriosa mors. Cic. 2. de Finib. 156.
Magnifica & gloriosa ostentatio ciuitatis. Cic. pro Flacco, 41.
Praepotens & gloriosa Philosophia. Cic. 1. de Orat. 95.
Gloriosus etiam in malam partem usurpatur, pro superbo, ut proprie sit inanis gloriae cupidus & ostentator, & qui ad gloriam refert quicquid aut facit aut dicit. Plaut. Truc. 4. 52.
Vos nequam & gloriosae, maleq; &c. Plin. epist. 53.
b. Miserat etiam epistolas Roman ad aniculum quandam id est, lantes & gloriosas.
Gloriosus miles, apud Terentium & Cic. lib. 1. Offic. 192.
Magnificum illud etiam, Romanisq; hominibus gloriosum, ut &c. Cic. 2. de Diuinat. 8.
Praeclarum & gloriosum. Cic. 2. Philipp. 49.
Ad immortalitatem memoriae gloriosum. Cic. 3. de Leg. 31.
In priuatis gloriosa, multo magis in regibus commemorabuntur. Cic. pro Deiotaro, 29.
Gloriosum in uulgu. Cic. 4. Acad. 254.
Gloriosum mihi. Cic. ad Dolabellam, lib. 9. 14. 6.
Populari fama gloriosum, ut consuetudo loquitur, id solum dicitur honestum. Cic. 2. de Finib. 80.
Gloriosum & inuidiosum, contraria. Cic. 1. Philipp. 25.
Gloriosē, pen. prod. Aduerbiū (κλέση) Cum gloria & laude. Plin. de Viris illustr. 47. Ipse quadragies quater accusatus, gloriosē absolutus, Carthaginem delendam censuit. Cic. ad Caelum, lib. 2. 11. 6. Satis gloriosē triumpharem.
Gloriosē, in malam partem. Cic. 2. de Finib. 142. Idem 3. Tusc. 87. Quoniam haec plausibilia non sunt, ut in sinu gaudeant, gloriosē loqui desinant.
Gloriosē amiciri. Plaut. Persa, 9. 5.
Exordiri non gloriosē. Cic. 2. de Orat. 18.
Gloriosē mentiri. Cic. pro Milone, 53.
Glorior, gloriaris (κλέση, κλέση, κλέση) De se iactanter aliquid pronuntiare, & gloria se & praedicatione efferre. Cicero 5. Verr. 150. Vt tu in multis epistolis ad amicos tuos gloriaris. Sic, Caesar 1. bell. Ciuil. 13. Inter suos gloriari.

Gloriari

Gloriari apud aliquem. Cic. i. Offic. 110.
Gloriari contra aliquem. Cic. 5. Tusc. 40.
Gloriari de re aliqua. Cic. 3. de Finib. 43.
De suis rebus gestis gloriari. Cic. pro Domo sua, 72.
Gloriari de se. Cic. de Senect. 74.
De misera uita nemo gloriari potest. Cic. 3. de Finib. 43.
Gloriari in re aliqua. Cic. i. Tusc. 76.
Quibus rebus quis in seipso gloriatur, easdem in alijs reprehendat non concedit. Cicero pro Ligario, 12.
Gloriari insolenter. Cæsar 8. bell. Gall. 108.
Moxe senum gloriari. Cic. de Senect. 74.
Nimis gloriari. Cic. de Arusp. resp. 14.
Factis equitum gloriatur ciues, letantur socij, gemunt hostes. Cic. Antequam iret in exil. 18.
Gloriari nominibus ueterum. Cic. in Orat. 96.
Gloriari, tum accusatio. Cic. de Senect. 28. Equidem posse uellem idem gloriari quod Cyrus.
Se per grassasse omnes prouincias gloriari. Cic. 2. de Orat. 143.
Aliqui gloriari. Cic. in Pisonem, 1.
Gloriandus (αὐδωτός) Particip. Cic. 5. Tusc. 71. Beata uita glorianda, et prædicanda, et præ se ferenda est. Prædicabile aut gloriandum nec in misera uita quicquam est. Cic. 5. Tusc. 70.
Glorians (αὐδωτός) Aliud participium. Cicero 1. de Natura deor. 97. Quod et non prædicanti tamen facile quidem crederem, sicut mali edificij domino glorianti se architectum non habuisse.
Gloriatio, Verbale (αὐδωτός) Cicero 4. de Finibus, 82. Illud uerò minime confectarium, sed in primis hebes, illorum scilicet nominum gloriatio dignam esse beatam uitam. Sic libro 3. 43. Ex qua efficitur gloriatio, ut ita dicam, dignam esse beatam uitam.
Gloriandus (αὐδωτός) Qui gloriatur. Gellius lib. 5. cap. 5. Cōtemplatione tanti et tam ornati exercitus gloriandus Annibalem aspiciat.
Glos] glotis, f. g. (γλωττός) Viri soror, inquit Festus. Nonius, Glos appellatur mariti soror, atq; eadem fratris uxor.
Glossa] glossæ (γλωσσά) Latine lingua dicitur. Plaut. Casin. 15. 15. — imo hoc negotium quidem, Nisi hæc ἡ γλωσσά ὑψίαν percussit flore liberi.
Glossa à Quintiliano secretoris lingue interpretatio dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 25.
Glossema, pen. prod. glossematis (γλωσσεμα, γλωσσέμα) Quinilianus libro 1. cap. 14. Circa glossemata etiam, id est, uoces minus usitatas, non ultima eius professionis diligentia est. Varro libro 6. de Lingua Latina, exponens uersum Ennij, Cælium Camilla expectata aduenis, salue hospita Camilla: Camilla, inquit, qui glossemata interpretati, dixerunt ad ministram. Addi oportet, in his quæ occultiora. Mosellanus: Colligere licet glossemata, et glossas apud Fabium prius et poeticas uoces recte intelligi, quas idem Fabius iam antè linguam secretiore interpretatus est, et hic uoces minus usitatas appellat. Sic apud Diomedem intelligendum est glossematicum dicendi genus. Qui itaq; apud ueteres, hæc uoces interpretabantur, in Græcorum cōmentarijs glossographi dicuntur. Hæc tamen Mosellanus. Vide Cælium, lib. 13. cap. 4. Afranius Gallus apud Suetonium in libello de claris Grammat. 22, Puzilem olim fuisse Asinius Gallus hoc in eum epigrammate ostendit, Qui caput ad leuam didicit, glossemata nobis Præcipit, os nullum uel potius pugilis.
Glottis] glottidis, pen. cor. f. g. (γλωττίς) Latine lingua dicitur. Hinc Plin. lib. 10. cap. 23. auem (quæ rex coturnicum ap

pellatur) glottida uocant. Glottis, inquit, prælongam exercit linguam, unde ei nomen.
Glubo] glubis (αὐλοῦ) glubere, Corticem detrahere. Cato de Re rust. cap. 33. Salictum suo tempore cedito, glubito, araq; alligato, librum conseruato.
Glubere, Catull. ad Cælium, 54. de Lesbja; Nunc in quadriuijs, et angiportis Glubit magnanimos Remi nepotes.
Glubi pecus dicitur, ut Festus ait, tuis pellis trahitur.
Glubere ramis, Distringere, ualde stringere, inquit Nonius, Varro de Re rust. lib. 11.
Gluma] glumæ (αὐλοῦ) hordei tunicula est, inquit Festus, Varro lib. 1. de Re rust. cap. 48. de frumento, Granum dictum quod est intimum solidum. Gluma, qui est folliculus eius. Aristæ, quæ ut acis tenuis longa enimet è gluma. Proinde ut grani theca sit gluma, et apex arista. Paulo post, Videatur uocabulum gymon habere a glubendo, quod eo folliculo deglubitur granum.
Gluten] glutinis, siue glutinum, glutini, pen. corr. neut. gen. (νόσθα) Colla dicitur Græcè. Plin. lib. 11. cap. 39. 5, Bonna corijs glutinum excoquitur, taurorumq; præcipuum. Idem lib. 26. cap. 8. 17, Taurinum gluten. Idem lib. 13. cap. 12, Glutinum uulgare è pollinis flore temperatur feruente aqua, minimo aceti aspersu.
Glutinosus, pen. prod. Adiectiuum, Tenax. Plin. lib. 35. cap. 16. 1. Prioris laus ut recens sit, et leuis, linguæq; glutinosa. Colum. lib. 3. cap. 11. 9.
Glutino, glutinas, pen. corr. (νόσθαμα) glutinare, Coniungere, ferrum mare. Plin. lib. 35. cap. 15. 7. Vis bituminis, quæ sulphuris, sicut, discuti, contrahit glutinat. Idem, Quo genere sinitur et sanguis, et uulnus glutinatur.
Glutinamentum, glutinamenti (νόσθαμα) Compactio, cōiunctio. Plinius libro 13. cap. 12, Deprehenditur et lentigo oculis, sed inserta medijs glutinamenti tenuis. De charitibus loquitur.
Glutinator, pen. corr. glutinatoris (νόσθαμα) Cicero Attico, lib. 4. 7. 2. Etia uellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio utatur glutinatoribus, ad cetera administris, ijsq; imperes ut sumant membranulam, ex qua indices fiant.
Glutio] glutis (ναρταλόω) glutire, Deponere. Iuuenalis Satyr. 4. 3. Quales tunc epulas ipsium glutisse putamus Induperatorem.
Glutire uocem. Plin. 10. cap. 12. 4. De coruis.
Glutus] Adiectiuum, ab antiquis usurpatum pro unito et bene subactio. Cato cap. 43. Locus bipalio subactus fiet, beneq; glutus fiet. Plin. lib. 17. cap. 18. 1.
Glycere] Glyceres, amica Menandri fuit, de qua Martialis, Nec glycere, uerè Thais amica fuit. Sensus est, Glycere erat Menandri poetæ amica, quod ex Glyceres Græcis ad eum epistolis, quæ hodieq; extant, cognoscimus: Thais tamen ab eo sic in comædijs introducta, frequenter et celebris redita est, ut ipsa uideatur, non Glycere Menandri amica fuisse. Hec Turneb.
Glycon] γλυκων, Vir apud Horatium 1. Epist. 1. 6. robustissimus, et gladiatorid quadam totius corporis firmitate: Nec quid desperes inuicti membra Glyconis, etc. Fuit et Glycon, medicus Pansæ apud Romanos. Cicero in epistolis ad Brutum, Tibi Glycona medicum Pansæ, qui sororem nostri Achilleos in matrimonium habet, diligentissimè commendo: Audimus enim uenisse in suspitionem Torquato de morte Pansæ, cuius dicitur, ut patriciam. Vide Suetonium in Augusto.
Glycyrrhiza] γλυκύριζα, Dulcis radix Regalica.

Gnaphalium] gnaphalij (γναφαλίον) Herba inuentilla, Plin. lib. 27. cap. 10. 5. Gnaphalium, alij chamæxelon uocant, cuius folijs albis mollibusq; pro tomento utuntur. Hinc etiã uulgo Cottonaria appellatur.
Gnarus] gnari, uel Narus (γναρός) dicitur sciens et peritus alicuius rei. Plinius libro 9. cap. 35. 6, Concha ipsi quum manum uidet, comprimit sese, operitq; opes suas, gnari propter illas se peti. Cicero in Orat. 8, Gnarusq; quibus orationis modis quoq; animorum partes pellerentur, de Pericle.
Gnarus sum loci eius. Plaut. Rud. 5. 18. Col. in Præfat. Armoreum ac malitia gnarus. Plin. lib. 9. cap. 8. 11, Gnarus temporis multitudine.
Rerum gnarus. Silius lib. 7. 85.
Reipublice gnarus Sisenia. Cic. de clar. Orat. 12. 1.
Gnari terginostri tortores. Plaut. Aflin. 11. 6.
Gnarus, pro Cognito. Tacit. lib. 1. Tradebanturq; in paludem gnarum uincenibus, iniqua nescijs. Item, libro 15. idq; nulli magis gnarus, quam Neroni.
Hinc dictioni Gnarus præposita est litera G, quo dulcius sonaret: quemadmodum factum est dictionibus Gnarus et gnotus. Cicero in Orat. 89, Noti erant, et nauis, et nari, quibus quum in præconi oporteret, dulcius usum est, ignoti, ignari, et ignari dicere, quum ut ueritas postulabat.
Gnarior, Comparatiuus. Arnobius lib. 3. aduersus gentes.
Gnarietas, pen. corr. gnarietas (γναριότης) Salustius: namq; alij fiducia gnarietas locorum occulta fuga sparsi, alij gloriæ eruptionem tentauerunt.
Gnaruris, pro Gnarus uox antiqua et obsoleta. Plautus, Simul gnaruris uolo esse hanc rem mecum. id est, gnaros. est enim accusatiuus pluralis. Hac etiam usus est in prologo Pœnuli, Ad argentum nunc uicissim uolo remigrare, ut æquè mecum sitis gnarures. id est, gnari. In Lexico etiam Latinogreco reperi gnaruram γναριον, et gnarurat γναριον. Hec Turnebus.
Gnatho] Gnathonis, pen. prod. Vir Siculus, ob gulam uoracitatemq; famosissimus. Vide Philoxenus. Vsurpatur pro homine impuro et nihili. Cicero 2. Philipp. Ho die non descendit Antonius, cur dat natalitia in hois. cuius neminem nominabo. Putatote eum Phormioni alicui, tum Gnathoni, tum Ballioni. O seditatem hominis fligitiosam.
Gnathos] γναθος, Latine gena, maxillæ dicitur, aut bucca. Inde apud Terentium Gnatho parasitus.
Gnatis] gnati, m. g. (γνατῆς) Filius. Eadè ratione præponitur illi, quæ dictioni Gnarus. Dulces gnati. Lucr. lib. 4. 248. Mansit huic unicus gnatus domi. Vide Maneo.
Actas gnati non est ad præcepta. Cic. pro Plancio, 48.
Gnatus] Adiectiuum (γνατός) Celer, strenuus, à nauium celeritate. Plaut. Mostel. 3. 12. Simul autem gnauos esse ad hanc rem mecum uos omnes uolo.
Inuenta gnata. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 3.
Gnatus inane sori, et uesperinus pete tectum. Hor. in epi. 6. 4.
Gnauter, pen. corr. Aduerbum (γναυτέριος) Diligenter. Liuius 10. ab Vrbe, 194. Ibi aliud iudicium nec cessatū ab armis, nec gnauter pugnatum.
Gnauter agere aliquid. Horat. 1. epist. 15.
Gnauter illum amo. Plaut. Cistell. 2. 76.
Gneus] et corporis insigne, et prænomen, à generando dicta esse, et ea ipse ex Græco γνεός apparet. Festus.
Gnide] Pisciis genus: quã nos Vrticam uocamus. Plin. lib. 31. cap. 11. Alij scribunt Gnide.
Gnidus] Promontorium Carie, apud Melan lib. 1. cap. 16. Nunc Cabo de Chio uocatur, ut scribit Olinarius in Melan.

Gnidus] γνιδός, ciuitas Lycie, quæ duos portus habuit, et in fronte insulam, quæ stadia septem ambitus complectebatur: theatralis, et alta aggeribus iuncta continenti. Vide Volaterranum lib. 9.
Regina Gnidi Venus. Horat. 1. Carm. ode 30. 1.
Gnidius, Adiectiuum (γνιδίος) ut, Gnidia Venus. Cic. de Diuina. Et 6. Verr. 119.
Gnoma] gnome, appellatur, inquit Festus, genus machinule cuiusdam, quo regiones agri cuiusq; cognosci possunt, quod genus Græci dicunt γνόμενα. Et est gnoma, quæ Latine dicitur Sententia. Vide Quintilianum lib. 8. cap. 5.
Gnomon, gnomonis, m. f. g. (γνόμενος) Regula, Stylus horas indicans, cuius umbra interuoscuntur horæ. Plin. lib. 2. cap. 72. gnomonem solis umbilicum uocari dicit.
Gnomonice, ces, pen. corr. frem. gen. Plin. lib. 2. cap. 76. Vmbrarum hanc rationem, et quam uocant Gnomonice, inuenit Anaximenes Milefius, Anaximandri discipulus: primusq; horologium quod appellat scioericon, Lacedæmone ostendit.
Gnosos] γνόςος, Vrbs Crete in plano sita, quæ alio nomine Ceræthus, ut scribit Strabo, appellata fuit à fluuio. Ea fuit Minois regna. Hinc
Gnosius, (γνόςος) Ex ea urbe ciuis. Gnosia regna. Virg. 3. Aeneid. 22. 10. Sic, Gnosia stella. Virg. 1. Georg. 45.
Humus Gnosia. Ouid. epist. 4. 14.
Littora Gnosia. Catul. Argon. 59. 35.
Phætra Gnosia. Propert. lib. 2. eleg. 13. 2.
Gnosiacus, pen. corr. Aliud adiectiuum (γνόςος) ut, Corona Gnosia. Stat. 1. Sylu. 5. 18.
Regnum Gnosiacum. Ouid. 9. Metam. 13. 4.
Gnosus, aliud adiectiuum. Lucan. lib. 37, — Gnosusq; agitare phætras.
Gnosus, Gnosidos, pen. corr. f. g. (γνόςος) Ouid. Epist. 21. 5. Et Phœbus Daphnen, et Gnosida Bacchus amauit. Intelligit Ariadnen.
Gobæum] γόβαον, promontorium, Gallie oppidum apud Ptolemæum. Vulgo Le four.
Gobeu] in Britannia minore, nunc dicitur Sanctus Mathæus.
Gobio] gobionis, m. g. uel Gobius, gobij (γόβιος) Pisciis, qui si litoralis est, Venetis nomen retinet: si uerò fluminalis, is sanè erit qui à nostris uulgo appellatur Gouion. Plin. lib. 9. cap. 57. 3. Eadem in Ponti apprehendi glacie piscium, maxime gobiones, non nisi patinarum calore uitalem molem motum fatentes. Mart. lib. 13. 88, Principium cœnæ gobius esse solet. Colum. lib. 8. cap. 17. 13. Et cammarus, exiguisq; gobio.
Gobrias] γόβριος, Vir Persa nobilis, unus ex his qui cum Dario conuenerunt. Nam erat Darius sacer, antequam regnum Darius ipse adipisceretur, ut ostendit Herodotus circa initium libri 7.
Gonorrhœa] γονόρροια Vitium est membri genitalis, ut dicitur quum preter uoluntatē emittit semen. Firmic. lib. 3. cap. 7, Mors illi per gonorrhœam, id est, seminis defluxum, fertur.
Gordius] γόρδιος, Rex Phrygie, primo rusticus. Nam quum Phryges oraculum consulissent super electione regis: responsum est, ut illum crearent regem, qui primus templum intraret. Itaq; primus uenit Gordius rusticus, lora plaustrum portans. Qui rex factus, lora illa in memoriã rei suspendit in tæplo iouis: quæ ita erant perplexa, et cōnexa, ut difficillimè posse dissolui, et ferebatur oraculum, ut qui lora illa dissolueret, regno potiretur. Hinc Gordianus nodus, pro uerbium, de quo uide Erasmus in Chiliadibus, et Strabonem, libro 12.
Gorgias] γόργιας, Leontinus, Siculus rhetor, Empedoclis discipulus.

dis discipulus, Isocratis autem et aliorum philosophorum
 et rhetorum præceptor. Quint. lib. 3. cap. 2. 7.
 Concinnitatis princeps Gorgias. Cic. in Orat. 9. 4.
 Magister Isocratis Gorgias. Cic. de Senect. 12.
 Isocrates adolescens senem Gorgiam in Thessalia audivit. Cic.
 in Orat. 10. 2.
 Gorgie tantus honos est habitus à Græcia, soli ut ex omnibus
 Delphis non inaurata statua, sed aurea statueretur. Cicero
 in Orat. 7. 1.
 Centum et septem complevit annos Gorgias. Cic. de Senect. 12.
 Numerosa oratione maxime delectabatur Gorgias. Cicero in
 Orat. 4. 5.
 Leontinus Gorgias se ad omnia, de quibus quisque audire uel-
 let, esse paratum denuntiabat. Cicero de Orat. 5. 1. Idem 2. de
 Finibus, 2.
 Gorgones] pen. corr. (γόργων) dicte sunt Phœci filie, scilicet
 æt Scilla, Medusa, Sthenio, quæ Dorcades insulas in Oceano
 Aethiopico sitas habitasse dicuntur contra Hesperidos hor-
 tos, quæ ab agilitate nomen habent. γόργον enim, agile uel
 terribile dicunt. Scribit Diodorus sceminas fuisse in Aphri-
 ca bellicosas, aduersus quas Perseus bellum gesserit, et earum
 reginam Medusam debellauerit ac interfecerit. Vide Ouidium
 lib. 4. Metam. ad finem.
 Gorgones tres fuerunt in extrema Africa circa Atlantem montem:
 quæ omnes unum oculum habebant, quo inuicem utebantur:
 Sthenio, Euryle, Medusa. Serenus tamen dicit puellas fuisse
 se unius pulchritudinis: quas quum uidiissent adolescentes, stu-
 pore torpebant: unde fingitur, quod si quis eas uidiisset, uer-
 tebatur in lapidem. Hæcenus Seruius in 6. Aeneid.
 Gorgo, siue Gorgon, dicta est Medusa, apud poetas ex Gor-
 gonibus tantum celebris.
 Os Gorgonis pulcherrimum, cinctum anguibus. Cic. 6. Verr. 111.
 Rigida cum Gorgone Perseus. Claud. 1. in Russ. 57.
 Seu Gorgone effulgens Pallas. Virg. 2. Aeneid. 123.
 Tristis Gorgo. Valer. 3. Argon. 11.
 Gorgoneus, Possessiuum (γόργων) Ouid. 4. Metam. 156,
 Gorgoneas tetigisse domos.
 Arguis Gorgoneus. Ouid. 3. de Arte, 100.
 Hydrix Gorgoneæ. Claud. 2. de rapto Proserp. 45.
 Gestatrix Gorgonei monstri. Valer. 4. Argon. 130.
 Gorgophorus, penult. corr. Adiectiuum (γόργος) ut,
 Pallas Gorgophora: quasi Gorgonem ferens. In eius enim
 scuto pictum est Medusæ Gorgonis caput. Cicero Anteq. iret
 in exil. 15.
 Gorgonia] γόργων, inquit Plin. lib. 37. cap. 10. 24. nihil aliud
 est quam corallium: nominis causa, quod in duritiem la-
 pidis mutatur.
 Gorgonius] Viri proprium male olentis. Horat. 1. Serm. Sa-
 tyr. Pustillos Russilus olet, Gorgonius hircum.
 Gorogytion] Vir Troianus, Priami et Castianire filius: for-
 masque uiribus præstans, ut dicit Homerus lib. 8. Iliad.
 Gortyna] pen. prod. (γόρτυνα) Vrbs Cretæ, pulchris cincta
 muris, teste Homero lib. Iliados 1. quam, teste Solimo, Lenæus
 præterfluit amnis, per quem Europam tauri dorso usque ad
 eam portatam ferunt. Vulgo Cortyn.
 Arundo Gortynis. Lucan. lib. 6. 42. Id est, sagitta Gortynia, si-
 ue Cretensis. Gortynis enim patronymicum est scemimum,
 pro possessiuo.
 Gortynius, Adiectiuum (γόρτυνης) ut, Spicula Gortynia.
 Stat. 3. Thebaid. 73.
 Tecta Gortynia. Catul. Argon. 59. 15.
 Gossipton] neut. ge. (γόσπιον) Frutex laniger, de quo Plin. lib.
 19. cap. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam uergens, gi-
 gnis fructem, quem aliqui gossiption uocant, plures xylon,

ideo lina inde facta, xylina. Paruus est, similemque barbata
 nucis deferit fructum, cuius ex interiore bombyce lanugo
 netur. Nec ulla sunt eius in candore mollitiæ præferenda.
 Vide Xylon.
 Gotthi] γότθων, immanes Scythiæ populi, qui Italiam, et dein
 de Hispaniam inuasert. Gotthorum historiam uide apud
 Volaterranum.
 Gotthia] γότθων, Regio Europe contermina Dacia et
 Norwegiæ.

G R

Grabatus] Grabati, pen. prod. Lectus exiguus, in quo meri-
 diari antiqui solebant. Cicero 2. de Diuinat. 193. Venit enim
 iam in contentione, utrum sit probabilius, deosne immorta-
 les, rerum omnium præstantia excellentes, cõcurfare omni-
 mortalium, qui ubique sunt, non modò lectos, uerum etiam gra-
 batos. Martialis,
 Ibat tripes grabatus, et bipes mensa. Idem lib. 1. 88,
 Sed si nec focus est, nudi nec sponda grabati. Vbi Sipo-
 ninus, Grabatum proprie uocamus exiguum lectum, in quo
 meridiari solemus: dictum quasi carabatum, quod in eo capi-
 te recumbamus. uapay enim caput, baray peruium Græci
 appellant. Catul. de Viro, 10. 17.

T. Gracchus] γράκκος, Gracchorum ex Cornelia
 Africani forore pater, Proconsul, Celiberos in deditionem
 accepit: ac monumentum operum suorum, Gracchorum op-
 pidum in Hispania construxit, ut Lilius refert. De hoc scri-
 bunt Plutarchus et Valerius. Filij huius T. Gracchi, Tibe-
 rius et Caius, ambo eloquentes: quorum eloquentiæ ma-
 ter Cornelia multum cõtulit. Verum et doctor et eloquen-
 tior fuit Caius, qui erat maior natus, quo nemo plentior, nemo
 uberior fuisse fertur. Grandis erat uerbis, sapiens sententijs,
 genere toto grauis. Constat autem hos homines fuisse fed-
 tiosissimos, de quibus Luuenalis,

Quis tulerit Gracchos de deditioe querentes?

T. C. Gracchus, præcipuus forum temporum Orator. Qu. lib. 1.
cap. 10. 22.

Gracchanus, penult. prod. Adiectiuum, Quod est Gracchi.
Quint. lib. 11. cap. 33. Aut Gracchanum illud, quod me miser
constram?

Gracchurus] γράκκος, Vrbs Hiberæ regionis: dicta à Grac-
cho Sempronio, quæ antea Illucis nominabatur. Fest.

Gracilis] et hoc gracile, pen. cor. (γράκκος, γράκκος, γράκκος) ut,
Gracilis Tenues, ac corpore macilentum. Terentius Eunuchus,
2. 3. 22,

Haud similis uirgo est uirginum nostrarum, quas matres
studet.

Demissis humeris esse, uincto pectore, ut graciles sient.

Artus graciles. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 5.
Arundo gracilis. Senec. Hipp. 6. 15.

Capellæ graciles. Ouid. 1. Metam. 61.
Corpus gracile. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 11. 5.

Gracilis et putris lapis. Plin. epist. 23. 6.
Gracilis liber. Martialis lib. 8. 25.

Gracile marmor. Plin. epist. 101. 1. lib. 5.
Gracili nucleo glans. Plin. lib. 12. cap. 21. 2.

Graciles uindemie. Plin. epist. 197.
Vmbra gracilis. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 18.

Gracilitas, pen. corr. (γράκκος, γράκκος) Corporis habitus,
tenuior. Cicero de claris Orat. 173. Erat eo tempore in no-
bis summa gracilitas, et infirmitas corporis, procerum et
tenue corpus, etc.

Exigere gracilitatem slylo. Quim. lib. 1. cap. 92.

Gracilitudo, pen. prod. gracilitudinis (γράκκος) Accius Am-
phitryone, Tamen et statuæ gracilitudo, et propemodum
lucius

lucius facit ne dubitem. Nonius.
 Gracilentus, Adiect. (γράκκος) Idem quod Gracilis. Eumius lib.
 7. Deducunt habiles gladios sibi gracilento. Nonius.
 Gracilens, penult. corr. gracilentis, om. gen. (γράκκος) Neni-
 us Protefilao, Demam gracilentis colorem, dum ex hoc gracil-
 lens fit. Nonius.
 Gracileco, gracilescis (γράκκος) gracilescere, Gracile
 et tenue fieri. Plin. lib. 17. ca. 22. 6. Quum aliis festinatio-
 ne parienti gracilescat.
 Gracus] Graci, m. g. (γράκκος) Auis est minimè canora, sed ta-
 mē odioso garrula atque obstrepera. Dicta uel à uocem uel, ut
 Varro ait, quod gregatim uolitet: uel à gerendis baccis.
 Graculus, graculi, penult. corr. Diminutiuum (γράκκος)
 Plin. lib. 11. cap. 29. 5. In Lemno insula certa mensura præ-
 finita est, quam singuli enecatarum ad magistratus referat.
 Graculus quoque ob id colunt, aduerso uoluta occurrentes ea-
 rum exitio. Idem lib. 10. cap. 29. 1.
 Gradatim, Gradatio, Grador, Gradiuus] Vide
 Gradus.
 Graculus] huius gradus, m. g. (γράκκος, γράκκος, γράκκος, γράκκος)
 Siphon. Gradus hi sunt ex quibus scale constât, et
 per quos ad edificiorum altiora conscenditur: à gradiendo,
 hoc est, eundo dicti, quod per eos eatur. Cic. ad Attic. lib. 4.
 70. 6. Gradus templorum ad infima plebe completi erant.
 Sublimes gradus. Ouid. 1. Fast. 128.
 Aedificare gradus. Cic. pro Cluent. 74.
 Ascendere gradibus in celum. Cic. pro Domo sua, 58.
 Multis gradibus ascendere. Cic. 5. de Finib. 73.
 Conuellere gradus. Vide Conuello.
 Altos gradus enaserat. Virg. 4. Aeneid. 137.
 Gradibus surgebant limina. Virg. 1. Aeneid. 91.
 Salarum gradus si alios tollas, alios incidas, nonnullos heren-
 tes relinquis, periculum struis, non ascensum parvas. Cecina
 na Cic. libro 6. 7. 8.
 Gradus cognationis, apud iurifconsultos describuntur.
 Distare gradus aliquot ab uno. Ouid. 13. Metam. 29.
 Gradus, Gradientium pedum uicisitudo. Virg. 3. Georg. 38,
 — gradibusque sonare Compositis.
 Citatis gradus. Seneca Medea, 12. 3.
 Gradu insano. Ouid. 3. Metam. 3.
 Gradu pleno. Liu. 1. Decad. lib. 4.
 Præceptus gradus. Senec. Herc. Oeth. 4. 5.
 Vesanus gradus. Senec. Medea, 9. 14.
 Abducere gradum. Vide Abduco.
 Accelerare gradum. Vide Accelero.
 Incitato accurrat gradu. Senec. Theb. 10. 28.
 Acuere gradus. Stat. 6. Theb. 118.
 Addere gradum, pro Accelerare. Liu. 3. Decad. lib. 6.
 Adiuuare gradum baculo. Senec. Herc. fur. 9. 16.
 Aequare gradus alieuium. Silius lib. 1. 6. 80.
 Appropere gradus. Vide Appropero.
 Celerare gradum. Virg. 4. Aeneid. 129.
 Colligere gradum. Silius lib. 7. 140.
 Conferre gradum. Virg. 3. Georg. 33. Vide Confero.
 Continere gradum. Virg. 3. Aeneid. 119.
 Corripere gradum. Horat. 1. Carm. ode 3. 7.
 Dirigere initium gradum. Senec. Theb. 1. 13.
 Verso gradu discedere. Ouid. 4. Metam. 68.
 Efferre gradum foribus. Silius lib. 11. 23.
 Facere gradum. Cic. 2. de Orat. 138.
 Facere gradum. Aliter. Vide post Gradum iacere.
 Modico gradu ire. Vide Modus.
 Tardis gradibus errare. Ouid. 11. Metam. 72.
 Fœmine corpora ferre gradu. Ouid. 3. de Arte, 60.
 Thesauri pars 2.

Ingentes ferre gradus. Ouid. 3. de Arte, 61.
 Virgineos ferre gradus. Ouid. 8. Metam. 8.
 Flectere gradum retro. Senec. Herc. fur. 9. 12.
 Ebrio gradu marcidum incedere. Seneca Medea, 2. 3.
 Inferre gradum. Liuus. Vide Infero.
 Minuere gradum suum. Quintil. lib. 2. cap. 3. 6.
 Seniles moliri gradus. Senec. Hipp. 4. 15.
 Gradu mouere, Est retro agere, Propellere retrosum. Liuus,
 Primum gradu mouerunt hostem.
 Niti gradu. Vide Nitor.
 Quans gradus. Valer. 2. Argon. 108.
 Proferre gradum. Stat. 12. Theb. 2.
 Promouere gradum. Stat. 12. Theb. 100.
 Rapido profiliuit gradu. Senec. Oedip. 14. 2.
 Retrahere gradum. Stat. 11. Theb. 110.
 Reuocare gradum. Virg. 6. Aeneid. 26.
 Sistere gradum. Virg. 6. Aeneid. 93.
 Suspensus gradus digitis. Ouid. 1. Fast. 85.
 Sustinere gradum. Ouid. 6. Fast. 80.
 Tangere locum gradu: id est, peruenire ad locum. Ouid. 3. Met. 8.
 Tremulo gradu uente agra senectus. Ouid. 4. Metam. 29.
 Verte e gradum. Stat. 8. Theb. 28.
 Deici de gradu: id est, de Constantia et animi magnitudine. Ci-
 cero lib. 1. Off. 113.
 Gradum iacere ad aliquam rem, et aditum, Quod barbari fa-
 cere ingressum dicunt. Cic. 2. de leg. Agrar. 46.
 Ad Republicam gradus. Cic. de Arusp. resp. 3.
 Gradus tuos et quasi processus dicendi studo cognoscere. Ci-
 cero de claris Orat. 124.
 Facere gradum ad aliquid. Quintil. lib. 3. cap. 6. 7. Gradum fa-
 cere (aut Valla libro 5. cap. 26) non est transitum facere, sed
 aliquam rem gradum, et quasi scalam ad alia facere.
 Notitiam primosque gradus uicinia fecit. Ouid. 4. Metam. 12.
 De Pyramo et Thibbe.
 Imperij gradus ex Sicilia in Africam Romanis factus. Cicero
 4. Ver. 2.
 Facilem gradum adipsendi Consulatus relinquere. Cicero pro
 Muren. 13.
 Ventre gradibus. Cic. 1. de Nat. deor. 122.
 Aetatis gradus. Cic. Appio, lib. 3. 11. 9.
 Scandere gradus adultæ etatis. Lucret. lib. 2. 225.
 Fortune gradus. Cic. pro Corn. Balbo, 13.
 Necessitudinum gradus non idem erunt qui et temporum. Ci-
 1. Off. 81.
 Gradus officiorum. Cic. 1. Off. 224.
 Officij primum gradum seruare. Cic. pro Quintio, 42.
 Oratorum et doctorum gradus. Cic. de claris Orat. 46.
 Petitionis gradus inter æquales. Cic. 5. Phil. 198.
 Gradus sapientiæ. C. Marius ad Ciceronem, lib. 11. 28. 5.
 Societatis hominum plures sunt gradus. Cic. 1. Off. 78.
 Sonorum gradibus descendere. Cic. 3. de Orat. 126.
 Intendere et remittere sonorum gradus. Cicero de claris
 Orator. 32.
 In causis tres sunt gradus. Cic. in Partit. 54.
 Temporum gradus seruantur. Cic. in Partit. 7.
 Gradus, Existimatio, et honoris locus. Cice. 2. Philip. 33. An in
 illa querela misera quidem et luctuosa, sed mihi pro gradu
 iniquo s. p. a. r. collocauit, necessaria?
 De gradu dignitatis dimoueri, Ab existimatione pristina deijci
 et deturbari. Cic. lib. 2. Tuscul. 100.
 Omni gradu amplissimo dignissimus, et sui ordinis facile prin-
 ceptus. Cic. Trebiano, lib. 6. 10. 4.
 Deiectio gradus. Modest. in l. 3. ff. de re militari, Poene militum
 huiusmodi sunt: castigatio, pecuniaria multa, munerum in-
 dictio.

diſcio, militie mutatio, gradus deieſtio, ignominioſa miſſio.
 Altiffimus dignitatis gradus. Cic. Poſt. red. in Senat. 1.
 Ampliffimus gradus dignitatis. Cic. pro Murena, 27.
 Inferior gradus aut interitus aut ſeruitutis. Cicero de Aruſt.
 reſp. 56.
 Senatorius gradus. Cic. pro leg. Manil. 4.2.
 St.abilis & non expers dignitatis gradus. Cic. in Orat. 12.5.
 Summus honoris gradus. Cic. 10. Philipp. 2.71.
 Altioſorem gradum aſcendere. Cic. 2. Off. 90.
 Aſcendere ad altioſorem gradum. Vide Aſcendo.
 Aſcendere unum gradum dignitatis. Cic. pro Murena, 51.
 Magiſtratum gradibus aſcendere. Cic. de claris Orat. 15.4.
 Aſſequi dignitatis aliquem gradum. Ci. Antequam iret in exil.
 8. Et pro Cluentio, 120.
 Collocare in gradu. Vide Colloco.
 Militie gradu deſci. M. deſtinus in L. 3. ff. de Re militari.
 Per honorum gradus ad ſummum imperium efferri. Cicero 1.
 in Catil. 20.
 Poni in altiffimo gradu præter ſpem alienis opibus. Cicero
 pro Seſt. 7.
 Suum cuiq; honorem & gradum reddere. Cicero pro Roſc.
 Amer. 18.
 Honoris gradum ſpectare. Cic. pro Milone, 17.
 Tenere gradum Conſularis dignitatis. Cic. 3. Off. 135.
 Firmare gradum, prehendiſ inuicem manibus. Quimillian. lib.
 3. cap. 4. ad finem.
 Gradus, Pro Ocaſione & facultate & præparatione. Cic. At
 tico, libro 7. 1. 41. 3. Mihi uenit in mentem, multum fore ſer-
 monem, me iudicium iam de cauſa publica ſeciſſe, qua deſpe-
 rata, quaſi hunc gradum mei reditus eſſe, quod mulieris re-
 uertent. Budzus.
 Graditor, gradaris, penul. corr. grefſus ſum (βαδίζω, ποροδο-
 μαι) gradi, Incedere, ire, ambulare, progredi. Virg. 1. Aeneid.
 6.4. — ipſe uno graditur comitatus Achate. Cic. 2.
 de Nat. deor. 181. iam uerò alia animalia gradiendo, alia
 ſerpendo ad paſtum accedunt.
 Gradi ad naues. Virg. 8. Aen. 4.4. ad mortem, Cic. 1. Tuſc. 17.8.
 Pedatim gradi. Vide Pes.
 Gradi uiam. Colum. lib. 6. cap. 37. 9.
 Gradiens de grau. it littora ingenti paſſu. Ouid. 3. Metam. 167.
 de Polyphemo.
 Lentè gradiens aſellus. Ouid. 11. Metam. 36.
 ¶ Grefſus, Participium (παραπορεύω) Virg. 6. Aen. 12.7.
 — & pariter grefſi per opa uitarum.
 ¶ Grefſus, huius grefſus, m. g. (βαδίζω, ποροδομα, ἰδμα) In-
 ceſſus. Cic. 1. Off. 182. Cauendum eſt autem, ne aut tardita-
 tibus utamur in grefſu mollioribus, &c. Virg. 3. Georg.
 Inſultare ſolo, & grefſus glomerare ſuperbos.
 Preſſo grefſu, cui opponitur Pieno gradu. Ouid. 3. Metam. 1.
 Superbus grefſus. Silius lib. 16. 89.
 Volucer grefſus. Stat. 10. Theb. 2.7.
 Admouere grefſus. Stat. 11. Theb. 112. Vide Admoueo.
 Ardentes grefſus. Valer. 7. Argon. 23.
 Comprimere grefſus. Virg. 6. Aeneid. 78.
 Properos coniungere grefſus. Valer. 4. Argon. 36.
 Deſlectere grefſum. Senec. Thyreſt. 5.5.
 Exultans grefſus. Silius lib. 10. 60.
 Anxios grefſus ferre. Senec. Troad. 6. 4.2.
 Attonito grefſu ferri. Senec. Oſt. 7. 12.
 Lepſantem firmare grefſum. Silius, lib. 3. 128.
 Inferre grefſus. Virg. 4. Georg. 72.
 Iungere grefſus. Claud. 2. de rapt. Proſerp. 2.
 Properatus grefſus. Silius, lib. 3. 33.
 Rapere grefſus. Lucan. lib. 3. 2.4.

Recipit ad limina grefſum. Virg. 11. Aeneid. 6.
 Celeres domum referre grefſus. Senec. Medea, 10. 2.2.
 Reprimere grefſum. Stat. 10. Theb. 7.8.
 Tendit grefſum ad incenia. Virg. 1. Aeneid. 83.
 Succidui tinnabant grefſus. Claud. 3. de rapt. Proſerp. 31.
 Turbatus grefſus. Stat. 11. Theb. 10.4.
 Auidos grefſus ad littora uertit. Valer. 1. Argo. 38.
 ¶ Grefſio, huius grefſionis. Aliud uerbale. Pacuuius in Paulo
 apud Macrobius, lib. 6. Saturn. cap. 5. Quamuis capri ge-
 no pecori grandior grefſio eſt.
 ¶ Gradatus, penul. prod. Adiectiuum (καταβάτης) In modum
 graduum factus. Plin. 11. 13. cap. 4. 3. Denſis, gradatisq; cor-
 ticum pollicibus. Plin. Iunior epiſt. 101. e. Omnia maceria
 nuntuntur hanc gradata buxus operit, & ſubtrahit.
 ¶ Gradatio, (κατάβασις) apud Rhetores. Author ad Herenn. lib.
 4. Gradatio eſt, in qua non ante ad conſequens uerbum de-
 ſcenditur, quam ad ſuperius conſenſum eſt, hoc modo, Nam
 quæ reliqua ſpes libertatis manet, ſi illis & quod libet licet,
 & quod licet poſſunt, & quod poſſunt audent, & quod
 audent faciunt, & quod faciunt, uobis moleſtum non eſt
 Cicero 3. de Orat. 115. Eſt etiam gradatio quedam & con-
 uerſio & uerborum concinna tranſgreſſio.
 ¶ Gradarius, Adiectiuum (καταβατικός) ut, Gradarij equi, qui
 ſine ſuccuſſatione molliſter incedunt. Lucul. lib. 1.4. Ipſe e-
 quis non ſimioſus, gradarius optimus. Seneca epiſt. 40.
 per metaphoram Ciceronem gradarium uocauit, cuius ora-
 tio lentè incedebat.
 ¶ Gradatim, penul. prod. Aduerbium (καταβατικῶς) Id eſt,
 gradibus, ſiue per gradus. Plin. lib. 33. capit. 4. 10. Foſſe in
 quas profluat, cauantur, agogas uocant: & ſternuntur gra-
 datim.
 Gradatim deſcendere. Varro 2. de Re ruſt. cap. 1. 3.
 Redire gradatim ſurſum uerſus. Cic. in Orat. 7.4.
 Gradatim (καταβατικῶς) pro ſenſim, paulatim, & ut ait Siphontius
 Ordinate & lentè.
 Pedetentim & gradatim. Cic. Dolabelle, lib. 9. 1.4. 16.
 Minutatim & gradatim addere aut demere. Cic. 4. Acad. 91.
 Aſcendere gradatim ab humilioribus uerbis ad ſuperiora. Ci-
 cero in Partit. 2.9.
 Gradatim aſſequi honores. Cic. ad Quirites poſt red. 4.
 Deducere gradatim ad pauciores, poſtremo ad ſingulos uni-
 uerſitatem generis humani. Cic. 2. de Nat. deor. 1.4.4.
 Minutatim & gradatim interrogare, quod quidam dicunt,
 Per puncta & partes. Cic. 4. Acad. 16.5.
 Peruenire gradatim aliquò. Cic. 1. de Nat. deor. 12.1.
 Gradatim reſpondere. Cic. 1. Tuſcul. 89.
 Gradatim habere amicos. Plin. epiſt. 30. a.
 ¶ Gradilis, & hoc gradile: ut, Gradilis panis, qui quibus-
 dam in gradibus plebi Romane diuidi uirritim quotidie ſon-
 lebat. Ad huius rei confirmationem duo Prudentij teſtimonia
 addam luculentum: unum hoc,
 Et quem panis alit gradibus diſpenſus ab aliis. Alterum,
 Quæ regio gradibus uacuis teiunia abra ſuſtinet? aut
 que ianiculo mola mota quieteſcit? De pane enim hic gra-
 dili loquitur, & molis piſtrinorum, ubi pinſebatur.
 ¶ Graduius, penul. prod. (καταβατικός) Mars, appellatus eſt à gra-
 diendo in bella ultro citroq; ſiue à uibratione haſte, quod
 Græci dicunt καταβατικός: uel, ut alij dicunt, quia gramine
 ſit ortus, quod interpretatur quia corona graminea in re
 militari maxime eſt honorationis. Flaſtenus Feſt. Gradus
 uis Mars, inquit Seruius, dicitur quum ſeuit: quum tran-
 quillus, Quirinus. Deniq; in Vrbe duo eius templa ſunt: unum
 Quirini intra urbem, quaſi cuſtodis & tranquillitatis
 terum, in Appia uia extra urbem prope portam, quaſi bel-
 lateris

litoris, uel Gradui.
 Belligere Graduius. Senec. Hipp. 2. 21.
 Mangnus Graduius. Ouid. 6. Metam. 86.
 ¶ Graduiocola, penul. corr. (καταβατικός) Silius lib. 4. 45.
 Et Graduiocolam celſo de colle Tuderem.
 Græcia] Græcæ (ἑλλάς) Regio omnibus nota, dicta à Græ-
 co primo eius provincie rege. Cic. pro Flacco, 50. Hec cuius
 Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctriſna, quæ pluri-
 mis artibus, quæ etiam imperio & bellica laude floruit, par-
 uo quendam locum Europæ tenet ſemperq; tenuit, Aſia
 mariumam oram bello ſuperatam circum urbibus, & c. Ibi
 dem plura de Græcia laudibus.
 In angulijſ & faucibus Græciæ poſita erat Corinthus. Cicero
 1. pro lege Agraria, 89.
 Magna Græcia olim in Italia ſuit. Cic. 2. de Orat. 8.4.
 Mendax Græcia. Iuuen. Satyr. 10. 18.
 Princeps eloquentiæ Græciæ. Cic. 1. de Orat. 7.
 Permiſcere Græciam. Vide Permiſceo.
 ¶ Græcus (ἑλλάς, ἑλλανός) Qui eſt ex Græciæ. Cic. pro Flacco,
 50. Quis ignorat, & c. Quin tria Græcorum genera ſunt
 uerè quorum uni ſunt Athenienſes, quæ gens Ionum habe-
 batur: Aæolis alteri, Doris tertij nominabantur.
 Doctiſſimus Græcorum Heliodorus. Horat. 1. Seru. Satyr. 5. 1.
 Doctriſna perridicula Græcorum. Cic. 2. de Orat. 43.
 Familiaritatis Græcorum neq; tam ſideles ſunt, inſident nò no-
 ſtris ſolum, uerum etiam ſuis. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 2.4.
 Luxuria & leuitas Græcorum. Cic. pro Flacco, 55.
 Homo leuitate Græcus, crudelitate barbarus. Cic. pro Flac. 19.
 Contentioſis quàm ueritatis cupidiores Græci. Cicero 1. de
 Orat. 2.5.
 Vetere Græcia digni per pauci ſunt Græci. Cicero Quinto fra-
 tri, lib. 1. 1. 2.4.
 Fallaces ſunt permulſi & leues, & diuturna ſeruitute ad ni-
 miam aſſentationem eruditi Græci. Cicero Qu. fratri, li-
 bro 1. 1. 2.4.
 Omnes uias pecunie norunt, & omnia pecunie cauſa faciunt
 Græci. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 23.
 Artibus Græci, Galli robore, Hiſpani numero, Pæni callidita-
 te ualent. Cic. de Aruſt. reſp. 17.
 ¶ Græcus, Adiectiuum (ἑλλανός, ἑλλανός) ut, Chartæ Græ-
 cæ. Horat. 2. epiſt. 1. 33.
 Exemplaria Græca. Horat. de Arte, 55.
 Græcus literis ſtudere. Cic. de claris Orat. 38.
 Literulis Græcis imbutus. Horat. 2. epiſt. 2. 2.
 Locutio Græca. Cic. de claris Orat. 1. 40.
 Græco more bibere. Cic. 3. Verr. 45. Vide Pergræcari.
 Græca mercari fide, apud Plautum. Vide Mercor.
 Ad calendæ Græcas, prouerbium, pro Nunquam. Græci enim
 Calendæ carent. Vide Eraſmum.
 Oratio Græca plura ornamenta ſuppeditans, conſuetudinem
 ſimiliter Latine dicendi aſſert. Cic. de claris Orat. 17.2.
 Conuertere è Græco in Latinum. Vide Conuerto.
 Verſiculi Græci. Horat. 1. Seru. Satyr. 10. 7.
 Via Græca ire. Cic. Mario, libro 7. 1. 10. Græcos ita non ames,
 ut ne ad uillam quidem tuam uia Græca ire ſoleas. Ironice.
 Sensus enim eſt, Tantū inquit, abeſt ut Græcos ames, ut om-
 nia quæ eius gentis nomine appellantur, ferre non poſſis, a-
 deò ut ne ad uillam quidem tuam Græca uia ire uelis.
 Voce Græca loqui. Ouid. 3. Triſt. eleg. 12. 8.
 ¶ Græcè, Aduerbium (ἑλλανῶς, ἑλλανῶς) ut, Græcè loqui. Cic.
 6. Verr. 129.
 Legere Græcè. Cic. 1. de Orat. 75.
 Qui Græcè neſciunt. Cic. pro Flacco, 7.
 Græcè uel Latine reddere. Cic. de Orat.
 Theſauri pars 2.

Scribere Græcè hiftoriam. Cic. 3. Off. 157.
 ¶ Græcanicus, pen. corr. Adiectiuum (ἑλλανός) ut, Græcani-
 cus color. Plin. lib. 34. cap. 9. 2.
 ¶ Græceniſis, & hoc Græceniſe (ἑλλανός) Gell. lib. 19. cap.
 10. Offendimus eum cubantem in ſimpodio Græceniſi, Sic
 apud Plinium libro 35. cap. 6. Græceniſe melinum.
 Græceniſe mare. Plinius libro 4. cap. 11. ad finem, quod Græ-
 ciam alluit.
 ¶ Græcoſtaſis, penul. corr. (ἑλλανόστασις) Quæſi Græcorum
 ſtatio. Varro de Ling. Lat. libro 4. Ante curiam Hoſtilium
 roſtra: cuius id uocabulum ex hoſtibus capta, fixa ſunt ro-
 ſtra. Dextra è conuictio locus ſubſtructus, ubi nationum ſub-
 ſiſterent legati, qui ad Senatam eſſent miſſiſis Græcoſtaſis
 appellatur. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 6. Deinde eius
 opere repente à Græcoſtaſi & gradibus clamorem ſatis
 magnum ſuſtulerunt.
 ¶ Græculus, pen. corr. Diminutiuum (ἑλλανόσκον) Cicero. 6
 Verr. 113. Tum epigramma Græcum pernobile incuſum
 habuit in baſi: quod iſt eruditus homo & Græculus, qui
 hæc ſubtiliter imicat, & c.
 Aſſentator Græculus. Cic. pro Milone. 41.
 Græculus furioſus. Iuuen. Satyr. 3. 8.
 Homines Græculos controuerſia uerbi tandiu torquet. Cicero
 1. de Orat. 51.
 Ineptum & Græculum negotium. Cic. 1. Tuſc. 135.
 Græculus atq; otioſus. Cic. pro Seſtio, 95. Idem 1. de Orat. 112.
 Neq; uult ita ſapiens inter ſtultos uidere, uti qui audiit, aut
 illum ineptum, aut Græculum eſſe putent. Idem pro Flacco,
 18. Græcule concionis motus tenerarij.
 Græcula roſa, Roſa omnium minima, in ſentibus creſcens, qua
 filia ita proteſta habet, ut niſi cogantur manibus, aperi-
 tam roſam non oſtendant. Plin. 11. 21. cap. 4. 4. Eſt & quæ Græ-
 ca appellatur à noſtris, à Græcis lychnis, non niſi in humi-
 dis locis proueniens, & c. Eſt & alia græcula appellata, con-
 uolutis ſiliorum paniculis.
 Græcule uites. Colum. lib. 3. cap. 2. 1.4.
 Græcor, græcaris (ἑλλανός) græcari. Hor. 2. Ser. Sat. 2. 3.
 — uel ſi Romana fatiget Militia aſſuetum græcari.
 Hoc eſt, luxuriari, aut Græco more ludere. Propheyr.
 Cragus] Vide Tragus.
 Graiugena, penul. corr. (ἑλλανόγενής) Græcus dicitur, aut qui
 à Græcis genus & originem traxit. Cicero 2. de Natur.
 deor. 133. Graiugena de iſto aperit iſta oratio. Ex Pacuio.
 Vir. 3. Aen.
 Graiugenumq; domos, ſuſpectaq; linguimus arua.
 Domus Graiugena. Catull. Argon. 59.8.
 Reges Graiugena. Stat. 6. Theb. 43.
 Graius] Adiectiuum (ἑλλανός) Græcus. Virg. lib. 4. Aeneid.
 — Graiumq; ideo bis uindictat armis. Cicero 2. de Nat. de.
 132. & 133. Hoc quod memoro, noſtri celum, Graij perbi-
 bent athera. Ex Pacuio Idem. 3. de Nat. deor. 72. diuina pot
 etiam apud Graios multis modis nominantur.
 Homo Graius. Lucret. lib. 1. 14.
 Gentes Graie. Ouid. 4. Metam. 40.
 Vrbes Graie. Virg. 3. Aeneid. 59.
 Grallæ] grallarum, Fuſtes ſunt furculas habentes, quibus nia-
 tuntur qui ſuper ijs ambulant. Ex Nonio.
 ¶ Grallator, penul. prod. grallatoris, Qui grallis graditur, &
 paſſus ingentes facit. Plant. Poen. 7. 27.
 Aſſi ad prandium in eadem uos dixiſſem ducere, Vin-
 ceretis ceruim curſu, & grallatorem gradu.
 Grallatores (inquit Feſtus) appellabantur pantomimi, qui ut in
 ſaltatione imitarentur Aegipanas adiectis periculis furcu-
 las habentibus, atq; in his ſuperſtantes, ob ſimilitudinē cru-
 rum eius

rum eius generis, gradiebantur, utique propter difficultatem consistendi.

¶ **Grallatorius**, Adiectivum: ut, **Grallatorius gradus**, id est, magnus, cuiusmodi solet esse grallatorum. Plaut. Amp. 15. 32.

Gramen] graminis, pen. corr. u. g. (ἄγραμνον, ἀγρονομία) Herba vulgarissima appellata, quod geniculatis interno dijs mirifice serpat, crebroq; ab ijs ex acumine novas spargat radices. Non est herba gravior iumentis, siue uiridis sit, siue in seeno siccata, de graminum generibus uide Plin. lib. 2. 4. cap. 19. 10.

Gramen generali uocabulo quacuq; herbam comprehendit. Cic. 2. de Finib. 12. 4. Tuae sint Puteolis gramina.

Graminis herba. Liu. 1. ab Vrbe, 98. Virg. 5. eelog. 5.

Crispum gramen. Claud. 5. Paneg. 43.

Gramen florem. Mart. lib. 9. 95.

Ignobile gramē Cerynthē. Virg. 4. Geor. 13. Vide Ignobilis.

Inexpugnabile gramen. Ouid. 5. Metam. 98.

Letum gramen. Virg. 2. Geor. 10. 6.

Mala gramina pastus. Virg. 2. Aeneid. 9. 4.

In molli gramine prostrati. Lucret. lib. 5. 280.

Montanum gramen. Ouid. 2. Metam. 169.

Roscidā gramina. Claud. 2. de raptu Proserp. 21.

Salientē graues ceciderunt gramine nimbi. Ouid. 14. Metamorph. 109.

Tenerum gramen. Horat. 4. Carm. ode 12. 2.

Viridi se gramine uestit tellus. Virg. 2. Geor. 4. 4.

Canent gramina. Virg. 3. Geor. 6. 4. Subaudiendum, rore.

Carpuu gramen equi. Virg. 9. Aeneid. 7. 4.

Gramina credunt se in nouos soles. Vide Credo.

Defectum gramen. Ouid. 1. 4. Metam. 129.

Redeunt iam gramina campis. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.

Tuidentes gramina campo Lanigeræ. Lucret. lib. 2. 132.

¶ **Gramineus**, Adiectivum (ἀγρονομία) Quod ex gramine est factum: ut, **Graminea corona**. Gellius lib. 5. cap. 6.

Cespes gramineus. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.

Campus gramineus. Ouidius 3. Fast. 10. 4. Et, **Graminea hasta**, Cicero 6. Verr.

¶ **Graminosus**, penul. prod. Adiect. (ἀγρονομία) Plenum herbis. Colum. lib. 1. in Prefat. 21. Quid hylæster ager, quid humidus et graminosus, quid sicca et spurcus recularret.

Gramia] gramiæ (ἀγρονομία) Feslus, Gramiæ uita sunt oculorum, quas alij gramas uocant. Nonius, Gramiæ sunt oculorum pituitæ: unde Gramiosi oculi, quo qui tristes sunt, in hodiernum quoq; diem graminosi uulgo nominantur.

Gramina] grammatis, penul. corr. neutri generis (ἄγραμνον) Latine litera dicitur.

Grammatica] grammaticæ: uel, Grammaticæ, grammatices, pen. corr. (ἄγραμνον) est recte loquere, recteq; scriptis re sciencia. Cic. 3. de Finib. 3.

Grammaticæ, Latine literaturæ dicitur. Quintilian. lib. 2. cap. 1. 4. Eodem lib. cap. 14. 3. Grammaticæ literaturæ est, non literatrix.

Elementa grammatices. Quint. lib. 1. cap. 4. 5.

Professio grammatices. Quint. lib. 1. cap. 4. 1.

¶ **Grammatica**, grammaticorum (ἄγραμνον) Studium literarum quod profitentur ij qui grammatici uocantur. Cic. 1. de Orat. 92. In grammaticis poetarum pertractatio, historiarum cognitio, uerborum interpretatio, pronuntiandi quidam sonus.

¶ **Grammaticus**, grammatici, penul. corr. (ἄγραμνον) Qui grammaticam docet. Suet. de claris Grammat. 4. Appellatio grammaticorum Græca consuetudine inuadit: sed in uo literari uocabantur. Cic. 1. de Diuinat. 189. Sunt enim exploratores, ut Grammatici poetarum.

Grammatici certit, et adhuc sub iudice lis est. Hor. de Arte, 19. Tribus grammaticæ. Horat. 1. epist. 20. 8.

¶ **Grammaticus**, p. cor. Adiect. (ἄγραμνον) Quod ad grammaticam pertinet: ut, **Grammaticus stylus**, **Grammatica oratio**, **Arts grammaticæ**. Author ad Heren. lib. 4. 160.

¶ **Grammaticæ**, Aduerbium (ἄγραμνον) Quotil. libro 1. capit. 6. 17. Quare mihi non inueniuntur dici uideatur, aliud esse Latine, aliud grammaticæ loqui.

¶ **Grammatista**, grammaticistæ (ἄγραμνον) Mediocriter eruditus. Suetonius de claris Grammaticis, 4. Sunt qui literaturæ à literatore distinguunt, ut Græci grammaticum à grammaticistâ: et illum quidem absolute, hunc mediocriter doctum existimant.

¶ **Grammateus**, penul. corr. (ἄγραμνον) trium syllabarum cū diphthongo in ultima, huius gramatei, Qui rationes publicas in tabulis scribit. Apuleius lib. 11. Tū ex his unus, quæ cum sibi grammatea dicebant. Suidas ait, grammatea esse notarium, et ἀπογράφει, id est, arcanorum principem.

¶ **Grammato phylacium**, grammato phylacijs, n. g. (ἄγραμνον) Vbi tabulæ et instrumenta publica, monumentaq; rerum gestarum, adharumq; afferuntur: quod Tabulæ Latine appellatur. Iuriscōsultus in tractatu de Penis ἀρχαίω, fortassis uel grammato phylacio.

Granarium] Vide Granum.

Grandis] et hoc grande (μέγας, μεγαλήθηρος) Nota significatiois.

Grandis ætas. Cicero 5. Philipp. 198. Legibus enim annalibus quum grandiorum ætatem ad Consulatum constituebant, adolescentie temeritatem uerebantur.

Aceruus grandis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 18.

Planè grandis adolescens. Cic. de Senect. 9.

Grande æs alienum. Plin. lib. 7. cap. 38. 2.

Ætas grandior. Ouid. 6. Metam. 6.

Acuum grande. Lucret. lib. 2. 229.

Æuo grandior. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 9.

Aluminus grandis. Horat. Epod. 13. 3.

Caput grande. Ouid. 6. Fast. 27.

Amplius grandis subtilis, et elegans causticus. Cic. in Or. 16.

Certamen grande. Horat. 3. Carm. ode 20. 2.

Cubiculum grande et altum. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 4.

Decus grande. Horat. 2. Carm. ode 17. 1.

Dedecus grande. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 20.

Grandis diea. Terent. Phorm. 2. 3. 92.

Diuites grandes homini sunt. Lucret. lib. 5. 225.

Dona grandia. Ouid. epist. 3. 6.

Dos grandis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 10.

Epistola grandis. Cic. Attico. lib. 13. 278. 1.

Exemplis decuit grandioribus uti. Cic. 1. de Diu. 61.

Exemplis in paruis grandibus uti. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 5.

Fœnore grandi alicui pecuniam occupare. Cic. pro Flac. 40.

Fœtus grandior siliquis. Virg. 1. Geor. 39.

Meliores et grandiores fœtus edit ager. Cic. 2. de Orat. 72.

Frumenta grandia. Virg. 8. Aeneid. 82.

Grande gaudium. Plaut. Stich. 5. 22.

Genus dicendi grandius. Cic. 2. de Orat. 183.

Guttis humectat grandibus ora. Virg. 11. Aeneid. 18.

Ictus grandior affligit animantem. Lucret. lib. 2. 189.

Ingenium grande doloris. Ouid. 6. Metam. 115.

Grandis litera. Plaut. Bacchid. 20. 67. Sic, Cicero 6. Verr. 66.

Grandibus literis P. Africani nomen erat incisum.

Homō macie grandis torridus. Cic. 2. de lege Agr. 9.

Malum grande. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 10.

Membra grandia. Ouid. 10. Metam. 48.

Grandis nauis. Plin. lib. 9. cap. 44. 1.

Maximè

Maximè omnium grandis tragicus orator Sulpitius. Cic. de claris Orator. 10. 6.

Orator quo grandior sit, et quodammodo excelsior. Cicero in Oratore, 6. 4.

Ossa grandia. Virg. 1. Geor. 99.

Grandi pecunia mercari. Plaut. Capt. 6. 8. Sic, **Grandi pecunia facta redemptio est**. Cic. 2. Verr. 11.

Pecuniam grandem credere. Cic. pro Rab. Posth. 2.

Pena grandis. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 1. 4.

Pondere grandi et præclaro opere hydria. Cic. 6. Verr. 26.

Grande pondus argenti. Cic. pro Cecinna, 9.

Pretium grande. Ouid. epist. 7. 15.

Uestigial grande imponere. Cic. pro leg. Agr. 60.

Verba grandia. Cic. 3. de Finib. 29.

Vitium grande et perspicuum. Cic. 1. de Inuent. 102.

Grandiorem et pleniorē uocem subfessia desiderant. Cicero de claris Orat. 160.

Verbis grandes erant, crebri sententijs. Cicero de clar. Orat. 14.

Nati grandis. Horat. 1. epist. 7. 10. Terent. Adelp. 5. 8. 7. **Natu grandior**. Cic. pro Roscio Comædo, 26. **Quid expectas quim mox ego Luscium et Manilium dicam ordine esse Senatores, etate grandes natu, natura sanctos, et religiofos**.

Grandior homo, grandior uirgo. Terent. Phorm. 2. 3. 15. Idem Adelp. 4. 5. 39. Cicero pro Cluent. 8. Reliqui hunc annos x v. natum grandem autem et nubilem filiam.

Audere grandia. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 1.

Grande sonat Tragicus. Ouid. 2. de Remed. amor. 75.

¶ **Grandiculus**, penul. corr. Diminutiuum. Plaut. Pœn. 6. 3. 4. **In fundas infundebam grandiculos globos**.

¶ **Grandiusculus**, grandiusculi, pen. corr. Diminutiuum. Terent. And. 4. 6. 19. — nam serè.

Grandiuscula iam profecta est illinc.

¶ **Granditus**, penul. corr. (μεγέθυς) granditatis. Plin. epist. 10. 7. lib. 6. **Nunc primum se in uetere comædia, sed non ita quam inciperet ostendit: non illi uis, non granditas, non subtilitas, non am iritudo, non dulcedo, non lepos desuit. Granditas est elata et sublimis oratio**.

Granditas ætatis id est, maior ætas. Sisenia, lib. 4. Hist.

Granditas uerborum. Cic. de claris Orat. 62.

¶ **Grandeus** (πολύθεος) id est, grandis cui, uel prouectioris ætatis. Virg. 1. Aeneid. 2. 5.

Et qua uestus Abas, et qua grandeus Alethes.

Consilia grandia. Valer. 7. Argonaut. 70.

Patres grandæui. Ouid. 7. Metam. 32.

Senes grandæui. Lucan. lib. 3. 104.

¶ **Grandeuitas**, penul. corr. (μεγέθυς) grandeuitatis. Accius Alcimacho, Ne qui nec uos, nec ille impune irideret meâ grandeuitatē. Pacuuius Hermione, Quod tamē ipsa orbitas, grandeuitasq; Pelei per penuriam stirpis subaxet. Antiquū.

¶ **Grandiloquis**, penul. corr. Adiectiuum (μεγαλόρητος) Cic. in Orat. 10. Nam et grandiloqui, ut ita dicam, fuerunt, cum ampla et sententiarum gratitate et maiestate uerborum, uehementer, et c. Idem 5. Tusc. 12. 8.

¶ **Grandio**, grandis, grandini, granditum, penul. prod. (μεγέθυς) grandire, Grandem facere. Plaut. Aulul. 4. 10.

Si hodie hercle sustin cepero, aut stimulum in manum. Testudinem istum tibi ego grandibo gradum. Idem Amph. 15. 11.

¶ **Grandesco**, grandescis (μεγέθυς) grandescere, Grandem fieri, Crescere. Plin. libro 18. Crescente luna frumenta grandescunt. Cicero 1. de Diuinat. 26. **Lentiscus triplici solita grandescere solet**. Ex poeta.

Ad auctum hilarem grandescere. Lucret. lib. 2. 225.

Grandescere et au. Lucret. lib. 1. 39.

Pabula grandescunt. Lucret. lib. 2. 233.

Seges sponte grandescit. Claud. 3. de raptu Proserp. 5.

¶ **Grandigro grandigras**, pen. corr. grandigrare, Obsoletum uerbum. Plautus Trucul. 6. 31.

Abire hinc ni prope è grandigras, iam ego istos fictos, etc.

Grando] grandinis, penul. corr. fœ. gen. (χρόμαξ) Guttis aque in aere congelata. Plin. lib. 2. cap. 60. **Grandinem congelatiō imbre gignis, et niuem eodē humore mollius coactō, pruina autem ex rore gelido**. Plaut. Mostel. 3. 39. **Ea mihi aduentu suo, quamprimum grandinem imbrēq; attulit**. Cic. 2. de Nat. deor. 20.

Ruina grandinis. Lucret. lib. 6. 32.

Imbres grandinis. Lucret. lib. 6. 22.

Brumalis grandio. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. 7.

Gelida grandio. Claud. 1. de raptu Proserp. 15.

Hyberna grandio. Ouid. 5. Metam. 32.

Niuosa grandio. Vide Nix.

Spissa grandio. Ouid. 9. Metam. 4. 5.

Mista imbri largifluis subita præcipitans cadit grandio. Cic. 3. de Orator. 86.

Contudit grandio uites. Horat. 1. epist. 8. 1.

Vredo aut grandio si quippiam nocuit, id tōi animaduertendum fuit. Cic. 3. de Nat. deor. 123.

Hyems pugnat grandine. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 8. 3.

Crepitans saltu horrida grandio. Virg. 1. Geor. 89.

Verberatæ grandine uineæ. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.

¶ **Grandinosus**, penul. prod. Adiectiuum (χρόμαξ) Quod obnoxium est grandini. Colum. lib. 3. capit. 1. 5. **Posthæc non ignorabit dominus loci, plus esse, posse qualitatem celi fitigidam uel calidam, siccam uel rosicidam, grandinosam, uentofamq; uel placidam serenam uel nebulosam. Id est, que sepe grandinem infert**.

¶ **Grandino**, grandinas, penul. corr. grandinare dicitur Deus.

Granicus] penul. corr. (ἄγραμνον) Bithyniæ fluius, pugna, que inter Persas et Alexandrum fuit, nobilis, de qua apud Diodorum lib. 17. In ea pugna sexcenta millia hominum cæsa, fugataq; sunt: uicta triginta duobus millibus pedum, et equitum millibus quatuor et quingentis Darij dedecore. Plutarchus et Iustinus lib. 2.

Granum] huius granici (ἀγρονομία) Ferè frugum dicitur: ut, **Granum tritici, bordel, et c.** Plaut. Stich. 9. 52. **Da re denegauit se granum tritici**. Plin. libro 11. cap. 53. 2. **Sed sibi proceres medentur grano Assyrij mali**. Varro 1. de Re rust. cap. 4. 8. 2. **Granum dictum quod est intimum solidum**. Et paulo post, **Granum à gerendo: id enim feritur, uti spica gerat frumentum**.

Tritici grana congesserunt in os Midæ dormienti formatæ. Cicero 1. de Diuinat. 132.

Punica grana. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 2.

Inserere grana in acum. Quint. lib. 2. cap. 20. 3.

¶ **Granarium**, huius granarij (ἀγρονομία) Locus in quo grana frugum reponuntur. Varro 1. de Re rust. c. 57. 1. **At tritici cōdi oportet in granaria sublimia, que perficitur uētis ab Exortu et Septentrioni regione, ad que nulla aura humida è propinquis locis aspiret**. Horat. 1. Ser. Sat. 1. 11.

Cur tua plus laudes cumeris granaria nostris.

Astringere et laxare granaria. Persius Satyr. 5. 11.

¶ **Granatus**, pen. prod. Adiectiuum (nonnōνος) Quod abundat granis: ut, **Malum granatum**. Colum. lib. 12. cap. 41. 2.

¶ **Granatum**, penul. prod. Substantiuum (nonnōνος, ποικίλ) pro Malo granato. Plin. libro 20. capit. 1. 4. 5. **Singultus et noumitus sifit cum succo granati**.

Granea triticea quomodo faciēda sit, docet Cato, cap. 86.

G 3 ¶ Gran

Grandus, grandus, granatus. Cato de Re rust. Preterea granatui uideo ut satis uicia feras. Turnebus granatui ferri interpretatur, quod non feritur, ut uiride pabulo iumentorum subsecetur, sed ut ad granum perueniat, & frugem.

Granosus, penul. prod. Adiectiuum (ἄκρον ἄκρον) Quod plenum est granis. Plin. lib. 21. cap. 31. 1. Quorum alterum, cui acini cocineae, granosi folliculi, haliacabum uocant, & alij callion ibidem, cap. 4. 1.

Granifer, penul. corr. granifer, graniferum (ἀκρον ἄκρον) Ferens granatui, Agmen graniferum dicitur formicae. Ouidius. 7. Metam. 130.

Graphicæ] graphices, penul. corr. (ἄκρον ἄκρον) appellatur illa facultas quam Cicero stylum uocat, auctore Budeo. Plinius lib. 35. cap. 10. 12. Et huius auctoritate effectum est Sycone primum, deinde & in tota Grecia, ut pueri ingenii ante omnia graphices, hoc est, picturam in buxo docerentur. Ex uetusto codice legitur, diagraphices.

Graphis, huius graphidis, penul. corr. foem. g. (ἄκρον ἄκρον) Descriptio operis futuri delimitata, ut Budeo placet. Hermolaus, Graphis idem quod ars ipsa pingendi, à stylo dicta, quæ Greci graphion & graphida quoc; nominant. Plinius lib. 35. cap. 10. 4. Alia multa graphidis ueligiæ extant in tabulis ac membranis eius, &c.

Graphium, huius graphij, pen. corr. (ἄκρον ἄκρον) Stylus quo in pugillaribus scribitur. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 5. Quid digitis opus est graphium lassare tenendo?

Graphicus, penul. corr. Adiectiuum (ἄκρον ἄκρον) Ad linguem factus, absolutusq; & quasi pictoris manu expolitus. Plaut. Stich. 9. 64. Graphicum mortalem Antiphonem ut apologum fecit, quam fabre. Idem Epid. 9. 30. Ne tu graphicum habes seruum, & quantiuis pretij. Nimum graphicus uigato. Vide post Nimum.

Graphicè, penul. corr. (ἄκρον ἄκρον) Eleganter, politè. Plaut. Pers. 4. 9. 5. Nunc huic ego graphicè factus sum, &c. Idem Trinumm. 11. 27. Exornetur graphicè.

Graphiarium, huius graphiarij (ἄκρον ἄκρον) Thesaurus in qua styli reponuntur, quibus & scribere sinul & pingere solent, aut quàm penicilli & colores inueniuntur. Martialis lib. 14. 21. Hec tibi erunt armata suo graphiaria ferro, &c.

Graffor] graffaris, graffari (ἀκρον ἄκρον) Supra modum seuire, inquit Nonius. Graffari dicuntur latrones uias obsidentes, gradi siquidem ambulare est, unde tractum graffari, uidelicet ab impetu gradi endi. Liu. 2. ab Vrbe, 57. Trecenti coniuuimus principes iuuentutis Romane, ut in te hac uia graffaremur.

Graffari ad gloriam uirtutis uia. Salustius milio Iugurthinij, pro Ingressi & procedere.

Graffari aduersus. Suetonius, Nec minore liuore ac malignitate, quàm superbia seuitiaq; penè aduersus omne genus hominum graffatus est. Id est, improbum ac maleficum se exhibuit, in diesq; nocentiorum. Budeus.

Graffari in possessionem agri publici. Liu. 6. ab Vrbe.

Graffatur pestis, quum ingenti clade hominū inuadescit. Bud.

Graffari obsequio, metaphoricè dixit Horatius, de captatore loquens. 2. Serm. Satyr. 5. 19.

Graffari in bonam partem. Liuus 3. ab Vrbe, iure graffari, nō ui. Hoc est, procedere. Idem 1. Decad. libro 10. 60, consilio graffandum, si nihil uires iuarent, ratus, &c.

Graffari, Ambulare, auctore Nonio. Titinnius Veliternis, Vinde themam atq; milos, sine eam pedibus graffari, cum fingere eius superbia. Nanius Pedio, Certamus si me diplōidi à recta graffatur uia.

Graffator, penul. prod. graffatoris (ἀκρον ἄκρον) Est uiarum in urbe, uicorumq; obsessor, qui obuios iniurie opportunos spoliat, aut pulsans, aut intentata morte terruit. Plin. in Paneg. 54. Vidimus delatorum iudicium quasi graffatorum, quasi latronum. Iuuenalis Sat. 3. Interdum & ferro subitus graffator agit rem. Cicero de Fato, 51. Hoc enim modo uiator quoc; bene uesitus, causa graffatori fuisse dicitur cur ab eo spoliaretur.

Graffatores, inquit Callistratus in l. capitulum. 6. graffatores, ff. de poenis, qui præde causa id faciunt, proximi latronibus habentur: & si cum ferro aggredi & spoliare institerint, capite puniuntur: utiq; si sepius atq; in itineribus hoc ad miserunt. ceteri in metallum dantur, & in insulas relegantur. Claudius Iurisconsultus. Furta, inquit, manifesta à non manifestis discerni solent: ut rixæ à graffaturis, expilationes à furtis, uolentia à petulantia.

Graffatio, graffationis (ἀκρον ἄκρον) Plin. libro 13. capit. 22. 7. de tapfia loquens. Nero Cæsar claritatem ei dedit, initio imperij nocturnis graffationibus conuerberatam faciem illamens sibi cum thure ceræq; & sequente die contra famam, eum sncer am circumferens. Budeus.

Graffatur, Graffature, penul. prod. (ἀκρον ἄκρον) Sueton. in Tib. in primis tuenda pacis, à graffaturis, ac latrocinijs, seditionum licentia cur am habuit.

Gratè, Grates] Vide Gratia.

Gratia] gratiæ, penul. corr. (ἀκρον ἄκρον) Beneficium quod gratis datur nobis. Gratia est, in qua amicitiarum & officiorum alterius memoria, & alterius remunerandi uoluntas continetur. Cic. 2. de Inuent. 2. 41. Postulare gratiam apponi sibi. Terent. And. 2. 1. 33. Vbi Donatus, id gratiæ apponi sibi, Addi in gratiam suam. Id est, sibi gratiam merere.

Ad gratiam. Vide Ad.

Aduersus animus gratiæ. Quint. lib. 3. cap. 9. 6.

Obnoxius animus gratiæ. Quint. lib. 3. cap. 9. 6.

Gratia dis. Ouid. 1. Fast. 1. 40.

Ingenij gratia. Quint. in Proem. libro 1. 4. Id est, laus & commendatio.

Rectè factor um gratia. Tacit. lib. 3.

Sermonis gratia. Horat. de Arte, 14.

Bona gratia. Vide Bona.

Illustris gratia. Cicero pro Domo sua, 37.

Immerta gratia. Vide Immerens.

Immensa gratia. Tacit. lib. 14.

Improba gratia. Iuuen. Satyr. 13. 1.

Inclyta gratia. Ouid ad Pisonem, 13.

Iuuenilis gratia. Stat. 2. Syl. 2. 2.

Pluma leuior est gratia. Plaut. Poen. 1. 2. 17.

Gratia magna tui. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 5.

Debita sit factio gratia nulla meo. Ouid. epist. 10. 29.

Fratrum rara gratia. Ouid. 1. Metam. 30.

Vana gratia meriti tui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 11. 2.

Vilis gratia alicuius. Ouid. 2. de Arte, 6.

Aboluit gratia facti. Virg. 7. Aeneid. 47.

Abest gratia officio. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 11.

Afferre gratiam. Quint. lib. 2. cap. 13. 7.

Aucupari gratiam alicuius. Cic. Lucio, lib. 5. 12. 21.

Aufferre gratiam alicui. Quint. lib. 6. cap. 1. 15.

Augere gratiam. Vide Augere.

Cedere gratia. Vide Cedo.

Capere gratiam dicitur animus. Vide Capio. Cicero Curio ni, libro 2. 5. 6.

Circundare gratiam. Tacit. lib. 14.

Coæquare gratiam. Vide Coæquo.

Male facta gratia nequicquam coit. Horat. 1. epist. 3. 7.

Colligere gratiam ex priuatorū negotijs. Cic. 3. de Orat. 7. 4. Id est, inire. Id est ad Quæ fratres lib. 2. 1. 6. 11. Ex hoc labore magna gratia, magnamq; dignitatem sim collecturus.

Commemorare gratiam. Cic. Post red. in Senatu, 20.

Cum bona gratia aliquid componere. Terent. Phorm. 4. 3. 17. Vide Cum.

Componere gratiam inter aliquos. Terent. Hecyra.

Beneficij gratiæq; causa concedere aliquid. Cic. 5. Verr. 95.

Conciliare gratiam. Vide Concilio.

Conciliare alicuius gratiam sibi. Cic. pro leg Manilla, 49.

Consequi gratiam. Cic. 1. de Orat. 58. Vide Consequor.

Conuellere gratiam. Vide Conuello.

Capio gratiam tuam. Plaut. Persa, 1. 6. 15. Idem Trinum. 3. 9. Ni moq; hic pluris paucorum gratiam faciunt pars hominū, Quam id quod prosi pluribus.

Debere gratiam. Cic. 3. de Finib. 111.

Derogare gratiam alicui. Vide Derogo.

Cum bona gratia dimittere aliquem. Cic. de Fato, 01.

Distulit gratia fratrum. Horat. 1. epist. 19. 9.

Gratiam uel ueniam dare. Cic. 2. de Diuinat. 9.

Cum gratia efficere aliquid. Cic. Planco, lib. 10. 12. 9.

Effundere gratiam collectam. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 4.

Gratia ante omnia est Glazomienio uino. Plin. lib. 14. cap. 7. 1.

Exigere gratiam. Cic. de Amicitia, 30.

Exornare aliquid gratia & uenere. Quint. lib. 4. cap. 2. 82.

Extinguit gratia nostrā hominum suspicio. Cic. Lent. lib. 1. 1. 11.

Facere gratiam iuristurandi. Plaut. Rud. 31. 59. Vide Facio.

Facere gratiam delicti, pro Exiure diligentiore aliquid immittuere. Liu. 3. ab Vrbe, 236. Vide Facio.

Per gratiam legen alicui ferre. Cic. pro Domo sua, 63.

Predicare & habere gratiam. Cic. pro Corn. Balbo, 1.

Habenda dijs immortalibus gratia. Cic. 1. in Catil. 7.

Habenda dijs quoc; gratia est, per quos labor nobis detractus est. Quint. lib. 5. cap. 10. 8. 4.

Habere gratiam senectutis. Plaut. Merc. 23. 4.

Habere gratiam. Memorem esse beneficij accepti. Terent. Eunt. 4. 6. 12.

Et habetur, & refertur à me Thais tibi, ita ut merita es gratia. Vbi Donatus, Qui habet apud se gratiam, nondum retulit. Retulit, qui desinit habere. Multum ergo hic dicit, & habetur gratia, & refertur. Quum sensum transtulit. Salustius in bellum Iugurthinum, Arma, pecuniam sume, utere: & quod uixeris, nunquam reddam tibi gratiam putaris, semper apud me integra erit. Vide Habeo.

Incessere gratiam. Quint. lib. 5. cap. 7. 15.

Inire gratiam ab aliquo. Terent. Eunuch. 3. 5. 8.

Adibo, atq; ab eo gratiam hāc quam uideo uelle, inibo, Vbi Donatus, Gratiam inire, Est dare beneficium, ac per hoc inire gratiam, id est, amicitiam. Sed hæc e locutio, Gratiam ab eo inibo, pro Eius gratiam merabor. Cic. Sulpitio, li. 4. 2. 6.

Gratia quoque nos inire ab eo defendēda pace arbitramur.

Inire gratiam apud aliquem. Vide Ineo.

Inire gratiam cum aliquo. Vide Ineo.

Inuenire gratiam. Vide Inuenio.

Languet mihi gratia. Silius lib. 17. 73.

Negligere gratiam alicuius. Plaut. Trinum. 8. 7. 4.

Parare gratiam. Quint. lib. 1. cap. 6. 2. 5.

Reditum gratiæ alicui patere. Cic. de Arusp. resp. 49.

Perdere gratiam orationis. Quint. lib. 6. c. 1. 31. Vide Perdo.

Meritam alicui gratiam mente persolvere. Cic. pro Plancio, 55.

Beneficij gratiæq; locum petere aliquid. Cic. 5. Verr. 164.

Petere gratiam à patre, pro Petere ueniam. Plaut. Stich. 3. 23.

Petere gratiā alicuius, id est quod cupere gratiā. Plaut. Aul. 7. 68.

Ponere aliquem in gratiam cum altero. Cic. ad Att. li. 5. 90. 2.

Apud Patronem & reliquos Barones te in maxima gratia posui. Cic. ad Att. lib. 5. 98. 5.

Precipere gratiam. Liu. lib. 6. Decad. 1. Id est, ante capere.

Nulla Senatus mala gratia, suis inimicitijs aliquem ratione committiorum priuare. Cic. in Pisonem, 3.

Quæere gratiam, id est, animum gratum. Cic. pro Plancio.

Recipere in gratiam. Cic. pro Rabirio Posthumo, 12.

Reconciliata gratia. Cic. Appio, lib. 3. 12. 13.

Reddere gratias alicui uoluntate ipsa. Cic. pro Plancio, 55.

Redire in gratiam cum aliquo, pro Reconciliari. Cic. ad Att. libro 1. 9. 11.

Reditus in gratiam cum aliquo. Cic. Att. lib. 2. 18. 4.

Redigere aliquos in gratiam. Terent. Phorm. 5. 8. 73.

Reducere, reconcillare, & restituere unum cum alio in gratiā. Cic. de Prouinc. Consul. 18.

Reducere aliquem in gratiam cum altero, idem. Quint. lib. 5. 11.

Reddere gratiam, Reddere par, reddere beneficium, Terentius Eunuch. 2. 3. 94. Cic. 2. Off. 101.

Quanquam gratia referri tanta non potest, quanta debetur, a benda tamen est quantam maximam animi nostri capere possunt. Cicero 3. Phil. 12. 5.

Debitio pecuniæ & gratiæ dissimiliana pecuniam dissoluit, statim non habet id quod reddidit, qui autem debet, is retia net alienum, gratiam autem & qui refert, habet: & qui habet, in eo ipso quod habet, refert. Cic. pro Plancio, 55. idem 2. Officiorum, 101.

Inops si referre gratiam non potest, habere certè potest. Cicero 2. Offic. 101.

Referre pleniùs gratiam. Quint. lib. 2. cap. 16. 11.

Bonam gratiam alicui referre. Cic. Attico, lib. 2. 2. 4. 1.

Iustam debitamq; gratiam referre. Cic. pro Corn. Balbo, 48.

Meritam, gratiam debitamq; referre. Cic. 3. de Orat. 9.

Mutuum gratiam referre. Cic. in Salust. 5.

Parem gratiam, pro beneficio referre. Cic. pro Rosc. Com. 11.

Præclaram Pop. Rom. gratiam referre. Cic. in Catil. 20.

Referre gratiam, in malam partem. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 7. 3. Surrexit Clodius: et tantus clamor à nostris (placuerat enim referre gratiam) ut neq; mente, neq; lingua, neque oratione consisteret.

Rependere gratiam factio. Ouid. 2. Metam. 139.

Restituere in gratiam. Cic. ad Att. lib. 1. 1. 14.

Restituere gratiam alicui. Cic. de Petit. Consul. 14.

Retimere alicuius gratiam. Id est, fouere amicitiam. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 2. 7. 16.

Ira gratiam rupit. Senec. Thyest. 7. 2.

Scribere gratias. Gellius lib. 3. cap. 8.

Viuax stat gratia. Horat. de Arte, 4.

Essè in gratia cum aliquo. Cic. ad Atticum, lib. 2. 2. 4. 2.

In laude & gratia esse. Cic. 3. Verr. 14.

In gratia pecuniæq; magna fortunatum esse. Vide In.

Cum illo magna est mihi gratia. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 76.

Solidi est mihi gratia tecum. Ouid. 12. Metam. 116.

Est gratia, pro Ago gratias. Plaut. Menech. 9. 30.

In memoria & remuneratione officiorum & honorum & amicitiarum obseruantiam tenet gratia. Cicero 2. de Inuent. 2. 2. 170.

Tenere gratiam alicuius. Suet. in Aug. cap. 13.

Tollere beneficium & gratiam. Cic. 2. de Finib. 18. 5.

Trabere gratiam. Tacit. lib. 3.

Tribuere gratiam alicuius rei inuentori. Cic. 4. de Finib. 2. 2.

Magna gratia uenit minimo labore. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 10.

Gratia, pro Causa & ratione siue occasione. Terentius And. 2. 6. 2.

Hic nunc me credit aliquam sibi fallaciam
 Portare, & ea me hic restitisse gratia. Vbi Donatus,
 Gratia ueteres pro causa ponebant.
 Hominum gratia generatas bestias uidentur. Cicero 2. de Nat.
 deor. 2.35.
 Dolorum effugiendorum gratia. Cicero 1. de Finib. 57.
 Ea gratia. Cic. de Nat. deor. Id ea gratia, ut dum nati dissipatos
 artus capiaret parens, ipsa interea effugeret.
 Gratia mea hoc est, Mea causa, propter me. Plaut. Bac. 1. 64.
 Gratia pro Fauore. Salust. in Iugurtha. Ita bonum publicum
 (ut in plerisque negotijs solet) priuata gratia deusum. Id est,
 bonum publicum priuato fauore expugnatum est.
 ¶ Gratia, gratiarum, Plurali numero.
 Actio gratiarum & congratulatio. Cic. Bruto, 3.3.
 Actione gratiarum ab aliquo desiderare. Cic. Plac. lib. 10. 19. 1.
 Immemor gratiarum nemo gratias inuenit. Cicero; Post re.
 Externe gratie. Tacit. lib. 12. (ditum in Senatu, 20.
 Acquirere gratias. Vide Acquiri.
 Acquirere & retinere gratias. Cic. Attico, lib. 1. 1. 10.
 Agere gratias & grates. Vide Ago.
 Amplissimis uerbis gratias agere. Cic. 1. Phil. 2.
 Immortales gratias agere. Plancus Ciceroni, lib. 10. 11. 1.
 Incredibiles gratias suo & alterius nomine per literas agere.
 Cicero Seruio, lib. 13. 28. 2.
 Ingentes gratias agere. Vide Ingens.
 Iustissimas gratias agere. Cic. 2. de Legib. 10.
 Miras gratias agere. Cic. Attico, lib. 16. 33. 4. 8.
 Mirificas gratias apud aliquem agere. Cic. Culleolo, lib. 13. 43. 1.
 Singulares gratias agere. Cic. Culleolo, lib. 13. 42. 1.
 Venerari aliquem laudibus ac gratijs. Tacit. lib. 12.
 De Gratijs, quae & Charites dicebantur antiquis. Vide Charit.
 Decentes Gratie. Horat. 1. Carm. ode 4. 2. (tes.
 Gratia iuncta nudis fororibus. Horat. 3. Carm. ode 19. 4.
 Solutis Gratia zonis. Horat. 2. Carm. 1. ode 30. 2.
 ¶ Gratus, (δυνατός, ἡμετέριος, ἀγαθός) Qui gra-
 tiam pro beneficio refert, uel saltem mentor est accepti be-
 neficij. Terent. Adelph. 2. 2. 43.
 Memorem me dices esse & gratum. Vbi Donatus, Fi-
 guratè est inducta promissio praemiorum. Et bene utrunq;
 narrat: nam non continuo qui memor est, etiam gratus est.
 Memor enim est, qui apud se meminit. Gratus, qui meruit
 hoc nomine uocari, dum uicem reddit. nam multi sunt me-
 mores, ingrati tamen. Plin. in Paneg. 69. Nam liberalitatem
 iucundiorum debitor gratus, clariorum ingratus facit.
 Memor & gratus. Cic. 4. Verr. 12. 4.
 Gratus ac memor beneficij. Cic. pro leg. Agrar. 3. 4.
 Gratus in aliquem. Brutus Cic. lib. 11. 10. 1.
 In uulgus gratus. Tacit. lib. 11.
 Gratus erga aliquem. Idem Post reditum in Senatu, 20.
 Gratum se praebere alicui. Cic. pro Plancio, 7. 4.
 Virtutem alicuius grata memoria prosequi. Cic. 1. 4. Phil. 4. 4.
 Grato animo prosequi nomen alicuius: id est, Esse gratum erga
 aliquem. Cic. 4. Philipp. 153.
 Grator. Comparatiuum. Senec. lib. 1. de Beneficij, cap. 4. Tu
 me aliquid eorum doce, per quae beneficentior, gratorq;
 aduersus benemerentes fiam.
 Re ipsa atq; animo gratissimus. Cic. Planco, lib. 10. 19. 1.
 Gratus, Acceptor, & iucundus. Lilius. 2. ab Vrbe, Grate in
 uulgus leges suere.
 Comitum gratissimus. Ouid. 1. 4. Metam. 45.
 Gratum beneficium. Plaut. Rud. 2. 6. 17. Terent. Adel. 1. 1. 15.
 — & id gratum fuisse aduersum te habeo gratiam.
 Coniuius gratus. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 2. 4.
 Diua animo gratissima nostro. Ouid. 5. Metam. 53.

G R A
 Dona grata. Ouid. 1. epist. 6.
 Error gratissimus. Horat. 2. epist. 2. 28.
 Grate gratiae. Plaut. Pen. 3. 6.
 Hora grata. Horat. 1. epist. 4. 3.
 Quies grata. Horat. 1. epist. 18. 2.
 Tempore grato frui. Horat. 2. epist. 2. 40.
 Virtus grator ueniens in pulchro corpore. Virg. 5. Aen. 68.
 Gratus differt à iucundo. Cic. ad Att. lib. 3. 66. 5. Ista ueritas e-
 tiam si iucunda non est, mihi tamen grata est. Idem Sulpia-
 tio, libro 4. 6. 3. Cuius officia iucundiora scilicet saepe mihi
 fuerunt, nunquam gratiora.
 Gratum odore iucundo ladanium. Plin. lib. 12. cap. 17. 6.
 Gratum in cibo. Plinius lib. 11. cap. 29. 5. Et lib. 10. cap. 48.
 3. Cibus gratissimus.
 Gratum & opatum. Cic. 1. Verr. 4.
 Gratum & Graue, contraria. Cic. 2. de Legib. 67.
 Minime gratum. Vide post Minor.
 Accidit mihi illud gratum. Vide Accido.
 Gratum facere, Obsequi & insinuare. Cic. Si hunc inuenis, gra-
 tissimum mihi feceris.
 Facere alicui gratum est, rem gratā. Cic. Attico, lib. 15. 29. 5. 2.
 ¶ Grate, Aduerbium (δυνατότως) cuius contrarium est in-
 grate. Cic. pro Plancio, 80. Grate & pie facere. Idem 1. de
 Finibus, 9. 4. Præterita grate meminim.
 ¶ Gratiolus, penul. prod. Adiectiuum (χαρίολος, ἡμετέριος, ἡμετέριος)
 Qui apud omnes plurimum gratia potest, uel omnium
 gratiam & fauorem facile demerit: comis, facillis, benig-
 nusq; qui gratiam inire cupit cum multis. Gellius lib. 9. c.
 12. Gratiolus est qui adhibet gratias, & qui admittit. Cic.
 5. Verr. 77. Hic Venerius, quemadmodum aratores eluse-
 rit ex una passione hominis honesti, gratiosiq; cognoscite.
 Cui aduersario gratiosissimo contendere. Cic. pro Quintio, 12.
 Potens & gratiosus homo. Cic. pro Cluentio, 99.
 Potens, gratiosus, disertus homo. Cic. pro Calio, 15.
 Splendidus homines & gratiosi. Cic. 5. Verr. 29.
 Gratiolosus ad. Cic. pro L. Murena, & ad hoc officium necessi-
 tudinis, & ad reliquum tempus gratiosus.
 Vir ad ambitionem gratiosus. Cic. de Petit. Consul. 14.
 Apud omnes ordines gratiosus. Cic. 3. Off. 76.
 In suis ciuitatibus & municipijs gratiosi homines. Cicero pro
 Murena, 45.
 Habere in re aliqua sui cupidos & gratiosos. Cic. pro Plac. 37.
 Gratiolus eramus apud illi, quæ, & c. Cic. ad Att. libro 15. 323. 9.
 Gratiolosus cum datiuo. Cic. pro Plancio, 37. iam ut ego doceo
 gratiosum esse tribulibus Plancium, & c.
 Gratiolosus, cum ablatiuo. Plin. lib. 16. cap. 33. 1. Odore uiolen-
 ta, ac ne umbra quidem gratiosa. De cupressu.
 Gratiolosus missio, quæ per illicitum fauorem facta est. Lilius lib.
 3. Decad. 5.
 ¶ Gratiolus, penul. prod. Aduerbium (χαρίολος) Vlpianum in
 tutor qui reperiuntur. §. competet. ff. de administratio-
 ne tutor. Si prædica non idonea comparauerunt per sor-
 des aut gratiam, quid ergo, si neq; sordidæ, neq; gratiosæ, sed
 non bonam conditionem elegerint?
 ¶ Gratis, Aduerbium (ἀνεπιμελώς) Gratiolus, sine solutio-
 ne pecunie. Cuius contrarium est Pretio. Terentius Phorm.
 3. 2. 15.
 Vi phaleratis dictis ducas me, & meam ductes gratias
 Cicer. 3. Verr. 71. Gratis Prætor factus est. Martial. lib. 5.
 87. Gratis conuiua recumbis.
 Gratis alicui polliceri. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 17. 10.
 Seruire alicui gratis. Cic. pro Cluentio, 56.
 Habere gratis in alieno. Cic. 2. Off. 12. 2.
 Gratis diligere uirtutes. Cic. 2. de Finib. 133.

Gratis & Pretio, contraria. Cic. pro Rosc. Comced. 16.
 Gratis & sine mercede. Suet. de claris Grammaticis, 13.
 ¶ Gratiundo, penul. corr. gratitudinis, pen. corr. f. g. Sabellius
 lib. 7. Exemplorum, cap. 1. de gratitudine, Laudatissima, in-
 quit, uirtutum omnium gratitudines celo & hominibus iu-
 cunda. Quæ ditione plus decies ibidem uiluit. Erasmus in
 Declaratione qua Lucianica illi respondet, que inscribitur
 Tyrannicida, Sunt autem, inquit, uel primæ gratitudi-
 nis partes, intelligere uidelicet cui beneficium acceptum
 ferre debeat.
 ¶ Gratiuos, pen. cor. Adiectiuum (χαρίως) Quod datur gra-
 tiis, & sine praemio interpretatur his uerbis. Ci. li. 1. de Le-
 gib. 71. Quod liberalitas gratitudine est, an mercenaria? sine
 praemio, benigna est & gratiosa: si cum mercede, cōducta.
 Gratiosa amicitia. Cic. 1. de Nat. deor. 168.
 Gratiosa ei hospitalia decreuere. Plin. lib. 35. cap. 9. 3.
 Gratiosa probitas. Cic. 2. de Finib. 15. 9.
 Gratiosa ferre suffragia. Cic. pro Plancio, 4. 41.
 Gratiuosum. Stat. 1. Syll. 6. 4.
 Et quas praecequit Eboita canat.
 Largis gratiuum cadit rapinis.
 Mercenarius & Gratiuosus, contraria. Cic. pro Fonteio, 19.
 ¶ Gratiuos, pen. corr. Aduerbium (χαρίως) idem quod Grati-
 tia. Cic. 2. Off. 98. Difertur igitur hominis, & facillè laboran-
 tis, quodq; in patrijs est moribus, multorum causas & non
 gratiatæ, & gratiuo defendentis, beneficia & patrocinia
 late patent.
 Gratiuos & Mercede, contraria. Plin. lib. 35. cap. 9. 2.
 ¶ Grates, (χαρίεις) Numero tantum plurali, & in hac tan-
 tum terminatione, pro gratijs quæ referri debent pro acce-
 pto beneficio. Virg. 1. Aeneid. 12. 1.
 — grates persoluerè dignas
 Non opis est nostræ. Dido. Cicero in Somn. Scip. 2. Et
 grates, inquit, tibi ago summe Sol. Curtius, Grates habebant
 uelut praesentis deo.
 Agere grates alicui. Tacit. lib. 20.
 Meritis grates agere alicui. Ouid. in Ibin, 5.
 Decernuntur grates deis. Tacit. lib. 15.
 Exoluere seuas grates. Stat. 5. Syll. 5. 9.
 Pendere dignas grates. Stat. 11. Theb. 4. 5.
 Rependere grates. Stat. 3. Syll. 3. 3. i.
 ¶ Gratiuor, penul. corr. gratificari (χαρίως) gratificari,
 Rem gratā facere, & Beneficium dare aliquando significat. Ci-
 cer. Lentulo, li. 1. 1. 1. Quod Pompeio gratificari se putat.
 Honestè gratificari alicui. Cic. 3. de Legib. 56.
 Gratificatur mihi gestu accusator. Cic. pro Corn. Balbo, 9.
 Cur tibi hoc non gratificer nestro. Cic. Valerio Turisio. li. 1. 10. 1.
 Deus gratificatur hominibus, non gratum facit. Cic. 1. de Nat.
 Gratificari alicui de re aliqua. Cic. 5. de Finib. 76. (deor. 170.
 Gratificandi facultas. Cic. 1. Off. 37.
 Gratificari libertatē suā alicuius potentia. Salust. in Iugurtha.
 Gratificari gratiam. Salust. de Repub. ordinanda ad Caesarem.
 Gratificari, pro Fauere & ornare. Cic. 3. de Legib. 56. Popu-
 lo potestas honestè bonis gratificandi datur. Idem 1. Offic.
 66. Qui gratificantur cuiuspiam quod obisti illi cui uelle ui-
 deantur prodesse, non benefici, neq; liberales, sed pernicio-
 si assentatores indicandi sunt. Badius.
 Liberalis gratificandi uoluntas. Cic. 2. Off. 7. 4.
 ¶ Gratificatio, Verbale (χαρίσιμα) Cicero 1. de Nat. deorum,
 167. Vos autem quid mali datis, quum imbecillitatem, gra-
 tificationem & beneuolentiam ponitis?
 Impudens gratificatio. Cic. 3. de leg. Agrar. 4.
 ¶ Grator, grataris (δυνατός) gratari, Gratas agere alicui,
 & quasi supplicari. Ouid. lib. 3. Fast.

Quisquis ades, castaeq; collis peneralia Vestæ.
 Gratare, illicis thuraq; pone focis.
 ¶ Gratarī, (χαρίεις) Gaudere de bono proprio, uel alterius.
 Virg. 4. Aeneid. 96.
 Inueni germana uiam, gratare forori. Liu. 7. ab Vrbe, 58.
 Tum uincere cupimus, tū dūce te uincere, ubi lawræ insi-
 gnem deferre, tecū triumphantes urbem inire tuū sequentes
 currū, Iouis Opt. Max. templū gratantes, ouantesq; adire.
 Gratarī, Aliquid gratatè dicere. Tacit. lib. 5. Tū cōplexus eū
 Tiberius, praescū periculis & columen fore gratatur.
 Gratatur reduces. Virg. 5. Aeneid. 8.
 Gratarī alicui. Ouid. 6. Metam. 87.
 Gratarī sibi. Ouid. epist. 11. 13. Quid tibi grataris?
 Ad gratandum se expedire. Tacit. lib. 14.
 ¶ Gratan, gratanis, Participium (χαρίων) Tacit. libro 2. In-
 ter uenerantes gratanesq; aspectū solitū. Idem, lib. 12.
 ¶ Gratabundus, (ευχαρίμων) Tacit. lib. 17. Et proximi mili-
 tum gratabundi respondent.
 ¶ Gratulor, pen. cor. gratularis (ευχαρίζομαι) grati-
 lari, Verbis testari se gaudere fortuna & felicitate alterius,
 apud eū ipsū qui affectus est felicitate, & aliquando etiam
 apud nos ipsos ob felicitatē aliquā quæ nobis sorte cōiigit.
 De reditū alicuius gratulari. Cic. Attico, lib. 4. 70. 1.
 Aduenti alicuius gratulari. Cic. in Salust. 6.
 Nomine alicuius gratulari. Cic. 1. Philipp. 22.
 Gratulor tibi. Quintil. lib. 6. in Proem.
 Gratulor tibi & mihi. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 11.
 Gratulor tibi hanc rem. Plautus Capt. 9. 3. Cic. 2. Verr. 12. Appa-
 pellat hominem, & ei uoce maxima uictoriam gratulatur.
 Ouid. 3. de Arte,
 Prisca iuuent alios, ego me nunc deniq; natum
 Gratulor. Terent. Eunuch. 2. 2. 28.
 Salutate, ad cenam uocant, aduentum gratulantur.
 Gratulor tibi affinitate uiri optimi. Celsus Cic. lib. 8. 13. 1.
 Gratulor tibi de hac re. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 22. Ibidem, 36.
 Quod mihi de filia & de Craspede gratularis, agnosco hū
 manitatem tuam.
 Gratulor tibi in hoc. Cic. pro Plancio, 74. Idem Trebiano, li.
 6. 11. 2. Quia in re tibi gratulor ita habememer.
 Gratulor huic terræ, quod abest regionibus illis. Ouidius 10.
 Metam. 62. Quintil. in Passu cadauerum, siue Declamat.
 13. Gratulemur quod iam nulla ciuitas sane laborat. Sub-
 auditur, nobis:
 Gratulari dolori, pro Gaudium sumere. Qu. in Praefat. lib. 6.
 Gratulor pro opportunitate temporis. Cic. Cassio Proquesto-
 ri, lib. 15. 14. 61.
 Gratulari, Gratas agere, inquit Nonius. Ennius Hecuba,
 Iuppiter tibi summe tandem re gesta gratulor. No-
 nius belli Punici lib. 3. Isq; sursum ad caelum silus res Anima-
 lus gratulabatur diuis Terent. Heaut. 5. 1. 65.
 Ohe, iam desine deos uxor gratulando obtundere.
 Tuam esse inuentam gratam, & c.
 ¶ Gratulatio, Verbale (χαρίσιμα) Cicero ad Brutum, lib. 12.
 18. 4. Sed tamen tam recenti gratulatione, quæ tuo nomi-
 ne ad omnia deorum templa fecimus. Idem Celsio, lib. 2. 9. 1.
 Letitia & gratulatio. Cic. ad Atticum, lib. 4. 70. 2.
 Sera gratulatio reprehendi non solet, praesertim si nulla negli-
 gentia praetermissa est. Cic. Curio ai, lib. 2. 6. 1.
 Hic parenti suo magno adiuuente in periculis, solatio in labo-
 ribus, gratulatione in uictoria fuit. Cic. pro Murena, 10.
 Gratulatio, pro Gratularum actione, uel supplicatione. Cicero de
 Prouinc. Consul. 2. 1. Dijs immortalibus non erat exigua eam-
 dem gratulatio, quæ ex maximis bellis.
 ¶ Gratulabundus, (ευχαρίμων) Idem quod Gratulans. Gels-
 lius lib.

lius lib. 3. capit. 15. Quumq; populus gratulabundus flores undiq; in eum iaceret.

Grati dia Proprium nomen mulieris Neapolitane uenue-
tarie ac malefice, quam Horatius in Epodis, 3. & 1. Serm.
Sat. 8. Canidiam nominauit.

Gracionarium Jgawioru, Germanie urbs Ptolemæo.
Vulgo Bamberg.

Gravis] & hoc graue (βαρύς, βαρύνω, αὐτὸς, ἐπιβαρύνω, ἀφ-
ρός, ἀφάρω) Suate natura, inquit Valla, ponderosum si-
gnificat: ut, Graue saxum, grauis sarcina, grauis arma, gra-
ue scutum, quod scilicet grauat nos in ferendo, & quod æ-
grè, & cū molestia fertur. Inde per abusionem transferimus
ad senectutem, ad morbum, ad laborem, ad dolorem: quia hi
qui molestiam ex senectute, morbo, cæterisq; sentiunt, quæ-
si onere intolerabili premuntur, quod cupide uelut graue
pondus a se uellent deponere. Neq; solum ad molestias cor-
poris translatio hec fit, uerum etiam ad molestias animi: ut,
Gravis contumelia, grauis iniuria, grauis moror, grauis ia-
ctura, quæ animum genere quodam ponderis premunt. Itæ-
que unus modus est, quæ corpori aut animo molesta sunt, ea
grauia appellare. Eoq; molestia à mole, id est, à re magna,
magniq; ponderis uocata est. Alter modus est, quod quæ-
admodum grauia saxa & grandes trunci nō facile loco mo-
uentur, sed ad omnem temporis mutabilitatem hærent: ita
homines constantes, ac præditi sapientia, merito per figurā
grauis nominantur, quod nec precibus, nec minis, nec uani-
tate, nec promissis ab æquo & iusto summonentur: ut hi fa-
ciunt quos leues uocamus, qui in similitudinem pulueris &
palearum ad omnem auram uentilantur. Sciamus tamē Gra-
uis tunc regere datiuum, quum est in priore significato: ut
Tu es grauis mihi. Hæstentius Valla, lib. 6.

Leuis & Grauis, contraria. Cice. pro Rose. Comædo, 3. Quod
etiam apud omnes leue & infirmum est, id apud iudicem
graue & sanctum esse ducitur.

Gravis ætate. Liu. 10. ab Vrbe, 166, Ingressi milites refractis
foribus, paucos graues ætate, aut inualidos inueniunt.

Gravis pietate ac meritis, Plenus. Virg. 1. Aeneid. 31.

Graves cibo sopiti iacebant. Liu. 1. bel. Maced. 164.

Gravis diuitijs, Plenus & abundans. Plaut. Bacch. 9. 23.

Fide grauiora. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 14.

Gravis Marte. Virg. 1. Aeneid. 56. Id est, femine Martis imple-
ta. Idem eclog. 1. 10.

Non insæta graues tentabant pabula foetus.

Gravis morbo. Virg. 3. Georg. 19. Id est, languidus.

Natu grauior. Claud. de bello Get. 98.

Gravior natu animus. Terent. Heaut. 4. 1. 31.

Gravis uinculis, Oneratus & oppressus. Plin. epist. 14. 7. d.

Gravis uino & somno. Liu. 9. bell. Pun. 172.

Vino somnoq; graues. Ouid. epist. 14. 7.

Gravis uulneribus Alexander. Liu. 6. bell. Maced. 87.

Gravis utero, pro pregnante. Plin. lib. 9. cap. 6. 2.

Graue absinthium, id est, amarum & quod grauem succū ha-
bet. Varro in Quinquatribus.

Gravis aduersarius, Perniciosus, acerbus, & nocēs. Cic. 3. Offi.
Aestes grauis. Vide Aestes. (115.)

Graue æs. Liu. 4. ab Vrbe, 176.

Æs graue & signatum, opponuntur. Liu. 4. ab Vrbe, 261.

Æstus grauis. Virg. 2. Georg. 76.

Ambitio misera grauisq;. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 26.

Amicitia principum graues. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.

Amentia grauis. Ouid. 5. Metam. 103.

Amore percussus graui. Horat. Epod. 1. 1. 1.

Gravis annis miles. Horat. 1. Serm. Satyr. 1.

Gravis annona, Cara. Plaut. Stich. 10. 52.

Gravis armatura, cui opponitur Lewis. Liu. 6. bell. Pun. 21.
Aure graues. Ouid. 7. Metam. 114.

Gravis auctor, Probatus & magne auctoritatis. Plin. lib. 17.
cap. 2. 5. 4. & lib. 2. 4. c. 9. 11. Grauis auctor in medicina.
Auctor grauior. Tacit. lib. 19.

Graue bellum, pro molesto, auctore Donato. Salust. Grauiore
bello qui prohibuit uenerunt focij fringere.

Graue & plenum carmen. Cic. 1. Tuscul. 98.

Casu grauiore decidunt turres. Horat. 2. Carm. ode 10. 2.

Gravis causa, Necessaria. Lucil. lib. 2. 9. Nonius.

Certamina grauiora. Silius lib. 16. 104.

Gravisima contumelia. Tacit. lib. 14.

Cura graui facia. Virg. 4. Aeneid. 1.

Dammum grauius. Ouid. 7. Metam. 112.

Fatum graue. Ouid. 2. Metam. 62.

Gravi fronte, Tristi. Plin. in Paneg. 66.

Graues greges, Multi. Varro, Vbi graues pascuntur atq; dila-
tur pauonum greges. Nonius.

Gravis halitus, Insuauiter olens. Colum. lib. 1. cap. 5. 4.

Gravis homo, Grandæuus. Virg. 5. Aeneid. 78.

Hic grauis Entellum dicitis castigat Acestes. Nonius.

Ictus graues excipere. Horat. 1. Carm. ode 9. 5.

Graue imperium, aut stabile. Terent. Adelph. 1. 1. 4. 1.

Impetus grauis haste. Stat. 10. Thebaid. 108.

Incepta grauia. Horat. de Arte, 3.

Ira grauis, & inexpugnabile pectus. Virg. 5. Aeneid. 155.

Labore graui fissos. Senec. Hipp. 4. 30.

Lacerto graui uibrata fraxinus. Ouid. 5. Metam. 29.

Gravis manus, Vel pecunijs, uel re aliqua onusta. Plaut. Pseud.
12. 19. Virg. in Buc. eclog. 1. 7.

Non unquam grauis ære domum mihi dextra redibat.

Morer grauis. Horat. de Arte, 23.

Morbus grauis. Ouid. 8. Metam. 177.

Mors grauis. Ouid. 3. Metam. 95.

Nidor grauis. Virg. 3. Georg. 83.

Graues imbre nubes. Liu. 8. bel. Pun. 81.

Gravis nuntius, Tristis. Virg. lib. 8. Aeneid.

Graues oculi. Cic. Post reditum in Senatu, 11.

Gravis odor. Plin. lib. 11. cap. 7. 1.

Odor grauis oris. Ouid. 3. de Arte, 56.

Gravis & pestilens ora. Plin. epist. 10. 1. 4. lib. 5.

Gravis paupertas, Dura & difficilis. Terent. Adelph. 3. 4. 50.

— paupertatem unā periculissimam grauem.

Pœna grauiore dignus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 3.

Pondus graue. Horat. Epod. 4. 4.

Graue pondus & Leue, contraria. Plin. lib. 12. cap. 9. 2.

Pralium graue. Horat. 4. Carm. ode 14. 3.

Graue pretium: id est, multum. Salust. Cœpit per omnem pro-
uinciam graue pretium fructibus esse.

Gravi & crassa radice frutex. Plin. lib. 12. cap. 12. 1.

Graues remi, Fortes & robusti. Virg. lib. 5. Aeneid.

Robur graue. Virg. 1. Georg. 33.

Senatusconsulti uehemēs & graue in aliquē. Cic. 1. in Catil. 2.

Gauis senectus, Molesta. Cic. de Senect. 4.

Seruitium graue. Propert. lib. 1. eleg. 5. 4.

Sol grauis. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 5.

Sonus grauis & acutus. Horat. de Arte, 71.

Gravissonus sonus. Cic. 1. de Orat. 131.

Sopor grauissonus. Lucrēt. lib. 4. 193.

Stomachus grauis. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.

Gravis supplex, Diues. Plin. epist. 17. 0. 6.

Gravissonam suam facit glans querna. Plin. lib. 16. cap. 6. 7.

Tempus graue. Horat. 3. Carm. ode 23. 2.

Gravis terra, Fecunda & frugifera. Virg. 3. Georg. 105.

Gravis

Gravis testis, Locuples & optimus. Cic. ad Curionem, lib. 2. 2.
Idem 5. Ver. 89, Et hoc in te grauiore, certioresq; testes
sunt.

Veror ne tibi sim grauis id est, molestus. Cic. in Top. 3.

Torpor grauis. Senec. Herc. fur. 12. 5.

Venter grauis maturo pondere. Ouid. 9. Metam. 138.

Gravis uentus, Molestus. Plin. lib. 2. cap. 2. 5. 4.

Gravius uerbum. Plaut. Trinum. 6. 105.

Graviore uerbo appellare aliquem. Cic. 5. Ver. 114.

Honestas omni pondere grauior est habenda, quam cætera om-
nia. Cic. 3. Offi. 4. 5.

Virius graue. Horat. 2. epist. 1. 32.

Gravis umbra. Virg. in Buc.
— Imperti grauis esse solet cantantibus umbra.

Gravis uoluntas. Cic. pro Fontelio, 19.

Vterus grauis. Papinianus in l. qui graui. ff. de iure codi. Qui
gravi utero uxorem esse ignorabat, &c.

Vulnus graue. Ouid. 4. Metam. 42.

Graue & Facile, contraria. Terent. Heaut. 5. 5. 13.

— hæc dum incipias, grauia sunt,
— Dumq; ignores: ubi cognoris, facilia.

Graue est quale sit existimare. Cic. ad Atticum, lib. 11. 222. 4.

Annus grauissonus, & pestilentissimus. Cic. Titio, lib. 5. 16. 10.

Tempus anni grauissonum. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 16. 11.

Gravissonum. Terent. Adelph. 2. 4. 22.

— mane nondum audisti Demea Quod est grauissonum.

Graue est homini pudenti petere aliquid mangnum ab eo, de
quo se bene meritum putet. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 3.

Graue in populum, Quod ægrè & grauior admodum popu-
lus ferre potest. Cic. pro Corn. Balbo, 17.

Gravissonus, penul. corr. Adiectiuum diminutiuum (ὀρθ-
σόνος) Gellius lib. 1. cap. 11. Qui fistula breui sensum graui-
usculum sonum inspiraret ad deprimentum, sedandumq;
impetum uotis eius.

Gravitas, pen. corr. grauitas (βαρύτης, βαρύνω, βαρύνω, ἀφ-
ρός, ἀφάρω) Pondus. Cic. 2. de Nat. deor. 154.

Tanta contentio grauitatis & ponderum.

Quantum illi fuit grauitas, quanta in oratione maiestas: Cicero
de Amicitia, 78.

Gravitas, pro molestia, uel magnitudine accipitur: ut, Gravitas
odoris, grauitas doloris, grauitas somni.

Gravitas audiendi, uel audiuis, pro duro, & deprauato audiu-
tu. Plinius lib. 2. 8. cap. 11. 13. Idem lib. 23. cap. 4. 8.

Gravitas aurium. Plin. lib. 20. cap. 13. 4.

Gravitas capitis. Plin. lib. 27. cap. 12. 23.

Gravitas celi: hoc est, aeris nobis iniucundi molestia. Cicero
ad Atticum, lib. 11. 228. 3. Iam enim corpore uix sustineo
grauitatem celi huius, qui mihi laborem offert in dolore.

Gravitas membrorum, & cruciatus dolorum. Ci. 4. de Fin. 50.

Gravitas oris, pro graueolentia. Plin. lib. 28. cap. 12. 6.

Gravitas ignaua. Ouid. 2. Metam. 81.

Tarda grauitate iacentes. Ouid. 11. Metam. 124.

Ignaua nequeunt grauitate mouere. Ouid. 2. Metam. 165.

Berum grauitas, motorq;. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 6.

Serena grauitate plenus uultus. Ouid. ad Pisonem, 20.

Gravitas, Firmitas ac constantia animi, & in uultu, moribus,
uerbis, rebus agendis quædam seueritas. Cicero de Senectute,
30. Vt enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum,
& grauitas iam constantis ætatis, &c. Idem de Amicitia, 4.
Genus autem hoc formoræ positum in hominum ueterum
auctoritate, & eorum illiusuuum, plus nescio quo pacto ui-
detur habere grauitatis.

Gravitas sapientis. Cic. 4. Acad. 120.

Gravitas & uirtus iudicis. Cic. pro Quintio, 3.

Gravitate deditus homo. Cic. pro Celio.

Adhibere grauitatem. Vide Adhibeo.

Facere grauitatem. Cels. lib. 1. cap. 3, Qui uomere bis in mense
uult, melius consulat si biuo continuari, quam si post quin-
tum decimum diem uomuerit: nisi hæc mors grauitatem po-
steri facient.

Habere grauitatem dicitur genus dicendi. Cicero de claris Or-
ratoribus, 182.

Tenere grauitatem in congressu. Cicero Attico, lib. 9. 191. 5.

Eandem seruare grauitatem. Cic. Attico, lib. 10. 192. 6.

Oneris grauitate impedire aliquem. Ouid. 10. Metam. 135.

Tuenda est tibi grauitas. Cic. Titio, lib. 5. 16. 13.

Sententiarum grauitate, uerborum ponderibus est utendum.
Cic. 2. de Orat. 40.

Verborum grauitas. Quint. lib. 1. cap. 8. 6.

Iucunda grauitas remoto sensu. Claud. 8. Paneg. 49.

Cum grauitate loqui. Cic. ad Atticum, lib. 9. 180. 6.

Graviter, penultima corrupta (βαρύνω, αὐτὸς, ἀφάρω)
Aduerbium, aliquando Multum significat, aliquando Aspe-
re & malè. Significat etiā Molestiam unquam & Sapienter.
Graviter accipere aliquid: id est, iniquo animo. Ci. 2. de Orato-
ribus, 117.

Gravissime egrotare, pro Vehementer. Cic. 2. de Finib. 71.

Graviter audire. Terent. Heaut. 1. 1. 62.

Concidit ad terram graviter. Virg. 5. Aeneid. 89.

Graviter crepuerunt fores. Terent. Heaut. 3. 3. 53. Idem Adel.
5. 3. 2. Quisnam à me pepulit tam graviter fores.

Graviter cruciade, Multum & maximè ac uehementer. Teren-
tius Heaut. 5. 5. 1.

Graviter in aliquem dicere. Terent. Adelph. 1. 2. 60.

Graviter dissentiant inter se. Cic. 12. Phil. 328.

Graviter aliquid facere. Cicero, Si quid prudenter, si quid gra-
uiter factum est.

Graviter aliquid ferre: id est, molestè. Terent. Andr. 1. 2. 20.

Huius contrarium est, Leuiter ferre. Cicero de Aruspicium
respon. 43. Quæ quandiu hærebant in uero me, id graviter
equidem, sed aliquanto leuiter ferebam.

Graviter imperare. Plaut. Capt. 6. 58.

Graviter increpare. Plin. lib. 17. cap. 1. 3.

Graviter irasci, Multum. Terent. Hecyra. 4. 4. 2.

Miserans graviter. Virg. 10. Aeneid. 163.

Graviter narrare res gestas. Cic. in Orat. 16.

Opinari de aliquo grauissonè. Tranquillus in Augusto,
Seuit graviter. Virg. 4. Georg. 91.

Graviter sonare. Cic. in Somnio Scip. 17.

Graviter spirare, Multum & uehementem odorem afferre na-
ribus. Virg. 4. Georg. 7.

Esse alicui graviter inimicum. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 109.

Gravedo, penul. prod. (νεφύς) Morbus seu humor qui ex
capite distillat, naves claudit, uocem obtundit, tuum siccam
mouet, ut docet Celsus libro 4. cap. 2. Plaut. Asin. 13. 51.
Quod illa autem simulet, quasi gravedo profuat. Cic. Athi-
co, libro 16. 338. 3. Gravedini queso omni ratione subueni.
Plin. lib. 21. cap. 19. 7. de uolis purpureis, Crapula & gra-
uedines capitis impositis coronis olfactuue dissentiant.

Frigida gravedo. Catull. ad Flandum, epig. 4. 1. 4.

Gravedinosus, penul. prod. Adiectiuum (νεφύδης) Cicero
4. Tuscul. 40. Itaq; dicimus gravedinosos quosdam, quosdam
torminosos, non quia iam sint, sed quia sæpe sint.

Gravedinosum, Quod grauedinem facit. Plin. libro 18. cap. 15.
de eruo, Martio mense satum noxium esse bubus aiunt. Itæ
autumno grauedinosum.

Graveolens, pen. corr. graueolentis, om. gen. (βαρύνω)
Quod malè olet. Virg. 6. Aeneid. 40.

ad fau

— ad fauces graueolentis auerni. Plin. lib. 27. cap. 8. 1. Graueolentibus folijs.
 Graueolentia centaurea. Virg. 4. Georg. 54.
 ¶ Graueolentia graueolentia (δρακομα) Plin. Et oris graueolentia fit. Et li. 2. ca. 2. 19. Graueolentia alarum emendat. Idē libro 28. cap. 11. 16. Mulcet graueolentia oris.
 Graueolentia halitus. Plin. lib. 28. cap. 12. 19
 ¶ Graup. grauas (δραυα) grauare, Premere, onerare, molestare. Virg. 2. Aeneid. 142.
 — nec me labor iste grauabit.
 Fortunam alicuius grauare. Ouid. 5. Trist. eleg. 12. 6.
 Cymba grauanda. Propert. lib. 3. eleg. 3. 5.
 Poma grauantia ramos. Ouid. 13. Metam. 174.
 ¶ Grauatus, penul. prod. Participium (δραυωδης) Molestia aut grauedine affectus. Col. lib. 6. cap. 9. 2. Signa febricitatis manantes lachrymae grauatatum caput, oculi compressi. Cic. 1. de Diuin. 36. Ex antiquo poeta,
 Iam uero semper uiridis semperq; grauata
 Lentiscus, triplici solita grandescere foetu.
 Grauatus somno. Plin. libro 26. capit. 1. 6. Item Liu. 5. bell. Pun. 130. Grauatis omnibus uimo somnoq;
 Grauatus uulneribus. Liu. 10. bell. Pun.
 Caput grauatatum demittere. Ouid. 10. Met. 39.
 Oculos in morte grauatos. Ouid. 4. Metam. 28.
 ¶ Graur. grauaris (δραυωρα) grauari, Deponens, Offendit, grauius ferre. Plaut. Trinum. 17. 4. 6.
 — non grauabor, Faciam ita ut uis. Cic. de Amicitia, 15.
 Ego uero non grauarer, si mihi ipse considerem.
 Neq; grauabor breuiter meo more quid quaes de resentiam dicere. Cic. 1. de Orat. 53.
 Grauari cum accusatio. Quintil. lib. 1. capit. 2. 8. Quae si quis grauabitur non rationi defuerit, sed oneri. Suet. in Aug. ca. 72. Ampia & operosa praetoria grauabatur. Virg. lib. 10. Aen. — quid si, quae uoce grauaris, Mente dures?
 Grauari dominos. Lucan. lib. 7. 57. Id est, nolle habere dominos. Sic. Horat. 4. Carm. ode 11. 5.
 — & exemplum graue praebeat ales
 Pegasus terrenum equitem grauatus Bellerophontem.
 Grauari aliquid, pro Molestē ferre. Tacit. lib. 3.
 ¶ Grauatus, penul. prod. (δραυωδης) Plaut. Stich. 16. 6.
 — quamquam Grauatus, non nocuit tamen.
 In re aliqua homines grauatos non esse. Cic. pro Murena, 63.
 ¶ Grauatē, pen. prod. Aduerbiū (δραυωδης) Molestē & aegrē. Cicero pro Cornelio Balbo, 29. Qui erranti comiter monstrant uiam, benignē, non grauatē. Idem 2. Offic. 77.
 Grauatē ille primo: quid multa impetrat.
 ¶ Grauatim, penul. prod. (δραυωρ) Aliud aduerbiū, idem significans. Liuus 1. ab Urbe, 7. Haud grauatim socia arma Rutulis iunxit.
 Grauatim cadere: id est, tardē, & uix. Lucret. lib. 3. 79.
 ¶ Grauesco, grauescis. (δραυωμαι) grauescere, Grauem & oneratum fieri. Virg. 2. Georg. 86.
 Nec minus interea foetu nemus omne grauescit. Plin. lib. 11. cap. 4. 1. 1. Cameli lac habent donec iterum grauescant. Hoc est, grauide fiant & praegnantes.
 Valetudo grauescit: hoc est, ingrauescit, grauior fit. Tacit. li. 1. Malis publicis in dies grauescentibus. Tacit. lib. 1. 4.
 ¶ Grauidus, penul. corr. (δραυω, δραυωδης) Adiectiuum, significat plenum & ponderosum. Plaut. Trucul. 4. 4.
 Neui qui manus attulerit steriles intro ad nos,
 Grauidas foras exportet.
 Grauida mulier, Quae iam concepto foetu grauatur. Cicero pro Cluentio, 23. Nam quum esset grauida Auria fratris uxor, & iam appropinquare partus uideretur.

Aluus grauida. Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 4.
 Metallis grauida Amathus. Ouid. 10. Metam. 105.
 Foetus grauidi. Virg. 4. Georg. 47.
 Fruges grauidae. Virg. 2. Georg. 29.
 Imperijs grauida Italia. Virg. 4. Aeneid. 6.
 Lingua grauida. Propert. lib. 3. eleg. 8. 3.
 Messes grauidae. Ouid. 8. Metam. 158.
 Nubes grauida. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 22.
 Palmes grauidas. Ouid. 1. Fast. 31.
 Pecus grauidum. Virg. 3. Georg. 30.
 Tellus grauida. Ouid. 7. Metam. 26.
 Venter grauidus. Ouid. 10. Metam. 100.
 Grauida puero mulier. Plaut. Amphit. 8. 85.
 Grauidam facere mulierem filio. Plaut. Amphit. 18. 5.
 Grauida ē Pamphilo. Teren. And. 3. 2. 33. Plaut. Amph. 3. 11.
 Virinq; est grauida, & ex uiro & ex summo Ioue.
 Vxorē grauidas reddere. Lucret. lib. 4. 2. 49.
 Grauida facta, mensis hic septimus. Teren. Adel. 3. 4. 29.
 Grauida gratia bonis. Plaut. Capt. 1. 108.
 Grauida carnaria. Plaut. Pseud. 4. 64.
 Vbera grauida utali ore. Cic. 1. de Diuin. 38.
 ¶ Grauiditas, pen. corr. huius grauiditatis (δραυωδης) Cic. 2. de Nat. deor. 178. Ipse sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoq; luna illuminata grauiditas & partus afferat, maturitatesq; gignendi.
 ¶ Grauido, grauidus, pen. corr. (δραυωρ ποιο) grauidare, impleere & grauidum facere. Cic. 2. de Nat. deor. 118. De terra quae grauidata seminib. omnia pariat & fundat ex sese. Caecil. Tyche. Per mysteria hic inhonestē grauidauit probro.
 ¶ Grauidus, inquit Festus, dicitur senior. Plaut. Epid.
 Sed quae haec est muliercula, & ille grauidus stellus qui uenit
 Vi puto grauidus stellus a grauidate dicitur. Haecenus Festus.
 Quidam legunt Rauastellus, a rauo colore.
 Grauidus] Tuscorum castellum, auctore Ptolemaeo: mont. alius hodie. Virg. lib. 19. Aeneid. 36.
 Et Pyrgi ueteres, in tempesq; Grauidus.
 Veteres grauidus. Silius lib. 8. 94.
 Gregalis, Gregatius, Gregatim] Vide Grex.
 Gremium] huius gremij (δραυωρ) Est inter complexum femorum femininum, in quo complexu mulieres concipere solent, inquit Valla lib. 4. cap. 37. Terent. Adelph. 3. 2. 35.
 Qui se in sui gremio positurum puerum dicebat, Virgil. 1. Aeneid. 145.
 Haeret, & interdum gremio fuit inscia Dido. Cicero de claris Orat. 11. Apparet filios non tam in gremio matris educatos, quam sermone matris. Idem pro Cluentio, 10. In huius amantissimi sui fratris manibus & gremio, maxore, & lachrymis consensescerat.
 Accipere aliquem gremio. Vir. 1. Aeneid. 138. Vide Accipio.
 Liberi partim ē gremijs parentum diripiuntur, partim in sinu iugulantur. Author ad Heren. lib. 4. 211.
 Implere gremium. Iuue. Satyr. 14. 33.
 Impositus gremio. Quintil. lib. 1. cap. 1. 18.
 Incestare gremium matris. Stat. 1. Thebaid. 47.
 Telluris gremium. Virg. 3. Aeneid. 102.
 Gremium terrae. Cic. de Senect. 47. Quae quum gremio molli to & subactio semen sparsum excipit. De terra.
 Gremium arenosum, de fluuijs dicitur. Silius lib. 8. 38.
 Gremium Graeciae. Cic. in Pisonem, 72.
 Sinus & gremium patriae. Cic. pro Celio, 46.
 Haec sunt sepulta in gremio Consulatus tui. Cic. in Pisonem, 7.
 Gremium imperij. Cic. de Prouinc. Consul. 3.
 Ad gremium reuocare. Quintil. de Praelectione. libro 2. cap. 5.
 Gressus] Vide Gradus.

Grex]

Grex] huius gregis. m. g. (δραυωρ ποιο) Minorum animantium congregatio, ut ouium, porcorum, caprarum, ut ait Valla, lib. 4. cap. 42. Ouid. 4. Metam.
 Milie greges illi, totidemq; armenta per herbas Pascebant. Cic. ad Att. lib. 7. 12. 7. 8. Idem quod pecudes, quae dispulise, sui generis sequuntur greges, ut bos armenta sic ego, &c.
 Grex armentorum. Cic. 3. Philip. 14. 6.
 Auium grex. Horat. 1. epist. 3. 4.
 Grex equarum. Cic. 3. Verr. 19.
 Haedorum grex. Virg. eclog. 2. 5.
 Ouilis grex. Vide Ouis.
 Pecorum grex. Ouid. 11. Metam. 56.
 Grex uanulium. Plaut. Aulul. 13. 4.
 Lanigeros agitare greges. Virg. 3. Georg. 57.
 Cadere greges. Vide Caedo.
 Compellere greges in unum. Virg. eclo. 7. 11.
 Magnus grex id est, armentum. Virg. eclog. 6. 11.
 Grex armentitius. Vide Armentum.
 Millarius grex. Vide Mille.
 Cystos gregis, Opilio. Virg. eclog. 10. 8.
 Dix gregis, pro Tauro. Ouid. 1. de Arte, 65.
 Grex hominum. Terent. Eunuc. 5. 9. 54. Vnum etiam hoc uos oro, ut me in uestrum gregem recipiatis. Cic. in Catil. 4. 2.
 In his gregibus omnes aitatores, omnes adulteri, omnes impuri, impudicij, uersantur. Terent. Heaut. 2. 3. 4.
 — Ancillarum gregem Ducunt secum. Idem in Prologo Heaut. 45.
 Si qua laboriosa est, ad me curritur:
 Simileus est, ad alium deservit gregum.
 Virorum grex. Silius lib. 7. 11.
 Grex amicorum. Cic. 1. de Finib. 102.
 Grex oratorum. Cic. 1. Verr. 27.
 Indocilis grex. Horat. Epod. 16. 8.
 Scribere aliquem sui gregis id est, Referre in numerum amicorum. Horat. 1. epist. 9. 3.
 Grex uirgarum. Plaut. Pseud. 5. 100.
 ¶ Grex, faem. gen. Lucretius posuit. lib. 4.
 Lanigeras pecudes, et equorum duellica proles,
 Buceritq; greges. Haec Nonius.
 ¶ Gregarius, Adiectiuum (δραυωρ ποιο) Ex grege uulgaris. Vnde gregarius miles dicitur non electus, sed tumultuariē undecunque collectus. Salust. Deinde multi memores Syllanae uictoriae, quod ex gregarijs militibus alios Senatores uidebant. Col. lib. 6. in Praefat. 1. Gregariorumq; pastorum uelut minutam profectiois suae disciplinam constantissimē repudiassē. Cic. pro Plancio, 59. At id etiam gregarij milites faciunt inuiti.
 ¶ Gregalis, hoc gregale, pen. prod. (δραυωρ ποιο) Qui ex eodem est grege. Varro 2. de Re rust. cap. 7. 5. Equi boni futuri signa sunt, si cum gregalibus in pabulo contendit in currendo.
 Gregales tui. Cic. de Arrusp. resp. 49. Neq; P. Clodius, nec quisquam de gregalibus eius aut consiliarijs designatur. Idem 2. de Orat. 140.
 Gregalis, pro uulgari seu publico. Senec. epist. 87. Dij boni, quam iuuabat intrare balnea illa obscura, & gregali testorio induata. Idem 1. de Benef. Gregalia poma.
 ¶ Gregatim, pen. prod. Aduerb. (δραυωρ ποιο) Per diuersos greges. Varro lib. 4. de Ling. Lat. Merula, quod mera, id est, sola uolitet. Contra ab eo graculit, quod gregatim. Plin. lib. 8. cap. 5. 1. Elephantij gregatim semper ingrediuntur.
 Volare gregatim. Quintil. lib. 1. cap. 6. 2. 4.
 Gregatim, ad homines translatum. Cic. 7. Verr. 116. Videtis Thefauri pars 2.

ciues Romanos grezatim coniectos in latomias.
 Gregatim ferre manus. Stat. 8. Thebaid. 130.
 Gregatim sentiuntur morborum genera. Plin. lib. 26. cap. 1. 4.
 Grillus] Vide Gryllus.
 Griphus] griphi, m. g. (δραυωρ ποιο) Latine dicitur rete, uel sermo implicitus, atq; intricatus. Gell. lib. 1. cap. 2. Aliosq; id genus griphos neminem posse dicere, nisi se, dissoluere.
 Gronij] Hispaniae populi ad Durium amnem, ut scribit Pomponius lib. 3. quorum meminerunt Plinius & Silius.
 Grossus] huius grossi, masculini & faemin. generis (δραυωρ ποιο) Dicitur ficus quae nondum maturuit. Celsus lib. 5. Grossi in aqua cocti. Plinius libro 15. cap. 18. 5. Deprehensaq; in his hyeme grossos. Idē alibi, Crude grossi uerrucas tollit.
 ¶ Grossulus, huius grossuli, pen. cor. Diminutiuum (δραυωρ ποιο) Colum. de Arboribus, cap. 21. 1. Si uoles ficam quāuis nō natura serā scire, quum grossuli minuti erūt, fructū decutito.
 Gruma] huius grumae. Grumae (inquit Nonius) sunt loca media in quae directae quatuor cōgregantur & conueniunt uiae. Est autem grumae mensura quaedam, quae flexa uiae ad lineam dirigitur, ut est agrimensorum, & similitum. Ennius libro 17. grumam dirigere dixit, de grumari ferrum.
 Grumus] huius grumi (δραυωρ ποιο) Dicitur terra in aceruū collecta, quae tamen est minor tumulo; apud Columellam dicitur cliuulus. Vnde lib. 2. cap. 18. 4. ait; Grumosq; quos ad uersuram plerunq; tractae faciunt crates, dist; abimus, &c.
 Grumus sulis. Plin. lib. 33. cap. 4. 18.
 ¶ Grumulus, huius grumuli, pen. cor. Diminutiuum (δραυωρ ποιο) Plin. lib. 19. cap. 6. 13. Quidam ulpicum & allium in plano feri uetant, castellanisq; grumulis imponi, distantibus inter se pedes ternos.
 Grundio] grundis (δραυωρ ποιο) grundire, dicebant ueteres, quod nos grunnire dicimus. Claud. lib. 16. Agni grundibāt, dixit: & grundibat grauitur pecus suillum. Etiam hominum esse grunditum, Caecilius Ebrjjs designauit. Ex Nonio.
 Grunio] grunnis, grunniui, uel grunnij, grunnitum, pen. prod. (δραυωρ ποιο) grunnire, Proprium est porcorum Plin. libro 32. cap. 2. 8. Grunnire eum quum capiat. Iuuen. Satyr. 15. 3. Et quum remigibus grunnisse Elpenora porcis.
 ¶ Grunnitus, huius grunnitus, pen. prod. (δραυωρ ποιο) Cic. 5. Tusc. 16. 3. Aut grunnitum, quum iugulatur suis.
 Crus] huius cruus, mascul. uel faem. generis (δραυωρ ποιο) Auis nota. Virg. lib. 1. Georg. Strymoniae d. ant signa grynes.
 Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 18. — discerpta ferentes
 Membra cruus sparsi sale multo. Plin. lib. 10. cap. 23.
 Inducias habet gens Pygmea, abscessu gruum, cum ijs dimicantium. Mira de gruibus toto hoc capite.
 Grues, ut inquit Cicero, 2. de Nat. deor. 187. Quum loca calidiora petentes maria transmittunt, trianguli efficiunt formam: eius autem summo angulo aer ab ijs aduersus pellitur: deinde sensim ab utroque latere tanquam remis, ita pennis cursus auium leuatur. Basis autem trianguli, quam efficitur grues, ea tanquam a puppi uentis adiuuatur, eaq; in tergo praevolantium colla et capita reponunt: quod quia ipse dixit facere nō potest, quia non habet ubi nitatur, reuolat, ut ipse quoq; quiescat: in eius locum succedit ex ijs quae adquierit, eaq; uicissitudo in omni cursu conseruatur.
 Clamor gruum. Lucret. lib. 4. 184.
 Hyberna Rhodopes grus. Stat. 4. Syl. 6. 2.
 Threicia grus. Ouid. 3. de Arte, 37.
 Aduenam laqueo captare gruem. Horat. Epod. 2. 7.
 Grus machina ad subleuāda onera accommoda: sic dicta, quod in longum prominens, collum gruus referat: Graecē γρηγορος, dicitur: cuius saepe fit mentio apud Vitruuiū. Labeo in l. si seruus tuus. ff. de action. empti & uēdit. Qui per καρτορρα

H 110

uolens descendere, aut in cloacam demitti solitus esset.
 ¶ Gruo, gruis (λαρυγγίω) gruere. Festus, Gruere dicitur
 grues, ut sues grunnire.
 Gryllus] huius grylli, masculini gen. Animal est magnitudi-
 ne cicadae, corpore longiore, perniciet agrorum. Vide Plin-
 nium, lib. 29. cap. 6.
 Grynai] urbs Aetolie in finibus Ioniae.
 ¶ Grynæus, Adiectiuum (γρυναίος) ut, Grynæus Apollo, Vir-
 gil. 4. Aeneid. Vbi Seruius, Clazomene ciuitas est Asiae. Iu-
 xta hanc nemus est Grynæi, ubi Apollo colitur. Inde ergo
 nunc epitheton dedit: licet et in Delo acceperit oraculum.
 Idem 6. eclog. His tibi Grynæi nemoris dicitur origo.
 Gryphoma] γρυφομα, Positum à Polluce inter ornamenta
 muliebria, lib. 7. cap. 22.
 Gryps] huius gryphis, m. g. uel etiã Gryphus, gryphi (γρυψ)
 Animal penninum, et quadrupes, omni ex parte leo, alis
 et facie aequis simile, equis uehementer infestum. Virgil.
 eclog. 8. 9. Iungantur iã gryphes equis. Plin. lib. 10. cap. 49.
 Pegafos equino capite uolucres, et gryphas auritos aduicia
 tate rostri, fabulosos reor: illos in Scythia, hos in Aethiopia.
 Gypus] huius Grypti (γυπός) Quia nasum aduncum habet.
 G

Guberno] gubernas (διομέω, κυβερνάω, βραβεύω, ιδρύω,
 κυβεύω, ἀναγορεύω) gubernare, Administrare, procurare, re-
 gere, gerere, moderari. Cic. Curion, lib. 2. 6. 1. Teq; hortor,
 ut omnia gubernes et moderere prudentia tua.
 Regere et gubernare. Cic. 1. de Nat. deor. 73.
 Velum totum hoc ut gubernes, ut ne minima quidem re ulla Bru-
 ti commodum impediamus. Cic. Att. lib. 13. 22. 4.
 Sed hec deus aliquis gubernabit. Cic. Att. lib. 6. 11. 4. 5.
 Gubernare aliquem consilij. Cic. Bruto, 10. 3.
 Fortunæ nos, quantum humano consilio effici poterit, motum
 ratione quadam gubernabimus. Cic. Att. lib. 8. 1. 4. 8. 1.
 Gubernare orbem terrarum. Cic. pro Sex. Rosc. 78.
 Gubernare petitionem alicuius. Cic. pro Milone, 18.
 Gubernat tormenta dolor. Cic. pro Sylla, 58.
 Vitam gubernare ratione. Lucret. lib. 5. 22. 5.
 ¶ Gubernans, Participium (διοικῶν) ut,
 Fortuna gubernans. Lucret. lib. 5. 22.
 ¶ Gubernator, penult. prod. Verbale (κυβερνήτης, διοικητής,
 κυβερνήτης, διοικητής) Restor et moderator nauis proprie-
 dicitur. Cic. de Senectute, 16. Vi si qui gubernatorem in na-
 uigando agere nihil dicant, et c. Idem 1. de Ingen. 74. Nauis
 quæ scientissimo gubernatore utitur. Idem 4. Acad. 179.
 Custos gubernatorq; Reip. Cic. pro Rabirio Posth. 20.
 Gubernator equorum. Quintil. lib. 8. cap. 6.
 Bonus gubernator. Vide Bonus.
 Summi gubernatores. Cic. 7. Phil. 234.
 ¶ Gubernatrix, pen. prod. huius gubernatricis, pen. prod. Ver-
 bale scem. (κυβερνήτρια) Cic. 1. de Orat. 21. Quum ciuitas
 tem uel paterno consilio, uel auctis armis florentissimam ac-
 cepissent, ista præclara gubernatrix, ut ais, ciuitatum clo-
 quentia, Rempub. dissipauerunt.
 ¶ Gubernatio, huius gubernationis (διοίκησις, κυβερνήσις)
 Aliud uerbale. Cic. 4. de Finib. 123. Et si in ipsa gubernatio-
 ne negligentia est nauis euerfa.
 Vix uidetur humani consilij tanketum rerum gubernatio esse
 potuisse. Cic. 3. in Catil. 63.
 Magnam gubernationem tui consilij, tuãq; autoritatis res de-
 siderabit. Cic. Bruto, 14. 4.
 ¶ Gubernaculum, pen. corr. (ὄλαξ, κυβερνήσιον, ὄχημα) dicitur
 clauis nauis. Cic. 2. de Inuent. 13. 6. Hic ille naufragus ad gub-
 ernaculum accessit.
 Gubernaculum, pen. prod. per syncopen: ut, Gubernaculum

contorquet nauim quò libet. Lucret. lib. 4. 183.
 Remusum gubernaculum. Virg. 6. Aeneid. 70.
 Asfidere gubernaculis. Vide Alsideo.
 Clauus et gubernaculum Reipub. per translationem. Cicero
 pro Scilio, 15.
 Accedere ad gubernacula Reip. Cic. 1. de Inuent. 6.
 Desistere Senatui à gubernaculis. Cic. pro Domo sua, 20.
 Qui nisi a gubernaculis recesserint, maximum ab uniuerso nauis
 fragio periculum est. Cic. Tironi, lib. 16. 2. 7.
 Vna penè uoce Oratore à gubernaculis ciuitatum repellere.
 Cic. de Orat. 2. 4.
 Sedere omni tempore ad gubernacula Reipub. Cic. pro Roscio
 Amerino, 30.
 Gubernacula Reipub. tenere, Diligenter curare et administra-
 re Rempub. Cic. de Diuinat. 4.
 Tradere oratori ciuitatum regendarum gubernacula. Cicero, 1.
 de Orat. 107.
 Gubernacula uitæ. Plin. lib. 31. cap. 37. 85.
 ¶ Gubernas, pro gubernacula. Lucil. Sat. lib. 20. Proras despo-
 liate, et detundite gubernas. Nonius.
 ¶ Gubernium, pro gubernatore. Vide Gellium lib. 16. cap. 7.
 Gula] gula, f. g. (φάγος, γαστήρ) Pars superior cæphagi,
 qua cibus atq; potus deuoratur. Interdum etiam pro faci-
 bus ponitur. Salust. Laqueo gulam fregere. Plaut. Merc. 12.
 28. Demissisti gladium in gulam, iam cadam. Cic. ad Att. lib.
 13. 28. 6. 4. O gulam insulsam, parde me patris.
 Gula follis, pro anteriore follis parte, qua aer intromittitur et
 exprimitur. Plaut. Aulul. 9. 23.
 Ingenua gula. Vide Ingenuus.
 Ingenua gula. Vide Ingenuus.
 Immensa gula. Vide Immenus.
 Insulsa gula. Vide Insulsus.
 Parens gula. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 23.
 Implacata gula. Ouid. 8. Metam. 171.
 Crescens gula. Iuuen. Satyr. 11. 4.
 Profunda, inmensa, et sordida gula homo. Suet. in Vitel-
 lio, cap. 13. Vide Viscus uicereis.
 ¶ Gulo, gulanis. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 12. Vnde est et il-
 lud prouerbium, quo uentur gulones.
 ¶ Gulosus, pen. prod. (γαστήρ, γαστήρ, γαστήρ) Adiectiuum
 notæ significationis. Martial. lib. 8. 2. 4.
 Esse tibi uideor leuis, nimiumq; gulosus. Vide Nimum.
 Gulosus lector. Martial.
 Non opus est nobis nimum lectore gulofo. Hoc est, mul-
 ta lectionis curioso.
 ¶ Gulosè, pen. prod. Aduerbium (γαστήρ) Col. lib. 1. in
 Præfat. 5. Contemptissimorum uitorum officinas gulosus
 condiendi cibos, et luxuriosius sercula struendi.
 Gummi] neut. gen. indeclinabile, et hæc Gummi (γύμμι)
 Lachryma arborum quarundam, quæ ueluti gutta quedam
 uscosa per ipsum corium em diffunditur. Plin. lib. 13. cap. 11.
 Gummi optimum esse ex Aegypcia spina conuenit, uermi-
 culatum, colore glauco, purum, sine cortice, dentibus adhe-
 rens. Colum. lib. 12. cap. 50. 15. Noua dolia liquida gummi
 perlucere. Ibidem, 16. Multi quum semel noua dolia uel ser-
 rias crass, gummi liuerunt, una in perpetuum gummitione
 contenti sunt.
 ¶ Gummitio, gummitionis (γύμμιον) Illinitio quedam ex
 glutinoso illo arborum succo, quæ dolij fieri solebat, quemad-
 modum picatio ex pice: ut in præcedenti Columelle ex-
 cepto.
 ¶ Gummosus, pen. prod. Adiectiuum (γύμμιος) Quod mul-
 tum gummi habet. Plin. lib. 12. cap. 9. 2. de bdellio arbore,
 Indicum, humidius et facillius hoc, et crustosius, amariusq;
 at gummosum.

Gurdi]

Gurdi] gurdorum (γούρδος) solidi à uulgo dicuntur. Quin-
 til. lib. 1. cap. 5. 36. Et gurdos, quos pro stolidis accipit uul-
 gus, ex Hispania duxisse originem audiui.
 Garges] Cognomen Quæ Fabij Rulliani filij, à deuorato pa-
 trimonio illi impostum. Macrobius.
 Garges] gurgitis, pen. corr. masc. gen. (γούργιτις, γούργιτις) Lo-
 cus in flumine profundus, in quo aqua cogeritur et circum-
 uertitur. Omnis aquarum congeries, dicitur gorges. Mar-
 tialis libro 1. 72.
 Raptus flumineo uenit de gurgite piscis. Plin. libro 9.
 cap. 31. 1. aestate in opaca gurgitum recedunt. De cancri-
 bus.
 Altus gorges. Virg. eclog. 6. 16.
 Altitudo gurgitis. Plin. lib. 8. cap. 5. 1.
 Neputum omnium altissimum gorges Apicij. Plin. lib. 10. cap.
 48. 1.
 Anbeli gurgites. Silius lib. 3. 91.
 Gorges inus. Plin. lib. 9. cap. 15.
 Limosa gorges. Ouid. 6. Metam. 77.
 Rapidus gorges. Senec. Thyeste, 2. 11.
 Refluo circumfusa gurgite Thule. Stat. 5. Sylu. 1. 19.
 Sinuatus gorges. Silius lib. 13. 6.
 Sinuatus gorges in curuo arcus. Ouid. 14. Metam. 11.
 Que Charibdis tantis exbauire gurgites possit, quantas iste
 Byzantium, Brogitatorumq; prædas exorbuit? Cicero, de
 Arusp. resp. 55.
 Fertur cita gurgite classis. Virg. 5. Aeneid. 7.
 Spumans gorges. Silius lib. 17. 25.
 Tollitur in celum curuato gurgite. Virg. 3. Aeneid. 113.
 Gorges, pro ipso maris periculo et ueluti quadam Syrte aut
 Scylla. Virgilius 1. Aeneidos, 25.
 Apparent rari nantes in gurgite uasto.
 Gorges ceruleus, pro Oceano. Ouid. 2. Metam. 52.
 Gorges per translationem. Cicero 5. in Verr. 18. Immensa alia
 qua uorago est, aut gorges uitiorum, turpitudinumq; om-
 nium. Idem in Pisonem, 31. Ille gorges atq; bellio, natus
 abdomini suo, non laudi atq; glorie.
 Gorges et uorago patrimonij. Cic. pro Scilio, 25.
 ¶ Gurgilio (γούργιλιος) Vide Curculio. Plinius lib. 18. cap. 30.
 Gurgilionem enim nõ descendere infra quatuor digitos, nec
 amplius periclitari.
 Gurgustium] huius gurgustij (γούργυστιον) inquit Festus, ge-
 nus habitacionis angustum, à gurgulione uerme sic dictum.
 Seruius docet, gurgustium esse obscurum et latentem taberi-
 nam. Cicero in Pisonem, 9. Meministine cœnum, quum ad
 te quinta ferè hora cum C. Pisonem uenisset, nescio quo è gur-
 gustio te prodire, inuolutato capite, soleatum? Idem 1. de Na-
 tura deorum 33.
 ¶ Gurgustiolum, gurgustiolij, penult. corr. (γούργυστιον) Dimi-
 nutiuum.
 Gusto] gustas (γούστας) gustare, notæ significationis. Cesar
 5. bell. Gall. 50. Leporem et gallinam et anserem gustare
 fus non putant.
 Gustare aquam. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 2.
 Gustare herbam. Cic. 2. de Nat. deor. 189.
 Pabula gustare. Virg. 1. Aeneid. 96.
 Gustare, per translationem. Cic. in Pisonem, 45. Non gustat
 illam tuam Philosophiam. Sic, Gustare aliquam partem li-
 quide uoluptatis. Cic. 1. de Finib. 89.
 Istorum omnium summam causas, et genera ipsa gustauit. Ci-
 cero 1. de Orat. 84.
 Attingere, et gustare sensu nostro. Cic. pro Archia, 12.
 Gustare saluæ Reipublice partem. Cicero Cornificio, libro 12.
 23. 6.
 Primit, ut dicitur, labris gustasse physiologiam: id est, na-

Thefauri pars 2.

turæ rationem. Cicero 1. de Nat. deor. 29.
 Gustare labris primoribus aliquod genus uitæ. Cicero pro M.
 Cælio, 20.
 Gustare sermonem alicuius. Plaut. Mostell. 15. 15.
 De aliquo gustare. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 17.
 Gustare ciuilem sanguinem, uel potius exorbere. Cicero, 2. Phi-
 lipp. 79.
 ¶ Gustatio gustationis, Petronio prima pars cœnæ dicitur, gu-
 stus alij. Sic enim scribit, Iussi ergo discubimus, et gusta-
 tione mirifica iniuati; uino etiam salerno inundabamur.
 Turnebus.
 ¶ Gustatus, huius gustatus, pen. prod. mascul. gen. (γούστας) pro
 Gustu. Cic. 2. de Nat. deor. 211. Iam gustatus, qui sentire eor-
 rum, quibus uescimur, genera deberet, habitat in ea parte
 oris qua esculentis et potulentis iter natura patefecit. Idem
 3. de Orat. 55.
 Gustatus, ipsa Gustatio. Cic. 2. de Nat. deor. 235. Nisi forte ed-
 ta hubertas et uarietas pomorum, eorumq; iucundus non
 gustatus solis, sed odoratus etiam, et aspectus, dubitationem
 affert quum hominibus solis ea natura donauerit.
 ¶ Gustus, huius gustus (γούστος) Sensus ipse qui ex gustatione
 percipitur. Plinius lib. 10. cap. 71. Quocq; existimauerim
 omnibus sensum gustus esse. In uetustioribus codicibus legi-
 tur et gustatus.
 Acer gustus. Vide Acer.
 Gustus acutus et odoratus. Plin. lib. 27. cap. 12. 17.
 Gustus astrictus. Plin. lib. 27. cap. 12. 16.
 Gustus calidus. Plin. lib. 27. cap. 8. 5.
 Gustus amarus cum astrictione. Vide Astringo.
 Austerior gustus. Vide Auster.
 Vere laudis gustum non habere. Cic. 3. Phil. 120.
 Gustus non traditur arte. Quintil. lib. 6. cap. 5. 2.
 ¶ Gustatorium, huius gustatorij (γευστήριον) Locus erat
 ubi antiqui cœnare solebant. Plin. epist. 101. lib. 5. Gustato-
 rium, grauiorq; cœnatio margini imponitur.
 Gutta] huius guttae, f. g. (γούττα, γούττα, γούττα, γούττα,
 γούττα, γούττα) Minima pars aquæ uel alterius materiae
 liquida. Plaut. Casina, 5.
 Di me et te infelicent, si ego in os meum
 Vini guttam indidi. Plin. lib. 31. cap. 2. Distantes quocq;
 gutta in lapides durecent in antris Coryciji. Plaut. Rud.
 11. 20. Cic. 2. Tusc. 4. 6.
 Ex quo liquate solis ardore excidunt Guttae. Ex pocketa
 Cruentæ guttae. Ouid. 15. Metam. 158. Vide Cruentus.
 Frigida gutta per artus fluit. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 8.
 Grandes guttae. Virg. 2. Georg. 49.
 Liquentes humorum guttae. Lucret. lib. 2. 198.
 Lucida gutta. Ouid. 4. Fast. 105.
 Sanguineæ guttae. Ouid. 2. Metam. 72.
 Instillant guttae saxa. Vide Instillo.
 Guttae sanguineæ manant tanquam de uulnere. Ouid. 2. Me-
 tam. 36.
 Leuibis guttis manantia antra. Ouid. 4. Met. 103.
 Cadentes guttae pertundunt saxa. Lucret. lib. 4. 259.
 Saxa stillant guttis. Lucret. lib. 6. 189.
 Cæruleis uariantur corpora guttis. Ouid. 4. Met. 116.
 Gutta consilij. Plaut. Pseud. 6. 4.
 Dulcedinis gutta in cor stillauit. Lucret. lib. 4. 213.
 ¶ Guttula, huius guttulae, pen. corr. Diminutiuum (γούττιον)
 Plaut. Vt guttulam hauriret ex guttulo.
 ¶ Guttatim, pen. prod. Adiectiuum (γούττατος) Plautus.
 Merc. 4. 89. — cor edepol miserum meum
 Quod guttatim contabescit, quasi in aquam tu indide-
 ris saltem.

H 2

Guttula

Guttatus, pen. prod. Adiectivum (γυττωτός) Quod veluti guttas habet. Martial. lib. 5. 114. Et picea perdis, numiditas caeq; guttate.

Guttans, guttantis (γυττωσ) Formam participij habet, quasi à Gutto guttas, pro guttatim stillare. Plin. lib. 20. cap. 8. 3. Euius folia ambustis uiliis, guttantia adstringunt.

Guttur] huius gutturis, pen. corr. n. g. (ἀσπασσός, γασσός, γασσός, γασσός, γασσός) Ea pars quae est à faucibus ad in-gulum, siue exterior, siue interior sit. Plin. lib. 11. ca. 37. 50. Guttur homini tantum & subus intumescit: aquarum quae potantur, plerunq; uitio. Virg. in Georg.

Et late pecudes, & ouantes gutture corui. Cicerō pro Celio, Vitium uentris & gutturis.

Mobile guttur. Persius Satyr. 1. 2.

Tumidum guttur. Iuuen. Satyr. 13. 17.

Tenui gutture cantat auis. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 2.

Colluere guttur liquido plasmate. Pers. Satyr. 1. 2.

Elisa guttura laqueo fregit. Lucan. lib. 2. 31.

Pandere guttur. Virg. 6. Aeneid. 84.

Radere guttur. Iuuen. Satyr. 6. 11.

Rupit mihi guttura pugno. Ouid. 3. Metam. 126.

Trabere anni gutture: id est, bibere anni. Ouid. 15. Met. 66.

Plenis tumuerunt guttura uenis. Ouid. 3. Met. 15.

Vincire guttura alicuius. Ouid. 10. Met. 5.

Gutturum masculino genere dixit Plautus in Milite, 11. 22. — mihi nimius calor Comburebat gutturem.

Gutturifusus, pen. prod. Adiectivum (γυττωσύνδης) Cuius guttur tanquam spongia quaedam intumescit: ita ut hoc malum, non morbus, sed uitium sit. Vlp. de adulterio edicto. Si quis na-tura gutturosus sit, aut oculos eminentes habeat.

Guttus] huius gutti, m. g. (γυττωσ) Poculi genus, quo in sa-crificijs utebantur, quoq; guttatim aqua infundebatur. Plin. lib. 16. cap. 38. 4. Cuius iurauit se ex praeda nihil attigisse prae-ter guttum sanguinum, quo sacrificaret.

Pleno componit linthea gutto. Iuuen. Satyr. 3. 26.

Guttus, Vas in quod oleum mittitur: dictus quod guttā mit-tat. Nam eo usi sunt Romani in balneis ad ingenda corpora post lauationem. Gellius libro 17. cap. 8. Guttum Sa-minium ore tenuis imprudens inanem, tanquam inesset oleum offert, &c.

Guttulus, pen. corr. (γυττωσύνδης) Diminutivum. Plautus, Ut guttulam hauriret ex guttulo.

G Y M

Gyarus] Gyari, pen. corr. f. g. uel Gyara, Gyare (γύρα) Una è Cycladibus insulis cum oppido, in quod Romani no-xios in exilium mittere solebant. Iuuenalis Satyr. 1. 8. Auide aliquid breuib; Gyaris & carcere dignum, Si uis esse aliquid. Idem Satyr. 10. Ut Gyare clausus scopulus, paruaq; Scripho.

Gyas] nomen proprium uiri Troiani, de quo Virg. Aeneid. lib. 5. quo in loco ait Seruius, ab hoc Gya nomen habere Gy-ganiam Romanorum familiam.

Gygæus] γυγᾶσ, Lacus Lydia. Propertius lib. 3. eleg. 11. 4. Lydia Gygeo imēta puella lacu.

Gyges] γυγῆσ, Viri proprium, qui Celi & Terra filius fini-giur, & frater Briarei, gygas maximus & centimanus. Centimanus Gyges. Horat. 3. Carm. ode 4. 14.

Gyges, Rex Lydiae, qui consuluit Apollinem Delphicum, an aliquis esset se felicior. Apollo autē praetulit illi Aglaū quen-dam rusticū & pauperem. De quodam autē Gyge, qui an-nulum praestantissimū habuit, uideto Ciceronē, 3. Off. 48.

Gymnas] gymnadis, pen. corr. f. gen. (γυμνάσ) Exercitium. Statius 4. Sylu. 2. 10. — sic lubrica ponit

Membra Terapnea resolutus gymnade Pollux. Idem 4. Thebaid. 22.

Chalcis, & **Herculea turpatus gymnade uultus Annis**. Intelligit Acheloum. Idem 1. Achill. 72. — exercere proteruas Gymnadas.

Gymnasium, gymnasij (γυμνάσιον) Locus exercitij. Plau-tus Amph. 13. 3.

Nam omnes plateas perreptai, gymnasia, myropolia, Apud emporiū atq; in macello, in palestra, atq; in foro. Plinius epist. 4. 1. c. Hoc hybernaculum, hoc etiam gymnasia sum, meorum est. Cic. 1. de Orat. 2. 9. Clamabunt credo om-nia gymnasia, atq; omnes Philosophorum scholae sua haec esse omnia propria.

Gymnasium plenum pueris. Quintil. lib. 2. cap. 8. 2.

Elos gymnasij. Catull. de Berecynthia, epigr. 58. 1.

Virgineam gymnasium. Propert. lib. 3. eleg. 14. 1.

Indulgere gymnasij. Vide Indulgeo.

Que uix in gymnasij & in otio Stoici probant. Cicerō in Pa-radox. 4.

Gymnasticus, penult. corr. Adiectivum (γυμναστικός) Plau-tus Rudente. 8. 7.

Ex urbe ad mare huc proditum pabulatū pro exercitio Gymnastico & palestra.

Gymnicus, pen. corr. Aliud adiectivum (γυμνικός) Idem Plin. lib. 7. cap. 56. Ludos gymnicos in Arcadia Lycaon inuenit. Sic, Cic. 2. Tusc. 105.

Gymnastarchus, huius gymnastarchi: & Gymnastarcha, gymnastarche (γυμναστικάρχης) Gymnasij praefes. Cicer. 6. Verr. 82. Demolendum curauit Democrius gymnastar-chus, quod is ei loco praerat.

Gymnopodion] γυμνοπόδιον, Genus calceorum mulie-brium, apud Pollucem lib. 7. cap. 22. ubi Gualterus Nudi-pedia uerit, proprie uerā, ut opinor, quod γυμνός nudum si-gnificet, & γυμνός nudipedem.

Gymnosophistae] γυμνοσφοισταί, Philosophi Indorū, sic di-cti, quod nudi incederent: nam γυμνός, nudus dicitur Plin. lib. 7. cap. 2. 12. Philosophos eorū, quos gymnosophistas uocant, ab Exortu ad Occasum perstrare, contentes solem immobilibus oculis, feruentibus arsis toto die alternis pe-dibus insistere.

Gynaecium] huius gynaeci, penult. prod. (γυναικείον) Lo-cus secretior in aedibus, in quo solae mulieres habitabant. Plaut. Mostel. 9. 53. — sed senex, Gynaecium adificare uult hic in suis, Et balneas, & ambulacra, & porticum. Terent. Phor. 5. 6. 2. Cic. 2. Philip. 95. Syngrapha n s. centies perle-gatos uiros bonos, sed timidos & imperitos, sine reliquo-rum hospitium sententia, facta in gynaecio.

Gyndes] γυρᾶσ, Assyriorum fluius maximus secundū Eu-phratem. De quo Seneca lib. 3. de Ira. Tibull. lib. 4. ad Mes-salam, 2. 9. Rapidus Gyndes.

Gypsum] huius gypsi (γύψος) Id quod ex lapidibus tostis & ambustis exprimitur. Plin. lib. 36. cap. 2. 4. Cognata cal-ci res gypsum est. plura eius genera: nam è lapide coquitur, ut in Syria, & Thurijs: & è terra foditur, ut in Cypro, ac Perrhæbis: è summa tellure, & Tymphaicum est, &c. Iuue-nal. Satyr. 2. 15. — quanquam plena omnia gypso Chryssippi inuenia-t.

Gypso, gypfas (γύψος) gypfare, Gypso inducere seu incru-scare. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 13.

Nota loquor, regnum ipse tenet, quem sepe coegit Barbara gypsatos ferre catasta pedes. Colum. Quam deinde modice aruerunt, in uasa nona sine pice operculata & gypsata, sicco loco reponitur.

Per 24

Pes gypsatus. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.

Gypsata manus. Cic. Trebatio lib. 7. cap. 6. 3.

Gyrus] gyri, m. f. gen. (γυρός) Latine circulus uel ambitus dici potest. Virg. 5. Aeneid.

Dixerat haec, adytis quum lubricis anguis ab imis Septem ingens gyros, septena uolumina traxit. Cic. 3. de Orat. 4. 1. Ex ingenti quodam Oratorē immensoq; cam-po in exiguum sanè gyrum compellit. Idem 1. Offic. 12. 8. Homines secundis rebus effrenatos, sibiq; praesidentes, tan-quam in gyrum rationis & doctrinae duci oportere.

Aerius gyros. Catull. de Coma Berenice, epigr. 6. 1. 2.

Terribilis gyros. Claud. de raptu Proserp. 2. 5.

Equus abruptit gyros medios tremulo poplite. Lucan. libro 6. 28.

Agere gyros. Seneca Agamem. 6. 13.

Caro contendere gyro. Tibull. lib. 4. ad Messal. eleg. 1. 19.

Dare gyros. Virg. 3. Georg. 22.

Dacti pro aera gyros. Miluius. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 7.

Exiguus format per prima uolumina gyros. Silius lib. 13. 5.

Ire in gyros coactus equus. Ouid. 3. de Arte aman. 77.

Ratulo magis uincula gyro spargere. Valer. 6. Argon. 27.

Prima nuaem interiore diem gyro trahit. Horatius 2. Sermin. Satyr. 6. 6.

Volat ingenti gyro. Virg. 10. Aeneid. 175.

Arcepiit gyro uolui. Stat. 10. Thebaid. 120. de serpen'e.

Gyro, gyras, unde Gyrratus, penult. prod. Adiect. Plin. lib. 5. cap. 10. 1. Ad effigiem Macedoniae chlamydis, orbe gy-rato lacinosam. De Alexan- ria uob Aegypti.

Gytheum] γυθειον, Oppidum quod Hercules et Apollo de-po-sitis eo loci simulacris, communi opere condiderunt. Cic. 3. Offic. 64. Classē Lacedaemoniorum quae subducta est ad Gytheum. Liuius 4. bell. Maced. 111. Gytheum o-m-nium maritimarum rerum Lacedaemonijs receptaculum. Ex Hermolao in Plinio.

Gytheates, pen. prod. (γυθειάσ) Populi in eo habitantes. Plin. lib. 4. cap. 5.

H

NOTA est antiqua, id interdum significans quod Hodie. Cic. At-tico, lib. 13. 287. Cum Balbo diu-tem puto te aliquid fecisse n.

H aspiratio dicitur à Cicerone in Orator. 9. quum inquit, Quin ego ipse quum scirem ita maio-res locutos esse, ut nusquam nisi in uocali, aspiratione uterentur, loquebar sic, ut pulcos, & Cetegos, triumpos, Cartaginem dicerem: aliquando, idq; serò, conuitio aurium quum mi-bi extorta ueritas esset, usum loquendi populo concessi, scientiam mihi referuau. Gellius libro 2. cap. 3. H literam, siue illam spiritum magis quam literam dici oportet, inse-rebant eam ueteres nostri plerisque uocibus uerborum fir-mandis roborandisq; ut sonus earum esset uiridior, uer-gentiorq;. Atque id uidentur fecisse studio & exemplo lin-guae Atticae. Satis notum est Atticos ἰχθύς, ἰππός, multa iti-dera alia citra morem gentium Graeciae caterarum inspi-rantes prima litera dixisse. Sic lachrymas, sic sepulchrum, sic abenum, sic uehemens, sic inchoare, sic ballucinar, sic belluari, sic honera, sic hominum dixerunt. In his enim uerbis omnibus litera seu spiritus istius nulla ratio uisa est, nisi ut firmitas, & uigor uocis quasi quibusdam neruis additis intenderetur.

Theauri pars 2.

H litera, in uarias literas mutatur: nunc in b, ut quae prius Hea-lena fuit, apud Romanos Belena dicebatur. Nunc in v, ut Hesper, Vesper. Nunc in f, ut Hamula, Fanula. Nunc in s, ut quod olim Exsibeant, modò exhibeant dicimus.

Ha] &, interiectio corripientis, siue admonentis ne quid fiat, neue quis in re coepta progrediatur. Plaut. Trinum. 1. 4. 5. — ha nimium Stasime sciter. Idem Mostel. 16. 32.

Ha ha he, interiectio risus, inquit Donatus. Teren. Eunuch. 3. 1. 36. Idem Phorm. 2. 3. 64.

Abduce huc, minas quinq; accipe. v. ha ha he, homo su. uis.

Habena] habena, pen. prod. (ἡβήνη) Retinaculum & frenum quo equus co-hibetur. Virgilius 9. Aeneid. 117.

Ipse ter adducta circum caput egit habena.

Liber habenis equus. Virg. 3. Georg. 38.

Grauide habena balearis funde. Stat. 10. Thebaid. 171.

Pressae habena. Virg. 11. Aeneid. 120.

Comprimere habenas cursus. Ouid. 6. Metam. 142.

Laxas dare habenas. Virg. 1. Aeneid. 14.

Flectere habenas aliquā. Ouid. 2. Metam. 34.

Immittit habenas clasti. Virg. 6. Aeneid. 1.

Moliri habenas. Vide Molitor.

Habena, Scutica. Horat. 2. epist. 2. 3.

In scalis latuit metuens pendens habena.

Habena uel ferula caedi. Vlpianus in l. cum aliter. §. impuber. ff. de s. c. Siliano.

Laxissime habena amicitia. Vide Laxus.

Rerum habena tradunt Hasdubali. Silius lib. 1. 29.

Habena, pro potestate & facultate. Virgil. 12. Aeneid. 101.

Vbi Seruius, Habenas, Potestatem, facultatem: Et preme-re, & laxas sciret dare iussus habenas. v. de Orat. 115.

Senatum seruire populo, cui populus ipse moderandi et re-gendi sui potestatem quasi quasdam habenas, tradidisset Idem libro 3. 91. Legum habena. Ex poeta.

Habenas abducere uel remittere. Vide Abduco.

Immissis habenis furit Vulcanus. Virg. 5. Aeneid. 131.

Regere habenas. Ouid. 1. Fast. 5. — Vates rege uatis habenas.

Habenula, pen. corr. Diminutivum.

Habenula, apud Celsum, lib. 7. cap. 20. Ab ora quoque eius uulneris quod in inguine est, demenda habenula paulò la-tior est, quo maior plaga sit. Idem libro 7. cap. 7. Tenuis habenula ab ulteriore ora excidenda. De palpebris proci-a dentibus.

Habentia] habentia (ἡβήνη) antiquis dicebatur, sicut à sta-pio, sapientia: significat autem ipsum habere, & diuitem esse. Claud. libro 7. Animos eorum habentia inflarat. Ex Nonio.

Habeo] habes, habui, habitum, pen. corr. (ἔχω, ἔχου, ἔχει) habere, proprie significat quod Graeci dicunt ἔχειν.

Plautus Rud. 30. 33.

— pape diuitias tu quidem habuisti luculentas.

Habere, pro Tractare & officere: ut, Habere miserrimum, id est, miserrimè tractare. Plautus Casina. 13. 27. Terent. He-cyr. 2. 3. 6.

Nunquam secus habui illam, ac flex me esset nata. Idem Adelph. 1. 1. 21.

Ruri agere uitam: semper parce ac duriter Se habere. Plaut. Menach. 4. 8.

Nimium te habui delicatam.

Aegre habere, Aegre ferre. Plaut. Bacch. 2. 2. 17. Liuius 7. ab Vrbe, 19. Ita aegre habuit filium id pro parente ausum, eoq; id, &c.

Habet illum arctè, contenteq;: hoc est, durius & arctius agit cum illo. Plautus Asinar. 3. 64.

H 3 Habere,

Habere, Detinere. Salust. in Jugurtha, Neq; flumen, neq; mons erat qui fines eorum discerneret, quæ res eos magno diuturnoq; bello inter se habuit.

Habet eos somnus. Ouid. 6. Fast. 66.

Habere aliquem in luce, vel tenebris, pro Continere. Celsus lib. 3. cap. 18. de Phreneticis.

Habere, pro Censere. Sueton. in Augusto, cap. 23. Diemq; claudis quotannis mæstum habuerit, ac lugubrem. Budæus.

Habere, pro Habitare. Salust. in Jugurtha, Sed qui mortales in initio Africam habuerint.

Habet se erga eodem, pro Habitat. Plautus Trucul. 8. 38. Ibi dem, 3. 43.

Quæ regio Anchisen, quis habet locus? Virg. 6. Aeneid. 134.

Habeo, pro Possumi. Cic. ad Atticum, lib. 2. 38. 6. de Rep. nihil habeo ad te scribere. Liu. lib. 2. Decad. 5. illud infirmare pro certo. habeo, audeoq;.

Habere, pro Reputare. Quintil. lib. 7. cap. 47. An habendum sit adulterium in lupanari.

Habere, Solicite feruare. Cato, Villica uillam conuersam, mundamq; habeat.

Hæc habui de amicitia quæ dicerem: Hoc est, tantum hæc mihi de amicitia erant dicenda. Cic. de Amicit. 86.

Sicuti pleriq; mortalium habentur: Hoc est, Vt solet accidere rebus hominum. Salust. in Catil.

Habeo precari apud deos immortales, pro Precandū est mihi. Suet. in August. cap. 58.

Habeo audire: id est, audiendum est mihi, inquit Valla libro 5. Cic. de Orat. Audire habeo quid hic sentiat.

Deponendum. Plin. lib. 10. cap. 55. 1. Iulia Augusta, prima sua iuuenta Tiberio Cesare ex Nerone grauida, quum parere mirilem sexum admodum cuperet, hoc uisa est puellari augurio: autum in sinu fouendo, atq; quum deponendum haberet nutritici per sinum tradendo.

Precipiendum habeo. Col. lib. 5. cap. 5.

Respondendum habere. Tacit. in Dialogo Orat.

Tolerandum habere. Tacit. lib. 4. Videtur (inquit Rhenanus) imitatione Græca dictum, ut illud epigrammaton 3. in 8. 2. ad adæ, hoc est, non potui cognoscere. Itaque hoc in loco expono, Tolerandum haberet, pro posset tolerare uitam in penatibus ipsam.

Deportatum. Cic. 5. Verr. 28. Quum illud editum repente huerrimum, & questuosissimum nascitur, ut ante Cal. Sext. omnes decumas ad aquam deportatas haberent.

Habere accessum ad aliquem. Colum. lib. 7. cap. 12. 4.

Acerbum aliquem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 4. 2. Id est, resistenter nobis, sine aduersantem.

Aditum habere dicitur locus. Cæsar. lib. 3. bel. Gall. 395. Idem 2. bel. Ciuil. 3. Massilia enim ferè ex tribus oppidi partibus mari alluitur: reliqua quarta est, quæ aditum habet ad terra.

Aditum habere ad passum. Vide Aditus.

Aditum ad aliquem, per translationem, pro Facile cum aliquo congregari & colloqui. Cic. ad Curtium, lib. 13. 60. 2. Sed utquam facillimos ad te aditus haberet. Idem ad Atticum, libro 4. 77. 6.

Adiutorem. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 10.

Admirationes. Vide Admiror.

Habet hæc res admirationem. Plin. lib. 10. cap. 32. 2.

Habere etatem procul ad Rep. Salust. in Catil.

Satis etatis & roboris habere. Cic. pro Rosc. Amer. 88.

Habere bene etatem suam. Plaut. Merc. 10. 6. Id est, lautè uiuere dum in eâ est etate.

Amicum. Cicero de Amic. 69. Idem ad Attic. lib. 1. 13. 9. Qui miseris publicanos quos habuit amantissimos sui, tertium iam mensem uexat.

Pro ancilla. Plautus Bacch. 1. 11.

—ne hanc ille habeat pro ancilla sibi.

Animum alienum ab aliquo. Cic. de Amic. 28.

Bonum animum. Plaut. Aulul. 7. 15. Liu. 6. ab Vrbe, 168. Cotta solans inde filiam Ambustus, bonum animum habere iussit.

Magnum animum, & spem bonâ. Cic. ad Quir. lib. 1. 2. 27.

Quietum animum. Plaut. Casina, 8. 28.

In animo. Cic. pro Rosc. Amer. 31. Nam istū exheredare in animo habebat. Idem ad Attic. lib. 1. 12. 15. Cato de Re rust. Prædium quum comparare cogitabis, sic in animo habeto, uti ne cupidè emas. Id est, memento ne, & c.

Animum intentum. Cic. de Senect. 33.

Annos. Quintil. lib. 6. cap. 4. Dicitur triginta se annos habere.

Anxium me hæc res habet. Plin. epist. 33. 4.

Habere in armis, pro cogere esse in armis. Liu. lib. 10.

Artes in complexu. Plin. in Paneg. 76.

Artem differendi. Cic. de Finib. 40.

Habere attonitum, pro Reddere. Seneca epist. 111.

Auratum mulierem, pro Eleganter eam uestire. Plaut. Menæch. 17. 42.

Authorem Ciceronem, pro Imitari Ciceronem. Terent. in Prolog. And. 19.

Neuim, Plautum, Ennium Accusant, quos hic noster authores habet.

Authoritatem. Cic. de Senect. 3. Quo matorem authoritatem haberet oratio. Id est, pluri fieret.

Authoritatè apud aliquem. Cæsar. 3. bel. Ciuil. 6. Vide Author.

Minimam authoritatem. Cic. 2. de Finib. 72.

Habet auunculum C. Septimium. Plin. epist. 33. 6. Hoc est, Estilli auunculus, & c.

Bellè habere, Sanum esse. Cic. ad Tironem, lib. 16. 13. 1. Is est mihi nuntiauit te plane sibi carere, & bellè habere.

Bene habet. Liu. lib. 19. Bene habet, inquit, & poculo impanti de exhausto, haud ita multo post expirauit.

Pro beneficio habere. Brutus Ciceroni, 16. 4.

Bonum diem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 28.

Bonum celum æger habere dicitur Cato, qui habet salubrem aerem, aut situs est in aere salubri.

Habere in bonis, inter bonas dotes. Cic. 3. de Finib. 17.

In bonis rebus, pro Inter bona numerare. Cic. Parad. 17.

Habere castra ad, pro Castrametari. Cic. ad Att. libro 5. 108. 3.

Castra in radicibus Amanii habuimus apud aras Alexandri quadriuum. Cic. Catoni lib. 15. 4. 27.

Prope muros castra habere. Cic. 2. de Inuentione, 214.

Casum habere dicitur res aliqua. Plancus ad Ciceronem, libro 10. 18. 7.

Causam: hoc est, ius & occasionem. Plautus Afin. 13. 44.

Nolo habere illam causam, & uotitam dicere. Cæsar. bell. Gall. 183. Quum neq; aditum, neq; causam postulandam iustam haberet. Cic. Atti. lib. 9. 188. 7. Habere causam uerâ.

Censum. Cic. 4. Verr. 91. In censu habendo potestas omnis existimationis habende, summæq; faciende Censori permittitur.

Certandum cum aliquo. Plinius epist. 7. b. Vbi rectius legitur, certamen.

Certamen cum aliquo. Liu. 9. bel. Maced. 9.

Certi aliquid habere. Cic. 1. de Nat. deor. 22.

Certam rem habere. Cic. 4. Acad. 19. 2.

Pro certo. Cic. ad Brutum, 5. 2. Neq; nuntiabatur quicquam quod pro certo haberemus.

Charum aliquem habere. Terentius Andr. 1. 5. 38. Cicero de Senectute, 33.

Habere cogitationem alicuius: id est, Respectum ad. Seneca de Benef. 6.

Cognos

Cognomen sapientis. Cic. de Amic.

Habere cognitum. Suetonius.

Cognita amicitiam. Cic. de Amic. 48.

Colloquia. Cæsar. 3. bel. Ciuil. 73.

Comitia Salust. Igitur Comitibus habitis, Consules declarantur. M. Tullius & C. Antonius. Habere comitia dicebatur is qui Comitibus præerat designandis magistratibus. Cic. 1. de Diuinatione, 62. Comitibus Consulibus rogandis habuit.

Commendatos. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 11.

Commercium cum aliquo, Versari. Cic. 1. Tusc. 92.

Habeo complere. Plin. lib. 18. cap. 31. 6.

Comperitum, Certo scire. Liu. 6. ab Vrbe, 234.

Pro conperto, idem quod Habere comperitum. Liu. 7. bel. Pun. 96.

Comprehensam animo sententiam aliquam. Cic. 4. Acad. 213.

Nihil comprehensibile habere. Cic. 4. Acad. 48.

Concilium. Plaut. Milti. 10. 3. Liu. 9. bell. Pun. 26. Exemplo Galorum & Ligurum concilium habuit.

Concionem, Est, ut ait Gellius lib. 13. cap. 14, uerba facere ad populum sine ulla rogatione. Plaut. Menæch. 10. 7. Cic. ad Atticum, lib. 4. 70. 8. Quo S. C. recitato, continuo populus more hoc insulso, & nouo plausu, eo nomine in recitando dedijet, habuit concionem. Vide Concio.

Concordiam cum aliquo. Plin. lib. 34. cap. 14. 8.

Conscientiam conditionis suæ. Traianus ad Plinium, epistol. 247.

Conscium Liu. 8. bel. Maced. 105, Ne quem conscium suorum haberet, & c. Id est, ne quis suorum sciret & cognosceret.

Consilium: id est, consultare. Cæsar. 4. bel. Gall. 531. Cic. Attic. lib. 12. 260. 2. Ipsi Romam uenirem, ut unâ essemus, si factis consilium quadam de re haberem.

In consilio aliquem, pro Consilium ab eo petere. Plin. epist. 20.

Conspicuum, Conspicere. Colum. lib. 1. cap. 6. 4. Villoco iuxta iunam sui habitatio, ut intrantium, exentiumq; conspicium habeat. Id est, ut intrantes & excentes uideat.

Constitutum. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 5. 4. Tamen si hac de re puto te constitutum quid facturus esses, habere.

Continenter aliquem habere. Vide Contineo.

Controversas. Cæsar. 6. bel. Gall. 55.

Controversas inter se. Cæsar. 5. bell. Gall. 162.

Controversiam cum alio. Cic. ad Brutum, 6. 4.

Controversiam cum aliquo habere de re aliqua. Cicero Seruitio, lib. 13. 70. 4.

Continuim, pro Facere. Plin. lib. 7. ca. 53. 6. Plautus Casina, 28. 8. Cras habuero axor ego tamen conuiuim.

Habeo conuenire. Cic. de Senect. 75. Id est, conueniendum est mihi, ut ait Valla libro 5. Ex antiquo codice legimus, conuenire augeo.

Cornua Propertius libro secundo, de Io, quam Iuno in uaccam mutauit.

Culpam. Plautus Stich. 7. 32. Meam culpam habeto, nisi per exerceuauero. Hoc est, mihi imputato, dicas mea culpa esse factum, nisi, & c.

Cultu liberali aliquem habere. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Cure rem aliquam. Plaut. Menæch. 2. 2.

Curatum bouem. Cato cap. 5. 4.

Curam uestri habeo. Gellius lib. 20. cap. 5. Percunctabar Apollinarem Sulpitium, qui eum Romæ adolefcentulus seclaret, qua ratione diceretur, habeo curam uestri, aut miseror uestri. Et iste casus uestri, eo in loco, quem uideretur habere casum rectum. Is mihi ita respondit: Queris, inquit, ex me, quod mihi quoque est iamdiu in perpetua questione. Videatur enim, non uestri oportere dici, sed uestrum, sicut Græci loquuntur. Et paulo post, Inuenio tamen, inquit, non pau-

is in locis nostri atque uestri dictum, non nostrum aut uestrum.

Curam plebis. Liu. 8. bel. Pun.

Curam serendi. Plin. lib. 2. 2. cap. 14. 5.

In cura aliquid habere. Plin. lib. 18. cap. 6. 5.

Inter curas. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Cursum secundum habere dicuntur naues. Cæsar. 3. belli Ciuil. 190.

Cursum habent quædam, & impetum. Quintil. lib. 2. ca. 13. 6.

In custodia aliquem. Liu. 4. bell. Maced. 128. Cicero pro lege Manil. 6. Publicanorum familie quas in portibus & ciuitodijs habent.

Militari custodia haberi. Tacit. lib. 3.

Aliquid de aliquo. Terent. Phorm. 2. 3. 17.

In Decurionibus aliquem. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 19. Ex uetu. Sto codice legitur, Toculionibus.

Delectum, Deligere. Cic. 3. de Finib. 19. Quum enim uirtutis hoc proprium sit, earum rerum quæ secundum naturam sunt, habere delectum.

Delectum habere, Cogere milites, & ex illis aptiores deligere. Cæsar. 1. bel. Ciuil. 26. Totâ Italia delectus habentur, arma imperantur, & c. Cic. in Pisonem, 7. Et ad Att. lib. 9. 193. 1.

In delicijs habere, significat Vehementer amare. Cicero 1. de Diuinatione, 12. 9.

Habere quoq; in delicijs, ponitur pro Delicatè fouere. Seneca de Prouin. Bonum utrum deus in delicijs non habet: experitur, inaurat.

Derelictum uineam. Gell. lib. 4. cap. 12. Id est, relinquere.

Pro derelicto. Cic. ad Attic. lib. 8. 14. 5. 2.

Despicatum, pro Spernere, uel Aspernabilem & contemptum facere. Plaut. Casina. 4. 12. Terent. Eun. 2. 3. 92.

—que nos nostramq; adolescentiam habent despicatam, & c.

Despicatui, pro Despectui, antiquè. Plaut. Menæch. 15. 19.

Deum presentem. Terent. Phorm. 2. 2. 31.

Habeo dictum, Vel dicere. Cic. 5. Philipp. 101. De Cesare satis hoc tempore dictum habeo. Idem 3. de Natur. deor. 136.

Hæc ferè dicere habui de natura deorum.

Pro non dicto. Liu. 3. bel. Pun. 103.

Diem habere a. erbum. Virg. 5. Aeneid. 10.

Dignum, Hoc est, dignum existimare. Plaut. Afin. 3. 67.

Præferim quum is me dignum cui concederet. Habuit.

Dignitatem alicui: Hoc est, alicuius dignitatem plurimi facere. Plin. in Paneg. 75.

Dignitatem. Cic. 2. de Finib. 119. Verum esto, uerbum ipsum uoluptatis non habet dignitatem. Hoc est, nullam grauitatem aut potius authoritatem præ se fert.

Diligentiam in re aliqua. Cic. de Amic. 75.

Antiqua disciplina milites habuerat. Tacit. lib. 12.

Dissipationem. Cic. 5. bel. Gall. 115.

Habet me sibi documento: hoc est, meo exemplo facit, & in exemplum sumit. Cic. pro Lege Agrar. 17.

Dolorem. Cic. ad Att. lib. 1. 3. 5. Terentia magnos articulorum dolores habet.

Dolorem capitis habet. Quintil. lib. 2. cap. 17. 25.

Dubium an, uel quin. Plaut. Capt. 13. 12. 3. An tu dubium habebis etiam sanctè quum ego iurem tibi? Hirtius de bel. Hispaniensis, 119. Et Cæsar quum actem directam uidisset, non habuit dubium, quin media planicie in equum ad dimicandum aduersarij procederent.

Dubia. Cic. 4. Acad. 57. Hæc autem habere dubia, neq; his lid confidere, & c.

In dubijs habere. Quintil. lib. 1. cap. 7. 2.

Pro haud dubio. Liu. 8. ab Vrbe, 185.

H 4 Habere

Habere alicui edictionem, Facere edictum uel pronuntiare. Plaut. Pseud. 4.39. — hucus uobis mulieres hanc edictionem habeo. **Effectum**. Plin. lib. 23. in Procemio, 4. Eadem cum oleo sepius pilis illis, pilothri effectum habet. Nomen est hoc loco, Effectum: hoc est uim et facultatem. **Habere effectum**, Participium pro Aliquid effectisse. Cels. 7. bell. Gall. Idem se iam propere effectum habere. **Effigiem rei alicuius**. Plin. lib. 11. cap. 5. 2. **Excusationem**. Cic. de Senect. 60. At morositas tamen, et exuita quae dixi, habent aliquid excusationis. **Ex ingenio aliquid habere**. Quintil. lib. 2. cap. 5. 8. **Exemplum bonorum**. Terent. in Prolog. Heaut. 20. **Exemplum alicuius rei**. Caesar 7. bell. Gall. 314. **Exitum celerem**. Caesar 3. bell. Ciuil. 90. **Ex aliqua parte aliquid habere**. Cic. pro Cluentio, 53. **Experimentum habeatur**. Quintil. lib. 3. cap. 8. 4. 5. **Expertem consiliorum habere aliquem**. Liu. 10. bell. Mac. 18. **Exploratum habere**, Certum, compertum et cognitum. Cic. 4. Acad. 149. Vide Exploro. **Exploratum de**. Caesar 2. bell. Gall. 43. De numero eorum omnia se habere explorata Rhemi dicebant. **Exploratum in**. Cic. 4. Acad. 232. **Quid habemus in rebus bonis et malis explorati?** **Expositionem suam utraq; pars habet**. Quintil. lib. 7. ca. 3. 21. **Expurgationem**. Plaut. Amph. 11. 1. Id est, excusare se. **Habere facultatem aliquam ad**. Caesar 3. bell. Ciuil. 115. **Vt aliquam Caesar ad insequendum facultatem haberet.** **Facionem testamenti**. Cic. Trebat. lib. 7. 22. 2. **Eas, quas instituit is, qui factionem testamenti non habuerit.** **Edicta facinorosa habent**. Liu. lib. 7. Decad. 4. **Facta similia alicuius habere in se**, Factis et moribus aliquem referre. Plautus Amph. 4. 113. **Fas habeatur**. Quintil. lib. 3. cap. 8. 9. **Fauor habet aliquem**. Tacit. lib. 2. **Febrem, pro Febri laborare**. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 1. **Habere fidem apud aliquem**, Credi ab aliquo. Plin. lib. 12. ca. 14. 8. **Fidem alicui, pro Fidere illi, credere quod dicit uerum esse**. Cic. Consilium tribuni plebis, Senatui, populo Romano, libro 15. 14. Terent. Eunuch. 1. 2. 117. **Me miseram, forsitan hic mihi paruam habeat fidem.** **Fidem non habere**, Salust. contra Ciceronem, 5. **Neq; in hac, neq; in illa parte fidem habens**. Hoc est, infidelis. **Si fidem habeat: Si credere cogatur, si credat, inquit Donat.** Terent. Eun. 1. 2. 59. **Habeo tibi fiduciam**. Plin. epist. 299. **Fiduciam alicuius rei**. Cels. 3. bell. Ciuil. 99. **Fiduciam orationis habere**. Quintil. lib. 2. cap. 15. 6. **Fortunam**. Liu. 4. bell. Pun. 152. **Et habuisset tanto impetu cepta res fortunam.** **Dies fortunam satis habuit**. Quid. 3. Metam. 30. **Habeo te fratrem**. Terent. Adelph. 2. 4. 4. **Hoc est, fratris loco**. **Gloriam cum modo habere**. Tacit. lib. 15. **Habere gratiam dicuntur lapilli et gemmae pretiosissimae, et cetera quae accepta et grata sunt**. Plin. libro 20. cap. 11. 1. **Apud gratia uulgo est: namq; rami largis portionibus per uera innatant, et in condimentis peculiarem gratiam habent.** **Gratia apud aliquem, Alicui gratum esse**. Plin. lib. 19. cap. 1. 3. **Gratiam habere alicui**. Quintil. lib. 5. cap. 10. 8. 4. **Habeo grates Neptuno**. Plaut. Stich. 7. 2. **Gratiam, uel gratias habere, in animo, quum accepti beneficii mentem memorem, animumq; habemus, et inuicem gratificandi uoluntatem**. Cic. ad Matium, lib. 11. 27. 16. **Quare habeo gratiam Trebatii familiari nostro, qui mihi dedit causam harum literarum.**

Gratias. Terent. And. 4. 4. 35. — **ais pol habeo gratias.** **Quum in pariendo aliquot affuerunt libere.** **Gratum**. Plaut. Merc. 9. 29. **Honoris causa quicquid est quod dabitur, gratum habeo.** **Gratissimum habere debitorum**. Plin. epist. 4. 6. b. **Gratitatem**. Cic. de Amic. 59. **Tristitia autem, et in omni seueritas habet illa quidem gratitatem.** **Grauem rem aliquam, pro Magnificere**. Cic. 3. Offic. 45. **Habemus hominem ipsum**. Terent. Eun. 5. 1. 19. **Honorem alicui**. **Honore afficere**. Plaut. Asin. 3. 67. **Plin. epist. 88. a. lib. 6. Cur ergo queros? habebat studij honore, timebat, paltebat, scribebat.** Cic. in Vatinius, 1. **Quare, ne tibi hunc honorem a me haberi forte mirere.** Idem Tironi, lib. 16. 9. 7. **Curio misit medico honos haberetur.** Idem 14. Philipp. 399. **Ex literis enim C. Pansa, A. Hircij coss. C. C. Pansaris Proprietoris de honore dijs inmortatib. habendo sententias diximus.** **Honorem, pro Honores adeptum esse**. Cic. 1. Verr. 40. **Dicitur et cum adiecto: ut, Habere honorem statuæ, apud Plinium, epist. 31.** **Honore, pro In honore**. Caesar 5. bell. Gall. 205. **Quos praecipuo semper honore Caesar habuit.** **Honores alicui habere**. Cicero ad Catonem, lib. 15. 4. 45. **In honore**. Cic. ad Attic. lib. 7. 122. 10. **Pro hoste**. Salust. in Iugurtha. **Habeo huic, non tibi**. Terent. 4. 2. 21. **Incerta pro certis**. Cic. de Senect. 62. **Incomperita**. Vide Incomperitus. **Habere pro indigno**. Liuus lib. 1. ab Vrbe cond. **Infamiam**. Caesar 6. bell. Gall. 84. **Infestum aliquid habere**. Liu. lib. 9. Decad. 4. **Id est, infestare.** **Ingenium**. Terent. Heaut. 2. 4. 4. **Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio tua.** **Ingrata bona**. Plaut. Amphit. 4. 30. **Inimicitias cum aliquo**. Caesar 3. bell. Ciuil. 63. **Inimicos**. Plaut. Aul. 1. 6. 4. 4. **Aliquem inimicum: hoc est, pro inimico**. Terent. Eun. 1. 2. 94. **Potius quam te inimicum habeam, faciam ut iusseris.** **Immunitatem**. Caesar 6. bell. Gall. 56. **Druides a bello abesse consueverunt, neq; tributa una cum reliquis pendunt: militiae uacationem, omniumq; rerum habent immunitatem. Hoc est, immunes sunt ab omnibus rebus.** **Imperium in beluas**. Terent. Eun. 3. 1. 25. **Impetrandum**. Plin. epist. 315. **Quint. in Mathematico, Ad eum ludibrijs miseriae sum diuersitatis uel necessitatis implicitus, ut impetrandum a uobis habeam odij mei fauorem.** **Id est, (inquit Valla) ut impetrandum mihi sit a uobis odij mei fauor.** **Impune aliquid habere**. Terent. Eun. 5. 7. 18. **Habet intentum haec cura me**. Liu. 6. bell. Pun. 2. **Intimum aliquem: hoc est, maxime amicum**. Terentius Eunuch. 1. 2. 48. **Iter, pro iter facere**. Terent. Eunuch. 5. 9. 35. **Iter ad legiones**. Caesar 1. bell. Ciuil. 54. **Iter habere, significat proprie, ut ait Valla, lib. 5. iter aliquem esse facturum.** Cicero ad Quintum fratrem, lib. 2. 8. 5. **Videte autem uolebam, quod eram postredie Roma exiturus, et quod ille in Sardiniam iter habebat.** Idem ad Pompeium in epist. ad Atticum, lib. 8. 159. 2. **Aliq; complures Caesarem iter habere Capuam.** **Iter habere, pro Habere uiam: ut, Iter habeo expeditum.** **Id est, iter per quod eundem mihi est, expeditum habeo, et sine uis impedimentis.** Cels. 3. bell. Ciuil. 32. 8. **Iter aliud habere, pro Habere aliam uiam**. Cels. 1. bell. Gall. 27. **Iudicium**

Iudicium non habere. Cic. pro Planc. 76. **Ius actionis habeo**. Quintil. lib. 3. cap. 6. 52. **Ius abdicandi habere**. Quintil. lib. 3. cap. 6. 55. **Ius habere in omnes**. Lucan. lib. 7. 53. **Lachrymas ex miseratione habere**. Quintil. lib. 6. cap. 1. 7. **Laudem habere de aliquo**. Ouid. epist. 16. 4. **Habeo laudationem istam tibi**. Cic. pro Flacco, 28. **Habere alicui laudem, pro Laudare**. Tacit. lib. 1. **In laudibus**. Plin. lib. 2. 2. cap. 22. 11. **Liberaliter habere**. Vide Liber, liberi. **Licentiam**. Plaut. Trinum. 1. 4. 25. **Lites cum aliquo**. Cic. 4. Acad. 174. **Literas ab aliquo**. Cic. ad Brutum, 10. 1. **Literas ad**. Cic. ad Attic. lib. 2. 28. 3. **Tu si literas ad Syconios habes, aduola in Formianum.** **Locum**. Cic. 2. de Orat. 152. **Genus hoc leuius, et ut dixi, micum: sed habet nonnunquam aliquid etiam apud nos loci, ut uel non stultus quasi stultè cum sale dicat aliquid.** **Loco sibi habere aliquem**. Plancus Ciceroni, lib. 10. 2. 4. 12. **Loco mercis**. Plin. lib. 33. cap. 3. 8. **Nullo loco habere rem aliquam, pro Nihil facere**. Cicero 2. de Leg. 21. **In loco**. Cic. 2. Philipp. 89. **Cur eos habes in loco patrii? Id est, tanti quanti, patrum facis?** **Loco patrii**. Brutus ad Atticum, in epist. ad Brutum, 17. 7. **Luculentè diem aliquem, Luculenter uinere illo die**. Plautus Epid. 3. 55. **Ludibrio aliquem id est, irridere, et illudere**. Plautus Menach. 9. 39. **Liuus 8. bell. Pun. 212. Senatum ludibrio habet.** **Ludibrio sibi habere aliquem**. Lucret. lib. 5. 2. 48. **Habere in magno negotio, pro Habere curam**. Suet. in Iulio. **Habebis malum si, et c.** Plaut. Amph. 8. 87. **Verum tum magni malum habebis, si hic suum officium facit.** **Habere mandata a Pompeio ad Caesarem**. Cels. 1. bell. Ciuil. 34. **Ad manum aliquid habere**. Tacit. lib. 3. **In manibus, et sub manus**. Cic. ad Attic. lib. 4. 83. 1. **Est enim mihi utendum quibusdam rebus exijs libris ad eos quos in manibus habeo.** **Id est, quos tracto, uel compono.** **In manibus concionem alicuius**. Cicero ad Atticum, libro 7. 128. 5. **Id est, legere.** **Semper in manibus librum aliquem, pro Legere et attrahere semper eum librum**. Cic. 2. Tusc. 106. **Et ad Quint. frat. lib. 3. 17. 28. Quod multos dies epistolam in manibus habui propter commorationem tabellariorum.** **In manu et tutela, non in seruitio uxores habere**. Liuus 4. bell. Maced. 37. **In matrimonio mulierem aliquam**. Cic. pro Quint. 9. **In matrimonio, pro Ducere**. Cic. 3. de Leg. 52. **Habeo me ita**. Suet. de claris Grammat. 14. **Ciceronis ad Att. uerba adducens, De Nitia quod scribis, si ita me haberem, ut eius humanitate frui possem, in primis uellem illum mecum habere.** **Id est, si res meae ita se haberent.** **Ita se habet, ut**. Cic. de Senect. 75. **Quod quidem ni ita se haberet, ut animi immortales essent, et c.** **Habet hoc me male: Id est, aegre sero hanc rem**. Terent. And. 2. 6. 5. **Vide Malus.** **Habet me ea sollicitudo**. Plaut. Merc. 19. 27. **Ita me habuit id est, ita percussit**. Plaut. Aulul. 11. 5. **Habeo me sibi: hoc est, Sim illi pro serua**. Plaut. Milite. 3. 23. **Habeant me sibi**. Plaut. Poenul. 19. 2. **Tum profecto me sibi habeant scurræ ludificis caucis, id est, patiar ut me irrideant in publicis caucis.** **Habet me miseram animi petulantia mea**. Plaut. Cist. 10. 3. **An melius quis habet suadere?** Horat. Epod. 16. 5.

In memoria. Terent. Eunuch. 1. 2. 90. **Idem And. 1. 1. 13. Quod habui, summum pretium persolui tibi.** **s o. In memoria habeo.** **Mentem, Sapere**. Cic. 4. Acad. 213. **Mentionem, pro facere**. Liu. ab Vrbe, 247. **Quintilianus libro 8. in Procemio, M. Antonius, cuius supra habuimus mentionem.** **Habere militem antiqua disciplina, pro Tractare secundum seueritatem antiquae disciplinae**. Liu. lib. 5. Decad. 5. **Aliquem molestis miserum, pro Afficere et onerare**. Cicero ad Terentiam, lib. 14. **Habeo mittendos legatos, pro Opus habeo mittere**. Seneca de Benefic. 7. **Modum, Rationem imponere et ordinem**. Plaut. Cure. 7. 21. **Terent. And. 1. 1. 68.** **Scias posse habere iam ipsum sine uita modum**. Vbi Donatus, **Modum, moderationem, regimen**. Idem Eun. 1. 1. 13. **Here, quae res in se neq; consilium, neq; modum**. **Habet illum, eam consilio regere non potes**. Cicero 2. de Finibus, 48. **Molestiam**. Cic. ad Tironem, lib. 16. 11. 11. **Momentum ad beatam uitam**. Cic. de Finibus, 78. **Moram**. Cassius Ciceroni, lib. 1. 2. 12. 5. **Habeo paululum morae, dum promissa militibus persoluo.** **Habet sibi morae imperium herile**. Plaut. Aulul. 17. 2. **Id est, cunctatur quod iussit herus implere.** **Aliquem mortuum**. Cic. ad Cassium, lib. 15. 17. 3. **Nos hic (tamen ad te scribam aliquid) D. Syllam patrem tuum mortuum habebamus.** **Id est, sepebatur apud nos patrem tuum esse mortuum.** **Habeo hunc morem, uel moris, pro Ita consueui**. Plaut. Capt. 5. 39. **Plin. epist. 12. c.** **Mores omnes nouos**. Plaut. Trucul. 1. 4. 6. **Mos habebatur, principium liberus, et c.** Tacit. lib. 13. **Multa, pro Diuitem esse**. Gel. lib. 9. cap. 8. **Narrationem habere**. Quintil. lib. 4. cap. 2. 4. **Habere naturam alicuius**. Plin. lib. 11. cap. 26. 1. **Neceffe**. Cic. 2. de Orat. 135. **Hoc opinor primum, ne quotiescunque potueris dictum dici, neceffe habeamus dicere.** **Vide de Neceffe.** **Neceffe habet dicere**. Quintil. lib. 7. cap. 3. 13. **Nefas, Nefarium existimare**. Cic. 3. de Nat. deor. 76. **Quartus Nilo patre, quem Aegyptij nefas habent nominare.** **Non habeo, pro Nescio**. Cicero ad Atticum, **De pueris quid agam non habeo.** **Notam impudentiae**. Vide Impudentia. **Negotium**. Plaut. Poenul. 4. 3. **Pius negotij habent**. Gellius lib. 11. cap. 14. **Noctem plenam timoribus, Tota nocte timere**. Cic. ad Tironem, libro 16. 14. 1. **Nomen habere**. Quintil. lib. 7. cap. 4. 7. **Notum**. Plin. epist. 239. **Notitiam aliquam dei**. Cic. 1. de Legib. 36. **Notitia foeminae, pro Rem habuisse cum foemina**. Cels. 6. bell. Gall. **Noxae capitali**. Liuus, **Neque ea res capitali noxae haberetur.** **Numerum**. Plaut. Pseud. 15. 5. **Habui numerum scdulo: hoc est, sextum a porta proximum Angipontium.** **Id est, memini et recordor quotum fuerit.** **Haberi aliquo numero**. Varro de Re rust. **Minus se putant despicere, atque aliquo numero haberi a domino.** **Id est, alicuius reputationis et numeri se esse existimant apud dominum.** **Habere aliquem in hostium numero, Referre**. Caesar 1. bell. Gall. 108. **Haberi in numero bonorum uirorum**. Cic. pro Ros. Amer. 69. **In numero sapientum**. Cic. de Amic. 6.

Oblectationem. Cic. 4. Acad. 2. 29. In agatio ipsa rerum tum maximam, tum etiam occultissimam habet oblectationem.
 Obstrictos suo beneficio. Caesar 1. bel. Gal. 3. 4. Id est, sibi beneficio devincere.
 Obtentum aliquem habere. Tacit. lib. 12. Cupido auri immensa obtentum habebat.
 Habere obviam. Gellius lib. 17. cap. 4.
 Occasionē ut. Plaut. Epid. 13. 38. Non habeo ullam occasionem ut apud te falsa fabuler.
 Oculos suos in oculis alterius. Plaut. Pseud. 13. 68.
 Ante oculos habere aliquem: id est, semper de illo cogitare. Ouid. 2. de Remed. amor. 34.
 Odium in aliquem. Cic. pro Cluentio. 12.
 Sibi odio habere aliquid. Plaut. Mench. 4. 2.
 Offensionem habere dicitur res aliqua. Plin. lib. 19. cap. 1. 3. Id est, non placet.
 Officia alicuius, pro iuvare ab aliquo. Plin. epist. 139. c. Habuerunt officia mea in secundis, habuerunt in adversis.
 Omnes habere uno ordine. Virg. 2. Aeneid. 2. 1.
 Habet omnia. Plaut. Amph. 8. 19. Virtus omnia in se habet: omnia adsunt bona, quem penes est virtus. Id est, cōplectitur. Terent. Eunuch. 2. 2. 12.
 Onus habere. Vide Onus.
 Opinionem aliquam de moribus alicuius: id est, bene existimare de aliquo. Cic. de Amicitia. 30.
 Opinionem de se falsam habere. Quintil. lib. 2. cap. 17. 13.
 Orationem habere apud aliquem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 5.
 Orationem ad populum. Cic. ad Attic. lib. 2. 16. 6.
 Orationem cum aliquo. Terent. Hecyra. 3. 3. 21. Hanc habere orationē meā a principio institui. Caelius Ciceroni. li. 8. 1. 8.
 In ordine. Plautus Pseud. 10. 10. Cuncta in ordine habeo ut uolueram. Hoc est, disposita eo ordine quo optabam.
 Ornata cuncta in ordine habere. Vide Orno.
 In ore aliquid. Cic. ad Brutum. 17. 3. An quia non omnibus hominibus iactamus Idus Martias, similiter atque ille Non. Decemb. suas in ore habet, eo meliore conditione, &c. Hic Cicero quid sit Habere in ore, declaravit, quum iactamus dixit. Idem 2. de Finib. 38.
 Ab aliquo otium ad aliquid faciendum habere. Vide Ab.
 Habere pacta cum aliquo, Pacifici & cōvenire. Lilius 5. bel. Pun. 160.
 Habere pactam sororem tuam filio. Plaut. Trin. 8. 75.
 Palmam. Plin. lib. 14. cap. 6. 8. Hieruria palmam Luna habet, Liguria Genua.
 Habet partes in hac comœdia seruus, Est etiam comœdia interloquutor. Plaut. Amph. 3. 72.
 In partibus aliquem habere. Tacit. lib. 13. Habebat in partibus Pallantem. Hoc est, addidit, fauentemque Pallantem habebat.
 Parum habuit hoc facere: id est, pro nihilo duxit, parus fecit. Sallust. in Iugurth. Liu. lib. 2. Decad. 5.
 Pecuniam numeratam non habere in presentia. Cic. 7. Ver. 14.
 Pensum habere. Tacit. lib. 13. Idem in Dialogo Oratorum, Nec quisquam in tota domo pensum habet, quid coram infante domo aut dicat, aut faciat.
 In perditis & desperatis, pro Habere pro perditis & desperatis. Cic. ad Thermum. 13. 57. 1.
 Periculum, Esse in periculo. Col. lib. 12. cap. 21. 4. Sed periculum habet, ne utitur vinum si malè cocta sit aqua. Idem libro 5. cap. 9.
 Perspectum. Cic. ad Brutum. 1. 3; Clodij animum perspectum habeo, cognitum, iudicatum.
 Persuasum habere. Plin. lib. 23. cap. 1. 26.
 Plura habebam tibi mandare. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 25.
 Ad penas aliquid habere. Quintil. in Proœm. lib. 6. 12.

Habeo polliceri de causa regia, pro Pollicendum est mihi. Cic. Lentulo. lib. 1. 5. 4. Vallā.
 Pondus. Cicero ad Brutum. 14. 1. Quid autem epistola non pondus habuit? Idem pro Flacco. 72. Sic, in Topic. 38. Personā autem non qualiscumque; testimonij pondus habet.
 Potestatem summam. Cic. 1. Ver. 19.
 In potestate. Caesar 1. bel. Ciuil. 98. Quo facilius omne Adriaticum mare extremis Italiae partibus, regionibusque Græciæ in potestatem haberet.
 In sua potestate. Cic. ad Brutum. 4. 2.
 In potestate sua aliquem. Cas. 3. bel. Ciuil. 32. 3.
 Potius, pro Praferre. Cas. 1. bel. Ciuil. 34. Semper se Reipub. commoda priuatis necessitudinibus habuisse potiora. Id est, prætulisse. Liu. 8. bel. Maced. 235.
 Prædam cum cura habere. Tacit. lib. 15.
 Præde. Sallust. in Iugurthā, pars triumphos suos ostentantes, perinde quasi eo honori, non præde habeant. Cicero. 5. Verrina. 59.
 Præpositum, pro Præponere. Terent. Hecyr. 4. 2. 6.
 Nam mihi intus tuus pater narravit modò, quo pacto me habueris Præpositam amori tuo, &c.
 Præsentem in oculis. Liu. 5. bel. Maced. 118.
 Præsidium. Cas. 1. bel. Gall. 179.
 Habent pretia in odoribus sylvæ: hoc est, odores sylvarum sunt in pretio. Plin. in Proœm. lib. 13.
 Pretium, pro Pretio uendi. Plin. lib. 12. cap. 14. 12. Itaque optumithuris libra, x v i. pretium habet.
 Persoluerit alicui summum pretium. Terent. And. 11.
 Prima que suauis. Terent. Heaut. 5. 2. 10.
 Principatum. Plin. lib. 20. cap. 2. 1.
 Priores partes apud aliquem, Priorem esse in eius amore. Terent. Eunuch. 1. 2. 7.
 Probationes in aliquem habere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 12.
 Susceptam alicuius procurationem habere. Cicero Paulo, libro 15. 13. 8.
 Processum aliquem in literis. Suetonius de claris Gramm. 10.
 In prodigijs. Plin. lib. 7. cap. 3. 2.
 Habeto tibi promissum. Plaut. Afin. 5. 14.
 Habeo in promptu: id est, Prompta est mihi de hac rememoraria. Cic. 4. Acad. 86.
 Promptum aliquid habere. Ouid. 3. Metam. 19.
 Propitium aliquem. Plin. in Paneg. 112.
 Propositionem habere. Quintil. lib. 4. cap. 2. 4.
 Propositum reprehendendi, aut ad, &c. Plinius epist. 196. b. Caesar 3. bel. Ciuil. 306.
 Habere questum Rempub. Hoc est, Cum questu Rempub. moderari. Cicero 2. Offic. 114. Idem 5. Ver. 59. Qui non intelligat istum sibi questum prædeque habuisse bona, possessiones, fortunam aratorum?
 Questionem alicuius rei, uel de re. Cicero 11. Philip. 292. Idem pro Cluent. 139. Vide Questio, in Quæro.
 Querimoniam de re aliqua, Conqueri. Cic. 7. Ver. 58.
 Querelæ de aliquo. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 3.
 Quod gaudeamus, uel quid sequamur, habemus. Cic. 4. Acad. 254. Idem, 1. de Fin. 94.
 Habere rationem alicuius. Liu. 7. belli Punici, libro 4. Et primcipes plebis ea comitia malebant, quibus non haberetur ratio sui, quam quibus ut indigni præterirentur. Plinius epist. stol. 12. libro 2. In fortitione prouinciæ rationem eius non habendam.
 Rationem cum orco. Vide Orcus.
 Rationem extra ordinem. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 11. Quo modo horum extra ordinem habitatio est, &c.
 Rationem habetis quomodo animum amiserit. Plaut. Capt. 2. 23. Ratio

Rationem procreandi. Cic. 3. de Fin. 95.
 Rationem periculi. Cic. ad Att. lib. 10. 19. 7. Sic, Habere rationem dignitatis. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 4. 5.
 Habenda ratio ualeitudinis. Cic. de Senect. 32.
 Habenda ratio in hac re & diligentia. Cic. de Amic. 75.
 Rationem aliquam. Cic. 7. Ver. 80.
 Rationem habere cum terra, Colere terram cum quadam ueluti agriculturæ ratione. Cic. de Senect. 46.
 Rationem cum musis, pro Dare operam literis. Cicero ad Atticum, libro 2. 20. 4.
 Receptum Liu. 1. bel. Maced. 92. Et ipse quum maiorem in angustijs trepidatum edidisset cædem, in temerario incepto, utum tamen receptum habuit: quia qui, &c.
 Receptum ad suos. Cas. 4. bel. Gal. 584.
 Receptum ad fratrem alicuius. Cas. 1. bel. Ciuil. 2.
 Receptum ad urbem. Tacit. lib. 5.
 Regnum in celo. Plaut. Milit. 14. 90.
 Regressum. Col. lib. 2. cap. 1. 4. Quis semel inuasi senectus, regressum non habet, nec reuiescere, aut repubescere potest.
 Religioni, pro Religiosum existimare. Cic. 2. Offic. 72.
 In remedijs: hoc est, Præsidij & remedij uice. Plinius lib. 28. cap. 19.
 Res ita se habet. Cicero. 4. Acad. 220. Terent. Heaut. 4. 3. 24.
 Apertè ita ut sese habet, narrato.
 Rem cum aliquo, Negociari. Plautus Aulul. 14. 2. Terentius Eunuch. 1. 2. 39.
 Ego cum illo, quo cum uo re habebam tuum hospite, Abij huc.
 Habere rem pactam sic futurum. Plaut. Pœn. 14. 31.
 Habes omnem rem. Terent. Hecyra. 1. 2. 119. Habes omnem rem, pergam quod cepti hoc iter. Id est, audis quomodo res se habeat.
 Habere tibi res solutas. Plaut. Curc. 11. 21. Hoc est, satisfeci.
 Scis quomodo tibi res habet? Hoc est, uis dicam quomodo tractaberis, uel quò tandem res redabit: inmanis heri partium. Plaut. Aulul. 4. 8. Terent. Eun. 4. 7. 31.
 Scin tu ut tibi res se habeat? quicquam, &c.
 Rem antiquissimā, quod uulgò dicitur, Bene charā tenere. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 5. 5.
 Respectum. Cic. 5. Philip. 199. Itaque quum respectum ad Senatū & ad bonos non haberet, &c. Plin. lib. 29. cap. 1. 2.
 Quando ita decretum est, minorem gratiæ, quam utilitatum uite respectum habere.
 Habere reuerentiam alicui. Plin. epist. 82.
 Satis habere. Caesar 3. bel. Ciuil. 287. Nobis uerò qui satis habebant, sine detrimento discedere.
 Satis habes, si scimirum nulla est quam æquè diligā? Plautus Amph. 6. 11.
 Satis habeo promere unum exemplum. Gell. libro 13. cap. 15.
 Quintil. lib. 9. cap. 4. Illud notasse satis habeo.
 Se aliter habere ac sensibus uideantur dicuntur res oblate. Cicero 4. Acad. 181.
 Se bellè. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 4. 3.
 Se grauius. Cic. ad Att. lib. 7. 12. 3.
 Se malè. Cas. 1. bel. Ciuil. 233.
 Se modè. Plaut. Pœn. 4. 20.
 Se parè habere, pro Rebus suis parè, nec profundere. Terent. Adel. 1. 1. 21.
 Habere aliquid secretum ab altero, pro Eum celare. Liu. lib. 9. bel. Maced.
 Sedem. Plin. lib. 11. cap. 37. 16.
 Sedes in Gallia. Caesar 1. bel. Gal. 187.
 Senatū, pro Cogere. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 6. 4. Idem 2. de Nat. deor. 17. Quod quum pomeriū postea intrasset, habendi Senatū causa, &c.

Sermonem. Facere uerba, colloqui, cōmentari. Cic. 1. Tusc. 90.
 Sermonem de Varro de Re rusti. Referam sermones eos, quos de agricultura habuimus nuper. Cic. de Amic. 3.
 Sermonem apud populum. Plin. epist. 8. f.
 Sermonem cum aliquo. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 4.
 Habere in sermonibus, pro Commemorare sermonibus. Lilius lib. 4. Decad. 5.
 In seruitijs. Plin. li. 18. ca. 11. 6. Hoc est, inter seruitia seu seruos.
 Sibi. Cic. 4. Ver. 43. Iste Epicratis bona Bidmos omnia possidere & sibi habere iussit.
 Habeant sibi nomen sapientiæ. Cic. de Amic. 17.
 Sic habeto: id est, ita tibi persu. deto. Cic. ad Tironem, libro 16. 6. 7. Idem in Somnio Scip. 28. Tu uerò emere, & sic habeto, non esse te mortalem, sed corpus hoc.
 De me autem (ut iam de utroque loquar) sic habetote, &c. Cicero de Amic. 9.
 Sine sic habere, Barbarè dicitur, Pone casum. Plautus Casin. 16. 20.
 Signum ex arce. Plaut. Pseud. 19. 2.
 Sub signo, Diligentissimè seruare tanquam offeratum & clausum. Cic. ad Attic. lib. 9. 18. 7.
 Similitudinem rei alicuius. Plin. lib. 10. cap. 4. 7. 1.
 Similitates cum aliquo. Cic. pro Cluent. 69.
 Societatem cum aliquo, Eandem operam præbere, & eiusdem effectus esse in re agenda. Plin. lib. 29. cap. 3. 1.
 Solenne. Plin. lib. 27. cap. 7. 10.
 Aliquem sollicitum, quod & tenere dicitur. Terent. Heaut. 3. 1. 52. — releui dola omnia, omnes seruis, Omnes sollicitos habui. Cic. de Senect. 61. Quarta restat causa, que maximè angere, atque sollicitam habere nostram etatem uidetur, appropinquatio mortis.
 Spatium. Cic. 1. Offic. 166. Spatium etiam deliberandi habuerunt, quem possimum uitæ cursum sequi uellent. Terent. And. 3. 5. 17. Cur non habeo spatium, ut de te sumam supplicium, ut uolo?
 Speciem alicuius rei habere. Colum. lib. 12. cap. 5.
 Speciem honesti. Cic. 3. Offic. 10. Legitur & specimen, ex uetusto codice.
 Speciem habere in pictura. Quintil. lib. 2. cap. 3. 8.
 Spem. Cic. 2. Ver. 16. Quam spem nunc habet in manibus, & quid moliat, breuiter iam iudices exponam.
 Bonam spem de aliquo. Cic. ad Attic. lib. 15. 32. 3. Sic, de Amic. 10. Qui summam spem ciuium, quam de eo iam puero habuerant, &c.
 Spem summam alicui. Cic. pro Quintio. 3.
 Spem in aliquo. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2. 3. Sic habere spem in uirtute. Liu. 4. bel. Maced. 57.
 Spem positam in uirtute. Cic. ad Attic. lib. 8. 14. 6. 4.
 Spem repositam in aliquo. Liu. 6. bel. Pun. 203.
 Spem conceptam ex re aliqua. Liu. 5. bel. Pun. 213.
 Statura, pro Aestiuare. Liu. 2. bel. Maced. 47.
 Statutum quid agendum putes. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 2. 9.
 Pro stercore id est, Nihili pendere. Plaut. Trucul. 11. 2.
 Studium alicuius rei habere. Quintil. lib. 2. cap. 18. 1.
 Studio: hoc est, Dedita opera. Terent. Adelph. 3. 3. 28.
 Virum studio id sibi habet, an laudi putat Fore, si perdidit gnatum?
 Subsidio aliquid. Colum. de Arboribus, cap. 5. 1.
 Sumptus cum aliquo. Cic. ad Papirium, lib. 9. 26. 4.
 Superuacuum. Plin. libro 27. cap. 12. 19. Rhyteuma qualis sit, describere superuacuum habeo, quum sit usus eius tantum ad amatoria. Id est, existimo superfluum.
 Supplicationem. Liu. 8. bel. Pun. 57.
 Suspectum. Liu. 2. bel. Maced. 74.

Suscipit deq; Gellius lib. 16. cap. 9. Suscipit deq; sero, Suscipit deq; habeo. Significat autem suscipit deq; ferre, & quo animo esse, & quod accidit, non magni pendere, atq; interdum negligere & contemnere, & propemodum id ualeat quod dicitur *de accipere*. Plaut. Amph. 10. 5.
 Que neq; sunt facta, neq; ego in me admisi, arguit: Atq; id me suscipit deq; esse habituram putat?
 Habito tacitum hoc recum: hoc est, Sileto. Plaut. Pcen. 14. 68.
 Tacite habere aliquid. Liu. 2. Decad. 5.
 Temperanter aliquid habere. Tacit. lib. 4.
 Dum habes tempus, Dum uacat, dum licet per opportunitate. Plaut. Trucul. 16. 3. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 1. Sed tamen distinebar, ut uix huic tantula epistole tempus habuerim.
 Testes ad aliquam rem. Plaut. Pcen. 16. 11.
 Habe tibi, id est, accipe tibi. Plaut. Menab. 15. 16. Idem Amph. 10. 26. Tibi habeas, nisi sis stultior stultissimo.
 Habe tibi centum minis: hoc est, tibi ea relinquo pro minis centum. Plaut. Persa. 16. 112.
 Habere uacationem, Quod nunc Facere dicitur. Cic. 4. Acad. 217. Sed quum sacerdotis deorum uacationem habeant: quanto est & quius habere ipsos deos?
 Vacacionem militie, aut alicuius muneris. Plin. lib. 7. ca. 2. 10. Cic. ad Varronem, lib. 9. 6. 13.
 Veniam habere. Vide Venia.
 Verba ultro citroq; Cic. in Somnio Scip. 3.
 Habere uerecundiam alicuius, pro Eum reuereri. Liu. libro 8. Sic lib. 7. bel. Pun. imperij uerecundiam habere.
 Uetustatem. Cic. ad Attic. lib. 1. 4. 30. 5. Quae mihi uidentur habitura etiam uetustatem. Id est, quae longe etiam ad posteros memoriam habitura sunt.
 Viam ad aliquem. Plautus Pseud. 20. 30.
 Victoriam. Plaut. Trucul. 6. 20. Liu. 10. bel. Pun. 134. Quisq; toties propere in manibus uictoriam habuit.
 Vim, Pollere uiribus. Cic. 1. de Fin. 95.
 Habent uim antidoti. Plin. lib. 20. cap. 3. 5.
 Vim habere ad. Cic. 1. Offi. 167. Ad hanc autem rationem, quoniam maximam uim natura habet fortuna proximam, & C.
 Vim feederis. Cic. 1. ad Licinium, lib. 5. 8. 13.
 Vires. Plin. lib. 16. cap. 32. 3.
 Virtutem alicuius in manibus. Cic. de Amic. 85.
 Habet uitium haec res. Cic. de Amic. 36.
 Voluntatem habere ad aliquem opprimendum. Cicer. pro Font. 25.
 Voluptati habere aliquid. Salust. in Tugurtha.
 Habere in uotis dicitur quod cupimus: pro quo Seneca 3. de Ira, dixit Habere uotum.
 Vsum. Plin. lib. 12. cap. 2. 1. Myrobalano in unguentis similem proxiimumq; usum habet palma in Aegypto, quae uocatur Adipfos. Id est, utimur palma Aegyptia in unguentis eodem modo quo myrobalano.
 Vsum ex aliqua re. Cic. 2. Offi. 19.
 Vsum multarum reru, pro Exercitatum & experientem esse. Cic. de Amicitia, 6.
 Vsum in re aliqua. Caesar 1. bell. Gall. 156. Et lib. 4. 537. Habere usum belli.
 In usu quod docemus. Plin. epist. 10. d.
 In usu habere aliquem. Plin. in Paneg. 14. 4.
 Vilem aliquem, Aliquid emolumentum ex eius opera percipere. Plaut. Cistell. 2. 8.
 Habet utilitatem haec res. Cic. de Amic. 26.
 Habere me spero. Terent. Eun. 5. 3. 11.
 Habeo quid agam: hoc est, Scio. Terent. And. 3. 2. 18.
 Habet quod det. Terent. Eunuch. 5. 9. 48.
 Habent tibi bene principia. Terent. Phorm. 2. 3. 82.

H A B
 Habes nescio quid. Plaut. Persa. 6. 4. 6.
 Sic habetote de me: hoc est, Quod ad me attinet ita intelligi. tote. Cic. de Amicitia.
 Habeatur sane Orator, sed de minoribus. Cic. de opt. gen. Orat. 1. 4. 6. Hoc est, existimetur.
 Formosus haberi cupit. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 7.
 Sapientes atq; eloquentes habentur. Quint. in Proem. 1. 10.
 Habuisse, inferrimum uerbum. Plaut. Rud. 30. 33.
 Inferrimum istuc uerbum & pestimum est, habuisse, & nil habere.
 Habe, Permittentis particula. Plaut. Most. 16. 58.
 Sime te exorem. 7. age habe abi impune.
 Habet. Terent. And. 1. 1. 55.
 Egomte continuo mecum, certe captus est, Habet, Id est, uulneratus est. Habet enim qui percussus est, & propterea de gladiatoribus dicitur: quia prius alij uident, quam ipsi sentiunt se percussus. Sic dicitur de eo qui leuialiter uulneratus est. Virg. 12. Aeneid. 60.
 Hoc habet, haec melior magnis data uictima diuis. Haec Donatus.
 Sic habendum est, ita intelligendum. Cic. de Amic. 76.
 Amor sceleratus habendi. Ouid. 1. Metam. 25.
 Habendum & ferendum hoc opus. Plaut. Amphit. 4. 23.
 Habitu optimum. Plaut. Pcen. 4. 22.
 Habitibus, pen. corr. Participium (ἡθῶν) ut,
 Habita fuerunt mea dona deamata apud illu. Plaut. Truc. 15. 5.
 Habita huic fides. Plaut. Asin. 9. 52.
 Habita est semper eius soror: hoc est, existimata est. Terent. And. 4. 6. 14.
 Ut patrem tuum uidi esse habitum: hoc est, Quantum ego conijcere potui ex habitu & ira patris. Terent. Heaut. 2. 4. 22.
 Habitus est hic tibi honos. Terent. Eun. 5. 7. 22.
 Habitus in honore. Plin. lib. 16. cap. 34. 2.
 Habitus irrisus. Plaut. Epid. 10. 83.
 Habitus magna auctoritatis. Caesar 7. bel. Gall. 307.
 Habitus ludibrio. Terent. Heur. 4. 1. 11.
 In custodiam habitus. Tacit. lib. 17.
 Miles in unum habitus: hoc est, collectus. Tacit. lib. 15.
 Duro imperio habitus. Tacit. lib. 12.
 Frustra habitus. Tacit. lib. 13.
 Honor habitus supremis. Tacit. lib. 4.
 Honore habitus. Tacit. lib. 17.
 In leui habitus. Tacit. lib. 18.
 In prociectu & castris habitus. Tacit. lib. 19.
 Auare habita pronuncia. Tacit. lib. 13.
 Publice usui habitus. Tacit. lib. 3.
 Habitibus, huius habitus, pen. corr. (ἡθῶν, ὁμοίων, ὁμοίων, ὁμοίων) Qualitas & forma corporis & cultusq; rei. Plaut. Quialis habitus oris. Col. lib. 1. Nā is habitus fissuris magis aptus. Virg. lib. 1. -cultusq; habitusq; locorum. Cicer. 6. Verr. 66. Inerat in illa magnitudine etas atq; habitus uirginalis. Virg. lib. 1. Aen. 64. Virginis os habitumq; gerens.
 Habitus oris, & uultus. Cic. 3. de Fin. 85. Liu. 2. ab Vrbe. 263.
 Idem habitus oris, eadem contumacia in uultu.
 Habitus, Cultus corporis, & uestitum ornatus. Plin. epist. 100. b. lib. 5. Vires est sibi per nocturnam quietem tacere in lectulo suo compositus in habitu studentis. Liu. lib. 7. Decad. 4. Cum solenni habitu ante portam occurrunt. Plin. Quid ad nos lugubri habitu uenerat, & capillator solitor?
 Habitu aliquo se angustiorem facere. Liu. 1. ab Vrbe. 32.
 Corporis habitus. Quintilianus lib. 4. cap. 2. 4.
 Habitus fortunarum. Horat. de Arte poet. 23.
 Vestis habitus. Virg. 8. Aeneid. 14. 2.
 Habitus uerborum. Quintil. in Proem. lib. 8.

Pastor

Pastoralis habitus. Vide Pastoralis, in Pasco.
 Habitus triumphalis. Quint. lib. 10.
 Animorum habitus. Tacit. lib. 17.
 Concipere mente habitum declamantis. Quintilianus libro 1. capite 2. 21.
 Constitutus animi habitus. Quint. lib. 4. cap. 2. 82.
 Habere habitum temporis: id est, Ornatum esse pro ratione temporis. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 1.
 Induere habitum dolentium. Tacit. lib. 4.
 Mutauerat habitum oris. Lucan. lib. 9. 200.
 Mutare habitum animi. Quint. lib. 4. cap. 2. 82.
 Mutare se habitu & loco. Vide Muto.
 Permutare habitum cum aliquo. Quint. lib. 3. cap. 7. 5.
 Pretendere habitum a ceteris dissonantem. Quintil. in Proemio, lib. 1. 12.
 Recidere in malum habitum. Cels. lib. 2. cap. 7.
 Subsistere in eodem habitu. Cels. lib. 2. cap. 2.
 Variari habitus uidemus. Quint. lib. 2. cap. 13. 6.
 Habitior (ἡθῶν) Comparatiuum ab Habitus nomine: id est, pinguior, ut ait Festus. Terent. Eunuch. 2. 3. 23. Si qua habitior paulo, pugilem esse aiunt: deducunt cibum. Plaut. Epid. Corpulentior hercle atq; habitior. Gellius libro 4. capite 20.
 Equum nimis strigosum, & male habitum, sed equitem eius haberrimum & habitissimum uiderunt.
 Habiturus, pen. prod. Participium (ἡθῶν) ut,
 Habiturus es me pro derelicta. Plaut. Trucul. 18. 14.
 Habitendus (ἡθῶν) Aliud Participium. Plin. lib. 10. capite 37. 1. Cum columbis habenda est auis quae tinnuculus uocatur.
 Habenda est amicitia cum hoc. Plaut. Pcen. 18. 43.
 Habenda haec sunt cum illis. Terent. Heaut. 2. 3. 84.
 Habenda est magna gratia, si Terent. Phorm. 1. 2. 6.
 Gratia habenda est tibi. Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 3.
 Ratio habenda est tibi tuae laudis. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 11.
 Habitu, pen. prod. habitudinis (ἡθῶν, ἡθῶν) Ipse corporis habitus. Terent. Eunuch. 2. 2. 11. Qui color, nitor, uestitus, quae habitu est corporis? Author ad Heren. lib. 4. Corporis bona habituudo.
 Habilis, & hoc habile, penult. corrept. (ἡθῶν, ἡθῶν) Aptum interpretatur Donat. quod optime quadrat. Virgilius 6. Aeneid. 5.
 Namq; humeris de more habilem suspenderat arcum. Martial. libro 13. 22. Non habilis cyathis, & inutilis uua Lyaeo.
 Habilis & aptus calceus ad pedem. Cic. 1. de Orat. 118.
 Aptus, habilis, & accommodus. Cic. 4. de Fin. 90.
 Habilis ensis. Virg. 9. Aeneid.
 Habilis gladius ad propiore pugnā. Liu. 7. ab Vrbe. 38.
 Habilis locus pandendis reibus. Plin. lib. 9. cap. 8. 10.
 Habilis frumentis terra. Col. lib. 2. cap. 2.
 Habile tundendo ferrum. Plin. lib. 3. 4. cap. 15. 1. Hoc est, ad tundendum, siue ut tundatur.
 Haec habilis breuitate sua est. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 7.
 Vigor habilis membris. Virg. 4. Georg. 84.
 Habitior. Quintilianus libro 6. capite 3. 8. Porro natura non tantum in hoc ualeat, ut acutor quis, atq; habitior sit ad inueniendum.
 Habitior, penultima correpta, Aduerb. Paul. in 1. si ut. ff. de auro & arg. leg. Si habiliter gemmae geri possint, incluse auro fuerint.
 Habitior, penultima correpta, huius habitatis (ἡθῶν) Cicero 1. de Legibus, 40. Omitto opportunitates, habilis Theauri pars 2.

tatemq; reliqui corporis, moderationem uocis, orationis uim, & c.
 Habesit, pro habeat (ἡθῶν) antiquè dictum. Cicero 1. de Legibus 31. ex uerbis X I I T A B. Separatim nemo habesit deos, neue nouos, sed ne aduenas, nisi publice auctos, priuatum colunt.
 Habito, habitas, penultima correpta (ἡθῶν, ἡθῶν) habitare, frequentatiuum, notæ significationis.
 Inter commorari & habitare hoc interest, quod commorari est ad tempus, habitare autem perpetuum: quamquam haec differentia ut plurimum confunditur. Cicero de Senectute, 76. Commorandi enim naturam diuerforium nobis, non habitandi dedit.
 Matris habitauimus alio. Ouid. 15. Metam. 44.
 Syluis habitare. Ouid. 12. Metam. 82.
 Terra habitare. Ouid. 5. Trist. eleg. 3. 2.
 Casus humiles habitare. Virg. eclog. 2. 6.
 Habitare ad Occasum. Plin. lib. 2. cap. 70. 5.
 Habitare apud. Cic. 4. Academ. 205. Qui mecum uiuit tot annos, qui habitat apud me.
 Esse & habitare apud aliquem. Cic. 4. Verr. 58.
 Habitare cum. Cic. 3. Verr. 43. Eius esse filiam quae cum patre habitaret, propterea quod uirum non haberet.
 Uiuere & habitare cum aliquo. Cic. Att. lib. 14. 318. 1.
 Habitare & pernoctare cum aliquo. Cic. 5. Tusc. 97.
 Habitare in. Cic. Memmio, lib. 13. 2. 1. C. Antano Euanthro qui habitat in tuo sacratio. Terent. And. 4. 6. 2.
 In hac habitasse platea dictum est Chrysidem.
 Duabus urbibus habitare. Liu. lib. 8.
 Habitare in residem aquam. Varr. 3. de re Rust. capite 17. 7.
 Etenim hac in curia laborare aiebat M. Lucullum, & piscinas eius despiciebat, quod aestuaria idonea non haberet, ac in residem aquam, & locis pestilentibus habitarent pisces eius.
 Habitare sub terra. Cic. 2. de Nat. deor. 137.
 Habitare uicinis. Plaut. Bacch. 4. 27.
 Habitare tanti, pro in adibus maximi sumptus: & Habitare triginta millibus, est Milia triginta pro habitatione dare. Plin. lib. 17. cap. 13.
 Habitare bene. Cic. ad Atticum, Neq; tamen non in primis bene habitauit.
 Habitare laxè & magnificè. Cic. pro Domo sua, 88.
 Habitant in uultu eorum oculi mei. Cic. 12. Philipp. 320. Hic etiam fautores Antonij, quorum in uultu habitant oculi mei, tristiores uidebam. Hoc est, quos semper inuicor.
 Habitare in rostris. Cicero de claris Orator. 169. Idem pro Muræna, 18. Cum ijs qui in foro habitauerunt, de dignitate contendat.
 Maenia habitantur Graijs. Virg. 3. Aen. 80.
 Nobis habitabitur orbis Ultimus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 26.
 Mapalia habitata raris tectis. Virg. 3. Georg. 68.
 Tecum habita. Pers. Satyr. 4. 6.
 Tecum habita, ut noris, quam sit tibi curta suppellex. Id est, domi tuae uiuio, ut intelligas, quā tenuis sit tua fortuna. Translatum ab ijs, qui in principum familijs agunt, & ut uulgò fit, ex alienis opibus, perinde quasi suis intumescunt: quibus si domi uiuendum sit, uix saluum habeant, quod apponant. Haud scio an huc pertineat, quod scribit M. Tullius in Catone maiore, 45. Secum esse, secumq; ut dicitur, uiuere. Erasmi in Chilia.
 Habitatio, Verbale (ἡθῶν, ἡθῶν) pro Domo & loco quem habitamus. Cic. Memmio, libro 13. 2. 1. Peto à te, & c. ut

etc. ut de habitatione accommodes. Vide **Accommodo**.
 Col. lib. 1. cap. 8. 4. Villico iuxta ianuam fiat habitatio.
Habitator, pen. prod. (ὁνομαστικός) Aliud uerbale, incola. Cic. 2. de Nat. deor. 210. Non ut incole atq; habitatores: sed, & c. ibidem, 131.
Habitabilis, & hōc habitabile, pen. corr. (ὁνομαστικός) Cic. 1. Tuscul. 73. Tum & habitabiles regiones, & rursum omni cultu, & c. Plin. lib. 9. cap. 10. 1. Habitabiles case.
Habe[us] Lycie ciuitas, quondam sic dicta: deinde Antiphellus, ut scribit Plin. lib. 5. cap. 27.
Hac] Vide **Hic**.
Hactenus] penultima correpta (ἡκιστα) Aduerbiū, compositum ex **Hac** aduerbio, & **Tenus**, quod finem significare docet Nonius in hoc uerbo. Significat autem **Hacusq;**, quasi usq; ad finem. Cic. de Amic. 50. 24.
Hactenus mihi uideor de amicitia, quod sentirem potuisse dicere.
Sed hactenus ne uidear, & c. Cic. ad Attic.
Sed hactenus, Cic. ad Att. lib. 5. 100. 2.
Hactenus ut, Cic. 1. de Diuinatione, 22. Qui hactenus aliquid egit, ut earum rationem rerum explicaret, & c.
Hactenus aruorum cultus, & c. nunc te Bacche canam. Virg. 2. Georg. 1.
Hactenus, distinctum. Virgilius 5. Aeneid. 120. **Hac** celebrata Celsus de usu fructu. I. hactenus tamen ut saria tecta habeat, si qua tamen uetustate corrūissent, ne utquam cogi rescire.
Hactenus, Sueton. in Nerone, cap. 40. Cæna quoq; tempore interpellatus tumultuosioribus literis, hactenus excanduit, ut malum ijs qui descissent, minaretur. Hoc est, non ultra, siue non grauius excanduit, quam ut minaretur, & c.
Hactenus quatenus, Vlpianus de in rem uerso. l. si pro patre, Si domini debitor sit seruus, & ab alio mutuatus ei soluerit, hactenus non uertit quatenus domino debet.
Hadramitani] Sicilie populi, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 8.
Hadria] m. g. (ἠδριακὸς) Sinus maris, siue ipsam mare **Hadriaticum**. Lucan. lib. 5.
 — sonat Ionio uagus **Hadria** ponto. Vide **Adria**.
Hadria, foem. g. Oppidum prope Ferrariam nunc demersum, ad x x x v. lapidem Ari uulgo dicitur, quæ **Hadriatico** mari nomen indidit. A quo sunt.
Hadrianus, **Hadriacus**, **Hadriaticus**, & **Hadriensis**.
Hadria etiam fuit Romanorum colonia arduo in colle sita, ex qua **Hadrianus** imperator originem duxit. Sunt qui hoc nomen non aspirent.
Hadrobolum] hadroboli (ἠδρόβουλον) Gummi genus. Plin. lib. 12. cap. 9. de bello loquens.
Hæbudes] ἠβούδες, insule sunt. Solinus, A Calydonie promontorio Thulen petenibus bidui nauigatio est. Excipiunt **Hæbudes** insula quinque numero. Et paulo post, Secundam à continentis stationem euntibus **Orædes** præbent, quæ ab **Hæbudibus** porrò absunt septem dierum, totidemq; notatum cursu. Hæc Solinus.
Hæc] foemininum ab **Hac**. Vide suo loco.
Hædile] v de **Hædus**.
Hædu] ἠδύοι. Vide **Hædi**.
Hædus] hædisiue hædus, hædi (ἠδύοι) Animal ex capra genitum. Virg. eclog. 1. 5.
 Sic canibus catulos similes, sic matribus hædos. Quiddam autem ἠδύοι derivant id est, testiculis. Alij hædum dictū uolūt, quasi foedū, lingua Sabina, in qua r litera in aspiratione uertitur et p describitur. Cic. de Senect. 52. Villaq; tota locuples est, abundat porco hædo, agno, gallino, lacte, casco, melle.

Grex hædorum. Virg. eclog. 2. 6.
Petuli hædi. Virg. 4. Georg. 2.
Tenero lasciuior hædo. Ouid. 13. Metam. 170.
Hædi prid. Non. Ost. oriuntur uespere aries medius occidit. Col. lib. 11. cap. 2. 55. Sed hic fidus est celeste.
Hædulus, hæduli, penultima correpta (ἠδύλοισι) Diminut. Iuuenal. Satyra. 11. 7. Et Tyburino ueniet pinguisimus agro **Hædulus**.
Hædillus, hædilli (ἠδύλλοισι) Idem Plaut. Asina. 12. 77. Die igitur me tuum passerulum, gallinam, coturnicem, Agnelulum, hædillum.
Hædile, hædilis, pen. corr. n. gen. (ἠδύλλοισι) Stabulum hædorum. Hor. 1. Carm. ode 17. 2.
 Nec uirides metuunt colubros,
 Nec Martiales hædilla lupos.
Hædinus, penult. prod. Adiectiuum (ἠδύλοισι) Quod est ex hædo. Cic. pro Muræna, 69. Atq; ille homo eruditissimos ac Stoicus traicit pelliculis hædinus testulas Punicanos.
Hædimum coagulum. Varro de re Rust. cap. 11. 4.
Hæmachates] pen. prod. Lapis sanguinei coloris. Plin. lib. 37. cap. 10.
Hæmanthinum] ἠδύμανθινόν, Vitrum. Plinius libro 36. cap. 26. 8. Fit & tincture genere obsidianum, ad escaria usq; & totum rubens uisum, atq; non translucens, hemanthinon appellatum.
Hematites] hæmatite, masc. gen. penult. prod. (ἠδύμανθινόν) Lapidis genus, ruboris sanguinei. Plinius libro 36. cap. 16. 4.
Hemodes] Lycie mons est, ut scribit Pomponius Mela, libro 2.
Hemon] Thebanus iuuenis. Vide **Acmon**.
Boreas Hemonis. Sil. lib. 10.
Hemonia] ἠδύμωνία, Regio quæ postea Thesalia dicta est. Vide **Aemonia**.
Nitidis Hemonia. Hor. 1. Carm. ode 38. 4.
Hemorrhoidis] penultima correpta, huius hemorrhoidis, foem. gen. (ἠδύμορροϊδης) Gen. us serpentis pestiferum, à fluxu sanguinis ita appellatum: quippe. Græci αἷμα sanguinem: πῶς, fluorem dicunt. Huius morfu sanguis omnis à corpore fluit, nec sisti potest. Lucan. libro 9. 14. 2. — ingens hæmorrhoidis. Ibidem, 162.
 Impresit dentes hæmorrhoidis aspera Tullio, & c. Plin. libro 20. capite 20. 1. Est & porulaca, quam Peplion uocant, non multum satiuua efficacior, cuius memorabiles usus traduntur: sagittarum uenena, & serpentium hæmorrhoidum & presterū restrim. gi. pro cibo sumpta, & plagis imposita extrahi.
Hemorrhoidia, huius hæmorrhoidis (ἠδύμορροϊδης) Idem Plinius libro 23. capite 117. Mustum serpenticibus aduersatur, maxime hæmorrhoidis & salamandras. Ex uetusto codice legitur, hæmorrhoidia.
Hemorrhoidias, etiam uocamus genus morbi, quum ora uenarum iuxta anum, tanquam ex quibusdam capitulis turget, & sanguinem fundunt: quod & in ore uulue foeminarum incidere consuevit. Quandoq; hæc purgatio est, non morbus: ideoq; curati quidam cum sanguinis exitum non haberent, inclinata in præcordia, ac uiscera materia, subitis ac grauissimis morbis correpti sunt. Hæc omnia Siptoninus serè ex Cels. lib. capite de Hemorrhoidibus.
Hemorrhoidicus, pen. corr. Firmic. lib. 3. cap. 3. Saturnus latentes corporū dolores indicit, facit enim hæmorrhoidicos, aut nervorū dolore contractos. Si uerò in hoc loco uespertinus fuerit, fistulas circa podicem facit, & simili modo hæmorrhoidicos.

Hæmorrhoidicus, Adiect. Firmic. lib. 3. cap. 15. Alios uerò hæmorrhoidica ualeitudinis astiduitate debilitat.
Hæmus] ἠδύμορροϊδης. Vide **Acmon**.
Nabijer Hæmus. Claud. 1. in Russ. 67.
Hæreditas] Vide **Hæres**.
Hæreo] hæres, hæsi, hæsum (ἠδύμορροϊδης, ἠδύμορροϊδης) hæres, Proprie est alicui rei arctè insidere & coniunctum esse. Virg. 2. Aen. Hærent parietibus scalæ. Terent. Eunu. 5. 6. 7. Perij lingua hæret metu.
Aspectu conterritus hæsi. Virg. 3. Aen. 119.
Antonitis hæserè animis. Virg. 5. Aen. 105.
Obutu hæret defixus in uno. Virg. 1. Aen. 100.
Criminibus repetundarum hærebant. Tacit. lib. 4.
Hæret amor. Ouid. 3. Metam. 79.
Ferrum hæsi in corpore. Virg. 11. Aen. 173.
Fides illa hæsi animis. Ouid. 2. Fast. 100.
Vox faucibus hæsi. Virg. 2. Aen. 154.
Circa aliquid hære. Quint. lib. 1. cap. 7. 17.
In complexu alicuius hære. Quint. lib. 6. cap. 1. 32.
Pectora hærent infixi uultus uerbaq;. Virg. 4. Aen. 1.
In amplexu hæsi. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 10. 4.
Hæsi in armo. Ouid. 3. Metam. 27. De cane.
Hære in equo. Cic. pro Deiot. 19.
Hæsi in mala pugnas. Terent. Adelph. 2. 1. 16.
Hærent in scuo telaid est, infixa sunt. Liu. lib. 2.
Hære in medullis. Cic. 2. Phillip. 2. 6.
Hære in memoria. Cic. 4. Acad. 5.
Hærebit memoria in sermonibus omnium. Cic. in Catil. 8. 4.
Hære in terga. Liu. 1. ab Vrbe, 61.
Hærent mihi in uisceribus. Cic. ad Attic. lib. 6. 11. 16.
Hære in oculis. Cic. 13. Phillip. 3. 45.
Hære in iniquitatibus. Cic. 7. Verr. 19.
Hæret culpa in te omnis. Terent. Hecyra, 2. 1. 33.
Hæret crimen. Cic. pro Cælio, 10. Nec Catilina familiaritatis crimen hæret. Idem 5. Verr. 88. Vitrum enim horum dixere, in eo culpa crimen hærebit.
Hæret iniuria. Cic. Cecin. lib. 6. 5. 4.
Hæret peccatum huius, & in hoc. Cic. pro Rose. Comcedo, 9. & 1. de Diu. 58.
Hæret illa in Rep. turpitudine. Cic. pro Sest. 53.
Hæret Cu. Pompeio. Suet. de claris Grammat. 1. 4.
Hæreat nobis illud: hoc est, illud semper in mente habeamus: Traianus ad Plin. epist. 2. 37.
Hære perimaciter. Quint. lib. 1. cap. 1. 4.
Hære in salebra dicitur oratio. Cic. 5. de Fin. 14. 4. Tractum à senatoribus: qui quum in loca congesta incidunt, infistere coguntur.
Hæret ad. Cic. 2. de Nat. deor. 20. 2. Linguam autem ad radices eius hærens excipit stomachus.
Hære apud meretricem, pro Eam perditissime amare, Non posse ab ea distingi. Plaut. Epid. 5. 8. Terent. Adelph. 3. 3. 49. — optime est: Metui ne hæreret hic.
Hære in parte aliqua apud aliquam. Terent. Eunu. 5. 9. 25.
Hære aliquando ponitur pro Dubitare, & ancipite esse: quoniam qui in aliqua re dubitant, non mouentur, & ideo hære ac suspensi esse uidentur. Cic. 4. Acad. 29. Et tamen isti phisici raro admodum, quum hærent, aliquo loco exclamant, quasi mente incitati. Terent. Phorm. 5. 8. 70. Atat nisi mihi prospicio, hæreo.
Hære in. Cic. 3. de Natur. deor. 8. 5. In multis enim nominibus hærebitis. Idem Att. libro 13. 290. 5. Valde enim in scribendo hæreo.
Hæret hæres: hoc est, dubia est. Plaut. Amph. 8. 180. Prouerbialiter dictum, quum quid occurrit dubium & non liquet.

dum. Tractum à locis difficilis transitus: quibus quum appli cuimus, nescimus quid factamus, & hærentes illis dubitamus qua transeundum sit. Idem Pseud. 7. 8. Occisa est hæres, hæret hoc negotium.
Aqua hæret. Cic. 3. Offic. 1. 61. Dicit ille quidem multa multis locis: sed aqua hæret, ut aiunt. Significat Cicero Epicurum parum secum in diffidendo constare. Translatum apparet uel à fluitantibus, qui uado destituti, huc atq; illuc iactantur: quoq; magis se commouent, hoc maiore periculo laborant. Aut certe ab oratorum clepsidra: ut cum in aqua hære dicamus, qui se distillata iam aqua, tamen è causa non potest expedire. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 9. 2. Quod idibus & post fridie fuerat dictum de agro Campano actum iri, non est actum. In hac causa mihi aqua hæret. Incertum utrum significet, eam actionem integram sibi relinquere, an causam esse inextricabilem. Erasmus.
Si hic terminus hæret: id est, si hoc est immutabile. Virgil. 4. Aeneid. 123.
Hærens, Participium (ἠδύμορροϊδης) ut, Alitè terminus hærens. Lucret. lib. 5. 19.
Naves hærentes litore. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 41.
Hæsurus (ἠδύμορροϊδης) Aliud participium: ut, Fides hæsurā in omne tempus. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 8.
Hæresco, scis, scere, Idem quod **Hære**. Lucret. lib. 2. Liquit enim supera tetri primordia uiri Aspera: quod magis in terris hærescere possunt.
Hæsito, hæsit, pen. corr. (ἠδύμορροϊδης, ἠδύμορροϊδης) hæsitare, Frequentatiuum, Dubitare, timere, titubare. Cic. 2. de Fl. nib. 30. Aperiendum est igitur quid sit uoluptas: quam si explicauisset, non tam hæsitaret.
Hæsitari & cunctari. Cic. in Catil. 3. 4.
In eodem hæsit luto. Terent. Phorm. 5. 2. 15. In eos competit, qui sic implicantur negotio cuiuspiam, ut se nequeant extricare. A uisitoribus translaturum, qui simul atq; in lutum inciderrunt, qui alterum pedem conantur educere, altero alius immerguntur. Rursum ut hinc extrahant, aliter quem educerant, denuo est infingendus. Erasmus.
Dubitare & hæsitare. Cic. 4. Acad. 96.
Hæsitare lingua. Cic. 1. de Orat. 57.
Hæsitare in. Cic. 1. de Orat. 21. Carbo hæsitans in matorum inastituitis, rudis in iure ciuili.
Hæsitat frumentum in uadis. Liu. 2. ab Vrbe, 20.
Hæsitabundus, Plin. Iunior lib. 1. epist. 5. ad Voconium, Hæsitabundus, inquit, interrogauit, non ut tibi nocere, sed Modesto. Id est, cunctabundus & dubius quid responderet.
Hæsitatio, uerbale (ἠδύμορροϊδης) Dubitatio. Cic. 2. de Orat. 111. Qui timor quæ dubitatio quanta hæsitatio; tractuq; uerborum: Idem Appio Pulchro, lib. 4. 12. 3. Noli ignoscere hæsitati meæ.
Hæstator, penult. prod. (ἠδύμορροϊδης) Aliud uerbale, m. g. Plin. epist. 106. Sum & ipse in edendo hæstator.
Hæstantia, huius hæstantie (ἠδύμορροϊδης) Idem quod **Hæsitatio**.
Hæstantia lingue. Cic. 3. Phillip. 135.
Hæres] huius hæredis, pen. prod. com. gen. (ἠδύμορροϊδης) Nōte significationis. Ab hærendo dicitur: quod qui hæres est, hæret: hoc est, proximus est ei cuius est hæres. Licet quidam hæredem dictum putent, quod dominus fiat bonorum quæ ad eum perueniunt. Apud ueteres enim, hæres dominus dicebatur, auctore Festo.
Hæredis appellatione omnes significari successores credendū est, est uerbis non sunt expressi, inquit Vlpianus.
Alienior hæres. Vide **Alienus**.
Auidus hæres. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 30.

Auiti nominis heres. Ouid. 6. Met. 48.
Criminis alicuius heres. Ouid. 3. de Arte 91.
Indignus heres. Hor. 3. Carm. ode 2. 4. 22.
Facere heredem dicitur is qui moritur quum testamento factio eius res in alienam potestatem redeunt. Cic. Cornificio. lib. 12. 2. 5. 7. Qu. Turius. & c. heredes fecit similes sui. Cn. Saturninum. Sex. Aufidium. & c.
De sententia propinquorum aliquem facere heredem. Cicer. 3. Verr. 78.
Facere heredem ex deince. Cic. pro Cecinna. 12.
Facere heredem. Cic. 2. Philipp. 59.
Istituere heredem. Cic. 1. de Orat. 88.
Istituere aliquem secundum heredem Cicero Silio Propr. lib. 13. 62. 1.
Mouere heredes. Vide Moueo.
Relinquere heredem testamento. Cic. pro Quintio. 8.
Scribere aliquem heredem. Cic. 1. de Orat. 86.
Succesit heres. Cic. 2. Philipp. 73. Nondum in Cn. Pompeij locum, multorumq; aliorum qui aberant repentinus heres successerat.
Heredem esse alicui. Cic. pro Cluentio. 29.
Secundi heredes. Secundo loco instituti, & substituti. Cic. pro Cluentio. 24. Memoria teneo, Milefam quandam mulierem, quum esset in Asia, quod ab heredibus secundis accepta pecunia partem sibij ipsa medicamentis abegisset, rei capitalis esse damnatam. Boethius in commentarijs in Topica Ciceronis. lib. 2. Secundus heres, inquit, dicitur qui heredi instituto substituitur: ueluti si quis filium instituat heredem, scribatq; si filius intra pubertatem decefferit, nepotem uel quemlibet alium heredem esse oportere.
Heredes arboris, pro surculis uel ramis. Plin. lib. 16. cap. 37. 1. Casusq; densius in numero herede profunt. De salice.
Hereditas, pen. corr. hereditatis (κληρονομία) Nihil aliud est quam successio in uniuersum ius quod defunctus habebat. E. Ideo hoc nomine etiam damnosa hereditas continetur, diuiditurq; in duodecim uncias, quae asis appellatione cotinetur. Vide Asis. Hec ex Caio Iurif. cons. nihil aliud. & Pomponio. l. hereditatis. tit. de uerborum signif. & Vlpiano, de hereditibus instituendis. l. seruum.
Hereditate uenire bona dicuntur, quae iure hereditario alicui obueniunt. Cic. 2. de Inuent. 167.
Hereditas caduca. Cic. 10. Philip. 276. Vide Caducus.
Luculentia atq; magna hereditas. Vide Luculentus.
Offertissima hereditas. Vide Offertio.
Vsu capta hereditas. Vide Capiō.
Hereditas est pecunia quae morte alicuius ad quempiam peruenit iure, & c. Cic. in Topicis.
Accipere hereditatem. Quint. lib. 6. cap. 3. 67.
Hereditatem adire. Vide Adeo.
Atingere hereditatem. Vide Attingo.
Hereditatem auertere, pro auferre, eripere, & detorquere. Cic. ad Cornif. lib. 12. 2. 5. 19.
Hereditatem cernere. Vide Cerno.
Obre hereditatem. Vide Obeco. Cic. de leg. Agr. 4.
Obuenit hereditas. Vide Obuenio.
Tenere hereditatem. Cic. ad Att. lib. 13. 2. 95. 4.
Hereditas gloria. Cic. 1. Offic. 109. ibidem 171. Optima autem hereditas à patribus traditur liberis, omniq; patrimonio praestantior gloria uirtutis, rerumq; gestarum.
Heredium, hereditij (κροθίων) Paruum praedium, Festus. Varro 1. de re Rust. cap. 10. 2. Quantum attinet ad antiquos nostros, ante bellum Punicum pendebant bina iugera, quot à Romulo primū diuisa dicebantur iuribus: quae q; heredes sequerentur, heredium appellarunt. Plin. lib. 19. cap. 4. 2.

Herediolium, heredioli, penultima correpta (κροθίλιον) Paruum heredium. Colum. libro 1. capite 1. 13. Quintius Cincinnatus obfisti Consulibus & exercitibus liberator, ab astra uocatus ad Dictaturam uenit: ac rursus fasces deponstis, quos festinantius uictor reddiderat quam iusserat imperator, ad eosdem iuuenos & quatuor iugerum auitum herediolum redijt. Herediolum auitum dicit, quod nos hodie proprium uocamus.
Hereditarius, Adiectiuum (κληρονομικός) Ad hereditatem pertinens. Cic. 6. Verr. 62. In istius leonis turpissimi domo simul cum ceteris Chelidonis hereditarijs ornamentis, ca pitalia ornamenta ponentur?
Hereditaria auctio constituta. Cic. pro Cecin. 9.
Hereditaria controuersia. Brut. ad Ciceronem. 6. 4.
Lites hereditariae. Quint. lib. 3. cap. 10. 3.
Hereditarium nomen. Cic. in Somnio. 6.
Hereditaria Quæstura. Cic. 5. Verr. 152.
Hereditarium regnum. Plin. lib. 6. cap. 22. 10.
Aduentitia atq; hereditaria res. Cic. 3. Verr. 90.
Heresis] huius heresis, pen. corr. sc. g. (ἀρετή) Græca dicitur, quæ opinionem firmatam de aliquo dogmate significat: quales sunt quæ hodie sectæ dicuntur. Cic. in Frat. Para doxorum. Cato autem perfectus (mea sententia) Stoicus, & ea sentit, quæ non sanè probantur in uulgus: & in ea est heresis, quæ nullum sequitur florem orationis: de secta Stoicorum. Hereses dicimus habitus animorū & instituta Philo sophiæ circa disciplinam, ut auctor est Seruius in libro 10. Aeneid. Hec ex Budæo. Cic. ad Atticum. lib. 14. 312. 2. De heresi Vespriana, & de Pherionum more Patetolano uisisse me satis, nihil est necesse rescribere. Idem Cassio. lib. 15. 16. 6. Postulabimusq; ex qua heresi in hominibus animatis detectus sit, in eam resituare.
Hæstito] hæstas. Vide Hæreo.
Hagios] ἅγιος. Latine dicitur sanctus.
Hagnos] ἁγνός. Latine purus, & castus: quod si hostia pura, & immolationi apta.
Haha] ἄχα. Interiectio. Senec. 4. Natur. quæst. Haha iubes me cum Luxuria litigare.
Hala] Vide Ahala.
Halalcomene] pen. corr. & Halalcomene, tam singulari quam plurali numero, sine Halalcomenium, ciuitas in Beotia. Vnde Mimerua Halalcomenensis cognominata est: quod in eo loco coli solita sit. Vide Hermolam in Plinij libro 4. cap. 7.
Halcyon] ἄλκυον, Ceryx, inquit Seruius, filius Lucifery, habuit uxorem Halcyonem: à qua quum prohibitus, isset ad consulendum Apollinem de statu regni, naufragio periijt. Cuius corpus quum ad uxorem delatum fuisset, illa se precipitauit in pelagus. Postea miseratione Teuthidis & Lucifery conuersi sunt ambo in aues marinas, quæ halcyones uocantur. Sanè sciendum est, quod quum de muliere dicimus, hæc Halcyone facit penuli. corr. quum de auius, hic & hæc Halcyon, hi & hæc Halcyones. Iste autem aues nidos faciunt in mari, media hyeme: quibus diebus tanta est tranquillitas, ut nihil penitus in mari possit moueri. Inde etiam dies ipsi, Halcyonia nominantur. Hec Seruius enarrans illud Virgilij Georg. 1.
 Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt
 Dilecti Theidi halcyones. Vide apud Ouidium libro 11. Metamorph.
Halcyon] halcyonis (ἀλκυονίδος) Auis quæ & Alcedo dicitur. Vide Alcedo. De hac sic Plinius lib. 10. cap. 32. Dies earum parius, maria quiq; nauigant nouere. Ipsa a uis paulo amplior passere, colore cyaneo ex parte maiore,

iore, tantum purpureis & candidis admixtis pennis, collo gracili ac procero. Alterum genus earum magnitudine distinguuntur & cæu. Minores in arundinetis canit. Halcyonem uidere rarissimum est, nec nisi Vergiliarum occasu, & circa Solstitia, Brumam, uel aliquando circunouoluta statim in latebras abeuntem. Fecificat bruma: qui dies, Halcyonides uocantur, placido mari per eos, & nauigabili, Siculo maxime. In reliquis partibus est quidè mitius pelagus, Siculum uig; tractabile. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt. Nidi earū admirationem habent, pila figura paulum eminenti, ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ferro interdicti non queunt, frangunturq; istu ualido, ut spuma arida maris. Nec unde constringantur inueniunt: putant ex spina aculeatis piscibus enim uiuant. Subeunt & in annes. Pariunt oia quina. Hec ille.
Halcyoneus (ἀλκυονεύς) Adiectiuum ut, Halcyonei dies sunt à Vergiliarū occasu circa Solstitia Brumam. Col. lib. 11. cap. 2. 16. VIII. Cal. Martij Sagitta crepusculo incipit oriri, uaria tempestates, halcyones dies uocantur.
Halcyoneum, halcyonei (ἀλκυονίον) Genus medicamenti. Plin. lib. 32. cap. 8. 1. Fit & in mari halcyoneū appellatum, ex nidis, ut aliqui existimant, halcyonum & ceryci: ut alij, è sordibus sponmarum crasse fecerunt: alij è limo uel quadam maris lanugine.
Halec] huius halecis, pen. prod. tam fecim. quam neutri generis (κάλυξ) piscis qui sola aqua nutritur. Plaut. Aul. Quimihiole, cruda ponunt, halec danūt. Vbilegendum, halecem, ut constat uersus. Mart. lib. 11. ad Flaccum, Cui portat gaudens ancilla paropside rubra Halec, sed quam protinus illa uoret. Cato de re Rust. cap. 58. de pulmentarijs familie loquens, Vbi oleæ comese erunt, halecem & acetum dato. Hic fortasse fecem piscium significat, uel potius pisciculos saxatiles, qui muria conditi, haleces etiam uocabantur.
Halec, liquamen ex intestinis piscium. Horat. 2. Seru. Satyr. 4. 15. ego fecem primus & halec, Primus & inueni piper album.
Halecula, huius haleculæ, pen. corr. (κάλυξ) Diminutiuum, apud Colum. lib. 6. cap. 8. 1. & lib. 8. cap. 17.
Halesina] penult. prod. Sicilie ciuitas, quæ sic à Cicerone aditione s. in Verrem appellatur. Sicilie ciuitates, inquit, multæ sunt, iudices, ordinate atq; honestæ, ex quibus in primis numeranda est ciuitas Halesina: nullam enim reperietis aut officijs fidellorem, aut copijs locupletio rem, & c.
Halesus] Faliscorum conditor fuit. Ouidius, Argina est pompe facies Agamemnone cæso Et scelus, & patrias fugit Halesus opes. Iamq; pererratis profugus terraq; mariq; Mœnia felici condidit alia manu. Ille suos docuit Iunonia sacra Faliscos: Sunt mihi, sint populo semper amica suo. Meminit eius & Horatius.
Halesus] pen. prod. (ἄλυσος) Fluuius & mons non longe ab Aetna, ubi Proserpina flores legit cum alijs uirginibus. Colum. lib. 10.
 Et quæ Sicani flores legisit Halesi.
Halia] Marina Nympha.
Haliacmon] ἁλιέμων, Fluuius est Macedoniae, ad quem ducebant quæ uolebant candida nasci, ut refert Plinius lib. 31. capite 2.
Halietus] halietii, pen. corr. m. g. (ἀλιετός) Genus aquilæ, Falco à nonnullis dicitur, ab alijs accipiter, alij nisum uocat. Plin. lib. 10. cap. 33. Halietus tantū implumes etiam nū Theauri pars 2.

pullos suos percutiens, subinde cogit aduersos intueri solis radios: & si conuenienter, humectantemq; animaduertit, precipitat è nido, uelut adulterinum & degenerem: illum cuius acies firma contra steterit, educat. Halietii suum genus non habent, sed ex diuerso aquilarum coitu nascuntur.
Haliartus] Nomen urbis Straboni lib. 9.
Halica] Vide Alica.
Halicacabum] penultima correpta (ἁλικακάβη) Herabam uocant, quam alij solanum, alij brychnon, alij uesticariam, quod uestica & calculus medeatur. Plinius libro 21. capite 31. 1.
Halicarnassus] ἁλικαρνασσός, Carie ciuitas, clara Hero doto, Heraclo poeta, Callimachi Socio, & Dionysio histori co, qui res Romanas Strabonis temporibus scripsit. Regia olim regum Carie fuit, ab Alexandro capta, & Adæ regine Idriei coniugi, quam Pixodorus cicerat, regenda data, Dio dorus lib. 17. & Strabo lib. 14.
Halicastrum] Colum. lib. 2. cap. 6. 3. Semen trimesstre quod dicitur halicastrum, idq; pondere & bonitate est præcipuū. De sarre clusino. Vide Alicastrum.
Halicutica] pen. corr. (ἁλιούτικα) dicuntur uolumina in quibus tractatur de piscibus. Plin. lib. 32. cap. 2. 1. Mili uidentur mira & quæ Ouidius prodidit piscium ingenia, in eo uolumine quod Halicuticon inscribitur.
Halipleumon] Marimum pulmo, genus piscis apud Plinium lib. 32. cap. 11.
Halitus] huius halitus. Vide Halo, balas.
Halizones] pen. prod. Populi sunt Paphlagonum, sic dicti, quod à undiq; mari circumdantur. ἁλιόζωνες, id est, circumdari: & ἁλί, id est, mari. Tortelium.
Hallucior] Vide Allucior.
Hallus] halli, uel Hallux, hallucis mascul. gen. Est, ut ait Ee stus, Pollex pedis, scanens super proximum, dictus à saliendo. Nam ἅλιος, Græcè, Latine significat salire.
Halo] balas (ἁλίωλον, ἁλιόλωλον) halare, spirare, uel odorem emittere. Virg. 4. Georg. 2. 2. Inuitent croceis halantes floribus horti.
Halio, halitas, penult. corr. (ἁλιόλωλον) halitare, Sepe spiritum emittere. Ennius, Sublime iter quadrupedantes flammam halitantes.
Halitus, huius halitus, pen. corr. (ἁλιόλωλον) Spiritus. Plin. lib. 9. cap. 7. 2. In aquas quidem penetrare uitalem hunc halitū quis miretur.
Flammeus halitus Eurii. Vide Flammeus in Flammā.
Eflare extremum halitum. Cicero 2. Tusculanar. 37. Ex quodam poeta.
Halitus solis. Colum. lib. 2. cap. 5. Disiectum deinde protinus finum marari & obrui conuenit, ne solis halitu uires amittat. Hoc est, uapore solis & calore.
Halitus terre, pro uapore qui per terræ rimulas sursum ascendit. Plinius libro 11. capite 12. 2. Obuio terræ halitus infectus.
Halitus niger. Ouid. 3. Metam. 7.
Faucibus exuberat grauis halitus. Pers. Satyr. 3. 9.
Noxius terræ halitus. Quint. lib. 7. cap. 3. 2.
Halo] ἅλιος. Ab Aristotele in Meteoris dicitur, quem nostri modo circumlum, modo coronam circa lunam dicunt. Senec. lib. 1. Quæst. Hunc Græci halo uocant, quem nos dicere coronam aptissime possumus.
Halonesos] penultima producta, Insula est Aegæi maris prope Thraciam, quam aliquando omnibus qui mares erant, castis, tantum femina tenuisse dicuntur, inquit Pomponius Mela, lib. 2.
Halophanta] halophantia (ὁλοφάντη) Hominis genus nequam.

nequam, inquit Festus, quod ob suenda mendacia miserrima mercede conducitur. Scribendum Holophanta, quasi omnia mentiens. Plaut. Cure. 9. 2.

Holoph. anti an synophanta hunc magis dicam nescio.

Halosis] pen. prod. (ἁλωσις, ἁλω) scem. g. Latine captio uel expugnatio dicitur. Sueton. in Nerone, Hoc incendium e turre mecenatica prospectans, letusq; flammæ pulchritudine, halosin ilij decantauit.

Halter] halteris, uel Haltere, halteris, pen. pro. m. g. (ἁλτῆρ) Halteres uocantur plumbeæ pile, maffuleæ, quibus utraq; manu se liberabant qui saltu certabant, ut certius assilirent. Mart. in Apoph.

Quid pereunt stulto fortes haltere lacertis? Vide Annotationes Budet. & Caelium.

Halus] hali, scemin. gener. Herba, de qua Plin. lib. 27. capite 7. Halus autem, quam Gallis uocat, Veneti cotoneam, me detur lateri, item renibus, conuulsisq; & ruptis. Similis est cunila bubule, cacumibus thymo, dulcis, & sitim sedans, rare radices, alibi albæ, alibi nigre.

Halyæus] ἁλῦαῖος, Viri proprium, qui mutatus fuit in a nem sui nominis, de quo Ouid. 8. Metam. 30.

Et modo factus auis fuluis, halyæus in alis. Existimo scribendum Haliæetum, & Ouidium & alterum e abstu lisse, uersus causa.

Halys] ἁλῦς, Paphlagonie fluius maximus: Croesi fato, quod attulisse uisus est, nobilis. Notum oraculum est, Croe sus Halym penetrans magnam peruerteret opum, uim. Quo deceptus, quum regnorum opes expectaret, suas profligauit. Cic. lib. 1. de Diuin. 173.

Croeso fatalis Halys. Lucan. lib. 3. 55.

Crebro furice tortus Halys. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 10.

Ham] hamæ, instrumentum ad incendia compescenda. Plinius epist. 250. Et alioqui nullus usquam in publico sipo, nulla hama, nullum deniq; instrumentum ad incendia compescenda. Cato de re Rust. cap. 135.

Hamadryades] ἁμαδρυάδες, Vide Dryades. Virg. 10. eclog. 9.

Iam neq; Hamadryades rursus nec carmina nobis ipsa placent.

De Hamadryades. Catul. in Epital. Iulie 56. 5.

Latine Hamadryades. Ouid. 14. Metam. 125.

Hamartilis, Hamatus] Vide Hamus.

Hamaxa] ἁμαξα, Sidus quod nos Septentriones uocamus, teste Gellio lib. 2. cap. 21. à figura posituraq; ipsa, quia simile plaustrum uidetur.

Hamaxampeus] pars est fluminis Hypanis, qui cum fonte Xampeo amaro commixtus est.

Hamaxobitæ] penult. prod. (ἁμαξοβίται) populi Sarmatice in Europa: qui quia pro sedibus plaustra habent, sic dicti sunt, auctore Pomponio Mela, lib. 2. Græcis enim ἁμαξα, plaustrum dicitur. Ptolemæus Hammaxobios nominat. Vadianus Mela interpretes, eos esse credit, quos hodie a libi sitos Poloni Moscouitas nominant, corrupto uocabulo. Plin. lib. 2. cap. 12. 35.

Hamilcar] Vide Amilcar.

Hamiotæ] Vide Hamus.

Hammites] Gemma ouis piscium similis, teste Plin. lib. 37. capite 10.

Hammon] ἁμμων, cognominatus est Iupiter, qui in arena putatur inuentus, quæ Græcè hoc nomine ἁμμων appellatur: cui cornua affinguntur arictis, à genere pecoris inter quod inuentus est. Festus. Vide Ammon.

Fanum Hammonis. Lucret. lib. 6. 170.

Hammoniacum, Hammonitrum] Vide in litera A,

Ammoniatum. tamesi rectius per aspiratiōem scribenda putarim, q. Græcis ἁμμων, aspirato à, arena dicitur.

Hammonium] hammonij, n. g. Coloris genui tendentis in subruffum. Varr. de re Rust. lib. 3. cap. 2. Nunc ubi hic uides citrum aut aurum? nimum aut hammonium? nimum alia quod emblema, aut lithostrotom? Ex uetusto codice legitur, armenium.

Hamotrahomes] alij piscatores, alij qui unco cadauera trahunt. Festus.

Hamus] hami, m. g. (ἁμῦς) catenam significat. Virgil. 3. Aeneid. 94.

Loricam consertam hamis, auroq; trilecem. Vbi Seruius, Hamis aureis, per Enayadin. Hamis autem, catenis significat.

Himus, instrumentum quo capiuntur pisces. Plaut. Stich. 5. 16.

Arundinem fert, sportulamq; & hamum piscarium.

Hamum uorat, meus est. Plaut. Cure. 8. 60.

Catenatus hamus. Vide Catena.

Hamum, quidam à Græco deductum putant, nam Græci ἁμῦς, dicunt ligamenta.

Pisces ducere hamo. Ouid. epist. 18. 3.

Excipere hamo. Cels. lib. 7. cap. 5.

Reducere hamulis. Cels. lib. 7. cap. 31.

Adunci hami. Ouid. 13. Metam. 198.

Curuos dedit unguibus hamos. Ouid. 11. Metam. 69.

Fallax hamus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 2.

Occultum decurrit piscis ad hamum. Hor. 1. epist. 7. 15.

Opertus hamus. Hor. 1. epist. 17. 11.

Vnci hami. Ouid. 15. Metam. 96.

Hamus, instrumentum ferreum, quo diuitum arcæ nummarie obsepuntur, ne res facili apertu surripiantur. Iuuen. Sat. 14.

Dispositis prædiæ hamis uigilare cohortem. Vbi interimitur s cum uocali in dictione prædiæ.

Hamus, aliud instrumentum ferreum, quo pectitur linum. Plin. lib. 19. cap. 110. Et ipsa tamen pectitur ferreis hamis, donec omnis membrana decorricetur. De Stupa.

Hamus, instrumentum quo domus dirumpuntur, ne incendium latius serpat. Paulus in l. nam salutem. §. sciendum. ff. de Offic. Praef. uigil. Sciendum est autem, Praefectum uigilum per totam noctem uigilare debere, & oberrare calcæamentum cum hamis & dolabrâ, &c.

Hami ferrei meminit Cæsar 7. bel. Gal. 294, sed in alio usque Ante h. c. (inquit) taleæ pedem longè ferreis hamis infixis totæ in terram infodiebantur, medio cribusq; intermissis spacijs, omnibus locis differebantur, quos stimulos nominabant.

Hamulus, penultima correpta, Diminutiuum (ἁμῦλον) Hamulum Celsus uocat uncinum quo medici chirurgi pterygion ex oculo eximunt. Inde hamularij fures dici possunt. Cels. lib. 5. Specillo auriculario protrahendum est, aut hamulo retuso. Budæus.

Hamo, hamas, hamare. Claudianus lib. 2. in Ruffin. 72.

Flexilis inductis hamatur lamina membris.

Hamatus, pen. prod. Adiect. (ἁμῦς) Hamo instructus, & munitus. Cic. 4. Academ. 217, Hamatis uncinatisq; cotipusculis.

Hamatum inter se & perplicatum. Lucret. lib. 2. 79.

Arundo hamata. Ouid. 5. Metam. 77.

Hamata munera, quæ ita dantur, ut alia subinde ad se donec aliant. Plin. epist. 207. Hos ego uiscatis hamatisq; muneribus non sua promere puto, sed aliena corripere.

Sagittæ hamatæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 13.

Sentibus hamatis implet præcordia: id est, curis. Ouidius 2. Metam. 160.

Vngues hamati. Ouid. 12. Metam. 113.

Hamatilis, hoc hamatile, pen. cor. (ἁμῦλις) Quod pertinet ad hamum, uel quod hamo piscatur. Plaut. Rud. 8. 9.

— post id hamatilo piscatum

Et faxatitem aggredimur, captamus cibum in mari. Id est, hamo piscatur.

Hamioia, hamioia, pen. prod. (ἁμῖοια) à ueteribus piscator dicebatur. Plaut. Rud. 9. 5.

Salute fures maritimi, conchitæ atq; hamioia, &c.

Varro, Cohortes coquorum atq; hamioiarum, aucupumq;.

Hanapis] Fluius est Scythiæ, Herodoto teste.

Hannibal] ἡννίβας, Vide Annibal.

Parentibus abominatus Hannibal. Horat. Epod. 16. 2.

Belliger Hannibal. Silius lib. 1. 8.

Perfidus Hannibal. Horat. 4. Carm. ode 4. 10.

Superbus periuro ense Hannibal. Stat. 4. Sylu. 6. 16.

Tyrinus Hannibal. Iuuen. Sat. 12. 11.

Hanno] ἡννών, Carthaginiensis, Philippi Macedonis temporibus, qui Carthagine priuatis opibus potens, regnum affertans: & in filia nuptijs principis ciuitatis ueneno necare, prodito à ministris consilio frustra cogitans, alia aggressus uia, feruitia concitat, quibus incaut. in urbem opprimat: quo etiam ciuibus prouiso ac uitato periculo, ipse demum in caestellum munitum sese recipiens, Afros. Maurorumq; regem armavit. Captus postremo, ac primùm uirgis caesus, deinde effosus oculis, & manibus cruribusq; fractis, cruci affixus est, ac in cognatos omnes etiam animaduersum. Ex Trogo lib. 2. 1. Hanno item Carthaginiensis alius, Agathocli cum xxx. milibus Pœnorum obuius factus, conserta pugna interfectus est. Trogus lib. 2. 2.

Hanno factionis Barchinæ, qui cum optima consuleret Carthaginensibus de pace, nequaquam exaudivit est. Liu. in primo & ultimo de bello Punico.

Hapalaria] Vasa sunt, in quibus liquamine oua condiuntur, quod ex Apicio colligere est sic scribente: in ouis hapalis pi per, significum, nucleos infundes: suffundes mel ac acetum: liquamine temperabis. De Hapalaria sic Ausonius,

Maiores mensis hapalaria succus inundet. Monuit Turnebus.

Haphes] haphes, f. g. (ἁφῆς) Inpersio pulueris, quæ inspergebatur luctantes, ubi ceromate illiti fuissent. Martial. Et flamescit haphes. Nam puluere perfusa luctantium corpora, quodammodo flatebant, lepram patientibus similia. ἁφῆς, ἁφῆς, tactus iunctura, contrafectio in palestra. Iulius Pollux haphen accepit primam insecturam, quoties uestes imbuntur coloribus.

Hapsus] hapsi, m. g. Celsus lib. 7. cap. 26. Quæ curatio calculo euulso habenda sit, Tum multo is oleo perungendus, induendusq; hapsus lane mollis tepido oleo repletus, &c. Hapsus lane intelligunt dicti quantum manu capi potest.

Hara] huius haræ (ἁρῆς) Porcorum stabulum. Donatus, Hara in qua pecora includuntur. Plaut. Asin. 9. 24. — nos Dormitis interea domi, at herus in hara, haud edibus habitat. Cic. in Pisonem, 28. Ex hara producte, nõ ex schola. Ouid. 1. epist. 21. Tertius immunde fidelis haræ. Colum. lib. 7. cap. 9. Diligens autem porculator frequenter suile conuertat: & sepius haras.

Hara, Stabulum asinerum. Varro de re Rust. lib. 3. cap. 10. 2. Sin gulis ubi pariant sciendum haras quadratas circum binos pedes & semipedem. Sic, apud Colum. lib. 8. cap. 14.

Harena] & inde ducta, Vide Arena.

Hariolus] harioli, penult. cor. (ἁρῖος, ἁρῖος) Qui diuina mente uaticinatur. Dicitur hariolus quasi furia:

lus, à fatis uel à fando. u enim pro f. & item p pro u. in multis locutionibus mutabantur. An ab balando? nam halius solent excludere uelut mortalem animam, ut diuinam reerpiant. Vnde & uocem eiusmodi dabant quæ est o b, quod o e sonus exhalandi uim præstet. Hactenus Donatus. Plaut. Cist. 10. 91. Hic ergo habitas, p. hariola es. Terent. Phor. 4. 4. 27. Interdixit hariolus.

Hariolarum furibundæ prædicationes. Cic. 1. de Diuin. 7.

Hariolor, pen. cor. hariolaris (ἁρῖομορῶς, ἁρῖομορῶς) hariolari, Diuinare. Plaut. Asin. 11. 33. Terent. Phorm. 3. 2. 7. Non mihi credis? o. hariolare. Cicer. 1. de Diuin. 214. Neq; eos qui quæstus causa hariolantur, nec psychomantia, &c. agnoscere.

Hariolans, Particip. (ἁρῖομορῶς) Cic. ad Atticum, libro 8. 15. 4. & ἁρῖομορῶς igitur noster Attice, non hariolans ut illa, cui nemo credit, sed coniectura prospiciens, iamq; mari magno.

Hariolatio, Verbalis (ἁρῖομορῶς) ut, Superstitiose hariolationes. Cic. 1. de Diuin. 116. Ex quodam poeta.

Harmodius] ἁρμόδιος, & Aristogiton, Ciues Athenienses de Repub. bene meriti, quorum passim mentionem facit Demosthenes in orationibus.

Harmodotus] Poete nomen, cuius sepe meminit Plutarch.

Harmonia] harmonia, pen. cor. (ἁρμονία) Latine compositio, concordia, concentus. Musici intentionem, concentuq; neruorum in integros modos, sine ulla offensione consonantium, harmoniam uocant. Cicer. 1. Tusculan. 31. Ibidem, 65. Harmoniam artem ex sonorum interuallis nosse possumus, quorum uaria compositio harmonias etiam efficit plures. Quintil. lib. 1. cap. 10. 12. Nec illa modò contenti dissimili concordia, quam uocant harmoniam, sonum quoq; bis moribus dederunt.

Ad harmoniam canere. Cic. 3. de Nat. deor. 37.

Harmonia corporis. Lucret. lib. 3. 24.

Harmonicus, pen. cor. Adiectiuum (ἁρμονικός) Plin. lib. 2. 64. 109. 2. Harmonica ratio, quæ cogit rerum naturam sibi ipsam cõgruere, addit huic mensuræ stadia septem m. Ex uetusto codice legitur Harmoniaca.

Harmonides] Troianus fuit, quem, teste Homero lib. 5. Iliad. præcipuo quodam amore Nineri dilexit, ideoq; nihil eum fugit, quod fibrili arte effici possit. Is inter alia quæ fabricauerat, naues illas Alexandro edificauit, quæ fuerunt malorum omnium, quæ Troianis contigerunt, caput perniciosas quidem & mortiferas, ut ceteris Troianis, ita ipsi edificatori, quia deorum monita non intellexisset.

Harpactio] Genus sulphuris, à celeritate auellendi sic dictum. Plin. lib. 35. cap. 15. Vbi ex uetusto codice legitur, Harpacticon.

Harpagium] ἁρπαγίον, Oppidum iuxta Parium, apud quod Ganymedem puerum Phrygium raptum, Græca fabulosa causa est asserere. Vadian.

Harpago] penult. prod. harpagonis, m. g. (ἁρπαγῆς) Telum in summitate aduncum, quo nauigia capiuntur. Est præterea instrumentum quo extrahuntur quæ in puteum uel in flumen ceciderint. Et dicitur harpax. Hunc harpagonem inuentis Anacharsis philosophus, teste Plinio lib. 7. cap. 56. 19. Cæsar 1. bel. Ciuil. 213.

Harpago, Ferramenti genus, quod nonnulli canem uocant: quo ferramento circi uasis umarijs aptantur. Liu. uero lib. 10. bel. Pun. 4. 2. Asseres ferreo uico præfixi (harpagones uocant milites) Ex Punicis nauibus iniici in Romanis cepti.

Harpago, harpagus (ἁρπαγῆς) harpagare, Rapere. Plautus Bacchid 13. 13. — improbus

Haurire fontes. Lucret. lib. 4. 1. — iuvat integros accedere fontes, atq; haurire. Hoc est, iuvat materiam haurire intactam, & quam ante me nullus omnino attingit, describere.

Haurire, Vacuare. Lucil. lib. 30. Quantum haurire animus mularum & fortia gessit. Nonius.

Haurire, pro Accipere dixit Virg. lib. 1. Aeneid. 149. authore Servio, — ille impiger hausit Spumantem pateram.

Haurire animo, Accipere, uel audire. Virg. lib. 12. Aeneid. 6. — simul haec animo hauri. Id est, omni attentione percipere, inquit Servius.

Haurire auribus uocem alterius. Virg. 4. Aeneid. 72.

Hausit caelum. Virg. 10. Aeneid. 180. Hoc est, aerem. Servius.

Haurire artes domo. Cic. de claris Orat. 187. Sic haurire studia. Idem 1. de Orat. 7.

Calamitatem haurire. Cic. pro Domo sua, 24. Id est, deuorare & concoquere. hoc est, perferre. Sic. 1. Tusc. 126.

Cibos haurire, pro Sorbere & deuorare. Colum. lib. 8. cap. 17. 10. Nam quia dentibus carent, aut lambunt cibos, aut integros hauriunt: mandere quidem non possunt.

Cogitatione haurire omnia. Cic. 11. Philip. 296.

Haurit corda pauor, Defatigat. Virg. lib. 1. Georg. 3.

Dolorem haurire. Cic. pro M. Caelio, 46.

Dona noctis haurire. Silius lib. 7. 58.

Rostrum semur hausit adunco. Ouid. 8. Metam. 75.

Flamma multos hausit. Lilius 10. bel. Pun. 21.

Gaudium auribus haurire. Liu. 7. bel. Pun. 273.

Imaginem haurire, pro Animo concipere. Plin. lib. 7. cap. 12.

Incendium hausit opus. Liu. lib. 5.

Laborem haurire ex re aliqua. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 16.

Latus haurire alicuius, Confodere & uulnerare. Virg. 10. Aen. Laudes haurire. Cic. ad Cecim. lib. 6. 6. 20.

Lucem haurire. Virg. 2. Georg. 68. Significat nasci.

Luctum haurire. Cic. pro Sestio, 54.

Oculis haurire aliquid. Virg. 4. Aen. 133.

Opes urbis profunda mente hauserat. Claud. de bell. Get. 18.

Haurire patrias opes. Martial. lib. 9. 86.

Pauor haurit corda uid est, ferit. Virg. 3. Georg. 20. Servius.

Pectora ferro hausit. Ouid. 8. Metam. 89.

Poculum haurire. Liu. 10. bel. Pun. 69.

Potionem haurire multum. Plin. lib. 7. cap. 53. 5.

Solidos ceruos haurire. Plin. lib. 8. cap. 14. 1.

Supplicia haurire, Luere. Virg. 4. Aeneid. 77.

Voluptates haurire, Auidē lumere. Cic. 5. Tusc. 25.

Turbati & hauriri. Tacit. lib. 2. Batauiq; in parte ea dum insulant aquis artemq; nandi ostentant, turbati, & quidam hausit sunt. Id est, aquis absorpti.

Haurire a. Cicer. 1. Acad. 12. Vt ea a fontibus potius hauriant, quam riuulos consectentur.

Haurire de. Cic. 1. de Diuin. 183. Qui quum uidisset haustam a quam de iugi puteo terra motus dixit instare.

Haurire de fonte. Cic. 1. Off. 11. Idem 2. de Diuinat. 46. Aqua ex puteo hausta.

Haurit ex erario sumptum, suppeditat a socijs. Cic. 2. de leg. Agrar. contra Rull. 43.

Hausus, Particip. (ἄρυστος, ἄρυστος) Cic. 2. de Diuin. 39. Ex diuinitate, unde animos haustos, aut acceptos, aut libatos habemus.

Hauiste mari naues. Liu. 3. bel. Maced. 91.

Hauiste in profundum arbores. Liu. 10. bel. Pun. 180. Id est, absorptae.

Igni haustus. Tacit. lib. 12.

Amor haustus. Stat. 1. Achil. 61.

Aqua hausta duabus palmis. Ouid. 2. Fast. 59.

Hausitor, hausitoris, Verbale. Firmicus lib. 8. cap. 29. Si autem Saturnus ei testimonium perhibuerit, aquarum reddet haustores, & qui ex tali arificio uiuant. Hausitor aquae, Bibitor seu potator aquae. Lucan. lib. 9.

Hausus, huius haustus (ἄρυστος, ἄρυστος) Sorbitio, & eductio aqua ex aliquo loco. Col. lib. 1. Si decrit fluens unda, putealis queratur in uicino aqua: quae non sit haustus profundus. Hoc est, quae non est profunda puteo hauriatur & extrahatur. Ouid. 7. Metam. 99. Bacchi tibi sumimus haustus. Idem lib. 6. Metam. 72. Haustus aquae mihi nectar erit. Cic. pro C. em. 54. Aquae ductus haustus, & c.

Hausum lucis illud regerit luna unde accepit. Plinius libro 2, capite 9. 3.

Hausum facere, pro Potare, inuenitur apud ueteres, teste Siphont.

Aetheri haustus id est, diuini spiritus. Virg. 4. Georg. 44.

Exiguus haustus bibere. Ouid. 3. Fast. 55.

Hausstrum, haustri, neut. gen. (ἄρυστρον) proprie dicuntur rotarum cadi, inquit Nonius, ab hauriendo. Lucret. lib. 5. 104. Vt fluuios uersare rotas, atq; haustra uidentur. Budeus interpretatur aquariam rotam, uel lympanum.

H E

Heautontimorumenos [pen. cor. (ἑαυτοτιμορουμενος)] Nomen Comediae apud Terentium: ex ἑαυτοτιμορουμενος, compositum, quod est, seipsum excruciare. Inducitur enim senex Menedemus, quod solum Cliniam sua duritia in militiam proficisci compulerit, ualde seipsum excrucians.

Hebdomas [pen. cor. hebdomadis, & Hebdomada, hebdomada (ἑβδομας)] Spatium septem dierum. Cic. Tironi, li. 6. 9. 7. Symphoniam Lysonis uelim uitaes: ne in quartam hebdomadam incideres.

Hebdomas, non solum de diebus dicitur, sed etiam de annis, & quibuscumq; rebus quae septenario numero comprehenduntur. Gellius, Tum ibi addit, se quoq; iam duodecimam annorum hebdomadam ingressum esse, & ad eum diem septuaginta librorum hebdomadas conscripsisse. Siphonius.

Hebdomaticus, pen. cor. Adiectiuum. Vnde Hebdomatici anni. Vide Androdas.

Hebe [Ἥβη], Dicitur a poetis lunonis filia sine patre. Nam quum grande conuiuium Applo in domo Patris touis, lunoni no uercae parasset, & ipsa autē lactucas comedisset agrestes, si dum est ut ex illis grauida fieret, quum usq; in id tempus sterilis fuisset, peperitq; Heben: quae quia formosa erat, ab ipso loue pincerna constituta est, & dea iuuentutis dicta. Quae deinde quum in deorum conuiuium pocula ministraret, & casu in terram caderet, uel se q; subleuarentur, ita ut pudenda dijs monstraret, indignatus iupiter, eam ab officio amouit, & eius loco Ganymedem rapiens substituit: postremo Herculi in deos relato, uxor data est. Ex Servio.

lunonia Hebe. Valer. 8. Argon. 47.

Hebenus [scem. gen. & roc hebenum, pen. cor. (ἑβένος)] Arbor est in India atq; Aethiopia nascens: quamuis scribat Virgil. 2. Georg. 24. — sola India nigrum Fert hebenum. Vbi Servius, Atqui & in Aegypto nascitur: sed in diem, omnem plagam Aethiopiae accipimus. Sanē & haec hebenus & hoc hebenum dicitur. Lucan. lib. 10. 24. — hebenus Meroetica uastos Non operit postes. Hebenus autem arbor est quae caesa durefcit in lapidem. Haftenus Servius. Vide Plin. lib. 12. cap. 4. Scribitur & sine aspiratione Ebenus.

Hebes [huius hebetis, pen. cor. om. g. (ἡβητος, ἡβητος, ἡβητος)] Quod est reuultu acuminis, authore Festo. Cicer. 2. Academ. Quid lunae, quae lineamenta sunt: potestne dicere, cuius & nascens, alius hebetiora, alia acutiora uidentur cornua?

cornua? Hic Cicero hebeti opposuit acutum. Ex Nonio. Gladij hebetes. Ouid. 3. de Arte amandi, 117.

Leuora & hebetiora tela. Cic. de Arusp. respons. 1.

Hebes per translationem. Cic. 2. de Diuinat. 154. Videtne Epicurum, quem hebetem & rudem dicere solent Stoicis?

Hebes aequae ac pecus. Cic. 1. de Diuin. 82.

Acutus & hebes, contraria. Cic. 1. de Inuent. 52.

Hebetes & indociles. Quintil. lib. 1. cap. 1. 2.

Hebes acies oculorum. Cic. 4. de Fin. 106.

Hebetes aquae. Plin. lib. 9. cap. 57. Decedentibus fluuijs in cauernis aquas hebetes remanere. Vbi ex uetusto codice sic legitur, Piscium genera etiamnum a Theophrasto mira produntur circa Babylonis riga, decedentibus fluuijs, in cauernis aquas habentibus remanere.

Hebetores aures. Cic. pro Plancio, 63.

Cor hebes. Lucret. lib. 4. 11.

Dolor hebes. Cic. Attic. lib. 8. 147. 7.

Idus hebes. Ouid. 12. Metam. 17.

Hebes ingenium. Cic. 10. Philip. 281. Idem 2. de Nat. deor. 26. Hebetiora ut sint hominum ingenia propter caeli plenioram naturam.

Hebes oculus. Plin. lib. 11. cap. 26. 3.

Hebes rhetorica forensis. Cic. 2. de Finib. 29.

Hebes spondens, & tardus. Cic. in Orat. 125.

Hebes sensus. Cic. 1. Acad. 45.

Hebes ad. Caelius Ciceroni lib. 8. 13. 2. Neq; hebes ad id quod melius sit intelligendum.

Hebes in re aliqua. Cic. de Orat. 129.

Hebes gustu. Colum. lib. 3. cap. 2. 15.

Hebes & odorata herba, contraria. Plin. lib. 21. cap. 11. 7.

Acies oculorum hebetare. Vide Acies.

Cura tristitia hebetatur uimo. Plin. lib. 23. cap. 1. 24.

Flatus hebetatur. Vide Flatus, in Flo.

Oculus hebetat allium. Plin. lib. 20. cap. 6. 11. Ibidem, cap. 9. 23. O. ul. 3. h. betari a bulbis putat Diocles.

Uenena omnia hebetat oleum. Plinius libro 23. capite 4. 4. & cap. 8. 6.

Hebetem reddere aliquem. Cic. ad Atticum, lib. 9. 190. 2. Hoc est, lentum & tardum, ac languidum.

Hebeo, hebes (ἡβηομαι, ἡβηομαι) hebere, Hebetem esse Liu. 3. belli Pun. 210. Nunc ne ferrum hebetan dexterae torpent? Verba sunt Annibalis suos increpantis.

Ire hebet. Stat. 11. Thebaid. 77.

Sanguis gelidus hebet. Virg. 5. Aeneid. 79.

Hebesco, hebetescis (ἡβησκω, ἡβησκω) hebetescere. Ab Hebeo, significat hebetiorem fieri. Cic. 1. Tusc. 115. Mentis acies seipsam intuens, nonnunquam hebetescit. Id est, desidiosior & remissior fit.

Hebetescit acies auctoritatis. Cic. in Catil. 2.

Hebetescere & languere in otio. Cic. 4. Acad. 13.

Hebetio, hebetas, pen. cor. (ἡβηομαι, ἡβηομαι) hebetare, Obtundere. Lilius 7. bell. Maced. 167. Et humor toto ferē graui armatum nihil gladios aut pila hebetabat. Idem 8. ab Vrbe, 50.

Aciem ferri hebetare. Vide Acies.

Dentem hebetare herbis & carmine. Silius lib. 8. 99.

Flamma hebetare. Ouid. 7. Metam. 42.

Hebetatur speculorum fulgor. Plin. lib. 7. cap. 15. 2.

Tela hebetata. Silius lib. 16. 22.

Hebetare, pro Hebere usurpasse uidetur. Cic. Att. lib. 4. 84. 14. Locus ille animi nostri, ubi hebetabat stomachus olim, concauit. Sub. ut digerat multa cruda facilius. Hoc est, ubi prius languebat, & uiribus coarctibus non optime fungebatur. In emendationibus tamen codicibus ex uetusto exemplari legitur,

gitur, ubi stomachus habitabat olim.

Hebetesco, hebetescis, hebetescere, Hebetari. Plin. lib. 28. cap. 7. 9. Sed praeter alia certum est aciem in cultris tonforum hebetescere.

Hebetatio, Verbale (ἡβησις) Plin. lib. 28. cap. 6. 2. Medetur & lumborum dolori, oculorum hebetationi, mente captis, & melancholicis.

Hebetatrix, pen. prod. Verbale scem. (ἡβησις) ut, Hebetatrix umbra. Plin. lib. 2. cap. 13. 2.

Hebraeus [Hebraei (ἑβραῖοι) dicitur Iudeus. Vide dictionarium Hebraicorum nomenclum.

Hebrus [ἑβρος, Thraciae fluius est, in quem Orphei caepit proiectum, quum Cicones eum consecissent. Ouidius lib. 2. Metam. — Membra laeent diuersa locis: caepit Hebre byramq; Excipis, Martianus lib. 6. Hebrum (inquit) Odrysciae niues complent, qui inter diuersos Barbaros flus, etiam Ciconas peruenit. Hebrus hodie Maritima. Hic ab Oeagro flumine ortum habet: unde Oeagrius dicitur. Virg. 4. Georg. 105. Habet arenas ex quibus colligitur aurum. Arenosus Hebrus. Ouid. 3. Fast. 148. Celer Hebrus. Vide Celer. Volucer Hebrus. Virg. 1. Aeneid. 65. Fluuius Hebrus. Seneca Medea, 8. 11. Liguores Hebrai. Stat. 5. Syllu. 43. Hebrus [Nomen adolescentis Liparei, quem amauit Neobule. Horat. Carm. lib. 3. ode 12. Hecale [pen. cor. (ἡκάλη) nomen pauperrimae foeminae, apud Ouidium lib. 2. de Remed. amor. 71. — Cur nemo est Hecalen, nulla est quae ceperit trumf Nempe quod alter egeus, altera pauper erat. Hecamede] Vide Ecamede. Hecate [pen. cor. (ἡκάρη) ponitur pro Diana, siue Luna, seu Proserpina. Vnde Virg. 4. Aeneid. 103. — ter geminatq; Hecaten, & c. Rursum 6. Aen. 50. — Voce uocans Hecaten, calog; Hecroq; potentem. Vbi dicit Servius, Hecate pro Proserpina dicta est: aut quod 1 centum uulnibus placetur, aut quod centum annos errare faciat impulsos. Hec Servius, ut ait Tortellius. Triformis Hecate. Seneca Medea. 1. 2. Solem ferunt (ait Diodorus Siculus libro 5. cap. 3.) duos procreasse pueros, Aetam & Persen: Aetas in Colcho regnauit, in Thaurica Perses, crudeliter ambo esseritq;. Ex Perse Hecate orta est, superans audaciam immanitateq; patrem, ut quae cruciatu hominum leta, eos pro serbis appetere sagittis consueuerit. Sed ad uenena mortifera conficienda summum studium operamq; impendens, prima aronitum inuenit, uim naturamq; cuiusque ueneni in cibis quos aditens dabat, experta. His rebus admodum edocta, primum ueneno patrem sustulit: deinde regno assumpto, templum statuit Dianae, cui praeter nauigantes hospites sacrificabat: existimans ea crudelitate suum nomen clarius futurum. Post haec nupsit Aetae, genuitq; liberos tres, Ciren, Medeam, Aegialium. Hecate altera, ex Asteria Latone sorore Perseo Titane nata, cui iupiter elements subiecit, & celo hereboq; potentem fecit, ut canit Maro. Vnde & Hecate dicta est, ut discimus ex Hesiodo. Virg. 4. Aen. 102. Ter centum tonat ore deos. Ut dicat Hecaten a saga ter inuocatam, quam per centum deos obscure quidem, uerum peritissimē designauit, ad amplissimam deae potentiam, & nominis rationem simul alludens. Id ab ἡκάρη trahitur, id est, centum. Ternarius porro numerus in huiusmodi sacris adhibebatur ex ritu, ut ex Homero, Nasone, Tibullo, Papinio colligitur, & Porphyrius

rius in responsis abunde differit. Nec obest quod a poeta statim subjicitur.

Tergeminamq; Hecaten, tria uirginis ora Dianae. Nam sui moris est, ut etiam Macrobius obseruauit, in quibus non conuenit inter doctos, utramq; sententiam complecti. Norat diuersas in Hecate opinioniones: eam quam superius attulimus, et illorum qui cum Iunone coniungunt: ut sit eadem Iuno, Diana, et Proserpina, ex quibus Hecate, ut est apud Lucan. commune numen efficitur. Idcirco ne alterutrum poeta damnaret, utrumq; dixit. Ex Parrhasio in Claudian.

Hecaten Nocte genitam canit Bacchylides: Ioue et Asterie Muses: eodem et Cerere matre Orpheus: Pherecydes Aristaei Peonis filiam tradit, eadem Perseis appellatur a patre. Apollonius lib. 4. Argon. Nocti uage Hector Perseidos orgia diuae. Papinius in uocatione manium ex persona Tiresiae, — tu separe coetu

Elystos Persea pios, uirgaq; potentii Nubilus Arcas agat. Vbi Persei quoq; legi potest uocatio casu, ut Inachi, Phylli, Amarylli. Ex eodem Parrhasio.

Persia Hecate, a patre. Valer. Flacc. lib. 6. Argon. 99.

Hecate triplex caput habere fingit. Orpheus in Argonaut. dextrum equi, sinistrum canis, medium hominis, et quidem rusticum. Ouidius 1. Fast. 29,

Ora uides Hecates in tres uergentia partes. Alcemenes omnium primus Hecates triforme signum fecit. id Athenis uisibatur iuxta uictorie statuam, quam quod alis carebat, implerem uocabant, ut docet Pausanias.

Hecate canes immolabantur, ut Mimorum poeta scribit Sophron. De Hecate uide multa apud Celium.

Hecateius (hac h) Adiectiuum quinq; syllabarum: ut, Carmina Hecateia. Quid. 4. Metam. 9.

Hecateis] pen. prod. hecateidos uel hecateidis. pen. corr. f. g. Quid. lib. 6. Metamorphosios.

Postea discens succis Hecateidos herbae, Sparst, etc. Sunt qui hoc nomine herbas omnes uenenosas intelligant, utpote quibus utebatur Hecate mulier uenefica. Sic, et Medeides herba dicitur Ouidio lib. 2. de Arte. At Celius lib. 11. cap. 21, et alij pulant aconitum significari, cuius inuentrix fuerit Hecate mater Medae. Vide Hecate.

Hecatombē] hēcatōmbe, sacrificij genus, in quo ritus hic seruabatur, ut centena sui generis mactarentur uictime, Iulius Capitolinus, Tantum sane letitia in Balbino, qui plus timebat, ut Hecatomben faceret, quod tale sacrificium est: Centum ara uno loco construuntur ex caespite: ad eas centum fuer, centum oues mactabantur. Iam si imperatoris sacrificium fit, centum oues, centum aquile, et cetera huiusmodi animalia feruntur: quod quidem Graeci quondam fuisse dicuntur, quum pestilentia laboraret. Vel a numero uictimarum, uel quia centum Peloponnesi urbes id faciebant, et a numero sacrificantium composita est dictio. Iuuen. Satyr. 12. 10. Exsunt qui promittant hecatomben.

Hecatompilos] pen. corr. (hēcatōmpos) Vrbis est Parthorum, regni caput. Plin. lib. 6. cap. 15. A centum portis dicitur. nam uero, porta dicitur.

Hecaton] hēcatōn, pen. corr. Latine Centum dicitur. Inde per compositionem deducuntur.

Hecatonarchus, Latine Centurio.

Hecatonchirus (hēcatōnchir) centimanus: qualis ille, quem dixi Briareum, homines autem Aegeonem appellant, ut ait Homerus.

Hecata] hēcata (hēkata) ab Hio, hias dicitur, quasi hietas, res minimi pretij, tanquam hiatus et oscitatio hominis. Item pusilla que in coquendo pane solet assurgere, quod sit qua-

si panis hiatus: a quo res minimi pretij hēcata uocatur. Pomponius, Hic homo hēcata me facit, et multibam uocat hoc est, parui me facit. Sipontinus.

Hecate] hēcate, hēcate, hēcate, pen. corr. (hēcate) Species febris leuiter osibus inherens, ut uix sentiat, donec paulatim corpus absumat, quasi dicas habituale, ab exo ductum est. Hermolaus in Plinium, Hecatei, et febris hēcata, non a consuetudine, ut imperitii credunt, et ob id ethica barbarè pronuntiant, sed ab habitu nomen habet. hēca non in humore tantum atq; spiritui, sed in ipsis planè coit et in oleis osibus.

Hecator] hēcatōr, Priami et Hecubae filius, ab Achille interfectus. Virgil. 1. Aeneid.

Ter circum Iliacos raptauerat Hecora muros: Exanimuinq; auro corpus uendebat Achilles. Dicitur ut scribit Plato, ab exo, defendo: quod urbem contra hostium impetum tenuerit, patriamq; seruauit.

Hecoreus, Adiectiuum possessiuum (hēcorē) ut, Gens Hecorea, que ab Hecore duxit originem.

Coniux Hecorea. Virg. 3. Aeneid. 98.

Hecuba] hēcuba, pen. corr. (hēcuba) Vxor regis Priami, quam Homerus filiam Dymantis dixit, idq; sensisse uidetur. Ouidius 13. Metamorph.

Ergo alij latrasse Dymantida flebile uisum est. Euriptides uero non Dymantis, sed Cissei filiam Thracum regis esse dixit: quem secutus est Virg. lib. Aeneid. 10, — et face pregnant Cisseis regina Parin creat.

Quia pregnant somnauerat se accensam facem parere, que patriam totam inflammaret. Ideo porrò in canem conuersa fingitur Hecuba, quod quum post euersam Troiam captiua a Graecis duceretur, et Polydori corpus in mare praecipitatum agnouisset, seq; in maria praecipitare uellet, nimio dolore inuenerit Graecis conuiciaretur. Hac Seruius.

Hecubae sepulchrum] Thraciae promontorium, de quo supra scripsimus in dictione Cynossema.

Hecyra] hēcyra, pen. corr. Latine socrus dicitur: quo nomine dicta est Comodia Terentij.

Hedera] hēdera, pen. corr. (hēdera) Inimica arbori, satiq; omnibus (inquit Plin. lib. 16. cap. 34. 1) Sepulchraq; ac muros rumpens, serpentiū frigori gratissima: ut mirum sit ullum honorem habuim ei. Duo genera eius prima, ut reliquarum, mas et femina. Maior traditur mas corpore, et folio duriore ac pinguiore, et flore ad purpuram accedente. Hedera alba et nigra. Virg. 7. eclog. 8.

Candidior cygnis, hedera formosior alba. Vbi Seruius, Alba hedera: quia sunt et nigrae hederae, ut, — aut hederae pandunt uestigia nigrae. Nigra autem, uel alba hedera, uel ex folijs, sed ex ligno cognoscitur.

Errantes hederae. Virg. eclog. 4. 4.

Lasciuus hederis ambitiosior. Horat. 1. Carm. ode 36. 4.

Lugubris hedera. Vide Lugeo.

Nigrae hederae. Virg. 2. Georg. 52.

Pallens hedera. Virg. 3. eclog. 8.

Hedera tenax. Catul. in Epithal. Iulia. 56. 7.

Virens hedera. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.

Vultus hederarum frondibus abdit. Ouid. 6. Metam. 120.

Baccifera hedera. Senec. Oedip. 5. 3.

Flexibiles hederae. Ouid. 10. Metam. 20.

Nexiles hederae. Ouid. 6. Metam. 26.

Victrix hedera. Horat. 1. epist. 3. 5.

Hedera, quod hēreat, dicta est, auctore Festo, quodq; sequatur quicquid proximum est. Quamuis per diphthongum non scribatur. Virg. eclog. 8. 3.

atq; hanc sine tempora circum Inter uictres hedera tibi serpere lauros. Alij ab edo deducunt, quod parietes edat atq; consumat. In tutela Liberi patris putabatur esse: quia ut ille iuuenis semper, ita hēca uiret. Vel quia ita omnia, sicut ille mentes hominum, illigat.

Hederaceus, Adiectiuum (hēderacē) Quod ex hedera est: ut, Hederaceum uas. Cato cap. 111. Plin. lib. 16. cap. 2. 4. ad finem. Bubus quidem et ficulnea, iligna, et hederacea. Hederacea herba. Colum. lib. 8. cap. 10. 3.

Hederacea species. Plin. lib. 2. 4. cap. 19. 8.

Hederiger, pen. corr. hederigera, hederigerum, Adiectiuum, Ferens hederam. Catullus de Berecynthia et Aty, Vbi capita Menades iu uaciant hederigera.

Hederiger, pen. prod. Adiect. Propert. lib. 4. 1, Lucius erat felix hederoso conditus antro.

Hedui] hēdui, (hēdui) populi finitimi Aruernis, Biturigibus, Sequanis, ac Secutianis inter Celtas. Hi adhuc nomen praecum Latine retinent, inter Burgundos nunc nominantur: nec citra Ararim flumen, qui nunc Sagona appellatur, aliquos habent fines, nec hodie sunt Sebustianis finitimi, in ducatu Burgundiae et Francorum regno snt.

Hedui fratres Romanorum. Cic. ad Attic. lib. 1. epist. 14.

Hedychrum] hēdychrum, Cic. 3. Tus. 79, Collocemus in culcitra plumes, psalterium adducimus, hedychrum mēdamus, etc. in quent locum Victorius, Hedychrum, inquit, uerbum Graecum et elegans, a medico potius filium unguento quam odoramentum receit, eum unde ita appellatum uolunt, quod gratam aspectu, suauemq; et nitidam cutē redderet, ac bonitatem coloris praestaret.

Hedyctinos] hēdyctinos (hēdyctinos) Latine dicitur menta, ab odoris gratia. Plin. lib. 35. cap. 15. 9, Vtuntur etiā ad quartanas bituminis drachma. et hedyctinosi pari pondere cum myrrhe obolo subacti. Dicit autē hedyctinos, quod suae oleat: mēta autē mēte, quod odore suo mēte excitet.

Hedymata] hēdymata, pen. corr. frequenter appellat Galenus unguenta per aromatum additionē iucundiora et odoratoria reddita. Sed et in glossis Hippocratis hedymata etiam aromata ipsa tradit appellari. Quae hedymata duplici significatione, modo pro aromatis, modo pro unguentis odore aromatum imbutis, sunt accipienda. Plin. lib. 13. cap. 11. de unguentis. Ratio, inquit, faciendi duplex: succus, et corpus. Itele olei generibus ferē constat, quod odorum. Hec stymmata uocant, illa hedymata. Videtur Plinius olea ipsa in unguentis hedymata appellare, et aromata siue odores stymmata, id est, stymmata. Hac de re subtilissime differit Cornarius in secundum caput libri primi Galeni de Compositione pharmacorum secundum locos, ubi idem ualet quod suauis, iucundus, uoluptate afficiens.

Hegemon] Charaxenus (est autem Charax Phrygiae urbs) uersificator, scripsit libellum Leuctricōn Thebanorum et Lacedaemoniorum. Auctor Stephan.

Hegestas] hēgestas, Cyrenaticus philosophus, cuius tanta fuit eloquentia (testi Valerio Maximo) ut sic mala uita repraesentaret, ut eorum miseranda imagine audientium peccatoribus inserta, multis uoluntariè moris oppetenae cupiditate ingeneraret. Ideoq; a rege Ptolemaeo amplius de hac dicere prohibitus. Huius meminit Cic. in Orat. 135. et 1. Tus. 4. quae 130. et Strabo.

Hegesippus] hēgesippus, Historiam scripsit ecclesiasticam quinq; libris, quos habemus a Christo passo ad sua tempora, ut scribit Suidas.

Alter eiusdem nominis fuit poeta comicus: inter fabulas ipsius commemorantur praedictae. Athenaeus.

Hegesypile] hēgesypile, pen. corr. fuit Holori regis Thraciae filia, qua Theauri pars 2.

Milciades Atheniensium dux accepit. Tortellius.

Hegestratus] hēgestratus, pen. corr. Ephesus, ob tribulis suis nec exul Delphos perueniens, quemnam locum coleret, consulit deum. Cui Phœbus, Vbi saltantes uideret rusticos cum coronis oleagineis. Ita profectus in Asiam, rusticos eodem modo ceruens, urbem condidit Eleam. Auctor Pythocles Samius apud Plutarchum.

Hegitmatia] hēgitmatia, Ptolemaeo lib. 2. cap. 11, Germaniae urbs. Vulgo Lignitz.

Heheu] hēheu, Dolentis interiectio. Plaut. Capt. 18. 18, Heheu quom ego plus minusq; feci illi, q; equom fuit. Idē Pœnulo, 11. 4. 6. Scribitur a nonnullis Pheu. Vide Eheu.

Hehem] hēhem, Plaut. Poen. 2. 118, Hehem penē obliuissum reliquum dicere.

Hei] hēi, Interiectio dolentis et ingemiscantis. Terent. And. 1. 1. 4. 6, Hei uerco nequid Andria apporet mali.

Hei, Datio iungitur. Terent. Heaut. 2. 2. 5, Hei misero mihi. Idē And. 3. 5. 16. Cic. Hei mihi, non possum hoc sine lacrymis commemorare. Virg. 2. Aen. 55, Hei mihi qualis erat, etc.

Hei mihi, hei mihi. Plaut. Bacch. 8. 7.

Hei hei. Plaut. Casin. 16. 7, — hei hei, sciet tuus mihi Sermo.

Hei, Vocatio etiā iungitur, quum exclamatio est hortantis cū approbatione. Terent. Eunuch. 1. 2. 7. 4, Hei noster laudo, tandem perdidit uir es.

Heitulo] hēitulo, Vide Eitulo.

Helcium] hēlcium (hēlcium) dicitur id quod est ante pestus equorum et id genus animalium, ab armis, id est, humeris pendens instrumentum, quo et mole, illi per machinulā inuexa, uersantur, et curricula per tomone trahuntur: unde et nomē accepit. Helium enim Graecè, dicitur traho Latine. Apul. lib. 9. Metam. Defectū alioqui me, helcio sparteo dimoto, nexu machinae liberum applicant praesepio.

Helciarum, helciarum, Helciarum, qui in nauis onera submo liuntur, uel qui naues deducunt, subducunt ad officia inuicem adhortantes, ut uno consensu pariter cōspirantes, ad moliri uniuersis uiribus possint, quod singulis nequeunt, ut fieri interim uidemus. Budaeus. Marcial. lib. 1. 170, Quem nec rumpere nauicum celeuma, Nec clamor ualet helciariorum.

Helcysma] hēlcysma, pen. corr. neut. gen. (hēlcysma) Plin. lib. 33. cap. 6, Scoriae in argento Graeci uocant helcysma.

Helei] hēlei, pen. prod. (hēlei) Populi in Peloponneso classimi, propter delubrum Iouis Olympici, ludosq; Olympicos, quorum praesecturam Helei habuerunt. Unde Helei equi, et Carcer Heleus saepe leguntur. Lucanus lib. 1. 60, — quātū clamore inuatur. Heleus sonipes. Vide Elis.

Helena] hēlena, uel Helene, Helenes, pen. corr. (hēlena) filia Iouis ex Leda uxore Tyndari regis Laconiae, Castoris et Pollucis soror, et Menelai Lacedaemoniorum regis uxor, a qua Helene insula uocata est, quod in ea primum Paris cum Helena dicitur concubuisse. Hec ob eximia pulchritudine bis raptata fuit: primum adhuc puella a Theseo: secundo, a Menelao nupta, a Paride: pro qua recuperanda Graeci cū Troianis decennale bellū gesserunt. Nota est historia ex Homero: Argina Helena. Virg. 1. Aeneid. 131.

Infamis. Horat. Epod. 17. 9.

Lacena Helene. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.

Helenium] hēlenij (hēlenij) Fruticis, seu herbae genus: quod quia in agris frequens est, ideo uulgò Enula campana dicitur. Plin. lib. 21. cap. 10, Helenium ē Lachrymis Helena dicitur natum, et ideo in Helena insula laudatissimum. Est autem frutex humi se spargens, ad riantibus ramulis, folio simili serpillo.

Helenus] pen. corr. Vir Troianus, quæ Virg. 3. Aeneid. 69, Priamidem uocat. Et uatem, ibidem, 142.

Helopolis] pen. corr. huius helopolcos (ἑλιπολις) Machina est ab euerendis urbibus dicta. ἑλῶ enim euerto significat. Vide Ammianum lib. 23. Plutarchum in uita Demetrii, & Vitruuium in peroratione totius operis.

Heliceus] Vide Elis.

Helia des] pen. corr. (ἡλιαδης) Patronymicum femininum ab Helios, qui est Sol. Nā sorores dicuntur Phaethōtis. Ouid. 2. Metam. 68, Nemus Heliadum. Id est, populi arbōres. Ouid. 1. 10. Metam. 19.

Helice] pen. corr. (ἡλιθα) Vrbs Achaia, quā mare absorbit de cuius nomine Vrse fidus fortasse uocatum est à poetis, quod Calisto Lycæonis regis filia, quæ ex Vrse cum filio in Hellas uersa est, Arcas fuerit.

Helice, stella maris, uel sidus iuxta polum arcticum. Lucan. lib. 2. 48.

Perrhastis obliquos Helice quum uerteret axes. Vide Arcos.

Helice niuosa. Senec. Herc. Oeth. 12. 5.

Helicon] pen. corr. huius Heliconis, pen. prod. (ἑλικων) Mōs Bœotia iuxta Thebas, Phocidi uicinus, ut Strabo scribit libro 9, non procul à Parnaso, etq; amulū mare iuxta eirunt, qui et ipse Apollini quoq; sacer, et Musis est. una de Heliconiades muse sunt appellata. Dicitur Helicon ab Helicone, qui ibi cum Citharone fratre singulari certamine pugnat, ut quidam tradunt.

Amœnus Helicon. Lucret. lib. 1. 24.

Virginis Helicon. Ouid. 2. Metam. 44.

Heliconides (ἑλικωνιδης) Pers. in Proem. 1. Heliconidas, pallidamq; Pyrenem.

Comites Heliconiadum. Lucret. lib. 3. 211.

Helicetes] pen. prod. in aures sunt, ut docet Pollux, quæ et helice dicuntur, à clauiculis quas helicas uocant. Ex Hermolao.

Helio caminus] heliocamini, pen. prod. (ἡλιόκαμινος) Ad uerbum solaris fornax dici potest. Est autē solare uaporarium in aprico loco situm, ad calorem solis excipiendū, quo antiqui utebatur. Hec Budeus. Vlpianus, in seruitutibus urbanis, Si arbor in heliocamino uel solario solem admittat, dicendum erit, quia umbram facit in loco cui sol fuit necessarius, contra seruitutem impositam fieri. Plin. epist. 41. h. in hac heliocaminus quidem, alia uox, alia mare, utraq; solem, cubiculum autē ualuis, cryptoporticum fenestra prospicit, qua mare cōtra parietem mediū diata perquam eleganter recedit.

Helio chrysolos] pen. prod. scem. gen. Herba aureum florem producens. Plin. lib. 21. cap. 11.

Helicopsis] Nomen nymphae.

Heliodorus] pen. prod. Nomen proprium uiri.

Rhetor Heliodorus Græcorum longè doctissimus. Horat. 1. Seru. Sat. 5.

Helio gabalus] pen. prod. Antonini Caracalle filius, qui ad imperium assumptus fuit matris ingenio apud Antiochiā. Seruius, Gabalus Romanus imperator Solem se dici uoluit nā Helio gabalus dictus est. Huius mores impurissimos, quam libidinem omnem, apud Lampridium uidere licet.

Helopolis] pen. corr. (ἑλιπολις) Ciuitas est Aegypti, quæ à Græcis, teste Diodoro Siculo, Thebe dicitur. huius ciues teste Herodoto lib. 2, apud Aegyptios omnium sapientissimi habentur. Altera est eiusdem nominis in Cilicia patria Chyippi Stoici, Solinus. Erasmus.

Heliotropium] heliotropij (ἡλιότροπιον) Herba. Plin. lib. 2. cap. 41. 2. Miretur hoc, qui non obseruet quotidiano

experimento herbam unam, quæ uocatur heliotropium, abeuntiem solem intueri semper, omnibusq; horis cum eo uerit, uel nubo obumbrante. Idem lib. 22. cap. 21. 6. de ea prolixè disputat: et lib. 37. cap. 10. 24. Quidam putant eā esse herbam quæ etiam calendula dicitur. Est et heliotropium gemma, de qua Plin. lib. 37. cap. 10.

Helis] Vide Elis.

Hellus] Nomen uiri à sole, qui Græcè ἥλλος dicitur. Plin. lib. 33. cap. 1.

Helix] huius helicis, scem. gen. Genus hedere celse, folia multo minora habentis quam reliquæ, neq; unquā fructum ferentis, ut inquit Theophrastus, dicta helix, quod multas habeat circumuolutiones. de qua Plin. lib. 16. 34, de hedera, Quod autem Græci uocant helicen, nos clauiculā, et pampinum, et capreolum, ut in uite dicimus.

Hellanodices] ἑλλανόδικος, Latine dicitur iudex certaminis.

Hellas] ἑλλάς, Nomen fluminis et regionis Achaie, ut ait Ptolemæus, à nostris Græcia appellata, à Græco qui primus in ea regnauit: à cuius filia uocata est Attis: deinde ab Helle ne Deucalionis filio dicta fuit Hellas. Vide Melam lib. 2.

Helle] ἡλλη, Filia Athamantis regis Thebarum, quæ cum Phryxo fratre suo nouercales insidias fugies, in mare iuxta Byzantium demersa est: de qua uide in dictione Phryxus.

Helleborum] huius hellebori, pen. corr. (ἑλλεβορον) herba uomitoria. Plin. lib. 25. cap. 5, Hellebori duo faciunt genera, sicut et Dioscorides lib. 4. candidum, quod Italia ueritū album appellat: et nigrum quod alij uocant antomon, etiā si in Dioscoride atomon legitur. alij polytrizon, pleriq; melampodion uocant, ab inuatore Melampode uate, uel eiusdem nominis pastore, quod is animaduertisset eo purgari capras. deinde dato earum lacte, sanauit Prætidus furentes. Sed Aulus Gellius, Plinium secutus, ait coloris discerniculum, non in femine, neq; in uirgulis, sed in radice apparere. Candido nomitiones cœntur, eoque stomachum et uentrē superiorem purgat. Nigro alius inferior diluitur. utriusq; periculoso sumptio. Carneades Academicus, scripturas aduersum Stoici Zenonis libros, candido helleboro superiori corporis purgare solitus legitur, ne quid ex corruptis in stomacho humoribus, ad domicilla usq; animi rediret, et instantiam, uigoremq; mentis labefaceret. Ex Plinio igitur colligere licet utrumq; genus tum candidum, tum nigrum, cum ad alia complura mala, sū aduersus melancholiam, remedium efficax habere. Vnde et proterbium natum: quod tamen uariè effertur. Plaut. Menæh. 20. 15, Non potest h. æ. res iugere hellebori obtinerier.

Horat. 2. epist. 2.
Expulit helleboro morbum, bilemque meracō. Ouid. de Pont. lib. 4,
I, bibe dixisset, purgantes pectora succos,
Quicquid et in tota nascitur Antiochia. Erasmus.

Helleborus etiam in genere masc. dicitur. Col. lib. 10. 2, Sed negat helleboros, et noxia galbana succo. Virg. 3. Georg. 89,
—helleborosq; grauos, nigrumq; bitumen.

Helleborum, Apuleio scribitur per h. Apud Græcos nō aspiatur.

Helleboro opus habere dicuntur, qui animo parū habere constant, atq; idem apud Latinos etiam auctores helleborū edere, et helleboro sese purgare pro uerbis iubentur: propter reā quod antiquitus plurimus usus fuerit huius herbe ad lenanda mentis et capitis uitia. Erasmus.

Danda est hellebori multo pars maxima anaris. Horat. 2. Seru. 3. 17.

Triste

Triste helleborum. Catull. ad Iuuentium, epig. 94. 3.

Helleborosus, pen. prod. Adiectiu. (ἑλλεβορος) Qui plus hellebori iunpfit, quam par fuit. Plaut. Rud. 23. 66,
Quæso sanus es? r. helleborosus sum.

Hellen] ἡλλος, Deucalionis et Pyrrhae filius, à quo Hellenes, pen. prod. nonnulli credunt fuisse nominatos.

Hellepontos] ἑλλεποντος, Fretū angustum ab Aegeo in Propōntida, et ubi sunt illæ angustiae, septē tantū stadys Asia ab Europa diuidentes. Ibi enim Helle in Pōtū decidit. Vnde qui prius Pontus dicebatur, postea Hellepōtus uocatus est. Cic. in Orat. 93. Quæ Pontus Helles superat modum.

Hellepontos hodie dicitur Brachium sancti Georgij.

Iuixit Hellepantum Xerxes. Cic. 2. de Fin. 177.

Hellepontiicus, Adiectiuum, et Hellepontiicus, pen. corr. (ἑλλεποντιος) Virg. Georg. 3,
Hellepontiici seruet tutela Priapi.
Aqua Hellepontiaca. Ouid. epist. 18. 7.
Mare Hellepontiicum. Ouid. epist. 17. 22.

Helops] helopis, penult. corr. est genus piscis. Quintil. lib. 5. cap. 10. 15, Et piscium quoq; genera alia plantis gaudent, alia taxofis, regionibus etiam, littoribusq; discreta sunt. nec helopen nostro mari, nec scarum alicui.

Helorus] penult. prod. (ἑλλορος) Siciliae fluiuius. Euit etiā eonominē Istri fluminis filius, qui ab Aiace occisus est in ea pugna quam Græci cum Telepho rege Mysorum habuerunt. Præpingue solum stagnantis Helori. Virg. 3. Aeneid. 139.

Helotæ] pen. prod. Aemilius Probus in Paufania, Est genus quoddam hominum, quod Helotæ uocatur, quorum multitudo agros Lacedæmoniorum colit, feruorumq; munere funguntur. Helotæ Lacedæmonij seruos quos bello cepisset, appellabant ἄπο τῆς ἑλλης, quod est capere. Suidas ab Helocuitate, qua capta, Spartani omnes in seruitutem redegerunt, dictos afferit. Sunt autem serui publici.

Helucius] Barus, stupidus, allucinatos, languidus. Tertullianus Helucium grauitatem capitis uino creatam intellexit, quum ita scribit. Librum eundē apud Aegyptios Ostrim, Harpocraton in diuina hedera uerba argumentatur, quod hedere natura sit caput ab heluco defensare. Meminit Turnebus, quem uide.

Heluellæ] heluellarum (ἡλλουλλῶν) Genus oleris minuti, Festo. Cic. ad Gallum, lib. 7. 2. 7. Fungos, heluellas, herbas omnes ita condunt, ut nihil possit esse suauius.

Helueolum] Vide Heluolus.

Heluetij] Populi inter Celas, bonitatem agri habentes, finitimi Constantiensis, Basiliensis, Sedunensis, ac Geneuensis et Bifuntinae diocesisibus, ac ultra Lauanensem agrum protensis sunt, maximaq; ex parte Bifuntinae prouinciae sunt, atque ad Sabaudia diuicā extendebantur. De his Cic. in Oratione pro Corn. Balbo, 25. Vide Casarem lib. 1. bel. Gal.

Acerrima et maxima Heluetiorum natio. Cicero de Prouinc.

Heluo] trisyllabum heluonis, m. g. (ἡλυος) Vorax dicitur. Festus, Heluo dictus immoderate bonā consumens, ab eluendo: quod nomen ideo aspiratur, ut rei auditis magis exprobretur. fit enim aspiratio ne uox incitator. Terent. Heaut. 5. 4. 10,
Si scire uis, ego dicam: gerro, iners, fraus, heluo,
Ganeo damnosus.

Heluo patria, per translationem, pro eo qui turpissimo scelerum genere patriā perdit et infamat, uel patriæ bonā prodigit ac deuorat. Cic. pro P. Sexto, 20, Me ipsum ut contempserit heluo patriæ: nam quid ego patrimonij dicam, quod ille, cum quasi quæstum facere, amiserit.

Gurges atq; heluo. Cic. in Pison.

Concinnus heluo. Vide Concinnus.

Thesauri pars 2.

Heluo impurus. Cic. 1. de leg. Agrar. 1.

Heluo immanis, spurcissimus, item nequissimus. Cicero pro Domo sua, et Post. red. in Senat. 12.

Heluo librorum à Cicerone per translationem dictus, lib. 3. de Fin. 11. pro eo qui legendō satari nequit. De M. Catone.

Heluor, trisyllabū, heluaris (ἡλυορος, ἡλυορος) heluari, Vorax, consumere. Cic. pro Domo sua ad Pontif. 95. Idem pro Sextio, 96, Quid tu meo periculo gurges ac uorago patrimonij heluaberis: ut si ego Consul Remij, contra te, et gregales tuos defendissem, in ciuitate esse me nolles: Idem de prouinc. Consul. 12.

An parum heluatus est? Catull. in Iulium Casarem, epig. 2. 7. 2.

Heluatio (ἡλυασις) Verbale. Cic. Post. red. in Senat. 11, Cur in lustris et heluationibus huius calamistrati saltatoris tam eximie uirtus tandiu cessauit?

Heluolus] siue helueolus, pen. corr. Adiectiuum: ut, Heluolum uinum. Cato de Rust. cap. 63, Qui uino locus optatus dicitur esse, et ostentus soli, ibi aminum minuscule et geminum eugeneum, et heluolum minutulum conseruato. Legitur hic in quibusdam exemplaribus, heluolum. Idē Colum. lib. 3. cap. 2. 13, Sunt et heluolæ, quas nonnulli uarias appellant, neq; purpureæ, neq; nigrae, ab heluo (ni salolor) colore uocitate.

Heluus color, Qui mediū est inter rubrū et nigrū colorē. Varr. 2. de Rust. cap. 5. 7, de corio bouum, Coriū atactus non asperum ac durum, colore potissimum nigro, deinde rubeo, tertio heluo, quarto albo.

Helxine] helxines, penult. corr. scem. gen. (ἑλξινη) Herba quæ Latine parietaria et muralis et muralium dicitur. Plin. lib. 21. cap. 1. 6. 3.

Hem] ἡμ, Interiectio traſcentis, Donat. Terent. And. 1. 2. 23. Ibidem, 2. 6. 4,
Quid Dauus narrat? d. æquē quicquam nunc quidem.
s. Nihil nec hem. Vbi Donatus, interiectio est aduersus eum qui se neget aliquid locutum esse.

Hem, Exclamantis. Terent. And. 2. 5. 5,
d. Quid de improviso respice ad eum. v. hem pater. Vbi Donatus, interiectione magis, quam uerbo ex. lamauit.

Hem, Nouas res, et optime audientis. Terent. Heaut. 2. 3. 70,
Adducimus tuam Bacchidem. c. l. i. hem quid Bacchidem?

Hem, Ecce, demonstratio facti. Terent. And. 2. 2. 14,
Obsecro te quamprimum hoc melibera miserum metu.
d. hem, Libero. Idem And. 5. 2. 1, Hem Dauon tibi idē And. 2. 2. 22, —hem, Paululum obsoni, etc.

Hem commiserescens. Ter. And. 4. 6. 8, —saluus sis Crito, c. Itaque Chrysis: hem. m. nos quidem pol. miseris perdidit. Vbi Donatus, Non nūc interrogat, sed commiseratur: et ita sequebatur, ut diceret, perijt, sed magis gemitus significat quod minus dixerat. Ibidem, 4. 5. 46, —hem Scelera, hanc tam oportet in cruciatum hinc abripi.

Hem, Inſperatum aliquid uidentis aut audientis. Terent. And. 1. 2. 13, s. Dauē? d. hem, quid est? s. ehadum ad me. Vbi Donatus, Quasi correptio totius corporis.

Hem, Perturbati animi. Terent. And. 5. 2. 5,
—d. salue bone uir. d. hem Simo, o noster Chreme. Idem Eun. 5. 1. 11,
—hem misera occidi
Infelix, si quidem tu istæ ueræ prædicas.

Hem, Interiectio qua mulieres in suis exclamationibus uti solent. Terent. Heur. 3. 2. 12,
Hem istud uerbo animus mihi redijt, et cura ex corde excessit.

Hem, Latitæ. Terent. Heaut. 4. 5. 9. Ibidem, 4. 8. 26,
K 2 —postre-

—postremo etiam si uoles,
 Desponsam quoque esse dicitur. *m. hem istuc uolueram.*
Hem, laborantis animi. Terent. Eun. 4. 2. 8,
 Occupi mecum cogitare, Hem biduum hic
 Manendum est soli sine illa. Idem And. 3. 3. 24.
Hem, Principium iracundie. Terent. And. 5. 4. 16,
 s. Sycopbata. c. r. hem. c. n. sic Crito, est hic mitte:
Hem, ironica interiectio. Ter. Phor. 4. 7. —hem, siquid uelis,
 Huic mandes, quod quidem recte curatum uelis.
Hem, Singultientis fletu et gaudio dictum. Terent. Adelph. 4.
 5. 62. Bono animo es, duces uxorem hanc. *h. m. m.*
 bono animo es Inquam.
Hem, Quasi incipientis, demonstrantisque aliquid noui se inuoca-
 misse. Terent. And. 4. 1. 59. —at iam hoc opus est.
 D. Hem sed mane, concepuit à Glycero ostium.
Hem, Respondentis. Terent. Adelph. 2. 4. 17,
 Heus heus Syre. s. hem quid est?
 Hæc omnia ex Donati cōmentarijs in Terentiū.
Hemeresios cō. g. Latine diurnus dicitur. Vnde tabula he-
 meresios, quod una die absoluta fuerit, apud Plinium, &c.
Hemeris pen. cor. (ἡμερίς) Genus arboris glandem ferentis.
 Vide Plin. lib. 16. cap. 6. 4.
Hemerodromus pen. corr. (ἡμεροδρόμος) Cursor, qui
 die uno ingens spatium cursu emittitur. *Lin. 1. bel. Maced.*
 88. Nihil speculator (hemerodromos uocant Græci, ingens
 die uno cursu emittentes spatium) contemplatus regium
 agmen è specula quadam, prægressus nocte media Athenas
 peruenisset.
Hemiconus accipitur per medietate coni. Euclid. in Per-
 spectiua theor. 30. Cono circulum basin habente sub uno o-
 culo perspecto, minus hemiconio spectabitur.
Hemicrania ἡμικρανία, Morbus quo dimidium capitis in-
 festatur.
Hemicyclus hemicycli, pen. cor. m. g. (ἡμικύκλιος) Sedes,
 seu cathedra semicircularis. Cic. de Amic. 2. Quis sepe multa,
 tum memini domi in hemicyclo sedente (ut solebat) qui &
 ego essem uni, & pauci admodum familiares, in eum ser-
 monē incidere, qui tum ferē multis erat in ore. Nominis aut
 ipsius appellatio ex Græco semicirculum significat, quo uo-
 cabulo Astrologi in suis demonstrationibus sepe utuntur.
Hemicylindrus accipitur pro medietate cylindri. Euclid.
 in Perspectiua theor. 23. Cylindro utcumque inspecto ab oculo
 uno, minus hemicyclindro spectabitur.
Hemidiploidion ἡμιδιπλοῖδιον, id est, semidiploidion,
 ascribitur multibribus uestimentis à Polluce, lib. 7. cap. 13.
 Vide Diploidion.
Hemina hemine, pen. prod. (ἡμίνα, ἡμιβύνη) Dimidia pars
 est sextarij. Cato cap. 57. Vinum familia, ubi uindemia fa-
 cta erit, loram bibant menses tres. Mense quarto heminam
 in dies unam, &c. Plaut. Milit. 11. 13.
 Neque equidem heminas octo expronipst in urceum.
Hemina (inquit Festus) ex Græco ἡμίνα, quod est dimidia
 pars sextarij.
Heminarius, Adiect. (ἡμινάριος) Quintil. lib. 6. cap. 36. Fabius
 Maximus incusans Augusti congiariorum, que amicis da-
 bantur, exiguitatē, heminaria esse dixit. Id est, mediocria.
Hemiolus hemioli, pen. cor. (ἡμιόλιος) Est (inquit Gel. lib.
 18. cap. 14.) qui numerū aliquē totū in se habet, dimidiūq;
 habet eius, ut tres ad duo, quidecim ad decem, triginta ad
 uiginti.
Hemiplexia Vide Paralysis.
Hemis Græcè, apud Latinos transfertur semis.
Hemisphærium Dimidia sphaera, hoc est, cæli dimidium.
 Varro 3. de Rer. lib. 5. 14. Intrinsicus sub tholo stellæ

Lucifer interdium, noctu Hesperus ita circumferre ad infimū
 hemisphaerium, ac mouentur, ut indicent quot sint hore.
Hemistichion Dimidium uersus.
Hemitonium Antiquis dicebatur neruus, quo intendeban-
 tur instrumenta missilia. Neruus enim non solum totū, sed
 etiam hemitoniam appellabant. Virgilius lib. 1. in catapulta
 descriptione, in capitulis enim dextra ac sinistra sunt for-
 mina hemitoniorum: id est, ut Turneb. interpretatur, ner-
 uorum. Sic & Hero author Græcus uocari scribit.
Hemitræus hoc est, semitertiana febris: non ideo sic uo-
 catur, quia dimidio minor quàm tertiana sit, sed quod par-
 te aliqua tertianam præsentet, tertio die ut illa, repetens: nõ
 tamen ut illa diem unum præstat integrum, sed inter horas,
 xxxvi. plus minus porrigitur. Hæc Hermolaus. Mart.
 lib. 12. 87.
 Cui grauis & feruens hemitræus erat.
Hemixestus uel Hemixestus, nosfer est sextariolus, quorū
 quatuor pintam efficiunt. Budeus lib. 5. de Afse.
Hemodes Insula septem in Oceano Germanico. Mela.
 lib. 3.
Hemorrhoids Vide Hæmorrhoids.
Hemus Vide Æmus.
Hendecasyllabus pen. cor. (ἑνδεκάσβητος) uersus
 undecim syllabarum, qualis ille Catullianus,
 Passer deliciae mee puella.
Hendiadys Vide Endiadys.
Henetia ἡνετία, olim dicta est, que nunc Venetia appella-
 tur, teste Seruio. Atq; etiam Heneti, qui nunc Veneti.
Heniochi ἡνιοχοί. Vide Eniochi.
Truces Heniochi. Valer. 6. Argonaut. 9.
Hepar hepatis, penult. corr. n. g. (ἥπαρ) Latine iecur di-
 citur.
Hepar piscis genus, Plinio lib. 32. cap. 11. 7.
Hepatiarius, pen. corr. Adiect. (ἥπαριος) Quod ad hepar
 pertinet. Plaut. Curcul. 5. 24.
 —tum te igitur morbus agit at hepatiarius.
Hepaticus, pen. corr. Aliud adiectiu. (ἥπατικός) Qui hepa-
 tis morbo laborat. Plinius lib. 26. cap. 7. 7. Datur hepa-
 ticis in farre cocta. apud Cels. lib. 4. cap. 9. Hepaticus
 morbus.
Hepatica, herba, que & iecoraria dicitur, quod hepatis siue
 iecoris similitudinem referat, crescit autem in fontibus, &
 saxis inhaeret.
Hepatitis pen. prod. Gemma, que à iecoris figura nomē
 habet. Plin. lib. 37. cap. 11.
Hephestites tæ, pen. prod. Genus lapidis, que naturam ha-
 bet speculi in reddendis imaginibus, quanquam rutila. Plin.
 lib. 37. cap. 10.
Hephæstos Ἥφαιστος, Proprium uiri, & nomen Vul-
 cani.
Hepta ἑπτὰ apud nos septem, aspiratur cum suis deriva-
 tiuis.
Heptagonia Nomen loci. *Lin. 4. bell. Maced.* quod ro-
 boris in exercitu erat, trisariam diuisum parte una à Phœ-
 beo altera à Dislynneo: tertia ab eo loco quem Heptago-
 nias appellant, aggredi iubet.
Heptapachis penult. corr. Mensura septem cubitorum.
 Vnde Hercules Heptapachus est appellatus. Hermo-
 laus.
Heptaphonos Nomen portus. Plin. lib. 36. cap. 15. O-
 lympie autem arte mirabili modo in porticu quam oppi-
 dani Heptaphonon appellant: quoniam septies eadem uox
 redditur.
Heptaporus ἑπταπόρος, Rheus fluminis Troianus, quia
 septem

septem locis uadari potest eadem uia: propter quod & Po-
 liporos appellatus est, teste Strabone.
Heptemimeres pen. corr. (ἑπταμίμηρος) cæsura est, quum
 syllaba naturaliter correpta produciatur: quod solet fieri in
 principio quarti pedis, uel septimæ syllabæ, si tres spondei
 præcedant, quasi septima dicatur diuisa pars, & ἑπταμίμηρος
 ἑπταμίμηρος.
Hepeteres penult. prod. Naues que septem ordinibus remo-
 rum aguntur.
Hera Vide Herus.
Heraclæa pocula nominat Cicero in Verrem. Heraclæa aut
 uasa ab Hercule nomen habuerunt, suereq; magna & ca-
 pacia, qui tanti herois sitim extinguere & satiare possent.
 Nam hercules in potioribus numerabat maximis. Eorum
 poculorum etiam apud Athenæum mentio est.
Heraclæa pen. prod. dicebatur que nunc Calpe in sinibus
 Europe, & olim Perintus uocabatur, ciuitas Bospho-
 riana.
Heraclæa pen. prod. (Ἡράκλεια) Bithyniæ urbs, clarissima
 ob celeberrimas quas emisit colonias, ut Strabo scribit, diu
 tyrannorum sententiam passā, mox libera facta est. Iustinus
 lib. 15. Heraclæam à Bocois iterum oraculo monitis in Her-
 culis honorem conditam esse ait. Est & Heraclæa in Ita-
 lia ad Crotonem, ut scribit Mela, lib. 2. Est item Heraclæa,
 Sicilia inter Pachynum & Lilybæum, ut scribit idem Me-
 la lib. 2. & Ptolemæus. Heraclæa Ponti: hodie Naxio
 portus. Stephanus de urbibus plures scribit esse Heraclæas:
 inter quas unam Lydiæ scribit, alteram Libyæ. Vide ibi-
 dem plura.
Heraclæotes, Heraclæotæ, pen. prod. (Ἡρακλεώτης) unde Dio-
 nysius philosophus Zenonis discipulus, Heraclæotes à Cle-
 cerone 2. Tuscul. 101. appellatus est: ubi fuit amphithea-
 trum unum è septem spectaculis. Vide & 4. Tuscul. 127. Et
 5. de Finib. 16.
Heraclæoticus, pen. corr. adiectiuum (Ἡρακλεώτικος) item
 aliud, Heraclæus: unde Heraclæus lapis, qui & Lydius, Plin.
 lib. 33. cap. 8. 3. Auri argentiq; mentionem comitatur lapis,
 quem coticulam appellant, quondam non solitus inueniri,
 nisi in flumine Timolo, ut author est Theophrastus, nunc
 uero passim: quem alij Heraclæum, alij Lydium uocant. Sunt
 aut modici, quaternas uncias longitudinis, binasq; latitudi-
 nis non excedentes. His coticulis perit, quum è uena ut li-
 ma rapuerint experimentum, protinus dicit quantum au-
 risti in ea, quantum argenti uel æris, scrupulari differentia,
 mirabili ratione non fallente.
Heraclis lapis, formam prouerbij habet, in eos qui uehemē-
 ter acri, exactoq; iudicio sunt. Ex Erasmo.
Heraclæopolis pen. corr. (Ἡρακλεῖος πόλις) Nomen triū ci-
 uitatum. Una est in Aegypto, ex qua Theophanes physticus:
 altera non longè à Peluso: tertia secundū Nilis ostiū, quod
 Canopicum est. Ex Volaterrano.
Heraclides pen. prod. Lycius, domi uir clarus, sophistica
 facultate insignis Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo
 fuit. Dicitur eum olim apud Sguerum principem, extempora-
 rali facultate dicentem aulicis præsentibus exterritum, ser-
 mone excidisse. Solus sophistarum ad hanc artem industria
 & labore, natura minime inuante contendit. Hæc ex Phi-
 lostrato.
Heraclides, Ponticus philosophus, Athenas concessit, Pla-
 tonem, deinde Aristotelem audiuit. Reliqui ingenij monu-
 menta que non exant: Vir fuit mollioris habitus, ut pro
 Pontico Ponticus uocaretur. Author Diogenes Laertius
 meminit. Cic. Tuscul. quæst. lib. 5. Sunt & alij multi huius
 nominis apud Laertium.

Theauri pars 2.

Heraclidum, cuius mentio est in epistolis Ciceronis ad Ata-
 ticum, obscure & ænigmatice significat librum Heraclidis
 Pontici amulatione scribendum, cuius hodie quedam eclo-
 gæ de rebus publicis reperiuntur, & in Homerum allego-
 ricæ. Turnebus.
Heraclitus penult. prod. (Ἡράκλειτος) Ephesus philo-
 sophus, ut tradit Suidas, nullum inuenitur habuisse præce-
 ptorem: tantum natura, & diligentia solus perfecti. quidā
 tamen audisse Xenocratem & Hipasum Pythagoricum uo-
 lunt. Floruit temporibus ultimi Darij: scripsit poeticè mul-
 ta: ab Aristotele sepe testis citatur. De quo Cicero lib. 5.
 Tuscul. quæst. 1. 4. 7. Hunc aiunt cum hydropicus esset, spretis
 medicis oblitum bubulo seuo, soli siccandum se præbuisse,
 dormientemq; à canibus dilaceratum esse. Hæc Suidas. Hic
 Heraclitus ille est, qui quoties domo egrediebatur, flebat:
 quemadmodum Democritus ridere dicebatur. alteri enim
 omnia que agimus, miseria: alteri ineptia uidebantur.
Heraclius imperatoris proprium, & ab Hercule deduc-
 tum formatione.
Heraclius lapis Vide Heraclæa.
Herba herbe (ἄρβαν) Ab herendo. Virg. lib. 1. Geor-
 org.
 Et sulcis frumenti quæretet herbam.
Herba dare, siue porrigere, pro eo quod est uictorē agno-
 scere, ac se uictum faceri, passim obuium est apud doctos.
 Inde sumptum, quod ut author est Festus, id erat pastoralis
 uitæ iudicium, qui dum cursu, aut alio quo piam certamine
 superati essent, herbam ex eodem statim loco decerpant,
 aduersario porrigebant, uictoriæ agnitæ symbolum. Plin.
 lib. 22. cap. 4. de corona obsidionali. Dabatur, inquit, uiri-
 di è gramine decerpto inde ubi obessos seruasset aliquis,
 &c. Idem lib. 8. cap. 5. de elephante, Mirus namq; pudor
 est, uictus uocem fugit uictoris, terram ac uerbena porri-
 git. Hæc Erasmus. Nominus, Herbam ueteres palmam uel ui-
 ctoriam dici uoluerunt. Virg. lib. 3. Georgicorum,
 —atq; immemor herbe Victor equus.
Alte herbe. Virg. 4. Georg. 92.
Comantes. Vide Coma.
Coronaria. Vide Corona.
Fertiles. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 2.
Florentes. Virg. eclog. 9. 4.
Focunda pecori. Ouid. 1. Metam. 137.
Graminis. Ouid. 10. Metam. 18.
Immortales. Claud. de nupt. Honorij, 32.
Impia. Vide Impius.
Inualida medica. Vide Inualeo.
Læte. Virg. 1. Georg. 68.
Largæ. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.
Medicæ. Claud. 6. Paneg. 13.
Miliaria herba. Vide Milium.
Molles. Virg. eclog. 3. 11.
Morientes. Virg. 1. Georg. 22.
Murales. Vide Murus.
Nocentes. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 5.
Operosæ. Ouid. 4. Metam. 5.
Pallentes. Virg. eclog. 6. 11.
Pollentes. Ouid. 7. Metam. 40.
Potentes. Virg. 7. Aeneid. 4.
Pubentes. Virg. 4. Aeneid. 103.
Salaces. Ouid. 2. de Arte, 85.
Salustifera. Ouid. 1. de Remed. amor. 9.
Spinose. Ouid. 2. Metam. 163.
Suaues. Virg. eclog. 2. 10.
Surdæ & ignobiles. Vide Ignobilis.

K 3 Surgem

Surgentes. Virg. 4. Georg. 3.
 Tenere. Ouid. 2. Metam. 84.
 Virides. Ouid. 2. Metam. 86.
 Villate. Ouid. 3. Metam. 16.
 Adoptare herbam. Vide Adopto.
 Arete herba. Virg. 4. Georg. 86.
 Carpere herbam. Vide Carpo.
 Situnt herba. Virg. 4. Georg. 81.
 ¶ Herbula, herbula, pen. corr. Diminutivum (ἡρβούλα) Cic. 2. de Nat. deor. 190. Cereusq; paulo ante partum perpurgant se quadam herbula quae sefellis dicitur.
 ¶ Herbaceus, Adiectivum (ἡρβαίος) Quod in herbā creascit & assurgit, & de ijs rebus dicitur, quae deinde caulem emittunt. Plinius lib. 12. cap. 13, 2. Herbaceum anomum prius.
 ¶ Herbeus, aliud Adiectivum (ἡρβέος) Quod herba colore habet. Plaut. Curcul. 5. 16, —qui hic est homo
 Cum collatio uentre atq; oculis herbeis.
 ¶ Herbidus, penult. corr. aliud Adiect. (ἡρβιδός) Quod plenum est herbis. Plin. epist. 173. b. Nulla in hoc nauis (sacer enim est) sed innatant insulae herbidae, omnes arundine & iunco testae.
 Herbidae segetes. Col. lib. 1. cap. 6. 15.
 Herbidus locus uel campus, Herbis refertus & plenus. Liu. 1. ab Vrbe, 25. & lib. 9. 7.
 Epirus herbidus. Ouid. 8. Metam. 57.
 Herbidus color. Plin. lib. 12. cap. 14. 4.
 Herbidus potus. Plin. lib. 2. 4. cap. 6. 7.
 Herbifer, penult. corr. herbifera, herbiferum (ἡρβιφόρος) Quod herbas producit: ut, Herbifer mons, Plin. lib. 25. cap. 8. 14.
 ¶ Herbosus, penult. prod. Adiect. (ἡρβώδης) Herbis abundans. Plin. lib. 33. cap. 4. 11. Vlex siccatus uritur, & cinis eius latus substrato cespit herbosus, ut fidat aurum. Sic Cato cap. 54. 2.
 Agger Herbosus. Ouid. 14. Metam. 89.
 ¶ Herbasco, siue herbesco, herbescis (ἡρβασκός) herbescere, in herbam conuerti. Cic. de Senect. 47. Terra semen tepesfactum complexu suo diffundit, & elicit herbescentem ex eo uiriditatem.
 Herbas cere, pro Herbas generare. Plinius lib. 19. cap. 8. 21, Quin ex ouillo fimo nominatum uti, quoniam aliud herbasceret.
 ¶ Herbarius, Adiectivum (ἡρβαίος) ut, Ars herbaria, qua cognoscitur uis & natura herbarum. Plinius lib. 7. cap. 56. 6. Herbarium & medicamentaria à Chitone Saturni & Phyllire filio. Subaudi, repertam fuisse tradunt.
 ¶ Herbarius, Substantivum (ἡρβαίος) Qui peritus herbarum eas colligit, uenditq; & ex eis medicamenta conficit. Plin. lib. 26. cap. 5. 1. Idem lib. 20. cap. 17. 14. Dallon herbarius parturientibus ex eo cataplasmata imposuit cum omentio.
 Herbita [pen. corr. (ἡρβίτα) Sicilia urbs apud Ptolemaeu. hodie S. Nicolaus.
 Hercacus [ἐρκαίος, dictus est iupiter, quem etiam penetralem uocabant, qui intra conseptum domus cuiusq; colebatur. Graeci enim ἐπιθεptum clausitruq; nominatur. Ouid. in Ibin, 58. Cui nihil Hercet profuit ara Iouis.
 Hercinia [Sylua (ἡρκύνια) est Germaniae trans Rhenum, forte ab Hercino monte ipsius Germaniae dicta. Vide Hercynia.
 Hercinij [Populi sunt, uetus Pelasgorum colonia.
 Hercifcor [hercifceris. Vide Ercticeor.

Hercle] siue hercule (ἡρκλής) Iurandi Aduerbiū, quasi dicas per Herculem. Terent. Eunuch. 2. 3. 19, Hercle hoc factum est.
 Hercle, ornatiua aliquando particula, teste Donato. Terentius And. 4. 5. 3. —sed quid hoc? Puer hercle est.
 Hercle sine dubio erit ignominia. Cicero. Thermo Propr. lib. 2. 17. 3.
 Bene hercle faciunt. Cic. 3. de Leg. 2.
 Mehercle. Cic. 2. in Catil. 2. 9. Vno mehercle Catilina exhausto, releuata mihi, &c.
 Hercle certe. Ter. And. 2. 2. 10,
 Mea quidem hercle certe in dubio est uita.
 Vbi Donatus, Ideo & iurauit, Hercle: & affirmas iurandum, Certe addidit.
 Quae hercle. Terent. Eun. 2. 3. 64.
 Obsecro hercle ut audias. Terent. Eunuch. 3. 5. 14.
 Hercle sedulo. Terent. Andr. 3. 4. 18. Faciam hercle sedulo Vbi Donatus, Hercle sedulo, productiones sunt Comici styli ad fucum orationis postea.
 Hercle uero. Terent. Adelph. 2. 4. 4, —omite uera trilitium tuam.
 c. Ego illa hercle uero omitto, quid quid te habeat fratrem. Vbi Donatus, Apparet non nunc primum dici Ctesiphonti ab Aeschino, Omite trilitium tuam: nec nunc primum responsum omitto. Et ideo additum est, Hercle uero quia nunc demum data est plena securitas. Ibid. 5. 9. 18,
 Hodie prima manam dedit haec. d. hercle uero serio. Vbi Donatus, Hercle uero, aduerbia sunt confirmatiua.
 Hercle, idem quod Hercle & certe. Cic. pro Quintio, 7. Atq; hercule haud mediocriter de communi quicquid poterat, ad se in priuatum donum seuocabat.
 Sed Hercle facile patior datum tempus, in quo amore experire tuum. Cic. Capitoni in Epist. ad Attic. lib. 16. 3. 43. 1.
 Mehercule etiam aduentu nostro reuulsi sunt in istia, abstinentia, &c. Cicero. ad Attic. lib. 5. 10. 4. 3. Et in Oratore, 89. Libentius dixerim mehercule, quam mehercules.
 ¶ Hercules, pro Hercle uel hercule (ἡρκλής) Cicero. pro Rosc. Amer. 18. Quoniam quidem semel suscepit, licet hercules undiq; omnes terrores, minae, periculaq; impendebant omnia: succurram, atq; subibo.
 Hercules quidē. Cic. de clar. Orat. Et hercules haec quidē extant.
 Me hercules. Cic. pro Plancio, 52. Vere me hercules hoc dicam.
 Hercules [pen. corr. (ἡρκλῆς) Cognomen, uel fortasse positius agnomen Iouis & Alcmena filij, qui ob fortitudinem & gloriam creditus fuit inter deos esse relictus. Fuisse autē tres Hercules scribit Diodorus: alij sex autumant. Primus qui certauit cum Apolline de tripode. Alter Nilo natus Aegyptius, quem aiunt Phrygius literas conscripsisse. Tertius est ex Idaeis digitis, cui inferius asserunt. Quartus Iouis est, Asteria Latone sororis, qui Tyri maxime colitur: cuius Carthaginem filiam ferunt. Quintus in India, qui Belus dicitur. Sextus Thebanus, ex Alcmena & Ioue tertio genitus: cui aliorum gesta assignant. Ex Cicero lib. 3. de Nat. deor. 55. Herodotus scribit Herculem unū esse ex duodecim dijs Aegyptiorum, Graecosq; ab Aegyptijs hoc nomen mutatos indidisse filio Amphitryonis. Varro xliii. Hercules nominatueruntamen omnes qui robore praestiterunt, hoc nomine ab Hercule Alcmena filio appellatos fuisse affirmat. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 20. asserit Hercule esse solem, quasi Heracle: idq; ex nomine clarescere. Hercules enim nihil aliud est, quam heras, id est, Iunonis, hoc est, aeris: claus, id est, gloria uel laus. Quae porro alia est aeris gloria, quam Solis illuminatio? Item dictus est duodecim labores confectus

cofuisse, quia Sol annuo cursu, duodecim signa Zodiaci lustrat & conficit. Ab Hercules, Hercule, & Hercle, Mehercules, & Mehercule, aduerbia iurandi. Vide Seruium in 8. Aeneid.
 Clauiger Hercules. Ouid. in Ibin, 52. Claua enim utebatur. Dives amico Hercule. Horat. 2. Seru. Satyr. 6. 2. Ideo quia thesauris praefert. Et sunt qui eundem incubonē quoq; esse uelint. Vnde putant & quod res rustica in tutela eius sit. nam illi sacrificia reddunt rustici quum iuuecos domuerint. Perseus, Satyra 2, 6 si
 Sub raistro crepet argenti mihi serid dextro Hercule. Quia Deus lucri & thesauri dicitur. Vide Porphyriorem in Horatium.
 Impiger Hercules. Horat. 4. Carm. ode 8. 6.
 Laborifer Hercules. Ouid. 9. Metam. 58.
 Magnus Hercules. Horat. 4. Carm. ode. 5. 8.
 Oribus Hercules. Vide Oethcus.
 Vagus Hercules. Horat. 3. Carm. ode 3. 2.
 ¶ Hercules, Aduerb. (ἡρκελῆος) ab Hercules: pro Fortiter Cicero ad Atticum, libro 8. 150. 30. Spero etiam quantam adhuc nihil nobis obfuit, nihil multasse: nec te gentia hoc, quod cum fortiter & diligenter, nunc fert etiam Herculee. Quaedam exemplaria legunt, mehercule. Locus profecto totus est corruptus.
 ¶ Herculanus, pen. prod. possessivum (ἡρκουλῆος) Gellius lib. 1. cap. 1. Comprehensa mensura Herculanus pedis.
 Herculeanae herbae meminit Plin. lib. 21. cap. 15. 8.
 Herculeanae formicae. Plin. lib. 30. cap. 4. 3.
 Hercules [portus Ptolemaeo (ἡρκελῆος λιμὴν) urbs Massiliensis. Vulgo dicitur Villa franca.
 Hercules [turris, Vrbs Cyrenes, uulgo Zinayra. Ptol. lib. 4. cap. 4.
 ¶ Hercules, pen. corr. (ἡρκελῆος) Adiectivum possessivum. Manu Herculeae, pro forti. Martialis lib. 11. 15.
 Claua Herculeae. Propert. lib. 4. eleg. 10. 8.
 Herculanitum [Campaniae oppidum. Plin. lib. 3. cap. 5.
 Herculeus [Vir Romanus, qui Marianas partes fouit cum Sertorio.
 Hercynia [Virgo quaedam fuit Proserpinae comes, à qua & flumini Hercynia nomen consequutus est. In templo consecratum uirginis illius simulachrum anserem manibus gerebat. Huius meminit Lilius. Ex Turnebo.
 Hercynia [maxima Germaniae sylua (ἡρκύνια) Appud Caesarem Commenta. sexto, Huius Hercyniae syluae, quae supra demonstrata est, latitudo nouem dierum iter expedito patet: non enim aliter finiri potest, neq; mensuras itinerum nouerunt. Orietur ab Heluetiorum, & Nemetum, & Rauracorum finibus, restaq; fluminis Danubij regione pertinet ad fines Dacorum & Anartium. Hinc se flectit sinistrosus, diuersus à flumine regionibus, multarumq; gentium fines propter magnitudinem attingit: neq; ququam est huius Germaniae, qui se aut audisse aut adisse ad initium eius syluae dicat quū dierum iter xl. processerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit. Haec Iulius Caesar: apud quem praepositorum charraderum ordine xl. pro xl. legi uidetur iudicio Vadiani.
 Lucis Sueni nobiles Hercynijs. Senec. Medea, 99.
 Prominet Hercynia confinis Rhetia Sylua. Claudius de bell. Get. 67.
 Here] pro heri (ἡρῆ) dicebatur à ueteribus. Est aut aduerbium temporis. Donatus, Propter cognationem & & litterarum, non dubitauerunt antiqui & Here & heri dicere, & Manē & mani, & Vesperi & uesperī. Ter. Heaut. 3. 2. 8, —recte equidem te demitor Chreme,

Tam manē, qui here tantum biberis. Idem Eun. 2. 3. 65.
 Heri [ἡρῆς, ἡρῆς, ἡρῆς, Aduerbium temporis: significat autē hesternum tempore. Terent. Eunuch. 1. 2. 89,
 Heri minus uiginti pro ambobus dedi. Cicero Attico, Lepidus ad me heri uesperī litras misit Antio.
 Herilis] Vide Herus.
 Herillus] ἡρῆλλος, Chalcedonius philosophus, Zenonis discipulus fuit, qui quum audisset scientiam laudatā esse ab Aristotele & Theophrasto, summum bonum in ea posuit. Cic. lib. 4. Acad. & lib. 2. de Fin.
 Herinaeus] herinacci, qui & Herix & hericius, teste Sipiōino (ἡρῆνος) animal spinis horridum, sese in globum interdum componens, & hyeme condens sese de quo Plin. libro 8. capite 37. 2. Preparant, inquit, hyemi & herinaeci cibos, ac uolutati supra iacentia poma, affixa spinis, unum non amplius tenentes ore, portant in cauis arbores. Ibidem uide plura.
 Herma] herma, m. g. (ἡρμῆς) Statua & sigillum erat, in trunco arboris efformata, cuiusdam Mercurij formam habens. Vnde Suidas dicit hermas statuas dictas, quod plurimū Mercurij statuae deliniarentur. Atque haec quidem hermae, uiriles statuae, ad propagandam defuncti memoriam sepulchris erigebantur. Cicero Attico, libro 1. 5. 4. Hermae tui Penitelicū cum capitibus aenis, de quibus ad me scripsisti, iam nunc me admodum delectant. Idem 2. de Legibus 102, Neque id opere testorio exornari, nec hermas eos quos uocant, licebat imponi, nec de mortui laude, &c. De sepulchro loquitur.
 ¶ Herma, pro firmamento à Graecis ponitur, unde etiam Mercurij nomen, inuentoris, ut putabant, firmae orationis, dictū. Interdum etiam faburram significat. Haec Festus.
 ¶ Hermathena, hermathena, pen. prod. (ἡρμαθῆνα) Mercurij ac Mineruae statuae coniunctae, quas gymnastis Romani dicere consueuerant. Cicero Attico, libro 1. 2. 2. Quod ad me de Hermathena scribis, per mihi gratum est, & ornamentum Academiae proprium meae, quod & Hermes conamine omnium, & Mineruae singulare est eius gymnastij. Eadem libro 1. 1. 10.
 Hermaea] ἡρμαία, Extrema Ptolemaeo urbs Africae minoris: Mercurij promontorium Pomponio Mele. Vulgo Cabo Denubia.
 Hermagoras] penult. corr. (ἡρμαγόρας) Acolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, scripsit artem Rhetoricam libris sex, de diligentia orationis, de decoro, de elocutione, de figuris. Docuit Romae Augusti temporibus, decessitq; senex.
 Hermaphroditus] pen. prod. (ἡρμαφρόδιτος) Mercurij & Veneris filius: ab Hermes (quo nomine dicebatur à Graecis Mercurius) & Aphrodite, id est, Venus. Hic fuit Androgynus, uir & mulier. Quum adolescens se lauaret in quodā fonte Cariae, cui interat Salmacis nympha: illa eum amans amplexa, deos orauit, ut ex ambobus unus fieret: idq; factum est. Hinc omnes Androgyni uocantur Hermaphroditi. Plin. lib. 11. cap. 49. 2. Sunt Hermaphroditis uiriusq; sexus. Vnde de Androgynus. Mart. lib. 6. 68. Ouid. 4. Metam. 77. De Hermaphrodito extat elegantissimum Pulicis poetae carmen, apud Ausonium.
 Hermeas] ἡρμαίος Caria dux inelytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertransiit, & res uaguas gessit. Ad extremū ab eo ob suspicionem interfectus unā cum coniuge & liberis qui erant Apameae. Author Polybius.
 Hermenij] Populi Mos. horum prope Colchos. Siphonius.
 Hermeracla] sunt Mercurij & Herculis coniuncta signa

seu statua. Cicero Att. lib. 1. epist. 8. Signa nostra & Herm...

Hermes] Trimegistus (ἐρμεισμός) Philosophus Aegyptius...

Hermes, Hermis & Hermetis. pen. prod. (ἐρμῆς) dictus est Mercurius...

Nunc etiam interpres diuini uocatus ab ipso. Vbi Seruius...

Hermias] Eunuchus, trapezita cuiusdam famulus, Athenas profectus...

Hermionius] Romanus quidam, cuius meminit Virgilius lib. 11. Aeneid. 42.

Hermiona] pen. prod. Graeciae oppidum, Iunonis sano inclutum...

Hinc sinus, hinc statio contra patet Hermiona, Verus est spondaiacus.

Hermione] pen. cor. (Ἑρμιόνη) fuit Menelai filia, ex Helena coniuge...

Dic mihi quid simile est Thais, & Hermione?

Hermiones] Germaniae populi ultimi, ut scribit Pomp. lib. 3. in fine descriptionis Germaniae.

Hermippus] ἐρμιππος, Atheniensis poeta antiquae comediae, altero captus oculo...

Hermocrates] pen. cor. Phocensis, clarus sophistica facultate, Antipatri magistri epistolarum Severi principis, filiam haud forma bona inuitus imperatore cogente duxit...

Hermodorus] pen. prod. (Ἑρμόδορος) Siculus, adiutor Platoni: cui uicio datum est, quod quaestui philosophia habuerit...

Hermodorus, Philosophus Ephesus, quem in Italia exulantem Pomponius iuriconsultus, tradit auctorem fuisse XII TABULARUM...

Hermodorus] Salaminius, qui cum Philone architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, qua in contentione ut minus eloquens, uictus fuit. Cic. 1. de Orat. Nec si huic M. Antonio pro Hermodoro fuisse de naualium operediendum non quum ab illo causam didicisset, ipse ornate de alieno artificio copiose dixisset. Nisi si forte de naualibus urbis Romae hic agitur, que fortasse edificauit Hermodorus...

porticum Metelli Iouis Statoris Hermodi, &c. & Hermodori reponit.

Hermogenes] penultima correpta (Ἑρμογόνης) Tarsensis, annos natus xv. Sophista adeo probatus est, ut fama eius ad auditorium M. Antonium principem exciuerit, ab eoq; munera egregia tulerit. Deinde tempore procedente, cum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi causa. Proinde Antiochus sophista dicebat, Hermogenes in pueritia senex, & in senectute puer. Ex Volaterrano, lib. 15.

Hermolaus] penultima producta, Constantinopolitanus scripsit ad Iustinianum Caesarem Epitomen in librum Stephani de urbibus. Auctor Suidas. Memoratur & ante huc alius, qui contra Alexandrum coniuerauit. Alius item Plinio lib. 36. cap. 5. statuaris, inter eos qui aedes principum signis nobilibus ornauerunt.

Hermopolis] pen. cor. (Ἑρμόπολις) ut ait Volater. lib. 12. urbs Aegypti in Sebenitica praefectura, ubi Pan coluunt & hircus, ut ait Pind.

Hermupoa] Herba passim in ipsis uineis apud nos crescens, quae a Graecis linoxostis dicitur: Latini Mercurialem herbam uocant, quasi Mercurij pabulum. Vide Plin. lib. 25. ca. 5. Sunt autem eius duo generas, quod in singulis generis duos ueluti testiculos gerit: & foemina, quae lateum florem habet.

Hermus] Ἑρμῆ, Fluuius Lydiae, qui Smyrnae campos intersectat delapsus a monte Dorrilao, Phrygiam scindit a Caria. Hic superfluis campis gignit fertilitatem, unde arenae aureae fertur trahere. Strabo lib. 13. Virg. 2. Georgic. Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus.

Hernia] huius herniae, femino genere (ἕρνια) dicitur quum pondere, aut istu aliquo rupta tunica, quae ab inferioribus partibus intestina diducit, omētum, aut intestinum in scrotum descendit. scrotum enim uocamus cutem testiculos ambientem: quod ὄστρον Graeci appellant. Id uulium a Graecis ente roccae, siue epiloocelae, hoc est: interaenorum, siue omenti descensus, dicitur, nostri communi nomine herniam uocant. Martial. lib. 5. 81. ingens iratus apparuit hernia sacris.

Hernofus, penultima, producta. Adiectiuum, Qui herniam patitur.

Hernici] penultima correpta (Ἑρνικῆ) populi sunt Italiae in Campania, in locis asperis habitantes. Nom Hernie, Sabimorum lingua, saxa dicuntur. Hos tamen hernicos appellatos uoluit Macrobius ab Herno quodam Pelago eorum duce. Horum metropolis est Anagnina.

Terra Hernica. Ouid. 3. Fast. 18. Saxa Hernica. Silus lib. 4. 46.

Froniosa Hernica. Stat. 4. Sylu. 5. 12.

Herodes] pen. prod. (Ἡρόδωτος) Antipatris Idumaei filius, anno x. Augusti rex Iudaeorum a Romanis declaratus est, regnauitq; annis xxxvi. Huius meminit Horatius 2. epist. 2. 37.

Herodes Antipas, huius filius, praefectus Galilaeae post Archelaum impijissimus fuit.

Herodes Agrippa Aristobali filius, qui B. Iacobum occidit. Herodes quidam fuit Atticus, qui Graeca oratione (ut ait Gellius) ferè uniuersos grauitate atq; copia elegantiaq; uocum longo antecessit.

Herodianus] Ἡρῳδιανός, Alexandrinus grammaticus, Apollonij etiam grammatici filius & discipulus, floruit sub Marco Antonio imperatore. Scripsit de arte grammatica, praeterea Caesarum historiam, quae ad nos peruenit. Auctor Suidas.

Herodius] Ἡρόδιος, Auus ex ijs quas Romani Diomedos uocant.

uocant. Theodorus ardeolam uerit, Augustinus sulicā. Ciconiam putat esse Suidas, aut ciconia simul: dictamq; quod in paludibus uersetur, quasi ἐρδία.

Herodotus] pen. cor. (Ἡρόδοτος) Halicarnassense clarus oratorum parentibus, nempe patre Cyro, matre Dryone, fratrem etiam habebat Theodorum. Scripsit historiam libris noue, quorum quilibet Muses nomine inscribitur. Coepit a Cyro Persarum rege. Secessit in Samum Lygdami tyrannide offensus, qui tunc in Patria regnabat. Eo expulso redijt. Postremo inuidia ciuium obnoxius sponte Thurium concessit, Athenisium coloniam, ubi eximius est & sepulchri: licet alii qui Polle dicant. Suidas. Hunc Cic. 1. de Leg. 7. appellat historiae parentem.

Heron] Ἡρόνος, Atheniensis Orator, scripsit commentarios in Herodotum, Xenophotem, & Thucydide. Auctor Suidas.

Heros] huius herois, pen. prod. m. g. (Ἡρώς) Heroes dicuntur ij qui quum sint homines, rebus tamen gestis eam opinionem apud uulgus emeruerunt, ut inter diuos relati credantur. Proinde heroes in quatuor arte & scientia dici possunt, qui in ea plurimum excelluerunt. Gaza putat deductum esse ab ἥρω. Plures tamen ab ἥρω, id est, Iunone: quibus & diuus Augustinus suffragatur. Seruius, Heros uir fortis, semidiuus, plus ab homine habens, ut ait Hesiodus. Virg. lib. 1. Aen. — dederatq; abeuntibus heros. Idem lib. 7.

Quum & auis Mauros heros potentibus addet. Cic. Att. lib. 14. 307. 2. Illi non heros, sed dii futuri quidem in gloria sempiterna sunt. Idem Att. lib. 1. 12. 14. Heros ille nosse Cato. Delecti heroes. Virg. eelog. 4. 7.

Magnanimi heroes. Virg. 6. Aen. 130.

Maximus heros. Virg. 6. Aen. 39.

Semidei heroes. Stat. 5. Thebaid. 75.

Heroides, pen. prod. heroidis, pen. cor. f. g. (Ἡρώϊδες) Mart. Mutatas formas heroidas, in super iisdem Addidit. Graecis heroidas aequas. Stat. 3. Sylu. 5. 9.

Heroina, huius heroinae, pen. prod. (Ἡρώϊνη) Propert. lib. 1. eleg. 12. 7. Illa sit Itachis & blandior heroinis.

Herouica, pen. cor. Adiect. (Ἡρώϊκος) ut, Heroica aetas, in qua heroes floruerunt. Cic. 5. Tusul. 10. Etiam herouica aetatibus Vlysseni & Nestorem accepimus & fuisse & habitos esse sapientes.

Heroica tempora. Cic. 1. de Diu. 1.

Heroica persona. Cic. 2. de Nat. deor. 99.

Herouicus uersus dictus, quod eo genere carminis herouum gesta describantur. Cic. 2. de Legib. 105. Ne plus quatuor herouicis uersibus, quos longos appellat Ennius.

Uersus herouicus. Quinti. lib. 1. cap. 5. 18.

Herous, pen. prod. Adiect. (Ἡρώϊος) ut, Heroi pedes, quib. in carmine herouico utimur. Cic. de Orat. 100. Quare primū ad herou nos, dactyli, & anapesti, & spōdae pedē inuitat.

Herou carminis opus. Propert. lib. 3. eleg. 3. 4.

Herouum, herou, pen. prod. n. g. Monumentum quod solet e arigi uiro alicui insigni, propter eximiam uirtutem. Cic. 2. de Leg. 97. Quod aut Ἡρώϊον, id est, uestibulum sepulchri, bustum ue usucapi uetat, tuetur ius sepulchrorum.

Herostatus] pen. cor. (Ἡρόστρατος) fuit uir sceleratus & ignauus, qui ut nomen memoriae sceleris propagaret, incendium nobilissimae fabricae templi Ephesiae Diane manu propria struxit, sicut ipse confessus est, uoto adipiscendae famelioris. Strabo lib. 14.

Herilia] Ἡρώϊα, Vxor Romuli fuit, quae post apothefim mariti ipsa quoq; in caelum relata fuit: & quemadmodum mutato nomine Quirinus ille dicebatur, sic ipsa etiam Ora dicta fuit. Ouid. 14. Metam. 170. De hac Livius.

Herus] Ἡρώϊος, Dominus. Terent. And. 5. 2. 5.

Herus est: quid agam?

Herus, pro herili filio. Terent. And. 1. 3. 3.

— me aut herum pessundabunt. Cic. 2. Offi. 32. Sed ipsi qui ui oppressos imperio coercent, sit sanè adhibenda sententia, ut heris in famulos, si aliter teneri non possunt. Virgil. 3. Aeneid. 65.

Nec uictoris heri tetigit captiua cubile.

Diues herus. Horat. 2. Carm. ode 18. 7.

Hera, heræ (Ἥρα) Domina. Terent. And. 3. 2. 3. Idem And. 4. 3. 2.

Summum bonum esse heræ putabam hunc Pampulum.

Hera dicta est Iuno. Ennius apud Ciceronem, 1. Offi. 60.

Vósne uelit, an me regnare Hera, quid uae straxit fors?

Virtute experiamur.

Formosa heræ. Ouid. epist. 9. 16.

Herilis, & hoc herile, pen. prod. (Ἡρώϊδος) Quod ad herum perinet. Plaut. Amph. 7. 6. 4.

Non soleo ego somniculose herilia imperia persequi.

Herilis filius: id est, filius heri. Terent. Eunuch. 2. 2. 58.

Sed uideo herilem filium minorem huc aduenire.

Arbitrium herile. Valer. 4. Argon. 77.

Verna ministerijs ad nutus aptus heriles. Horat. 2. epist. 2. 2.

Herifuga, herifuge, pen. cor. m. g. (Ἡρώϊστος) Qui herum fugit: ut, Famuli herifuge. Catul. de Beroecynthia epigr. 58. 11.

Hesichius] Ἡσίοχος, Milesius sub Anastasio principe scripsit Onomatologion, id est, Catalogum nominum. Quorum epitome Suidas se fatetur usum esse. Composuit & historiam libris vi. in quibus complectitur tam Romanorum Imperatorum, quam aliarum gentium & tyrannorum res gestas usq; ad sua tempora, ut ait Suidas.

Hesiodus] pen. cor. (Ἡσίοδος) poeta Aescraeus, scripsit poemata, Theogoniam, & Opera & dies. quod imitatus est Virg. Primus agriculturae praecipua tradidit, ut Plin. lib. 14. scribit. Fabularum item auctor, ut ait Quint. lib. 5. cap. 11. 15.

Hesiodus (Ἡσίοδος) Possessiuū, Quod est Hesiodi, nel quod ab Hesiodo compositum est. Cic. in Bruto, illud Hesiodium laudatur a doctis, quod eadem mensura reddere iubet qua acceperis, aut etiam cumulatior, si possis.

Hesione] pen. cor. (Ἡσιόνη) filia Laomedontis regis Troiae & Priami soror, quam Hercules expugnata Troia uxorem dedit Thelamoni.

Hesperia] Vrbs est Cyrenaeica apud Pomp. Melam, quae Oltuarius dicit nunc uocari Bernice.

Hesperiae] Ἡσπερία, duae sunt, una quae Hispania dicitur: altera Italia, quae sic discernuntur: Aui enim Hesperiam solā dicimus, & significat Italiam. Virg. 1. Aen.

Est locus Hesperiam Graij cognomine dicitur. Aut ad dimus ultimam, & tunc significat Hispaniam quae in Occidentis est sine. Horat. 1. Carm. ode 36. 1.

Qui nunc Hesperia sopes ab ultima.

Et haec ab Hespero Occidentali stella dicta est. Italia uero ab Hespero Atlantidis fratre, qui a Germano pulsus, Italiam tenuit: & ei nomen uel proprium uel suae pristinae regionis imposuit. Macrobius tamen uoluit Hesperiam dictam esse Italiam, quod Occasui subiecta sit. Seruius.

Magna Hesperia. Virg. 1. Aen. 115.

Hesperides] pen. cor. (Ἡσπερίδες) appellatae sunt Hesperiae filiae. Aegle, Arethusa, & Hesperetusa. Haec a mœnissimos hortos colere dicebantur in Africa iuxta Liaron coloniam a Claudio Caesare deductam. In ijs auriferum nemus esse cum aureis malis existimabant, cuius diu uerò a pernicii

peruigili dracone. Et quoniam Themis dea praedixerat su- turum olim quendam Iouis filium, qui ea poma diriperet, cunctisque Atlantem pomarium montibus, ne peruium grassa toribus foret. Penetrasse tamen eo Herculeum ab Eurystheo missum, et occiso dracone aurea mala abstulisse. Alij pu- tant ouium greges ibidem fuisse, purpuream lanam ferentes, easque ab Hercule raptas, et ad Eurystheum ductas. Hinc quo- niam ἠεσπέρου Græcè, Latine ouem dicimus, loci fabule da- tum. Hæc Siphontinus ex Seruio.

Hesperides, Erebo et Noctæ natæ. Cic. 3. de Nat. deor. 59.

Aquarum Hesperidum reguator. Vig. 8. Aeneid. 16.

Mala Hesperidum. Virg. eclog. 6. 13.

Poma Hesperidum. Stat. 3. Sylu. 1. 32.

Hesperionceras] apud Solinum cap. ult. est extremum A- fricæ continentis promontorium, ubi scilicet uelut in fron- te circumaguntur naves in occasum ac mare Atlanti- cum. So- nat hæc uox, occidentale cornu. Hodie uocant Caput bonæ spei. Vulgo Le Cap. de bonne esperance.

Hesperis] pen. cor. (ἠεσπέρη) herba, quæ noctu magis o- let, inde nomine inuento. Plin. lib. 21. cap. 7.

Hesperius] ἠεσπέρη: ut, fretum Hesperium. Ouid. Meta- mor. lib. 12.

Hesperum] Promontorium in Africa est, nauigatione de- cem dierum ab Theon ochema monte. Plin. lib. 5. cap. 1.

Hesperus] pen. cor. (ἠεσπέρη) Atlantis frater, a quo Hesperia. Scribit Diodorus hunc Hesperum conscendisse cacumens montis Atlantis ad cursum astrorum obseruandos, et nun- quam deinde coparuisse: cui uulgus honores diuinos exhibuit, astrumque lucidissimumque eius nomine appellauit: de quo Virg. eclog. 7. 16,

Ite domum saturæ, uenit Hesperus, ite capelle.

Hæc etiam serotina stella Vesper dicitur, et Vesperugo: ma- ne autem Lucifer, et Venus. Cic. 2. de Nat. deor. 77. Infusa est quing. errantium, terræque proxima, stella Venere, quæ ἠεσπέρη Græcè, Latine Lucifer dicitur, qui antegraditur solem: qui subsequitur autem Hesperus. Dicitur et Hesperugo. Senec. Medea, 11. 6. Mergit diem timendum Dux noster Hesperugo.

Hesteni] pen. prod. (ἠεσπέρη) Palastinae populi, apud quos le- ge collibus parsum olim, et tantam earum copiam factam, ut aduenarum ora cicures petierint. unde sunt illa Tibulli uerba libro 1.

Quid referam ut uolitet crebra intacta per urbes Alba Palastina sancta columba uiros? Pl. li. 5. ca. 17. Hesteni, gens sola, et in toto orbe præter ceteras mira, sine ulla femina, omni Venere abdicata, sine pecunia, sociâ palmarum, &c.

Hesternus] Adiect. (ἠεσπέρη) q. heri factum est significas. Plaut. Perf. 3. 22. — usam hesternas reliqas. Terent. Eunu. 5. 4. 17.

Quo pacto ex iure hesterno panem atrum uorent. Plin. in Paneg. 107. Coena hesterna redundare.

Hesternus dies. Cic. 2. de Nat. deor. 106. Sic. in Catil. 29.

Hesterna disputatio. Cic. 2. Tusc. 14.

Hesternum decem. Liu. 7. bel. Pun. 78.

Hesterno die lustrimus. Catul. ad Licinium, epig. 47. 1.

Luce hesterna uidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 1.

Noctæ hesterna lenior aura fuit. Ouid. epist. 18. 15.

Hestiza] ἠεσπέρη, Thessalia pars apud Strabonem, lib. 13. et Ptolemeum: sed apud Homerum oppidum est in Euboea: Ste- phanus urbem dicit in Acarnania.

Heterocliton] pen. cor. (ἠεσπέρη) interpretari potest alienæ et insolite declinationis.

Heterocraneas] ἠεσπέρη: uocant Græci morbum ca- pitis, quum caput inæqualiter dolet, tumetque et inter pilos rotunda et humida ulcuscula assurgunt, et pus mali o-

doris. Plin. lib. 31. cap. 9. 2. Ad heterocraneas capitibus u- cera, et pustulas, papulas ue.

Heterognatus] pen. cor. (ἠεσπέρη) ex Libanij decla- matione quadam uorax intelligitur, qui nunc in dextram, nunc in sinistram cibum lingua conuoluit, uel utraq; oris parte cibaria simul conterens: unde doctum nomen ἠεσπέρη enim, maxilla est.

Heteromachala] ἠεσπέρη: Quæ ex altera tantum parte uisosa sunt, et seruuijs dicata, authore Polluce. Ex Hermolao. Quæ eadem heteromachala dicuntur, quem admo- dum et amphimachala. Vide Basylium in libello de Re Vestiaria.

Heteronyma] Vide Homonyma.

Hetruria] ἠεσπέρη: Italia regio, ad Macram fluium usque protenditur, ubi Ligurie principum est, quæ Varo in extremo Italiae termino finitur. In Hetruria hodie Florentia clarissima, aliquando Fluentia dicta. Porro Hetruria dicta est, quod eius fines tenebantur olim usque ad ripam Tyberis: et quasi ἠεσπέρη, et per syncope ἠεσπέρη. Nam ἠεσπέρη, est alter: et ἠεσπέρη, finis uocatur. Roma enim antea unam tantum Tyberis ripam tenebat. Iuuenalis, — et quæ Imperij fines Tyberinum uirgo natauit. Hæc Seruius apud Virgilium.

Solers Hetruria. Claud. in Eutrop. 1. 3.

Hetruscus, Adiect. (ἠεσπέρη) ut, Mare Hetruscum. Horat. 3. Carm. ode 29. 8.

Obesus Hetruscus. Catull. in Egnatium, epig. 37. 3.

Hettematicus] pen. prod. (ἠεσπέρη) apud Firmic. lib. 3. cap. 9. Ipsos tamen faciet hettematicos, et prima semper e- tate uitiosos. Hettematicus dicitur, qui deterior et postera or est, neque præstantiam in suo genere consequitur, et in eo offendit. (Inquitur.)

Heu] id, Interiectio dolentis, Nominatiuo, datiuo, accusatiuo Nominatiuo. Virg. 6. Aen. 17. 6.

Heu pietas, heu prisca fides. Sunt qui uocatiui casus esse dicant Pietas hoc loco.

Datiuo. Plaut. Milit. 2. 0. 32. Heu mihi, nequeo quin fleam.

Accusatiuo. Terent. And. 4. 1. 22.

Heu me miserum, qui tuum animu ex animo spectauimus Cic. 7. Philip. 22. 5. Heu me miserum, cur cogor, &c.

Heu heu. Plaut. Pseud. 5. 27.

Heu heu, quam ego uigilis perdi modis quod tibi detuli.

Heus] id, Aduerbiu uocantis. Terent. And. 3. 3. 48. Heus te uocate huc Dauum. Idem Eunu. 4. 1. 10.

— heus, inquit, puer. Pamphilam Accerse. Cic. pro Mil. 4. 4. Heus, ubi Rufcio, ubi Casca?

Heus significacionem habet nominis ad intentionem, conside- rationemque: reuocandi, ut ait Donatus. Ter. And. 4. 1. 11. heus Proximus sum egomet mihi.

Sed heus tu, reuocantis particula. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 16. 14.

Sed heus tu, celari uideor a te: quoniam modo mi frater de nostris ueribus Casar? Terent. Eunu. 3. 1. 44.

Sed heus tu, purgon? ego me de istac Thaidi, &c.

Heus, dolentis. Virg. 7. Aeneid. 11.

Heus etiam mensis consumimus, inquit Iulus.

Heus heus. Terent. Adelph. 2. 4. 17. Heus heus Syre. s. hem, quid estis? Idem Eunu. 3. 3. 24.

Heus a Græco et uenit, authore Festo Pompeio.

Hexaclinon] pen. prod. (ἠεσπέρη) sibi adium significat, sex capiens conuiuas, uel potius locum in quo duo triclina stare poterant: hoc est, sex lecti senatorij. id enim Græca di- ctio sonare uidetur. Martialis in Mamurrum, lib. 9. 61.

Et testudinem mensis quater hexaclinon, Ingemuit citro non satis esse suo.

Hexagonus] Adiectiuum, pen. prod. (ἠεσπέρη) Quod habet

habet sex angulos. Col. lib. 5. cap. 2. 1. 4. Si fuerit sex angulo- rum in quadrato pedes, sic redigitur, Est hexagonu quo- quo uersus lineis pedum triginta, &c.

Hexameter] hexametri, pen. cor. (ἠεσπέρη) Sex pedum. Mart. lib. 6. 65.

Hexametris epigramma facis, scio dicere Tuccam. Cic. 3. de Orat. 107. Quod si Antipater ille Sidonius, ille quem tu probè Catule meministi, solitus est uersus hexametros, ali- osque uarijs modis atque numeris fundere ex tempore.

Hexaphorum] pen. cor. (ἠεσπέρη) Lectica quæ à sex ser- uis ferri solet. Mart. lib. 1. 157.

ingenti latè uectus es hexaphoro. Idem lib. 6. 77.

Non debes ferri mortuus hexaphoro.

Hexastichum] pen. cor. (ἠεσπέρη) Hordeum dicitur, cuius spica sex ordines habent: sicut distichum, quod duos. Colu- lib. 2. cap. 9. 12. Proximus est his frumentis usus borderi, quod uisici hexastichum, quidam etiam cantherinum ap- pellant: quoniam et alia animalia quæ ruri sunt melius, quàm malum triticum pascat.

Hexeres] pen. prod. (ἠεσπέρη) naues, quæ sex remorum ordi- nes habent. Liu. 7. bel. Maced. 9. 4. Regia classis septem et tri- ginta maioris forme nauium erat in quibus, tres hepteres et quatuor hexeres habebat, præter has decem triremes erat.

Hiarbas] ἠεσπέρη, rex Libya, qui Didonem reuera uoluit du- cere. Et ut habet historia, quum hæc negaret, Carthagini bel- lum intulit: cuius timore cum cogeretur à ciuib. petit ut antè pla- caret manes mariti, et ex ædificata pyra se in ignem præci- pitauit. Seruius explicans illud Virgilij 4. Aen.

Non Libya, non antè Tyro despectus Hiabus, Scribi- tur nonnullis sine aspiratiue.

Hiasco, Hiatus] Vide Hio, bias.

Hiberia, hiberus] Vide Iberia.

Hibernia] ἠεσπέρη, insula in mari Atlantico. Cesar lib. 5. bel. Gal. Hibernia dimidio minor, ut aestimatur, quàm Britannia.

Huius incolæ, longè magis quàm Britannij syluestres sunt, ut scribit Strabo lib. 4.

Hibernus] Vide Hybernus.

Hibiscus] hibisci, m. g. uel hibiscu, n. g. (ἀλβία) et quibusda- dam cibicus: Herba non dissimilis maluæ, ut inquit Theo- phrastus folio maiori quàm maluæ, pilosiorisque caule. Vnus eius est ad rupta et iustus. Plin. lib. 19. cap. 5. 22. Hibiscum à passinacæ grauitate distat: damnatum in cibis, sed medici- ne utile. Virg. pro iuenci siue uiminis genere accipit, in A- lexi, Hædorung; gregem uiridi cõpellerè hibisco.

Hibla] Vide Hybla.

Hibris] hibridis, Hibridas siue uocabant antiqui semiferas, ex placido et sero natas. Plin. lib. 8. cap. 5. 3. 1. Acque facillis missura cum sero, qualiter natos antiqui hibridas uocabant, eum semiferos: ad homines quoque, ut in C. Antonium Ciceroni- nis in Consulatu Collegam appellatione translata. Sunt qui scribant per y Græcum, Hybris.

Hic] ἠεσπέρη, hæc, hoc, Pronomen demonstratiuum.

Hic, ille, et ille: ad uerbia ab eis descendètia, qualia sunt, hic, istic, illic, hinc, istinc, illinc, huc, istuc, illuc, hac, istac, illac: horum, istorum, illorum, huc usque, istuc usque, illuc usque: hoc, isto, illo: hanc habent differentiã: quoniam hic cum cete- ris, dicitur de persona loquente, aut de re ei proxima. Iste uerò cum ceteris, de persona ab utroque remota, uel de re ei proxima. Ille aut de tertia persona ab utroque remota, uel de re ei proxima. Hæc ex Valla lib. 2. Terent. Eunu. 3. 1. 33.

— unum in coniuio

Erat hic quem dico, Rhodius adolescentulus. Idem Andr. 1. 1. 85.

Hic, pro Ego ipse. Terent. And. 2. 1. 12.

Tu si hic sis, aliter sentias. Vbi donatus, hic, seipsum ostendens dicit. et est hic pronomen.

Hic, ille. Terent. Eunu. 3. 1. 53.

Si laudabit hæc illius formam, tu huius contrã. Ibidem, 4. 4. 14.

Hic dies. Terent. And. 1. 1. 75. hic nuptijs dictus est dies. Sic, Mensis hic. Terent. Adelph. 3. 4. 29.

Puer hic unde est? Terent. Andr. 4. 5. 9. Quid hic uult? Idem And. 1. 1. 13.

Hic ipse est de quo atebam. Terent. Adel. 1. 1. 53. Vide Ipse.

Hic meus, hic nosfer. Terent. Adelph. 4. 5. 17.

Hic meus amicus, illi genere est proximus. Idem Eunu. 2. 3. 62.

In hanc nostram plateam, cõmodum huc se aduorterat. Hanc tuam, pro istam. Terent. And. 3. 2. 36. Proxius à me opi- nionem hanc tuam ego esse amotam uolo.

Hunc istum otij et pacis hostem. Cic. pro Domo sua, 20.

Huc illi legato, &c. Cic. pro Flacco, 4. 2.

Hic sonnus est mihi: hoc est, ita dormire soleo. Plautus Cur- cul. 4. 29.

Hæc, adru, hæc, huius, huic, hanc, femininum. Plurali nume- ro in genere neutro dicitur etiam hæc: quod feminino iura- xit Terent. in Eunu. 3. 5. 34. Hæc adornant ut lauet.

Hæc ferè de moribus. Cic. 1. Acad. 55.

Hæc illa. Terent. Andria, 1. 1. 99.

Hinc ille lachrymæ, hæc illa est misericordia.

Hæc ea est quam miles, &c. Terent. Eunu. 4. 6. 14.

Hæc pictura. Terent. Eunu. 3. 5. 36.

Vna hæc spes est, ubi ubi est, diu clari non potest. Terent. Eunu. 2. 5. 4.

Ad hanc manum. Terent. Adelph. 4. 2. 38.

Est ad hanc manum sacellu: ibi angiportum propter est.

Hæc re, pro Sic, uel hoc modo. Terent. Eunu. 1. 2. 92. Ibidem 4. 4. 56. Hæc re et omni te turba euolues, et illi gratum feceris.

Hoc (ἠεσπέρη) huius, huic, hoc, neutrum. Terent. Eunu. 4. 4. 27. — agedum hoc mihi expedi. Primum. Ibidem 1. 2. 50. Hoc agite amabo, mater mea, &c.

Hoc, Ablatiu. pro Propter hoc. Plin. epist. 19. lib. 2. Tamen hoc quod sedent, quasi debilitantur.

Hoc, pro Tanto, sequente Quo. Cic. 2. Tusc. 97. Ut enim bali- ste lapidum et reliqua tormenta telorum, eo grauior es mi- siones habent, quo sunt contenta atque adducta uehemens- tibus: sic uox, sic cursus, sic plaga hoc grauior, quo est missa contentius.

Hoc, sequente Quod. Cic. 3. de Orat. 79. Sin eos distingerent, hoc erunt inferiores, quod, &c. Idem ad Attic. Atque etiam hoc magis, quod, &c.

Hoc alteru. Terent. Eunu. 5. 4. 7. — eam cõfecisti sine molestia. Sine sumptu, sine dispendio: tum hoc alterum id uerò est, quod mihi puto palmarium.

Hoc aliud est quod gaudeamus. Terent. Eunu. 5. 9. 11.

Hoc amplius. Terent. And. 1. 1. 4.

Quid est quod tibi mea ars effi cere hoc possit amplexus?

Hoc etatis, pro eius etatis. Plaut. Bacch. 4. 108.

Nec nauigare tandem hoc etatis senex.

Hoc tui. Plin. lib. 2. cap. 31. 2. Ad hoc tui nunquam produca- tur. Idem lib. 6. cap. 2. 1.

Hoc biduum. Terent. Eunu. 1. 2. 107.

Rus ibo: ibi hoc me macerabo biduum.

Hoc confiteor iure obtigisse. Terent. And. 3. 5. 1. Idem Eunu. 5. 2. 59. — crede hoc meæ fidei.

Hoc dic. Terent. Eunu. 4. 6. 24.

Hoc dic modò, sorore illa tu effi, &c. Ibidem, 2. 2. 44. — hoc

ducis Atheniensis, unaq; cum eo disciplinis eruditus: poemata nonnulla conscripsit, quae Plutarchus in Nicia ad statem suam peruenisse testatur.

Hierobotane] ἱεροβοτάνη, Herba: cuius meminit Plin. lib. 25. cap. 9. 3.

Hieroduli] ἱεροδούλιος, pen. prod. Sacrorum ministri. Firmicus lib. 8. matheos, scribit futuros adiuuos, aut Hierodulos, qui habuerint horoscopiū in uicesima sexta parte Gemini.

Hieroglyphica] pen. corr. (ἱερογλυφικά) Literae sacrae. Quo nomine dictae sunt Aegyptiae, quae notis uolucrum, ferarum, altiarumq; rerū prae-notatae erant. De quibus sic Tacitus, Primi per figuram animalū Aegyptij sensus mentis effingebant, et antiquissima monumenta memoriae humanae impressa facis cernuntur, et literarū inuentores perhibentur.

Hieronice] pen. prod. Qui in sacris hominibus uicerat.

Hieronimus] ἱερώνυμος, pen. cor. Siciliae tyrannus: Hieroni patri successit admodum puer: cui pater metuens, relictiis tutoribus xvi. Mandauit moriens ut fidem erga Pop. Rom. annos quinque ab se cultam, inuiolatā seruaret. Hic postea abiecta tutela, contempta patris disciplina ac moderatio, luxuriosus et arrogantius agendo, a Romanis descendiit, Ambaliq; adhaesit. Quumq; superbe nimis in ciues sese haberet, ab eisq; interfecit. Lii. lib. 4. secundi belli Punici.

Hieronimus Historicus Rhodius, familiaris Demetrii Poliorcetae, relictiusq; ab eo profectus in regione Bœotiae, scripsit res ipsius Demetrii gestas. Plutarchus in Demetrio.

Hieronimus, Sacrum nomen Latine interpretatur, quod uiri sanctissimi et doctissimi Stridonensis ex Dalmatia, propriū fuit: cuius Opera in pretio habentur.

Hieronimus, Philosophus Rhodius, qui finem summi boni posuit in indolentia.

Hierophylax] pen. corr. (ἱεροφύλαξ) id est, sacrorum custos. Scaeuola in L. annua his uerbis. ff. de annuis leg.

Hierosolyma] Hierosolyma, pen. cor. Hierosolyma, Hierosolymorum, tantum pluraliter (ἱεροσόλυμα) Vrbs Iudaeae seu Palaestinae, quae Hierusalem uocabatur. Cic. pro Flacco, 52, Quum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia ex omnibus uestris prouincijs, Hierosolymam exportari soleret. Ibidē, 53, C. Pompeius capitis Hierosolymis uictor ex illo sino nihil attigit. Dicuntur autē Hierosolyma, ut scribit Egesippus, quae primo Solyma dicebantur. Sed quū rex Caenanus cognomen iustus, qui fuit conditor Solymorum, templū addidisset, inde Hierosolyma nūcupauit. Graeci enim ἱερὸν templum uocant. Eusebius libro nono Euangel. praep. ait Hierosolymā appellari, quasi hieron Solomonis, hoc est, adē Solomonis, a templo quod Solomon Hierosolymis pulcherrimū magnificentissimūq; cōstruxit. lib. 21, Solymos carminibus Homeri celebratā gentē, condite urbi Hierosolymā nomen ē suo fecisse. Suet. in Nerone, Regnū Hierosolymorū.

Hierosolymarius (ἱεροσόλυμαῖος) dictus est Pompeius, a Hierosolymis expugnatis. Cic. Att. lib. 2. 24. 2, Vt sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem, quam bonam meis, &c.

Hierotheus] Nomen uiri proprium.

Hilaris] hoc hilare, pen. corr. (ἡλερός, φαιδρός) Lætus et iucundus. Horat. i. epist. 19. 19.

Oderunt hilarem tristes tristēq; iocosi.

Hilaris animus. Cic. ad Q. frat. lib. 2. 15. 1, Risi nūc atram, teq; hilari animo esse et prompto ad iocandum ualde me iuuat.

Hilare cauedū. Plin. epist. 17. 2, Hoc est iucundū et delectabile.

Hilarem diem sumere. Terent. Adelph. 2. 4. 23.

Hilare et lepidum ingenium. Plaut. Mostel. 54.

Hilarem in modum epulati sumus. Cic. ad Attic. lib. 5. 96. 1.

Legendum ex uerbo codice, salientem.

Probitas hilaris. Stat. 5. Sylu. 2. 15.

Hilari uultu atq; læto. Cic. i. Tusc. 16. 1.

Hilaris et tristis opponitur. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Populus hilaris. Ouid. 3. de Arte, 103.

Hilarus, hilara, hilarum (ἡλερός) pro eodem. Terent. Adel. 4. 7. 38. Ibidem, 5. 3. 56, hodie modō hilarum fac te.

Hilara uita. Cic. 5. de Fin. 157. Idem Attico, lib. 16. 333. 2, Huius tralatium in Macrocollum lege in arcano conuuijs tuis: sed si me amas, hilaris, et bene acceptis, ne in me stomachum erumpant, quum sint tibi irati. Eadem, lib. 5. 108. 7, Hilara sine Saturnalia.

Hilarulus, pen. corr. Diminutiuum (ἡλερούλος) Cic. ad Attic. lib. 16. 336. 10, Attice, quoniam (quod optimum in pueris est) hilarula est, meis uerbis suauium des.

Hilaritas, pen. corr. hilaritatis (ἡλερότης) Festiuitas, iucunditas. Cic. 2. de Finib. 206, Non enim hilaritate, nec lasciuia, nec risu aut ioco comite leuitatis, sed sepe etiam tristes, firmitate et constantia sunt beati.

Hilaritas et Letitia. Cic. i. de Oratore, 126.

Hilaritas et Tristitia, contraria. Cic. in Orat. 33.

Multa hilaritas. Cicero i. Offic. 151, Erat in C. Lelio multa hilaritas.

Hilaritatem afferre. Vide Afferro.

Hilaritatem amittere. Cic. ad Attic. lib. 12. 255. 2.

Hilaritatem aliquem conspergere. Cicero i. Academic. 13, Vnde Conspingo.

Hilaritatem eripere alicui. Cic. Dolabella, lib. 9. 11. 3.

Hilaritas dici. Colum. lib. 9. cap. 14. 15.

Hilare, pen. corr. Aduerbiū (ἡλερόως) Quod et hilariter dicitur. Cic. 5. de Finibus, 157, Dicimus aliquem hilare uicere. Idem de Orat. lib. 2. 160, Ego uerō atq; hilare quidem a te acceptus. Cic. 3. Tusc. 108, Hilaris loquuti.

Hilare et libenter ei cupienti audire nostra, dixi sine te omnia muta esse. Cic. ad Tironem, lib. 16. 12. 3.

Epidatus hilare. Tacit. lib. 11.

Hilarisimē. Plaut. Menach. 4. 38.

— Equid audes de tuo istuc addere? p. atq; hilarisimē.

Hilaris, pen. corr. (ἡλερός) pro hilariter dixit. Plaut. Mil. 10. 82, Es, bibe, animo obsequere mecum, atq; onerato hilaris me.

Hilaro, hilaras, pen. corr. (ἡλερώω) hilarare, Letitiam, iucunditatemq; afferre. Cic. lib. 2. de Fin. 12, Omnes enim iucundum modum quo sensus hilaratur, Graecē ἡλερόω, Latine uoluptatem uocant. Idem de claris Orat. 22, Huius suauitate maxime hilarate sunt Athenae.

Animum hilarare. Catul. de Berynth. epig. 58. 4.

Hos ubi facundo tua uox hilarauerit ore. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 8.

Hilaror, hilararis, Passiuum. Plin. lib. 19. cap. 42. 3, Constat emori uictas difficultate uerbi, ac nisi subinde eadē audiant memoria falli: querentes mirum in modum hilarari, si inuicem audierint id uerbum. De pstitacis.

Hilaresco, hilarescis (ἡλερόωμαι) hilarescere, Hilarem fieri. Varro epist. Latin. lib. 1, in notum amicorū domus sumat hilaresco.

Hilaria, hilariorum, pluraliter tantum, n. g. (ἡλερῆα) Aitia qui diem equinoctij uerni colentes appellarūt, ut ait Macrobius: nempe octauum Calen. Aprilis, quo fit aequinoctiū uernum, quo primum tempore sol diem longiorem nocte prae tendit. De his meminit Flauius Vopiscus in Aureliano.

Hilla] hille, foem. (ἡλίη, ἡλιόλη) uel hilla, hillorum, uenit. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 12.

— perna magis, ac magis hillis
Flagitat immorsus refici. Quo loco Acron, Hilla, inquit, dicitur

dicuntur salis intestina hirci. Posuit est diminutiue haec hilla. Quidam in diminutione neutri generis esse dicunt. Alij dicitur facta salstia. Hec ille. Varro de Ling. Lat. lib. 4. ab hillum deducit, quod est nininiū. Videtur esse intestini illud porcinum factū alijs intestinis. Plaut. Atq; hillas insumatas et sumē.

Hilum] huius hili, Nigrum illud putatur quod in summitate hibe adheret, inquit Festus.

Hilum, pro breui exiguoq; ponitur, authore Nonio. Cic. i. Tusc. 16, — num illud quod Sisyphus uersat.

Saxum Sudans nitendo, neq; proficit hilum? Ex poeta.

Himantopodes. Vide Imantopodes.

Himera] pen. corr. (ἡμέρα) Fluuius Siciliae, qui in duas partes diuiditur: et in altera, dulcem saporem, in altera falsum retinet. Plin. lib. 3. cap. 8.

Hinc] Vide Hic.

Hinnio] hinni, hinniū, hinnitum, pen. prod. (ἡννίω) hinnire, Proprium equorum, ut ait Festus.

Fortiter hinnire. Quintil. lib. 1. cap. 5. 45.

Hinnilio, hinnilitas, hinnilitate, frequentatiuum antiquum, idem quod Hinnio. Lucil. Hec inquam rudet ex rostris, atq; hinnilitabit. Vide Varr. lib. 6. de Ling. Lat.

Hinnitus, huius hinnitus, pen. prod. (ἡννίωμαι) Lii. 2. ab Vrbe, 273, Frenitus, et uox ipsa quae equi emittere solent. Cic. i. de Diuin. 126, Qui aut aliquantū progressus esset, subito exaudiuit hinnitū, respexitq; et equum alacri aspexit.

Acutus hinnitus. Virg. 3. Georg. 18.

Edere hinnitus. Ouid. 2. Metam. 144.

Hinnibundē, pro Hinnienter, ab eo quod est hinnio. Claudius Amulium lib. 16, Equi hinnibundā inter se spargentes terrā calebus. Nonius.

Hinnus] hinni, n. g. (ἡννός) Varro de Re rust. lib. 2. cap. 8, Hinnus qui appellatur ex equo et asina, minor est quam mulus corpore, pleriq; rubicundior, auribus ut equi, tubam et caudam similem asini. Item in uentre est, ut equus, menses duodecim. hoc est ut equulos et educant et alunt, et etatem eorū ex dentibus cognoscūt. Col. lib. 7. cap. 37, Qui ex equo et asina cōcepti generantur, quāuis a patre nomine traxerint, quōd hinni uocantur, matris per omnia magis similes sunt.

Hinnulus, hinnuli, pen. corr. Diminut. (ἡννίωλον, ἡννίωλον) Est factura capreolorum, caprarum, damarum, leporum, similitumq;. Plin. lib. 28. cap. 9. 26, Summis autem reuedijs profertur hinnuli coagulum in matris utero excocti ex antiquo codice legitur, hinnulei coagulum.

Hinnulus dicitur etiā qui patre equo, matre asina natus est, quē quidam burdonem nominant. Plin. lib. 8. cap. 44. 2.

Hinnuleus, hinnulei, pen. corr. Idem Horat. i. Carm. ode 23, Vitat hinnuleo me similis Chloae. Carmē est Aesclepiadeum.

Hio] hias, hiare (ἡέω) Proprie est ore aperto spiritū emittere. Plin. lib. 8. cap. 15. 2, Inuitat ad hiandu pabuli sui gratia.

Hiare, sponte, uel aliqua ui externa aperiri sine scindit. Ligna hiant ariditate, et tellus aestu. Salust. lib. 4, Atq; hiauit huius multa, uasta et profunda. Col. lib. 5. cap. 9. 10, Quum terra aestibus hiat.

Hiare flores dicuntur, quū aperiuntur. Proper. lib. 4. eleg. 2. 10, Nec flos ullus hiat pratis, quim, &c.

Hiant sensus. Cic. 2. de Finib. 12, Omnes enim iucundū modum quo sensus hiarēt, Graecē ἡλερόω, Latine uoluptatē uocant. Ex uerbo codice legendum, hilaretur.

Hiare uocalibus sermo dicitur, quum propter multarum uocalium concursum huius ore proferendum est. Quintil. lib. 9. cap. 4, Neq; enim aut hiare semper uocalibus, aut destitui temporibus uolunt sermo et epistola. Cic. in Orat. 85, Indican orationes ille ipse horridule Catonis indicant omnes poetae, praeter eos qui ut uersum facerent, sepe hiant: ut

Nauis: uos qui accollitis, &c.

Hiare ad aliquid, pro Concupiscere. Senec. epist. 73, Quicquid accepit, integrum deuorat: et semper ad spem futuri hias.

Hians, hiantis (ἡέω) Participiū, siue Nomē ex participio. Emptorem inducere hiantem. Horat. i. Serm. Satyr. 2. 18.

Hiantē auaritia Verres. Cic. 4. Verr. 93.

Cupiditates hiantes. Tacit. lib. 7.

Hians oratio. Quintil. lib. 8. cap. 6, Hoc est, male coniuncta et Mutilla et hiantia loqui. Cic. in Orat. 17. (conconata.)

Disiuncti atq; hiantes concursus literarum. Cic. in Partit. 12.

Hiatu, huius hiatu, pen. prod. m. g. Oris apertio. Cic. 2. de Nat. deor. 82, Quaedam animalia cibum oris hiatu et dentibus ipsis capeffunt.

Extremus expirantis hiatu. Quintil. lib. 6. cap. 2. 26.

Immani fauces diducit hiatu. Silius lib. 3. 40.

Hiatu ex concursu uocalium. Cic. in Orat. 42.

Hiatu terra. Cic. 2. de Nat. deor. 20.

Deuari subito telluris hiatu. Ouid. epist. 3. 13.

Patuli hiatu fontis. Ouid. 3. Metam. 33.

Profundus hiatu. Plin. lib. 2. cap. 80. 1.

Hisco, hifcis (ἡέω, ἡέω) hifcere, Inchoatiuum uerbum, Proprie est oris humani: quum uidelicet praefornio aut tædio os aperit homines.

Raris turbatus uocibus hisco. Virg. 3. Aeneid. 83.

Hifcere submisso loqui, siue os ad loquendum aperire. Plaut. Ne hifcere quidem audeat. Virg. 3. Aeneid. 62, — uix pauca furenti

Subjicio, et raris turbatus uocibus hisco. Cic. 2. Phil. 107, Respondebisne ad haec, aut omnino hifcere audebis?

Hifcere, Stupere, mirari, dubitare. Nauis, Hifcit, dubius est quid agat. Nonius.

Hifcere, Aperiri. Plaut. Pseud. 14. 47, — tace, ades hifcunt. Ouid. epist. 6. 29, Hifcere nempe tibi terra neganda foret. Quintil. lib. 9. cap. 2.

Hiasco, hiascis (ἡέω, ἡέω) hiascere. Cato de Re rust. cap. 10, De nucib. Vbi primum incipiunt hiascere, tum legi oportet.

Hippace] hippaces, pen. cor. f. g. (ἵππακος) Causus ex lacte equino coagulatus. Plin. lib. 28. cap. 9. 9, Sestius eosdem efficit equino, quos bubulo tradit hunc uocat hippacem. De cae scis idem lib. 11. cap. 54. 1, Vbi Hermolauus, Hippocrates, inquit, inuentum scribit Scybarum hippacem ex equino lacte.

Hippaco] as, are, Est celeriter animam ducere: ab equi halitibus, qui est supra modum acutus. Festus.

Hippagium] hippaggi, Equorum uectio.

Hippago] hippaginis (ἵππαγος) Genus nauigij conuehentis equis aptum, inquit Festus: quod a Iulio Pollice ἵππαγος dicitur. Linius Decade quinta, libro 4. 190, Quing; et xxx naues, quas ἵππαγος uocant, ab Elia profecta.

Hippagogeus] ἵππαγογός, Instrumentum quo lapides exsoluntur, apud Aristophanem in Alitum comedia. Hermolauus. Scribendum Hippagogeus.

Hippagus] ἵππαγος, Nauigij genus. Plin. lib. 7. cap. 56. Vne Maome.

Hipparchus] ἵππαρχος, Nicetas astrologus, scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de lunæ motu contra Platonē. Primum instrumenta mathematica inuenit, unde haec sensibus deprehendi possent. Plinio maxime laudatus. Hipparchus quoq; filius Pijstrati tyranni, qui ob libidinē in Harmodij, Aristogitonis coniurationem in se excitauit, ut est apud Thucydidem. Idem, ut inuidiam tyrannidis sapientiae opinione extingueret, literas coluit, uirisq; doctis maxime fuit. Aelianus de Variâ historia.

Hippasus] Metapontinus, auditor Pythagorae, uir doctissimus, nihil scripsit, ut ait Demetrius.

Hippe] ἵππος, Chironis Centauri filia: quae quum in monte Pe-
lio sese uenando exerceret, grauida facta est: ob id patris
indignationem timens, deorum misericordione in equam couer-
sa est, & in caelum translata. Nonnulli uatem eam dixerunt
fuisse: sed quia deorum consilia hominibus patefecisset, in e-
quam esse conuersam.

Hippel] Cometa, qui iugas equinas habent, celerrimi mo-
tus, ab equis dicti. Plin. lib. 2. cap. 25.

Hippenemia] Vide Hypenemia.

Hipperides] pen. corr. (ἵπποκρίτης) Atheniensis orator, de
quo Volaterranus lib. 6. Vide Hyperides.

Hippiades] pen. corr. Statue mulieru equestres appellaban-
tur, cuiusmodi fuisse uidentur Amazonu, quas mortaliu pri-
mas equu scudere ausis, Lyfite Oratori creditur Hermolaus.

Hippias] ἵππιος, Eleus philosophus, discipulus Hegesidemi,
ut tradunt Cicero & Quintilianus, non liberalium modo ar-
tium praese scientiam tulit, sed earum quas Graeci mechanica
uocat, ut & uestim, & annuli crepidasq, ac omnia quae
feribat, manu faceret. Atq; ita se comparauit, ne cuiusquam
ope egeret, summu bonum ἀκαταξία posuit, hoc est, eo
contentum esse quod simplici uictui sat esset. De quo Cicero
3. de Orat. 69. Fuit item Hippias, Pysistrati filius, Cic. ad
Attic. lib. 9. 181. 4, Nefarius Hippias Pysistrati filius, qui in
Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens.

Hippice] hippices, pen. cor. f. g. (ἵππιος) Herba, de qua Plin.
lib. 25. cap. 3. 4, Scythicam herbam in ore habentes, famem
sitiuq, non sentiunt. Idem praestat & hippice, dicta quod in
equis quoq; eundem effectum habeat.

Hippo] ἵππος, duplex in Africa. Hippo regius, hic episcopa-
tu insignis est diui Augustini, qui se alioqui Tagastanum susse-
se, & Tagasta Africa oppido, libro secundo Confessionum scri-
bit. Strabo libro ultimo utranq; Hipponem regiam nomi-
nat, nisi codex uulatus est. Alterum autem, Diarrhyton Grae-
cis dictum Plinius scribit, quod palustri solo madet. Vtranq;
Siluius lib. 3. 52. uno uersu expressit,

Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo. Vaga
enim Diarrhyton nominat, quod palustri solo sita sit, quare
terrae motibus frequentius infestatur. Nec perperam Vagam
dixit foemineo, qui sic aequu ut masculino proferantur. Plin.
lib. 6. cap. 34. 1, Vtranq; inquit, Hippo, & c. Vtranq; Hippo-
nem Graecos equites condidisse, auctor est Solinus. Est &
Hippo, puella Boeotiae nome apud Plutarchum in Pelopida.

Hippocampae] suae hippocampi, (ἵπποκαμπαί) Equi mari-
ni in piscium caudas desinentes, a flexu caudarum, quae pi-
scosae sunt, ut ait Nonius, dicti.

Hippocampinus, pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 32. cap. 7.
1, Alopecias replet hippocampinus emis, nitro & adipe suil-
lo mistus.

Hippocentaurus] ἵπποκένταυρος, Equi stimulator. Qui-
dam uolunt Hippocentauros filios fuisse Centauroru, quod
& Diodorus ait: fabula ex eo nata, quod primi equitare ausi
sunt, ueluti hippos, id est, equus, et homo copulati essent. Clau-
dius Caesar scribit Hippocentauru in Thessalia natu, eodem
die interisse. Cic. 1. Tusc. quaest. hominibus. Hippocentaurum ne-
gat unquam fuisse, & lib. 2. de Nat. deor.

Hippoco mi] pen. cor. (ἵπποκόμοι) Mangones ab equis com-
ponendis, colore in furo, robur in mani sagina, ut ait Quintilia-
nus, mentientes.

Hippocrates] pen. corr. (ἵπποκράτης) Couis medicus, audi-
tor Democratis, ut quidam uolunt, uixit apud Perdicam Ma-
cedoniae regem. Excessit e uita annos natus CIII, suscepit
filios Thesalum & Draconu. Eius libri tanquam diuino e-
manauerint ore, ubiq; celebrantur. Hec ex Suida. Hippo-
crates praeter superiorem, Suidas quinq; commemorat, om-
nesq; eiusdem artis & familiae, quorum omnium excellentis-
simus fuit primus. Hippocratem alium, Atheniensium au-
tem ponit in bello Peloponnesiaco Thucydides. Quint. lib.
3. cap. 6. 46, Hippocrates clarus arte medicinae.

Hippocratia] hippocratiorum, n. g. Ludi, qui & Consules
dicuntur. Vide Consus.

Hippocrene] pen. prod. (ἵπποκρήνη) teste Bocatio, fons est
Boeotiae. Hunc aliqui fingunt ob equi Pegasi percussione
factum, & hinc denominatum. Quod quidem signum fa-
cile degegitur, si secundum quosdam inspicatur historia. Vo-
lunt quidam Cadmum equo insidentem, dum sedem sibi so-
cisiq; perquiret, primo ad hunc fontem constituisse: & quia
literarum Graecarum repertor fuit, quarum forsan medita-
tionem ibidem sumpsit, illum Musis sacrum esse uoluit.

Aganippis Hippocrene. Ouid. 5. Fast. 2.

Hippodame] pen. corr. (ἵπποδάμη, ἵπποδάμη) inquit Ser-
uius, seu Hippodamia, pen. prod. filia fuit Oenomati regis Eli-
dis & Pisitarum. De hac infra in dictione Oenomatus.

Hippodamus] pen. cor. (ἵπποδάμος) Milesis, natura stu-
diosus, primus eorum qui in Republica uersati non essent, ce-
pit aliquid dicere de optimo ciuitatis statu. Constituit enim
ciuitatem ex numero x milium, diuisam in partes tres, arti-
ces, agricolos & milites. Regiones in totidem partes, sacra,
publicam & priuata. Erat ob ambitionem uita morosior,
crinum prolixitate, ac sumptuoso ornatu. Aristoteles lib. 2.
Politicorum.

Aster Hippodamus. Stat. 6. Thebaid. 88.

Marius Hippodamus. Stat. 6. Thebaid. 96.

Hippodorus] pen. prod. Vnus Codrinarum, inuidiam popu-
li uitare cupiens, & optimam simul principis famam inter
Atheniensis adipisci, seueritate in suos est usus, ac filiam cum
moecho deprehensam currui iussit alligari atq; discerpi. A-
lianus de Vari. historia.

Hippodromus] pen. corr. Thessalus genere, patria Larisa-
seus, circa M. Antonini principis tempora Athenis schola
succesit, Auctor Philostratus qui eu inter sophistas retulit.

Hippodromus] hippodromi, pen. cor. m. g. (ἵπποδρόμος)
Locus ad cursus equorum dispositus, qui statim intrantium
oculis totus simul offertur, hinc atq; hinc platano, aut bux-
os, aut cypressos, aut alias arbores perpetuo uirantes ha-
bens. In eo de pernicitate equorum certatur, circa simulacru
pugnae: & a cursu equorum appellatur. Graeci enim ἵππων
equum uocant, ἵπποδρόμου cursus. Plaut. Bacchid. 8. 27.

Inde de Hippodromo & palaestra, ubi reuennis domu.
Hippoglossa] Herba a figura equinae linguae appellata: ha-
bet autem folia sylvestris myrti concava, & spinosa, & in
his ceu linguas folio paruo exeunte de folijs. Plin. lib. 27. cap.
11. 1, Eam Tusci appellant Bislinguam, alij Bonificum.

Hippolapathum] pen. corr. (ἵππολαπάθος) Herba lapa-
tho satino maior, candidiorq; ac spistor, ut ait Plin. lib. 20.
cap. 21. 9. Vulgo lappa maior appellatur, siue lapathu ma-
ius, a Graecis etiam prosopion, a Latinis personata dicitur.

Hippolochus] pen. cor. (ἵππολοχος) fuit, teste Homero lib.
Iliados sexto, filius Bellerophontis, & Glauci pater. Alter,
teste eodem, libro 11. fuit Antimachi Troiani filius, qui una
cum Pisandro fratre ab Agamemnone in Troiano bello in-
terfectus est.

Hippolyte] pen. corr. uxor Acasti regis Magnesia, quae Pe-
leum falsi criminis accusauit apud uirum suum, dum ille sibi
consentire nollet. Alia fuit Amazonum regina, quam Hercules
prelio uictam Theseo dedit uxorem.

Hippolytus] pen. corr. (ἵππολύτος) Theseli & Hippolytae
Amazonis filius, uiribus dictus. Qui dum caelibet duces uita-
tam sese uenatu exerceret, & constanti animo sperneret mu-
lieres,

lires, a Phaedra nouerca, absente patre, amatus est. uis tur-
pi desiderio qui obtemperare nolisset, redeunte patre, adul-
terij crimen nouerca obiecit. Quamobrem Theseus in fu-
rorem uersus, de filij nece cogitauit, quod metuens Hippoly-
tus, consensu currui fugam arripuit. Sed dum Phocae, quae
tum forte in litus exierant maris, equorum & rotarum bre-
uius perterrita, sese in mare praecipitauerunt, eum exterriti equi
per scopulos ac saxa traxere, tanto impetu, ut compagibus
dissolutis infelicem iuuenem loris implacitum disperferint.
Hic postea Aesculapus reuocauit ab inferis, & pristina in-
columitati restituit. Hippolytus uero relicta terra Attica in
Italia uenit, ne patris iram rursus experiretur, & se Virbiu
appellari iussit, quod a bis uir fuisse. Non longe a Roma oppi-
dum edificauit, quod a nomine acceptae coniugis, Ariciam
appellauit.

Direptus equorum furij Hippolytus. Ouid. 3. Fast. 53.

Hippomachus] pen. corr. (ἵππομαχος) tibicen fuit, qui
quum uideret a plebe laudari discipulum, quem tamen in ar-
te peccare cognoscebat, baculo tactum desistere iussit, laudans
maximum erroris argumentum quod ab ignara turba lauda-
retur. Aelianus auctor.

Hippomanes] pen. corr. n. g. (ἵππομανής) indeclinabile,
Compositu ab ἵππος & μάνα, furia uel insania. Ser-
uius scribit esse uirus ex equarum inguinibus defluens, quo
tempore feruntur in amoris furorem: quod in humana usce-
ra descendens, furorem facit. Virg. lib. 3. Georg.

Hinc denum Hippomanes uero quod nomine dicunt
Pastores, lentum distillat ab inguine uirus. Plin. lib. 8.
cap. 4. 2. 11, Et sane equis amoris insensum ueneficium, hippo-
manes appellatum, in fronte, carice magnitudine, colore ni-
gro, quod statim edito partu deorat facta, aut partu ad hu-
bera non admittit, si quis praereptum habeat, olfactu in ra-
biem id genus agitur. Virg. 4. Aenelid. 10. 4,

Queritur & nascens equi de fronte reuulsus,
Et matris praereptus amor. Colum. lib. 6. cap. 27.

Hippomarathrum] penult. corr. (ἵππομαράθρον) Herba.
Plin. lib. 20. cap. 23. 3, Est & in hoc genere sylvestre, quod
alij hippomarathru, alij myrsinum uocant: folijs maioribus,
gustu acriori, proceris, brachiali crassitudine, radice candi-
da. Nascitur in calidis, sed saxosis. Diocles et aliud hippo-
marathru genus tradit, longo & angusto folio, semine corian-
dri. Haecenus Plinius. Nos uero foeniculi maus hippomara-
thrum appellamus. mos enim est Graecis in compositione, ut
qui magnu aliquid significare uolunt, equu aut bonu ponat.

Hippomedon] penult. corr. huius Hippomedantis, uiri no-
men, quem uocat Silius 6. Theb. 131, arduum.

Acer Hippomedon. Stat. 5. Thebaid.

Hippomenes] pen. cor. Neptuni nepos, ex patre Mactaeo,
Atlantiam puellam Scyriam cursu potentem uicit, & in lu-
co matris deuin amoris impatientia cum uicta concubuit, ut
scribit Seruius. Vide Atalanta.

Hippona] pen. prod. (ἵππώνα) dea erat equorum, quam sta-
bularyj colebant. Eius simulacrum locabatur in stabulis. Ab
hac dea, Hippontes populi dicti uidentur. Apul. lib. 3. de Asia-
no. Iuuen. Satyr. 8,

— iurat Hipponam & facies olida ad praesepia pictas.

Hipponax] pen. prod. (ἵππονᾶξ) poeta. Plin. lib. 36. cap. 5.
1, Hipponaxi notabilis foeditas uultus erat, quamobrem ima-
ginem eius lasciuia iocorumq; proposiere uidentium circula-
lis. Quod Hipponax indignatus amaritudinem carminum
distribuit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos
copulisse: quod falsum est. Haecenus Plinius. Ab hoc Iambi-
cum Hipponacticum, siue Hipponactium, quod & Icazon
dicitur, nomen sumpsisse uidetur. Cic. in Orat. 10. 9, Senarios
Theauri pars 2.

uero & hipponactos effugere uix possumus, magnam enim
partem ex iambis nostra constat oratio. Vide Solinum.

Hipponicus] pen. pro. Hippiae filius Atheniensis, quum paa-
trix statum dedicare decreuisset, nonnullis eam a Polycleto
confici suadentibus, illi nequaquam usum est, quod ob ope-
ris pulchritudinem ab asficienibus, non dedicantis, sed po-
tius artificis uirtus laudaretur. Auctor Aelianus.

Hippoperas] pen. prod. (ἵπποπέρας) Seneca epist. ad Liu-
cil. 13, uocat facillos scorteos ad ferenda numismata siue ca-
tera ad iter necessaria acco modo. Bulgas Pompeius uocat.

Hippopodes] pen. cor. Populi in Oceano Scythico, qui (te-
ste Solino) humanam usq; ad uestigium formam tenent, sed in
equinos pedes desinunt. Plin. lib. 4. cap. 13.

Hippopotamus] pen. cor. (ἵπποπόταμος) Plin. lib. 8. cap.
25. 7, Maior altitudine in eode Nilo belua hippopotamus
editur: unguis bifidis, quales bubus dorso equi & iuba, &
hinnitum, rostro resimo, cauda & dentibus aprorum, adma-
cis, sed minus noxijs: tergoris ad scuta galeasq; impenetrabile
lis, praeter quam si humore madaet.

Hippos] ἵππος, Latine equus dicitur: a quo multa deducuntur.

Hippofelinum] pen. cor. (ἵπποφελίον) Apij herba species,
in siccis nascens, quasi felinum siue apium magnum dicas, ea
ratione compositionis Graecorum quae prius dicta est in hip-
pomarathrum. eadem etiam herba olusarium alijs dicitur.
Plin. lib. 20. cap. 11. 4.

Hippotoxota] pen. corr. (ἵπποτοξότη) Dicti sunt equestres
sagittarij, uel sagittarij qui equis insidentes tela mittunt. Vi-
de Hirtium, lib. 5. belli Asiatici, 68.

Hippuris] huius hippuris, pen. prod. (ἵππουρις) Herba a Lae-
tius equisetum dicta. Plin. 2. 6. cap. 13. 1, Equisetum, hippuris
a Graecis dicta, & in pratis nascens, uituperata a nobis. Est
autem pilus terre, equinae setae similis, & c.

Hippus] ἵππος, Fluius est Moschorum in Phasin defluens.
Strab. lib. 11, Hinc Phasis partem illabitur ingens flumen,
quod ortum ex Armenia dicens, Glaucum in se recipit, atq;
Hippum e uicinis montibus cadentes.

Hippocratea] pen. prod. (ἵπποκράτης) Fuit uxor Mithridatis,
quae maxime uirum suum dilexit. Volater. Mithridates Hira-
psicrateam coniugem in omnibus bellis aduicem, arma-
tamq; habuit, crudelis alioquin in suos.

Hira] hira (ἵπποκράτης) quae diminutiue, inquit Festus, dicitur
hilla, intestinum est quod icium uocant.

Hircania] Vide Hircania.

Hirquus] hirqui, per c & q, m. g. (ἵρκο) Angulus oculi.
Virg. 3. eclog. 2, — transuersa tuentibus hirquis. Id est,
oculis in hirquos, hoc est, in angulum utrunq; retortis. Tra-
ctum est autem ab oculis hircorum, qui ob libidinis ardo-
rem, transuersum semper aspicunt.

Hircus] hirci, per c uel q (ἵρκο) Caper, caprae
rum admissarius. Plaut. Mostel. 2. 39, — te Iuppiter

Dijq; omnes per dant, oboluisse allium,
Germana illuues, ruficus, hircus, hara suis. Ad homine
transfuit immundum & libidinosum. Idem Asinar. 12. 213,
Improbis hircus edentulus.

Lewis hircus. Horat. Epod. 16. 7.

Mulgere hircos. Vide Mulgeo.

Hircus aliquando dicitur fetor ille qui fit sub alis.

Gravis hirsutus cubat hircus in alis. Horat. Epod. 12. 1.

Hircinus, pen. prod. (ἵρκο) Adiectiuum, siue hircinus
antiquis, Quod ad hircum pertinet. Plaut. Pseud. 15. 12,
Hircus tu qui cum hircina stas barba. Apuleius, homo fordi-
dus & hircina libidine foetens. Plin. lib. 12. cap. 17. 10, In
pellibus hircinis.

Hircus hircinis conculse aure. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 4.
 ¶ Hircosus, pen. prod. Adiect. (Ἥρκος) Quod hircinum odorem olet. Plaut. Merc. 11. 14.
 Quum sis iam etatis plenus, anima foetida,
 Senex hircosus, tu ofculere muliere, &c. Pers. Satyr. 3. 8.
 Hic aliquis de gente hircosus centurionem. Idem Satyr. 5. 19. Dixeris hac inter hircosos centuriones. Nonnulli legunt, uaricosos.
Hirculus] pen. corr. Herbae nomē. Plin. lib. 12. cap. 12. 5. Cum Gallico nardo semper nascitur herba, quae hirculus uocatur, à grauitate odoris & similitudine, qua maximè aduertatur. Differt quòd sine cauliculo est, & quòd minoribus folijs, quòdque radice neque amarè neque odorata.
Hirnea] hirneae uasis genus. Cato cap. 81. Indito in hirneam fctilem.
Hirpiae] Hirpiae, Familiae sunt, ait Plinius lib. 7. cap. 2. paucae haud procul urbe Roma, in Faliscorum agro. Hae sacrificio annuo, quòd fit ad montē Soracten Apollini, supra ambustū ligni struē ambulantes nō aduruntur. Hirpi Solimo uocantur. Pubes Hirpina. Silius lib. 8. 11. 4.
Hirtius] Hirpi, Consul, cum Pansa collega in praelio ab Antonio caesus, ut scribit Cic. lib. 12. 25.
Hirsutus] pen. prod. Adiectiuum (Ἥρσυτος) ab horreo & seta, quasi horrens fetis, fetosus, horridus. Martialis libro 10. 65. Hirsutus ego cruribus, genisq; &c.
Hirsuta] spinis quaedam animantes. Cic. 2. de Nat. deor. 180.
Barba hirsuta. Ouid. 13. Metam. 165.
Hirsuta castanea. Virgil. 7. eclog. Vbi Seruius, Hirsuta, adhuc inter suos echinos locatae.
Comae hirsutae. Ouid. 3. Fast. 67.
Feræ hirsutae. Ouid. 5. Fast. 36.
Frondes hirsutae. Virg. 3. Georg. 46.
Hirsuta gene. Martialis lib. 6. 52.
Hirsuta petrea herba. Plin. lib. 20. cap. 9. 12.
Supercilium hirsutum. Virg. eclog. 8. 7.
Hirsutum, metaphoricè, pro Austero & inamæno. Ouidius 2. Trist. 52. Sumpseris amales, nihil est hirsutum illis.
Hirsuta, hirsutae, f. g. Solinus cap. 38. Durissimum dorso teragus est uentri mollis. Setarum hirsutae nullae.
Hirtus] Adiectiuum (Ἥρτος) Idem, quòd Hirsutus: ut, Hirtus fetis musculus marinus. Plin. lib. 11. cap. 37. 38.
Canities rigidis stetit hirta capillis. Ouid. 10. Metam. 84.
Hirte capelle. Virg. 3. Georg. 57.
Hirto corde gigni quosdam homines proditur. Plin. lib. 11. cap. 37. 55.
Hirta corpori. Plin. lib. 7. cap. 2. 15.
Crimis hirtus. Ouid. 8. Metam. 162.
Hirte oues. Varro 2. de Re rust. cap. 2. 17.
Saxa hirta dumis. Stat. 3. Sylu. 13.
Hirte saepes: hoc est, rupis & spinis asperae. Col. lib. 10.
Hirudo] pen. prod. hirudinis (Ἡρὺδω) Sanguisuga. Plin. lib. 34. cap. 10. 9. Diuersus hirudinum quas sanguisugas uocat, ad extrahendum sanguinem usus est. Plaut. Epid. 5. 5. Iam ego me uortam in hirundinem, atq; horum exugebo sanguinem. Horat. de Arte poet. 96. Non missura cutem nisi plena cruoris hirudo. Plin. lib. 8. cap. 10. 3.
Hirudo ararij, per translationē: hoc est, exbaustrix. Cic. ad Att. lib. 1. 11. 19. Accedit illud, q. illa cōcionalis hirudo ararij, misera et ieiunā plebecula me ab hoc magno unice diligi putat.
Hirundo] hirundinis, f. g. (Ἡρὺδω) Auis nota. Plin. lib. 10. cap. 24. 1. Abeunt & hirundines hybernis mensibus, sola carne uescens aut ex his quae aducos ungues nō habent, sed in uicinis abeunt, apricos sequente montium recessus: inuentēq; iam sunt ibi nude atq; deplumes. Plaut. Asin. 12. 104. Dic igitur me te anaticulā, columbam uel catellum, hirundinē, &c.

Arguta hirundo. Virg. 1. Georg. 78.
Garrula hirundo. Virg. 4. Georg. 62.
Veris praenuntia hirundo. Ouid. 2. Fast. 171.
Hirundinimus, pen. prod. Adiectiuum (Ἡρὺδω) ut, Hirundinimus nidus. Plaut. Ruden. 15. 6.
Hirundinimus sanguis. Plin. lib. 30. cap. 14. 10.
Hisco] uide Hio, his.
Hispa uel Hypa] Flumiūs. Silius lib. 14.
Hispalis] pen. corr. (Ἡσπάλις) Ciuitas Hispaniae: quae nunc Stabilia uocatur. Quidam declinant, hoc Hispal, Hispali. Plin. lib. 2. cap. 97.
Hispania] Hispania, i. g. g. Europae regio, ampla inter Africae & Galliae terra, uisus (nam Quintilianum, Senecā, Mariam lem, Silium, Lucanū, aliosq; innumeros genuit) equis, ferro, plumbo, aere, argēto, auroq; tam abundans, & adeo fertilis, ut sicubi ob penuriam aquarum effecta, & sui dissimilis est, linum tamen, aut spartum dat. Ea in ulteriorem aliquando & ceteriorem diuisa est: Vltior in Mauritaniā & Atlantiam inclinans, prouincias habet, Beticam, fertilissimā, à Bæti, quo irrigatur, amne dictam. Alteram Lusitaniam, à Luso comite Liberi patris sic uocatam, ut tradit Plin. lib. 3. cap. 1. Tarraconensem tertiam, à Tarracone, à Scipionibus condita urbe dictā. In ea hodie regna sunt Tarraconie seu Aragoniae, uel Cataloniae, Nauarrae, Castellae in Bætica, Granatae. Lusitania ferè ad Portugalliā attingit, supra quā Gallicia est, & Vasconum sedes, in Septentrionem exposita. Amnes Hispaniae clarissimi sunt, Iberus, Bætis, Tagus, Anas, & Durus. Vide Tabulam Europae secundam Ptolemei, & adhibe quae scribit Plin. cap. 1. lib. 3. Casus plurali usus est, scribens ad Ciceronem lib. 15. 19. 7. Quid in Hispanijs geratur scribe. Hispania ad Aphricam adiungitur. Vide Adungo.
Hispans, pen. prod. Adiectiuum (Ἡσπανός) Qui in Hispania natus est.
Hispans capillus. Martialis lib. 10. 5.
Nec nimmer Hispanos, nec robore Gallos, nec calliditate Paenos, nec artibus Graecos, &c. superauimus. Cic. de Arusp. resp. 17.
Iugum Hispanum. Ouid. 3. de Arte amand. 129.
Hispansis, & hoc Hispanice (Ἡσπανός) alibi ortus, in Hispania uersatur. Vnde Hispanenses uocamus negotiatores, ut, Hispanenses exercitus, hoc est, Romanorum qui erat in Hispania cum Praetoribus. Tacit. lib. 1.
Hispansis estus maritimus, uel Britannicus. Cic. 3. de Nat. deor. 32.
Hispidus] pen. corr. Adiectiuum (Ἡσπίδω) Setosus, horridus, ut ait Seruius. Virg. 10. Aeneid.
 — cui laterum tenuis hispida nant
 Frons hominem praefert. Plin. lib. 16. cap. 6. 2. Continetur hispido calyce.
Hispidus aspectu. Plin. lib. 22. cap. 6. 6.
Facies hispida. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.
Frons hispida. Virg. 10. Aeneid. 42.
Agri hispidi. Horat. 2. Carm. ode 9. 1.
Hispidosus, pen. prod. Adiectiuum (Ἡσπίδω) Catull. ad Aurelium, epigr. 16. 2. Non dico pueris, sed hispidosis.
Hister] histeri, m. g. (Ἡστίριος) Liu. 7. ab Vrbe, 6. Quia hister Tusco uerbo ludio uocabatur.
Histiaa] Ciuitas in Euboea, de qua meminit Homer. Iliad. 2.
Histiaus] fuit Milesiorum tyrannus, ut scribit Herodotus lib. Hister. 6.
Histonium] Italiae oppidū, non procul à monte Gargano, ut scribit Pomponius lib. 2. Nunc uulgo dicitur Gualto. Testis Olluar. in Melam.

Historia] historia (ἱστορία) Latine narratio dicitur & rerum gestarum expositio. Proprie tamen est earum rerū quibus gerendis interfuerit is qui eas narrat. Vnde nomen habet à ἵσθαι, quod est uidere. Vide Annales. Cic. Academ. 2. 48. Doctum sanè hominem, ut indicat ipseus historia scripta Graecè. Idem 2. de Orat. multa dicit de historia. Testis temporū, lux ueritatis, uita memoriae, magistra uitae, nūntia ueritatis, historia à Cicerone dicitur, 2. de Orat. 20. Erat historia nihil aliud, nisi annalium confectio. Cic. 2. de Orat. 28.
 Prima lex historiae, ne quid falsi dicere audeat: deinde, ne quid ueri non audeat, ne qua suspicio grauitate sit in scribendo, ne qua similitudo. Cic. 2. de Orat. 34.
 In historia pura & illisri nihil est breuitate dulcius. Cicer. de clar. Orat. 142.
 Enarratio historiarum. Quintil. lib. 1. cap. 8. 12.
 Satis historiarum est? Plaut. Bacchid. 2. 50.
 Amare historiae. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 18.
 Infans historia. Vide Infans.
 Lyricea historia. Quintil. lib. 9. cap. ultimo, ad finem. Vide Orbis.
 Maior historia. Quintil. lib. 1. cap. 5. 13.
 Mendosior historia. Vide Menda.
 Muta historia. Vide Mutus.
 Vana historia. Quintil. lib. 1. cap. 8. 13.
 Condere historiam. Vide Condo.
 Conquirere regionum historiam. Vide Conquiro.
 Decurrit historia. Plin. lib. 7. cap. 16. 5. Sed mox plura de hoc, quum membratim decurret historia. Hoc est, quum hominē per singula membra describam.
 Distingere historiam uarietate locorum. Cic. 2. de Orat. 29.
 Dare historias poeticas alicui. Quintil. lib. 2. cap. 4. 2.
 Loquuntur historiae. Vide Loquor.
 Scribere historiam. Cic. 2. de Orat. 28.
 Historia alijs uocabulis dicitur à Cicerone, Memoria publica, memoria rerum ueterum, commemoratio antiquitatis, monumenta rerum ueterum, monumenta temporum, locorum, hominum, rerum gestarum: omnium secretorum memoria.
Historicus, pen. corr. Substantiuum (ἱστορικὸς) Historiarum scriptor. Cic. pro Murena, 13. Idem in Topicis, 42. Philoſophi, poetae, & historici.
 Vires hiſtoricorum. Quintil. lib. 2. cap. 1. 4.
 Historicus, dicitur aliàs à Cicerone Rerum pronuntiator, & rerum explicator.
Historicus, Adiect. (ἱστορικὸς) Cic. de clar. Orat. 157. Non tā historico, quam oratorio genere perscripsit.
 Fides historica. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.
Historice, historices, pen. corr. f. g. (ἱστορικῶν) Enarratio authorū dicitur. Quintil. lib. 1. ca. 9. 1. Ratio loquendi & enarratio authorum: quarum illam methodicè, hanc historicè uocant.
Historialis, & hoc historiale, pen. prod. Quod ad historiam spectat. Plin. lib. 16. cap. 33. 2. Trahiturq; etiam in picturas opere historiali.
Histrion] huius histrionis, com. gen. (ἱστρονιστής) Qui personatus in scena, tragedias uel comedias agit. Festus, Histriones dicti, quod primum ex Histris uenerunt. Liu. lib. 7. ab Vrbe, 6. Valerius, nomen histrionibus fuisse inditum scribunt, quia hister Tusco uerbo ludio uocabatur. Cic. 4. Tusc. 86. Aguntur ista praetere, & ab Oratore quidem melius, si modo est Orator, quam ab illo histrione.
 Actio histrionis, saltatori motus non quiuus, sed certus quidam datus est. Cic. 3. de Finib. 37.
 Exhibatur & exploditur histrionis si paulum se mouit extra nu-

merum, aut si uersus pronuntiatuſ est syllaba una breuior aut longior. Cic. in Paradox. 32.
 Curare histriones. Vide Curo.
 Leuis ars & scena histrionum. Cic. lib. 1. de Orat. 10.
 Roscius & Aesopius histriones clari. Cic. 1. de Orat. 135.
 Comediarum histrionum. Plin. lib. 7. cap. 53. 6.
 ¶ Histrionia, huius histrionie (ἱστρονιστία) uel Histrionica, histrionice, ars ipsa. Plaut. Amphit. 3. 90.
 — quasi uerò nouum.
 Nunc proferatur, iouem facere histrioniam.
 ¶ Histrionicus, pen. corr. Adiect. (ἱστρονιστικός) Quod pertinet ad histrionem uel histrionem: ut Imperator histrionicus, qui imperat histrionibus, praefectus histrionici chori. Plaut. Pœn. 2. 4.
 Audire iubet uos Imperator histrionicus, &c.
 ¶ Histrionicus, pen. corr. Adiectiuum (ἱστρονιστικός) ut, Histrionicus gestus, histrionice uestes, histrionica uerba.
 ¶ Histrionalis, & hoc histrionale, pen. prod. ut, Studium histrionale. Tacit. lib. 1. Idem de Oratore, Vt lasciuia uerborū, grauitate sententiarum, licentia compositionis, histrionales modos expriment.
Histrionis] hystrius, pen. corr. f. g. (ἱστρονιστής) Animal ex herinaceorum genere. Plin. lib. 8. cap. 35. Hystrius generat India & Africa spina contextas, ac herinaceorum genere: sed hystriaci longiores aculei, & quum intendit cutem, missiles. Ora uer gentium figit canum, & paulò longius iaculatur. Hybernis autem se mensibus condit, quae natura nullis & ante omnia urſis.
Hiulcus] hiulca, hiulcum (Ἡυλκός, Ἡυλκός) Effus, & fathiscens. Virg. 2. Georg.
 Hoc, ubi hiulca siti findit canis asserit arua. Vbi Seruius, Hiulca, nimis caloribus fissa.
 Hiulca gens, Auda uel bilinguis & fallax. Plaut. Trinum. 6. 9.
 Fulmen hiulcum. Stat. 1. Thebaid. 6.
 Nubes hiulca. Claud. 5. Paneg. 41.
 Hiulca uoces, Hiulcus concursus uerborū. Cic. 3. de Orat. 94.
 Collocationis, est componere & struere uerba sic, ut necue asper eorum concursus, necue hiulcus sit. Idem in Orat. 83.
 Extremorum uerborum cum in sequentibus primis concursus, aut hiulcus uoces efficit, aut asperas.
 ¶ Hiulcè (Ἡυλκῶς) Aduerbium. Cic. 3. de Orat. 26. Ex quo sic locutum esse eius patrem iudico, sic maiores, non asperè, ut ille quem dixit, non uasè, non rusticè, non hiulcè, sed praesè, & equabiliter, & leniter.
 ¶ Hiulco, hiulcas (Ἡυλκῶ) hiulcare, Findere, hiulcum facere. Vnde Catullus ad Maſſium, epig. 63. 13. Aestus hiulcat agros.
 H O
Hodie] Aduerbium temporis (Ἡμεῖς) Hodie, pro Nunc, siue hoc tempore. Plaut. Asin. 16. 37.
 Censeri tu illū hodie primū ire assuetum in ganeū? Terent. Eun. 5. 9. 1. O populares, ecquis me uiuit hodie fortunatioſ Cic. pro Domo sua, 62.
 Hodie, per comminationem dictum, authore Donato. Terent. And. 1. 2. 25. Si sensero hodie quicquam in his te nuptijs fallacie conari.
 Hodie manè. Cic. Attic. lib. 13. 267. 1. Vide Manè.
 Hodie nunquam. Terent. Adelp. 4. 2. 32.
 Scio ubi situerim hodie nunquam monstrabo. Vbi Donatus, Hodie, aut abundat ut Virg. 2. Aen. 134.
 — nunquam omnes hodie moriemur inulti. Aut nunquam hodie, pro nullo tempore huius diei: quia nunquam, per se generale est.
 Nunquam hodie effugies. Virg. eclog. 3. 10.
 Non facies hodie? Non dices hodie? & similia, instandi & urgendi causa dicuntur. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 5.

Non dices hodie quorsum hæc tam putida tandem. Furcifer? Hodiermus, Adiectivum (σημερινός) ut hodiernus dies. Cic. pro Cecin. 7. Et pro leg. Agr. 100. Liu. 4. bel. Maced. Hodierma consiliatio tota ex nobis pendet. Hodierno die, pro presenti tempore. Cic. de clar. Orat. 19. Nā es si Servio Tullio regnante uiguerunt, tamen multo diutius Athene iā erant, quam est Roma ad hodiernū diē. Budæus. Ante hodiernum diem. Cic. 3. in Catil. 65. Hodierna lux. Liu. 1. ab Vrbe. 67. Hodierno mane. Cic. in Catil. 65. Vide Mane. Hodiernus sermo. Cic. 1. de Legib. 86. Hodius] fuit (teste Homero lib. 9. Iliad) unus ex Græcorum præconibus in bello Troiano. Hododocus] ὁδοδότης, Latio atq; obfessor uiarum. Festo. Hodeporicum, pen. corr. (ὁδοπορικόν) Liber aliquod iter describens: quod & Itinerarium Latine dicitur. Hædus] Vide Hædus. Pluiales hædi. Vide Pluo. Hædichius] Homero teste lib. 7. Iliad. uir fuit Achius lonagè primus artis statuariae opifex. Hoi] ὄϊος, Interiectio lachrymantis. Terent. Eun. 4. 4. 48. Obsecro te uerò Phœdria. Ph. intro. do. hoi hei. Idem Phorm. 4. 3. 58. Holcus] ὄλκος, Herba que arifida etiā dicitur. Plin. lib. 27. cap. 10. Holcus in faxis nascitur fectis arifas habet in cacumine tenues, culmo quale hordeum rectibile. Quidam ob id arifidam uocant. Holoberæ] Vestes que tote birri sunt. Nam quas Latini uestes, birros appellant, Græci βίβρος uocare solent, id est, berros. Birri autem honestiorum et palatinorum erant, ut in cōcilio Gangrēsi, κατὰ ψήφισμα τοῦ τοῦ βίβρος ψεφόντων, et clariis apud Euzarium, βίβρος τῶν γαμνάλις ἐφαίνετο. Sunt igitur holoberæ uestes birri toti ferè serici, et toti conchyliati, uelut è capitibus illius tituli, in quo earū mentio est, conijcere licet. Nam illæ uestes totæ dicuntur, ex breuitate et compendio sermonis, quum purpureæ aut serici aut conchylij nomen subaudiendum sit. Turnebus. Holocaustum] huius holocausti (ὁλοκαυστόν) Hostia que detractis exiis integra aræ imponebatur, quasi ὄλοκαυστόν hoc est, totum combustum, aut totum igne absumptum. Holophantia] Vide Halophanta. Holor] Vide Olor. Holus] Vide Olor. Homelium] Pilei genus. Festus. Homerus] pen. prod. (Ὅμηρος) Græcorum poetarum excellentissimus, uixit ante Romanā conditam annis CLX. ut Cornelius Nepos scribit. Hic fuit cæcus, et ob id Homeri nomen sortitus est, quum prius Mælefigenes diceretur. Eius patria ignota fuit. Vide Cic. pro Archia poeta. Magniloquus Homerus. Stat. 5. Syll. 3. 13. Magnus Homerus. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 11. Mæonius Homerus. Horat. 4. Carm. ode 9. 1. Homericus, pen. corr. (Ὅμηρος) Adiectivum. Phœnix Homericus. Quint. lib. 2. cap. 3. 9. Iuuen. Sat. 13. 12. Tu miser exclamas ut uincere Stentora possis, Vel potius quantum Gradus Homericus. Homeride, familia apud Chios illustris, ut ait Hellenæus. Homerosastix (Ὅμηρος ἀστὴρ) Dicitur Homeri flagellum, cognomen tum, quo Zoilus quidam Homeri oblocutor cognominatus est, qui scripta sua cōtra Iliadem et Odysseam Homeri cōparata, in Alexandriam ueniens, Ptolemæo regi obtulit. Sic, Virgilomastix, Virgilij amulus. Mastix enim Latine flagellum dicitur. Vide Comici, uerberones mastigias

idēdem appellant. Quod planè nomen omnibus detractibus accommodatū est. Plin. in Præfat. 11. Ut obiter caueam istos homeromastigas. Ita enim captiores suos nominat. Et omnes obrectatores mastigas dicuntur, addito nomine eius cui obloquantur. ut, Ciceromastix. Homicida] Vide Homo. Homo] ὁμῶς, m. g. (ὁμῶς) ut teas est Phoca doctissimus grāmaticus: tamen si regule triviales affirmant, eum esse cōmunis generis: nusquam enim legitur iunctū cū adiectiuo feminino, neq; de muliere separatim quisquā dixerit homo. Sed ubi generaliter refertur ad naturam humani generis, ibi sub masculino femininū intelligitur: ut si quis dicat, homo nascitur ad laborem: id est, humanū genus, uel humani generis hæc est natura, ut nascatur ad laborem. Idem fit, quum describitur aliquid ad ceterorū animantū naturā pertinens: ut quum dicimus, Leoni est præcipua generositas. Sic enim et mas, et femina intelligitur. Terent. Eunuch. 1. 3. 65. — illūme obsecro Inhonestū hominē quē mercatus est here, senē, mulierem Vbi Donatus, Opportunè hominem dixit, tanquam incerti sexus. Plau. Cistel. 16. 2. 2. — illos hominis miseræ misereri Sulpitius ad Ciceronē, lib. 4. 5. 15, quæ si hoc tempore non suū diem obisset, paucis post annis tamen et moriendū quoniam homo nata fuerat, id est, humana sorte, et cōditione: quæ si dicat, mortalis. Eadem ratione dici potest, Et nata erant mal. Virg. eelog. 10. 8. Aut deus ille malis hominū miscere Conuentus hominum. Lucret. lib. 4. 158. Infima fortuna homines. Vide Inferus. Iniquitas hominum. Vide Iniquus. Sator hominum atq; deorum. Virg. 1. Aeneid. 51. Absonus uoce homo. Vide Absonus. Homo mirificè abstinent. Vide Abstinco. Abstrusus. Vide Abstrudo. Abundans. Vide Abundo. Acer. Vide Acer. Acerbus. Vide Acerbus. Acutus. Vide Acuo. Adolefcens. Vide Adoleo. Aduersus. Vide Aduerto. Aeratus. Vide Aes, aeris. Afluctus et iacens. Vide Iaceo. Alienus. Vide Alienus. Afim homines. Vide Afimus. Allegatus. Vide Allego. Ambitiosus. Vide Ambio. Ansfatus. Vide Anfa. Antiquus. Vide Antiquus. Apertus et simplex. Vide Aperio. Apparatus homo. Vide Apparo. Arcanus homo. Vide Arcanus. Aridus homo. Vide Aridus. Bellus homo. Catul. ad Puerum, epig. 21. 2. Vide bellus, in Bona. Calculosus homo. Vide Calculus. Capitalis homo. Vide Capitalis. Integer et castissimus homo. Vide Integer. Certi homines. Vide Certus. Cibarius homo. Vide Cibus. Circumretus homo. Vide Circumretio. Coniudales homines. Vide Comitia. Connotodus homo. Vide Commodus. Conspicius homo. Vide Conspicius. Consummatus homo. Vide Consummo. Homo multis flagitijs contaminatus. Vide Contamino. Contentus et abiectus homo. Cic. de lege Agrar. 9. 1.

Homo sine acumine. Vide Acumen. Copiosus homo. Vide Copia. Crassus homo. Vide Crassus. Crudus homo. Vide Crudus. Mulum densus homo. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 12. Desertus atq; abiectus homo. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 13. Verborum homo diligentissimus Cicero. Gell. lib. 13. cap. 23. Durus homo. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 2. Non facetus homo. Vide Infacetus. Idonei et integri homines. Vide Idoneus. Illustris honore ac nomine homo. Vide Illustris. Immundus homo. Vide Immundus. Impotentissimus homo. Vide Impotens. Infamis homo. Vide Infamens. Infames omnibus uitijs, atq; omni dedecore homines. Vide Infamis atq; impotens homo. Vide Impotens. Infans et insipientes homines. Vide Infans. Infini homines. Vide Inferus. Ingeniosus homo et peracutus. Vide Peracutus. Inquietus homo. Vide Inquietus. Insignis homo omnibus notis turpitudinis. Vide Insignis. Instabilis homo. Vide Instabilis. Integer homo et sanctus. Vide Integer. Intonsi homines et inculti. Vide Intondeo. Ipse homo. Vide Ipse. Lenissimus homo et natura, et c. Vide Lenis. Leuis homo. Vide Leuis. Homo domi sue cum primis locuples. Vide Locus. Luculentus homo. Vide Luculentus. Luteus homo. Vide Lutum. Malus homo. Vide Malus. Martini homines. Vide Mare. Miseri homines. Lucret. lib. 3. 12. Mobilis homo. Vide Mobilis. Municipales homines. Vide Munus. Nauis et industrius homo. Vide Nauus. Nobilissimus omnium homo. Vide Nobilis. Noui homines. Vide Nouus. Operarius homo. Vide Operarius, in Opus. Opiniosissimi homines. Vide Opinio. Ordinarius homo. Vide Ordo. Ornatus homo. Vide Orno. Parcus homo. Iuuenalis Satyr. 14. 12. Pereruditus homo. Vide Pereruditus. (Offi. 174. Summissus et abiectus homo, cui contrarium est Elatus. Cic. 1. Venustus homo, dicitur, et urbanus. Catul. ad Varrum, epig. 19. 1. Accedere ad hominem. Vide Accedo. Admirari hominem in re aliqua. Vide Admiror. Aduertere hominem. Vide Aduerto. Conuertere hominem ad consuetudine. Vide Conuerto. Conuertere homines in admirationem. Vide Conuerto. Conuertere se in hominem. Vide Conuerto. Hominem ex homine exuere. Cic. 5. de Fin. 62. Fingere homines. Quint. lib. 1. cap. 6. 10. Immolare homines. Vide Immolo. Ingulare hominem suis uerbis. Vide Ingulo. Mollire hominem. Vide Mollis. Inter homines esse. Vide Inter. Homines à latere. Vide Latus. Trium literarum homo. Vide Litera. Homo, pro ille de quo agitur Horat. 2. Serm. Satyr. 7. Aut insani homo, aut uersus facit. Cic. ad Sulpitium, Re-pente Cæsar præter spem dixit, se Senatui rogati de Marcel-

lo, ne hominis quidem causa negaturum ipsius Marcelli. Homo mirè additum, aut superuacue. Terent. Eun. 2. 2. 30. Ille ubi miser famelicus uidet me, et c. ibi homo cepit me obsecrare, ut sibi liceret dicere id de me. Homo additum, quum negatur familiaritas. Terent. Adel. 1. 2. 31. Pro Iuppiter, tu homo adiges me ad insaniam. Homo comice additum. Terent. Phorm. 1. 2. 73. — est parastus quidam Phormio, Homo confidens, qui (illum di omnes perdunt.) Vbi Donatus, Homo comice dictum: nam quis ignoret hominem parastum esse? Ibidem, 2. 1. 2. Ita est homo. Terent. Adel. 1. 2. 63. Vbi Donatus, Homo dixit moraliter: sic enim dicimus de ijs quos parce reprehendimus: ut alibi, ut homo est, ita morem gerat. Habemus hominem. Terent. Eun. 5. 1. 19. Vbi Donatus, Mirè hominem dixit, ut reum. Nemo homo. Terent. Eun. 3. 5. 1. Idem Adel. 2. 3. 6. Itaq; hanc unam rem me habere præter alios præcipuam arbitror, Fratrem homini neminem esse primam aritum magis principem. Vbi Donatus, Quamuis per nemo, homo intelligatur, tamen addidit homo, ut ieteres solent et exprobrare. Cicero pro P. Sylla, 18. Nisi forte regium tibi uideatur ita uinere, ut non modò homini nemini, sed ne cupiditati quidem ulli feruiat. Idem 1. de Natur. deor. 106. Est enim uis tanta natura, ut homo nemo uelit nisi hominis similis esse. Homo stultus est, qui errare et facile falli possim. Terent. Adel. 4. 2. 41. — uob, Censet hominem me esse errant. Plin. epist. 98. 4. Aliquando præterea ridio, iocor, ludo: atq; omnia innoxie remissionis genera complectar, homo sum. Homo est: idem quod Vir est: hoc est, fortem, et magni animi te esse ostendis. Plaut. Epid. 10. 57. Ibidem, 9. 4. 4. Ego si allegassem aliquem ad hoc negotium (29. 7. Minus hominē quam doctum. Cic. ad Oppium, lib. 11. Homo ad differentia bellæ dicitur. Cic. ad Oppium, lib. 11. 29. 7. Quod tuū iudiciū nisi mea summa beneuolentia erga te, omnibusq; meritis cōprobato, ipse me hominē non putabo. Nihil minus hominis quam nō respondere amori. Cic. ad Brut. Nullorum hominum homo. Vide Nullus. (lib. 1. 2. Homo de pueris. Quint. lib. 1. cap. 3. Fugiendo turbam hominum eius etatis que sit ad uita maxime prona. Homines, pro famulis, ancillis, seruis et tota familia. Scauola in l. pater. ff. de doli mal. except. Pater pro filia dotem promiserat, et pactus erat, ut ipse aleret filia sua, eiusq; homines. Homuncio, homuncionis Diminut. (ὁμῶς μικρόν) Terent. Eun. 3. 5. 43. Cic. 4. Acad. 2. 42. Homuncio hic, qui multa putat, et c. Iuuen. Satyr. 5. 14. Homunculus, pen. corr. Aliud dimin. (ὁμῶς μικρόν) Cic. 1. Tusc. 28. Sed ut homunculus unus è multis probabilia coniectura sequens. Sic, 5. Tusc. 91. Homulus, homuli, pen. corr. (ὁμῶς μικρόν) Aliud diminut. Plin. epist. 105. Cic. in L. Pisonem, 46. Sed quoniam præterita mutare non possumus, quid cessat hic homulus ex argilla et luto fictus, Epicureus, dare hæc præclara præcepta sapientia clarissimo et summo Imperatori genero suo? Homicida, huius homicidæ, pen. prod. (ὁμοκτόνος) Qui hominem occidit: Quint. lib. 7. cap. 4. An qui se interficit, homicida sit. Homicidū, homicidij (ὁμοκτονία) Plin. lib. 18. cap. 3. 4. Suspic sumq; Cereri necari iubebant grauius quam in homicidio, Imprudens homicidū. Valer. lib. 1. cap. 5. (cōiudū. Facere homicidium. Quint. lib. 5. cap. 9. 6. Homocopton] pen. corr. (ὁμοκόπτον) est (inguit Aquila Romanus) simile in casibus. Hoc ex eo nomen accepit quod membra illa, id est, cola, in eodēdem casu cadunt, ad hūc modum:

modum: Huic igitur socios uestros criminanti, & ad bellum nos cohortanti, & omnibus modis ut in tumultu essetis, molienti. Hæc enim tria, in eundem casum determinata sunt.

Homocoteleuton] ὁμοκότῆλον, Simile determinatio-
ne, differt à superiore: quòd illud quidem & casu & sono si-
milia uerba membrorum determinat: hoc uero, non solum ca-
sui similitudine, sed cuiuscumque uerbi atque enuntiationis con-
tenti est. In muris statim curritur, exercitus à socijs accessi-
tur, delectus iuuentati denuntiatur. Hæc Aquila Romanus.

Homœomeria] pen. pro. (ὁμοιομερία) Similitudo partium.
Lucret. lib. 1. 167. Hinc & Anaxagoræ scrutemur homœo-
meriam. Seruius super illud Virgil. 4. Aen.
Exoriare aliquis nostris ex ossib. ultor. Secundum (in-
quit) Anaxagoram, qui homœomeriam dicit, id est, omnium
membrorum similitudinem esse in rebus creandis: id est, ex
ossibus, ex sanguine, ex medullis. Nam omnia pro parte sui
transseunt in procreationem.

Homocœosis] pen. prod. (ὁμοκοίσις) Est quum per similitudi-
nem res præstantur. Cuius species sunt primæ duæ, paradi-
gmata, & parabole. Harum distantia est, quòd paradigma
facit uera exempla, parabola ficta ostendit. (lib. 12.)

Homole] pen. cor. mons est Magnesiæ, siue Thraciæ. Strab.

Homolium] Oppidum Magnesiæ. Plinio lib. 4. cap. 9.

Homologa] pro similitudine partium. Euclid. 5. Element.
Homologa, seu similes ratione magnitudines dicuntur, an-
tecedentes quidem antecedentibus, consequentes uero con-
sequentibus. Et 6. Element. Theor. 4. Aequali angulo trian-
gulorum proportionalia sunt latera, quæ circum æquales
angulos, & homologa sunt latera, quæ æqualibus angulis
subtendantur.

Homonymon] pen. corr. (ὁμόνομον) Quod est eiusdem
nominis, & diuersæ significationis. Vnde homonymum di-
cimus, nomen multa significans: ut, Nepos, quod filium filij
significat, & luxuriosum.

Honestus] Adiect. (καλός, σεμνός, νόστιμος) ab honore,
quod uirtutem probitatemque significat, quo cauetur ne quid
indecore, effrenitate, libidine, turpiter fiat, cogiteturue.
Iuuen. Satyr. 3. 6. Participem qui te secreti fecit honesti. Sa-
lustius, Calumnia paucorum, quibus omnia honesta atque in-
honesti uendere mos erat.

Honestus, ut inquit Varro, quòd bonus Reip. sustineat. Ex cuius
uerbis constat, honus, atque per h scribi solere.

Honestiorem honore facere. Plaut. Capt. 7. 32. Salust. in Catil.
Sed quod non dignos homines honore honestos (uel ut alij
legunt, honestatos) uidebam.

Honesti dicta factis. Plaut. Stich. 5. 7.

Honestissimus dies alicui. Cicer. Lent. lib. 1. 2. 8. Id est, habitus in
magno honore.

Honestus, Pulcher. Terent. Eun. 3. 2. 21.
Ita me di ament honestus est.

Honesti facie uirgo. Terent. Eun. 2. 1. 24.

Honesti & liberali facie. Terent. Eun. 4. 4. 15.

Honesti forma & liberali: hoc est, decora & egregia. Terent.
And. 1. 1. 95. Idem Eun. 1. 2. 52.
Is ubi hanc forma uidet honesta uirginem, &c.

Honesto loco natus. Plin. epist. 15. 9. Cic. 5. Tuscul. 81. Qui quis
esse bonis parentibus, atque honesto loco natus, &c.

Honesti homines: id est, optimi & probatissimi: uel honoribus
insignes. Cic. 3. Ver. 92. Quid est aliud omnibus omnia pec-
cata, & maleficia cõcedere, nisi hoc, hominem honestissimo-
rum testimonij, & uirorum bonorum tabulis non credere?

Arma honesta. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 2.

Honesti ciuitas. Cic. 5. Verr. 55.

Honestus conuenius Syracusis. Cic. 5. Verr. 116.

Exitus honesti. Tacit. lib. 16.

Ampla & honesta familia. Cic. pro Murena, 13.

Mors honesti. Tacit. in uita Agricole.

Nomen honestum ponere errori. Horat. 1. Sermon. Satyr. 3. 9.
Vellem in amicitia sic errarem, & isti
Errori nomen uirtus posuisset honestum. De amatore
uita amate non deprehendente.

Officium honestum. Horat. 1. epist. 19. 7.

Honesti oratio. Terent. And. 1. 1. 114. Hoc est, quæ honestum
iuuenem decet.

Honestissimum testamentum. Plin. epist. 14. 4.

Honesti, honesti, Substantiu: ut, Nixa honesto uirtus. Vide
Cõplecti aliquid honesto. Quintil. lib. 2. cap. 4. 27. (Nitor.
Nouere aliquid honestum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 25.)

Honestas, honestatis (τὸ καλὸν, καλονευσία) Dignitas, de-
cus, laus: cui contrarium est Turpido.

Honestas & Turpido uitæ, contraria. Cic. 1. Offic. 8. Quin-
til. lib. 3. cap. 4. 19. Nam & in laude iustitia, utilitasque tra-
ctantur, & in consilijs honestas.

Dignitas & honestas. Cic. ad Attic. lib. 7. 130. 2. Vbi est autem
dignitas, nisi ubi honestas?

Amittere honestatem. Vide Amitto.

Honestas continetur ex quatuor uirtutibus. Vide Contineo.

Copulare honestatem cum uoluptate. Vide Copulo.

Honestate metiri summum bonum. Vide Metior.

Honestate spoliatus. Cic. pro Rab. Posthumo, 28.

Honestatem & decus conseruare. Cic. 1. Offic. 27.

Honestatis, partis et omni dignitate priuare. Cic. pro Mur. 78.

Honestitudo. Idem quod Honestas, Antiquè dicti. Accius Oeno-
mæo. Horrida honestitudo Europæ principium primo ex lo-
co. Idem, Myrmidonibus, Tua honestitudo Danaos decepit
diu. Ex Nonio.

Honestè, Aduerbium (καλῶς) Dicitur id honestè fieri quod
cum decoro & honesto fit. Terent. And. 4. 6. 3.
Que se inhonestè optauit parare hic diuitias
Potius, quam in patria honestè pauper uiuere. Cic. 1. de
Fin. 89. Nisi sapienter, honestè iustèque uiuatur.

Honesto, honestas (σεμνόν, νόστιμόν) honestare, Decorare:
cui contrarium est, Dehonestare. Cic. 1. Offic. 84. Nec domo
dominus, sed domino domus honestanda est. Idem 2. Offic.
28. Quæcumque igitur homines homini tribuunt ad eum au-
gendum atque honestandum, &c.

Honore honestare. Plaut. Capt. 5. 53.

Honestari loco aliquo à candidatis. Cic. pro Murena, 64.

Vultus honestari illum. Claud. 1. Paneg. 6.

Honestamentum, honestamenti (νόστιμα) Senec. epist. 65.
Nullo enim honestamento eget uirtus ipsa, & magnum sui
decus est, & corpus suum consecrat.

Honor] uel honos, honoris, m. g. (τιμὴ) Aspiratur secundè
Apuleium, ut differat ab Onos, quod est asinus. Reuerenti-
a est quam alicui exhibemus in uirtutis testimonij. Plaut. Poen-
nulo, 9. 25. Nos honoris tui causa huc ad te uenimus. Cic.
de claris Oratoribus, 154. Honos est premium uirtutis, in-
dicio, studioque cinium delatum ad aliquem.

Honor, Dignitas. Cic. lib. 1. ad Casarem iuniorum, Tu quum es
quæ es à Senatu summo cum honore tuo consecutus.

Iudiciorum celestium honor. Quintil. in Proæm. lib. 4. 2.

Verborum honor. Quintil. lib. 3. cap. 7. 9.

Honoris causa procedere. Salust. in Iugurtha.

Appellare uel nominare aliquem honoris causa. Cic. pro Sext.
Rosce, 3. Que de uiro fortissimo & clarissimo, L. Sylla, quem
honoris causa nomino. Idem 2. Philip. 50.

Cupido cæca honorum. Lucret. lib. 3. 12.

Inania honoris. Tacit. in uita Agricole.

Vmbra

Vmbra honoris. Tacit. lib. 19.

Contumeliosus honor. Vide Contumelia.

Crudus honor. Stat. 10. Thebaid. 68.

Diuini honores. Quintil. lib. 3. cap. 7. 12.

Falsus honor uiuati. Horat. 1. epist. 17. 8.

Iusti honores. Vide Iustus.

Meriti honores. Vide Merco.

Nonnullus honor. Vide Nonnullus.

Ociosus & uacans honor. Vide Otiosus.

Pauper honos. Stat. 5. Thebaid. 103.

Sublimis honor. Claud. 2. Paneg. 66.

Tenerarius honor. Quintil. in Proæm. lib. 1. 7.

Abundare honoribus. Vide Abundo.

Accipere honorem. Vide Accipio. Cic. Bruto, 47.

Accumulare honorem alicui. Vide Accumulo.

Adducere aliquid in honorem. Cic. ad Gallum, lib. 7. 27. 5. Vi-
de Adduco.

Adeptus summos honores. Vide Adipiscor.

Adolere honores aris. Ouid. 8. Metam. 150. Vide Adoleo.

Afferre honorem. Vide Affero.

Affigere aliquem regis honore & nomine. Cic. pro Deiot. 9.

Aggredi magnos honores. Virg. eclog. 4. 10.

Honos alie artes, omnesque incenduntur ad studia. Cic. 1. Tuscul. 7.

Amplificatus honoribus. Vide Amplifico.

Ascendere ad honores. Cic. de claris Orat. 130.

Ascendere in honorem. Cic. in Orat. 68. Vide Ascendo.

Asequi honorem. Vide Asequor.

Auger honoris. Cic. ad Attic. lib. 7. 122. 8. Vide Augeo.

Amplis honoribus auctus. Horat. 1. Sermon. Satyr. 6. 3.

Capere honorem. Vide Capio.

Capessere honorem. Tacit. lib. 13.

Cedere honori & honore. Vide Cedo.

Compellare aliquem multo honore. Virg. 3. Aeneid. 95.

Comprobare honorem. Vide Comprobo.

Congesti honores. Vide Congero.

Cõgig ex merito qui tibi nuper honor. Ouid. 4. de Pont. eleg.
Custodire honorem. Vide Custodio. (7. 4.)

Decernere honores alicui. Cicero ad Atticum, libro 5. 110. 6.
Vide Decerno.

Decorare honoribus. Vide Decoro.

Honoribus amplissimis & premijs decorari. Cic. 2. de Or. 119.

Defendere honorem suum. Vide Defendo.

Deferre & dare aliquem honorem claris uiris. Cic. Planic. lib.
10. 10. 4.

Honore dicto aliquid referre. Plin. lib. 28. cap. 1.

Dignari aliquem honore. Ouid. 1. Metam. 40. Virg. 1. Aen. 681.

Facere honorem alicui. Cic. 9. Philip. 261.

Factus honos aris. Virg. 5. Aeneid. 152.

Missos facere honores. Vide Mitto.

Honore florere. Cic. pro P. Sestio, 119.

Intimatis fulget honoribus. Horat. 3. Carm. ode 2. 4.

Habere honorem alicui, pro honore afficere & honorare. Cic.
pro Flacco, 35.

Habere in honore aliquem. Cic. ad Attic. lib. 7. 122. 10.

Honori habere Consulatum suum. Salust. in Iug.
Impertire aliquem honoribus. Vide Impertio.

Incipere honorem. Vide Incipio.

Incidere honores. Virg. 3. Aeneid. 53.

Inire honorem. Vide Ineo.

Inseruire honori. Horat. de Arte, 34.

Inseruire honoribus. Vide Inseruio.

Sacros templis largiuit honores. Valer. 2. Argon. 131.

Lenem libat honorem. Virg. 4. Aeneid. 42.

Meritis aris mastrauit honores. Virg. 3. Aeneid. 24.

Mandare honorem. Tacit. lib. 11.

Mandare honores alicui. Vide Mando.

Mandare honores hominibus nouis. Cic. 6. Ver. 73.

Aeternos honores parere alicui. Horat. 2. Carm. ode 13.

Perfunctus honoribus amplissimis. Cic. Lentulo lib. 1. 8. 7.

Perhibere honorem. Vide Perhibeo.

Peruigere opibus atque honoribus. Tacit. lib. 4.

Petere honores. Quintil. lib. 7. cap. 5. 4.

Præfari honorem. Cicer. Peto, lib. 9. 2. 13. Idem de Fin. Cetera
addit Epicurus: quæ si appelles, honos præfandus est.

Honos auribus sit habitus. Curtius lib. 5. Fœminarum comitiâ
incuntium in principio modestus est habitus: paulatim pado-
rem profanant, ad ultimum opus (honos auribus habitus
sit) ina corporum uelamenta proiciunt.

Reddere alicui suum honorem. Cic. pro Sext. Rosce, 81.

Sacrare honorem alicui. Virg. 12. Aeneid. 29.

Ad summum succedere honorem. Lucret. 5. lib. 226.

Honor esse parentibus liberi dicuntur qui, &c. Cic. de Amic. 61.

Fuit honori. Cic. 2. Offic. 86. Honori summo nuper nostro Mi-
loni fuit, quod, &c.

**In honore esse apud aliquem: hoc est, in numero & existimatio-
ne**. Cicer. pro Sext. Rosce, 47. Idem 2. de Orat. 120. Hæc ars
summo in honore semper fuit.

In honore mensarum esse. Vide In.

Tollere aliquem honoribus. Horat. 1. Carm. ode 1. 2.

Honoribus uti. Salust. in Catil.

Hominibus honore usi: id est, qui magistratum gesserunt. Cicero
8. Philip. 254.

Honor, Pulchritudo. Virg. 1. Aeneid.
— & letos oculis afflarat honores. Idem 2. Georg. 81.
Frigidus & syluis Aquilo decussit honorem.

Honor, Cultus & obseruantia. Virg. 6. Aeneid.
Semper honore meo, semper celebrare donis.

Pudicitia. Virg. 1. Aeneid. 7. — & rapti Ganymedis honores.

Hoflia. Virg. 3. Aeneid. 24. — meritis aris mastrauit honores.

Premium. Virg. 5. Aeneid. 50.
Ipsis præcipuos cultoribus addit honores.

Sepultura. Virg. 6. Aeneid. 67.
Cernit tibi mœstos, & mortis honore carentes.

Amor. Virg. 11. Aeneid. 12. — siquis amate
Tangit honos animum. Hæc ex Nonio.

Honor etiam pro premio accipitur. Cicer. pro Sext. Rosce, 64.
Quam ob causam à Chryfogono tantis premijs donaban-
tur, si nihil aliud fecerunt, nisi rem detulerunt, nōne satis
fuit his gratias agere? denique ut perliberaliter ageretur, hono-
ris aliquid haberi? Sic, lib. 2. de Rep. premium mercenarij,
uocat τιμή.

Honorarius, Adiect. (τιμητινός) quod ad honorem pertinet.

Honorarius arbiter. Quem honoris causa, utraq; pars summis
facit siue cause & controuersie iudicem. Cic. 5. Tuscul. 168.
Quorum controuersiam solebat tanquam honorarius arbi-
ter iudicare Carneades.

Honorarius tumultus. Qui honoris causa erigitur. Suetonius in
Claudian. Cæsar. cap. 13. Ceterum exercitus honorarij ei tumu-
lum excitauit, &c. Sic uocari possunt hodie quas represen-
tationes in anniuersarijs exequijs uocamus. Budæus.

Honorarij iudi, antiquis Liber alia dicebantur, ut ait Festus. Di-
cti honorarij, ab honore uidelicet eorum qui munerâ popu-
lo edebant.

Honorarium] Donum erat quod Consulibus olim in provin-
cias aduenientibus honoris loco dabatur: sic dictum, quod
honoris causa dabatur, non tanquam debitum exigebatur.
Cic. in Pis. 68. Qui modus tibi fuit frumenti aestimandi? qui
honorarij? Budæus.

Honorarium,

Honorarium, id quod à Decurionibus pro curia introitu dari solitum est. Plinius ad Traianum, Superest ergo ut ipse discipulas, an in omnibus civitatibus certum aliquid omnes qui deinde buleute leguntur, debeant pro introitu dare. Ad quam epistolam rescribens Traianus, Honorarium, inquit, Decurionatus omnes qui in quaq; civitate Decuriones fiunt, inferre debeant, necne, à me non potest statui.

Honorarium, pro salario quod datur magistratibus, arbitris, et alijs huiusmodi. Vlpian. in l. 1. §. 1. ff. si men. fal. mod. dixer.

Honoraria opera. Cic. pro A. Cecinna, 4. Ideo quod omnia iudicia aut distrahendarum controversiarum, aut puniendorum malefactorum causa reperta sunt: quorum alterum leuius est, et c. alter est uehementissimum: quod et ad grauiore res pertinet, et non honorariam operam amici, sed seueritatem iudicis, ac uim requirit.

Honoro, honoras, pen. prod. (τιμῶν, τίω, ἀνδρείω) honorare. Honoribus afficere. Cic. i. de Diu. 1. 4. 7. Idem 2. Phil. lib. 4. 7. Qui me non solum meis laudibus ornaret, sed etiam honoraret alienis.

Honorare, alijs à Cicerone dicitur Honorem habere alicui, Honorem adhibere, Honore, In honore habere, Honorem facere, Honorē debiti alicui prestare, Honore afficere, Honorem tribuere, Honore augere, Honore amplissimo ornare.

Honoratus, pen. prod. Adiectiuum (τιμῶν, τίω, ἀνδρείω) Qui in honore et pretio est apud alios. Cic. i. Offic. 1. 2. Dicendum est etiam, qualem hominis honorati et principis donum placeat esse. Idem de Senect. 1. 9. Clari et honorati uiri.

Vexis et honorata familia. Suet. in Othone, cap. 1.

Honoratus uir. Liu. 1. ab Vrbe, 153. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 1.

Honoratus quatuor filijs. Cic. 2. Tusc. 132.

Honoratus Achilles. Vide Achilles.

Cassiodorus honorata. Tacit. lib. 19.

Cani honorati. Ouid. 8. Metam. 2.

Dies honoratus. Claud. 5. Paneg. 52.

Honorator militia. Liu. 2. bel. Maced. 102.

Militia honorata. Tacit. lib. 20.

Honoratē, Aduerbium (τιμῶν, τίω) Quod cum honorem et dignitate factum est. Cic. 11. Philip. 314. Quae de illo uiro Sylla, quae Murana, quae Seruilius, quae Lucillus, quam honoratē, quam honorificē, quam grauiiter sepe in Senatu praedicauerunt: Ex uetusto codice legimus nunc, ornate. Tacit. lib. 20. Quod filium eius primo rerum motu in colonia Agrippinensi deprehensum, honoratē custodierunt.

Honorabilis, et hoc honorabile, pen. corr. (τιμῶν) Quod est honore dignum. Liu. 4. ab Vrbe, 50. Quinq; Consulatus eodem tenore gesti, uitaq; omnis Consulariter acta, uerendū penē ipsum magis quam honorabilem faciebant.

Honorificus, pen. corr. Adiectiuum (τιμῶν) Quod honore confert. Cic. ad Brutum, 15. 10. Deceui etiam imperiū quod quamquam uidebatur illi etati honorificū, tamen erat exercitum habenti necessarium.

Honorifica mentio alicuius. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 13. 2.

Honorifica uerba. Cic. 2. Tusc. 103.

Honorificum Senatusconsultum. Cic. 4. Verr. 84.

Honorificentior, Comparatiuum. Cic. ad Atticum, lib. 1. 11. 7. Quae mihi res multo honorificentior uisa est, quam aut illa quum, etc.

Honorificē (τιμῶν) Aduerbium, Idem quod Honoratē, Cic. 5. Ver. 141. Publicani tractati honorificē sunt.

Honorificē dicere. Brutus Ciceroni, 16. 1.

Honorificē appellare. Caesar. 8. bel. Gal. 176.

Large et honorificē promittere aliquid. Cic. De petitione Consulatus, 29.

Honoratē et honorificē multa de aliquo praedicare. Cic. 11. Philip. 314.

Honorificentissimē. Cic. ad Cael. Nunquam nisi honorificentissimē Pompeium appellat.

Honorus, pen. prod. (τιμῶν) Adiectiuum: ut decorus, canorus, apud Tacitum, teste Budaeo.

Laudis honora effigies. Silius lib. 8. 77.

Rama honora. Stat. 2. Thebaid. 126.

Oratio honora. Tacit. lib. 1.

Honora et magnifica. Tacit. lib. 3.

Honorius] uiri proprium, de quo apud Catullum.

Honorias, pen. corr. (ὀνομαστῶν) Patronymicū ab Honorio fecit Claud. in eiusdē Epithalamio, 69. — sic natus in ostro Paratus Honorias genibus confidat auitis.

Sorores Honorias. Claud. de laudibus Serenae, 2. 27.

Hoplomachus] ὀπλομαχός, Qui militaribus armis et scuto depugnat. Graeci enim ὀπλομαχὸν dicunt scutum, τὸ ὄπλον arma, et μάχεται pugno. Martial. lib. 8. epig. 74.

Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus ante. Fecisti medicus, quod facis hoplomachus. Ophthalmicus dicitur, qui oculis medetur. Quum oculis olim mederetur, homines sua uocabat imperitia: nunc factus hoplomachus idem facit.

Hora] huius horae (ὥρα) Tempus significat, hoc est, quamcumq; aeternitatis partem, siue annuum, siue diurnū, siue nocturnum spatium complectens. Hinc quatuor anni tempora, hoc est, Hyems, Ver, Aestas, Autumnus, horae dicuntur. Item partes ipsae in quas distinctus est dies, similiter horae uocantur. He primum duodecim insituta sunt: cuius ordinationis haec scripte origo memoratur. Quodā tempore Hermes Trimegistus, qui esset in Aegypto sacrum quoddam animal Serapi dicatum, quod in toto die duodecies uirnam fecisset, pari semper interposito tempore, per xii. horas diem diuisi debere coniecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore custoditus est. Postea in xxi. horas diuisus est dies. Plin. lib. 12. cap. 8. 4. Horis matutinis duabus.

Hora amplius iam in demoliendo signo permulti homines moliebantur. Cic. 6. Ver. 85.

Hora ante praesidium meum Pollentiam ueni. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 7.

Hora anni, pro parte. Plin. lib. 9. cap. 35. 3. Has ubi genitalis anni simulauerit hora, pendentes sese quadam oscitatione impleri rosido conceptu tradunt.

Punctum horae. Horat. 2. epist. 2. 55.

Atrox hora. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.

Hora bona. Vide Bonus.

Craftina hora. Vide Crafinus.

Diurna hora. Virg. 3. Georg. 80.

Extrema hora. Virg. 8. eclog. 4.

Funeſta hora. Lucan. lib. 6. 2.

Hora legitima. Vide Lex.

Lunares horae. Lucan. lib. 1. 83.

Hora matutina, meridianā, uespera. Plin. lib. 19. cap. 12. 1.

Mobilis hora. Horat. 2. epist. 2. 35.

Notissima hora. Ouid. 4. Metam. 32.

Septembres horae. Horat. 1. epist. 17. 4.

Siniſtra hora. Ouid. epist. 20. 14. Id est, infausta.

Solida hora. Iuuen. Satyr. 11. 21.

Tempeſtiua hora narratibus. Ouid. 5. Metam. 100.

Horae ueloces. Ouid. 2. Metam. 24. Hoc loco deas esse fingit.

Horas, et ministros Solis.

Hora abiit: hoc est, tempus elapsum est. Teren. Eun. 2. 3. 49.

Admouere mortis horam. Vide Admoueo.

Collocare horas. Vide Colloco.

Consumere

Consumere horas suauissimo sermone. Vide Consumo.

Nos stendo ducimus horas. Virg. 6. Aen. 108.

Partiri horas curis. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.

Grata superueniet quae non sperabitur hora. Hor. 1. epist. 4. 3.

Uisus horis. Cic. 3. Ver. 21.

Ab hora tertia. Cic. 2. Philip. 102. Ab hora tertia bibebatur, lib. 1. debetur, hominebat.

Ad hanc horam. Vide Ad praepositionem.

Ad horam unam expectare. Caesar. 4. bel. Gall. 550.

In hora una. Vide In.

In horis: id est, singulis horis. Virg. eclog. 10. 15.

— cuius amor tantum mihi creuit in horis.

Quantum, etc. Vide In.

Commutare in horas. Vide Commuto.

In horas expectare. Vide In.

In horam uiuere. Vide In.

Hora, pro die. Cic. 3. Ver. 20. Menses mihi tres quum eripuisse, id ad agendum maxime appositos, reliquum omne tempus huius anni me uobis remisissimū putasti, ut quum horis nostris nos, essemus uis, tu binis ludis interpositis, quadragesimo post die responderes. Horas suas uocat (inquit Aconius) uiginti dies, qui accusatori adantur ad accusandum legitimitotidemq; defensori. Ibidem, 16. Virg. 1. Georg. 86.

— nunquam te crastina fallat Hora. Budaeus.

Horam ueteres iuuentutis deam uocabant. Ennius.

Teq; Quirine pater ueneror, horamq; Quirini.

Omniū horarum hominem, ueteres appellabant eum, qui se raris pariter ac iocis esset accommodatus, et qui cum assidue libeat conuiuere. Atq; ita uocatum Asinium Pollionem, aucthor est Quintilianus, lib. 6. cap. 4. circa finem. Erasmus.

Horarius, Adiect. Quod est unius horae. Sueton. in Domitiano, cap. 3. Inter initia principatus, quotidie secretum sibi horarium sumere solebat, etc.

Horologium, horologij (ὀρολογίον) Quasi horarum ratio. Quicquid enim quodammodo horas indicat, horologium dicitur. Vide Plin. lib. 7. cap. 60. Cic. Tiron. lib. 16. 18. 5. Horologium mittam, et liberos si erit sudum.

Horologium solarium. Plin. lib. 7. cap. 60. 2.

Horoscopus, pen. corr. (ὀροσκοπία) Adiectiuum, dicitur omne id in quo horae notantur. Plin. lib. 2. cap. 72. Vasaq; horoscopa non ubiq; eidem sunt usui, in trecentis stadijs, aut ut longissime in quingenis, mutantibus semet umbris. Significant etiam eam celi partem, quae hora qualibet ab inferiore hemispherio surgit ab Oriente. Astrologi ascendens appellant. Item, id temporis momentum quo quisq; nascitur, quasi horae inspectionem et notationem. Perf. Sat. 6. 2.

— geminos horoscopo uaro Producis genio.

Horoscopus, horoscopantis. Firmic. lib. 3. c. p. 1. Is erit arietate horoscopante semper in Cancro. Et alibi sepius.

Horaeum] per simplex r. (ὀραεῖον) Mel aestiuum, ab hora. nā Graeci omnes fructus aestiuos nominant ὀραεῖον: quoniam id tempus per excellentiam ὀραεῖον uocant.

Horaeum salsamentum ex pisce. Athenaeus, Salsamentum autem horaeum est, aut thunnium. In horeo macra pinguibus, in thunnio macris pingui praerimus.

Horarium] Vide Hora.

Horatius] ὀρατίος, Poeta Venusinus, Lyricorum scriptor: qui anno imperij Augusti Caesaris tricesimotertio, etatis uero suae sexagesimotertio moriens, Augustum reliquit haeredem: maxima pompa apud Meccenatem in Exquilis sepultus.

Horatius Cocles, Romanus, id cognomen adsequutus, quod in praelio oculum amisit. Vnde Plautinus cauillus in seruum qui altero oculo captus erat, eum nobilem ac de Cocli-Theauri pars 2.

tum familia appellando. Horatius item Pulullus, subrogatus in locum Lucretij defuncti in Consulatu: huic sorte euenit, ut adem Iouis Capitolini dedicaret. Liu. lib. 2. Fuerunt praeterea Horatij tres, qui cum Curiaijs, Albanis congressi sunt, ut est auctor Liu. 1. ab Vrbe.

Pila Horatia. Propert. lib. 3. eleg. 3. 2.

Horcinius] Vide Orcinus in Orcus.

Horda] horde (ὄρα) Vacca praegnans. Vide Forda.

Varro 2. de re Rust. cap. 5. 6. Quae sterilis est uacca, taurā appellatur: quae praegnans, horda. Ab eo in fastis dies Hordicallia nominantur: quod tunc horde boues immolantur. Idem habet Festus.

Hordeum] hordei (ὄρα) Frugis genus notum. Plin. lib. 18. cap. 7. 28. Hordeum, frugum omnium mollissimum est. seri non ualet, nisi in sicca et soluta terra, ac nisi laeta: palea ex optimis Stramento uero nullum comparatur. Hordeum ex omni frumeto minime calamitosum, quia tollitur ante quam triticum occupet rubigo.

Hordeum, ab horrore quidam dici uolunt: quoniam licet calamus altior frumento, quam hordeo sit, arista tamen est mordacior hordeo. Vel dicitur hordeum, ab ortendi celeritate, quod ante omnia frumenta sit aridum. Vel dicitur à Fordus, fōrda, fōrdum, ut loco fuerit in aspiratio possit.

Cantherinum hordeum. Vide Cantherius.

Grandi hordea. Virg. eclog. 5. 8.

Hordeum murinum. Vide Mus.

Hordeaceus, Adiectiuum (ὄρα) Quod ex hordeo factū est. Panis hordeaceus. Plin. lib. 18. cap. 11. 2.

Hordearius, Aliud adiect. Quod hordeo uiuit. Plin. lib. 18. cap. 7. Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Atheniensium ritu Menandro auctore apparet, et gladiatorum cognomine, qui hordearij uocabantur.

Hordearium res ueteres dicebant, quod pro hordeo equiti datur. Festus.

Hordearia fruma. Plin. lib. 15. cap. 13. 1. Hordearia appellata à comitatu frugis eius.

Horia] horie. Vide Oria.

Horizon] horizonis, pen. prod. (ὀρίζων) circulus est uel caeli terminus quodam circo designatus, qui super terram uideatur, quem sibi uniuersusq; circumscribit aspectus. Centum et octoginta stadia non excedit acies contra uidentis. Cic. 2. de Diu. 1. 38. Quum enim illi orbes qui caeli in quibus mediū diuidunt, et aspectum nostrum desiniunt, qui à Graecis ὀρίζων nominantur, à nobis finientes rectissime nominari possunt, uarietatem maximam habeant, aliq; in alijs locis sint, necesse est ortus occasusq; siderum non fieri eodem tempore apud omnes.

Hormesion] Hemina ex igneo calore radians auro, portate secum in extremitatibus caudā lucem. Plin. lib. 37. cap. 10.

Horminum] ὀρμίνιον, semine cumino simile est, cetero porro, dodrantali altitudine. Plin. lib. 22. cap. 25. 38.

Hormos] ὀρμῶν, Monile, corrigia calceamentorum, ut non nullis placet, de quo Homerus lib. 8. Odys. Et in Hymno Venereis, ubi id ornamentum genus ipsi Venere tribuit.

Hornius] Adiectiuum, veteres quod ipsius anni esset, dicebant. Lucilius lib. 28.

Vtrum anno, anq; hornō te abstuleris à uiro. Varro Eun. demonibus, Quum in eo essem occupatus, atq; in schola curarent, inscribit Scantius hornō per Dionysia. Nonius.

Hornum, Quod est huius anni, inquit Porphyrio, uel unius anni, ut inquit Aconius, Vnum hornum, quem admodum et bimum et trimum dicitur. Horat. Epod. 2. 10.

Et horna dulci uina promens dolio.

Horni agni. Propertius lib. 4. Id est, aniliculi.

Frugē

Fruges horna placcare lare. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.
Hornam messem, prouerbiali figura dixit Plaut. Mostel. 4. 3. pro maximo emolumento: quasi dicas, tantum lucri, quantum eo anno sit pronenturum in agris. Erasmus.
Palea horna. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 18.
Hornotinus, pen. cor. Adiectiuum (ὄρνις) id est, Huius, uel u-nius anni. Cic. 5. Ver. 36. Hæ litere, Iudices, Metelli, quas au-distis, hoc quatuor est, ex Sicilia frumentum hornotini exarauerunt.
Hornotina nuce. Cato de re Rust. cap. 17. de nucibus loquens, Postea usque adeo sunt plus mensis octo, hornotina nuce ui-rides sunt.
Hornotina uirge. Colum. lib. 5. cap. 6. 27.
Horod. s.] pen. prod. rex Parthorum, qui M. Crassum occi-dit. Alij Orodes scribunt.
Horologium, [Horoscopus] Vide Hora.
Horontes] vide Orontes.
Horrearius] Vide Horreum.
Horreo, [Horresco] Vide Horror.
Horreum] huius horrei (ἀνορθωτον) ab horrore, quasi horri-dum propter asperitatem aristarum, quoniam prisci fruges in suis spicis in granarijs considerunt. Festus. Horreum an-tiqui dicebant farreum, a farre. Horreum ab hordeo quida deducunt. Colum. lib. 2. cap. 10. Ita rursus in sole siccata, et mox refrigerata condatur, si maior modus in horreo: si mi-nor, in uasis olearijs salsamentarijsq; Virg. 1. Georg. illius immensa ruperunt horrea messes. Cic. 5. Ver. 15.
Horreum frumenti. Plin. lib. 15. cap. 8. 1.
Horreum, pro cella uinaria. Horat. 3. Carm. ode 28. 2. Senec. epist. 115. Plena multorum seculorum uindemijs horrea.
Cella atq; horreum. Cic. 2. de leg. Agrar. 87.
Constituere horrea certis locis. Vide Constituo.
Distinet spicis horrea plena Ceres. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 10.
Horreum, Locus ad custodiam rerum pretiosarum sepositarij a quotidiano usu: ut est apud Apuleium in Asino aureo, De-monstrat horreum ubi uespera sagaciter argentum copio-sum recondi uiderat.
Horrea iurifconsulti frequenter usurpant pro repositorijs mer-cium et rerum pretiosarum.
Horreolum, pen. cor. Diminutiuum, paruum horreum. Val. Max. lib. 7. cap. 1. de Gyge.
Horrearius, horrearij, Cui commissæ est cura ac custodia hor-rei. Vlpian in l. Celsus. ff. ad exhib. Sed si nemo heres sit, cu horreario agendum.
Horribilis, [Horridus] Vide Horror.
Horror] horrois, maf. gen. (ὄρρις, ὄρριον) Tremor proprie, quum corpus uel frigore, uel pauore intremiscit, et succus-fatur. Celsus lib. 3. cap. 3. F. bres alie protinus incipiunt a ca-lore, alie ab horrore. Virg. 3. Aen. 65.
 — mibi frigidus horror Membra quatit.
Horror quandoq; ad toruitatem aspectus refertur. Apuleius, Quem quum aspexisset, horrore hominis deterritus, statim retrocessit. Quandoq; ad abominationem. Varro, Ira, o-dium, horror, eos ab incepto retrahit.
Quandoq; ad uenerationem refertur, ut ait Seru. Virg. 1. Aen. 34.
 — horrentiq; atrum nemus imminet umbra. Lucanus, Arboribus suis horror inest.
Classicus horror. Ouid. ad Pisonem, 29.
Exanguis horror. Claud. 2. in Rufin. 26.
Sacer horror. Stat. 5. Thebaid. 101. Sæuus horror. Virg. 2. Aen. 114.
Comæ arrecta horrore. Virg. 4. Aeneid. 57.
Aura ciet horrorem membris. Lucret. lib. 3. 59.
Armorum ingruit horror. Virg. 2. Aeneid. 61.
Tremulo horrore moueri. Ouid. 9. Metam. 70.

Horrore perfundi. Cic. Attic. lib. 8. 150. 2. Vide Perfundo.
Horriditas, pen. cor. huius horriditatis, f. g. (ὄρριον) ppe hor-ror. Næuius, Omnia mihi horriditati erant maxima.
Horridus, penult. cor. (ὄρριος, ὄρριον) Adiectiuum, asper, cui co-trarium est Nitens uel nitidus. Cic. 3. de Orat. 29. Ita de hor-ridis reb. nitida, de ieiunio plena, de perulugatis noua quæ-dam est oratio tua. Virg. lib. 4. Aeneid. 50.
 — glacie riget horrida barba.
Horridus, Timendus. Virg. 3. Aeneid. 8.
Horridus in iaculis. Hoc est, terribilis. Seruius.
Ira horridus. Ouid. 6. Metam. 137. de Borea.
Acies horrida. Tacit. lib. 5. Vide Acies.
Aequora horrida. Horat. 3. Carm. ode 24. 8.
Arma horrida. Ouid. 1. Metam. 26.
Barba horrida glacie riget. Virg. 4. Aeneid. 50.
Bella horrida. Virg. 6. Aeneid. 18.
Brum i horrida gela. Virg. 3. Georg. 87.
Cæsaries horrida. Ouid. 10. Metam. 28.
Horridum corpus. Cic. pro lege Agrar. 27.
Horridus Decemher, Quod frigore squalidos et horretes aut horrore rigentes artus efficiat. Mart. lib. 7. 94.
Facinus horridum. Seneca Hippol. 2. 17.
Fluctus horridi. Horat. Epod. 10. 1.
Grando horrida. Virg. 1. Georg. 89.
Hyems horrida. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 8.
Macies horrida. Virg. 4. Georg. 51.
Horridi pili apes. Colum. lib. 9. cap. 3. 1.
Prelia horrida. Virg. 2. Georg. 57.
Sus horridus. Virg. 4. Georg. 82.
Tempestas horrida. Horat. Epod. 13. 1.
Verba horrida. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 2.
Horrida et inculta uita. Cic. pro Rosc. Am. 45.
Inculta et horrida scripta. Cic. 1. de Fin. 13.
Horridus sapor. Plin. lib. 34. cap. 13. 1.
Horrida syluestris ruta ad effectum, et ad omnia acrior. Plin. lib. 20. cap. 13. 6.
Horridus, asper, durus oratione et morib. Cic. 4. de Fin. 126.
Horridus, et ieiunus. Quint. lib. 2. cap. 14.
Deformis atq; horridus homo. Cic. 5. Verr. 38.
Rusco horridior. Virg. eol. 7. 9. (Orat. 128).
Non ualde nitens, nec plane horrida oratio. Cicero de claris
Horridi, pen. cor. (ἀνορθωτον) Aduerbium: hoc est, asper et inculte. Cic. in Orat. 15. Putant enim qui horridi, inculteq; dicat, modo id eleganter enucleateq; faciat, eum solum Atti-cæ dicere.
Horridulus, pen. cor. (ὄρριος) Adiectiuum diminutiuum, Tremens uel incultum. Persius Satyr. 1. 6.
Scis comitem horridulum, trita donare lacerna.
Horridula atq; incompta scripta. Cic. er. ad Attic. lib. 2. 16. 2. Sic in Oratore, 48. Horridule orationes.
Horribilis, et hoc horribile, pen. cor. (ὄρριος) Formidabile et timendum. Cic. Et quod dictu quoq; horribile uidetur, u-uentis sanguine hausto.
Horribilis diligentia. Cic. ad Atticum. lib. 8. 152. 8. Et 1. de Pi-nibus, 97. Horribiles formidines. Et pro Fonteio, 22. Horri-biles impetus.
Fera horribilis. Virg. 4. Georg. 89.
Horribilis, Teter, deformis. Varro. Foeda atq; horribili.
Metus horribilis. Claud. 5. Paneg. 16.
Oratio horribilis. Cic. pro Muræna, 68.
Horriser, pen. cor. Adiectiuum (ὄρριος) Cic. Tusc. 107.
Horriser Aquilonis fridor gelidas molitur nives. Et poeta quodam. Idem 2. de Nat. deor. 164.

Et magis

Et magis horriseris Aquilonis tangitur auris. Ex Ara-to. Virg. 8. Aeneid. 35. Horrisera ægris.
Horriser Boreas. Ouid. 1. Metam. 14.
Voces horrisere. Lucret. lib. 5. 199.
Horrificus, pen. cor. Adiectiuum (ὄρριος) Quod horrore incutit. Horrificum bellum. Cic. pro Domo sua, 47.
Bustum horrificum. Lucret. lib. 3. 186.
Cæsaries horrificæ. Lucan. lib. 2. 75.
Lapsus horrificus. Virg. 3. Aeneid. 45.
Horrifico, horrificas, penult. cor. (ὄρριος) horrificare, Horrorem incutere: ut ait Seruius. Virg. 4. Aeneid. 194.
Terribili monitu horrificant.
Horrificans Zephyrus procliuas incitat undas. Catullus Argo-naut. 59. 54.
Horrisonus, pen. cor. Adiectiuum, Quod cum horrore sonat, sive quod horridum sonum emittit: ut, Horrisonus fremitus. Virg. 9. Aeneid. 11. Cic. 2. Tusc. 41. Horrisonus fremitus.
Flagellum horrisonum. Valer. 7. Argon. 31.
Fragor horrisonus. Lucret. lib. 5. 22.
Horreo, horres, horru (ὄρριος) horrore, Horrore pæ-fundi. Proprie quum pili setaq; in animante eriguntur: ut, Horrens leo. Virg. lib. 9. Aeneid. 22.
Dies horruit imbre. Valer. 2. Argon. 11.
Horres, Frigere. Iuuenalis Satyr. 1. 10.
 — et horrenti tunicam non reddere seruo.
Horres, Timere. Virg. 3. Georg. Nec uarios horret strepitus.
Horres arma, conspectumq; alicuius, et similia. Liu. 2. ab Vr-be, 193. Cic. ad Attic. lib. 11. 22. 3. Esi omnium conspectum horreo.
Horres alicui, quemadmodum Timere alicui. Plin. in Paneg. Nemo iā parens filio nisi fragilitatis humanæ uices horret.
Mare iratum horres. Horat. Epod. 2. 2.
Horres minas alicuius. Cic. pro Quintio, 62.
Papirerum horres. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 2.
Horres, Tremere, ut solent qui uehementer frigent. Col. lib. 1. cap. 4. 8. Sed frigoribus hyemis intolerabiliter horrent. Te-rent. Eunucho, 1. 2. 43. — totus Parmeno
 Treuo, horreoq; postquam aspexit hanc.
Capilli horrent. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 6.
Comæ horrent. Ouid. 2. Fast. 101.
Horres, Asperum esse: ut, Horrent agri, uel loca inculta. Virg. 11. Aeneid. 121. — tum late ferreus haffis Horret ager. Colum. lib. 1.
Verba horrent seuis minis. Ouid. 2. de Remed. amor. 54.
Horres, Stupere, mirari. Virg. 3. Aeneid. 6.
Horrendum, ac dictu uideo mirabile monstrum.
Horres diuinum numen. Cic. 4. Acad. 218.
Animus horret adhuc. Stat. 8. Thebaid. 22.
Horrendus, da, dum. Gerundium (ὄρριος) ut, Vox horrenda. Virg. 9. Aeneid. 24.
Aula horrenda. Valer. 5. Argon. 95.
Clamores horrendi. Virg. 2. Aeneid. 45.
Enses horrendi. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 1.
Nox horrenda. Ouid. 6. Fast. 28.
Rabies horrenda. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 65.
Sonus horrendus. Ouid. 4. Fast. 38.
Species horrenda. Stat. 6. Thebaid. 57.
Stridens horrendum. Virg. 6. Aeneid. 58.
Visu horrendus. Virg. 9. Aeneid.
Dictu horrendum. Virg. 4. Aeneid. 91.
Horrens, horrentis (ὄρριος) Participium: ut, Horrens leo, hoc est, formidabilis uel tubis horridus. Virg. lib. 9. Aeneid. 22. Plin. lib. 8. cap. 40. 9. Horrentibus quippe per totum corpus uillis, ingenti primum latratu intonuit.
 Thefauri pars 2.

Agmina horrenda pilis. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 3.
Arma horrentia. Virg. 1. Aeneid. 1.
Hæste horrentes. Virg. 10. Aeneid. 35.
Rubi horrentes. Virg. 3. Georg. 62.
Vmbra horrens. Virg. 1. Aeneid. 33.
Horresco, horrescis (ὄρριος) horrescere, Horridum fieri, et uehementer timere, ueluti quum quis intrinsecus algorem seu tremorem in se citari et crescere sentit pauore, stupore, aut febri inualescente, et huiusmodi. Virg. 6. Aeneid. 142.
Horrescit uisu subito, causasq; requirit. Terent. A-delph. 4. 4. 24. Perij, horresco semper ubi pullare hæste oc-cipio fores.
Horrescere morsus futuros. Virg. 3. Aen. Id est, expauescere.
Pectora horrescentia mortem. Stat. 3. Theb. 14.
Horrescunt segetes et campi. Virg. 3. Georg. 39.
Tempestas horrescit nimis. Silius lib. 1. 27.
Horripilo, horripilas, pen. cor. horripilare, Horridiore, et asperioreq; pilo frutificare. Apul. lib. 3. Aures immodicis horripilant auribus.
Horsum] Aduerbium loci, Versus hunc locum. Terent. Hecy-ra, 3. 4. 36. — atat eccum Phidippum, et patrem
 Video, horsum pergunt. Idem Eunuco, 2. 1. 13. Nam aut-iam reuertere, aut mox noctu te adigent horsum insonnia.
Ubi Donatus, Horsum, hoc est, ad urbem agent.
Hortensia] Hortensia filia fuit eloquentissima: quæ, quum matronarum ordo graui tributo a Triumuiris M. An-tonio, Octauius, et Lepido premeretur, nec uirorum quisa-quam ipsi adesse auderet, causam constanter egit: represen-tataq; patris sacunda, impetrauit ut maior pecunie pars eius remitteretur. Appian, Alexand.
Hortensius] Vide Hortus.
Hortensius] Hortensius, Romanus orator, qui in foro Romæ no-causarum rex ob eloquentiam dictus est: licet eius scripta infra famam fuerint. De quo Cic. de claris Orat. 167.
Hortensius poeta. Ouidius 2. Trist. 88.
 Nec minus Hortensi, nec sunt minus improba Serui Carmina.
Hortor] hortari (ἀναειδέναι, ὁρμαίνω, ὁρμαίνω) Hortari, Ab ore deduci quidam uolunt: et ideo aspirari, ne frequentatiu ab Ortor putetur. Signifi-cat autem ore suadere. Donatus, Hortatur impulsu. Terent. Hecyr. 1. 1. 7. — ergo propterea te sedulo
 Et moneo et hortor, ne cuiusquæ misereat Quin spolijs.
Hortari et moneo. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 1. 4. Pompeium et hortari et orare, et iam liberius accusare et moneo, ut magnam infamiam fugiat, non desistimus. Hortari, inquit, quasi argumentis suadere: Moneo, quasi meo iure, et quæ-dam auctoritate.
Hortari ut. Cic. ad Attic. lib. 8. 158. 1. Magnopere te hortor, pro tuo singulari perpetuoq; studio in Remp. ut, et c.
Hortari ad dicendum, et c. Cic. pro Archia, 21. Idem Attico, li-bro 7. 133. 4. Ad pacem quidem hortari non desino.
Hortari de re aliqua. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 2. Cæsari 1. de bel-lo Ciuili.
Hortari aliquid. Cic. in Catilin. 9. Sim quod te iamdiu hortor) excieris, exhaustur, et c.
Hortari, aliàs a Cicerone dicitur adhortari, suadere, adhortent esse, cohortari, excitare, impellere, auctoritatem alicui ad aliquid faciendum dare, ac uere.
Hortari passiuè usurpatum. Tacit. lib. 12. Memmium Pollionē Consulē designatum ingentibus promissis inducunt, senten-tiam expromere, qua hortaretur Claudius Octauidam dea-spondere Domitio. (59. 79.
Armatas homini est presens hortata ceteris. Catul. Argon.

M 2 Actum

hospitalitas. Mart. lib. 1. 170.
Hospitaliter, pen. cor. Aduerbum (ἑπιλυσι) Liu. 1. ab Vrbe, 37.
Inuitati hospitaliter per domos. Ibidē, lib. 6. 202.
Motti ex templo Patres, uocari eos iam tum hospitaliter magis quam hospitaliter iussere.
Hospitalor, pen. corr. hospitalaris (ἑπιλυσι, ἑπεδοσιον, ἑπιλυσι) hospitalari, Amicē in hospitium suscipere.
Hospitali, hospitio uti significat. Seneca de Vita beata, Quid enim est, cur illis bonum locum inuideat uentiant, hospitentur. Id est, tanquam in alieno habitent. Idem epist. 119.
Hospitalari nescit castanea, pro in alieno solo crescere. Plin. lib. 17. cap. 20. 6. Sed translata nescit hospitalari, pauetq; nouitatem. de castanea.
Hospitalatur aqua in eo loco. Plin. libro 6. cap. 18. 1. de Gange flumio.
Hostia] hostia (ἑστία, ἑστία) Ab hostis fit significatq; sacrificium quod ab ijs fit, qui in hostem pergunt ob uictoriam, id est, pro uictis hostibus. Cels. 8. bel. Gal. 182. Hostia omnibus locis immolabantur. Festus, Hostia, sacrificium quod larius immolabant, quod ab illis hostes arceri putabant. Ouid. 1. Fast. 68.
Hostibus à domitis hostia nomen habet.
Hostiam ab hostio, id est, seruo, Festus deriuat. Plaut. Epid. 4. 10. Cuius quoties uidet sepulchrum, sacrificas Horco illic hostias.
Decoræ, & que quociq; diuo grate sint hostiæ. Cicero 2. de Legib. 33.
Fœlix hostia. Virg. 1. Georg. 69.
Mactata hostia. Horat. 1. Carm. ode 19. 4.
Pœulans hostia. Iuuenal. Satyr. 12. 1.
Pinguis hostia. Virg. 11. Aeneid. 148.
Pulla hostia. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 13.
Sumptuosæ hostia. Horat. 3. Carm. ode 23. 5.
Multa tibi ante ara nostra cadet hostia dextra. Virgilius 1. Aeneid. 68.
Humanis hostijs aras deorum ac templa fœnefare. Cicero pro Fontio, 17.
In molare hostias. Vide Immolo.
Immolabant studiosius & crebrius hostias Etrusci. Cicero 1. de Diuinatione, 153.
Maiores hostiæ in foro constitutæ ad præconem & ad tibicinem immolabantur. Cic. 2. de lege Agrar. 91.
Cæsis hostijs ad scelus perficiendum deos placari non posse. Cicero pro Cluentio, 153.
Præbere hostias ad sacrificium. Cic. 2. de Inuent. 193.
Hospitalitas, pen. prod. Adiectiuum (ἑπιλυσι) Hostijs, siue sacrificijs onustus. Plaut. Rud. 7. 8.
Ergo uos æquius erat candidatas uenire, hostiatisq; & c.
Hosticus, Hostilis] Vide Hostis.
Hostio] hostis, hostiui (ἑστία) hostiæ, Aequare, æquum reddere. Plaut. Afin. 7. 121. — pugno malam si tibi percussero, Et paulo post, Quin promitto, inquam hostiæ contra ut merueris. Nonius.
Hostiæ, Comprimere, Retundere, ab hostia dictum. Pacuuius Teucro, Nisi coeruero proteruitatem, atque hostiæ ferociam.
Hostiæ, Offendere, Cedere. Pacuuius Erotopæguion lib. 2. Nunc id mihi molestum est, quod hosti uoluntatem tuam.
Hospitalimentum (ἑπιλυσι) Aequamentum, ut quum quis pro beneficio compensationem accipit. Festus, Hospitalimentum, beneficij pensatio. Plaut. Afin. 5. 20.
Par pari datum hospitalimentum est, opera pro pecunia.
Hospitalium (ἑπιλυσι) Lignum æquatorium, baculus quo

modius & cætera mensuræ æquantur, & alio nomine radius dicitur.
Hostis] huius hostis, com. g. (ἑστία) Ab hostio, hostis, quod est æquo, quum in hostium consiliis soleat fieri quedam æquatio ordinum, seu quod ut ait Nonius ex æqua causa pugnam adant. Terent. Heecyr. 5. 2. 23. Nam nupta meretrici hostis est, à uiro ubi segregata est. Cicero 1. Off. 56. Equidem illud etiam animaduerto, quod qui proprio nomine perducit, is hostis uocaretur, lenitate uerbi tristitia rei mitigante. hostis enim apud maiores nostros is dicebatur, quem nunc peregrinum dicimus.
Inimicus & hostis. Cic. 5. de Fin. 5.
Turmæ hostium. Horat. 4. Carm. ode 14. 5.
Videtur hostium. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.
Acer hostis. Horat. Epod. 6. 3.
Hostis capitalis. Cic. 2. in Catil. 26.
Conferri hostes. Claud. 8. Paneg. 39.
Ferus hostis. Ouid. 1. Metam. 38.
Hostis nimis ferus & immanis. Cic. 4. Verr. 36.
Glomerati hostes. Virg. 9. Aeneid. 92.
Imbelles hostes. Vide Imbellis.
Immanis hostis. Vide Immanis.
Importunissimus hostis. Vide Importunus.
Infesti hostes. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 4.
Inordinati hostes & effusi. Vide Inordinatus.
Insolens hostis. Vide Insolens.
Instabilis hostis ad cominus conferendas manus. Vide Inso.
Spoliatus hostis. Silius lib. 1. 138.
Validus hostis. Ouid. 12. Metam. 104.
Facere hostem aliquem alteri. Lucan. lib. 1. 41.
Densos ferunt moriurus in hostes. Virg. 2. Aeneid. 102.
Hoste incesse iaculis & pilis, aut faxis. Vide Incesso.
Hostem inducere. Tacit. lib. 10.
Inijcere se in medios hostes. Vide Inijcio.
Intercludere hostes ab oppido & pœte & commentu omni. Vide Intercludo.
Inuadere in hostem. Vide Inuado.
Indicare aliquem hostem. Vide Indico.
Laborare hostibus domesticis. Vide Labor.
Obfidere hostem. Lucan. lib. 6. 24.
Obterere hostem. Lucan. lib. 7. 56.
In medios penetrare hostes. Silius lib. 5. 47.
Propulsare hostem. Stat. 11. Thebaid. 53.
Ex hoste rapui penates. Virg. 1. Aeneid. 77. (nil. 8)
Impetus hostium reprimere, ac retardare. Cicero pro leg. Ma.
Perniciosissima studiorum hostis. Quintil. lib. 2. cap. 26.
Hospitalis, & hoc hostile, pen. prod. (ἑστία) Quod pertinet ad hostem. Virg. 11. Aeneid. 19. Indutosq; iubet truncos hostilibus armis. Plaut. Pseud. 10. 19.
— occasione reperisti uerbero,
Vbi percenteris me in istijs hostilibus?
Actes hostis. Tacit. lib. 19.
Agmen hostile. Ouid. 8. Metam. 8.
Animus hostis. Senec. Octau. 1. 5.
Conditiones pactionesq; bellicas & hostiles perturbare. Cicero 3. Offic. 146.
Hostilis in Remp. animus. Cic. ad Brutum, 4. 2.
Hostilis dextra. Cic. 2. Tusc. 32.
Hostilis expugnatio. Cic. pro leg. Manil. 8.
Hostilem in modum cruciati. Cic. 7. Ver. 58.
Odiū hostile. Tacit. lib. 15.
Hostile odium & crudelitas. Cic. pro Cluent. 8.
Rapinæ hostiles. Lucan. lib. 1. 33.

Spiritus

Spiritus hostiles. Tacit. lib. 20.
Terra hostilis. Cic. 1. de Inuent. 119.
Induere hostilia aduersus aliquem. Tacit. lib. 19.
Facere hostilia. Tacit. lib. 15.
Hostilia referre. Liu. Legati retulerunt hostilia: & Saguntii ex cædium nunciatum.
Resumere hostilia. Tacit. lib. 12.
Hospitaliter, pen. corr. Aduerbum (ἑπιλυσι) Id est, hostilem in modum. Cic. 5. Philip. 181. Quid ille fecit hospitaliter. Liu. 2. ab Vrbe, 63. Bona hospitaliter uendendi. Idem 1. ab Vrbe, 45. Hospitaliter in fines Romanos incursum facti.
Nimium hospitaliter. Ouid. 14. Metam. 14.
Sternit hospitaliter omnes. Ouid. 11. Metam. 75.
Hospitalitas, pen. corr. (ἑστία) Senec. de Vita beata, Aduersus hostes inhumana crudelitas, aduersus suos etiam hospitalitas est.
Hospitalis, pen. corr. Adiect. (ἑστία) Idem quod hostilis.
Plautus Capt. 5. 52. Perq; consuetudinem commune, quod hostia euenit manu. Horat. 1. Seru. Satyr. 9. 7. Hunc neq; dira uenena, nec hosticus auferit ensis. Colum. in Præf. lib. 1. 17. Quamquam inter ferrum & ignes hosticus incursumbus iustata fruges.
Turba hostica. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 14.
Hostium] Vide Ostium.
Hostorium] Vide Hostio, hostis.
Hostius] hosti, uide Factum in Facio Cato cap. 6. 2. Sim in loco crasso au: caldo feruoris, hostis nequam erat, & ferundo arbor peribit. Varro 1. de re Rust. cap. 24. 2.
H V
Huber] huberis, pen. corr. om. g. (ἑστία) Abundans, fecundus, fertilis, copiosus. Secundum Apuleium, ab ipso pluo. Alij magis ab humeo: loca enim arida, insecunda sunt: contra que humecta sunt, feracitas: & mulierum huberis humore careant, carebunt & lacte. Cato Orig. lib. 2. Ita res huber fuit. Quidam autem & maior pars, hodie sine aspiratione scribit. Vide Vber.
Huber aqua. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 5.
Huberora cibaria facta sunt caritatis. Cic. 5. Verr. 186.
Copia exillis & Huberrima, contraria. Cic. 4. de Fin. 20.
Huberrimus fructus. Cic. 2. Tusc. 20.
Huberrimi, latissimiq; fructus. Cicero 2. de Natura deorum, 234.
Ager quum multos annos quieuit, huberiores efferre fruges solent. Cic. de clar. Orat. 9.
Huberibus spicis & crebris seges. Cic. 5. de Fin. 156.
Huberrima triumphis provincia. Cic. in Pisonem, 78.
Plenus & huber ad dicendum. Cic. de clar. Orat.
Ferox & huber. Cic. 3. Offic. 7.
Democritus huic in hoc similis, huberior in cæteris. Cic. 4. Academ. 212.
Ars huberior. Cic. 1. Tusc. 11. Idem de claris. Orat. 187. Vir ornatu huberrimis artibus.
Huber & fecundus author. Cic. in Orat. 8.
Huberrimum & que suo sistimum edictum. Cic. 5. Verr. 28.
Huberiores literæ. Cic. ad Attic. lib. 13. 297. 1.
Huberes animi atq; ingenij motus ad explicandum. Cicero 1. de Orat. 56.
Huberes sententiæ. Cic. 1. Tusc. 99.
Huberior spes. Cic. de Nat. deor. Maiore delectatione, huberiores se commoueri.
Huberius, & huberrime, Aduerbum (ἑστία) ut, Disputare aliquid huberius & sustus. Cicero 2. de Nat. deor. 30. Et 4. Acad. 235. Huberius explicata. Item Huberrime, apud eundem lib. 2. de Diuin. 5.

Huberius loqui. Cic. ad Appium, lib. 3. 113.
Hubertas, huius hubertatis (ὄβειος, ὄβειος, πολυφειος) Abundantia, copia, multitudo. Plinius libro 7. 2. 12. Hec fecit hubertus soli, temperies cæli, aquarum abundantia. Cicero 1. Tusc. 108.
Hubertas & uarietas pomorum. Cicero 2. de Natura deorum, 235.
Hubertas mammarum. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
Hubertas, copia, uilitas frugum. Cicero Post reditum ad Quiriu. 15.
Asia fertilis est hubertate agrorum. Cic. pro lege Manil. 31.
Hubertas dicendi. Cic. in Orat. 7. Et pro Corn. Balb. 1. Oratio nis hubertas, uarietas, copia.
Hubertas in dicendo: cui contrarium est Exilitas. Cicero 1. de Orat. 27.
Hubertas uirtutis. Cic. 2. de Nat. deor. 248.
Hubertas orationis. Cic. 3. de Fin. 29.
Hubero, huberus, pen. corr. (ἑστία) Huberare, Huberem & fecundum facere. Palladius libro 4. Hoc uelut coitu steriles arbores huberantur. Plin. in Paneg. Et cælo quidem nunquam benignitas tanta, ut simul terras huaberet, foueatq;.
Huberare dicuntur fructus, pro exhuberare, siue huberes esse & fecundos. Colum. lib. 5. cap. 9. 10. Neq; enim olea conuicuum biennio huberat. Id est, fecunda est & fertilis.
Hubertus, Adiectiuum (ὄβειος) Abundans. Gell. libro 7. capite 14. Sed ea ipsa genera dicendi iam antiquitus tradita ab Homero sunt tria in tribus magnificum in Vlyffe, & hubertum: subtile in Menelao, & cohibitu: mistum moderatumq; in Nestore. Aliqua exemplaria habent, Magnificum in Vlyffe, & huber est.
Huber, Substantiuum (ὄβειος) Pro hubertate. Palladius lib. 1. cap. 33. Præis uero recentia stercorea proficiunt ad huber herbarum.
Huber] huius huberis, n. g. (ἑστία) Mamma, que & papilla dicitur. Virg. 3. eclog. 6. — bimos alit hubere fetus. Cic. 1. de Diuin. 38. Martia, que paruos Mauoris semine natos Huberibus grauidis uitali rore rigabat.
Hubera mammarum lactantia. Vide Lac.
Huc] Vide Hic.
Hudum] Vide Sudum.
Hui] huius, interiectio admirantis, inquit Donatus. Terent. Adelp. 3. 3. 57.
Saluus sit, spero est similis maiorum suum, s. hui. Cicero ad Att. lib. 5. 98. 1. Hui, toties me literas dedisse Romanis, quum ad te nullas darent? Idem in quadam epistola, Hui uerore ne, & c.
Hui, hem, & cætera huiusmodi, sanne sunt aduersus eos quibus irascimur, interprete Donato. Terent. Eun. 4. 7. 35.
Scribis, principio eam esse dico liberā. τ η η α. hem. ε η η. cetera Atticam. τ η η. hui. Idem Adel. Plaut. Truc. 5. 33.
Hui ut hic agrestis est adolescens, qui hic habet?
Huic] Vide Hic.
Huisc] huius, genitiuus ab hic, hæc, hoc: compositum cum syllabica adiectione ce. Cic. 7. Ver. 97. Quos tandem fructus huiusc necessitudinis in istius imperio tulit?
Huisc] huiusmodi] pen. corr. (ἑστία) Nomen compositum ex duobus obliquis, huius & modi, om gen. quasi simile & eo modo fieri uel esse aliquid dicamus. Terent. Heaut. 2. 3. 93.
Mane, h. b. o. aluid, si istuc metuis, qd' ambo cōstearini, sine periculo esse. CLIT. huiusmodi obsecro aliquid reperit. Ibidem, 5. 2. 34. Sepe ex huiusmodi re quædam, & c. Cic. Terent. lib. 1. 4. 4. Nec miror, sed in cæro casum huiusmodi. Legitur & eiusmodi.

Pro huiusmodi, Cicero aliquando Generis eiusdem, aliquando id genus dicitur ad Atticum, lib. 15. 269. 1. Scis me antea orationes aut aliquid id genus solitum scribere. Idem in Topicis 24. Et cetera generis eiusdem.

Hulcus] Vide Vlcs.

Hulula] huius hulule. Vide Vlula.

Hululare] Vide Vlulo, ululas.

Humanus] pen. prod. Adiect. (ἠνθρωπίνος, ἀνθρώπινος, ἠνθρωπίνος) Ab homo derivatur. Quod est hominis, & ad hominem spectat. Terent. Adelph. 3. 4. 25. Persuasit nox, amor, iuvenum, adolescentia: Humanum est. Vbi Donatus, nihil tandem ex ea sumptum consuetudine est, quod non humanum. Et hoc dicere solemus, ubi peccatum quidem non negamus, sed tolerabile esse dicimus. Idem And. 1. 5. 1. Hocine est humanum factum, aut inceptum? Ibidem, 1. 1. 86.

Hec ego putabam esse omnia humani ingenij, mansuetiq; animi officia. Cicero 7. Verr. 91. Metum uirgarum Nauarchus nobilissima ciuitatis pretio redemit humanum.

Animus humanus. Hor. 1. Serm. Satyr. 8. 4.

Humanus calculus. Qui in homine generatur. Plinius libro 11. cap. 49. 1.

Caput humanum. Hor. de Arte, 1.

Ceterum si aliquid mihi humanum cõtigerit: id est, si mortuus fuero. Paulus in L. Publica Mænia. ff. de postui.

Facies humana. Ouid. 2. Metam. 133.

Humana gens, pro Humano genere. Cic. 5. de Fin. 116. Deinde totius complexu gentis humane.

Genti humane, contraria est immanis & barbara. Cicero de Diuinatione.

Humanum genus. Cic. 4. Ver. 121.

Deus sub imagine humana. Ouid. 1. Metam. 43.

Ius humanum, ac diuinum, & contrã. Tacit. lib. 4. Linius 9. Decad. 4.

Labores humani. Virg. 5. Aen. 137.

Mentes humane. Ouid. 1. Metam. 12.

Natura humana. Hor. de Arte, 72.

Rationes humane. Lucret. lib. 2. 34.

Res humane. Virg. 10. Aeneid. 30.

In rebus humanis: id est, in rerum natura. Vlpian. in l. si quis cum. §. de fructibus. ff. de except. iudic. De fructibus eadem questio est & de partu: hęc enim nondum erant in rebus humanis.

Sortis humane memor. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 14.

Humana specie & figura esse. Cic. pro Rosc. Amer. 38.

Vultus humani. Hor. de Arte, 21.

Humanus significat etiam affabilem, benignum, comem, blandum, commodum, urbanum.

Homo facillimus atq; humanissimus. Cic. ad Att. lib. 16. 343. 4.

Humanus & ciuilis cultus. Cic. 1. de Orat. 18.

Humanus nihil fieri potest. Cic. ad Tironem, lib. 16. 1. 4.

Humanus, Eruditus, & non rudis literarum. Varro, Praxiteles propter artificium egregium, nemini est paulo humaniori ignotus. Vide paulo post Humanitas, ex Gellio.

Humanitas, penult. corr. huius humanitatis (ἠνθρωπότης) Proprie humanam naturam significat. Cic. pro Rosc. Amer. 38. Magna est enim uis humanitatis: multum ualet communitio sanguinis, natura ipsa.

Communis humanitas. Cic. pro Flacco, 18. Et pro Sylla, 48. Perterem errato ueniam L. Celij ex intimis uestris cogitationibus, atq; ex humanitate communi.

Humanitas uite, pro Cultu humane uite, quo scilicet homines differunt à pecudibus. Plin. lib. 13. cap. 11. 2. Quum charte usu maxime humanitas uite confert, & memoria.

Humanitas (ἠνθρωπότης) facilitatem etiam significat, lenitatem, mansuetudinem, comitatem, urbanitatem, suauissimos mores, benignitatem, mansuetudinem morum ac facilitatem, suauitatem sermonum atq; morum, & leporem. His omnibus promiscue utitur Cicero. Metello, lib. 5. 2. 25. Cognosce nunc humanitatem meam, si humanitas appellanda est in acerbissima iniuria remissio animi ac dissolutio.

Comitas & facilitas. Cic. de Amicitia.

Humanitas & modestia. Cic. ad Att. lib. 7. 125. 2.

Singularis humanitas, suauissimi mores. Cicero ad Attic. libro 16. 341. 5.

Lepor & humanitas in omni uite tempore uersetur. Cicero de Orat.

Mansuetudo atq; humanitas. Cic. pro Sylla, 68.

Facilitas atq; humanitas tua. Cic. Seruio, lib. 13. 25. 3.

Literę & humanitas. Cic. Seruio, lib. 14. 25. 3.

Expers humanitatis. Cic. 2. de Diuin. 122.

Accipere humanitatem. Cicero Accipio.

Humanitate adductus. Cic. pro Sylla, 61.

Comprehendere aliquē humanitate. Vide Comprehendo.

Humanitati sue constare. Vide Consto.

Ab humanitate deducere. Vide Deduco.

Deest illi humanitas. Cic. ad Att. lib. 5. 88. 6.

Habere humanitatem. Cic. pro Sext. Rosc. Amer. 26.

Obtinere humanitatem alicuius. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 8.

Tribuere humanitatem alicui. Cicero ad Quint. fratrem, libro 1. 1. 42.

Gratitas & Humanitas, contraria. Cic. 3. de Leg. 2. Quid enim est elegantia tua dignius, cuius & uita & oratio consecuta mihi uideatur difficillimam illam societatem gratitatis cum humanitate?

Immanitas & Humanitas, contraria. Cic. 1. Offic. 90.

Humanitas etiam pro Eruditione. Gellius lib. 13. cap. 15. Qui uerba Latina fecerunt, quiq; ijs probe usi sunt, humanitatem non id solum esse uoluerunt quod uulgus existimat, quodq; à Grecis ἠνθρωπότης dicitur, & significat dexteritatem quandam beneuolentię; erga omnes homines promiscuam: sed humanitatem appellauerunt id propemodum, quod Greci ἠνθρωπότης uocant, nos eruditionem, institutionemq; in bonas artes dicimus: quas qui sincere cupiunt appetuntq; ij sunt uel maxime humanissimi. Huius enim scientie cura, & disciplina ex uniuersis animantibus, uni homini data est, idcircoq; humanitas appellata est. M. Varro libro reru humanarum primo, cuius principium hoc est, Praxiteles qui propter artificium egregium, nemini est paulo modo humaniori ignotus. Hactenus Gellius. Cic. 6. Verr. 88. Tu sine ulla bona arte, sine humanitate, sine ingenio, sine literis intelligis & iudicas?

Politor humanitas. Cic. 2. de Orat. 39.

Infirmare artibus ad humanitatem; Cic. pro Archia, 2.

Vir humanitate politus. Cic. 2. de Orat. 84.

Versari in humanitate. Cic. 1. de Orat. 134.

Humanitatis studia, artes ipse liberales dicuntur. Cic. pro Muræna, 55. Et quoniam nõ est nobis hæc oratio habenda, aut cum imperita multitudine, aut cum aliquo conuentu agrastium, audacius paulo de studijs humanitatis, quę & mihi & uobis nota & iudicanda sunt, disputabo.

Humanę, penultima producta, Aduerbium (ἠνθρωπότης) Benigne, mansuete, facile, leniter. Terent. Adelph. 1. 2. 65. Tamen uix humane patitur. Cic. 2. Tuscul. 110. Toleranter & humane ferre morbum. Plinius libro 16. cap. 19. 1. Humanus uiuere.

Humaniter, pen. corr. (ἠνθρωπότης) Cic. ad Marium, lib. 7. docebo profecto quid sit humaniter uiuere. Id. m. ad Atticum,

Atticum, lib. 11. 11. Sin aliter acciderit, humaniter feremus. Id est, equo animo.

Humanus, pen. corr. (ἠνθρωπότης) Humano more. Plin. lib. 10. cap. 63. Vrsi autem (ut dictum est) humanitus frati. Id est, ut solent homines.

Humanitus illi accidit. Cic. 1. Philip. 7. Vt si quid mihi humanitus accidisset (multa autem impendere uidebantur præter naturam etiam, præterq; fatium) huius diei uocem testem Reipub. relinquere mea perpetua erga se uoluntatis. Id est, si forte morerer.

Humatio, Humatus] Vide Humus.

Humero] humus, humere (ἠνθρωπότης) ab humore, Madidum esse. Colum. lib. 3. cap. 11. 9. Verum est in opere difficilior, quod neg humanitatem fodere possit, quod sit glutinosissima, & c. Plin. lib. 22. cap. 24. 11.

Arbor hume lachrymis. Ouid. 10. Metam. 101.

Capillus humens. Ouid. 11. Metam. 139.

Genę humentes. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 8.

Oculi humentes. Ouid. 11. Metam. 93.

Umbra humens. Virg. 3. Aen. 118.

Humescere, humescis (ἠνθρωπότης) humescere, Humidum fieri. Virg. lib. 3. Georg. 22. — humescunt spumis, statuq; sequentum. De equis. Poculis humescere. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 14.

Humescens oculi Plin. in Paneg. 12. 4.

Humescere, humescis, humescere (ἠνθρωπότης) Humidum & madidum reddere, aut humore aspergere. Virg. lib. 4. Georg. 26. — Qua niger humescat flauentia culta Galeus. Colum. lib. 7. cap. 13. 15.

Vultum humescat largo flumine. Virg. 1. Aen. 94.

Oscula humescans L. bris. Lucret. lib. 4. 240.

Humescens, pen. prod. (ἠνθρωπότης) Particip. Silius libro 8. 87. — Iatq; humescata Vomano Adria.

Humectus, Adiectiuum (ἠνθρωπότης) ut, Humectus locus. Varro 1. de re Rust. cap. 24. 3. Et Cato cap. 6. 2.

Humidus, pen. corr. (ἠνθρωπότης) ἠνθρωπότης, in uadibus, ἠνθρωπότης) Aliud adiectiuum, Quod humorem inducit, uel humorem habet. Cic. 3. Verr. 30. Ignem ex lignis uiridibus atq; humidis, in loco angusto fieri iussit.

Dies humida. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 1.

Humus humida. Ouid. 5. Metam. 78.

Lumina humida. Ouid. 9. Metam. 108.

Nox humida. Virg. 3. Aen. 40. Et lib. 2. 2.

Nubila humida. Ouid. 8. Metam. 1.

Humida oia. Plin. lib. 10. cap. 60. 3.

Vapor humidus. Ouid. 1. Metam. 87.

Humidum, Substantiuum (ἠνθρωπότης) ut, in uadibus) ut, Humidum paludis. Tacit. lib. 1. Prensissio Cecinna, ut occulta saltuum scrutaretur, pontesq; & aggeres humidum paludum, & fallacibus campis imponeret.

Humidulus, pen. corr. Diminutiuum (ἠνθρωπότης) ut, Linum Humidulum. Ouid. 3. de Arte, 125.

Humifer, pen. corr. Adiect. (ἠνθρωπότης) Cic. 1. de Diuin. Narib. humiferu duxere ex acre succum. Ex antiquo poeta.

Humificus, pen. corr. Adiectiuum, Idem quod Humectans, humidum faciens. Plin. lib. 2. cap. 101. Glaciem refundat, cunctaq; humifico spiritu laxet. de Luna.

Humigo, humigas, pen. corr. humigare, Idem quod Humeflare. Vindicianus ad Valentinianum Imperatorem, Ad balnea mittitur, ut lauacro eius siccitas humigetur.

Humerus] humeri, pen. corr. (ἠνθρωπότης) ab humo (inquit Saporinus) fieri quida existimant: quia humeri, sicut humus, ferendis oueribus apti sunt. Sunt aut humeri, à quibus depen-

dent brachia. Terent. Eun. 2. 3. 22. — quas matres student Demissis humeris esse.

Candentes humeri. Hor. 1. Carm. ode 2. 7.

Candidi humeri. Hor. 1. Carm. ode 13. 2.

Fortes humeri. Virg. 9. Aen. 76.

Incuruus humeris. Vide Incuruus.

Insignes humeri. Stat. 6. Theb. 115.

Lati humeri. Virg. 2. Aen. 143.

Languentes humeri. Virg. 11. Aen. 175.

Superbi humeri. Valer. 2. Argon. 109.

Attollere humeros. Vide Attollo.

Lena demissa ex humeris. Virg. 4. Aen. 53.

Exerere humerum. Ouid. 1. Fast. 82.

Altis humeris extans. Virg. 6. Aen. 134.

Extollere in humeros. Cic. 1. de Orat. 116.

Onisto humero aliquid ferre. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 10.

Innixus in humeris. Vide Innitor.

Portare aliquid humeris. Hor. 1. Serm. Satyr. 5. 18.

Recedere ab humero. Cels. lib. 8. cap. 11.

Reportare humeris. Salust. in Ciceronem, 5.

Sparfus humerus capillis. Hor. 3. Carm. ode 20. 3.

Humeris bouem uiuum sustinere. Cic. de Senect. 29.

Velare humeros ostro. Stat. 8. Theb. 113.

Humeris Kemp sustinere, per translationem. Cic. pro Flacco, 72. Idem pro Milone, 18. Totam ut petitionem solus etiam uniuersis illis gubernaret: ut comitia, suis uel dicitabat, humeris sustineret.

Humeri de bobus. Cic. 2. de Nat. deor. 237. Quid de bobus loquar? quorum ipsa terra uires humerorum & latitudines ad aratra extrahenda, & c.

Humeri arborum. Plin. lib. 17. cap. 14. 6.

Humeri in gallinaceis. Colum. libro 8. capite 2. 8. lube deinde uarie, uel ex auro flauę per colla, ceruicesq; in humeros diffusa.

Humerale, humeralis, pen. prod. n. g. (ἠνθρωπότης) Paulus, Nã si ibiale uel humerale miles alienauit, castigari uerberib. debet.

Humerosus, pen. prod. (ἠνθρωπότης) Adiectiuum, Quod altos humeros habet.

Humerosus locus. Colum. lib. 3. cap. 10. 4.

Humefco, Humidus] Vide Humeo.

Humilis] hoc humile, pen. corr. (ἠνθρωπότης) Quod est humi de elite.

Humilis & Excelsa luna, contraria. Plin. lib. 2. cap. 9. 2.

Humilis uitis. Cic. 5. Tuscul. 53. Vites & ea quę sunt humilior, neq; se tollere à terra altius possunt. Col. lib. 4. cap. 1. 4.

Humili statu uitis plerunq; iuxta terram coeretur.

Humilis, paruus & summissus. Virg. eclog. 2. 6. Atque humiles habitare casās. Apud Colum. libro 4. Bos humilis.

Domus humilis. Hor. 2. Carm. ode 5.

Possa humilis. Virg. 7. Aen. 32.

Volatus humilis. Valer. 4. Argon. 102.

Humilis, pro Contempto, abiectio, demisso, uel summissio.

Humilis & abiectus. Cic. 5. de Fin. 103.

Humilis aticctusq;. Quint. lib. 4. cap. 1. 10.

Humilis & infirmus homo. Cicero 1. de Inuentione 8. Idem Attic. lib. 2. 36. 4.

Humilis & contemptus. Cic. de Amic. 31.

Ab inferiore atq; humilliore uinci. Cic. pro Quint. 64.

Animus demissus & humilis. Cic. pro Fontico, 19.

Ab humili ad summum. Vide Ab.

Humilis animus & imbecillus. Cic. ad Att. lib. 7. 126. 2. Idem 1. de Finib. 75. Succumbere doloribus, eosq; humili animo imbecilloq; ferre miserum est.

Humilis aridus est, uilis & parua. Cic. pro Archid. 17.
Humili atq; obscuro loco natus. Cic. 7. Verr. 14. 2.
Angusta mens & humilis. Cic. Post reditum in Senatu. 7.
Metus humilis. Claud. de bello Get. 11.
Nomen humilis. Seneca Hippol. 5. 5.
Oratio humilis & abiecta: cui contraria est alta & exaggerata. Cic. in Orat. 11. 2.
Humilis & minimè generosus ortus. Cic. de Amic. 29.
Preces humiles. Ouid. 2. de Arte amandi. 51.
Humiles ac supplices preces & consecrationes. Cic. i. de Inuentione. 32.
Humilis sepultura. Cic. 14. Philip. 4. 68.
Demissus atq; humilis sermo. Cic. in Orat. 11. 4.
De stirpe humili creatus. Ouid. 14. Metam. 140.
Humilia uerba. Cic. in Part. 29.
Vir humilis atq; demissus, cui contrarium est Alacer, atq; lætus. Cic. 2. Ver. 11.
Vir humilis: cui contrarium Amplissimus. Balbus & Oppius Ciceroni, in epist. ad Attic. 9. 17. 1.
Humilis & obscurus uir: cui contrarium est Clarus & præstans. Cic. de Diuin. 14. 6.
Humilis & fordidus. Cic. ad Attic. lib. 8. 148. 3.
Humillimus homo. Liu. 3. ab Vrbe. 84.
Humillimus, pro abiectissimo & uilissimo. Tacit. lib. 17. Et ut cuique humillimus cliens. Idem libro 18. Humillimo cuique credulus.
Humilis in plebe, & ideo ignobilis puerpera. Plinius libro 7. capite 36. 1.
Humiliter, pen. corr. Aduerbum (ὑποτακτικῶς) Hoc est, demissè: contrarium habet Altè. Plin. epist. 110. lib. 6. Eadem enim facta claritate uel obscuritate facientium aut tolluntur altissimè, aut humillimè deprimuntur.
Humiliter, cui contrarium est Superbè. Liu. 4. bel. Pun. 115.
Hec natura multitudinis est aut seruit humiliter, aut superbè dominatur.
Humiliter, & demissè sentire: cui contrarium Elatè & amplè. Cic. 5. Tusc. 35.
Humilitas, humilitatis (ὑποτακτικῆς) contrarium est Altitudo. Cic. 5. Tusc. 98. Sidera inter se altitudine & humilitate distantia. Idem 2. de Diuin. 137.
Humilitas, ignobilitas, paupertas, ut ait Cic. 5. Tusc. 43. Idem 2. Off. 63. Quorum autem prima etas propter humilitatè & obscuritatè in hominum ignoratone uersatur. Idem 13. Philipp. 36. 1.
Humilitas dignitati opponitur. Cic. pro Rosc. Amer. 80.
Humilitatem generis alicui obijcere. Cic. Anteq. iret in exil. 9.
Humilitatem habet metus. Cic. 3. Tusc. 48.
Humor] humas. Vide Humus.
Humor] humoris, m. g. (ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῶν) Aqua, liquor. Ab humor deriuatur. Cic. 2. de Diuinat. 86. Et humor allapsus extrinsecus, ut in tectorijs uidemus, Austro sudorem uideatur imitari. Idem 2. de Nat. deo. 60. Et terrenis marinisq; humoribus longo interuallo extenuatis alantur. De astris.
Aque humor. Lucret. lib. 2. 40.
Humor aduentitius. Vide Aduenio.
Aquatilis humor. Vide Aqua.
Corruptus humor. Quint. lib. 2. cap. 10. 5.
Candens lacteus humor: id est, candens humor lactis. Lucret. lib. 1. 52.
Crassus humor. Pers. Satyr. 3. 2.
Decidius humor. Vide Decido.
Dulcis humor. Lucret. lib. 2. 96.
Exiguus humor. Virg. 1. Georg. 14.
Gelidus canis in montibus humor: Virg. 1. Georg. 9.

Bacchi Masticus humor. Virg. 2. Georg. 29.
Ruber humor: id est, sanguis. Lucret. lib. 4. 212.
Splendidi humor. Lucret. lib. 6. 239.
Tener humor. Virg. 2. Georg. 67.
Bibit humorem tellus. Virg. 2. Georg. 44.
Lingua defecerat humor. Ouid. 9. Metam. 114.
Euocare corruptum humorem. Cels. lib. 2. cap. 17.
Excedit humor. Cels. lib. 8. cap. 10.
Liquitur humor. Virg. 1. Georg. 9.
Madescimus humore. Quint. lib. 6. cap. 2. 23.
Humor, pro re superflua. Virg. 1. Georg. 59.
Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Sernius.
Humus] humi, f. g. (ὑμῶν, ὑμῶν, ὑμῶν) Terra dicitur. Cic. de Senect. 155. Humum subactam atq; puram.
Arenosa humus. Ouid. 2. de Remed. amor. 40.
Arens humus. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 20.
Diuēs humus. Ouid. 1. Met. 28. Fecundam intelligit.
Graminea humus. Ouid. epist. 4. 9.
Immunda humus. Ouid. 2. de Arte. 105.
Limosa humus. Ouid. 1. de Remed. amor. 29.
Macerima humus. Vide Macer.
Mollis humus uiridi cespite. Ouid. 3. de Arte. 137.
Paludosa humus. Ouid. 15. Metam. 54.
Pinguis humus. Virg. 2. Georg. 37.
Tonfa humus. Ouid. 1. de Remed. amor. 39.
Vda humus. Hor. 3. Carm. ode 2. 5.
Accersita humus. Vide Accessio.
Ab humo attollere aliquem. Virg. 5. Aen. 90.
Exercere humum. Virg. 1. Georg. 44.
Mandare aliquem humo. Vide Mando.
Sedit humo nuda. Ouid. 4. Metam. 53.
Spargere humum folijs. Virg. eclog. 5. 8.
Stratus humo gelida. Stat. 10. Theb. 63.
Tollere se humo. Virg. 3. Georg. 2.
Humu, Ablatiuus antiquus, pro Humo. Varr. τῶν ὑμῶν, In pavimento non audes facere lacunam, at in humu calcicos facis elixos. Vide Nonium.
Humi, genitiuus (ὑμῶν) uice aduerbij positus: aliquando construitur cum uerbo quietis aut motus non exterioris, & significat in humo, uel super humum, uel intra humu. Plin. lib. 9. cap. 13. Humi quoq; uice pedum serpunt. Col. lib. 8. cap. 14. 4. Ineunt autem non ut priores aues de quibus diximus, insistentes humi. Idem, Vt latius sese frutex humi diffundat. Id est, intra humum.
Fusus humi. Virg. 6. Aen. 85.
lacere humi. Vide Iaceo.
Construitur etiam cū uerbo motus ad locum. Virg. 1. Aen. 40.
Nec prius absistit quàm septem ingentia uictor Corpora fundat humi. Inuen. Satyr. 8. 8.
Stratus humi palme uiduas desiderat ulmos.
Prostrant humi iuuenem. Ouid. 5. Metam. 40.
Spargere aliquid humi. Ouid. 3. Metam. 21.
Humo, humas (ὑμῶν) humare, humo contegere, Sepelire. Cic. 1. Tusc. 56. In terrā enim cadentibus corporibus, hisq; humo tectis, ex quo dictum est humari, sub terra censabant reliquam uitam agi mortuorum. Plin. lib. 7. cap. 54. 1. Sepultus intelligitur quoquo modo conditus: humatus uerò, humo coniectus. Mart. lib. 6. 28.
Corpora suorum non humare nisi à feris sint antea lamata. Matorum mos est. Cic. 1. Tusc. 174.
Quisq; suū pro re consorti mœstus humabat. Lucret. lib. 6. 258.
Corpus humanum. Virg. 5. Aen. 32.
Hic populus semper conseruat humari. Lucret. lib. 6. 257.
Humare taleas. Colum. lib. 5. cap. 9. 3.

Humatio,

Humatio, Verbale (ὑμῶν) Cic. 1. Tusc. lib. 164. Cuius hoc dicto admoncor, ut aliquide etiam de humatione & sepultura dicendum existimem.
Humator, penultima producta (ὑμῶν) Aliud uerbale. Lucanus libro 7. 162. — non illum Pœnus humator Consul, &c.
Hunn] obuius, gens Scythica, & ferocissima prope Gothos. Hi temporibus Valentiniani principis, orbem peragati, duce Atila, multas & maximas clades ediderunt in Gallia & Italia. Tandem quum urbi Romæ imminerent, Leo Pontifex uir sanctus Atilam adiit, & in Pannoniam redire persuasit. Hodie Vngari uocantur.

Hyacinthus] ὑάκινθος, puer dilectus Apollini: què quum Apollo imprudens disco necasset, uertit in florè, qui etiā uocatur hyacinthus: in quo duæ literæ inscriptæ cernuntur: quæ uox lugubris, hoc est, dolentis interiectio est. Vide Ouid. lib. 10. Metam. 42.
Hyacinthia (ὑάκινθος) festa. Ouid. 10. Metam. 44. — celebrandòq; more priorum Annua prælata redeunt Hyacinthia pompa.
Hyacinthus] huius hyacinthi, m. f. g. (ὑάκινθος) Genus floris quod Latini Vaciniom appellant. Plin. lib. 21. cap. 11. Post hanc gladiolus comitatus hyacinthis. Nouissima rosa: eademq; prima deficit, excepta fatiua: è ceteris hyacinthus maximè durat, & uiole alba & conanthe, &c. Virg. 3. ecl. — & stauè rubens hyacinthus. Frequens (inquit Ruel. lib. 3. cap. 4) apud nos hyacinthus, quem florem rura hodie uacietum appellunt, in quo pristini uocabuli quædā rudimenta reuolunt quasi uaciniom & uaciniom inuuant: herbam ipsam, nemoralem uel agrestem cepam.
Ferruginei hyacinthi. Virg. 4. Georg. 37.
Langens hyacinthus. Virg. 11. Aeneid. 14.
Mollis hyacinthus. Virg. eclog. 6. 11.
Hyacinthus, lapis pretiosus. Plin. lib. 37. cap. 9. 8. Hyacinthos Aethiopia mittit, & chrysolithos aureo colore translucentes, &c. Vide Vaciniom.
Hyacinthinus pen. corr. Adiecti. (ὑάκινθος) Quod est coloris hyacinthi. Pers. Satyr. 1.
Hic aliqui cui circa humeros hyacinthina lena. Quisdam legunt Lumbos, & ianthina lena est. Id est, uiolacoloris. Nam & is color, etiam ianthinus dicitur.
Flos hyacinthinus. Catul. in Epithalamio Iulia, 56. 19.
Hyades] Vide Hyas.
Hyana] Hyæne (ὑἄνη) animal. Plin. lib. 8. cap. 30. 1. Hyænis utraq; esse naturam, & alternis annis mares, alternis feminas fieri. Parere sine mare uulgus credit, Aristoteles negat. Collum & iuba continuitate spinæ porrigitur, flectiq; nisi circumactū totius corporis nequū. Ibidem plura.
Hyale] pen. corr. Nymphæ, una ex comitibus Dianæ. Ouid. 2. Metam.
Hyalus] hyali, pen. corr. ὑάλος, ὑάλος) Vitrum, Sumitur pro uiridi colore. Virg. 4. Georg. 67. — mellea uellera nymphæ Carpebant hyali saturo fucata colore. Id est, uiri: q; sit naturaliter coloris uiridis. Unde hyalinus color pro uireo: & calices hyalini antiquis dicebantur.
Hyas] Hyadis, pen. corr. (ὑἄνη) Hyades, septem filie Athlantis, & Aetheris filie Oceani. Quæ fratres suū (q; Hyas dictus est) à lena necatū ita fleuerūt, ut ab eo denominatæ sint, et ob pietatē in cælū translate. Sunt enim septē stelle in capite Tauri, quæ & hoc di & Succule dicuntur, & Athlantis. Plin. lib. 2. cap. 29. 3. Quāliter in Succulis sentimus acciderè, quas Græci ob id pluuio nomine Hyades appellāt. Idem

lib. 18. cap. 26. 15. Nimbosū argumento Hyadas appellātibus Græcis has stellas. Cic. 2. de Nat. deor. 161. de Tauro, Eius caput stellis conspersum est frequentibus, Has Græci stellas Hyadas uocitare fuerunt. Ex poeta. è pluendo uerū enim est plucere, nostri imperitè Succulas quasi à subibus essent, non ab imbribus nominatæ. Ouid. lib. 5. Fast.
Pluuie Hyades. Virg. 3. Aen. 103.
Inserena Hyas. Stat. 1. Syll. 6. 5.
Nimbosa Hyas. Claud. de bello Gildon. 100.
Tristes Hyades. Hor. 1. Carm. ode 33.
Hyas] Hyantis (ὑἄνη) dictus est qui Bœotiam gubernabat: à quo Hyantes, Bœotij dicti sunt ut ait Strab. lib. 7. & 10.
Hyantius, Adiectiuum (ὑἄντιος) Bœotius: ut, Hyantius Aæleon. Ouid. 3. Metam. 30.
Hyantea Aganippe. Ouid. 5. Metam. 63.
Agri Hyantiæ. Stat. 1. Theb. 57.
Hyarbas] Vide Hyacbas.
Hybernia] Ἰβηρία, insula inter Septentrionem & Occidentem solem, dimidio minor quàm Britannia, cui propinqua est: ab hyberno tempore ut quidam putant sic appellata, propter hyemis magnitudinem: dicitur & Hyberne à Claud. 7. Scotorum cumulos fleuit glaciatis Hyberne.
Hybernicus, pen. corr. Adiectiuum (Ἰβηρικῶν) ut, Mare Hybernicum. Vide Plin. lib. 4. cap. 16.
Hybernus (Ἰβηρικῶν) Adiectiuum ab hyeme deductum, Quod est hyemis, siue quod ad hyemem pertinet, ut hybernatunicæ. Plaut. Milite. 10. 93.
Hyberni agri. Plin. lib. 8. cap. 47. 2.
Annus hybernus. Hor. Epod. 2. 6.
Hybernum ethiolum. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 4. Id est, aptum ad usum hyemis.
Euentus hyberni. Tacit. in uita Agricole.
Flatus hyberni. Virg. 2. Georg. 68.
Grando hyberna. Ouid. 5. Metam. 32.
Hybernum mare. Plin. lib. 12. cap. 19. 3.
Hyberni menses. Cic. ad Att. lib. 5. 10. 13.
Nix hyberna. Hor. 4. Carm. ode 12. 1.
Noctes hyberne. Virg. 6. Aeneid. 71.
Soles hyberni. Virg. 2. Georg. 97.
Tempus hybernum. Cic. 7. Verr. 21.
Hyberna, hybernorum, plu. nu. neut. gen. Loca in quib. milites hyeme stationem faciunt. Tacit. lib. 15. Et nunc reliquis hybernis. Cic. in Pison. 68. Tradere hyberna.
Mittere in hyberna cohortes. Cic. de Prouinc. Consul. 5.
Dimittere in hyberna exercitum. Cic. Catoni, lib. 15. 4. 31.
In hybernis legionem collocare. Pollio Ciceroni, lib. 33. 8.
Hybernaculum, pen. corr. (ὑβηρικῶν) Idem quod hyberna hybernorum. Liu. 2. bel. Pun. 138. 0089. M. Attilius Regul. Cn. Scruilius Genu. exercitu accepto, hybernaculis mauerè cōmunitis, &c. Idem lib. 10. Hybernacula Carthaginensium, congesta temere ex agris materia, exedificata, lingnea firmè tota erant.
Hyberno, hybernas (Ἰβηρικῶν) hybernare, dicuntur milites, Stationem hyeme facere. Cic. pro lege Manil. 27. Iam uerò quemadmodum milites hybernent, quotidie ferme nes ac literæ perferuntur.
Hybernant etiam pisces. Plin. lib. 9. cap. 15. 7. Bruma non uagantur: ubicunq; deprehensi usq; ad Aequinoctium, ibi hybernant. De thinnis.
Hyble] Hybles, uel Hybla (ὑβλή) ciuitas Siciliae, in qua thymi & salicem copia, ab Hyblone rege dicta. Hanc Strabo à Doriensibus conditam scribit.
Sicula Hybla. Ouid. in Ibin. 41.
Est etiam huius nominis mons proximus, thymo abundans: unde de apes

de apes pasta mel optimum conficiunt.
 Thymus Hyble. Virg. eclog. 7. 8.
 ¶ Hybleus, Adiectiuum (Ὑβληεύς) ut Apes Hybleæ, & Mel Hybleum. Virg. i. eclog. 11. Hyblæis apibus florem depasta salicit. Mart. in Xenijs.
 Hybris] hybridis, pen. corr. f. g. (Ὑβρις) Canis imparibus parentibus natus est, inquit Porphyrio, hoc est, ex uenatico & gregario.
 ¶ Hybrida, sues ex fero & domestico sue progeniti. Plin. libro 8. cap. 5. 31. In nullo genere æque facilis mixtura cum fero, qualiter natos antiqui hybridas uocabant ceu semiferos, ad homines quoque, ut in C. Antonium Ciceronis in Consulatu Collegam, appellatione translata. Suetonius in Augusti. capite 19. Themastini epicadi ex gente Parthica hybrida. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 7. 1. Hybrida quo pacto sit Perfitus, uultus opinor.
 ¶ Hybris, contumelia, Ὑβρις coniunior, contumelia afficio. Ut sint hybrida, quasi per contumeliam nati.
 Hydarnes] seu Hydarnus, fuit nomen Persæ, qui teste Herodoto lib. 3. cum Dario in magnum coniuuauit. Vide Strabo. libro 11.
 Hydaspes] Ὑδάσις, fluius India dictus ab Hydaspæ, antiquissimo Medorum rege. Lucanus libro 6. Nissem Hydaspes.
 Eous Hydaspes. Stat. 9. Theb. 89. Fabulosus. Horat. 1. Carm. ode 22. 2.
 Fuscus Hydaspes. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 3.
 Medus Hydaspes. Virg. 4. Georg. 43.
 Odoratus Hydaspes. Claud. 2. de raptu Proserp. 17.
 Hydra] Vide Hydrus.
 Hydrargyrum] Ὑδραργύρον, Pigmenti genus, in uicem argenti uult aliquando dilutum, quo argentum optime inauratur. Plin. lib. 33. cap. 3. 23. Aes inaurari argento uiuo, aut certe hydrargyrum legitimum erat.
 Hydraulos] Ὑδραυλός, Organum dicitur extrahendæ à profundo aque idoneum. Valla in Raudenssem. Hydraulia Viruuius accipit pro machina quadam simili tympano, seu molendino, simulq; pro instrumento musico quod organa uocat: licet proprie organa ex chordis consistant. Plin. lib. 9. cap. 8. 4. Delphinus non homini tantum amicum animal uerum & musicæ arti, mulcetur symphonia cantu, & præcipue hydraulii sono.
 Hydraulæ peritus artis, ut choræules.
 Hydraulax, m. g. (Ὑδραυλάξ) Sulcus aquarius.
 ¶ Hydraulicus, penultima correpta, Adiectiuum (Ὑδραυλικός) Plin. lib. 7. cap. 37. 4. Laudatus est Ctesibius pneumati ca ratione, & hydraulici organis repertis. Viruuius libro 10. capite 13.
 Hydria] huius hydrie (Ὑδρία) Vrna ad capiendam aquam. Cic. 4. Verr. 33. Hydrie argenteæ. Idem 6. Verr. 87. In hoc fano loricæ, galeæq; æneæ, cælatas opere Corinthio, hydriæq; grandes, simili in genere, atque eadem arte perfectas. Idem 4. Verr. 88. Tot in hydriam sortes conijcerentur.
 Hydrobaphes] Ὑδροβῆρες, Vestis aquatilis, sine colore, aqueæ, mulieribus peculiaris, quæ nunc (inquit Pollux) appellatur.
 Hydrocele] pen. prod. (Ὑδροκήλη) Vide Hernia. Mart. lib. 12. 80. Tumidas in hydrocelas.
 ¶ Hydrocelicus, penult. corr. Aliud adiectiuum (Ὑδροκελικός) Qui hydrocele laborat. Plin. lib. 30. cap. 8. 8. Hydrocelicis stelliones mirè prodesse tradunt.
 Hydrolapathum] penultima correpta (Ὑδρολάπαθον) Genus lapathi, quod in aqua nascitur. Plin. lib. 20. ca. 21. 9.

Hydromeli] pen. corr. neut. gen. indeclinabile (Ὑδρομέλι) Aqua mulsæ, quæ etiam Græcis melioraton dicitur. Plin. lib. 31. capite 6. 12. Hydromeli quoq; est imbre puro cum melle temperabatur quondam quod daretur appetentibus uinum ægris.
 Hydrophobus] pen. corr. (Ὑδροφῶβος) Qui aquam expa uet. Plin. lib. 29. cap. 5. 5. Est limus saliuæ sub lingua rabiosi canis; qui datus in potu, fieri hydrophobos non patitur. Celsus de morsu rabiosi canis, Solet autem in eo uulnere, ubi parum occursum est, aquæ timor nasci. Hydrophobos Græci uocant: miserrimum genus morbi, in quo simul æger & siti & aquæ metu cruciatur.
 Hydrops] huius hydropis, pen. prod. m. g. (Ὑδρωψ) Morbus, qui Latine aqua intercus dicitur: quoniam sub cute aqua sit, qua uenter turgescit. Hor. 2. Carm. ode 2. 3. Crescit indulgens sibi dicitur hydrops, & c. Plin. lib. 24. cap. 11. 2. Celsus multa de Hydropis, lib. 3. cap. 21.
 ¶ Hydropicus, pen. corr. Adiect. (Ὑδροπικός) Qui hydrope laborat. Plin. lib. 20. cap. 6. 3. Hor. 1. epist. 2. 7. Si noles sanus, curæ hydropicus.
 ¶ Hydropisis, huius hydropisis, pen. corr. f. g. (Ὑδρωπισίς) Idem quod Hydrops. Plin. lib. 20. cap. 1. 5. Sic & contra phibitiam bibitur, & hydropises.
 Hydrorolata] Medicamenta sunt, inde primum appellata, quod in eorum confectione aqua & rosa mitteretur: deinde longius propagata uox est, ut strupos significet. Nicolaus Myrpesus curtato uocabulo drosate uocat. Meminit Turnebus.
 Hydrus] Ὑδρῶς, Genus anguium in aqua degentium: sed hydrus mas, hydra femina. Plin. lib. 29. cap. 4. 15. In orbeter rarum pulcherrimum anguium genus est quod in aqua uiuit, hydrus uocantur, nullis serpentium inferiores ueneno. Inmanis hydrus. Virg. 4. Georg. 92.
 Stridentes hydræ. Stat. 11. Theb. 99.
 Torui hydræ. Claud. 2. Paneg. 28.
 ¶ Hydram (Ὑδρα) finxerunt poetæ esse multorum capitum serpentem in Letna palude: quorum aliquot excisis, totidè cõtinuò renascebantur, quæ quidem tandem ab Hercule & sagittis & igne interfecta est. Plato Hydram acutissimam se phibitiam scribit fuisse, cuius mos erat caullari, & questiones ita proponere, ut uno soluto dubio, multa renascerentur. Siphontinus ex Plinio lib. 29. cap. 4.
 Dira hydra. Hor. 2. epist. 2. 2.
 Immanis hydra. Virg. 6. Aen. 115.
 Hydrus] Ὑδρῶντις (Ὑδρῶντις) urbs in litore Adriatici maris apud Strabonem, quæ & Hydruntum dicitur in Calabria.
 Hyems] hyemis, penultima correpta, fæmin. gen. (Ὑμερῶν, ἡμερῶν τῶν ἡμερῶν) quod est pluo, deriuatur: quod id tempus anni pluuiosum sit. Significat autem quartam partem anni, quæ est inter Autumnum, & Ver. Virg. 1. Georg. 50.
 — atq; hyemes orate serenas Agricole.
 Hyems aliâ à Cicerone dicitur Hybernium tẽpus, hyemale tempus, uis frigorum, durum anni tempus.
 Magnitudo hyemis. Cic. pro Plancio, Nam maritimos cursus præcludebat hyemis magnitudo.
 Vis hyemis. Cic. 9. Philip. 257.
 Vim frigorum & hyemem excipere. Cicero pro Rabirio Posthum. 26.
 Hyems, Vis uenti. Virg. 1. Aeneid. & 2.
 — sape illos aspera Ponti Interclusit hyems.
 Aestas & hyems. Cic. de Senec. 43. Refrigeratio aestate, & uicissim aut sol aut ignis hybernus.

Adulta

Adulta hyems. Tacit. lib. 11.
 Affecta hyems: id est, propè finita. Silius lib. 15. 99.
 Aquilona hyems. Plin. lib. 17. cap. 2. 3.
 Aquosa hyems. Virgilius eclog. 10. 14. Atra hyems. Virgilius 7. Aeneid. 43.
 Cæca hyems. Valerius 3. Argon. 31. Dura hyems, Virgilius 4. Georg. 48.
 Extremæ sub casum hyemis. Virg. 1. Georg. 68.
 Fera hyems. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 9.
 Flammea hyems: id est, tempestas flammaram et incendij. Stat. 3. Sylu. 5. 15. de monte Vesuuio.
 Genialis hyems. Virg. 1. Georg. 61.
 Glacialis hyems canos hirsuta capillos. Ouidius 2. Metamorph. 6.
 Hyems ignaua colono. Virg. 1. Georg. 60. Seruius, quæ ignaua uum reddit colonum.
 Imbrifera hyems. Silius lib. 3. 40.
 Informes hyemes. Hor. 2. Carm. ode 10. 3.
 Iniquæ hyemes. Hor. 3. Carm. ode 1. 7.
 Intoleranda hyems. Vide Intolerabilis.
 Intonata hyems. Hor. Epod. 2. 11.
 Intrepida hyems. Tacit. in uita Agricolæ.
 Matura hyems, cui opponitur Tarda.
 Leihalis hyems, Moriferum frigus. Ouidius 2. Metamorph. 166.
 Mollis hyems. Stat. 3. Sylu. 5. 17.
 Niua hyems. Vide Nix.
 Perfrigida hyems. Vide Perfrigidus.
 Pigra hyems. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 19.
 Prematura hyems. Tacit. lib. 1.
 Senilis hyems. Ouid. 15. Metam. 43.
 Serena hyems. Plin. lib. 17. cap. 2. 4.
 Serotina hyems. Plin. lib. 17. cap. 2. 4.
 Sicca hyems. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 21.
 Summa hyems. Cic. 6. Verr. 77.
 Tristis hyems. Virg. 4. Georg. 27.
 Turbida hyems. Claud. de bel. Get. 82.
 Adoperta gelu hyems. Ouid. 3. Fast. 47.
 Discedens hyems. Ouid. 2. Fast. 31.
 Mitefcente iam hyeme. Vide Mittis.
 Hyems iam præcipitauerat, & uer iam appetebat. Caesar 3. belli Ciuil.
 Acræ hyems soluitur. Hor. 1. Carm. ode 4. 1.
 Hyems, pro anno. Mart. 5. 38. Sextam peregit hyemem, nec tamen totam.
 Hyeme, pro in hyeme. Cic. 1. de Diu. 15. 4. Campos & montes hyeme & aestate peragrantes.
 Hyemes, in plurali. Plinius libro 8. capite 38. 3. Ergo in hyemes alijs prouisum pabulum, alijs pro cibo somnus. Caesar 4. bel. Gal. 534.
 ¶ Hyemare (Ὑμερῶν) Id est, hyemem sine frigus facere: eo modo dictum quo pluerè legimus. Columel. libro 11. capite 2. 5. Auster aut Africus hyemat. Ibidem, 59. Tertio nonas Nouemb. Fiducula mane exoritur, hyemat & pluit. Plinius libro 18. capite ultimo, 13. Pluuie erunt & contraria, & hyemabit.
 Dies hyemant, Tempus hyemat. Plin. lib. 18. cap. 26. 5. Idem lib. 2. cap. 47. 8.
 Mare hyemat. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 4.
 Hyemare aquam. Plin. lib. 19. cap. 4. 6. Decoquunt alijs aquas, mox & illas hyemant.
 Hyemare, pro Stationem hyeme faceret quod & hybernare dicitur. Cic. pro Fonteio, 5. Cn. Pompeius maximus atq; ornatusissimus hyemauit in Gallia M. Fonteio imperante. Idem ad Thefauri pars 2.

Quint. frat. libro 3. 19. 6.
 Medijs hyemet mercator in undis. Hor. 1. epist. 17. 15.
 ¶ Hyematus, pen. prod. Participium (Ὑμεαδῆς) Plin. libro 9. cap. 22. 1. Autumnali flore, ut palam est, hyemato lacu, fluctibus glomeratæ uoluntur multitudine.
 ¶ Hyematio, Verba (Ὑμεασις) Varro 3. de re Rust. capite 16. 26. Ut ne plus tertia pars eximatur mellis, reliquæ hyemationi relinquatur.
 ¶ Hyemalis, & hoc hyemale, pen. prod. (Ὑμεαδῆς) Hybernus, ut Hyemalis dies. Colum. lib. 11. cap. 1. 19.
 Nimbi hyemales. Ouid. 9. Metam. 21.
 Hyemalis uis. Cic. 5. Tuscul. 113. Hyemalemq; uim perfrunt sine dolore.
 Hyemalis nauigatio, & minime portuosa. Cicero. Toranio, libro 6. 20. 1.
 Hyemalis locus. Plin. lib. 18. cap. 7. 20.
 Hygremplastrum] hygremplastrum, n. g. Emplastrum liquidum, non siccum, & 30. humidus, flexibilis, mollis, madidus. Plin. lib. 34. cap. 15. 5. Præcipua tamen commendatio eius in hygremplastro ad purganda uulnera fistulasq;. Hygris] Ὑγρῆ, ciuitas Sarmatiæ apud Ptolemæum, uulgo Tabardi.
 Hyla] Hylæ, sive Hylas, hylæ (Ὑλάς) Comes Hercules, quem perdidit in finibus Ionijs iuxta Mysiam, nec usquam potuit reperiri. Postea quum esset cognitum quod perisset in fonte, et instituta sunt sacra, in quibus mos fuerat, ut eius nomen clamaretur in fontibus: ad quam imitationem dixit Virgilius eclog. 6.
 — ut litus Hyla Hyla omne sonaret. Seruius.
 Pulcher Hylas. Valer. 1. Argon. 45.
 Tener Hylas. Stat. 5. Theb. 80.
 Hylactor] Ὑλάτορ, Canis nomen. Ouid. 3. Metam. 45.
 — & acutè uocis Hylactor.
 Hylæa] Ὑλάια, regio est, à qua Hyleum mare quo alluitur. Hieron. Traiectio Borsythene, à mari in primis est Hylæa regio. Herodotus libro 4. Quum abisset in Scythiam, uenit ad locum qui dicitur Hylæa, iuxta Achillis cursum sita, ubiq; omnifarijs arboribus referta. Vide Volaterranum, libro 7.
 Hylæus] Ὑλάεύς, Centaurus à Pirithoo imitatus ad nuptias, uisa puella permotus est: & dum uolentis ei esse conaretur, à Lapithis, qui simul nuptijs intererant, prohibitus est. Hinc in certamen itum est, & usq; ad pœala dimicatum: ab Hercule sunt postea occisi. Hor. 2. Carm. ode 12. 1.
 Nec senos Lapithas, & nimium mero Hyleum. Id est, intolerabilem ebrietate, ait Acron.
 Hylæus, Nomen canis Actæonis. Ouid. 3. Metam. 43.
 Hylæusq; ferox nuper percussus ab apro.
 Hylas] Lacus Bithyniæ, in quem Hylam Hercules delicias cecidisse credunt. Solinus.
 Theodamanteus hylas. Vide Theodamas.
 Hyllus] fuit Hercules ex Diana filius: de quo Seneca in Hercule,
 Si uera pietas Hylle est, quærenda tibi iam perime matrem.
 Hyllus item Straboni lib. 13. fluius est, qui nunc Phrygius appellatur.
 Hylonome] pen. corr. Fæmina Centauro & biformis, quæ mortuo marito Cyllaro, gladio suo incubuit. Ouid. lib. 12. Metamorph.
 Hymanthropodes] pen. corr. populi Locipedes in Aethiopia sunt, quib. serpẽdo ingredi natura est. Plin. lib. 5. cap. 8.
 Hymella] fluius apud Virg. lib. 7. Aeneid.
 Hymen] hymenis, n. g. (Ὑμῆν) Pellicula, membrana, tunica, la qua est munita utrginitus, quæ primo rumpitur coitu. Dicitur

N

ciur preterea carmen nuptiale, a uoce qua utebantur Graeci, que erat Hymeneus.

festus hymen. Claud. ad Serenam, 17. 1. professus clamatur hymen. Stat. in Epithal. Stella, 6.

Hymeneus (ὕμνω) Deus nuptiarum putatus est, a τὸν ὕμνω, a membrana: que quum sit claustrum uirginitatis, in nuptijs rumpitur. Donatus, Hymeneum quidam Liberi & Veneris filium dicunt esse, qui primus certas nuptias instituit. Ideo per laudem cantatur in uirginalibus nuptijs ob huiusmodi meritum. Alij uirum fortem Atticum dicunt fuisse, qui raptas praedonibus uirgines oppressis latronibus, intactas patrie restituerit: quam ob causam nubentes, eius inuocant numen, quasi liberatoris uirginitatis. Hinc etiam apud Romanos Talafio inuocatur. Hec Seruius eam narrans illud Virg. 1. Aeneid.

Pergama quum peteret, inconcessosq; Hymeneos, etc. Vide Talafio. Terent. Adelph. 5. 7. 7.

— hoc mihi in mora est

Tibicina & Hymeneum qui cantent. Sic accipe (inquit Donatus) Hymeneum in nuptijs, quemadmodum & uirum, in funere, uel in sacris hymnum.

Clarus Hymeneus. Lucret. lib. 1. 20.

Lasciuus Hymeneus. Silius lib. 5. 4.

Pactos Hymeneos exercere. Virg. 4. Aen. 20.

Vetitos Hymeneos inuadere. Virg. 6. Aen. 12. 5.

Iustos pati Hymeneos. Virg. 3. Georg. 11.

Inconcessos Hymeneos petere. Virg. 1. Aen. 132.

Promissus socios Hymeneus in annos. Ouid. epist. 2. 7.

Hymera] pen. corr. Fluius, de quo Silius lib. 4.

Armare suos, quo mergitur Hymera ponto.

Hymettus] ὕμμητος, Mons Attice clarissimus, semper florens, cuius mel Plin. lib. 11. cap. 13. scribit esse pretiosum, Martial. lib. 7. 87.

Pascat & Hybla meas, pascat Hymettos apes. Ex hoc monte marmora pulcherrima fodiebantur.

Dulcis Hymettus. Iuuenal. Satyr. 13. 19.

Hymettus, Adiectiuum (ὕμμητος) Plin. lib. 36. cap. 15. 14. Scena ei triplex altitudine c c c l x. columnarum in ea ciuitate, que sex Hymettis non tolerat sine probro ciuis amplissimi.

Cera Hymettia. Ouid. 10. Metam. 57.

Mella Hymettia. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 3.

Hymnus] huius hymni (ὕμνος) Latine canticum siue laus dicitur. Mart. lib. 12. 72. inuitus puerum fatetur hymnus.

Hymnologus, pen. corr. (ὕμνολογός) Firmicus lib. 3. cap. 6. in nono loco sol ab horoscopo constitutus, templorum conditores facit, aui hymnologos, & qui deorum laudes decantent.

Hymnifer, pen. corr. Adiectiuum (ὕμνοφόρος) ut, Vultus Orphei hymniferi. Ouid. 11. Metam. 12.

Hyoicyamus] pen. corr. (ὕοικύαμος) Herba, que Faba porcina alijs dicitur, Latine Alterci, ut ait Scribonius Largus. Plin. lib. 20. cap. 17. 8. Colligitur succus eius ut hyocyami.

Hyoicyaminus, pen. corr. Adiectiuum (ὕοικύαμος) ut, Hyocyaminum oleum, quod ex hyocyamo decoquitur. Plin. lib. 23. cap. 4. 15.

Hyorilis] Herba intubo similis, sed minor, & tactu asperior: uulnerib. causa preclare medetur. Plin. lib. 27. cap. 10.

Hypacaris] Scythiae fluius.

Hypapa] ὑπάπα, Vrbs, ut ait Strabo, que occurrit a Tmo lo monte ad Castris campestris. Ea est, ut ait Stephanus de Vrribus, sub Aepe monte sita. Veneri sacra est, eo quod pulchrae femine ibi uisuntur. Ouid. 6. Metam. 3. de Arach-

na, Orta domo parua, paruis habitabat Hyperpis.

Hypathrus] ὑπάθρος, Adiectiuum, dicitur quasi sub aethere positum, quo nomine uocamus aedificia quaedam aperta & sub diuo: quorum meminit Vitruuius lib. 1. cap. 2. is perficitur statione qui Graece ὑπάθρος dicitur, seu consuetudine, aut natura. Statione, quum ioui, fulguri, & celo, & soli, & Lunae aedificia sub diuo, hypatraq; constituitur.

Hypathrae ambulationes. Vitruuius lib. 5. cap. 9. Aperta hypatraq; loca. Vitruuius lib. 5. cap. 9.

Hypagum] quoddam nauale instrumentum. Plin. lib. 7. capite 56. Hypagon Salamij inuenerunt, aut Pericles Atheniensis. Alia exemplaria habent Hyppagum.

Hypallage] ὑπάλλαγες, pen. corr. (ὕπαλλος) figura quae uerba per aduersum intelliguntur: quum quod patitur a gere dicitur: aut contra: ut, Trade rati uentos, pro Trade ratem uentis. Ex vno sub, & aduersus, id est, mutatio. Cic. in Orat. 50. & Quint. lib. 8. cap. 6.

Hypanis] pen. corr. (ὕπανος) Sarmatia fluius. Vitruuius cap. 3. lib. 8. in Ponto est flumen Hypanis, qui a capite profuit circiter millia x l. sapore dulcissimo: deinde qui peruenit ad locum, qui est ab ostio ad millia c l x. admiscetur ei fonticulus oppido quam paruulus, is quum in eum influat, tunc tantam magnitudinem fluminis facit amaran.

Flauus Hypanis. Stat. 8. Theb. 99.

Scythicus Hypanis de montibus prius. Ouid. 15. Metam. 57.

Saxosum sonans Hypanis. Virg. 4. Georg. 7. 4.

Hyparchus] ὑπάρχος, Philosophus qui de sideribus & de temporibus annis scripsit.

Hypata] pen. prod. Ciuitas Thessaliae, & quasi metropolis eius regionis, a qua Hypatensis ager.

Hypatia] mulier Alexandrina, Theonis Geometrae filia, & uxor Isidori Philosophi. Vicini imperator Arcadio, scripsi in Astronomiam, professa est Alexandria uaria disciplinarum genera magno & frequenti auditorio, conuolantibus undaque discipulis.

Hypatos] pen. prod. Phoeniciae annis est, cuius meminit Plinius, & Mela lib. 1. in descriptione Phoeniciae.

Hypernemium] ouum (ὕπερνεμιον) irritum dicitur. Plin. lib. 10. cap. 58. 3. Et ipse autem inter se (si mas non sit) foeminae aequae salient, pariuuq; oua irrita, ex quibus nihil gignitur, que hypernemia Graeci uocant. Varr. 2. de re Rust. cap. 1. 19. Vide Vinum ouum.

Hypenor] pen. prod. fuit princeps quidam Troianus, quem teste Homero lib. 5. Iliados, Diomedes in bello occidit.

Hypenus] Athleta, qui primus diuulo uicit Pausanias.

Hyper] ὑπερ, Praepositio Graeca: apud Latinos significat super.

Hyperaspistes] ὑπερασπίστης, Latine proteflor, propugnator, redemptor, qui clypeo suo protegit aliquem, satelles.

Hyperbais] siue hyperbaton, pen. corr. (ὕπερβαίον, ὑπερβαίον) Figura de qua sic Quint. lib. 8. cap. 6. Hyperbaton quoq; i. uerbi transgressio, qua frequenter ratio comparationis ei de decor poscit, no immerito inter uirtutes habemus: ut, Animaduertit, iudices, omnem accusatoris orationem in duas diuisam esse partes. Na in duas partes diuisam esse, recte erat, sed durum & incomptum. Poetae quidem etiam uerborum diuisionem faciunt, & transgressionem, Hyperboreo Septem subiecta trioni, quod oratio nequaquam recipiet. Vide plura ibidem.

Hyperbole] hyperboles, pen. corr. f. g. (ὕπερβολή) Iulius Rufinianus, Hyperbole alijs schema, alijs tropus uidetur. Ceteru fit qui excedit ueritate sententia. Apud Virg. 12. Aen. 17. Qui candore niues anteirent, cursibus aurae. Haecenus Iulius. Vide Cic. in Topicis, 2. 2. & Quint. lib. 8. cap. 6.

Hyper-

Hyperbolicos, pen. corr. (ὕπερβολικός) Aduerbium Graecum, pro Hyperbolicè. Cic. ad Atticum.

Hyperbolus] pen. corr. Chremidis filius, & Charonis frater fuit, lucernarum faber improbus: quippe qui faciens lucernis non aere solum, sed plumbo etiam ueretur, quo plumbis eas, ut grauiores, uenderet: & sic emptores decipiebat. De hoc Cicero in Bruto, Seruilius Glaucia, homo summus Atheniensis Hyperboli, cuius improbitatem ueteres Atticorum commediae notauerunt. Thucydides lib. 8.

Hyperbolum quendam Atheniensem, hominem nefarium, exulantom, non potentia dignitatisue metu, sed propter scelerat & dedecus ciuitatis interemerit. Plutarchus in Alcibiadis uita, Erat, inquit, ea tempestate Hyperbolus Perithoedes, cuius ut improbi, & flagitiosi hominis, Thucydides meminit. is quum studiose colligeret ea que in alterius infamiam dicerentur, Comicos qui audacissimi temporibus illis moeres hominum increpabant, magnum subministrabat uituperandi materiam. Hoc igitur nimis pro populo Atheniensis sepe numero utebatur ad eos diuulgandos sermones, qui principum Reipublicae & potentissimorum ciuium criminum uituperationes ac infamiam continebant. Eo igitur tempore ab Hyperbolo multitudine peruersam, euidam principum Reipublicae Ostracum parare fama uulgauerat. Illud uero est exilij genus, quo populus Atheniensis potentes ac praestantes gloria uiros de ciuitate expellere consueuit, inuide magis solatium, quam timori remedium querens. Alcibiadem hae infamiae quas machinabatur Hyperbolus, minime latuerunt. Itaq; periculo cognito, Nicias, uel (ut nonnulli alij uolunt) Pheacum allocutus, omni similitudine qua uer eos erat postposita, in eius amicitiam redijt: illiusq; potentia suis uiribus addita tantum ualuit, ut Ostraci, nota in aurore conuersa, Hyperbolum Athenis expulerit, nihil minus eo tempore quam tale exilium formidantem. Nemo enim fordidus, neq; ignobilis, aut insignis infamia uir, conuenit huiusmodi poenam subire.

Hyperborei] penul. corr. (ὕπερβόρειοι) Montes & populi Scythiae sic dicti, quod supra, id est, ultra eos flat Boreas: ut ait Seruius. Festus uero, Hyperborei, inquit, supra Aquilonis flatum habitantes, dicti, quod humanae uitae modum excedant uiuendo ultra centesimum annum, quasi ὑπερβόρειοι περὶ ἕσπερ seculi humani. Cic. 3. de Nat. deor. 7. 8. Apollinem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse. Nulla de his apud Strabonem. Vide Plin. lib. 6. cap. 17.

Hyperboreae glacies. Virg. 4. Georg. 10. 4.

Hypercatalecticum] penult. corr. (ὕπερκαταληκτικόν) Metrum dicitur cui una syllaba, uel duae superant. Virgil. 1. Aeneid. 47.

Alloquitur Venus, O qui res hominumq; deorumq; Et Hor. 1. Carm. ode 9. 1.

Sylus laborantes geluq; Illud dactylicum hypercatalecticum est: hoc uero iambicum hypercatalecticum.

Hyperrechius] Alexandrinus Grammaticus, sub Martiano principe scripsit, De nominibus & uerbis, & De orthographia. Author Suidas.

Hypericon] herba. Vide Corion.

Hyperides] pen. corr. (ὕπεριδης) Atheniensis, unus e decem oratoribus primis, in Aegnam se contulit, ibiq; ab Archia Tyrrio satellite captus, & ad Antipatrum missus necatur, lingua excisa, ut testatur in Demosthene Plutarchus.

Hyperion] pen. prod. huius Hyperionis, pen. corr. (ὕπεριων) alijs Solis pater, alijs Sol ipse, quod eat super terras, dicitur. Poeta pro Sole ipso usurpat. Ouid. lib. 1. Fastorum, 7. 7. Placat equo Persis, radijs Hyperiona cincti. Diodorus scribit Hyperiona Saturni fratrem fuisse, Celi filium, qui Solis

Thefauri pars 2.

ac Lunae, aliorumq; astrorum motus, horasq; prima summa cura obseruationeq; a se percepta, ceteris noscenda tradidit. Ideo eorum parens nominatur, ueluti ipsorum naturae contemplator. Frequens est Solis epitheton apud Homeru.

Hyperionius, Adiectiuum: ut, Curus Hyperionius. Valer. 2. Argon. 8.

Hypermetra] ὑπερμετρησι, Filia Danae, que uiro suo Lino, aut Lynceo peperit. Qui postea interfecit Danaum. Vide Ouidium in Heroidibus epist. 14.

Hypermeter] siue hypermetrus, penul. corr. (ὕπερμετρος) abundans syllaba. Virg. 1. Georg.

Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Hic rem hypermeter uocatur. Et debet sequens a uocali incipere, nisi fiat syneresis. Vnde sequitur, Et filijs undam, &c.

Hyperthyrum] hyperthyri, neut. gen. pen. corr. uel Hyperthyris, huius hyperthyridis, foem. gen. Plinio dicitur Superliminare, lib. 29. cap. 4. Graeci ὑπερθυρίαν suae ostium uocant. Viriusq; meminit Vitruuius lib. 4. cap. 6. Dixi autem penult. corr. quia Dithyrambus, quod est eiusdem originis, secundam corripit apud Horatium, libro 4. Carmin. ode 2. hoc Sapphico,

Seu per audaces nona dithyrambos.

Hyphen] ὑφήν, subunio interpretatur. Virg. 1. Aen. — neq; enim ignari sumus ante malorum. Vbi Seruius, Ante malorum ὑφήν est. Terent. And. 1. 2. 4.

— & heri semper lenitas. Vbi Donatus, Semper lenitas hyphen.

Hyphalis] Aspidis genus est, Aegypti indigenum, alijs terris peregrinum, ut Cretae, & insolitum, homines somno altissimo necans, de quo illud Ouidij intelligendum, quum scribit,

Plenaq; somniferis serpens peregrina uenenis. Ex Turnebo.

Hypocaustum] ὑπόκαυστον, Locus ad sudandum, quod a καπνὸς τὸ ὑποκαίειν, hoc est, succendendo dicitur. Habet enim sub pavimento locum uacuum in quo succensus ignis calidos uapores emittit, excitatq; sudorem. Habet etiam ab uno latere praefortium, hoc est, paruiam fornacem, in qua inclusus ignis partim hypocaustum calefacit, partim aquas temperat ad lauandum. Etenim super eam tria abena componuntur, unum caldarium, ex quo aqua calida hauritur: alterum tepidarium, ex quo tepida: tertium frigidarium, ex quo frigida, quantumq; aquae ex caldario exit, tantum ex tepidario in caldarium, & ex frigidario influit in tepidarium. Vide Vitruuium, lib. 5. cap. 10. Hoc Latine uaporarium dicitur. Plin. epist. 17. lib. 2. ad Gallum, Applicatum est cubiculo hypocaustum perexiguum, quod angusta fenestra superpositum calorem, ut ratio exigit, aut effundit, aut retinet. Ita legit Sipontinus.

Tenuem uolunt hypocausta uaporem. Stat. 1. Sylu. 5. 12.

Hypocritis] pen. corr. (ὕποκριτής) Simulatio Latine dicitur. Hypocritis (inquit Budeus) alienae personae simulatio. Hypocrita, pen. corr. alienae personae simulator.

Hypocytis] huius hypocytidis, pen. corr. foem. gen. Scribon. Largo Hypocytis est succus rose saluaticae, quam caninam quidam uocant.

Hypodosis] ὑπόδοσις, Calceus, siue calceamentum, Homer. lib. 18. Odys. id autem est ueluti generale calceamentorum uocabulum apud Pollucem, lib. 7. cap. 22. ad finem.

Hypodidascalus] pen. corr. (ὕποδιδάσκων) dicitur quem uulgo corrupte, submagistrum appellat. Cic. ad Pappyr. libro 9. 18. 9. Sella tibi erit in ludo tanquam hypodidascalo.

Hypogeum] hypogei, pen. prod. (ὕπεριον) Locus sub terra

rancus, Hypogeorum (inquit Budaeus) appellatio comple-

Hypogeuum quid sit Astronomis. Vide Tetartemoron.

Hypopium] hypopij, neut. gen. (ὕπωμα) Sugillatum, su-

Hypostasis] pen. corr. huius hypostaseos, foem. gen. Subs-

Hypotheca] pen. prod. (ὕπυθη) Graece dicitur quod La-

Hypothecarius] Adiectiuum: ut, Hypothecarius creditor.

Hypothesis] huius hypotheseos, pen. corr. (ὕπυθησις) Mate-

Hypothesis] huius hypotheseos, pen. corr. (ὕπυθησις) Mate-

Hypsa] Fluvius Siciliae. Plin. lib. 3. cap. 8. Silius lib. 14. 46.

Hypsenor] pen. prod. testis Homero lib. 5. Iliad. filius ma-

Hypsicratea] pen. prod. uxor fuit Mithridatis regis, quae

Hypsiphile] penult. corrept. (ὕψιφιλα) filia Thoantis regis

Formosa Hypsiphile. Valer. 3. Argon. 69.

Hypsiphyleus, Adiectiuum (ὕψιφιλεος) ut.

Tellus Hypsiphylea, id est, Amazonia. Ouid. 3. Fast. 17.

Hyrkania] ὑρκανία, Regio Asiatia, magna ex parte pla-

na, & praclarissimis urbibus adornata, dicta Hyrcania ab

Hyrcanus, penult. prod. Adiect. (ὕρκανος) Virg. 4. Aeneid.

Aula Hyrcana. Stat. 6. Theb. 120.

Luci Hyrcani. Valer. lib. 6. Argon. 23.

Tigres Hyrcanae. Virg. 4. Aen. 74.

Hyrcanum, siue Caspiū mare, mare Abacuch, siue mare de Sala

Hyrium] ὑριον, Apuliae urbs Ptolemeo, Tyrium alio nomi-

Hyrtacus] penultima correpta, a quo Hyrtacides, Virgilio

Hyginum] pen. corr. (ὕγιον) Color similis coccineo: ut

Hypsa] Fluvius. Sil. lib. 14.

Hypopus] foem. gen. & hypsopum, neutri gen. penult. prod.

Hypopites, hypsopites, pen. prod. m. g. (ὕπυπιτες) sed figu-

Hysterica] mulier quae ab utero strangulatur, seu quae uulua

Hysterologia] siue hysterion proteron (ὕστρολογία) Est

Et Cerecem torrere parant flammis, & frangere saxo.

Decimo, Maritimo, Decimum & Maritimum scribentes:

Decimo, Maritimo, Decimum & Maritimum scribentes:

I] litera sibi insidit. Coniicit enim est ab illo iacit. Quintil. lib. 1.

I] (id est) Imperatius, ab Eo. is. Terent. And. I praesequar.

Ia] Minor fuit Atlantis filia, soror Maie matris Mercurij, de

Iacchus] ἱακχος, Bacchus dicitur, & τὸν ἱακχόν, clamo, can-

Iacchus] ἱακχος, Bacchus dicitur, & τὸν ἱακχόν, clamo, can-

quod idem sit, ut in Iaccho securā producatur. Nonnū-

Inflatum hesternū uenas, ut semper, Iaccho:

Florens Iacchus. Catull. Argon. 59. 51.

Lacus Iacchus. Claud. 1. de raptu Proserp. 4.

Ictus ab Iaccho. Lucr. lib. 4. 235.

Iaceo] Iaces, iacui, iacere, penult. prod. (ἱακχέω, ἱακχέω, ἱακχέω)

Note significationis nempe cubare, decumbere, & prostra-

Ad quartam iaceo. Hor. 1. Sermon. Sat. 6. 2. 5.

Iacere alteri ad pedes, Prouolui ad pedes, procumbere ad pe-

Iacere ante pedes. Plaut. Amphit. 101.

Iacere ante pedes. Plaut. Amphit. 101.

Iacere in limine. Cic. 7. Verr. 9. 2.

Iacere in aqua carnes. Plaut. Pseud. 4. 33.

Iacere in lacu. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

Iacere in lustra. Plaut. Cas. 5. 28. Sic, iacere in luto, Idem Aul.

Iacere in tenebris. Cic. 3. Verr. 5.

Iacere sub arbore poma. Virg. 7. eclog. 11.

Iacere humi. Cic. in Ca. 11. 18.

Iacere in aqua carnes. Plaut. Pseud. 4. 33.

Iacere in lacu. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

Iacere in lustra. Plaut. Cas. 5. 28. Sic, iacere in luto, Idem Aul.

Iacere in tenebris. Cic. 3. Verr. 5.

Iacere sub arbore poma. Virg. 7. eclog. 11.

Iacere humi. Cic. in Ca. 11. 18.

Iacere in aqua carnes. Plaut. Pseud. 4. 33.

Iacere in lacu. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

Iacere in lustra. Plaut. Cas. 5. 28. Sic, iacere in luto, Idem Aul.

Iacere in tenebris. Cic. 3. Verr. 5.

Iacere sub arbore poma. Virg. 7. eclog. 11.

Iacere humi. Cic. in Ca. 11. 18.

Iacere in aqua carnes. Plaut. Pseud. 4. 33.

Iacere in lacu. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

Iacere in lustra. Plaut. Cas. 5. 28. Sic, iacere in luto, Idem Aul.

Iacere in tenebris. Cic. 3. Verr. 5.

Iacere sub arbore poma. Virg. 7. eclog. 11.

Iacere humi. Cic. in Ca. 11. 18.

Iacere in aqua carnes. Plaut. Pseud. 4. 33.

Iacere in lacu. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

Iacere in lustra. Plaut. Cas. 5. 28. Sic, iacere in luto, Idem Aul.

Iacere in tenebris. Cic. 3. Verr. 5.

Iacere sub arbore poma. Virg. 7. eclog. 11.

Iacere humi. Cic. in Ca. 11. 18.

Iacere in aqua carnes. Plaut. Pseud. 4. 33.

Iacere in lacu. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

Iacere in lustra. Plaut. Cas. 5. 28. Sic, iacere in luto, Idem Aul.

Iacere in tenebris. Cic. 3. Verr. 5.

Iacere sub arbore poma. Virg. 7. eclog. 11.

Iacere humi. Cic. in Ca. 11. 18.

Iacere in aqua carnes. Plaut. Pseud. 4. 33.

Iacere in lacu. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 1.

Iacere in lustra. Plaut. Cas. 5. 28. Sic, iacere in luto, Idem Aul.

scio. Id est, rationes ignoro.

Iacent studia: id est, frigent & sine uigore sunt. Cic. lib. 1. Tuscul.

Iacent uirtutes. Cic. 2. de Fin. 18. 5.

Iacent suis testibus illi. Cic. pro Milone, 3. 6.

Iacere, Plenum esse, & oneratum. Virg. lib. 3. Georg.

Sed iacet aggeribus niuis informis & alto

Terra gelu. Nonius.

Iacere, Per plurimum porrigi. Virg. lib. 3. Georg. 69.

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere inter. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 13. 5. Quem locū nō-

Iacere fundamenta salutis alterius. Cic. Appio. lib. 10. 29. 2.
 Fandamina iaciunt ciues. Ouidius 4. Fast. 158. de condenda Vrbe.
 Gradum iacere, atq; aditum ad cetera, idem quod Facere gradum, & progredi, aut procedere. Cic. 1. de lege Agrar. 47.
 Hastam eminus iecit. Virg. 10. Aen. 153.
 Iacere moles ab utroq; portus cornu. Cic. Att. lib. 9. 187. 2.
 Odorem iaciunt de corpore. Lucret. lib. 2. 170.
 Iacere pedes: hoc est, promouere. Plin. lib. 10. cap. 38. 1.
 Saluam in re aliqua, pro Ponere salutem suam in re aliqua, & ab ea aliquid sperare. Virg. lib. 4. Georg. (uim. 181.
 Talos, pro Ludere talis. Plautus Afsinar. 13. 35. Cicero 2. de Di-
 Talos in medium iacere. Quint. lib. 6. cap. 1. 35.
 Tela manu iaciens. Virg. 11. Aeneid. 175.
 In falsum tela iacere. Tacit. lib. 4.
 Iacere, pro Enuntiare, siue spargere in vulgus. Tacit. lib. 1.
 Quaedam de habitu, cultuq; & institutis eius iecerat.
 Apud aliquem iacere quidpiam. Tacit. lib. 4.
 Iacere aliquid in aliquem, per translationem. Liu. 4. bel. Ma-
 cedon. 22. Rem defendam, non nos, in quos iecit magis hoc
 Consul uerbo tenuis, quam ut re infirmularet.
 Contumeliam in aliquem. Cic. pro Sylla. 17.
 Inter se, aut inter amicos iaciunt contumelias. Tacit. lib. 15.
 Igniculos. Cic. ad Attic. lib. 15. 329. 24.
 Iacere & immittere iniuriam in aliquem. Cic. in Parad. 35.
 Per uaniloquentiam, & minas iaciebat. Tacit. lib. 5.
 Probra in aliquem iacere. Tacit. lib. 11.
 Iacere probra in insontem. Liu. 2. ab Vrbe, 199.
 Oggeras. Cic. 1. de Diuin. 24.
 Querimoniam, Conqueri. Seneca, Et in negligentes nostri deos
 querimoniam iaciunt, &c.
 Iacere & mittere ridiculum. Cic. in Orator. 48.
 Sermones. Tacit. lib. 4.
 Significationes, pro Ostendere & significare. Sueton. in Nero-
 ne, cap. 37.
 Suspicionem, pro inducere. Cic. pro Flacco, 5.
 Terrores iacere, & denuntiare. Cic. ad Att. lib. 2. 38. 3.
 Vera aut uana. Liu. 6. ab Vrbe, 64.
 Vocem Claudij, quam temulentus iecerat. Tacit. lib. 12.
 Iacto, iactas (πρὸς τὸ εἰπεῖν, ἀποφασίζω, ἀναφασίζω, ἀναφασίζω, ἀναφασίζω, ἀναφασίζω, ἀναφασίζω) iactare, Frequentatiuum. Cesar 1. bell.
 Gall. 67. Diu iactato brachio. Virg. 1. Georg.
 Deuotione uacuum lapides iactauit in orbem.
 Brachia excessu iactare. Ouid. 5. Metam. 120.
 Brachium in latus iactare. Quint. lib. 4. cap. 2. 29.
 Iactare caestus. Cic. 2. Tusc. 96.
 Caput iactare. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 6.
 Colla iactare. Ouid. 3. Metam. 146.
 In toto corpus iactare cubili. Lucan. lib. 5. 163.
 Oculos iactare. Lucret. lib. 4. 229.
 Iactare odorem, pro Emittere. Virg. 2. Georg. 27.
 Nunc ego iactans optare sumere penas. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 1.
 In iactando membra fatigat. Lucret. lib. 3. 100.
 Iactare rete. Celsus in 1. sitacium. ff. de actionib. empti.
 Iactare semen. Varro 1. de re Rust. cap. 42.
 Iactare talos. Cic. 2. de Diuin. 181.
 Actus uariè iactat incertus dolor. Seneca Hippol. 4. 2.
 Iactare curas pectore. Virg. 11. Aeneid. 47. Id est, sepe uolue-
 re. Nonius.
 Iactatur nummus. Cic. 3. Offic. 105. Cumq; collegium Prætorum
 Trib. pleb. adhibuissent, ut res nummaria, &c. constituere-
 tur, iactabatur enim illis temporibus nummus sic, ut nemo
 scire possit quid haberet. Id est, fluctuabat æstimatio num-
 mi. Budæus.

Iactare atq; agitare æquitatem multis iniurijs. Cicero pro
 Quinto, 5.
 Iactare dicta iocosa in aduersarios. Linius 10. belli Mace-
 don. 23.
 Coniuncta iactare grauida lingua. Propert. lib. 3. eleg. 8. 3.
 Iurgia iactare. Virg. 10. Aen. 19.
 Iactare minas. Cic. pro Quinto, 26.
 Iactare probra in aliquem. Liu. 9. bel. Pun. 44.
 Iactare querimonia ultra citroq;. Liu. 7. ab Vrbe, 33.
 Iactare rem sermonibus. Liu. 8. bel. Maced. 122. Cesar 1. bell.
 Gall. 68. Sed quod pluribus presentibus eas res iactare no-
 lebat, celeriter consilium dimittit.
 Voces ad sidera iactant. Virg. e. log. 5. 12.
 Fama iactatur. Silius lib. 4. 1.
 Iactatur hoc uulgo. Celsus ad Ciceronem, lib. 8. 1. 10.
 Iactare rem aliquam, Temere laudare, uel ambitiosus gloriari.
 Virg. 10. Aen. 65.
 — uoces dum iactat inertes.
 Iactare se, pro Efferre. Cic. pro Roscio Amerino, 54.
 Iactare se magnificentijsimè. Cic. ad Attic. lib. 2. 36. 4.
 Sese iactare, & in alios caeco impetu incurrere. Cic. 1. de Fini-
 bus, 69.
 Iactare se de re aliqua. Cic. 6. Verr. 40.
 Iactare se in re aliqua. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 9.
 Intolerantius se iactare. Ouid. 6. de Orat. 115.
 Fiduciam partis siue iactare. Quint. lib. 4. cap. 13.
 Iactare alijs à Cicerone dicitur magnificè loqui, gloriari, uer-
 bis se locupletem facere, gloria se & predicatione offerre,
 & se ostentare.
 Genus, & proanos, & regia nomina iactare. Ouidius epi-
 stol. 16. 11.
 Ingenium iactare. Quint. lib. 3. cap. 1. 3.
 Virtutem iactare. Ouid. epist. 15. 17.
 Iactare, pro Exponere, seu Projicere, iactura faciendæ animo.
 Seneca, Non est hic tantus populis consensus, sic amant
 suos reges, & se suaq; iactandi quocunq; desiderauerit im-
 perantis salus.
 Iactare, inaniter loqui. Virg. 1. Aen. 22.
 Talia iactanti, fridens Aquilone procella
 Velum aduersa ferit.
 Iactare, Fatigare, uexare, concutere. Virg. 1. Aen. 7.
 — iactatos equore toto
 Troas reliquias Danaum. Virg. 1. Aen. 136.
 — iactetur odij lunonis iniquæ.
 Huc illuc iactari. Lucan. lib. 8. 137.
 Ventis iactamur. Propert. lib. 3. eleg. 5. 3.
 In undis iactari. Virg. 10. Aen. 9.
 Morbo iactari. Hor. 2. Seru. Satyr. 3. 25.
 Iactari estu, febricq;. Cic. in Catil. 23.
 Iactari fluctibus. Cic. in Orat. 57.
 Iactari clamore conuulsiq;. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 10.
 Iactare, Plagis sternere. Cic. 3. Verr. 46, iactatur domi sue ut
 optimus. Nonius.
 Iactito, iactitas, pen. corr. (πρὸς τὸ εἰπεῖν) iactitare, Frequen-
 tatiuum à iacto iactas. Liu. 7. ab Vrbe, 8. Lucretius distri-
 bus sabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridi-
 cula intexta uersibus, iactitare coepit.
 Iactus (ἀκτύωσις) Participium à iacio. Cic. 2. de lege A-
 graria, 47. Hunc quasi gradum quendam atq; aditum ad
 cetera iactum intelligetis.
 Iactus, huius iactus (ἀκτύωσις) Ipse iaciendi actus. Terentius
 Adelp. 4. 7. 22. Si illud quod est maxime opus, iactus non
 cadit. Cic. 3. Catil. 63. Iactus fulminum.
 Iactus pilarum. Ouid. 2. Trist. 97.

Teli

Teli iactus. Tacit. lib. 13.
 Iactu se dedit in equor. Virg. 4. Georg. 106.
 Iactus etiam retis dicitur absolutè. Valer. lib. 4. cap. 1. circa fi-
 nem, A piscatoribus in Milesta regione uerriculum traben-
 tibus, quidam iactum emerat.
 Iactans (ἀκτύωσις) Participium, siue Nomen
 ex participio. Plinius epist. 9. lib. 3. Iactans & gloriosè e-
 pistola.
 Iactans sui. Quint. lib. 11. cap. 1.
 Paulo iactantior. Horat. 1. Seru. Satyr. 3. 10.
 Iactantior gestus. Quint. lib. 11. cap. 1.
 Iactanter (ἀκτύωσις) Aduerbium apud Tacitum, lib.
 2. Perijssè Germanicum nulli iactantius mercent, quam qui
 maxime letantur. Id est, ambitiosus, uel maiori cum ostentatione.
 Iactatus, pen. prod. Participium (ἀκτύωσις) Virg. 1. Aen.
 — iactatos equore toto.
 periculis iactatus. Virg. 6. Aeneid. 139.
 Terris iactatus & alto. Virg. 1. Aeneid. 2.
 Nante iactati turbine. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 13.
 Nix iactata sub Arcto. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 3.
 Iactatus, huius iactatus, Verbale. Plin. lib. 14. cap. 18. 2. Sic &
 mari nauigato, cuius iactatus his que durauerint tantum ue-
 lutiastis adijcere sentitur, quantum habuerint.
 Penarum iactatus. Ouid. 6. Metam. 141.
 Iactatio, Aliud uerbale (ἀκτύωσις) Cic. pro Murena, 3.
 Quo tandem animo me esse oportet, proprie iam ex magna
 iactatione terram uidentem, in hunc cui uideo maximas
 Reip. tempestates esse obeundas?
 Iactatio corporis. Cic. in Orat.
 Circulatoria iactatio. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
 Temporum nostrorum iactatio. Quint. lib. 4. 1. 7.
 Iactatio est uoluptas gestiens, & se effrensus insolentius. Cicero
 4. Tusc. 31.
 Insolentiam & iactationem hominum ferre. Cicero ad Attic.
 lib. 10. 121. 6.
 Iactatio popularis, pro Gloria & uanis sermonibus. Cicero pro
 Brutijs iactatio. Quint. lib. 1. cap. 5. 8. (Cluent. 76.
 Iactatio uerborum. Brutus ad Cicero. lib. 11. 20. 5. Nam de tuo
 periculo, crede mihi, iactatione uerborum, & denuntiatio-
 ne periculi, &c.
 Iactator, pen. prod. (ἀκτύωσις) Participium, siue Nomen
 ex participio. Quint. lib. 11. cap. 1. de Cicerone, Is quidè
 rerum à se gestarum maior quam eloquentiæ fuit in orationi-
 bus utiq; iactator. Gellius lib. 18. cap. 4.
 Acer in absentes lingue iactator. Claud. 2. in Eutrop. 76.
 Immodicus proprii iactator honoris. Claud. 3. Paneg. 6.
 Iactantia, iactantia (ἀκτύωσις) Participium, siue Nomen
 ex participio. Quint. lib. 9. cap. 2. Veritus opinio-
 nem iactantia.
 Friuola iactantia. Quint. lib. 1. cap. 6. 13.
 Inanis iactantia. Quint. lib. 1. cap. 8. 12.
 Nimere iactantiam. Quint. lib. 6. cap. 3. 51.
 Iactuosè, iactuosus (ἀκτύωσις) nusquam leguntur. Quod au-
 tem quidam probant ea ex Cicerone, non iactuosè, neq; iac-
 tuosus in ijs locis quos adducunt, legi debet: sed actuosè &
 actuosus.
 Iactura, iactura, pen. prod. (ἀκτύωσις) Participium, siue Nomen
 ex participio. Quod sit præcipue in mari, quum quis ma-
 gnas merces quas secum uehit, tempestate ingruente, cogi-
 tur in mare conijcere, ne nauis obruatur. Salustius ad Cæsa-
 rem, Si quid aduersi coortum est, de illis potissimum iactura
 fit, quia pretij minimi sunt.

Dæcoris ablati iactura. Ouid. 9. Metam. 20.
 Humani generis iactura. Ouid. 1. Metam. 50.
 Leuis iactura. Claud. 2. in Eutrop. 24.
 Mediocris iactura. Iuuenal. Satyr. 13. 1.
 Accipere iacturam. Vide Accipio.
 Afferre iacturam. Vide Affero.
 Iacturam rei familiaris facere. Cicero 2. de Finibus 27. Vide
 Facio.
 Pati iacturam. Vide Patior.
 Iaculum, iaculi, penult. corr. (ἀκτύωσις) Participium, siue Nomen
 ex participio. dicitur quicquid in longum iaci potest. Plau. Trucul.
 3. 11.
 Tentant benignissime, an bone frugis fies: quasi in piscinâ
 Rete qui iaculû parat quando abiit rete possim, abducit.
 Iaculum (inquit Varro) dicitur, quod ut iaciatur fit.
 Audax iaculis. Silius lib. 2. 124.
 Insignis iaculo. Virg. 10. Aeneid. 150.
 Missa iaculorum turba. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 7.
 Acutum iaculum. Virg. 3. Aeneid. 10. Vide Actuo.
 Lethale iaculum. Ouid. 5. Metam. 37.
 Velocis iaculi certamina. Virg. 2. Georg. 106.
 Dirigere iaculum totis uiribus. Senec. Hippol. 6. 16.
 Ielus iaculis aut lapide. Vide Ico.
 Inuadere aliquem iaculis. Silius lib. 15. 72.
 Intorquens iaculum. Virg. 9. Aeneid. 11. Ouid. 5. Metam. 18.
 Moliri iacula. Vide Molior.
 Perlibrat iaculum ad ossa. Silius lib. 15. 137.
 Torquere iaculum iacerto. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 12.
 Iaculor, pen. corr. iacularis (ἀκτύωσις) Participium, siue Nomen
 ex participio. Iaculor, Longè iacere, Iuuenal. Satyr. 1. 2,
 — quantas iaculetur Morychus ornos. Col. lib. 10. 31.
 Sepe ferus duros iaculatur Iuppiter imbres. Liu. 2. bel.
 Pun. 210. Et quum in latus dextrum, quod petebat, Numidæ
 iacularentur, &c. Horat. 1. Carm. ode 2,
 — sacras iaculatus arces
 Terruit urbem.
 Abrupta quedam iaculantur. Quint. lib. 2. cap. 11. 5.
 Ferro iaculabor acuto. Ouid. in Ibm. 10.
 Iuppiter iaculatur fulmina Ouid. 2. Metam. 13.
 Saxa iaculans Gig. in teo iacerto. Ouid. 1. 4. Metam. 57.
 Iaculari, pro Moliri. Horat. 2. Carm. ode 16. 4.
 Quid breui fortes iaculamur æuo
 Multa?
 Iaculo, iaculus (ἀκτύωσις) etiam dicitur. Claudianus.
 — latis iaculabat in aruis.
 Iaculatus, pen. prod. Participium (ἀκτύωσις) ut,
 Ignes iaculata è nubibus. Virg. 1. Aeneid. 10.
 Iaculator, pen. prod. (ἀκτύωσις) Participium, siue Nomen
 ex participio. Iaculator, Ipsi iaculum e-
 mittit. Liu. 1. bel. Pun. 78. Pro co supplementum ipse ex A-
 frica, maxime iaculatorum leuium armis petijt.
 Audax iaculator. Horat. 3. Carm. ode 4. 12.
 Iaculatores dicuntur decerrare. Vide Decerro.
 Iaculatrix, pen. prod. (ἀκτύωσις) Verbale femininum:
 ut, Diana iaculatrix. Ouid. 5. Metam. 76.
 Iaculabilis, & hoc iaculabile, pen. cor. (ἀκτύωσις) Quod ia-
 culari potest. ut, Telum iaculabile. Ouid. 7. Metam. 138.
 Pondus iaculabile. Stat. 6. Thebaid. 132.
 Iaculus, iaculi, pen. cor. m. g. (ἀκτύωσις) Serpentis genus, qui
 subit arbores, è quib. se ui maxima uibrat, penetratq; quod-
 cunq; animal obuium fecerit fortuna. Plin. lib. 8. cap. 23. Lu-
 can. lib. 9. 145. Et natrix uiolator aquæ, iaculijq; uolucres.
 Iaculatorius, Adiect. ut, Campus iaculatorius. Vlpian. in l. 1.
 tem. 8. sed si. ff. ad leg. Aquil.

Iadera] Illyrici oppidum, Apollonia & Salona vicinum, teste Pöponio lib. 2. Iadere meminit & Plinius in descriptione Liburnie.
 Ialysos] pen. prod. (i. d. 100) Rhodi insule urbs, teste Pöponio lib. 2. Historiam Ovidius indicat lib. Metamor. 7. Vir de Plin. lib. 5. cap. 31.
 Iam] Aduerbum temporis (i. d. n.)
 Iam, Propterantis, & se aliquid protinus futurum indicantis. Terent. Adel. 2. 2. 1. Tace, egomet conueniam iam ipsum. Idē And. 5. 4. 51. Resse admones: Dauo ihuc dedam iam negoti.
 Iam, increpatio moris. Terent. Eunuc. 3. 2. 39. Iamne imus?
 Iam ad huc, in principio sententia: id est, iam primum, uel principium. Cicer. 3. Ver. 81. Iam quid id ad Pratorem, uter possessor sit? Budeus.
 Iam, Renuntiatio perpetuitatis, inquit Donatus. Terent. And. 2. 2. 15. Vxorem tibi iam non dat Chremes. Varro de re Rust. lib. 2. cap. 4. Quum porci depulsi sunt a mamma, a quibusdam delici appellatur: neq; iam lactantes dicuntur. Iam, eleganter dixit, pro eo quod nunc plerique dicunt Amplius.
 Iam, pro iam uero. Cic. de Senect. 53. Iam ortum ipsi agricole succidiam alteram appellant. Budeus.
 Iam, modo. Terent. Eun. 5. 2. 43. Te quoq; iam Thais, ita me di bene ament, amo. Cic. de Amic. 9. De me autem (ut iam cum utroq; loquar) sic habetote.
 Iam geminatum, pro modo, siue interdum similiter geminato. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. Iam uino querens, iam somno fallere noctem. Virgilius 6. Aeneid. Iamq; eadem digitis, iam peccime pulsas eburno.
 Iam, pro incerto & non consueto tempore. Tibul. libro 1. eleg. 14. Iam ueniet tenebris mors adoperta caput, &c.
 Iam, pro Posthac. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 14. 1. Vestrum iam consilium est non solum meum, quid sit uobis faciendum. Idem Terentia, lib. 14. 4. 7.
 Iam, pro Nunc temporis. Terent. And. 3. 4. 2. Cur uxor non acceritur? iam aduersa fecit. Idem Eun. 4. 2. 5.
 Iam est, uel iam sunt, uel etiam sine addito, pro temporis significatione certa, & ferè sequitur Quum, aut accusatiuus, aut ablatiuus. Plaut. Merc. 9. 35. Ecce iam biennium est quum mecum rem ille cepit. Idem Mostel. 13. 16. Quin sex menses iam hic nemo habitat. Idem Curcul. 2. 14. Hoc Aesculapij fanum est. P. A. plus iam anno scio.
 Iam, Statim, mox, confestim. Terent. Eunuc. 1. 2. 5. Accede ad quem hunc, iam calesces plus satis. Plaut. Aulul. 5. 26. occlude sis Fores ambobus pessulis, iam ego hic ero. Idem Trucul. 4. 98. Cicero pro Flacco 4. 4. Iam illud uidero: sed primum illud tenebo.
 Iam, Tarditatis signum, pro Tandem. Terent. And. 1. 2. 19. Te oro Daue, ut redeat iam in uiam. Idem Adelph. 2. 1. 21. Inunc iam. Vbi Donatus, Nunc iam due partes sunt. Et bene iam: quia sero & post plagas.
 Iam, pro Tunc. Quint. Quod si satis prudenter ea uiderint, iam propè consummata fuerit precipientis opera.
 Iam à pueris, Statim ab infantia. Terent. Heaut. Qui nos putat iam à pueris ilico nasci senes. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 94. Iam à prima adulescentia delectarunt.
 Iam à principio. Salust. in Inguurtha.
 Iam ab illo tempore quum uenisti in Italiam. Cicero Calio, libro 2. 14. 9.

Iam ab illo tempore quum in Cumanum mihi obuiam uenisti. Cic. Calio, lib. 2. 15. 9.
 Iam ab hinc triginta diebus. Cic. 4. Ver. 90.
 Iam antea petui abs te. Cic. ad Att. lib. 16. 34. 2. 1. Iam continuo. Plautus Cistell. Quod lubet, non lubet iam id continuo.
 Iamdiu, Per longum tempus significat. Plaut. Milit. 4. 17. Ego iamdiu apud hunc seruicium serui. Terentius Eunuch. 3. 3. 12. — huc uasit, quampridem pater Mibi & mater mortui essent: dico iamdiu. Donatus, iam olim interpretatur. Cic. de Senec. 17. Carthagini male iam diu cogitanti.
 Idem iamdiu non facit. Cic. 1. de Diuin. 69.
 Iamdiu expectans. Varro Cic. 1. Acad. 5.
 Iamdiu flagitat. Cic. 1. Ver. 14.
 Iamdiu hæc trahantur à Græcis. Cic. 1. Acad. 36.
 Iamdiu est quod. Plautus Amphit. 4. 148. Agite pugni, iamdiu est quod uentri uictum non datis.
 Iamdiu factum est quom abisti ad forum. Plaut. Afin. 63.
 Iamdiu factum est postquam bibimus. Plaut. Persa, 13. 42.
 Iamdidum, pen. prod. inquit Valla, de paruo tempore dicitur, iunius horæ aut semihoræ, aut duarum horarum, aut certè breuissimi temporis. Terent. Adelph. 4. 1. 1. Ain patrem hinc abisse rus? s. iamdidum. Ibid. 4. 7. 4. 6. Iamdidum est animus in patinis. Cic. Pul. bro, lib. 3. 12. 8. Vides sudare me iamdidum laborantem quomodo ea tuar.
 Iamdidum est intus. Plaut. Afin. 12. 151.
 Iamdidum aliquem expectare. Cic. 2. de Orat. 16.
 Iamdidum factum est quum abisti domo. Plautus Trinum. 14. 3.
 Iamdidum uereor ne, &c. Cic. 6. Verr. 97.
 Iamdidum te illud horior. Cic. in Catil. 9.
 Iamdidum, pro Nimium & ualde, uel iampridem. Terentius Eunuch. 3. 1. 58. Quando illud quod tu das, expectat atq; amat, Iamdidum amat te, iamdidum illi facile fit Quod doleat.
 Iamdidum, pro iamprimum. Terentius Andr. 1. 4. 1. Audini Archillis iamdidum Lesbiam adduci iubes.
 Iamdidum etatem lites sunt in eos factæ maxime. Terent. Eunuch. 4. 5. 8. Vbi Donatus, Quia iamdidum finite more est: addit etatem, ut ostendat nullum abisse temporis ut factum est.
 Iam ferme moriens, me uocat, accessi. Terent. And. 1. 5. 49.
 Iam iam, Repente, mox. Plaut. Curcul. 1. 5. 29. Iam iam facit ut iusseris. Ibidem, 5. 18.
 Iam iam desino. Terent. Adelph. 5. 3. 67.
 Iam iam intelligo Crasse quid dicas. Cic. 3. de Orat. 51.
 Iam iam fat est. Plaut. Milit. 4. 91.
 Iam iam, figuratum est per indignationem aut miserationem. Virg. 4. Aeneid. 75. — iam iam nec maxima luno, Nec Saturnius hæc oculis pater aspicit æquis. Cic. Attico, Iam iam Dolabella neq; tui, neq; tuorum liberorum, miseret. Budeus. Vide Laurentium, lib. 2. cap. 47.
 Iam iamq; id est, mox, celerime. Cic. ad Att. lib. 7. 13. 9. 3. Mibi dubium non erat quin ille iam iamq; foret in Apulia. Idem ad Cassiū, lib. 12. 10. 9. Vos expectaui, Brutū quidē iam iamq; Iam inde, Ab hoc tempore. Videtur enim tempori metam constituere quo aliquid fit, uel fieri ceptum est. Cic. in Vatinius, 10. Ac tibi iam inde prescribo, ne tuas fordes cum clarissimorum uirorum splendore permisceas.

Iam inde

Iam inde ab adulescentia. Plaut. Bacch. 2. 4. 1. Terent. Adelph. 1. 1. 16. — is adeo Dissimili studio est iam inde ab adulescentia.
 Iam inde à patre atq; maioribus, &c. Cic. pro Flacco, 42.
 Iam inde à teneris impende laborem. Virg. in Georg.
 Iam inde ab Aristotele. Cic. in Orat. 70. Linius de bello Macedon. Tentare gentem aduersam Romanis iam inde ab Racilij morte.
 Iam inde ab initio. Liu. 1. ab Urb. 7. Iam inde ab initio minime letus nouæ origine urbis.
 Iam inde à principio. Cic. pro Corn. Balbo, 23. O iura præclara, atq; diuinitus iam inde à principio Romani nominis à maioribus nostris comparata.
 Iam inde à principijs gentis. Liu. 4. bell. Pun. 217.
 Iam inde à cunabulis. Varro de re Rust.
 Iam inde à certaminibus. Liu. ab Urb. cond. Iam inde à patris certaminibus inuisus.
 Iam inde à Consulatu meo testis. Cic. 14. Philip. 395. Sic ad Aclium, lib. 13. 39. 1. Cuius cum patre magna mihi fuit amicitia iam inde à quæstura mea Siciliensi.
 Iam inde à puero. Plaut. Stich. 4. 2. 2. Terent. Adelph. 3. 3. 86. Vab homo amicus nobis iam inde à puero.
 Iam inde antiquitus. Plin. in Pan. 136. Liu. 4. bell. Maced. 104. Hi sunt iam inde antiquitus æstrellani agreste genus.
 Iam inde etate. Plaut. Merc. 9. 23. — iam inde etate Quum sis facere officium tuum.
 Iam inde usq; à pueritia. Terent. Heaut. 1. 2. 9.
 Iam nunc, quod & Nunc iam dicitur. Certi temporis quod præsens est, indicationem faciens. Cic. 1. Verr. 23. Quæ quum cogito, iam nunc timeo. Virg. 1. Georg. 9. — & uotis iam nunc assuesce uocari. Ouid. 3. de Art. 12. Venturæ memores iam nunc estote senectæ, Sic nullum uobis tempus abibit iners.
 Iam nunc, quod iuue Barbari dicunt, Totum nunc. Terent. And. 1. 1. 44. Eamus nunc iam intro.
 Nunc iam. Vide Nunc.
 Iam olim, id est, iam à longo tempore. Cic. Iam olim principio illud statueram. Quint. lib. 8.
 Iam olim, Aliquando. Terent. Eun. 3. 5. 39. — & quia consimilem luserat Iam olim ille ludum. Virg. 2. Georg. 81.
 Iam olim. Pomponius in l. sub conditione. ff. de solutionibus. Sub conditione debitor, si acceptum feratur, postea conditione existente intelligitur iam olim liberatus: & hoc etiam si solutio re fiat, accidere Aristo dicebat.
 Iam porro. Cic. 5. Verr. 98. Iam id porro utrum libentes inuitabant.
 Iampridem, penult. prod. De paruo tempore dicitur. Plaut. Bacch. 13. 35. Iud iampridem scio. Terent. Hecyr. 2. 1. 22. Iampridem equidem audiui cepisse odium tui Philumenam. Id est, iam aliquanto ab hinc tempore audiui: ut ait Valla lib. 2. Cælius ad Cicer. lib. 8. 17. 3. Quod si timor uestre crudelitatis non esset, eiecit iam pridem hinc essemus.
 Iampridem, De longiori tempore. Plin. Quod maiores nostros iampridem fecisse manifestum est, &c.
 Iampridem, Continuo. Lucanus lib. 1. 71. Tollite iampridem uictricia, tollite signa. Si iampridem ad uerbum Tollite refertur, Continuo significat: si uero ad nomen Victricia, iam diu significat.
 Iamprimum, pro Nunc primum: hoc est, tantum nunc, uel nunc solum. Terent. Adelph. 3. 2. 40. Iamprimum illum alieno animo à nobis esse res ipsa indicat.

Iamprimum, pro Primò. Salust. in Catil. Terent. And. 3. 2. 32. Iamprimum hæc se è Pamphilo Grauidam dixit esse inuentum est falsum.
 Iamprimum omnium satis constat, Troia capta, in ceteros seuitum esse Troianos. Liu. 1. ab Urb. 1.
 Iam tandem. Cic. Terentia, lib. 14. 23. Reddite mihi iam tandem sunt à Cesare literæ.
 Iam tandem Italia fugientis prendimus oras. Virg. 6. Aen. 13.
 Iam tum, pro eo quod baybare dicitur. Ex tunc. Cic. pro A. Licinio, Ita se iam tum gessisse pro ciuicis temporibus qua in criminariis. Virg. 8. Aeneid. 70. Iam tum religio pauidos terrebatur agrestes.
 Iam uero ipsa terra ita mihi parua uisa est, ut me imperij nostris, quo quasi punctum eius attingimus, pœniteret. Cicero in Som. Scipion. 13. Quo loco legitur & sine Verò. Idem 2. de Orat. 4. 6. Iam uero narrationem quod iubent uerissimilem esse, &c.
 Iam uero, secundo loco positum. Cic. de claris Orator. Probabilis orator iam uero etiam probatus. Videtur hic pro similitate positum: uel est potius correctio, quasi dicat, Quid dico probabilissimò iam probatus.
 Iam usq; ab. Cic. 1. de Diuin. 1. Uetus opinio est iam usq; ab herouicis ducta temporibus, &c.
 Iamblicus] penult. cor. (i. d. 100) Pythagoricus Philosophus è Chalceide Syria, fuit Porphyrij discipulus, Constantini magni tempore. Adeo profecit, ut secundus post præceptorem Romæ obtineret, nec ab eo quicquam disserere uideretur doctrinam nisi quod ille melior facilitate candoreq; orationis, hic paulo durior habebatur: ac ut de Xenocrate Plato dicebat, uenere dicendi carebat. Moribus adeo probatus, ut eius uita abstinentia, modo deflag; ea tempestate cognita fuerit Huius etiam meminit B. Hieronymus.
 Iambus] iambus, pedis genus constans ex breui & longa: ut, Docens ab iambis, id est, maledicendo, est enim pes uersibus maledicis aptissimus. Alij ab Iambe puella deducunt. Appellatur quoq; Daunius, & Gradarius.
 Syllaba longa breui subiecta uocatur iambus. Horatius de Arte, 51. Criminosi iambi. Horat. 1. Carm. ode 16. 1. Parij Iam. i. Horat. 1. epist. 20. 5. Pugnax iambus. Ouid. in Ibin, 10 5. Iambum facere. Quint. lib. 1. cap. 5. Truces uibrare iambos. Catull. in annales Volusij, 34. 1. Iambeus, pen. prod. Adiect. (i. d. 100) ut, Trimetri Iambei. Horat. de Arte, 52.
 Iamela] i. d. 100, Ptolemæo libro 2. capite 3. æstuarium Britannici maris: Tamesis, fluuius, Cæsari hodie Thamis dictus.
 Iamida] de quibus apud Ciceronem mentio est, familia quædam fuit aruspicum, ab Iamo filio Apollinis sic nominata, quorum unus Thrasylbulus è canum extis uaticinabatur, ut scribit Pausanias lib. 2. Eliacis, quod & à Victorio eruditissimo uiro traditum est. Quidam Ianudas legunt, sed male. Ex Turnebo.
 Ianno] Castellum est in Balearibus minoribus, teste Pomponio Melo libro 2. Castell. (inquit) sunt in minoribus Ianno & Mago: in maioribus Palma & Polentia colonie. Scripsit in eandem sententiam Plinius lib. 3. cap. 5.
 Iana] ægyptiæ, Prims: & deinde Diana, D literæ appositione, ut Nigidius ait.
 Iamasum] Pomponio Melo lib. 1. oppidum Celticæ gentis nunc dicitur S. Iacobus in Compostella, ut scripsit Olinarius in Melan.

Ianiculum]

Ianiculum pen. cor. (ἰανικυλον) Oppidum non procul à Romam dictum quia per eum Pop. Rom. transire cœperat in agrum Hetruscum, ut ait Festus; seu quod Ianus illud condidit. Solinus, Quis dubitat Ianiculum à Iano non fuisse nominatum?

Ianiculum montem Romæ à fulvo arenæ colore, nunc appellat Montorium, id est montem aureum. Georgius Agricola.

Ianira pen. prod. Oceani & Tethyos filia; sic dicta à dulcorandis uiris. Author Hesiodus in Theogonia.

Ianitor] Vide Ianua.

Iantha] nymphæ, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogonia.

Ianthinus] pen. cor. (ἰανθινος) Adiect. Violaceus, siue coloris purpurei; unde τὸ ἰανθινόν, quod est uiola, unde τὸ ἰανθινόν, quod florem significat; hoc est, quasi uolaceus flos. Martialis lib. 2. 39.

Coccina formosæ donas & ianthina mœchæ. Subaudi, indumenta. Plin. lib. 2. 1. cap. 6. 1. Vide & cap. 8. 1.

Ianthis] Latine uolantilla, nomen mulieris. Iolant. Bud.

Ianua] ianua (ἰανυα) Ostium, aditus, fores. Vallâ lib. 4. Porta murorum est, munitionumq; atq; castrorum: Ianua parietis ac domorum. Cic. 3. Verr. 4. 6. Seruius suis Rubrius ut ianuam clauderent, & ipsi ad fores absisterent imperat. Vide Ianus.

Ianuam & ostium pro eodem ponit Cic. 2. de Orat. 153.

Ianua, atq; uestibulum Q. Mutij. Cic. 1. de Orat. 99.

Adaperta ianua. Ouid. 14. Metam. 14. 8.

Semiadaperta ianua. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 1.

Clauis ianua. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 14.

Firma ianua. Ouid. 2. Amor. eleg. 12. 1.

Laxa ianua ferentis, furda petenti. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 16.

Maxima ianua. Cato cap. 14. 1.

Pulsata ianua sepulchri. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 5.

Ianuam axis cedere. Vide Cædo.

Effingere & reuellerè ianuam. Cic. pro Muræna, 31.

Ianuam obseruare. Vide Obseruare.

Patefacere ianuam. Vide Patefacio.

A ianua querere aliquem. Cic. 2. de Orat. 153.

Ingressi ianua aliqua in causam, per metaphoram. Cicero pro Plancio, 6.

Ab hoc aditu, ianuaq; patefacta peruenire ad ea que cupimus. Cic. 1. de Orat. 102.

Mortis ianua. Sil. lib. 11. 38.

Ianitor, pen. corr. ianitor, m. g. (ἰανιτορ) Cui ianua custodienda commissa est. Cic. 5. Ver. 7. Hunc uostrum ianitores, hunc cubicularij diligunt.

Ianitores ex equestri loco ducenti, stipatores corporis. Cic. 2. pro leg. Agrar. 43.

Ianitor carceris. Cic. 7. Verr. 92.

Catenatus ianitor. Vide Catena.

Ingens ianitor. Virg. 6. Aeneid. 80. Cerberum intelligit.

Ianitrix, pen. cor. ianitrix, pen. prod. f. g. Plaut. Curcul. 2. 76. Anus hic recubare solet custos ianitrix. Plin. lib. 15. cap. 30. 1. Laurus triumphis propriè dicatur, uel grauisima domibus ianitrix Cesarum, Pontificumq; id est, que solet plantari ante domos Cesarum & Pontificum.

Uxores duorum fratrum dicuntur ianitrices Modestino in l. nõ facile. §. ad fines sunt. ff. de gradibus cognationum, in quibusdam exemplaribus non legitur dictio ianitrices, sed unico contextu ita legitur, Duorum fratrum uxores dicuntur apud Græcos ἰανιτρίδες.

Ianuarius ἰανουαριος, ἰανουαριος, Primus mensium, quem Numa Pompilius à principe Deo, hoc est, Iano appellauit, qui primum anni esse uoluit, tanquam bicipitis dei menssem,

respicientem & prospicientem transacti anni finem, situraq; principia.

Ianua in Ianuario. Vide Ineo.

Ianus] ianua, antiquissimus Italia rex, Saturnum in regni societatem ascitit. Eum aiunt primum in Italia dijs templa fecisse, ritusq; sacrorum instituisse, ac ideo eum in sacrificijs præstationem meruisse perpetuam. Vide Macrobius cap. 7. 8. 9. libri primi.

Ianus, Ab hiatu dictus est, detracta aspiratione, quem quidam Solem putant; ideo geminum, quia utriusq; ianua celestis potentem, qui exortens aperiat, occidens claudat. Alij Iani mundum, id est, celum intelligunt, quasi eanum ab eundo, ut inquit Cicer. lib. 2. de Nat. deor. 97. quia mundus semper eadum in orbem uoluit, & ex se initium faciens in se refertur. Hinc & bifrons pingitur, quod annus ex se initium faciens, sui occurrat. Vel quod præterita sciuerit, & futura præuiderit; seu quod superiorum & inferiorum Ianitor exitit. Huius templum erat Romæ, quod tempore belli patebat, tempore pacis claudebatur: unde Patuleius & Clusinus cognominabatur. Hunc etiam quadrisfrontem fecerunt, ob quatuor orbis partes, & Ianum geminum uocitarunt. Et Iunonium, quia Calendarum princeps. Calendar enim sunt Iunoni dicatæ.

Ianus erat locus Romæ ubi seneratores consistebant in regione Basilicæ: quoniam in eo Iani simulacra collocata uisabantur. Ouid.

Qui pateat, ianumq; timet, celeresq; Calendar, Iani quoque peruis transitiones foresq; in liminibus profanarum ædium, ianua nominabantur teste Cicerone, 2. de Natur. deor. 97. Sueton. in Domi. Iannas, inquit, arcusq; cum quadrigis & insignibus triumphorum per regiones urbis extruxit.

Iani templum fuit Romæ, quod belli tempore apertum, pacis clausum fuit, ut auctor est Seruius: Constat, inquit, templum hoc ter esse clausum. Primum regnante Numa: item post bellum Punicum secundum: tertio post bella Asiaca que contexit Augustus, quo tempore pax quidem fuit, quantum ad exteras pertinet gentes, sed bella flagrauerunt ciuilia. Huius autem claudendi, uel apertendi templi ratio uaria est. Alij dicunt Romulo contra Sabinos pugnantem, quum in eo esset ut uinceretur, calidam aquam ex eodem loco erupisse, que fugauit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem præstini auxilij. Alij dicunt Tatium & Romulum factò federe hoc templum edificasse. Unde & Ianus ipse duas facies habet, quasi ut ostendat duorum regum coalitionem: uel quod ad bellum ituri debent de pace cogitare. Est alia melior ratio, quod ad prælium ituri optent reuersionem. Hæc Seruius enarrans illud Aeneid. 1. 60, — dire ferro, & compagibus arctis Claudentur belli porte, furor impius intus Seua sedens super arma, &c.

Mensis Iani. Ouid. 2. Fast. 10.

Ancipis Ianus. Ouid. 14. Metam. 57.

Belliger Ianus. Lucan. lib. 1. 13.

Biformis Ianus. Ouid. 1. Fast. 86.

Biceps Ianus. Ouid. 1. epist. 13.

Bifrons Ianus. Virg. 12. Aeneid. 40.

Custos pacis Ianus. Horat. 2. epist. 1. 52.

Ancipiti mirandus imagine Ianus. Ouid. 1. Fast. 19.

Ianalis, penult. prod. Adiect. (ἰανάλιος) ut, Virg. Ianalio, Ouid. 2. Fast. 33.

Iapetus] pen. cor. quadrisyllabum (ἰαπετος) Celi & Terræ filius, ut inquit Hesiodus. Hunc quidam Promethei patrem fuisse

fuisse asserunt. Ouid. 1. Metam. 17, Sive recens tellus, &c.

Audax Iapethi genus. Horat. 1. Carm. ode 3. 6.

Trux Iapetus. Valer. 1. Argon. 114.

Lapis] pen. prod. Iapidis (ἰαπίς) Nomen proprium Actoli, qui quum ad regionem Venetiæ uenisset, oppidum de suo nomine condidit, à quo ea pars ubi Timauus fluuus est, Iapidis nomen sumpsit. Virg. 3. Georg. — c. stell. i. in tumultis, & Iapidis arua Timau.

Iapygium] Salentinorum promontorium. Virg. lib. 11. Aen. Viator Gargani condibat Iapygis agris.

Unde Seruius Iapygium partem Apulie esse dixit, in qua est mons Garganus, qui usq; in Adriaticum pelagus tenditur. Huius metropolis est Brundisium & Tarentum. Hanc regionem Messipiam, & Iapygiam, & Calabriam, & Salentinam multi nominant.

Iapyx] pen. prod. trisyllabum, huius Iapygis, pen. cor. (ἰαπυξ) Dædali filius, à quo Iapyges populi. Solinus cap. 8.

Agri Iapygij. Solinus lib. 8. 4. 4.

Arua Iapygis. Ouid. 15. Metam. 11.

Iapyx, uentus est ex Apulie ora proficiens, quem eundem Cæcurum Gellius lib. 2. esse iudicat. Est enim Occidentalis, & utilis Græci. in petentibus ex Italia, ut testatur Horatius lib. 1. Carm.

Sic te diua potens Cypri, &c. Virg. 8. Aen. 140, Illam inter cædes pallentem monte futuræ Fecerit ignipotens, undis, & Iapyge ferri. Hoc est, uento qui de Apulia fluit optimè ad Tarentum ducit. Seruius.

Abus Iapyx. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.

Iabbas] Vide Hiabras.

Iasis] trisyllabum, pen. cor. huius Iasidis (ἰασίς) dicta est Atlantidis, ab Iasio patre. Vide Schoeneus.

Dura Iasis. Propert. lib. 1. eleg. 1. 2.

Iasides, pen. cor. Patronymicum, &c.

Iasius] quadrisyllabum (ἰασίος) Dardani frater. Nam Dardanus, inquit Seruius, & Iasius fratres fuerunt, Electre filij: sed Dardanus de Ioue, Iasius de Corito procreatus est, Seruius apud Virg. Aeneid. 3.

He nobis proprie sedes. Hinc Dardanus ortus Iasiusq; pater, genus à quo principe nostrum.

Iasius] Pater Palmuri, auctore Seruio. Unde intelligit eum Staius eo loco Adrastum, qui filius fuit Talonis, nepos uero Iasij fratris Dardani.

Iasites, pen. cor. (ἰασίτης) Palmurus. Virg. 5. Aen. 168.

Dux Iasides. Stat. 6. Thebaid. 193.

Iarcas] Indorum Philosophorum princeps, cuius meminit Philostratus in uita Apollonij Tyanei.

Iason] penult. prod. trisyllabum, Iasonis, penult. cor. (ἰάσον) Aesonis filius, fratris Pelie Thessalie regis, qui Colchos profectus, uellus auream abstulit. De hoc Iustinus & Diodorus Ouidius,

Quem nisi crudelem, non tangit Iasonis etas?

Asper Iason. Valer. 4. Argon. 45.

Clarus Iason. Ouid. 7. Metam. 2.

Esferus Iason. Stat. 5. Thebaid. 95.

Pegaseus Iason. Ouid. 8. Metam. 70.

Iasionium] ἰασώνιον, promontorium Cappadociæ, hodie S. Thomas. Ptolemæus lib. 5. cap. 6.

Iaspis] trisyllabum, iaspidis, pen. corr. mascul. gener. (ἰασπίς) Lapidis preciosi genus. Plinius libro 37. capite 8. Viret, & sepe transluet Iaspis, etiam si uictus à multis, antiquitatis tamen gloria in retinens. Plurimæ ferunt eam gentes, smaragdo similem Indi: Cypros duram, glaucocq; pingui: Persæ aeri similem: ob id uocatur aerizusa. Talis & Caspia est, &

rulea circa Thermoodontem anmem in Phrygia purpurea, in Cappadocia ex purpura, carulea, atque non resurgens. Martial. lib. 5. 11.

Sardonychas, smaragdus, ad mantas, Iaspidas, uno Portat in articulo Stella Seuere meus.

Supellex filua fulget iaspide. Lucan. lib. 10. 25.

Fulua iaspide stellatus ensis. Virg. 4. Aen. 53.

Tereii nodantur iaspide uestes. Claud. 2. de raptu Proserp. 8.

Viridi angustunt iaspide pectus. Claud. 4. P. meg. 105.

Iaspideus, Adiect. (ἰασπίδιος) ut, Iaspideus gemma, quæ iaspidis colorem refert. Plin. lib. 37. cap. 10. 17.

Iaspopyx] penult. corr. Gemma à niuis colore dicta. Plinius libro 37. cap. 9.

Iasium] Insula Carie, que continenti adiacet, cuius incolæ magna ex parte uictum è mari captabant, quam sterilem regionem habent. A qua Iasius finis, cuius municeps Carillus fuit. Ex Iaso fuit Diodorus dialecticus, cognomento Chronus.

Iatinum] ἰατίνιον, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 8, Meldenium ciuitas uulgo Meaulx.

Iatros] penult. corr. (ἰατρος) Latine dicitur medicus. Plin. lib. 29. cap. 1. 9.

Iatrepletes, penult. prod. (ἰατρεπλής) Medicus unguentarius. Siphontinus, Trias medicinæ genera ueteres fecere: Empiricam, & Iatrepletem, quæ unguentis & perfictionibus curat, quasi medicinam unguentariam: ἰατρεπλή enim medicina dicitur: ἀλφεινός, uel ἰατρεπλή, quod unguere est. Unde huiusmodi artifex Iatrepletes dicitur. Celsus lib. 1. cap. 13. Sanus homo qui & bene ualet, & sue sponis est, nullis obligare se legibus debet: ac neq; medico, neq; Iatrepleti egerit. Et Clinice, &c. Vide Clinice, Plinius lib. 29. cap. 1. 4.

Iaua] ἰαυα, Hispanie ciuitas, Ptolemæo uulgo Lacæ.

Iaxamata] Populi circa Mæotim, inquit Stephanus, quos Ephorus appellat Sauromatas. Val. Flacc. lib. 6, Mellis honos Torinis: dicant sua multa Satarchem: Iaxamata nouatus alit. De his Ammianus lib. 4.

Iaxartes] ἰαξάρτης, Scythiæ fluuus in Asia, amnius ab Oriente in Caspium influentium uel maximus: nam multum secum rapit, & imm. ni undarum copia extumescit: oritur in ultimis Sogdianorum finibus ex montibus, quos Sogdios Ptolemæus uocat. Alexander militesq; eius Tanaim putauerunt, quum sit alius. Plinius libro 6. cap. 16. Strabo lib. 2. & Curtius lib. 6.

Iaxtes] ἰαξτες, fluuus, quem eodem cum superiore, in tractu quidam locant: cuius meminit Claudianus, Sic nobis Scythicus famuletur Iaxtes.

Iazyges] pen. cor. (ἰαζυγίς) Metanaste populi in Europa, qui (sicut Ptolemæus lib. 3. scribit) ab Oriente habent Dactam, ab Occasu & Austro Germanicæ partem, à Septentrione Sarmattam. Hodie Septem castra: Germanicæ Sibenburgem, regio que partim ab Vngaris, partim à Valachis colitur.

Aeres Iazyges. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 3.

Torrens Iberus. Lucan. lib. 7. 3.
 Iberia (Iberia) dicta est pars Hispaniae, que intra Iberum continetur: quamvis generali uocabulo pro Hispania capiatur. Et Iberie quidam partem unam exteriorem, alteram interioriorem dixerunt. Hanc regionem Celte Gallorum populi, relicti scilicet suis, habitauerunt. Vnde compositum ex utraque gente nomine, Celtiberi appellati sunt, et regio eorum Celte Iberia. Lucan. lib. 4. 2.
 — Celte miscentes nomen Iberis.
 Ab Iberia uero Iberi et Iberes, pen. prod. uocati sunt populi Hispani.
 Dura tellus Iberie. Horat. 4. Carm. ode 14. 11.
 Fera Iberia. Horat. 4. Carm. ode 5. 6.
 Est et alia regio hoc nomine iuxta Pontum inter Colchida et Armeniam, uenerorum ferax, que Caucasijs montibus circumdatur: cuius similiter populi Iberi et Iberes dicti sunt, a quibus, ut Varro scribit, uenerunt qui in Hispania habitauerunt, et a quibus Hispania, Iberia: et fluvius Hispanie, Iberus: et Iberus, Ibera, Iberum. Virg. lib. 9. Aen.
 Pictus acu chlamydem et ferrugine clarus Ibera. Scribit Dionysius, Iberes populos a Pyrenaeis montibus profectos in Asiam sedes posuisse. Vnde ea pars Asiae, Iberia nuncupatur.
 Armifer Iberus. Sil. lib. 13. 3.
 Durus Iber. Lucan. lib. 6. 51.
 Iberiacus, penult. cor. Adiect. (Iberiacus) ut, Terrae Iberiacae. Sil. lib. 13. 103.
 Iberica penult. corr. herba, Spartum dicebatur antiquis. Quint. libro 8. capite 5. Qui in actione Iberica herbas, se solo nequitquam intelligentem dicebat: nisi irridens hanc uanitatem Cassius Seuerus Spartum eum dicere uelle iudicasset.
 Iberici funes, pro Sparteis. Horat.
 Ibericis peruste funibus latus.
 Ibi] iua, iua, Aduerb. in loco. Terent. And. 2. 2. 19. Vbi te non inuenio, ibi ascendo in quandam excelsum locum. Idem Eunuch. 4. 1. 8. Cic. pro Cecinna, 19. Et armatus ibi fuisses.
 Ibi loci. Plinius lib. 6. cap. 11. 1. Ibi loci terrarum orbe portis a secluso.
 Ibi, ubi. Cicero pro Domo sua, Ibi enim postis est, ubi templi aditus est.
 Ibi, unde. Lilius 1. ab Vrbe, 97. Ibi imperium fore, unde uictoria fuerit.
 Ibi, Terent. Adelph. 5. 4. 3. Duxi uxorem: quam ibi miseriam uide: Vbi Donatus, Ibi, inquit, quasi uxor locus sit.
 Ibi, Tum, Tunc, Quum haec fierent. Cic. 5. Verr. 118. Quid tu ibi tum, quid facis? Terent. Eun. 2. 2. 29.
 Ille ubi miser famelicus uidet me esse in tantum honorem, Et tam facile uictum querere, ibi homo coepit me obsecrare.
 Ibi sum: id est, illud cogito. Terent. Heaut. 5. 2. 30.
 Ibidem, pen. prod. (ad 78) in eodem loco. Ter. And. 4. 5. 38.
 Ni puerum tollis, iam ego hunc in mediam uiam Promouiam: teq; ibidem peruoluam in luto.
 In eodem loco et ibidem. Cicero 2. de Inuent. 131. Quare quum in quandam tabernam diuertissent, simul cenare, et in eodem loco somnum capere uoluerunt, conati discubuerunt ibidem.
 Ibidem in. Cicero 2. de Inuent. 236. In nauis ibidem. Idem 5. Verr. 12.
 In eo et ibidem. Cic. pro Cecinna, 17. Lest in eo Cecinnam: subleuauit ibidem. Id est, in eodem.
 Ibidem mihi adnotat: id est, ex eo loco ubi ipse erat. Plautus Merc. 7. 93. — Ibidem mihi

Etiam adnotat, addam sex minas.
 Ibidem, ubi. Plautus Persa, 16. 59. Do ego tibi operam. S. tibi ibidem das, ubi tu tuum amicum adiuuas. Id est, tunc tibi ipse prodes quum amicum iuuas.
 Ibidem loci res erit. Plaut. Cistell. 5. 53.
 Abi intro iratus, quid ego nunc agam? si redierit: Illa ad hunc, ibidem loci res erit: ubi odium occuperit, Illam extrudet, quom hanc uxorem Lemnia ducet domum.
 Ibis] huius ibis, uel ibidis, pen. corr. f. g. (Ibis) Anis Aegypti. Plin. lib. 10. cap. 48. Visam in Alpibus, ab se peculiarem Aegypti ibis, M. Egnatius Calpurnius praefectus earum prodidit. Idem lib. 8. cap. 27. 1. Cic. 1. de Nat. deor. 140. Velut ibes maximam um serpentum conficiunt, quum sint aues excelsae, curibus rigidis, corneo proceroque rostro auertunt pestem, ab Aegypto, quum uolueris anguis ex uastitate Libye uento Africo inuectas interficiunt, atq; consumunt, ex quo fit ut ille, nec morsu uiuae nocent, nec odore mortuae. Ab huius auis similitudine ibis pro inuidio ponitur. Vnde Ouidius conscripsit libellum in inuidium, quem in Ibis uocauit.
 Ibus] pro Ibis, inquit Nonius, minus Latinum putat consuetudine, quum ueterum auctoritatis plurimum ualeat. Pomponius Pappo agricola: Nunc quando uoluit facere, sic uoluptati sus ibus. Plaut. Milite, Latrones ibus denumerem stipendium. Hec Nonius.
 Ibycus] penult. corr. Rhemius poeta, quem maxime omnium amore flagrauisset ex ipsius scriptis constare scribit Cic. Tuscul. quaest. lib. 4. De quo multa et suauissima apud Erasmus in prouerbio, Ibyci gries.
 Ica dius] praedo fuit, de cuius fato sic scribit Cic. in libro de Pato, Ne hercule Ica dii quidem praedonis uideo fatum uolum. Nihil enim scribit ei praedictum. Quid mirum igitur ex spelunca saxum in crura eius incidisse? Puto enim etiam si traditus tum in spelunca non fuisset, saxum tamen illud casurum fuisse. Nam aut nihil omnino est fortuitum, aut hoc ipsum potuit euenire fortuna.
 Icaria] in insula in Icaro mari: ab Icaro Daedali filio dicta: quae trecentorum stadiorum ambitum habet. Et in ea Diane templum Tauropolium appellatum. Hec et Icaros dicta est, ante Doliche uocata. Est inter Sardum et Siculum maria.
 Icarus] in aegaeo, Atheniensis, Laconum regis Oebali filius, pater Erigones et Penelopes, quum acceptum a Libero patre unum mortalibus indicaret, occisus est a rusticis: qui quum plus aequo potassent, inebriati uenenum se bibisse crediderunt.
 Icarus pater Penelopes. Ouid. 1. epist. 17.
 Icarus, penult. corr. (Icarus) scribitur etiam Tibullo, lib. 4. ad Messalam, 2.
 — etiam Phocbo grauisima dona Cres tulit, et cunctis Baccho iuouidior hospes Icarus, ut puro testantur sidera caelo, Erigoneq; Canisq; neget ne longior aetas.
 Astrum Icarium. Stat. 4. Thebaid. 156.
 Canis Icarus: id est, Canticula stella. Ouid. de Nuce 24.
 Icaris, penult. corrept. Patronymicum (in aegle) Ouidius in Ibis, 79.
 Et uelut Icaridos famula periere, prociq; et c. Penelope.
 Icarotis, penultima producta (in aegle) Aliud patronymicum foemininum, sic Propertius uocat Penelopem, lib. 3. eleg. 13, 2.
 Hec etiam clausas expugnant arma pudicas, Quaeq; terunt fastus Icaroti tuos. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 22. Morte nihil opus est, nihil Icarotide tela.

[Icarus]

Icarus] pen. corr. (Icarus) dictus fuit Daedali filius, qui una cum patre in Creta fugiens, fretus alarum fiducia, quum ultra patris iussa altius uolasset, solisq; ardore cetera, qua pennae continebantur, liquefacta esset, ita ut ab alis desueret, decidit in mare, quod est inter Myconem et Cyrum: a quo postea Icarium mare dictum fuit, dicente Ouidio lib. 1. Tristium, eleg. 1. 18. Icarus, Icaris nomina fecit aquis.
 Aqua Icarica. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 6.
 Pelagus Icarium. Claud. 2. in Eutrop. 53.
 Icarus praeterea (ut Plinius libro 4. author est) mons est in Antica regione.
 Ichneumon] huius ichneumonis, m. g. (Ichneumon) Animal est magnitudine felis, specie muris, quod uulgo nunc murem indicum uocant. Plin. lib. 8. cap. 24.
 Ichthyographia] pen. corr. (Ichthyographia) Est quae uulgo plana forma uocatur. Hec circini regulaeq; modice continet aquas, ex qua capiuntur formarum descriptiones in solis arearum. Author est Vitruuius lib. 1. Ichthyographia dicitur quasi uisigis descriptio, in quo quasi uisigis totum opus insit. Budaeus.
 Ichthyocolla] insula, aliis Icaros dicta, sita ab exortu solstitiali Delo ad quinquaginta millia passuum propinqua.
 Ichthyocolla] Ichthyocolla, appellatur piscis, cui glutinosum est corium, idemq; nomen glutino eius. Hec Plin. lib. 32. cap. 7. 6. Et lib. 7. cap. 56. 8.
 Ichthyophagi] pen. corr. (Ichthyophagi) Qui piscibus uiuunt: quo nomine dicti sunt quidam populi in Aethiopia interiori, qui magnum sinum Occidentalis Oceani tenent, teste Ptolemeo lib. 4. cap. 9. De his Strabo lib. 15.
 Ichthyotrophium, huius ichthyotrophij, pen. prod. (Ichthyotrophium) Locus in quo aluntur pisces, qui et piscina et uenarium Latine dicitur. Colum. lib. 8. cap. 1. Est autem id frere uel in uilla, uel circa uillam: in uilla est quod appellant Graeci opulionas, uel περυσια, atq; etiam cum datur liquoris facultas, Ichthyotrophia, sedula cura exerceatur.
 Ichthys] Ichthys, Elidis est promontorium in Achaia, apud Thucydidem, quod uallid piscem transiit, et ob id merito reprehensus ab Hermolao.
 Ico] icis, icis, icium (αἰκία, αἰκίω) icere, Percutere, inquit Festus. Plaut. Trucul. 11. 41. — hoc uide, dentibus frendit, icit fenuit. Caecilius, Si unquam quisquam uidit quae catapulta aut balista icerit. Plin. lib. 16. cap. 30. 7.
 Telis icere caput. Catul. ad Gellium, epigram. 111. 1.
 Ictur icere. Lucret. lib. 4. 212.
 Icere sedus, pro Percutere. Cic. in Pisonem, 21. Tu scilicet homo religiosus et sanctus, foedus quod meo sanguine in pacatione prouinciarum iceras, frangere noluisse. Et pro Corn. Balbo, 27. L. Martius primipili Centurio cum Gaditanis fecerit icisse dicitur.
 Ictus, Participium (αἰκία, αἰκίω) ut, Ictus caput, Caesar 3. belli Ciuil. 310.
 Ab latere icus. Vide A uel A B praepositiones.
 Iouis ignibus icus. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 3.
 Caput icium. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 5. intelligit uino icium.
 Domus icca. Ouid. 6. Trist. eleg. 5. 7.
 Fedus icium. Virg. 12. Aeneid. 63.
 Desiderijs fidelibus icca patria. Horat. 4. Carm. ode 5. 3.
 Pius icca mordaci seruo. Horat. 4. Carm. ode 9. 2.
 Ictus, huius icus, maf. gen. (αἰκία, αἰκίω) Percussio ipsa.
 Plaut. Mostel. 8. 104. Perfacile ego icus perpetior argenteos. Cic. 3. Offic. 126. Ictu fulminis deflagrauit.
 Ictus, morsus, impetus. Cic. 2. Offic. 26.
 Ictus pedum. Ouid. 5. Metam. 93.
 Saxorum icus. Tacit. lib. 19.
 Thefauri pars 2.

Dirictus serpentum. Ouid. 4. Metam. 100.
 Nullo icu forabilis. Ouid. 12. Metam. 34.
 Grauis icu. Virg. 5. Aeneid. 54.
 Ictus caecus, Ocululus. Ouid. 1. Fast. 125. Vide Caecus.
 Clarus icus. Ouid. 2. Metam. 62.
 Ictus contrarius. Vide Contrarius.
 Ictus creber aut languidus. Vide Creber.
 Fulmineus icus. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.
 Ingens icus. Stat. 3. Thebaid. 18.
 iniurius icus. Vide Inturia.
 Inualidus icus. Sil. lib. 10. 24.
 Languidus icus. De pulsibus. Vide Languor.
 Languens icus. Lucan. lib. 3. 138.
 Lapidosus grauidinis icus. Claud. de bello Get. 48.
 Leihifer icus. Ouid. 8. Metam. 73.
 Obliquus icus. Horat. 3. Carm. ode 22. 2. Vide Obliquus.
 Surdis icibus, et qui non exaudiuntur, arborem cadere. Plin. lib. 19. cap. 1. 12.
 Accipere icum. Lucret. lib. 4. 212. Vide Accipio.
 Resonos latus accipit icus. Valer. 1. Argon. 124.
 Grandior icus affligit animantem. Lucret. lib. 2. 189.
 Hebeti pectus tantummodo contudit icu. Ouid. 12. Metam. 17.
 Declinare icum. Vide Declino.
 Dari sub icum. Tacit. lib. 13.
 Euocare icum aduersarij. Quint. lib. 5. cap. 13. 42.
 Excipere icus galea. Ouid. 12. Metam. 75.
 Feruidus icus excludere. Horat. 2. Carm. ode 15. 2.
 Inflexo icu ferire. Vide Inflexo.
 Leui icu ferire. Senec. Herc. fur. 12. 12.
 Innumerus icibus labefacta arbor. Ouid. 8. Metam. 157.
 Leuare icum serpentis. Vide Leuo, in Leuis.
 Dens icibus creber pulsit. Virg. 5. Aeneid. 91.
 Crebro pulsariet icu. Lucret. lib. 4. 189.
 Validos cute repulsi icus. Ouid. 3. Metam. 13.
 Vesantis icibus era sonant. Ouid. 2. de Arte amand. 123.
 Vastis tremuli icibus era puppis. Virg. 5. Aeneid. 40.
 Crebro icu tundi. Lucret. lib. 4. 258.
 Ictu baculi uiolari. Ouid. 3. Metam. 32.
 Ictu, pro potestate. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2. Cogita quantum nobis tribuerit parens noster, et c. quam nihil sit mortale non sub icu nostro positum.
 Ictu aliquo nouae calamitatis sublata fides de foro. Cic. pro lege Agr. 23.
 Ictu pellere animi statum. Cic. 2. de Finib. 55.
 Icti, in genituo. Gellius ex historia Claudij Quadrigarij. Dein continuo humerum dextrum eodem concussu incidit: neq; recessit usquam donec subuerit, ne Gallus impetum icu haberet.
 Icon] iconis, pen. corr. f. g. (εικόν, εἰκόν) Latine effigies, imago, et statua membrorum hominis a pictoribus seu statuarijs ad uinum expressa. Plin. lib. 34. cap. 4. 2. Effigies hominum non solebant exprimi, nisi aliqua illustri causa perpetuitatem merentium. Et primo sacrarum certaminum uictoria, maximeq; Olympice: ubi omnium qui uicissent, statuas dicari mos erat. Eorum uero qui ter ibi superauissent, ex membris ipsorum similitudine expressa, quas iconas uocant. Ex uetusto codice legitur, iconicas.
 Iconicus, pen. corr. Adiect. (εικονικός) Ita pictum, ut ex eius membris similitudo expressa sit. Plin. lib. 35. cap. 8. 5. Adeo iam colorum usus percubuerat, adeoque ars perfecta erat, ut in eo prelio iconicos duces pinxisse tradatur, Atheniensium Milciadem, Callimachum, et c. Sueton. in Calig. Simulacrum stabat in templo aureum iconicum, et c.
 Iconismos (εικονισμός) Sen. lib. 15. epist. appellat descriptiones, atq; uerbum esse publicanorum.

[Iconicula]

Iconcula, icuncula, pen. cor. diminutivum. Suet. 19. in Nerone, cap. 56. Iconculum puellarem, quum quasi remedium infidiarum a plebeo quodam ignoto muneri accepisset, detestari confestim conuersione, pro summo numine, trinitiq; in die sacrificijs colere perseueravit: uolebatq; credi, monitione eius futura prænoscere.

Iconium] in oppido, Oppidum est Cilicia, in quo Cicero se commoratum esse scribit Apulo, lib. 3. 8. 17. Quum enim Laodiceae, inquit, quum Apameae, quum Synadis, quum Philomeli, quum Iconij essem: quibus in oppidis omnib. commoratus sum, &c.

Icoaedrum] est figura solida sub uiginti triangulis aequalib. & equilateris comprehensum. Euc. 13. Elem. Probl. 4. Icoaedrum constituere, eademq; si h. era qua & ante dictas figuras complecti, atq; probare, Icoaedri latus irrationalem esse lineam, quae uocatur Minor.

Icoisium] Mauritaniae Caesariensis oppidum, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac transeunte, uiginti, qui a comitatu eius descuerant, locum deligunt, iaciunt moenia: ac ne quis posito a se nomine glorietur, & condentium numeri urbi nomen datum. Solinus.

Icteros] pen. cor. (ictēros, icteros) m. g. Morbus, quum per totum corpus bilis suffunditur, quae interdum nigra, interdum flaua est. Hic etiam morbus, regius appellatur: Molliter excelsa quoniam curetur in aula.

Ictericus, penult. corr. (ictēros) Qui eo morbo laborat, & dicitur ictericus, hoc est, a miluo: quod i. oculi bile suffusi, miluini similes uideantur. Plin. lib. 29. cap. 9. Ictericis, nec non & phreneticis, radices crudae succum gargarizandū bibendumq; demonstrat. Idem lib. 21. cap. 20. 1. uocat fille suffusos. Iuuenalis Satyr. 6. 57. Consilium ictericis lenio de funere matris.

Icterus] icteri, m. g. (ictēros) Plin. lib. 30. cap. 11. 2. Aus icterus uocatur a colore, quae si spectetur, sanari id malum tradunt, et aem mori. Hanc puto Latine uocari galgulum. De morbo regio loquitur. In quibuslibet exen. pluribus legitur, galbulus, in alijs galgula.

Ictus] icctus (ictus) Mustela genus. Plin. lib. 29. cap. 4. 3. Mustelorum duo genera: alterum s. iustre: distant magnitudine, Graeci uocant icctidas.

Ictus] Tarentinus, nobilis pal. strita, toto uite tempore ueneris expers fuit, ut arii accommodatio esset: tanta illi gloriae libido. Author Aelianus de uaria historia.

Ictus] huius icctus. Vide Ico, icis.

Icuncula] Vide Icon.

I D

Id] Neutrum ab Is, eius. Vide Is, eius.
Ida] Ide (ida) Mons altissimus, qui ad Troadem spectat, habetq; multos pedes. Latus eius Septentrionale, ex angustijs Abydi usq; ad Aesapum & Cizycenum agrum, ad Propontidem pertinet: Occidentale ad Hellespontum respicit: Australe promontorium facit, quod Lectum appellatur. Orientalia Idae ad Myfos declinant, abudatq; mons aquis, & multa flumina ex eo descendunt: in cuius summitate locus fuit Gargarus appellatus, a quo Gargara Aeolica ciuitas dicta est. Ouid. 4. lib. Fast. 50.
Dindimon & Cybele, & amoenam fontibus Idam.

Aerifona Ida. Valer. 1. Argonaut. 41.
Aquosa Ida. Ouid. 6. Fast. 3.
Celeberrima fontibus Ida. Ouid. 2. Metam. 44.
Cluosa Ida. Ouid. 1. Amor eleg. 14. 3.
Froniosa Ida. Virg. 5. Aeneid. 51.
Magna Ida. Virg. 5. Aeneid. 89.
Phrygia Ida. Virg. 5. Georg. 9.
Rinifera Ida. Stat. 3. Sylu. 4. 3.

Viridis Ida. Catul. de Berycynbia, epigram. 58. 6.
Ida etiam appellata fuit Dardani Scytharum regis filia.
Ideus, Adiect. (Idaios) ut, Campi Idai. Virg. 7. Aen. 45.
Cyparisi Idai. Virg. 2. Georg. 17.
Iugum Ideum. Ouid. 4. Fast. 53.
Mater Ideae, Cybele. Lucret. lib. 2. 124.
Mons Ideus. Virg. 3. Aeneid. 21.
Nemus Ideum. Virg. 3. Aeneid. 23.

Idaus] Rhodius uersificator, scripsit Rhodiorum res gestas uersibus ter mille. Author Suidas.

Idai] Daetyli (Idaios) filij fuerunt Minervae & Solis, uel, ut alij uolunt, Saturni & Alciones: & dicuntur alio nomine Corybantes.

Idalium] Idalios, Mons est Cypri, Veneri sacer. De quo Virg. lib. Aen. 1.
Aut super Idalium sacra sede recendam.
Fronosum Idalium. Catull. Argon. 59. 19.
Sanctum Idalium. Catull. in Annales Volusij, 34. 3.

Idalium. Adiect. (Idaios) ut, Idalia acus. Vide Acus.
Dea Idalia. Ouid. 3. de Arte amant. 22.
Venus Idalia. Virg. 5. Aen. 151.
Volucres Idaliae. Colum. 7. Stat. 1. Achill. 75.

Idanthyfus] Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiae subiugauit, usq; in Aegyptum excurrit, ut author est Strabo lib. 14.
Idas] huius Ideae. Fuit omnium sui seculi uirorum formosissimus, & maritus Ma. pisse. Is arcu, sagittisq; sumptis, Apollinem inuadere ausus est ob Marpissam sibi a deo erepta, teste Homero lib. Iliad. 9. Vide Marpissa, et Lynceus, dissyllabi.

Idcirco] uel Idcirco (Ido) Coniunctio, Idem quod Ideo significat. Terent. And. 4. 2. 7. Nam idcirco accersor, nuptias quod mihi apparari sensit. Cic. 7. Ver. 18. Reperietis idcirco hoc in uno homine pecunioso tot constituta, ut ceteris fors midimes, &c.

Idea] ideae, pen. cor. (Idaea) Forma, figura, species rerum prima & inchoata intelligentia. Cic. 1. Acad. 45. de mente, Quia sola cerneret quid semper esset simplex & uniusmodi, & tale quale esset, hanc illi ideam appellabant, iam a Platone ita appellatam: nos recte specie possumus dicere. Vide Cicero in Orat. 6.

Idem] eadem, idem (Idem, Idem, Idem) Idem, m. g. pro dicitur primam: Idem, uel, corr. p. Genit. eiusdem: eide, eundem, eandem, idem: eodem, eadem, eodem. Eadem uel idem, eadem, eadem: eorundem, earundem, eorundem: eiusdem uel ipsdem: eosdem, easdem, eadem: eisdem uel ipsdem.
Idem, hic ipse, uel is ipse. Plaut. Pseud. 3. 16.
—nam tu me antihac
Supremum habuisti comitem consilij tui.
o. Idem animus nunc est.

Idem qui. Cic. Att. lib. 9. 18. 8. Est idem qui semper in Reipub. fuit. Idem 1. Verr. 9. 1.
Idem praesens, absens. Terent. Adel. 1. 1. 48. Studet par referre, praesens absensq; idem erit. Id est, idem aget absente domino, quod praesente solebat agere.

Idem ego, uel idem ille. Plaut. Capt. 13. 95.
Idem ego sum salus, fortuna, lux, letitia, gaudium. Cic. pro Sexto, 93. Cedo nunc eiusdem illius inimici mei de eodem aduersum populum in campo Martio concionem.
Idem, id est, similis. Plaut. Milit. 9. 49. Terent. And. 3. 4. 3.
Ego dudum non nihil ueritus sum, Daue, abs te ne faceres idem quod uulgus seruorum solet, dolis ut me deluderet.
Idem est ac si. Quint. in Agro redempto.
Idem hoc hominibus fat erat decem. Plaut. Milit. 10. 159.
Huic eidem Sopatro idem inimici. Cic. 4. Verr. 48.

Idem

idem iste. Cic. pro Domo sua, 55. Verum ea lege quam idem iste de Macedonia Syriaq; tulerat.
Idem istud credo ego. Plaut. Milit. 10. 180.
In istem illis locis. Cic. 3. Verr. 38.
Eodem pacto quo hic accepi, abscesserō. Plaut. Trim. 10. 83.
Ipse ille animus idem meus. Cic. Post reditum in Senatu, 30.
Eidem tibi metis. Plaut. Merc. 3. 71.
Eidem dicere semper id est, in eadem persistere opinione, neque sententiam mutare. Cic. de Amicit. 12. Qui non tum hoc, tum illud (ut in plerisq;) sed idem semper, animos hominum esse diuinos.

Vnus & idem. Cic. de Amicit. 85. Vna domus erat, idem uictus, isq; communis.
Vnum & idem uidetur esse atq; id quod de me ipso nominatum iulij. Cic. pro Domo sua, 41.
Vno & eodem statu. Cic. in Orat. 6. Et, 6. Verr. 83. Vno eodem tempore.

Alter idem, pro Alter ipse: hoc est, sibi uel ipsi similis. Cicero de Amicitia, 68.
Quod idem. Cic. 2. de Nat. deor. 77. Et ad Attic. lib. 12. 250. 2. Quod idem uideo tibi placere.
Eosde esse oratorios numeros qui sunt poetici. Cic. in Orat. 110.
Amor omnibus idem. Virg. 3. Georg. 48.
Non idem iudicium comestatorumq; conspectus. Cic. pro Caelio, 54.
Imperij nostri, terrarumq; illarum idem esset extremum. Cicero de Prouincijs Consil. 27.

Non eadem est fortuna & conditio earum rerum, quas gessi, et illorum qui, &c. Cic. in Catil. 70.
Eadem est questio & indicatio. Cic. 1. de Inuent. 28.
Dianam & Lunam eandem esse putant. Cic. 2. de Nat. deor. 99.
Libera, quam eandem Proserpinam uocant. Cic. 6. Ver. 95.
Si queratur idemne sit pertinacia & perseuerantia. Cicero in Partit. 47.

Quum queritur idemne sit, an aliquid intersit. Cicero 3. de Oratore, 64.
Peripatetici idem olim qui Academici. Cic. 3. Offic. 25.
Non idem est seruulus quod familia. Cic. pro Cecinnia, 43.
Hoc est idem quod illud. Cic. 2. de Finib. 20.
Idem ego ille, &c. Idem inquam ego. Cic. ad Attic. lib. 1. 11. 13.
Par & idem. Cic. pro Quinto, 5. Quum adhuc ei propter uim aduersariorum non ius par, non agendi potestas eadem, non magistratus aequus reperiri potlerit.

Par & eadem. Cic. pro Murenā, 18.
Par atq; unum iudicium. Cic. pro Sylla, 4.
Similis & eadem. Cic. de clar. Orat. 180. & 181.
Perpetuus & idem spiritus. Cic. in Orat. 59.
Idem idem, ea forma qua dicimus alij alij. Cic. in Orat. 11. & 12. Videmus quosdam qui idem ornate & grauiter, idem uersute, ac subtiliter dicunt.

Idem idem, alter postea. Cic. 3. de Nat. deor. 135. Sed quomodo idem dicitis non omnia deos persequi? idem uultis, &c.
Et idem, uel Idemq;, emphasis, hoc est, uehementiae causa positum, qui laudem alicuius augentis uerbis. Cic. pro Murenā, 17.
Asiam istam referam & eandem delicatam sic obijit, ut ea, &c. Idem, de Nat. deor. lib. 3. 115. Vir innocētissimus, idemq; uocētissimus. Idem pro Domo sua, 68.

Qui, idem. Cic. pro Sylla, 14. Ut me quem boni constantem semper, ut spero, existimassent, eundem ne improbi quidem crudelē dicerent. Idem, 1. de Legib. 3.
Musici, qui idem poetae. Cic. 3. de Orat. 95.
Beneficentia quam eandem uel benignitatem, uel liberalitatem appellare licet. Cic. 1. Offic. 32.

Comparatio de eodem & alio, uel, De eodem & altero. Cic. in Topic. 45.
Thesauri pars 2.

idem quod. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 12. Nunc ista habet iuris idem quod cetera, nihil praecipui. Idem, 2. de Diuin. 127.
Idem ac. Varrō de Lingua Latina. Idem ac diceretur, aut hic lepus, & hic nemus. Terent. Heaut. 2. 3. 24.
Et animus te erga idem ac fuit.

Idem ualet ac si pater iudicaret. Cic. pro Sylla.
Idem atq;. Plaut. Mostel. 4. 63.
Eundem animum oportet nunc mihi esse gratum, ut impetraui, atq; olim.
Idem ut, pro Idem quod. Plaut. Mercat. Non ego idem facio, ut alios in comœdijs amantes uidi facere.

Idem etatis. Tacitus libro 13. Mos habebatur, principum liberorum cum ceteros idem etatis nobilibus, &c. Id est, eiusdem etatis.
Idem uirum. Tacit. lib. 14. Nec bonis artibus idem uirum erat. Id est, eadem uires.

Idemibus, penult. corr. (Idemibus, Idemibus) Frequenter, cum quodam interuallo, inquit Valla lib. 2. Plaut. Milit. 20. 54.
Cogitato idem tibi quam fidelis fuirum. Plinius epistol. 208. Legi enim locum, idem idem repetens ea maxime quae de me scripsisti.

Idem idem dicere. Cic. 2. de Finib. 119.
Idem idem futurum uidebatur in urbem impetum. Lilius 5. ab Vrbe, 176.
Idem idem belli author. Liu. 1. ab Vrbe, 234.
Idem idem querere. Cic. pro Rosc. Amer. 51.
Appellare nomen alicuius idem idem. Cic. 2. de Inuent. 180.
Recitabatur idem idem Pompeij testimonium. Cicero pro Rab. Posthum. 21.

Eisdem uel ipsdem. Cic. in Orat. 89. Idem campus habet, inquit Ennius, & in templis ipsdem. probauit ipsdem: erat uerius, nec tamen eisdem opinio: male sonabat ipsdem, impetratum est a consuetudine, ut peccare suauitatis causa liceret.

Ideo] Ideo, Coniunctio, collectiua, siue rationalis. Cic. pro Caelio, 15. Sed uestra sapientia est, iudices, non si causa iusta est uiris fortibus oppugnandi M. Caelium, ideo nobis quoq; uos causam putare esse iustam alieno dolari potius, quam uestrae fidei consulendi.

Ideo quia. Plaut. Merc. 3. 31. —hoc ideo fit, quia Quae nihil attingunt ad rem, nec, &c.
Ideo quod. Cicero. Lentulo, lib. 1. 8. 13. Re quidem ipsa ideo mihi non satisfacio, quod, &c.
Ideo ut. Cic. 6. Verr. 7. Ideo Claudius pulcher retulit, ut C. Verres auferre possit.

Idiota] penult. prod. idiotatis, neutri generis, Proprietatis, idiotata.
Idiota] idiotæ, pen. prod. com. g. (Idiotas, idiotas) Indotus & illiteratus. Lucil. lib. 2. 6. Quidni & tu idem illiteratum me atq; idiotam dices? Cic. in Pisonem, 50. Tu eruditior quam Piso, prudentior quam Cotha, abundantior consilio, ingenio, sapientia quam Crassus: ea contemnis, quae illi idiotæ, ut tu appellas, praecleara duxerunt. Et paulo post, 52. Sed plane animi sui causa, ludos nobis idiotis relinquit.

Idiota opponitur Ingeniosus atq; intelligens. Cic. 6. Verr. 3.
Idiota, dicitur etiam priuatus & plebeus.
Idmon] Idmon, Vates inter Argonautas, Appellatio & Aeste filius. Apollonius autem poeta Idmonem Abantis filium esse dicit, et item Herodotus. Volatranus.

Argolicus Idmon. Valer. 5. Argon. 1.
Audax Idmon. Ouid. in Ibin, 102.
Phaebicus Idmon. Valer. 1. Argon. 47.

Idolum] idoli pen. prod. (Idolum) Simulacrum, & repraesentatio rei alicuius: quam ueteres in honore habebant. Cic. 1. de Fin. 32. Imagines quae idola nominant. Plin. epistol. 147.

o 2 b, Mox

b. Mox apparebat idolon, senex macie & squallore confectus, promissa barba. Cic. ad Casium, lib. 15. 16. 5. Sed si in insulam Britannicam coepo cogitare, eius idolum mihi aduolabit ad pectus.

Idololatria, idololatriæ, pen. prod. (ιδωλολατρία) Idololorum cultus.

Idololatra, idololatriæ, pen. cor. com. g. (ιδωλολάτρυς) Idolorum cultor.

Idolothytum, idolothyti, pen. prod. Quod immolatum est idolo (ιδωλοθύτων, ιδωλοθύτης.)

Idomeneus] pen. cor. quadrissyllabum (ιδωμηνεύς) Deucalionis filius, & nepos Minos, rex Cretensium, qui teste Homero, populus suos ad Troiam duxit, & quum post euerfam Troiam reuerteretur, in tempestate deuouit dijs sacrificaturum se de re quæ ei primum occurrisset. Contigit ut filius eius primus occurreret: quem quum, ut alij dicunt, immolasset, aut immolare uoluisse: à ciuibus pulsus regno, Salentinum Calabriae promontorium tenuit: iuxta quod condidit ciuitatem, ut scribit Virg. 3. Aen. 80, Et Salentinos obsedit mille campos Licinius Idomeneus. Hæc Seruius.

Ingens Idomeneus. Horat. 4. Carm. ode 9. 4.

Idoneus] Adiectiuum (ιδωνεύς, ιδωνεύς, ιδωνεύς, ιδωνεύς) Aptus ad omnia, & bona & mala, inquit Donatus, Cœnens et alicui rei natus. Terent. Hecyr. 3. 3. 1, Nequeo mearum rerum initium illum inuenire idonei, Vnde exordiar enarrare. Plin. epist. 150, Ad eorum arum est inuenire idoneos conductores. Barbari proprios uocant. Idoneus auctor, Fidelis & sufficiens quod dicitur. Cic. 5. Verr. 186. Liu. 8. ab Vrbe, 17, Idoneos auctores habeo quereuntibus de nobis Sannitiibus ita responsum ab Senatu, &c.

Idonei atq; integri homines. Cic. 1. Verr. 5.

Idoneis uerbis consulescere. Cic. 1. de Orat. 75.

Idoneum tempus, accommodum Cic. pro Sex. Rosc. 41.

Aptus & idoneus. Cic. 2. de Legib. 15.

Idoneus locus. Cic. 1. de Leg.

Idonea tempestas. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 8. 6.

Idoneus, cum datio: hoc est, utilis. Cicero 5. Ver. 33, Tibi fortasse idoneus fuit nemo quem imitare. Idem Leptæ, libro 6. 19. 1.

Historie magis idoneus erit alius. Quint. lib. 2. cap. 8. 4.

Pugna non sat idoneus. Horat. 2. Carm. ode 19. 6.

Rhetori idoneus puer. Quint. lib. 2. cap. 3. 1.

Idoneus ad hanc rem, Natus & aptus. Plaut. Poen. 8. 6. Cicero ad Atticum, lib. 5. 93. 1, Instruar etiam consilijs idoneis ad hoc nostrum negotium.

Demonstratiua ad scribendum idonea. Quintilianus libro 3. cap. 8. 43.

Idoneus de. Cic. 4. Acad. 36, Et rem idoneam de qua queratur, & homines dignos quibuscum differatur, putant.

Idoneus in Terent. And. 4. 5. 18,
— Adeone uidemur uobis idonei in quibus sic illudatis?

Idoneus qui. Terent. And. 3. 2. 12,
— itane tandem Idoneus
Tibi uideor, quem tam aperte fallere incipias dolis?

Idonea, idoneorum. Tacit. lib. 4, At apud idonea prouinciarum. Hoc est, apud idoneos locos prouinciarum.

Idonee, Aduerb. (ιδωνεύως) Aptè & commode. Cicero 1. de Inuent. 29, Exordium est oratio animi auditoris idonee comparans ad reliquam dictionem.

Idotæa] fuit Proeti regis Argiuorum filia, Homero in Odyssæa.

Idumæa] Idumæa, Regio est Syria, teste Plinio, lib. 5, à Meridie contigua Arabia, à Septentrione uerò Phœnicia: à

qua Libanus eam diuidit, habetq; ciuitatem Idumen Phœnicie coniunctam, & abundantè palmis, ut ostendit Lucan, lib. 3. dicens, — & arbutis palmarum diues Idume. Vnde de Idumeis Adiectiuum, pro epitheto palmarum ponitur à Virgil. 3. Georg. 3.

Idus] iduum, Pluraliter tatum, f. g. (ιδες, ιδες, ιδες) dicitur octo illi dies, qui in singulis mensib. Nonas sequuntur. Cic. ad Attic. lib. 14. 302. 2, Sed omnia licet concurrat, idus Martie consulantur.

Idus dicuntur diuisiones: unde proprie existimantur dies qui diuidunt mensem. Diuidunt enim menses, præcipue Nonas à Calendis. Idare siquidem Hetrusca lingua, diuidere est. Ostone Idus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 13, Agende tibi sunt Idus. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.

Idyia] Vxor Aetæ regis Colchorum. Vide Medea.

Iecur] Iecoris, uel iecinoris, pen. corr. (ἰκέρ) Qui genitiuum, ut ait Priscianus, à nominatio iecinus uidetur esse. Hepar Græcè dicitur, estq; id uiscus quod dextra parte uentriculo asidet, sanguinemq; conficit. Plaut. Curcul. 5. 22, — lien necat, penes dolent, Fulmones distrahuntur, cruciatur iecur, Radices cordis pereunt. Plin. lib. 11. cap. 37, Iecur in dextra parte est, in eo quod caput extorum uocant, magna uarietas. Cic. 2. de Nat. deor. 205.

Iecur anseris proceres gula saporis bonitate commendant: sartilibus crescit mira amplitudine: & quod mirabilis est, exemptum quoq; lacte multo augetur. Ex Plin. lib. 10. cap. 22. 2. Mart. lib. 13. 58,
Aspice quum tumeat magno iecur anseris maus.

Aegrum iecur. Persius Satyr. 5. 13.

Aridum iecur. Horat. Epod. 5. 8.

Iecur Arietinum. Vide Aries.

Siccum iecur ardet ira. Lucret. 1. S. 1. 5.

Feruens difficili bile tumet iecur. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.

Ulcere ardet iecur alicuius. Horat. 1. epist. 19. 15.

Bilis urit iecur. Horat. 1. Serm. 9. 14.

Iecinorosus, siue iecinorosus, qui iecoris siue iecinoris uiscu laborat. Scribonius Largus, iecinorosus duritiâ habentibus diuinam, ex aqua multa satis conuenit.

Iecurculum, pen. cor. Diminut. (ἰκέρκιον) Plin. lib. 11. cap. 37. 64, Murium iecurculis fibre ad numerum lumen in mense congruere dicuntur, totidemq; inueniri quotum lumen eius sit. Sic, Cic. 2. de Diuinat. 49.

Ieiunium] huius ieiunii (ἰεῦναι, ἰεῦναι) Tempus quo à cibis abstinemus. Liu. 6. bel. Maced. 14. 4, Eorum prodigiorum causa libros Sibyllinos ex s. c. Decemuirum quum adissent, renuntiarunt, ieiunium instituentum Cereri esse, & id quæto quoq; anno seruandum.

Instituere ieiunium: in præcedenti exemplo.

Annua ieiunia celebrare. Claud. ad Christum, 9. 4.

Longa domant illos inopi ieiunia uictu. Ouid. 1. Metam. 63.

Explere ieiunia. Senec. Thyeste. 1. 13.

Indicere ieiunia. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 58.

Ieiunio laborare. Colum. lib. 3. cap. 12. 3.

Expers unde & cibi, lachrymis pauit ieiunia. Ouid. 4. Metamorph. 53.

Placare uentris ieiunia. Ouid. 15. Metam. 19.

Sedare ieiunia carne fræ. Ouid. 15. Metam. 17.

Soluit ieiunia tribus granis. Ouid. 4. Fast. 12. 2.

Vexare ieiunio. Celsus lib. 3. cap. 18.

Ieiunus, ieiuna, ieiunum, pen. prod. (ἰεῦνος) Qui à cibis abstinet. Plaut. Pseud. 2. 12, In scenam qui ieiunus uenerit, &c. Idem Capt. 8. 6,
Neq; ieiuniosorem, neq; magis effractum fame Vidi.

Arend

Arca ieiuna. Virg. 3. Georg. 97.

Ieiuna auditas: hoc est, maxima, & qualis ieiunis esse solet. Plin. lib. 10. cap. 33, Et dè ieiunæ semper auditatis & quæ ræ murmuratōis. De quodam genere aquile.

Explesur ieiuna cupido. Lucr. lib. 4. 176.

Dentibus ieiunis acer lupus. Hor. 1. 2. epist. 2. 6.

Fames ieiuna. Ouid. 8. Metam. 160, Fames, dea, ieiuna glare. Sicca & sterilis terra. Virg. 2. Georg. 43.

Ieiunum intestinum. Cels. lib. 4. cap. 1, de iunctura quæ pylorus dicitur, Ab ea ieiunum intestinum incipit: cui tale uocabulum est, quia nunquam quod accipit continet, sed protinus in inferiores partes transmittit.

Iggera ieiuna. Senec. Herc. Oeth. 2. 7.

Macies ieiuna. Claud. de bello Gildon. 5.

Ieiunoris salua. Plin. lib. 7. cap. 2. 7.

Ieiuna salua. Col. lib. 6. cap. 33. 1.

Ieiuna terra. Col. lib. 3. cap. 5. 1.

Amicus ieiunus. Cic. Appio, lib. 3. 10. 2. 4, Nihil in me non modo perfidiosum, & insidiosum, & fallax in amicitia, sed ne humile quidem, aut ieiunum debes agnoscere. Budæus.

Ieiunus animus, per translationem, pro exili, tenui, minuto, nec satis pleno, aut capaci rerum ingenitū. Cic. 1. 4. Philipp. 396, Hæc interposui, p. c. non tam ut pro me dixerim (male enim mecum ageretur, si parum uobis essem sine defensione purgatus) quam ut quosdam nimis ieiuno animo & angustio monerem, &c.

Frigida & ieiuna calumnia. Cic. pro Cecin. 45.

Ieiuna oratio, cui opponitur Copiosa & plena. Cic. 3. de Orat. 10, Quod si quis erit qui ductus opinione uulgi aut Antonium ieiuniorum, aut Crassum fuisse pleniorum putet, &c. Quint. lib. 8. cap. 3.

Traditio ieiuna, atq; arida. Quint. lib. 3. cap. 1. 3.

Ieiunè, pen. prod. Aduerb. (ἰεῦναι) ut, Ieiunè de re aliqua disputare, agere, dicere: hoc est, frigidè, et languidè admodum. Cic. 1. de Orat. 27, Etenim uideamus iisdem de rebus ieiunè quosdam ex exilliter, ut eum quem acutissimum serunt Chrysippum disputasse, &c. Idem in Oratore, 64.

Ieiunitas, pen. corr. (ἰεῦναι) ieiunitatis, Tenuitas, cui contraria est Hubertas & copia. Cic. 2. Tusc. 5, Et quum obrueretur copia sententiarum atque uerborum, ieiunitatem & famem se male quam hubertatem & copiam dicerent. Idem 2. de Orat. 7.

Ientaculum] ientaculi, pen. cor. (ἰεντακίον) Cibis qui ante prandium sumitur. Prandiolum aliàs dicitur. Plautus Curc. 2. 72,
Me inferre Veneri noui iam ientaculum. Suet. in Vitel. Epulas irifariam semper, interdum quadrifariam dispartibat: in ientacula, & prandia, & coenæ, comestationesq; Martialis lib. 14. 219,
Surge iam uendit pueri ientacula pistor.

Iento, ientas (ἰεντακίον) ientare, Aliquid ante prandium gustare. Varro Marciore, Ut eat, ac Remp. administrat, & quod pulli ientent. Afranius, Hæc ieiunia ientant.

Ientatio, ientationis, Verbale. Firmicus lib. 2. cap. 10, Venus significat etiam conuulsi, ientationes, dulcissq; tragemata, siue bellaria.

Iens] ientis (ἰεν) Particip. ab Ieo, is, uerbo.

Ierna] Hispanie fluius est, auctore Mela lib. 3. Strabo lib. 3. Iernam his locis commemorat montem, à quo Iernam anem potuisse uocari uerisimile est.

Ierusalem] ἱερουσαλήμ, Vrbs iudææ celeberrima. Vide Dictionarium nominum Hebraicorum.

Ies] Ictis, Ciuitas est Achaia in promontorio eiusdem nominis, iuxta quod Alpheus amnis, præterfluens, sex millibus

Thesauri pars 2.

passuum nauigatur. Tortelius.

Iesus] ἰησοῦς, dissyllabum apud Hebræos, tametsi Græcis trissyllabum, Nomen est Redemptoris ac Saluatoris nostri Christi: qui Hebraicè Iehosua dicitur, Latine Saluator, uel ut alij uolunt Seruator. Cuius significatiōis ratio est apud Matthæum, Hic enim (inquit) saluū faciet populum suū à peccatis suis.

Igitur] pen. corr. (ἰγίτηρ, ἰγίτηρ, ἰγίτηρ, ἰγίτηρ) Collectiua uel rationalis coniunctio est, dicitur enim supra dicta, illatione, hoc est, ratione confirmat. Adhibetur, inquit Valla breuioribus conclusionibus. Quint. lib. 1. cap. 5, Solet cœcismus sit transmutatiōe, qua ordo turbatur, Quoc; ego, Enim hoc uoluit, Autem hoc habuit. Ex quo genere an sit Igitur in initio sermonis positum, dubitari potest: quia maximos auctores in diuersa opinione fuisse uideo, qui apud alios sit etiam frequens, apud alios nunquam reperitur. Terent. And. 2. 3. 1, Quid igitur sibi uult pater? Cicero. pro Ligario, 1, Habes igitur Tubero, &c.

Igitur, pro Deinde, ut ait Donatus. Terent. Eun. 1. 1. 1, Quid igitur faciam? non eam? ne nunc quidem Quum accersor uirgō. Plaut. Amph. 4. 147, Clara uorsum fabulabor? hic auscultet quæ loquar? Igitur magis maiore in modum in sese concipiet metum.

Ignarus] ἄγνοος. Vide Ignoro.

Ignauus] pen. pro. Adiect. (ἰγναύος, ἰγναύος, ἰγναύος, ἰγναύος) Est, inquit Donatus, qui uim non potest ferre, qui non est perseverans. Cic. 2. Tusc. 93, Ut enim sit in prælio, ut ignauus miles ac timidus simul ac uiderit hostem, abiecto scuto fugiat. Liu. 5. ab Vrbe, 132, Fugos esse ab ignauissimo & fugacissimo hoste. Terent. And. 1. 5. 42, — adeon? me ignauum putas?

Ignauus & fortis, contraria. Cic. 1. de Inuent. 105.

Aestus ignauus. Ouid. 7. Metam. 197, Ab effectu.

Amor ignauus. Stat. 3. Syl. 2. 28.

Anni ignauus. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.

Contagia ignaua. Claud. 1. in Eutrop. 98.

Corpus ignauum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 1.

Ignauus dolor, Qui uires aufert, ut labori sufficere nequeat. Plin. lib. 11. cap. 18. 4.

Frigus ignauum. Ouid. 2. Metam. 153, Ab effectu.

Ignauum & iners interrogationis genus. Cic. de Fato, 42.

Gracitas ignauus. Ouid. 2. Metam. 165.

Mora ignaua. Ouid. 1. de Arte, 37.

Ignaua otia. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 5.

Ignauum pecus: hoc est, inutile, & nullius artis. Virgil. 4. Georg. 14.

Ignauus somnus. Ouid. 11. Metam. 119.

Ignauus succus. Plin. lib. 20. cap. 18. 6.

Ignauus, huius ignauitæ (ἰγναύτης, ἰγναύτης, ἰγναύτης) Est utrumque contrarium fortitudini, quo quis aggredienda præfortitudine non aggreditur. Cic. de Amic. 43, Ut cum aliqua ciuira res sibi contrarias aspernetur atq; oderit, ut bonitas malitiam, temperantia libidinem, ignauitatem fortitudo.

Timiditas & ignauitas. Cic. 1. de Fin. 77.

Ignauitas odoris, pro Odore remisso & laxo. Plinius libro 12. cap. 25. 6.

Ignauè, pen. prod. Aduerb. (ἰγναύως) Hoc est, lentè, & festingiter. Cic. 2. Tusc. 94, Ne quid abiecit, ne quid timide, ne quid ignauè, ne quid seruuliter muliebriterne faciamus.

Ignauiter, pen. cor. (ἰγναύως) Similiter aduerb. Horatius ad Ciceronem, in Epistolis ad Atticum, lib. 15. 325. 1, An ego, qui omnes cæce ut, ignauiter aliquid faciam? Lucilius Satyr. lib. 16, Cur tam ignauiter, hoc præscriptum tempore, quæris?

Ignauo, ignauus, ignauus, ignauus factio. Antiqua. Acc. Aenead. aut Decio,

O 3 Fiteor,

Fateor, sed sepe ignavit forte in spe expectatio, Nonius.
 Ignis] huius ignis, m. g. (πῦρ) A' gignendo dictus: quod in eo nihil nascatur, et omne quod nascitur, eum amittit et frigescit. Vel quod seipsum pariat, et parvis scintillis crescat in immensum.
 Inuicti ignibus dentes. Vide Inuictus.
 Acer ignis. Vide Acer.
 Arduus ignis. Stat. 3. Syl. 3. 36. Atri ignes. Virg. 4. Aen. 77.
 Ignis auarus. Propert. lib. 2. eleg. 29. 12.
 Audius ignis. Ouid. 12. Metam. 56.
 Calidi ignes. Lucret. lib. 2. 87.
 Confusi ignes. Stat. 5. Thebaid. 64.
 Damnosus ignis. Ouid. 4. Fast. 14. 3.
 Feruidus ignis. Senec. Oedip. 12. 3.
 Festus ignis. Stat. 4. Syl. 8. 8.
 Ingens ignis. Vide Ingens.
 Inimicus ignis. Virg. 4. Georg. 66.
 Languidus ignis. Vide Languor.
 Lenius ignis. Vide Lenius.
 Magnus ignis. Vide Magnus.
 Nigri ignes, Rogales. Horat. 4. Carm. ode 12. 6.
 Odorati ignes. Ouid. 1. Fast. 16.
 Pugnax aque ignis. Ouid. 1. Metam. 87.
 Rapax ignis. Ouid. 8. Metam. 169.
 Rapidus ignis. Virg. 4. Georg. 63.
 Roseus ignis. Claud. 5. Paneg. 1.
 Rutilus ignis. Virg. 1. Georg. 90.
 Aboliuum corpus igni. Tacit. lib. 16.
 Ignem ab eade abstinere. Liu. 7. ab Vrb. 12. 4. Vide Abstineo.
 Accendere ignem. Virg. 5. Aen. 1. Vide Accendo.
 Lethiferos accendit Sirus ignes. Sil. lib. 16. 20.
 Adhibere ignem. Vide Adhibeo.
 Adiuuare ignem. Vide Adiuuo.
 Apponere ad ignem. Vide Appono.
 Largus ardet ignis. Horat. 1. Seru. Satyr. 8. 4.
 Asseruare ignem e silice. Vide Asseruo.
 Concipere ignem. Ouid. 9. Metam. 105.
 Celer ignis peredit Aetnam. Horat. 3. Carm. ode 4. 16.
 Cingere multo latet obrutus ignis. Lucret. lib. 4. 187.
 Coercere ignes. Vide Coerceo.
 Compescere ignes. Ouid. 2. Metam. 63.
 Comprehendere ignem crinibus. Virg. 7. Aeneid. 15.
 Concremare igni. Vide Concremo.
 Conijcere se in ignem. Vide Conijcio.
 Considerare in ignes, dicitur urbs uel domus. Virg. 2. Aen. 12. 5.
 Corrumpi igni. Vide Corrumpo.
 Festos cumulare altaribus ignes. Stat. 4. Syl. 8. 8.
 Debaechantur ignes. Horat. 3. Carm. ode 3. 11.
 Depellere ignes ab aliquo. Virg. 9. Aen. 16.
 Vltimos igni dare id est, imponere fisco. Virg. 3. Georg. 76.
 Ignem elicere lapidum conflictu atq; tritu. Cicer. 2. de Natura deorum. 36.
 Audium de crinibus ignem. Excitit. Ouid. 12. Metam. 56.
 Excudere ignem abstrusum uenis silicis. Virg. 1. Georg. 27.
 Impius ignis templa Iouis ferat. Stat. 5. Thebaid. 137.
 Festinare ignes. Tacit. lib. 14.
 Flagrant ignes. Sil. lib. 1. 20.
 Fulsero ignes. Virg. 4. Aeneid. 24.
 Haustus igni. Tacit. lib. 12.
 Ignem facere. Caesar 3. bel. Ciuil. 119.
 Inferre ignem hostibus. Lucret. lib. 5. 251.
 Ignem operibus inferre. Caesar 2. bel. Ciuil. 53.
 Inijcere ignes Capitolio. Vide Inijcio.
 Moliri ignem. Virg. 10. Aen. 26.

Occisus igne. Quint. lib. 6. cap. 1. 14.
 Opprimere ignem. Vide Opprimo.
 Arduus ignis palpitat. Stat. 12. Thebaid. 14.
 Ignem ignes procedunt. Lucret. lib. 2. 223.
 Infandos ignes prohibe a nauibus. Virg. 1. Aeneid. 106.
 Stridunt ignes. Lucret. Satyr. 10. 7. Lucan. lib. 6. 36.
 Ignem subijcere. Cic. 3. Ver. 48.
 Subsilunt ignes ad testam domorum. Lucret. lib. 2. 39.
 Suppositi ignes cineri. Horat. 2. Carm. ode 1. 1.
 Suscipere ignem folijs. Virg. 1. Aeneid. 36.
 Sopitos ignes suscitare. Virg. 5. Aeneid. 148.
 Torrere igni fruges. Virg. 1. Georg. 54.
 Late uagatur ignis. Vide Latus.
 Volant ignes ad testam. Virg. 12. Aeneid. 120.
 Liquidus ignis: id est, purus, ethereus. Virg. eclog. 6. 7. Seru.
 Liquidus color aureus ignis. Lucret. lib. 6. 42.
 Astrorum ignes, Stella. Virg. 3. Aeneid. 117.
 Sanguineo igne comites. Claud. 1. de raptu Prof. 47.
 Vagus ignis Solis. Luc. n. lib. 1. 10.
 Phoebei ignes. Ouid. 5. Metam. 78.
 Tremuli ignes. Lucret. lib. 4. 82. De solis splendore.
 Fulmineus ignis. Lucret. lib. 2. 77.
 Abruptus nubibus ignis. Vide Abrumpo.
 Crebris micat ignibus aether. Virg. 1. Aeneid. 10.
 Elusus nubibus ignis. Ouid. 8. Metam. 68.
 In festo igne peti. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 17.
 Rapidus ignis Iouis, Fulmen. Virg. 1. Aeneid. 19.
 Trifidus ignis, Fulmina. Ouid. 2. Metam. 170.
 Oculi micant igne. Ouid. 3. Metam. 7.
 Truculento igne minaces ardent genae. Senec. Oedip. 12. 9.
 Ignis pro meretrice aliquando accipitur, quod non secus atque ignis amantes urere soleat, uel quia audax et auara est, ut ignis alimentorum. Terent. Eun. 1. 2. 5.
 Accede ad ignem hunc, iam calesces plus satis. Virg. eclog. 4. 13. At mihi sese offert ultrò meus ignis Amyntas. Donatus.
 Ignis pro amore ut, Arserit agitati fortius ignes. Ouidius sexto Metamorph. 142.
 Cæco capitur igni. Virg. 4. Aeneid. 1.
 Indomito igne capiti. Ouid. 10. Metam. 74.
 Blandos ignes colligere paulatim. Valer. 2. Argon. 71.
 Validos ignes concipere. Ouid. 7. Metam. 2.
 Edunt medullam ignes. Catull. ad libellum, epigr. 33. 3.
 Erumpit oculis ignis. Senec. Hippol. 42.
 Mutuos ignes ferre. Senec. Hippol. 4. 12.
 Insolitos ignes hauserat uirginis. Claud. de Nupt. Honorij. 1.
 Lenis macerari ignibus. Horat. 1. Carm. ode 13. 2.
 Mersus uisceribus ignis. Senec. Hippol. 5. 11.
 Nutrire suos ignes. Ouid. 6. Metam. 99.
 Fortiuo igne populante uenas. Senec. Hippol. 3. 2.
 Tepidos ignes sub pectore sensit. Ouid. 11. Metam. 46.
 Subijcere igne: id est, inuidie materiam suggerere. Cic. pro Rabir. Post. 9. Et quanquam tum propter multorum delicta, etiam ad innocentiam periculum tempus illud exarserat: tamen quum odium non resingeretis, huic ordini ignem nouum subijci non fuistis. Budæus.
 Ignis sacer, Morbi genus: cuius duæ species sunt: alter est subrubundus aut mistus cum rubore, atq; pallore, exasperatusq; per pustulas continuas, quarum nulla altera maior est, plurima per exigua, in quibus semper ferè pus est, et sepe rubor cum calore; serpiq; id nonnunquam senescente eo quod plurimum uitiatu est. Fit maxime in pectore, aut lateribus, aut emicentibus partibus, precipueq; in planis. Altera species est in summae cutis exulceratione, sed sine altitudine hoc

latum est, subliuidum: inaequaliter tamen, mediumq; senescit, extremitas procedentibus: ac sepe id quod iam sanum uidebatur, iterum exulceratur: Cutis colorem habet ex rubro subnigrum. Hoc morbo corpora ferè seniores tentantur, aut quae mali habitus sunt, sed in cruribus maxime. Hec Sipontinus. Plin. lib. 2. 6. cap. 11. 15, Ignis sacri plura sunt genera: inter quae medium hominè ambiens, qui Softer appellatur, et eneacat si euerit. Vulgus uocat ignem S. Antonij.
 Ignis sacer est què, Graeci ἱερὸν ῥόσπον appellat. Virg. 3. Georg. 111.
 — contactus artus sacer ignis ecebat. Seruius,
 Igniculus, huius igniculi, pen. corr. m. g. Dimin. (ἱγνικύλιος) Iuuen. Satyr. 3. 11.
 — igniculum brumæ si tempore poscas.
 Igniculus, metaphoricè, pro incitamento et ueluti stimulo quodam à natura dato, ad uirtutem consequendam. Cic. lib. 3. Tusc. 3. Nunc paruulos nobis dedit igniculus, quos, et c. Idem 5. de Finib. 30. Quorum similia sunt prima in animis quasi uirtutum igniculi et semina.
 Igniculus desiderij. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 20. 2.
 Ingenij igniculi. Quintil. in Proem. lib. 6. 7.
 Virilis igniculus. Cic. Attic. lib. 15. 329. 2. 4. Id est, inuitamenta quadam uel incitamenta uirtutis homini innata. Bud.
 Iacere igniculus. Vide Iaculo.
 Ignis, Adiect. (ἱγνίς) Quod igne candidum est. Cic. 1. de Nat. deor. 34. Nam omne quod est calidum et igneum, cietur et agitur motu suo.
 Aether igneus. Tibull. lib. 4. ad Messalam, 5.
 Astra ignea. Virg. 4. Aeneid. 71.
 Ignis color. Plin. lib. 8. cap. 3. 8. 2.
 Ignis feruor. Plin. lib. 9. cap. 60. 1.
 Sitis ignea. Virg. 3. Georg. 95.
 Sol igneus. Claud. 2. Paneg. 13.
 Virtus ignea. Lucan. lib. 9. 2.
 Ignigena, ignigena, penult. corr. Ex igni genitus. Ouid. lib. 4. Metamorphoseos.
 Thuraj dant, Bacchumq; uocat Bromiumq;, Lycumq;, Ignigenamq;, satumq; iterum, solumq; bimatrem. Cognomen est Bacchi, quod ex fulminis igne genitus sit. Vide fabulam apud Ouid. lib. 3. Metam. in Semele.
 Ignitus, pen. prod. Adiect. (ἱγνίτιος, ἱγνίτιος, ἱγνίτιος) Candens et admodum calidus.
 Ignitus uinum. Gell. lib. 17. cap. 8. Tum ego respondi, comitatus me uinum idcirco minus coalescere, quod semina quaedam calor in sese haberet, essetq; uatura ignitius.
 Igneo, ignes: à quo Ignesco, ignescis (ἱγνέω, ἱγνέω) Ignescere, Ignitum fieri, in ignem conuerti, et ueluti ardere. Cic. 2. de Nat. deor. 177. Vi ad extremum omnis mundus ignesceret.
 Ignescit amor. Colum. 10. 21.
 Antè amor ignoscit menti, scitq; medullis.
 Ignescunt iræ, pro Accenduntur. Virg. 9. Aen. 14.
 Vultus ignescunt sanguine. Stat. 3. Thebaid. 16.
 Ignescens, Participium (ἱγνέσκων) Plinius lib. 37. cap. 2. 9. Sed in pretio uarietas colorum, subinde circumagentibus se maculis in purpuram candoremq;, et tertium ex utroq; ignescentem.
 Odii ignescencia. Stat. 11. Thebaid. 105.
 Igniarius, igniarij (ἱγνίαιος) Igniaria Plinio appellantur ligna ex quibus ignis statim accenditur, libro 16. cap. 40. 10. Calidae, morus, laurus, edera, et omnes è quibus igniaria fiunt.
 Ignitum est (inquit Budæus) quo ignis elicitur: constat silice è quo ignis atterendo elicitur, et ferro quo flex atteritur percussu: unde scintille decusse, et in fomite, linteoq; conce-

pto exceptæ, flammam excitant.
 Ignifer, pen. corr. (ἱγνίφει) Adiect. ut, Lampades igniferæ. Lucret. lib. 2. 5.
 Axis ignifer, Curru Solis. Ouid. 2. Metam. 12.
 Ignifluus (ἱγνίφει) Aliud adiect. ut, Cauerne igniflua. Claud. 6. Paneg. 46.
 Ignipes, penult. corr. ignipedis (ἱγνίπιδος) Martial. lib. 1. 27.
 Ignipedes possit sine Colchide uincere tauros.
 Equi ignipedes Solis. Ouid. 2. Metam. 79.
 Ignipotens, pen. cor. (ἱγνίποτος) dictus est Vulcanus, quod ignis potestatem habeat. Virg. 8. Aeneid. 85.
 Hoc tunc igni: orens, caelo defendit ab alto.
 Deus ignipotens, Vulcanus. Virg. 12. Aeneid. 18.
 Ignisphicium (ἱγνίφικιον) sicut Aruspium, Diuinitio erat apud antiquos quæ ignis inspectione sumebatur. Plin. lib. 7. cap. 56. 12. Aruspium Delphi ignisphicia Amphiarus, au spicia auum Tirestas Thebanus inuenit.
 Ignitabulum, Ignis receptaculum. Festus. Solinus cap. 18.
 Pyrope etiam, quoniam et igni tabula ibi et ignis inuenta sunt.
 Ignobilis] hoc ignobile, pen. corr. (ἱγνίος, ἱγνίος) Incognitus, ignotus, ullis et abiectus in contemptum. Pseud. 15. 9.
 Peregrina facies uidetur hominis, atq; ignobilis. Cic. 1. Tusc. 16. 4. Quid Cyrenum Theodorum Philosophum non ignobilem, nonne miramur?
 Inglorius et ignobilis. Cic. 3. Tusc. 96.
 Non ignobilem argentariam facere. Cic. pro Cecinna, 8.
 Carmen ignobile. Virg. eclog. 9. 8.
 Non ignobili ex familia mulier. Cic. 7. Verr. 23.
 Ignobile gramen, Vile, ubiq; nascens, ut ait Seruius. Virgil. 4. Georg. 13.
 Surde et ignobiles herbae. Plin. lib. 22. cap. 3.
 Lethum ignobile. Silius lib. 3. 25.
 Ignobili loco natus. Cic. pro Cluent. 89.
 Non ignobilis dicendi magister Demetrius Syrus. Cic. de clar. Orat. 17. 4. Ignobili atq; inhonesta morte occubuit. Lilius 9. bel. Pun. 90.
 Nomen ignobile. Sil. lib. 13. 7.
 Regnum ignobile. Horat. 1. Seru. Satyr. 6. 2.
 Ignobilis, Stultus. Virg. 1. Aen. 31.
 — scitq; animis ignobile uulgus. Sic Seruius. Nisi manus accipere pro fece populi, quam uocat Cicero.
 Ignobilitas, pen. corr. ignobilitatis (ἱγνίτης) Vilitas. Cic. 5. Tusc. Nam igitur ignobilitas, aut humilitas, aut etiam popularis offensus sapientem beatum esse prohibebit?
 Paupertas, ignobilitas, humilitas, solitudo. Cic. 5. Tusc. 43.
 Virorum ignobilitas. Ouid. 6. Metam. 64.
 Ignobilitas generis. Cic. pro Murenat. 14.
 Ignominis, et hoc ignominie, pen. corr. (ἱγνίτης) Qui laude et gloria caret: quasi inglorius et illaudatus. A quo
 Ignominia (ἱγνίτης, ἱγνίτης) Nomis nota, infamia, dedecus, contumelia, macula, probrium. Cic. pro Quint. 66. Dedecore, macula, turpissimaq; ignominia uocetur. Idem Thermo, lib. 2. 17. 3.
 Ignominie est, pro Summa ignominis et uitio habetur. Plin. lib. 18. cap. 2. 4.
 Labes ignominiaq; mortis. Cic. pro Rabirio perd. reo. 20.
 Cum ignominia et dedecore perire. Cic. 2. de Diuin. 33.
 Damnatione et ignominia dignus. Cic. Att. lib. 7. 12. 3. 8.
 Afficere ignominia. Vide Afficio.
 Qui ignominia mortuum affecerit. Cic. pro Sext. Rosc. 66.
 Ignominis omnibus appetitus. Cicero pro Quint. 65. Vide Appeto.

Concilius ignominij. Vide Concilio, pen. prod.
 Depellere ignominiam. Quint. lib. 1. cap. 2. 17.
 Gemens ignominiam plagasq; superbi uictoris. Virg. Georg. 4. 5.
 Imponere iniuriam alicui sine ignominia. Cic. pro Quint. 64.
 Inferre ignominiam. Vide Infero.
 Inuere ignominiam alicui. Vide Inuro.
 Notare alicui ignominiam. Quint. lib. 6. cap. 3. 43. Cic. 7.
 Philipp. 231. Vide Noto.
 Perferre ignominiam. Vide Perfero.
 Ignominiosus, pen. prod. (ἀτιμία) Notatus infamia. Quint. lib. 7. cap. 2. Tibi inquit accusator, illos non licuit occidere, exul enim eras et ignominiosus.
 Ignominiosa ac barbara appellatio. Plin. lib. 3. cap. 3. 12.
 Dicitur ignominiosa. Horat. de Arte, 50.
 Ignominiosa fuga. Liu. 3. ab Vrbe, 100.
 Ignominiosus, pen. prod. (ἀτιμία) pro Ignominia affectus. Gel. lib. 9. cap. ult. Quibus modis ignominiosus, tractatusq; sit à C. Casare Laberius poeta. Antiquum et obsoletum.
 Ignoro] Ignorare, pen. prod. (ἀγνοῖν) ignorare, Nescire. Terent. Heaut. 2. 3. 28.
 Hoc primum, ut ne quid huius rerum ignores.
 Ignoras me: hoc est, Qui sim non cognoscis. Terent. Heaut. 1. 1. 53. Cic. 4. Acad. 8. Maiore enim studio Lucullus, cum omni literarum generi, tum philosophia deditus fuit, quam qui illum ignorabant, arbitrabantur.
 Ignorant me omnes. Plaut. Amph. 16. 78. Terent. Eun. 5. 9. 59. —isti te ignorabant.
 Ignorat nomen suum. Plaut. Capt. 11. 30. Id est, non meminit nominis sui.
 Ignorat patrem suum. Terent. Phorm. 5. 6. 34.
 Ignorat sit necne. Cic. 4. Acad. 4. 8.
 Ignoratur, Passuum. Terent. Phorm. 2. 3. 10. Ignoratur patrens. Plaut. Meneh. 9. 68.
 Fides ista ignoratur. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 4.
 Ignorans, pen. prod. Particip. (ἀγνοῦν) Cic. de Amicit. 2. 4. Noua fabula quam ignorantie rege uter eorum esset Orestes. Brutus Ciceroni, 16. 3.
 Ignoratus, pen. prod. (ἀγνοῦν) Tacit. lib. 20. Eadem in Voculam parabantur, nisi feruili habitu per tenebras ignoratus euasisset.
 Ars ignorata. Horat. de Arte, 53.
 Ignoratus uterus. Plin. epist. 164. Inde abortus, et ignorati uteri trise experimentum.
 Ignoratio, ignorationis (ἀγνοῦν) Inficitia, et si ita dicendum est, inficitia, Ad actum et rem pertinet, quæ penitus nescitur, nec sciri potest nisi prodatur. Cic. lib. 3. Offi. 9. 5. Quotus enim quisq; reperitur, qui impunitate et ignoratione omnium proposita, abstinere possit iniuria. Idem ad Cælium, lib. 2. 8. 1.
 Ignoratio sui. Cic. pro A. Cluentio, 88. Quod erat odium, dii immortales, quæ superbia, quanta ignoratio sui, quam grauis atq; intolerabilis arrogancia? Idem de Amicit. 61. propter ignorationem stirpis et generis, et c. Corrupte legitur in quibusdam exemplaribus, ignorantiam.
 Abuti ignoratione alicuius. Vide Abutor.
 Ignorantia, huius ignorantie (ἀγνοῖν) Ad humani ingenij uitium pertinere potest, quando quis per ignorantiam non satis intelligit quid faciat uel dicat, aut contra. Quint. lib. 7. cap. 2. Ignorantia præterdi non potest. Cic. pro Flacco, 37. Vbi adolescentes nihil possent discere nisi ignorantiam literarum.
 Viri ignorantia. Ouid. 7. Metam. 19.
 Miserabilis ignorantia. Quint. lib. 6. cap. 1. 36.
 Ignorabilis, et hoc ignorabile, pen. corr. (ἀγνοῖν) Quod

non cognoscitur. Plaut. Pseud. 8. 22. Cic. 2. de Inuent. 195.
 Quod leuius, facilius, non ignobile, non fortuitum, non necessarium fuerit. Gell. lib. 9. cap. 12. Alteri autem illud ignobilius obscuriusq; est.
 Ignarus, ignara, ignarum, pen. prod. (ἀγνοῦν) Ignarus, imprudens, inscius, rudis, imperitus, indoctus. Plaut. Pen. 9. 43. At se peregrinum esse, huius ignarum oppidi.
 Ignarus animi mei. Terent. Heaut. 4. 4. 60.
 Ignara artis meretricia. Terent. Heaut. 2. 1. 14.
 Ignarus cause. Plin. lib. 17. cap. 11. 9.
 Ignarus fortunarum suarum. Cic. pro Quintio, 44.
 Haud ignara futuri. Virg. 4. Aeneid. 102.
 Hominum et locorum ignarus. Virg. 1. Aeneid. 68.
 Ignarus institui. Cic. ad Gallum, lib. 7. 2. 4. 4.
 Ignarus lachrymarum tuarum. Terent. Heaut. 4. 4. 53.
 Ignarus es morum eorum. Terent. Adelph. 2. 1. 6.
 Ignarus mundi. Plin. lib. 2. cap. 9. 3.
 Ignarus officij ciuili. Cic. 3. de Fimib. 98.
 Ignara patris. Plin. epist. 17. 6. b.
 Ignarus philosophia. Cic. 1. Acad. 67.
 Rationis ignarus. Tacit. lib. 1.
 Ignarus religionis. Cic. 6. Verr. 68.
 Vix ignarus. Virg. 1. Georg. 9.
 Ignarus urbis. Liu. 1. ab Vrbe, 158.
 Ignarus docendi. Quint. lib. 1. cap. 3.
 Mens ignara nocendi. Claudi. epist. 1. 1.
 Non ignari estis quem admodum. Cic. ad Senatam, lib. 1. 5. 111.
 Ignarus sui quid agatur. Et, Ignarus quid uirtus ualeret. Cic. pro Sextio, 51.
 Ignarus ad quod pertinet. Cic. in Topicis, 40.
 Ignarus et insolens. Cic. 1. de Orat. 103.
 Ignarus, pro ignoto. Tacit. lib. 2. Per occultis, et uigilibus ignara. Idem lib. 3.
 Ignosco] Ignoscis, ignoui, ignotum, pen. prod. (συγγνώμην) ignoscere, Valde noscere, et discere. Varro, Vosq; in theatro qui uoluntatem auribus huc occupatum concurrissis domo, adeste et a me quæ feram ignoscite, domum ut feratis et theatro literas.
 Ignosce, Condonare, et ut ait Cic. Bruto, 1. 5. 14. sceleris poenam prætermittere. Plaut. Aut. 30. 9. Id ad eum oratum aduenio, ut animo æquo ignoscas mihi. Cic. ad Cæsarem Iuniorum. Nam et præteritis ignoscis, concedis futura. Terentius Adelph. 3. 4. 28. Venit ipse uultro lachrymans, orans, obsecrans, Eadem dans iurans se illam ducturum domum, ignotum est, tacitum est.
 Falso ignoscere. Ouid. 13. Metam. 38.
 Vicio ignoscitur omni. Ouid. 1. de Arte, 50.
 Dementia ignoscenda. Virg. 4. Georg. 98.
 Ignoscere sibi. Quint. lib. 10. cap. 3.
 Ignoturus, pen. prod. Participium (συγνωστέον) Cic. in Catone, Ignoturum alteri, quod patrè: alteri, quod tutorem secutus esset.
 Ignoscentis, ignoscentior (συγνωστέον) Qui facile condonat et ignoscit. Terent. Heaut. 4. 1. 32.
 Quanto tuus est animus natu grauior, ignoscentior, et c.
 Ignoscentia (συγνωστέον) Condonatio peccati. Gel. lib. 7. cap. 3. Interdum autem quasi eos deliquisse concedat, ignoscentia scilicet, et ignoscentias uiles esse rebus humanis docet.
 Ignoscibilis, et hoc ignoscibile, pen. corr. (συγνωστέον) Gell. lib. 13. cap. 20. Hic uerter huiuscemodi uestitus, de multo iam usu ignoscibilis est. Id est, uenia dignus.
 Ignotus, pen. prod. Adiect. (ἀγνοῦν) Incognitus, non uisus. Plaut. Meneh. 8. 19.
 Qui mihi molestus homini ignoto, quisquis es.

Populo

Populo ignotus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 12.
 Domos ignotas petere. Virg. 4. Aeneid. 63.
 Locus ignotis errare. Ouid. 4. Metam. 59.
 Mortibus ignotis perierunt. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 22.
 Oris ignotis exulat. Virg. 3. Georg. 4. 4.
 Pars ignotissima turba. Claud. 1. in Eutrop. 31.
 Pons auri ignotum. Virg. 2. Aeneid. 73. Aut quod ignorabat Dido, aut tantum quantum nullus unquam nouit.
 Terra ignota. Virg. 5. Aeneid. 158.
 Verba obscuriora et ignotiora. Quint. lib. 7. cap. 4. 9.
 Vias ignotas mire. Ouid. 2. de Remed. amor. 37.
 Viri ignoti noua forma. Virg. 7. Aeneid. 118.
 Viri in ueste ignota. Virg. 7. Aeneid. 35.
 Ignotus, Qui quis tamen erret ignotus, non est filij mei nouerca, sed mater.
 Ignotis in Vulgus. Cic. ad Atticum, lib. 9. 173. 4.
 Obscurus et ignotus. Cic. 1. de Orator. 86.
 Ignotior, Comparatiuus (ἀγνοῦν) Liu. 5. ab Vrbe, 148. Id (ut fit) propter auctoris humilitate mpretum: et quod longinqua, eoq; ignotior gens erat.
 Ili] uel Iliu (Ἰλιά) insula est in mari Tusco, à continenti distans x. m. passuum. De hac Plin. lib. 34. cap. 14. Virgil. 10. Aeneid. —ast Iliu trecentos
 Insula, exhaustis Chalchubum generosa metallis. Vbi Seruius dicit, quæ in alijs regionibus effossis metallis terre sunt uacue, apud Ilium hoc esse mirum, quod à sublata renascuntur, et rursum de ipsdem locis effodiuntur. Varro et alud dicit, nasci quidem illic ferrum, sed in structuram non posse cogi, nisi transfusum in Populioniam Tuscie ciuitatem.
 Ili] Iliis, n. g. (Ἰλίου) Plur. alter, Iliæ, Ilium, Iliibus. Seruius, Hoc ile, et hæc Iliæ facit. Vnde etiam Iuuen. Satyr. 5. 14, —uis frater ab ipsi
 Iliibus. Nam quod Marulus mimographus dixit parastato, Tu Hectorem imitaris, ab Ilio nunquam recedis, quom de Iolo diceret, aulst ad ciuitatis nomen. nam ab Ili debuit dicere, Plinius lib. 11. cap. 37. 68. Ab hoc uentriculo lactes in homine et oue, per quas labitur cibus, in ceteris ile: à quibus capiora intestina ad alui, hominiq; flexuosissimis orbibus Ili ipsa inter coxas et pubem in imo uentre posita sunt, inquit Celsus lib. 4. cap. 1. Plin. lib. 11. cap. 37. 75. Inter uesticam et alium arterie, ad pubem tendentes, quæ Iliæ appellantur. Celsus lib. 7. cap. 29. Oportet mulierem resupinam transfuerso lecto sic collocare, ut semitibus eius, ipsius Iliæ comprimantur.
 Duramefforum Iliæ. Horat. Epod. 3. 1.
 Substrita Iliæ. Ouid. 3. Metam. 34.
 Ducere Iliæ. Horat. 1. epist. 1. 2.
 Religare Iliæ baltheo. Senec. Herc. fur. 7. 4.
 Rumpere Iliæ alicuius. Catul. ad Furium, epigram. 11. 4.
 Iliu rumpantur ut Iliæ Codro. Virg. eelog. 7. 6.
 Ima Iliæ longo singultu tendunt. Virg. 3. Georg. 100.
 Trahere Iliæ. Plin. lib. 26. cap. 6. 1.
 Iliosus, pen. prod. Qui morbo Ilium laborat. Plin. lib. 20. cap. 4. 5. Praxagoras et Iliosus dandus censet.
 Ilios] Ilios, Morbus gracillioris intestini. Plin. lib. 30. cap. 7. 1. de uentris malis. Gracillimum uitium ileos appellatur. Idem lib. 20. cap. 66.
 Ilerda] Ilerda, Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Hispania urbs, Leryda et Leyda uernaculis dicitur.
 Vinculus mitteris Ilerdam. Horat. 1. epist. 21. 3.
 Ilex] huius Ilicis, pen. corr. f. g. (Ἰλίου) Arbor quercui proxima. Gellius lib. 5. cap. 6. Ea fit fronde quærna: quoniam ci-

bus uictusq; antiquissimus quercu capi solitus sit. Fit etiam ex ilice: quod genus superiori proximum est. De corona ciuica loquitur.
 Argula ilex. Virg. eelog. 7. 1.
 Coruscis ilicibus fremit Apenninus. Virg. 12. Aeneid. 141.
 Crebris ilicibus nigrum nemus. Virg. 3. Georg. 66.
 Curuata grandibus ilex. Ouid. 10. Metam. 19.
 Frondens ilex. Virg. 5. Aeneid. 26.
 Ista securibus ilex. Virg. 6. Aeneid. 36.
 Littorea. Virg. 3. Aeneid. 78.
 Nigra. Virg. 9. Aeneid. 80.
 Opaca. Virg. 6. Aeneid. 42.
 Plena fauis ilex. Claud. 2. de raptu Prof. 22.
 Procera ilex. Horat. Epod. 15. 1.
 Ramosa ilex. Ouid. 8. Metam. 48.
 Tonfa ilex bipennis. Horat. 4. Carm. ode 4. 12.
 Trenuentes ilices frangit Aquilo. Horat. Epod. 10. 2.
 Viridis ilex. Ouid. 1. Metam. 23.
 Vitiosa. Virg. 2. Georg. 91.
 Ilicis, ilicea, ilicium (Ἰλίου) Quod factum est ex ilice. Statius lib. 6. Theb. Ornig; iliceq; trabes, metuendâq; succo.
 Ilicium, pen. prod. (Ἰλίου) Locus ilicibus confusus. Mart. lib. 12. 19. — è cathedra
 Surgentem focus excipit superba
 Vicini strue cultus iliceti.
 Ilicineus] Adiectiuum (Ἰλίου) Quod est ex ilice, uel etiam ad ilicem pertinet. ut, Frons iliginea. Col. lib. 11. cap. 2. 62. Idem lib. 6. cap. 3. 5. Modius utridis laureæ, et iliginea frondis.
 Ilicia corona. Plin. lib. 16. cap. 4. 5.
 Ilicineus, Adiectiuum (Ἰλίου) ut, Ilicia glans. Plinius lib. 1. 6. cap. 5. 2.
 Ili] Iliæ, Veste sacerdos, Romuli et Remi mater, à Marte compressa, Amulij filia. Seruius apud Virgilium, lib. 1. Aen. 58, —donec regina sacerdos
 Marte grauis geminam partu dabit Iliæ prolem.
 Iliæ Ilium. Vide Ile.
 Iliades] Vide Ilium.
 Ilias] Iliadis, pen. corr. f. g. (Ἰλίου) Homeri opus, in quo Ilij excidium describit.
 Iliis malorum, Prouerbiū. De calamitatibus maximis simul et plurimis propterea quod in Iliade Homericæ nulli mali generis non recensetur. Vnde ex hac docti putant tragœdiarum argumeta fuisse sumpta, sicut ex Odyssæa comediarum. Est autem opus uerbosum, uiginti quatuor uoluminibus uix absolutum. Vnde et quæuis orationem plus satis prolixam Iliade longiorem uocant. Cic. ad Attic. lib. 8. 155. 5. Non multo inquam scis possum uaticinari, tanta malorum impendet Iliis. Erasmus. Ouid. 2. Trist. 7. 4, Iliis ipsa quid est nisi turpis adultera, et c.
 Ilicus] Vide Ile.
 Ilicet] pen. corr. (Ἰλίου) per syncopeam dictum, quasi Ire licet. Donatus, Sic indices de concilio dimittuntur, suprema dicta quum præco pronuntiaffet, ilicet, quod significat, ire licet. Terent. Eunuch. 1. 1. 9. —actum est, ilicet,
 Peristi. Hoc est, Per me quidem licet, atq; id etiã consuluerim ut abeas, alioqui actum est de te. Idem Phorm. 1. 4. 32, —hoc nihil est, ilicet,
 Quid conterimus operam frustra? Vbi Donatus, ilicet, semper finem rei significat. Nonnulli scribunt illicet, duplici I. Plaut. Cistell. 10. 17, illicet, factus est.
 Illicet, pro Statim, confestim. Plaut. Rud. 2. 6. 12, Sed propera. T. licet. V. iam hic facis, cœna ut curetur. T. licet. V. Omnia ilicet. T. licet.
 Illicet obrimur numero. Virg. 2. Aeneid. 85.

Ilicet,

Illicet, Affirmantis adverbium. Plaut. Epid. 1.4. 19. Illicet ut uadimonium mihi hic ultra dicitur.

Illico, Vide Illico.

Illicenses] Populi sunt Corsicae insula antiquissimi, ut scribit Pomponius lib. 2. Horum meminit et Pausanias.

Iligneus] Vide Illex.

Ilione] pen. corr. (Ἰλιών) Virg. lib. 1. Aeneid. Præterea scepirum, ilione quod gesserat olim, Maxima natarum Priami.

Ilioneus] penult. corr. quadrissyllabum (Ἰλιονεύς) Troianus fuit, quæ Virgilius non sine causa ubiq; inducit eloquentem. Nam, ut Homerus dicit, Phorbis, pater Ilionei, semper Mercurio deo eloquentiæ fauente pugnavit. Seruius apud Virgiliū.

Ilisus] Vide Ille.

Ilissus] Ἰλισσός, Annis in Attica Musis dicitur, quas Ilisiadas uocant.

Ilythia] pen. pro. (Ἰλθύια) dicitur à poetis Diana, quæ parietibus assidere putabatur.

Prepositam timidis parientibus Ilythiam. Ouid. 9. Metam. 57.

Ilium] Ἴλιον, (inquit Seruius) Virgilius neutro tantum genere declinat: Horatius autem fœminino: ut, Non semel Ilios uexata. Ilium proprie ciuitas est: nam regio, Troia est, quæ uis interdum pro ciuitate Troiam ponat Virgil. Et campos ubi Troia fuit.

Diuum domus Ilium. Virg. 2. Aeneid. 49.

Altum Ilium. Virg. 5. Aeneid. 53.

Crematum Ilium. Horat. 4. Carm. ode 4. 11.

Sacrum Ilium. Horat. 3. ode 19. 1.

Superbum Ilium. Virg. 3. Aeneid. 1.

Ilius, Adiectiuum (Ἰλιός) ut, Tellus Iliæ. Virg. 9. Aeneid. 59.

Iliacus, pen. corr. Aliud adiectiuum (Ἰλιακός) ut, Campi Iliaci. Virg. 9. Aeneid. 21. Gens Iliaca. Virg. 6. Aeneid. 175. Ruinæ Iliacæ. Virg. 1. Aeneid. 131.

Iliensis, Aliud adiectiuum: ut, Iliensis Minerua, de qua mentio est apud Vlpianum in Institutis. Nam quum Romani originem agnoscerent Troianam esse, Iliensis Mineruæ hoc quoq; ius tribuerunt, ut ei legari possent. Ceterum illo loco usq; adhuc Meliensis corrupte lectum est. Vide Turnebum.

Iliades (Ἰλιάδης) crinem de more soluta. Virg. 3. Aeneid. 12. Id est, Troianæ.

Illa] Aduerbiū per locum, idem quod Illic. Tacit. in lib. de moribus Germanorum, ipsū quæmetiam Oceanum illa tentauimus. Idem Annalium lib. 2, Incubuerat sagittarijs, illa rupturus. Rursum lib. 19, Ac ne peruium illa Germanicis exercitibus foret, obseperat.

Illabefactus] Adiectiuum (Ἰλλαβήτος) Non debilitatus: ut, Vincula illabefacta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 7. c.

Illabor] pen. prod. illaberis, illapsus sum (ἐπιπέω) illabi, Introlabi, influere, demitti. Cic. 2. de Nat. deor. 202, Quod primum illabuntur ea quæ accepta sunt.

Illabor ad, Cic. de Finib. 61, Nam si ea sola uoluptas esset, quæ quasi titillaret sensus, ut ita dicam, et ad eos cum suauitate afflueret et illaberetur, nec, &c.

Illapsus in medios hostes, Virgilius 2. Aeneid. 76. Legitur et delapsus.

Illabi animos, Cic. 2. de Legib. 63, Longè prouidens quàm sensum pernicies illapsa ciuium animos, malis studijs, malisq; doctriinis repente totas ciuitates euertet.

Illabitur urbi, et illabitur mari, hoc est, in urbem et in mare prorumpit. Virg. 2. Aeneid. 48. Plin. lib. 5. cap. 29. 9.

Anni Tyberino illabitur Nar, Lucan. lib. 1. 94.

Astris illabentibus tepet Pontus, Stat. 1. Achill. 28.

Truncus illapsus cerebro, Horat. 2. Carm. ode 17. 6.

Illapsus, huius illapsus (ἀπέσσε) Colum. lib. 2. cap. 2. 9, Ne præ-

cludatur humoris illapsus atq; exitus.

Illaboro] illaboras, pen. prod. illaborare, Tacitus in lib. de moribus Germanorum ad finem, de Fennis uerba faciens, qui solo uenatu aluntur: Id beatus arbitrantur, quam ingemere agris, illaborare domibus. Id est, quàm magno labore agros colere, aut in domibus laborare, siue domi aliquod operis laboriosi facere.

Illaboratus] pen. prod. Adiectiuum (ἀλλοειπής) Quod sine labore et diligentia factum est. Quint. de Cicerone, lib. 10. cap. 3, Tum interim hæc omnia quæ uix singula quisquã intensissima cura consequi possent, sunt illaborata, &c.

Illac] Aduerbiū per locum.

Hac atq; illac perfluo. Terent. Eunuch. 1. 2. 25.

Ibimus illac, Ouid. 8. Metam. 37.

Illac, pro A parte illius. Cic. ad Atticum, lib. 7. 12. 3. 8, Verumtamen hac uideo cum homine audacissimo paratissimoq; negotium esse: omnes damnatos, omnes ignominia affectos, omnes damnatione, ignominiaq; dignos illac facere. Id est, ex illa parte Casaris.

Illacerabilis] et illacerabile, pen. corr. (ἀλλοειπής) Vt solium illacerabile, Silius lib. 5. 28.

Ilacessitus] pen. pro. (ἀπρόσιτος) Tacit. in uita Agricole, Tanta ratione curaq; ut nulla ante Britannicæ nouæ pars illacessita transferret.

Illacrymo] illacrymas, pen. corr. (ἀποδάμνω) illacrymare, Valde lacrymare. Liu. 5. bel. Pun. 141, illacrymasse dicitur partim gaudio.

Illacrymare morti alicuius. Cic. 3. de Nat. deor. 128.

Sic ait illacrymans, Virg. 9. Aeneid. 63.

Malis illacrymare, Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 2.

Illacrymare fortis humana, sub causa. Liu. lib. 4. Decad. 5.

Illacrymare, de rebus etiam insensibilibus à Virgilio dictum est, pro sudare, et liquidum humorem emittere. 1. Georg. — illacrymat templis ebri, etraq; sudant.

Illacrymabilis, pen. corr. (ἀλλοειπής) Inimicioris, et inextorabilis. Pluto illacrymabilis. Hora. 2. Carm. ode 14. 2.

Ilacido] illacidis, illacisum (Ἰλακίδης) illacere, apud Ciceronem legitur, pro infringere et uiolare; in Oratione in Vatinius, circa principium, 3, Num Heliam, num Fustiam legem illaciserit? Legendum ex uetusto exemplari, neglexerit.

Ilacisus, Participium (Ἰλακιστός) Plin. lib. 15. cap. 30. 8, Gallinam conspicui candoris sedentis aquila ex alto abiicit in gremium illacisum. Martialis. lib. 1. 36, illacisum timidus unguibus hæsit onus.

Cupressis illacis bruma, Stat. 6. Thebaid. 200.

Ilacatilis] et hoc ilacabile, pen. corr. (ἀλλοειπής) Non letum, et quod nullam letitiam adfert. Virg. 3. Aeneid. 141, Hinc Drepani me portus, et ilacatilis ora Accipit. Et lib. 12. 38, ilacabile murmur.

Onus ilacabile, Stat. 5. Theb. 127 sic uocat puerum mortuum.

Illapsus] Vide Illabor.

Ilaqueo] illaqueas (Ἰλακείας) illaqueare, Laqueo constringere. Cic. de Arusp. responsis, 5, Sed si etiam nunc illaqueatus iam omnium legum periculis, &c.

Ilatebro] illatebras pen. corr. (ἀποσπέννω) illatebrare, Quasi si intus abscondere. Gell. lib. 17. cap. 2. ex O. Claudij annalium primo, Arma pleriq; abijciunt, atq; inermi illatebrant sese, ibi illatebrant, uerbum poeticum uisum est, sed non absurdum, nec asperum.

Ilatebra, illatebra, ubi celari nihil quit, à non latendo dicta. Plautus, Cuius, inquit, ego latus illatebras reddam eis dentibus et manibus. Id est, efficiam dentibus et manibus meis, ne in eius latere quicquã celari possit, ita discernendo aperit.

Illatio, Illatus] Vide Infero.

Illatio]

Illatio] illatras, pen. corr. illatrare. Lucan. lib. 6, Perq; cauas terras, quas egit carmine, rimas Manibus illatrat: regniq; silentia rumpit.

Illaudatus] pen. prod. (ἀνεπίθετος) Adiectiuum, Non qui laudatus non sit, sed qui laudari non meruit, hoc est, illaudabilis, ut ait Seruius. Virg. 3. Georg. 1, — quis aut Eurythæa durum, Aut illaudati nescit Bustridis aras? Gellius lib. 2. cap. 6. de isto loco Virgiliū loquens, Sed enim (inquit) qui in omni re, atq; tempore laude omni uacat, is illaudatus est, isq; omnium pessimus deterrimusq; habetur.

Facta non illaudata, Stat. 1. Thebaid. 3.

Illaudabilis, et hoc illaudabile, pen. corr. (ἀνεπίθετος) Gellius lib. 2. cap. 6, Illaudatus enim est quasi illaudabilis, et inominabilis, qui neq; mentione, aut memoria ulla dignus est, neq; inquam nominandus est.

Carmen illaudabile, Stat. 5. Sylu. 5. 7.

Ille illa, illud, illius, pen. prod. (ἐνείη) illi, Dicitur is de quo fit mentio. De certa enim persona dicitur, inquit Donatus Terent. And. 2. 1. 1, Quis ais Biryria? daturne illa hodie Pamphilo Niptum? Vbi Donatus, Bene illa, uelut amatorie, de cerulo loqueretur persona. Sic, Virgil. 4. Aeneid. 85, — folam nam per fidus ille Te colere. Ergo non Aeneas, sed ille.

Ille ad propinquum etiam referri solet, Plin. epist. 9. 1. lib. 3. Cic. pro Rosc. Comedo, 3, Quis est quod negligente scribamus aduersaria? quid est quod diligenter conficiamus ut illas? quæ de causis quia hæc sunt mensura, illæ sunt æternæ hæc delentur statim, ille seruatur sancte.

Ille pro aliquis, Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 8, — facior me dixerit ille, Duci uentre leuem. Hoc est, si aliquis dixerit, &c.

Ille cum significantia aliqua prolatum, inquit Priscianus, id est, emphasi, Virg. 7. Aeneid. 22, — sic Iuppiter ille monebit. Cic. 1. Ver. 37, M. Catonem illum sapientem clarissimū uirum, &c. Terent. Adelph. 5. 4. 12, Ego ille agrestis, sciens, tristis. Vbi Donatus, Bene addit ille, quasi iam notus hoc ipso quod parcus.

Ego ille ipse uindex æris alieni, Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 17. Noster ille, Cic. 1. de Inuent. 7.

Ipsum illud scire possumus, Cic. 1. de Orat. 128.

Ipsæ illæ animus idem meus, Cic. Post reditum in Senatu, 30.

Ille ipsa rerum humanarū domina fortuna, Cic. pro Marcel. 4. ille ipse. Cic. 1. in Catil. 7, Fuit illa ista quondam in hac Republ. uirū, ut, &c. In uetustioribus codicibus non legitur illa.

Ille ipse, Cic. pro lege Manil. 20, Testis est Italia, quam ille ipse uictor L. Sylla, &c.

Ille quidem, Cic. Cassio, lib. 12. 9. 2, Nihil profertur ad nos præter rumores de oppresso Dolabella, satis illos quidem constantes, sed, &c. ibidem, epist. 10. 5.

Ille talis, Terent. Eunuch. 1. 2. 81, Ne illum talem præcipiat tibi.

Ille alter, Cic. Attico, De illo altero, quem scribis tibi uisum esse non alienum. Terent. Eunuch. 4. 4. 26, Venistine ad nos? negat, at ille alter uenit, annos natus sedecim.

Ille pro Ab illo, Plaut. Persa, 7. 18, — ne illi mihi iā nihil noui Offerri potest, quin sim peritiss.

Illiusmodi, pen. corr. Terent. Adelph. 3. 3. 87, Ne illiusmodi iam nobis magna ciuium Penuria est.

Illorum aduersus, pro illis, Tacit. lib. 3, Veneno eum à Lepida petiit illustrium domuum aduersa. Hoc est, domibus.

Ille pro illa, hæc Terent. Adelph. 3. 4. 63, — uerum nimia ille licentia.

Profecto euadet in aliquod magnum malum.

Illud breuiter significandum uideatur, Cicero ad Brutum, libro 11. 5. 3.

Ab illo, Cic. pro Deiotaro, sed quum existimaret multis tibi multa esse tribuenda quæ minus assequi in altera parte potuisset, ea sumens ab illo non recusauit. Ab illo: pro a se, ἀπὸ αὐτοῦ. Budæus.

Illecebra] nomen herbae, aquæ et Andrachne agria dicitur. Plinius libro 25. capite 13, Porro Andrachne agria, idem uellet quod portulaca syluestris.

Illecebra] illecebra, pen. corr. (ἐπαγογή, ἀμύλια, ἡρῆ, ἀεὶ, ἀεὶ) Omne blandicium genus quibus allicimur. Cic. de Senect. 36, Stupra uerò et adulteria, et omne tale flagitium nullis alijs illecebris excitari, nisi uoluptatis. Idem in Catil. 9, Illecebra inuentus. Cicero 1. in Catil. 30. Idem pro Milone, 33, Quis ignorat maximam illecebram esse peccandi, impunitatis spem?

Argentaria illecebra, Vide Argentum.

Dolose illecebra, Claud. 2. Paneg. 27.

Delmri illecebris uoluptatis, Cic. Cassio, lib. 15. 16. 6.

Irritæ adolescentulum illecebris corruptelarum, Cicero 1. in Catil. 9.

Morari aliquem illecebris, Hor. de Arte, 4. 5, Trahit aliquem suis illecebris ad uerum, &c. Scipionis, 27.

Dedere se uitorum illecebris et lenocinjs cupiditatum, Cicero pro Sest. 121.

Illecebrose, pen. prod. illecebrosus, illecebrosum, aduerbiū (ἐπαγογή) Plaut. Bacchil. 1. 55, Quia istoc illecebrosum fieri nihil potest.

Illeceus] Vide Illicio.

Illectum] à Lego legis (ἐπιλέγω) Non lectum significat. Ouid. 1. de Arte, 95, Si non accipiet scriptum, illectumq; remittet, &c.

Illepidus] pen. corr. Adiectiuum (Ἰλλεπίδης) in quo nihil leuaporis est et elegantie, et tam de homine, quàm de oratione dicitur. Plaut. Bacch. 14. 3, Inamabilis, illepidus uino. Cic. 3. de Nat. deor. 102, Parentem habere auarum, illepidum, in liberos difficilem. Ex poeta antiquo. Plin. epist. 9. lib. 3, Inde dictum non illepidum ferebatur.

Delicia illepidæ atq; inegantes, Catull. ad Fauium, epigram. 6. 1, Scortillum non illepidum, nec inuenustum. Catull. epigram. 10. 1.

Illepidæ, pen. corr. Aduerbiū (Ἰλλεπίδης) hoc est, intucum et infacetè. Plin. in Præf. 13, Nec Plancus illepidæ, quum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, quæ ab ipso aut liberis post mortem Planci ederentur, ne responderet possent, Cum mortuis non nisi laruas luctari.

Cryssa et illepidæ compositum aliquid, Horat. 2. epist. 1. 16.

Illex] et exlex est qui sine lege uiuit. Plaut. Persa, Impure, inhoneste, iniure, illex, labe populū. Nonius.

Illex] Vide Illicio.

Illic] Aduerbiū Locit, pro Ibi. Terent. Adelph. 1. 2, — si quid peccat Demet, Mihi peccat, ego illi maximam partem feram. Vbi Donatus, Errant qui putant illi esse pronomen, quum sit aduerbiū Locit: ut Virgil. 2. Aeneidos, — illi mea tristia facta, Degeneremq; Neoptolemum narrare memento.

Illic ergo, ibi ubi ille peccat, Idem Hecyr. 1. 2, Nam illic haud licebat, nisi præfinito loqui. Vbi Donatus, Legimus et illi circumflexo accentu, et significat illic ut, illi mea tristia facta, et absolutum est. Idem Phorm. 1. 2, Interes, dum sedebamus illi, interuenit adolescens quidam.

Illicatus]

Illibatus] pen. prod. Adiect. (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Quasi dicat intactum, & incorruptum. Liu. 3. ab Vrbe, 358, illibatum imperium. Plin. lib. 17. cap. 17. 3. Vt illibato cortice, atq; ut sectura inferior ponatur.

Federati illibata. Lucan. lib. 2. 69.

Illibatum robur hominis. Colum. lib. 12. cap. 1. 1. integrum & illibatum. Colum. lib. 3. cap. 10.

Illiberalis] & hoc illiberale, pen. prod. (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Non munificus, qui contra agit ac liberum hominem decet. Cic. Memmio, lib. 13. 1. 5. Non te in me illiberalem, sed me in se negligentem putabit.

Illiberale facinus, indignum homine libero. Terentius Adolph. 3. 4. 3.

Illiberalis iocus. Cic. 1. Offic. 14. 5.

Illiberalis labor. Cic. 1. de Finib. 6.

Res ad cognoscendum non illiberalis. Cic. 1. de Orat. 71.

Illiberalis cibus. Plin. lib. 19. cap. 5. 13.

Illiberalitas, penult. corr. illiberalitatis (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Cicerone 2. Offic. 9. 4. Sed ut illiberalitatis auaritięq; absit suspicio.

Illiberaliter, pen. corr. Aduerbium (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Id est, iniuste, inclementer, haud recte. Terent. Adolph. 5. 4. 30.

— factum a nobis duriter,

— in misericorditerq; atq; etiam, si est pater,

Dicendum magis aperte, illiberaliter. Idem Phorm. 2. 3. 24. Vbi Donatus, Apud ueteres illiberaliter dicebant factū, si quis excessisset omne genus maleficij. Cic. ad Atticum, lib. 16. 33. 3. De Xenone coram cognoscant: quanquam nihil ab eo arduor neq; indiligenter neq; illiberaliter.

Illiberis] pen. corr. (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) ciuitas est Narbonensis provincie, ut Pomponius scribit, & Plin. cap. 4. libri 3. Magne, inquit, quondam urbis tenne uestigium Illiberis. Ptolemæus lib. 2. cap. 4. Alijs Liberia dicitur, uulgo Granada, caput Regni Granatę. Vide Illiberis.

Illiberis, Ptolemæo lib. 2. cap. 10. Tectosigum ciuitas: uulgo Salas, Hispanorum dittonis.

Illic] & Aduerbium in loco. Terent. Adolph. 4. 2. 39. Illic ubi etiā caprificus magna est. Plaut. Trinum. 15. 12. Illic sum, atq; hic sum.

Illic, pro ille. Terent. And. 3. 5. 1.

Vbi illic scelus est qui me perdidit. Idem. Eunuch. 5. 9. 53.

Mirum ni illoc homine quoquo pacto opus est.

Illice] Vrbs est Hispanie, uulgo Alacant. Vnde Illicitanus status, nunc de Alacant. Vide Melam, lib. 2. cap. 6. Et ibidem, Olinarium,

Illice, Vide Illicet.

Illicio] illicis, pen. corr. illexi, illectum (ἐπιχειρῶ, ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Illicere, Attrahere & quasi infecare: quod & pellicere etiam dicitur. Terent. And. 5. 4. 8.

— tunc hic homines adolescentulos,

Imperitos rerum, eductos libere, in fraudem illicis? Ab In, & Licio, quasi Ligio dicitur, inquit Donatus. Plaut. Mitalit. 2. 2. 4. 2. Is me hac illexit fraude.

Illexit me ad te. Plaut. Afn. 5. 5. 4.

Caue ne illiciaris. Lucret. lib. 4. 2. 31.

Illicere & attrahere. Cic. de Amicitia, 4. 6.

Illicere aliquem in fraudem, aut in aliud. Terent. And. 5. 4. 8. Cic. 3. de Nat. deor. 93. Qui non sat habuit coniugem illexisse in stuprum.

Illectus, Particip. (ἐπιχειρῶ) Attractus. Cic. 4. Tusc. 20. Libido ad id quod uidetur bonū, illecta & inflammata rapiatur.

Illectus, huius illectus, Verbale (ἐπιχειρῶ) Blanditię & illectamentū. Plaut. Bacch. 1. 21. Magis illectum tuum quam lectum metuo.

Illicitum, huius illicij (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Incitamentum. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 17. Sed si transiunt sunt a pes ea, apud astro perfricanda, quod illicitum hoc illis. Cic. ad Attic. lib. 11. 220. 2. illum existimare Qu. fratrem illiciti meę profectiois fuisse, &c. Ex uetusto exemplari legitur, litum.

Illex, illicis, penult. corr. om. gen. ab Illicio (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Idem quod Illicitum, uel illectamentū: ut, Illex animi Venus. Plaut. Pcenulo, 10. 3. 4. Idem Persa, 12. 4. Impure, inhoneste, iniure, illex, labes populi. Et illicis oculi apud Apuleium, quod incitent & attrahant.

Illic, Aus aucupum dicitur, quę alias illicet, & a Grecis uocatur (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Plin. lib. 10. Contra aucupis illicem excunte in preliū duce totius gregis. Aliter in editis legas, sed mendose. Ab hac per metaphoram non inelegerat apud Plautum dicitur, Lectus est illic. Turnebus.

Illicitus] pen. corr. Adiectiuum (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Ex In & Licio compositum, Quod nō licet, & indecens est. Cic. pro Cluenti. 182. Incognita causa probatum illud erat, multitudinem illicitum est contradicere * nemo deniq; ut defendere ret contrariam partem, laborabat.

Tori illiciti. Lucan. lib. 10. 16.

Ire per illicitum. Stat. 1. Thebaid. 4. 5.

Venus illicita. Stat. 8. Thebaid. 20.

Vias illicitas tentare. Valer. 1. Argonaut. 4. 1.

Illicitē, Aduerbium. Vlpian. in l. fideicommissa. §. si quis illicite. ff. de legatis & fideicommissis, lib. 3.

Illico] pen. corr. Aduerbium (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Continuo, confestim, statim. Breuitatem temporis notat, inquit Donatus. Terent. Adolph. 4. 4. 9.

Nam ut hinc forte ea ad obstericem erat missa, ubi eam uidit, illico Accedo. Cic. ad Atticum, lib. 2. 2. 7. 2. Ipsi Ceridibus quum in me incurri Roma ueniens Curio meus, ibidem, illico puer abs te cum epistolis.

Illico, Proprie in loco, ut ait Festus. Terent. Adolph. 2. 1. 2. Otio se nunc iam illico hic consistit. Vbi Donatus, illic, modō locū, non tempus significat. Ennius, Et quia quō irent nesciebant, illico manserunt. Id est, in eo loco.

Illico] illidis, pen. prod. illisi, illisum (ἐπιχειρῶ, ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) illidere, infringere. Plaut. Amphit. 15. 9. Cōcisus pugnis, & illis dentibus. Cic. de Arusp. resp. 5. iam ista serpens & compressa atq; illisa moritur.

Illisit duros caesus in ossa. Virg. 5. Aeneid. 9. 5.

Illidere dentem alicui rei, pro imprimere. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 16.

Dentes illidere labellis. Lucret. lib. 4. 218.

Densum funale illisu fronti Lapithę. Horat. 12. Metam. 50.

Illidere manus. Cic. 3. Tusc. 130. ex Aeschylō.

Illidere saxis. Plin. lib. 9. cap. 6. 2.

Fluctus illiduntur. Quint. lib. 10. cap. 3.

Aequora illisa scopulis. Virg. 3. Georg. 52.

Illisus, huius illisus, pen. prod. m. g. (ἐπιχειρῶ, ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Plin. lib. 27. cap. 8. 9. Illisu ipso repercussus.

Illigo] illigas, pen. corr. (ἐπιχειρῶ) illigare, Idem quod Alligare. Plin. lib. 17. cap. 14. 12. Eamq; illigari operam stramentis iubet.

Illigare in. Cic. 6. Verr. 48. Tum illa ex patellis & thuribus que uellerat, ita scitē in aureis poculis illigabat, ita aptē in scyphis aureis includebat, ut, &c.

Illigare alicui bello gentem aliquam. Liu. 1. bell. Maced. 97.

Illigare aliquem sermoni alicui. Cic. 4. Acad. 11.

Genus dicendi in quo omnes illigantur uerborum & sententiarum lepōres. Cic. in Orat. 51.

Illigare sententiam uerbis. Cic. 3. de Orat. 96.

Illigare conscientia. Tacitus, Primores claustrariorum Miserrimum

sum labefacere, & conscientia illigare cōtra est hoc initio.

Illigatus, Participium. Horat. 1. Carm. ode 27. 5.

Vix illigatum te trifurmi Pegylus expedit Chimera.

Illigatus alicui anticitia. Liu. 2. bel. Maced. 98.

Illigatus peste interimor. Cic. 2. Tusc. 3. ex Sophocle.

Aratra illigata iuuenis. Horat. Epod. 1. 5.

Illig. te post tergum manus. Liu. 5. ab Vrbe, 125.

Iug. illigaturus lauris. Horat. Epod. 3. 3.

Illinis] & hoc illime, pen. pro. (ἐπιχειρῶ) Sine limo. Ouid. 3. Met. 82. Fons erat illinis, nitidis argenteus undis.

Illin] Aduerbium de loco (ἐπιχειρῶ) Terent. Adolph. 4. 7. 13.

Illuc huc transferret uirgo. Cic. ad Atticum, illinc Spintem rem expecto.

Illuc, pro Ab illa parte. Cic. ad Atticum, lib. 9. 17. 5. 6. Sed quā eadem metuan ab hac parte, si illinc beneficium non sit, reditū putem quiduis domi perpeti.

Illuc, pro Ab illa. Cic. 2. Philipp. 8. 4. Omnem se amorem abiecisse illuc, atq; in banc transfudisse.

Hinc illuc uenire, Prouerbiale. Terent. Adolph. 4. 5. 40.

Illino] illinis, pen. corr. illiniū, illinū, pen. prod. (ἐπιχειρῶ, ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) illinire, inungere, & leniter conficcare. Colum. lib. 6. cap. 14. 5.

Tumor ceruicis madefactus subficatur, predictoq; medicamento defricatur & illiniur, &c. Tum ceruix aqua frigida defricanda, & spum a argentea illinienda est. Quidam te gunt, illinenda. Plin. lib. 30. cap. 11. 10. Cornicis carnes esse, & nidum illinire in longissimis morbis utilissimum putant.

Illino] illinis, penult. corr. illini, uel illeni, uel illui, pen. prod. (ἐπιχειρῶ) illinum, pen. corr. illinere, inaspergere, maculatur. Virg.

illita tela dolis, nec Martem cominus usquam Ausa pati uirtus. Plin. lib. 9. cap. 30. 3. Quā de causa et nasis illinumur.

Tectis aurum illinere, quod secundum hanc constructionem dicitur potius foret, auro tectum illinere. Senec. epist. 120.

Viscum pennis illinere dicitur aues, dum excutere uolunt. Senec. 3. de Ira. Sic, 4. Nat. quæstion.

Brima nubes illinit agris. Horat. 1. epist. 7. 2.

Illinere chartis aliquid. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 8.

Aurum uestibus illinum. Horat. 4. Carm. ode 9. 3.

Illinum ueneno donum. Liu. 5. ab Vrbe, 4.

Fex toto illita uultu. Ouid. 3. de Arte, 43.

Illinum fisco. Cic. 3. de Orat. 110.

Illinus, huius illinis, pen. corr. (ἐπιχειρῶ, ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Plin. lib. 2. 4. cap. 6. 3. Sonitus aurium emendat in fufum, strumas illinum, ueruorumq; nodos.

Illipula] Ἰλλίπουλα, Mons Hispanie Beticę, auctore Ptolemæo, lib. 2. cap. 4. Vulgo Ilipa, Ilpa.

Illiquescacio] illiquescis, illiquesci, illiquescium (ἐπιχειρῶ) illiquescere, Cic. 4. Tusc. 31. Et qualis est hæc aurium, tales sunt oculorum, & tædionum, & odorationum, & saporum: quę sunt omnes unius generis ad persudendum animum, tanquam illiquescere uoluptates.

Illiteratus] pen. prod. (ἐπιχειρῶ) Adiectiuum, contrarium est Docto & literato. Cic. 2. de Orat. 15. Quem cognouimus uirum bonum, & non illiteratum. Plin. epist. 247. e. Est libertus mihi non illiteratus.

Illiteratum & insulsum. Cic. Peto. lib. 9. 16. 10.

Illiteratissimus, pen. corr. Plin. iun. lib. 1. epist. 10. Scribo plurimas, sed illiteratissimas literas: id est, inornatas, in simo stylo forentes. Erat enim perfectus ærario: proinde cogebantur stylo uti rationarijs usitato.

Illitus] Vide Illino.

Illo] & Aduerbium ad locum. Terent. And. 2. 2. 2. 5. Quā illō aduentū, solitudo ante ostium.

Illocabilis] & hoc illocabile, pen. corr. (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Illocabilis uirgo, quę nō potest uiro tradi. Plaut. Aulul. 7. 1. 4. Virginem habeo grandem, dote cassam, atq; illocabilem.

Illocus] pen. prod. (ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) Immundus & sordidus. Plaut. Pcenul. 4. 9. 4. Vt tu quidem huius oculos illois manibus trahes aut teras. Vnde illois manibus uel pedibus rem aliquam aggredi, Quod est confidenter atq; impertite. Translatum a sacrorum ceremonijs: in quibus omnia pura, lociq; iubebantur exhiberi. Au'is Gellius in Noctibus, illois, quod aiunt, pedibus & uerbis, reprehēdit doctissimi hominis orationem. Macrobius Saturnalium lib. 1. illois pedibus prætereunt. De literatoribus loquitur, qui recōditam illum in Virgiliano poemate doctrimam negligunt. In genere, sermonem parum uerecundum nimisq; procacem ac petulantem, illoium pro uerbo uocant. Erasimus.

Illoiechibū, propter salem. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 11.

Illoc] Aduerbium ad locum (ἐπιχειρῶ) Cic. 1. de Orat. 91. Illoc atq; illic inuenient, &c.

Illoc, pro illud. Plaut. Multe, 10. 6. 4. Illoc atatis. Idē Amphit. 4. 1. 6. Sed quid illoc est?

Illicco] illuces, pen. prod. illuxi (ἐπιχειρῶ) illucere, Lucidum esse, quod proprie ad diē pertinet. Liu. Vbi illuxit, recpere classem. Plaut. Capt. At polte, si hic sapiat senex, astra pax agitet apud carnificem, tuo quę capiti illuceat. Cic. pro C. Rabirio, 3. Precorq; ab ijs, ut hodiernum diem, & ad huius salutem conseruandam, & ad Remp. constituendam illuxisse patiuntur. Plaut. Persa, 2. 3. 4.

— pestinus hic mihi dies

Hodie illuxit, corruptor.

Illicere dicitur dies nocti, cui succedit. Sueton. in Cæsare.

Illicet comitas in ingenijs. Cic. 4. de Finib. 7. Legitur & elucere.

Illicere illum sol, dies, &c. Plaut. Bacchid. 5. 2. 2.

Illicesco, illicescis (ἐπιχειρῶ) illicescere, Idem. Plaut. Amphit. Nunc te, inquit, quę mansisti, mitto, ut cedas diet, ut mortalib. illicescas clara & cādida. Cic. pro Milone, 52.

Illic illud profectio tempus, & illicescet aliquando ille dies cum, &c.

Illicio] illuctaris (ἐπιχειρῶ) illuctari, Stat. 4. Thebaid. 157. Et teneris medius erba illuctantia labris.

Illicio] illudis, illusi, illisum, pen. prod. (ἐπιχειρῶ, ἀλλοιωτὸς ἀβλαβὸς) illudere, Decipere & circumuenire ueluti ludendo, & tam datiuo, quā accusatiuo casui iungitur.

Illicio tibi. Virg. 2. Aeneid. 13. Cic. pro Sexto Roscio, huius miseri fortunis, & horum uirorum talium dignitati illudere. Idem pro Rosc. Com. 23. Tamē diutius illudere uiri optimi existimationi Qu. Roscij audebit.

Illudere corpori mulieris. Currius, Coniugem Darij adeo non uiolauit, ut summam adhibuerit curam, ne quis captiuo corpori illuderet.

Caprie illudant pecori. Virg. 2. Georg. 7. 5.

Notbris illuserit aduena regnis? Virg. 4. Aeneid. 119.

Chartis illudere. Horatius, 1. Serm. Satyr. 4. 28. Hoc est, uelut per ludum inscribere.

Pecunie illudere. Tacit. lib. 18.

Illicio te. Terent. Phor. 5. 8. 22. Vbi Donatus, Et datiuum & accusatiuum casum regit Illicio. Virg. 9. Aeneid. 127.

— uerbis uirtutem illude superbis. Terent. And. 5. 1. 3.

Dum studeo obsequi tibi, penē illusi uitam filie.

Nimū acumē alicuius illudere. Cic. 1. de Orat. 12. 5. Vide Acumen. Miseros illudi nolūt, nisi se foriē iactāt. Cic. 2. de Orat. 132.

Rhetorum præcepta solebat illudere Carneades. Cicer. 1. de Orat. 4.3.
 In aliquem illudere. Cic. 3. de Orat. 9.4.
 Illudo in te. Terent. And. 4. 4. 19. Ad eum uideamur uobis esse idonei in quibus sic illudatus?
 Illusus, pen. prod. Participium. Cic. pro Quintio, 29. Multis uadimonij dejeris, sepe illusi ac destituti.
 Fac eij; illusus. Tacit. lib. 15.
 Vestes illuse auro: id est, in quibus artifex ludens, auro aliqua depinxerat. Virg. 2. Georg. 93. Seruius.
 Illusio, Verbale (ἐπιπαιξις) Cic. 3. de Orat. 112. Et extenuatio, et huic adiuncta illusio à præceptis Cesaris non abhorrens, &c.
 Illumino] illuminas, pen. corr. (ἐλάω, φωτίζω, διαφωτίζω, ἴω) illuminare, Notæ significationis. Plin. lib. 2. cap. 73. 1. Puteumq; eius experimēt gratia factum, totum illuminari. Cic. 2. de Nat. deor. 17.8. Sol mundi omnē sua luce cōpleat, ab eōq; luna illuminata, grauiditates et partus afferat.
 Igni uas illuminat. Stat. 12. Thebaid. 55.
 Illuminare orationem, pro Lucem uel lumen afferre orationi, et eam illustrare. Cic. 3. de Orat. 115. Ibidem, Quibus orationem ornari et illuminari puto.
 Illuminatē, pen. corr. Aduerbium. Cic. 3. de Orat. 30. Qui distindit, qui explicat, qui abundanter, qui illuminatē, et rebus et uerbis dicunt, &c.
 Illuminus, pen. corr. Adiectiuū, Quod est sine lumine, Apul. lib. 6. Et illuminarum Proserpine nuptiarum. Et lib. 3. Seruato noctis illumino tempore.
 Illunis] pen. prod. (ἀέλιος) nox dicta est. Plin. epist. 106. d. lib. 6. pro obscura, quasi sine luna, et lunari splendore. Vix, inquit, uiam deseruamus, et nox non quasi illunis et nubila, &c. Apuleius lib. 9. Illume caliginis impeditus dixit.
 Illuro] Hispanie citerioris oppidū est parū apud Pōponiū, lib. 2. Est item Plinio lib. 3. cap. 3. oppidū ciuiū Romanorū.
 Illustris] hoc illustre (ἐπιφανής, ἐπιφανής, ἐπιφανής, ἐπιφανής) Clarus, splendidus. Colu. lib. 1. Balnearia occidenti estiuo aduertantur, ut sint postea, et usq; in uesperum illustria. Plin. lib. 9. cap. 16. 2. Noctibus quæcūq; illustribus æque quam diē cernunt. Id est, terenis.
 Caput illustre solis. Ouid. 2. Metam. 10.
 Illustris uir, id est, nobilis, et magni nominis. Cic. de Amicit. 4. Expressam et illustre. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 29.
 Illustris nihil possum dicere. Plin. epist. 139. c.
 Obscurum et illustre, contraria. Cic. 4. Acad. 167.
 Ad laudem illustris. Cic. pro Domo sua, 67.
 Animæ illustres. Virg. 6. Aeneid. 152.
 Auos illustres iactare. Propert. lib. 2. eleg. 14. 2.
 Ciuitates illustres. Cic. 4. Verr. 2.
 Tam illustre nobile domicilium. Cic. in Verrem.
 Illustre, notumq; omnibus factum. Cic. 7. Verr. 28.
 Facta illustria et gloriosa. Cic. 1. de Finib. 57.
 Fama illustris. Virg. 7. Aeneid. 16.
 Homo illustris honore ac nomine. Cic. de petit. Consul. 13.
 Ingenium illustre. Tacit. lib. 20.
 Ordo illustrior seruitij. Claud. 1. in Eutrop. 30.
 Pōpē plena illustris, et splendida petitio. Cic. de petit. Consul. 34.
 Proles illustris. Claud. 7. Paneg. 116.
 Prouincia illustris. Cic. 3. Verr. 7.
 Illustris et lata uia. Cic. 5. Verr. 188.
 Insignem et illustrem habere usum. Cic. 1. de Nat. deor. 19.
 Illustris, illustras (ἐπιφανής, ἐπιφανής) illustrare, Lucidam et splendidam rem aliquam facere, uel ei lucem et splendorem afferre. Varro 1. de Rust. cap. 12. 1. Propterea quod ab sole toto die illustratur, salubrior est.

Sol illustrat ora. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.
 Leniter illustrans lux. Vide Lenis.
 Collucere et illustrari fulgore. Cic. 6. Verr. 62.
 Illustrare amplitudinem alicuius: hoc est, illustrem et insignem facere. Cic. Lentulo, lib. 1. 6. 4.
 Illustrare, Declarare, patefacere, manifestare, aperire: quod quæ aperta sunt, maiorem lucem præbeant: ut, Illustrare dubia perspicuis. Cic. 4. de Finib. 110.
 Patefacere et illustrare obscura. Cic. 2. de Orat. 76.
 Distinguere et illustrare orationem. Cic. 2. de Inuent. 155.
 Illustrare philosophi Latinis literis. Cic. 1. Acad. 5. Et. 1. Tus. 2.
 Reperta Græcorū illustrare Latinis uerbis. Lucr. lib. 1. 28.
 Illustratum, pro Comperto et manifeste probato. Cic. 3. in Cæcil. 66. Omnia et Senatus, et uos, quæ erāt contra salutem omnium cogitata, illustrata, et patefacta uidiſtis.
 Illustratio, Verbale (ἀποδείξις) ipse illustrandi actus.
 Illustratio et euidenti. Quintil. lib. 6. cap. 2. 26.
 Illustramentum, illustramenti (ἀποδείξις) Quint. lib. 11. cap. ultimo, de amictu oratoris, Hæc sunt uel illustramenta pronuntiationis, uel uitæ.
 Illutibilis] hoc illutibile, pen. corr. (ἀνεκδιωχτόν) Quod elui non potest, et luto expurgari. Plaut. Mench. 4. 55. Ne ex hoc loco spurcatur nasum odore illutibili.
 Illuuius] illuuiæ, f. g. (ὄμβρος) Sordes, immunditia, spurcuius. Terent. Heaut. 2. 3. 54.
 — ea terebat unā panis obſita,
 Neglecta, immunda illuuiæ. Virg. 3. Aeneid. 44.
 — fœdissima uentris illuuius. Legitur et Proletus.
 Var. Ac periret squalē, scabieq; illuuiæ, et uastitudine. Cic. 3. Tuscul. 46.
 Infuscat pectus illuuiæ scabrum. Ex poeta.
 Cultus et Illuuius, contraria. Liu. 1. bel. Pun. 141.
 Corporis illuuius. Lucr. lib. 6. 256.
 Locorum illuuius. Silius lib. 3. 109.
 Diræ illuuius. Virg. 3. Aeneid. 118.
 Obesa illuuius. Vide Obedo.
 Illuuius absumpti maiorem partem Syria. Vide Abstumo.
 Illyberis] pen. corr. ciuitas prouincie Narbonensis, in Plin. et Pomponius scribunt. Hanc quidem esse aiunt quæ nunc Granata dicitur, longē clarissima urbium Occidentis. Dicta Illyberis, ut Straboni placet, à flumine, quo ipsa urbs alluitur. Vide Illyberis.
 Illyriū] siue Illyris: pen. corr. Illyria (Ὀλλυρία) regio Eptari contermina, propinque Italia: ab Illyrio, ut Apianus inquit, Polyphemi filio, siue (ut Eustathio placet) Cadmi filio denominata. Propert. lib. 1. eleg. 8. 1.
 An tibi sum gelida uilior Illyria?
 Hodie Illyris, Sclauonia, uel Bosniensis dicitur.
 Illyricus, pen. corr. Adiect. (Ὀλλυρία) ut, Nigrior Illyrica pice. Ouid. 2. de Arte. 132.
 Terra Illyrica. Propert. lib. 2. eleg. 17. 1.
 Ilorci] Oppidum. Plin. lib. cap. 1. in Europa situm.
 Ilua] Ἰλῦα, insula est adiacens Tuscia. Vide Ilba.
 Ilua in exhaustis Chalybū generosa metallis. Virg. 10. Aen. 34.
 Ilurcis] Iberie urbs, quæ postea à Sempronio Graccho, Gracchuris dicta est.
 Ilus] Ἰλῶ, Trois Troianorum regis filius, qui Ilium ædificauit. Vnde par est eum in medio campo sepultum esse, quod prius ausus est in campis habitare. Hæc Strabo lib. 13.
 Im] ueteres ponebant pro Eum, à nominatiuo Is. F. sius Pompeius lib. 9. Idē tradit Charisius lib. 1. Macrob. lib. 1. Saturn. 4. Decem uiri in duodecim tab. iniustitissimē nox pro noctu dixerunt. Verba eorum hæc sunt: Si nox furtum factum sit, si

fit, si in aliquis occisit, iure cæsus esto. In quibus uerbis id etiam notandum est, quod ab eo quod est Is, non eum, casu accufatio, sed in dixerunt.
 Imago] pen. prod. imaginis, pen. corr. f. g. (εἰκὼν, εἰκασία) Simulacrum, species, exemplar, et alicuius rei representatio. Plaut. Amphit. 3. 121. — eccecum Iuppiter, in Amphitruonis uortit sese imaginē. Cic. de Amicitia, 85. Nemo unquam animo, aut spe maiora cōcipiet, qui sibi non illius memoriam, atq; imaginem præponendam putet. Virg. lib. 2. Aeneid. — atq; ipsius umbra Creusæ
 Visa mihi ante oculos, et nota maior imago. Cic. 1. de Nat. deor. 147. Fac imagines esse quibus pulsantur animi, species duntaxat obijciunt quedam. Idem 1. de Finib. 32. Atomī, imæ, imagines, quæ idola nominantur.
 Imago, ut ait Festus, ab imitatione dicitur.
 Imago, Simulacrum, exemplum. Cic. pro Sestio, 24. Si imaginem iudiciorū, ut simulacrum aliquod futurū in ciuitate putasset.
 Imago animi uultus est, indices oculi. Cic. 3. de Orat. 122.
 Antiquitatis imago. Cic. pro Sestio, 14.
 Artis imago quedam et similitudo. Cic. 2. de Orat. 193.
 Cognitionis imago. Tacit. lib. 3. Hoc est, prætextu et specie.
 Eloquentie imago. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12.
 Vlumi fati imago. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.
 Cava imago formæ: id est, inanis. Virg. 6. Aeneid. 59.
 Imago præfixa frugalitatis. Plin. epist. 2. 2. b.
 Iudiciorum consiliorumq; imago. Quintil. lib. 2. cap. 10. 8.
 Falsa laudis imago. Quintil. lib. 5. cap. 8. 2.
 Libertatis imago. Tacit. lib. 1.
 Litis imago. Quintil. lib. 4. cap. 1. 3.
 Aurea imago felicitis mali. Ouid. epist. 19. 47.
 Aurea imago maris. Virg. 8. Aeneid. 132.
 Sōmnus, gelidæ mortis imago. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 9.
 Pacis imago. Tacit. lib. 1.
 Pietatis imago, id est, pietas. Virg. 6. Aeneid. 81. Seruius.
 Tristis imago ponti. Ouid. 11. Metam. 78.
 Quietis imago. Tacit. lib. 16.
 Creditibilis rerum imago. Quintil. lib. 4. cap. 2. 86.
 Imaginem Reip. nullam reliquissent. Cic. contra Rullum, 86.
 Speculi imago. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 2.
 Imago speluncæ. Plin. lib. 12. cap. 1. 6.
 Temporis imago. Quintil. lib. 6. cap. 1. 14.
 Imago temporum. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 2.
 Terroris imago. Lucan. lib. 7. 157.
 Tristium, ac latorum imago. Tacit. lib. 2.
 Vitæ imago, hoc est, exemplar. Tacit. lib. 15.
 Loquax humana uocis imago. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 8.
 Orandi uera imago. Quintil. lib. 5. cap. 12. 13.
 Acres imagines. Vide Acer.
 Cereæ imago. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 9.
 Imago expressa. Cic. pro Sex. Rosc. 27.
 Ficta imago. Ouid. 4. Metam. 65.
 Deus humana sub imagine. Ouid. 1. Metam. 43.
 Iocosa imago. Horat. 1. Carm. ode 12. 1.
 Mæsta imago. Ouid. ad Lucret. 41.
 Muta imago, pictura. Cic. 2. de Inuen. 122.
 Nocturne imagines. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 12.
 Picta aut ficta imago. Cic. Lucio, lib. 5. 12. 25.
 Puerilis imago. Ouid. 2. de Remed. amor. 36.
 Pulchra imago. Ouid. 2. Metam. 161.
 Regalis imago. Ouid. 6. Metam. 15.
 Repercusse imaginis umbra. Ouid. 3. Metam. 87.
 Tenuis imago. Lucr. lib. 4. 13.
 Turbida imago. Virg. 4. Aeneid. 72.
 Vana imago. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.
 Theſauri pars 2.

Abolere imagines. Vide Aboleo.
 Capere imaginem. Quintil. lib. 6. cap. 2. 27.
 Falsa culpam sub imagine cælat. Ouid. 2. Metam. 8.
 Cōcipere animo imaginem alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 10. 3.
 Effingere imaginem dicendo. Quintil. lib. 6. cap. 1. 22.
 Expressimere imaginem alicuius rei. Quintil. lib. 3. cap. 8. 34.
 Induere imaginem mortis. Vide Induo.
 Irrumpunt imagines in animos. Vide Irrumpo.
 Falsis imaginibus ludere aliquem. Virg. 1. Aeneid. 83.
 Ludificans somnos imago. Silius lib. 8. 128.
 Persequi imaginem laudis. Quintil. lib. 5. cap. 8. 2.
 Præbere imaginem antiquitatis. Tacit. lib. 3.
 Proferre imaginem alicuius. Quintil. lib. 6. cap. 1. 30.
 Memoria et imaginē patris tui tibi proponere. Cic. de Amic. 85.
 Reddere imaginē proximæ ueritati. Quintil. lib. 2. cap. 10. 2.
 Representare imaginem sceleris. Quintil. lib. 6. cap. 1. 2. 5.
 Imagines maiorum, pro Nobilitate generis accipi sepe solent. Cic. 2. de lege Agrar. 98. Quæmadmodum quæ petebant, nulli me uobis authores generis mei commendauerunt: sic si quid deliquero, nulla sunt imagines, quæ me à uobis deprecantur. Idem in Pisonē, 1. Obrepsisti ad honores errore hominū, cōmendatione famosarum imaginū: quarum simile habes nihil præter colorem. Famosas imagines appellauit Cicero, antiquissimi generis stemmata. Nos autem fuit olim Roma, ut imagines maiorum, in funeribus adicerentur, ad gentilitatē ostendendā. Vide Plin. lib. 35. cap. 2. 3. Pro his, ut opinor, posteriora tempora insignia gentilitiū habuerunt, quæ arma uulgō uocantur. Ex Budæo.
 Imagines subitæ. Plin. epist. lib. 9. ad Profocerū, Neq; enim ardentius tu pronēpotēs, quam ego liberos cupio, quibus uia deorū à meo, tuōq; latere prolium ad honores iter, et audita latius nomina, et non subitas imagines relicurus. Subitas imagines appellat Plinius nobilitatem parum antiquā, sed repente fortunæq; beneficio quasitam. Ex Budæo.
 Imago, pro uagina, quod a uelui sit imago eius rei quā claudit, Virg. lib. 8. Aeneid.
 — cui uiam seruans sub imagine falcem.
 Imaginarius, Adiectiuum (ἐπιφανής, ἐπιφανής) pro eo usurpatur quod nec esse potest, sed duntaxat imaginatione potest comprehendī: quæ, ratiocinatio aut apprehensio proprie dicitur. Sueton. in Claud. Cas. cap. 25. Stipendiūq; insituit, et imaginariæ militiæ genus, quod uocatur super numerum, quo absentes, et titulo tenus fungerentur.
 Imaginarius foscibus cedere. Plin. 13. ab Vrbe, 171.
 Emptio imaginaria. Vide Emptio in L. is qui suis ff. de manumissionibus, Si ab ignoto emptus sit, postea autem pretiū suū obtulerit: dicendum erit, non esse audiendum: ab initio enim hoc agi debet, ut imaginaria fiat emptio, et per fidem contrahens inter emptorē et seruum agatur. Est autem imaginarius emptor, qui seruum suis nummis emit. Modestinus in L. contractus. ff. de actionibus et obligationibus, Contractus imaginarij etiam in emptionibus iuris uinculum non obtinent, quum fides facti simulatur non intercedente ueritate. Sic et imaginarius emptor, id est, simulatus, et ab alio allegatus. 1. et qui sub imagine. Cic. de distractione pignoriū, Budæus.
 Imaginosus, pen. pro. (ἐπιφανής, ἐπιφανής) Adiectiuū in quo sunt plures imagines. Vnde speculum imaginosum à Catullo dicitur, ab imaginibus, quæ in speculo numeroſe uidentur.
 Imagino, imaginas, pen. corr. (εἰκασίω) imaginare, imagines facere, seu representare. Gellius lib. 15. Vt speculum in loco certo positum nihil imaginat, aliorum translatum facit imagines.
 Imaginor, pen. corr. imaginaris (εἰκασίω, ἐπιφανής) imaginari
 P 2 ri, signi-

vi. significat rei alicuius similitudinē mente concipere, & apprehendere. Plin. lib. 9. cap. 35. 15. Imaginetur eorū ferula. Idem lib. 20. cap. 13. 16. Ideo profuauio genitili datur, & uenerem crebrō per somnia imaginantibus.

Imaginari aliquem, est animo suo subijcere qualis sit. Plin. epist. 14.

Imaginatio, Verbale (ἐπιφανία) ut, Imaginationes libidinum. Plinius libro 20. cap. 7. 9.

Imantopodes [pen. cor. (ἰμαντοπόδες)] Populi in Aethiopia loripedes, quibus serpendo ingredi natura est: hoc est, ut Solinus interpretatur, flexis crurū nexibus, ἰμαντο enim Graeci lorum dicunt. H. c. nomine etiam dicuntur aues quaedam ex argumento pedum, quasi loripedes, ut ait Plin. quomā his crura praecalta, quas etiā ternis digitis insistere dicit. Per aspirationē in principio scribi debet. Plin. lib. 5. cap. 8.

Imaui [Ἰμαυοί, Mons Indiae, qui extenditur usq; ad fontes Gangis, ultra quem sunt Scytharū gentes. Est & pars Caucasi & Tauri, ut Plinius & Ptolemaeus tradunt.

Imbecillis] hoc imbecille (ἀδύνατος, ἀνεπίστατος, ἀδύνατος, ἀδύνατος) uel imbecillus, imbecilla, imbecillus, sine baculo, quasi baculo indigens: debilem significat et languidum: ut, imbecillus gemitus. Cic. 2. Tusc. 97. Idem ad Qu. fr. lib. 2. 12. 5. Marius & ualitudine & natura imbecillior. Idē de Amic. 61. Vi si parentib. nati sunt humilibus, si propinquos habeant imbecilliores uel animo uel fortuna, &c.

Ingenium imbecille. Plin. in Paneg. 132.

Imbecillus, à nomine baculus, contra naturam primum secundam producit. Horat. 2. Seru. Satyr. 7. 8.

Imbecillus, mers, siquid uis, adde popino.

Aetas imbecilla. Horat. 2. Seru. Satyr. 2. 18.

Imbecillus medicina. Cic. Att. lib. 10. 205. 6.

Natura imbecilla ad rem aliquam. Cic. de Amic. 56.

Cultor imbecillus. Plin. epist. 63. b.

Consilium imbecillum. Cic. pro Flac. 56.

Vox imbecilla. Quintil. lib. 11. cap. 3.

Imbecillitas, pen. corr. imbecillitatis (ἀδύνατος, ἀνεπίστατος, ἀδύνατος, ἀδύνατος) Debilitas, infirmitas, defatigatio, ad spiritum & ad corpus refertur, sicut & imbecillus. Cic. de Amic. 25. Maxime illud considerandum uideri solet, num propter imbecillitatem atq; inopiam desiderata sit amicitia.

Imbecillitas materie murorum. Caesar 2. bel. Ciuil. 60.

Imbecillitas consilij. Cic. 1. Offic. 164.

Imbecillitas etatis. Cic. ad Brutum 7.

Infirmitas laterū, & uirū imbecilla. Cic. de clar. Orat. 106.

Imbecillitas fragilitasq; humani generis. Cic. 5. Tusc. 4.

Recidere ad imbecillitatem. Celsus lib. 3. cap. 19.

Imbecilliter, pen. corr. aduerbium (ἀδύνατος) Debiliter, & remisse ac languide. Cic. 4. Acad. 96. Dubitant, hesitant, renocant se interdum: hisq; quae uidentur, imbecillius assentiantur. Idem 5. Tusc. 123.

Imbellis] hoc imbellis, om. gener. (ἀπόλαυστος, ἀμαρτυρος) Quod nihil bellicum sonat. Horat. lib. 1. Carm. ode 15. 3.

Imbelli cithara carmina diuides.

Carmen imbellis. Stat. 10. Thebaid. 174.

Dies imbellis, in quo nō pugnatur, aut strennum opus aliquod agitur. Silius lib. 11. 82.

Annam imbellem agere, sine bello. Liu. 10. ab Vrbe, 1.

Imbellis, timidus, ignauus, infirmus: quasi belli minimē aptus. Ouid. lib. Heroidum, epist. 1.

Tres sumus imbelles numero, sine uiribus, &c.

Imbelles & timidi. Cic. 1. Offic. 116.

Caprae imbelles. Ouid. 5. Pastorum, 75.

Crui imbelles. Virg. 3. Georg. 52.

Cithara imbellis. Horat. 1. Carm. ode 15. 3.

Columba imbellis. Horat. 4. Carm. ode 4. 7.

Imbelles dame. Vide Dama.

Fretum imbelles. Stat. 3. Sylu. 5. 17.

Imbelles hostes. Liu. 1. ab Vrbe, 51.

Lacerti imbelles. Ouid. 13. Metam. 2. 2.

Manus imbellis. Propert. lib. 4. eleg. 3. 5.

Somnus imbellis. Stat. 3. Thebaid. 51.

Telum imbelles. Virg. 2. Aeneid. 109.

Triennium imbelles. Liu. 1. Decad. lib. 4. 89.

Imbellis, mermisq; sceminarum turba. Liu. 8. bel. Pun. 119.

Imbellia, imbelliae (ἀναπόδητα) Ignauia, ueluti bellica rei quaedam negligens tractatio, sed antiquum est. Macrob. 2. Satyr. cap. 2. Tum Peonus ludens ignauiam imbelliaq; militum eius pretiosē armatorum, &c.

Imber] imbris, mase. gen. ablatiuo imbre uel imbrī (ὄμβρος) ὄμβρος, ἄσπερος] Pluuia, & aqueus ille humor qui è caelo demittitur. Plaut. Mostel. 3. 20.

—uenit imber lauau parietes: perpluunt Tigna.

Terent. Eunuch. 3. 537. Quo pacto Danae misisse aiunt quondam in gremium imbrem aureum.

Imbrem, inquit Nonius, consuetudo, agmen caelestium aquarum & pluuarum indaxit solum dici: quum authoritas uariet, significetq; omnem humorem aqueum. Virg. lib. 4. Georg. — & amicos irriget imbres. Idem 1. Aeneid. 26.

Accipiunt imbricam imbrem. Lucretius, Exigui terraeq; animae nascuntur & imbrī.

Aetus caelo magnus Aquilonibus imber. Virg. 2. Georg. 67.

Asidui & magni imbres. Cic. Attico, lib. 13. 273. 2.

Atri imbres. Virg. 1. Georg. 4. 8.

Atrox imber. Stat. 10. Thebaid. 108.

Ceruleus imber. Virg. 3. Aeneid. 39.

Collecti imbres. Horat. 1. epist. 15. 4.

Continens imber. Vide Continco.

Densissimus imber. Virg. 1. Georg. 67.

Edax imber. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.

Effusus nubibus imber. Virg. 4. Georg. 63.

Focundi imbres. Virg. 2. Georg. 65.

Frigidus imber. Virg. 1. Georg. 52.

Intempertui imbres. Lucret. lib. 2. 186.

Latus imber. Virg. eclog. 7. 8.

Largus imber. Virg. 1. Georg. 5.

Imber maximus. Cic. 6. Verr. 77.

Mullus imber. Lucret. lib. 6. 237.

Pluuus imber. Ouid. 6. Fast. 57.

Præruptus imber. Claud. 2. Paneg. 93.

Saxeus imber. Silius lib. 13. 37.

Subiti imbres. Lucret. lib. 5. 44.

Amnis concitus imbribus. Ouid. 3. Metam. 16.

Auster diffundit imbres. Stat. 1. Thebaid. 70.

Concretaunt imbres gelidis uentis. Ouid. 9. Metam. 45.

Decidit imber multa aqua. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 7.

Lapias effudit imber. Iuuen. Satyr. 13. 7.

Per imbrem facere opus. Cato cap. 2.

Maximus agricolis, pelagoq; parabiur imber. Virg. 1. Georg. 86.

Ventos perpeffus, & imbres. Virg. 9. Aeneid. 12.

Vento pulsatur & imbrī. Virg. 4. Aeneid. 50.

Vitare imbres. Lucret. lib. 5. 192.

Gelidus imber, pro simplici aqua, apud Lucret. lib. 6. 30.

Calidis perfundes imbribus artus. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 5.

Intelligit aquam calidam.

Imber, pro lachrymarum effusione. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 14.

Spargebat tepido flebilis imbre sinus.

Lactis, lapidū, sanguinis, & terrae imber. Cic. 1. de Diuin. 159.

Lapideus

Lapideus & sanguineus imber. Cic. 2. de Diuin. 89. Vide Lapideus, in Lapis.

Tēpestas telorū, et feruens ingruit imber. Virg. 12. Aeneid. 57.

Imbricatus, pen. corr. Adiectiuum. Solinus cap. 10. Nam homo Saryas opem plurimam de imbricio caelo habet.

Imbricus, pen. corr. Adiectiuum (ὀμβρικός) Pluuiosus, & imbricus ferens aut generans. Plaut. Merc. 2. 2. 35.

Hic Fauonius serenus est, hic Auster imbricus, &c.

Imbricator, pen. corr. imbricatoris, Pluuiosus, forte quasi imbricus ciens, aut citans. Ennius in 17. apud Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 2.

Concurrunt ueluti uenti, quum spiritus Austri Imbricator, Aquilq; suo cum flamine contrā, Inde mari magno fluctus extollere certant.

Imbrifer, penult. corr. rā, ym (ὀμβροφόρος) Idem. Col. lib. 7. cap. 6. 3. Hāc pecudem mutilam parabimus quieto caeli statumnam procelloso atq; imbrifero cornuta semper.

Arcus imbrifer. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 9.

Astri imbriferi. Ouid. 13. Metam. 157.

Hyems imbrifera. Silius lib. 3. 40.

Vir imbriferum. Virg. 1. Georg. 65.

Imberbis] hoc imberbe (ἀσπέρτος) Sine barba. Cic. 1. de Nat. deor. 112. Ibo enim modo dicere licebit Iouem semper barbatus, Apollinem semper imberben.

Imberbis & bene barbatus, contraria. Cic. 2. in Catil. 42.

Adolescentulus imberbis. Cic. pro Domo sua, 29.

Iuuenis imberbis. Horat. de Arte, 33. Idem 2. epist. 1. 17.

Imbibō] imbibis, pen. cor. imbibis, imbibitum (ἰμβίβω) imbibere, idē quod haurire, uel exhaurire significat, quod & ebibere dicitur. Plin. lib. 24. cap. 15. 6. Radix eius imponitur carbonib. cupressatq; is nidior per infundibulum imbitur in uetere tūsi. De cham. leuce.

Imbiber, per metaphoram apprehendere significat. Cicero 2. Verr. 27. An iste unquam de se bonam spem habuisset, nisi de uobis malam opinionem animo imbibisset?

Opinionem imbibere, Vide Opinio.

Imbrix] huius imbricis, pen. corr. m. uel soc. g. Tegula curva atq; oborta, quae testis applicari solet ut per eam desinat aqua. Plin. lib. 17. cap. 14. 14. Seruariq; inter duos imbrices. Col. lib. 9. cap. 13. 4. Imbricibus insutum praebant libandū. Plaut. Milite, 9. 2. Quod meos confraxisti imbrices et tegulas, &c. Virruuius lib. 5. cap. 10.

Imbricium, imbricij, idem quod imbrex. Martialis lib. 2. 35.

Quum sint crura tibi, similent quae cornua lunae, Imbricio poterat Sexte lauare pedes.

Alij legunt, In rhythio poterat Phoebe, &c.

Imbrex porci. Martialis lib. 2. 37.

Imbrico, imbricas, pen. corr. imbricare, in modum imbricis facere, & quasi imbricib. tegere. Plin. lib. 11. cap. 1. 2. Aut serne tantū imbricatis flexilibus uertebri. Sidonius, Tegulis imbricarentur. Vitruuius lib. 2. Incerta uerō caementa alia super alia sedentia inter se imbricata, nō speciosam, sed firmiorē, quā reticulata, praestāt structurā. Imbricata, inquit Budeus, appellat inter se haerentia, imbricum modo.

Imbricatū conchae genus undata distinctio. Plin. lib. 9. 33. 2.

Imbricata asperitas. Plin. lib. 11. cap. 37. 4. 4.

Imbricati unguis simia. Vide Vnguis.

Imbricatum, pen. prod. Aduerb. Imbricis modo. Plin. lib. 9. cap. 33. 2. de concharū generib. iam distinctio uirgulata, crinita, crispata, cuniculatum, peccinatum, imbricatum undata.

Imbricus, Imbrifer] Vide Imber.

Imbrui] ἰμβροῦ, Insula Thraciae, Mercurio sacra, quae uocant Imbranium, Oppido quoq; in ea nomen est Imbrus, ut ait Stephanus.

Imbruius, Adiectiuum (ὀμβροῦ) ut, Terra Imbria. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 4.

Imbuo] imbuis, imbui, imbutum, penult. prod. (ἰμβύω, ἰμβύω) Imbuere, inficere, seu immergere. Colum. lib. 10. Quibus liquoribus mundam lanam imbuere oportebit, ut insistentes apes, quasi per syphonem succum euocent. Horat. 1. epistol. 2. 14.

Quo semel est imbuta recēs, seruabit odorē Testa diu.

Imbuere aram. Virg. 1. eclog. Hoc est, perfundere, madescere, Seruau.

Imbuere gladium scelere. Cic. 2. Phil. 178.

Tela imbuta ueneno. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 16.

Tellus imbuta scelere. Catull. Arg. in. 59. 80.

Vellis imbuta sanguine. Ouid. 9. Metam. 31.

Imbuta Appia uia sanguine latronis. Cic. pro Milone. 13.

Inter imbuere et mitare hoc interest, quod imitari ad se pertinet: imbuere ad prophana. Plin. lib. 8. cap. 46. 5. Optime cū domito iuuēcus imbutur. Hoc est, donatur, docetur.

Sacramento imbutus. Tacit. lib. 17.

Imbuere & insituere. Cic. 2. de Orat. 89.

Imbutus ad. Cic. in Orat. 94. Ad quam non docti, sed facti: non institui, sed imbuti sumus.

Alloquio imbutus. Plin. lib. 6. cap. 22. 4.

Amoribus imbutus aula. Stat. 11. Thebaid. 131.

Imbuere ingenium artibus: id est, insituere, ornare. Plautus Trin. 5. 16. Cic. 1. Offic. 165. Parentum praecipit imbuti, ad eorum consuetudinem moremq; deducimur.

Imbuere animos errore. Liuus 9. bel. Maced. 29. Et apud Ciceronem, 3. Tusc. 4. imbui erroribus. Item, 1. de Finib. 91. Imbutus superstitione.

Faure imbutus. Tacit. lib. 18.

Formidine imbutus. Horat. 1. epist. 6. 1.

Leuiter literis imbutus. Quintil. lib. 1. cap. 2. 12.

Literulis Graecis imbutus. Horat. 2. epist. 2. 2.

Imbutum odio bellum: hoc est, asperum & refertum, aut si agrans. Cic. pro Domo sua, 47. Idem pro Fontico, 26. Sed totum illud sociale bellum macula sceleris imbutum est.

Imbui opinionibus. Cic. Attico, lib. 14. 311. 4.

Imbuit mentem eorum opinio. Cic. 1. Tusc. 47.

Imbuere pedora pietate aliqua. Liu. 1. ab Vrbe, 85.

Sermonibus aures alicuius imbuere. Tacit. lib. 20.

Imbuere se studijs ab ineunte aetate. Cic. pro Deiot. 19.

Vitijs aliquid imbuere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 8.

Imbui castrensibus stipendijs, Primis annis castrensis stipendia emereri. Plin. epist. 167.

Amicitiae religiofa superstitione imbuta. Quintil. lib. 1. ca. 2. 15.

Præda imbui. Tacit. lib. 19.

Imburum] Varro lib. 4. de lingua Latina, Imburū, inquit, fictum ab urbo, quod ita flexum ut redeat sursum uersus, ut in aratro, quod est urbium.

Imitor] penult. corr. imitatoris (ἰμιτώ, ἰμιτώμαι, ἰμιτώμενος) imitari, est mores aut alia rem ab aliquo g. stā effingere, quod à Graecis deducitur ἰμιτώμαι. Plin. epist. 150. Quā sanē, quē componerē illos, habui in manibus, nō ut amularem (improbum enim, a' penē furiosum) se: tamen imitarer & sequerer, quantum aut diuersitas ingeniorū maximi & minimi, aut cause dissimilitudo pateretur. Plautus Cistel. 2. 22.

Imitari atq; exprimere. Cic. in Orat. 10.

Imitari & adumbrare. Cic. 2. de Orat. 105.

Prosequi atq; imitari. Cic. de claris Orat. 70.

Imitari alas auis. Plin. lib. 12. ca. 6. 1. Id est, simile esse alis auis.

Imitari chirographum alterius, Effingere & adulterare. Suet. in Tito, cap. 3. Cic. 3. de Nat. deor. 105. Chirographum sex primorum imitatus est.

Gestum imitari alicuius. Lucret. lib. 4. 73.
 Gaudia falsa imitari. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 1.
 Imitatur sermones hominis tardus. Plin. lib. 10. cap. 42. 4.
 Voces alicuius imitari. Propert. lib. 1. eleg. 12. 1.
 Imitari, pro Simulare. Tacit. lib. 1. Quamquam inestitiam imi-
 tarentur contumaciae propiores.
 ¶ Imitatus, pen. prod. (ἀμιμνήσις) Partic. passivè sumptum.
 Cic. de Vniuersitate, 9, Quis autem ingressa est, imitata et
 effecta simulacra, bene agi putat si similitudinem ueri con-
 sequatur.
 ¶ Imitatio, Verbale (μίμησις, μιμησις) Cic. 14. Phil. 39. 6, Ex-
 cellentium civium uirtutem imitatione dignam, non inuidia
 putarent.
 De imitatione, consule Quintilianum lib. 10. cap. 2.
 Callidissima simplicitatis imitatio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 41.
 ¶ Imitator, pen. prod. (μιμητής, μιμητής) Aliud uerbale. Mart.
 lib. 1. 123, Si quis erit recti custos, imitator honesti. Cic. 3. de
 Leg. 4. 5, Etenim tantum mali est peccare principes (quan-
 tum est magnum hoc per seipsum malum) quantum illud,
 quod permulti imitatores principum existunt.
 Maiorum imitator. Cic. 3. Phil. 12. 8.
 Imitator et narrator facetus. Cic. 3. de Orat. 121.
 Dignus imitator. Horat. de Arte, 65.
 ¶ Imitatrix, pen. prod. (μιμητρίς) Verbale fœm. Cicero 1. de Le-
 gib. 70, Penitus in omni sensu implicata insidet imitatrix
 boni uoluptas.
 ¶ Imitabilis, et hoc imitabile, pen. corr. (μιμητός) Quod quis
 potest imitari. Cicero in Orat. 42, Nam orationis subtili-
 tas imitabilis illa quidem uidetur esse existimanti, sed nihil
 est experienti minus.
 Decipit exemplar uitijs imitabile. Horat. 1. epist. 20. 4.
 ¶ Imitabilior, Comparatiuum. Plin. lib. 37. cap. 8, Neq; est imi-
 tabilior alia mendacio uitri. De smaragdo loquitur.
 ¶ Imitamen, pen. prod. imitamenis, n. g. (μιμημένα) Verbale neut.
 Prisci facti imitamina. Ouid. 4. Fast. 42.
 ¶ Imitamentum, Aliud uerbale (μιμημα) Idem Gellius. libro
 7. cap. 5, Quasi Orestis amplexus oppleuit omnia, non si-
 mulacris, neq; imitamentis, sed luctu atq; lamentis ueris et
 spirantibus.
 Imitamenta doloris. Tacit. lib. 3.
 Tristitia imitamenta. Tez. cit. lib. 13.
 Immaculo] Immaculas, penult. cor. immaculare, Idem quod
 simplex Maculo, nisi si quid augmēti addat prepositio. Fir-
 micus lib. 4. cap. 16, Vi disciplinae huius secreta nullus inui-
 diae liuor immaculet. Idem lib. 6. cap. 3, Notis quibusdam to-
 tum corpus immaculant, aut albis uarietatibus dedecorant.
 Immaculo] Immacules, pen. corr. immacui (ἀμολοῦμαι) imma-
 dere, Maculatum esse. Plin. lib. 17. cap. 5. 5, Quum à sicci-
 tate continua immaduit imbre.
 Genae immaduerunt lachrymis. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 7.
 Terra immaduit. Ouid. 6. Metam. 80. Plin. lib. 20. cap. 22. 4,
 Semen ac radix quum immaduere musto, conteruntur.
 Immanis] et hoc immane, pen. prod. (ἀνθρώπος, ἀνθρώπος, ἀν-
 θρώπος) Minime bonū, nocens et ferū. Virg. lib. 4. Georg.
 Immanem ante pedes hydrum moritura puella, et c.
 Cic. de Rep. lib. 4, Quid Perietia sensit, ut loquitur, est ho-
 mo impurus: sin aliter, quod malo, oratio est tamē immanis.
 Idem ad Quim. fratrem, libro 1. 1. 41, Quod si te fors Afris,
 aut Hispanis, aut Gallis præfecisset, immanibus ac barbaris
 nationibus, et c.
 Immane et Mansuetum contraria. Cic. 1. de Inuent. 4.
 Importuna et immanis natura. Cic. 3. Verr. 5. Idem de Arusp.
 resp. 3, Videbam illud scelus tam importunū, audaciam tam
 immanem adolescentis furentis.

Astra immania. Ouid. 2. Trist. 67.
 Ambitus immanis. Cic. Quint. frat. lib. 2. 16. 9.
 Armenta immania. Virg. 4. Georg. 79.
 Immanis belua. Cic. 7. Verr. 85.
 Cœptis immanibus effera. Virg. 4. Aeneid. 12. 9.
 Duritia immanis patientiam imitatur. Cic. in Partit. 43.
 Fera immanis. Ouid. 8. Metam. 85.
 Immanis ac fera et barbara gens. Cic. 1. Tusc. 47.
 Gloria immanis falsi. Stat. 5. Sylu. 3. 27.
 Immanis et ferus hostis. Cic. Verr. 3. 6.
 Ingenium immane scelerum. Claud. 2. in Ruff. 29.
 Nefas immane. Virg. 6. Aeneid. 12. 5.
 Quæstus immanes. Cic. 5. Philipp. 171.
 Scelus immane. Lucret. lib. 5. 24.
 Vitium immane. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 16.
 Immanissimus quisq; uoluptatem sequitur. Cic. in Partit. 48.
 Animo immanis. Ouid. 8. Metam. 117.
 Scelere ante alios immanior omnes. Virg. 1. Aeneid. 71.
 Immane, ingens, magnum, inquit Festus. Virg. 1. Aeneid. 4.
 — postuq; immania templa.
 Antrum immane. Virg. 6. Aeneid. 2.
 Corpus immane. Virg. 3. Aeneid. 85.
 Argentum immane. Stat. 6. Thebaid. 42.
 Membra immania. Ouid. 12. Metam. 102.
 Moles immanis. Virg. 9. Aeneid. 107.
 Immanis numerus annorum. Varro 3. de Re rust. cap. 13.
 Immanis pecunia. Cic. pro Rosc. Comcedo, 13.
 Immane pondus. Plin. lib. 17. cap. 10. 13.
 Vulnera immania. Stat. 5. Thebaid. 6.
 Immanis, pro Ingēti, et in laudem accipitur. Ouid. 9. Met. 50,
 Nam quanquam ipsius datus hoc immanibus actis,
 Obligor ipse tamen.
 Immanis saxa à Virgilio 5. Aeneid. 15, dicuntur pro asperis et
 horrendis.
 Immane, Fœdum. Accius Andromeda, Immane te habet tēplum
 obuallatum osibus. Nonius,
 Immane dictu. Salsus. de Rep. ord. ad Cæsarem.
 Immane, pro Immane dictu, uel incredibile dictu. Horatius 1.
 Carm. ode 27. 11, Vino et lucernis Medus acinaces.
 Immane quātum discrepat. Salsus, libro 2, Immane quan-
 tum animi exarsere.
 ¶ Immanitas, pen. corr. f. g. (ἀνθρώπος, ἀνθρώπος) Scantia. Cic. de
 Amic. 73, Quicquam si quis asperitate ea est, et immani-
 tate nature, congressus ut hominum fugiat, atque oderit.
 et c. Idem 1. Offic. 183, Quod est detestabilior illorum imma-
 nitas, qui lacerauerunt omni scelere patriam.
 Ferarum immanitas. Senec. Medea, 6. 6.
 Immanitas, est excessus fortitudinis, et ueluti stupor aduersus
 tormenta. Cic. in Partit. 43, Nam et prudentiam malitia,
 temperantiam immanitas in uoluptatibus aspernandis. Gel-
 lius lib. 11. cap. 5, utitur. Budeus.
 Immanitas barbara. Cic. 2. Tusc. 33, Ex poeta.
 Immanitas uerborum. Cic. 4. de Finib. 40.
 Immanitas pretij. Plinius libro 35. cap. 11. 26, Nec ullius in pi-
 etura uelocior manus fuit: aris uerò tantum, ut immanita-
 te pretij antecederet celeberrimos eadem ætate imaginū pi-
 flores. Ex uetusto codice nunc legimus, ut multū manire-
 tio antecederet, et c.
 Immanis] penult. prod. (ἀνθρώπος) contrariū Man-
 sueto. Cicero 1. de Legibus, 36, Ipsisq; in hominibus nulla
 gens est, neque tam immanis, neque tam fera, que non
 etiam si ignoret qualem habere deum deceat, tamen habend-
 um sciat.
 Ingenium immansuetum et ferum. Ouid. 15. Metam. 17.

Immansuetissimus. Ouid. epist. 17. 8.
 At tu de rapidis immansuetissime uentis, et c. ad Boream.
 Immarcesco] immarcescis (ἀβρόμοος) immarcescere, Cor-
 rumpi. Horat. lib. 2. Serm. Satyr. 7.
 Nempe immarcescunt epule sine fine petite, et c.
 Immatrus] pen. prod. Adiectiuum (ἀμωρῆς, ἀμωρῆς) Non
 maturus: et proli- de fructibus aut frugibus dicitur, quum
 ante tempus colliguntur. Plin. lib. 2. cap. 13. 3, Quo appa-
 ret aut aliud esse, aut colligi immaturum.
 Immatrus amor. Lilius 1. ab Vrbe, 109.
 Immatrum consilium, Quod ante tempus datur. Lilius 2.
 bell. Pun. 162.
 Filius immaturus obit. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 12.
 Iter immaturum mortis. Propert. lib. 3. eleg. 7. 1.
 Immatrus mors, Quæ quis ante constitutum uite tempus, et
 confectâ etate sentio eripitur ac moritur. Cic. 2. Philip. 12. 2.
 Idem de claris Orat. 64, Damnum enim illius immaturo
 interitui res Romana Latineq; literæ fecerunt.
 ¶ Immatritas, pen. corr. immatritatis (ἀμωρία) ut apud Sue-
 tonium in Augusto, immatritas sponzarum quæ nondum
 coniugio apte erant.
 Immatritas, per translationem. Cic. pro Quint. 55, Quid hæc
 festinatio, quid hæc immatritas tanta significat?
 ¶ Immatrè, penult. prod. Aduerbium, Ante tempus. Paulus
 in l. si absente. ff. de usufruct. Syluam cædnam etiam si intem-
 pestiue cæsa sit, in fructu esse constat, sicut oliua immatrè
 lecta, ut ferum immatrè cæsum, in fructu est.
 Immediatè] pen. prod. Aduerbium (ἀμεσως) Cito ac cele-
 riter. Gell. lib. 20. cap. 10, Inuirsè et immediatè, ac pro-
 pè etiam subtilitè, ex ipso loco ac tempore hybernarum
 uigiliarum, Atticas noctes inscripsimus.
 Immedicabilis] et immedicabile, pen. corr. (ἀδυσχερῆς
 ἰατρῆς) Quod sanari non potest medicaminibus.
 Ouid. 2. Metamorphos. 82,
 Vitiq; malum latè solet immedicabile cancer Serpere.
 Ira immedicabilis. Silius libro 1. 30.
 Malum immedicabile. Ouid. 2. Metam. 166.
 Telum immedicabile. Virg. 12. Aeneid. 70.
 Immedicabilis] immedicabilis, immedicabilis, immedicare. Perf. Sat.
 ult. ad finem,
 Quum morosa uago singuliet iniquine ueni,
 Patrie immedicabilis uulue. Hoc est, semen quasi urinam
 effundat in uuluum nobilis puelle.
 Immemor] pen. corr. immemoris, pen. etiam corr. om. gen.
 (ἀμνηστία) Qui non meminit. Gentituo iungitur aliquan-
 do. Terent. And. 3. 1. 19, Num immemor es discipuli? Cic. de
 claris Orat. 115, Magna hæc immemoris ingenij signa. Idè
 ad Atticum, libro 4. 75. 4, In alia incidi, non immemor
 ipsius mandati tui.
 Meriti tanti non immemor unquam. Virg. 9. Aeneid. 53.
 Oblitus et immemor. Cic. pro Sylla, 62.
 Immemor beneficii, passivè. Terent. And. 1. 1. 17, Istæ com-
 memoratio, quæ si reprobratio est immemoris beneficii. Cu-
 ius nemo meminerit, inquit Donatus. Ego potius interpre-
 tarer, eius qui beneficii non meminit.
 ¶ Immemorabilis, et hoc immemorabile, pen. corr. (ἀμνηστία
 ἰσχυρῆς) Cuius nulla debeat esse memoria. Plaut. Capt. 2.
 56, Neq; spurcicidii insunt uersus immemorabiles.
 Spatium immemorabile: id est, maximum. Lucret. lib. 4. 39.
 ¶ Immemoratus, pen. prod. Adiectiuum (ἀμνηστικός) et
 Immemorata ferens: id est, noui aliquid apportans. Horat. 1.
 epistol. 20. 7.
 Immensus] Adiectiuum (ἀπείρητος, ἀπείρητος, ἀπείρητος)
 Quod præ magnitudine mensurari non potest. Plin. lib. 8.

cap. 28. 1, Quod persequi immensum est. Plin. Iunior epist.
 157, Arduum, immensum etiam tuo ingenio.
 Immensus est tractus quo ueniunt. Plin. lib. 10. cap. 23. 1.
 Ex ingenti quodam oratore, immensoq; campo in exiguum
 gyrum compelli. Cic. 3. de Orat. 41.
 Aer immensus et infinitus. Cic. 1. de Nat. deor. 38.
 Aeuum immensum. Lucret. lib. 5. 245.
 Clamorem immensum tollit. Virg. 3. Aeneid. 134.
 Cupido immensa laudum. Virg. 6. Aeneid. 165.
 Immensa, infinita, immoderata cupiditas. Author ad Heren-
 nium, lib. 2. 68.
 Dolor immensus. Senec. Thebaid. 2. 7.
 Finibus immensus ingenij describere aliquam artem. Cic. 1. de
 Orat. 107.
 Fletus immensus. Ouid. 10. Metam. 28.
 Immensa gula Salust. in Ciceronem, 3.
 Immensum iter. Lilius 1. bel. Pun. 107.
 Labor immensus. Ouidius 1. Metam. 147.
 Opes immense. Ouidius 6. Metam. 37.
 Mare immensum. Cicero 1. Tusc. 116.
 Pondus immensum. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 9.
 Immense questionis est, utiq; si recipiatur poetica fabulosa,
 Plin. lib. 7. cap. 28. 1.
 Obseruata sunt hæc tempore immenso. Id est, infinito. Cic. 1. de
 Diuina. 19.
 Terra immense. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 12.
 Vorago uitiorum immensa. Cic. 5. Verr. 18.
 Immensum terrarum imperio adiectum. Plin. lib. 18. cap. 3. 8.
 Substantiuum est, nisi sub iudicis spatium.
 Ardet in immensum geminatis ignibus Aetna. Ouid. 2. Me-
 tam. 44.
 Attolli immensum. Tacit. lib. 5, Nuntiauerit accolæ Euphraten
 nulla imbrum uis sponte et immensum attolli.
 Vigere immensum. Tacit. lib. 3.
 Immenso, ablatiuus. Plin. lib. 9. cap. 40. 1, Qui ista mercantur
 immenso. Sub. pretio.
 Immenso plus. Plin. lib. 20. cap. 9. 12, Syluestris siue erraticæ
 immenso plus effectus laudat Cato. De brassica.
 ¶ Immensitas, pen. corr. immensitatis (ἀμνηστία) infinitas. Cic.
 3. de Nat. deor. 13.
 Immeo] immeas (ἀμνηστία) immeare, Idem quod Meare nisi
 aliquid addat prepositio. Plin. lib. 8. cap. 25. 3, Itaq; et del-
 phini immeantes Nilo, quorum dorsum, tanquam, et c.
 ¶ Immeans, Participium. Plin. lib. 11. cap. 39. 1, Setis suum ob-
 stare tenuitati immeantis spiritus.
 Immerens] pen. corr. immerentis, om. gen. (ἀδυσχερῆς) Qui
 non meritus est. Plin. epist. 9. lib. 3, Honestissimum credidi,
 non premeve immerentem. Horat. 2. Carm. ode 13. 3,
 Te triste lignum, te caducum
 In domini caput immerentis.
 ¶ Immerenter, Aduerbium (ἀδυσχερῆς) Valerius lib. 6. cap. 2,
 A Philippo rege temulento immerenter damnata.
 ¶ Immeritus, penult. corr. Adiectiuum, Idem quod Immerens.
 Plautus Aſin. 11. 18,
 Cur tu obsecro immerito meo me morti dedere optas?
 Premere immeritos. Ouid. 2. Trist. 55.
 Immerita gratia, Quæ non debetur illi cui refertur. Lilius 4.
 ab Vrbe, 56. Martialis libro 7. 31,
 Et rapit immeritas foribus unctor opes.
 ¶ Immeritum, immeriti, Substantiuum, n. g. Plaut. Aſin. 12,
 Cur tu obsecro immerito meo me morti dedere optas?
 Hoc est nullo meo merito.
 ¶ Immeritò, pen. corr. Aduerbium: hoc est, indignè. Terent.
 Hecyra, 2. 1. 11,

Meq; abs te immeritò esse accusatà postmodum rescisses. Cic. 2. de Orat. 17. 5, Ex re, si crudelis, si infanda, si prater opinionem, si immeritò, si misera.

¶ **Immeritissimò,** pen. corr. Superlativum adverbii, teste Donato. Terent. Phorm. 2. 1. 60.

Iam audum te, omnes nos accusare audio
Immeritò, & me omnium horum immeritissimò.

Immergò immergis, immergi, immersum, immergere (immergere) inus mergere, & veluti in profundū obruere. Virg. 3. Aeneid. 12. 1, -ustòq; immergite ponto.

Immergitur annis. Plin. lib. 4. cap. 11. 5.

Immergere se aliquid, pro Clam & furim intrare. Plaut. Rud. 10. 64.

Immergi se aliquid in ganeum. Plaut. Mench. 16. 3.

Immergere se in voluptates. Liu. 3. bell. Pun. 8. 5.

Immergere se penitus in consuetudinem alicuius blanditijs, se insinuare, & conciliare sibi eius amorem. Cicero pro Cluentio, 2. 6.

¶ **Immerfabilis,** & immerfabile, penult. corr. (immerfabilis) Horat. 1. epist. 2. 5. de V. 1. 5, Adversis rerum immerfabilis undis.

Immetatus penult. prod. (immetatus) Non metatus à Metor metatis. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 3, Vivunt & rigidi Geta, Immetata quibus iugera, &c.

Immigro immigro, pen. corr. (immigro) immigrare, in domum aliquam habitandi gratia se conferre. Cicero 1. Tuscul. 9. 1, Neque ea place videt animus, quum repente in tam insolitum, tamq; perturbatum domiciliū immigravit. Idem 13. Philipp. 3. 7. 2, Nam paucis diebus & in domum & in hortos paternos immigrabit.

Iruere, aut immigrare in locum aliquem. Cicero de claris Oratoribus, 1. 50, Sic tamen, ut ea non irruisse in alienum locum, sed immigrasse in suum diceret.

In suas aedes ex templis immigrare. Cic. pro Domo sua, 10. 9.

Immigravit avaritia & luxuria in Rempublicam. Liu. 1. ab Vrbe, 7.

Immigrare in ingenium suum. Plaut. Mostell. 3. 3. 7. Id est, pro animi sententia vivere.

Immigrare in uestigia & sedes nobilium. Plin. in Paneg. 8. 1.

Immitto immittes, penult. corr. (immitto) immittere, ab In, & Mitto compositum, instigare, impendere significat. Cicero 1. Tuscul. 14. 5, Mors quæ propter incertos casus quotidie imminet, Plinius epist. 11. 9. b. lib. 6.

Impendere & imminere. Cicero pro Domo sua, 21, Impendebat famas, incendia, cedes, direptio: imminabat tuus furor omnium fortunis & bonis.

Instare & imminere. Caesar 1. bell. Civil. 30. 6.

Imminent in fortunam nostram: id est, impendent & cogitant de invadendis fortunis: vel, occasionem querunt occupandi fortunam. Cic. 7. Philipp. 2. 3. 0. Id est, pro Domo sua, 37, Qui imminere iam cupiditate videntur in tribunitiam potestatem.

Imminere in occasione opprimendi ducis exercitusq;. Liu. 5. bell. Pun. 11. 1.

Que imminent, non videre: aut que videmus, dissimulare. Cicero 1. in Catil. 2. 1.

Imminet bellum ab Tarquinij. Liu. 2. ab Vrbe, 12.

Imminere sibi putat periculum. Plin. in Paneg. 30.

Imminet his aer. Ovid. 1. Metam. non ita procul ab initio.

Imminere animis in propinquam spem. Liu. 10. bell. Pun. 12. 8.

Imminere exitio alterius, Paratum esse ad exitium alteri inferendum. Ovidius 1. Metam. 30.

Imminet exitio vir coniugis, illa mariti.

Imminent duo reges toti Asia. Cic. pro lege Manilia, 7.

Rebus imminere. Occasionem querere occupandi imperij. Tacitus, Ferebatur Anticum & Ostorium imminere rebus: & sua Caesarisq; fuit scrutari avaritia. Budæus.

Imperio imminere. Cic. pro Cornel. Bal. 2. 7.

Imminere, pro Observare & captare. Liuus, Fama autem erat defensionem Campanorum imminentes adnoturos castra. Curtius, Imminensq; Dario, iter ad Euphratem pronuntiarit iussit. Id est, Darium inuasurus, impetiturus, aggredi festinas. Budæus. Ibidem, lib. 5, Ipse currum sequebatur, occasione imminens alloquendi eum.

Alieno imminere, pro Appetere re alienam, dixit Sen. in epist. 2. Emptioni. Tranquillus, Quæ tamen, quod imminere emptioni publicanos videbat, liberto suo addixit.

Immines annotator cõnuis, pro Astas et ades. Plin. in Pan. 80.

¶ **Imminens,** pen. corr. imminens, particip. (imminens) Cic. pro Domo sua, 12, Sed homo ad eadem imminens, meum nomen operis ediderat.

Imminenti avaritia esse. Cic. 4. Verr. 93.

Gestus imminens. Cic. 2. de Orat. 12. 4.

Imbres imminentes. Horat. 4. Carm. ode 2. 6. 2.

Imminuo imminuis, imminui, imminutum, penult. prod. (imminuo) imminuere, Diminuere, Attenuare. Dolor se imminuit. Ovid. epist. 2. 1. 2. 3.

Imminuere, & Amplificare, contraria. Cic. 4. Acad. 9.

Imminuere & immutare. Cic. pro lege Agrar. 32.

Imminuere auctoritatem suam. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 8.

Violare atque imminuere ius & officium. Cicero pro Sex. Roso, 64.

Imminuere laudem alicuius. Cic. ad Dolabellam, in Epistolis ad Atticum, lib. 4. 315. 2.

Imminuere maiestatem Populi Romani. Cic. lib. 2. de Orat. 8. 9.

Imminuere pudicitiam virginis, Violare & infringere. Plaut. Cist. 2. 7. 9.

Imminuere summam, quod & Demere de summa dicitur. Cicero 5. Verr. 5. 9.

Imminuere de voluptate. Cic. 1. de Orat. 13. 5.

Imminuere caput alteri, pro Cominuere & infringere. Plautus Mostell. 4. 10. 8.

¶ **Imminutus,** penult. prod. Participium (imminutus) ut, Imminuta libertas. Cic. pro lege Manilia, 6.

Attenuatum, atque imminutum bellum expectatione Pompeij. Cic. pro lege Manilia, 21.

Imminuta atq; debilitata cupiditas. Cic. 12. Phil. 32. 3.

Imminuta virtus. Cic. Attico, lib. 1. 11. 16. Sic ad eundem, lib. 3. 6. 4. 3. Imminuta constantia.

¶ **Imminutio,** Verbale (imminutio) Cic. 5. de Finib. 8. 5, Nam si prauitatem imminutionemq; corporis propter se fugientiam putamus, &c.

Dignitatis imminutio. Cic. Pulchro, lib. 3. 8. 6.

Immitto immittes, immiscui, immistum, uel immixtum, (immittis) immiscere. Idem quod Miscere: nisi quid accipiat uehemẽtia ab ipsa compositione. Liu. 3. ab Vrbe, 20. 8, Et immisti turbæ militum togati, &c. Sic, libro 10. 137, Immistus turmæ.

Immiscere se alicui bello. Liu. 5. ab Vrbe.

Immiscere se colloquijs. Liu. 1. bell. Pun. 11. 9.

Immiscere se cum aliquo. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Armis medijs se immiscuit. Virg. 11. Aeneid. 1. 63.

Sin macule incipient rutillo immiscerier igni. Virgil. 1. Georgic. 90.

Spiritus immistus nebulis. Senec. Troade, 5. 2.

Nocti se immiscuit atræ. Virg. 4. Aeneid. 11. 4.

Immiscere se rei alienæ culpa est, ait Pompon. de Verb. signific. Summis immiscuit ima. Ovid. 7. Metam. 5. 6.

Immi-

Immiscerabilis pen. corr. Adiectiuum (immiscerabilis) qui nullus misericordia subleatur: ut, Pubes captiua immiscerabilis. Horat. 3. Carm. ode 5. 4.

Immiscerit pen. corr. om. gen. (immiscerit) Sine misericordia. Cic. 2. de Inuent. 20. 2, Ipsam immiscerit cordem, superbum fuisse.

¶ **Immiscerordia** (immiscerordia) Liu. 7. bell. Maced. 2, Plus ira quam immiscerordia, in causa eorū ualebat: quia nō ut hostibus, &c. In uestigijs codicibus legitur, misericordia.

¶ **Immiscerorditer,** pen. corr. aduerbium (immiscerorditer) Terent. Adelph. 4. 5. 2. 9, -factum à uobis duriter, immiscerorditerq;.

Immittis & hoc immitte, penult. prod. om. gen. (immittis) Asper, seuis, crudelis. Virg. 1. Aeneid. 7, -immitis Achilli. Suet. de Tib. Cesare, cap. 2. 9, Asper & immitis, &c.

Immitte & turbidum caelum. Plin. epist. 10. 7. 4.

Contra immitte. Silius lib. 4. 163.

Dolor immitis. Senec. Octauie, 2. 4.

Fiduciam immitte & minax. Ouid. 2. Trist. 2. 7.

Facta immitia. Ouid. 2. de Arte, 3. 8.

Immitte pelagus. Catul. Argonaut. 5. 9. 2. 8.

Immitte pelagus, Procellosum. Apul. Erat enim turbidū & immitte pelagus.

Immitia pomæ, Crudæ & immatura. Plinius, Immitia adhuc & cruda pomæ.

Rescriptum immitte, Titius lib. 5, Vix immitis, id est, acerba, immatura. Horat. 2. Carm. ode 5. 2, Vultus immitia, Ouidius de Nuce, 1. 4.

Immitto immittis, immisi, penult. prod. immisum (immittis) immittere, Note significatio nis. Plin. epist. 1. 5. 7. a, Dices immitti terris noua flumina. Lenum filis immittitur aurum. Ouid. 6. Metam. 1. 4.

Immittere ad, Cic. 5. Verr. 7. 7, Segestem itē ad immitte ciuitatem Venerius Symmachus Decumanus immittitur.

Immittere ad spoliandum. Cic. 6. Verr. 90.

Immittere aliquos in bona alterius, uel in Rempublicam. Cicero 3. Verr. 10. 1, Idem Attico, lib. 1. 11. 16.

Immittere in forum scarios. Cicero pro Sestio, 67, Et ad Atticum, lib. 14. 30. 6. 2, Seruicij et egentis in teclā iustri cum facibus immisi. Hic significat, Cum pernicie mittere, stimulare, argere, incitare.

Immittere se in medijs hostes, irruere & sese prorumpere. Cicero 1. Tuscul. 18. 9, Rursus pro Fonteio, 32, Qui se armatus sepe in hostium manum multitudinemq; immiserit.

Immittere se in uoluptates, pro Immergere. Liu. lib. 3. bell. Pun. Corpus immittere in undas. Ouid. epist. 2. 2. 7.

Immittere dolorem. Cic. 3. de Nat. deor. 131.

Immittere equū ad legionē. Galba ad Ciceronem, lib. 10. 30. 8.

Immittere iniuriam in aliquem. Cic. in Parad. 35.

Immittere perturbationes. Cic. 3. Tusc. 4. 3.

Immittere aliquid in aures suas. Plaut. Epid. 7. 15, Idem Capt. 11. 17, Ne tu quod fabuletur, in aures immittas tuas. Id est, ne auiscultaueris quod dicit.

Immittere pro eo quod uulgò Subornare aliquem dicimus. Sallust. Alij Tarquinium à Cicerone immisum dicebat, ne Crassus suscepto malorum patrocinio, Rempublicam turbaret.

Immittere ridentes, Funes nauium extendere & apparare ad nauigandum. Plin. epist. 1. 5. 7. 4.

In flumen publicum immittere. Vlpianus in l. unica. ff. ne quid in flumine publico, inue ripa eius fiat, ait Prætor: in flumine publico, inue ripa eius facere, aut in id flumen ripamue eius immittere: quo aliter aqua fluat, quam priore astate fluxit, ueto.

Immittere uitem ad uinas pariendas. Varro libro 1. de Rustic. cap. 31. 2.

Immittere, est tigna uel trabes edificij eo extendere, ubi requie sciat, siue in pariete communi, siue in proprio. Labolenus in l. malum. ff. de uerb. signif.

¶ **Immissis,** Participium (immissis) ut, Canes immissi ceruis. Virg. 3. Georg. 7. 4.

Immissa barba, pro Prominenti & longa. Virg. 3. Aeneid. 11. 8.

¶ **Immissio,** Verbale (immissio) Cic. de Senec. 4. 9, Sarmentorūq; ea quam dixi aliorum amputatio, & aliorum immissio.

Immo seu potius (immo) Imò, Coniunctio: quæ apud ueteres significabat Profus, quasi ex infimo. Nunc uerò significat Quin potius. Varro, Non humanitas, immò scilicet est ledere innocentē. Terent. Adelph. 5. 3. 5. 5, Cum prima luce ibo hinc. m. immò de nocte cenfeo.

Plaut. Amphit. 4. 1. 9. 6, (bi est) Quid apud hanc ædis negotij est tibi s. immò quod ti.

Immo, secundo loco positum. Plaut. Mlite, 20. 57, Scies immò hodie meum factū, saxo post dices magis. Plin. epist. 4. 4. a.

Immo. Terent. And. 1. 1. 2.

Nempe ut curentur rellæ hæc. s. i. immo aliud. Videtur immo exponendum esse per Non sed: ut, Immo aliud, id est, non istud uolo quod dicis: sed aliud uolo.

Immo certè. Terent. Eunuch. 4. 7. 4. 2, — credin? c. immo certè.

Immo enim. Terent. Phorm. 2. 2. 2. 4, Immo enim nemo satis pro merito gratiam regi refert. Idem Andr. 5. 1. 4, Dum studeo obsequi tibi, pendè illusi uitam filie. s. Immo enim quam maxime abs te postulo, &c.

In his & similibus uacat Enim, sicut in Sed enim, q. i. enim.

Immo enim uero. Terent. Eunuch. 2. 3. 3. 7, Incommodè hercle. c. n. immo enim uero infeliciter.

Immo etiam. Terentius Andr. 4. 2. 2. 5, Verum uis dicam? u. immo etiam.

Immo etiam, pro eo quod barbarè dicitur, Sed quod plus est. Terent. And. 4. 1. 31, — nec te quinit hodie cogere illum ut duceres. p. Immo etiam, quo tu minus scis erumnas meas, &c.

Immo uerò. Cic. in Partit. Omnibus uero igitur ex his locis argumenta sumemus? c. u. Immo uerò scrutabimur.

Immo, post negatiuam dictionem. Terent. And. 1. 2. 30, Qui hoc intellexit? an nondū eia nē hoc quidem? u. immo callidè. Causa igitur non bona est? immo optima. Cic. Att. lib. 9. 17. 5. 5.

Immobilis & hoc immobile, pen. corr. (immobilis) Quod non potest moueri. Plinius lib. 11. cap. 37. 13, Aures hominū tantum immobiles.

Immobilibus oculis contueri solem. Plin. lib. 7. cap. 2. 12.

Solo hæret immobilis. Virg. 7. Aeneid. 50.

Scopulis immobilior. Ouid. 13. Metam. 172.

Immoderatus pen. prod. (immoderatus) Adiectiuum, contrarium Moderato, Intemperans, nimius, immodestus. Cic. ad Atticum, lib. 13. 28. 3. 6, Alexandrum postquam rex appellatus sit, superbum, crudelē, immoderatum fuisse.

Immoderata intemperantia. Cic. 1. Acad. 55.

Immoderata mulier. Cic. pro Cælio, 41.

Immoderata oratio. Cic. in Orat. 11. 5.

Immoderato potu atq; pastu. Cic. 1. de Diuin. 10. 7.

Res immoderata cupidus est. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 5. 7.

Immoderata tempestas. Cic. pro Sex. Rosc. 77.

¶ **Immoderatio,** Denominatiuum (immoderatio) ut, Effert immo deratione uerborum. Cic. pro Sylla, 2. 2.

¶ **Immoderatè,** pen. prod. Aduerbium (immoderatè) Non moderatè, extrà modum, immodicè.

Immo-

Immoderate facere. Cic. 2. Tusc. 55.
Immoderate profusa uox. Cic. 2. de Nat. deor. 2. 23.
Immoderate ferre res secundas. Cic. 1. Off. 127.
Immoderate & intemperate uiuere. Cic. de Vniuers. 51.
Immodestus Adiectiuum (ἀμειψτός, ἀμειψτός, ἀμειψτός) Non temperatus, immoderatus. Terent. Heaut. 3. 3. 7, Vel heri in conuiuio quam immodestus fuisti.
Immodesti mores. Plaut. Curc. 4. 45.
Profusum & immodestum iocandi genus, cui opponitur ingenium & facetum. Cic. 1. Off. 145.
Immodestia, immodestia (ἀμειψτία, ἀμειψτία) Immoderatio, intemperantia. Plaut. Amph. 4. 10, Hec heri immodestia coegit me. Idem Merc. 3. 27, Incogitata, excors immodestia.
Immodeste, Aduerbium (ἀμειψτῶς) Immoderate. Liu. 2. bel. Pun. 119, immodicē immodestēq; gloriari.
Immodicus pen. corr. Adiect. (ἀμειψτός) Multus & nimius. Colum. lib. 1. cap. 3, Suaeque lege C. Licinius damnatus est, quod agri modum quem in magistratu rogatione tribunitia promulgauerat, immodica possidendi libidine trascendisset. Sic. Plin. lib. 9. cap. 30, 3, Astiditate furti immodici.
Amore immodico uictus. Ouid. 2. Fast. 117.
Frigus immodicum. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 3.
Labor immodicus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 5.
Immodica oratio, Nimiti longa ut fastidium pariat. Plin. epist. 181.
Rixae immodicae. Horat. 1. Carm. ode 13. 2.
Immodici, Plures. Martial. lib. 2. 89,
 Atriacque immodicis arctat imaginibus.
Immodicus libidinis, Nimitia libidinis cupiditate ductus. Colum. lib. 7. cap. 6. 2.
Ire immodicus. Stat. 1. Theb. 9.
Leuitate immodicus. Tacit. lib. 15.
Mecoris immodicus. Tacit. lib. 15.
Immodice, pen. corr. Aduerbium (ἀμειψτῶς) Nimitis uel intemperate. Colum. lib. 2. cap. 16. 3, Magisque conducere agricolae frequenter id potius quam immodicē facere.
Immodice ferre aliquē casum, pro Immoderate. Cic. 4. Tusc. 61.
Immodulatus Adiectiuum (ἀνυδάματος) pro Asphero: ut, Poemata immodulata. Horatius de Arte poetica, 14.
Immolitus Adiectiuum, penultima producta (ἀνυδάματος) idem quod Aedificatus. Liu. 9. bel. Maced. 183, Aquae publicam omnem in priuatum aedificium aut agrum fluentem ademerunt: & quae in loca publica inaedificata, immolitaue priuati habebant, intra dies triginta demoliti sunt.
Immolo Immolas, pen. corr. (θύω, ἐπιθύω, ἐπιθύω) immolare, Sacrificare. & quasi mola inspergere: ex In, & Mola. Festus, immolare, est mola, id est, farre molito, & sale hostiam suam sacrificare. Virg. lib. 12. Aeneid. 90,
 - Pallas te hoc uulnere, Pallas
 immolat. Cic. 2. de Diuinatione, 56, Quid quā pluribus dijs immolatur, qui tandē euenit ut litetur alijs, alijs nō litetur.
Agno immolato aram spargere. Horat. 4. Carm. ode 11. 2.
Libidinosus immolabitur capere. Horat. Epod. 10. 5.
Immolare homines. Cic. pro Fonteio, 18.
Immolare hostias. Cic. 3. Tusc. 105.
Immulator, pen. prod. Verbale (ἐπιθύω) Qui immolat & sacrificat. Cic. 2. de Diuinat. 53, Hec decessio capitis, aut accessio, subitōne fieri potest, ut se exta ad immolatoris fortunam accommodent.
Immolatio, Aliud uerbale foemimum (ἐπιθύω) Cic. 1. de Diuinat. 195.
Immortior (ἀθάνατος, ἀθάνατος), a quo Immortuus, idem significat quod Mortuus. Plinius libro 29. cap. 4. 16, Nam qui immortuus est in uino. De stellione. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 6, De immortalis reliquijs coniurationis.

Immori, cum datiuo. Plin. lib. 7. cap. 43. 4, Quod dissimulauerit, & supremo somno eius (cui immortuus quodammodo est) credamus ab uno illo inuidiam gloria uictam.
Fortiter Euxinis immorimur aquis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 8.
Ferro immori. Senec. Herc. Oetheo, 7. 26.
Haste immoritur. Valer. 6. Argonaut. 114.
Studijs immori. Horat. 1. epist. 7. 17.
Immortuus, Nondum mortuus. Cic. ad Attic. lib. 1. 9, De inmortuis reliquijs coniurationis. Hoc est, non planē mortuus, sed rediuius, et quotidie pullulātibus: perinde quasi ex cisa sit arbor, non profluxit euulsa.
Immoror pen. corr. immorari (ἐμμορῶ, ἐμμορῶ) immorari, Moram trahere. Colum. lib. 8. cap. 5. 10, Incubantibus autem gallinis iuxta ponendus est cibus, ut satur & studiosus nidis immorentur.
Immorari honestis cogitationibus, Versari diu & multū temporis insumere in cogitatione rerū honestarum. Plin. epist. 8.
Terrenis immorari. Quintil. lib. 2. cap. 16. 4.
Immortalis & hoc immortalate, pen. prod. (ἀθάνατος, ἀθάνατος) Terent. Eunuch. 2. 2. 1, Dij immortales, homini homo quid praestant?
Immortales atq; beati, id est, diui. Lucret. lib. 5. 24.
Mortalis & immortalis, contraria. Cic. 1. Off. 168.
Animi omnium immortales, sed fortium bonorū diuini. Cic. 2. de Legibus 45.
Aeuum immortale. Lucret. lib. 1. 12.
Deus immortalis. Horat. de Arte poetica, 94.
Immortalia facinora, immortalia opera, Quae nullo tempore sunt intermitura. Plaut. Mostel. 9. 81. Liu. 1. ab Vrbe, 65.
Herbae immortales. Claud. de Nuptijs Honorij, 32.
Immortalis memoria. Cic. pro Corn. Balbo.
Mens immortalis. Lucret. lib. 3. 123.
Mors immortalis. Lucret. lib. 17. 8.
Questus immortalis. Cic. in Pisonem, 21.
Tributa immortalia. Tacit. lib. 20.
Immortalitas, pen. corr. immortalitatis (ἀθάνατος) Cic. de Amic. 9, Nisi enim (quod ille minime putabat) immortalitatem optare uellet, &c. Terent. And. 5. 5. 4,
 - nam mihi immortalitas
 Parta est, si nulla aegritudo huic gaudio intercesserit.
Cedit nullare nisi immortalitate celestibus beata uita. Cic. 2. de Nat. deor. 230.
Commendare immortalitati. Vide Commendo.
Non est lugenda mores quam immortalitas consequatur. Cicero de Senectute, 67.
Aeternitatem & immortalitatem, nō unius diei gratulationem alicui donare. Cic. in Pisonem, 4.
Mandare aliquid immortalitati. Cicero pro Domstia, 60.
Vide Mando.
Memoria immortalitatis memoriam aliquorum prosequi. Cic. 2. Philipp. 53.
Reddere immortalē alicuius memoriam. Cic. 2. Off. 5.
Immortalitatis esse & Aetatis, contraria. Cic. 4. Phil. 154.
Tradere immortalitati scripta alicuius. Cic. 3. de Orat. 34.
Immortale, pro Immortaliter: ut, Flos immortale uirens. Valer. 7. Argonaut. 73.
Immortaliter, pen. corr. Aduerbium (ἀθάνατος) Perpetuō. Cic. ad Qu. frat. 3. 17. 13, Quod scribis te a Casare quotidie plus diligere immortaliter gaudeo.
Immortuus Vide Immorior.
Immotus pen. prod. Adiectiuum (ἀκίνητος, ἀκίνητος) a Motu uero, Quod non mouetur. Virg. lib. 3. Georg.
 - sepe sub immotis praesepibus, aut mala tactus
 Vipera delinuit.

Fides

Fides immota. Valer. 3. Argon. 121.
Lumina immota tenere. Virg. 4. Aeneid. 67.
Mens immota manet. Virg. 4. Aeneid. 90.
Fixam, immotumque animo sedet. Virg. 4. Aeneid. 3.
Immagio Immugis, pen. prod. immugiui uel immugij, immugium (ἰμμογιῶν) immugire, idem quod Mugire, & fontium qualem boues emittere solent, edere. Virg. 3. Aeneid. 134, - curuisque immugij Aetna cauernis.
Mare totum immugij. Senec. Hipp. 10. 8.
Masto immugij regia luca. Virg. 11. Aeneid. 8.
Immulgeo immulges, immulsi uel immulxi, immulsum uel immulctum (ἀμμολεῖν) immulgere, Mulgendo & sugendo, lac ex mamillis exprimere. Plin. lib. 28. cap. 7. 3, Item marmarum collectionibus cum thure, oculo ab idu cruore suffuso, & in dolore, aut epiphoris, si immulgeatur, pluriam prodest. De lacte. Virg. 11. Aeneid. 37,
 - & lacte ferino
 Nutribat, teneris immulgens hubera labris.
Immundus Adiectiuum (ἀκαθάρτος) Impurus, Impolitus. Terent. Heaut. 2. 3. 54,
 - panis obstita, Neglecta, immunda illuuit.
Contactu immundo foedant omnia. Virg. 3. Aeneid. 46.
Fimus immundus. Virg. 5. Aeneid. 66.
Immunda fortuna. Plaut. Cistell. 2. 105, Immundas fortunas meas equum est siquidorem sequi.
Immundus homo, Sordidus, inquinatus. Plaut. Mostel. 3. 17,
 Homo indiligens cum pigra familia,
 Immundus, instrenuus.
Immundus lapsus. Plin. lib. 14. cap. 19. 1, Aut superne deciduo immundiore lapsu aliquo polluto.
Paperies immunda. Horat. 2. epist. 2. 40.
Immunda segnitias. Colum. lib. 9. cap. 5. 2, Sues immundi. Virgil. 1. Georg. 80.
Nil immundius hoc, nihil est immundius illo. Cat. de Aemyl. 92,
 Immunditia (ἀκαθαρσία)
Immunis & hoc immune, pen. prod. (ἀντιστάς, ἀντιστάς, ἀντιστάς) Dicitur, ut ait Festus, qui nullo fungitur officio, liber ab onere publico: Qui uel etate uel alio priuilegio praestare munia non tenetur. Virg. 4. Georg. 49,
 Immunisq; sedens aliena ad pabula fucus.
Immunis non est uirtus: id est, non est otiosa, semper aliquid agit. Cic. de Amic. 46, Non est enim inhumana uirtus, neque immunis, neque superba, quae etiam populos uniuersos tueri, eisq; optime consulere soleat.
Immunes & uectigales, contraria. Cic. 3. Off. 65, Melius hi quā nos, qui piratas immunes, socios uectigales habemus.
Agri immunes. Cic. 2. Phil. 60.
Immunes agros, liberosq; arare. Cic. 4. Verr. 120.
Immunes & liberae ciuitates, Quae nullum uectigal pendunt. Cic. 5. Verr. 11, Quinq; praeterea sine federe immunes ciuitates ac liberae, Centuripina, Halesina, &c.
Immunis, cum genitiuo. Ouid. 3. Metam. 1,
 Nullum passa iugum, curuisq; immunis aratri.
Belli immunis. Virg. 12. Aeneid. 113.
Boni alicuius immunis: id est, expers. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 13.
Immunis huius mali: hoc est, Suspicione uacans aut carens. Ouid. lib. 8. Metam. 139,
 - uobis immunibus huius
 Esse mali dabitur.
Manus immunis: id est, innoxia. Horat. 3. Carm. ode 23. 4. Id est, a sceleribus pura. Porphyry.
Operum immunes famulae. Ouid. 4. Metam. 1.
Scelerum immunis. Stat. 5. Theb. 25.
Immunis, cū ablatiuo: ut, Immunis militia. Liu. 1. ab Vrbe, 189.

Plin. lib. 17. cap. 24. 9, Caprificus omnibus immunis est, quae adhuc diximus. Id est, caret malis praeditis, non inarescit, non sentit tabem.
Conditione commodiore sunt praedia immunia, quā illa quae pensitant. Cic. 3. de lege Agr. 6.
Metu immunis. Senec. Hipp. 10. 13.
Immunis, Improbū aliquando significat, auctore Festo. Plaut. Immune est facinus. Ego existi narum legendū & apud Festum & apud Plautum immunis, per a primam uocalem.
Immunitas, pen. corr. (ἀτάκτα, ἀτάκτα) Exemptio, & uocatio munerum & onerum. Cic. 1. Philip. 2, Nam immunitates datur edem 2. Philip. 93, Ne qua post Idus Martias immunitatis tabula, neue cuiusquam beneficij fingeretur.
Immunitas & libertas alicuius promittit. Cic. pro Fonteio, 15.
Dare immunitatem. Cic. ad C. Ciliam, lib. 12. epist. 1. 5.
Munerum immunitatem alicui dare. Cic. 4. Acad. 215.
Habere immunitatem. Vide Habeo.
Immunicus, pen. corr. Adiectiuum (ἀνομοσύνη) Plaut. Trinum. 6. 68, - cū
 Immunicus scis quid cātari solet, Quod habes ne habeas.
Immunitus Adiectiuum, pen. prod. (ἀντιμύνητος) Non munitus. Cic. pro Cecinna, 39, Si uia sit immunitas, iubet quae uelit agere iumentum.
Immunita castella. Liu. 2. bel. Pun. 48.
Vrbs immunita. Ouid. 10. Metam. 34.
Immurmuro Immurmuro, pen. corr. (ἀρρομύρω) Immurmurare: ut, & g. non totum immurmurat. Ouid. 3. Metamorph. 130.
Sub lingua immurmurare aliquid. Persius Satyr. 2. 1.
Syllis immurmurat. Aulter. Virg. 4. Georg. 53.
Immusculus Immusculus (εἰμύς) Ales ex genere aquilarū est, sed minorum uirum quā aquila: quae uolucris raro & non ferē preter quā uere apparet: quia aetum, algoremq; metuit. Appellatur autem ita, quod subitō & inexpectata se immittat. Haec Festus. ex cuius uerbis, non immusculus, sed immuscillus scribendum potius uidetur: siue immuscillus: nā ab immitendo deditur. Plin. lib. 10. cap. 7. 1, Sanqualem aut atq; immuscillum augures Romani in magna questione habent. Immuscillum aliqui uulturis pullum arbitrantur esse, & sanqualem ossifragae. Hic Plinius uocare uidetur immuscillum autem, quā Festus immuscillum uocat, & ossifragam.
Immutecolus Immutecolus, immutui (ἰμμοτεκόλος) Immutescere, Mutū fieri, tacere. Quintil. lib. 10. cap. 3, Non ergo putemus semper optimum esse quod latet, ne immutescamus alioqui.
Ruptis immutui ore querelis. Stat. 5. Theb. 109.
Immutato Immutas, penultima producta (ἐμμοτάω) Immutare, idem quod mutare, siue aliud pro alio dare. Plautus Epid. 13. 40,
 - hic sunt quadraginta mīne.
 Si quid erit dubium, immutabo. Idem Milit. 8. 22.
Immutare se, uel immutari. Plautus Trucul. 6. 57, Terentius Phorm. 1. 4. 30, non possūm immutari. Idem And. 1. 6, 7, Id mutauit, quoniam me immutatum uidet.
Conuerti & immutari. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 85.
Alienare a se aliquē, et se illi immutare. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 4.
Immutari ex amore. Terent. Eun. 2. 19.
Immutari imperio. Cic. de Amic. 49.
Mouere & immutare. Cic. 2. de Diuinat. 133.
De institutis priorum immutat successor aliquid. Cicero pro Flac. 26.
Figuram alicuius immutare. Ouid. 7. Metam. 147.
Immutatur ingenium exestate. Terent. And. 1. 5. 40, Plaut. Curcul. 3. 54, - neq; ueto, neq; iubeo, quando te

Vide

ideo immutatis moribus esse here, atq; ingenio.
 Immutare ingenium moribus. Plaut. Trinum. 4. 28.
 Immutare moris. Cic. 2. de Leg. 62.
 Immutare se in re aliqua. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 36.
 Sensus immutare. Lucret. lib. 5. 284.
 Ad literam uerbum immutare. Cic. 2. de Orat. 138.]
 Immutare uerbum. Plaut. Amph. 9. 6.
 Immutare uoluntatem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 7. 2.
 Immutare uultum. Terent. Hecyra, 3. 3. 9.
 ¶ Immutatus, pen. prod. Participium (ἐμμοτασμένος) Sueton. in Claudio, Suppositus, aut etiam palam immutatos datorum officiorum codicillos.
 Immutata forma. Terent. Heaut. 2. 4. 10.
 Immutatis literis. Cic. 2. de Nat. deor. 96. Sic, apud eundem in Orat. 12. 4. Verborum ordinem immuta.
 Voluntas immutata. Cic. in Philippicis, Suspicionem nullis attulit immutate uoluntatis.
 ¶ Immutabilis, hoc immutabile, pen. corr. (ἀμετέωλον, ἀμετέωρον, ἀμετέωρον) Quod nullo modo mouetur ac flectitur. Cic. 2. Acad. 43. Quam interdum eandem necessitatem appellant: quia nihil aliter possit atque ab ea constitutum sit, inter quasi fatalem et immutabilem continuationem ordinis sempiterni.
 Pondus immutabile adest uerbis sanctis. Stat. 1. Theb. 43.
 ¶ Immutabilitas, pen. corr. immutabilitatis (ἀμετέωλον) Cicero de Fato, 26. Sed in factis immutabilitate apparere, in futuris quibusdam, &c.
 ¶ Immutabiliter, pen. corr. Aduerbiū. Celsus, 1. 99. quidquid. ff. de uerborum obligat. Si immutabiliter uerum fuit, te capitulum non ascendisse.
 ¶ Immutatio, uerbale (ἐμμοτασμός) Cicero 2. de Legib. 63. Negat enim mutari posse muscas leges sine immutatione legum publicarum.
 Immutatio ordinis. Cic. 3. de Orat. 96.
 Translatio et inmutatio. Cicero in Orator. 51. Et quamquam translatio est apud cum multa, tamen inmutationes nesciam crebriores.
 Imo] Vide Immo.
 Imola] ἐμολα, ἱεροθύσιον. Vrbis in Aemilia, quae olim Forum Cornelij dicebatur. Ptolem. 6. lib. 3. cap. 1.
 Impacatus] pen. prod. Adiectiuum (ἐμπακάτος) Non pacatus. Virg. 3. Georg. 81.
 Aut impacatus a tergo horrebis iberos.
 Odi impacata. Claud. 2. in Eutrop. 43.
 Impactio, Impactus] Vide Impingo.
 Impages] impagis, pen. prod. fem. gen. (ἐμπάγια) Festus, Impages dicuntur quae a fabris in tabulis figuntur, quo firmius cohaerent: a pangendo, id est, figendo. Vnde poetae pangere uersus dicuntur, et agricolae pangere plantas, id est, figere.
 Impalleo] impalles, impallui (ἐμπάλλω) impallere idem quod Pallere. Stat. 6. Thebaid. 161.
 Euentu impalluit ipse secundo.
 Impanco] impacras, impacrare, est inuadere, uerbum a Graeco tractum, quasi πᾶν ὑπέρας consumere. Varro Ecclesiastiam, in regiam aream impacrarunt. Nonius.
 Impar] imparis, pen. corr. om. gen. ablatiuo impari, et alioquando impare, metri causa (ἴσος, ἀίσιον) Virgil. in Pharmaceutria — numero deus impare gaudet.
 Impar, Non pars, sed inaequale. Virg. 4. Georg. 49.
 Aut asper crabro imparibus se immiscuit armis. Vbi Seruius, imparibus armis, inaequali consilio: nam apes laborantes consumit.
 Impar beneuolentia. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 12.

Certamen impar. Ouid. 11. Metam. 32.
 Fata imparia. Virg. 12. Aeneid. 30.
 Fortuna est impar animo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 25.
 Interuallis imparibus coniungi, et pro rata portione distingui. Cic. in Somn. Scip. 17.
 Impar numerus. Cic. 4. Acad. 63.
 Imparia numero oua. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 9.
 ¶ Impariter, pen. corr. Aduerbiū (ἀπαρτίως) ut, Versus impariter iuncti. Horat. de Arte poetica, 15.
 Imparatus] pen. prod. Adiectiuum (ἀπαρτός) Nota significationis. Cic. 3. Tuscul. 52.
 Neme imparatum cura laceraret repens. Ex Euripide, Terentius Phorm. 2. 1. 84.
 Ut ne imparatus sim quum adueniat Phormio.
 Paratus, et imparatus contraria. Cic. pro Milone, 31.
 Imparatus arma sumpsit. Cic. 1. Tusc. 136.
 Imparati cum a militibus, tum a pecunia. Cic. Att. lib. 7. 13. 4.
 Imparatisimum omnibus rebus. Caesar 1. belli Ciuil. 121.
 Imparatus semper aggreddi ad dicendum uidebatur Antonius. Cic. de claris Orat. 72.
 In malis imparatus. Cic. Att. lib. 9. 17. 63.
 Longum est imparatis breue tempus. Cic. 3. Philip. 12. 4.
 Increm et imparatum aliquem gladijs adoriri. Cic. pro Senectio, 68.
 Pectus non imparatum arumnis. Senec. Hipp. 10. 1.
 Imparens] pen. prod. Imparens, om. gen. (ἀπαρτός) Non parens, siue obediens. Impius.
 Impatio] Vide Impertio.
 Impasco] impascis, impaui, pen. prod. Impasium (ἐμπάσιον) impascere, uel impascor, impascere, impasci, idem quod Pascere, siue pasci. Colum. lib. 6. cap. 5. 2. In ea loca perdentes sunt, quibus nullum impasitur pecus. Idem lib. 2. cap. 18. 1.
 ¶ Impasium, Participium a Pascor passiuo (ἀπασιον) Non passiuus. Virg. 9. Aeneid. 255.
 Impasius, uel plena leo per omnia turb. ins, &c.
 Turba impasita luporum. Silius lib. 7. 26.
 Impatibilis] et hoc impatibile, pen. corr. (ἀπαρτός) Quod ferri non potest siue tolerari. Plaut. Amph. 15. 21. Cladesque exantillarem impatibiles.
 Impatibilis cruciatus, Impatibilis dolor. Plin. lib. 25. cap. 5. 20.
 Impatibilis morbus, Intolerabilis. Plin. lib. 20. cap. 10. 5.
 Impatibilis poena. Cic. 2. de Finib.
 Impatibilis ualendo. Plin. 10. cap. 18. 4.
 Impatiens] impatentior, impatentissimus (ἀπαρτός) Nullus laboris aut doloris patiens. Iungitur genitiuo. Plinius libro 8. cap. 10. 1. Idem impatientes frigoris. De elephantis, Impatiens uetusstatis. Plin. lib. 21. cap. 16. 4.
 Impatiens tarditatis. Plin. lib. 10. cap. 62. 1.
 Animus impatiens, et non tractabilis. Ouid. 1. de Remed. amor. 25.
 Impatentissimum frigorū pisum. Plin. lib. 8. cap. 12. 4.
 Impatentiores hyemis intubi. Plin. lib. 19. cap. 8. 5.
 Ire impatiens. Ouid. 13. Metam. 1.
 Mollis et laboris impatiens. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 2.
 Vie impatiens. Ouid. 6. Metam. 65.
 ¶ Impatentia, impatentia (ἀπαρτός) Plinius lib. 11. cap. 23. 1. Fieri autem primo papilionis paruus nudosque, mox frigorū impatentia uillis inhorrescere.
 ¶ Impatenter, Aduerbiū (ἀπαρτόνως) Aegre et molestè. Plin. epist. 7. lib. 2. Amati, consummatissimum iuuenem tam ardentem, quam nunc impatenter requiro.
 ¶ Impasibilis, pen. corr. Adiectiuum. Qui non est passioni obnoxius. Irenaeus.
 Impauidus] pen. corr. Adiectiuum (ἀπαύδης) Qui nihil timet.

met. Plin. lib. 28. cap. 19. 12. Et pellis asinina inlecta impauidos infantes facit.
 Ianitor impauidus. Stat. 6. Theb. 100. de Cerbero.
 Impauidum pectus. Liu. 1. bel. Pun. 108.
 Impauidus somni. Silius lib. 7.
 Impauidus frangit telum. Virg. 12. Aen. 2.
 Imparia numero oua. Varro 3. de Re rust. cap. 9. 9.
 ¶ Impauide, pen. corr. Aduerbiū (ἀπαύδως) Audacter, Intrepidè. Liuus 10. bel. Pun. 69. Nec locuta est ferocius, quam acceptum poculum nullo trepidationis signo dato impauide hausit.
 Impeccabilis] et hoc impeccabile, penultima correpta (ἀπαύδως) Quod peccare non potest. Gellius lib. 17. capite 19. Is erit plerisque impeccabilis, uitamque uiuet tranquillissimam.
 Impeccio] impeccis, impeccere, uetus uerbum, uerberare. Varro, itaque impeccetes a se eijciunt fucos. Sic, peccere pro impetere et uerberare a comitis sepe legitur. Quid si potius impetantes legas, pro peccere et uerberare cupientes, desiderandi forma, uel frequentandi pro sepe peccantes atque puniunt. Nam ut fictum pro fixo a Varro dicitur, et a ueteribus Grammaticis obseruatur, quidam peccum pro peccum ab eodem dicitur, a quo pecco, peccas: quum praesertim pro peccus peccatus a Columella dicitur. Sic a Lego lecto dixit Horatius, a scribo scripto. Quidam insectantes legunt, quod non est ineptum, sed uetus lectio est insectantes. Turnebus.
 Impedio] impedis, pen. corr. impediui, impeditum (ἐμπόδιον, ἀπαύδως, ἀπαύδως, ἀπαύδως, ἀπαύδως) impedire, implicare, inuoluerè, ac proprie de pedibus dicitur, sed ad alia transfertur. Terent. Andr. 3. 5. 11. — uideri me tuis consilijs Miserrum impeditum esse. Plaut. Ruden. 2. 37.
 Sed dum alios seruati, se impediuit.
 Impedire se et implicare. Cic. 4. Verr. 2. 9. Vide Implico.
 Impedire, et Expedire, contraria. Cic. pro Rab. Posth. 15. Sapientis est, quum stultitia sua impeditus sit, quo quo modo possit se expedire.
 Impediri et Adiuuari, contraria. Cic. de claris Orat. 2.
 Impediri in re aliqua. Cas. 1. bel. Gal. 145.
 Impediri et alligari in re aliqua. Cic. ad Attic. lib. 9. 169. 1.
 Impediui ipse sese in plagis. Id est, irretiuit, et sese retibus implicauit. Plaut. Aulil. 2. 1. 11.
 Equitatum alicuius impedire. Cas. 2. bel. Gal. 293.
 Impeditum impedire. Cic. Dolabella, in epist. ad Attic. lib. 15. 328. 7. Stultissimis interrogationibus aliquorum causam impedire. Cic. de Arusp. resp. 1.
 Mentem dolore impedire. Cic. pro Celio, 48.
 Impedire cornua nouis fertis. Ouid. 2. Metam. 174.
 Impediunt curae. Terent. Andr. 1. 5. 25.
 Impedire iter. Cic. ad Att. lib. 8. 162. 2. Caesar 1. bel. Ciuil. 99. Impedire exitus.
 Nauigationem impedit uentus. Cas. 5. bel. Gal. 26.
 Impedire nuptijs aliquem. Terent. Phorm. 2. 4. 2.
 Impedire et tardare profectioem alicuius. Cic. Cas. lib. 7. 5. 3.
 Impedire uxorem alterius impudicitia. Plaut. Amph. 16. 13.
 Impedire, Obstare ne quid fiat, impedimento esse. Plin. epistol. 262. Veror enim ne in alterutram partem ignorantia lapsus, aut illicita confirmem, aut necessaria impediam.
 Perturbare et impedire rationem belli prope iam explicatam. Cic. de Prouinc. Consul. 29.
 Impedire quo minus. Cic. de Senec. 56. Nec etas impedit, quo minus et ceterarum rerum et in primis agri colendi studia teneamus, usque ad ultimum tempus senectutis.
 Impedire ne. Cic. de Fato, Casus quidam ne facerem, impediuit.

457
 Nihil impedito. Cic. 1. Off. 4.
 Nihil impedit quo minus. Cic. 1. de Finib. 52.
 Quae obstant et impediunt remouere. Cicero 4. Acad. 40.
 Impedire ab. Plin. libro 10. cap. 63. 10. Non impedit partus quasdam ab opere. De equabus loquitur.
 Ab delectatione omni negotio impediri. Cicero pro Murena, 37.
 Lachrymae, dolorque impediunt loqui. Ouid. 9. Metam. 66.
 Impedire amplexu alium. Ouid. 2. Metam. 87.
 Impediri fletu. Cic. ad Atticum, lib. 3. 50. 3.
 Impedior liuore. Brutus ad Cic. lib. 11. 10. 2.
 Malis domesticis impediri. Cic. pro Sestio, 84.
 Impediri etate et morbo. Cic. 5. Verr. 51. Et, 1. de Fin. 89.
 Impediri negligentia, studijs, occupationibusque. Cicero 1. Officiorum, 41.
 impediri occupatione. Vide Occupo.
 Pudore impediri. Cic. 4. de Fin. 3.
 impediri religione, Detineri, arceri. Sulpit. ad Ciceronem, lib. 4. 12. 9. Caesar 5. bel. Gall. 23. Partim quod insuetus nauigandi mare timeret, partim quod religionibus sese diceret impediri. Cic. 6. Verr. 108.
 Impediri uinculis. Cic. 1. de Diuinit. 180.
 Frenis impediuntur equi, id est, frenantur. Ouidius 2. Fasto. 148.
 ¶ Impeditus, penul. prod. (ἐμπόδιον) Nomen ex participio: ut, Impeditissime sylua. Caesar 8. bel. Gal. 67.
 Animus libidini deditus, amore, desiderio, cupiditate, saepe nimia copia, inopia etiam nonnunquam impeditus. Cicero pro Celio, 36.
 Iter impeditum. Stat. 4. Sylu. 3. 7.
 Impedita nomina apud Ciceronem sunt, quae non sunt expedita. Vide Expedita nomina.
 Impeditior pugna. Liu. 4. bel. Pun. 68.
 Impedita studia. Plin. epist. 150.
 Tempora Reipublicae impedita. Cic. in Pisonem, 2.
 Irretitus, impeditus, constrictus, quibus opponitur Promptus. Cic. pro Milone, 40. Quid minus promptum ad pugnam, quam penula irretitus, rheda impeditus, uxorè penè constrictus esset.
 Vinculus, constrictus, et impeditus. Cic. de Arusp. respon. 20.
 Impeditissimus ad iter faciendum. Brutus ad Ciceronem, libro 11. 13. 5.
 Occupati impeditique hunc amores tenent. Cic. pro Celio, 35.
 ¶ Impeditio, Verbale (ἐμπόδιον) Detentio, occupatio. Cicero 1. de Diuinit. 188. Viget enim animus in somnijs, liberque sensibus ab omni impeditioe curarum iacente et perne mortuo corpore.
 ¶ Impedimentum (ἐμπόδιον) Aliud uerbale, Dicitur quo quis impeditur, ut non perficiat quod cupit. Terentius Andr. 4. 2. 24.
 Proinde hinc uos amolimini: nam mihi impedimento estis.
 Inferre moram et impedimentum alicui. Cicero. 1. de Inuent. 18.
 Legitimum impedimentum. Vide Lex.
 Impedimentum pati. Plin. epist. 12. lib. 2. Vide Pator.
 Esse impedimento. Cicero pro Corn. Bal. 14. Et ad Attic. libro 10. 108. 4. Superabat impedimenta naturae, diligentia, industriaque Demosthenes. Cic. 1. de Orat. 136.
 Impedimenta, in exercitu, dicitur res quae conducuntur in expeditione necessaria. Et non solum sarcinae, sed etiam iumenta, impedimenta dicuntur, ut docet Frontinus in libro Strategematon, scribens fuisse interfecta a Petreio impedimenta in magna aquarum et pabuli inopia. Curtius Magno consilio iacturam sarcinarum, impedimentorumque contempsit.
 Q. Caesar

Cesar 1. bel. Gal. 100, Alteri ad impedimenta et carros suos se contulerunt. Cic. 6. Verr. 19, Etiam erat inimica improborum, quae C. Catonis illius, qui Consul fuit, impedimenta retinuit.

Impedo] impedas, pen. cor. (ἰμπεδω) Impedare, Pedamina bus sustinere. Col. lib. 4. cap. 16. 2. Quum mensum tricostimū excesserit, posita uinea, id est, seruo autumnio, uehementiorib. cataminibus statim impedienda est. Vnde impediata uitis ab eodem dicta, quae pedamentis sulca est.

Impello] impellis, impuli, pen. cor. impulsum (ἰμπελλω, ἰμπελλω, ἰμπελλω, ἰμπελλω, ἰμπελλω, ἰμπελλω) Impellere, In ducere, incitare uel urgere, praesertim magna ui. Virg. 4. Aeneid. 11. 9.

Ferte citi flammis, date uela, impellite remos. Cic. pro Cluent. 55, Praecipitantē igitur impellamus, inquit, et perditum prosternamus.

Impellere atq; hortari, pro incitare aliquem ad aliquam artē. Cic. 1. de Orat. 62.

Impelli atq; incendi ad aliquid faciendum. Cic. de clar. Ora. 10.

Impelli ut. Terent. And. 3. 2. 43.

Non impulit me hac omnino ut crederem. Cic. de Senect. 70.

Impellere ad scelus. Cic. pro Rosc. Amer. 23.

Ad nullam rem unquam impelletur. Cic. 4. Acad. 51.

Impellere seruum ad accusandum dominum. Cic. pro Deiot. 1.

Ad bellum barbaros impellere. Cic. pro Sylla. 27.

Ad facinus non uidetur hominem illum impulsura utilitas. Cic. Bruto. 6. 2.

Ad iniuriam faciendam animum alicuius impellere. Cic. pro Flacc. 66.

Ad iram impellere. Horat. de Arte. 23.

Ad quoduis maleficium hominem impellit auaritia. Author ad Heren. lib. 2. 68.

Impellere in fraudem. Cic. pro Mil. 24.

Impelli in fugam. Cic. pro Rab. perduel. 100. 16.

Impellere in eam mentem. Cic. pro Milone. 68.

Impellere in sermonem. Cic. 2. de Orat. 167.

Impellere in spem. Cic. in Catil. 40.

Impellere in spem certissimam Consulatus. Cic. ad Brutum, 10. 4.

Impellere animos in spem metumq;. Liu. 7. bel. Pun. 240.

Natura impellitur, ut prodesse uelimus quam plurimis, in primisq; docendo, rationibusq; prudentiae tradendis. Cic. 3. de Finibus, 100.

Cuncta impellere pugna. Valer. 5. Argon. 133.

Impetus animorum impellere, et reflectere, contraria. Cic. 2. de Orat. 171.

Sensus impellere. Lucret. lib. 4. 107.

Impellere uoluntatem quo uelis, et Vnde uelis deducere, contraria. Cic. 1. de Orat. 16.

Impellere plaustrum in terram. Cato cap. 5. 4. Plin. lib. 17. ca. 5. 2, Catonis uerba referens sic habet, Cato breuiter atq; ex suo more uita determinat, Terram cariosam caue: neue plaustrum, neue pecore impellas.

Impellere, Contorquere. Virg. 1. Aen.

—cauum conuersa cuspide montem Impulit in latus. Quasi in rem quae facile cedit ictui, Seruius.

Zephyris impellentibus undas. Virg. 4. Georg. 61.

Impellere, Labefactare. Plin. lib. 33. cap. 11. 10, Immenso et Achaicā uictoriae momento ad impellendos mores.

Impellere mugitibus auras. Ouid. 3. Metam. 2.

Impellere, Loco pellere. Liu. Impulsa frons prima, et trepidatio subsidij illata.

Impulsus, Participium (ἰμπελλω) Terent. And. 1. 1. 72,

—hac fama impulsus Chremes, Vltro ad me uenit. Conscientia ad fatendum impulsus. Quint. lib. 5. cap. 13. 37.

Furijs impulsus. Virg. 10. Aen. 13.

Impulsa acies. Vide Acies.

Choras tentauit impulsus pollice. Ouid. 10. Metam. 29.

Sagitta neruo impulsu per nubem. Virg. 12. Aen. 70.

Impulsu bellum. Lucan. lib. 5, —nobis uictoria turbam Non dabit impulsu tantū quae praemia belli Ausferat. Trāstia sumpta à calumnia, quae quum semel conculsa fuerit, facile eueritur: impulsu igitur id est, praecipitis et quasi peracti. Bud. Cic. affectum bellum uocat.

Impulsus, huius impulsus (ἰμπελλω, ἰμπελλω) Cic. 2. de Nat. deo. 46, Is autem ardor non alieno impulsu, sed sua sponte mouetur. Cas. 5. bel. Gal. 94, Ne ciuitas eorum impulsu deficeret.

Impulsu tuo, suo, uestro. Hoc est, deductu et suasu, atq; hortationib. Cic. pro Rosc. Amer. 6, Idem 3. Verr. 5, 6, Impulsu tuo et tua crudelitate fecisset.

Impulsu uestro loquor. Cic. 3. de Orat. 47.

Impulsu Pisonis Consulis. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 1.

Impulsus scutorum. Cic. pro Cecinna. 32.

Impulsu primo moueri. Cic. 1. Tusc. 85.

Impulsio, Verbale (ἰμπελλω) Cic. 2. de Inuent. 133, Impulsio est quae sine cogitatione per quandam effectiōnem animi facere aliquid hortatur: ut amor, iracundia, aegritudo, etc.

Inductio et impulsio in hilaritatem. Cic. 3. de Orat. 113.

Impulsor, impulsoris (ἰμπελλω) Qui incitat et impellit ad aliquid faciendum. Terent. Eun. 5. 6. 18.

Here, ne me spectes, me impulsore haec non fecit.

Suasor et impulsor profectionis meae. Cic. Attic. libro 16. 334. 3.

Impulsor atq; adiutor. Cic. de Prouinc. Cons. 14.

Impulstrix, ab impellendo Nonius dicit probat eadem forma, qua conscrix, curatrix, affestrix, etc.

Impendium] Impendiosus. Vide Impendo.

Impendeo] Impendis, impendi, impensum (ἰμπενδω) Impendere, pen. prod. Est aliquid supra caput (ut ait Valla) ueluti casurum pendere: ut, Nubes impendit. Cic. 1. de Fin. 91, Accedit etiam mors, quae quasi saxum Tantalō, semper impendat. Idem 5. Tusc. 87.

Impendebat mons altissimus, ut facile per pauci prohibere possent. Cas. 1. bel. Gal. 22.

Impendere, per translationem. Cic. de Amic. 34, Haec ita multa quasi fato impendere amicitijs: ut omnia subter fugere, non modo sapientiae, sed etiam felicitatis diceret sibi uideri.

Impendere et imminuere. Cic. pro Domo sua. 21.

Ad esse et impendere. Cic. ad Plancum, lib. 4. 14. 3.

Ad esse atq; impendere mala uidentur. Cic. pro Quin. 26.

Quae aderant iam et impendebant depellere. Cicero pro Milone. 57.

Impendere fatum aliquod, aut instare iam planē, aut certe iam appropinquare. Cic. 2. in Catil. 32.

Quid illi impendeat, ex aliqua re suspicari. Cic. pro Cluent. 52.

Acerbitas impendit omnibus. Cic. Caelio. lib. 2. 15. 13.

Contentio impendit. Cic. Attic. lib. 2. 37. 4.

Magna impendit discordiae. Caelius Cic. lib. 8. 14. 13.

Impendit formidines ab nostris magistris. Cic. 7. Verr. 122.

Tanta malorum impendit (ἰμπελλω) Cicero Attico, lib. 15. 5. Iudicia reliqua impendunt, nondum est planē expeditum. Cic. Attic. lib. 4. 85. 12.

Impendent te mala. Terent. Phorm. 1. 4. 2.

A superis nulli impendent metus. Cic. 1. de Natura deorum 66.

Impendit

Impendet procella Reip. Cic. de Arusp. resp. 3.

Infiniti sumptus impendent in hos exercitus, quibus defendimur. Cic. Bruto. 18. 6.

Inuidia tempestas quanta nobis impendet. Cicero 1. in Ca. til. 16.

Impendet belli timor. Cic. Caelio. lib. 2. 10. 3.

Impendet negotium, Urget, instat. Cic. ad Attic. lib. 2. 34. 6.

Impendet cura pectori meo. Plaut. Epid. 3. 32.

Impendens, Particip. (ἰμπενδω) Plin. lib. 18. cap. 35. 2, Quinimo et barundinem non nisi impendente pluuia feruident. Sic, Impendens dolor, Cic. 1. de Fin. 62.

Impendens montium altitudines. Cic. 2. de Natur. deorum 143.

Ruina impendens. Ouid. ad Liuian. 73.

Impendo] Impendis, impendi, impensum (ἰμπενδω) Impendere, pen. cor. In aliquam rem insumere. Plin. epist. 2. 49. In aqua ductu domine, Nicomedenses impendebant h. s. x. x. c. c. c. x. x. x. qui imperfectus adhuc reliquus.

Impendere de suo. Liu. 6. ab Vrbe. 69.

Bienium impendere alicui rei. Quint. ad Triphonem.

Curam impendere alicui rei. Col. in Praefat. lib. 1. 23.

Laborem impendere studijs. Plin. epist. 49. f.

Impendere laborem in foedere faciundo. Cic. 2. Verr. 41.

Opus impendere uerbis, pro Operam dare. Senec. epist. 76.

Operam impendere intra tectum. Col. lib. 12. cap. 1. 3.

Impendere duplicem operam. Varro 2. de Rustic. cap. 11. 6. Vide Opera.

Pecuniam impendere in res aliquas. Cic. 6. Verr. 60.

Studia iuuenib. erudiendis impendere. Quint. in Proem. libro 11.

Sumptus impendere ad incertum casum. Cic. 5. Verr. 195.

Tempus studijs impendere. Plin. epist. 10. 6. a. lib. 6.

Vitan impendere fame. Stat. 5. Sylu. 113.

Tota uolumina in disputationem impendere. Quint. lib. 3. capite 6. 16.

Impensus, Particip. (ἰμπενδω) Impensum pretiū. Cic. ad Atticum, lib. 14. 309. 2, Scribis enim esse rumores, me ad lacum quod habeo uenditurum, minusculam uero nullam usq; Quinto traditurum, uel impenso pretio, quod inuoducatur, ut tibi Quint. filius dixerit, dotata Aquilia. Caesar 4. bell. Gal. 469, Quinetiam iumentis, quibus maxime Galli delectantur, quaeq; impenso parant pretio, Germani importatis non utuntur. Id est, soluto, ut quibusdam placet. Alij magno interpretantur.

Actas impensas labori. Lucan. lib. 2. 11. 3.

Preces impense, pro uehementibus, apud Suet. in Tiberio.

Libido impensa. Lucret. lib. 5. 193.

Impensa uoluptas, ut Propensa. Prima eius oratio fuit excusantis, quod tanto minoribus copijs ipse uenisset, quam pro opintione hominum, id sua impensa erga eos uoluntatis maximum debere initium esse.

Impensus, Nomen ex participio (ἰμπενδω) Actus affluēs, quasi in quem multa impense fiunt. Plaut. Capt. 13. 37.

Ve misero illi, cuius cibo iste factus est impensor.

Impensus, Grauis, intolerabilis, molestus. Plautus Bacch. 7. 10, Pol quidem, meo animo, ingrato homine nihil impensius est.

Cura impensor: Hoc est, maior, uehementior. Ouidius 2. Metamorph. 82.

Impensa, impense (ἰμπενδω, ἰμπενδω) Sumptus. Caelius ad Ciceronem, lib. 8. 1. 5, Ne molestiam tibi cum impensa mea exhibeam. Cic. 5. Verr. 43, Magna impensa. Ingentes impense. Vide Ingens.

Theauri pars 2.

Leuis impensa. Ouid. 2. de Arte. 51.

Profunde impense. Claud. 3. Paneg. 45.

Cruoris impensa. Ouid. 8. Metam. 14.

Impensas agere in rem aliquam. Cic. in Oratione Antequam iret in exilium.

Ad impensasangebatur regis animus. Vide Ango.

Impensas facere. Cic. Antequam iret in exil.

Parceve impense. Vide Parco.

Cenarum impensis uenari suffragia. Horat. 1. epist. 20. 8.

Impensa, Beneficium. Marcial. lib. 1. epigr. 4.

Impensis uitam principis annumeres.

Impense, Aduerbium (ἰμπενδω) Valde, admodū. Plaut. Epid. 11. 38, Est impense improbus. Terent. Adel. 5. 9. 36, Impense cupere. Gell. lib. 18. cap. 18. cap. 7, Iulius Paulus poeta uir bonus, et uerum, literarumq; ueterum impense doctus. Terent. Eunuch. 3. 1. 23, Impense inuidere. Liu. 10. bel. Maced. 1. 42, Impense regnum affectare.

Impensius (ἰμπενδω) Abundantius, uberius. Plin. lib. 6. epist. 90, Quo impensius rogo ut timori meo quotidie singulis, uel etiam binis epistolis cōsulat. Liu. 4. ab Vrbe, 197, Multo impensius accendi.

Impensius uxor. Catul. ad Lesbiam, epig. 67. 1.

Impendium, Impendij (ἰμπενδω) Idem significat quod impensa. Plin. epist. 78, Ego mihi curam tantum et impendij uendico. Idem epist. 234, Nunc Reip. Prusensium impedia, reditus, debitores excutio. Cic. de claris Orat. 8.

Sine impendio. Cic. pro Quintio, 7, Qui ab adolescentulo quæstum sibi instituisse sine impendio.

Impendium, Pecunia quæ seniori datur. Cic. ad Attic. lib. 6. 111. 9, Itaq; aut tutela cogito me abicare, aut (ut pro Glabrio ne Scauola) scenus et impendium recusare.

Conferre impendia in educationem. Quin. lib. 1. cap. 10. 17.

Deducere impendia ex dote. Neratius in l. quod dicitur. ff. de impensis in rebus dotalibus factis.

Ad assem impendium reddere. Vide Ad praepositionem.

Impendiosus, pen. prod. (ἰμπενδω) Qui plus aequo impendit, et consumit quam par est. Plaut. Bacch. 7. 12, Nimio praestat impendiosum te, quam ingratum dicier.

Impendio, Aduerbium intendendi (ἰμπενδω) idem quod impense, ualde, apprimē. Gell. 1. 1. ca. 2, Sed loquacior impendio et promptior. Idem lib. 11. cap. 18, Quoniam uidebantur impendio acerbiores.

Impendio magis, pro Multo magis. Terent. Eun. 3. 5. 39, —impendio magis animus gaudebat mihi. Cic. Att. li. 10. 195. 13, At ille impendio nunc magis odit Senatium.

Impendio minus. Plaut. Aulul. 3. 18, Atq; ille uero minus minusq; impendio Curare, minusq; me impertire honoribus.

Impenetrabile] pen. prod. (ἰμπενδω) inquit Festus, cuius uultum penetrabile intrare non licet.

Impenetrabilis] hoc impenetrabile, pen. cor. (ἰμπενδω) Quod penetrari non potest. Liu. 2. bel. Pun. 89, Et quia auersi, ac diuerso late agmine à tam multis simul uententib. haud sanē impenetrabiles essent, in litus passim naues egerunt.

Armis impenetrabilis. Stat. 3. Theb. 3.

Mens impenetrabilis ira. Silius lib. 17. 113.

Pudicitia impenetrabilis. Tacit. lib. 4.

Impenetrabilis ferro flex. Liu. 6. bel. Maced. 10. 6.

Impenetrabile tergus ad. Plin. lib. 8. cap. 25. 7.

Venia impenetrabilis. Tacit. lib. 20.

Impennatas] ἀπείραστο, agnas in Saliari carmine ueteres pro spicis usurparunt, quae non habent aristas. agnas enim thouas uoluerunt intelligi. Festus.

Q 2 Impen,

Impensa] impense. Vide Impendo.
Impensibilis] hoc impensibile, pen. corr. (ἀνεπιβλητός)
 Idem quod inconsiderabilis. Gellius lib. 11. cap. 5. Om-
 niumque rerum fidem veritatemque, misisti confusisque signis,
 veri atque falsi, ita impensibilem uideri aiunt, ut quisquis
 homo est, &c. Alia exemplaria habent, incomprehensibilem.
Impensus, Impensē] Vide Impendo.
Imperator] Imperatrix. Vide Impero.
Imperceptus] Adiect. (ἀπαράληπτος) Gell. lib. 14. cap. 1.
 Minora maioribus imperceptiora.
Impercito] εὐπρόσβητος. Id est, par cito, futurum ab imperati-
 uo. Festus.
Impercussus] Adiectiuum (ἀβλαβή) ut, Pedes impercussos
 mouere id est, sine strepitu. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 11.
Imperditus] pen. corr. (ἀπώλετος) Aliud adiectiuum. Virg.
 10. Aeneid. 28. Et nos ò Graijs imperdita corpora Teucri.
 Vbi Seruius, Imperdita corpora Graijs, Quos Graeci perde-
 re nequiuērunt.
Pectora imperdita. Stat. 3. Theb. 17.
Imperfectus] Adiect. (ἀτελής, ἀσπαστός) Nondum absolu-
 tus & perfectus. Virg. 8. Aen. 35.
 — pars imperfecta manebat.
Opus imperfectum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 3.
Sermonis uerba imperfecta. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 14.
Imperforatus] Adiect. (ἀσπαστός) Non perforatus. Ouid.
 12. Metam. 100.
 — manet imperforatus ab omni
 Inq; cruentatus Ceneus Elateius ictu.
Imperiosus] Vide Impero.
Imperitus] pen. prod. Adiect. (ἀνεπιτήκειος, ἀμαθής) Non
 expertus, inquit Donatus, inscius, ignarus, rudis, indoctus.
 Plaut. Trinum. 10. 39. — per noui
 Equidem Lesbionice imperitum tuum ingenij admodū.
 Terentius Eunuch. 5. 2. 42.
 Non adeo inhumano ingeniosum, Cherea,
 Neq; tam imperia, ut quid amor ualeat, nesciam.
Imperitus & Callidus contraria, quae admodum Rudis & A-
 stutus. Cic. pro Rosc. Comed. 12.
Imperitum, uulgus. Imperita multitudo. Cic. 3. Verr. 107. Plin.
 lib. 34. cap. 14. 9.
Imperitus & indoctus. Cic. in Partit. 49.
Imperitus rerum. Terent. And. 5. 4. 8.
Homo omnium rerum imperitus, querit quid sit ad perpendi-
 culum. Cic. 3. Verr. 94. Idem 4. Tusculan. 112. Aut
 stultum, aut rerum esse imperitum existimet. Ex uetusto
 poeta.
Imperitus expersq; lingua. Graeca. Plin. lib. 29. cap. 17.
Imperitus ad eam rem. Plaut. Milit. 12. 45.
Imperitia, imperitia (ἀνεπιτηκειότης, ἀμαθία) Plinius li-
 bro 17. cap. 2. 10, Contra Circium se uere imperitia existi-
 matur.
Imperitē, pen. prod. (ἀμαθής) imperitius, imperitissime, Ad-
 uerbium, indoctē. Cic. de claris Orator. 91. Dicebat enim L.
 Scipio non imperitē. Idem pro Corn. Balb. 15. Quid enim
 potuit dici imperitius, quam federatos populos fieri fun-
 dos oportere & ibidem 19. Sed quam est illud imperitissime
 dictum de populis fundis, quod cōmune liberorum est po-
 pulorum, &c.
Imperito, Imperitum] Vide Impero.
Imperituratus] Adiect. (ἀσπαστός) Non peieratus: ut, Am-
 nis aequae imperiturate, id est, Styx, per quam dii iurantes nū-
 quam peierabant. Ouid. in Ibin. 16.
Impero] Imperas, pen. corr. (ἐπιτάσσειν, ἐπιτασσειν, ἐπιτασσειν)

ἰμπεραίνω, μέλω, ἡγοράζω) imperare, tubere. Dicitur ab in-
 intentiua particula, & paro, quasi statim paro, uel prorsus
 paro. Terent. And. 3. 2. 10. Non imperabat coram quid o-
 pus factū esset puerperae. Vainius ad Ciceronem, lib. 5. 10.
 2. Sed tamen omnia mihi imperas.
Imperare, plus est quam tubere. Eunu. 2. 3. 97. Iubeo, cogo, atq;
 impero. Vbi Donatus, Euidenter ostendit plus esse Impera-
 re, quam tubere.
Imperare & Obedire, contraria. Cic. 2. Tusc. 83.
Imperare & Parere, contraria. Cic. 2. Tusc. 82.
**Qui bene imperat, paruerit aliquando necesse est, & qui mo-
 deste parerit, uidetur, qui aliquando imperet, dignus esse**. Cic.
 3. de Legib. 6.
Parcius imperare. Stat. 1. Sylu. 5. 9.
**Imperare animo nequius, quam prius quam perire, cur peria-
 turus essem, scire**. Liu. 4. bel. Maced. 117.
Aruius imperat agricola. Virgil. 1. Georgic. 20. Seruius, Aruius
 imperare, id est, ut tantum ferant quantum desiderat a-
 gricola.
**Cupiditatibus imperare, cui contrarium est Seruire cupidita-
 tibus**. Cic. de Amic. 69.
Dolori imperare, Vincere dolorem, & patie nter ferre. Plin.
 epist. 172.
Omnibus gentibus & nationibus terra marique imperare. Cic.
 pro Lege Manilia, 39.
Fortiter imperat ire. Ouid. 9. Metam. 6.
Excruciatum imperare alicui lacrymis. Plaut. Cistell. 2. 49.
Liberis imperare. Id est, regere liberos, inquit Donatus. Terent.
 Adelph. 1. 1. 52.
 Nobismetipsis ut imperemus quum precipitur, hoc pra-
 cipitur ut ratio coerceat temeritatem. Cic. 2. Tusc. 83.
Sibi imperare. Terent. Eunuch. 2. 2. 21.
Imperare sibi silentium. Plin. lib. 2. 8. cap. 6. 5.
Vrbi imperare. Lucan. lib. 2. 12.
**Imperare tributum dicitur princeps, quando subditos imperio
 cogit ad dandam pecuniam, tributo, milites, & id genus**. Plau-
 tid. 5. 4. 4. At tributum quum imperatus est, negant pendit
 potesse. Sic imperare pecuniam. Cic. 7. Ver. 4. 3. & 4.
 96. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 10. 8. Sed neq; Casari impe-
 rari potest, nec Casar exercitui suo. Cic. pro leg. Agrar.
 Imperabitur aliquid muneris, non recusabunt.
Imperare arma. Caesar 1. bel. Ciuil. 2. 6.
Imperare equites ciuitatibus. Caesar 6. bel. Gal. 13.
Pro portione aliquibus frumentum imperare. Cicero septima
 Ver. 4. 4.
Frumentum in cellam. Cic. 1. Verr. 17.
Munus aliquod imperare. Cic. 7. Verr. 41.
Naues imperare. Cic. 7. Verr. 35.
Obsides imperare. Cic. pro Lege Manil. 25.
Imperare obsides ciuitatibus. Caesar 7. bel. Gal. 2. 49.
Pecuniam ad. Cic. 4. Verr. 95. Singulis Censoribus denarij tre-
 centi ad statuum Praetoris imperati sunt.
Pecuniam in remiges imperare. Cic. pro Flacco 25.
Imperare cenam famulo. Cic. pro Rosc. Amer. 36.
Imperare nuptias alicui. Quint. lib. 7. cap. 2. 11.
Imperare, pro Velle. Terent. And. 5. 2. 1. Animo iam nunc otio-
 so esse impero. Vbi Donatus, Impero pro uolo, an ut statim
 fiat tanquam illud quod imperatur? Et impero dixit super-
 be, summum enim iudicium securitatis est superbia.
Imperor, pen. corr. Passiuum. Horat. 1. epist. 5. 5.
 Hec ego procurare, & idoneus imperor, & non
 inuitus. Ratum est.
Malo imperari, quam eripi mortem mihi. Senec. Theb. 1. 21.
Imperatus, pen. prod. Participium (ἐπιτασσειν, ἐπιτασσειν) Vide
 Imperato

Imperato ablatiuus, pro Quum, Imperatum esset.
Imperata facere. Caesar 2. bel. Gal. 351.
Imperata facere datus iunctum. Liuius, Qui quum in pace es-
 sent, imperataq; prioribus Consulibus fecissent.
Imperatiue, Aduerbium, Vide precatiuus, Impercor.
Imperito, imperitas, pen. corr. (ἐπιτασσειν, ἐπιτασσειν) Imperitare,
 Frequent. Plaut. Capt. 5. 59.
 Quod antehac pro iure imperitabam meo.
Imperitare, & Seruire, contraria. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 17.
 Tu mihi qui imperitas, alijs seruis miser.
Equis imperitare. Horat. 1. Carm. ode 15. 5.
Reges magnis qui gentibus imperitarunt. Lucret. lib. 3. 209.
Magnis legio nibus imperitare. Horat. 1. Serm. Sat. 6. 1.
Rem equam imperito. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 38.
Imperitandi parum prudentes. Col. lib. 12. cap. 1. 6.
Imperitando seruendoq; uicissim. Plin. lib. 6. cap. 29. 19.
Imperator, pen. prod. Imperatoris (βασιλεύς, ἀντιβασιλεύς, ἡγεμὼν, ἡγεμὼν, ἡγεμὼν) Qui imperat. Plaut. Capt. 6. 57. Equi-
 dem, si perinde, ut ipse sui imperator familie, &c.
**Imperatores, Duces exercituum & praefati copiarum mi-
 litarium dicitur apud historicos**. Cicero pro Sexto Ro-
 scio 90. Solent hoc boni imperatores facere, quum pra-
 lium committunt: ut in eo loco fugam hostium fore arbi-
 trentur, milites collocent. Idem 4. Philipp. 159. Sipontinus;
 Imperatores dicebantur, qui Senatus & Populi Romani
 iussu uel ductabant exercitus, uel prouincias administra-
 bant, & singuli duos legatos habebant. Plinius lib. 7. cap.
 2. 6. 12. enumerans Pompeij laudes, Toties imperator ante
 quam miles.
Imperator & administrator belli gerendi. Cic. 1. de Ora. 105.
Imperator & miles. Cic. 2. Tusc. 106.
Castrorum imperator, duxq; hostium. Cic. 1. in Catil. 3.
Victor & imperator omnium gentium Populus Romanus. Ci-
 cer. pro Domo sua, 70.
Bonus & fortis imperator. Cic. 2. de Orat. 101. & 149.
Exercitui praepositus est callidus & sapiens imperator. Cic. 1.
 de Inuent. 74.
Inuictissimus imperator. Cic. 6. Verr. 74.
**In summo imperatore quatuor has res inesse oportere, scientia
 rei militaris, uirtutem, auctoritatem, felicitatem**. Cic.
 pro lege Manil. 19.
Imperator uite & necis. Plin. lib. 29. cap. 1. 11. de medicis.
Imperatrix, pen. prod. Imperatricis (βασιλεύσα, ἡγεμὼν) Ci-
 cer. pro Caesio, 53. Deinde fortes uiros ab imperatrice in in-
 sidijs atq; in praesidio balnearum locatos.
Imperatrix Italia. Plin. lib. 2. 6. cap. 3. 5.
Imperatorius, Adiect. (ἐπιτασσειν, ἐπιτασσειν) Quod ad im-
 peratorem pertinet: ut,
Imperatoria donatio. Cic. 5. Verr. 162.
Imperatorius labor. Cic. 2. Tusc. 106.
Imperatoria laus. Cic. 4. Acad. 3.
Imperatorium ius. Cic. 3. Verr. 38.
Imperium, imperij (ἐπιτασσειν, ἐπιτασσειν) Imperatoris, si ye meo-
 uic) iussus & ueluti praecipuum imperatoris. Virgil. 1.
 Aeneid. 12.
 — tempestatesq; sonoras
 Imperio premit, ac uinctis, & carcere frenat. Idē, impe-
 rio Leti parent. Satis pro imperio, quisquis es. Id est, impe-
 riosē, Donatus. Terent. Phorm. 1. 4. 19.
Arbiter imperij. Ouid. 5. Trist. eleg. 3. 1.
Duritia imperij. Tacit. lib. 17.
Imperium facile in bonis. Plaut. Milit. 10. 17.
Lenia imperia. Horat. 1. epist. 19. 9.
Perseuerum imperium. Tacit. lib. 15.
 Thelaui pars 2.

Precarium seni imperium, & breui transiurum. Tacitus li-
 bro 17.
Restrictum imperium. Tacit. lib. 15.
Imperium est in te mihi. Hoc est, tibi imperare possum. Plaut.
 Mench. 2. 40.
Imperium tuum est apud nos. Plaut. Milit. 16. 60. Hoc est, me-
 minimus quid tu nobis imperaueris.
Abnuere imperium. Vide Abnuo.
Accipere imperia. Tacit. lib. 18. Vide Accipio.
Accipere imperium. Liuius, Perculsa ciuitates minores impe-
 rium acceperunt. Imposito stipendio paruerunt.
Capessere imperia. Vide Capesso.
Imperium alicuius demutare. Plaut. Mench. 17. 110.
 Sed quis hic est, qui capillo me hinc de curru deripit,
 Imperium tuum demutat, atq; edictum Apollinis id est,
 contra imperium tuum agit.
Detrectare imperium. Curtius lib. 9.
Eiurare imperium. Tacit. lib. 19.
Imperium exequi, pro Facere quod est imperatum. Plautus
 Amph. 4. 108.
Flectere durum mollibus imperijs. Horat. 1. Carm. ode 1. 1.
Frangere imperium. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.
Habere imperium in belluas. Terent. Eunu. 3. 1. 25.
Negligere imperij alicuius. Vide Negligo.
Obtemperare imperio alicuius. Vide Obtempero.
Parere imperio. Virg. 4. Aeneid. 60.
Rumpere imperium alicuius. Senec. Herc. fur. 1. 16.
Rupto imperio. Tacit. lib. 13.
Imperij alterius seruire. Plaut. Trinum. 6. 21.
Sub alicuius imperio esse. Terent. Heaut. 2. 2. 4.
Imperium, pro Domino. Virg. 1. Aeneid. 59.
 Imperium Oceano, fuman qui terminet aëtris.
 Cic. 1. de lege Agr. 13. His insignibus, & q; infulis imperij uer-
 ditis, &c.
Inimicissimus huic imperio. Vide Inimicus.
Imperium sine fine. Virg. 1. Aen. 57.
Continens imperium. Vide Continco.
Infinium imperium. Vide Infinitus.
Labans imperium. Claud. de bello Get. 115.
Solenne imperium. Virg. 12. Aen. 39.
Abrogare imperium. Vide Abrogo.
Abstipere imperio. Tacit. lib. 8. Vide Abstipio.
Amittere imperium. Vide Amitto.
Consciare imperium. Vide Conscio.
Degustare imperium. Tacit. lib. 5.
Explere imperio triginta magnos orbes. Id est, regnare annos
 triginta. Virg. 1. Aen. 55.
Fulgens imperio Africa. Horat. 3. Carm. ode 16. 7.
Mandata & comissa imperia. Vide Mandō.
Frena imperij moderari. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 7.
Gallie imperio potiri. Caesar 1. bel. Gal. 8.
Regere imperium. Virg. 1. Aen. 69.
Acternis imperijs res hominum regere. Virgilius 1. Aeneid.
 dos 48.
Terminare imperium Oceano. Virg. 1. Aeneid. 59.
Comitia imperij transigit. Tacit. lib. 17.
Imperium, Potestas. Vlpian. de iurisd. om. iud. Merum est impe-
 rium, habere gladij potestatem ad animaduertendum in fa-
 ctuorosos, quod etiam potestas appellatur.
Consulare imperium. Vide Consul.
Duro imperio habitus populus. Tacit. lib. 12.
Dura imperia exercere. Virg. 2. Georg. 74.
Inmutari imperio. Vide Inmutō.
Inhibere imperium. Vide Inhibeo.

Regium imperium pati. Senec. Medea, 4. 3.
 Pati imperium. Vide Partor.
 Imperium alicuius perferre. Cels. 5. bel. Gal. 2. 6. 6.
 Proferre imperium suum, id est, ostendere potentiam & vires suas, uel prorogare, dilatare, ampliare. Ouidius 5. Metam. 75. Tacit. lib. 1.
 Summo in imperio esse. Cic. 2. de Finib. 10. 7.
 Cum imperio esse dicebatur apud antiquos, cui nominatum à Popul. Rom. dabatur imperium. Cum potestate esse, dicebatur de eo qui à populo alicui negotio preficiebatur. Hec Fest. Cic. 6. Verr. 6. Quae dico signa antequam abs te sublata sunt, nemo Messianam cum imperio uenit quin uiderit. Vide Cum.
 Imperium, maius est quam iurisdictio. Paulus in l. ea quae magis ff. ad municipales. Ea quae magis imperij sunt, quam iurisdictio, magistratus municipalis facere non potest.
 Imperium apud iurisconsultos duplex est, Vlpianus in l. imperium ff. de iurisdictioe omnium iudicum. Imperij aut merum aut mixtum est. Merum imperij est, habere gladij potestatem ad animaduertendum in facinorosos homines, quod etiam potestas appellatur. Mixtum est, cui etiam iurisdictio inest, quod in danda bonorum possessione consistit: ut iurisdictio, iudicis dandi licentia.
 Imperiosus, pen. prod. Adiect. (ἐμπειρος) Qui imperium habet. Cic. in Orat. 6. 5. Cognoscat etiam rerum gestarum & memoris ueteris ordinem, maxime scilicet nostrae ciuitatis, sed & imperiosorum populorum, & regum illustrium.
 Imperiosa Dictatura. Liu. 7. ab Vrbe, 19. 7.
 Aequor imperiosus. Horat. 1. Carm. ode 14. 2.
 Fames imperiosa. Ouid. ad Pisonem, 4. 4.
 Imperiosus, Qui nimis seuerè imperat, quasi ostentator imperij. Cic. 2. de Finib. 9. 7. Vtrum tandem censet Torquate imperiosum illum, si, &c. Plaut. Afsin. 9. 4. Nimis imperiosus est.
 Imperiosus sibi, Qui sibi ipse imperat, qui uita suae modum habet. Horat. 2. Ser. Sat. 7. 17. Quisna igitur libet? sapiens, si biq; imperiosus.
 Coniux imperiosa. Ouid. in Ibin, 10. 8.
 Consul imperiosus. Cic. Post. red. in Senat. 10.
 Dura domina, imperiosa, uehemens cupiditas. Cic. in Partic. 50.
 Imperiosissima & superbissima familia. Liuus 9. ab Vrbe, 178.
 Imperiosa media. Plin. lib. 29. cap. 1. 22.
 Nimis imperiosi Philosophi est, uetare meminisse. Cic. 2. de Finib. 1. 66.
 Vis imperiosissima. Quint. lib. 6. cap. 36.
 Impermissus] Adiectiuum (ἀβέητος) illicitus: ut, Gaudia impermissa. Id est, illiciti concubitus. Horat. 3. Carm. ode 6. 6.
 Impersonalis] & hoc impersonale, pen. prod. (ἀνθρώπων) Vox est à Grammaticis ficta, quibus uerbum impersonale dicitur, quod non habet personas. Vide Priscianum & alios Grammaticos.
 Impersonaliter penult. corrept. Aduerbium Florentinus in l. siue. ff. de stipul. seru. Siue mihi, siue sibi, siue conferuo suo, siue impersonaliter dari seruus meus stipuletur, mihi acquireret.
 Imperspicuus] Adiectiuum, incognitus, dubius, non perspicuus. Plin. in uirg. lib. 1. epist. Neq; enim minus imperspicua, incerta, fallaciaq; sunt iudicium ingenia, quam tempestatis terrarum terrarumq;.
 Imperterritus] pen. cor. Adiect. (ἀτρεπτος) Qui nulla re terretur. Virg. 10. Aen. 152.

—mallet imperterritus ille.
 Imperterritus equum impellebat. Silius lib. 7. 146.
 Impertio] Impertis, impertini, impertitum (μεταδομαι) impertire, adiuuum: uel impertior deponens, impendere, partem dare, communicare, participare facere: Ex In & Partior compositum.
 Calorem impertire. Cic. 2. de Nat. deor. 40.
 Diem festum alicui impertire. Cic. 4. Verr. 36.
 Dolorem suum alicui impertire. Cic. 4. Verr. 59.
 Fortunas alij impertiri. Cic. de Amicitia, 61.
 Laudem impertire. Cic. pro lege Manil. 13.
 Prudentiam suam ad salutem alicuius impertire. Cic. ad Attic. lib. 3. 5. 12.
 Salutem impertire. Cic. ad Attic. lib. 2. 27. 5.
 Studium Philosophiae impertire. Cic. 5. de Fin. 10.
 Tempus alicui rei impertire. Cic. Huius rei aliquid temporis impertias.
 Aliquem honoribus impertire. Plaut. Aulul. 3. 19.
 Aliquem malis impertire. Terent. Adel. 3. 2. 22.
 Aliquem osculo impertire. Ofculari. Suet. in Nerone, cap. 37.
 Aliquem salute impertire, Salutare. Terent. Eun. 2. 2. 40.
 Alterum rem aliquam impertire. Plaut. Milil. 5. 77.
 —at me imperti quod commentus es.
 Alteri de re aliqua impertire. Cic. 2. Off. 77.
 Impertiri, passiuè. Cic. 3. in Cat. 58. Atq; etiam uiro forti. Collego meo. C. Antonio laus impertitur. Suet. in Claud. Cesar. cap. 4. Nec dubium est quid post hæc Augustus constituerit, & reliquerit cum nullo, præter auguralis sacerdotij honore impertitum.
 Imperturbatus] Adiect. (ἀταρακτος) contrarium est Turbato. Plin. lib. 2. cap. 23. 1. Imperturbata lux.
 Ore imperturbato bibere uenenum. Ouid. in Ibin, 113.
 Imperuius] Adiect. (ἀταρακτος) ut, Annis imperuius, non uadofus. Ouid. 9. Metam. 22.
 Fret. imperuia. Valer. lib. 4. Argon. 1. 42.
 Itinera imperuia. Tacit. lib. 3.
 Impesco] impescis impescere, Est (authore Festo) in Lalam segetem, pascedi gratia immitti. &c.
 Impetigo] pen. prod. impetiginis, f. g. (ἀσπις) Erodatio cutis, serpens cum pruritu, quam alij scabiem siccam, asperam, & prominentem intelligunt. Alij morbum similem scabiei squammosum, corpusq; dehonestantem. Ab impetu nomen deductum. Plin. lib. 23. cap. 7. Hyberna caprificus in aceto cocta & trita, impetigines tollit.
 Impetiginosus, pen. prod. Qui impetigine laborat. Vlpian. in l. Pöponius ff. de Aedil. edict. Trebatius ait, impetiginosum morbosum non esse: si eo membro ubi impetigo est, ea quæ rectè utatur.
 Impeto] Impetis, pen. cor. impetui, impetitum (ἐσθλάω) impetere, Inuadere, adoriri. Apul. Turgij me oppido impetens. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 5. Itaq; impetentes à se efficiunt ficos, quod hi, &c.
 Flammiis & sagittis impetens Cupido. Seneca Hipp. 3. 1.
 Impetius; huius impetus, pen. cor. (ἐπιβολή) Inuasio cum tumultu. Plin. de Viris illust. 11. Quum Tarquinius in urbem restituere tentaret, & primo impetu lancillu cepisset.
 Impetus animi. Cic. ad Plancium, lib. 10. 5. 5. Vt tota mente, omnig; animi impetu in Remp. incumbas.
 Impetus animi & uoluntas. Cic. 3. de Orat. 32.
 Non rectus animi impetus est libido. Cic. 2. de Inuent. 2. 43.
 Incurso atq; impetus armorum. Cic. pro Cecim. 4. 33.
 Fama impetus. Tacit. in uita Agricola:
 Libidinum. Cic. 1. de Finib. 71.

Pituita.

Pituita. Celsus, Ante febrem si ex somno oculi caligant, aut quis impetus pituita timere potest.
 Acer impetus. Lucret. lib. 6. 2. 6.
 Non auspicati impetus. Horat. 3. Carm. ode 6. 2.
 Cæcus animi impetus. Vide Cæcus.
 Effrans impetus. Senec. Agamem. 12. 6.
 Furentes & uolenti impetus. Cic. 2. de Arusp. resp. 33.
 Naturalis impetus. Quint. lib. 1. cap. 3. 6.
 Impetus repentinus. Cic. pro Rosc. Amer. 60.
 Sæuis impetus. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.
 Sceleratus impetus delendi imperij. Cic. pro Cælio, 10.
 Violentus impetus. Senec. Theb. 2. 6.
 Viuidus impetus. Horat. 4. Carm. ode 4. 2.
 Locus abnuat impetum. Vide Abnuo.
 Abstrahere ab impetu. Vide Abstraho.
 Eunt equi quæ impetus illos egit. Ouid. 2. Metam. 41.
 Impetum & quandam commotionem animi affectionemq; suam uerbis & sententijs amplificare. Cic. 2. de Inuent. 13. 4.
 Impetum capere in aliquem. Plin. lib. 9. cap. 30. 2.
 Colligare impetum furentis. Vide Colligo.
 Comprimere impetum. Cic. de Arusp. resp. 3.
 Continere impetum militum. Vide Contineo.
 Conuoltere impetum suum. Vide Conuerto.
 Horribiles impetus hostium deprecari. Cic. pro Fonteio, 22.
 Vasto impetu diruere aliquem. Horat. 4. Carm. ode 14. 7.
 Dare impetum in aliquem. Tac. lib. 2.
 Impetum dare, Adoriri, aggredi. Liu. 2. ab Vrbe, 82.
 Impetum dare, pro Incitare. Quint. lib. 10. cap. 3.
 Impetum excipere. Cels. 1. bel. Gal. 2. 23.
 Feros impetus exuere. Seneca Thyeste; 2. 3.
 Impetum facere, Inuadere & adoriri. Cicero pro Rosc. Amer. 34.
 Impetum facere in agros inimicorum. Liu. 1. ab Vrbe, 19.
 Impetum facere in bona & fortunas alicuius. Cic. 3. Verr. 64.
 Impetum facere in tabulas. Cic. 6. Verr. 130.
 Inueni impetum facere. Cic. pro Domo sua, 51.
 Feruntur omni impetu ad uoluptatem belliae. Cic. 1. Off. 1. 47.
 Perdonum impetum in tuas fortunas fieri nolo. Cicero Marc. lib. 4. 7. 14.
 Frangere impetum alicuius. Cic. Lentulo; lib. 1. 5. 15.
 Furi impetus Aetnae. Lucret. lib. 2. 12. 6.
 Habere impetum. Quint. lib. 2. cap. 13. 6.
 Habent suos impetus animalia. Cic. 2. Off. 14.
 Animorum impetus implere. Cic. 2. de Orat. 171.
 Incurrere cæco impetu in aliquem. Cic. 1. de Fin. 59.
 Inhibere impetum. Seneca Medea, 6. 7.
 Languescit impetus fama. Tacit. in uita Agricola:
 Mollire impetum. Vide Mollio.
 Moueri uertig; impetum caeli admirabili cum celeritate uideamus. Cic. 2. de Nat. deor. 1. 41.
 Opprimi uolentis impetu. Cic. Antequam iret in exilium, 8.
 Percelleret impetu aliquem, & irrure in eum. Cic. pro Domo sua, 82.
 Rapit impetus illic Thesea magnanimi. Stat. 12. Theb. 159.
 Impetu, tela, & incursum aliquorum refugere. Cic. pro Cec. 16.
 Reprimere impetum, ardoremq; restringere. Cic. in Bruto.
 Impetus Marcelli refuderunt. Cælius Cicero, lib. 8. 2. 5.
 Retardare animos & impetus alicuius. Cic. 1. Verr. 18.
 Fuit impetus illi in medios rogos ire. Ouid. 11. Metam. 67.
 Sumere impetum. Quint. lib. 10. cap. 3.
 Sustinere impetum. Celsus lib. 2. cap. 15.
 Impetu magis quodam animi uti quam cogitatione. Cic. Attic. lib. 11. 213. 1.
 Impetus in oratione, pro Vi & contentione ac uehementia. Cic.

cor. in Orat. 13. 4. Aliter in ea nec impetus ullus, nec uis esse possit. Et pro Deiot. 3. Ad omnem impetum dicenti contentionemq; leuiora.
 Dicendi impetus. Quint. lib. 3. cap. 8. 41.
 Augeri impetu. Quint. lib. 1. cap. 1. 1. 1.
 Dicere impetu. Quint. lib. 2. cap. 11. 3.
 Impetu uno. Plin. lib. 14. cap. 22. 6. Trib. congij; epositi una impetu.
 Impete, pen. corr. (ἐπιδα) ablatiuus pro impetu, ab anti quo nominatio impes, idem. Lucret. lib. 1. 59.
 Quamlibet in partem tridunt res ante ruuntq; impetibus crebris.
 Impete magno comburens flamma. Lucret. lib. 6. 31.
 Recto impete perfingit nubem uis uenti. Lucret. lib. 6. 28.
 Vasto impete fertur. Ouid. 3. Metam. 16.
 Impetuosus, penult. prod. Adiectiuum (ἐπιδα) Qui magno impetu fertur. Plin. lib. 35. cap. 10. 3. Impetuosus animus.
 Impetratum] pen. prod. à uerbo Impetire, idem ualeat quod Impetratum, author Festus. Plautus in Afsinaria, Act. 2. scet. 1. Auguratum est, impetratum est, queuis admittunt aues. Valer. Max. lib. 1. cap. 1. Prisco etiã instituto reb. diuinis opera datur, quum aliquid commendandum reb. diuinis opera datur, quum aliquid commendandum est, precatione: quum exposcendum, uoto: quum soluendum, gratulatione: quum inquirendum, uel exis, uel fortibus, impetito: quum solenni ritu peragendum, sacrificio. Pro impetrato, uulgò corrupte legitur impetrato. Cic. de Diuinat. lib. 2. Concedã hoc ipsum si uis, ac si magnã iacturam cause fecero, si uis esse conuenientiam naturæ cum exis concessero. Sed tamẽ eo concessio, qui euenit ut is qui impetire uelit, conuenientem hostiam reb. suis immolet: quo loco uulgata lectio habet impetire. Huc spectant & Auguria impetratiua, de quibus suo loco diximus.
 Impetro] impetras, pen. corr. (ἐπιδα) impetrare, ex In & Patro compositum, significat obtinere & exorare. Plaut. Capt. 4. 17. Quod quidem ego nimis quam cupio ut impetret.
 Impetrare & exorare. Plaut. Casin. 5. 53.
 Postulare siue orare, & impetrare. Plaut. Capt. 9. 13. Vt quod me orauisti, impetres. Terent. And. 2. 5. 11. Facis ut te decet, quum istuc quod postulo, impetro cum gratia.
 Deserre aliquem alicui & impetrare. Cicero Planc. lib. 13. 30. 13.
 Minus honestè impetrare. Cic. Attico, lib. 15. 32. 5. 2.
 Impetrare ab aliquo, ut uerum esse concedat. Cicero 4. Acad. 172.
 Impetrare æquum. Plaut. Curcul. 2. 65.
 Ciuitatem ab aliquo impetrare. Cic. Attico, lib. 13. 37. 1.
 Exceptionem ab aliquo impetrare. Cic. 4. Acad. 171.
 Pacem impetrare. Horat. 2. epist. 1. 28.
 Quietem studij impetrare. Quint. in Proem. lib. 1. 1.
 Impetrare precibus salutem. Brutus Cicero, 16. 5.
 Impetrat ex poenitentia ueniam Plin. epist. 318.
 Veniam exilij impetrat. Tacit. lib. 12.
 Impetrare ueniam metendi. Plin. lib. 12. cap. 19. 5.
 Voluntate impetrare aliquid, Terent. Adel. 3. 4. 44.
 Impetrare, cum ablatiuo, & prepositione A uel Ab. Valer. lib. 4. cap. de Abstinentia; A seruis uix impetrari potest, ne eam suppellectilem fastidiant. Id est, hoc non possunt dominã à seruis impetrare.
 Impetrassere, pro Impetrare ueteres dixerunt. Plaut. Aulul. 2. 7. 6. Et istud confido à fratre me impetrassere.
 Impetratus Augusti. Horat. 4. Carm. ode 2. 9.
 Impetrabilis, & hoc impetrabile, penult. corr. Quod facile impetrat.

Q. 4 impetrat

impetrari et obtineri potest. Liu. 5. bel. Pun. 167. Omnia et impetrabilia et tuta.
 Impetrabilis dies. In quo quis quid facile impetrat et obtinet. Plaut. Epid. 8. 6.
 Impetrabilis orator. Qui facillime quod uult impetrat. Plautus Mostell. 16. 4. 0. Non potuit uenire orator magis ad me impetrabilis.
 Votum impetrabile. Propert. lib. 4. eleg. 1. 2. 1.
 Impetratio. Verbale. Cic. ad Atticum. lib. 11. 2. 2. 8. 2. Illud molestius, istas impetraciones nostras nihil ualere.
 Impetratiuus. pen. prod. Adiectiuum: ut, impetratiuum augurium. Vide Augurium, in Augur.
 Impexus] Adiectiuum (ἀντιπυρός) Non pexus: ut, Barbæ impexæ. Virg. 3. Georg. 73.
 Antiquitas tristis et impexa. Tacit. in dialogo de Orator. Hoc est, inculta.
 Canities impexa. Stat. 3. Theb. 28.
 Come impexa. Ouid. 3. Fast. 80.
 Impiatus] Vide Impius.
 Impico] Impicax, pen. corr. (ἰμπίκα) impicare, Pice illinere. Colum. lib. 12. cap. 29. De lacu quâdam recentissimum addito mustum in amphorâ nouam, eamq; oblitito et impicato diligenter.
 Impiger] Impigra, impigrum, pen. corr. (ἀνογί) Nō piger, sed diligens et strenuus. Horat. 1. epist. 1. 9.
 Impiger extremos curru mercator ad Indos.
 Impiger ad labores belli. Cic. pro Fonteio, 28.
 Impi. er. in. Cic. 7. Verr. 2. 2. Dabat se labori atq; uineribus, in quibus usq; eo se præbebat patientem atq; impigrum, ut eum nemo unquam in equo sedentem uideret.
 Ales impiger. Stat. 1. Theb. 59. Mercurium sic uocat Iupiter.
 Ibam comes impiger. Stat. 3. Sylu. 2. 19.
 Ductor impiger. Lucan. lib. 1. 4. 6.
 Mentis impigre experientia. Lucret. lib. 5. 292.
 Impigra milita. Liu. 3. ab Vrbe, 23.
 Impigri um urbana militie uirum, dixit Cornelius Tacit. lib. 3.
 Impigre, pen. corr. Aduerbum (ἀνογί) Diligenter. Liu. 2. ab Vrbe, 203. Impigre secuti sunt. Plaut. Rud. 2. 2. 8.
 Impigritas, pen. corr. impigrutatis, pro Impigritia. Cicero de Repub. lib. 3. Nunquam uiri fortissimi fortitudinis, impigrutatis, patientie.
 Impilia] Significant coactilia, qualia pedibus inuoluendis calceandiq; adhibebantur. Hec uox apud Vlp. extat, qui impilia uestis loco esse dicit: et apud Hesychium, qui uerba esse refert. uerba, inquit, τὸ πῶλον ἢ τὴν ἰμπίλια. Hec sic inuoluunt pedes, ut uesti cedant. Nam tegendis obuoluendisq; pedibus è coacta lana fiebant. Latius tamen patere uidentur posse, Hesychio authore, quam ut tantum pedum operimenta complectantur. Hinc Plinij quidam sic feliciter emendatur locus, ubi sic legi debet, Theophrastus auctor est esse bulbi genus, et c. eamq; partem qua uestiantur, esse la neam naturam, ex qua impilia uestesq; quedam conficiantur. Mapalia hucusq; lectum est, nullo sensu. Turneb.
 Impingo] Impingis, impegi, pen. prod. impactum (ἰμπίκα) impingere, ab In et Pango: Impellere et illidere, atq; in faciem aut oculos iactare. Cic. 3. Tusc. 75.
 Quid hinc calix nulli impingendus est, ut plorare desinat.
 Beneficium impingere, Seneca de Beneficijs lib. 1. cap. 1. Gratus aduersus eum quisquam esse potest, qui beneficium aut superbe iniecit, aut iratus impegit.
 Caput parietis impingere. Plin. epist. 60. d. Virg. 5. Aen. 161, Examinata sequens impingeret agmina muris.

Impinges me in magnam litem et molestiam. Senec. epist. 118.
 Compedes alicui impingere, pro Compedibus obuincere. Plautus Capt. 12. 76.
 Culpam in alicum impingere, Reijcere et conferre. Plaut. Milit. 12. 54. Seneca lib. 1. de ira, Quid opus est se in columnas impingere?
 Dicam impingere. Vide Dica. Teren. Phor. 2. 3. 91.
 Epistolam alicui impingere. Cic. ad Atticum, lib. 6. 11. 11.
 Laqueum impingere. Seneca de Tranquil. uitæ.
 Nauem impingere: id est, impellere aut agere in arenam aut scopulos. Quint. lib. 4. cap. 1.
 Pugnum impingere. Plaut. Bacch. 18. 2. Cælius ad Cic. lib. 8. 8. 30. Quid si filius meus fustem mihi impingere uoleat?
 Venenum impingere. Seneca epist. 120.
 Vulnus impingere. Plaut. Amph. 16. 61.
 Impingi, passiuum, pro Immergi, et in profundum demitti. Plinius lib. 19. cap. 38. 2. de auium uolatu. Iaculatur sese in subline, in rectum, in pronum. Impingi putes aliquis, aut rursum ab alto cadere. his, illas salire.
 Impingi, pro Impelli. Seneca lib. 1. de ira, Irasci dicit, impingi, incitari.
 Impactus, Participium (ἰμπίκα) ut, Fores impacte. Lucan. lib. 5. 42.
 Impactus faxo, pro Impedit ad saxum. Liu. lib. 8.
 Impacti turbine pugna Eumachus et Clytiæ. Silius lib. 4. 75.
 Impacti fluctus. Plin. epist. 117. e. lib. 6.
 Impactus infulus fluminis. Plin. lib. 5. cap. 9. 10.
 Impactus in carcerem. Vlpianus in l. in eos. ff. de custodia et exhib. reor.
 Nauis in scapham impacta. Vlpianus in l. quemadmodum. §. si proteclum. ff. ad legem Aquilianam.
 Res impacta dicuntur, quæ impetu inter se concurrunt. Seneca 2. Nat. quæst. Cum coitu nubium uehementer impactarum à latere eliditur.
 Impactio, Verba. Senec. 2. Nat. quæst. Dissimilis autē crepitus fit ob dissimilem impactationem nubium.
 Impio] Impias. Vide Impius.
 Impius] Adiectiuum (ἀπίος, ἀπίος, ἀπίος, ἀπίος) Crudeus, A pietate remotus. Terent. Eumuc. 4. 3. 1. Vbi ego illi scelere sum, miserum, atq; impium inueniam?
 Impius et confceleratus. Cic. in Pisonem, 36.
 Piorum et impiorum rationem habent dij. Cicero 2. de Leg. 25.
 Impius, pro Parricida dicitur ab Oratore per antonomasiam. Quint. lib. 8. cap. 6.
 Impius, et Religiosus, contraria. Cic. pro Fonteio, 19.
 Aetas impia. Horat. Epod. 1. 6. 2.
 Arma impia. Virg. 7. Aeneid. 123.
 Domus impia. Ouid. 8. Metam. 98.
 Facta impia. Lucret. lib. 1. 17.
 Fama impia. Virg. 4. Aeneid. 60.
 Fraus impia. Cic. 1. de Diuinat. 12.
 Furor impius. Virg. 1. Aeneid. 60.
 Genus impia. Virg. 2. Georg. 108.
 Lingua impia deos lesit. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 4.
 Pectora impia. Horat. Epod. 5. 3.
 Religio impia Persarum. Catull. in Gellium, epig. 85.
 Venena impia. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 21.
 Verba impia in deos dicta. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 11.
 Impia herba uocatur incana, yorismarini aspectu, thyrssi modo uestita atq; capitata. Inde alij ramuli assurgunt sua capitella gerentes: ob id impi. m appellauere, quonia liberi super parentem excellant. Alij potius ita appellatam, quod nullum animal

mal eam attingat, existimauere. Plin. lib. 24. cap. 19. 4.
 Impiissimus, superlatiuum, Martianus in l. his uerbis. §. 1. ff. de hered. insti. Filius meus impiissimus, malè de me meruit.
 Impietas, pen. corr. impietatis (ἀπίετης, ἀπίετης, ἀπίετης) Nequitia, peruersitas, atq; proprie eorum est, qui piè, hoc est iuste et sapienter agere non didicerunt. Cic. 1. de Fin. 79. Et uero impietas molita quidpiam est, quamuis occulte fecerit, nunquam tamen confidet id fore semper occultum.
 Impietas et scelus. Cic. 4. de Fin. 108.
 Furens impietas. Seneca Octauia, 7. 12.
 Habere aliquem socium impietatis. Ouid. 4. Metam. 1.
 Impiè, Aduerbum (ἀπίετης) Inhumaniter. Cic. 5. Tusc. 9.
 Viuperare quisquam inquam uitæ parentem, et hoc patri cidio se inquinare audeat et ita impiè ingratus esse, ut, et c.
 Impiè facere. Quint. lib. 6. cap. 2.
 Impio, impius (ἀπίος) Impiari, Foc dare, maculare. Plaut. Rud. 5. 6. — si erga parentem Aut deos me impiaui. id est, si impius sui erga parentes.
 Impiatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀπίος) Sceleratus, inquit Festus.
 Impiatus, Maculatus. Apul. Cruore humano aspersum atq; impiatum.
 Thalati impiati facinore. Senec. Hipp. 12. 7.
 Impiacabilis] et hoc implacabile, pen. corr. (ἀπίος) Qui placari non potest. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 59. Nam si implacabiles iracundia sint, summa est acerbitas, si autem exorabiles, summa lenitas.
 Implacabilis terror. Cic. 2. Tusc. 31.
 Ira implacabilis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 13.
 Implacabilem, inexpiabilemq; sese præbere alicui. Cicero in Pisonem, 63.
 Quod implacabilis Quinto Fabio fuisse. Liu. 8. ab Vrbe, 182.
 Implacabiliter] Aduerbiu (ἀπίος) Tacit. lib. 1. Scaturum, qui implacabilis irascebatur, silentio transiit.
 Implacatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀπίος) Non placatus, Gula implacata. Ouid. 8. Metam. 171.
 Implacidus, pen. corr. Adiectiuum (ἀπίος) Non placidus, Diuum implacidissimus Mars. Stat. 9. Theb. 1.
 Genus implacidum Genauini. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.
 Implectio] Implectis, unde Implexus (ἐμπλεκτικός) Participium, significat implicatum, et inuolutum, ut ait Festus. Plinius lib. 25. cap. 7. 1. Folliculis cum semine inter se implexis. Idem lib. 33. cap. 1. 8. Est quidem apud eundem Homerum uirorum crinibus aluum implexum.
 Caruleos implexæ crinibus angues Eumenides. Virg. 4. Georg. 96.
 Implexus, huius implexus, uerbale masc. gen. pro cõplexu. Plin. lib. 2. cap. 65. 7. Vt quum terra arida et sicca constare per se ac sine humore non posset, nec rursus stare aqua nisi sustinente terra, mutuo implexu iungerentur.
 Impleo] Impleo, impleui, impletum, pen. prod. (ἰμπίκα) implere, Note significationis. Plin. lib. 1. 4. cap. 63. 6. Canes implentur uno coitu. Hoc est, grauidæ sunt et prægnantes.
 Implere, cum genitiuo. Virg. 1. Aeneid. 4. 4.
 Implentur ueteris Bacchi, pinguisq; ferina. Liu. 1. ab Vrbe, 203. Adolescentem suæ temeritatis implet.
 Implere, cum ablatiuo. Virg. 1. Aeneid. 147.
 Implentq; mero pateram. Plaut. Merc. 16. 55.
 Que sufficione impleuit me indignissime. Idè Cast. 3. 34.
 Ego te implebo flagris.
 Implere ad summum. Colum. lib. 12. cap. 36.
 Impudentia est id profiteri quod nō possis implere. Id est, perficere, præstare. Cic. pro Cluent. 39.

Implere acta. Sueton. de claris Rhet. 6.
 Aeuum implendū non seignibus annis. Ouid. ad Liuian. 90.
 Amariudinem inimici implere. Plin. epist. 153. b.
 Impleuit annos centū. Plin. lib. 7. cap. 48. 5. Hoc est, cõpleuit, Annos suos foeliciter implere. Ouid. epist. 7. 32.
 Auras ululatus implet. Valer. 8. Argon. 29.
 Aures implere sermonibus. Ouid. 12. Metam. 12.
 Aures auditoris implere. Cic. in Orat. 56.
 Cælum questibus implere. Virg. 9. Aeneid. 100.
 Cælum uotis implere. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 1.
 Conuiuia implere uarijs dictis. Ouid. 13. Metam. 147.
 Cursum implere uitæ. Plin. lib. 7. cap. 16. 8.
 Deos implere questibus. Valer. 2. Argon. 34.
 Diem sermonibus implere. Ouid. 7. Metam. 135.
 Implere expectatione. Liu. 6. bell. Maced.
 Facultates equestris ordinis implere. Plin. epist. 16.
 Fata implere suæ etatis. Ouid. epist. 6. 7.
 Fidem implere. Plin. epist. 58. a.
 Finem uitæ sponte, an fato impleuit. Tacit. lib. 2.
 Focinas implere. Colum. lib. 7. cap. 6. 3. Plin. lib. 8. cap. 44. 2. Focinas à partu optime septimo die impleri obseruatiã est, mares fatigatos melius implere.
 Prodigium implere. Plin. lib. 10. cap. 18. ad finem.
 Formidinis implere. Liu. 10. ab Vrbe, 65.
 Horror asper me impleuerat. Silius lib. 8. 25.
 Hostes fama implere. Liu. 7. bell. Maced. 53.
 Locum aliquem clamore implere. Virg. 3. Aeneid. 82.
 Delicijs implere locum. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 4.
 Locum principem implere. Tacit. lib. 4.
 Magnitudinem suam anno implere. Plin. lib. 9. cap. 36. 3.
 Meritis implere aliquem. Ouid. 2. Amorum, eleg. 3. 3.
 Munia Consulatus solus impleuit. Tacit. lib. 3.
 Numeros principis implere. Ouid. ad Liuian. 58.
 Imago impleuit oculos. Silius lib. 3. 9.
 Officium suum implere. Plin. epist. 264. Vereor enim ne aut excessisse, aut non impleisse officij mei partes uidear.
 Populares laudibus et meritis Scipionis implere. Liu. 6. bell. Pun. 159.
 Potestatis suæ implere. Liu. 3. ab Vrbe. Ne ita omnia Tribuni potestatis sue impleuit, ut nulli publici cõsiliij fuerit esse.
 Promissum implere. Plin. epist. 36. b.
 Quum sese regum sanguine impleverint. Cic. 2. de leg. Agrar. 53.
 Sinum implere lachrymis. Virg. 4. Aeneid. 6.
 Sortem implere. Curtius lib. 3.
 Spei implere. Liu. 5. bel. Maced. 137.
 Spem implere quam quis de nobis concepsit. Plin. epist. 10. 4.
 Superstitione implere. Liu. 1. bel. Pun.
 Tempus implere. Cic. ad Atticum, lib. 6. 11. 6. 4.
 Terrore impletur Africa. Silius lib. 17. 119.
 Is uomens frustis esculentis totum tribunal impleuit. Cicero 2. Philip. 74.
 Neptunus uentis impleuit uela secundis. Virg. 7. Aeneid. 5.
 Verba implere lachrymis. Ouid. epist. 6. 12.
 Vestigia implere, pro Asssequi. Plin. epist. 66.
 Vicem alterius implere. Plin. epist. 92. b.
 Vices implere pro alio. Claud. 4. Paneg. 87.
 Tuis oraculis Chrysippus totum uolumen impleuit. Cic. 2. de Diuinatione, 172.
 Nomen Arionum Siculas impleuerat urbes. Ouid. 2. Fast. 19.
 Vterum impleat generoso semine. Ouid. 9. Metam. 57.
 Implere de. Cic. 4. Acad. 163. De quibus rebus uolumina impleta sunt non à nostris solum, sed etiam à Chrysippo.
 Implet uinas hominum quatuor. Plin. lib. 16. cap. 40. 3. Impleta

Implere libram. Plin. lib. 18. cap. 10. 3.
 Implico *implicare*, pen. corr. *implicui* & *implicavi*, *implicatum*, pen. corr. & *implicatum* (*ἰμπλῖκα*, *ἰμπλῖκα*) *impli-*
care, involuere, innectere. Seneca *epist.* 22. Quod malè *impli-*
cauit, solus potius quam abrumpas.
 Implicatum in. Varro 2. de Re rust. cap. 7. 4. Non angusta iu-
 ba, crebra, fusca, suberifsa, subtenuibus setis implicata in
 dexteriorem partem cervicis, &c. De equis.
 Acies totas implicare inter se. Virg. 11. Aeneid. 12. 7.
 Collo implicuit brachia. Ouid. 1. Metam. 153.
 Colla laqueis implicuisse iuvat. Ouid. *epist.* 2. 29.
 Sertis implicare comas. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 7.
 In complexum alicuius implicari. Catul. in *Epithal.* Mallij, 22.
 Crinem implicat auro. Virg. 4. Aeneid. 30.
 Auster rates implicuit. Stat. 11. Thebaid. 10. 4.
 Implicare transfertur ad alia. Liu. 7. bel. Pun. 231. Eum primo
 incertis implicantes responsis, ut metus tormentorū admo-
 tus fateri uera coegit, edocuerunt.
 Implicari. Pompeius ad Lentulum in *Epist. ad Atticum*, lib. 8.
 161. 1. Quod ueritus sum, factū est, ut Domitius implicare
 tur, ut neq; ipse satis firmus esset ad castra faciendā.
 Implicatus ad seueritatem. Cic. pro Rosc. Amer. 51.
 Continētī inter se & implicati. Caesar 7. bel. Gal. 291.
 Impedire & implicare se. Cic. 4. Verr. 29.
 Implicatum esse cum aliqua re & coherere. Cicero pro leg.
 Amicitij nouis implicati. Cic. Attico, lib. 2. 14. 11. (Man. 12.
 Angoribus & molestijs implicati animi. Cic. 5. Tusc. 5.
 Implicata res controuersis. Cic. pro Quinctio, 2.
 Implicata criminibus auaritia. Cic. in *Dionem*, 67.
 Implicari erroribus. Cic. 4. Tusc. 93.
 Erroribus seuis urbem implicat. Valer. 3. Argon. 7.
 Illaqueatus omnū legū periculis, irretitus odio bonorū omni-
 um, implicatus expectatiōe supplicij. Cic. de Arusp. resp. 6.
 Implicari familiaritatibus alicuius. Cic. pro Corn. Bal. 48.
 Implicari certo genere, cuiusq; uiuendi. Cic. 1. Off. 164.
 Implicatum teneri legibus. Cic. 5. Verr. 69.
 Litus a tris implicatus. Horat. de Arte. 86.
 Implicari maleficio. Cic. pro Celio, 57.
 Molestijs multis implicari. Cic. 5. Tusc. 5.
 Molestijs, operosissq; negotijs implicari. Cic. 1. de Nat. deor. 73.
 Implicari morbo, Detineri. Liu. 3. ab Vrbe, 4.
 Implicatus in morbum. Liu. 3. bel. Pun. 163.
 Qui contrahendis negotijs implicatur. Cic. 2. Off. 55.
 Nullis occupationibus implicatus deus. Cic. 1. de Nat. deor. 71.
 Implicari & constringi multis officijs. Cic. 1. Acad. 17.
 Vitro & citro, uel usu diurno, uel officijs implicari. Cicero de
 Amicitia, 71.
 Multarum etatū oratoribus implicari. Cic. de clar. Orat. 90.
 Permissē cum alijs implicari. Cic. 1. de Inuent. 47.
 Muliebribus religionibus implicari. Cic. pro Domo sua, 81.
 Voluptas penitus in omni sensu implicata insidet. Cicero 1. de
 Legibus, 70.
 Seueritate iudicum implicari, & frequentia populi circumireti
 ri. Cic. 7. Verr. 117.
 Implicare se societate omnium. Cic. 2. de Fin. 76.
 Vim suā cū naturis hominū implicant dij. Cic. 1. de Diuin. 135.
 Implicata uiscō suga. Martial. lib. 1. 111.
 Implicare, Ornare. Plaut. *Implicat* ad speculū caput. Afranius
 Brudusio, in parte inferiore hic implicabatur caput, fateor.
 Implexus, pro implicatio siue conferto. Senec. lib. 1. de Benefic.
 Quare tres Gratia, quare sorores sint, quare implexis ma-
 nibus.
 Implicatus, pen. corr. siue implicatus, pen. prod. Participium
 (*ἰμπλῖκα*) Cic. ad Appium Balbum, lib. 6. 12. 3. Es

tenim oēs Caesaris familiares satis opportunè habeo impli-
 catos consuetudine. Idem 1. Off. 25. Quae quatuor quan-
 quam inter se colligata sunt, atq; implicata.
 Casus libertatis controuersie implicatus. Paulus in 1. finati, ff. si
 ex noxali causa agatur, Sed si statuliberum fisti promissum
 sit, in eadem causa fisti uidetur, quāuis liber fisset, quod
 implicatus ei casus libertatis fuerit.
 Vie implicata errore. Lucan. lib. 8. 1.
 Lino implicatus. Claud. 2. in Eutrop. 89.
 Morbo implicatus. Lucret. lib. 6. 2. 48.
 Controuersa iuris ciuili negotio alicui implicata. Cic. 2. de In-
 uent. 172. Absoluta est que ipsa in se, non ut negotia-
 lis implicatē & absconditē, sed patientius & expeditius re-
 cti & non reciti questionem continet.
 Implicatio rei familiaris. Cic. pro Sestio, 86.
 Implicite, pen. corr. Aduerbium (*ἰμπλῖκα*) Cic. 2.
 de Inuent. 172. Absoluta est que ipsa in se, non ut negotia-
 lis implicatē & absconditē, sed patientius & expeditius re-
 cti & non reciti questionem continet.
 Imploro, implorare, pen. prod. (*ἀντιμαρτυρῶ*) Implorare,
 Proprie est cum fetu rogare, quod est uapularis. Festus.
 Terent. *Adelph.* 3. 4. 43.
 Ille fidem nunc uostram implorat Demea.
 Implorare & appellare. Cic. 7. Verr. 147. Idem pro Quinctio,
 53. Qui deus appellatus est cuius hominis fides implorans
 Implorare & obtestari. Cic. 7. Verr. 148. (da est)
 Appellare, nominare, implorare. Cic. 7. Verr. 101.
 Implorare & supplicare. Cic. 1. de Orat. 118.
 Implorare & testari. Cic. pro Sulla, 48.
 Appellare, obtestari, improbare aliquem. Cic. pro Flacco, 3.
 Auxilium implorare. Virg. 4. Aeneid. 12. 4.
 Auxilium alicuius implorare & flagitare. Cicer. pro Rabirio
 Perduel. reo, 6.
 Implorare auxilium ab aliquo. Caesar 1. bell. Gall. 12. 2.
 Precari, uenerari et implorare deos immortales. Cic. 2. in Cat.
 47.
 Implorare fidē alicuius. Cic. pro Rosc. Amer. 17. Idē 4. Verr.
 53. Sopatrus implorare hominum atq; deū fidem, ut cum
 consilio cognosceret.
 Implorare fidem, dignitatem, religionem alterius in aliquo ne-
 gotio. Cic. 5. Verr. 123.
 Hominem aliquem implorare. Cic. 6. Verr. 72.
 Iura libertatis & ciuitatis implorare. Cic. 3. Verr. 4.
 Implorare memoriam alicuius. Cic. 4. Acad. 23.
 Misericordiam & fidem alicuius obtestari & implorare. Cic.
 pro Murena, 78.
 Implorare et exposcere misericordiā alicuius. Cic. pro Mil. 70.
 Implorare & usurpare nomen ciuitatis. Cic. 7. Verr. 127.
 Numina implorant magno questu. Valer. 3. Argon. 130.
 Imploratus, pen. prod. Particip. (*ἀντιμαρτυρῶ*) ut, Prece
 Pollucis implorata. Catull. ad Mallium, *epigram.* 63. 13.
 Imploratio, Verbale (*ἀντιμαρτυρῶ*) Liu. 2. bel. Pun. 22. Nec in
 inde uotis aut imploratiōe deū, sed ut ac uirtute euadēdū est.
 Omnū deorū et hominū et ciuū et sociorū imploratio. Cic. 2.
 de Orat. 106.
 Acerba imploratio & uox miserabilis. Cic. 7. Verr. 127.
 Implumis] & hoc implume, penult. prod. (*ἰμπλῖκα*) Quod
 plumis

plumis caret. Plin. lib. 10. cap. 3. 5. Hæliæctus tantum implu-
 mes etiam pullos suos percutiens, &c.
 Pulli implumes. Horat. *Epod.* 1. 4.
 Impluio] impluius, implui, uel impluui, implutum, pen. prod.
 (*ἰμπλῖκα*) impluere. Col. lib. 2. cap. 8. Tremellius quidem
 afferat, prius quam impluerit, ab auiibus, aut formicis sa-
 ta edi, ubi aestiuis serenitatibus ager aret.
 Impluere in alicquem locum. Plin. lib. 2. cap. 9. 6. 1.
 Impluit malum ceteros & ceteris. Plaut. *Mosel.* 12. 12.
 Impluuium, huius impluuij (*ἰμπλῖκα*) Locus (ut
 inquit Varro) in medio domus relictus, ut lucem caperent
 deorsum, quod impluebat. Plaut. *Milite.* 5. 4. Terēt. Eunuch.
 35. 41.
 Venisse elanculum per impluuium, fucum factū mulier.
 Cic. 3. Verr. 41. Ne hæc quidē duo signa pulcherrima quæ
 nunc ad impluuium tuum stant, &c.
 Ad impluuium locare aliqui. Cic. 3. Verr. 105.
 Impluuium, Quod aqua impluit, collecta de tecto. Festus.
 Impluuium, huius impluuii (*ἰμπλῖκα*) Vestis erat, inquit
 Perottus, qua sacerdotes per imbrem utebantur: pluuiale
 nunc uulgo appellatur. Varro, Saluum quoq; sereno tempo-
 re impluuium amictum fuisse criminabantur.
 Impluuiatus, pen. prod. Color, quasi fumato stillicidio im-
 pleus inquit Nonius. Vnde impluuiata, genus uestimenti, à
 colore, de quo Plaut. *Epid.* 5. 41.
 Quid erat indutā an regillam induculā, an mendiculā?
 s. impluuiatam, ut isthæc faciunt uestimenti nomina:
 Ut impluuium erat induta.
 Impolitus] pen. prod. Adiectiuum (*ἀπολύτος*) contrariū Po-
 litus, Rudis. Cic. de Prouincijs Consul. 28. Impolite uerò res
 & acerbe si erunt relictæ.
 Impolitus & rudis. Cic. de claris Orat. 163.
 Hebes & impolitus. Cic. 2. de Orat. 73.
 Impolitia, huius impolitie (*ἀπολύτεια*) Ruditas & inlegan-
 tia. Gell. lib. 4. cap. 12. Si quis eques Romanus equū habere
 gracilem, aut parum nitidum uisus erat, impolitie nota-
 batur, id uerbum significat quasi tu dicas in curia.
 Impolitē, pen. prod. Aduerb. (*ἀπολύτως*) Ineleganter. Cic. 1.
 de Orat. 107. Quum sepius tibi Senatus breuiter impo-
 litēq; dicenti maxime sit de rebus assensus, &c.
 Impollitias] Cenfores facere dicebantur, inquit Festus, quū
 equiti æs obnegabant, ob equum malè curatum.
 Impollutus] pen. prod. adiectiuum (*ἀκαταρῶ*) Non pol-
 lutus: ut Fides impolluta. Silius lib. 13. 137.
 Impomenta] quasi impomenta, quæ post cenam mensis
 imponebant. Festus.
 Impono] imponis, pen. prod. imposui, impostum; pen. corr.
 (*ἰμπνῶ*, *ἀντιμαρτυρῶ*, *ἰμπνῶ*, *ἰμπνῶ*, *ἰμπνῶ*, *ἰμπνῶ*)
 imponere, Supra ponere, uel intus ponere. Virgilius 1. Aeneid.
 13.
 —molemq; & montes insuper alios imposuit. Ibidem,
 lib. 4. 91.
 Vidi, thuricremis quā dona imponeret aris. Plaut. *Auz-*
lul. 13. 16.
 — hæc imponentur in foco nostro, lavi,
 Vi fortunatas faciat gnate nuptias.
 Imponere aliquid alicui cum fide. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Imponere alteri, & sibi sumere, cōtraria. Cic. pro Murena, 36.
 Arces imponere montibus. Virg. 6. Aeneid. 155.
 Imponere argentum in stipendium. Liu. 2. bel. Mace. 6.
 Calculum, Rationem subducere. Col. lib. 5. cap. 1. 4.
 Clauas alias portis. Liu. 7. bell. Pun. 139.
 Clausulam disputationi. Col. lib. 3. cap. 19. 2.
 Cognomen uel nomē alicui. Plin. lib. 5. cap. 1. 5. Et, lib. 14. cap.
 Coloniam in agro Samnitium. Liu. 8. ab Vrbe, 113. (3. 6.

467
 Consulem populo, Per uim & tyrannidem collocare in Consu-
 latu. Cic. ad Atticum, lib. 1. 13. 5.
 Coronam alicui. Cic. 2. de Legib. 95.
 Imponere diadema. Cic. 2. Phil. 90.
 Imponere dignationem imperatoris alicui. Tacit. lib. 17.
 Dominum aliquibus imponere. Cic. 13. Philip. 356.
 In cervicibus aliquorum sempiternum dominium imponere.
 Cic. 1. de Nat. deorum, 75.
 Exercitum Brundisii imposuit. Cic. 2. de Diuin. 126.
 Exitum alicui rei, aut sermōibus. Liu. 7. bell. Mace. 77.
 Fastigium operi. Cic. 3. Offic. 41.
 Finem bello. Stat. 8. Thebaid. 133.
 Finem bello, uel curis. Plin. de *Uiris illust.* 42. Virg. 7. *Aeneid.*
 Sic, imponere finem sibi sua, Luuius 5. ab Vrbe, 16.
 Finem luctibus. Ouid. 15. *Metam.* 149.
 Formam operi. Seneca *epist.* 66.
 Frumentum. Cic. *Attic.* lib. 15. 32. 5. 10.
 Plurimas iniurias alicui. Cic. 6. Verr. 17.
 Laborem alteri. Cic. pro Murena, 36.
 Sibi laborem. Caesar 3. bell. Ciuil. 263.
 Legem alicui, Imperare, precipere. Cic. ad Att. lib. 7. 134. 2.
 Sibi leges, Scipsum cohibere & sibi ipsi Imperare. Cicero 4.
 Acad. 48.
 Leges imponere alicui. Virg. 1. *Georg.* 12.
 Leges populo. Cic. 1. de Legib. 61.
 Per uim leges imponere Reipub. Cic. 6. Phil. 206.
 Manum imponere rei alicui, pro Inchoare eam. Ouid. 4. *Trist.*
 eleg. 1. 6.
 Manum extremam imponere alicui rei. Virg. 7. *Aeneid.* 115.
 Seruius, Quod superest perficere. Et est translatio à pictu-
 ra, quā manus complet atq; ornat extrema.
 Imponere summam manum alicui operi. Plin. lib. 36. cap. 5. 5.
 Summam manum imponere in re aliqua. Quin. in *Proem.* li-
 bro 1. 4.
 Manū supremā bellis imponere. Ouid. 1. de *Remed.* Amor. 23.
 Ministerium. Liu. 2. ab Vrbe, 20.
 Modum prosperæ pugne. Liu. 1. bell. Mace. 150.
 Imponere modum tempori. Liu. 4. ab Vrbe, 101.
 Modum suo dolori. Plin. lib. 9. ad *Quadratum*, *epist.* 190. f.
 Multam. Liuus 10. ab Vrbe, 183.
 Necessitatem. Cic. ad Atticum, lib. 4. 74. 2. Cic. pro Sulla, 26.
 Atq; hoc uos iudices testor, mihi de memetipso tam multa
 dicendi necessitas quædam imposita est ab illo.
 Alicui necessitatem quandam uictoris imponere. Plinius *epist.*
 118.
 Nomen alicui. Ouid. 9. *Metam.* 142.
 Nomen uitio. Cic. 2. de Orat. 11. Idem 4. Verr. 100. Inuesti no-
 mina turpissimis rebus imponere.
 Onus alicui imponere, pro Dare prouinciam alicuius rei, &
 committere aliquid negotij faciendum. Terent. *Andria.* 5. 3.
 26. Tibi pater me dedit: quiduis oneris impone, impera.
 Cic. ad Atticum, lib. 9. 175.
 Nimis imprudenter in amicitia onus imponere. Cecinna Cice-
 roni, lib. 6. 7. 17.
 Onus simultatis. Cic. ad *Quintum fratrem*, lib. 2. 5. 2.
 Imponere onus & Recipere, cōtraria. Cic. in *Orat.* 19. *Quint.*
 in *Proem.* lib. 1. 3. Plus quam imponebatur, oneris suscepi.
 Partes alicui. Cic. ad Atticum, lib. 10. 202. 2.
 Duriores partes alicui imponere. Cic. pro *Murena*, 36.
 Personam alicuius est, alicuius loco alium sufficere. Cic.
 4. Verr. 75. Idem 2. pro lege Agrar. 55. Vos mihi Pretori
 biennio ante, Quirites, hoc eodē in loco personam hæc im-
 posuistis, ut quibuscumq; rebus possent, illius absentis digni-
 tatem uobiscum unā tuerer. De Pompeio,
 imponatur

Imponatur honeste civitati turpissima persona calumnia. Cic. 4. Verr. 29.
 Plagam moriferam Reipub. imponere. Cic. pro Sestio. 35.
 Plus aliquid imponere quibusdam populis, quam ferre possunt. Cic. 6. Verr. 18.
 Portam in aliquam regionem. Liv. 4. bell. Maced. 42.
 Praesidium civitati: hoc est, Praesidio munire. Liv. 4. bel. Pun. 31.
 Pretium. Cic. 4. Verr. 73. Sic apud Quintil. lib. 12, Graviora iusto imponere pretia melli.
 Plagiario pudorem. Martial. lib. 1. 48.
 Regem alicui regioni. Liv. 10. bell. Maced. 52.
 Imponere alicui in regnum alterius. Liv. 7. bell. Maced. 104.
 Sarcinam alicui. Plaut. Mostel. 6. 82.
 Servitutem fundo. Cic. ad Quint. fr. lib. 3. 17. 6.
 Silentium alicui. Suet. de claris Rhet. 5.
 Stipendium. Liv. 8. bell. Maced. 64.
 Testem. Cic. pro Cecin. 52. Fictus testis subornari solet, & imponi falsae tabulae.
 Tributum. Caesar 3. bell. Civil. 120.
 Vestigal. Cic. pro lege Agrar. 5. & 60.
 Villicum imponere alicui, aut pecori praeficere. Cic. pro Plancio, 51.
 Vim alicui. Cic. 4. Verr. 105.
 Virum imponere toti mundo. Lucan. lib. 3. 79.
 Vocabulum alicui. Tacit. Cui, ut degeneri, Pseudophilippi vocabulum impostum.
 Vocabula rebus imponens. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 56.
 Vulnera Reipub. Inferre vulnera, et ledere atq; offendere Reipub. Cic. 4. de Finib. 108.
 Imponere in collum, in manum, in navim. Plaut. Persa. 18. 10.
 Hanc in collum, nisi piget, nostrum impone. De crumena. Idem Bacchid. 1. 36. Liv. 3. bell. Pun. 224, imponere in naucem. Et lib. 5. ab Vrbe, 183, imponere in plastrum. Et Cic. 1. Tusc. 133, imponere in rogam.
 In aliquam causam alicui imponere. Caelius Cic. lib. 8. 17. 1.
 In eculeum imponere alicui. Cic. 5. Tusc. 20.
 Imponere alicui in equum. Liv. 5. bell. Maced. 144.
 In naues exercitus imponere. Lentulus Ciceroni, lib. 12. 14. 2.
 Imponere in alicui onus. Plaut. Bacchid. 8. 92.
 Imponere alicui, pro Decipere, & subauditur Fraudē. Quintil. Spes tibi perpetuae laudis imposuit. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 10. 5. Cui tamen egregie imposuit Milo nofter.
 Impositus, pen. corr. Partic. (ἀποθετός) Plin. lib. 15. cap. 30. 9. Fluvio Tyberi imposita iuxta nonum lapidē Flaminia uia. Necessitudinibus publicis impositus. Vide post Necessē.
 Stratis impositus. Stat. 2. Sylu. 1. 13.
 Clitelle boui sunt impositae. Cic. Att. lib. 5. 103. 3.
 Corona imposita capiti. Propert. lib. 4. eleg. 2. 6.
 Iuvenes impositi rogis. Virg. 4. Georg. 95.
 Mens cunctis imposita manet. Stat. Thebaid. 146.
 Nomen impositum ab re. Lucret. lib. 6. 149.
 Onus impositum ferre. Ouid. 15. Metam. 164.
 Impositus pro Praefecto, apud Sallustium in Iugurtha, Simul Consul, quasi nullo imposito, omnia providere, apud omnes adesse, &c.
 Impositus, huius impositus (ἀποθετός) Plin. lib. 24. cap. 4. 5. ulcera commaducatu impositoq; efficacissimē sanari. Ex uetusto codice legitur, commaducatu impositoq;
 Impositio, Verbale (ἀποθετός) Plin. lib. 27. cap. 13. 8. Succus eius lacteus in gummi spissatus, uel semen, impositione spicula ē corpore ejicit.
 Impositus, Adiectiuum (ἀποθετός) Quod impositum est: ut, Seruitus causa est imposititia, hoc est, non naturalis. Vlpianus in l. de pupillo. §. Sextus Pedius. ff. de noui operis

nuntiatione. Sextus Pedius definit noui operis nuntiationis triplicem esse causam: aut naturalem, aut publicam, aut imposititiam, &c. Et paulo post, Imposititiam, quum quis postea, ius suum dimittit, alterius auxit: hoc est, posteaquam seruitutem aedibus suis imposuit, contra seruitutem fecit.
 Imposititia nomina, quae a natura imposita sunt, unde alia deriuantur. Ex Varrone.
 Impositiuus, pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 28. cap. 4. 1. Pythagorae inuentis non temerē fallere, impositiuorum nominum imparem uocalium numerum, clauditates, &c.
 Impostor, impostoris (ἐπιψεύστης) Versutus & fallax homo. Verbum impostorum. Vlpian. in l. 1. §. medicos. ff. de uarijs & extraordinarijs cognitionibus, Non tamen si incatauerit, si imprecatus est, si (ut uulgari uerbo impostori utar) exorcizauit. Budeus. Quaedam exemplaria legunt, in posteru.
 Impostura, imposturae, pen. prod. (ἐπιψεύστος) Fallacia, uersutia: ab eo dicta, quod adulterinas merces pro ueris supponat. Vlpian. in l. 3. ff. de crimine Stellationis, si quis imposturam fecerit, aut collusionem in necem alterius, stellationatus potest postulari. Ex Budeo.
 Imporco] imporcas, imporcare, Porcas in agro facere. Col. lib. 2. cap. 10. 5. Et similiter quum semē crudo solo ingesserimus, in arabis, imporcatumq; occubimus.
 Inporcitor, inporcitoris, qui porcas in agro facit arado. Fest.
 Importo] importas (ἐπιφορῶ) importare, inferre. Cic. 2. de Orat. 29. Modō enim huic ista sunt importata. Caesar 8. bell. Gall. 124, Syluestribus angustisq; itineribus frumentū importare in oppidum instituit.
 Importare adiumenta, tuare & conferre. Cic. 1. de Orat. 20.
 Calamitatem consuetudinibus suis importare. Cic. pro Sest. 129.
 Important enim aegritudines anxias atq; acerbias, animosq; affligunt & debilitant metu. Cic. 4. Tusc. 52.
 Cladem importare. Lucret. lib. 3. 166.
 Clades discordia ciuilibus importat. Liv. 4. bell. Pun. 98.
 Contagionem importare. Plin. lib. 26. cap. 1. 3.
 Foecunditatem importare alicui, uel rabiē. Plin. lib. 14. ca. 18. 1.
 Incommodum importare. Cic. 2. Offic. 25.
 Mala casus importat. Cic. Tusc. 43.
 Milium calamitatis importare. Cic. 5. Verr. 106.
 Odium importare libellis. Horat. 1. epist. 13. 1.
 Periculum importare. Liv. 9. bell. Maced. 50.
 Pestem importare. Cic. pro Deiotaro. 30.
 Solitudines importare. Cic. 1. de Finib. 79.
 Suspicionem alicui importare. Cic. Tironi, lib. 16. 21. 13.
 Importatus, pen. prod. Particpium (ἐπιφορῶ) Caesar 5. bell. Gall. 49, Aere utuntur importato.
 Importanda longē (ἐπιφορῶν μακρόν) Varro 1. de Re rust. cap. 16. 3. Fructuosior sit fundus, quam si longē sint importanda.
 Importunus] pen. prod. Adiectiuum (ἀναγῆ) Quod caret portu, hoc est, quiete ubi nullus portus est, ait Seruius. Virg. lib. 11. Aeneid. 62.
 Bellum importunum, ciues, cum gente deorum, Inuictisq; uiris gerimus. Festus, Importunū, in quo nullum est auxilium, uelut esse solet portus nauigantibus.
 Importunus, Qui aliquid facit praeter rationem loci, seu temporis, aut personarum. Plaut. Merc. 3. 44.
 Leno importunus. Idem Afin. 3. 48.
 Fateor eam esse importunam atq; incommodam. Terent. Heaut. 1. 2. 23, Imō ille fuit senex importunus semper: & nunc, &c.
 Importunum tempus, Incommodum. Cic. 2. de Orat. 12.
 Importunus, Vrgens, Molestus, fastidiosus. Cicero in Ant. Non possum

possum a quo animo uidere tam importunos, tam scelerosos hostes. Cic. pro Cluentio, 8.
 Importunus & crudelis. Cic. pro Cluentio, 141.
 Cyclops alter multo importunior. Cic. 7. Verr. 114.
 Importunissima bellua. Cic. 6. Phil. 209.
 Clades ciuitatis importuna. Cic. de claris Orat. 186.
 Corda importuna domandi. Silius lib. 11. 78.
 Importuna crudelitas. Cic. de Prouinc. Consul. 1.
 Fata importuna. Ouid. 10. Metam. 126.
 Importunissimus gladiator. Cic. pro Murena, 76.
 Importunissimus hostis. Cic. in Catil. 34.
 Importunum ingenium, Fritolum & leue. Plin. lib. 36. ca. 6. 7.
 Importunissima libidines. Cic. 6. Verr. 99.
 Importuna mors. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 4.
 Immanis atq; importuna natura. Cic. 3. Verr. 5.
 Impueries importuna. Horat. 3. Carm. ode 16. 8.
 Importunum scelus. Cic. de Arusp. resp. 3.
 Importunus & amens tyrannus. Cic. 7. Verr. 81.
 Valus importunus. Cic. Post red. in Senatu, 13.
 Importunē, penul. prod. A duerbium (ἀναγῆ) Praeter temporis, aut decoris atq; honestatis rationem. Cicero 4. Acad. 141, Confidere suis testibus, & importunē insistere. Plin. li. 7. capit. 12. 4. In quo perquam importunē fortuitum hoc quoque fuit.
 Importunitas, penul. corr. huius importunitatis, (ἀναγῆ) Quae (ut ait Donat.) nec loci nec temporis habet commo-ditatem. Terent. And. 1. 4. 4. — importunitatem spectate ancile, &c.
 Animi importunitas. Cic. pro Cluentio, 136.
 Importunitas, pro effrenata incontinentia & libidine praecipiti. Cicero de Senec. 7, Importunitas autem & inhumilitas, omni etati molesta est. Budeus.
 Importunitate incredibili & audaci homo. Cic. 4. Verr. 52.
 Tanta sceleris inauditi importunitas. Cic. pro Sylla. 56.
 Importunitas, Detestandum atq; execrandum facinus. Cic. pro Cluentio, 154, Huius importunitatem matris a filij capite depellere. Idem in Pisonem, 16. Idem de Amic. 49. Quamquam miror, in illa superbia & importunitate.
 Importuosus, penul. prod. Adiectiuum (ἀλιούσος) Quod est sine portu. Plin. lib. 17. e. lib. 6. Littus importuosum. Salsum in Iugurtha, Quem locum Catathamon incolae appellant: mare saeuum & importuosum, & ager frugū ferilis. Mare importuosum. Tacit. lib. 12.
 Impos] huius impotis, pe. cor. om. g. (ἀναγῆ, ἀναγῆτος) Qui animum suum in potestate non habet, inquit Festus. Et qui non est sani animi, auctore Donato. Plaut. Casina, 15. 7. Eripite quae isto gladiū, quae sui est impos animi. Idē Trin. 4. 69. Te in manus argenti homini adolescenti, animi impotio, Impositus] Vide Impono.
 Impossibilis] hoc impossibile, penul. cor. (ἀδύνατος). Quod fieri non potest. Quintil. lib. 5. cap. 10. de argumentis, Non enim longum tantum, sed etiam impossibile. Idem lib. 10. cap. 13.
 Impos] Impositura] Vide Impono.
 Impotens] pen. corr. impotentis, om. g. (ἀναγῆτος, ἀναγῆτος, ἀπορῆτος) Nihil potens, inquit Donatus.
 Impotentissimus tyrannus a Quintiliano dicitur. Decemuiris, quorum principatus erat immoderatus, a Luito impotentes domini nuncupantur.
 Erociores impotentioresq; reddidit uictoria. Cicero Mare. lib. 4. 9. 9.
 Impotentissimus homo, Sceleratissimus. Cic. 5. Philip. 194.
 Impotens, iracundus, contumeliosus, superbus. Cicero 5. Phil. lib. 181.

Amore impotente deperit. Catul. ad libell. epigram. 33. 3.
 Animus impotens. Cicero de Arusp. resp. 2. Senec. Herc. fur. 6. 2.
 Impotenti esse animo. Terent. And. 5. 3. 8.
 Impotens dominatus, Superbus. Cicero Lepido.
 Dominatio impotentissima. Liv. lib. 4. Decad. 4.
 Furor impotens. Senec. Agamem. 5. 4.
 Letitia impotenti effertur. Cic. 5. Tusc. 27.
 Motus animi impotentes. Cic. in Partit. 66.
 Impotēs, Debilis, & deuictus, auctore Donat. Terent. Heaut. 2. 3. 130, Ego te autem noui quam esse soleas impotens.
 Impotens & infans homo. Cic. 1. de Finib. 80.
 Ad salutem innocentium, ad opem impotentium, ad auxiliū calamitosorum haec ualeant. Cic. pro Murena, 54.
 Impotens irae. Liv. 9. bel. Pun. 47. Sic, impotens animi Curtius lib. 8. Hoc est, non potens irae & animo suo moderari.
 Amoris impotens. Tacit. lib. 20.
 Doloris impotens. Valer. Max. lib. 4. cap. 6. de C. Plancio.
 Impotentia, impotentiae (ἀδυναμία, ἀδυναμία, ἀδυναμία) Infirmetas, ait Donat. Ter. Adel. 4. 3. 16.
 Propter suam impotentiam, se semper credunt negligi.
 Impotentia animi. Cic. 4. Tusc. 53.
 Impotentia, Valida immoderataq; potentia. Cicero libro 5. Tusc. 27. Qui nihil metuunt, nihil angantur, nihil concupiscant, nulla impotentia effertantur. Ex uetusto codice legendum, impotentia letitia. Sisenna, Letitia nimia, atque impotentia animi commotus.
 Dictorum atq; factorum impotentia. Cic. 4. Tusc. 79.
 Ob scelera animiq; impotentiam, & superbiloquentiam, impendere Tantalō apud inferos saxum faciunt poeta. Cicero 4. Tusc. 54.
 Impotentia, a Seneca Fortuna ascribitur. Quintilianus Suet. scribit Caesarem edere solum uoces impotentiae.
 Impotenter, Aduerb. (ἀναγῆτος) Quint. lib. 1. capit. 3. 8 Ne quid improbe, ne quid impotenter faciat, monendus est puer.
 Impotentier regnare, iniuste & impie. Hirtius libro 4. bel. A. lex. 137.
 Impotentius regi. Liv. 7. bel. Pun. 256.
 Impransus] Adiectiuum (ἀπρόσφορος) Qui nondum pransus est. Plaut. Stich. 9. 28. Quam mox cocta est coenae: im-pransus ego sum. Horat. 2. Serm. Sat. 2. 2. Verum hic impransus mecum disquirat. Ibidem, Saty. 3. 52. Impransus magister.
 Impresentiarum] Aduerbium (ἀπρόσφορον) De tempore quod fuit, quod est, quod erit dicitur. Rarius tamen de praesenti. Cato de lege oleae legenda, Extra quem si quem scium impraesentiarum dixerit. Vlpianus in l. 1. ff. de Tabularis exhibendis, Si quis forte confiteatur penes se esse testamentum, uibendus est exhibere: & tempus ei dandum est ut exhibeat, si non potest impraesentiarum exhibere. Haec Budeus. C. Fannius apud Priscian. lib. 13. cap. De casibus. Quum in uita agenda didicimus multa, quae impraesentiarum, &c.
 Impraeftabiles] qui sunt apud Firmic. libro 8. cap. 29. uindendum.
 Imprecor] penul. corr. imprecaris, (ὀνειδίζω, ὀνειδίζω) imprecari: idem quod precari significat: & in bonum & in malum solet accipi. Saepius tamen in malam partem accipitur. Quintil. Declamat. 15. Plin. libro 8. cap. 7. 4. Di-rasq; Pompeio quas ille mox luit, poenas imprecaretur. Virg. 4. Aeneid. 126, Littora littoribus contraria, fluctibus undas Imprecor.
 Impressio] Vide Imprimō.
 Imprimis] Vide in primis, in In.
 Imprimō] imprimis, penul. cor. impressi, impressum, (ὀνειδίζω, ὀνειδίζω) imprimere, Premendo immutare & efformare. Cic. 1. Tusc. 95. An imprimi quasi caram animum putamus, &c.
 R Imprimō

Imprimere corpus. Plin. lib. 8. cap. 26. i.
 Imprimere repalsum dentium dicitur serpens. Plin. libro 11. cap. 37. 36.
 Imprimere sigilla annulo. Cic. 4. Acad. 99. et 151.
 Imprimere literam humi, insigere. Cic. 1. de Divin. 47.
 Signum imprimere pecori. Virg. 1. Georg. 53.
 Impresit parieti tabulas. Plin. lib. 35. cap. 4. 9.
 Imprimere uestigium. Cic. pro Cecinna, 55.
 Imprimere unguem. Plin. lib. 8. cap. 16. 9.
 Imprimere uulnus. Inferre. Col. lib. 7. cap. 11. 1.
 Imprimuntur animo oratio. Plinius epist. 20. libro 1. ad Cornel Tacit.
 Imprimi in animum. Cic. 4. Acad. 106.
 Imprimere in animo atq; in mente. Cic. 4. Acad. 67.
 Imprimere dedecus Reipub. Cic. 5. Philipp. 175.
 Macula imprimere laudibus alicuius. Senec. Herc. Oelh. 11. 8.
 Notionem deorum impresit in omnium animis natura. Cicero 1. de Nat. deor. 62.
 Imprimere e uero. Cic. 4. Acad. 20.
 Imprimere, pro Notare, metaphoricis. Cicero 2. Philip. 71.
 Horum flagitorum iste uestigijs omnia municipia, praefecturas, colonias, totam deniq; Italiam impresit.
 Imprimere et signare aliquid. Cic. de Fato, 63.
 Memoriam publicae recensionis tabulis publicis imprimere. Cicero pro Milone, 55.
 Vestigijs aliquid imprimere. Cic. Ruff. lib. 5. 20. 17.
 Impresus, Participium (ὀπρῶσθαι) ut, Sulcus altius impressus. Cic. 2. de Divin. 75.
 Crater impressus signis. Virg. 5. Aeneid. 107.
 Visum impressum effectumq; Cic. 4. Acad. 38.
 Impressio, impressio, Verbalis (ὀπρῶσις, ὀπρῶσις) Impepetus: quod quasi per impressum terrorem fiat. Vnde impressionem facere in hostes. Varro lib. 2. de Re rust. Hostes se arbitratu occasionem habere uictoriae, impressionem facere coeperunt in castris. Lilius 1. Decad. libro 2. 128. Postquam impressionem sensere ex aduerso factam, et ante oculos micare gladios. Idem 1. Decad. lib. 3. 264.
 Dare impressionem. Liu. 4. ab Vrbe.
 Vi atq; impressione euertere aliquem. Cic. Metel. lib. 5. 2. 22.
 Impressio, pro Violento imperio. Cicero pro Flac. 66. Non igitur impressio, non occasio, non uis, non tempus, non imperium, non secures ad iniuriam faciendam Flacci animum impulerunt.
 Impressio uocum. Cicero 1. Acad. 30. Vini in manibus, claritatem in uoce, in lingua etiam explanatam uocum impressio nem. Idem 3. de Orat. 102.
 Impressor. Hermolaus Barbarus ad Antonium caluum paritium Venetum, de suis in Plin. annotationib. Peruenit quidem res ad umbilicum, sed nullus tamen dies est quo non aliqua fiat accessio: nunc cum impressoribus agitare caepi lenite, de industria rem differens, ut diutius in fermento sit. Bēbus de Terentianarum fabularum argumentis, Videmq; mihi dedit, se impressoribus mandaturum, ut ea in uulgus Improbabilis] Vide Improbis. (darent.
 Improbis] penul. corr. Adiectiuum (ἀνομοῦτος, ἀνομοῦτος, ἀνομοῦτος) Non probus, Malignus et nequam. Plaut. Pseu. 4. 15. Verum ita uos estis perditii, negligentes, ingenio improbo. Terent. And. 1. 2. 21. — tum si quis magistrum cepit ad eam rem improbum, et c. Cicero de Amic. 40. Talis improborum consensio, non modò, et c. Martia. Nihil nisi uisus improbusq; est.
 Insignitè improbus. Vide Insignis.
 Improbis, Senus. Virg. 10. Aeneid. — lauit improba teter Ora cruor. Lucilius libro 30.

Improbior multo quam de quo diximus ante:
 Quanto blandior, hoc tanto uehementius mordet. Nonius.
 Fortuna improba. Virg. 2. Aeneid. 16.
 Hyems improba. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 9.
 Rabies improba uentris. Virg. 2. Aeneid. 71.
 Improbis, Turpis. Lucil. lib. 30.
 Omnes formosi, fortes, ubi ergo improbus est? Hec Nonius.
 Plaut. Improbiorum non uidi faciem mulieris.
 Improbis amor. Virg. 4. Aeneid. 82.
 Improbis, Audax, apud Quin. lib. 11. cap. ult. Perficere sciam, et quasi improbam facere. Id est, inuercudam.
 Improbis labor omnia uincit. Virg. 1. Georg. 30. Seruius, Improbis, uel magnus, uel nulli probabilis, nullus est enim amator laboris.
 Improbis anser. Virg. 1. Georg. Seruius, Improbis, insatiabilis, nulli probandus. Plaut. Epid. 2. 30.
 B. Aedepol facinus improbum.
 Improbis alia rei. Plaut. Milite, 10. 206. Qui nisi adulterio studiosus, nulli alia rei est improbus. Id est, nulli alij rei male dat operam nisi adulterio.
 Carmina improba. Ouid. 2. Trist. 88.
 Mala et improba defensio. Cic. 4. Verr. 70.
 Diuitie improbae. Horat. 3. Carm. ode 24. 13.
 Improbata fila. Martialis. lib. 13. 57.
 Improbata merx, iniusta, uel in qua nullum est lucrum. Plautus Milite, 10. 133.
 Improbi postes. Plaut. Mostel. 10. 39.
 Improbum os, Dicax, iniuriarum plenum. Suetonius de clavis Grammat. 15.
 Improbum testamentum, id est, iniustum. Cic. 3. Verr. 75.
 Verba improba. Ouid. 5. Fast. 137.
 Improbulus, penul. corr. Diminutiuum (ὀπρῶσθαι) uen. Satyr. 5. 8. — Finge tamen te Improbulum, superest illi qui ponere cogat.
 Improbè] pen. corr. Aduerbium (ἀνομοῦτως) Peruersè. Plaut. Trin. 4. 44. Si quid scis me fecisse in scitè aut improbè. Cic. 5. Verr. 119. Est aliquid quod improbus fieri potest? Improbè dare, et iniuste adimere. Cic. 2. Offic. 116.
 Improbè facere. Cic. 3. Verr. 111.
 Improbissime comparauit praedam. Cic. 7. Verr. 146.
 Improbis, penul. corr. (ἀνομοῦτος) Malignitas, ut improbitas cordis humani. Plin. lib. 2. cap. 23. 4. Cic. 4. Verr. 47. Ex multis similibus ea sumà quae maxime improbitate excellere uidebantur.
 Prodigia improbitas. Iuuen. Satyr. 10. 31.
 Robusta improbitas. Cic. 2. Philipp. 74.
 Improbitate et uitijs omnibus notus. Vide No scio.
 Absoluere improbitatis. Vide Absoluo.
 Certare cum alterius improbitate. Vide Certo.
 Improbo, improbas, pen. corr. (ἀνομοῦτος, ἀνομοῦτος, ἀνομοῦτος) Improbare, reijcere, resellere. Plaut. Merc. 2. 4. 9. Qui bono sunt genere nati, praediti ingenio malo, Suae culpa ex genere capiunt genus, ingenium improbant.
 Improbare testamentum, Ratum ac firmum non tenere. Plinius epist. 17. 1. lib. 8. ad Rufinum.
 Improbare, Dammare. Cic. 4. Acad. 36. Pleriq; tamè definitiones ipsarum etiam euidentiū rerum non improbant.
 Improbare, et Approbare, contraria. Cic. 4. Acad. 186.
 Improbare, irritum facere. Cic. 4. Ver. 48. Res Sopatro facilis uidebatur, et quod erat innocens, et quod sacerdotis iudicium improbare istum ausurum non arbitrabatur. Budaeus.
 Improbaturus, penul. product. (ἀνομοῦτος) Horat. Epod. 5. 2.
 Per hoc inane purpurae decus precor,

per

Per improbaturum haec Iouem.
 Improbatio, Verbalis (ἀνομοῦτος) Auctor ad Heren. lib. 2. 41. Hec est improbationem, et approbationem testium pertinebunt.
 Improbabilis, et hoc improbabile, penul. corr. (ἀνομοῦτος) Quod probari non potest. Cic. 4. Acad. 65. Quae obrem siue tu probabilem uisionem, siue improbabile, et c. Celsus in Procem. lib. 1. Si rationes improbabiles.
 Improbro] improbras, penul. corr. (ἀνομοῦτος) Improbrare, Probare officere. Plaut. Trucul. 6. 25. Rus tu improbras, ut nacta es hominem, quem pudeat probre?
 Improbocerus] penul. prod. Adiectiuum (ἀνομοῦτος) Non procerus. Gell. libro 4. cap. 19. Aduertimusq; hinc elicit dilatatem, corpora eorum improcera fieri.
 Improfestus] Particip. sine uerbo (ἀνομοῦτος) Maritanus in l. interdam. s. ij dem etiam. ff. de publicanis, Si quis improfestus seruus fuerit, et probetur in commissum cecidisse, et aut uxorem corrupisse domini dicitur, aut aliud quid grauius admisisse, ut cogonfiat Procurator.
 Improptus] et improlus, pen. prod. Qui nondum adscriptus est in ciuitate. Festus.
 Impromiscuus] et impro, Gell. libro 12. cap. 4. Suanitas tam impromiscua, tamq; ab omni fisco remota est.
 Improptus] Adiectiuum (ἀνομοῦτος) Prompto contrarium. Liu. 7. ab Vrbe, 15. Qui infacundior sit, et lingua improptus.
 Impropero] improperas, penul. corr. (ἀνομοῦτος) Improperare, Est crimen uel aliquid aliud obijcere. Plaut. Rud. 18. 26.
 Vi agis mecum. d. etià uim improperas flagitijs flagrantiae improperare, pro Intro properare, properatè ingredi. Plin. lib. 36. cap. 13. 8. Inq; bast quadrata intus labyrinthum inextricabilè: quò si quis improperaret sine glomere lini, exitum inuenire nequeat.
 Improperatus, penul. prod. Nomen (ἀνομοῦτος) Non properatus, non festinus. Virg. 9. Aeneid.
 Haud aliter retro dubius uestigia Turmus.
 Improperata refert.
 Improperius] Adiectiuum (ἀνομοῦτος) Minimè proprius. Quint. lib. 8. cap. 2. In hac autè proprietatis specie quae nominibus ipsis cuiusq; rei utitur, nulla uirtus est, atq; et contrarium est uitium, id apud nos improperium.
 Improperie, Aduerbium (ἀνομοῦτος) Gellius libro 17. cap. 1. Vi scribere ausi sint M. Ciceronem parum integrè, atq; improprie atq; inconsideratè locutum. Plinius libro 8. cap. 10. 2.
 Improper] spera, sperum, penul. prod. Cicero libro 1. de Finibus, sub finem, Infantes, pueri, mute etiam bestiae penè loquuntur magistra ac duce natura, nihil esse prosperum nisi uoluptatem, nihil improperum nisi dolorem. Alij legunt, nihil asperum.
 Improspere, penul. corr. Aduerb. (ἀνομοῦτος) Non prospere. Col. lib. 1. cap. 1. 11. Vbi quid perperam administratum cesserit improspere, uitatur quod fefellerat.
 Improtectus] ἀνομοῦτος, Non protectus, non defensus. Gell. lib. 13. cap. 2. Ne qua in re aduersa et repentina incursio imparatis, improtectisq; nobis oboriat.
 Improuidus] penul. corr. Adiectiuum (ἀνομοῦτος) Incautus, Qui non prauidet quod futurum est. Cicero de Legibus. Necessitas quadam fatalis improuidus hominum mentes occupauit.
 Improuidus et incautus. Liu. 2. bell. Pun. 83.
 Consilij improuidus. Tacit. lib. 19.
 Rudis et improuidus mali. Plinius libro 36. cap. 3. 1. Lt
 Thesauri pars 2.

uius 9. bel. Pun. 195. Improuidus futuri certaminis Romanus ueniebat.
 Peccora improuida. Virg. 1. Aeneid. 40.
 Improuida tela et caeca, passiuè, quae non prauidentur. Plin. epist. 87. lib. 4.
 Improuide, penul. corr. Aduerbium (ἀνομοῦτος) Incautè et clam. Lilius 7. bell. Punic. 154. Neque pro ueteris prudentia ducis, tam improuide se Collegamq; et totà penè Rema publicam in praecipis dederat.
 Improuisus, pen. prod. (ἀνομοῦτος) Quod non est praesum, inopinatum, subitum, repentinum.
 Improuisum et inopinatum. Cic. 1. Acad. 44.
 Noua res atque improuisa pupilli calamitas nuntiat, et c. Cicero 3. Verr. 95.
 Vis improuisa lethi. Horat. 2. Carm. ode 13. 4.
 Improuisor, et hoc improuisus (ἀνομοῦτος) Tacitus libro 2. Quot improuisor, grauiorq; pestis fuit.
 Improuisus, penul. prod. Aduerbium (ἐν τῷ ἀπροσβέῳ) Ex improuiso, Ex inopinato. Plaut. Truc. 11. 2. Qui amat, nequit quin nihili sit, atq; improuise partibus expoliet.
 Improuisè] Aduerbium (ἀνομοῦτος) Idem. Cicero 12. Philip. 329. Cur hoc tempore cur tam improuisè cur tam repente pacis est facta mentio?
 Improuisid id fecerat. Liu. 7. bell. Pun. 161.
 Improuisid accessit aliud incommodum. Caesar. 3. bell. Ciuil. 328.
 Improuisid oppressit tyrannum. Cic. 2. Offic. 119.
 De improuiso, et Ex improuiso. Vide De et Ex.
 Imprudens] pen. prod. imprudentis, om. gen. (ἀνομοῦτος, ἀνομοῦτος) Non prouidens, Insciens. Cicero pro Roscio Amer. 12. Hec omnia, ludices, imprudente L. Sylla facta esse certò scio. Terent. Hecyra, 5. 4. 39. — plus hodie boni Feci imprudens, quam sciens ante hunc diem unquam.
 Idem Eunuch. 3. 1. 40.
 Dolet dictum imprudenti adolescenti et libro:
 Imprudens et insciens, idem significant. Praeterea, sciens et imprudens, contraria sunt ut uides in praecedentibus exemplis.
 Imprudens culpa peccauit mea. Plaut. Epid. 14. 64.
 Non imprudens aduersabar. Plaut. Mench. 9. 60.
 Imprudentem opprimere. Terent. And. 1. 3. 22. Hoc est, Clam et praeter alicuius opinionem adoriri.
 Saepè imprudenti fortuna occurrit amanti. Proper. libro 1. eleg. 19. 1.
 Imprudens, cum genitio, Imprudens negotij: hoc est, ignarus. Col. in Procem. 10.
 Imprudens etatum. Quint. lib. 1. cap. 1. 14.
 Imprudens maris. Liu. 4. bell. Maced. 43.
 Imprudens harum rerum. Terent. Eunuch. 1. 2. 55.
 Religionis imprudens. Liu. lib. 9. Decad. 4.
 Imprudentia, imprudentia (ἀνομοῦτος, ἀνομοῦτος) Inscitia, error, inscientia. Cic. 2. de Inuent. 192. Imprudentia est, quam scisse aliquid, is qui arguitur negat. Ibidem, Imprudentia in purgationem confertur: cuius partes sunt inscitia, casus, necessitas: et in affectionem animi.
 Adijcere oculorum imprudentiam. Vide Adijcio.
 Per imprudentiam in oratione saepe uersus dicimus. Cicero in Orat. 109.
 Labi in imprudentiam. Vide Labor.
 Peccare imprudentia. Terent. in Prol. Eunuch. 17.
 Quod saepe per imprudentiam fit. Cic. 4. Verr. 4.
 Imprudentia teli emissa: id est, cum telum manu fugit. Cicero 3. de Orat. 87.
 Imprudenter, Aduerbium (ἀνομοῦτος, ἀνομοῦτος) Inscitè, et per imprudentiam. Terent. And. 1. 1. 103. — interea haec foror.
 R 2 Q 2111

Qui dixi, ad flammam accessit imprudens. Cicero. 1. Acad. 33.
Impubes] impubes, penul. prod. (ἀνήρ ἢ ἄνηρα) uel impubis, hoc in pube, uel impuber impuberis, om. g. Quis nondum lanuginem emisit, que pubis dicitur: uel qui nondum ad pubertatis annos peruenit. Plinius libro 23. capit. 7. 15. Corticem eius impubescentem, puer impubis si defraeto ramo detrahatur dentibus. Virg. 9. Aeneid. 53. Impubes male. Cicero in Catil. 85. Filiumque eius impubem ligatum a Pratore missum in carcere necandum esse dixit.
Anni impubes. Ouid. 9. Metam. 84.
Corpus impube. Horat. Epod. 5. 3.
Genae impubes. Ouid. 3. Metam. 85.
Puer impubes. Ouid. 2. Fast. 48.
Impubescentis, impubescentis, Adiectiuum (ἀνήρ ἢ ἄνηρα) Nōdum lanuginem emittens, quod tam de plantis et arboribus dicitur, quam de ipsis animalibus. Plin. libro 23. cap. 7. 35. Corticem eius impubescentem puer impubis si defraeto ramo detrahatur dentibus, etc.
Impudens] penul. corr. impudentis (ἀνείθετος, ἀνείθετος, ἀνείθετος) Quem nihil pudet, inuercandus, perfrecta frontis. Cicero 4. Acad. 205. Vtrum igitur nos impudentes, qui labi uolumus an illi arrogantes, qui sibi persuaferunt scire se solos omnia?
Impudens audacia. Terent. Heaut. 2. 3. 72.
Impudens intemperantia adolescentium. Cic. 1. Offic. 173.
Impudens luctus. Cic. 3. Tusc. 4. 7.
Impudens mendacium. Cic. pro Cluentio, 134.
Impudens oratio. Terent. And. 4. 1. 10.
Os impudens. Terent. Eunuch. 3. 5. 49.
Impudentia, huius impudentia (ἀνείθετος, ἀνείθετος) Inuercandus. Cicero 5. Verr. 194. Quid ad hanc impudentiam addi potest? Sic. 1. de Diuinat. 108. Plinius 11. capite 52. 4. Candidi pars extenta, notam impudentie habet.
Impudentia impudica. Cicero de Arusp. resp. 1.
Nancisci impudentiam. Vide Nanciscor.
Impudenter, Aduerbium (ἀνείθετος) Terent. And. 4. 5. 16. Mirum uero impudenter mulier si facit meretrix.
Peruersus et impudenter. Cic. de Amic. 69. Sed plerique peruersus et amicum habere talem uolunt, etc.
Impudenter rogare, et impudentissime postulare. Cic. 1. Offic. 124. Et ad Atticum, lib. 7. 128. 11.
Impudicus] Adiectiuum, penul. prod. (ἀνείθετος) Impurus, minimè pudicus. Cicero ad Octavianum, Audiret Marius impudico domino parere nos, qui ne militem quidem habere uoluit: nisi pudicum.
Omnes impuri, impudicique. Cic. 2. in Catil. 42.
Complexi mulieres impudicas. Cic. 2. in Catil. 32.
Caput impudicum. Senec. Hippol. 5. 24.
Impudica impudentia. Cic. de Arusp. resp. 1.
Impudicus, Temerarius, et qui nullo pudore ducitur. Plautus Rud. 10. 60. — d facinus impudicum, etc.
Impudicitia, impudicitia (ἀνείθετος) Cicero ad Octavianum, 15.
Et nomen nobile consceleratum impudicitie dedisset.
Coniuncta impudicitie. Quintil. lib. 4. cap. 2. 20.
Impudicatus, Adiectiuum, Stupratus, inquit Festus.
Impugno] impugnas (ἀντιμαρτυροῦμαι, ἀντιμαρτυροῦμαι) impugnare, Oppugnare. Plaut. Milite 5. 111. — ad eum Vmeas, pluteosque agam: res parata est, impugnandoque Capere certa res est.
Impugnare terga hostium. Lin. 3. ab Vrbe, 299.
Impugnare, per translationem, pro Aduersari: ut, Impugnare dignitatem alicuius. Cesar. 8. bell. Gall. 189. Cic. ad Atticum,

lib. 6. 117. 3. Horat. 2. epist. 1. 18.
Nostra sed impugnat, nos nostraque liuidus odit.
Impugnare et defendere, contraria. Lin. 5. ab Vrbe, 11.
Causa meritum impugnans. Ouid. 5. Metam. 34. Vide Causa.
Impugnare morbum, Profiligare. Plin. lib. 26. cap. 12. 2.
Impugnatus, penul. prod. Particip. (ἀντιμαρτυροῦμαι) Victus. Plin. lib. 5. cap. 2. 4. 3. Primo hunc illi impugnatus cursum Taurus aufert. De Euphrate fluuio et Tauro monte.
Impugnatio, Verba (ἀντιμαρτυροῦμαι) Cicero ad Atticum, libro 4. 72. 5. Ipse domum P. Syllæ pro castris sibi ad eam pugnationem sumferat.
Impulso, Impulor, Impulsus] Vide Impello.
Impunè, Impunis, Impunissimè, Impunius] Vide Impunitus.
Impunitus] Adiectiuum, penul. prod. (ἀτιμωγῆτος) Non punitus, inulcus, liber, solutus poenis. Cicero 7. Verr. 116. Possemus hanc iniuriam ignominiamque nostris Rom. inultam impunitamque dimittere?
Impunita scelera. Cic. 2. Offic. 39.
Iniuria impunita. Cic. 6. Verr. 60.
Libertatem omnium rerum impunitam tenet uirtus. Cicero 1. de Orat. 115.
Scelera multorum impunita ferre. Cic. 2. de Offic. 39.
Impunita ac libera uexatio et direptio sociorum tibi fuit. Cicero in Catil. 13.
Impunitior. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 21.
Impunus, et hoc impune, penult. prod. Ille sus, sine poena. Solinus capit. 40. Getulæ etiam mulieris nomen Iuba libris comprehensum est, que obtestata occurrentes feras, impunus redijt.
Impunitus, penul. corr. huius impunitatis (ἀτιμωγῆτος) Licentia, uenia, libertas. Linus 9. bell. Punic. 153. Et qui Mæzello præter impunitatem sua omnia cum fideresistui sponderent.
Impunitus et licentia. Cic. 1. de Finib. 117.
Spes impunitatis, maxima est illecebra peccandi. Cicero pro Milone, 33.
Diuturna impunitate furor alitur. Cic. pro Sestio, 70.
Impunitas a sermone. Cic. pro Rabir. Posth. 16.
Impunitas flagitiorum. Cic. in Pisonem, 16.
Peccatorum impunitas. Cic. 4. Tusc. 68.
Scelerum impunitas. Cic. pro Domo sua, 4. 4. Iuuenilis que dam impunitas et licentia dicendi. Cicero de claris Orator. 175.
Garrandi impunitas. Cic. 1. de Natu. deor. 150.
Impunitas summa medico tantum, hominem occidisse. Plinius lib. 29. cap. 1. 18.
Libertatem et impunitatem adipisci. Lin. 2. ab Vrbe, 13.
Asequi impunitatem. Cic. pro Plancio, 2.
Impunitatem concedere. Vide Concedo.
Dare impunitatem peccatorum alicui. Cic. 4. Tusc. 68.
Veniam et impunitatem dare. Cic. 8. Philipp. 145.
Habere impunitatem et licentiam. Cic. pro Milone, 64.
Impunè, penul. prod. Aduerbium (ἀτιμωγῆτος) Sine poena, sine damno uel periculo. Cicero 2. de Fin. 89. Id Sextilius fultum negabat, poterat autè impunè: quis enim redargueret?
Impunè minax. Horat. 2. epist. 1. 31.
Abire impunè. Terent. Eunuch. 5. 2. 13.
Impunè facere. Terent. Adelph. 5. 3. 18.
Fallere aliquem impunè. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 3.
Impunè ferre. Cic. Sulpitio, lib. 14. 78. 5.
Impunè habere. Terent. Eunuch. 5. 7. 18.
Licet impunè. Tibull. lib. 1. eleg. 9. 1.
Ludificari aliquem impunè. Tacit. lib. 3.

Impunè

Impunè est. Plautus Merc. 20. 4.
Id si refecit uxor, impunè est uiro.
Impunè in otio esse possentus. Cic. 2. de leg. Agrar. 2. 4.
Impunius, Magis impunè et liberè, ac cum minori periculo. Terent. Heaut. 3. 2. 48.
Nec quoniam maleficerem, crederem mihi impunius licere. Cicero 6. Verr. 43. Ille cuius Rom. quod erat, impunius id se facturum putauit.
Impunissimè. Plaut. Pcenulo, 5. 2.
— nam impunissimè
Tibi quidem hercle uendere hæc edes licet.
Impurus] penul. prod. Adiectiuum (ἀκαθάρτος, ἀκαθάρτος, ἀκαθάρτος) contrarium est Puro.
Impurus, improbus, Terentius Adelph. 2. 1. 19. O' hominem impurum, hincine libertatem aluit æquum esse omnibus? Idem Heautonimor. 4. 1. 16.
Sed hic erat anus Corinthia, haud impura.
Impurus, Quo aliquo uitio notatus est, sordidus, et contaminatus. Cicero libro 4. de Repub. Sed iuuentuti nostræ minimè audiendus: quippe si ita sensit, ut loquitur, est homo impurus. Idem de Amicitia, 53. Sed impuri cuiusdam, aut ambitiosi, etc. Idem, In illa terra atque impura legatione uim attulisse existimatis? Idem 3. Verr. 21. Impura adolescentia.
Impurus et impudicus. Cic. 2. in Catil. 42.
Impurus et sceleratus. Cic. Att. lib. 9. 188. 7.
Omnium bipedum et quadrupedum impurissimus. Cicero pro Domo sua, 38.
Turpis et impurus. Cic. 5. Verr. 53.
Adulterium impurum. Catul. de comia Berenice, epigrammat. 61. 17.
Historia impura. Ouid. 2. Trist. 83.
Lues impura. Cic. de Arusp. resp. 21.
Lutulentus, impura, inuisa persona. Cic. pro Rosc. Com. 12.
Impuratus, penul. prod. Adiectiuum (ἀκαθάρτος) Idem quod impurus. Terent. Phor. 4. 3. 64.
Impuratus me ille ut etiam irrideat? Ibidem, 5. 8. 69.
Tum hunc impuratum poterimus nostro modo Vlisci.
Impure, penul. prod. Aduerbium (ἀκαθάρτος) Inique et flagitiose. Cic. 3. de Finib. 59. Quis animo æquo uidet eum quem impure et flagitiose putent uiuere? Sic. pro Domo sua, 81.
Impurissime, teterrimeque uiolare.
Impure, tetè aliquid facere. Cic. 1. de Diuin. 108.
Impuritas, penul. corr. impuritatē (ἀκαθάρτος) Infamia. Cic. 2. Philipp. 33. Quom omnes impuritates pudica in domo quouide susciperes, uino lustrisque confectus.
Impuro] impuratus, penul. corr. (ἀκαθάρτος, ἀκαθάρτος) imputare. Ad significationem exprobrantis accedit, sed citra reprehensionem. Quintil. Declamat. 13. Imputa nobis proptius uentos, secundum mare, ac ciuitatis opulentæ libertatem, que tantum frumenti uendidit, quantum duobus populis satis esset.
Cadem alicui imputare. Quintil. lib. 5. cap. 10. 51.
Nihil inuicem imputare. Vide Inuicem. Plinius libro 8. cap. 17. 4.
Imputare, est odiosa commemoracione exprobrare beneficiū. Sic accipitur apud Plin. in Paneg. Suet. in Nerone, Quom crimen quidam ultro faterentur, nonnulli etiam imputaret, tanquam aliter ei non possent nisi morte succurrere.
Imputare, Supputare et numerare aut subducere rationem. Hac significatione posuit Seneca epist. 8. Hoc non imputo in solutum de tuo tibi, Vlpianus, Præcerea si matrem aluit pupilli tutor, putat Labco imputare eum posse: sed est uerius nomisi per quem egentem dedit, imputare eum oportet.
Theclauri pars 2.

re. Col. lib. 1. cap. 7. 5. Et maxime uexant ferui qui seruos euocant, eosdemque et cætera pecora male pascunt, nec industriè terram uertunt, longèque plus imputant seminis iacti, quam quod seuerint.
Imputare aliquid alteri, Assignare, tribuere, attribuere. Plinius in Panegy. 99.
Imputare magno. Senec. in Consol. ad Martial.
Imputare ciuitati terna millia, Imperare et imponere. Plinius epistol. 260.
Imputare, sine adiecto, Quæsto prætextu excusare. Tacit. libro 19. Intererat Vitellium uincti, sed imputare perfidiam non possunt, qui eum Vespasiano prodidit, quum a Galba defecissent.
Imputatus, penul. prod. Adiectiuum, Quod nō est putatum, hoc est, purgatum: et proprie de uineis dicitur. Plin. lib. 14. cap. 12. 1. Eadem lege ex imputata uite libari uina dijs nefas statuit, ratione excogitata, ut putare cogentur.
Imputator, Verba (ἀκαθάρτος) Senec. de Benefic. 2. Multisunt tam prauæ naturæ, ut maluit perdere que præstita runt, quam uideri recepisse superbi et imputatores.
Imputresco] imputrescere, imputri (ἀκαθάρτος) imputrescere. Idem quod putrescere, uel intus putrescere. Col. lib. 6. capit. 17. 3. Nam animal ipsum oleo mersum necatur: et quum imputri, coneritur.
Imus] ima, imum (ἀνάτομος) Proprie dicitur quod est infimum, et profundum. Virg. lib. 6. Aeneid.
Fulmine detecti fundo uoluntur in imo. Cicero in Somn. Scip. 18. Nam terra noua immobilis manens ima sede semper heret.
Summus et imus, contraria. Cicero pro Rosc. Comed. 11.
Imus Acheron. Vide Acheron.
Ima auris, Inferior pars. Plin. lib. 11. cap. 45. 4.
In imo corde. Virg. 10. Aeneid. 172.
Ab imis faucibus in distributione uocem adhibere oportet. Athor ad Herennium, lib. 3. 118.
Fundus imus. Virg. 2. Aeneid. 85.
De gradu imo tollere aliquem. Horat. 1. Carm. ode. 35. 1.
Manes imi. Virg. 4. Aeneid. 78.
Gemitum dat pectore ab imo. Virg. 1. Aeneid. 98.
Imo a pectore uel de pectore fundere preces. Virg. 6. Aeneid.
Imo pectore uidetur significare ex intimo et profundo ænimi affectu.
Imus pes, Extrema pars pedis. Plin. lib. 11. cap. 45. 7.
Imæ radices montis. Cesar. 8. bell. Gall. 149.
Ab imis radicibus eruere segetem. Virg. 1. Georg. 64.
Sensibus imis reponere aliquid. Virg. eclog. 3. 11.
Imus sonus. Plin. lib. 10. cap. 29. 6.
Ima de stirpe recisum. Virg. 12. Aeneid. 42.
Sub ima tellure. Virg. 6. Aeneid. 92.
A uertice ad imos talos. Horat. 2. epist. 2. 1.
Ima pedis. Virg. 3. Georg. 90.
Imum umbre angustissimum. Plin. lib. 2. cap. 11. 3.
Ima peter. Ouid. 2. Metam. 26. Ima petunt pisces.
Ab imo suspirare. Ouid. 3. de Arte, 134.
In] prepositio (ἐν, ἐν, ἐν, ἐν) Accusatiuo et ablatiui iungitur, uarièque significat.
In, interpositum suo casui. Cicero de Amic. 14. Quo in genere sperare uideor. Ibid. 67. Quibus in ipsis inest causa cur diligentur.
Accingi in aciem. Tacit. lib. 20.
Audere in aciem. Tacit. lib. 12.
Deduci in aciem. Tacit. lib. 18.
Ire in aciem. Tacit. lib. 18.

R 3 Venire

Venire in aciem. Tacit. in lib. de German. moribus.
 Demissus in adulatione. Tacit. lib. 15.
 In egritudine has edes emit: hoc est, egrè & iniquo animo.
 Plaut. Mostel. 10. 23.
 In ere alieno esse. Cic. 6. Verr. 10. At hominem uideo auctio-
 nem fecisse nullam: uendidisse præter fructus suos nihil un-
 quam: non modo in ere alieno nullo, sed in suis numis mul-
 tis esse ac semper fuisse.
 In etate. Plaut. Trinumm. 3. 2.
 Ne amicum castigare ob meritam malam noxiam,
 immane est facinus, uerum in etate utile & conducibile.
 In euo nostro. Plinius libro 2. cap. 25. 5. Id est, nostro tem-
 pore.
 In eternum. Plin. in Paneg.
 In agendo. Terent. Prolog. Adelp. 2. 4. Idem Adelp. 5. 7. 2.
 In apparando consumunt diem.
 In alio facere. Gel. lib. 20. capit. 1. Que ita acerbitas est si idem
 fiat in te, quod iute in alio feceris? Vbi uidetur esse dicen-
 dum, in alium. Sed utrunq; dici rectè potest. Vide in eo.
 Inuidere in aliquem. Tacit. lib. 1.
 In aliquo refram gratiam. Plaut. Rud. 1. 4. 17.
 In ambiguo esse. Plaut. Trinumm. 8. 1. 51.
 In amicitiam, & in amicitia alicuius esse. Cic. 1. Verr. 36. Cla-
 rissimi uiri nostræ ciuitatis, temporibus optimis, hoc sibi
 amplissimum pulcherrimumq; ducebant, ab hospitibus,
 elictibusq; suis, ab exteris nationibusq; amicitiam Pop. Rô.
 diuionemq; essent, iniurias propulsare. Plin. epist. 5. libro 3.
 Nec in officiis ullis, nec in amicitia primæpium fuisse.
 In animis nostris & iudicis es. Plin. in Paneg. 3. 4.
 In animo est ante fato cedere, & c. Lilius 6. bell. Pun. 70. Id
 est placet.
 In annum, uel in unum annum, in spatium unius anni. Cato de
 Re rust. Si quid dest in annum ut comparetur. Cicero 4.
 Verr. 89. El locus ille, atq; honos in illum annum ita deberi
 putabatur. Lilius ab Vrbe cõd. Designati Consules in eum
 annum fuerant.
 In annos singulos, Singulis quibusq; annis. Cic. 4. Verr. 87. Sy-
 racusis lex est de religione, que in annos singulos iouis sa-
 cerdotem sortitio capi iubeat. Liu. 1. ab Vrbe, 190.
 In ante diem. Cic. 1. in Catil. 4. Dixi ego idem in Senatu eadem
 te optimatum contulisse in ante diem quintum Calendarum
 Nouembris. Idem ad Atticum, lib. 2. 35. 5. In ante diem de-
 cimum quintum Cal. distulit. Vide Antea.
 In apertum proferre, uel referre. Id est, uulgare in publicum.
 Cic. in Parad.
 In Apulis natus. Plaut. Millite, 10. 53.
 Vti re aliqua in argumentum. Quintil. lib. 3. cap. 7. 4.
 Promptus in arma. Tacit. lib. 20.
 In armis erant. Liu. 2. ab Vrbe, 173.
 In articulo ipso temporis. Cic. pro Quintio, 10.
 In Assen. Col. lib. 2. cap. 13. 6. Vi sit in assen Autumnalis satio
 modiorum ducentorum quinquaginta. Hoc est, in totum.
 In aurem dicere. Plin. lib. 7. cap. 53. 4.
 In auctoritatem scientie est, neminem docere. Plinius libro
 25. cap. 1. 2.
 Corrupta ciuitas in Barbarum. Tacit. li. 5. Idem lib. 20. Aucto
 in Barbarum cognoimento. Accusatus Morem, non est in
 eodice Budensi, nos quoq; sustulimus, att Rhenanus.
 In bonis, inter bonos. Cicero de Amic. 16. Idem 4. Acad. 2. 4. 4.
 Cui præter honestum nihil est in bonis. Id est, nullum aliud
 bonum esse existimat præter honestatem.
 In breui dicere, pro Breuiter. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Ire in cedes. Tacit. lib. 13.
 In celo esse. Vide Cælum.

In capitis, in singulos, singulati. Liu. 2. ab Vrbe, 144. Extulit
 eum plebs sextantibus collatis in capita, id est, quisq; conti-
 li sextantem.
 Dare aliquid in casum. Tacit. lib. 1.
 In cibo & uino: id est, super cibum. Cicero in Pisonem, 32.
 Budæus.
 In cenam, Pro cenâ. Terent. And. 2. 2. 32. Olera, & pisci-
 culos minutos ferre obolo in cenam seni. Gellius libro 2.
 capite 2. 4.
 In cenam singulas. Gell. lib. 2. cap. 2. 4.
 In cogitando, Dum cogito. Plaut. Stich. 23. 39.
 In cognoscendo. Terent. Eunuch. 5. 2. 54.
 In commune conferre. Cic. 4. Verr. 10. 2.
 Congredi in commune. Tacit. lib. 18.
 In commune consulere: Ex æquali providere, inquit Donatus.
 Terent. And. 3. 1. 7.
 In commune consultare. Plin. epist. 10. 2. e. lib. 6.
 In commune dicere. Plin. lib. 23. cap. 1. 23.
 In commune loqui, pro Colloqui. Plin. epist. 8. 7. b.
 In commune meuo. Plaut. Asin. 7. 20.
 In commune uocare honores. Liu. 6. ab Vrbe, 174.
 In concubinatum dare sororem. Plaut. Trinumm. 10. 6. 4.
 In confesso est. Vide Confiteor.
 In conspectum aspice. Plaut. Persa, 1. 4. 6.
 In continenti. Vide Continens in Confiteo.
 In contrarium, in oppositum, uel opposito. Plinius libro 11. ca-
 pit. 4. 4. 1. Simiarum genera habent crura in contrarium
 in flexa. Liu. 5. ab Vrbe, 62.
 In controuersiam uenire. Quintil. lib. 7. cap. 3.
 In crastinum uocare: id est, Vi die crastino ueniat. Plaut.
 Pseud. 23. 4. 4. Idem Stich. 10. 55. In crastinum diem
 proficere.
 In crepidis, pro Crepidatus. Suet. in Cesare Caligula capit. 57.
 In culpa inuenire aliquem. Terent. Heecyr. 3. 1. 19.
 In culpa esse. Vide Culpa.
 In culpas cadere. Gell. lib. 4. cap. 9. ex Nigidio.
 In culpam dicere: hoc est, in uituperium. Gell. lib. 4. cap. 9.
 In delicijs habere. Vide Habere. Plaut. Asin. 16. 35.
 In denegando. Dum denegatur. Terent. And. 4. 1. 5.
 In dialogos includere. Cic. Att. lib. 13. 2. 76. 2.
 In diem, in longam dilationem. Terent. Eunuch. 5. 7. 19. Vi
 de Dies.
 In qua die. Terent. Eunuch. 3. 3. 15. Postremo, & qua in die par-
 ua perisset foror.
 In diem uiuere, idem quod Extempore uiuere, neq; habita die-
 rum aut horarum ratione. Cic. 2. Philipp. 9. 1. Non solum de
 die, sed etiam in diem uiuere. Idem 5. Tusc. 4. 8. Nos in diem
 uiuimus. Salust. Panem in diem mercari. Lilius de bell. Pun-
 nico, in diem rapto uiuit. Ibidem, Nihil ex raptis in diem
 comæditibus superabat. Id est, Nihil superabat ex his que
 capiebat in singulos dies.
 In diem abiit. Terent. Phorm. 5. 2. 16.
 In diem determinare. Plin. lib. 8. cap. 25. 8.
 In diem aliquid petere, in spatium unius tantum diei. Ouid. 2.
 Metamorph.
 In hunc diem conuiuiam querere: id est, Pro hoc die. Plautus
 Stich. 2. 2. 4. Idem Stich. 9. 12. Nam illi heri me uocauerunt
 in hunc diem.
 In hunc diem, pro Vsq; in hunc diem. Plaut. Pseud. 13. 110. Neq;
 fidem ei haberem: nam eum cum curare in hunc diem, Vi me-
 si posset, muliere interuorteret.
 In eum diem. Plautus Casina, 13. 35.
 Hominem amatorem illum ad forum procedere
 in eum diem, cui quod amat, in mundo fiet.

In dies, per singulos dies. Plaut. Persa, 15. 2.
 Nam ego hodie compendi feci, duo panes in dies. Interpre-
 tes legunt Non, pro Duo, & non panes in dies, id est, non
 pariam utilitatem sum cõsecutus. Cic. 1. Phil. 3. Nam quum
 serperet in Vrbe infinitum malum, idq; maneret in dies la-
 tius, & c. Virgilius eclog. 10. 15.
 Gallo cuius amor tantum mihi crescit in horas, & c.
 In dies singulos, & in singulas horas. Cic. Torquato, illa in dies
 singulos magis, magisq; opinio hominum confirmatur.
 Lilius, Vi in singulas horas capite dimices tuo.
 In his diebus. Plaut. Capt. 4. 6. 5.
 — nam illum confido domum
 in his diebus me reconcilliasse.
 In diebus pauculis. Plaut. Trucul. 12. 9. Terent. And. 1. 1. 77.
 Tere in diebus paucis quibus hæc acta sunt,
 Chrysis uicinia hæc moritur.
 In disciplinam tradere puerum: hoc est, ut doceatur. Suetonius
 in Ner. cap. 7.
 In diuersum, Scorsum, separatim. Plin. lib. 10. cap. 33. 10. Per-
 dix acupem iam tam prehensuram effugiens, spemq; fru-
 strans, donec in diuersum abducatur a nidis.
 In diuersum sterni. Col. lib. 3. cap. 15. 2.
 In diuitias adoptauit: hoc est, Heredem constituit. Plaut. Pœnu-
 lo. 1. 4. 83. Idem Cistel. 7. 58. Neque isti est, qui Alcesimar-
 cho filiam suam depondit in diuitias maximas. Id est, de-
 spondit adolescenti ditissimo.
 In diuitijs esse, pro Esse diuitem. Plaut. Trinumm. 10. 56.
 In domo, pro Domi. Quintil. lib. 5. cap. 10.
 In dotem esse, & dari esse. Iulianus in l. quem admodum. ff. de
 iure dotium. Si debitori suo nuptura, ita dotem promiserit,
 Quod mihi debes, aut fundus Sempronianus tibi erit:
 utrum uult uolet, id in dotem erit. Idem l. uir ab eo. eo-
 dem titulo.
 In dubio est animus uel uita. Terent. And. 1. 5. 3. Ibidem, 2. 2. 10.
 In dubio fuit utrum. Liu. 3. ab Vrbe, 83. In dubio fuit utrum L.
 Mamilius Tullianus dux, an P. Valerius & C. Claudius
 o s s s. Rom. in arm. arcem liberarent.
 Ponerè in dubio. Martius 6. bell. Hispan. 12. 1.
 In exitu est iam meus Consulatus: hoc est, Absoluti tempus Con-
 sulatus mei. Cic. pro Muræna, 73. Liu. 5. bell. Pun. 233. iam
 ferme in exitu annus erat. Hoc est, serè erat absolutus.
 In exemplis esse. Vide Exemplum.
 In exemplum aliquid tueri uel assimere. Quintilianus libro
 10. capit. 2.
 In expedito esse, in promptu. Quintil. lib. 10. capit. 7.
 In expectatione esse omnium rerum quid in Gallia, & c. Plani-
 cus ad Ciceronem, lib. 10. 4. 8.
 In expectatione esse, expectari. Plaut. Millit. 18. 6. 4.
 In eo, pro in eum. Cic. Fortes in eo Quirites. Id est, in eum. Que
 locutio et similes dictæ sunt secundum antiquos, apud quos
 prepositiones communes in diffrenter, id est, nulla lege ser-
 uata ponebantur. Seruius in artem Donati.
 In fabulis esse, pro Traduci sermone hominum. Suet. in Cesare
 Augusto, cap. 70.
 In facili. Liu. 3. ab Vrbe, 335. Et compulso in cauas ualles, quum
 exitus haud in facili essent, circumueniunt.
 In familiaribus alicuius esse. Cicero ad Trebatium, lib. 7. 7. 3.
 In futurum. Plinius auunculus lib. 18. capit. 15. 10. Terra in fu-
 turum proficiat.
 In præsens, & in futurum, contraria. Liu. 10. bell. Pun. 77.
 In genus astat. Plautus Casina, 23. 25.
 In gloria esse: hoc est, in pretio & honore. Plinius libro 11. ca-
 pit. 42. 2.
 In gloriam referre aliquid. Liu. 8. bell. Maced. 2. 2. 4.

In gratia, pucuniaq; magna fortunatum esse. Gell. libro 16.
 capit. 19.
 In hoc factum est: hoc est, ob hoc, & ad hoc. Columel. libro 7.
 capit. 8. 4.
 In hæc uerba. Lilius 5. bel. Pun. 62. Priore carmine Canensis
 prædicta clades in hæc ferme uerba erat.
 In hoc similis alicui. Cic. 4. Acad. 2. 12.
 In hoc sumus sapientes, quod naturam optimam dicem, tanta
 quam deum sequimur. Cic. de Senect. 5. Hoc est, in hac parte.
 In hac parte. Plin. lib. 10. cap. 63. 2.
 In honore hominum, & in honore fame esse. Plinius in Pæ-
 neg. 117.
 In honore mensurarum est butes accipitrum genus. Plinius libro
 10. capit. 4. 19.
 In horam uiuere. Cic. 5. Philipp. 181.
 In hora una aliquid facere. Plaut. Pseud. 23. 16. Cic. ad Cassium,
 lib. 15. 16. 2. Ego si semper haberem, cui darem, uel ternas
 in hora darem.
 In horas expectare. Plin. epist. 16. lib. 3.
 In horas clauum mutare, pro Sepissime. Horatius 2. Seru. Sæ-
 tyr. 7. 2. Quasi tu dicas, in singulis horis.
 In isthac. Terent. Adel. 5. 9. 40.
 Habeat, in isthac finem faciat.
 Depicta tabula in imaginem rei. Quintil. lib. 6. cap. 1. 25.
 In immensum, inmensè. Plin. lib. 16. cap. 1. 1. Liu. 4. ab Vrbe. 183.
 In æternum Vrbe condita, & in immensum crescente.
 In incerto, incerto. Lilius 4. ab Vrbe, 60. Et L. Minutius præ-
 fectus annonæ seu refectus, seu quoad res posceret, in incer-
 tum creatus.
 In incerto res est sita. Plaut. Cap. 11. 4.
 In re incipiendâ. Terent. Phorm. 1. 4. 49.
 In infinitum extendere epistolam. Plin. epist. 110. 6. lib. 5.
 In ingressu, Dum ingredior, uel accedo ad aliquem locum. Ple-
 nius Epist. 23. 4.
 In insidijs esse, Facere insidias. Terent. Phorm. 1. 4. 53.
 In integro res est. Cic. ad Rufum, lib. 5. 20. 23. Id est, nihil ad-
 huc actum est, & res adhuc est integra.
 In integro res nobis erit, Res nostra bene se habebit. Cicero Cas-
 sio, lib. 15. 6. 6.
 In integrum restitutus. Cic. pro Cluentio, 79.
 In inuidia & in odio esse apud aliquem. Cic. 7. Verr. 14. 2.
 In itinere. Terent. Heaut. 2. 3. 30. — hoc ipsa in itinere alia
 re Dum narrat, forte audiui. Id est, inter eundem.
 In itinere est Antonius: id est, uenit. Brutus Ciceroni, lib. 11. 11.
 In iugerum, in iugera singula, pro singulis iugeribus. Cicero 5.
 Ver. 93.
 In laudem dicta. Vide In culpam.
 In legem, pro Vice legis. Senec. de Benefic. 6. Sua illis in legem
 æterna est uoluntas. Sic, in patrimonio, & in gloriam. a-
 pud eundem. Ne in patrimonio quidem est, necum in glo-
 riam, incendium extinxisse quod feceris.
 In loco, id est, Opportune, & captato (ut ait) tempore. Ter-
 rent. Adel. 2. 2. 8.
 Pecuniam in loco negligere, maximum interdum est lucris.
 Horat. 4. Carm. odo. 12. 6.
 Dulce est desipere in loco. Cic. Antequam iret in exilium, 7.
 Fidei conducit, in loco debitum retribuere.
 In loco fratris amare. Terent. And. 1. 5. 57.
 In beneficij loco petere aliquid ab altero. Cic. 5. Verr. 9. 4.
 In loco posita ædilitas: hoc est, cui debuit data. Cic. 7. Verr.
 In locum alterius Consulatum petere. Cic. 11. Phil. 29. 6.
 Peruadere in aliquem locum. Tacit. lib. 17.
 In longum trahere. Plin. lib. 10. cap. 29. 5.
 In lucem semper Accerra bibit: hoc est, totam non sentit, et usq; ad

sequentem diem. Martial. lib. 1. 112.
 In lucem cenat Seriorius. Martial. lib. 7. 9.
 Effusi in luxum, et epulas, et nocturnos cœtus. Tacit. lib. 2. 0.
 In manibus est res. Cic. Att. lib. 6. 114. 1.
 In manibus esse uel habere, Tractare et diligenter uidere. Cic. Attico. lib. 4. 82. 2. De libris Oratoris factum est à me diligenter, diu, multumq; in manibus fuerunt. Ibidem, Ex his libris, quos in manibus habeo. Idem de Amic. 78. Sed adfuitis, et est in manibus oratio. Idem in Bruto, 64. Sed ecce in manib. uir et præstantissimo ingenio, et flagranti studio, et doctus à puero C. Gracchus.
 In manibus res esse aliqua dicitur, pro Versari et incumbere in ea. Plin. epist. 19. 3. Non uacat, quia uindemia in manibus. Liu. 4. ab Vrbe, 14. 4. Cum tantum belli in manibus esset.
 Quam spem nunc habeat in manibus, et quid molietur, breuiter tam iudices exponam. Cic. 2. Verr. 10.
 Victoria in manibus est: hoc est, facillis et in promptu. Liu. 5. bell. Maced. 16.
 In manu mea est: hoc est, in potestate mea est. Ci. pro Quintio, 3. Liu. ab Vrbe condita, Vt sua cuiq; Respub. in manu esset. Cælius Ciceroni, lib. 8. 6. 2. Quam uelis eum obligare, in tua manu est. Cic. ad Terentiam, lib. 1. 4. 2. 6. Verum hæc non sunt in nostra manu.
 In manu et tutela habere. Liu. de bell. Maced.
 Agas quod in manu est. Plaut. Most. 6. 68.
 Quod eueniat, dijs in manu est. Plaut. Most. 8. 68.
 In manum dare. Terent. Phorm. 4. 3. 29.
 —ho dic quid uelis dari Tibi in manum, ut herus desistat litibus. Id est, Quid tibi uis dari? Vide Do.
 In materiam adherescere. Cic. pro Domo sua, 11.
 In me. Terentius Eunuch. 5. 9. 2. —nam in me planè di potestatem suam omnem ostendere.
 In medio. Coram. Terent. Adel. 3. 4. 33. —mater uirginis.
 In Medio est, ipsa uirgo, res ipsa.
 In medium relinquere. Gell. lib. 6. cap. 14.
 In memoriam redire et egredi, pro meminisse. Plautus Capt. 19. 26.
 In memoriam sempiternam orbis terræ aliquid spargere. Cicero pro Archia, 22.
 In mente est mihi: hoc est, succurrit mihi, et nunc recordor. Plaut. Bacch. 2. 22.
 In mentem nunc mihi fuit. Plaut. Bacch. 4. 26.
 In mentem uenit. Terent. Eunuch. 3. 2. 45. Cicero, In mentem tibi non uenit causam publicam sustinere.
 In meridiem spectat: id est, ad meridiem conuersum est. Cato. In metu esse. Terent. Phorm. 1. 2. 7.
 In militem, in capita, in naues, et similia. Quod aliàs diceretur, Pro quolibet milite, et c. Varro de Re rust. In centum fues decem uerres satis esse putant. Liuus ab Vrbe, Frumentum Melianum asibus in modios astumatis plebi diuisit. Liuus, Singulis in militem tunicis imperatis. Idem de bell. Maced. Quod pretium in capita statuisset. Virg. 5. Aeneid. 13. Bina boum uobis Troia generatus Aestes Dat capita in naues.
 In modum seruorum obedire. Corn. Tacit. lib. 1.
 Peto à te maiore in modum, uel humanitatis tuæ, uel meæ causa, ut, et c. Cic. Bruto, libro 11. 22. 1. Idem Memmio, lib. 13. 2. 1.
 In modum peregrini, et in modum seruilem, pro Quemadmodum peregrini et seruilem. Plaut. Trinum. 11. 28. Liuus 2. bell. Maced. 159.
 In modum perpetuum perij. Plaut. Mostel. 8. 5.
 In modum amici, Tanquam amicus. Suet. de claris Gram. 22.
 Sic, Liu. 5. ab Vrbe, 70. Vaincanti in modum cecimit.
 In monendo. Plaut. Bacchid. 1. 3.

In mora Tribuni erant. Liu. 3. ab Vrbe, 103.
 In more est. De more et consuetudine. Plin. lib. 16. cap. 4. 6.
 In morem. Virg. 8. Aeneid. 23. Pellibus in morem cineti. Alio loco dicit De more.
 In morte, Dum moritur. Plaut. Menæb. 9. 53.
 In multum uelociore. Plin. lib. 10. cap. 36. ad finem.
 In noctes singulas. Plaut. Trucul. 6. 45.
 In nominando. Varro. 1. de Re rust. cap. 9. 1.
 In nouissimis esse, Inter ultimos, et quod uulgus dicit, de ultimis. Cic. pro Rose. Comced. 18.
 In noxa, uel noxia esse. Terent. Phorm. 2. 1. 36. Liuus 7. bell. Punic. 13.
 In numerum ludere. Virg. eclog. 6. Seruius, Hoc est, saltare ad modum rhythmici et cantilenæ.
 In numerato habere: id est, in promptu. Quintil. libro 6. capit. 2. 77.
 In obliquum alios sequi. Liu. 8. bell. Punic. 77.
 In occasum est sol. Col. lib. 12. capit. 15.
 In occulto agere. Clam. Plaut. Trinum. 10. 85.
 In oculis quædam exercit. 2. quid ex eo est consecutus? Cicero 1. de Amb. 55.
 In oculis habitare, pro Versari in publico, uertit Budæus. Cic. pro Planicio, 54.
 In oculis esse. Cic. pro Planicio, 55.
 In odijs resident mores pristini. Plaut. Trucul. 2. 5.
 In odio esse. Cic. 7. Verr. 1. 2. 2. Videmus quanta sit in inuidia, quantoq; in odio apud quosdam homines nobiles, notorum hominum uirtus et industria.
 In odio, aliter. Plin. lib. 6. cap. 27. 7. Ibi mortalium soli aurum in odio contrahunt: id desidiunt, ne quo cui sit in usu.
 In opere faciundo. Terent. Heaut. 1. 1. 21.
 In orbem se tutari: hoc est, in gyrum, et circumlum aut circuitum. Liu. 4. ab Vrbe, 166.
 In orbem, Vicissim, alius post alium. Liuus 5. ab Vrbe, 91. Senæ horæ in orbem operi attributæ sunt, nocte ac die nunquã antè omissum, quàm in arcem uiam facerent. Id est, quicq; sex horas laboraret sua uice. Ibidem, lib. 3. 147. Vt unusquisq; sces haberet, et hoc in sigis regium in orbem suam cuiusq; uicem per omnes iret.
 In os, pro In faciem. Senec. de Benefic. 7. Si in ora parentum scilios ingulat.
 In ore est omni populo, Fama est, uulgare est. Terentius Adelph. 1. 3. 3.
 In ordine. Plaut. Casin. 22. 16.
 Omnem in ordine rem facere. Id est, eo ordine quo acta est.
 In ordinem redigi uel cogi. Liu. lib. 12. Vide Cogito.
 In ordinem reponere. Col. lib. 9. cap. 12. 2.
 In partiendo. Terent. And. 4. 5. 3. 2. Hoc est, quum pareret.
 In parte cause. Plin. epist. 5. b. Nitebamur nos in parte cause sententia. Meti Modesti optimi uiri. Vulgus, In una parte processus dicit.
 In parte laboris ac periculi fuisse. Liuus in Praefatione bell. Maced. 1.
 In partem: hoc est, Pro sua parte. Plaut. Asin. 12. 89. Age sis, tu in partem nunc iam hunc delude, atque amplexare hanc. Liuus 6. ab Vrbe, 30.
 In partem dimidiam decoquere. Col. lib. 12. cap. 24. 1. Quod uulgus practicozum dicit ad partem dimidiam.
 Venire in partem alicuius rei. Quint. in Procent. lib. 1. 17.
 In paucos dies tolerabilis, Paucis diebus. Liu. ab Vrbe cond. In pedes se conijcere, In fugam. Terent. Phorm. 1. 4. 13.
 In pedes nasci. Vide Nascor.
 In pedem id est, pro singulis pedibus. Cic. Qu. fr. libro 3. 167.
 Is se ternis nummis in pedem tecum transegisse dicebat.
 In pedes

In pedes soleas inducere. Cic. 2. de Inuent. 23. 2.
 In perendinum, Perendie, die sequenti crastinum. Plautus Trinum. 17. 63.
 In periculum legis includi. Cic. pro Cluentio, 12. 2.
 In perpetuum, contrariu habet in tempus. Plinius epist. 13. b. Hic numerosissima cause terminus fuit, quib. absolutis, pluribus damnatis, atq; etiam relegatis, alijs in tempus, alijs in perpetuum. Cicero 3. Verr. 53. Idcirco tibi amicum in perpetuum fore putasti.
 In perpetuum, pro Omnino. Cicero ad Atticum, lib. 12. 2. 41. 5.
 Apud Apuleium (quoniam in perpetuum non placet) in dies ut excuser, uidebis.
 In plenum, Summatim. Plin. lib. 12. capit. 16. 2. In plenum autem probatio est minutis glebis.
 In portu sum: id est, in tuto. Cic. ad Varronem, lib. 9. 6. 10.
 In posterum: id est, Postero tempore. Cicero de Amicitia, 22.
 Quicq; plurimas et maximas commoditates amicitia contineat, tum illa nimirum præstat omnibus, quod bona spe præducet in posterum.
 In posterum tempus. Cic. 2. de Nat. deor. 22. 9.
 In posterum, et in præsens, contraria. Cic. ad Brutum, 15. 15.
 In posteritatem, pro In posterum. Cic. in Catil. 16.
 In potestate alienius esse. Cic. ad Metellum, lib. 5. 4. 5.
 In potestatem esse. Cicero pro leg. Manilia, 23. In prædonum potestatem fuisse sciat. Vbi ex uetusto codice legitur, in potestate.
 In potiundo. Terent. Heaut. 2. 3. 82.
 Tuum esse in potiundo periculum non uis. Hoc est, ut ea potaris.
 In præsentia, Nunc temporis. Terent. Phorm. 5. 2. 4.
 Præsum est ne in præsentia hæc hinc abeat. Idem Adel. 2. 2. 14.
 —uerum ego nunquam adeo astutus fui. Cicero Att. lib. 8. 163. 2. Idem 5. de Fin. 35. Sed quoniam non possunt omnia simul dici, hæc in præsentia nota esse debent.
 In præsentia, et Post, opponuntur. Cicero 7. Verr. 83. In præsentia, inquit Cleonemes, quoniam ita necesse est: sed post aliquid uidebitur, ne iste nobis obflare possit.
 In præsens. Idem. Plin. in Paneg. 56. Quos quidem non præsens tantum, sed in æternum repressi. Gell. lib. 12. cap. 11.
 Quum emere uellet in palatio domum, et pecuniam in præsens non haberet.
 Læus in præsens animus. Horat. 2. Carm. ode 16. 5.
 In præsentia, Cicero dixit de tempore in quo loquebatur: ut Græci est τῷ παρόντι, is ad Callium ita scribit, libro 2. 9. 9. Hæc ad te in præsentia scripsi.
 In præteritum laudare. Quint. lib. 7. capit. 5.
 In pretio esse. Horat. de Arte poet. 75.
 In primis, Ante omnes, uel ante omnia, uel unum ex primis. Terent. Eunuc. 3. 1. 39. Audieras G. sepe, et fertur in primis.
 Cicero in Verrem, Homini in primis gloriosissimo respondet. Idem ad Tironem, libro 16. 53. Omnes cupimus, ego in primis, quamprimum te uidere.
 In primis, uenerare deos. Virg. 1. Georg. 68.
 In principibus, pro Inter primos. Cic. ad Len. lib. 1. 7. 26.
 In principio. Terent. Phorm. 2. 1. 21. Sed quid cessas hominem adire, et blandè in principio alloqui?
 In priuato, et In publico, contraria: pro Priuatum et publicè. Liu. 9. bell. Maced. 69.
 In probro esse. Terent. Phorm. 5. 4. 6.
 In proclitio. Lucret. lib. 2. 92. Et procurfus item in proclitio uolubilis extat.
 In proclitio quod est facere. Terent. And. 4. 2. 18.
 In promptu. Quid. 1. de Remed. auor. 33.

In promptu causa est, desidiosus erat. Id est, manifesta est, et patet.
 In promptu est et patet. Cic. 1. de Orat. 13.
 In propatulo positum, Palam. Liu. 5. ab Vrbe, 63. Idem 4. bell. Punic. 73. Apparata conuiuia omnibus in propatulo adium fuerant.
 Iam in propinquo certamen erat. Liu. 6. ab Vrbe, 60.
 In proximo. Terent. Heaut. 1. 1. 2. Adeo quod agrum in proximo hic mercatus es.
 In proximum Senatuum disporre. Plin. epist. 35. 8.
 In publico omnes porticus commensumus. Plaut. Most. 11. 7.
 In publico pernoctare. Vide Pernoctare.
 In publico et in foro, in secreto et intra parietes contineri, contraria. Liu. 5. bell. Punic. 4.
 In publicum proponere. Cic. 2. de leg. Agrar. 28.
 In publicum, auxilium polliceri. Quintil. lib. 10. cap. 7.
 In publicum redigere bona, Proscribere, et in publicum uendere. Liu. 2. ab Vrbe, 18.
 In punctum, pro In singula puncta. Sueton. in Nerone, cap. 30.
 Quadragesis in punctum u — s. aleam lusit.
 In quas sumus, Inter quos sumus. Cic. Att. lib. 10. 203. 4.
 In querelis mens. Plaut. Menæb. 1. 4. 11.
 In quinquennio pecuniam consumi. Cic. 4. Verr. 100.
 In rationem eadem scriptæ epistolæ: id est, in eandem formam, eiusdem sententiæ ac sensus. Cic. ad Att. lib. 1. 7. 1.
 In reliquum tempus. Cic. pro leg. Agrar. 7.
 In remedio esse. Plin. lib. 8. cap. 16. 12.
 In rem præsentem olim tum ueniebant, quum locum oculo ac digito designare uolebant: ut hodie quum aut index pronuntiat, aut inter litigantes conuenit, agrum quem controuersum facere uolumus, aut reo designari, aut testibus per inquisitorem demonstrari certis finibus circumscriptum: uel delictum ut ille deliberare de re controuersa possit, cedere necesse uindictanti debeat: hi, ut certi sint testimonij sui. Cicero 1. de Orat. 130. An uero si de re ipsa, si de finibus, qui in rem præsentem non uenimus. Idem pro A. Cecinna, 14. Placuit Cecinæ de amicorum sententiâ constituere, quo die in rem præsentem ueniretur. Budæus.
 In rem præsentem perducere. Plinius epist. lib. 3. Non potui te magis in rem præsentem perducere. Id est, nõ potui planius omnia ut acta sunt, scribere, ut perinde omnia teneres, atq; si in re præsentia fuisset. Quintil. libro 6. capit. 2. de Affectibus, Quam rem uis ingens plerumque uis est, uelut in rem præsentem animos hominum dicentium. Budæus.
 In rem præsentem excurrere. Plin. epist. 2. 25.
 Quemadmodum in rem præsentem uenire dicebant, ita in re præsentia disceptare. Liu. 4. bell. Maced. Qui inter Carthagenenses et regem in re præsentia disceptarent.
 In re præsentia, E re nata, quod dicitur. Plaut. Casin. 10. 63.
 In re præsentia, ex copia piscaria
 Consulere licebit quid eman. Idem Amph. 4. 95. Nã ego sui illic in re præsentia, et meus, quum pugnatum est, pater. Id est, præsens aderam.
 In re præsentia, pro Tunc. Quintil. lib. 6. cap. 3.
 Velut in re præsentia aliquid constituere. Quintil. lib. 7. cap. 11.
 In re mea est, In rem et utilitatem meam. Plautus Trucul. 18. 20.
 In re ipsa. Terent. Heaut. 5. 2. 12.
 Phidippe nostras mulieres suspectas fuisse falso Nobis, in re ipsa inuenimus. Id est, cerid.
 In eam rem si quid habeo, tibi quoq; etiã proderit. Plaut. Trucul. 18. 21.
 In rem esse. Tacitus, Coloniae copijs ualidam auferre Vitellio, in rem famamq; uidebatur.

formule Galba Imperator ex Inalpinis Amanicos atq; Ebroduntios. Quamquam pro incolis Alpium uidetur accipere, cap. 5. Alpes populiq; Inalpinum uarijs nominibus: sed maxime capillati.

Inamabilis] hoc inamabile, pen. corr. (ἀδύνατος) Qui non potest amari, in quo nihil est propter quod ametur. Plaut. Bacch. 1.4. 3. Incredibilis, impos animi, diuamabilis, illepidus uiuo. Plin. epist. 18. 7. Quamquam id genus operis inamabile, inamocnum, magisq; laboribus ruris, quam uoluptatibus simile.

Feritas inamabilis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 1.

Locus inamabilis. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 9.

Regnum inamabile. Ouid. 1.4. Metam. 118.

Ridere inamabile. Ouid. 3. de Arte amandi, 58.

Inamare] inamarefcis, (ἀμαρῆσθαι) inamarefcere, Amarum fieri. Horat. 5. Serm. Satyr. 2. Nanq; inamarefcit epule sine fine petite.

Inambitiosus] pen. prod. Adiectiuum, (ἀμειβιότης) bitiosa colebat Rura.

Inambulo] inambulās, pen. corr. inambulare, (ἀμειβιόω) Significat spatari, et spatia ambulando conficere. Cic. 1. de Orat. 13. 7. Neg; is consistens in loco, sed inambulās, atq; ascensu ingrediens arduo. Idem Att. libro 6. 113. 9. Ante lucem inambulabam domi. Plaut. Aſina. 12. 92. Inambulandum est.

Quiescere] inambulare, contraria. Cic. 6. Verr. 2. 7. Cum aliquo in porticu inambulare. Cic. 2. de Orat. 7.

Inuiridi, opacaq; ripa inambulare. Cic. 1. de Leg. 2. 2.

Inambulatio, (ἀμειβιότης) Verbale. Cicero in Bruto, Non multa iactatio corporis, non inclinatio uocis, nulla inambulatio. Catullus ad Flauium, epig. 6. 3. — tremulq; quassa lecti.

Argumentatio, inambulatioq;.

Inamocnus] Adiectiuum (ἀμαρῆστος) Ouid. 10. Met. 3. Persephonem adiit, inamocnq; regna tenentem.

Feritas inamocna uic. Stat. 2. Syl. 2. 7.

Inanimalis] hoc inanimale, pen. prod. Macrobi. lib. 4. Saturn. cap. 6. Est et ille locus ad permouendum pathos, in quo sermo dirigitur, uel ad inanimatā, uel ad mutā.

Inanitus] pen. corr. Adiectiuum (ἀνύχτος) Quod non habet animi, uel anima caret, et non uiuit. Cic. 2. Off. 1. 4. Partim sunt inanima, ut aurum, argentum. Idem 7. Verr. 13. 4. Tamen omnia muta atq; inanima.

Inanima caro. Plin. lib. 7. cap. 15. 1.

Inter animam et animal quid interfit, ostendit. Ci. 4. Acad. 71.

Inanimatus, penul. corr. Adiectiuum (ἀνύχτος) Idem quod inanimus. Cicero in Topicis 36. Animata inanimatis anteponantur.

Inanis] hoc inane, pen. prod. (ἀνύχτος, ἀνύχτος) Vacuus. Plaut. Persa. 10. 26. Non ego inimicitias omnes pluris aestimo, Quam mensa inanis si nunc apponatur mihi.

Inanis atq; inops, Pauper. Pla. Bac. 9. 19. Ci. pro Clu. 55. Quum domi suae miserrimus et inanis tantum nummorum positum uideret.

Inanis accedit, id est, nihil secum affert. Plaut. Pſeu. 5. 75. Sic, Cicero ad Attic. lib. 1. 4. 30. 1. Inanes redierunt.

Inanis incedit, Nihil fert aut portat. Plautus Amph. 4. 176. Idem Aſin. 12. 70. Eho baui labo tu, ut decet dominum, ante me ito inanis.

Inanem ex aliquo loco profugere. Cicero 3. Verr. 2. 6. et 4. 16. Ager inanis. Cic. 5. Verr. 101.

Artus inanes. Ouid. ad Liuiam. 27.

Corpus inane. Ouid. epist. 2. 1. 24.

Nuda et inanis domus, cui opponitur Exornata et instructa. Cicero 4. Verr. 59.

Inanis equus, Cui nemo infidet. Cic. 4. Verr. 115.

Horrea inania. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 2.

Inanis locus. Cic. 7. Verr. 75.

Inanis nauis. Cic. 7. Verr. 37.

Nubila inania. Virg. 4. Georg. 40.

Inanes oftre. O. Quae parum aut nihil habent succi inclusi in ipsi cochleis. Plin. lib. 9. cap. 31. 3.

Simulacra inania. Ouid. 3. Metam. 134.

Vas inane quum dicimus, non ita loquimur ut physici, quibus inane nihil placet, sed ita ut, uerbi gratia, sine aqua, sine uino, sine oleo uas esse dicamus. Cic. de Fato, 37.

Vmbra inanis. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 5.

Inane crimen. Cic. 4. Verr. 128.

Bella inania gerens. Silius, lib. 1. 14.

Causas nequicquam necis inanes. Virg. 9. Aeneid. 45.

Spes fallaces, cogitationes inanes. Cic. pro Milone, 72.

Cupiditatum inanum nec modus ullus, nec finis inueniri potest. Cic. 1. de Fin. 71.

Curae inanes. Lucret. lib. 5. 287.

Deus inane. Horat. Epod. 5. 2.

Doli frangentur inanes. Virg. 4. Georg. 80.

Inanis elocutio, ac penē puerilis. Cic. 1. de Or. 11.

Fletus inanes. Virg. 4. Georg. 75.

Ira inanis. Virg. 10. Aeni. Dij totius in tectis iram miserantur in anem. Vbi Seruius, Generaliter dicit omnē iram bellicā. Vbi enim tā inanis iracundia est quam in bello, ubi ut perireamus, irascimur?

Letitia tumefactus inani. Propert. lib. 3. eleg. 6. 1.

Ludus inanis. Virg. 4. Georg. 21.

Metus inanis. Lucret. lib. 3. 200.

Munus inane, Non profuturum. Virg. 6. Aeneid. Seruius.

Nomen inane. Horat. 1. epist. 18. 9.

Operam in anem sumere. Horat. de Arte poetica, 40.

Pictura inanis. Virg. 1. Aeneid.

Promissum inane. Ouid. 3. Fast. 137.

Sagitta inanis. Quint. lib. 2. cap. 15. 18.

Falsa et inania humana forma esse. Cic. 2. de Diuina. 191.

Spe multum capus inani. Virg. 11. Aeneid. 10.

Inani et tenui spe consolari. Cic. pro Qu. Rosc.

Inane studium. Virg. 2. eclog. 1.

Studia inania, et fluxa. Tacit. lib. 3.

Inane tempus. Virg. 4. Aeneid. 87.

Inania uerba. Virg. 10. Aeneid.

Verba inania singis. Propert. lib. 3. eleg. 20. 1.

Visiones inanes. Cic. 4. Acad. 90.

Voces inanes fundere. Cic. 3. Tusc. 72.

Inanis, cum genitio. Ouid. epist. 3. 12. Sanguinis atq; animae corpus inane fuit.

Inanis imus prudentiae, hoc est, prudentia omnino uacans. Cicero pro Murena, 24.

Inanis, cum ablatiuo. Cic. ad Att. lib. 2. 23. 1. Nulla enim abs te per hos dies epistola inanis aliqua re utilis et suauis uenerat.

Inane, Leue et non constans. Cicero Brut. 33. Nihil est in me inane, neq; enim debet. Budeus.

Nihil inane, nihil sine causa, nihil speruacuum. Cicero 1. de Nat. deor. 126.

Inane, pen. prod. Substantiuum, pro aere, celo. Ouid. 2. Met. 7. Suuilit et celeri raptas per inania uento Imposuit celo.

Magnum inane. Virg. eclog. 6. 7.

Profundum inane. Lucret. lib. 2. 20.

Inanitas, penul. corr. Vacuitas. Plaut. Casina, 19. 6. Nihil inanitate

itate iam dudum intestina murmurant. Cicero de Fato, 29.

Quum duo inuidia per inanitatem ferantur.

Inanitas, Vanitas. Cic. 3. Tusc. 5. In summa inanitate uersatur.

Inanitas et error. Cic. 1. de Fin. 70.

Oris inantis. Quint. lib. 1. cap. 11. 4.

Inaniter, pen. corr. Aduerbium (ἀνύχτως, ἀπρόβουλον) Cic. 4. Tusc. 21. Quum autem inaniter et effuse animus exultat, tum illa leuitas gestiens, nihil nimia dici potest.

Inaniter, pro Frustra. Ouid. 2. Metam.

— et medicas exercet inaniter artes. Hor. 2. epist. 1. 43.

— meum qui pedus inaniter angit.

Inaniter moueri. Cic. 4. Acad. 87.

Inaniloquus, pen. corr. Adiectiuum (ἀνύχτως) Qui inania loquitur et uana. Plaut. Pſeu. 5. 25. Surdus sum profecto, inaniloquus es.

Inanite, inaniarum, pro Vacuitatibus (ἀνύχτως) Plautus Aul. 5. 26.

Ita inanis sunt opuletate atq; araneis.

Inanio, inanis, pen. prod. inaniui, inanium (ἀνύχτως) in anire, Vacuare. Plin. lib. 20. cap. 3. 1. Herbacea arefacta, per se inani alium. De cucurbita. Idem lib. 2. 1. cap. 20. 9.

Inapertus] Adiectiuum (ἀνύχτως) Non patens, non expositus. Senecus in aperta fraudi. Silius lib. 7. 6.

Inapparatio] ἀδύνατος, cui contrarium est Apparatio. Auctor ad Heren. lib. 2. 38. Si praeterea ex altera parte uires, pecunia, consilium, scientia, apparatio: ex altera parte imbecillitas, inopia, stultitia, imprudentia, inapparatio demonstrabitur fuisse.

Inardeo] Inardescere, inardescere, inardescere (ἀνύχτως) inardescere. Idem quod Ardescere significat. Hoc est, igne, calore consumi. Cicero 2. de Orat. 122. Dicere enim aiunt Ennium, Flammas a sapiente facilius ore inardente opprimi, quam bona dicta tenent.

Inardescit solis radijs nubes. Virg. 8. Aeneid.

Inardescit. Horat. Epod. 3. 4. Nec munus humeris efficacis Herculis Inardescit.

Inarefco] inarefcis, inarui (ἀνύχτως) inarefcere, idē quod suum simplex in si aliquid addat praepositio. Colum. lib. 4. cap. 24. 3. Nec patiuntur ante maturitatem fructum inarefcere. Plin. epist. 17. lib. 2.

Inarefcens ficus a rore. Colum. lib. 12. cap. 15. 2.

Lachryma inarefcunt. Quint. lib. 6. cap. 1. 22.

Inarefactus] Participium ab Inarefcio. Plin. lib. 32. cap. 10. 8. Ad sanguinem sistendum et ranarum illuminant cinerem uel sanguinem inarefactum.

Inargentatus] pen. prod. Adiectiuum (ἀργυρῶς) hoc est, argento coopertus et illinitus atq; obuolutus. Plin. lib. 2. 1. cap. 2. 3. Paulatinq; et Rome subrepsit appellatio, corollis inter initia propter gracilitatem nominatis: mox et corollarijs postquam e lamina aerea tenui inaurata aut inargentata dabantur.

Inargutus] pen. prod. Adiectiuum. Vt in hoc senatus consultum, ff. de usufructu earum rerum quae usu consumuntur. Quae sententia mihi non inarguta uidetur.

Inargute, penul. prod. Aduerbium (ἀργυρῶς) Non ostiuit. Gel. lib. 2. cap. 13. Tunc Sulpitius Apollinaris reuidens, Nō me hercle inargute, inquit, nec incallide opposuisti hoc Tullianum.

Inarime] pen. corr. (ἀνύχτως) Insula in ora Campaniae, prope Neapolim: ut ait Plin. lib. 3. cap. 6. in Puteolano sinu. Aenaria a statione nauium Aeneae uocata. Vulgō Iſchia, ab oppido cui coenacis similitudo, ut docet Hermolaus. Inarime uero ab Arimis, siue populis, siue belluis, ita

prisca Hetruscorum lingua simia dictante, quos Graeci pithecos uocant: unde nomen insulis Pithecusis, ut Strabonē placet, ex historia fabulosa quam refert Ouid. 14. Met. 18.

Inarimen, Prochitenq; legitur. Quamquam Plinius lib. 3. cap. 6. ait, Inarime dicta, Graecis Pithecusa, non a simiarum multitudine, ut aliqui existimauerunt, sed a figlinis doliariorum, quibus enim doliium Graecis dicitur.

Tyrrhena Inarime. Senec. Herc. Oeth. 9. 6.

Inaro] inaras, pen. corr. (ἀνύχτως) inarare, Idem quod arare, et summa diligentia excolere. Varro 1. de re Rust. cap. 23. 3. Si ager macrior est, pro sercore inarare solent. Et apud Colum. lib. 2. cap. 2. 9. Inarare arbores. Plin. lib. 18. cap. 14. 4. Inarari protinus solum opus est.

Tellus inarata. Horat. Epod. 16. 9.

Terra inarata. Virg. 1. Georg. 17.

Inartificialis] pen. prod. Adiectiuum. Quint. lib. 5. cap. 1. Ideoq; illas artes, id est, inartificiales: has esse, id est, artificiales uocauerunt.

Inartificialiter] pen. corr. Aduerb. Vide Artificialiter. Quint. lib. 2. cap. 17. Sed nec illa omittenda sunt, qua in re alius se inartificialiter gerat, in ea esse artem.

Inascensus] ἀνύχτως, pro non ascenso. Plin. in Paneg. 111. Iam toties procedere in rostra, inascensuq; illum superbiae principum locum terere, etc.

Inaspectus] Adiectiuum (ἀνύχτως) Non conspectus, non uisus. Stat. 1. Thebald. 10. — inaspectu recessu

Sed inaspectos celo radijsq; penates Seruantem.

Inastatus] penultima producta (ἀνύχτως) Idem quod affatus. Plinius libro 28. cap. 8. Glaucomata uero icemoris recentis inastati sanie, cum despumato melle inunctis. Et cap. 10. 6. Quidam et ipsum arundine exenteratum inueteratumq; bibendum dederunt. Alij in cibo in lignis ueribus inastatum.

Inastretus] penult. prod. Adiectiuum (ἀνύχτως) Idem quod infuetus, inustatus. Ouid. 4. Fast. 90. Panditur interea diti uiamq; diurnum Lumen inastueti ui patiuntur equi.

Manu inastueta agere aliquid. Ouid. 1. de Arte am. 60.

Inattenuatus] pen. prod. Adiectiuum (ἀνύχτως) Non attenuatus aut imminutus. Ouid. 8. Metam. 171. — sed inattenuata manebat Tum quoq; dira fames, implacataq; uigebat Flamma gula.

Inaudax] Adiectiuum (ἀνύχτως) Timidus. Horat. 3. Carm. ode 20. Diua paulo post fugies inaudax Praelia raptor.

Inaudis] in audis, in audiu, in audium (ἀνύχτως) in audire, Bene uel perfecte audire. Plaut. Aulul. 7. 88. Credo ego iam illum inaudisse mihi esse thesaurum domi.

Inaudire de re aliqua. Plaut. Mostel. 8. 10. Cic. Pansa, Quorum erupit illa uox, de qua ego ex te primum inaudieram. Idem ad Atticum, lib. 6. 111. 33. Nunquid de quo inaudisti?

Inauditus, pen. prod. (ἀνύχτως) Nomen, Non audicum, inustatum, nouum. Liu. 5. bel. Maced. 189. Et multa nomina gentium inauditarum.

Pars altera inaudita. Senec. Medea, 4. 5.

Inaudita magnitudo, incredibilis et admodum magna. Plinius lib. 9. cap. 30. 4.

Inaudita Graecis fors ista. Cic. 2. de Diuina. 174.

Inauditum omni memoria. Cic. in Vatinius, 25.

Inauditum nomen imponere alicui rei. Cic. 3. de Finib. 23.

Inaudita et inuisa. Cic. de Arusp. respon. 53.

Inauditum et nouum. Cic. 1. de Orat. 68.

Inauditum damnari, id est, in dicta causa damnari. Suet. in Galba, cap. 14. Quodam claros ex utroq; ordine uiros suspicionem

cione minima inauditos condemnauit.
Inauditus et indefensus. Tacit. lib. 17.
Inauditum cula, inauditum cule, pen. corrept. Diminutiuum, (ἀπο αὐδῆτος) Gellius lib. 5. cap. 21. Habeatq; nonnullas disciplinae grammaticae inauditum culas, partim rudes, inchoatasq; partim non probas.
Inauguro] **inauguras, pen. cor.** (ἀναυγύω) inaugurare, Idem quod augurium captare. Linius 2. ab Vrbe, 23. Palatinum Romulus, Rhemus Auentinum ad inaugurandum templa capiunt.
Inaugurare, Dedicare, consecrare. Cicer. 2. Philipp. 106. Quid igitur cessas? cur non inaugurare? sume diem, uide qui te inauguret.
Inaugurare locum, Augurio decernere et quasi dedicare. Lini. 3 ab Vrbe, 88.
Inaugurare, Claud. 4. Paneg. 3.
 Qualis erit terris quem mons Eudrius offert Romanis aibus, quem Tybris inaugurat? amnis.
Inaugurari in locum alterius. Lini. 10. bel. Pun. 118.
Inauguratio, pen. prod. Aduerbiu(m) (ἀναυγύω) id est, captatio augurio. Lini. 1. ab Vrbe, 162. Id quia inaugurat? Romulus fecerat, &c.
Inauris] huius inauris, s. gen. (ἀνῶρα) Ornamentum aurium, quo mulieres antiquè utebantur. Plaut. Epid. 13. 34. Non meministi me inauram ad te afferre natali die? idem Mench. 12. 17. Inaures da mihi.
Inaurius, pen. prod. Adiectiuum (ἀνῶρα) Gell. lib. 7. cap. 6. Quedam animalium alia alio carent: et aut caeca natura gignuntur, aut in odora, inauritate. Id est, sine aure.
Inauro] **inauras** (ἀναυγύω) inaurare, Auro tegere.
Inaurari ab aliquo, Cic. ad Trebatium, lib. 7. 13. 3. Horatius 1. epistol. 12. 2. — ut te Confestim liquidus fortunæ riuus inauret.
Inauratus, pen. prod. Participiu(m) (ἀναυγύω) Auro intectus: ut, inaurata statura. Cic. in Pison. Et 4. Verr. 36. et 78.
Inaurata extrinsecus columna, Cic. 1. de Diuinat. 87. Item, Romulus in Capitolio inauratus. Cic. 3. in Catil. 3.
Crater inauratus. Ouid. 2. Fast. 51.
Palla inaurata indutus. Author ad Heren. lib. 4. 22. 6.
Pellis arietis inaurata. Cic. 1. Tusc. 72. Ex quodam poeta.
Inaurator, pen. prod. inauratoris, Verba. Firmicus lib. 3. cap. 4. in sine, iupiter faciet aut aurifices, aut ex auro uestes pinguentes, aut inauratores.
Inauspicatus] **pen. prod. Adiectiuum** (ἀναυγύω) Non auspicatum et infelix, nempe quod fit auspicio non prius captato. Plinius lib. 28. cap. 2. 15. Incendio inter epulas nominato, aquam sub mensa profundi abominamur: recedente a liquo ab epulis, simul uerri solum, aut bibente conuiuia, mensam uel repositorium tolli, inauspicatissimum iudicatur. Id est, infelicissimum.
Inauspicato, Aduerbiu(m) (ἀναυγύω) Cicer. 1. de Diuinat. 62. Qui quum tabernaculum uitio cepisset imprudens, quod inauspicato pomœrium transgressus esset, comitia Coniulibus rogandis habuit.
Inauspicato, pro infeliciter aliquando accipitur.
Inausus] **Adiectiuum** (ἀναυγύω) Non ausus, et quod quis non audeat. Senec. Thyeste, 1. 4. Ac me innocentem faciat: et inausa audeat.
Inausum. Senec. epist. 92. Et sciat nihil esse fortunæ inausum. Virg. 8. Aeneid. 42.
 At furis Caci mens offerat, nequid inausum, Aut intentatum sceleris uel dolus fuisse.
Incaedus] **Adiectiuum** (ἀναυγύω) Quod non caeditur: Ex **Incaedum, Seruius, Antonii montes, Sulo, incaedui.** Ouid. 2.

Fast. 87. Lucus incaedus.
Incalefco] **incalefco, incalui** (ἐπιθερμαίνω) incalefco, Calidum fieri. Plin. lib. 14. cap. 21. 4. Item uasa incalefcentia operculisq; sudantia. Ouid. 2. Metam.
Incalui, sumpsitq; nouas feruoribus iras.
Incalefere uino. Lini. 1. ab Vrbe, 251. Ouid. 2. Met. Incaluitq; deo, quem clausum pectore habebat. De Baccho in utero Semeles.
Animi incaleure. Ouid. 2. Met. 118.
Incalefens spuma. Plin. lib. 9. cap. 51. 3.
Incalefens tempus. Colum. lib. 2. cap. 4. 1.
Virtus incalui. Lucan. lib. 6. 47.
Incalfacio, incalfacis, pen. corr. (ἐπιθερμαίνω) incalfacere, Calidum facere. Ouid. 4. Fast. 185.
 Qu num si culmos Titan incalfacit uidos.
Incallidus] **pen. corr. Adiectiuum** (ἀκαλλῆς) Non astutus. Cic. 1. de Inuent. 6. Quum à summis uiris maxime res administrarentur, arbitror alios fuisse non incallidos homines, qui ad paruas controuersias priuatorum accederent. Tacit. lib. 3. Quum incallidus alio qui, et facilius inuenta, senilibus tum artibus ueteretur.
Index incallidus. Ouid. epist. 2. 4. 11.
Incallide, pen. corr. Aduerbiu(m) (ἀκαλλῆς) Cic. 3. Off. 162. In his tamen tribus generibus quo quomodo possunt, non incallide tergierantur.
Incalo] **incalio, penultima correpta** (ἀκαλλῆς) incalare, Vocare. Festus.
Incandefco] **incandefco, incandui** (ἀνακαίνω) incandefcere, Vehementer incendi, inflammarisq;. Ouidius 2. Metamorph. 146.
 Non secus exarsit, quam quum balearica plumbum Fundi iacit, uolat hoc, atq; incandescit eundo. Virgil. 3. Georg. 96.
 — totoq; Autumni incanduit aesti. Seruius, Exarsit prima Autumni parte.
Ara incanduit ignibus. Ouid. 12. Metam. 3.
Incanto] **incantas** (ἀνακαίνω) incantare, Verbis folis, uel etiam rebus quibusdam adiunctis, aliquid supra naturam moliri. Plinius lib. 28. cap. 2. 8. Qui malum carmen incantasset.
Vincula incantata lacertis. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 10.
Incantatio, Verba (ἀνακαίνω) Actus ipse incantandi.
Incantamentum (ἀνακαίνω) Idem Plinius libro 28. capite 2. Ex homine remediorum primum maximae quaestio, et semper incerte est, ualeantne aliquid uerba et incantamenta carminum.
Incanus] **pen. prod. Adiectiu(m)** (ἀνακαίνω) Idem quod canus, aut ualde canum significat, teste Seruio. Plaut. Rud. 4. 37. Equem tu hic hominem crispum, incanum uideris. Virgil. 3. Georg. 63.
 — barbās incanaq; menta.
Incane herbe. Colum. lib. 8. cap. 2. 7. Plin. lib. 24. cap. 19. 3. Herba impia uocatur incana uros marini aspectu.
Incanesco, incanescis, incanescere (ἀνακαίνω) Canum fieri. Virg. 2. Georg. 15.
 — armisq; incanuit albo Flore pyri.
Spumis incanuit unda. Catul. Argon. 59. 3.
Incaustum] **Aduerbiu(m)** (ἀνακαίνω) Virgilius 7. Aeneid. 36.
 Turne tot incaustum susos patiere labores? Vbi Seruius, Incaustum, tractum est à castibus, id est, retibus. Idem in tertio Georg. Hinc est quod et incaustum dicimus, id est, sine causa, quasi sine castibus, sine quibus uenatio est inanis.
Incaustum tela iactare. Lini. 10. ab Vrbe, 141.

Ignis

ignis incaustum furi. Virg. 3. Georg. 19.
Incastigatus] **penult. prod. Adiectiuum** (ἀκαταστάτος) Horat. 1. epist. 10. 9. Nec me dimittes incastigatum, &c.
Incauo] **incauas, penult. corrept.** (ἐπιθερμαίνω) incauare, Idem quod cauare, aut excauare. Colum. lib. 4. cap. 25. 2. Nam quum in aduersum praefra manu defecare quid debet, cultro uittur: quum autem retrahere, sinu: quum alienare, scalpro: quum incauare, postro.
Incautus] **Adiectiuum** (ἀναυγύω) Qui sibi cauere nequit. Lini. 1. ab Vrbe, 232. Nam ne errarent, manere his bellum quod positum simuletur, et per occasionem eum incautos inuadurum.
Incautus, Prouidens et praecauens, contraria. Cicero pro Plancio, 43.
 Prudens, acutus, minime incautus patronus in causis cognoscendis, componendisq; diligens. Cic. de claris Orat. 133.
Ingenium incautum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 4.
Pectore incauto lapsus spiritus. Ouid. 3. de Arte aman. 148.
Vulgus incautum. Virg. 3. Georg. 92.
Oppressus ab hoste incautus aliquis. Cic. 11. Philipp. 291.
Incautus, cum genitiuo. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 7.
 — haud ignara, ac non incauta futuri. De formica.
incautio. Lini. 10. bel. Pun. 61. Neq; prudentiorem, neq; constantiorem Masinissam quam Syphacem esse, etiam ab inuenta incautioem, certè, &c.
incautum, pro eo quod non cauetur. Tacit. lib. 1. Consultatq; ex duobus itineribus breue et solitum sequatur, an impeditius, et intentatum eoque hostibus incautum.
Incaute, Aduerbiu(m) (ἀναυγύω) Improvide, imprudenter. Cic. ad Att. lib. 7. 12. 9. 2. Nisi ego insano, stulte omnia et incaute agi iudico.
Incaute et inconsulte. Lini. 4. ab Vrbe, 161.
Incautus. Linius 9. bel. Macedon. 78. Sed dum incautus subituros.
Incedo] **incedis, penult. prod. incesi, incessum** (ἀναβαίνω) incedere, Est ingredi, sed proprie cum quadam pompa et festu. Virg. 1. Aeneid.
 Ast ego quos diuim incedo regina, &c. Lini. lib. 2. Ipse enim nobis decoratus insignibus, magnifice incedit. Plautus Curcul. 7. 12.
 Constant, conserrunt sermones inter se, tanquam drapetæ, Obstant, obfistunt, incedunt cum suis sententijs. Plin. lib. 15. cap. 29. 8. Laurea coronatus incesit.
Incedere magnifice per ora hominum. Salust. in Iugurtha, Honore clauo incedere. Lucret. lib. 3. 16.
Incedere, uentre, et accedere. Plautus Mostel. 4. 153.
 Sed sine hic meus sodalis qui huc incedit cum amica sua? Terent. Eunuch. 5. 3. 9.
 Virum bonum eum Parmenonem incedere uideo.
Inanis incedit. Vide Inanis.
Incedere, Ambulare. Plin. in Paneg. 38. Incedebas pedibus, incedis. Lini. de secundo bello Punico, Quum signis prima luce motis segniter agmen incederet.
Facilius autem ad inuentionem incedet animus, si gestu negotij, et c. Cic. 2. de Inuent. 152.
Regina incesit ad templum. Virg. 1. Aeneid. 100.
Incedere ad urbem. Lini. 6. bel. Maced. 41.
Incedere per uias. Plaut. Merc. 7. 65.
Incedere uia. Plaut. Curcul. 2. 32.
Durius incedere. Ouid. 1. de Remed. amor. 68.
Lentus incedas. Horat. 3. Carm. ode 18. 1.
Molliter incedit. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 5.
Passu inerti incedere. Ouid. 2. Metam. 155.
Passu tardo incedere. Ouid. 10. Metam. 10.
 Theauri pars 2.

Summissus primo, deinde pressius, post sensim incedere. Cicer. in Orat. 14.
Turpe incedere. Catul. de Acme. 39. 4.
Incedit pedes: hoc est, ped. str. et sine equo. Linius 8. bel. Pun. 49.
Longo ordine incedunt gentes. Virg. 8. Aeneid. 142.
Nuntij incedunt undiq;. Tacit. lib. 11.
Incessus, huius incessus (ἀναβαίνω) Incedere est ambulare: inde incessus, siue tardus, siue festinus, siue comotus, incompotus immoderatusq;. Proprie tamen sublimior quidam et festum pre se ferens. Baetenus Valla lib. 5. Cic. 2. de Fimib. 123. Quod si uultum tibi, si incessum fingeres, quo grauior uiderere, non esses tui similis. Virg. 1. Aeneid. Et uera incessu patuit dea.
Incessus omnibus animalibus certus et uniusmodi, et in suo cuiq; genere. Plin. lib. 10. cap. 38. 1. Hoc est, gressus.
Citus incessus. Vide Citus.
Fractus incessus. Quint. lib. 5. cap. 9. 9.
Rarus incessus, nec ita longus. Cicer. in Orator. 33. de gressu Oratoris.
Ex primere incessum alicuius. Ouid. 11. Metam. 127.
Fingere uultum et incessum. Cic. 2. de Fim. 123.
Tacito incessu progressus. Virg. 12. Aeneid. 44.
Incesso, incesis, incesi, uel incesitui, incesitum, penultima producta (ἀναβαίνω) incesere, A supino uerbi incedo formatum, hoc est, ingruo et euenio. Columel. lib. 10. 3. Et quum Autumnus inceserit. Idem libro 12. cap. 17. Pluuie inceserunt.
Incesere (ἀναβαίνω) Aggredi, inuadere. Festus, Incesere, immittere, ac iactu uel uerbis petere.
Incesere hostes iaculis et faxis, aut pilis. Lini. 8. ab Vrbe, 124. Et 7. bel. Maced. 173.
Aspire aliquem incesere. Quint. lib. 5. cap. 7. 18.
Incesso illius male gratiam. Plaut. Cistell. 20. 109.
Bello incesere aliquem. Stat. 1. Sylu. 4. 16.
Dicitis incesere aliquem. Ouid. 13. Metam. 47.
Iaculis incesitur in d. x. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 5.
Lapidum iactu incesere aliquem. Ouid. 13. Metam. 115.
Leuibus et frivolis aliquem incesere. Quint. libro 7. capite 3. 28.
Montis amaris incesere aliquem. Silius lib. 3. 35.
Poenus incesere gentem. Stat. 1. Theb. 49.
Verbis amaris incesere aliquem. Silius lib. 11. 42.
Incesit admiratio quod pugnam non inirent. Linius 7. ab Vrbe 163.
Incesit homines admiratio. Lini. 9. ab Vrbe, 39.
Incesit eum cupido. Lini. 4. bel. Pun. 56. Ipsum ingens cupido inceserat Tarenti potiundi.
Incesit mihi cupido, cura, et c. Valer. Ma. Nec mihi cuncta cōplectendi cupido incesit. Lini. 1. De d. lib. 4. Grauior cura Patribus incesit. Idem 3. ab Vrbe, 249. Ingens metus inceserat Patres, &c.
Cupido aliquem incesit ad eundem templum Veneris. Tacitus libro 17.
Discordia incesit regibus. Virg. 4. Georg. 14.
Incesere aliquem dolis, Adoriri et aggredi per fraudem. Plautus Amph. 15. 37.
Incesit fames. Colum. lib. 9. cap. 14. 14.
Incesit ambos inopia. Salust. in epist. Mithridatic.
Incessebat enim deterrimo cuiq; licentia. Tacit. lib. 3.
Incesit incesit animos. Lini. 9. bel. Pun. 19.
Incesit morbus in ca: ra. Lini. 9. bel. Pun. 49.
Incesit mor ut, hoc est, inuadit aut inuictus est. Salust. de Rep. ora. ad Casarem.

S 2

Excudunt

Paedum anni principium incesit. Tacit. lib. 4.
 Incesit procella, pro Ingruit. Colum. lib. 2. cap. 21. 1.
 Incesit deum religio. Tacit. lib. 3.
 Incesit te religio. Terent. And. 4. 4. 9. Senec. lib. Controvers.
 6. Arellius Fuscus: dices & pauper eadem uestigia incesimus.
 Rumor incesit. Tacit. lib. 1.
 Seditio incesit. Tacit. lib. 1.
 Spes inceserat. Tacit. lib. 1.
 Incesit hominibus sterilitas amona. Colum. lib. 2. cap. 10. 1.
 Tenebrae incesunt. Tacit. lib. 15.
 Timor aliquem incesit. Lin. lib. 7. Decad. 4.
 Incesit eos timor ne. Livius 1. ab Vrbe, 70. Timor deinde Patres incesit, ne civitatem sine imperio vis aliqua externa adortretur.
 Valetudo eum incesit. Tacit. lib. 5.
 Incesit, infinitivum (ἐκείνου) Virgil. 12. Aeneid. 120, Regina ut tectis uenientem prospicit hostem, Incesi muros, &c. Hoc est inuadi. Seruus.
 Incesio, onis, Verbale. Cic. Att. lib. 12. epist. 4. sub finem, Mihi etsi Calendae uitandae fuerunt, incesionumque archetypa fugienda, consiciendaque tabulae, tamen &c. Incesionem archetypa, id est, origo & prima causa uituperationum.
 Incelebris] pen. corr. Adiectiuum (ἐκείνου) ut Vallis incelebris, apud Silium lib. 8. 75.
 Incendo] incendis, incensum (ἐκείνου, ἀνάπτω, τήρω, εὐτρίβω, ἐμπερὶν) incendere, inflammare. Plaut. Menachmis, 6. 2. Sternite lectos, incendite odores.
 Agros incendere. Virg. 1. Georg. 17.
 Nulli mens potest incendi, nisi ipse ad eam ardens accesseris. Cic. 2. de Orat. 103.
 Insi immari nauem, incendiūq; insit. Cic. 7. Verr. 73.
 Odores Galbanoos incendere. Virg. 4. Georg. 55.
 Thura & odores incendere. Cic. 6. Verr. 69.
 Incendere aliquem, per translationem dictum: ut Incendere ira, amore, &c. Terent. Phorm. 1. 4. 9, Loquar ne incendam, taceam, instigem.
 Capere & incendere aliquem. Cic. Luceio, lib. 5. 12. 3.
 Incendit eos qui audiunt. Cic. 4. de Finib. 11.
 Incendere & Sed. ire contraria. Cic. 3. de Legib. 34.
 Animum incendit amore. Virg. 6. Aeneid. 178.
 Animum dictis incendit. Virg. 4. Aeneid. 40.
 Incendere bonorum animos. Cic. ad Atticum, lib. 2. 31. 2.
 Clamore incendunt coelum. Virg. 10. Aeneid. 177.
 Cupiditatem alicuius incendere. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 1.
 Incendere cupiditatem & arrogantiam alicuius. Cic. Bruto, 4. 3. & ad Quint. fratrem, lib. 3. 17. 2. 4. Amore incendi.
 Incendi desiderio. Cic. in Orat. 18.
 Dolore acri incensa. Virg. 11. Aeneid. 142.
 Insi ammari & incendi ad cupiditates facibus corporis. Cicero 1. Tusc. 70.
 Furij incensa. Virg. 4. Aeneid. 76.
 Incenduntur omnes gloria ad studia. Cic. 1. Tusc. 7.
 Incendi ira, Vehementer irasci. Plaut. Afsin. 9. 14. Terentius Hecyr. 4. 1. 48.
 Placatus, & Ira incensus, contraria. Cicero Attico, libro 6. 113. 2.
 Querelis incendere aliquem. Virg. 4. Aeneid. 73.
 Incensus est studio utriusque uestrum. Cic. 1. de Orat. 49.
 Incensi studio quod ad agrum colendum perinet. Cicero pro Rosc. Amer. 28.
 Incensi suspitione, rem in medium uocare coeperunt. Cicero pro Cluent. 61.

Pudor incendit uires. Virg. 5. Aeneid. 90.
 Incendere in se odia, Concitare in se aliorum inimicitias. Cicero ad Atticum, lib. 9. 170. 4.
 In aliquem incendi. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 29.
 Incensus, Participium (ἐκείνου) ut, ad Rempublicam bene gerendam incensus imperator. Cicero de Proine. Consul. 29.
 Inimicitij incensa contentio. Cic. de Opt. gen. Orat. 152.
 Pectus incensum amore. Virg. 3. Aeneid. 60.
 Officio incensi uoluntas. Cic. Cecinna, lib. 6. 6. 18.
 Incensio, Verbale (ἐκείνου) Cic. pro Sylla, 24. Incensione urbem, internecone ciues, iustitate Italiam, interitu Rempub. liberauit.
 Incensio Capitolij. Cic. in Catil. 54.
 Incendium, incendij (ἐκείνου) inflammatio. Plin. lib. 12. cap. 19. 8. Donec id delubrum incendio consumptum est.
 Tanquam aliquod incendium improbitatem restringere. Cicero 3. Verr. 108.
 Belli incendiū, id est, uis. Virg. 1. Aeneid. 114.
 Clara incendia. Virg. 2. Aeneid. 114.
 Mitia incendia. Ouid. 1. Fast. 82.
 Scaua incendia. Virg. 9. Aeneid. 16.
 Ardere continenti incendio. Vide Contineo.
 Compefcere incendia. Vide Compefco.
 Consumi incendio. Vide Consumo.
 Facere incendium. Cic. in Parad. 39.
 Ventus glomerat incendia. Virg. 2. Georg. 63.
 Inflammari incendijs cupiditatum. Vide Inflammo.
 Miscere incendia. Virg. 2. Aeneid. 66.
 Offerre incendium. Vide Offero.
 Incendi uires posuere. Virg. 5. Aeneid. 135.
 Incendium ex amore, Ardor. Plaut. Afsin. 16. 69.
 Incendium meum ruina restringam. Catilina apud Salustium. Vide Ruina in Ruo.
 Incendium pro inuidia. Cic. pro Murana, 49. si quod est in suas fortunas incendium excitatum, id se non aqua, sed ruina restringiturum. De Catilina. Budeus.
 Arde incendio. Vide Ardeo.
 Conflagrare inuidiae incendio. Vide Conflagro.
 Incendiarius (ἐκείνου) Tacit. lib. 15. Item, Quint. Decla. 9. Mores inter sacilegos, incendiarios, & (quae gladiatoribus una laus est) homicidas inclusos turpiore custodia. Sueton. etiam utitur in Vitellio.
 Incensus] adiectiuum a censu, Incensi, qui incensu peragendo censeri nolebant: hoc est, qui non proficiebantur. Erat autem multa, ut libertate priuarentur. Cicero pro Cecinna, 71. Quum autem incensum uendidit, hoc iudicat, quam is, qui in seruitute iusta fuerunt, censu liberentur, eum, qui quum liber esset, censeri noluerit, ipsum sibi libertatem abindicasse.
 Incentio, Incentiuus] Adiectiuum. Vide Incino.
 Incentiuum pro stimulo. Plinius in Paneg. Non iube solum, sed etiam Spartan. tibi incentiuum aliquod feruntur habuisse.
 Inceps] pro Deinceps, antiquum. Festus.
 Inceptit] ἐκείνου, Inceperit, Antiqua, inquit Festus.
 Incepto, Inceptor, Inceptio] Vide Incipio.
 Incerno] incernis, increui, incretam, pen. prod. (ἐκείνου) incernere, Purge, Separare. Cato cap. 48. 1. Tum semen serito cribro tanquam limum, & eo terra cribro incernito. Vitruuius, Superficaturam leuigationibus & poliuris quum fuerit perfecta, incernatur marmor. Incerniculum.

Incerniculum, incerniculi, pen. corr. (ἐκείνου) Instrumentum quo frumenta purgantur. Plin. lib. 8. cap. 44. 5. Decretum scere quo caueretur ne frumentarij negotiatores ab incerniculis eum arcerent.
 Incero] inceras, pen. prod. (ἐκείνου) Incerare, Aliquid cera tege-re. Iuuenalis Satyr. 10, genua incerare decorum.
 Inceratus, pen. prod. Participium, Cera illitus. Cor. Celsus lib. 8. cap. 8. Si plura fragmenta sunt, excipienda sunt ex ferula facto canaliculo, eodemque intus incerato, ne fascia diducatur.
 Incertus] ἀδύνατος, ἀσπίματος, Adiectiuum notum, In opinione dubia, Non sibi constans. Cic. pro L. Murana, 34. Nihil est incertius uulgo, nihil obscurius uoluntate hominum, nihil fallacius ratione tota comitiorum.
 Labrica & incerta puerilis aetas. Cic. 7. Verr. 107.
 Incertus animus, Dubius. Terent. Heaut. 1. 1. 71.
 Animi hominum incerti & exitus praellorum. Cicero Bruto 10, 14. 4.
 Aua incerta. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 7.
 Incerta bestia, apud Plautum, quae nihil certi praesagit.
 Ancipites & incerti casus. Cic. in Orat. 53.
 Incerta consilia. Terent. And. 2. 3. 16.
 Crines incertos colligere. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. x.
 Errores incerti. Lucret. lib. 4. 217.
 Euentus futuri temporis incerti. Cic. pro Quintio, 56.
 Incertus armorum exitus. Cic. ad Atticum, lib. 7. 123. 8.
 Exitus pugnarum, Marsijque communis incerti. Cicero pro Mil. 42.
 Incertus fons. Plin. lib. 6. cap. 18. 1.
 Lius breue & incertum. Tacit. lib. 14.
 Mars incertus. Tacit. lib. 20.
 Mens incerta. Ouid. 9. Metam. 127.
 Incerta nuptia. Terent. And. 5. 1. 11.
 Eliam dare in seditionem, atque incertas nuptias. Hoc est, de quibus non constat an firmae futurae sint.
 Pede incerto ferebar. Horat. Epod. 11. 4.
 Pericula incerta. Virg. 3. Aeneid. 21.
 Incerta possessio. Cic. pro Rosc. Comedo, 20.
 Solei incerti. Virg. 3. Aeneid. 41.
 Tellus incertissima regni. Stat. 11. Theb. 78.
 Vires incerte. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 14.
 Vulgus incertum. Virg. 2. Aeneid. 8.
 Incertus animi. Terent. Hecyr. 1. 2. 46.
 Incertus sententia. Liu. 4. ab Vrbe, 245.
 Incertus ueri. Liu. 4. ab Vrbe, 98.
 Salutis incerta. Ouid. epist. 2. 0. 7.
 Suspensus & incertus obscura spe pendeo. Cic. de leg. Agr. 68.
 Incertus de. Terent. Hecyr. 4. 3. 8. Quia de uxore incertus sum etiam quid sim facturus. Cicero 1. Verr. 33. Quum incertum sit de iniuria.
 Incertus sum, Responso. Plaut. Epid. 10. 3.
 Incertus eram, ubi esset. Cic. ad Attic. lib. 1. 6. 1.
 Incertior multo sum, quam dudum. Terent. Phorm. 2. 4. 19.
 Aua quauis incertior. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 7.
 Stabile & incertum, contraria. Cic. in Top. 36.
 In incertum, uel in incerto, Vide In.
 Quicquid incerti sunt nunc liquet. Plaut. Pseud. 11. 69.
 Incertum utrum. Plin. epist. 7. 6. b. Confessus est quidam incestus, sed incertum utrum quia uerum erat, an quia grauiora metuebat si negasset.
 Incertum facere de re aliqua. Plin. lib. 7. cap. 48. 1.
 Incerta pro certis habere stultum. Cic. de Senec. 62.
 Incertum uere, manuerie moueatur. Cic. 4. Acad. 67.

In dubium, incertumque, reuocare aliqua. Cicero pro Cecin. 29. & 55.
 Incertum est mihi quid agam, & incertum est absolute, pro Nescio & ignoro. Plaut. Aulul. 29. 18. Terent. And. 1. 5. 29. Incertum est quid agam.
 Incertum est quis deus, &c. Virg. 8. Aeneid. 29.
 Incertum est quam longa nostrum cuiusque uita futura sit. Cic. 3. Verr. 108.
 Incerto me, hoc est, Inscio & nesciente. Plaut. Afsin. 9. 61.
 Incerto scio, aduerbially, pro Clam me est. Plautus. Epid. 10. 69.
 Incertum, Substantiuum, id est, ut ita dicam, incertitudo. Papi-nianus in l. qui ex Parag. 1. ff. de bono. poss. secun. tab. Admittenda est Iuliani sententia, qui propter incertum conditionis, etiam prioris esse peti bonorum possessionem respondit.
 Incerto, incertas (ἀδύνατος) incertare, Incertum reddere. Plaut. Epid. 11. 17, — longa dies animum incertat meum.
 Incesso, Incessus] Vide Incedo.
 Incestus] huius incestus, masc. gen. uel incestum, incesti, uent. gen. (ἐκείνου, ἀνάπτω, ἀναπόρρο) Quasi non castum & pudicum. Nonius, Incestum, dicitur flagitium in affines admittum. Festus, Incestus a Graeco trahitur. nam illi facinus dicitur aniceston. Cestus, cinzulum erat ueneris, quo utebatur ad honestas nuptias. Ideo incestum dicitur, quod a sacro illo ueneris cingulo non fertur. Cic. 4. Tusc. 122. Omnibus enim ex animi perturbationibus est profectio nulla uehementior, ut si iam ipsa illa accensare nolis, supra dico, & corruptelas, & adulteria, incesta denique, quorum omnium accusabilis est turpitudine. Suetonius in Nerone, cap. 5. Maiestatibus quoque & adu-teriorum, incestisque cum sorore Lepida sub excessu Tiberij reus, mutatione temporum euasit. Idem in Domitiano, cap. 8. Incesta Vestalium uirginum uarie ac seuerè coercere.
 Oratio nobilis Curij de incestu pro Seruio Fuluio. Cic. de claris Orat. 63.
 Committere incestum. Quint. lib. 4. cap. 6. 63.
 Liberare aliquem incesto. Cic. in Pisonem, 76.
 Incestum Pontifices supremo supplicio sanciant. Cicero 2. de Legib. 37.
 Incestum neutro genere ferè legitur apud iuriconsultos. Papi-nianus in l. si adulterium. §. stuprum. ff. ad legem Iuliam de adulterijs, Incestum autem, quod per illicitam matrimonij coniunctionem admittitur. Budeus.
 Incestus, Adiectiuum (ἐκείνου) id est pollutus. Proper-tius lib. 3. eleg. 11. 8, Scilicet incesti meretrix regina Canopi. Plin. in Paneg. 108. Stuprorum, incestarumque, notitium conscij.
 Aues incestae. Stat. 9. Theb. 6.
 Facies incesta. Luc. lib. 10. 21.
 Incesto flagitio pollucere, pro Flagitio incestus, Cicero pro Do-mo sua, 81.
 Nuptiae incestae. Tacit. lib. 11.
 Incestae nuptiae confirmari non solent. Papi-nianus in l. si adul-terium. §. stuprum. ff. ad legem Iuliam de adulterijs.
 Os incestum. Cic. 11. Philipp. 292.
 Praedo incestus. Stat. 1. Achil. 9. Paridem intelligit.
 Incestus sermo, pro sedo & libidinoso. Liu. lib. 8.
 Stuprum incestum. Cic. de Arusp. resp. 3.
 Incesta Vestalis. Plin. lib. 28. cap. 2. 3.
 Virilitas incesta. Tacit. lib. 5.
 Incestae, Aduerbium (ἐκείνου) Ecce, turpiter. Cic. pro Celio, 26. Ideo aquam adduxi ut tu ea in incestè uterere. L. iur. lib. 1. 20,

Sed casta incestu nubendi tempore in ipso Hostia concideret.

¶ Incesto, incestas (μεινω, εθελπω) incestare, Polluere. Plaut. Poen. 1.6.132. — earum hic alteram esititum perit. Neq; eam incestavit unquam. Virg. 6. Aencid. 30. — totamq; incestat iuere classen.

Filliam incestare. Tacit. lib. 5.

Gremium incestare parentis. Stat. 1. Theb. 47.

¶ Incestificus, pen. corr. (εθελπω) Senec. Thyest. 1. 4. 5. — ego castam manum Nefandus, incestificus, execrabilis Attrectos?

Inchoo] inchoas (επιχοω, αρχιχοω) Inchoare, Incipere. Virg. 3. Georg. 8. Te sine nil altum mens inchoat. Cedes inchoata. Senec. Medea. 12. 20.

Inchoare & perficere, siue Absolvere, siue conficere, cōtraria. Cic. 4. de Fimb. 57. Idem 1. Acad. 30.

Inchoare lites dicitur annus. Iuuenalis Satyr. 16. 5.

Inchoare Philosophiam. Cic. 1. Acad. 15.

Spem longam inchoare, pro Spem in longum protendere. Horatius 1. Carm. ode 4. 3.

Inchoare uirtutem. Cic. 5. de Fimb. 107.

Inchoare & informare oratorem perfectum. Cic. in Orat. 17.

Inchoare libros, & conficere, contraria. Cic. Meos libros quos expectas, inchoasti, sed conficere non possum his diebus.

Præclare inchoata multa, perfecta non planè. Cicero de claris Orator. 65.

Inchoat atq; rudia pueris exiderunt. Cic. 1. de Orat. 3.

Mancum atq; inchoatum. Cic. 2. Off. 215.

Inchoat: maturitas. Plin. lib. 15. cap. 1. 4.

Inchoare, Perficere. Virg. 6. Aencid. 51. Tum Stygio regi nocturnas inchoat aras. Vbi Seruius, Inchoat, perficit: & est uerbum sacrorum.

De scriptura siue orthographia uerbi Inchoo, sic Seruius in tertium Georg. Apud Latinos nullum uerbum est quod ante o findem, habeat o excepto inchoo: quod tamen maiores aliter scribebant, aspirationem interponentes duabus uocalibus, & dicebant Inchoo. Tria enim habebat nomina in quibus c literam sequeretur aspiratio, Sepulchrum, orchus, pulcher: è quibus Pulcher tantum hodie recipit aspirationem.

Inchoo, inquit Festus, uidetur ex Græco originè trahere: quod Hesiodus omnium rerum initium esse dixerit chaos.

¶ Inchoatus, pen. prod. (αρχος) Imperfectus. Cic. 2. de Natur. deor. 47. Atq; etiam si à primis inchoatisq; naturis ad ultimas perfectasq; uolumus procedere.

¶ Inchoatua (αρχιμα) uerba pete à Grammaticis, Prisciano, Diomedè, Perotto, Valla, & similibus.

Incido] incidis, inidi, incisum, penult. prod. (τεμνω, κόπτω, κόπτω, κόπτω, κόπτω, κόπτω) incidere, Ex In & Cado compositum, Idem quod cadere, & in partes diuidere de secare. Virg. 3. eclog. 4. Atq; mala uites incidere falce nouellas. Plin. lib. 12. capite 1. 4. 3. Quum incidant cas arbores.

Poema ad Casarem, quod composueram, incidi. Cicero. Quinto fratri, lib. 3. 17. 16.

Lingua inciditur ad deplorandam calamitatem. Cic. Anteq. iret in exilium, 9.

Venas incidere. Tacit. lib. 16.

Incidere, in seculpere etiam significat: uariq; construitur.

Incisum marmori. Suet. de claris Grammat. 17. Plin. in Paneg. 9. Quod ego titulis omnibus speciosus reor, quando non tribus, aut facis nomen tum, sed monumentis æternæ laudis inciditur.

Incidere in re aliqua. Cic. de Senect. 57. Notum est totum car-

men incisum in sepulchro. Idem in Pisonem, 73. Idemq; ut esset, quod in basi trophæorum incidit, inferibiq; posset.

Incisum ac notatum in monumentis rerum gestarum. Cicero pro Pontico, 26.

Incidere in ære. Cic. 6. Verr. 127. Idem 4. Verr. 77. Incisum in tabula aenea. Idem pro Corn. Balbo, 42. Quod quidem nuper in columna aenea meminimus post rostra incisum & perscriptum fuisse.

Incidere in æs. Cic. Philipp. 2. Quid tum? quod erit ita gestum, id lex erit? in æs incidi iubebitis? Suet. in Casare, Ac mox lege in æs incisa.

Nomina ciuium in tabula incidere. Cic. Acilio, lib. 13. 37. 2. Fagi incise mea nomina seruant. Ouid. epist. 5. 4. Marmora incisa notis. Horat. 4. Carm. ode 8. 3. Incisa tabula his literis. Liu. 6. ab Vrbe, 117.

Incidere leges. Cic. pro Milone, 67.

Leges in idere ligno. Horat. de Arte, 81.

Incisum grandibus literis nomen in basi. Cic. 6. Verr. 66.

Verba incidere ceris. Ouid. 9. Metam. 107.

Incidere, pro Abscindere & præcidere. Cicero 2. de Oratore, 182.

Inciditur enim omnis iam deliberatio, si intelligitur non posse fieri, aut si necessitas affertur. Budæus.

Ludum incidere. Horat. 1. epist. 14. 8.

Neruos uirtutis incidere. Cic. 1. Acad. 51.

Neruos populi Romani incidere. Cic. 2. pro leg. Agr. 53.

Incidere sermonem, intercidere, uel concidere, aut interturbare. Liu. 2. bel. Maced. 156.

Incisa spes, que decidit, & qua frustratur. Liuus 3. ab Vrbe, 248. Ibidem, lib. 2. 69. Spe omni reditus incisa.

Singulus uerba incidens. Stat. 9. Theb. 177.

¶ Incisio, huius incisionis (τεμνω, κόπτω) Columella lib. 3. Infrâ incisionem & alligaturam, falce acuta, leuiter uitem ualnerato ex utraq; parte, ut bis potius plagis humor desinat, quàm ex incisione abundet.

Incisio apud Oratores aliis dicitur membrum, aliàs circuitus, aliàs comprehensio, &c. estq; ueluti disiectio & partitio clausularum in oratione. Cicero in Orat. 125. In incisionibus uerò multo magis, & in membris.

¶ Incisura, huius incisuræ, pen. prod. (τομή) ipsa incisio. Plin. libro 11. capite 39. 5. Pili recissi non ut herba ab ipsa incisura augetur.

Incisura etiam dicuntur in manibus, que uulgo lineæ uocantur. Plin. lib. 11. cap. 52. 2. Contra longè esse uitæ incuruos humeris, & in manu una duas incisuras longas habentes.

¶ Incisus, pen. prod. Participium (τεμνω) Plin. lib. 11. cap. 37. 7. Incisa nascentium in diuersas partes torquentur.

Carmen incisum in sepulchro. Cic. de Senect. 57.

Elogium in sepulchro incisum. Cic. in Pisonem, 57.

¶ Incisum, pen. prod. (τεμνω, κόπτω) oratores uocant sensum non expleto numero conclusum, quod plerisq; pars mēbri esse uidetur: ut, Domus tibi decrat? at habebas, pecunia sit perabat: at egebas. Sunt autem singulis uerbis incisa. Hæc ex Quintiliano. Cicero in Orat. 122. Quæ nescio cur quum Græci κόμματα & κόμματα nominant, nos non rectè incisa & membra dicamus.

¶ Incisus, huius incisus, pen. prod. (τεμνω) Plin. lib. 16. capite 12. 4. Frustrū quædam proximo anno ab incisi largiuntur.

¶ Incisim, pen. prod. Aduerbum (τεμνω) Per incisiones, Minutatum. Cic. in Orat. 124. Hæc quidem duo binis pedibus incisim, deinde membratim dicere solebas.

¶ Incise, Aliud aduerbum (λατὰ κόμματα) Idem. Cicero in Orat. 123. Quò autem pacto deceat incise, membratim dicere iam uidemus.

¶ Inciduum,

¶ Inciduum, Adiectiuum (ἀνομο) Quod incidere uel cadere non licet.

Sylua incidua. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 1.

Incidio] incidis, inidi, pen. corr. (επιτεμνω) incasum, incidere, ex In & Cado compositum, Idem significat quod simplex. Plinius libro 2. capite 27. Sed ea accidisse, non quia hæc facta sunt arbor: uerum hæc idè facta, quia incasura erant illa.

Ad terram incidit. Virg. 12. Aen. 18. 4.

Incidere, Quasi casu uenire, aut de improviso labi, præsertim quando construitur cum accusatio & præpositione In: ut, Incidit in latrones. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 3. Quòd in id Reipub. tempus non incidetis, sed ueneris. Idem 1. Tuscul. 136. In feruorum ferrum & manus incidisset.

Incidere in æs alienum, Debitorem alterius fieri, quod dicitur. Cic. in Catil. 40.

Incidere in amorem, pro Amatores fieri. Cicero 1. de Inventione, 93.

Incidere in contentionem. Cic. de Amic. 33.

In imperiorum, honorum, gloriæq; cupiditatem incidere. Cic. 1. Offic. 38.

Incidere in diem. Cicero ad Atticum, lib. 9. 172. 6. Si enim rectè ambulauerit is qui hanc epistolam tulit, in ipsum tuum diem incidit. Id est, eodem die quo sperabas.

Incidit in eum diem mylheria: hoc est, eo die. Cicero ad Atticum, lib. 6. 112. 7.

In discrimen. Cic. ad Atticum, lib. 7. 21. 8.

In errorem incidere. Quint. lib. 2. 15. 16.

Emittit in euntem, Occurrere alicui ex insperato. Cic. ad Atticum, lib. 12. 214. 8. Is dicitur incidisse in euntem iam in Asiam. In emendationibus codicibus legitur, Is dicitur uidisse an euntem, an in Asia. Idem 4. Verr. 131. Sanè homini præter opinionem improviso incidit.

In fibrulam incidere. Cic. Ap. Pulchro, lib. 10. 21. 24.

In fineam quoniam incidit bellua, obruatur. Cicero 4. in Catil. 160.

In fradem. Terent. Heaut. 3. 1. 13.

In furorem & insaniam incidere. Cic. in Pisonem, 36.

In lapidem, Offendere. Varro 3. de re Rust. cap. 14. 2.

In libros alicuius. Cic. 2. de Legib. 52.

In eum locum ut. Terent. Phorm. 1. 3. 23. — ego in eum incidi in faxile locum, Vt neq; mihi eius sit amittendi, nec retinendi copia.

In lectum. Cic. 1. Offic. 47.

In malum. Terent. Aad. 4. 5. 43.

In manus bestis. Cic. pro Cecinna, 33.

Ex aliquo sermone in memoriam & recordationem aliquorū incidere. Cic. de clar. Orat. 5.

In mentionem rei alicuius. Cic. 1. Verr. 27.

De improviso in milites incidere. Cic. pro Rosc. Amer. 90.

In morbum, Morbo laborare. Cic. de Senect. 61.

In nomen alicuius. Cic. pro Rosc. Comædo, 10.

In patrocium alicuius incidere. Quintilianus libro 7. capite 35.

In sermonem. Cicero de Amic. 2. Idem ad Atticum, lib. 16. 332. 5. Ego enim in uariis sermones incidebam.

In suspicionem regni app. tendi. Cic. pro Milone, 53.

In uitium. Cicero in Salustium, 1. Idem 4. de Fimbis, 66. Nam si omnino nos negligimus, in Aristonea uitia & peccata incidemus.

Incurrere atq; incidere in aliquem. Cic. pro Plancio, 14.

In aliquem incidere & complecti. Cic. pro Plancio, 80.

Incidit in idipsum quod timebat. Cic. 4. Acad. 37. Ex uictufo exemplari legitur, Induit.

Incidit mihi in mentem hæc res. Terent. Phorm. 1. 3. 5. Quod utinam ne Phormioni id suadere in menti incidisset. Cic. 4. de Fimb. 70. Quod cuiq; in mentem incidet, et quodcumq; tanquam occurreret.

Rarius in iudicis incidunt. Cic. 2. de Inuent. 163.

Incidit aliud ex alio, Aliud ex alio dependet & euenit. Terent. Heaut. 3. 3. 37.

Incidit amori nostro calamitas. Terent. Heaut. 2. 4. 15.

Pierius menti calor incidit. Stat. 1. Theb. 1.

Incidunt cause, Quod inepte dicunt Casus contingunt. Cicero 3. Offic. 65.

Nouus incidit error. Propert. lib. 1. eleg. 12. 7.

Flamma incidit in segetes. Virg. 2. Aen. 61.

Incidit cernicibus iugum. Colum. lib. 2. cap. 2.

Nihil mali ciuitati incidit, quod non impendere illi tanto antè uiderint. Cic. 1. de Orat. 14.

Incidit mentio de Philippo & Romanis. Liuus 2. belli Macedon. 77.

Incidit animis metus tacitus: hoc est, clam metuebant. Liu. 9. bel. Pun. 137.

Incidit pestilentia grauis per Vrhem. Liu. 7. bel. Pun. 134.

Incidere rebus, pro Temerè & fortuito, non consilio in res furari. Seneca epist. 87.

Incident ruine capitibus nostris. Liu. 1. bel. Pun. 37.

Saxum ex sepe iuncta in crura eius incidit. Cic. de Fato, 9.

Sermones u. aff. incidere nobis. Catull. de Varro, epig. 10. 2.

Incidit ierms de Catull. Plin. epist. 87. b.

Incidit mihi suspectio. Terent. And. 3. 2. 21.

Incidit suspicio de me. Terent. Adelph. 4. 4. 6.

Incidunt saepe tempora, quum ea que maximè uidentur digna esse isto homine, eorū quem uirum bonum dicimus, &c. Cic. 1. Offic. 45.

Incidit terror exercitui. Caesar 3. bel. Ciuil. 49.

Manibus tremor incidit undis. Hor. 1. epist. 175.

Incidit saepe ut, saepe euenit, Ferè fit. Cic. de Amic. 32. Nam uel ut non idem expediret utriq; incidere saepe, uel ut de Rep. non idem sentirent.

Rarò incidebat ut secunde classis uocarentur. Liuus 1. ab Vrbe, 191.

Quum incidit ut id aptè fieri possit. Cic. 1. de Fin. 12.

Incidit in seculum ut ut talem ciuem amitteremus. Liu. 8. bel. Macedon. 218.

Si quis eiusmodi forte casus incidit ut id sciendum sit. Cicero 3. de Fin. 105.

Fortè ita incidit ut comitijs perfectis nuntiaretur, &c. Liu. 6. bel. Pun. 119. Et lib. 8. 92.

Fortè ita incidat, ne duo uolenta ingenia matrimonio iungere rentur. Liu. 1. ab Vrbe, 201.

¶ Incasurus, penult. prod. Participium. Plin. lib. 2. cap. 27. 2. Verum hæc idè facta, quia incasura erant illa.

¶ Incidens, pen. corr. incidentis. Adiectiuum, Quod incidit, siue cadit. Plinius lib. 11. cap. 37. 23. Pupille obtuer incidentis faciliè declinant.

Incident: portis exercitus: hoc est, incurrens in eum locum quo porte erant. Liu. 5. ab Vrbe, 54.

Incile] incilis, pen. prod. n. g. (ἀνομο) Locus depressus, ut ait Vlpianus, ff. de rius. l. 1. ad latus fluminum: ex eo dictus, quòd inciditur: inciditur enim uel lapis, uel terra, unde primum aqua ex flumine agi possit, &c. Item ex quocunq; riuo aqua irrigandi causa deducatur, incile dicitur locus per quem primum deducitur. Hec Sipontinus. Col. lib. 5. cap. 9. 11. Si olea in ciuio sit, incila exciuntur, que limofam quam ad codicem deducant.

Prima incilia & principia fossarum. Vlpianus in l. 1. ff. de aqua

istis literis Idem Pœn. 19. 44.
 Inclementius, immitius. Terent. in Prologo Eun. 4.
 Tum si quis est, qui dictum in se inclementius
 Existimat esse.
 Inclino] inclinans, pen. prod. (ἐπικλίνωμαι, ἐγκλίνω) inclinā-
 re, Inflexerē. Iuven. Satyr. 9.
 atq; ipsos etiam inclinare maritos.
 Inclinare animum. Lilius 9. belli Pun. 167. Hec animum incli-
 nant, ut cum modico potius quam cum magno presidio e-
 quitum ad Scipionem quoque postea uenisse Masinissam
 credam.
 Inclinat animum. Liu. 7. ab Vrbe, 35. Hos ut sequar inclināt a-
 nimus.
 Inclinare animum ad rem aliquam. Liu. 10. bel. Maced. 17.
 Ortus inclinauerat astra. Stat. 12. Theb. 1.
 Inclinare uel inclinari dicitur acies, quando ita urgetur ab ho-
 stibus, ut iam deficiens incipiat cedere, atq; in fugam conuer-
 ti. Liu. 1. ab Vrbe, 49. Vi Hostilius cecidit, confestim Roma-
 na inclinatur acies. Ibidem, lib. 2. 87. Tum demum impulsi
 Latini, percussaq; inclinauit acies.
 Dicimus nos inclinare in ijs rebus, in quibus acquiescimus. Se-
 nec. in Consol. ad Albinam, Quasi data opera, in id tempus
 cōiectis malis tuis, ut nihil esset, ubi se dolor tuus inclinaret.
 Acies inclinabunt. Sil. lib. 151. 45.
 Domus inclinata. Virg. 2. Aen. 12.
 Fata ducum inclinant. Lucan. lib. 3. 150.
 Inclinat se fortuna ut. Cesar 1. bel. Ciuil. 201. Tam paucis die-
 bus magna erat rerum facta commutatio, ac se fortuna in-
 clinauerat, ut nostri magna inopia necessariorum rerū con-
 siliarentur. Cic. Inclinante deinde se fortuna ad causam ple-
 bis, nuntij ueniunt.
 Inclinata & propē iacens fortuna. Cic. Cælio, lib. 2. 15. 3.
 Oppida inclinata. Ouid. 15. Metam. 60.
 Inclinata rescui integra opponitur. Cic. ad Atti. lib. 10. 199. 1.
 Legitur & proclinata.
 Res inclinata est, laboratur uehementer. Cic. Lentulo, lib. 1. 1.
 10. Id est, quasi ruinam minatur.
 Inclinata Respub. Quæ iam declinare cœpit. Cicero ad Bru-
 tum, 18. 2.
 Inclinat sententia. Hoc sentit, huc tendit, eo uergit ut, &c. Liu.
 2. bel. Maced. 47. Inclinauit sententia, suum in Thessaliam
 agmen dimitteret.
 Inclinant eō sententiæ, ut dum, &c. Liu. 7. bel. Pun. 246.
 Inclinat eō sententiæ quod tutius, &c. Liu. 8. bel. Pun. 134.
 Inclinantur opes ad Sabinos. Liu. 1. ab Vrbe, 75.
 Inclinare ad consilium adiuanandum. Cicero ad Atticum, li-
 bro 12. 247. 3.
 Inclinare in consilium id est, Descendere in sententiam. Lilius
 10. ab Vrbe, 35.
 Inclinare culpam in collegam suum. Liu. 5. ab Vrbe, 40.
 Cursum inclināt. Ouid. 2. Met. 145. de Mercurio uolante.
 Inclinare eloquentiam, pro Imminuere, Quintilianus libro 10.
 capite 1.
 Genua inclinat arenis. Ouid. 11. Metam. 72.
 Inclinare in fugam. Liu. 4. bel. Maced. 109.
 Inclinat fuga. Liu. 1. ab Vrbe, 119.
 Ad Stōicos inclinare. Cic. 3. de Fin. 15.
 Paulum timore inclinari. Cic. Atti. lib. 4. 53. 3.
 Inclinare in uitium. Plin. lib. 14. cap. 20. 8.
 Inclinat dies. Cic. 3. Tusc. 11.
 Meridies inclināt. Hor. 3. Carm. ode 28. 1.
 Inclinat se sol. Liu. 9. ab Vrbe, 166.
 Inclinatū fretum est hoc est, Pacatum mare. Lilius 9. belli
 Pun. 36.

Inclinans, pen. prod. Participium (ἐπικλίνω) uel Nomen
 ex participio ut,
 Inclmans ad crocum uel in luteum colorem. Hoc est, tendens et
 ferē similis. Plin. lib. 27. cap. 12. 21.
 Inclinantem erigere, Stantem inclinare, contraria. Cicero 2.
 de Orat. 101.
 Inclmatus, pen. prod. (ἐπικλίνω) Participium, siue Nomen
 ex participio ut,
 Inclmatus ad causam plebis, id est, promptus. Lilius 3. ab
 Vrbe, 275.
 Inclmatus animo. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 12.
 Inclinator ad pacem animus. Lilius 4. bel. Maced. 133. Et lib.
 3. ab Vrbe, 8.
 Spes inclinata dicitur in aliquam partem, ubi de ea bene spera-
 tur. Liu. lib. 5. Teri tempus neutro inclinata spe.
 Ceruix inclinata. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.
 Inclmatus morbus, Qui iam ad sanitatem spectat. Plinius libro
 23. cap. 4. 6.
 Inclinata ululantiq; uoce canere. Cic. in Orat. 31.
 Inclinate uires. Liu. Nullo dum certamine inclmatis uiribus, id
 est, integris adhuc & nullo certamine debilitatis.
 Inclmatus, huius inclmatus (κλίσις) pro declinatione Gram-
 maticis. Gel. lib. 3. cap. 12. Neq; aliud est quod simili incli-
 natu dicitur. Id est, declinatione.
 Inclmatio, Verbale (κλίσις, ἐγκλίσις) Plin. de lignis scdia
 libus loquens, lib. 16. cap. 43. 2. Quæ de causa altera incli-
 natione egerunt scobem.
 Corporis inclmatio. Quint. lib. 1. cap. 11. 9.
 Fortis, ac uiriliter laterum inclmatio. Quintilianus libro 1. ca-
 pite 11. 11.
 Inclinationes rerum & temporum dicuntur, quando Respub.
 constituto tenorem suum iam non amplius seruat, sed ad mu-
 tationem spectare uidetur. Cic. 5. Philip. 182. Minimis mo-
 mentis, P. C. maxime inclinationes temporum sunt. Et 5. de
 Finibus, 19.
 Inclmatio, animorum plebis ad sustinendum inopiam, &c. Li-
 uius 4. bel. Pun. 81.
 Temporis inclmatione & perleni sepe fortuna momento ue-
 stigata Pop. Rom. pendere. Cic. 2. de lege Agrar. 80.
 Causæ inclmatio. Quint. lib. 5. cap. 13. 45.
 Repentina uoluntatum inclmatio. Cic. pro Mur. 50.
 Voluntatis inclmatione propendere in aliquem. Cicero 2. de
 Orat. 70.
 Inclmatio ad meliorem spem. Cic. pro Sestio, 57.
 Inclmatio celi, Quam quidam aspectum & horizonta uocāt.
 Gel. lib. 14. cap. 1.
 Inclmabilis, & hoc inclinabile, pen. corr. Seneca epist. 95.
 Nulla res magis animos, honesta induit, dubiosq; & in-
 prauam inclinabiles reuocat ad rectum, quam bonorum
 conferuatio.
 Inclmamentum, inclinamenti (ἐπικλίσις) Pro declinatione uel
 deriuatione uel terminatione. Gellius libro 4. capite 9, ex
 Nigidio, Hoc, inquit, inclinamentum semper huiusmodi
 uerborum, &c. inusitatum.
 Includo] includis, inclusi, pen. prod. inclusum (ἐκκλείω, κλει-
 τω) includere, Intus claudere, Cic. de Senect. 70. Nam
 dum sumus inclusi in his cōpagibus corporis munere quos-
 dam necessitatis, & graui opere perfungimur.
 Omnia animalia in mundo inclusit Deus. Cicero de Vniuerso
 stat. 47.
 Includam orationi meæ. Cic. Attico, lib. 1. 8. 8. τὸ περιλάβω, quæ
 postulat Miseni & Puteolorum, includam orationi meæ.
 Includere in carcerem Cic. 7. Verr. 91.
 In carcere includere. Cic. ad Atti. lib. 2. 16. 15.

Illigare

Illigare & includere. Cic. 6. Verr. 48.
 Includere aliquem in dialogos. Cic. ad Atticum, lib. 13. 276. 2.
 Vide In prepositionem.
 Includi in periculum legis. Cic. pro Cluent. 122.
 Includere se domi. Cic. 7. Verr. 73.
 In prædonum hostiumq; custodias aliquem includere. Cicero
 7. Verr. 112.
 Celum ignauos inclusit nubibus ætus. Ouidius 7. Meta-
 morph. 107.
 Dolor inclusit lachrymas. Stat. 12. Theb. 64.
 Opinione aliquam in definitione aliquas includere. Cicero
 4. Tusc. 25.
 Populos includere septis. Ouid. 1. Fast. 11.
 Includere uerba uersu. Cic. 3. de Orat. 102.
 Includere uiam, Quod & præcludere & claudere dicitur. Li-
 uius 7. bel. Pun. 152.
 Includere uocem. Liu. 2. ab Vrbe, 10. Hoc est, adimere.
 Vocem includit dolor. Cic. pro Rab. Posth. 30.
 Includere & insculpere gemmam. Vlp. in Litem queritur. §. si
 gemma, ff. locati.
 Smaragdi auro includuntur. Lucret. lib. 4. 227.
 Spectem iui similem inclusit clypeo Phidias. Cicero 1. Tuscu-
 lan. 54.
 Includus, penult. prod. Participium (ἐκκλείω) ut,
 Includus angustis temporis & iuris: hoc est, obrutus & im-
 merus. Liu. 4. bel. Pun. 34.
 Includa in uno cubiculo ambitio. Cic. 4. Verr. 92.
 Includis inclusis aqua. Ouid. 3. de Pont. eleg. 1. 4.
 Vna plena includa mero. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 8.
 In impetris fabulis non inelegans ratio physica inclusa est. Cie.
 2. de Nat. deor. 91.
 Verba inclusa modis. Stat. 4. Syll. 43.
 Includa sunt mihi medullis. Cic. ad Atti. lib. 15. 323. 8.
 Includio, Verbale (ἐκκλείω) Cicero in Vatinius, 1. M.
 Bibulum, cuius inclusione contentus non eras, interficere
 uolueras.
 Includio] Adiectiuum, pen. corr. (κλυτός) & oriosus, excel-
 lens, atq; insignis: quicq; ueluti fulgore quodam fame resplen-
 det. Plaut. Mélite, 18. 11.
 — ut tu inclutus apud mulieres.
 Armis inclutus. Virg. 6. Aeneid. 96.
 Factis inclutus, Ouid. 12. Metam. 35.
 Ad uiri multum incluta cantu Meonio. Stat. 1. Achil. 1.
 Dux inclutus. Virg. 6. Aen. 113.
 Genua inclutus alis titulus. Senec. Herc. fur. 6. 1.
 Gloria incluta fama. Virg. 2. Aen. 17.
 Incluta iustitia, religioq; ea tempestate Numæ Pompilij erat. Li-
 uius 1. ab Vrbe, 73.
 Mœnia incluta bello. Virg. 2. Aen. 49.
 Inclutum diuinitis templum. Liu. 6. bel. Pun. 54.
 Virtus incluta. Senec. Herc. Oeth. 17. 1.
 Incoactus] Adiectiuum (κωλύω) pro uoluntario. Senec. epi-
 stol. 67. Omne honestum iniustum incoactumq; est, sive
 uerum, & nullo malo mistum. Sic, Valer. lib. 4. cap. 7. Incoa-
 ctam uoluntatem esse in amicis contrahendis.
 Incoctilis] Vide Incoquo.
 Incoctus] & hoc incoctus (ἀσπύστος) Qui non coenauit.
 Plaut. Casina, 17. 18.
 — illa autem senem
 Incoctem extrudere cupiunt ex edibus, &c.
 Incoctus, incoctas (ἀσπύστος) incoctas, pro coenare, apud
 Tranquillum in Tiberio, cap. 39. Incoctante eo, complura
 & ingenia saxa fortuito supernè delapsa sunt.
 Incoctatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀσπύστος) Idem quod

incoctus. Plaut. Aulul. 12. 6.
 Superi incoctati sint, & coenati inferi. Cato cap. 156. 3.
 Qui poturus erit, lauet calida, bibat aquam mulsam, cubet
 incoctatus.
 Incoctio, Incoctio, Incoctum] Vide Incipio.
 Incoctans] pen. corr. incoctantis, om. g. (ἀσπύστος) Teme-
 rarius, inquit Donatus. Terent. Phorm. 3. 2. 14.
 Adeone te incoctantem atq; impudgentem Phœdria, ut,
 &c. Ibidem, 1. 3. 3. Quod ni fuisset incoctans, &c.
 Incoctatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀσπύστος) Idem
 Plaut. Bacchid. 14. 1.
 Petulans, proteruo, iracundo animo, indomito, in-
 cogitato:
 Sine modo & modesta sum. Accipitur hic actiue: sed
 passiuè apud Senecam, epistol. 58. Alacritas incoctata
 & iniussa.
 Incoctabilis, & hoc incoctabile, pen. corrept. (ἀσπύστος-
 τή) Idem Plaut. Mil. 9. 63. Nunc demum scio me fuisse ex-
 cordem, cœcum, incoctabilem.
 Incoctantia, incoctantia (ἀσπύστος) Plautus Merc. 3. 27.
 Incoctantia, excors immodestia.
 Incoctus] pen. corr. Adiectiuum (ἀσπύστος) Non cogni-
 tus. Cic. pro Cecinna, 21. Dum incoctata re iudicare uoluisset,
 &c. Idem 1. Acad. 59. Quæ esset imbecilla, & cum falso
 incoctatoq; communis.
 Oculis incoctata nostris. Ouid. 2. Metam. 10.
 Facinus incoctum. Senec. Medea, 12. 11.
 Res incoctata turbat animos. Virg. 1. Aen. 10. 4.
 Incoctata uobis uocabula. Cic. 3. de Fin. 6.
 Incohibesco] incohibescis (δύκω ἀσπύστος) incohibescere,
 Lucret. lib. 3. 91. de anima,
 Aere qui credas posse hanc cohiberier ullo,
 Corpore qui nostro r. rus magis incohibescit? Hoc est,
 non cohibescit. In, negat. Cohibescere, idem quod cohibere.
 Incohibilis] & hoc incohibile, penult. corrept. (ἀσπύστος) Quod
 coire & conuergi non potest. Gel. lib. 5. cap. 3. Videt
 enim cum illo genere oneris tam impedito, ac tam incohibili
 facile atq; expeditè incedentem. Obsoletum.
 Incolo] incolis, pen. corr. incolui, in cultum (ἐκκλώω, ἐκκώω
 νέω) incolere, inhabitare. Cic. 6. Verr. 18. Lycij illam, Græci
 homines incolebant.
 Incolere castrum. Cic. 2. Tusc. 42. ex quodam poeta.
 Incolere locum aliquem. Cic. 1. Tusc. 16. Et, 4. Acad. 111.
 Lucos incolere. Lucan. lib. 1. 90.
 Lustra incolere. Silius lib. 8. 14.
 Incolere sedem Capitolij dicebantur dij Romanorum. Cic. An-
 teq. iret in exil. 15.
 Gens terras incolit. Lucan. lib. 9. 179.
 Incoli locus passiuè dicitur, qui frequentia populi abundat. Ci-
 cero 1. de Diuinat. 152. Ex locis quoq; ipsis quæ à quibusq;
 incolebantur.
 Incolere uitam. Terent. Heaut. 1. 184.
 Incola, huius incole, pen. corr. (ἐκκώω, ἐκκώω) Qui in
 aliena regione, uel urbe, aut Rep. habitat, quasi ciuis aut mu-
 niceps: ut ait Valla, lib. 4. Bud. incola, cui in alienam ciuita-
 tem domicilium transfert. Cicero 1. Offic. 175. Peregrini autem
 tem atque incolæ officium est, nihil præter suum negotium
 agere, &c.
 Aquarum incole bestia nantes. Cic. 5. Tusc. 54.
 Incolam & ciuem totius mundi arbitrabatur. Cicero 5. Thu-
 sculan. 153.
 Nouus incola. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 26.
 Pauper incola. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 12.
 Turba incola. Ouid. 3. Trist. 117.

Incola,

Incola, pro habitatore. Cicero de Natura deorum, 210, Sunt enim ex terra homines, non ut incolae atq; habitatores, sed, &c. Budaeus.

Incola alicuius loci. Cic. 5. de Fin. 5.

Incole Orientis. Plin. lib. 2. cap. 70. 5.

Incola arbor, incola piscis. Plin. lib. 12. cap. 3. 1. Sed quae ex his in incolarum numero esse coepere, dicentur inter fructiferas. Id est, quae coluntur & feruntur apud nos. Idem lib. 9. cap. 17. 4. Admouitq; sibi gula saporis piscibus satis & nouum in colam mari dedit, nequis peregrinas aues Romae parere miretur.

Incultus, inculta, incultum (ἀνομήτως) Horridum & inhabitabile. Cic. 1. de Nat. deor. 35. Terrae regiones inhabitabiles & inculta. Sic apud eundem de Claris Orat. 8. Serere in inculto & derelicto solo.

Ager incultus. Cic. pro Rosc. Comed. 20.

Inculta & syluestris uia. Cic. de claris Orat. 140.

Incultae partes mundi, inhabitatae & deserta. Cicero 1. Tusculan. 107.

Capilli inculti. Ouid. epist. 9. 25.

Incultum corpus, inornatum. Cic. pro leg. Agr. 27.

Inculta oratio, inculta scripta, impolita & incompta. Cic. 3. de Orat. 5. 4. Ut caueatis ne exilis, ne inculta sit uestra oratio, ne uulgari, ne obsoleta. Cic. 1. de Fin. 13.

Nulla pars Philosophiae inculta & deserta est. Cicero 3. Offic. 6.

Horrida, inculta, abdita & opaca pictura: cui opponitur Nitida, leta, collustrata. Cic. in Orat. 20.

Verfus inculti. Hor. 2. epist. 1. 47.

Subhorridus & incultus uir. Cic. de claris Orat. 60.

Horridus, incultus, mcestus uir. Cicero Post reditum, in Senatu, 12.

Vita inculta & deserta ab amicis non potest esse iucunda. Cic. de Amicit. 50.

Sentes inculti. Virg. eclog. 4. 6.

Rusticana illa atque inculta parsimonia. Cicero pro Quintio, 62.

Inculta & horrida uita, cui opponitur Delicata. Cicero pro Rosc. Amer. 45.

Incultus, substantiuum, contrarium cultui. Lilius lib. 2. De acad. 5. Suos honores partim desectos per incultum ac negligentiam, partim hostiliter sublatos esse. Seneca autem epist. 5. &c.

Inculte, Aduerb. (ἀνεπαρόμοιως) Horride, inornate. Cicero de clar. Orat. 55. Et dicere non inculte solebat.

Inculte & horride aliquid dicere. Cic. in Orat. 15.

Inculte atq; horride uiuere. Cic. pro Quintio, 40.

Incolumis] & hoc incolume, pen. corr. (ἀβλαβής, ἀβόρως) Sanus & saluus. Terent. Heaut. 1. 2. 20. Quid reliqui est quin habeat, quae quidem in homine dicuntur, bona, Parentes, patriam incolumem, amicos, genus, cognatos, diuitias. Idem Andr. 3. 5. Posthac incolumem fat scio fore me, nunc si deuito hoc malum.

Saluus & incolumis. Cic. 4. de Fin. 31.

Quibus incolumibus & domi dignitas & foris autoritas reuereretur. Cicero pro Rosc. Amerino, 81. Hoc est, superstitionibus & uitiis.

Incolume & saluum aliquid, per alium retinere. Cicero 1. Verr. 40.

Conseruare incolumem. Vide Conseruo.

Incolumem se ad suos recipere. Caesar 3. bel. Ciuil. 207.

Gratator incolumi. Ouid. epist. 6. 1.

Aedes incolumes, pro integris & non ruinosis dicit Vlpian. in l. qui bona fide. s. quum inter. ff. de dam. infecto. Budaeus.

Incolume argentum. Plaut. Persa, 9. 23.

Capite incolumi esse. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 27.

Integros & incolumes ciues seruare. Cic. 3. in Catil. 69.

Salua & incolumes ciuitates. Cic. 2. de Diuin. 146.

Corpus incolume. Lucret. lib. 1. 50.

Famam tueri incolumem. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 24.

Gracitate incolumi iocum tentauit. Hor. de Arte, 45.

Incolumes & beatos liberos suos nemo est qui non cupiat. Cic. 1. de Inuen. 64.

Ratis incolumis. Ouid. 2. Trist. 20.

Splendorem a calamitate indicij incolumem retinere. Cic. pro Plancio, 9.

Incolumis status, Sanitas, & prosperitas. Suetonius in Nerone, capite 54.

Virtutem incolumem odimus. Hor. 3. Carm. ode 24. 6.

Vox incolumis. Lucret. lib. 4. 121.

Incolumitas, penultima correpta, huius incolumitatis (ἀβλαβείας) Cicero Trebiano, libro 6. 10. 7. Itaque si qui mihi erit aditus de tuis fortunis, id est, de tua incolumitate. Incolumitas (inquit Cicero 2. de Inuentione, 146.) est salutis tuta atque integra conseruatio. Idem 5. de Finibus, 30. in quibus numerant incolumitatem, conseruationemq; omnium partium.

Mundi incolumitas. Cic. 2. de Nat. deor. 178.

Incolumitatem & salutem alicuius deserere. Cicero, Antequam iret in exilium, 10.

Habere ab aliquo incolumitatem. Brutus Ciceroni, 16. 7.

Incolumitatem dedisti polliceri. Caesar 3. bel. Ciuil. 109.

Incolumitatem praesare. Hirtius ad Ciceronem, in epist. ad Attic. lib. 15. 32. 5. 10.

Incolumitatem & libertatem retinent ciuitates. Cic. 2. de Inuentione, 246.

Incomes] pen. corr. huius incomitatis (ἀνομήτως) Sine comite dicitur, a uobis Festo. Antiquum est.

Incomitatus, pen. prod. Adiectiuum, idem (ἀνομήτως) Cic. 1. de Orat. 110. Cuius artem quum indotatum esse atq; incomitatum & incomptam uideres, uerborum eam dote locupletasti & ornasti.

Funera incomitata. Lucret. lib. 6. 247.

Virtus incomitata externis bonis. Ouidius 2. de Ponto, in leg. 3. 8.

Incomitatus, huius incomitatis (ἀνομήτως) Varro 2. de Re Rust. capite 19. 8. Necnon etiam hoc quas uirgines ibi appellant, nonnunquam annorum viginti, & quibus mos eorum non denegauit ante nuptias ut succumberent quibus uellent, & incomitatus, ut uagari liceret, & filios haberent a quibus uellent. Haec uenit Calepinus, sed foedissimè lapsus. Ex uetusto enim codice legendum est incomitatus: ut sit sensus, quibus uagari licet incomitatus, hoc est, sine comite.

Incomitio] incomitatus (ἀνομήτως) incomitari, significat (inquit Festus) tale commissum facere, pro quo necesse sit in comitium, Hoc est, in conuentum venire. Plautus Curcul. 8. 30.

Quod insigne habeo, quæso ne me incomities. Antiquum.

Incommendatus] pen. prod. Adiectiuum (ἀνομήτως) Quod libidinosè uiolatur tanquam expositum sine commendatione. Ouid. 11. Metam. 87.

Nil illis ueitum est, incommendatq; tellus.

Incommodum] huius incommodi, pen. corr. (ἀνομήτως, ἀνομήτως) Damnum, detrimentum. Cicero 1. de Finibus, 82. Itaq; non ob ea solum incommoda quae eueniunt improbis fugiendam improbitatem putamus. Idem de Amicitia, 8.

INCOM

Incommodum, Malum, periculosum. Terent. Hecyra, 3. 4. 3. Non hercle Parmeno uerbis dici potest tantum, quam re ipsa nauigare incommodum est.

Non erat incommodum te nullam rationem referre. Cicero ad Catinium, lib. 2. 16. 3.

Nisi tibi incommodum est, hoc est, molestum. Plautus. Mostel. 10. 20.

Accedit incommodum. Vide Accedo.

Accedit nobis illud quoque incommodum. Cicero pro Quintio, 2.

Accipere incommodum. Vide Accipio.

Affici incommodo. Cic. 1. Offic. 37.

Incommodis & difficultatibus affici. Cic. 1. Verr. 5.

Angi incommodis. Vide Ango.

Cadit incommodum. Vide Cado.

Capere incommodum. Vide Capio.

Multa sentem circumueniunt incommoda. Horatius de Arte, 35.

Committere incommoda sua legibus. Vide Committo.

Comoueri te incommodo uelutudinis tue nolo. Cicero Attic. lib. 22. 3.

Conciliare incommoda alicui. Lucret. lib. 3. 177.

Contrahi incommodis amici. Vide Contraho.

Debitata multis incommodis ueritas. Cic. pro Quintio, 3.

Dare incommoda. Cic. 5. de Fin. 93.

Incommodo detrimentosq; suo dolore. Cicero de claris Oratoribus, 3.

Facere suo incommodo aliquid. Cic. Att. lib. 12. 258. 2.

Ferre incommoda alicui, pro incommodare. Cic. ad Qu. frat. libro 1. 2. 17.

Incommoda, atq; iniurias uiri omnes ferre, & tegere contumelias. Terent. Hecyra, 1. 2. 91.

Plus agimenti quam incommodi habet locus. Cicero de Oratore, 57.

Importare incommodum. Vide Importo.

Insecta incommoda per aliquem. Vide Inuicho.

Lentius incommoda uitae commodorum compensatione sapientes. Cic. 1. de Nat. deor. 33.

Patiens incommodi. Vide Patior.

Rejicere, quinuiere, deuitare incommodum. Cicero 2. de Inuent. 134.

Medicinas reperire incommodis. Vide Medico.

Incommodus, pen. corr. Adiectiuum (ἀνομήτως) Quod damnum adfert, uel molestum est. Terent. Hecyra, 3. 4. 1. Am tu tibi hoc incommodum euenisse iter?

Incommodus & Gratus, contraria. Cic. 5. Verr. 184.

Incommoda uxor & importuna. Plaut. Afsin. 3. 48.

Rebus incommodis subleuare aliquem. Cicero pro Cluentio, 130.

Incommodè, pen. corr. Aduerbium (ἀνομήτως) Cum damno & incommodo: hoc est, molestè. Terent. Hecyra, 3. 3. 10.

Quia tam incommodè illis fors obtulerat aduentum meum. Idem Eunuchus, 2. 3. 37. Incommodè hercle!

Optimè & incommodè, contraria. Cic. de Amicitia, 14.

Non incommodè opus efficere. Colum. lib. 12. cap. 56.

Accidisse mihi non incommodè uisum est. Cicero Quint. fratri, lib. 1. 21.

Venire non incommodè ad aliquem. Cic. Att. lib. 7. 128. 2.

Incommodissime nauigare. Cic. ad Att. lib. 5. 96. 1.

Incommoditas, penult. cor. incommoditatis (ἀνομήτως, ἀνομήτως) Damnum, molestia. Terent. Andr. 3. 3. 36.

Nempe incommoditas deniq; huc omnis redit.

Incommoditas temporis. Lilius 10. ab Vrbe, 45.

Incommodo, incommodus, penultima correpta (ἀνομήτως), Thesauri pars 2.

Incommodare, Damnum inferre. Terent. Andr. 1. 1. 135.

Magis id adeo, mihi ut incommodet, quam ut obsequatur gnato. Cicero pro Quintio, 29. Ut quum ipsi alteri scientes incommodarint, nihil ipsis iure incommodi cadere possit.

Incommodatio, Verba (ἀνομήτως) pro Incommoditate. Cicero ad Attic. libro 1. 12. 10. Atque in ista incommodatione alienati illius animi & offensus, illud inest tamen incommodi, &c.

Incomparabilis] & hoc incomparabile, penult. corrept. (ἀνομήτως) Plin. lib. 7. cap. 25. 3. Illa fuit uera & incomparabilis inuicti animi sublimitas. Id est, cui comparari alia non potest. Quintil. lib. 1. cap. 3. Sed praesertim allicul uel gratia, uel amicitia, uel pecunia, ut doctissimum atq; incomparabilem magistrum domi habeat.

Incompertus] Adiect. (ἀνομήτως) Incongnitus, & de quo nullam certitudinem habemus. Plin. lib. 34. cap. 13. 8. Origo atq; natura eius incoperta est mihi. Idem lib. 4. cap. 13. 6. Incomperta magnitudinis.

Incompertum aliquid dicere. Lilius 9. ab Vrbe, 138.

Vetustate incompertum. Lilius 4. ab Vrbe, 98.

Incompertum est. Lilius 8. bel. Pun. 15.

Incompertum habere. Plin. lib. 12. cap. 8. 1.

Incompletus] pen. prod. Adiectiuum, Non completus. Firmicus, lib. 5. cap. 2. Et qui semper imperfecta incompletq; sua consilia derelinquant.

Incompositus] pen. corr. Adiectiuum (ἀνομήτως) Composito contrarium, inornatus & inelegans atq; incomptus. Lilius 4. ab Vrbe, 173. Tempanij oratio incomposita fuisse dicitur, &c.

Moribus incompositus. Quintil. lib. 4. cap. 5. 8.

Incompositum agmen. Lilius 5. ab Vrbe, 131.

Motus incompositos dare. Virg. 1. Georg. 70.

Pede incomposito currunt uersus. Horatius 1. Serm. Satyr. 14. 10. 1.

Incompositè, pen. corr. Aduerb. (ἀνομήτως) Inelegantè. Lilius 5. bel. Pun. 204. Et in hostem negligenter & inconcompositè uenientem incurrunt. Hoc est, sine ordine.

Incomprehensibilis] & hoc incomprehensibile, penult. corrept. (ἀνομήτως) Quod comprehendere & enumerari non potest. Plin. epist. 20. c. Vi est disputando incomprehensibilis & lubricus, ita eludit. Cels. Quoniam incomprehensibilis natura sit.

Incomprehensibilis arena paruitas. Columella, libro 10. in Procem. 5.

Incomptus] Adiectiuum (ἀνομήτως) Inornatus. Cicero ad Att. lib. 2. 16. 2. Quamquam tua illa, legi enim libenter, horridula mihi atq; incompta uisa sunt. Idem in Orat. 43. Si haec subtilis oratio etiam incompta delectat.

Decor incomptus. Seneca Hipp. 5. 14.

Capilli incompti. Hor. 1. Carm. ode 12. 9.

Caput incomptum. Hor. Epod. 5. 4.

Inconcessus] ἀνομήτως, Adiectiuum, a Concedo, concessis, Negatus & prohibitus. Quintil. lib. 10. cap. 2. Quum totum exprimere quem elegeris, penè sit homini inconcessum. Virg. 1. Aen. 132.

Pergama quum peteret inconcessosq; hymenaeos. Ignibus inconcessis attonite puella. Ouid. 10. Metam. 31.

Voluptas inconcessa placet. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 7.

Inconcilio] inconcillias (ἀνομήτως, ἀνομήτως) inconciliare, Turbare. Plaut. Bacch. 11. 22.

Ipsè quod in se fuit, acceleratum habuit, quod posset mali facere in me, inconciliare copias omnes meas.

T Inconciliare

Inconciliare sibi aliquem: *Facere sibi inimicum.* Plautus *Trinumm.* 4.73.

Inconciliare. Plautus *Perfida.* 23. 55. *Quia non inconciliat, quum te emo.* Hic putarim significare quod Festus ait significasse apud antiquos, *Per dolum decipere* nisi potius significet *Controuersias facere*, & quod uulgius uocat *Disconciare.*

Inconciatē pen. prod. *Aduerbiū* (ἀδουρβιου) *Perperam, inconsulte.* Plaut. *Mofel.* 8.83.
Ne inconciatē quid nos porro posules. Id est, Ne quid nos roges, unde efficiamur tibi inimici.

Inconcinuus] *Adiectiuum* (ἀδουρβιου) *Quod concinno contrarium est.* Gellius lib. 16. cap. 5. *Et ferme omnia inconcinna atq; absurda uisa sunt.* Cic. 2. de *Oratore*, 11. Nam qui aut tempus quid posulet non uidet, &c. aut denique in aliquo genere aut inconcinuus, aut nullus est, is ineptus dicitur.

Afferitas agrestis & inconcinna. Hor. 1. *epist.* 19. 2.

Personamq; feret non inconcinuus utramque. Horatius 1. *epist.* 18. 6.

Inconcinmiter, penultima correpta, *Aduerbiū* (ἀδουρβιου) *Inornate, imcomptē, impolite.* Gellius, libro 10. capite 17. *Veritūq; in eam rem quam tum carbat, non inconcinmiter.*

Inconcutus] *Adiect.* (ἀδουρβιου) *Stat. 5. Sylu.* 1.29.
Florebant hilares inconcutisq; penates.

Inconditus] penultima correpta (ἀδουρβιου) *Ex In & Condo compositum: Inordinatus, incompositus, inordinate compositus.* Plin. *epist.* 19. 0. *Ac primis quidē diebus redditus libertatis, pro se quisque, inimicos suos duntaxat minores incondito, turbidōq; clamore postularat, simul & oppresserat.* Lilius 1. *Decad.* libro 4. *In aliquem carmina incondita canere.*

Incondite blandite. Plin. lib. 8. cap. 5. 4.

Incondita carmina. Liu. 4. ab *Urbe*, 86.

Incondita consuetudo dicendi. Cic. 3. de *Orat.* 95.

Corpora incondita est, insepulta. Lucan. lib. 6. 21.

Inconditus fremitus. Plin. lib. 9. cap. 13. 2.

Genus dicendi inconditum. Cic. de *clar. Orat.* 130.

Inconditum ac penē ridiculum omne ius civile præter Romanum. Cic. 1. de *Orat.* 87.

Incondita loca, in conscripta. Salust. in *Iugurth.* At illi quibus uires aderant, ruerē cuncti ad portas, inconditas tenere. Virg. 2. *eclog.* — ibi hac incondita solus

Montibus & syluis studio iactabat inani. Vbi *Seruius*, incondita, incompota, sub d. dicta, agrestia: uel sanæ mentis dicta uerba. Vel incondita, in conscripta: ut Salust. in *Iugurth.* &c.

Inconditus motus. Plin. lib. 8. cap. 2. 1.

Orator inconditus. Cic. in *Orat.* 137.

Incondita turba hominum. Lilius 2. belli *Pun.* 189. & lib. 5. 2.

Verbis inconditis sententiam aliquam efferre. Cicero in *Oratore*, 84.

Ne sparsi & inconditi sine ordine sine signis, omnibus portis excurrerent obstitendo. Liu. 9. bell. *Pun.* 172.

Incondite, pen. corr. *Aduerbiū* (ἀδουρβιου) *Incompositē, inordinate.* Cic. lib. 3. *Offic.* 109. *Dicam ut potero: incondite fortasse, sed tamen ut res possit intelligi.*

Rudis hæc incondite fundit. Cic. 3. de *Orat.* 96.

Incondite & monstruose aliquid cogitare. Cicero 2. de *Diuinatione*, 216.

Inconfessus] *Adiectiuum* (ἀδουρβιου) *Ouid.* 2. *Metamorph.* 110.
Seruandum dederat, sed enim inconfessa quid esset.

Inconfusus] pen. prod. *Adiect.* Non corr. *fulsus.* Claud. in 4. *Paneg. de sexto Honorij Consulatu*,
Hic & belligeros exercuit are lusus.
Armatus hic sepe chorus, cer. taq; uagandi
Textas lege fugas, mer. n. s. q; recurfus,
Et pulchras errorum ar. tes, iucundaq; Maris
Cernimus, insonit q' uerbere, signa, magister.

Incongelabilis] & h. ac incongelabile. penult. corr. (ἀδουρβιου) *Quod non potest congelari.* Gellius lib. 17. capite 8. *Cur flumiorum & fontium aque gelu durentur, mare omne incongelabile sit.*

Incongruens] *huius incongruentis, om. gen.* (ἀδουρβιου) *Quod non congruit, aut concordat ei rei de qua agimus.* Plin. *epist.* 7. 4. f. *Dissoluta atq; incongruens sententia.* Gell. libro 2. capite 5. *Est enim plerumque & sibi & nobis incongruens.*

Inconniuens] pen. prod. om. gen. (ἀδουρβιου) *Non motans palpebras.* Gellius lib. 2. cap. 1. *Stare solitus Socrates dicitur pertinaci statu perditus atq; pernox à summo lucis ortu ad solem alterum orientem inronniuens.*

Inconsciū] *Adiectiuum* (ἀδουρβιου) *Conscio contrarium est.* Lilius 1. belli *Punic.* 4. 6. *Alcon inconscijs Saguntinis, precibus aliquid moturum ratus, quum ad Annibalem non etu transisset.*

Inconsequentia] *huius inconsequentie* (ἀδουρβιου) *Quinul. lib. 8. cap. 6.* Multi enim quum initium à tempestate sumperunt, incendio aut ruina finiunt, quæ est inconsequentia rerum foedissima.

Inconsideantia] *Vide Inconsiderans.*

Inconsolabilis] pen. corr. *Adiectiuum* (ἀδουρβιου) *Ouid.* 5. *Metam.* 86. — *contemptaq; fontis iura sui moerens, inconsolabile uulnus*
Mente gerit tacita.

Inconstans] *inconstans, com. gener.* (ἀδουρβιου) *Qui non sibi constat, leuis, mobilis, uolubilis, qui tum hoc, tum illud dicit.* Plin. lib. 18. cap. 3. 5. 11. *Si id in pluribus partibus fiet, inconstantes uentos effundent.*

Ridicule uideri inconstans in aliqua re. Cicero pro *Roscio Comced.* 10.

Inconstantes liere. Cic. *Plane.* lib. 10. 16. 2.

Inconstantia inconstantia (ἀδουρβιου) *Leuitas.* Cic. 4. *Acad.* 125. *Quamuis igitur fuerit acutus ut fuit, tamen inconstantia eleuatur auctoritas.*

Inconstantia totius sententia. Cic. 4. *Acad.* 58.

Inconstantiam mentis & diuersitas auctorem facit. Plinius lib. 6. cap. 26. 10.

Mutatio consilij, & inconstantia. Cic. ad *Att.* lib. 16. 33. 4. 5.

Inconstantia mutabilitatq; mentis. Cic. 4. *Tusc.* 12. 3.

Varietas & inconstantia, & crebra tanquam tempestatum, sic sententiarum commutatio. Cic. pro *Domo sua*, 3.

Ab inconstantia & temeritate sciungi non potest fortuna. Cic. 3. de *Nat. deor.* 8. 4.

Fama inconstantia pertimescenda. Cic. *Lent.* lib. 1. 9. 16.

In maxima inconstantia, ueritatis ignoratione, uersantur uulgi opiniones. Cic. 1. de *Nat. deor.* 61.

Inconstanter, Aduerbiū (ἀδουρβιου) *Leuiter.* Cic. in *Partit.* 28. *Si aut ambigē, aut inconstanter, aut incredibiliter dicta sunt.*

Inconstanter loqui. Cic. 4. *Acad.* 98.

Inconstanter & turbide in motu esse perturbationem. Cicero 4. *Tuscul.* 36.

Membra inconstanter iactando fatigat. Lucret. lib. 3. 100.

Inconstantiſimē dicta. Cic. 2. de *Fin.* 140.

Inconſuetus] pen. prod. *Adiectiuum* (ἀδουρβιου) *Non effuetus.*

fuetus. Silius lib. 11. 57. — *ſuſpet inconſuetus opimæ Sidonius menſæ mides.*

Inconſultus] *Adiectiuum nomen* (ἀδουρβιου) *Imprudens, inconsideratus, & nullius conſilij, uel qui omnia agit ſine conſilio.* Cic. pro *Deiot.* 10. *Homo inconſultus & temerarius hæc non uidebat.* Quinil. *Declam.* 19. 0. *inconſultam muliebrem ſemper amentiam?*

Si inconſultus hoc fecit, & Si optimo conſilio uſus ſit, contraria. Triphonius in *L. non ſolum.* 6. ſed & is. ſſ. de ritu nupt.

Inconſultum conſilium, imprudenter adminiſtratum. Plaut. *Milit.* 10. 6. *Liu.* 3. bel. *Pun.* 28. *Inconſultum certamen.*

Turba inconſultaruit. Lucan. lib. 1. 99.

Ex inconſulto arma poſuit. Silius lib. 8. 43.

Inconſultus, Participium, à quo conſilium non eſt petitum. Varro. *Etenim inſcio atq; inconſulto domino, ſerui ſepe ex agro diſcedunt.*

Inconſultus, Cui non eſt datum conſilium. Virg. 3. *Aen.* 51. *Inconſulti abeunt, ſedemq; oderē Sibyllæ.* Vbi *Seruius*, *Inconſulti, inſcij rerum, ignari, ſine conſilio.* Et *conſultus eſt, qui conſultur: inconſultus qui non accipit conſilium.*

Inconſulte, Aduerbiū (ἀδουρβιου) *Sine conſilio, imprudenter.* Saluſt. *Inconſulte, ac ueluti dementiam cuncta ſimul agebant.* Cic. 1. de *Nat. deor.* 61. *Quam inconſulte ac temere diſcantur.* Caſar 1. bel. *Ciuit.* 178. *Quod eò incitati ſtudio inconſultius proceſſerant.*

Inconſulto, Aduerbiū. Vlpianus in *l. 1. §. & ideo ſſ. de his que in teſt. del.* *Proinde eſt inconſulto ſuper ſit induiſſe ſe, manebunt.*

Inconſultus, huius inconſultus (ἀδουρβιου) *Plaut. Trin.* 4. 95. *Me abſente, atq; inſciente, inconſulto meo,*
Aedes uenales hæc inſcribitur litereis.

Inconſumptus] *Adiectiuum* (ἀδουρβιου) *Ouidius* 7. *Metamorph.* 121. *Inq; manu Ithuris pars inconſumpta reapta eſt?*

Tibi uicenta inconſumpta, Tu puer æternus. Ouid. 4. *Metamorph.* 4.

Inconſyderans] penultima correpta, *Adiectiuum* (ἀδουρβιου) *Idem quod Inconſultus: qui non conſyderat quomodo quidq; agendum ſit.* Cic. 2. de *Diuinatione*, 86. *Nos autem leues atq; inconſyderantes ſumus. in uetiſto codice legitur, inconſyderati.*

Inconſyderatus, penult. prod. Adiectiuum (ἀδουρβιου) *Idem ſignificat, ut apud Ciceronem in Tuſcul. Temerarius & inconſyderatus.*

Inconſyderata cupiditas. Cic. pro *Quintio*, 54. *O rem incredibile? O cupiditatem inconſyderatam?*

Temeraria & inconſyderata ſama popularis. Cic. 3. *Tuſc.* 6.

Inconſyderantia, huius inconſyderantia (ἀδουρβιου) *Inconſultatio.* Cic. ad *Qu.* frat. lib. 3. 24. 10. *Cuius in hoc uno inconſyderantiam, ego ſuſtinebo ut potero.* Suetonius in *Claud. Caſare*, cap. 39. *Inter cætera, in eo mirati ſunt homines, & obliuionem & inconſyderantiam.*

Inconſyderatē, pen. prod. Aduerb. (ἀδουρβιου) *Inconſulte, temere.* Cic. 1. *Offic.* 144. *Ne quid temere ac fortuitu, inconſyderatē, negligenterq; agamus.* Gell. lib. 17. cap. 15. *Vi ſcribere auſi ſunt M. Ciceronem parum integrē, atq; improprie, atq; inconſyderatē locutum.*

Incontaminatus] penultima producta (ἀδουρβιου) *Contaminato contrarium.* Varr. de *re Ruſt.* cap. 9. 13. *Similes facie non his uallaticis gallinis noſtris, ſed Africanis aſpectu ac facie incontaminata.* Liu. 4. ab *Urbe*, 55. *Ne quid ſynceri, ne quid incontaminati ſit.*

Incontentus] *Adiect.* (ἀδουρβιου) *A uerbo Tēdo, tendis, Contento contrarium: hoc eſt, quod non eſt teſum, ſed la*
Theſauri pars 2.

zum. Cic. 4. de *Fin.* 121. *Aequè enim contingit omnibus ſi dibus, ut incontenta ſint: illud non continuo, ut æquè incontentæ.*

Incontiguus] *Qui tangi non poteſt.* Arnobius lib. 7. *Aduerſus gentes, ſed ſi Deus nullius eſt corporis, omniq; & incontiguus tactu, quum fieri poteſt, &c.*

Incontinens] penult. corr. *huius incontinentis, om. gener.* (ἀδουρβιου) *Quod continere non poteſt.* Plaut. *Aſin.* 16. 9. *At nunc dehinc ſeto illum ante omnes minimi mortales pretij, Madidum, nihil, incontinentem, atq; oforem uxoris ſuæ.* Plin. lib. 8. cap. 43. 2. *Sed incontinens uterus urinaſ genitalem reddit, &c.*

Incontinens, cum genit. Senec. 3. *Natur. queſt.* *Nihil eſt tam uolentum & incontinens ſui.*

Tityus incontinens ſui. Hor. 3. *Carm. ode* 4. 16.

Incontinenter, Aduerbiū (ἀδουρβιου) *Immodeste & ſine continentia.* Cic. 3. *Offic.* 48. *Si omnes deos hominesq; celare poſſimus, nihil tamen auarē, nihil inuſtē, nihil libidinōſe, nihil incontinentem eſſe faciendum.*

Incontinentia, huius incontinentia (ἀδουρβιου) *Contrarium continentia: hoc eſt, immodestia & intemperantia.* Cicero pro *Cæli.* 18. *Multa de incontinentia, intemperantiaq; diſſeruit.*

Incontinentia ruina, Proſtitium. Plin. lib. 28. cap. 8. 16. *Hoc eſt, ſpontanea urina emiſſio.* Idem lib. 32. cap. 5.

Incontinenti] Aduerbiū. Id eſt, *conſeſum.* Vlpian. in *l. 2. §. utrum ſſ. que madmod. teſtam. aperiant.* *Vtrum autem incontinenti poteſtatem inſpiciendi uel deſcribendi præcedit: an, &c.* *Vide continens, in Contineo.*

Inconueniens] om. g. (ἀδουρβιου) *Indecens.* Quinil. libro 1. cap. 9. *Eſt enim ſolecchiſmus in oratione comprehensionis unius ſequentiū ac priorum inter ſe inconueniens poſitio.* Caſſius ad *Ciceronem*, libro 12. 13. 5. *Hæc nouiſſima noſtra facta non ſubita, nec inconuenientia, ſed ſimilia illiſ cogitationibus.* Seneca de *Vita beata*, *Deſinant igitur inconuenientia inter ſe iungere, & uoluptati uirritem implicare.* Id eſt, diſſentaneæ.

Incoquo] *incoquis, pen. corr. incoxi, incoctum* (ἀδουρβιου) *incoquere, ſimul coquere.* Plin. lib. 12. cap. 3. 2. *Hæc eſt autem, cuius grana Parthorum proceres incoquere dixitius eſculentis, commendandi balitus gratia.*

Incoquere, pro Coquere. Plin. lib. 9. cap. 30. 8. *Vnum hoc animalium niſi uinum ſeruenti aqua incoquatur, fluuida carne non habet callum.*

Incoquere cum aqua. Colum. lib. 8. cap. 5. 13.

Incoqui ſole. Plin. lib. 12. cap. 17. 2.

Radices incoquere odorato Baccho. Virg. 4. *Georg.* 56.

Succos atros incoquit. Ouid. 7. *Metam.* 53.

Incoquere, aliquando ſignificat Coquendo applicare. Nam quæ metallum aliquod deplumbamus, uel deargentamus, uel deauramus, incoquere dicimur: unde uafa ænea plumbo uel ſtanno ad ignem illita, ut edullijs ſaporem gratiorē reddant, incoſtilla dicuntur. Plin. lib. 34. cap. 17. 3. *Album plumbum incoquitur æreis operibus Galliarum inuento, ita ut uicē diſcerni queat ab argento: eaq; incoſtilla uocant.* Deinde æ argentarium incoquere ſimili modo ceperē equecrum maximè ornamentis, iumentorumq; iugis.

Incoctus, Adiectiuum (ἀδουρβιου) *Simul coctus.* Plin. lib. 18. cap. 11. 13. *Candorem autem ei pro creta lactis incocti miſtura conſert.*

Cruor incoctus herbis. Hor. *Epod.* 3. 2.

Incoctæ mulieres dicebantur plus æquo calamitſtris uſtæ. Feſtus.

Mauri incocti corpora. Silius lib. 17. 128.

T 2 Incoctus

Incoctum generoso peccatis honesto. Perf. Satyr. 2. 8.
 Spicula incocta cerastis. Silius lib. 15. 135.
 Vellera incocta Tyrios rubores. Virg. 3. Georg. 61.
 Incoctum aliquid dare. Plaut. Mil. 5. 53.
 ¶ Incoctile, incoctilis, penult. corrept. (ἰνκοκτῆ) Vide pau-
 lo ante incoquere.
 Incondio] incondias, incondiare, In cor inmittere, et suade-
 re. Plaut. Cist. 2. 100. Antiquum.
 Incorporalis] et hoc incorporale, penult. product. Adie-
 ctivum (ἀπορροσ) Quod non habet corpus. Quintilia-
 nus lib. 5. cap. 10. Ius, quod sit incorporale, apprehendi ma-
 nu non posse.
 Incorporale. Senec. epist. 91. Deinde a corporibus se ad incor-
 poralia transtulit.
 ¶ Incorporalitas, penultima correpta, huius incorporalitatē,
 fecit. gen. Macro. in Somn. Scipion. lib. 1. cap. 5. Occurrit
 prima perfectio incorporalitatē in numeris. Et alibi fre-
 quenter.
 ¶ Incorporatus, aliud Adiectivum (ἀπορροσ) Quod forma
 et corpore caret. Cic. 3. de Finib. 70. Omnis ista incorpo-
 rarum rerum estimatio. In nonnullis legitur, ista rerum in
 corpore harum estimatio: in alijs, in corpore sitarum esti-
 matio. Gellius lib. 5. cap. 15. Corpuse sit uox, an incorpo-
 reum: hoc enim uocabulum quidam sinxerūt proinde quod
 Græcè dicitur ἀπορροσ.
 Incorporato] incorporas, pen. corr. incorporare. Solinus ca-
 pite 35. Regionem partim tenent barbari, quibus per arti-
 fices plagarum figuras, iam mde a pueris uaria animalium
 effigies incorporantur.
 Incorreptus] Adiectivum (ἀδιόρθωτος) ut, Opus incor-
 reatum. Ouid. 3. Trist. eleg. 14. 5.
 Incorrumpus] Adiectivum (ἀφθαρτος) Plin. lib. 13. capite 9.
 3. Nec minus spina celebratur, quoniam incorrupta etiam
 in aquis durat.
 Animus incorruptus. Cic. 1. Tusc. 68.
 Custos incorruptissimus. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 17.
 Incorrumpior custos canis. Colum. lib. 7. cap. 12. 1.
 Incorrumpum genus disciplina. Liu. 1. ab Vrbe, 75.
 Integritas Latini sermonis incorrupta. Cicero de claris Ora-
 toribus, 68.
 Incorrupta contra omnia uitia materia. Plinius libro 13. ca-
 pite 18. 2.
 Incorrupta opinio, Firma et integra. Matius ad Ciceronem, li-
 bro 11. 28. 1.
 Sanitas incorrupta. Cic. de Optimo gen. orat. 14. 5.
 Succus sanguinis incorruptus. Cic. de clar. Orat. 18.
 Incorrumpus atq; integer testis. Cic. 1. de Fin. 107.
 Virgo incorrupta. Cic. in Orat. 35.
 Incorrumpu uox bene iudicantium. Cic. 3. Tusc. 6.
 Purus et incorruptus. Vitiosus et corruptus, contraria. Cicero
 de claris Orat. 141.
 ¶ Incorrumpē, Aduerbiū (ἀφθαρτῶς) ut, Incorrumpē, atque
 integrē iudicare, hoc est, iuste et sine fauore. Cicero. 1. de
 Finibus, 4. 5. Idem pro Marcel. 17. Incorrumpus de aliquo
 iudicare.
 Incoxo] incoxas (ἰνκοξῶ) incoxare, In coxam sedere.
 Pacuilius, Adeo incoxanti mihi pes obstupuerat. Pompo-
 nius Panmucalis. Neq; interim cacandi causa unquam in-
 coxauit nate. Nonius.
 Increbresco] increbrescis, increbui uel increbui, remoto r,
 post b (ἀναβρῶ) increbrescere, Dimulgari, palam
 fieri. Plaut. Merc. 21. 9.
 Nam ubi mores deteriores increbescunt in dies, etc.
 Increbescit fama uel rumor: hoc est, Augetur et imotescit.

I N C
 Liu. 7. ab Vrbe, 49. Idem 4. bell. Pun. 50.
 Nomen increbescit Latio. Virg. 8. Aeneid. 3.
 Increbuit res prouerbio. Liu. 8. ab Vrbe, 41.
 Increbuit sermo, et increbuit apud. Cicero de Opt. gen. orat.
 14. 6. Idem in Orat. 3. 6. Nunc apud oratores iam ipse nune-
 rus increbuit.
 Aura increbuit. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 19.
 Increbuit Auster: hoc est, auctus est, et uehementior factus est.
 Cef. 3. bel. Ciuil. 103.
 Ventus increbescit: cura ut ualeas. Cic. ad Trebatium, libro 7.
 21. 6. Hoc est, uehementius perflat.
 Vnde magis increbescunt. Catul. Argon. 59. 55.
 Increbuit consuetudo: hoc est, inualuit. Cic. 14. Philip. 392.
 Increbuit disciplina. Cic. 4. Verr. 5.
 Pugna aduersa increbescit. Sil. lib. 10. 1.
 Incredibilis] et hoc incredibile, penult. corr. (ἀπίστευτος)
 Quod credi non potest. Terentius Eunuchus, 5. 9.
 19. Di uestram fidem, incredibilia Parmeno modò que
 narraui.
 Incredibilis sum. Plautus Bacchid. 14. 3. Id est, non credi-
 tur mihi.
 Incredibilis celeritas. Cic. 7. Verr. 70. Idem ad Atticum, libro
 5. 10. 4. 3. Itaque incredibile in modum concursus sunt ex-
 agris.
 Eloquentiam incredibilem consequi. Cic. 2. de Orat. 1.
 Furor incredibilis et singularis. Cic. pro Sylla, 56.
 Modo incredibili consentire. Hor. 2. Carm. ode 17. 5.
 Peruersitas incredibilis. Cic. Lent. lib. 1. 7. 12.
 Credibilis et incredibile res, contraria. Cicero 2. de Inuent-
 tione, 150.
 Singularis et incredibile uirtus. Cic. Att. lib. 14. 313. 3.
 Incredibile et falso memoria proditum omnibus hoc uideba-
 tur. Cic. pro leg. Manilia, 28.
 Incredibile est que ego illos scio oppositis Gallorum castris in-
 estituisse fecisse. Cic. Throni, lib. 16. 27. 3.
 Incredibile audita à Cicerone dictum, et c. Cicero 6. Phi-
 lipp. 222.
 Incredibile memoratu quam facile coaluerint. Salust. in Catil.
 Id est, incredibile dictu.
 Incredibile et probabile. Cic. in Parad. 4.
 Incredibilis et singularis, et diuina uis ingenij. Cicero 1. de
 Orat. 84.
 ¶ Incredibiliter, pen. corr. Aduerbiū (ἀπίστευτως) Cic. de Se-
 nec. 46. Venio nunc ad uoluptates agricolarum, quibus
 ego incredibiliter delector, etc.
 ¶ Incredulus, penultima corrept. Adiect. (ἀπίσθλος) Horatius in
 Arte, 39.
 Quodcumq; ostendis mihi sic, incredulus. Quint. lib.
 10. Veluti increduli quidam, et de ingenio suo pessime
 merui. Hoc est, Qui difficillimè assentiuntur.
 ¶ Incredulitas, pen. corr. incredulitatis (ἀπισθλία) Martianus
 in L. mariti lenocinium ff. ad leg. Iuliam, de Adulterijs. Tunc
 autem puniendus est maritus eius quum excusare ignoran-
 tiam suam non potest, uel adumbrare patientiam pretextu
 incredulitatis.
 Incrementum] Vide Increfco.
 Increpo] increpas, pen. corr. increpui, increpitum, pen. corr.
 rep. (ἐπιτιμῶ) increpare, increpitum uel sonum emittere. Virg. 9.
 Aeneid. 101.
 At tuba terribilem sonitum procul ære canoro
 increpuit. Plaut. Amph. 14. 20. Si minusculo digito
 increpauerint fores. Liu. 1. ab Vrbe, 103. Vt primo statim con-
 cursu increpuere arma, micantesq; fulsere gladij, horror, etc.
 Increpui

I N C
 increpui hybernium, et fluctus moui maritimos. Plaut. Rud.
 2. 69. Id est, sonitum adci uentorum, ut hyberno solet fie-
 ri tempore.
 Ictu uerberis increpuit. Ouid. 14. Metam. 164.
 Stimulo tardos increpuisse boues. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 6.
 Vnde increpuit latus carinæ. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 26.
 Lyraui increpuisse digitis. Ouid. epist. 3. 24.
 Iupiter atris increpuit nubes. Ouid. 12. Metam. 11.
 Increpuit suspicio, Audita est, uel relata est, per translationem.
 Cic. pro Murena, 20.
 Increpare, Reprehendere, sed ueluti cum crepitu, hoc est, uer-
 borum pedumue strepitu: ut, Increpare arrogantiam alicui-
 us. Cic. 4. Acad. 133. Et tunc increpui et increpauit facit,
 ut nonnulli uolunt. Plaut. Amphit. 17. 25.
 Totus timeo, ita me increpuit Iupiter. Cic. ad Q. frat.
 lib. 2. 7. 6. Quum illius in me perfidiam increparet.
 Increpare aliquem auaritia. Sueton. in Caligula, cap. 39.
 Increpabatur hæc in eum. Salust. de Rep. ord. ad Casarem.
 Increpare probris. Liu. 3. bell. Pun. 209.
 Increpando exercitum. Liu. 2. ab Vrbe, 194.
 Increpare hostem. Liuus. Et uanis animis minisq; increpant
 hostem.
 Voce acri increpare aliquem. Lucret. lib. 3. 194.
 Increpare, Accusare. Cic. Hortensio, Tum Pseudomenus, Et so-
 ritem, et totam dialecticam aut illudis, aut increpas.
 Aetatem alicuius increpare. Cic. in Salust. 4.
 Eugam alicuius increpare. Cic. 2. de Orat. 109.
 Moras alicuius increpare. Ouid. epist. 1. 17.
 A cunctis increpor. Ouid. 3. Metam. 130.
 ¶ Increpulus, pen. corr. Participium (ἐπιτιμῶ) Obiurgat-
 us. Liu. 3. bel. Ciuil. 119. Qui post classem ad Iberum per
 pauorem desertam grauit increpui, etc.
 ¶ Increpito, increpitus, penult. corr. (ἐπιτιμῶ) increpitare,
 Requentatium, Arguere, Conuitari, inquit Festus. Clama-
 re, maledicere, insultare, ut ait Nonius. Virgilius lib. 10.
 Aeneid. 180.
 Hostis amare quid increpitus, mortemq; minaris? Cesar
 2. bel. Gall. 289, increpitare atq; incusare reliquos Belgas,
 qui, etc.
 Socij increpant. Virg. 3. Aen. 91.
 Audientius increpitans hostem. Stat. 11. Theb. 134.
 Increpitate aliquem moræ. Silius lib. 8. 52.
 Increpitare. Virgilius libro 4. Georgicorum, 28. Aetatem in-
 crepitans seram. Id est, causatus aetatem fuisse tardiuorem.
 Increfco] increfcs, increui, increui, pen. prod. (ἐπιτιμῶ) incre-
 scere, Valde siue magis crescere. Liuus
 lib. 13. Carcer ad terrorem increfcentis audacie media urbe
 imminens foro edificatur. Quint. lib. 8. cap. 4. Hoc genus
 increfcsit, ac fit manifestius, si ampliora uerba cum ipsis no-
 minibus, etc. Sueton. de claris Grammat. 3. Post hoc magis
 ac magis et gratia, et cura artis increuit. Plin. epist. 12. c.
 Increuerat ualeudo, quam temperantia mitigare tentauit.
 Celsus, Non modò increfcsere morbos, modò consistere, mo-
 dò minui. Virgilius 3. Aeneidos, 10. — hic confixum
 ferrea textit
 Telorum seges, et iaculis increuit acutis.
 Increfcsit audacia. Liu. 1. ab Vrbe, 150.
 Barba increfcsit genis. Lucan. lib. 2. 76.
 Increfcsente certamine. Liu. 10. ab Vrbe, 18.
 Dolor increuit. Ouid. 9. Metam. 141.
 Increfcsentibus uariè maculis ac uerrucis. Plinius libro 13. ca-
 pite 12. 8.
 ¶ Incrementum, incrementi (ἰνκοκρῶ) Augmentum. Quin-
 thelauri pars 2.

I N C
 497
 tilianus lib. 8. capite 4. de amplificatione, Incrementum est
 potentissimum, quum magna uidentur etiam que inferiora
 sunt. Cic. 2. de Finib. 46. Negat etiam summo bono afferre
 incrementum diem.
 Fluuij incrementa. Lucan. lib. 4. 28.
 Incrementum urbis. Liu. 1. ab Vrbe, 195. Sic, magnum touis in-
 crementum, apud Virg. eclog. 4. 10.
 Incremento augeti. Liu. 4. ab Vrbe, 37. Vide Augco.
 Incremento ingenti res auctæ. Liu. 1. ab Vrbe, 150.
 Incrementum capere. Vide Capio.
 Dare incrementum alicui rei. Quintilianus lib. 3. cap. 2. 1.
 Incrementa, semina unde aliquid crescit. Ouidius 3. Metam
 morph. 21.
 — motæq; iubet supponere terræ
 Vipereos dentes, populi incrementa futuri.
 Incruentus] Adiectivum (ἀκρῆτος) ut, Victoria incru-
 enta, in qua nullus cruor effusus est, nulli aut pauci occisi
 sunt. Liu. 7. bel. Pun. 83. Idem 7. ab Vrbe, 72. Nec Romanis
 incruenta uictoria fuit, quarta pars militum amissa.
 Incruento milite uictoria. Liu. 8. ab Vrbe, 146.
 ¶ Incruentatus, penultima producta, aliud Adiectivum (ἀκρῆ-
 τος) Tacit. libro 20. Disceserant obfessores, mistus ex
 ex Catis, Vtipijs, Mattiacis exercitus, satietate præde, nec
 incruentati.
 Incrusto] incrustas (κρῆστος) incrustare, Crustam ducere,
 siue crustam applicare. Varro 3. de re Rust. cap. 14. 4. Has
 quoq; saginare solent, ita ut ollam cum foraminibus incru-
 sent sapæ et farre.
 Syncerum cupimus uas incrustare. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 14. Id
 est, uirtutum quasi uitium interpretamur. Budæus.
 ¶ Incrustatio, incrustationis (κρῆστος) Verbale, Crustæ præ-
 riet, aut pauimento, aut usi applicatio.
 Incrustationem materiariam, Galli Lambriffuram uocant.
 Budæus.
 Incubo] incubas, pen. corr. incubui, incubitum, et incubat-
 ui, incubatum, pen. corr. (ἐπιτιμῶ) incubare, absoluit, uel cum datiuo, signifi-
 cat intus, siue super cubare. Plaut. Curcul. 2. 61.
 — hic leno agrolis incubat. Virg. lib. 4. Aen.
 Incubuiq; thoro, dixitq; nouissima uerba.
 Incubant ab omnibus spondis transuerse, præclaræ contubet-
 nales. Quint. lib. 4. cap. 2. 87.
 Incubare stramentis. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 24.
 Incubauit, Præteritum. Plin. lib. 11. cap. 16. 4. Nam nisi incubat-
 uere, fauos liuidos faciunt. De apibus.
 Incubare proprie, inquit Seruius, dicuntur ij qui dormiunt ad
 accipienda responsa. Virg. 7. Aeneid. 18.
 Pellibus incubuit stratis, somnosq; petiuit, etc. Plaut. Cur-
 cul. 6. 16.
 Nanq; incubare te satius fuerat ioui. Hoc est, dormire in
 Capitolio, ut responsa possis accipere.
 Incubare pecunie alicui spe atq; animo, pro inhiare, et tam ue-
 hementer cupere. Cic. pro Cluent. 57. Liu. 6. ab Vrbe, 67.
 Liberes fenore plebem Romanam, et istos incubantes pu-
 blicis thesauris ex præda clandestina euoluas.
 Aurò defisso incubare. Virg. 2. Georg. 102.
 Diuitijs soli incubare repertis. Virg. 6. Aen. 122.
 Incubare, pro incubere. Liuus, incubans cortici, scilicet do Ty-
 beri ad urbem deferretur.
 Acies incubuit. Vide Acies.
 Mens incubuit dolori. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 5.
 Nox ponto incubat. Virg. 1. Aeneid. 19.
 Metus incubat amens. Lucan. lib. 2. 6.

is. 6. Id est, male loquuntur de ea malevoli.
 Incurrere in urbanitatem facetosam hominum. Cicero 2. de Finibus, 165.
 Incurrere præter spem, inuadere ex destinato. Cic. pro Sestio, Ve non in eum inuasisse, sed incurrisse uideamur.
 Incurrit suspicio fraudis, ab soluit. Papin. in Lab. herede. ff. de separationibus.
 Incurrit hic et alia suspicio. Tryphon. in l. bona fides. §. j. ff. de positi. vel cont.
 Incurrere Circensibus natalem alicuius. Suet. in Tiberio. Id est, in eum diem incidere. Budæus.
 Incurrere in diem. Cic. ad Att. lib. 7. 127. 3. Tua nō est quem in diem incurrat nescio.
 Acies incurrun. Silius lib. 4. 29.
 Armis densis incurrimus. Virg. 2. Aeneid. 82.
 Hastis aduersis incurrire. Virgil. 11. Aeneid. 123.
 Vsi incurrun armentis. Ouid. 7. Metam. 111.
 ¶ Incurritur, impersonale (ἐπιβαλλεται) Iuuenal. Satyr. 6. 33. Si nihil est, seruis incurritur.
 ¶ Incurfusus (ἐπιβαλλεται) erat, tenuit uestigia tellus. Ouid. 5. Metam. 40.
 ¶ Incurfusio, Verbale (ἐπιβαλλεται) Occursio rerum inter sese. Cic. 1. de Nat. deor. 158. Quomodo sine ulla intermissione pulsatur, agiteturq; atomorum incurfusione sempiterna.
 Incurfusio militum in agros hostium. Cic. pro Cecina. 33. Incurfusio atq; impetus armorum. Caesar 5. bell. Gall. 3.
 Incurfusionem facere, Facere impetum. Liu. 1. ab Vrbe, 45.
 Incurfusio seditionis, impetus. Cic. pro Cluent. 82.
 ¶ Incurfusio, huius incurfusio (ἐπιβαλλεται) Plin. lib. 8. cap. 42. 13. Vnde equis solutum capere incurfusio trahitur arte.
 Luporum incurfusio. Virg. 3. Georg. 81.
 Incurfusio militum. Cic. pro Cecina. 16.
 Vis et incurfusio pluriarum, impetus et uehementia. Columel. lib. 4. cap. 17. 6.
 Incurfusio folis. Colum. lib. 1. cap. 6. 15.
 Granis incurfusio. Tacit. lib. 4.
 Incurfusio omni de parte timendi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 6.
 Sustinere incurfusio. Ouid. 3. Metamorph. 17.
 Vndarum incurfusio sonat unda. Ouid. 11. Metamorph. 100.
 ¶ Incurfusio, Aduerbum, Celeriter. Cecilius Fallacia, Nullus sum, nisi meam rem iam omnem propero incurfusio perde-
 re. Nonius.
 ¶ Incurfusio, incurfusio (ἐπιβαλλεται) incurfare, frequentatium, Currendo petere et offendere. Plaut. Aulul. 7. 57. Afini me mordicibus scindant, boues incurfent cornibus. Ouid. 2. Met. 40. — atq; sub ethere fixis incurfanti stellis.
 Fortius incurfanti Tyrj. Stat. 8. Thebaid. 32.
 Incurfate aciem. Tacit. lib. 19.
 In fortunat omnium incurfate. Author ad Herenn. lib. 4. 210.
 Incurfate aduersis cornibus. Plin. lib. 9. cap. 31. 3.
 Incurfat color alij colori, Contendit et pugnat siue certat. Plinius lib. 28. cap. 8. 23.
 Incurfabit in te dolor meus. Cic. ad Attic. lib. 12. 256. 2.
 ¶ Incurfatus, incurfatus (ἐπιβαλλεται) Quod incurfat. Plin. lib. 11. cap. 37. 23. Natura oculos composuit lubricos propter incurfantia, et mobiles.
 ¶ Incurfatus, incurfatus, penult. corrept. incurfatus. Seneca, 2. de Ira, Multa caligine incurfantem, uasantem, fugantemq; ibidem, Properanti in multos incurfantandam est. Significat offensare.
 ¶ Incurfatus, Passiuum. Liu. lib. 4. bell. Pun. 185. Agmenq; Romanum impune incurfatum ab equitibus hostium fuerat. Id est, incurfatione vexatum.
 Incuruus] Adiectiuum (ἐπιβαλλεται, ἐπιβαλλεται) Idem quod

Curuus. Terent. Eunuc. 2. 3. 44.
 Incuruus, tremulus, labijs demissis. Plin. lib. 18. cap. 19.
 5. Arator nisi incuruus præuaricatur.
 Incuruus humeris. Plin. lib. 11. cap. 52. 2.
 Incuruus arbor. Plin. lib. 12. cap. 25. 3.
 Incuruum et leuiter a summo inflexum bacillum. Cic. 1. de Diuinatione, 58.
 Carina incurua. Ouid. 15. Metam. 129.
 Metæ incurua. Stat. 5. Sylu. 2. 6.
 ¶ Incuruus, incuruus (ἐπιβαλλεται, ἐπιβαλλεται) incuruare. Plin. lib. 16. cap. 42. 1. Robur, olea incuruantur, ceduntq; ponderi.
 Cic. 2. de Fin. 57. Incuruatum bacillum.
 Arcus incuruant ualidis uiribus. Virg. 5. Aeneid. 99.
 Membra incuruata. Ouid. 6. Metam. 50.
 ¶ Incuruesco, incuruesco (ἐπιβαλλεται) incuruescere, Curuari. Cicero 1. Tuscul. 108. Ramos baccarum lubertate incuruescere. Ex poeta.
 Incus] Incudis, pen. prod. f. g. (ἐπιβαλλεται) Instrumentum fabricarum ferriarum super quod aliquid cuditur. Plin. lib. 33. cap. 4. 14. Incudibus non resistit. Cic. 1. de Natur. deor. 75. Ex quo efficiuntur hæ rerum forme atq; figuræ, quas nos effici posse sine sillibus et incudibus non putatis.
 Gladios parante incade. Iuuen. Satyr. 10. 14.
 Medijs incudibus ablatum opus. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 6.
 Duris incudibus imposti enses. Virg. 2. Georg. 105.
 Incudi reddere uersus male tornatos, per translationem. Hoc est, emendare et expolire. Horat. in Arte poet. 89.
 Tundere incudem. Cic. 2. de Orat. 88.
 Inculo] Incusare, penult. prod. (ἐπιβαλλεται, ἐπιβαλλεται) Incusare, Reprehendere alterius mores, et plerunq; cum querela, quod ab illo iniuriat affectus, ut ait Valla lib. 6. reprehendens Seruium. Terent. Heaut. 5. 2. 7.
 Quid me incusas Clitiphos? Idem Phorm. 3. 17.
 Equidem here nos iam dudum hic te absentem incusamus qui abieris. Caesar 1. bell. Gall. 161. Omniumq; ordinum ad id concilium adhibitis centurionibus uehementer eos incusauit. Sic lib. 2. 285. Increpitare atq; incusare reliquos Belgas, qui se, &c.
 Incusabo te probri. Plaut. Trucul. 4. 5.
 Voce magna incusat Latinum. Virg. 12. Aeneid. 117.
 Querelis incusat fura. Stat. 1. Achill. 88.
 Intemperiem celi incusantes. Corn. Tacitus.
 ¶ Incusatio, Verbale (ἐπιβαλλεται) Cic. 3. de Orat. 59. Quorum partim habent uitiorum et peccatorum aciem quandam cum amplificatione incusationem aut querelam, &c.
 Incusoditus] penult. prod. Adiectiuum (ἐπιβαλλεται) Martial. lib. 1. 118.
 Incusoditis et apertis Lesbia semper Lumibus peccas.
 Boves incusodite. Ouid. 2. Metam. 137.
 Ouille incusoditum. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 2.
 Incusos] penult. prod. (ἐπιβαλλεται) Adiectiuum ab Incudo. Virg. 1. Georg. 55.
 — lapidemq; reuertens Incusum. Seruius. Id est, manulem molam eudendo asperatam.
 Incutio] incutis, penultima corrept. incuti, incussum (ἐπιβαλλεται) incutere, Ex In et Quatio, quatis significat Inijcere, et cum quodam impetu projicere.
 Incutere scipionem eburneum in caput alterius. Liu. 5. ab Vrbe, 187.
 Incutere pedem terre. Quintil. lib. 2. cap. 13. Id est, ferire terram pede.
 Incutere colaphum. Iuuen. Satyr. 9. 1.

incutere

Incute pollicem limini. Plin. lib. 7. cap. 53. 3.
 Incute, ad inanimata transfertur. Cic. de Vniuersit. 47, Ritusq; emorsu errore incutit rationis expertibus.
 Desiderium urbis incute alicui. Horat. 1. epist. 14. 5.
 Metum incute. Liu. 2. ab Vrbe, 79.
 Morbum incute amicis. Plaut. Trinum. 4. 30.
 Morbos incute alicui. Lucret. lib. 6. 155.
 Negotij aliquid incute alicui. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 16.
 Nuntium alicui incute. Liu. 2. ab Vrbe, 37.
 Patrem incute. Liu. 7. bell. Pun. 226.
 Pigrum incute. Liu. 1. bel. Maced. 134.
 Pudorem incute alicui. Horat. 1. epist. 19. 17.
 Religionem incute. Liu. 9. bell. Pun. 54. Ibidem, lib. 2. 180, Claudijq; Consulis primo Punico bello memorata naualis cladis religionem animo incusit.
 Terrorem Patribus incute. Liu. 3. ab Vrbe, 15. et lib. 7. 61.
 Timorem incute. Cic. 2. de Orat. 115.
 Vim uentis incute. Virg. 1. Aeneid. 15.
 ¶ Incussus (ἐπιβαλλεται) Participium, siue nomen ex participio. Plin. lib. 22. cap. 14. 1. Medetur cum mica salis, contussis, incussisq; mulsis, et strumis.
 Indago] Indagare, pen. prod. (ἐπιβαλλεται, ἐπιβαλλεται) Indagare, ab In et Ago compositum, et interpositio, euphoniae gratia, Venatorum more inquirere. Plaut. Merc. 12. 38.
 — eo si pacto possit indagari
 Mulier. Cic. in Orat. 6. Reprehendent quod inusitatas uias indagemus, tritas relinquamus.
 Indagare, inuenire, et ueluti ex tenebris eruere. Cicero. de leg. Agraria. 1.
 Indagare et odorari. Cic. 4. Verr. 93.
 Indagare et patefacere indicia. Cic. pro Milone, 78.
 Omnibus uestigijs indagare aliquid. Cic. Att. lib. 2. 2. 1.
 ¶ Indagatio, Verbale (ἐπιβαλλεται) Cic. 4. Acad. 229. Indagatio ipsa rerum, &c.
 Indagatio et mentio ueri. Cic. 1. Offic. 25.
 ¶ Indagator, pen. prod. (ἐπιβαλλεται) Aliud uerbale masculinum. Colum. lib. 9. cap. 8. 9. Sed indagatorem conueniet matutina tempore uestigandi eligere.
 Indagator aquarum. Colum. lib. 2. cap. 2. 16.
 ¶ Indagatrix, pen. prod. Verbale factum. (ἐπιβαλλεται) Cicero 5. Tuscul. 7. O uite philosophia dux, uirtutis indagatrix, expulatrixq; uitiorum.
 ¶ Indagatrix, Aduerbum (ἐπιβαλλεται) Col. lib. 5. cap. 1. 2. Boni uenatoris est indagare, uter quamplurimas feras capere.
 ¶ Indago, pen. prod. Indaginis, factum gen. (ἐπιβαλλεται) Inuestigatio, inquisitio, proprie uenatorum. Plin. li. 9. cap. 7. 1. In qua sententia fuisse Aristotelem uideo, et ea multis persuasissime doctrine indagantibus.
 Indago, Series piagarum saltus cingentium. Virgilius 4. Aeneidos 25.
 — saltusq; indagine cingunt. Cef. 8. bel. Gall. 67. Syluis undiq; impeditissimis, aut altissimo flumine uel indagine nuntium. De quodam campo. Lucan. lib. 6. 9.
 Et syluas, uastatq; feras indagine claudit. Hic (inquit Budæus) Lucanus per metaphoram indaginem uocauit fossam, et turrim munitarum seriem.
 Armata indagine lustrare omnem prospectum. Statius 12. Theb. 91.
 Indago, per translationem. Tacit. lib. 13. Rome testamenta et orbos uelut eius indagine capi. Id est, captatorem esse orborum, ita ut nullas captiones eius inuadat. De Seneca. Hæc Budæus.
 Indagine pœnarum cingi: id est, ambitu. Plin. in Panegy. 56.

Inde] Aduerbum de loco (ἐπιβαλλεται) Terent. Andr. 2. 2. 31.
 Etiam puerum inde abiens conueni Chremis. Ibidem, 1. 1. 110. Redeo inde iratus atq; ægrè ferens. Liu. lib. 1. Primò in Macedonia uenisse, inde in Siciliam quaerentem sedes delatum. Plaut. Pseud. 9. 30. Quia uidere inde esse. Cicero. ad Atticum, libro 9. 1. 90. 2. Qui autem ueniunt inde, id modò nuntiant. Id est, illinc.
 Inde, ad res relatum. Plaut. Amphit. 4. 275. Cadus erat uini, inde impleui cirneam. Id est, ex illo dolio. Cicero 1. de Inuent. 4. 1. Si unde necesse est, inde initium sumetur, De narratione breui.
 Inde, ad personam relatum. Plaut. Curcul. 15. 44. Terentius Adelph. 1. 1. 21.
 — uxorem duxit: nati filij
 Duo. inde ego hunc maiorem adoptauit mihi.
 Inde, pro Ob id, ob eam rem, propterea. Terent. Heaut. 1. 1. 2.
 Quamquam hæc inter nos nuper notitia admodum est. Inde adeo, quod agri in proximo hic mercatus es. Plin. epist. 125. a. lib. 7. Incredibile est quanto desiderio tui tenear. In causa, amor primium: deinde, quod non consueuimus abesse: inde est, quod magnam partem noctium in imagine tua uigil exigo: inde quod, &c.
 Inde, pro Deinde. Liu. 1. ab Vrbe, 19. Crimini maxime dabant Numitoris agros ab his impetum fieri, inde eos collecta inueniunt manu hostilem in modum prædas egerit.
 Quid tum inde? Cic. pro Muræna, 22.
 Abs te inde. Plaut. Pseud. 19. 7.
 Nunc uiginti sana ac salua sunt tibi
 Hodie, quas abs te inde est insipulatus Pseudolus.
 Inde ab incute et te cum animo depugnat suo, uel ab incunabulis. Plaut. Trin. 6. 24. Liu. 4. ab Vrbe, 157. Et iam inde ab incunabulis imbutum odio Tribunorum.
 Iam inde ab initio minime latus nouæ origine urbis. Liu. 1. ab Vrbe, 7.
 Inde usq; Cic. pro Archia, 1. Quod longissime potest mens mea respicere spatium præteriti temporis, et pueritia memoriam recordari ultimam, inde usque repetens, hunc uideo mihi principem, &c.
 Indebitus] pen. corr. Adiectiuum (ἐπιβαλλεται) ut, Fletus indebitus. Senec. Herc. Oetheo. 14. 15.
 — indebitus nato quidem
 Compescere fletus mater Alcide inclyti.
 Præmia magna quidem, sed non indebita posco. Ouidius epistol. 15. 4.
 ¶ Indebitum, indebitum, pen. corr. Substantiuum, Non debitum. Paulus in l. si procurator. ff. de cond. indeb. Si procurator tuus indebitum soluerit, et id tu ratum habes, &c.
 ¶ Indebitum, pen. corr. Aduerbum. Paulus in l. cum de indebito queritur. ff. de probat. Nisi euidentissimis probationibus inscriptis habitis, ostendere paratus sit, sese hæc indebitum promississe.
 ¶ Indebitum, aliud Aduerbum. Vlpian. in l. cum duo pro reo. ff. de cōdict. indeb. Quibus personis tria indebitum soluta sunt.
 Indecens] pen. corr. indecentis, omn. g. (ἐπιβαλλεται, ἐπιβαλλεται) Quod non decet, uel est præter decorum. Mart. lib. 5. 14.
 Oculiq; ludos spectat indecens uno.
 Indecentissimus. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 9. Indecentissimum sponsaliorum genus est adulterium.
 ¶ Indecenter, Aduerbum (ἐπιβαλλεται) Plaut. Merc. 18. 17. Nec tolerant, ut æquum est, patres sed clamant, indecenter obstrepunt.
 ¶ Indecet (ἐπιβαλλεται) Plin. epist. 1. a. lib. 3. Nam iuuenes adhuc confusa quædam, et quasi turbata non indecent.
 Indeclinabilis] et hoc indeclinabile, penultima correpta. (ἐπιβαλλεται) Quod declinari, uel uitari non potest. Gellius lib. 6.

lib. 6. cap. 2. Fatum, est sempiterna quaedam & indeclinabilis series rerum.

Indeclinabilis infamia, apud Senec. epist. 78. Item epist. 67, indeclinabilis animus, pro Constanti & qui nunquam uariatur.

Indeclinatus, penult. prod. (ἀντιπαρα) Ouidius 4. de Ponto, eleg. 10. 17.

Hec tibi qui prestas indeclinatus amico, &c.

Indeclinata amicitia, Constant. Ouid. 4. Trist.

Indecoris & hoc indecore, pen. cor. (ἀνεπίσημος) Vel Indecor, indecoris, pro Indecoro, apud antiquos, Nonio teste, reperitur. Accius Athamante, cuius sit uita indecoris, mortē fugere turpe haud conuenit. Virg. 12. Aeneid. 5.

Nec genus indecores. Idem lib. 7.

Non erimus regno indecores. Seruius, Aut fistole est: aut certe dicimus nominatum non inueniri, ut in multis nominibus.

Indecorus, indecora, indecorum, pen. prod. (ἀνεπίσημος) Decoro contrarium uel.

Indecora lasciuia ludere. Plin. lib. 18. ca. 35. 21. Cic. 1. Offic. 13. 4. Et iusta omnia decora sunt iniusta contra, ut turpia, sic indecora. Sic, 3. de Finib. 2. 1. Si nihil malum, nisi quod turpe, in honestum, indecorum, prauum, &c.

Indecorus questus. Liu. 1. bell. Pun. 250.

Indecorus uisus. Plin. lib. 13. cap. 12. 5.

Indecore, pen. prod. Aduerbium (ἀνεπίσημος) Turpiter. Cic. 1. Offic. 23. Caueat; ne quid indecore, effeminatē faciat. Ibidem 160. **Ut ea si non decore, at quam minimē indecore facere possimus.**

Indefatigabilis penultima correpta. Seneca libro 2. de ira. Alius contentus breui somno, uigilium indefatigabilem extendit.

Indefensus Adiectiuum (ἀνεπίσημος) Non defensus, Sine defensione. Liu. 4. ab Vrbe, 12. 1. Suos increpas clara uoce. Hic praebitur (inquit) uos telis hostium estis indefensi, in multis Plin. lib. 18. cap. 7. 5. indefensa quippe membranis continentur.

Indefessus Adiect. (ἀνεπίσημος) Non fatigabilis. Ouidius 9. Met. 40. — ego sum indefessus agendo.

Indefinitus penult. prod. Adiectiuum (ἀνεπίσημος) Obscurus & perplexus. Gell. lib. 16. cap. 4. indefinitus, in explicabilisq; sermo fiet.

Indefectus penult. prod. Adiectiuum (ἀνεπίσημος) Ouid. 7. Metamorph. 125.

Qui lachryment desunt, indeflecteq; uagantur Natorum matrumq; anime, inueniuntq; senumq;.

Indeflexus indeflexa, indeflexum (ἀνεπίσημος) Quod non flectitur. Plin. in Paneg. 8. iam firmitas, iam proceritas corporis, iam honor capitis, & dignitas oris, ad hoc atatis indeflexa maturitas.

Indefectus pro non deiecto. Ouid. 1. Metam. 58.

Si qua domus mansit, potuitq; resistere tanto Indefecta malo.

Indelebilis pen. corrept. Adiectiuum (ἀνεπίσημος) Ouid. 15. Metamorph. 176.

— nomenq; erit indelebile nostrum.

Indelibatus penult. prod. Adiectiuum (ἀνεπίσημος) Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 6.

Dum uiuat & uultu ridet fortuna sereno, Indelibatas cuncta sequuntur opes.

Indemnatus penult. prod. Adiectiuum (ἀνεπίσημος) Plaut. Curc. 15. 17.

— pro deum atq; hominum fidem,

Hoc me pacto indemnatum atq; intestatum me arripit, nullā sententiā in me lata. Cic. 7. Ver. 10. **Ut quam dā-**

natis seruis cruceam fixeras, hanc indemnatis ciuibus Romanis reseruare?

Indemnitas immunis à damno. Senec. de Vita beata, Liber 1. ris, iustus, indemnus, nihil frustra tētabis, nihil prohibebris. Idem epist. 9. Qui per ferrum, & ruinas, & ignes illeus & indemnus euasit. Vlpian. in l. bona fide. ff. de noxal. action. Vel officio iudicis consequetur, ut indemnitas maneat.

Indemnitas, pen. cor. indemnitas (ἀνεπίσημος) Damni uitandi ratio. Papin. in l. fideiussor. ff. de negotijs gestis. Fideiussor imperitia lapsus, alterius quoq; contractus qui personam eius non contingebat, pignora uel hypothecas suscepit, & utranq; pecuniam creditori soluit, existimans indemnitas suae confusus praedij consuli posse.

Indeploratus pen. prod. Adiect. (ἀνεπίσημος) Idem quod indefletus. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 9.

Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulcri, Indeploratum barbara terra teget. Idem 11. Met. 135.

Indeprouatus pen. prod. Quod non corrumpitur. Seneca epist. 77. Si uia indeprouata uirtus est, & sui iuris permauet, solum bonum est uirtus.

Indeprecabilis & hoc indeprecabile, pen. cor. (ἀνεπίσημος) Quod nullis precibus potest exorari. Gellius, Et poena indeprecabilis subeunda esset.

Indeprehensibilis pen. cor. Quinil. Declam. 4. Nec per uarias ambages, indeprehensibilem sparsit errorem. Idem Declam. 8. Inenarrabile, indeprehensibile est.

Indeptus Vide Indipiscor.

Indertus Adiect. (ἀνεπίσημος) Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 11. Inferta meo pectore regna gere.

Indesces pen. prod. indefectus (ἀνεπίσημος) Contrarium desid. Gellius lib. 7. cap. 22. Id profecto est stimandum est non omnino inculpatum, neq; indefectum usum esse, cuius corpus in tam inmodicum modum luxuriamq; exhiberassetq;.

Indefinenter Aduerb. (ἀνεπίσημος) pro Semper, & continuē. Varr. 2. de re Rust. cap. 9. 13. Elsi alter indefinenter eger est, ne sine cane grex sit.

Indespectus Non despectus, non uisus. Lucan. lib. 6. Indespecta tenet nobis qui tartara.

Indetonatus Adiectiuum (ἀνεπίσημος) Ouid. 4. Metamorph. 3. Additur his Nysius, indetonatusq; Thyoneus. Hoc est intonsus.

Indeuoratus pen. prod. Non omnino deuoratus. Martialis. lib. 7. epigr. 19. in Sanchram,

Indeuorato capite turturē truncum.

Indeuotus pen. prod. Iustin. in l. si quis argentum. S. ult. de donationibus, Ne non solum indeuotus, sed impius donator intelligatur.

Indeuotio. Vlpian. in l. 1. in fine. ff. de peni legata. Puto tamē sic uoluntatem testatoris sequendam, ut tota summa lico postquam cessauerit haeres dare penum uxori, praestetur haeredis indeuotione coerceda.

Index huius indicis, pen. cor. Vide Indico, indles.

India in Asia, Regio Orientalis, Asia terminus. Pomponius scribit tantum spatium litoris occupare, quantum per sexaginta dies noctesq; uel sicantibus cursus est. Tradunt in ea fuisse quinq; millia oppidorum. Ab Indo flumine sic appellata, in quem ab Occidentali plaga definit. Hec à Meridia no mari incipiens, adque Solis Occasum porrigitur, & à Septentrionibus usq; ad Carnusium montem prouenit. Gemmis abundat, capricanes & elephantos procreat, arbores habet semper frondentes, tellus bis fruges in anno ad maturitatem perducit. Piper, calamum aromaticum, & cinnamā ad nos mittit. Indi propē gentium soli nunquam emigrare re finibus suis illic binae astatas, lenes aures, temperies celli, hubertas

hubertas soli, aquarum abundantia: quae omnia faciunt, ut meliora in India quam in ceteris regionibus nascantur animalia. Virg. 1. Georg. 5. India mittit ebur.

Vasta & agrestis India. Cic. 5. Tusc. 113.

Decolor India. Seneca Hippol. 3. 15.

Dius India. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 1.

Tosta India. Catull. de Aeme & Septimio, epigr. 4. 2. 2.

Indus (Indus) Qui est ex India.

Dentes Indici est, elephantini. Ouid. 8. Metam. 58.

Colorati Indi. Virg. 4. Georg. 59.

Nigri Indi. Ouid. 1. de Arte, 11.

Odorati Indi. Silius lib. 17. 131.

Sitientes Indi. Virg. 4. Georg. 85.

Indos petere. Vide ad Seruas, in praepositione A. d.

Indicus, pen. cor. Adiect. (Indicus) Qui ex India est.

Indicos elephantos, maximos interpretatur Seruius apud Terentium in Eunuchio, Elephantis quem indicis praefecerat.

Aqua Indica. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 15.

Indicatio, **Indicatura**, **Indiciū** Vide Indico, indicas.

Indico Indicas, penult. cor. indicare (ἀνεπίσημος, λατρεύω) id est, patefacere. Terent. Andr. 1. 1. 105.

— ibi tum ex nimis Pamphilus Bene dissimulatam amorem & celatum ipdicat. Ibid. 5. 3. 7. Vide num eius color pudoris signum usquā indicat: Exitus rei hoc indicabit. Cic. 3. de Legib. 37.

Epularum solennium fides ac uis, saliorumq; uersus indicat. Cic. 3. de Orat. 109.

Verba aperte indicant. Cic. Bruto, 5. 5.

Mores indicat uultus. Cic. 1. de Legib. 4. 0.

Clarius indicare. Horat. 4. Carm. ode 8. 4.

Caustium suum temerarium indicare. Plancus Cicero, libro 10. 2. 1. 4.

Posteris nostris orationes alicuius indicare. Cicero de claris Oratorib. 181.

Signis indicare quid uelis. Ouid. 15. Metam. 13. 4.

Quod in primis te celatum uolebam, indicabo. Cicero Quinti. fratri, lib. 3. 2. 1. 5.

Indicare in uulgus, nefas est. Cic. de Vniuersit. 6.

Res ipsa indicat, id uel ex res ipsa apertissimū est. Terent. Adel. 3. 2. 4. Idem Eunuch. 4. 4. 38.

Indicare iter. Liu. 8. ab Vrbe, 123.

Indicare, Exponere. Plin. lib. 12. cap. 15. 4. Prius Arabiae diuitias indicare conuenit.

Indicare, Accusare. Donatus: indicat is qui de se uolens aliquid & de alijs etiam prodit. Terent. Eunuch. 5. 7. 13.

An poenitebit, si flagitij te auctore quod fecisset.

Adolescens, ni miserum insuper etiam patri indicaret. Cic. 3. Tusc. 90. Zeno proponatur Eleates, qui per passus est omnia patius, quam conscios delendae tyrannidis indicaret.

Indicare se & induere. Cicero pro Muren. 48. Atq; ille ut semper fuit apertissimus, non se purgauit, sed indicauit atque induit.

De aliquo, re indicare. Cic. pro Flac. 71.

Indicare de. Salust. Is quum diceret se indicaturum de coniuratione.

Rem omnem dominae suae indicauit puer. Cic. pro Cluent. 143.

Sine timore indicare aliquid. Cic. 3. in Catil. 53.

Malliam suam indicare. Cic. Varroni, lib. 9. 7. 1.

Se alicui indicare. Cic. de clar. Orat. 100. & 1. de Finib. 79.

Indicasse reū (inquit Vlpian. in l. indicasse ff. de uerb. signif.) est detulisse, arguisse, accusasse, conuicisse.

Coniurationem indicare. Cic. 1. de Diuin. 70.

Indicare (ἀνεπίσημος) Aestimare est, pretium rei uenalis statuere.

Est, autē uenditoris, sicut liceri emptoris. Plaut. Persa, 16. 32.

Indica, fac pretium. O. tua merx est, tua indicatio est. Ibid. 16. 109.

— tanti indica. Apul. lib. 1. Et percontato pretio, quod centum nummis indicaret, offertur, centum uiginti denarios praestinaui. Cic. 3. Offic. 81. Quis quidem Scæuola filius, quum postulasset, ut sibi fundus, cuius emptor erat, semel indicaretur.

Indicatus, penult. pro duct. Participium (ἀνεπίσημος) Patefactus, ostensus, accusatus.

Indicatus smaragdus sex aureis denarijs, quod barbarē appreciatius dicitur. Plin. lib. 37. cap. 1. 3.

Index, indicis, pen. cor. com. gen. (ἀνεπίσημος) Is uel ea, qui uel quae aliquid indicat uel accusat. Afoanius scribit indicem esse qui facinoris, cuius ipse est conscius, latebras indicat impunitate proposita. Cic. pro Cluent. 28. Extrahitur a domo latitans Oppianicus à M. uilio: index Aulius ex altera parte coram tenetur. Plaut. Merc. 3. 17.

Per me percuntatus sum, sincq; indice aliquo. Mart. libro 1. 49.

Indice non opus est nostris, nec uindice libris. Plaut. epist. 117. Alij ab indice nominati, se esse Christianos dixerunt, & mox negauerunt.

Accedere aliquem indici. Vide Accedo.

Index & uestigium alicuius rei. Cic. 7. Verr. 12. 6.

Index animi. Plin. lib. 8. cap. 16. 8.

Imago animi uultus est, indices oculi. Cic. in Orat. 33.

Libertatis index & belli. Cic. 2. de leg. Agrar. 20.

Index librorum (ἀνεπίσημος, ὀρθογραφία) Pro ijs quas tabulas uulgō uocamus. Cic. ad Attic. lib. 4. 73. 2. Etiam uellem mihi mittas de tuis librariolis duos, & c. ijsq; imperes, ut sumant membranulam, ex qua indices fiant, quos uos Graeci (ut opinor) ὀρθογραφία, appellatis. Gell. lib. 20. cap. 11. Neq; ite desunt qui indices libris suis fecerunt.

Librorum indicibus decepti. Cic. 2. de Orat. 33.

Index morborum, sive est arteriarū pulsus. Hoc est, signa morborum ex pulsibus cognoscuntur. Plin. lib. 11. cap. 37. 8. 4.

Orationis indicem uocem habemus. Cic. 1. Offic. 185.

Index pectoris color & macies. Ouid. 9. Metam. 108.

Voluntatum uirga me uestrarum index uox. Cicero 2. de leg. Agrar. 20.

Herculis indicis sanum nominatum. Cic. 1. de Diuin. 96.

Sine duce, sine in dūce peruenire ad aliquid. Cic. 3. Verr. 73.

Index etiam l. pidis nomen. Ouid. 2. Metam. 7.

— periuicq; pectora uertit.

In durum silem, qui nunc quoq; dicitur index.

Indicium, indicij (ἀνεπίσημος, ἀνεπίσημος) Detectio alicuius criminis, sine accusatio. Cic. pro Cluent. 147. Tu periculum capias, tu indicium sceleris, tu fortunae alterius literis confertis, pias in iudicium offeras.

Indicium, Signum, argumentum, ut, Specimen hoc uirtutis, hoc inditum animi. Cic. Post. red. in Senatū, 6.

Insigne tuae erga me beneuolētie indicij. Cic. Treb. lib. 7. 6. 1.

Coniurationis indicium. Cic. 2. de Diuin. 66.

Dolaris praesentis indicium. Cic. Offic. 4. aliud indicium.

Communis exitij indicia afferre. Cic. pro Domo sua, 103.

Mali indicium. Ouid. ad Liuiam, 29.

Clariora indicia naturae. Cic. 5. de Finib. 86.

Ad nominis indicia, & sempiternum generis sui dedecus, aliquid constituere. Cic. in Pisonem, 37.

Nota scelerum & indicia parricidiorum. Cic. pro Sylla, 57.

Argumenta & indicia sceleris. Cic. 3. in Catil. 57.

Scelerum indicia ostendere, & periculorum signa patefacere. Cic. de Arust. resp. 2. 1. (mo sua, 87.)

Monumentū positū ut effect indicij oppressi Senat. Cic. pro Do

Indicia & uestigia omnia ueneri in illius mortuae corpore fuerunt. Cic. pro Cluent. 22.
 Defixum ad memoriam omnium gentium sempiternam indicium. Cic. pro Domo sua. 79.
 Ex indicio nihil periculi. Terent. Heaut. 3.1.6.
 Indicio esse. Terent. Heaut. 2.4.4. Nam mihi quale ingenium haberes, fuit indicio oratio tua. Cicero pro Domo sua. 85.
 Quae domus erat ipsa indicio tui crudelissimi, &c.
 Indicio de se esse. Terent. in Prologo Adelp. 4. Vbi Dohatus, Indicio erit, pro Index erit.
 Per indicium enuntiata res. Cef. i. bell. Gall. 16.
 Indici partem accipere. Cic. pro Roscio Amer. 63.
 Edere indicium. Vide Edō, edis.
 Chirographa, testificationes, indicia, quaestiones rem manifestā deferunt. Cic. de clar. Orat. 151.
 Indiciū facere. Signum dare, uel per signum ostendere. Terēt. Adelp. 4.4.8. Idem Heayr. 4.1.32. Nuncres indicium haec facit, quo pacto factum uoluerit.
 Postulare indicium. Cic. i. Verr. 19. Quod profiteri Ascōnius eo loco dixit. Budeus.
 Indiciū profiteri. Vltro sese, cōfortesq; criminis deferre. Martianus in Pandectis, ad leg. Cornelianam de Sicarijs, l. i. Quiue quam magistratus esset, publicōe indicio praesert, operam dederit, quo quis falsum indicium profiteretur, ut quis innocens conueniretur. Budeus.
 Tristi indicio seruatus. Stat. 3. Theb. 81.
 Indiciū, pro eo quod tibi datur ut indices. Vlpian. in l. idem. §. si tibi. ff. de cond. ob turp. causi. Si tibi indicium dederit ut fugitiuum meum indices. Et paulo post, Sed si ipse fur indicium a me accepit, &c.
 Indiciatio, onis (τίμωσις) Aestimatio ac probatio alicuius rei, siue appretiatio quam uocant. Plaut. Persa. 16.37.
 Indica, fac pretium. D. tua merx est, tua indicatio est. Plin. lib. 22. cap. 24.3.
 Indiciatio, pro Affirmatione. Vlp. in l. Iulianus. S. i. in fine. ff. de action. emp. & uen. Quoniam qui scit, praemonere debuit si rem esse: hic non debuit facili esse ad tenerariam indicationem.
 Indiciatura, indicatur, pen. prod. Idem. Plin. in Praesat. 15.
 Nec fiducia operis haec est, sed indicatura.
 Indiciatura dolorum. Plin. lib. 29. cap. 1. 21.
 Indico] indicis, pen. prod. indixi, indictum (ἐπιτιμώω, ἐπιτιμώω) indicare; Denuntiare aliquid: ut, indicare bellum. Plin. de Viris illust. 4.4. Tullus Hostilius, quia bonam operam aduersum Sabinos nauauerat, rex creatus, bellum Albanis indixit. Cic. i. Offic. 54. Ex quo infeligi potest, nullum bellum esse iustum, nisi quod aut rebus re-petitis geratur, aut denuntiatum ante sit, & indictum.
 Indicendi belli formulam pete ex Lino, lib. 1. ab Vrbe, 14.5.
 Bellum indicare populis. Ouid. 6. Met. 19.
 Bellum indicare uoluptatibus, per translationem dictum. Hoc est, pugnare aduersus uoluptates. Cic. de Senect. 42.
 Bellum indicare uentri. Horat. i. Serm. Satyr. 5.2.
 Sibi bellum indicare. Sibijpsi noxium esse, uel sibijpsi noxā inferre. Cic. 5. de Finib. 50.
 Tibia indixit choros. Virg. i. Aeneid. 148.
 Cenam indicare, iudicare sibi cenam apparari. Mart. lib. 11. 43.
 Concilium indicare, Concilij diem dicere & proponere. Liu. 1. ab Vrbe, 219.
 Diem indicare pugna. Liu. 10. ab Vrbe, 131.
 Feriā indicare. Liu. 3. ab Vrbe, 23.
 Forum indicare. Virg. 5. Aeneid. 151.
 Funus indicare, Euocare homines per praenem ad funus. Sueton. in Cesare.

Funus indicare Reip. Cic. pro Domo sua. 34. Vbi figuratē significatur, exilium Ciceronis functum & exitiale fuisse Reip.
 Honores indicare. Virg. 3. Aeneid. 53.
 Templis indicit honorem. Virg. i. Aeneid. 128.
 Ieiunia indicare. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 58.
 Inimicitias indicare. Cic. de Prouin. Consul. 18.
 Indicta inimicitiae: cui Tacite opponitur. Cic. 7. Verr. 143.
 Iustitium indicare. Cic. 5. Philip. 187. Liu. lib. 10. ab Vrbe cond. Id est, primam iuris cassationem, inquit Budeus.
 Leges indicare. Propert. lib. 4. eleg. 9. 11.
 Sibi legem innocentia indicare. Cic. 5. Verr. 1.
 Lux indicitur. Ouid. i. Fast. 132. Id est, dies. Sic idē 2. Fast. 106.
 Curio legitimus tunc fornacalia uerbis Maximus indicit, nec ista sacra facit.
 Indictur mercatus. Cic. 4. Verr. 92.
 Mortem indicare. Tacit. lib. 15.
 Multam indicare. Plin. lib. 18. cap. 3.3.
 Nuptias indicare. Quint. lib. 7. cap. 5.
 Odium indicare pecunia. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 17.
 Spectacula indicare. Liu. 1. ab Vrbe, 37.
 Supplicationem indicare. Cef. 7. bell. Gall. 360.
 Tributum indicare populo. Liu. 4. ab Vrbe, 260.
 Indictus, Adiect. (ἐπιτιμωσις) Quod est solenniter promulgatum.
 Dapes indictae. Ouid. 4. Fast. 71.
 Indictus, Non dictus. Terent. Phorm. 5. 8. 58.
 Non, uolo: uolo, nolor: uisum, cedo, cape: Quod dictum, indictum est: quod modo erat ratum, irritum est. Liu. 5. ab Vrbe, 72. Virg. 7. Aeneid. 147.
 Nec tu carminibus nostris indictus abibis. Nomen est ex participio factum, per compositionem: neq; enim dicimus Indico duntaxat in hac significatione.
 Indictum ore alio. Horat. 3. Carm. ode 25. 2.
 Indicta causa damnari dicuntur, inquit Budeus; qui ad iudicium uocati non adfuerunt, absentesq; sententiam passi sunt. Cic. i. de Legib. 62. Ut Dictator quem uellet ciuium indicta causa imponere possit occidere. Idem 2. Verr. 8. Indicta causa dā, nati & electi. Liu. lib. 3. Quod si indicta causa in uincula ducatur, id est, non auditus & indefensus. Budeus.
 Causa indicta animaduertere in aliquem. Cicero Metel. libro 5. 2. 19.
 Indicta causa eitem condemnari. Cic. pro Rab. perduel. reo, 8.
 Indictio, Verbalis, Genus pensitationis, ut inquit Ascōnius Pe di n. in 4. Verr. Omne genus, inquit, pensitationis in hoc ca-pite positum est, Cānonis, Oblationis, Indictionis. De hōcilitulus est de indictionibus, lib. 10. C. Vide Cānon.
 Indictiuus, pen. prod. Adiectiuum (ἐπιτιμωσις) Quod indictum est: ut, Funus indictiuum, ad quod per praenem euocantur: ut ait Festus.
 Indictum] penult. corrept. (ἐπιτιμωσις) Aduerbium de loco, cōpositum ab inde & idē, Ex eadem parte, siue ex eodem loco. Cicero pro Sext. Rosc. Am. 4.4. Si per alios fecisse dicit, quare seruofne, an liberos quos homines? Indictumne America, an hosce ex urbe scauros? Idem i. de Diuin. 21.4. Indictumq; eadem quae oriuntur de integro atq; eodem occidunt. Ex Pacuio.
 Indifferens] penult. corrept. indifferentis, om. gen. (ἀδιάφορος) Res media. Cic. 3. de Finib. 82. Itaque id definimus, quod sit indifferens cum estimatione mediocri, quod enim ille ἀδιάφορος dicitur, id mihi ita occurrit, ut indifferens dicere. Senec. epist. 83. Indifferentia uoco, nec bona, nec mala: ut paupertatem, &c.
 Indifferens homo: Qui non discernit, neq; est difficilis aut morosus in re aliqua. Suet. in Iulio Cef. cap. 53.

Indifferen

Indifferens dolor apud Stoicos. Gell. lib. 12. cap. 15.
 Indifferentia, indifferentie (ἀδιαφορία) Similitudo, affinitas, conuententia. Gell. lib. 13. cap. 3. Hoc ego scripsi de uiriusq; uocabuli indifferentia. Ibidem, cap. 21.
 Indifferenter, Aduerb. (ἀδιαφορώς) Indiscriminatim.
 Indifferenter ferre, pro Suscipi deq; Suet. in Domitiano, cap. 23.
 Indifficilis] pen. corr. pro Valde difficilis. Scaeuola in l. Gal-lus. §. ille casus. ff. de lib. & posth. Ille casus indifficilis est, si si-lium habes & nepotem nondum natum instituas, isq; nascatur uiuo patre suo, ac mox pater decedat. Budeus. Exempla-ria correctiora legunt, ille casus in difficili est.
 Indigena] indigenae, pen. corr. om. g. (αὐτοχθόνος, αὐτοχθόνος) dicitur qui non aliunde in aliquam patriam uenit, sed ibi natus est, quasi inde genitus. Vide Aduena. Liu. 1. bell. Pun. 110. Nec maiores eorum indigenas, sed adue-nas Italiae cultores, &c. Ouid. 2. Metam. 169.
 Sufficit, indigenae Sidonia nomine dicunt.
 Deus indigena. Ouid. 6. Metam. 66.
 Populi indigena. Latij. Lucan. lib. 2. 87.
 Indigena uinum. Plin. lib. 14. cap. 6. 11.
 Indigenialis, & hoc indigenitale, pen. prod. (αὐτοχθόνος) Verbum obsoletum. Cic. 3. de Orat. 85. Vel scpe sine contum-ctione uerba nouantur, ut ille sensus disertus indigenialis, ut Baccarum hubertate incuruere.
 Indigeo] indiges, pen. corr. indigni (ἀπορῆ, ἀπορῆ, ἀπορῆ) Verbum obsoletum. Indigere, ex In & Ego compositum, d interposito, euphoniae causa: idem quod Egeo significat, & nunc genitio, nunc ablatiuo iungitur.
 Genituo. Plaut. Cistell. 2. 25.
 Suiq; indigere rerum nos indigere.
 Maxime indigere. Vide Magis.
 Ablatiuo. Valerius Max. lib. 7. Malo uirum pecunia, quam pecuniam uiro indigentem.
 Adimento aliquo indigere ad Cic. 5. de Finib. 106.
 Indigere alicuius. Terent. Andr. 5. 3. 19. Cicero de Amicitia, 30.
 Quid enim erat Africanus indigenus mei?
 Non tam artis quam laboris indigent uocis & spiritus, & to-tius corporis, & ipsius lingua motus & exercitationes. Cic. i. de Orat. 75.
 Auxilij tui indiget. Plaut. Rud. 16. 17.
 Indiget celeritatis. Cic. 6. Philip. 209. Hoc est, celeritate opus habet.
 Cohortatione te puto non indigere. Cassius Cic. lib. 12. 11. 3.
 Consilij tui indigeo. Cic. Attic. lib. 12. 2. 51.3.
 Consolatione aliorum indigere. Seruius Cic. lib. 4. 5. 3.
 Defensionis indiget. Cic. pro Rosc. Amer. 20.
 Exercitationis indiget. Cic. 3. de Finib. 77.
 Bona existimatione indiget mea adolescentia. Cic. pro Rosc. Co-med. 26.
 Maioris ingenij ad consolandum, & ad ferendū singularis uir-tutis indigent communes miserie. Cic. Torquato, lib. 6. 4. 7.
 Sermonis tui sum indigenus. Plaut. Rud. 23. 6.
 Vfus indiget horum. Virg. eclog. 2. 12.
 Indigeo ad discere. Gell. lib. 4. cap. 1.
 Indigetur, pen. prod. (ἀπορῆ) Impersonale, dixit Plin. lib. 10. cap. 27. Nunquam conspectis, nisi quum praesidio ca-rum indigetur.
 Indigenus, penult. corr. Participium (αὐτοχθόνος) ut, Benigne facere indigentibus. Cic. 2. Offi. 74.
 Ferre opem indigentibus. Cic. 2. de Fin. 187.
 Indigentia, huius indigentiae (ἀπορῆ) Egestas, penuria, & carentia. Cicero de Amic. 83. Amare enim nihil aliud est, nisi eum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla uil-itate que sita.

Thefauri pars 2.

Indigus, pen. corr. Adiectiuum (ἀνοργος) Qui indiget re aliqua. Plin. lib. 8. cap. 40.3. Stipendorum indiga.
 Indigus ensis. Silius lib. 2.
 Indigus opis. Virg. 2. Georg. 86. Lucretius lib. 1. Ipsa si is pol-lens opibus, nihil indiga nostri. Id est, nostri indigenus.
 Indiges] pen. corr. indigetis (ἀνοργος, ἀνοργος) Deus ex homi-ne factus. Quo nomine dictus est Aeneas, quum pugnans cum Mezentio nusquam aparisset, inquit Eqt. Alij indige-tes dicunt esse deos tutelares, quorum nomina uulgari non licet. Liu. 8. ab Vrbe, 46. Lares diui Nouensiles, dii indige-tes, diui, quorum est potestas nostrorum hostiumq; &c. Virg. 12. Aeneid. 159.
 Indigetem Aeneam scis ipse, &c. Idem i. Georg. 106.
 Dij patrij indigetes. Vbi Seruius, Patrij dii, inquit, sunt qui praesunt singulis ciuitatibus: ut, Minerva Athenis, Iuno Carthagini. Indigetes autem, proprie sunt dii ex hominibus facti, quasi in dijs agentes. Abusuē autem omnes dijs genera-liter possunt dici Indigetes, tanquam nullius rei gentes. Hactenus ille. Vide Macrobiū lib. 1. de Som. Scip. cap. 9.
 Indigestus] Adiect. (ἀδυστῆτος) Digesto & ordinato to n-trarium. Plin. lib. 13. cap. 15. 6. Materia surda & indigesta. simplicitas, aut platanī foliorum modo digesta.
 Moles rudis indigestaq;. Ouid. 1. Metam. 2.
 Indigeste, Aduerb. (ἀδυστῆτως) Inordinate & incōpositē. Gell. lib. 20. cap. 11. Quis breuiter, & indigeste, & incōdite, amotatiōibus, tractatiōibus, lectionibusq; uarijs feceramus.
 Indigito] indigitas, pen. corr. (ἀνοργία) indigitare, Quasi indictare, & ueluti digito ostendere: ab Indico, uel a digitis deductum. Et significat uoco, nomino, & quasi per nomen ostendo. Macrobi. Namq; uirgines Vestales ita Apollinem in-digitant, Apollo medice, Apollo paean. Idem, Nam ita ab incolis indigitantur.
 Indigitamenta, indigitamentorum, Libri pontificales, qui & nomina deorum, & rationes ipsorum nominum continent. Festus, Indigitamenta, incantamenta, uel indicia.
 Indignor] indignaris (ἀνοργία, ἀνοργία, ἀνοργία) indignari, irasci. Cic. i. de Inuent. 12.6. Duodecimus locus est, per quem indignamur, quod nobis hoc primis acciderit. Ouid. 9. Metam. 68.
 Indignamur si quis nostrum interijt. Seruius Cic. lib. 4. 5. 12.
 Indignari de tabulis. Cic. pro Qu. Rosc. 3. Quidā legūt, indagare.
 Indignor, cum accusatio. Quint. lib. 6. Quidam indignantur imperia, quosdam continet metus. Lucanus cum infinitiuo iunxit, lib. 8. 119.
 — atq; indignatus apertum Fortuna praebere caput.
 Honorem partum indignantur. Virg. 5. Aeneid. 46.
 Pontem indignatus Araxes. Virg. 8. Aeneid. 143.
 Precis indignari. Stat. Sylu. 1. 4.
 Indignans, Participium (ἀνοργίζω) ut, Preta indignantis. Ouid. 11. Metam. 99.
 Corda indignantis longam pacem. Stat. 3. Theb. 117.
 Fortuna indignans. Stat. 2. Sylu. 2. 26.
 Ore indignanti frena receperat. Ouid. 3. Fast. 91.
 Venti indignantes. Virg. 1. Aeneid. 12.
 Verba indignantis. Ouid. 6. Metam. 117.
 Indignans, Nomē qui facile indignatur. Colum. lib. 8. cap. 17. 7. Quum sit molleissimum genus, & feruitutis indignanti-ssimum de Mulis.
 Indignatus, pen. prod. (ἀνοργίζω) Aliud participium: ut, Procelle indignatae. Stat. 3. Sylu. 2. 15.
 Aeque indignatum magnis stridoribus. Virg. 2. Georg. 33.
 Indignatio, indignationis (ἀνοργία) Ira. Iunen. Sat. 1. 8. Si natura negat, facit indignatio uersum. Cic. i. de Inuent. 112.
 Indignatio est oratio per quam conficitur, ut in aliquo homi-nem ma-

uicem ma-

nem magnum odium, aut in rem grauis offensus concitetur. Plin. lib. 7. cap. 4. 4. 5.
 Liberrima indignatio. Horat. Epod. 4. 2.
 Adducere ad indignationem. Vide Adduco.
 Conuertere in se indignationem alicuius. Plin. lib. 9. cap. 30. 3.
 Erumpit indignatio. Quint. lib. 4. cap. 3. 4.
 Mouere indignationem. Vide Moueo.
 Indignus abundus, indignans (ἀγρονόμος) Liu. 8. bel. Maced. 253. Quum illa muliebriter indignanda nihil de communi filia secum consultatum adiecit.
 Indignus] Adiectiuum (ἀδύσματος) Non dignus. Horat. 2. Ser. Satyr. 2. 21.
 Cur eget indignus quisquam te diuites
 Indignos & immerentes exanimat. Lucret. lib. 2. 221.
 Percutit indignos claro plāgore lacertos. Ouid. 4. Metam. 28.
 Indignissimus, Omnium maxime indignus. Liu. 4. ab Vrbe, 2. 48.
 Itaq; sicut priore anno per indignissimos ex plebeis candidatos, omnium etiam dignorum tedium fecerant.
 Indignissimus tanto nato. Stat. 1. Theb. 61.
 Indignus qui hoc committas. Terent. Eun. 5. 2. 27.
 Nihil indignus, indecentius, aut inhonestus. Cic. 6. Verr. 75.
 Hic uero tantum dolore afficior, ut nihil mihi indignus ferendum uideatur.
 Amore indigno deceptus. Virg. ecl. 8. 4.
 Calamitates hominum indignorum subleuare. Cic. 4. Tusc. 69.
 Indigna homine dubitatio. Cic. de Ami. 60. Terent. Adel. 3. 3. 55.
 Hæcine flagitia facere te habet te admittere
 Indigna genere nostros? Cic. 1. de Fin. 34. Tamen eiusmodi esse iudico, ut nihil homine uideatur indignus.
 Indignum facinus. Terent. And. 1. 1. 118. Hoc est, abhorrendum, & quod minime fieri debuit.
 Indignum illi facis: hoc est, quod ipse commertit. Plaut. Mostell. 10. 15.
 Indignum se agere aliquid. Horat. 2. Satyr. 3. 8.
 Ferre indigna. Silius lib. 11. 48.
 Indignum, Crudele, scdum, impium, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 5. 4. Quæ futura esse exempla dicunt in eum indigna. Virg. 2. Aeneid. 57.
 —que causa indigna serenos Fœdauit uultus?
 Indignus, per parenthesis, loco interiectiuis. Ouid. 5. Metam. 8. Iffet, & indignum scelerato profuit ara.
 Forma indigna est perire situ. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 3.
 Hyemes indignæ. Virg. 2. Georg. 7. 5.
 Manibus indignis pulsata. Propert. lib. 1. eleg. 15. 2.
 Indignum in modum. Liu. 9. bel. Pun. 45.
 Morie indigna peremptus. Virg. 6. Aeneid. 33.
 Necem indignam pati. Ouid. 10. Metam. 125.
 Indignas turres dixit Ennius, pro magnis.
 Indignè, Aduerbium (ἀδύσματος) Inhonestè atq; impiè. Plaut. Cistell. 7. 22.
 Tute tibi indignè dotem queras corpore. Vatinius ad Cic. lib. 5. 10. 10. Indignèq; mi Cicero, oppidum captum, & iam bellum confectum relinquere sum coactus. Terent. Adel. 3. 2. 10. Cui misere indignè per uini uitium obtulerat. Id est, impiè & crudeliter, ut ait Donatus. Ibidem, 1. 2. 11.
 —eripuit mulierem
 Quam amabat clamant omnes indignissime Factum esse.
 Eget nunc indignè, quondam foelix. Cicero Antequam iret in exil. 10.
 Eripere indignissime uniuersa ciuitati aliquem. Cicero pro Cal. 46.
 Ferre indignè aliquid. Cic. 6. Verr. 75.
 Necari indignissime. Cic. 7. Verr. 115.

Indignè pati aliquid, pro molestè ferre. Cic. 7. Verr. 25.
 Indignitas, pen. corr. huius indignitatis (ἀδύσματος) Indecentia. Liu. 2. ab Vrbe, 1. 48. Egone has indignitates diuitius patiar, quam neceffe est? Cic. pro Mur. 48. Neq; tamen satis seuerè pro rei indignitate decreuit.
 Indignitas calamitatis. Cic. 7. Verr. 95. Et 3. Verr. 102. Indignitas iniuriæ.
 Calumnie indignitas. Quint. lib. 6. cap. 1. 7.
 Exponere rei indignitatem. Cic. Antequam iret in exilium, 9.
 Indignitatem ac molestiam aduendi atq; conueniendi alienum perferre. Cic. Ligario, lib. 6. 14. 4.
 Atrocitatem, aut indignitatem, aut omnino culpam facti alicuius auget. Cic. 2. de Inuent. 159.
 Indignitas etiam hominis, pro dedecore uel abiectioe dicitur. Cic. in Phonem, Eruar hac tua indignitate.
 Indignitas, pro Infamia & obscuritate nominis. Cicero in Vatinium, 8. Habebat hoc premium tua indignitas, ut adolescentia turpitudine obscuritate & sordibus tuis obtegatur. Budæus.
 Indigus] Vide Indigeo.
 Indilgens, pen. corr. om. gen. (ἀμαρτία) contrarium est Diligenti. Plaut. Mostell. 3. 165. Atq; ubi illi immigrat nequam homo, indilgens, cum pigra familia. Idem Bacch. 4. 23. Vide queso, ne quis tractet illam indilgens.
 Nimum indilgens. Vide post Nimis.
 Indilgens, cum genitio. Gellius lib. 15. cap. 28. Corn. Nepos, & rerum memoria non indilgens, & M. Ciceronis.
 Indiligentior. Plin. lib. 13. cap. 12. 6. Deprehenditur etiam odore quum fuerit indiligentior.
 Indilgens hortus, Negligenter curatus. Plin. lib. 19. cap. 4. 8.
 Indiligentia, huius indiligentiæ (ἀμαρτία) Negligentia. Plaut. Persa. 16. 9. Cic. ad Qu. frat. lib. 12. 11. Ac si omnium mecum præcepta literarum repetes, intelliges esse nihil à me, nisi orationis acerbitatem & iracundiam, etsi forte rarè literarum missarum indiligentiam, reprehensam.
 Per indiligentiam neglecta prædia. Plin. lib. 14. cap. 4. 5.
 Veri indiligentia. Tacit. lib. 20.
 Damnatu indiligentiæ. Vide Damno.
 Indiligenter, Aduerbium (ἀμαρτία) Negligenter. Terentius Phorm. 5. 5. 3.
 —quia pol mei patris bene parta indiligenter Tutatur. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 2. De Xenone coram cognoscam: quamquam nihil ab eo arbitror neq; indiligenter, neq; liberaliter factum.
 Indipisco] Indipiscis, uel Indipiscor, Indipisceris, pen. corr. (ἰνδιπύσκω) Indipisci, deponens, Asssequi, adipisci inquit Festus. Plaut. Afer. 7. 13.
 Nam si huic occasione tempus se subterdixerit, Nunquã pol adipiscet quadrigis albis postea. Idem Stich. 9. 57.
 —fenex
 Quidem uoluit, si posset indipisci de cibo. Idem Aul. 26. 45. Indipisci dolorem in cogitando: hoc est, Cogitationibus nimis in dolorem incidere. Plaut. Trinum. 5. 2.
 Indipisci pugnam, Poiri uictoria. Gell. lib. 1. cap. 11.
 Indipisci animo, Memoria comprehendere. Gell. lib. 17. cap. 2.
 Indepus Participium (ἰνδύπτω) Liu. 6. bel. Pun. 197. Nec dirimi ab se hostem paterentur, quam quis indeptus nauem erat, ferre iniecit manu. Lucret. lib. 3. 43.
 Quod simul atq; hominem lethi secura quies est
 Indepta atq; animi natura, animæq; recessit, &c.
 Indepto, indeptus (ἰνδύπτω) Indeptare, Freqventatiuum. Varro, Nec partem aliquam indeptant hereditatis.
 Indirectus] Adiectiuum (ἀδύσματος) Incompositus & inornatus. Quint. lib. 5. cap. 13. Indirecta ferè: atq; ut sic dicam, clamosa est actio.

Indiscretus]

Indiscretus] pen. prod. Adiectiuum (ἀδύσματος) Ex In, & Discretus participio à Discerno, compositum. Discreto contrarium significat, hoc est, si maxime coniunctum. Plin. lib. 9. cap. 35. 8. Intantum, ut nulli duo reperiantur indiscreti unde nomen uniuersum Romane scilicet imposuere deliciae.
 Indiscreta lux: hoc est, minime discreta, & inseparata. Plin. lib. 7. cap. 60. 4.
 Arma indiscreta manipuli. Silius lib. 8. 115.
 Indiscretus cibus. Plin. lib. 11. cap. 53. 2.
 Indiscreta agricultura. Varro 3. de Re rust. cap. 1. 5.
 Indiscreta effigies. Plin. lib. 7. cap. 1. 3.
 Indiscreta similitudinis imagines. Plin. lib. 35. cap. 10. 22.
 Indiscreta propè species similes. Plin. lib. 7. cap. 12. 3.
 Indiscriminatum] pen. prod. (ἀδύσματος) Aduerb. ex In & Discreto compositum, Indiscreto significat, & sine discrimine. Varro de Ling. Lat. lib. 18. Quibus nos in hoc libro, perinde ut nihil inter sit uenitur indiscriminatum.
 Indiscretus] Adiect. (ἀδύσματος) Discreto contrarium. Cic. de clar. Orat. 39. Et T. Annium Luscum huius Qu. filij Collegæ non indiscretum dicunt fuisse. Idem 3. de Fin. 23. Vt interprete indiscreti solent. Idem 3. de Orat. 79. Malim equidem indiscretam prudentiam, quam stultitiam loquacem.
 Indiscretè] Aduerbium, Sine aliqua eloquentia. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 5. 5. Orationem meam collaudauit satis multis uerbis, non me hercule indiscretè, Seuerus Antistius.
 Indispensatus] pen. prod. Silius lib. 165.
 Indispensato lassantem corpora nisu. Id est, immoderato.
 Indispositus] Aduerb. pro Inordinatè. Seneca epist. 125. Mutata animalia perturbatè & indispositè mouentur.
 Indistincti, bilis] pen. corr. Adiectiuum. Negligentia. Lactant. de opific. Dei, lib. 10. Indistinctibilem prætererent unitatem.
 Indistinctibilis] & hoc indissolubile, pen. corr. (ἀδύσματος) Quod dissolui, siue rumpi non potest. Cic. de Vniuers. 57. Sed quoniam orti essis immortales, uos quidem esse indistinctibiles non potestis. Plin. lib. 11. cap. 24. 3. Araneus maculas ex angusto dilatans indistinctibili nodo implicat.
 Indistinctus, pen. prod. Adiectiuum (ἀδύσματος) Non distinctus, colligatus. Cic. de Vniuers. 57. Hac sunt indistincta me inuito: quamquam omne colligatum solui potest.
 Indistinctus] Adiectiuum (ἀδύσματος) Confusus. Qu. lib. 8. cap. 2. Neq; inordinata, neq; indistincta. Gell. lib. 13. cap. 29. Indistincta nancq; sunt & confusa.
 Corollis indistinctis plerique flores. Catull. Argon. 59. 57.
 Indistinctè, Aduerbium (ἀδύσματος) Gell. lib. 20. cap. ult.
 Indistinctè atq; promiscuè adnotabam.
 Indistinctus] Adiect. (ἀδύσματος) Non distinctus. Ouid. 2. Met. 19. tamen indistinctus abibo. Id est, ille situs.
 Inditus] Vide Indo.
 Indiuuidus] Adiect. (ἀδύσματος) Quod diuidi non potest. Cic. 4. Acad. 102. Cur enim, inquis, quum ex illis indiuiduis unde omnia Democritus gigni affirmat, & c. Idem 1. de Fin. 26. Ille atomos quas appellat, id est, corpora indiuidua.
 Morè indiuidua. Senec. Troad. 5. 7.
 Indiuuisus] pen. prod. Adiectiuum (ἀδύσματος) Quod non est diuisum.
 Indiuise ungulae, Quæ fissæ non sunt. Varro 2. de Re rust. cap. 7. 2. Plin. lib. 11. cap. 45. 1.
 Honos indiuuisus. Silius lib. 8. 2.
 Indo] Indis, indidi, pen. corr. Inditium (ἰνδύπτω) Indere: ex In & Do compositum, quasi Intus dare & imponere. Plaut. Casina, 5. 33.
 —di me & te in felicitem, si ego in os meum
 Vini guttam indidi. Idem Milit. 8. 1. Inde ignem in aram.
 Indere catenas captiuis. Plaut. Capt. 4. 3. Idem Mench. 3. 3.
 Thesauri pars 2.

Et qui fugitiuis seruis indunt compedes.
 Indere cicatrices in scapulas alicuius. Plaut. Afer. 11. 7.
 Indere fenestras domui, Applicare. Plaut. Rud. 3. 6.
 Indere aliquid in aurum, argentum, aut es publicum, quo id peius fiat: id est, immittere, immiscere. Vlpianus in l. 1. ff. ad legem tul. pecul.
 Indere limina ferrea. Plaut. Persa, 16. 22.
 Indere nomen alicui. Plaut. Rud. 2. 26. Idem Merc. 9. 19.
 Quod nomen tibi dicam esse? & Pasicompsæ.
 1. Ex forma nomen indutum est. Liu. 9. bel. Pun. 186.
 Inde Salinatori Lini inditum cognomen. Liu. 1. ab Vrbe, 152. Ab inopia Egerio indutum nomen.
 Nouos ritus, contrariosq; ceteris mortalibus indidit. Tacitus libro 21.
 Indere titulos. Gell. lib. 20. cap. 11.
 Inditus, pen. corr. Participium (ἰνδύπτω) ut, Castella rubribus indita. Tacit. lib. 4.
 Lectice inditus. Tacit. lib. 3.
 Vinela indita. Tacit. libro 15. Idem libro 11. Vincisq; inditis in urbem raptus, neq; data Senatus copia, intra cubiculum auduit.
 Indoctus] Adiectiuum (ἀδύσματος) Docto contrarium. Plaut. Trin. 10. 5.
 —indoctus quum doctè facis.
 Non admodum indoctus. Cic. 1. de Fin. 1.
 Nimum indoctus. Vide Nimis.
 Indoctus, imperitusq;. Vide Imperitus.
 Rabula, indoctus, inurbanus, rusticus. Cic. de clar. Orat. 93.
 Indoctum & agreste genus hominum, cui apponitur Expoliti. Cic. in Partit. 48.
 Leuissimum & indoctissimum genus. Cic. 2. de Diuin. 19. 4.
 Manus indoctæ, ac rusticæ. Quint. lib. 1. cap. 11. 9.
 Indocti mores. Plaut. Bacch. 2. 2. 3.
 Rudis & indocta oratio. Cic. 3. de Orat. 103.
 Canere indoctum. Horat. 2. epist. 2. 2.
 Vulgus indoctum. Ouid. 5. Metam. 63.
 Indoctè, Aduerbium (ἀδύσματος) Cic. 2. de Nat. deor. 63.
 Quæ uideat, non indoctè solum, uerumetiam impiè faciat, si deos esse negat.
 Indoctilis, & hoc indoctile, pen. corr. (ἀδύσματος) Quod doceri non potest. Seruius, indoctile est, quod penitus non potest discere. Plin. lib. 10. cap. 45. 1. E uolucris, hirundines sunt indoctiles. Sic, Cic. 4. Acad. 3.
 Indoctilis & tardus. Cic. 1. de Nat. deor. 19.
 Indoctilis Achilles. Vide Achilles.
 Animi indoctiles. Ouid. 3. Fast. 2. 4.
 Indoctile, pro Indocto. Virg. 8. Aeneid.
 Is genus indoctile, ac dispersum montibus aliis Composuit, legesq; dedit.
 Indoctilis calli agricola. Plin. lib. 18. cap. 25. 16.
 Indoctiles arbores nasci. Plin. in Proem. lib. 1. 4. 1.
 Indoctilis, pro naturali, quod arte caret. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 2. Indoctiliq; loquax guttur æ uernat auis. Ibidem, lib. 4. eleg. 1. 1.
 Indoctiles nis currit lymphæ. Id est, quas nemo illi monstrauit. Naturales. Propert. lib. 1. eleg. 2. 3.
 Indoctos] Indoles, pen. corr. Indolui (ἰνδύπτω) indolere, siue indolesco, indolecis, indolescere. Cicero 2. Phil. 73.
 Quis qui non indoluerit, tam serò se, quem hominem secutus esset, cognoscere?
 Indolui factio. Ouid. 4. Metam. 35.
 Malis alicuius indoluisse. Ouid. 2. Trist. 11. 4.
 Indoleo, genitio unctum. Ouid. 2. Metam. 78.
 —successorumq; Mineræ Indoluit.
 V 2

Indolen-

Indolentia, indolentia (αἰσθησις) Quum sine dolore sumus. Cic. 2. Offic. Vt qui rem expectandam, uel uoluptate, uel indolentia metuantur. Idem 2. de Fin. uoluptatis nomine nonnunquam uitur pro indolentia. S. epius tamen uacuitatem doloris uocat quam indolentiam. Bud. eus.

Indoloria, indoloria. Idem Sidonius Apollin. Lecturus es hic nouum uerbum, id est, essentiam: nec non indoloriam nominauit, addens licet enim nouis rebus noua nomina imponere: & recte dixit, &c. Hec Sidonius de Cicerone loquens in cuius tamen libris indolentiam, non indoloriam reperimus.

Indoles] indolis, pen. corr. f. g. (φύσις, φύσις) ab Inolesco fit per interpositionem d. In pueris quidem atq; adolescentibus est significatio quaedam futuræ probitatis. Cic. ad Brutum, 3. 1. Cæsar is uerò pueri mirifica indoles uirtutis.

Bona spes, & indoles magna in adolescentibus. Cic. 2. de Finib. 18. 4. Idem Lentulo, lib. 1. 7. 3. 6. Lentulum eximia spe, summæ uirtutis adolescentem.

Indoles, in uiris est signum presentis uirtutis. Cic. 3. Offic. 19. Itaq; his omnes, in quibus est uirtutis indoles, comouentur. Idem 5. Verr. 13. 6. Fac enim fuisse in isto C. Lelij, M. Catonis materiem atq; indolem.

Specimen indolis dare. Plin. epist. 7. lib. 2. Idem epist. 11. 6. lib. 3. Idq; primum nonnullis indolis dedi specimen.

Letæ indolis adolescens. Gell. lib. 19. cap. 9.

Fœlix indoles. Senec. Troad. 6. 59.

Letu indoles. Quint. lib. 2. cap. 4. 4.

Magne indolis exordia. Stat. 1. Achil. 56.

Nutrita indoles sub fœustis penetralibus. Horatius 4. Carm. ode 4. 6.

Necarectam indolem. Senec. Hipp. 4. 20.

Indoles industria est in eo. Plaut. Trinum. 6. 41.

Indolem ingenij nostri noui. Plaut. Milit. 12. 47.

Indoles, incrementum, industria Festus.

Indoles, Præstantia, seu generositas quædam uirtutis atq; animi. Lilius 1. ab Vrbe, 9. Tantisper tutela muliebri (tanta in loles in Lauini erat) res Latina, & regnum autum pater = numq; puero stetit. Lucanus lib. 5. 4.

Indole si dignum Latia, &c.

Indoles, in malum. Liu. 1. bel. Pun. 15. de Annibale, Cum hac indole uirtutum ac uitiorum sub Afrubale meruit. Hoc est, natura propensa ad bonum & malum.

Segnis indoles. Tacit. lib. 12.

Indolem frugum & feminum conferuare. Liu. Sicut in frugibus, pecudibusq; non tantum semina ad seruandam indolem ualent, &c.

Indomitus] penult. corr. Adiectiuum (ἀδαιμονος, ἀδαιμονος) Quod domari non potest, & mitescere. Plautus Bacch. 1. 4. 1.

Petulus, proteruo, iracundo animo, indomito, incogitato: Sine modo & modestia sum. Varro 2. de Re rust. cap. 5. 9. Indomiti boues. Et, Indomiti iuuenius, Colum. lib. 6. cap. 2. 7.

Equus indomitus. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 2.

Indomitus Achilles. Vide Achilles.

Bellum indomitum Senec. Agamem. 7. 3.

Indomita & effrenata cupiditates. Cic. 3. Verr. 4. 1.

Greges indomiti. Tibull. lib. 2. eleg. 4. 12.

Igne indomito carpitur. Ouid. 10. Metam. 74.

Ferocia & indomita ingenia Gallorum. Liu. 1. bell. Pun. 74.

Indomita & effrenata libido. Cic. pro Cluent. 10.

Licentia indomita. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 6.

Mare indomitum. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 10.

Indomiti oculi, Effrenati & leues. Plaut. Bacch. 20. 100.

Rabies indomita. Horat. Epod. 12. 2.

Vires indomita. Virg. 5. Aeneid. 135.

Vndæ indomita. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.

Indomitus, Magnus. Virg. 2. Aeneid. 119.

Nate, quis indomitas tantus dolor excitat iras? Seruig.

Indomabilis, & hoc indomabile, pen. corr. Idem (ἀδαιμονος) Plautus Casina, 19. 13.

Aedepol, ne tu si effes equus, effes indomabilis.

Indormio] indormis, indormiui, indormitum (ἐνδормωμαι, ἐνδормωμαι) indormire, Idem quod Dormire, significat, præ nimio studio & cura in re aliqua: aut è contrario, negli gentius aliquid agere, quasi quis dormiat quum illud agit.

Cubilibus unctis indormire. Horat. Epod. 5. 15.

Congestis undiq; iaculis Indormis. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 14.

Indormire desideat. Plin. epist. 2. a.

Indormire, pro Cessare & tardum esse. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 2. 16. 3. Sic ego quoniam in isto homine colendo tam indormiui diu, &c.

Indormire cause, Remissius & seignius tractare negotium. Cic. 2. Philipp. 51.

Indotatus] indotata, indotatum, pen. prod. (ἀδωτος) Dotato contrarium Terent. Adelp. 3. 2. 47.

Primum indotata est. Idem Phorm. 5. 8. 4. 5.

—uos me indotatis modo

Patrocinari fortasse arbitrariini.

Corpora indotata: id est, nullis affecta donis. Ouidius 7. Metam. 12. 4.

Indotatam artem dote uerborum locupletare & ornare. Cic. 1. de Orat. 120.

Indu & Endo] prepositiones antiquæ, quæ ualent in ut, in, duperator, indupeccatus, indu statui, indu mari apud Lucretium, pro Imperator, impeditus, in statu, in mari. Et testamen tum endo prociñctus, & endotium, pro in prociñctus, & iniatium, de quibus lege Festus. Sic & apud Lucilium, Quum lepidè lexes composuisti, ut tessera omnes Indu pauimento, atq; emblemate uermiculat. Sic enim legendus ac scribendus secundus uersus, ut monuit Lambianus, non ut uulgò, arte pauimento, &c.

Indubito] indubitatus, pen. corr. indubitatus, (ἀδαιμονος) indubitare. Stat. 3. Syl. 5. 22.

—sed ingratus qui plura adnecto, tuisq; moribus indubitato.

Indubitatus, penult. prod. Adiectiuum (ἀδαιμονος) Certus: & de quo dubitari non potest. Quint. lib. 9. cap. 4. In ijs uerò quæ indubitata sunt, breuior.

Indubitata spes. Plin. lib. 31. cap. 3. 15.

Indubitabilis, & hoc indubitabile, pen. corr. (ἀδαιμονος) ad ueritatem, ad ueritatem, ad ueritatem Idem Quint. lib. 4. cap. 1. In genere cause indubitabili.

Indubitate, Aduerbium Vlpianus in l. quod si nolit. §. si ancilla. ff. de edil. edit. Sed si forte usus fructus pro proprietate accreuit, indubitata hoc quoq; restituetur ei.

Indubitanter, Aduerbium (ἀδαιμονος) Certo. Plinius libro 18. cap. 11. 7. Quæ palma frugum indubitanter Italiam contingit.

Inducia] induciarum (ἀποδοχὴ, ἀποδοχὴ, ἐνδουσία) Cessatio belli in aliquot dies. Cic. 1. Offic. 49. Vt ille qui quum centum x x x. dierum essent cum hoste pacte inducitur, noctu populabatur agros, quod dierum essent pacte, non noctium inducia. Liu. 4. ab Vrbe, 127. Inducias annorum octo impetrauerunt. Idem lib. 1. 132. Valuitq; apud Veientes pacta cum Romulo induciarum fides.

Inducie litium. Plaut. Amph. 4. 235. Terent. Eun. 1. 1. 15.

In amore hæc omnia insunt uita, iniuriæ, Suspiciones, inimicitia, inducie,

Bellum;

Bellum, pax rursum. Hæc eadem citantur à Cic. 4. Tusc. 123.

Agitare inducias, Salust. in Iugurtha.

Exire inducias, Est inducias finire atq; terminari. Liu. 1. ab Vrbe, tam inducia exierant.

Facere inducias. Cic. Att. lib. 15.

Inire inducias. Plin. in Paneg. 21.

Manent inducia. Vide Maneo.

Pactæ inducia. Vide Pactus, in Pacificor.

Pangere inducias. Vide Pango.

Induco] inducis, induxi, pen. prod. inductum (ἐνδύω, ἐνδύω) inducere, Introdúcere. Plaut. Truc. 10. 66. Quis homo est qui inducit pompan tantam? Plin. de Viris illust. 34. Aquam Anienem in urbem induxit. Plaut. Miti. 5. 78.

—tace

Dum in regionem astutiarum mearum te induco.

Inducere in prelium cohortes. Liu. 4. bel. Maced. 107.

Inducere in pugnam equites. Liu. 10. bel. Pun. 84.

Inducere exercitum in hostes. Liu. 3. bell. Maced. 75.

Inducere exercitum in agrum. Liu. 8. ab Vrbe, 97.

Inducere legiones in aciem. Vide Acies.

Majorem inducere aruis. Virg. 1. Georg. 64.

Inducere munus, &c. Id est, ornare, metaphora sumpta à parictibus, qui noua inductione exornantur.

Inducere oues & armenta in rura. Varro 1. de Re rustica, cap. 2. 11.

Inducere parietes, pro Incrustatione ornare. Senec. epist. 116.

Inducere scuta pellibus, pro Operire & munire. Cæf. libro 2. bell. Gall.

In amorem inducere aliquem. Catul. ad Alphenum, epig. 28. 2.

Inducere se in captiones. Cic. 2. de Diuin. 60.

In errorem. Cic. de claris Orat. 162.

In uir. Quint. in Proem. lib. 8.

Aliquem in memoriam rei alicuius. Plaut. Persa. 16. 91.

In rationem pecuniam alicuiam. Cic. 3. Verr. 74.

Regem in regnum. Plin. epist. lib. 2. Regem ui & armis induxit in regnum.

In spem. Cic. 2. Offic. 76.

Spes inducitur rapine. Ouid. de Nuce. 8.

In uiam. Varro 3. de Re rust. cap. 2. 15.

Inducere aliquem, Decipere. Labeo in l. si de dote. ff. de iure dotium. Quid enim si focer specie future dotis induxit generum: & quum sciret se præstare dotem non posse, id egerit, ut genero insidiaretur.

Inducere aliquid, Introdúcere. Cic. 2. de Diuin. 165. Quæ ergo ratione hæc inducis, eadem illa possunt esse quæ tollis.

Morem. Plin. epist. 14. lib. 2.

Nouos mores induxit Erinnys. Stat. 2. Theb. 118.

Seditionem in ciuit. item, Inferre & concitare. Cic. 1. Offic. 121.

Inducere nomen factæ religionis. Cicero ad Lentulum, libro 1. 4. 4.

Inducere aliquem loquentem, quod & introdúcere dicitur. Cicero. de Amic. 3. Idem 3. Offic. 48. Hinc ille Gyges inducitur à Platone.

Inducere calceum dicitur. Plin. lib. 2. cap. 7. 9. Suet. in Augusto, cap. 9. 2. Si mane sibi calceus perperam, ac sinister pro dextero induceretur: ut dirum. Subaudi, obseruabat.

Inducere colorem alicui picture, quod barbari, Dare colorem dicitur. Plin. lib. 35. cap. 10. 35.

Inducere exordium. Cic. de Vniuers. 34.

Formam aliquam inducere membris. Ouid. 7. Metam. 131.

Inducere cuti nitorem, Adferre. Plin. lib. 2. 4. cap. 85.

Crepuscula inducunt noctem. Ouid. 5. Fast. 33.

Nubes inducere terris. Ouid. 2. Metam. 62.

Senectus inducit rugas. Tibull. lib. 2. eleg. 2. 4.

Thefauri pars 2.

Tenebras inducere terris. Ouid. 2. Metam. 79.

Inducere, Persuadere, illicere, adducere, impellere. Cic. 2. Philipp. 85. Nihil queror de Dolabella, qui tum est impulsus, elusus, inductus. Idem pro Rosc. Comced. 27. Quem ego ut mentiat, inducere possim: ut peieret, exorare facile potero.

Induxerit eum L. Saturnini familiaritas, ut amicitia patriæ præponeret, idcirco, &c. Cic. pro Rabirio, 17.

Inducebar orationibus tuis. Cic. 2. de Leg. 3.

Adolescentulus corruptus & nequam ab hominibus inductus. Cic. pro Rosc. Amer. 22.

Inducere aliquem promissis. Cic. pro Rosc. Amer. 46.

Induci. Tibull. lib. 1. eleg. 6. 1. ad Amorem, Semper, ut inducar, blandos offers mihi uultus.

Inducere animu ut, uel inducere animu ne, siue ut ne: & aliquando ci in finitimo: id est, Sibi persuadere. Plaut. Milit. 18. 54.

Induxi animum ne odorim item, ut alias quando orasti. Idem Cistell. 3.

Quonquam inuita te carebo, meum animum ego inducam tamen,

Vt illud, quod tuam in rem bene conducatur, consulam. Terent. And. 5. 1. 15.

Per ego te deos oro, ut ne illis animum inducas credere. Idem Hecyra 1. 2. 24.

—quod ego nunquam credidi

Fore ut hæc ille uita possit animum inducere uxorem habere. Idem And. 3. 3. 41.

Si istuc enim induxi esse utile:

Nolo tibi ullum commodum in me claudier. Idem in Prologo Heaut. 41. Mea causa, causam hæc istam esse animum inducite. Cic. 1. in Catil. 16. Vtinã tibi istam mentem diuina mortales donarent, etsi uideo, si mea uoce ire in exilium animum induxeris. Idem 5. Tusc. 44. Inducant animum, illa quorũ splendore captiui, uires, ualitudinẽ, pulchritudinẽ, diuitias, honores, opes cõtenere. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 1.

Inducere animum ad meretricem, Amorem inclinare. Terentius Hecyra, 4. 4. 67.

Inducere in animum, Sibi persuadere. Terent. Adelp. 4. 3. 6.

Nunquam te aliter, atq; es, in animum induxi meum. Plautus Rud. 2. 22.

Atq; hoc in animum selesti inducunt suum,

Tonem placare se posse omnibus hostijs.

Inducere ad misericordiam. Cic. de claris Orat. 97.

Inducere, Obliterare, abrogare, ut quum Senatusconsulta inconsultis facta, contrarijs Senatusconsultis antiquabantur. Cicero Attic. lib. 1. 15. 7. Inducendi Senatusconsulti maturitas nondum est. Ibidem, 12. 12. Afiani, qui de Censoribus conduxerunt, questi sunt in Senatu se cupiditate prolapsos, nimium magno conduxisse: ut induceretur locatio postulaerunt. Ibidem, lib. 13. 27. 2. 3. Igitur consideremus: etsi nomina iam facta sunt, uel induci, uel mutari possunt. Multa inquit & delicta & inducta & subscripta inierant. Est igitur inducere proprie, ducto per ceras stylo tegere & interlinere, & memoriam scriptorum obliterare. Inducere sententiam aut decretum, uulgò Ad nihilum ponere dicitur. Ex Budæo.

Inducetur uobis ager magno pretio: hoc est, Magno uobis constabit & æstimabitur. Cic. pro lege Agrar. 71. Hic ager omnibus, quoquo pretio coemptus erit, tamen ingenti pecunia uobis inducetur. Ibid. 96. Vt idem partim inuidiosos agros à Syllanis possessoribus, partim desertos ac pestilentis, à uiciferis necessarijs, à uobismetipsis emptos, quati uelleis, Populo Rom. induceretis.

Inducere noueram alicui. Plin. epist. 119. a. Nam femina splendide nata, nupta Prætorio uiro, exhereditata à Prætorio ui-

ro, intra undecim dies, quam ille noueracm ei amore captus inducerat, quadruplici iudicio bona paterna repetebat. Inducere aliquem, pro Decipere, quod etiam Seducere dicitur. Cic. pro Rose. Amer. 69, Noui homines honestissimos eiusdem numeris, legationis, officij, mandatorumq; socios induxit, decepit, desituit, aduersarijs tradidit, omni fraude, et perfidia secessit. 3. Offic. 71. Inductum solum, pro equato. Plin. lib. 2.0. cap. 82. Budeus. Inducere rotam, Circumoluere et agitare: qui ludus puerorum erat. Martial. lib. 14. 173. Inductum, et quasi deuium loqui. Plin. epist. 101. p. lib. 5. Inducere fructum dicuntur arbores, Emittere et producere. Colum. lib. 5. cap. 9. 13. Inducere, Reponere. Cic. 3. Verr. 103, Atqui in illis columnis dico esse, quae a tuo redemptore commote non sint: dico esse ex qua tantum testorium uetus deletum sit, et nouum inductum, Hoc est, trulla illitum et impostum. Teda inducte sulphure: id est, illite. Ouid. 7. epist. 5. Inductus argumentis, Persuasus. Plin. lib. 7. 43. 3. Inductus coniectura. Plin. lib. 28. cap. 1. 6. Inductus consuetudine ac familiaritate. Cic. pro Quintio, 6. Inducti his inijs, omnia uera diligimus. Cic. 2. de Finib. 77. Inductum pecunia aliquid facere. Cic. 2. de Inuent. 140. Inductus falsa spe pollicebar. Cic. pro Plancio, 81. Inductum, pro Assitio, uel longe accersito. Plin. epist. 68. Neque enim coniectura eget quid sermone patrio exprimere possit: quum hoc insitio et inducto tam praecleara opera perfeceris. Idem epist. 62. Possunt uideri accersita et inducta. Inductio, uerbale (ἐπισημῶν) Cic. 2. de Nat. deor. 22. 8. Nos aquarum inductioibus, terris fecunditatem damus. Inductio, Argumenti genus apud rhetores, quum per interrogationem similitum cogimus aliquem aliquid fateri, ueluti manu in id, quod uolumus, eum ducentes. Quod est pomum generosissimum? nonne quod optimum? cedeatur. Qui equus generosissimus? nonne qui optimus? Et plura in eundem modum. Tum id subiungitur, cuius rei gratia rogati est, Quid homo, nonne is generosissimus qui optimus? Fateri hoc, illis concessis, proculdubio oportebit. Siphontinus. Inductio, inquit Cic. 1. de Inuen. 66, est oratio quae rebus non dubijs captat assensionem eius quicum instituta est. Idem in Topic. 21. Haec ex pluribus perueniens quod uult, appellatur inductio, quae Graece ἐπισημῶν nominatur. Idem 3. de Orat. 113. Inductio animi, Persuasio. Cic. 2. Tusc. 55. Idem ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 48, Non est enim posium in labore aliquo, sed in quadam inductione animi et uelutate. Inductio, pro Litura. Vlp. in l. 1. §. et ideo, ff. de his quae in test. del. Lituras, inductiones, superinductiones ipse feci. Inductus, huius inductus (ἐπισημῶν) Aliud uerbale. Author ad Heren. libro 2. 60, Si maxime ita sit, num ea re concedi reo conueniat, quod alieno inductu fecerit. Cicero pro Varenio, ut citat. Quint. lib. 5. cap. 10, Optio uobis datur utrius uelitis casu illo itimere Varenium usum esse, an huius persuasus et inductu. Indugredi] pen. cor. (ἐπισημῶν) antiqui dicebant metri causa, pro Ingredi: sicut induperator, pro Imperator, Indupeditus, pro impeditus. Lucret. lib. 1. 17, — uiamq; Ingredi sceleris. Sic. lib. 4. 72. Indulcitas] indulcitas, Antiquum. Caecil. Syracus. Tanta huic inuasit in corda indulcitas. Nonius. Indulgeo] indulges, indulsi, indultum (ἐπισημῶν, ὑποχωρῶ, ὑποχωρῶ, ὑποχωρῶ) indulgere, Obsequi, inseruire, et facile concedere. Valla Indulgere est concedere, et ut sic dicam, obsequenter delicatq; tribuere. Terent. Heaut. 4. 8.

21, Nihilum illi Menedeme indulges. Ibidem, 5. 2. 35, Dum istis fuisi solus, dum illa alia delectatio Quae propior esset te, indulgebant, tibi dabant. Plin. epist. stol. 291, Indulsi balneum fieri. Hoc est, facile concessit, ut balneum fieri. Indulgere, pro Ignoscere barbari utuntur: sed rectissime ignoscimus culpam tam factam: Indulgemus uel concedimus ut culpa admittatur. Indulge sane uane re: ignosce libenter se orbitas decipit. Quint. Declamat. 10. Indulgere filio uestitu nimio. Terent. Adel. 1. 1. 38. Indulgere alicui. Caes. 1. bel. Gal. 171, Huic legioni Caesar indulserat praecipue, et propter uirtutem cōsuebat maxime, Indulgere, est etiam Operam dare: et se in malum accipitur: ut, indulgere lufibus, nugis, ludo, et frivolis intentum esse. Indulgere abdomini. Vide Abdomen. Indulgere amicis nouis, Parare nouos amicos. Cic. de Amicit. 49. Amori indulgere. Ouid. 9. Metam. 102. Animo suo indulgens. Ouid. 12. Metam. 120. Indulgere choreis, pro Chorizare, et choreis exerceri. Virg. Ius 9. Aen. 45. Indulgere desiderio alicuius. Plin. epist. 240. Indulgere dolori. Plin. epist. 104. b. lib. 5, Sed quid ego indulgeo dolori? Id est, doleo, et me affligo. Senec. Non potes iterum dolori oblitere, si tuo indulseris. Budeus. Furori alicuius indulgere. Ouid. 9. Metam. 103. Gaudio indulgere, Obtemperare. Plin. epist. 110. c. Gymnasis indulgere, Frequentem et assiduam esse. Plinius epist. 257. Hospitio indulgere. Virg. 4. Aeneid. 11, Indulge hospitio, amissq; in me morandi. Id est, Da operam, ut alii seruiat. Iræ indulgere. Liu. 3. bell. Pun. 9. Lachrymis indulgere. Ouid. 9. Metam. 29. Luctibus indulgere. Lucret. lib. 3. 190. Luxuriae indulgere, Dare operam uoluptatibus. Suet. de claris Grammat. 23. Peccatis indulgere. Cic. de Amic. 75. Petitionem hereditatis indulget Praetor, Vlpianus in l. 1. §. ult. ff. si pars hereditatis, interdum Praetor incerte partis hereditatis petitionem includget. Precibus alterius indulgere, Concedere quod petit. Plinius epist. 80. c. Studio suo indulgere. Quint. lib. 3. cap. 10. Suffragio alicuius indulgere. Plin. epist. 80. d. Tempestas indulget imbribus. Lucret. lib. 1. 165. Valentudini indulgere, Habere rationem ualeitudinis. Cic. Tironi, lib. 16. 18. 2. Indulgere, cum accusatio, Antiquum. Terent. Heaut. 2. 1. 16, Eijciunda hercle haec molities animi, nimis me indulgeo. Abolitionem reorum publice indulgere. Modestinus in l. Titius. ff. ad senatusconsultum Turpitanum, Modestinus rescriptis, abolitionem reorum, quae publice indulgetur, ad hoc genus criminis non pertinere. Indulsi se uidentum tibi. Stat. 4. Syl. 68. Nomen oratoris malis moribus, indulgere. Quint. lib. 2. cap. 17. 20. Indulgere sese, de meretricibus, quum sese permittunt ut uenas offerunt amatoribus. Iuuenalis Satyr. 2. 17, — ardenti sese indulisse tribuno. Budeus. Indulgeor, Passiuum. Gel. lib. 2.0. cap. ult. Ipse autem ad hoc scripsi, ut liberis quoq; meis parata istiusmodi remissiones essent, quando animus eorum intermissione aliqua negotiorum data, laxari, indulgeriq; potuisset. Indulgens, Qui indulget, Nomen ex participio. Plin. lib. 17. cap. 10,

cap. 10. 10, Nutricem indulgentiore esse, quam matrem sepe conuenit. Cic. ad Attic. lib. 10. 196. 2, Vellem suscepisses inuenirem regendum, pater enim nimis indulgens quicquid ego astrinxit relaxat. Lucan. lib. 7. 11. Indulgens regio. Id est, nimium inuentus et incumbens. Bud. Crescit indulgens sibi diuis hydrops. Horat. 2. Carm. ode 2. 3. Indulgens in aliquem. Liu. 3. Decad. lib. 2. Indulgens, Cui indulgetur. Quint. Declamat. 10, Fili indulgentissimi me uidi te, nec semel uidi. Vide Vallam, lib. 1. cap. 30. Indulturus, pen. prod. Participium Vlpianus in l. 1. §. De his autem, ff. de separato. Qui separationem indulturus est. Indulgenter, Aduerbium (ἐπισημῶν) Licentiosè, et nimium libere. Coniunctè et blande, uel molliter. Cic. ad Attic. lib. 9. 180. 6, illud me praeclearè amones, quum illum uidero, ne nimis indulgenter, et ut cum grauitate potius loquar. Idem 2. de Finib. 175. Indulgenter aliquem habere. Liu. 6. bel. Maced. 58. Indulgentia, indulgentiae (ἐπισημῶν) Mollis permissio et educatio. Quint. lib. 1. cap. 3, Mollis illa educatio, quae indulgentiam uocamus, uentos omnes et mentis et corporis frangit. Balbus ad Cic. in epist. ad Attic. lib. 9. 179. 4, Et hoc Cesare pro sua indulgentia in suos probaturum putamus. Indulgentia, Permissio. Plin. epist. 240. Id itaq; indulgentia tua restituere desiderant. Indulgentia, intempestia. Seneca de Ben. lib. 2. cap. 15. Nocet indulgentia nobis. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 7. Abolere criminum indulgentia. Modestinus in l. Lucius. ff. ad senatusconsultum Turpitanum. Cui indulgentia. Virg. 2. Georg. 69. Indulgentia, pen. corr. pro Indulgentia. Sifentia, Bassus assidua indulgentia uictus. Antiquum. Induo] induis, indui, indutum, pen. prod. (ἐπισημῶν, ὑποχωρῶ, ὑποχωρῶ, ὑποχωρῶ) Induere, ab intus deducitur, quasi intuo. Alij ad Graeco ἰνδύω, quod ingredior significat, deducunt. Vnde ἐπισημῶν, quod est induo. Inuio uestem. Terent. Eun. 4. 4. 35. Ibidem 5. 7. 15, — ubi uestem uidit. Illam esse eum indutum pater? Induor uestem Passiuum. Plaut. Epid. 5. 40. Virg. 2. Aeneid. — deinde comantem Androgei galam, chlypei; in signe decorum. Induitur. Induere sibi uestem. Plaut. Cas. 15. 53. Induere se ueste. Terent. Eun. 4. 4. 41. Vestes induit meis humeris. Ouid. 2.0. epist. 18. Induere anulum. Plin. lib. 33. cap. 1. 2. et 7. Cic. 3. Offic. 49, Anulumq; aureum in digito: quem ut detraxit, atq; ipse induit, et c. Induere arma. Virg. 9. Aeneid. 13. Arma fulgentia induit. Virg. 11. Aeneid. 2. Induitur etiam pedibus aureum. Plin. lib. 33. cap. 3. 2. Induere calcem. Plin. lib. 28. cap. 4. 5, in calcamentum dextri pedis ante quam induatur. Induere compedes. Plin. lib. 33. cap. 12. Induere duritiam contra sensum. Plinius, et c. Alium uerbera subituris potum ex uino, duritiam quandam contra sensum induere. De eruce semine. Galeam induitur. Virg. 2. Aeneid. 79. Lugubria induere. Ouid. 13. Metam. 134. Munita ducis per eos dies induit. Tacitus lib. 1. de Agrippina Germanici Caesaris uxore. Induere sciam orationem personis. Fabius lib. 4. cap. 1. Pectora induere telis. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 7. Soccis se induere. Cic. 3. de Orat. 70.

Spolijis raptis indutus. Virg. 10. Aeneid. 153. Torquem ceruici suae induere. Plin. de Viris illust. 28. Tunicam induere. Cic. 2. Tusc. 30. Induere soleas iumentis. Plin. lib. 33. cap. 111. 2. Induta forma hominum belluae. Cic. pro Sylla, 57. Induere postes pice, pro Illinere. Plaut. Most. 10. 42. Arbor induit frondes. Ouid. 7. Metam. 57. Arbos induerat se pomis. Virg. 4. Georg. 29. Induit se nux in florem. Hoc est, floribus uestitur et ornatur. Virg. 2. Georg. 38. Cic. 2. de Diuin. 64, loquens de anhelitibus terrae, Quum autem se in nubem induerint, eiusq; tenuissimam quinq; partem ceperint diuidere, et c. Indui fructu, dicuntur palmites arborum, quum fructibus onustis sint. Colum. lib. 5. cap. 5. Indui segetibus dicitur terra, quum frumentis onusta est. Plin. in Paneg. 48, Tantis segetibus induebatur, ut cum fructissimis terris, quasi nunquam cessura certaret. Animum bonis artibus non induerat. Tacit. lib. 15. Plurimum adulationis Scelenconses induere. Tacit. lib. 5. Auctoritatem induit uera sententis. Quint. lib. 4. cap. 1. 32. Diem induere. Tacit. lib. 5. Induere duritiam contra sensum. Plin. lib. 2.0. cap. 13. 2. Formam mortalem induitur Phobus. Ouid. 11. Metam. 41. Habitu, ac uoces dolentum simulatione magis, quam libere induebat. Tacit. lib. 4. Imaginem mortis induere, Dormire. Cic. 1. Tusc. 147. Sibi ingenium nouum in luere. Liu. 3. ab Vrbe, 137. Iras induere sibi. Sil. lib. 1. 8. Mores pudicos et seueros induere. Plin. lib. 28. cap. 8. 19. Nomen aliquod induere sibi. Cic. 2. de Fin. 116. Falsos pauores induerat. Tacit. lib. 20. Personam alterius induere. Quod barbarè in persona alterius loqui dicitur. Quint. lib. 6. Personam philosophi induere, et sibi ipsi hoc nomen inscribere. Cic. 5. Tusc. 104. Personam iudicis induere, Quod uulgo Representare dicitur. Cic. 3. Offic. 57. Proprijs personis induere. Quint. lib. 4. cap. 1. 33. Falsam sibi scientie persuasionem induerunt. Quint. li. 1. ca. 1. 7. Proritorem et hostem induere. Tacit. lib. 16. Seditonem induere. Tacit. lib. 2. Simulationem ingenij alicuius induere. Liu. 1. ab Vrbe, 246. Societatem alicuius inducere. Tacit. lib. 12. Speciem iudicij induere non poterat. Tacit. lib. 15. Speciem latronis induere. Liu. 10. bel. Maced. 48. Spiritus hostiles induere. Tacit. lib. 20. Vetusstatem induere. Plin. lib. 23. cap. 1. 27. Vultus seueros induere. Mart. lib. 2. 41. Induere sibi animi sui uultum. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2. In mentes hominum induit cum audiendi quadam illecebra a pologos Aesopus. Gel. lib. 2. cap. 29. Legitur et Induxit. Induere aliquid in uultus ac terga ferarum. Virg. 7. Aen. 4. Induit se Reipub. Senec. 1. de Clement. Id est, implicuit. Induere se acutissimis uallis aut stimulis. Hoc est, inopinatum se conijcere in uallos. Caesar 7. bel. Gal. 291. Indui in penas. Quint. lib. 12. ca. 1, Qui in grauissimas frequenter legum semper uerò male conscientiae penas a semetipsis in prouiso rerum exitu induantur. Alij legunt, inducantur. Induere se in laqueos, pro Immittere, et conijcere. Cicero. 4. Verr. 70. In id ipsum se induit quod timebat Philo. Cicero. 4. Acad. 37. Id est, ut ipse dicit, eo quo minime uult reuoluitur Budeus. In fraudem induimus nos. Lucret. lib. 4. 164. Indui sua cōfessione. Cic. 7. Ver. 130, Sua cōfessione induatur ac

inguletur necesse est, Quasi dicat, sua confessione conuincatur.

Induere se re aliqua, & Expedire. Cic. 4. Verr. 73, Videte ut dum expedire sese vult, induat.

At quemadmodum sese induit priore actione? Cic. 7. Verr. 59.

Indutus, pen. prod. Participium (ἰνδύειν) ut, Vestes induit. Virg. 3. Georg. 73.

Indutus, huius induit, pen. prod. (ἰνδύειν) uerbaleut, Gerere uestem induit. Tacit. lib. 16.

Indumentum, huius indumenti (ἰνδύματα, ἰνδύματα, ἰνδύματα) Id quo induimur. Gel. lib. 16. cap. 19, Arionem cum fidibus & indumentis, cum quibus se in salum eiacularat, extitisse. Cic. 1. de Nat. deor. 92, Quod quum efficere uultis, indumenta tamen corripitis. Legendum ex antiquo codice, in dumeta.

Inducula, huius inducule, pen. corr. (ἰνδύματα) Plaut. Epid. 5. 40, Quid erat induca? an regillam Induculam, an mendiculam?

Induperator] pen. prod. (ἰνδύειν) pro Imperator, apud poetas, per eam figuram que Epenthesi dicitur. Cic. 1. de Diuinat. 175, Omnibus cura uiris uter esse induperator. Ex Ennio, Iuuenal. Sat. 4. 33, Quales hic epulas ipsum glutisse putemus Induperatoris?

Indupediō] indupediō (ἰνδύειν) indupediō: ut, Materies indupedita, id est, impedita. Lucret. lib. 4. 8. Idē lib. 4. 14, Et multo citius, quāto minus indupediō Pauca queunt.

Induro] induro, pen. prod. (ἰνδύειν) indurare, Durum facere. Plin. lib. 8. cap. 52. 1, Tunc inter se dimicant, indurantes attritu arborum costas, lutoque se tergorantes. De subus. Idem lib. 15. cap. 17. 1, Punicā, aqua marina feruente indurari oportet.

Niues indurat Boreas. Ouid. 6. Metam. 139.

Indurata glacies, Quae induruit, & concrecione durior facta est. Lilius 2. bel. Pun. 135, Ora indurata cornu. Ouid. 14. Met. 100. De mutato in auem. Robora indurata flammis. Stat. 4. Theb. 13.

Induratus timor. Liu. 10. bel. Pun. 83.

Induratio, & hoc induratio, Comparatiuū. Seneca de Ira, lib. 1. cap. 11, Quid Germanis induratio ad omnem patientiam, ut quibus magna ex parte non tegumenta corporum prouisa sunt, &c.

Indurandus est animus, & a blandimentis uoluptatum procul abstrahendus. Seneca epist. 52.

Indureo, indures: siue induresco, indurescis, indurui, (ἰνδύειν) indurescere, Durum fieri. Col. lib. 2. cap. 21. 2, Antē quam ex toto grana indurescant. Sic, lib. 12. cap. 15. 3, Antē, quam indurescant sicilia. Plin. lib. 16. cap. 7. 3, Indurescunt in modum galle.

Indurescere in prauum. Quint. lib. 2. cap. 4.

Corpus induruit usu. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 1.

Indus] Indi (ἰνδία) fluiuis a quo India nominata est, quem in iugo Caucafi montis, quod uocatur Paropamisus, aduersus Solis ortum effusum aiunt, in seq. x. annes recipere. Huius fluij meminit Cic. 2. de Nat. deor. 197. Et Plin. lib. 6. cap. 20. Hic ab incolis dicitur Sandus.

Industum] indusy (ἰνδύειν) quasi Industum, super quo mox subucula sumebatur. Varro Intusium dicit, quum ait, Vnum quod foris, a palam palla: alterum quod intus, a quo intusium.

Industarius, industriarij, Qui industria conficit. Plaut. Aulul. 15. 37, patagarij, industriarij, Flammararij, uolarij.

Industata, industate, uel intusata, pen. pro. Idem quod indu-

sum. Plaut. Epid. 5. 48,

Tunicam rillam, tunicam spissam, linteolum, casticum, Industatam, patagiatam, calulam, &c.

Industria] industrie (ἰνδύειν, ἰνδύειν, ἰνδύειν) Animi promptitudo & sagacitas, siue habilitas ad aliquid faciendum. Donatus, Industria, Scientia, & prouidentia: ea enim que discimus, et scimus, operatione genita et industria quaedam scimus. Etiam pro ingenij siue artis exercitatione accipitur. Plaut. Mostel. 6. 1,

Iuppiter supremus summis opibus atq; industrijs me Perijisse, & Philolachetem cupit herilem filium. Plin. epist. 5. 1. a. lib. 3, Ex Proconsulatu Asiē gloriā reportauerat, maculam ueteris industriae laudabili otio abluerat. Cic. Vi industria nostra tue morem geramus uoluntati. Cic. 5. Verr. 116, In quo meam industriam ac diligentiam spectari uoles Virg. 3. Georg. 41,

Sed non illa magis uires industria firmat,

Quam Venerem, & cæci stimulos auertere amoris.

Industria & conatus. Cic. 2. Verr. 22. Ibidem, 7. 143, Homini nobilium non ferē quicquam nostrae industriae fauet.

Agilis industria. Vide Agilis.

Antelucana industria. Cic. 4. Tusc. de Demosthene.

Militaris industria. Vide Milcs.

Augere industriam. Vide Augere.

De industria aliquid facere, Dedita opera, uel data opera. Terent. And. 4. 5. 6,

Paulum interesse censet, ex animo omnia Ve fert natura facias, an de industria. Cic. 1. Offic. 36.

Ex industria, Idem. Quint. lib. 1. cap. 9.

Industria, Ablatiuus, Idē quod De industria. Plaut. Truc. 3. 26.

Atq; hæc celamus nos damna industria, quum iam rem Fidemus, nosq; nosmet perdimus.

Industrius, Adiectiuū (ἰνδύειν, ἰνδύειν) Diligens, Qui multa industria est, & prompto ingenio ad aliquid faciendū. Cic. 5. Verr. 43, Nympho est Centuripinus, homo nauis & industrius, experientissimus ac diligentissimus orator. Idē 2. Tusc. 60, Itaq; industrius homines illi studiosos, uel potius amantes doloris appellant, nos cōmodius laboriosos.

Industum (inquit Festus) antiqui dicebant Industrium quasi quicquid ageret, intro strueret, & studeret domi.

Industrior, Comparatiuus. Plaut. Mostel. 3. 49, —quo neq; Industrior de iuuentute erat arte gymnastica, disco, hastis, pila, Cursu, armis, equo, &c.

Industrie, Aduerbiū (ἰνδύειν) Ingeniose. Quint. lib. 5. cap. 12, Fortiter & industrie curatus contra piratas, &c. Caesar 3. bel. Ciuil. 37. 3.

Industrius, Comparatiuus aduerbij Industrie. Cic. pro Domo sua, 22, Quis apud Pop. Romanum de illius dignitate industrius, quis Senatui sepius dixit?

Induuium] induuij (ἰνδύειν) pro cortice arboris, quo ipsa induitur. Plin. lib. 13. cap. 4. 3, Vitalem sibi arborisq; induuijs circumlata mira pernicitate tum homine subeunte. De palmis.

Inebriō] inebriat (ἰνδύειν) inebriare. Plin. lib. 12. cap. 22. 15, Palma que uocatur adipos, uescētes inebriat. Idem lib. 17. cap. 26. 4, Quoniam inebriatis radicibus nocent. Iuuenal. Sat. 10. 12, Et miseram uinosus inebriat aurem.

Inebra] in aues, que in augurijs aliquid fieri prohibent, & prorsus omnia inebra appellantur, que tardant uel morantur agentem, Festus.

Inedia] inedia (ἰνδύειν) Fames & tempus quo quis ab edendo abstinet. Cic. 5. de Fin. 14. 1, Vigilij & inedia necatur. Plin. lib. 11. ca. 5. 4. 1, Homini nō utiq; septimo lethalis inedia Imperiosa

Imperiosa inedia. Vide Impero.

Sustinere inediam. Cels. lib. 1. cap. 3.

Ineditus] pen. corr. Adiectiuum (ἰνδύειν) ut, Causa inedita. Vide Causa.

Ineffabilis] & hoc ineffabile, pen. corr. (ἰνδύειν) Quod effari non possis, aut exprimerē Plin. lib. 28. cap. 2. 10, Non est facile dictū, externa uerba atq; ineffabilia de uigent fidem ualidius, an Latina inopinata, & c. Idem in Pref. 5. lib. 1.

Inefficax] pen. corr. inefficacis, pen. prod. om. gen. (ἰνδύειν) Plin. lib. 27. cap. 12. 10, Inefficacius quam supertora. Idem lib. 34. cap. 11. 4, Fit & ex canalo ere squama, Cypria, longē inefficacior.

Ineffigatus] pen. prod. Adiectiuum (ἰνδύειν) Informis, quod non est factum ad aliquam effigiem, uel nullam aliam cuius rei formam aut effigiem refert. Gel. libro 17. cap. 10, Namq; ut illa bestia socium ederet ineffigiatum informemq; lambendūq; id postea, quod ita edidisset, conformaret & fingeret.

Inelaboratus] pen. prod. Adiect. (ἰνδύειν) Quod artificio non satis excoluit est, & uitio datur. Quint. lib. 4. cap. 1, Nec tamen deducti semper atque circumlita, sed sepe simplici ac inelaborate similes, nec uerbis nullūq; nimia promittens, & c. De oratione procemij. Alij legunt inelaborate.

Inelegans] pen. corr. Adiect. (ἰνδύειν) Eleganti contrarium. Plin. lib. 37. cap. 10. 37, Carnem dicatum ueneri, non inelegans. Idem lib. 21. cap. 2. 5. 2, Vestes tuctur odore non ineleganti. De heliocycho. Cic. de clar. Orat. 15. 4, meratq; ingenium satis acre, & orationis non inelegans copia.

Deliciae illeptide atq; inelegantes. Catul. ad Flauium, epig. 6. 1.

Ineleganter, Aduerbiū (ἰνδύειν) Cic. 2. de Finib. 4. 6, Primum diuisi ineleganter.

Ineloquens] pen. corr. Eloquenti contrarium. Lactant. De officio Dei, cap. ultim. M. Tullius eloquentia ipse uicium exemplar, ab indoctis & ineloquentibus, qui pro uero nitentur, sepe superatus est.

Ineluctabilis] & hoc ineluctabile, pen. corr. (ἰνδύειν) Quod uitari non potest, hoc est, domiri, & luctu uinci. Virg. 8. Aeneid. 2. 7, & ineluctabile fatum. His posere locis. Id est, insuperabilis uis fati. Idē 2. Aen. 65, Venit summa dies, & ineluctabile tēpus Dardaniæ.

Genum ineluctabile. Stat. 9. Theb. 102.

Inemendabilis] pen. corr. Adiectiuum (ἰνδύειν) Quod emendari nō potest, ut, Prauitas inemendabilis. Quint. lib. 1. cap. 1. 27.

Inemoriō] inemoreres, inemori, pen. corr. Horat. Epod. 5. 7, Quod possit inmissis puer Longo die bis terq; mutata dapis Inemori spectaculo. Hoc est, emori in spectaculo, & c.

Inemptus] Adiectiuum (ἰνδύειν) Non emptus. Mart. lib. 1. 72, Salus aprum, campus leporem tibi inemptum. Inempte ruris dapes. Coll. lib. 11. cap. 3. 1. Virg. 4. Georg. 2. 7.

Inenarrabilis] & hoc inenarrabile, pen. corr. (ἰνδύειν) Admirabile, & quod enarrari non potest. Plinius libro 8. cap. 7. 4, Sed Pompeiani amissa fugæ spe, misericordiam uiligi inenarrabili habitu querētes, supplicauer. Et lib. 10. cap. 2. 1.

Inenarrabilis subtilitas. Plin. lib. 21. cap. 1. 1.

Munus inenarrabile. Mart. lib. 2. 10.

Inenarratus, pen. prod. Adiectiuum (ἰνδύειν) Gellius lib. 12. cap. 6, Quod inenarratum relinquamus.

Inenodabilis] & hoc inenodabile, pen. corr. (ἰνδύειν)

Cicer. de Fato, 29, Nec quum hæc ita sint, est causa cur Epiurus factum extimescat, & ab atomis petat præsidium, easq; de uia deducat, & uno tempore suscipiat res duas inenodabiles.

Ineo] inis, inui, inimum, pen. corr. (ἰνδύειν) inire, ingredi. Plaut. Casin. 16. 23, Situ iebes, inibitur tecum. Id est, ingrediar totum. Idem, Inire domum. Plinius in Paneg. 23, Tentoria. Cicero pro Corn. Balb. 18, Qui si suis decretis legibus sanxissent, ne quis suorum ciuium castra imperatorum. Pop. Rom. iniret. Tac. lib. 3, Ve oudus iniret. Item, lib. 5, Inire curiam. Et lib. 13, Stationem. Et lib. 15, spectaculum.

Taurus inire celum. Ouid. 5. Fast. 123.

Iniute unquam febris? Id est, Nunquamne te corripuit febris? Plautus.

Aestimationem inire. Seneca de Benef. lib. 5. cap. 8.

Animum inire societatis. Pomponius in l. pl. au. ff. pro socio.

Beneficium inire, Comparare. Terent. And. 5. 1. 5.

Causam aut rationem alicuius rei inire. Liu. 4. bel. Maced. 17, Certamen inire. Cic. 4. de Fin. 51. Virg. 5. Aeneid. 23.

Connubia famule inire. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 5.

Consilium inire de re aliqua. Plaut. Pseud. 7. 130. Cic. ad P. etum, lib. 9. 2. 4. 3, Nam & Aquini & Frabateria co. silit sunt inira de me.

Consilium cum aliquo inire, pro Capere consilium. Cic. ad Brutum, 158. Liu. ab Vrbe cond. Quia regni recuperari consilia inissent. Caesar 3. bel. Gal. 37, His initis consilij oppidamunt.

Consilium multæ calliditatis inire. Ouid. 3. Fast. 77.

Consulatum inire, ingredi dignitatem Consularem. Caesar 1. bel. Ciuil. 19.

Conuiuium inire, pro Ire ad. Cic. pro Rosc. Amer. 31. Idem 5. Verr. 53, Quocum inire conuiuium nemo unquam nisi turpis impurusq; uoluisse.

Cubile alicuius inire, pro Cum uxore eius dormire. Cic. de A. rusp. resp. 35, Quum uxorem sororemq; non discernis, quum quod inens cubile non sentis.

Cursum inire. Cic. pro leg. Manil. 2. 3. Virg. 5. Aeneid. 116.

Dapes inire cum aliquo. Stat. 1. Syl. 6. 10.

Domos ignotas inire. Ouid. 3. Fast. 32.

Fœdus inire. Propert. lib. 4. eleg. 4. 12.

Gratiam ab aliquo inire. Plaut. Cistell. 2. 6, Ego uos amo, & eo à me maximam inissi gratiam. Cic. Seruio Sulp. lib. 4. 2. 6, Gratiam quoq; nos inire ab eo defendenda pace arbitrabimur. Idem 6. Verr. 126.

Gratiam apud aliquem inire. Liu. 6. bel. Maced. 19, Apud regem gratiam initam uolebant.

Gratiam cum bonis omnibus inire. Cic. ad Attic. lib. 7. 12. 8. 11.

Gratiam inire, prepositionibus subintellectis. Cic. ad Attic. lib. 1. 9. 4, Intellexi hominem moueri, utrum Crassum inire eam gratiam, quam ipse pretermisisset, an esse, & c. Idem 1. Offic. 72, Sin erunt merita, ut non inuenda sed referenda sit gratia, Terent. Adelph. 5. 7. 16,

Ego lepidus in eo gratiam. Vbi Donatus, in eo gratiam, in gratiam eo: hoc est, amicos comparo.

Falsam gratiam inire. Terent. Heaut. 2. 3. 62.

Honorem inire, pro Suscipere, & incipere administrationem alicuius magistratus. Suet. in Iulio Cesare, imito h. noi. e. pri mus omnium instituit, ut, & c.

Imperia alicuius inire id est, seruire alicui. Stat. 1. Achil. 57.

Inductas inire, pro facere inducias. Plin. in Paneg. 21.

Inuicere inire. Liu. 10. ab Vrbe, 4. 8. l. ten. lib. 5. 79, A. spicia de integro repeterentur, & inter regnum iniretur. Lincen uia inire. Id est, gigni. Lucret. lib. 3. 139.

Magistratum inire. Cic. 2. de Finib. 118. Et 3. Verr. 89, Postea quam Verres magistratum inijt, etc. Id est, insignia magistratus cum imperio assumpsit, inquit Budæus.

Mensuras agrorum inire. Colum. lib. 5. cap. 3. 1.

Munus aliquod inire. Virg. 5. Aeneid. 168.

Negotiationē inire. Pomponius in l. si negotia. ff. de negot. gest.

Nexum inire, Vinciri, devinciri, illigari, et detineri. Liu. 7. ab Vrbe, 8. 4. Vide Nexum in Nectio.

Numerum inire, Numerare, et quod dicitur, Facere numerū. Plin. epist. 193. Liu. 8. bel. Maced. 101, Numerus interfectorum haud facile iniri potuit.

Pastum inire. Plaut. Persa. 9. 17. Hoc est, pascere.

Pericula praeliorum inire. Cic. 1. de Divinat. 91.

Poenam inire. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 6.

Pugnam et praelium inire. Plaut. Amph. 16. 37.

Praelia inire. Virg. 4. Georg. 63.

Inire praelium: opponitur finire praelium. Liu. ab Vrbe, Hoc ultimum utriusque initium finitumque est praelium.

Rationem inire, pro Viam et modum aliquid agendi querere. Terent. Heaut. 4. 2. 7, Quid agam? aut quid comminiscar? ratio de integro inveniunda est mihi.

Rationem inire, et viam reperire, quā possis aliquid peruenire, etc. Cic. 5. Verr. 90.

Rationem inire de commodis militū augendis. Cic. 5. Phil. 202.

Rationem inire quemadmodum vel quomodo. Cic. ad Atticum, lib. 12. 2. 4. 15. Idem ad Sulpitium, lib. 13. 29. 6, Aduues, inuasque rationem quemadmodum ea mulier Romanam perducatur. Id est, consideres.

Rationem inire ut. Cic. ad Rufum, lib. 5. 20. 14, Nam et Volu- suliberandi meum fuit consilium: et us multa tam gratis a Valerianis praedibus, ipsique, T. Mario depelleretur, a me inita ratio est.

Rationem inire, pro Subducere. Cato de Re rust. Vbi ea cogno- uit, rationem inire oportet operarum, dierum, etc. Cic. con- tra Rullum, Inietur ratio questus de uestra pecunia.

Rationem inire, pro Capere consilium, uel ratiocinari. Cic. 3. de Nat. deor. 101, Medea modo et Atræus commemorabantur a nobis heroeae personae inita subductaque ratione, nefaria scelera meditantes.

Rationem inire utrum. Liu. 8. bel. Pun. 39.

Aliquid inire cū ratione: id est, estimare, intelligere, inquit Do- natus. Terent. Phorm. 2. 2. 30.

Sedes lucidas inire. Horat. 3. Carm. ode 3. 7.

Inire suffragia, significat Coire et congregari ad suffragia fe- rendā. Liu. 3. ab Vrbe, 71.

Societatem inire cum aliquo. Plancus ad Cic. lib. 10. 8. 7.

Inire somnum. Virg. eclog. 1.

Sape leui somnum suadebit inire susurro.

Thalamum inire. Ouid. 4. Metam. 66.

Thalamos pudicos inire. Ouid. 3. Metam. 28.

Tribunatum inire, ut Magistratum inire. Cic. 3. de Legib. 63. Idem ad Atticum, lib. 11. 2. 17. 1.

Viam inire, pro ingredi. Propert. lib. 2. eleg. 3. 4. 2. Cic. pro Mu- ræna, 23, Inite viam, praesidē aderat sapiens ille, qui inire viā doceret: redite viam, eodem duce redibant.

Vias ignotas inire. Ouid. 2. de Remed. amor. 37.

Viam inire quā commodē aliquid exequare, pro inire rationē. Liu. 1. ab Vrbe, 96. Idem 5. bel. Maced. 22, Via fraudis inita.

Inire, id est, inchoare, exordium accipere. Virg. 4. eclog. 3.

Teque adeo decus hoc cui te Consule inibit. Pollio. Seruius.

Inire, pro Coire, siue concumbere. Plin. lib. 8. cap. 4. 4. 1, Arce- riq; utrumque genus ab altero narrant, nisi in infantia eius ge- neris, quod in eam lacte hausto.

Incor, iniris, pen. prod. Passiuū. Plin. lib. 10. cap. 63. 7, Ineun-

tur a partu sexto mense.

Iniens, inuentis (ἐπιεισθησθαι) Participium absolute positum, maioribus rebus adhibetur: ut, Ineunte etate, etc. Rarissi- mum autem in nominatiuo legitur.

Ineunte adolescentia: id est, initio adolescentiæ. Cic. de Sen- ect. 69.

Ineunte etate. Cic. 1. Offi. 171, Ineuntis enim etatis Inscitia, se- num constituenda et regenda prudentia est.

Ab ineunte etate, Idē. Cic. pro Corn. Balbo, 4. Idem pro Deio- taro, Quibus ille studiis ab ineunte etate se imbuerat.

Ex ineunte euo. Lucret. lib. 2. 149.

Ineunte Ianuario cura ut Roma sis. Cic. Attic. lib. 1. 12, Alia exemplaria habent, Ianuario mense, ut, etc.

Ineunte uere, Ineunte astate. Cic. de Senect. 4. 8. Caesar 2. bel. Gal. 236.

Ab ineunte uita. Gel. lib. 14. cap. 1.

Inito, initis, pen. corr. initare. Frequentatiuum ab Ineo. Dica- medes, Inco, inis, inito dicimus. Pacuuius, Loca arida initas.

Initus, huius initis, pen. corr. masc. gen. (ἐπιεισθησθαι) Coi- tus. Plin. lib. 8. cap. 4. 2. 10, de equis, Nec tamen quindecim initis cuiusdem anni ualet tolerare. Ibidē, cap. 4. 4. 2, Et quæ non primo initu generare coeperit.

Ineptus] Adiectiuum (ἀπειρομαθής, ἀπειρος) Non aptus. Cic. 2. de Orat. 10, Quem enim nos ineptum no- camus, is mihi uidetur ab hoc nomen habere ductum, quod non sit aptus, idque in sermone nostri consuetudine perditē patet. Nam qui aut tempus quid postulet non uidet, aut plu- ra loquitur, aut se ostentat, aut eorum quibuscum est, uel di- gnitatis, uel comodi rationem non habet, aut denique in ali- quo genere aut in concinnis, aut multus est, is ineptus dicitur. Donatus Ineptum dicit ait, quod a quouis reprehendi po- test. Terent. Adelph. 1. 1. 38, Vestitū nimio indulges, nimium ineptus es.

Non ineptus. Vide Non.

Causa inepta. Terent. And. 15. 2. 2.

Charta inepta. Horat. 2. epist. 1. 5. 4.

Labor ineptus. Plin. epist. 9. b.

Lenitas inepta. Terent. Adelph. 3. 3. 36, — inepta lenitas. Patris et facilitas praua.

Lusus inepti. Ouid. 2. Trist. 4. 5.

Negotium ineptum et Græculum. Cic. 1. Tusc. 135.

Risu inepto res ineptior nulla est. Catul. in Egnat. epigr. 37. 4.

Via inepta, Incommoda, difficilis. Cic. ad Attic. lib. 16. 337. 3.

Ineptum est de tam perspicua istius impudentia pluribus uerbis disputare. Cic. 3. Verr. 105.

Insolens et ineptum. Cic. in Orat. 16.

Ineptio, ineptis, ineptiui (ἀπειρομαθία) ineptire, Facere aut dicere quod neque loco, neque tempori, neque rebus, neque perso- nis conueniat. Terent. Phorm. 2. 3. 73, — non agam? inō non desinat, Donec perfecero hoc. v. ineptis. Idem Adelph. 5. 8. 11.

Ineptia, ineptia (ἀπειρομαθία, ἀπειρομαθία) quod in plurali sepius reperitur, tam uerborum, quam factorū est. Terent. Phorm. 4. 3. 43, Vi ad pauca redeam, ac mittam illius inep- tias. Plaut. Merc. 3. 26, Ineptia, stultitiæque adeo, et temerita- tas. Cic. ad Appium, lib. 3. 7. 12, Quæso etiam ne tu has inep- tias, etc. Idem 1. Tusc. 148, Ineptia penē aniles.

Lectores ineptiarum. Catullus ad Aurelium, epig. 16. 3.

Facere aliquid ineptiarum. Catul. ad Flauium, epig. 6. 3.

Ineptē, Aduerbium (ἀπειρομαθώς) Minus aptē, et impru- denter. Plaut. Mostel. 7. 64, Interdum ineptē stultus es. Cic. 1. Tusc. 18, Ineptē sanē quis est enim, etc. Idem 1. Acad. 27, Nam est non sicut Mimeruam, ut aiunt, tamē ineptē quisquis Mimeruam docet.

Moliri

Moliri aliquid ineptē. Horat. de Arte, 2. 9.

Ineptitudo, pro ineptia. Cæcilius (ἀπειρομαθία) Qui homo ineptitudinis cumulat, cultum oblitus est. Nonius.

Inequito] Inequitas, pen. corr. inequitare. Macrob. lib. 7. cap. 15, Quæ ergo consiit de carne luculenta, audei inequi- tare Philosophiæ, de incorporeis et uere diuinis certa ra- tione tractanti. De medicina loquitur.

Inequitabilis, et hoc inequitabile. pen. corr. Non equitabilis. Curtius lib. 8, Imber uolentius quā alius fufus campos lu- bricos et inequitabiles fecerat.

Inermis] inermis (ἀσπληνός) inermare, Armis spoliare. Pegasus.

Inermis, et hoc inermē (ἀσπληνός, ἀσπληνός) Qui armatus non est. Sisenna Hist. lib. 4, Pleriq; inermes in castra persua- giunt. Cic. ad Brut. 10. 3, Perterritos, inermes, faucios non sunt nostri duces persecuti.

Inermis et Armatus, contraria. Cic. Antequam iret in exil. 17.

Araus inermis. Stat. 1. Sylu. 2. 16.

Dextra inermis. Virg. 11. Aeneid. 135.

Hofis inermis. Propert. lib. 4. eleg. 1. 30.

Vulgus inermis. Ouid. 3. de Arte, 10.

Inermis ac nudus in differendi arte, per translationem. Cic. 1. de Finib. 23.

Amor inermis. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 14.

Inermis, Adiectiuum (ἀσπληνός) Idem. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12. 1, Ita enim Romam erat nuntiatum, ita persuasum omnibus, cū paucis inermis, perterritis metu, fracto animo fugisse Antoninum. Salust. in Iugur. Neque quāquam decere, qui manus armauerat, ab inermis pedibus auxilium petere.

Vulgus inermis. Virg. 11. Aeneid. 2. 7.

Inerto] inerris (ἀπαιρομαθία) inerrare. Idem quod Errare. Plin. lib. 1. epist. 6, Cornelium Tacitum, Experientis nō magis Dianan montibus, quā Mimeruam inerrare.

Ignis inerrat aedibus. Stat. 1. Sylu. 5. 13.

Inerrans, inerrantis, o. g. (ἀπαιρομαθία) inerrantes stelle, quæ et fixæ dicuntur, quod suo loco moueri non apparent. Cic. 2. de Nat. deor. 79, Habent igitur suam spheram stelle iner- rantes ab ætherea coniunctione secretam et liberam.

Iners] inertis, o. gen. (ἀπαιρομαθία, ἀπαιρομαθία) Qui sine arte est, Ignauus. Cic. 2. de Finib. 181, Sed lustrenus animo non has maximas artes, quibus qui carebant, inertes a maioribus nominabantur. Terent. And. 3. 5. 2, — atque hoc confiteor. Iure obtigisse, quando quidem tam iners, tam nulli consi- lij sum.

Iners, Otiosus, ignauus, qui nihil operis et artis facit. Virgil. 1. eclog. 10, Libertas: quæ seræ tamen respexit inerten.

Iners et Ignauus. Cic. 4. Verr. 139.

Iners membris, Debilis. Plin. lib. 8. cap. 21. 5.

Inertes opera. Plaut. Bacch. 11. 13.

Iners ad repugnandum. Plin. lib. 9. cap. 6. 2.

Iners in Venerem. Colum. lib. 6. cap. 27. 9.

Non inertissimus homo. Vide Non.

Aetus iners senectus. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 1.

Anima iners. Ouid. 13. Metam. 16.

Annus iners. Ouid. 1. Fast. 34.

Brachia inertia. Ouid. 5. Metam. 36.

Bruma iners. Horat. 4. Carm. ode 7. 3.

Caro iners. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 8.

Corda inertia. Virg. 9. Aeneid. 11.

Corpora inertia. Virg. 2. Aeneid. 73.

Frigus iners. Ouid. 8. Metam. 160.

Ignauum atque iners genus interrogationis. Cic. de Fato, 4. 3.

Glacies iners. Horat. 2. Carm. ode 9. 1.

Glebæ inertes, Pigre, nihil producentes. Virg. 1. Georg. 19.

Humor iners, cui Profluens opponitur. Virg. 4. Georg.

Ingenium iners. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.

Oculos stupor urget inertes. Virg. 3. Georg. 103.

Iners et desidio sum otium. Cic. 2. de leg. Agr. 90.

Pectus iners. Ouid. 5. Trist. eleg. 7. 5.

Pondus iners. Ouid. 1. Metam. 2.

Inertes querela, Languida. Liu. 1. ab Vrbe, 259.

Sal iners. Plin. lib. 31.

Seguitia inertissima. Cic. 1. de Finib. 8.

Senectus iners. Senec. Herc. fur. 9. 16.

Iners, Ignaua, somniculosa senectus. Cic. de Senect. 32.

Somni inertes. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 4.

Tempus abibit iners. Ouid. 3. de Arte, 12.

Terra iners. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.

Truncus iners iacui. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 3.

Versus inertes. Horat. de Arte, 90.

Vita iners. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 1.

Inertia, huius inertia (ἀπαιρομαθία) Modò pro ignorantia ar- tis, modò pro otio, modò pro ignauiā usurpatur. Colum. in Praef. lib. 2, Non igitur fatigatione, quemadmodum plurimi crediderunt, nec senio, sed nostra scilicet inertia minus beni- gnè nobis arua respondent. Cic. pro Rosc. Comed. 14, Non propter inertiam laboris, sed, etc. Idem lib. 1. de Orat. 35, Duo illa relinquamus, idque largiamur inertia nostra.

Inertia, ignauiā, desidia, luxuria. Author ad Heren. lib. 1. 8.

Inertia opponitur artibus. Cic. in Partit. 20.

Laboris inertia. Cic. pro Rosc. Com. 14.

Mollis inertia. Horat. Epod. 14. 1.

Sepulta inertia. Virg. 11. Aeneid. 2. 7.

Strenua inertia. Horat. 1. epist. 11. 6.

Accusare inertiam. Vide Accuso.

Afferre inertiam. Vide Affero.

Segnitiam hominum atque inertiam castigare. Cic. 1. de Orat. 91.

Fuga laboris inertiam coarguit, et desidiam. Cic. pro Mur. 7.

Condemnare aliquem inertiam. Cic. 1. de Orat. 84.

Nequitia et inertia se condemnare. Cic. 1. in Catil. 3.

Inerticulus, pen. corr. (ἀπαιρομαθία) Plin. lib. 14. cap. 2. 10.

Inerticulum est nigris appellauere, iustius sobriam dicitur, in- ueterato præcipue commendabilem uino, sed uiribus inno- xiam. De uite. Colum. lib. 3. cap. 2. 15.

Ineruditus] pen. prod. Adiectiuum (ἀπαιρομαθία) Non er- ruditus. Suet. de claris Gram. 15, Præterea priscorum Cato- nis uerborum ineruditissimum surē. Cic. 4. Acad. 238, Mo- dō ne quis illud tam ineruditum, absurdumque respondeat.

Inesco] inescas (ἀπαιρομαθία) inescare, Decipere. Translatio a piscibus et auibus, quæ proprie inescari dicuntur, hoc est, oblata esca decipi. Terent. Adelph. 2. 2. 12, Nunquā rem fa- cies, abi, nescis inescare homines, Sannio. Liu. 2. bel. Pun. 175, Annibal id damnum haud ægerrimè patit, quin potius credere uelut inescatam temeritatem ferocioris Consulis.

Ineuitabilis] et hoc ineuitabile, pen. corr. (ἀπαιρομαθία, ἀπαιρομαθία) Quod uitari non potest. Plin. in Paneg. 68, Magnum et ineuitabile, ac toties cuique experien- dum malum.

Ius rigidum, et ineuitabile mortis. Ouid. ad Liuian. 89.

Nomen ineuitabile. Stat. 9. Theb. 110.

Inexaminatus] pen. prod. Adiectiuum, Non examinatus. Firmic. lib. 1. cap. 2, Inexaminata partis allegationes.

Inexaturabilis] pen. corr. Adiectiuum (ἀπαιρομαθία) Insatid- bilis. Virg. 5. Aeneid. 155,

Iunonis gratis ira, et inexaturabile pectus.

Inexcitabilis] et hoc inexcitabile, pen. corr. Seneca epist. 84, Oppressus inexcitabili Somno.

Inexco-

Inexcogitatus] penult. prod. Adiectiuum (ἀδαιμόνητος) Quod excogitatum & praemeditatum non est. Plinius lib. 36. cap. 15. 8.

Inexcultus] Adiectiuum (ἀδαιμόνητος) Gel. lib. 13. cap. 22. M. Cato, Consularis & Censorius, publicis iam priuatisq; opulentis rebus, uillas suas inexcultas & rudes, nec tectorio quidam praetius fuisse dicit.

Inexcusabilis] pen. corr. Adiectiuum (ἀνεξέλεγκτος) Ouid. 7. Metam. 10. 4. Gratia dijs, scilicet, & inexcusabile peccatus.

Inexercitatus] pen. prod. Adiectiuum (ἀμειλίχης) Exercitatio contrarium. Cic. de Senect. 59. Quibus qui splendide uisunt, hi mihi uidentur fabulae etatis peregrisse: nec tamquam inexercitati histriones, in extremo actu corruisse. Sic 2. Tusc. 64. Inexercitatum militem.

Hebes & inexercitatus. Cic. 2. de Orat. 39.

Inexercitus] pen. corr. (ἀμειλίχης) Idem. Cic. 5. Tusc. 159. Asclepiadem ferunt non ignobilem, nec inexercitum Philosophum, &c. Ex uetusto codice legitur, non ignobilem Eretricum philosophum.

Inexhaustus] Adiectiuum (ἄτρεπτος) Quod expleri non potest, & exhaustum. Cicer. 3. de Finib. 11. Erat enim, ut scis, in eo inexhausta ueritas legendi, nec satari poterat. De Catone.

Inexhausta metalla, Quae exhausti non possunt praebundantia. Virg. 10. Aeneid. 34.

Inexorabilis] & hoc inexorable, pen. corr. (ἀπρόσκλητος) Quod exorari non potest. Cic. ad Quir. fratrem, lib. 1. 2. 13. In literis mittendis (ut sepe ad te scripsi) nimum te inexorabilem praebuisti.

Fatum inexorabile. Virg. 2. Georg. 99.

Inexorabilis iudex. Cic. 1. Tusc. 16.

Inexorabilis res. Liu. 2. ab Vrbe, 13.

Inexpectatus] pen. prod. (ἀμερόσδοντος) Expectato contrarium est. Quint. lib. 9. cap. 2. Illis non accedo qui schemata esse existimat, etiam si quid nobis ipsis dicamus accidisse inexpectatum. Alia exemplaria habent, inopinatum.

Hostis inexpectatus in armis adest. Ouid. 12. Metam. 13.

Inexperrectus] Adiectiuum (ἀνεξήκωτος) Ouid. 12. Metamorph. 64. Sopitus uenis & inexperrectus Aphyppas.

Inexpertus] Adiectiuum (ἀπειρος) Id est, intentatum, & nulla experientia probatum. Virg. 4. Aeneid. 83. Ne quid inexpertum frustra moritura relinquat. Horat. 1. epistol. 19. 19. Dulcis inexpertis cultura potentis amici.

Inexpertus metuit. Hoc est, ijs qui experti non sunt, qui periculum non fecerunt.

Si quid inexpertum scenae committis. Horat. de Arte, 26.

Relinquere aliquid inexpertum. Virg. 4. Aeneid. 84.

Inexpertus, cum datiuo. Liu. lib. 3. bel. Pun. Exercitum in tectis habuit aduersus omnia mala sepe ac diu duratam, bonis inexpertum atq; insuetum. Item, cum accusatiuo media praepositione. Idem lib. 6. ab Vrbe, 17. Ram accenderat ignominia reuocis in animo ad contumeliam inaperto.

Inexpiabilis] & hoc inexcipabile, pen. corr. (ἀνυπατάμενος) Quod expiari non potest. Cic. 2. Tusc. 44. Tum est Pontificio iure de caeremonijs sepulchrorum intelligi licet: quas maxime ingenijs praediti nec tanta cura coluissent, nec uiolatas tam inexcipabili religione sancissent.

Implacabilis, & inexcipibilis. Cic. in Pisonem, 64. Pro inexcipibili & inexcipibili. Budaeus.

Inexcipibile bellum. Cic. de Arusp. resp. 3. Inexcipibile, pro perimaci. Budaeus.

Inexpiabile odium Romanorum in Annibalem. Liu. 9. bel. Maced. 20. 8.

Inexplanatus] pen. prod. Adiect. (ἀνεπίλυτος) ut, inexplanata lingua, hoc est, impedita, neq; agilis, neq; etiam conplanata, ut aperte proferre possit. Plin. lib. 11. cap. 37. 46.

Inexplebilis] & hoc inexplabile, penult. corr. (ἀπληροῦς) Quod expleri non potest. Cic. 5. Tusc. 24. Quid uero illum, quem libidinibus inflammatum & furentem uidemus, omnia rabide oppetentem cum inexplabili cupiditate.

Inexplebilis potu. Plin. lib. 11. cap. 25. 2.

Inexplebilis uirtutis, uera q; laudis homo. Liu. 8. bel. Pun. 88. Inexpleus, pen. prod. Adiectiuum (ἀπληροῦς) ut, Cedei inexplata. Stat. 8. Theb. 130. Id est, nondum complete.

Lachrymans inexplatum. Virg. 8. Aeneid. 110. Hoc est, inexplabiliter, nomen pro aduerbio. Seruius.

Inexplicabilis] & hoc inexplabile, pen. corr. (ἀνεξηγήγητος) Quod explicari non potest. Plin. lib. 23. cap. 1. 19. De genibus singulis differere, immensum, & inexplicabile est.

Inexplicabilis uarum error. Plin. lib. 36. cap. 13. 4.

Inexplicabiles fraudes. Cic. 1. Tusc. 114.

Inexplicabile iter. Plin. lib. 5. cap. 5. 8.

Laquei inexplicabiles. Quint. lib. 5. cap. 10. 70.

Series inexplicabilis. Quint. lib. 5. cap. 14. 25.

Inexplicabiles uiae continuis imbribus. Hoc est, unde sese quis facile extricare non queat. Liu. 10. bel. Maced. 132.

Inexpliteus] pen. corr. Adiect. (ἀνεξιχνίαστος) intricatus, inuolutus, obscurus, & qui facile explicari non potest. Mar. lib. 9. 50. Democritus, Zenonas, inexpliteosq; Platonas.

Inexploratus] pen. prod. (ἀνεξερεύνητος) contrarium Explorato. Liu. 6. bel. Pun. 24. 5. Non altitudo montium, non inexplorata stagna uada, &c. Plin. lib. 35. cap. 6. 13. Apportatur & indicum ex india, inexploratae adhuc inuentionis mihi. De atramento.

Inexploratae, siue inexploratae, pen. pro. Aduerbium (ἀνεξερεύνητος) Incerit sine inexploratione atq; indagatione. Gel. lib. 5. cap. 19. Sed arrogationes non temere, nec inexploratae committuntur. Liu. 6. ab Vrbe, 118. inexploratae pabulatum cohortes misere.

Inexpugnabilis] & hoc inexpugnabile, pen. corr. (ἀνυπότακτος) Quod expugnari non potest. Liu. 2. ab Vrbe, 31. Ibi alto atq; munito loco arcem inexpugnabilem fore. Cic. 5. Tusc. 58. Volumus enim cum qui beatus sit, totum esse inexpugnabilem, septimum, &c.

Cor inexpugnabile telis. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 13.

Pectus inexpugnabile amori. Ouid. 11. Metam. 154.

Probationes inexpugnabiles. Quint. lib. 5. cap. 10. 31.

Inexpugnabilis] pen. corr. Adiectiuum (ἀνυπότακτος) Quod exputari uel numerari non potest. Colum. lib. 9. cap. 4. 5. Verum ex cunctis quae proposui, quaeq; omisi, temporis compendia sequens (nam inexplutabilis numerus erat) saporis praecipui inella reddidit thymus.

Inextinctus] Adiectiuum (ἀσβεστός) Qui non extinguitur. Ouid. 6. Fast. 60. Ignis inextinctus templo caelatur in illo, &c.

Libidinis inextincta homo. Ouid. 1. Fast. 83.

Inextinguibilis, & hoc inextinguibile, idem. Varr. Cato, uel de liber. educand. Male enim consuetudo diu importata est inextinguibilis. Nonius.

Inextirpabilis] & hoc inextirpabile, pen. corr. (ἀνεξήρατος) Quod extirpari & erui non potest. Plin. lib. 15. cap. 20. 1. Radices multae atq; altae, & ideo inextirpabiles.

Inextricabilis] & hoc inextricabile, pen. corr. Quod extricari non potest: aut unde quis extricare se non potest. Plin. libro 36. cap. 13. 8. Inq; basi quadrata intus labyrinthum inextricabilem.

inextricabilem. Virg. 6. Aeneid. 6. Hic labor ille domus, & inextricabilis error.

Inextricabilia uicia stomachi. Plin. lib. 20. cap. 21. 10.

Inexpetabilis] pen. corr. Adiectiuum (ἀπρόσμετος) Quod superari non potest. ut, Inexpetabilis uis fuit. Liu. 8. ab Vrbe, 30.

Inexpetabiles Alpes. Liu. 5. ab Vrbe, 155.

Inexpetabilis, pro inuicto. Senec. 19. epist. Is qui philosophia in remedium suum exercuit, ingens fit animo, plenus fiducia, inexpluperabilis.

Infabre] pen. corr. (ἀνεπίφοβος) Aduerb. contrariū habet Affabre, quod Politus & eleganter significat. Liu. 6. bel. Maced. 155. Aureos torques transtulit M O C C O L X X. ad haec auri pondus C C X L V. argenti infecti factiq; in Gallicis uasis non infabre suo more factis, duo millia C C C X L. pondero, &c.

Scalptum infabre. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 5.

Infabre, Ecce dicit Affabre, Pulchre, Racuius, Barbarica pestē nauis nostris obtulit noua figura factam commissam infabre. Nonius.

Infabricatus, pen. prod. (ἀνεργασμένος) Fabricato contrarium. Virg. 4. Aeneid. 81. Fronentesq; ferunt ramos, & robora syluis infabricata, fugae studio.

Infacetus] pen. prod. Adiectiuum (ἀνεμύλητος) Faceto contrarium. Plin. Trucul. 8. 3. Quid tam infacetus Lemno adueniens? Non infacetus homo. Cic. 3. Off. 75. Seculum infacutum. Catul. in amicam Formiam, epig. 40. 2. Infacitiae, infacitiarum (ἀνεμύλητος) ut, Pleni infacitiarum annales. Catul. in Annales Volustii, 34. 4. Infacundia] huius infacundia. Gel. lib. 11. cap. 16. Tui erroris culpam esse intelligo in mea scilicet infacundia. Id est, imperitia dicendi.

Infacundus, Adiectiuum, inelegans. Liu. 4. ab Vrbe, 216. Et Tribunus plebs uir acer, nec infacundus nactus inter aduerarios, &c.

Infacundior homo. Liu. 7. ab Vrbe, 15.

Infamis] & hoc infame, pen. prod. (ἀνομήσιμος, ἀνομήσιμος) Quasi sine fama, turpis, qui male audit. Cic. 6. Verr. 17. Quo in oppido multas familias totas in perpetuum infames uis supris flagitijsq; fecisti.

Homines ceteris uitijs atq; omni dedecore infames. Cic. pro Cluent. 103.

Infamem facere. Terent. Heaut. 5. 4. 14.

Infames frigidibus Alpes. Horrendae & pertimescendae propter frigora. Liu. 1. bel. Pun. 114.

Infamis annus pestilentia. Liu. 8. ab Vrbe, 89.

Carmen infame. Ouid. 1. de Remed. amor. 51.

Infamis ac nefaria cetera. Cic. 1. Verr. 13.

Genus infame Danai. Horat. 2. Carm. ode 14. 4.

Ludi infames. Propert. lib. 3. eleg. 14. 1.

Infame nomen. Plin. lib. 33. cap. 310.

Infame os Antonij Turpe & immundum. Cic. 11. Philipp. 293.

Terra infames caede. Ouid. 13. Metam. 80.

Vita infamis. Lucret. lib. 3. 9.

Infamis dicitur est ab antiquis digitus medius, propter ignauitiam, quoniam indigere uideatur aliorum defensione. Persius Satyr. 2. Infami digito lustralibus ante saluis Expiat.

Infamia, infamia (ἀνομήσια) Nota, macula, probrum, nota turpitudinis. Terent. And. 2. 6. 13. cavit ne unquam infamia Ea res sibi esset. Suet. de claris Gram. 23. Sed maxime flagrabat libidinibus in mulieres usq; ad infamiam oris. C. Thefauri pars 2.

cer. 5. Verr. 112, Nihil ad tuas aures de infamia tua peruenisse.

Metus infamia. Tacit. lib. 20.

Intactus infamia. Vide Intactus.

Temporis infamia. Ouid. 1. Metam. 43.

Inueterata infamia. Quint. lib. 6. cap. 5. 7. Ex Cic. Cluentiana.

Mendax infamia. Horat. 1. epist. 17. 8.

Vetus infamia est in saxo. Ouid. 2. Metam. 142.

In infamiam accedere. Plaut. Trinum. 4. 62.

Attingit eum infamia. Vide Attingo.

Auerrere ab infamia. Vide Auerto.

Inuere infamiam alicui. Vide Inuro.

Leuare sese infamia. Vide Leuo.

Liberare infamia. Vide Libero.

Infamo, infamas, pen. prod. (ἀτιμία, ἀτιμωμένος) Infamare: Ignominiam uel notam inuere, ignominia notare. Quint. lib. 10. cap. 1. non procul a fine, Deinde quum se iam daret, eodem modo dicitur Seneca, infamabat. Seneca, Desinant deniq; infamare nos, tanquam incredibilia iactantes.

Infamare parricidij. Quint. 8. Declamat.

Animum infamare timore. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 9.

Funera infamantia bellum. Stat. 9. Theb. 20.

Ferrum infamare ueneno. Silius lib. 3. 55.

Officia alicuius infamare. Quint. lib. 2. cap. 15. 4.

Infamare, Diuulgare. Liu. 10. bel. Maced. 25. Infamande rei causa ianuam obserari iubet.

Infamare agrum. Colum. lib. 1. cap. 7. 6. Ita fit, ut et actor & familia peccent, & ager sepius infamatur. Hoc est, ut agri imputetur peccatum familiae. Idem lib. 9. cap. 8. 4. Non sunt degeneres intermiscende, quae infamant generosa.

Infamatus, penult. prod. (ἀτιμωμένος) Part. Ouid. 14. Metam. 89. Et procul infidias, infamataq; relinquunt. Tecta deae. Infamatum deam, Circe uocat.

Infandus] Adiectiuum (ἀπρόσμετος) Arduum quiddam atque inenarrabile, & quod uix fari quis possit. Terent. Eunuch. 4. 3. 22. Perij, obsecro tam infandum facinus mea tu, ne audiu quidem. Mart. lib. 9. 10. Immatura dabant infandas corpora poenas.

Amor infandus. Virg. 4. Aeneid. 17.

Cedes infanda. Liu. 4. ab Vrbe, 142.

Casus infandus. Virg. 8. Aeneid. 113.

Dies infanda. Virg. 2. Aeneid. 27.

Dolor infandus. Virg. 2. Aeneid. 1.

Ignes infandi. Virg. 1. Aeneid. 106.

Labores infandi. Virg. 1. Aeneid. 121.

Res infanda & crudelis. Cic. 2. de Orat. 175.

Infandum (ἀπρόσμετος) Interiectio quemadmodum Malum, & similia poni solent. Virg. 1. Georg. 96. Infandum sistant amnes, terraeq; debiscunt.

Infandum, Aduerbium. Virg. 1. Aeneid. 51. Nauibus (infandum) amissis unius ob iram Prodimur. Infandum, pro Infandē: nomen pro aduerbio. Potest tamen hoc loco etiam esse interiectio dolentis. Seruius.

Infans] infantis, com. gen. Substantiuū (ἀπρόσμετος, ἀνομήσιμος) Puer qui nondum fari coepit. Cic. 3. Verr. 109. Iste infanti pupille fortunae patrias admittit. Ab infante. Vide Ab.

Animosus infans. Horat. 3. Carm. ode 4. 4.

Craffus, Iuuenal. Sat. 13. 17. Generosus, Stat. 4. Syl. 7. 9.

Infans incertus. Liu. 1. bel. Maced. Parui infantes. Lucret. lib. 1. 38.

Aeditus in lucem iacuit sine uiribus infans. Ouid. 15. Met. 4. 5.
Continere infansem alio. Vide Contineo.
Expressus infans omnibus membris. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.
Infestat infantes editos plenilunium. Vide In festus.
Remouere infansem, A lacte depellere. Plin. lib. 28. cap. 7. 2.
Vagitat infans. Stat. 4. Syl. 8. 7.
Infans, De brutis et aibus etiam dicitur. Plin. Quadrupes infantes suos cognoscunt. Idem lib. 10. cap. 61.
Infans, om. gener. capitur pro paruo. Plin. lib. 22. cap. 22. 2. 6. de boleo, Nec tunica nino gratia in cibo infantis boletii. Ouidius in Ibin, 47.
 Guitraq; imbuerant infantia, lacte canino. Mem. 4. Fastorum 42.
 Tutus ut infanti uagiat ore puer.
Pudor infans. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 11. Verecundia enim nos elingues facit. Porphy.
Pullus infans. Plin. lib. 10. cap. 33. 1.
Infans non facundus, orationis facultate destitutus. Cic. de clar. Orat. 38. Ipsum Scipionem accepimus non infansem fuisse. Idem pro Cluent. 39. Tum uero ita sum perturbatus, ut omnia timerem, si nihil dixissem ne infanti simus: si multa in eiusmodi causa dixissem, ne impudens existimarer. Idem ad Quint. frat. lib. 3. 20. 1. Omnino nihil accusatore Leroulo subscriptoribusq; infantius, nihil illo consilio sordidius.
Infans historia. Cic. de claris. Orat. 52.
Infantes ac insipientes homines: quibus opponuntur Magni ac disertis. Cic. 1. de inuent. 5.
Infantia, infantia (εναντιον) Aetas puerilis et imadulta. Plin. lib. 9. cap. 8. 2. Atq; etiam gestant fetus in infantia.
Infantia dicitur quum quis rem aliquam nouit, et eam dicendo non potest explicare. Cic. Att. lib. 4. 8. 5. 12. Quomodo ergo absolutus omnino *νεπηροειμια* accusatorum incredibilis infantia, id est, L. Lentuli, L. Ter. quem fremunt oes preuaricatorum. Idem in Orat. 139. Res autem sic se habet (ut breuissime dica quod sentio) composita et apte sine sententis dicere, infantia est: sententiose autem, sine uerborum ordine, et modo, infantia. Idem in Top. 4. 4. Positne eloquentia commutatione aliqua conuerti in infantiam.
Solumus infantiam delitij. Quint. lib. 1. cap. 2. 6.
Ab infantia. Vide Ab.
Infantia pomi. Plin. lib. 15. cap. 15. 2. Mox lacteum humorem, hoc est, infantiam pomi absumunt.
Infantaria, infantaria (εναντιον) pro Puerpera. Mart. lib. 4. 43. Et quod mireris magis, infantaria non est. De Bassa.
Infarcio infarcis, infarsis, infartum (εναρξια) implere: ut, Parietes infarcire, apud Plin. lib. 35. cap. 14. 1. Colum. lib. 12. cap. 53. 2. Et maxime in eas partes quibus ossa relicta sunt, largum salem infarcito. Id est, indito. Tranq. Mori media destinanti, per uim ore deduco infarciri cibum iussit. Budaeus hic infarcire legit.
Infarcire uerba, inculcare, et sine ordine inserere. Cic. in Orat. 136. In uetusto exemplari legitur infarciens uerba.
Infatigabilis pen. corr. (εναντιον) Qui non defatigatur, ut infatigabilis cursus. Plin. lib. 28. cap. 19. 12. Dentes quidem eorum maximi, equis quoq; adalligati, infatigabilem cursum prestare dicuntur.
Infatuo infatuas (ενωροισια) infatuare, Reddere stultum et fatuum. Cic. pro L. Flacco, 37. Habebat enim rhetor iste adolescentes, et cetera. Neminem quidem adeo infatuare potuit, ut numquam illum crederet. Idem 3. Phil. 23. 1. Ut hominem stultum magis etiam infatuat mercede publica.
Infatuus Adiect. (εναντιον) infelix, infortunatus. Ouid. 14. Metam. 106.
 Bella infansta gerunt, multumq; ab utraq; cruoris

Parte datur.
Infectus Participium. Vide Infectio.
Infectus, Adiect. (εναντιον) Non factus, ex In et Factus compositum. Plaut. Amp. 10. 3. Ea que sunt facta, infecta esse acclamat. Ibi dicitur, 7. 7. 4. Vtina di saxim infecta dicere recte ueniant tua. Id est, Vtina que dicit non eueniant.
Infectu argenti. Signato opponitur. Liu. 4. bell. Maced. 46. Cursu infecto deposuit premia. Propert. lib. 2. eleg. 26. 5.
Infectum damnum. Cic. in Topicis, 10.
Infecta dona facere. Plaut. Mostell. 4. 27. Id est, irrita, reuocare donationem. Budaeus.
Facta infecta loqui. Stat. 3. Thebaid. 86.
Fœdus infectum. Virg. 12. Aeneid. 49.
Facta et infecta opera. Cato cap. 2.
Infecta pace, Non facta. Terent. Eunuc. 1. 1. 8.
Pensa infecta exponunt. Ouid. 4. Metam. 2.
Sacrata infecta relinquunt. Ouid. 6. Metam. 41.
Scelus infectum. Virg. 6. Aeneid. 149.
Distingere, infectumq; reddere. Horat. 3. Carm. ode 29. 10.
Infecta facere, Quod factum est corrumpere. Plaut. Casin. 20. 9.
Infectum fieri non potest. Plaut. Aul. 2. 6. 11.
 Quid uis fieri factum est, illud fieri infectum non potest. Terent. Phor. 5. 9. 45.
Infectum reddere quicquid fieri non oportuerit. Plinius in Paenegyri. 133.
Pro infecto esse. Liu. 9. ab Vrbe, 54. Nemo quenuquam deceperit, omnia pro infecto sunt, recipiant arma que per pacationem tradiderunt.
Infectum uolet esse dolor quod suaserit. Horat. 1. epist. 2. 12.
Infelix Vide In foelix.
Inensus [εναντιον], Adiectiuum ab Infero, ait Sipontinus, significat eum qui ira in alium elatus est, et odium gerit. Terent. Andr. 1. 3. 7.
 Me inensu feruat, ne quam faciam in nuptijs fallacia. Plaut. Merc. 18. 15. Verum si non auant, oderunt, molesti illi de atq; difficiles, garruli, osiores, inensu, iracundi, sibi suisq; inuidi. Sueton. in Vitell. Nullis tamen inensuor quam ueraculis.
Inensus et inimicus. Cic. 1. Verr. 23.
Inensio atq; inimico animo ire in aliquem. Cic. 4. Verr. 106.
Dicitis inensus amaris. Stat. 2. Theb. 132.
Ignem inensum corripit. Virg. 5. Aeneid. 127.
Inensa atq; inimica natura hominum generi. Cic. 4. Tusc. 92.
Valerius inensu. Tacit. lib. 14.
Inensio inensu (εναντιον) inensare, Verbum apud Tacitum, lib. 13. pro Inensum habere, Vt quasi inensantibus deis exitio tradi crederetur.
Inensare, pro Inestare. Tacitus lib. 5. Adequitare castris, inensare pabula.
Infer pro Infra, Antiquè (εναντιον) Cato de Re rust. cap. 149. Vbi pyrus floreare ceperit, prato irriguo ubi super, inferq; uicinus permittet, tum decedito. Putarim tamē Super et Infer adiectiua esse: ut sit Infer, infera, inferum: Super, superum: pro Inferior et Superior. Vicinus infer, Cuius pratum est infra tuum, siue sub tuo.
Inferre [εναντιον] inferiarum (εναντιον) sunt (ait Seruius) sacra mortuorum que inferis soluuntur. Virgil. 10. Aeneid.
 Viuentes rapit inferias quos imolet umbris. Sueton. in Cal. Inferiasq; bis annua religione publice instituit. Cic. 3. de Nat. deorum, 56. Tertius est ex Idaeis digitis, cui inferias asserunt.
Dare inferias manibus. Ouid. 5. Fast. 84.
Ferre inferias alicui. Virg. 9. Aeneid. 45.

mittere

Mittere inferis extincto alicui. Ouid. 11. Metam. 77.
Sacrare umbris eternas inferias. Stat. lib. 3. 7.
Inferior Vide Inferus.
Infernas infernatis, pen. prod. sicut Supernas, o. g. (εναντιον) Plin. lib. 16. cap. 39. 8. Et ideo Roma infernas abies supernati praefertur. Vitruuius, Infernatis ligna sunt que ex Apennino, parte qua inferum mare spectat, caduntur: sumpernata est diuerso.
Infernus Adiect. (εναντιον) ut, Infernus fluctus, quasi intus et profundus. Plin. lib. 2. cap. 47. 12. Quoniam ille inferus fluctus ex imo maris spirat.
Aque inferna. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 4.
Inferi dii, quibus Superi opponuntur. Liu. 1. bel. Maced. 116.
Paris inferna. Cic. 2. de Nat. deor. 170. Ex quodam poeta, ex infernis, Pluto, Virg. 6. Aeneid. 22.
Sedes inferna. Ouid. 3. Metam. 101.
Inferna stagna. Liu. 8. ab Vrbe, 120.
Tenebra inferna. Horat. 1. Carm. ode 7. 5.
Valles infernae. Ouid. in Ibin, 16.
Inferna umbra. Martial. lib. 1. 120.
Infero pen. corr. inferis, intuli, pen. corr. illatum, pen. prod. (εναντιον) inferre, Intro ferre, iure portare. Plaut. Cur. 2. 72. Me inferre Veneri noui iam entaculum.
In ararium inferre. Paul. in Senatus. ff. de cotrahenda empt. et uenditione. Senatus censuit, ne quis domum uillamue dirueret, quo plus sibi acquireretur, uenit quis negotiandi causa eorum quid emeret uenderetue: pona, in eum qui aduersus Senatusconsultum fecisset, constituta, ut duplum eius, quanti emisset, in ararium inferre cogetur: in eum uero qui uendidisset, ut irrita fieret uenditio.
Inferre in ignem. Caesar 6. bell. Gall. 73.
In pauperium. Plaut. Trucul. 11. 18. — uelut meretrix meum herum miserum sua blanditia intulit in pauperium, priuauit bonis, luce, honore, amicis.
Inferre se in templum, uel in urbem. Cic. in Vatinius, 24.
 Idem in Dionem, 43.
Inferre se, pro cum impetu irruere. Liu. 2. ab Vrbe, 64. Ad concitato impetu se intulerunt Helruici, ut funderent ipso in curiu Aricinos. Sic, lib. 4. 146. Et ipse princeps calcariibus subillis euectus, effreno equo in medios ignes inferitur. Idem 3. bel. Mace. 73. Inferentem se ferociter hostem, etc. Per medios infer se. Virg. 1. Aeneid. 89.
Inferre se, pro Incedere, et compositio quasi gradu cum fastu ambulare. Vel etiam simpliciter ingredi et intrare. Plaut. Milit. 14. 53. Idem Persa, 23. 30.
 Huius papa, quam basilicè te intulisti, et faceret Equus se infer campo. Virg. 2. Georg. 29.
Inferre et intrudere se. Cic. pro Cecina, 10.
Inferre, de mortuis dicitur. Cic. 2. de Legib. 85. Iam tanta est religio sepulcoru, ut extra sacra et gentem inferri fas ne gent. Vlpianus in l. ij. ff. de religiosis et sumptibus funeriu. Qui mortuum in locum alienum intulit, tenebitur in factu actione. Idem in titulo, De mortuo inferendo. l. j. Qui inferendi mortuum ius habet, non prohibetur inferre.
Inferre abortum. Plin. lib. 8. cap. 47. 2. Hoc est, Causam esse abortus. Vide Abortus.
Inferre actionem cum aliquo est agere aduersus aliquem. Paulus in Lex factio. §. ult. ff. de peculio.
Inferre uerecundiam alicui. Liu. lib. 5. bell. Maced.
Inferre arma, pro Belligerare. Liu. 1. ab Vrbe, 133.
Bellum, idem. Cic. 1. de Diu. 88. Iouem imperauisse, ut Italiae bellum inferret.
Bellum contra patriam. Cic. 2. Philip. 68.
Cecitatem. Plin. lib. 12. cap. 8. 2.

Theauri pars 2.

Calamitatem ciuitati. Caesar 2. bell. Gal. 282.
Caritatem annonae. Plin. lib. 18. cap. 28. 12.
Causam, asserre excusationem. Caesar 1. bell. Gall. 156.
Inferre causam alicui, pro Dare occasionem. Hirtius de bello Hispaniensi, lib. 6. 3.
Certamen alicui, ut aliquid fiat. Liu. 4. ab Vrbe, 183.
Cladem. Liu. 9. bell. Pun. 18.
Classes Oceano. Lucan. lib. 10. 8.
Crimen alicui, Criminari. Cic. 7. Verr. 84.
Crimina inferre et Diluere, contraria. Aulobor ad Herenium, lib. 4. 204.
Detrimentum, pro damno esse. Caesar 2. bell. Ciuil. 8.
Dolorem. Plin. lib. 24. cap. 5. 3.
Faces testis, incendere testis. Cic. in Parad. 35.
Famem ciuibus. Cic. ad Att. lib. 9. 181. 5.
Fraudem. Liu. 7. bell. Pun. 156.
Gradum. Liu. 9. ab Vrbe, 212. Is nouus terror additus quum ex parte utraq; circunuasisset aciem, et ad terrorem hostiu legiones Rom. redintegrato clamore intulissent gradum. Gradum inferunt, quasi recentibus auxilijs aucti. Tacit. lib. 19. Hostem se alicui. Virg. 10. Aeneid. 13.
Ignominiam. Liu. 4. bell. Maced. 51.
Se in periculum capitis. Cic. pro Cor. Bal. 28.
Iniuriam socijs. Caesar 1. bell. Gall. 56. et lib. 2. 343. Cic. 1. Offic. 35. Sed iniuria genera duo sunt: unum, eorum qui inferunt alteri, coru qui ab ijs quibus inferunt, si possunt, non propulsant iniuriam.
Item capitis in aliquem. Cic. pro Cluent. 91.
In clarissimum solum lumen inferre. Quint. lib. 5. cap. 12. 7.
Mala. Plin. lib. 14. cap. 22. 9.
Manus alicui. Idem quod asserre manus. Cic. in Parad. 28. Et aequè peccare se si priuatis, ac si magistratibus manus inferatur. In uetusto exemplari legitur, asserat. Plin. epist. 190. 4.
Turba manus armatas in illum intulit. Ouid. in Ibin, 123.
Memorian sempiternam in domum suam. Cic. 2. Offic. 13.
Mentionem, pro Mentionem facere. Liu. 4. ab Vrbe, 1. Et mentionem primo sensu illata à Tribunis, ut alterum ex plebe Consulm liceret fieri.
Metum, incutere timorem. Liu. 6. bell. Pun. 105.
Mactitiam. Cic. 1. Tusc. 170.
Moram. Caesar 3. bell. Ciuil. 267.
Morsus alicui. Ouid. 11. Metam. 12.
Mortem, Occidere. Plin. lib. 27. cap. 2. 1.
Necem. Plin. lib. 10. cap. 74. 6.
Oculos in Remp. Cic. pro Ponteto, 27.
Oidium. Tacit. lib. 15.
Pedem. Cic. pro Cecinna, 29.
Inferunt pedem, urgentq; et impulsos semel terrore eodem agunt quo ceperunt. Liu. 10. ab Vrbe, 160.
Pedem in aedes inferre. Plaut. Amphit. 8. 99.
Periculum. Cic. pro Cluentio, 76. Et penitus perspicere debetis quid mali, quantum periculi unicuique nostrum inferre possit uis Tribunitia, etc.
Inferre periculum capitis. Cic. 2. Offic. 71.
Praetium in castra. Liu. 4. ab Vrbe.
Probrum castis, labem integris, infamia bonis. Cic. pro Cal. 33.
Rationibus. Colum. lib. 1. cap. 7. 6. Nam et ipsi diripiunt, et ab alijs furibus non custodiunt, sed nec conditum cum fide rationibus inferunt: ita sit ut actor et familia peccent.
Sermonem in. Cic. 1. Offic. 200. Turpe enim, ualdeq; uitiosum, in re seuerata conuicio dignum aut delicatum inferre sermonem. Sermonem de re alia. Cic. 1. de Orat. 15.
Signa. Caes. 2. bel. Gal. 321. Signa inferre, et manipulos laxare Signa patrie. Cic. pro Flacco, 3.

X 2 Spem.

Spem. Caesar 2. bell. Gall. 32.2.
 Stuprum regina, pro Stuprare. Cic. 3. Offic. 4.9.
 Stuprum pulvinaribus Bonea de. Cic. de Arusp. resp.
 Stuprum in domum aliquam, pro uxorem alicuius stuprare.
 Cic. in Parad. 28.
 Sumptum civibus hoc est, Sumptibus uexare, & onerare ci-
 ues. Cic. pro Flac. 36.
 Supplicia uribus hostium. Cic. de Arusp. resp. 2.
 Suspicionem. Caesar 3. bell. Civil. 151.
 Terrorem, pro Terrere. Cic. pro Milone, 53.
 Terrorem intulerat Ioui. Horat. 3. Carm. ode 4. 10.
 Tributum studio alterius. Colu. lib. 1. cap. 1. 8.
 Vestigia aliquo. Lucret. lib. 6. 152.
 Vim & manus alicui. Cic. in Catil. 15.
 Vulnera alicui, Vulnerare. Caesar 5. bell. Gall. 109.
 Inferre, Soluere. Scauola in Lae accessionibus. ff. de diuer. tēp.
 prescrip. tam enim illo in tēpore, quo contraherat uideri
 te concessisse uenditionē, si pecuniam non intulisses.
 Infero, absolutē. Plin. in Paneg. Qui uigilantem debent, non
 dum inde intulissent. De uectigali uel tributo intelligitur.
 Infatus, pen. prod. participiū. Vide in Superiorib. exemplis.
 Illatio, Verbale (επιφορὰ) Vlpianus in Lij. ff. de religiosis
 & sumptibus funerum. De ea autem illatione Praetor sensi,
 quae sepulturae causa sit.
 Inferus] infera, inferum, pen. corr. (ἰνφρα) Ab infra dictū
 est, teste Sipontino, Quod infra est, ut, inferum limen. Plaut.
 Mer. 2. 1. 1. Varro, Nubes aquali frigido, uelo leues caeli ca-
 uernas auras subduxerant, aquam uomentes inferam mor-
 talibus. Cic. 1. Tus. 100, Eademq; ab animo tanquā ab oculis
 caliginē dispersit, ut omnia supera, infera, prima ultima,
 media uideramus.
 Inferi, inferorum (ἰνφρα) Qui infra alios sunt positi &
 sit. Cic. pro Cluent. 136, Nunc quidem quid tandem illi ma-
 li mors attulit, nisi forte ineptis, ac fabulis ducimur, ut exi-
 simemus illum apud inferos impiorum supplicia perferre,
 ac plures illic offendisse inimicos, quam hic reliquisse. Plau-
 autul. 12. 6.
 — si quid coxerint.
 Superi incenati sint, & cenati inferi.
 Inferior, & hoc inferius (ἰνφρα) Comparatiuum ab Inferus. Cic. 4. Tus. 13, Inferior
 ambulatio.
 Inferior & superior ceteris rebus. Cic. 1. Ver. 33.
 Inferior belli laude. Cic. 1. Offic. 163.
 Multo inferior Marte & armis. Proper. lib. 2. eleg. 9. 8.
 Aetas inferior. Cic. 4. Acad. 130.
 Inferiores uirtute casus ducere. Cic. de Amic. 6. Id est, minoris
 facere casus quam uirtutem.
 Inferiore genere cedendum putauit. Cic. Anteq. iret. in exil. 17.
 Inferius. Ouid. 2. Metam. 42.
 Inferiusq; suis fraternos currere Luna,
 Admiratur equos.
 Celum fidet inferius mari. Horat. Epod. 5. 17.
 Inferius maiestate. Corn. Taci. lib. 3.
 Infimus, infima, infimum, pen. corr. (ἰνφρα) Superlati-
 uum. Plaut. Curcul. 9. 14.
 In loco infimo boni homines atq; dites ambulant.
 Infimi homines: id est, cōtempti, nullo in honore habitū, uel ab-
 iectae conditionis. Terent. Eun. 3. 2. 36.
 Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos Homines.
 Cic. 3. de Leg. 29, Homo omnium infimus & sordidissimus.
 Infimus ciuis. Cic. 5. Verr. 62, Cui contrarium est Summus: ut
 pro Ponteto, 15.
 Aduersus infimos etiam iustitia seruanda. Cic. 1. Offic. 64.

Infima fortuna homines. Cic. 5. de Finib. 94.
 Ab infima plebe completi gradus templorum. Cicer. ad Attic.
 lib. 4. 70. 6.
 De gente infima. Horat. 2. Carm. ode 3. 5.
 Infimo loco natus. Cic. pro Flac. 18.
 Infimis precibus aliquid petere, Quibus nos infimos facimus
 & abijcimus, ut quod petimus, facilius impetremus. Lilius
 9. bell. Pun. 149.
 Infimum & Summum, contraria. Cic. 1. de Finib. 26.
 Infimatus, pen. prod. Qui sunt infime fortis. Charisius lib.
 1. Inuenimus optimatos, & infimatos legimus. Plautus in
 Stich. Act. 3. scen. ultima. — Summates uiri
 Summi accumbent, ego infimatis infimus. Ut enim hic
 & hic nostratis, & hoc nostrate, ita hic & haec infimatis,
 & hoc infimate, dixeret ueteres. Dicimus autem Summates
 Summae conditionis, & potentia uiros: infimates, infimo lo-
 co natos.
 Inferuo] sive inferesco, inferescis, inferui (ἰνφρα) in-
 feruere, idem quod seruere. Cato cap. 108, Facito bis aut
 ter inferuat. Idem cap. 90, Et far parū facito, & sabā tera-
 tia pars, ut inferuere. Horat. 2. Serm. Sat. 4. 14,
 Hoc ubi confusum seclis inferuit herbis, Coriociq;
 &c.
 Inferuefacio, cis, inferuefeci, inferuefactum (ἰνφρα) infra
 uesficere. Colum. lib. 9. cap. 12. 4, Omnia eadem equis pon-
 deribus unum leuigata, & fictili uase cum amineo uino in-
 feruefacta. Idem lib. 12. cap. 17. 2, Liguatumq; acetum in-
 feruefaciant.
 Inferuesco, pen. prod. inferuescis, pen. indiff. inferuescitur, pen.
 corr. Scribon. Larg. cap. ult. post ueroq; & tertio die quam
 inferuescunt, reconduuntur.
 Infestus] pen. prod. Adiect. (ἰνφρα) Infacetus, iniucum-
 dus. Gell. Homo subagresti ingenio & infestus.
 Infestus] Adiect. (ἰνφρα) Qui alicui malum infert, & est plus quam inimicus, iamq; aduer-
 sus eum fertur. Plaut. Casin. 15. 41.
 — nunquid mihi quosq; minatur?
 Tibi soli infesta est plus quam cuiquam.
 Infestum ferri in suos. Cic. pro Rosc. Amer. 53.
 Infestus aut inimicus. Cic. 5. Verr. 27.
 Habere aliquid infestum, pro infestare. Liu. lib. 9. Decad. 4.
 Actes infestae. Vide Actes.
 Ager Romanus infestus. Liu. 2. ab Vrbe, 47.
 Infestus ager ab nobilitate. Vide Ab.
 Amor infestus. Catul. ad Luuentium, epig. 94. 3.
 Animo infesto reprehendere. Brutus ad Cic. 16. 18.
 Arma infesta. Ouid. 5. epist. 19.
 Clamor infestus & inimicus. Cic. 3. Verr. 8.
 Dictis infestis disserpere aliquid. Catul. de coma Beren. 61. 15.
 Enses infesti. Stat. 1. Achil. 27.
 Fortuna infesta, cui prospera opponitur. Cic. ad Octauium, 4.
 Hostes infesti. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 4.
 Itinera infesta. Caesar 8. bell. Gal. 165. Sic. 3. bell. Civil. 330. Sic,
 Infestum mare.
 Latrones infesti. Horat. 2. Serm. Sat. 1. 9.
 Mare infestum habere, latrocinijs mare infestare. Cic. lib. 3. de
 Crudelis & infesta huic mater. Cic. pro Cluen. 31. (Rep.)
 Oculis infestis conspici. Cic. 1. in Catil. 12.
 Odium infestum. Cic. 5. Verr. 134.
 Prouincia infesta, Non ab hostibus aut praedonibus tuta. Cic. 2.
 de Inuent. 204.
 Quietem infestam facere alicui. Lucret. lib. 5. 197.
 Infestior salus. Asin. Poll. ad Cic. lib. 10. 31. 2, Hoc est, peri-
 culosus.

Senectus

Senectus infesta, Molestia & grauis. Liu. 1. ab Vrbe, 204.
 Signa infesta dicuntur quae aduersum tendunt: hoc est, uexilla in
 hostem euntia, ut molestiam inferat. Haec Valla lib. 4. Cap.
 6. bell. Gall. 29, Illi ubi praeter spem quos fugere credebant,
 infestis signis ad se ire uiderunt. Sic. Liu. 2. ab Vrbe, 203.
 Tela infesta. Virg. 5. Aeneid. 116.
 Terra infesta colubris. Ouid. 4. Metam. 124.
 Vulnera infesto insequi aliquem. Virg. 2. Aeneid. 106.
 Infestus etiam dicitur cui infesti sunt inimici: qui in discrimine
 uersatur, & insidijs. Cic. pro Rosc. Am. 18, Filij uita infesta, se-
 pe ferro atq; insidijs appetita. Sic. Catull. ad Gell. epist. 11. 1.
 Infesta salus alicui, cui infesti sunt inimici, ut ait Gell. Cicero
 pro Plancio, 1.
 Infestum, a festinando dici putat Nigidius, Qui enim instat (in-
 quit) alicui, eumq; properans urget, opprimereq; eū stu-
 det festinatq;: aut contra, de cuius periculo & exitio festina-
 tur: is uterq; infestus dicitur, ab instantia atq; imminencia
 fraudis, quam uel facturus alicui, uel passurus est. Ex Gel-
 lio, lib. 9. cap. 12.
 Infesto infesta (ἰνφρα) infestare, Crebris incurrib. mo-
 lestiam inferre, ut ait Valla. Plin. lib. 7. cap. 2. 18, Quos a-
 gribus infestari Homerus quoq; prodidit. De Pygmaeis.
 Charibdis infestat aquas. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 4.
 Infestare pro Vitare. Plin. lib. 15, Arborē ipsam fertilitate con-
 sumimus: praeterea rubro infestari. Budeus.
 Infestare rudes animos superstitione. Colum. lib. 11. cap. 1. 20.
 Infestantur insimula Austris & Euris. Colum. lib. 3. cap. 12. 6.
 Infestat infantes edulos plenilunium. Plin. lib. 7. cap. 6. 2.
 Infestatur Asia angustijs. Plin. lib. 6. cap. 11. 2.
 Infeste, Aduerb. (ἰνφρα) Noxiē. Liu. 6. bell. Pun. 65.
 Infibulo] infibulas, pen. corr. (ἰνφρα) infibu-
 lare. Celsus lib. 7. cap. 2. 5, Infibulare quoque adolefcentur-
 los quidam ualeudinis causa consueverunt.
 Inficetissimē] pen. corr. Aduerb. Plin. lib. 3. cap. 4. 7, Eūc
 enim ille Craesi oratoris lepos agētis sub ueterib. qui testis
 cōpellatus instaret: Dic ergo Craese qualē me reuis. Talem
 inquit, ostendens in tabula pictū inficetissimē Gallum exa-
 renē lingua. Quid autem uocari Plinius inficetissimē pin-
 gi, licet colligere ex uerbis ipsius Craesi, eandem historiam
 narrantis, lib. 2. de Orat. 148. Demonstrauit, inquit, digito
 pictū Gallū in Mariano scuto Cimbrico sub nodis distortū,
 exerta lingua, buccis fluentibus. Risus est commotus, nihil
 tam Mancia simile uisum est. Quintil. lib. 6. cap. 4.
 Inficias & Inficiator] Vide Inficia.
 Inficio] inficis, pen. corr. inficiscitur (ἰνφρα) inficere,
 intingere, imbucere. Plin. lib. 7. cap. 15. 3, Ad omnē
 contactum adherens, praeter quam filo quod tale uirus in-
 ficerit. De mensuris mulierum. Ibidem, cap. 56. 5, Inficere
 lanas Sardibus Lydi. Sub. inuenerunt.
 Atquor inficit sanguine. Horat. 3. Carm. ode 6. 7.
 Sanguis inficit aquas. Ouid. epist. 9. 29.
 Arcus caelum inficit longo curruamine. Ouid. 7. Metam. 13.
 Capillos nigro colore inficiunt siliquae erui. Plinius lib. 22.
 cap. 25. 32.
 Senecta inficit caput. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 9.
 Cultores inficit sanguine. Ouid. 15. Metam. 27.
 Volumina sumi inficere diem. Ouid. 13. Metam. 132.
 Gladios inficere sanguine. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.
 Cortex nucis inficiens manus. Ouid. de Nuce, 32.
 Ora pallor albus inficit. Horat. Epod. 7. 3.
 Rubor igneus inficit ora. Lucan. lib. 5. 43.
 Inficere pocula ueneno, Quod barbari dicit Venenare, uel in-
 toxicare. Virg. 2. Georg. 26.
 Inficere tabe inuidia. Ouid. 2. Metam. 158.
 Thesauri pars 2.

Inficere artibus, pro imbucere. Cic. 3. de Finib. 14. Budeus.
 Inficere ac flectere. Cic. 1. De legib. 70.
 Inficere prauis moribus, opinionum prauitate, & similibus. Li-
 uius, Hoc luxu & peregrinis inficiti moribus est, imbui
 & imitati. Cic. 3. Tus. 5. Idem ad Att. lib. 1. 8. 5, Sed uereor
 ne hoc quod infestum est, serpat longius.
 Delicij, otio, languore, desidia animi inficere. Cic. 5. Tus. 114.
 Inficetus, Participium (ἰνφρα) Inficitus. Plin. lib. 11.
 cap. 37. 29, Mulieribus etiam palpebrae inficite quotidiana-
 no: tanta est decoris affectatio, ut tingantur oculi quoq;
 Infestum mare, Venenatum. Sueton. in Calig.
 Tela infesta sanguine. Stat. 9. Theb. 38.
 Inficetus, huius inficetus (ἰνφρα) Plin. lib. 8. cap. 48. 6, De
 reliquarum infestis, suis locis dicemus.
 Infector, Verb. (ἰνφρα) Qui lanas inficit, & imbuit ali-
 quo colore. Plin. lib. 20. cap. 7. 2, Quarto infectores lana-
 rum utuntur, quod glastum uocant.
 Infector succus, Quo lanae uel quidpiam aliud tingitur, & in-
 ficatur. Plin. lib. 11. cap. 2. 3.
 Inficior] inficiaris (ἰνφρα) inficiari, Negare
 dicto non facto, inquit Valla, lib. 6. Cic. pro Cluentio, 64,
 Quis tum posset arguere ab Oppianico tentatum esse iudi-
 cium pecuniae: quis id hoc tempore inficiari potest? Idem 3.
 in Catil. 56, Nam quum id posset inficiari, repente praeter
 opinionem omnium confessus est. Idem pro Cluentio, 130,
 Florio legatum ex testamento inficiatum est. Idem 6. Verr.
 93, Earum autem rerum nullam sibi ipse neq; inficiandi ra-
 tionem, neq; defendendi facultatem reliquit.
 Nec tuus est genitor nos inficiatus amicos. Ouid. 1. de Pon. 8. 6.
 Pars est inficiata notitiam mei. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 9.
 Pretium rex inficiatur. Ouid. 11. Metam. 42.
 Amor inficiandus. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 6.
 Pama inficianda tuis. Ouid. 9. epist. 1.
 Inficias (ἰνφρα) tantum accusatiui casus, & pluralis
 nume. solum cum eo, iungitur, sine praepositione: ut, Ire
 inficias. Negare. Terent. Adel. 3. 2. 49,
 Si inficias ibit, testis mecum est annulus quem amiserat.
 Gell. lib. 16. cap. 19, Multas stuprafactos conuictosq; infici-
 as ire non quisse. Quintil. lib. 3. cap. 7. 2, Nec inficias eo esse
 quasdam, &c.
 Inficiator, pen. prod. inficiatoris. Verb. (ἰνφρα) Qui ne-
 gat se uel debere quod actor petit, uel commississe quod accusa-
 tor obijcit. Cic. 1. de Orat. 82, Quod petitoris causa cōpara-
 tum esse nō intelligebat: ut si ille inficiator probasset iudici
 ante petitam esse pecuniam, quam esset coepit deberi. Vnde
 status coniecturalis dicitur inficialis, in quo semper reus in-
 ficatur. Haec Valla lib. 6. Cie. in Catil. 4. 1, Hosce ego non tā
 milites acres, quam inficiatores lentos esse arbitror, idena
 pro Flacco, 38. Martial. lib. 1. 98,
 in ius o fallax atq; inficiator eamus.
 Inficatio (ἰνφρα) Aliud uerbale, Negatio. Cic. 2. de O-
 rat. 58. Sic, in Part. 55, Primus ille status rationem habet in
 qui criminis, ipsam negationem inficationemq; facit.
 Nuda inficiatio. Quintil. lib. 5. cap. 13. 8.
 Inficialis, & hoc inficiale, pen. prod. (ἰνφρα) ut, inficia-
 lis status, quo itur inficias, & negantur obiecta. Vide In-
 ficator. Cic. in Topicis, 49, itaq; aut inficialis, aut cōiectu-
 ralis prima appellatur.
 Infidelis] Vide Infidus.
 Infidus] Adiect. pen. prod. (ἰνφρα) a Fido, fides
 derivatur, quod habet primam longam, significat autem eū
 cui non est fidendum. Cic. de Prouin. Conf. 27, Ceterae par-
 tes a genibus aut inimicis huic imperio, aut infidus, aut in-
 cognitus, aut certe immanibus & barbaris.
 X 3 Fides

Fidus & **Infidus**, contraria. Cic. de Amic. 49.
Infidum fecus. Liu. 7. ab Vrbe. 207.
Mare infidum. Lucret. lib. 2. 113.
Infidi fratres. Virg. 2. Georg. 100.
Infida pax. Liu. 9. ab Vrbe. 242.
Proditio infida. Ouid. 3. de Arte. 115.
Infida sedes & **infabilis**. Plin. lib. 36. cap. 15. 18.
Infida regni societas. Liu. 1. ab Vrbe. 57.
Infidus socius. Liu. 4. bell. Pun. 203. & 2. ab Vrbe. 49. **Infida feruitia**.
Vir infidus. Propert. lib. 1. eleg. 6. 4.
Vulgus infidum. Horat. 1. Carm. Ode 35. 5.
Infida omnia atq; infesta facere. Liu. 1. ab Vrbe. 184.
Infidelis, & hoc **infidele**. pen. prod. (ἀπίστος) Qui non stat promissis, & promissam fidem non exolvit, quin potius uolat. Plaut. Aftm. 1. 15. Vbi fidei fraudaueris, ubi hero infidelis fueris. Liu. 3. bell. Pun. 16. Socijs superbis atq; infidelibus.
Allobrox nouis rebus infidelis. Hora. Epod. 16. 2.
Infidelis, & **Firmus amicus**, contraria. Cicer. ad Caton. lib. 15. 4. 4.
Arbitræ non infidele meis rebus. Horat. Epod. 5. 10.
Infidelitas, pen. cor. huius infidelitatis (ἀπιστία) Fides uolupta, perfidia. Caesar 8. bell. Gall. 85. infidelitate eius sine ulla perfidia iudicauit comprimere posse. Cicer. pro Milone, 51. **Quantæ infidelitatis in amicis**.
Infigo] **infigis**, pen. prod. infixi, infixum (ἐπισηρῶ) infingere, Intus figere, ut.
Infigere idus corpori. Cic. 2. Tusc. 33.
Infigere gladium hosti in pectus. Cic. 4. Tusc. 76.
Sagitta infigitur arbore, pro in arbore. Virg. 5. Aeneid. 110.
Infigere sagittarum uenabula prætereuntibus. Plinius lib. 8. cap. 8. 3.
Inculcare & **infigere aliquid**. Plin. epist. 20. g.
Postum & **infixum in re aliqua**. Cic. pro Cluent. 12.
Infixum est animo, id est, Vehementer inhaeret memoria. Quintil. lib. 1. cap. 1. 4. ubi delectatione pueri.
Infixus, Part. (ἐπισηρῶ) ut, **Aculeus infixus**. Vide **Aculeus**.
Infixus animus in patriæ charitate. Cic. ad Brut. 15. 7.
Infixus animo hæret dolor. Cic. 2. Philip. 75.
Hostis infixus mœnibus. Sil. lib. 11. 35.
Intenta & **infixa mens in eas res**. Cic. 1. de Nat. deor. 70.
Infixa in tergis hostium pila. Liu. 7. bell. Pun. 81.
Infixa animis religio. Liu. 9. bell. Pun. 88.
Infixa memoria res. Liu. 3. ab Vrbe. 307.
Telum infixum educere. Ouid. 13. Metam. 79.
Vulnus infixum stridet sub pectore. Virg. 4. Aeneid. 138.
Herent infixi pectore uultus. Virg. 4. Aeneid. 1.
Infirmus] Vide **Inferus**.
Infundo] **infundis** (ἐπιχέω) **infundere**, Idem quod **simplex**. Virg. eclog. 4. 7.
Oppida, quæ ubeant telluri infundere sulcos. Cicer. 5. Aeneid. 29.
Infinitus] pen. prod. **Adiectium** (ἀπείρητος, ἀπέριπτος, ἀπέριστατος, ἀπέριστατος, ἀπέριστατος) **Finito** contrariam habet significationem. Cicer. pro Roscio Comædo, 14. **Qui tantus** & **infinitas pecunias**, non propter inertiam laboris, sed propter magnificentiam liberalitatis, repudiari.
Infinita altitudine spelunca. Cic. 6. Verr. 95.
Infinitum, genus inueniat ad innumerabilem pecuniam corripiendum. Cic. 4. Verr. 20.
Infinitum imperium, id est, sine exceptione, uel maximum & quasi perpetuum. Cic. 4. Verr. 6. Budæus.
Labor rerum forensium infinitus. Cic. 1. de Orat. 1.

Infinitæ questiones. Cic. 4. Acad. 210.
Infinitum tempus etatis. Cic. de Finib. 96.
Spatium infinitum. Lucret. lib. 2. 211.
Ab infinito. Plaut. Mostel. 10. 40.
Ad infinitum. Plin. lib. 13. cap. 9. 3. **Siccatus durefcit ad infinitum**.
Ex infinito contractum tempore bellum. Lucret. lib. 2. 116.
In infinitum. Vide **In**.
Abire in infinitum. Vide **Abeo**.
Infinitior, **Comparatiuus**. Cic. in Topic. 17. **Partium distributio sæpe est infinitior**, tanquam riuorum à fonte deductio.
Infinitus, pen. prod. **Aduerbium** (ἀπείρητος) sine modo & ratione. Cic. in Parad. 63. Illi aurata tecta in uillis, & sola marmorea facienti, & signa, tabulas, supellectilem, & uestem infinitè concupiscenti, &c.
Infinitè fecari atq; diuidi possunt. Cic. 1. Acad. 41.
Infinito (ἀπείρητος) **ablatiuum uice aduerbijs**. Plin. lib. 25. cap. 8. 14. **Procedite persuasione illa, quicquid in Creta nascitur, infinito præstare ceteris eiusdè generis alibi genitijs**.
Infinitas, pen. corr. **infinitatis** (ἀπείρητος) **Vniuersitas, generalitas**. Cic. 4. Acad. 220. **is enim infinitatem nature dicit esse, è qua omnia gignerentur**. De Anaximandro.
Infinitatem assignare. Vide **Assigno**.
Infinitio, onis. Cic. 1. de Finib. 32. **Infinitio ipsa, quæ ἀπείρητος uocat, tota ab illo est**. Id est, infinitas, siue infinitudo. Budæus.
Infinitimus, pen. prod. (ἀπείρητος) **adiectio fista**, Grammaticis peculiaris, quæ ab uide Priscianus, et oēs alij Grammatici. **Infinitiuus** **modus dicitur**, qui nec personis aliquibus nec numeris finitur.
Infinitiuum **modus aliquido sine alterius uerbi adminiculo poni solet**. Virg. 1. Aeneid. 9. — **mène incepto desistere uicta**. **Subintelligitur autem**, Verène ita est.
Infinitiuus, pro **indicatiuo**. Terent. Eunuc. 3. 1. 21. — **inuidere omnes mihi**, **Mordere clanculum**. Id est, inuidebant.
Infinitiuus, cum uerbo **Licet**, uel **Est**, in sermone generali positus. **Gell. Multos uidere est pecunie cupidos**. Hoc est, multi uideri possunt. Cic. 1. Offic. 68. **Uidere etiam licet plerisque non tam natura liberales, quam quadam gloria inductos, ut benefici uideantur, facere multa**.
Infinitiuus passiuus **post uerba Nolo, Molo, Molo, sepius atq; multo uisitatius in persona quauis collocatur**. Quintil. Nec mihi unquam tanta fuit cura breuitatis, ut non ea quæ credibilem faciunt expositione, inferri uelim. Cic. Pluribus nominibus unam rem declarari uolo.
Infinitiu futurum. Plaut. Milit. 15. 35.
Infirmus] **Adiect.** (ἀσθενής, ἀναρῶν) **Quod firmo contrarium est**, hoc est, imbecillus & debilis. Cicer. 1. Acad. 20. **Et simul astidamus, inquam, si uidetur**. Sanè istud quidem, inquit. Sum enim admodum infirmus.
Infirmus **ac desperatissimus homo**. Cic. in Pison. 50. et 51.
Impares & **infirmi**. Quintil. lib. 4. cap. 1. 6.
Infirmi ad resistendum. Caesar 3. bell. Ciu. 30.
Sum paulo infirmior. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 15.
Actor infirmus. Quintil. lib. 6. cap. 1. 33.
Actas infirma. Ouid. 6. Fast. 120.
Infirmus animus pueri. Terent. Hecyr. 3. 1. 31.
Artus infirmos baculo sustinet. Ouid. 6. Metam. 6.
Caput infirmum. Horat. 1. epist. 17. 3.
Leuisima & **infirmissima causa**. Cic. pro Cluent. 73.
Inops & **infirmi** **classis**, propter dimissionem propugnatorum atq; remigum. Cic. 7. Verr. 68.
Corpus infirmum. Ouid. 19. epist. 48.
Lacerti infirmi. Ouid. 10. Metam. 82.
Mens infirma. Ouid. 18. epist. 2.

infirmæ

Infirmæ nuptiæ, **Præuolæ** & **quæ duratura non sunt**. Terent. Phorm. 5. 1. 6.
Infirmæ & **nugatoria res ad probandum**. Cic. pro Cecin. 47.
Infirmi **saporis uinum, Ingenerosum, debile, & quod linguam non ferit, aut penetrat**. Col. de Arb. cap. 3. 7.
Senechæ infirma. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 7.
Infirmisimum tempus etatis. Cic. 4. Acad. 17.
Infirmus ualeudo. Cic. pro Cluent. 35. Et 2. de leg. 5.
Vires infirmæ. Tibul. lib. 4. ad Messalam. 1.
Actate affectus, & uiribus infirmis homo. Cic. 6. Verr. 85.
Infirmus, pen. corr. **infirmutatis** (ἀδυσία) **imbecillitas, debilitas**. Cic. de Senect. 30. **Ut enim infirmitas puerorum, & ferocitas iuuenum**.
Infirmus corporis. Cic. de clar. Orat. 173.
Infirmus Gallorum, Inconstantia. Caesar 4. bell. Gall. 479.
Infirmus nuptiarum. Terent. Hecyr. 1. 2. 101.
Infirmus oculorum. Plin. epist. 1. 41.
Infirmus ualeudinis. Cic. 1. Offic. 170.
Infirmus uirum, Impotentia. Caesar 7. bel. Gal. 110.
Puerilis infirmitas. Quintil. lib. 2. cap. 3. 5.
Commendare alicuius infirmitatem. Quintilian. libro 4. capite 1. 9.
Onerare infirmitatem discitium. Quintil. lib. 1. cap. 2. 18.
Separare infirmitatem à robustioribus. Quintil. lib. 2. cap. 2. 9.
De pueris, ac adolecentibus loquitur.
Vltima infirmitas corporis. Cels. lib. 2. cap. 6.
Infirmæ, **Aduerb.** (ἀδυσία) **imbecilliter, impotenter**. Cicer. Senat. lib. 15. 1. 7. **His rebus allatis, esse intelligebam socios infirmè animatos esse, & nouarum rerum expectatione suspensos, &c.**
Infirmus, **infirmus** (ἀδυσία) **infirmare, Debilitare, infirmum reddere, & etiam infirmare**. **Infirmare argumenta & rationes alicuius**. Cic. de Diuin. Idem ad Att. lib. 6. 111. 22. **Ceteri infirmant uoxibus Platonis**.
Confirmare & **Infirmare**, contraria. Cic. in Part. 67.
Infirmare & **tollere**. Cic. 4. Acad. 38.
Infirmare ac diluere aliquid. Cic. pro Rose. Amer. 24.
Infirmare fidem testis ad iudicem, infirmum reddere, & ostendere peritum esse testem. Cic. pro Roscio Comæ. 27.
Legem infirmare. Quintil. lib. 7. cap. 2. 34.
Infirmare legem, pro Autoritatem admere. Liuius libro 4. bel. Maced.
Infirmare testes. Cic. pro Cecinna. 22.
Infirmare ueritatem, Veritati contradicere. Cicer. pro Quintiano. 54.
Infirmatus] pen. prod. **Particip.** **Hermoge. in l. aufertur. ff. de iure fisci. Infirmato contractu**.
Infirmatio, **Verbale** (ἀδυσία) **Cōstitutio**. Cic. 1. de Inuent. 27. **Iudicatio est, quæ ex infirmatione & confirmatione rationis nascitur, controuersia**.
Infirmatio rerum iudicatarum. Cic. pro I. Agraria. 24.
Infit] ἀφιστάω. **Defectiuum uerbum, pro incipit, usurpatur, a uerbo Est**. Plaut. Aulul. Infit tibi postulare plorans, etulans, &c.
Infit, pro inquit (φω) Liu. 1. ab Vrbe. 306. **Ibi infit annum tertium & nonagesimum agere**. Hæc Budæus, Virgil. 5. Aen. 141. **His Aeneam solatus uocibus infit**. Idem 10.
Infixus] Vide **Infigo**.
Inflammo] **Inflamas** (ἐπιπύρω) **Inflammaré, Incendere**. Cic. 6. Verr. 9. **Quam quum inuestigare & conquirere Ceres uellet, dicitur inflammasse lædas ijs ignibus, qui ex Actæe uertice erumpunt**. De Proserpina.
Inflammaré & **incendere**. Cic. 7. Verr. 72.
Inflammaré, per translationem, **passiue**, pro **Vehementer appete**

tere, & desiderare aliquid. Cicero de Amicit. 72. **Honores uero quorum cupiditate quidam inflammantur, quam multi ita contemniunt, ut nihil inanius esse, nihil leuius existiment**.
Amore magno inflammatus. Virg. 3. Aen. 66.
Inflamari cupiditate aliquid aufrendi. Cic. 6. Ver. 34.
Inflamari furoribus. Cic. 3. de Legib. 32.
Inflamari incendijs cupiditatum. Cic. 5. de Finibus libro 25. cap. 8. 15.
Inflamari scelere & furore. Cic. 7. Verr. 83.
Inflamari spe potiendi. Cic. 1. de Finib. 91.
Inflammatum studium. Cic. pro I. Manilia. 13.
Inflammaré & **augere**. Cic. 1. de Finib. 80.
Inflammatum ad gloriam. Cic. ad Lentulum. lib. 1. 7. 28.
Inflammaré animum alicuius. Cic. 6. Ver. 124.
Animum inflammatum amore. Virg. 4. Aen. 11.
Inflammaré animum alicuius in aliquem. Hoc est, **augere** & **impellere**. Cic. 4. Verr. 62.
Inflammaré inuidiam, pro Augere. Cic. 2. Verr. 1.
Inflammaré odijs. Stat. 3. Thebaid. 68.
Inflammatio, **Verbale** (φλόγωσι, πύρωσι) **ut, Inflammationes mammarum, quas Græci phlegmonas uocant, nempe quando propter nimium humorem collectum in aliqua parte, ueluti cuiusdam ignis ardor sentitur**. Plin. lib. 20. cap. 2. 1. 7. **Cels. lib. 5. cap. 2. 6. Nam modò super inflammatione tumor ambit**.
Lenare inflammationes. Cels. lib. 2. cap. 2. 6.
Occupat inflammationo. Cels. lib. 6. cap. 6.
Remittit se inflammationo. Cels. lib. 4. cap. 5.
Reprimere inflammationem. Cels. lib. 7. cap. 2. 4.
Inflatio, Inflatus] Vide **Inflō**.
Inflexo] **Inflexis, inflexi, inflexum** (ἐπιπλάω, ἐπιπλάω) **inflexere, Idè quod flectere, uel intus flectere**. Caesar 1. bel. Gall. 97. **Quum ferrum se inflexisset**.
Inflexere ad. Cic. 7. Ver. 25. **Vbi primum ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur**.
Radices in nodum inflectere, Incuruare. Columel. libro 5. capite 6. 7.
Capita inflectentes. Catul. Argon. 59. 51.
Colla inflectere ad aliquid. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10.
Cursus inflectitur in; hoc est, **declinat & delabitur**. Plin. lib. 6. cap. 17. 3.
Oculos liquorum inflectere. Cic. ad Quirites post reditum, 6. Id est, conuertere.
Vestigium cursus sui inflectere, A' cursu suo declinare. Cic. 2. de Nat. deor. 70.
Inflexere leuiter potius quam corrigere. Cicer. pro Muræna. 55.
Lachrymis inflectere aliquem. Stat. 8. Thebaid. 139.
Inflexere ius gratia. Cic. pro Cecin. 53.
Orationem inflectere. Cic. de clar. Orat. 18.
Sensus alicuius inflectere. Virg. 4. Aen. 5.
Voces inflectere cantu. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 8.
Inflexus, **Particip.** (ἐπιπλάω) **ut, Inflexus rēmus**. Cicer. 4. Acad. 39.
Aratrum inflexum. Virg. 1. Georg. 33.
Incuruū & leuiter à summo inflexum bacillum. Cic. 1. de Diuin. 58. Vide **Leuis**.
Ceruix inflexa. Virg. 3. Aen. 126.
Cornu inflexum. Ouidius 4. Pastor. 36. **Catul. Argonau. tit. 59. 2.**
Inflexa in se cornua. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.
Genu inflexum. Propert. lib. 3. eleg. 9. 2.
Inflexa puppis. Plin. lib. 9. cap. 30. 6.

Σ 4 Sonus

Sonus inflexo spiriui uariatus : cui opponitur continuus. Plin. lib. 10. cap. 29.
Inflexa iuxta tempora supercilia derisores significant. Plin. li. 11. cap. 52.3. Hoc est. ad tempora prominentia.
Inflexa ad miserabilem sonum uox: hoc est. conuersa. Cic. 2. de Orat. 10.4.
Inflexus ictus. Plin. lib. 11. cap. 25.2.
Inflexio, Verbale (ἰνφλασιον) Cic. de Vniu. 40. **Omnis enim orbis eorum quasi helices inflexione uertebat.**
Inflexio laterum. Vide Latus.
Inflexibilis, et hoc inflexibile. pe. cor. (ἀναυτῆρι) **Quod inflecti non potest.** Plin. lib. 7. cap. 19. 1. Exit hic animi tenor aliquando in rigorem quendam, toruitatemque naturæ duram et inflexibilem.
Inflexibilis obstinatio. Plin. epist. 317.
Inflexus pen. prod. Adiect. Non flexus. Valer. Flac. Argon. libro 6. de saxo in caput Monefi uibrato, Flexit ad ignotum caput infletumque Monefi Ignobilē signat Monefium, et obscuro loco natum: ut per defletos duces, nobilitate infignes.
Infigo Infigis, pen. prod. infixi, infictum (ἰνφισσι) infligere, ex in et Fligo, antiquo uerbo, quod significat Sternere. Est autem incutere, siue Inferre.
Infigere colaphum, quod et infigere et Impingere dicitur. Plin. lib. 8. cap. 36. 4. Legitur in uetusto codice, infractio colapho.
Infigere plagam. Cic. in Vatimum, 15.
Infigere sibi turpitudinem. Cic. in Pisonem, 50.
Grauiores infigere uisuras. Paulus in l. Caius. ff. De uisuris et fruct. et caus.
Infigere uulnus. Cic. in Pisonem, 34.
Inflō Inflas (ἰνφλασιον) inflare, Turgescere: tractum à folle, qui flatu turgescit. Unde inflare dicitur tibi canem, uel calamos, pro Tibia canere, uel calamis. Cicero 4. Acad. 151. Et simul inflauit tibi canem, à perito carmen agnoscitur. Sic, Varro 3. de Rustic. capite 13. 1. Vidisti ad inflatam buccinam certo tempore apros et capreas conuenire ad pabulum. Virgil. eelog. 5. 1.
Tu calamos inflare leues, ego dicere uersus.
Exanimat lentus spectator, sedulus inflat. Horatius 2. epist. 1. 36.
Inflare ambas buccas, iratorum proprium. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 5.
Carbasus inflatur Austro. Virg. 3. Aen. 71.
Audierant inflari classica. Virg. 2. Georg. 108.
Inflare sonum, Inflatione calami aut fistule sonum emittere. Cicero. 3. de Orat. 12. 5.
Venas inflauit libido. Horat. 1. Serm. Satyr. 27.
Venas inflatus hesterno Iaccho. Virg. 6. eelog. 3.
Crescentem tumidis infla sermonibus utrem. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 20.
Inflare, Infrò flare, siue flando inijcere. Cato de Rustic. ca. 97. de modo palumbi faciendi. Palumbum recentem ut pressus erit, ei fabam coctam, tostam primum dato, ex ore in eius os inflato, item aquam.
Inflare uehementius dicitur orator, per translationem. Cice. 1. de Legib. 9.
Inflat animos rumor, Auget, et excitat. Cic. in Pisonem. 71.
Inflare spem, Augere. Liu. 5. bel. Maced. 163.
Inflatu esse. Liu. 5. bel. Maced. 188. Mentiendo inuicem, iactantiaque uires, quas non haberent, inflasse uana spe, atque inflatos esse.

Inflatus, Particip. (ἰνφλασιον) ut, Inflatus spe atq; animis. Cic. pro Muræna, 31.
Inflatus iactatione seperitatis. Liu. 9. bel. Pun. 187.
Inflati letitia atq; insolentia impij ciues. Cicero 14. Philippic. 394.
Inflatus animus, Elatus, superbiens. Cic. 3. Tusc. 33.
Capilli inflati. Ouid. 3. de Arte 29.
Colla inflata tumescunt. Ouid. 6. Metam. 75.
Inflatus, huius inflatus, pen. prod. (ἰνφλασιον) Cic. 4. Acad. 41. **Qui primò inflatu tibi cinis Antiope esse aiunt, aut Andromacham.** Sic. 2. Tusc. 43.
Recipiunt inflatum aures. Cic. de clar. Orat. 100.
Inflatus diuinus, pro Afflatu et inspiratone. Cic. 1. de Diuinat. 19. **Tum aliquo instinctu inflatusque diuino futura renuntiat.** Budeus.
Inflabilis, et hoc inflabile, pen. cor. Lactantius de opific. Dei, cap. 11. **de pulmone.** Ideoque ne plenum quidem uiscus efficit, sed inflabile, atq; aeris capax, ut paulatim spiritum recipere. Id est, quod inflari possit.
Inflatio, Verbale (ἰνφλασιον) **Flatum in corpore generatio.** Cic. 1. de Diuim. 111. **Ex quo etiam Pythagoricis interdicitur putatur, ne faba uesceretur, quod habet inflationem magnam is cibus, tranquillitati mentis quarenti uera contrariam.**
Inflatio uentris. Colum. lib. 6. cap. 6. 2.
Residet inflatio, Celsus lib. 4. cap. 5. **Cibus deinde calidis, neque inflantibus, eodemque modo calidis potionibus: primò aqua post ubi resedit inflatio, uim auferri.**
Influo Influus, influxi, influxum (ἰνφλουσιον) influere, Intus fluere. Varro 1. de Re rust. cap. 13. 4. **Itaque perit (qui possunt) ut eò aqua influat, eo nomine faciunt.**
Influit fluuius in Pontum: et sine prepositione, Influit Pontum. Cic. 1. Tusc. 150. Idem 1. de Diuim. 132.
Influere, per translationem. Cum ingenti tumultu et magna multitudine ingredi. Cic. de Prouinc. Consul. 25. **Influente in Italiam Gallorum maximas copias repressit.**
Influere in animos, Infundi et demitti. Cic. 2. de Legib. 61. **Arsentior enim Platoni, nihil tam facile in animos teneros atque molles influere, quam uarios canendi sonos.**
Influere nobis bonum dicitur, quod ultro uenit. Senec. epist. 51.
Sensim influere. Quint. lib. 1. cap. 2. 19.
Dolor influit menti. Ouid. ad Liliam, 80.
Influere in animos hominum, pro Innuare se in gratiam hominum. Cic. 2. Offic. 44.
Influere in aures populi. Cic. de Amic. 78.
Influens (ἰνφλουσιον) Particip. siue nomen ex participio. Plin. lib. 31. cap. 4. 3. **Mutant saporem et influentes riuu.** **Fortune influentis dona.** Senec. Thyest. 6. 10.
Influentia negotia, Consertim siue simul et hubertum ruentia. Plin. in Paneg. 134.
Influxus, huius influxus. Verbale. Firmic. libro 1. capite 1. **Si ex solis stellarum influxibus pendeamus. Et alibi frequententer.**
Infodio Infodis, penul. cor. infodi, penul. prod. (ἰνφδοσιον) infodere, Intus fodere. Cato cap. 3. 2. **Vinea, si macra erit, sarmenta sua concidito minutè, et ibidem, inarato aut infodito.**
Infodere corpora terræ. Virg. lib. 11. Aen. 14.
Vnguibz infodiunt fruges. Virg. 4. Georg. 105.
Infodere sulcum. Col. lib. 3. cap. 13. 4.
Inffissus, Particip. (ἰνφφισσιον) Plinius lib. 13. cap. 13. 2. **Maiore etiamnum miraculo, quod tot infossi durauerunt annis.**

Puer

Inffissus humo. Horat. Epod. 5. 7.
Infecundus Adiect. (ἰνφκουσιον) **Fecundo contrarium, Non ferax, Sterile.** Plin. lib. 11. cap. 54. 1. **Qua incubari intra decem dies adita utilissimum est, uetera aut recentiora infecunda.** Col. lib. 2. cap. 4. 6. **Infecundior materia.** Et Plin. li. 12. cap. 10. 1. **Infecunda folia.**
Pons infecundus. Ouid. 3. Trist. eelog. 14. 7.
Natura infecunda. Stat. 3. Sylu. 1. 34.
Semina infecunda. Virg. 2. Georg. 10.
Infecunditas, pen. cor. infecunditatis, foem. gen. (ἰνφκουσιον) Sterilitas. Col. in Proem. lib. 1. 1. **Septennero ciuitatis non ster principes audio culpantes, modo agrorum infecunditatem, modo celi per multa iam tempora noxiam frugibus intemperiem.**
Infelix Infelicitis, pen. prod. om. ge. (ἰνφελικισιον) **Infelix et arum nosus.** Cic. 7. Ver. 127.
Animi infelix. Virg. 4. Aeneid. 106.
Cura infelix. Ouid. 2. Trist. 1.
Dolor infelix. Ouid. 4. Trist. eelog. 8. 2.
Infelix ingenium. Plin. in Praefat. 17.
Infelix, Aduersus. Virg. libro 7. Aen. 62. **Quæ potui infelix, id est, aduersa, Troianis irata, Seruius.**
Infelix, Non fecundus, inquit Seruius. Virg. eelog. 5. **Infelix lolium, ac steriles dominantur auenæ.** Cicer. pro Rab. perduel. reo, 8. **Caput obnubito, arbori infelici suspendito.**
Tellus infelix frugibus. Virg. 2. Georg. 48.
Infelix fama. Virg. 12. Aen. Seruius, **Rerum infelicitum nuntia.**
Infelicitas, pen. cor. (ἰνφελικισιον) **Aduersa uel incommoda fortuna, Calamitas.** Terent. Adelph. 4. 2. 6.
Quid hoc (malum) infelicitatis, nequeo satis decernere. Cic. 2. de Finib. 137. **Beate autem uiuere, alij in alto, uos in uoluptate positus: item contra omnem infelicitatem in dolore.**
Damnare infelicitatis tempora. Vide Damno.
Infelicitate, pen. cor. Aduerbum (ἰνφελικισιον) **Terent. Eunuch. 2. 3. 37.**
— dum sequor hanc, fit mihi obutam. Incommodè hercle. C. H. imò enim uero infelicitate. Liu. 1. ab Vrbe, 197.
Infelicitate, infelicitas, pen. cor. infelicitare, infelicem et miserum facere. Plaut. Cist. 5. 32.
— dij me et te infelicitent, si ego in os meum uini guttam indidi.
Infimidatus pen. prod. **Non formidatus, abs quo nihil periculi timetur.** Sil. lib. 15.
Hinc tacite uictus infimidatus adire, et c. Hinc, ea parte qua decedebat aestus maris. **Nectens, cogitans, infimidatus, quia non timebant Carthagenenses ab illa urbis parte, propter mare: et ideo Scipio infimidatus illic irrupit in urbem.**
Informis et hoc informe (ἰνφμοσιον) **Sine forma.** Plin. lib. 7. cap. 15. 1. **Ea est caro informis, inanima, ferri idem et aciem respuens.**
Informis res, et Formata, contraria. Author ad Her. lib. 4. 237.
Informes alui. Liu. 1. bel. Pun. 96.
Informe cadaver. Virg. 8. Aen. 21.

Exitus repentinus, et informis. Tacit. lib. 5.
Hymes informes. Horat. 2. Carm. ode 10. 3.
Limus informis. Virg. 6. Aen. 83.
Nota informis. Propert. lib. 1. eleg. 5. 4.
Regna informia. Lucan. lib. 2. 2.
Situs informis. Horat. 2. epist. 2. 24.
Informo, informas (ἰνφμοσιον) **informare, Rem aliquam inchoare, nec omnino perficere, sed principium operi quodammodo informe et impositum dare: ut si aut figulus uasculum fingere, aut faber statuum dolare coepit.** Budeus, **informare rem aliquam, hoc est, summaria descriptione designare.** Virg. 8. Aen. 35. **His informatum manibus iam parte polita Fulmen erat.** Cic. in Orat. 17. **Referamus nos igitur ad eum quem uolumus inchoandum, et eadem eloquentia informandum ibidem, 4.** **At ego in summo Oratore fingendo talem informabo, qualem fortasse nemo fuit.** Idem 4. de Finib. 73. **Quodque dicitis informari non posse uirtutem, si quicquam nisi quod honestum sit, numeretur.**
Informare arenas. Col. lib. 11. cap. 3. 11.
Informabitur in casu crassitudinem. Columel. libro secundo, cap. 2. 8.
Informare deos coniectura. Cic. 1. de Nat. deor. 54.
Effigiem informat Latiam. Silius lib. 17. 106.
Informare, Est certam morum formam animo imprimere. Cic. pro Archia, 2. **Nam ut primum ex pueris excessit Archias, atque ab his artibus quibus ætas puerilis ad humanitatem informari solet, se ad scribendi studium contulit.** Budeus.
Oratorem informare. Quint. in Proem. lib. 1. 27.
Animus bene à natura informatus. Cic. 1. Offic. 22.
Informatio, Verbale (ἰνφμοσιον) **Notio à natura animo impressa: hoc est, prenotio et prolepsis, quasi presumpta notitia, et anticipata.** Cic. 1. de Nat. deor. 62. **Quæ est enim gens, aut quod genus hominum, quod non habeat sine doctrina anticipationem quandam deorum, quam appellat ἐπιπροληψια Epicurus: id est, anteceptum animo rei quandam informationem, sine qua nec intelligi quicquam, nec queri, nec disputari potest.** Ibidem, 64.
Informatio uerbi. Cic. in Partition. 55. **Ita primus ille status, et quasi conflictio cum aduersario, coniectura quadam: secundus autem definitio, aut descriptio: atque informatione uerbi, et tractandus.**
Inforo Inforas, pen. cor. (ἰνφμοσιον) **Inforare, à foro compositum, significat Dicere, seu in forum diuulgare, aut in forum uocare.** Plaut. Curcul. 8. 31.
Licet inforare, si incomitari non licet? o. nō inforabis Me quidem: non mihi placet tuum profectò nec forum nec comitium.
Inforare, perforare, à foro, foras. Plin. lib. 17. cap. 14. 3. **Timebant priusci iruncum fundere. Mox inforare ausi medio. Ipsi medulle calanum imprimebant, unum inferentes.**
Infortunatus pen. prod. Adiect. (ἰνφτυνησιον) **Calamitosus, arumnosus.** Terent. Eunuch. 2. 3. 7. **O infortunatum senem.** Cic. ad Attic. lib. 2. 39. 8.
Infortunium (ἰνφτυνησιον) **Calamitas, et arumna.**
Crassum infortunium. Vide Crassus.
Mediocre infortunium. Vide Mediocris.
Infortunium ferre. Terent. Adel. 2. 1. 24.
Infortunium habere, Calamitosum esse. Liuus 1. ab Vrbe, 222.
Inuenire infortunium. Vide Inuenio.
Tua me infortunia ledent. Horat. de Arte, 21.
Maclare infortuno. Vide Maclare.

ultare

Multare infortunio. Vide Multa, multa.
 ¶ Infortunias, penult. cor. (Αποτυχία) Gel. lib. 6. cap. 1. Idem sunt bona & mala, felicitas & infortunias, dolor & uoluptas. Infortunium.
 In fossus] Vide Infodio.
 Infra] prepositio (ἐν, ὑπὲρ, ὑπὲρ) accusatio casui feruens, cui contrarium est Supra. Plaut. Truc. 7. 20. Sed assentio aperiri fores: quæ absorbent quicquid uenit infra pessulos. Col. lib. 8. cap. 5.
 Infra & upra. Cic. 4. Acad. 22. 5. Supra, infra, dextra sinistra, ante post.
 Infra ad personam refertur, siue ad dignitates. Terent. Eunuch. 3. 2. 36. Tace tu, quem ego esse puto infra omnes infimos Homines. Id est, quem ego posthabeo etiam infimos.
 Infra etatem. Liu. 8. bell. Pun. 233.
 Infra cetsum & ingenium alicuius. Horatius 2. Serm. Satyr. 1. 15.
 Infra se putare uel iudicare aliquid. Plin. in Paneg. 128.
 Infra, Aduerbium est quando sine casu ponitur. Plaut. Truc. 3. 12. Infra sine icit rete, piscis ne effugiat cauet.
 Infra quam, ut Supra quam. Cic. 2. de Nat. deor. 203. Ipsius autem partes eæ quæ sunt infra quam deoratur, dilatantur: quæ autem supra, contrahuntur. Ita legit Budeus. Alia exemplaria habent, infra id quod.
 Multo infra, pro Minoris pretij. Plin. lib. 19. cap. 3. 3. Nasclitur in Perside large, sed multo infra Cyrenaicum.
 Infractio, Infractus] Vide Infringo.
 Infrano] infrenatus (ἄρξαστος) infrenare, Proprie est equis frenam imponere. Liu. 7. bell. Maced. 84. Pauci sabant impuisti equi, eos ipsos non sternere, non infrenare, aut ascendere facile poterant.
 Currus infrenati alij. Virgil. 12. Aen. 58. Currus, est equos. Seruius.
 Infrenare nauigia anchoris, pro Cohibere & detinere ne longius progredi possint. Plin. lib. 9. cap. 31. 5.
 Infrenare & domare. Plin. lib. 32. cap. 1. 1.
 ¶ Infrenatus, pen. prod. Particip. (ἄρξαστος) Liu. 7. bell. Maced. 81. Non stratos, non infrenatos magna pars habebant equos. Hoc est, non frenatos, seu frenis munitos.
 Infrenati equites, Quorum equi frenos non habent. Liu. 1. bel. Punic. 162.
 Manipuli infrenati. Silius lib. 4. 64.
 ¶ Infrenus, Adiectiuum (ἄρξαστος) Sine freno.
 Infrenus cursus, per translationem. Col. lib. 10. 22.
 Infragilis] pen. cor. Adiect. (ἀσπιδος) Quod frangi non potest. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 11.
 Si uox infragilis, pectus mihi firmius esset, Pluraque cum linguis pluribus ora forent.
 Animum infragile tenere. Ouid. ad Liu. am. 71.
 Infragilis adamas. P. in. lib. 20. in Proem. 2.
 ¶ Infrangibilis, pen. cor. Adiect. Qui frangi nequit. Seneca de Vita beata, Quum tibi dicam, summum bonum est infrangibilis animi rigor & prouidentia, subtilitas, santitas, libertas, decor: aliquid ultra querit?
 Infreo] infremis, pen. cor. infremui (ἐμπερινομαι) infremere. Silius lib. 3. 47.
 Nec bellum raptis tam dirum mille carinis
 Acritus infremuit, trepidumque exterruit orbem.
 Infrendeo] infrendes, infrendui (ἐμπερινομαι) infrendere, Valde frendere. Proprie significat dentes pre nimia ira concutere & inuicem collidere. Virg. 3. Aen. 132.
 Dentibus infrendens gemitu, graditurque per æquor
 lam medium.
 Infrequens] pen. cor. o. g. (ἀπυνοτος, σπάνιος) parum frequen-

tatum: ut, Infrequens forum, in quo pauci conueniunt, Infrequens Senatus, Paucorum Senatorum conuentus. Liu. 3. ab Vrbe, 25. Cic. ad Quin. frat. lib. 2. 14. 1. Nam pridie idus quum Appius Senatum infrequentem coegisset.
 Infrequens; Qui non frequentat. Vnde Infrequens miles dicitur à Festo, qui diuitius abest à signis. Plaut. Truc. 5. 18. Quin ubi nihil det, pro infrequente eum mittas militia domum. Plin. de Viris illust. 43.
 Infrequens sum Romæ. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 12.
 Cultor infrequens deorum. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.
 Infrequens, cum genitiuo. Gell. lib. 13. cap. 23. Infrequens sum uocum Latinarum.
 ¶ Infrequentia, huius infrequentie (σπανία) Raritas & paucitas. Cic. ad Quin. frat. lib. 3. 18. 3. Summa infrequentia, quæ uellet exte, & Coss. retentus est. Liu. 2. ab Vrbe, 100. Nec agi quicquam per infrequentiam poterat Senatus.
 Infrico] infricas, pen. cor. infricauit, & infricui, infricatum, (ἐντριβω) infricare, idem quod Fricare, & fricando conuadere, uel fricando etiam illinere. Dicitur autem infricare uas cinere, & cinerem infricare uasi. Colum. lib. 12. cap. 30. 2. Et pondo quadrantem amphoris singulis infricato & oblitino. Plin. lib. 30. cap. 3. 8. Et ideo tolerabilis est passeres pullorum sarmentis crematorum cinerem exacecto infricare.
 ¶ Infricatus, pen. prod. Part. (ἐντριβω) Plin. lib. 26. cap. 8. 42. Et infricata polemonia, aristolochie decocto filijs.
 Infrigo] infrigis, pen. cor. infrixi, infrictum, (ἐντριβω) Simul frigo, uel in patella, aut alio quouis instrumento. Plinius libro 20. cap. 13. 13. Dederunt & cum bitumine infricam potioni propter anhelum, Ex uetusto tamē codicetextu, infrictam. De ruta.
 Infringo] Infringis, infregi, pen. prod. infractum (ἐντριβω) infringere, idem quod frangere, & frangendo comminuer. Plin. lib. 22. cap. 6. 7. Ne insidens ales infringat.
 Lilia infringere. Ouid. 10. Metam. 39.
 Lingua infringitur. Lucret. lib. 3. 32.
 Lumbos & latus infregi linibus. Horat. Epod. 11. 5.
 Vestes infringere. Ouid. 9. Metam. 42.
 Infringere aliquem, per translationem. Cicero ad Atticum libro 7. 122. 2.
 Animos infringere. Liu. 8. bel. Maced. 68.
 Colaphum infringere. Terent. Adel. 2. 1. 46.
 Homini misero plus quingentos colaphos infregit mihi. Vbi Donatus, Vi illudens hoc fecisse Aeschium uideatur, cum sonitu se colaphizatum significat. Infregit autem, illi sit, inflixit: ut sit sensus, Inflixit homini misero plusquam quingentos colaphos.
 Conatus aduersariorū infringere, Amoliri. Cas. 2. bel. Ciu. 86.
 Deos infringere humili precatu, Stat. 1. Achil. 29.
 Difficultatem montis infringere. Col. lib. 2. cap. 4. 8.
 Dignitatem alicuius infringere. Cic. pro Corn. Balbo, 11.
 Ius infringere. Tacit. lib. 4.
 Spem infringere. Cic. in Orat. 4.
 Vim militum infringere. Casar 3. bel. Ciuil. 359.
 Viros alicuius infringere. Propert. lib. 1. eleg. 13. 4.
 Grauius infringendo. Lucret. lib. 6. 29.
 ¶ Infractus, Particip. (ἐντριβω) Col. lib. 8. cap. 17. 11.
 Nuces digitis infractæ sunt dande.
 Infractus, Valde fractus. Virg. 12. Aen. 1.
 Turnus ut infractos aduerso Marte Latinos
 Defecisse uidet. Seruius tamen maiorem esse sensum extendit, si infractos intelligamus pro robustis & ualidis: hoc est, qui prius solebant infracti esse.
 Infractus, Non fractus. Plin. lib. 8. cap. 50. 3. Mares quidem fracti

xime simos, longis auriculis infractisq; armis quam ullo-
 fiffimis probant. Nisi forte infractas auriculas intellexeris,
 non erectas, pendulas quasi fractas sint.
 Aeno infractio. Silius lib. 15. 128.
 Infractus animus: cui opponitur Confirmatus. Cic. Post reditum ad Quirites, 16. Eum tamen uidi, quum esset summa se-
 nectute, non modo non infractio animo propter magnitudi-
 nem calamitatis, sed confirmato atq; renouato. Budeus hic legit, Non modo non infractio animo, ut infractus non fractum significet.
 Ira infracta constitit. Ouid. 6. Metam. 12. 6.
 Loquela infracta. Lucret. lib. 5. 47.
 Nime infracta. Silius lib. 7. 25.
 Infracta oratio. Liu. 8. bel. Maced. 56.
 Infracta exte, & Coss. retentus est. Liu. 2. ab Vrbe, 100. 5.
 Veritas pluribus modis infracta. Tacit. lib. 17.
 Torpent infractæ ad prelia vires. Virg. 9. Aen. 163.
 Virius infracta. Stat. 2. Achil. 43.
 ¶ Infractio, Verale (ἐντριβω) ut, infractio animi, pro Inconstantia, uel fractione. Cic. 3. Tus. 35. Verisimile est igitur in quem cadit agritudo, in eundem cadere timorem, & infractio nem quandam animi, & demissionem.
 Infrico] infrias (ἐντριβω) infriare, idem quod fricare, et in minutas partes comminuer. Colum. libro 8. cap. 5. 16. Atq; ita paulum triti salis uulueribus infriat. Idem libro 7. cap. 5. 11. Superfusosq; aceto, uel aris æruginem infriat.
 Infricos] infrondis, Adiectiuum uel hic & hæc infrondis, & hoc infrondis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10.
 Hic agrifrondebis, hic ffricula fincta uenenis. Hoc est, agrifrondebis et arboribus.
 Infructuosus] pen. prod. Adiect. (ἀνεπρος) Quod fructum non fert. Colum. lib. 11. cap. 2. 24. Post quem diem sera & infructuosa sit huiusmodi rerum cultura. Idem lib. 8. cap. 4. Infructuosas uites, secundas sic facito.
 Infructuosæ preces, Vana, infructuosa factæ, & ex quibus nihil ei qui rogat, fructus aut utilitatis prouenit. Plinius epistol. 176. b.
 Infrunitus] Adiect. (ἀσπιδος) Inspiciens ac solidus, qui nulli infus est. A Græco deducta dictio. Nam Græci ἀσπιδος demētē dicunt. Ruell. lib. 2. cap. 40. Vnquentum in lenticula, Proverbium est, in eos iactari solitum, qui nullo rerum discrimine quas agunt aut dicunt, pari iixu cuncta moluntur: quos ut apud Senecam & Gellium, infrunitos appellamus. Græcè cacozelos & apirocalos. Seneca de Vita beata, usurpat pro solidè iactabundo, Alterum, inquit, infruniti est animi, alterum timidè ac pusilli.
 Infuco] infucos, pen. prod. (ἐντριβω) infucare, Fucos tingere. Cicero 3. de Orator. 56. In scriptis & in dictis non aurium solum, sed animi iudicio etiam magis infucata uita noscuntur.
 Infucare aliquid, Tegere ita fallaciam, ut non deprehendatur. Plaut. Milit. 9. 46.
 Infusa] huius infusa, pen. cor. (ἐντριβω) Fascia in modum didematam, ut inquit Seruius in decimum Aeneid. à qua depēdēt uita ab utraq; parte. Festus, infulas, sacerdotū flaminū uocabant antiqui. Alij scribunt infulas, filamenta alba esse, quibus templi ornabantur: & moris fuisse, ut nubentes, prius quàm mariti domum ingrederentur, infulis postes ornarent. Cic. 3. de Orat. 46. Pamphilumq; nescio quem stinamus in infulis tantam rem, tanquam pueriles delicias depingere. Idem. 6. Verr. 99. Præsto mihi sacerdotes Cereris cum infulis ac herbis fuerunt. Lilius, in Velata nauis infulis & ramis oleæ, Scipioni occurrit in portu infulis.
 Velamenta & infula. Tacit. lib. 9.

Infula uirgineos circumdata comptus Lucret. lib. 1. 17.
 Lanca dum niuea circumdatur infula uita. Virgilius 3. Georgic. 96.
 Infulcio] infulcis, infulcire, pro Ingerere. Senec. epist. 115. Non desinit omnibus locis hoc uerbum infulcire.
 Infulgens] infulgens, Particip. sine uerbo, idem quod fulgens. Catul. Argon. 59. 78.
 Sæpe pater dilium templo insulgente reuisens, &c.
 Infumio] infumas, pen. prod. (ἐντριβω) infumare, Ad sicumum fucare. Plaut. Atq; hilas infumatas & sumen. Plinius libro 28. cap. 9. 16. Et infumata pilis oculorum medetur. De ceruça.
 ¶ Infumbulum, si, Vide Infurnibulum. Nam aliqui apud Plin. non Infurnibulum, neq; infundibulum, sed infumbulum legunt.
 Infundo] infundis, infundi, infusum, penultima producta (ἐντριβω, ἀφύω, ἐντριβω, ἀποβέω, ἀποβέω) Infundere, Inuatus fundere.
 Poculum infundere. Horat. Epod. 5. 17.
 Infundere faucibus. Colum. lib. 6. cap. 6. 2.
 Infundere in naribus, & in uas. Colum. lib. 6. cap. 4. 2. Cicero 1. Tusculan. 94. Vtrum capaciatem aliquam in animo putamus esse, quo tanquam aliquid uas ea que meminimus, infundantur?
 Infundere per nares. Colum. lib. 6. cap. 5. 3.
 Infundere in alienum genus. Cic. de clar. Orat. 31.
 Infundere orationem in aures alicuius. Cicero 2. de Orator. 193.
 Infundere uita in ciuitatem. Cic. 3. de Legib. 47.
 Infundere alicui uenenum. Cic. 11. Philipp. 298.
 Infundere cribro, pro In cribrum. Senec. de Benef. 7.
 Infundere, Supra fundere. Virgil. 1. Georg. Certatim largos humeris infundere rores.
 ¶ Infusus, pen. prod. Participium (ἐντριβω) Plin. lib. 20. cap. 13. 5. Infuso in aures succo.
 Collo infusus amantis. Ouid. epist. 2. 19.
 Infusa terra maria. Plin. lib. 32. cap. 11. 10.
 Mens infusa per artus. Virg. 6. Aeneid. 145.
 Pax infusa per aquora. Silius lib. 7. 52.
 Infusus populus. Virg. 5. Aeneid. 116.
 Infusus sol. Virg. 9. Aen. 96. subauditur terris.
 ¶ Infusus, huius infusus, penult. prod. m. sc. gen. (ἐντριβω) Plinius libro 2. 4. cap. 6. 3. Sonitus aurium emendat infusu, stridmas illitum.
 ¶ Infusio, Verb. idem (ἐντριβω) Plin. lib. 20. cap. 21. 6. Vulus & cibo & infusione mollit in oleo.
 Infundibulum, pen. cor. (ἐντριβω) instrumentum quo in uasa infundimus liquores. Col. lib. 3. cap. 12. 2. Raram supra modum uelut per infundibulum transmittere imbres.
 Infundibulum, Vitruuius lib. 10. cap. 10. uocat illud quod paulatim frumentum molis suggerit. Budeus.
 Infurnibulum] pen. cor. Pala quæ panes in furno disponuntur.
 Infurnibulum apud Plin. lib. 24. cap. 15. 6. In quibusdam exereplaribus legitur, Radix eius imponitur carbomb. cupressis atq; is nidor per infurnibulū imbutur in uetere iusti. Vbi Hermolau. per infurnibulum: uetusti codices, per infundibulum: non displicet per infurnibulum, quia Græci hoc genus hauriendi sumi nidorisq; hypocapnimon appellant.
 Infusco] infuscas (ἐντριβω) infuscare, Fulcum reddere. Plin. lib. 9. cap. 29. 1. Infuscata aqua absconduntur. Id est, obscurata & turbida facta, uel uis bati. Idem lib. 2. cap. 51. Quæ humida, non urunt, sed infuscant. De sulminibus.
 Infuscatum & nigrum. Col. lib. 11. cap. 2. 51.

Sanie infuscatur arena. Virg. 3. Georg. 97.
 Infuscare uellera. Col. lib. 7. cap. 3. 2.
 Maculis infuscet uellera pullis. Virgil. 3. Georg. 78.
 Infuscari barbarie, Coinquinari. Cic. de clar. Orat. 139.
 Infuscare pectus illuie scabrum. Cic. 3. Tusculan. 46. Ex quodam poeta.
 Infuscatus malevolentia, Deprauatus, confuscatus. Cicer. pro Plancio. 17.
 Infuscare suporem, Corrum pere et deteriorem reddere. Col. lib. 12. cap. 19. 2.
 Infuscare sonum. Plin. lib. 10. cap. 29. 6.
 Infuscare unum, pro aqua Diluere. Plaut. Cistell. 2. 15.
 Infuscus, Adiect. (σφαδός) Idem quod fuscus. Col. lib. 9. ca. 10. Quidam etiam infusci atq; hisfui reperiuntur.
 Ingemino Ingeminas, pen. cor. (ἰνγεμίνω) Ingemina re, Idem quod simplex, nisi quid addat compositio, ut frequentius geminare significet. Virgil. 1. Georg. Tum liquidas cervi presso ter gutture uoces Aut quater ingeminant.
 Hostiles ingeminant opes. Ouid. 6. Fast. 114.
 Ingeminare, Neutrum, Virg. 1. Georg. 67. — ingeminant Ausri, et densissimus imber. Seruius, ingeminant, pro Ingeminantur, positum esse asserit.
 Clamor ingeminat. Virg. 5. Aen. 46.
 Cura ingeminant. Virg. 4. Aen. 107.
 Ingeminatus, pen. prod. Particip. (ἰνγεμίνωτος) ut, Mobilitas ingeminata. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 9.
 Ingemo Ingemis, pen. cor. ingemui, ingemitum, penul. corr. (ἰνγεμίνω) ingemere, Idem quod Gemo. Virg. 1. Georg. 4. Depresso incipiat iam tum mihi taurus aratro Ingemere.
 Agris ingemere. Tacit. in lib. de Germanis.
 Laboribus ingemens. Horat. Epod. 5. 7.
 Proprijs ingemuisse malis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 2.
 Nemo morituro ingemit. Senec. Herc. Oeth. 13. 17.
 Iacentem ingemueret Inachida. Stat. 9. Thebaid. 1.
 Solum ingemuit. Ouid. 14. Metam. 81.
 Ingemisico, ingemisiss, ingemai (ἰνγεμίνω) ingemisere, Idem quod primum. Cic. 2. Tus. 35. Quem uidit nemo ulli ingemiscentem malo. Ex quodam poeta. Idem 1. de Orat. 117. Vide Inclamo.
 Ingenero Ingenerat, pen. cor. (ἰνγεμίνω) Ingenerare, Nomen significatiois. Cic. 5. de Finib. 59. Et illum appetitū rerū à natura accommodatarum ingeneratum putauerunt omnibus qui continentur ea commendatione naturæ, quæ seipsi diligunt.
 Deus ingenerat iras. Stat. 4. Thebaid. 46.
 Ingenerantur hominibus mores à stirpe generis, uel ex his rebus; pro Creantur. Cic. pro lege Agraria, 92.
 Ingenerat amorem in eos, et c. Cic. 1. Offic. 20.
 Ingenerauit natura societatem utrisque. Lilius 5. ab Vrbe, 124.
 Ingenerata familie tuae frugalitas. Cic. pro Sestio, 16.
 Ingenerasco, scis, scere, Idem quod Ingenero, à quo descendit, ut à Labo, Labasco, ab Integro, Integrasco, et c. Lucret. lib. 3.
 Et cum cetera de genere hoc, cur omnia membris. Ex inuente euo ingenerascunt, inq; genuntur.
 Ingenuitas] Vide Gigno.
 Ingenuculus] culi, pe. cor. qui Græcis Engonastis dicitur. Firmicus lib. 8. cap. 17. L'agenouille. Vide Engonastis.
 Ingenuum] Ingenui, à gignendo (ἰνγεμίνω) Pro parte naturæ dicitur cuique ingenua. Plaut. Bacch. 5. 47. Imo ingenuum autai hand pernoram hostitis. Terent.

Andr. 1. 1. 66.
 Nam qui cum ingenuis conflictatur eiusmodi, Vbi
 Donatus, Ingenuis, hominibus Idem Heaut. 1. 1. 99.
 Ingenuo te esse in liberos leni puto.
 Ingenuum patris habet quod sapit: id est, moribus aut prudentia similis est patri, siue patrem refert moribus. Plaut. Pænulo 18. 26.
 Ingenuo suo uiuere. Liu. 3. ab Vrbe, 146.
 Ingenuum coene, pro Artificioso uel ingenioso apparatu. Plin. in Paneg. Ergo non aurum, nec argentum, nec exquisita ingenia coenarum, sed suauitatem tuam miramur.
 Ingenuum, Vis quædam naturalis nobis insita, suis uiribus preualens ad inueniendum quod ratione indicari possit. Cic. 5. de Finib. 63. Prioris ingenij est docilitas, memoria; que ferè omnia appellantur uno ingenij nomine.
 Feruidus ingenio. Ouid. 14. Metam. 97.
 Mobilissimus ingenio. Tacit. lib. 17.
 Sæuior ingenio. Ouid. 1. Metam. 97.
 Acies acris ingenij. Vide Acer adiectiuum.
 Acumen ingeniorum. Vide Acumen.
 Experientis ingenij est amor. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 7.
 Feruidus ingenij. Silius lib. 17. 84.
 Præcox genus ingeniorum. Quint. lib. 1. cap. 3. 3.
 Gratia ingenij. Quint. in Proem. lib. 1. 4. Hoc est, laus.
 Igniculi ingenij. Quint. in Proem. lib. 6. 7.
 Magnitudo ingenij. Cic. 4. Acad. 4.
 Monumenta ingeniorum. Quint. lib. 3. cap. 7. 12.
 Natura humani ingenij. Quint. in Proem. lib. 1. 15.
 Succus ingenij. Quint. in Proem. lib. 1. 18.
 Tarditas ingenij. Quint. lib. 1. cap. 1. 1.
 Vena benigna ingenij. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.
 Velocis ingenij uigor. Ouid. 8. Metam. 51.
 Virtutes ingenij. Quint. in Proem. lib. 6. 8.
 Ingenium abruptum. Vide Abrumpo.
 Acre ingenium. Cic. in Orat. 49. Item, Vir acerrimo ingenio, Vide Acer.
 Acutum ingenium, cui contrarium est Obtusum. Cic. 1. de Diuina. 135. Vide Acuo.
 Ambiguum ingenium. Vide Ambiguus.
 Apitus ingenium flammis. Ouid. 14. Metam. 6.
 Bonum. Vide Bonus.
 Cælestis. Ouid. 1. de Arte, 37.
 Candidum. Horat. Epod. 11. 3. Tacit. lib. 5.
 Capax. Ouid. 8. Metam. 107.
 Confirmatum et corroboratum. Vide Confirmito.
 Copiosissimum. Vide Copia.
 Diues. Ouid. 2. Trist. 67.
 Durum. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.
 Eminens. Quint. in Proem. lib. 6. 2.
 Exercitium adulatione ingenium. Tacit. lib. 20.
 Eximium uel præstans ingenium. Cic. 5. Tus. 95.
 Expertum ingenium. Tacit. lib. 20.
 Ingenium rapido fruentius anni. Horatius 1. Sermon. Satyr. 10. 13.
 Fortius ingenium. Ouid. epist. 18. 2.
 Ingenium fortunatius arte. Horat. de Arte, 60.
 Grande doloris ingenium. Ouid. 6. Metam. 115.
 Hebetatum ingenium, fractum, contusum, tardum. Plin. epist. stol. 167. d.
 Huberius. Ouid. 2. Trist. 15.
 Ignotum. Tacit. lib. 20.
 Illustre. Tacit. lib. 20. Cic. pro Celio, 14.
 Imbecillum. Quint. lib. 2. cap. 8. 7.
 Immanuetum. Ouid. 15. Metam. 17.

Importu

Importunum. Vide Importunus.
 Incundum et elegans ingenium. Quint. lib. 5. cap. 13. 38.
 Inquietum. Vide Inquietus.
 Insanabile. Vide Insanus.
 Integrum. Vide Integer.
 Inuerecundum. Vide Inuerecundus.
 Liberale. Vide Liber.
 Libertus ingenium, quam uirginē decet. Liu. 4. ab Vrbe, 192.
 Magnum. Cic. 4. Acad. 1.
 Malum. Quint. lib. 1. cap. 3. 2.
 Medium. Vide Medius.
 Mediocre. Vide Mediocris.
 Indocile. Senec. Thyest. 3. 5.
 Iners. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.
 Infelix. Vide Infelix.
 Ingens. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 7.
 Inhumanum. Terent. Eunuch. 5. 2. 41.
 Memorabile. Vide Memor.
 Mite. Ouid. 12. Metam. 38. Iuuenal. Satyr. 4. 9.
 Mobile. Vide Mobilis.
 Molle. Ouid. epist. 21. 17.
 Obnoxium. Vide Obnoxius.
 Par. Cic. pro Corn. Balbo, 2. Vide Par.
 Paruum. Horat. 1. epist. 3. 5. Vide Paruus.
 Peracre. Cic. de Orat. 12. 7.
 Pingue. Ouid. 11. Metamorph. 30.
 Promptum ad asperiora ingenium Druso erat. Tacit. lib. 1.
 Pudicum ingenium. Terent. Hecyra, 1. 2. 77.
 Rectum utroque uosum ingenium. Plaut. Capt. 7. 8.
 Rude ingenium. Quint. lib. 1. cap. 2. 18.
 Solors ingenium. Senec. Thebaid. 1. 4. 8.
 Subactum ingenium. Cic. 2. de Orat. 71.
 Tardum ingenium. Cic. 2. de Orat. 64.
 Velox ac mobile ingenium. Quint. libro 6. capite 4. 6. uen. Satyr. 3. 8.
 Venerabile ingenium. Iuuenal. Satyr. 15. 15.
 Acere ingenium. Quint. lib. 1. cap. 4. 6. Vide Acuo.
 Aequiparans ingenium mores. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 9.
 Alere ingenium. Quint. lib. 1. cap. 8. 6.
 Assequi ingenium. Vide Asequor.
 Ausferre famam ingenij. Quint. lib. 4. cap. 1. 38.
 Certare ingenio. Lucret. lib. 2. 3.
 Claudicat ingenium. Lucret. lib. 3. 92.
 Vires ingenij comminueret. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 7.
 Conferre ingenium. Vide Confero.
 Consumere ingenium in Musica. Vide Consumo.
 Ab ingenio alicuius declinare. Vide Declino.
 Deficit ingenium. Ouid. 2. Fast. 25.
 Luor detrectat ingenium Homeri. Ouidius 1. de Remed. amor. 73.
 Ab ingenio alicuius disidere. Ouid. epist. 7. 7.
 Vela dare ingenio. Ouid. 3. Fast. 158.
 Exercere ingenium multiplici, uariisq; materia. Quintilianus lib. 2. cap. 4. 15.
 Facere ingenium alicui. Propert. lib. 2. eleg. 1. 1.
 Mala fregerunt ingenium meum. Ouid. 3. Trist. eleg. 14. 7.
 Habere ingenium in numero. Quint. lib. 6. cap. 3. 77.
 Multum ingenij habere ad fingendum. Cic. pro Fonteio, 25.
 Lactandi ingenij gratia. Quint. lib. 3. cap. 1. 3.
 Oracula inuestigata ingenij. Ouid. 15. Metam. 30.
 Imbuere ingenium artibus. Vide Imbuo.
 Immutare ingenium moribus. Vide Immuto.
 Immutare ingenium coactum egestate. Vide Immuto.
 Immutare sibi ingenium nouum. Vide Induo.
 Thefauri pars 2.

Ingurgitare ingenium poculis. Vide Ingurgito.
 Laborare ingenio. Vide Laboro.
 Manent ingenij senibus. Vide Maneo.
 Labores minuunt ingenium. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 3.
 Ab arte mollitur ingenium. Ouid. 3. de Arte, 109.
 Noscere ingenium. Vide Nosco.
 Ornatus bono ingenio. Vide Ornatus, in Orno.
 Ingenium et naturam pueri perficere. Quintilianus, libro 1. capite 4.
 Seruire ingenio. Propert. lib. 1. eleg. 7. 2.
 Subdere stimulos ingenij. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 16.
 Ingenium substitit malis. Ouid. epist. 21. 40.
 Ingenia ita mihi sunt. Plaut. Cistell. 5. 7.
 Ingenio diuino esse. Cic. 4. Acad. 209.
 Tractare ingenia. Quint. lib. 1. cap. 2. 18.
 Valere ingenio. Quintilian. libro 1. capite 8. 6. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 3.
 Ad ingenium redire, siue reueri. Terent. Hecyra, 1. 2. 38.
 — si mihi fidem
 Das te taciturnam, dicam. P. H. ad ingenium redis. Vbi Bii deus ex Donato, A se discesserat seruus loquax, qui aliquā tisper tacere abstinerat. Cic. 1. Verr. 31. Redijt ad se.
 Ingenium soli, siue terræ. Plin. lib. 14. cap. 1. 2. Succiq; tantum gratia ex his plurib. modis ad cæli mores soli q; ingenia.
 Ingenia lactis et proprietates. Gell. lib. 12. cap. 1.
 Ingeniosus, penult. prod. Adiect. (ἰνγεμίνω) Ingenio optimo et alacri præditus. Cic. 5. de Finibus, 64. Prioris generis est docilitas, memoria; que ferè omnia appellantur uno ingenij nomine: easq; uirtutes qui habent, ingeniosi uocantur. Idem pro Cluent. 38. Homo in primis ingeniosus, et in dicendo exercitatus.
 Ingeniosior. Cic. pro Rosc. Com. 18. Quo quisq; est solertior, et ingeniosior, hoc docet iracundius et laboriosius.
 Ingeniosus ad rem aliquam. Ouid. epist. 2. 5.
 Furtum ingeniosus ad omne. Ouid. 11. Metam. 63.
 Acer ingeniosus ad segetes. Ouid. 4. Fast. 137.
 Egestas ingeniosa. Claud. de raptu Proserp. 3. 7.
 Ingeniosus in. Mart. lib. 1. 29.
 Improbè facit, qui in alieno libro ingeniosus est.
 In meas pecnas ingeniosus eram. Ouid. 2. Trist. 69.
 In suam culpam ingeniosus. Ouid. 2. Trist. 58.
 Res ingeniosa est. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 13.
 Ingeniosa gula. Mart. lib. 13. 62.
 Ingeniosi miracula fecit natura. Plin. lib. 7. cap. 2. 23.
 Vox mutandis ingeniosa sonis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 4.
 Ingeniosè, pen. prod. Aduerb. (ἰνγεμίνω) Subtiliter, et cum ingenio. Cic. 1. de Inuent. 13. Nam satis in ea uidetur ex antiquis artibus ingeniosè et diligenter electas res collocasse. Plin. lib. 15. cap. 13. 2. Nec aliud pomum ingeniosus geminatum est.
 Ingenuo] Ingenuis, Idem quod Ingigno. Verbum est antiquum. Lucret. lib. 3.
 Ex inuente euo ingenerascunt, inq; genuntur.
 Ingens] huius ingentis, omn. gen. (ἰνγεμίνω) Dicitur, ut inquit Vestus, augendi consuetudine: ut, Inclamare, Inuocare. Quia enim gens, populi est magnitudo, ingentem per compositionem dicimus ualde magnum.
 Aceruus ingens. Virg. 1. Georg. 37.
 Ingens Achilles. Vide Achilles.
 Amore ingenti percussus. Virg. 2. Georg. 96.
 Ingens animus, Fortis, magnus et constans. Plinius in Paneg. 103. Sic apud Horatium libro 2. Serm. Satyr. 7. Ingens uirtus atq; animus.
 Animos

Animos ingentes tollere. Virg. 2. Georg. 41.
 Arbos ingens. Virg. 2. Georg. 27.
 Argentum. Virg. 1. Aeneid. 129.
 Argumentum. Virg. 7. Aeneid. 158.
 Bellum. Virg. 1. Aeneid. 54.
 Cedes. Virg. 9. Aeneid. 50.
 Caerna. Virg. 2. Aeneid. 4.
 Clamor. Virg. 9. Aeneid. 8.
 Concurfus. Virg. 5. Aeneid. 121.
 Confidentia. Terent. Andr. 5. 3. 5.
 Corpus. Virg. 1. Aeneid. 40.
 Cure ingentes. Virg. 1. Aeneid. 43.
 Dolor. Virg. 5. Aeneid. 35.
 Facinus. Terent. Adelph. 4. 7. 3.
 Flagitium. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 17.
 Fletus. Virg. 5. Aeneid. 152.
 Fragor. Virg. 8. Aeneid. 103.
 Gaudium. Plin. lib. 7. cap. 42. 1.
 Genus ingens à proavis. Virg. 12. Aeneid. 46.
 Gladius. Tacitus in vita Agricole.
 Gloria. Virg. 2. Aeneid. 65.
 Ingentes gratias agere. Terent. Eunuch. 3. 1. 2.
 Ignis. Plaut. Capt. 13. 74.
 Ingentes impense, quæ & sumptuose dicuntur hoc est, magni sumptus. Livius 4. bell. Maced. 212.
 Iras ingentes concipit. Ouid. 1. Metam. 34.
 Letitia. Virg. 3. Aeneid. 20.
 Luctus. Virg. 6. Aeneid. 174.
 Machina. Horat. 2. epist. 2. 15.
 Metus. Virg. 6. Aeneid. 98.
 Moles. Virg. 5. Aeneid. 24.
 Murrur. Ouid. 7. Metam. 131.
 Ingentis nominis rex. Liv. 10. bell. Pun. 78.
 Obsidio. Virg. 8. Aeneid. 127.
 Paratus. Tacit. lib. 18.
 Ingens pecunia. Multa & numerosa. Cic. pro lege Agrar. 71.
 Pluvia. Virg. 1. Georg. 65.
 Pudor. Virg. 10. Aeneid. 172.
 Rus. Virg. 2. Georg. 83.
 Saxum. Virg. 6. Aeneid. 124.
 Sontus. Virg. 2. Georg. 62.
 Ingentis spiritus uir. Liv. 1. bell. Pun. 4. in Prefat.
 Sidor. Virg. 7. Aeneid. 13.
 Ingens testis factus inimici. Plin. lib. 7. cap. 30. 2.
 Vagitus. Virg. 6. Aeneid. 86.
 Venius. Virg. 1. Georg. 66.
 Virtus. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 21.
 Vitium. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 19.
 Vmbram. Virg. 2. Georg. 98.
 Vox. Virg. 1. Georg. 95.
 Animi ingens. Virg. 11. Aeneid. 28.
 Armis ingens. Virg. 11. Aeneid. 128.
 Corpore ingens. Idem ibidem.
 Eloquio ingens. Stat. 1. Sylu. 4. 15.
 Ingenuus] Adiect. (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Qui in libertate natus est. Et ab ingenuorum antiquitate, ut Boetius in Topicis inquit, gentilitas ducitur. Plaut. Poen. 14. 72.
 Quia Adelphi. sum, quam herus deamat tuus, ingenuus est. Terent. Phorm. 1. 3. 16.
 Vtne addā, quod sine sumptu, ingenuū, liberalē nactus es.
 Ingenuus, relaxatum est libertini. Plaut. Milit. 10. 188, Ingenuū aut libertinū. Liv. 3. ab Vrbe, 241.
 Amor ingenuus. Horat. 1. Carm. ode 27. 4.
 Animo ingenuo facere aliquid. Catull. ad Malliū, epigr. 63. 8.

Artes ingenuæ, siue disciplina: id est, liberales, & ingenuas, hæc est, liberis dignæ. Cic. 2. de Finit. 109. Idem, Vt omnium hæc artes elegantes & ingenuas.
 Color ingenuus. Propert. lib. 1. eleg. 4. 3.
 Corpus ingenuum. Ouid. epist. 5. 29.
 Crimes ingenui. Stat. 2. Sylu. 1. 9.
 Crux ingenua, Quæ ingenuo animo & libero suscepta est. Mart. lib. 10. 82.
 Facies ingenua, quæ & liberalis dicitur: hoc est, elegans. Plaut. Poenul. 16. 17.
 Facta ingenua, Viris ingenuis digna: hoc est, nobilia. Plaut. Mil. lit. 13. 17.
 Genus ingenuæ. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 16.
 Ingenua gula, ironice. Martialis. lib. 6. 11.
 Non minus ingenua est & mihi, Marce, gula.
 Pudor ingenuus. Catull. in Epithal. Mallij. 56. 17.
 Puer ingenuus. Horat. 3. Carm. ode 24. 11.
 Ingenuitas, pen. cor. ingenuitatis (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Liberalitas, nobilitas, honestas. Cic. 3. Verr. 108, Vultus enim neminem commouebat is quem illi mos & ius ingenuitatis dabat. Idem 2. de Orat. 134, Prefert idem ingenuitatem & ruborem suum uerborum turpitudine, & rerum obscenitate uitanda. Idem 3. Verr. 79, Detrahes ornamenta non solum fori, sed etiam ingenuitatis?
 Pre se ferre probitatem quandam & ingenuitatem. Cicero 1. Academ. 48.
 Ingenuitas, pen. prod. Adiect. (ἐπισημοῦ ἀνδρῶν) Ingenuitas te prædatus. Plaut. Milit. 10. 135.
 Idem diuos dispersit, uitam humanam æquum fuit: Qui lepide ingenuitatem esset, uitam longinquam darent, Antiquum.
 Ingenuæ, Aduerbium (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Libere ac simpliciter ut, Ingenuæ loquitur est, ut liberum hominem decet, nihil timidum, nihil habens ferule.
 Aperte atq; ingenuè fieri. Cic. ad Metellum, lib. 5. 2. 6.
 Ingenuè gratiam. Cic. ad Att. lib. 13. 28. 11.
 Ingenuè educatus, liberaliter, ut liberum decuit. Cicero 3. de Finit. 109.
 Ingerto] Ingeris, pen. corr. ingesti, ingestū (ἐπισημοῦ ἀνδρῶν) Ingerere, imponere, infundere. Plautus Pseud. 4. 2. 4. Tu qui urnam habes, aquamingere: fac plenum abenum sit cilio. Colum. lib. 5. cap. 9. 8. Demde ingerendi minimi Lapides, uel glareæ mista pingui solo.
 Ingerere se id est, afficere aliquid. Vin. in Paneg. Prefectum Prætorij non ex ingerentibus, sed ex subtrahentibus legere. Budeus.
 Periculis se ingeri. Silius lib. 10. 1.
 Ingerere cibum, uel potionem ægroto, pro Porrigere. Cels. Et ingerere cibum fastidiosus Idem, Febricitanti cuidam & magna siti affecto aquam frigidam ingessit. Budeus.
 Coniuncta ingerere alicui. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 3.
 Dicit in dolium pertusum ingerere, prouerbialiter dicitur, quæ si operam ludere. Plautus Pseud. 5. 134.
 Dicit in aliquem ingerere, pro Maledicere & contumari. Plautus Asin. 16. 77. Sic, Liv. 2. ab Vrbe, 197, ingerere probra.
 Ligna ingerere fco. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 5.
 Mala multa in aliquem ingerere. Terent. Andr. 4. 1. 16.
 Nomina alicui ingerere. Tacit. de Orat. Quorum nomina prius parentes liberis suis ingerunt.
 Osculum ingerere alicui. Suet. de claris grammat. 23.
 Pugnos in uentrem alicuius ingerere, Inferre uiolenter, & pugnis percutere. Terent. Phorm. 5. 8. 95.
 Ingerere primordia. Vide Primordium.
 Sacrilegium ingerere, Infringere. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 4. 814

gaxa ingerere. Liv. 2. ab Vrbe, 275.
 Scelus sceleris ingerit. Seneca Thyest. 8. 22.
 Semen solo ingerere, Seminare. Colum. lib. 2. cap. 10. 5.
 Tela ingerere. Liv. 4. bell. Pun. 155.
 Urbem ingerere aris. Plin. lib. 12. cap. 14. 10.
 Verba & uocem ingerere. Liv. 3. ab Vrbe, 288.
 Vulnera ingerere. Tacit. lib. 19.
 Ingessum, pro eo quod uiolenter oblatum est. Tacitus lib. 1. Nomen patris patrie Tiberius à populo sepius ingessum reputauit. Alibi dicitur, Ingessis pills, pro infixis i ubi uulgo legitur, infestis pills.
 Humo ingesta contumulari. Ouid. in Ibin, 93.
 Ingerere, in memoriam reuocare. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 12, Ingeratis quoq; memoria cum ipso inuere incurrit, ubi ante oculos est, & obliuisci non sinit, sed actorem suum inagere & inculcat.
 Ingestibilis, & hoc ingestibile, penult. corr. (ἀβήταρον) Quod gestari non potest. Plin. lib. 7. cap. 6. 1, Ingestibile onus crurum & inguinum leuis tumor.
 Ingignō] Ingignis, ingenui, ingentium, pen. corr. (ἐπισημοῦ ἀνδρῶν) Ingignere, Vnā & simul gignere. Cic. 5. de Finit. 57, Sicut, ut doctissimi uiris uisum est, maior aliqua causa atq; diuinius hanc uim ingenuitatis, siue hoc ius sit fortitudo.
 Natali & ingentia sterilitate laborantibus. Colum. libro 3. capite 7. 2.
 Ingenuum corpori eorum uirus exitiale serpentibus. Plinius lib. 7. cap. 2. 5.
 Nobilitas ingentia. Ouid. ad Pisonem, 21.
 Ingitas] Ingitatis, Quæ si indignitas, paupertas, inquit Perotus. Plaut. Poenul. 14, Profectio ad ingitatem lenonem rediget, si hæc adduxerit. Exemplaria quæ uidimus, legunt incitas.
 Inglomero] Inglomeras, pen. corr. (ἐπισημοῦ ἀνδρῶν) Inglomerare, idem quod simplex. Stat. 1. Theb. 69.
 — sed plurimus Auster
 Inglomerat nossem, tenebrosa uolumina torquet.
 Inglorius] Adiectiuum (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Qui nullam laudem aut gloriam sua uirtute aut fortitudine consecutus est, & ueluti ignobilis. Virg. 9. Aeneid. 109.
 Ense leuis nudo, parmaq; inglorius alba. Idem 4. Georg.
 Inglorius militie. Tac. Nec ipse inglorius militie. Sil. lib. 12.
 — inglorius ausi. Id est, qui effecere quod tentabat non potuit.
 Inglorius & ignobilis. Cic. 3. Theb. 96.
 Honoratus & Inglorius, contraria. Cic. 1. de Leg. 4. 6.
 Vox ingloria. Stat. 5. Syl. 3. 28.
 Ingluuies] Ingluuici, fœm. gen. (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Ventris rapacitas, moracitas. Terent. Eun. 5. 4. 15.
 Harum uidere ingluuiem, sordas, inopiam. Virg. 4. Georg.
 — his piscibus atram
 Improbus ingluuic, rarisq; loquacibus explet. Vbi Seru.
 Ingluuic, Ventris rapacitate. Quidam legunt capacitate per certiam literam in prima syllaba. Horat. 1. Serm. Sat. 2. 2.
 Hinc si perconteris, aut cur, atq; peruentis
 Præclarum ingrata stringat malus ingluuie rem.
 Ingluuies, pro Gurgulione. Apul. Restis ad ingluuiem adstricta.
 Ingluuies, pro Sinu gutturis accipitur, in quem aues recentes cibos demittunt, & condunt. Colum. lib. 8. cap. 5. 13. de gallinis, Nam si uacua non est ingluuies, crudelitatem significat: abstineriq; debent, dum concoquant.
 Ingrandesco] Ingrandescis, ingrandui (ἐπισημοῦ ἀνδρῶν) Ingrandescere, Grandem fieri. Colum. lib. 11. cap. 3. 14, At circa Calendas Martias, locis apricis, licet porrum (si iam ingrandui) transferre. Idem lib. 2. cap. 10. 11, Quæ ut celeriter prodeat, & ingrandescat, antequam feratur, fumo arido permittatur.
 Thefauri pars 2.

feri debet.
 Ingratus] pen. prod. (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Adiectiuum passivæ significationis, Quod non est gratum & acceptum. Donatus, Ingrata quæ ab inimicis fiunt, ac recusantibus. Mart. lib. 1. 10, Læserat ingrato leo perfidus ore magistrum.
 Ingrata amaritudo. Plin. lib. 15. cap. 25. 2.
 Ingratus animus. Senec. epist. 1.
 Ioci non ingrati. Ouid. 3. Fast. 148.
 Onus ingratum. Catull. ad Mallium, epig. 63. 29.
 Ingrati oratio, cui opponitur iucunda. Quint. lib. 8. cap. 3.
 Ingrati saporis caseus. Columel. lib. 6. cap. 8. 6.
 Superbia ingrata Veneti. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
 Tempora ingrata. Horat. 1. epist. 1. 5.
 Ingratum utrus. Plin. lib. 18. cap. 26. 2.
 Ingratus, adiuæ significationis, Qui non meminit accepti beneficii, nec gratiam ullam habet. Terent. Andr. 1. 5. 43.
 — adeone me ingratum putas,
 Adeone porro ingratum, aut inhumanum, aut ferum, &c. Cicero de Amicit. 49, Propterq; iniuriam in exilium missus esset, ingrata patriæ iniuriam non tulit, quam ferre debuit.
 Ingratus. Cic. ad Atticum, lib. 8. 148. 4, Nihil cognoui ingratius, in quo uitio nihil mali non inest.
 Ingratus aduersum deos. Gel. lib. 4. cap. 18.
 Ingratus in aliquem. Cic. 1. de Nat. deor. 129.
 Ingratus, Inuitus, & coactus, inquit Donatus. Terent. Eun. 2. 1. 14, Opus faciam, ut desisteret usq; ingratus ut dormiam.
 Ingrator. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 27, Vix labra diduxit, & ingrator quam si t. cuius fuit.
 Ingrate, pen. prod. Aduerbium (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Plin. lib. 27. cap. 2. 3, Quod ingrata deorum munera intelligit.
 Ferre aliquid ingrata. Tacit. lib. 17.
 Non ingrata nominando M. Varronem. Plin. lib. 18. cap. 3. 12. Id est, libenter.
 Ingratis, pen. prod. Aduerbium (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Præter gratiam & meritum, Non ultro, inquit Donatus. Plaut. Casin. 15. 57, Atq; ingratis quem non u. li, ei nubes hodie. Terentius Heaut. 3. 1. 37.
 — ea coacta ingratis
 Post illa cepit uictum uulgo querere.
 Libenter & Ingratis, contraria. Cic. 1. de Leg. 16, Vetus exemplar scriptum habet, gratis.
 Ingratis] Ablatiuus aduerbialiter positus. Aliquando adiungitur Tuus, & dicitur Ingratis tuus. Plaut. Curcul. 2. 6, Tamen est eundem quo imperauit ingratis. Idem Casin. 7. 7, Vobis iniuris, atq; amorum ingratis.
 Vna libella liber possum ego fieri. Idem Merc. 8. 11, Nimum multum scis. V. tuus ingratis.
 Ingratitudo (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) à Cicerone non dicitur. Maluit enim Græcè dicere, ad Atticum scribens, lib. 8, his uerbis, Sed meruisse illud de me puto, ut ἀνδρῶν ἀνδρῶν crimē subire non audeam. Budeus.
 Ingratificus, pen. corr. Adiectiuum (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Idem quod Ingratus. Cicero pro Sestio, 106, O ingraticus Argui, inanes Graij, immemores beneficii.
 Ingrauo] Ingrauas, pen. corr. (ἐπισημοῦ ἀνδρῶν) Ingrauare, Grauem facere, uel corrumpere, & quasi grauius afficere. Plin. lib. 19. c. p. 8. 34, Postea hysdem fructibus uruntur, si non scilicet uitis hyemis ingratur, quando impatientissimum est frigorum.
 Pappem ingratur. Stat. 5. Theb. 81.
 Ingrauescit, ingravescit (ἀνδρῶν ἀνδρῶν) Ingravescere, Valde grauius & molestem fieri. Plin. lib. 31. cap. 7. 6, Vix credibili pondere ingravescat.
 Ingravescit in dies malum. Cic. ad Brutum, 10. 1.
 X 2 Leuaris

Leuari, siue releuari & **Ingrauescere**, contraria. Cicero in *Caecil. 23*. Idem de *Senect. 32*. Et corpora quidem exercitatio- num defatigatione ingrauescunt: animi autem se exercendo leuantur.

Ingrauescenti morbum praevindere. Cic. 2. de *Divin. 23*.

Ingrauescere furore. Cic. ad *Atticum*, lib. 10. 195. 3.

Ingrauescit annona, **Carior** fit. Cic. pro *Domo sua*, 9.

Ingrauescens, **ingrauescens** (ἀρδύων) ut, **Ingrauescens** est, id est, senectus. Cicero de *Amicit. 32*. Mutari etiam mores hominum sepe dicebat: aliis aduersis rebus aliis etate ingrauescente.

Ingreddior [ingredideris, penult. corr. *ingressus sum* (ἀβω, εἰσ- ἀβω, ἐνοδύω, εἰσὲς γυμνασίον, ἐνοδύω) **ingredi**, pen. corr. *In- trare*, ut, **ingredi** forum, uel in forum.

Ingreddi intra. *Caesar* 5. bell. Gal. 38. **Nostrosq;** intra munitiones ingredi prohibebant.

Ingreddi in fundum. Cic. pro *Cecim*, 15.

Ingreddi in conspectum populi. *Plaut. Amph.* 8. 101.

Ingreddi in uiam. *Plaut. Pseud.* 15. 4.

Ingreddi in scyphanthiam. *Plaut. Poen.* 9. 41.

Ingreddi per scenam. *Plin. lib. 7*. cap. 20. 3.

Ingreddi iter. Cic. 12. *Philipp.* 334.

Ingreddi iter pedibus. Cic. de *Senect.* 30. *Colum. lib. 1*. cap. 3. 3. Non egre iter pedibus ingredi.

Ingreddi mare pedibus. *Liu. in Praefat. bel. Maced.* 2.

Hac ingressa uias. *Stat. 4*. *Sylla*. 4. 1.

Ingreddi, **incedere**, non ad locum, sed in loco. *Virg. lib. 3*. *Georg.* Continuo pecoris generosi pullus in aruis **Alitis** ingreditur. Cicero. *Att. lib. 2*. 38. 3. Vide **Altus**. *Plin. lib. 9*. cap. 31. 2. **Ingreddi** est his in orbem uolui. Idem *lib. 8*. cap. 5. 1. **Elephanti** gregatim semper **ingreduntur**.

Ingreddi tardè. *Plin. lib. 11*. cap. 51. 5.

Campo ingreditur. *Virg. 10*. *Aeneid.* 151.

Carru ingredi. *Ouid. 13*. *Metam.* 51.

Ingreddi dicere aut facere, pro **Aggredi** & **incipere**. Cicero ad *Atticum*, lib. 15. 326. 3. Idem 2. de *Divinat.* 4. De diuinatione ingreffi sumus his libris scribere.

Ingreddior ad. Cicero ad *Curionem*, lib. 2. 2. 6. Sed aliter atq; ostenderem facio, qui **ingrediar** ad explicandam rationem sententiae meae. Idem de *Orat. Ad dicendum*. Ibidem, **Ad studium**. Idem de *Fato*, **Timidè** ingredior ad hoc genus disputandi.

In causam ingredi. Cicero pro *Plancio*.

In orationem ingredi. Cicero 7. *Philipp.* 222.

In spem Reip. recuperandae ingredi. Cicero 5. *Philipp.* 171. Idem 2. in *Caecil.* 47. **Quibus** ego ducibus in hanc spem sententiamq; sum **ingressus**.

In uitam ingredi. Cicero de *claris Orator.* 185.

Consilium ingredi. *Hirtius* ad *Cicero* in *Epistol. ad Atticum*, lib. 15. 325. 11.

Consulatum ingredi. *Quint. lib. 6*. cap. 1. 27.

Disputationem ingredi. Cicero pro *Cecim*, 57.

Fatis **ingressus** iniquis. *Virg. 3*. *Aeneid.* 4.

Ingreddi iter per translationem. Cicero 3. de *Orator.* 120. Ex quodam poeta.

Orationem ingredi. Cicero ad *Atticum*, lib. 15. 326. 2.

Studia ingredi. *Quint. lib. 1*. cap. 16.

Vestigis patrijse ingredi. Cicero in *Somnio Scipionis*, 28.

Viam uiuendi ingredi. Cicero in *Off.* 165.

Vulgarem uiam ingredi. *Quint. in proem.* lib. 1. 3.

Vitam ingredi. Cicero 4. *Acad.* 203.

Ingreddiens, **Participium** (ἐνδύων) ut, **Iter** ingreddiens. *Silius lib. 15*. 99.

Ingressio, **Verbale** (ἐνδύω) Cicero 4. *Tusc.* 75. **Causa** ut at-

ma sumpsit, **ingressio** latitiam atillu socijs, **terrorem** audentibus. Idem 5. *Philipp.* 170.

Ingressus, **huius** **ingressus**, m. g. (ἐνδύω) **Incessus**. Cicero 1. de *Nat. deor.* 131. **Ingressus**, **curfus**, & c.

Ciuilis & **humanus** **ingressus**. *Quint. lib. 3*. cap. 8. 4. 1.

Opportunus **ingressus**. *Quint. lib. 2*. cap. 4. 1.

Plani **ingressus**. *Silius lib. 10*. 84.

Vestigis odorari **ingressus** hominis improbi. Cicero in *Pison.* 69.

Vestigia & **ingressus** orationis. Cicero 1. de *Orat.* 77.

Ingressus, **initium**. *Quint. lib. 9*. cap. 4. **Si** pars posterior in clausula deprehendatur, rursus prior **ingressu**. Idem *libro 10*. capite 1.

Ingressu. Vide **In prepositionem**.

Ingruo [ingruis, **ingruis**, pen. corr. (ἐπιπέτω) **ingruere**, **Simul** & **conferunt**, ueluti **gruum** more **inquadere**. *Virgilius 12*. *Aeneid.* 126.

Ingruit **Aenea** **Italica**, & **praelia** miscet. *Plautus Amph.* 4. 81.

Crebri **hostes** cadunt, **nostri** contra **ingruunt**.

Ingruente aestate. *Colum. lib. 11*. cap. 3. 14.

Ingruente **saio**. *Liu. 5*. ab *Vrbe*, 148.

Ingruit **figus**. *Colum. lib. 4*. cap. 29. 3.

Horror **ingruit** armorum. *Virg. 2*. *Aeneid.* 91.

Imber **feruens** **ingruit**. *Virg. 12*. *Aeneid.* 57.

Ingruit **metus**, **imminet**, **impendet**, **accedit**, **propè** est. *Plinius libro 9*. cap. 30. 8. *Liu. 6*. ab *Vrbe*, 11. **Aliam** in partem **terroris** **ingens** **ingruerat**.

Ingruunt **norbi** **gentibus** **uniuersis**. *Plin. lib. 7*. cap. 50. 45.

Ingruens **periculum**. *Liu. 5*. ab *Vrbe*, 96.

Vis **ingruit**. *Quint. lib. 3*. cap. 8. 15.

Vitibus **ingruit** **umbra**. *Virg. 2*. *Georg.* 82.

Ingruere in. *Liu. 4*. ab *Vrbe*, 120. **Primò** in **agrestes** **ingruerant** **morbi**. Idem 6. bell. *Punic.* 218. **Eadem** in **uiros** **ingruit** **fortuna**.

Ingruentes **folia** **radios** **sentit** **luna**. *Plin. lib. 2*. cap. 18. 3.

Ingruen [inguinis, penultima corrept. neutri gener. (ἐνδύω) **Pars** corporis **quae** **circa** **puenda**. *Sueton. in Nerone*, **Virorum** ac **foeminarum** ad **stipem** **deligatorum** **inguina** **inua-** **deret**. *Liuus 7*. ab *Vrbe*, 40. **Vno** **alteroq;** **subinde** **istis** **uen-** **trem** atq; **inguina** **auisit**.

Obsecrum **inguen**. *Horat. 1*. *Serm. Satyr.* 8. 1.

Candida **inguiua**. *Virg. 6*. *eclog.* 15.

Febri **ex** **inguine**: id est, **febris** **ex** **bubone**, uel **tumore** **preter** **natu-** **ram** in **inguine**. *Cels. lib. 3*. cap. 5. in principio.

Inguinaria, **inguinaria**, penult. corrept. (ἐνδύω) **Herba** **in-** **guinum** **doloribus** **uulsi**. *Plinius lib. 26*. cap. 9. 1. **Inguinaria** (quam **quidam** **argemonem** **uocant**) **passim** in **uepibus** **nas-** **centis**, ut **profit** **inguinibus**, in **manu** **tantum** **habenda** est.

Ingurgito [ingurgitas, pen. corr. (ἐπιπέτω) **ingurgitare**, **Est** **se** **cibo** **aut** **potu** **imtemperanter** **obruere**. *Cicero 2*. de *Finib.* 40. **Nolum** enim **mibi** **ingere** **afatos**, ut **fo-** **letis**, qui in **mensam** **uomant**, & qui de **conuiujs** **auferantur**, **crudiq;** **postridie** **se** **rursus** **ingurgitent**.

Ingurgitare **ingenium** **poeculis**. *Gell. lib. 15*. cap. 2.

Ingurgitare **in** **se** **merum**. *Plaut. Curcul.* 3. 32.

Ingurgitare **se** **cibus**. *Cicero* in *Antonium*.

Ingurgitare **se** in **flagitia**, pro **immergere**. Cicero in *Pisonem*, 32.

Ingurgitare **se** in **philosophiam**. *Gell. lib. 5*. cap. 16.

Ingurgitare **se** in **copias** **alicuius** **id** est, **aliquem** **diuitijs** **spolia-** **re**, & in **suum** **usum** **conuertere**. Cicero 2. *Phil.* 76.

Ingurgitare **humor** **dicitur**, **quom** **nimia** **abundantia** **terram** **proluit**. *Plin. lib. 17*. cap. 2. **Ergo** **humor** **ex** **his** **non** **uniuersus** **ingurgitans** **diluensq;**, sed **quomodo** **sititur** **dissillans**, **ue-** **lut** **ex** **uere** **alij** **omnia** **quae** **non** **inundat**. De *inibus*.

Ingufta

Inguftabilis [hoc **inguftabile**, penult. corr. (ἀγούστος) **Quod** **gustari** **non** **potest**: ut, **inguftabilis** **fontis**. *Plinius libro 2*. capite 106. 3. Idem *libro 16*. capite 26. 1. **Foenina** **post** **Auumum** **fert** **baccas** **acerbas** & **inguftabiles** **cunctis** **ani-** **manibus**.

Inguftatus, pen. corr. (ἀγούστος) **Participium** **sine** **uerbo**, **Nō** **gustatus**. *Horat. 2*. *Serm. Satyr.* 8. 6.

Vi uel **continuo** **patuit**, **quom** **passeris**, atq; **ingustata** **mibi** **porrexerit** **illa** **rhombi**.

Inhabilis [hoc **inhabile**, pen. corr. (ἀνὸς ἰσχύος) **Non** **aptus**. *Colum. libro 2*. cap. 1. 2. **Progenerandis** **esse** **foetibus** **inhabilem**.

Inhabilis ad **consensum**. *Liu. 6*. bell. *Pun.* 85.

Inhabilis **magitudinis** **nauis**, **quam** **sexdecim** **uerfus** **remorum** **agebant**. *Liu. 3*. bell. *Maced.* 52.

Inhabile **imperitijs** **telum** **ad** **remittendum**. *Liuus 4*. bell. *Pun.* 152.

Inhabilis [hoc **inhabitar**, penult. corrept. (ἀνὸς ἰσχύος) **Inhabitare**, **Idem** **quod** **habitare**. *Liuus 4*. bell. *Pun.* 11. **Procul** **ij** **qui** **inhabitantur**.

Inhabitat **animus** in **oculis**. *Plin. lib. 11*. cap. 37. 21.

Inhabibilis, hoc **inhabitable**, penult. corrept. (ἀνὸς ἰσχύος) **Quod** **habitari** **non** **potest**. Cicero 1. de *Nat. deor.* 36.

Aqui **uere** **maximas** **regiones** **inhabitabiles** **atque** **incul-** **tas** **uidentur**.

Inhæreo [inhæres, **inhæsi**, **inhæsi** (ἐπιπέτω) **inhærescere**, **Idem** **quod** **Adhærescere**. *Colum. lib. 3*. **Cacumina** **deinde** **oliuae**, **sicut** **matri** **inhærent**, **uiraq;** **parte** **adruddo**. *Plin. epist.* 111. 4. **lib. 5**. **Vi** **illa** **paris** **ceruicibus** **inhærebatur**: **nos** **amicos** **paternos** & **amanter** & **modè** **complectebatur**.

Inhæreat **oculis** **memoria** **imaginis**: **Semper** **præ** **oculis** **erat**, & **uerfabatur** **ob** **oculos**. *Plin. epist.* 147. 6.

Inhalo **oneratus** **inhæsi**. *Ouid. 8*. *Metam.* 175.

Inhæres **uestigijs** **prioribus**. *Colum. lib. 5*. c. p. 8. 7.

Inhæres **uoluptatibus**. Cicero 1. de *Finib.* 103.

Inhæres **in** **mentibus**. Cicero *Tusc.* 52. *Sic. 2*. de *Orat.* 89. **Inhæ-** **res** **in** **rei** **natura**.

Inhærens, **Participium** (ἐπιπέτω) **ut**, **Humoris** **abcutis** **in-** **hærens**. *Ouid. 1*. *Trist. eleg.* 3. 16.

Inhæresco, **inhærescis** (ἐπιπέτω) **inhærescere**, **Idem** **quod** **Inhæreo**. Cicero 3. de *Nat. deor.* 126. **Prouisum** **etiam**, **ut** **si** **quaminima** **bestiola** **conaretur** **irrumperè**, **in** **fordibus** **aurium**, **tanquam** **in** **uulso** **inhæresceret**.

Inhærescunt **penitus** **in** **mentibus**. Cicero 3. *Tusc.* 4.

Inhalo [inhalas, pen. prod. (ἐπιπέτω) **Inhalare**, **Halitum** **in-** **aliquem** **emittere**. Cicero in *Pisonem*, 9. **Et** **quom** **isto** **ore** **fecido** **deterrim.** **in** **nobis** **popin** **in** **inhalasset**, **excusatione** **te** **ui** **ua-** **letudinis**. **Id** **est**, **halitum** **popinam** **redolentem** **in** **nos** **exha-** **lasses**, & **effudisses**.

Inhibeo [inhibes, pen. corr. **inhibui**, **inhibitum**, pen. corrept. (ἀνὸς ἰσχύος) **inhibere**, **EX** **IN** & **Habeo** **compositum**, **Estrem** **inceptam**, **ne** **procedat**, **impedire**, **authore** **Valla** **lib. 5**. **Festus**, **Inhibere**, **Cohibere**. *Virg. 12*. *Aen.* 139.

Parcie **iam** **Rutull.** & **uos** **tela** **inhibete** **Latini**. Cicero 7. *Verr.* 127. **Si** **te** **illius** **acerba** **imploratio** & **hox** **miserabilis** **non** **inhibeat**.

Inhibere **quominus**, **Ut** **are**, **arcere**, & **cohibere**. *Plin. lib. 2*. c. p. 5. 1. de *elementis*. **Et** **leuia** **ponderibus** **inhiberi** **quominus** **ea** **uolent**. **Inhibere** **aluum**: id est, **sistere**: **cui** **contrarium** **est** **Solu-** **uere**. *Plin. lib. 19*. cap. 8. 10.

Inciare & **Inhibere** **auiditatem**, **contraria**. *Plinius libro 26*. capite 7. 6.

Inhibere **calciatatus** **mule**. *Plin. lib. 8*. cap. 4. 43.

Thefauri pars 2.

Curfus **inhibebat** **equorum**. *Ouid. ad Liliam*, 45.

Stabilire & **inhibere** **dolores**. *Plin. lib. 20*. cap. 3. 3.

Fletus **alicuius** **inhibere**. *Ouid. 5*. *Trist. eleg.* 1. 12.

Inhibere **frenos**. *Liu. 1*. ab *Vrbe*, 212.

Mentem **inhibere** **à** **turpi** **probro**. *Catull. in Gellium*, *epi-* **grammat.** 86. 1.

Naufeas **inhibere**, **Vomitiones** **sistere** & **arcere**. *Plinius libro 20*. capite 14. 8.

Profuuium **sanguinis** **inhibere**. *Plin. lib. 28*. cap. 2. 11.

Venerem **inhibere**. *Plin. lib. 20*. cap. 7. 5.

Vires **suas** **inhibere**. *Ouid. 1*. de *Ponto*, *eleg.* 8. 11.

Inhibere **imperium**. *Budeus*, **Qui** **inhibet** **remos** & **telum**, **ma-** **num** **suspensam** **teneret**: **sic** **qui** **inhibet** **imperium**, **quasi** **mina-** **tur**, & **multam** **ueluti** **telum** **intentum** **habet**. **Idem** **alio** **loco**.

Inhibere **imperium** **significat**, **quasi** **potestatis** & **magistra-** **tus** **telum** **stringere**. *Liu. de bell. Maced.* **Et** **ad** **populum** & **in** **Senatu** **magnis** **contentionibus** **certatum** **est**, & **imperia** **in-** **hibita** **alio** **citroq;**, & **pignora** **capta**, & **multe** **auctæ**, & **Tribuni** **appellati**. *Plaut. Stich.* 14. 17. — **utrum** **fontali**, **An** **Libero** **imperij** **te** **inhibere** **maius**: **Id** **est**, **Vtrij** **præ-** **esse** (hoc est, **imperitare**) **agua** **uel** **uino** **ministrando**. **Vel** **bi-** **bere** **unum** **uel** **aliquam**. *Liu. de Decemuiris*, **Tentationem** **eam** **fore** **abolendi** **sibi** **magistratus**, **ni** **consensu** **resisterent**, **imperiocq;** **inhibendo** **acriter** **in** **paucos** **preferocis** **animi**, **conatus** **aliorum** **comprimerent**. *Budeus*.

Inhibere **retro** **nauem**. **Est** **quom** **remiges** **non** **tantum** **procur-** **sum** **nauis** **sustinent** & **sistunt**, **sed** **etiam** **repente** **retrosus** **agunt**. **Id** **quia** **fit** **naui** **in** **puppin** **retroacta**, **ideo** **Graeci** **τοῦ** **μυροῦ** **ἰσχυροῦ** **καὶ** **ἀνὰ** **τὸ** **ἴσχυρον** **uocant**. *Liuus*, **Ut** **quæq;** **rostrata** **nauis** **retro** **inhibita**, **onerariam** **post** **se** **traheret**, **scindi** **uideres** **uincula**. **Hinc** **naue** **inhibere** **remis** **dicitur**, **quom** **nauem** **retro** **uortere** **uolentes**, **currentis** **impetum** **re-** **morum** **impresione** **retardant**. *Cicero 1*. de *Oratorib.* 74.

Ut **enim** **incitato** **naui** **ugio**, **quom** **remiges** **inhibuerunt**, **reti-** **net** **tamen** **ipsa** **nauis** **motum** & **cursum** **suum** **intermisso** **im-** **petu** **pulsuq;** **remorum**: **sic** **in** **oratione** **perpetua** **quom** **scri-** **pta** **deficiunt**, **parem** **tamen** **obtinet** **oratio** **reliqua** **cursum**, **scriptorum** **similitudine**, & **ut** **conclata**. **Inhibere** **nautigij** **Cicero** **existimabat** **esse** **ἰσχυρῶν**, **hoc** **est**, **sustinere** & **sistere**. **Alto** **tamen** **loco** **se** **reprehendit**, **ad** *Attic.* 13. *epist.* 278. 2. *epistola*, **prima** **eius** **libri**, **inhibere** (inquit) **illud** **tuum**, **quod** **ualde** **mibi** **arriserat**, **uehementer** **displicet**. **Est** **enim** **uerbum** **totum** **nautigij**, **quanquam** **id** **quidem** **sciebam**: **sed** **arbitra-** **bar** **sustineri** **remos**, **quom** **inhiberi** **essent** **remiges** **iusti**. **Id** **nō** **esse** **eiusmodi** **didici** **heri**, **quom** **ad** **nullam** **nostram** **nauis** **ap-** **pelleretur**. **Non** **enim** **sustinent**, **sed** **alio** **modo** **remigant**. **Id** **ab** **ἰσχυρῶν** **remoustrum** **est**. **Quare** **facies** **ut** **ita** **fit** **in** **libro** **quem** **admodum** **sunt**. **Dices** **hoc** **idem** **Varroni**, **si** **fortè** **muta-** **uit**. **His** **uerbis** **intelligimus** **Ciceronem** **in** **Academicis**, **epo-** **chen**, **id** **est**, **aurigæ** **retentionem** **quom** **currum** **incitatum** **re-** **tinet**, **hortatu** **Attici** **ueruisse** **inhibitionem**: **quom** **tamen** **pri-** **muam** **retentionem** **rectè** **ueritisset**, **postea** **uero** **mutasse**, & **retentionem** **in** **libro** **reponendum** **mandasse**. **Inhibitio** **autè** **remigum** **motum** **habet**, & **uehementiorem** **quendam** **reni-** **gationis** **nauem** **conuertentis** **ad** **puppin**. **Ex** *Budeo*.

Inhibere **remos**. **Est** **ultra** **non** **progreddi**, **quod** **minus** **est**, **quàm** **retro** **nauem** **inhibere**. *Quint. in Praefat.* lib. 12. **Vnam** **modò** **in** **illa** **inmensa** **uastitate** **cernere** **uidemur** **M. Tullium**, **qui** **tamen** **ipse**, **quamuis** **tanta**, **tamq;** **instructa** **naui**, **hoc** **mare** **ingressus**, **contrahit** **uela**, **inhibetq;** **remos**.

Inhibere **supplicia** **alicui**. *Cicero 13*. *Philipp.* 375. **Ita** **sibi** **conuenisse** **cum** **Dolabellâ**, **ut** <

uidetur, ut Inhibere imperium. Vetus tamen scriptum exem-
plar habet, Adhiberet supplicia, &c.
Inhibere tela, pro Sustinere. Liu. Speculatoria nauas permittit
cum hostium nauibus, inhibere sepe tela cogebant metu, ne
ambiguo idu suis intercederent. Budaeus.
Inhibitio, Verbae (ἐπιβία) Cic. ad Atticum, lib. 13. 278. 3.
 Vide Inhibere retrò nauem.
Inhibeo] **Inhibeo** (ἐπιβία) Inhibere, Valde os aperire.
Inhiare, per translationem, Vehementer aspirare ad aliquid:
 quoniam in his quae cupimus, hiare frequenter solemus, ut
 ait Siphont. Plaut. Stich. 10. 25. Nam illic homo tuam heredi-
 tatem inhiat, quasi esuriens lupus. Hor. 1. Serm. Sat. 1. 15.
 — congestis undiq; faccis
 Indormis inhians. De auaro.
Inhians, Seneca Herc. fur. 3. 2. Cic. 3. in Catil. 63. de Rom-
 ulario, Paruum atq; lactantem huberibus lupinis inhiantem
 fuisse meministi.
Inhians tria Cerberus ora. Virg. 3. Georg. 97.
Inhiare alicquem, Vehementer appetere eius aduentum. Plaut.
 Trucul. 7. 12.
Inhonestus] **Adiectiuum** (ἀνεπίεστη) **Honesto** contrarium. Ter-
 rent. Eunuch. 2. 3. 65.
 — illumne obsecro
 Inhonestum hominem, quem mercatus est bere, senem mu-
 lierem. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 1. 29. Inhonestissima cupiditas.
 Idē 3. de Fin. 21. Nisi quod turpe, inhonestum, indecorum.
 Exitus non inhonestus. Propert. lib. 2. eleg. 27. 12.
 Mors inhonesta. Propert. lib. 2. eleg. 9. 6.
 Vultus inhonestus. Virg. 6. Aeneid. 109.
Inhoneste, **Aduerbium** (ἀνεπίεστη) Terent. And. 4. 6. 2. **Quae** se
 inhoneste optauit parare hic diuitias. Cic. ad Att. lib. 2. 16.
 16. Accusauit Nasticam inhoneste.
Inhonesto, **inhonestas** (ἀνεπίεστη) **inhonestare**, **De** decorare. O-
 uid. 4. Trist. eleg. 7. 4.
 Ne cadat, et multas palmas inhonestet adeptus.
Inhonoratus] **pen. prod. Adiectiuum** (ἀντιτιμή) **Honorato** con-
 trarium. Cic. 3. Tusc. 138. Inhono-
 rata uita. Liu. 3. bel. Maced. 28. Inhonoratio triumphus.
 Suet. in Claudio Cesare, cap. 11. Ne Marcum quidem Anto-
 nium inhonoratum, ac sine grata mentione transfusit.
Inhonorata dea. Ouid. 8. Metam. 56.
Transire aliquid inhonoratum. Quint. lib. 1. cap. 5. 34.
Inhonorus, **pen. prod. Adiectiuum**, **Idem** (ἀντιτιμή) **Plin.** lib. 5.
 cap. 30. 8. Aliq; inhonoratus ciuitates.
Facies inhonora. Silius lib. 10. 78.
Sacerdos inhonorus. Stat. 3. Theb. 114.
Inhorreo] **inhorres**, **inhorru** (ἐπιβία) **inhorrere**, Valde hor-
 rere. Liu. 8. ab Vrbe, 40. Haud secus, quam uallo septa in-
 horreret acies. Virg. 10. Aeneid. de apro.
 Substitit, infremuq; ferrox, et inhorruit armos. Pro, ar-
 mis inhorruit, aut certe in armos inhorruit, et fetas erexit.
Inhorresco, **inhorrescis** (ἐπιβία) **inhorrescere**, **Idem** **Plin.**
 lib. 10. cap. 41. Inhorrescunt edito ouo, excutiuntq; sese. Cic.
 3. de Orat. 86. Inhorrescit mare.
Inhorrescit mēsis picea. Virg. lib. 1. Georg. 63. Id est, intremi-
 scit. Seruius.
Agitatus inhorruit aer. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 2.
Inhorruit unda tenebris. Virg. 3. Aeneid. 39. Id est, horridior fa-
 sta est per tenebras. Seruius.
Inhospitus] **pen. corr. Adiectiuum** (ἀνὸς) **Quod** hospiti-
 o proprium et aptum non est ac commodum, uel propter
 asperitatem, uel propter incultum loci statum. Vnde
Littora inhospita. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 2.
Regna inhospita. Ouid. 11. Metam. 57.
Inhospita tellus. Ouid. lib. 1. Metam. 44. Virg. 4. Aeneid. 9. Et

Numide infreni cingunt, et inhospita Syrtis. Vbi Seruius,
 Inhospita, Barbara, aspera. Horat. 1. epist. 14. 4.
 — nam quae infrenata, et inhospita res qua
 Id est, asperissima loca, accessu difficili.
Inhospitabilis, et hoc inhospitale, **pen. prod.** (ἀνὸς) **Inhabita-**
bilis. **Plin.** lib. 6. in Praesat. 1. Pontus Buxinus antea ab in-
 hospitali feritate Aexenos appellatus est.
Caucasus inhospitalis. Horat. 1. Carm. ode 22. 2.
Inhospitale litus id est, desertum, incultum, asperum. **Plinius** in
 Paneg. 55.
Inhospitales iniuriae. **Plin.** lib. 9. cap. 8. 7.
Inhospitalitas, **pen. corr. inhospitalitatis** (ἀνὸς) **Hospitali-**
litati contrarium. Cicero 4. Tusculan. 38. **Quae** autem
 sunt his contraria, ea nasci putantur à metu, &c. ut inho-
 spitalitas est.
Inhuber] **pen. prod. huius inhuberis**, **pen. corrept. om. gen.**
Huberi contrarium. **Gellius** lib. 20. cap. 7. **Quae** quum ap-
 posita fuissent, et multae quidem, sed inhuberes macrae
 essent. De ostreis loquitur, quas ibidem tenues et exuatas e-
 odem significatu uocat, utpote Luna senescente capias.
Inhumanus] **pen. prod. Adiectiuum** (ἀνθρώπιος) **Crude-**
lis, **humanitatis** expertis, et uita communis ignarus. **Quicun-**
que naturae sensu priuatus est, et ab omni humanitate re-
 cessit. Terent. Phorm. 3. 2. 24. Hinciner quod homo inhumā-
 nissimus Pamphilam meam uendidit.
Inhumanus homo. Cic. 4. Verr. 139. Et pro Quinto, 6. Inhu-
 manus praeco. Terent. Eun. 5. 2. 41.
 Non adeo inhumano ingenio sum Chere, &c.
 Hoc est, immittis non sum, quantum putas. Donatus.
Inhumanus, Non humanus, sed diuinus. Apul. lib. 5. Lucra-
 pulcherrimo, et inhumane mensē lautitias eas opiparè
 refecit.
Barbaria inhumana. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 1.
Inhumana crudelitas. Liu. 4. bel. Pun. 21.
Inhumana gens. Laetant. lib. 4. cap. 26.
Agrestis et inhumana negligentia. Cic. 1. Off. 182.
Pars uita inhumana. Tacit. lib. 18.
Securitas inhumana. Tacit. lib. 19. Sic dixit Liuus Decad. 3. In-
 humana crudelitas.
Inhumana et scelerata uox. Cic. 3. de Fin. 99. Sic, Inhumanior
 libido. Liu. 1. bel. Maced. 12. 5.
Inhumane, **pen. prod. inhumanus**, **inhumanissime**, **Aduerb.**
(ἀνθρώπιος) Inciuititer, imprudenter. Ter. Heaut. 5. 5. 2.
 Enimvero Chremes nimis graui ter cruciat adolefcentium,
 Nimitiq; inhumane. Cic. 3. Off. 37. Inhumane facere.
Coniitari alicui inhumane. Quint. lib. 3. cap. 8. 47.
Inhumaniter, **pen. corr. Aduerb.** **Idem** (ἀνθρώπιος) **Cicero** ad
 Quint. frat. libro 3. 17. 26. Non possum scribere, me mira-
 tum esse illum tam inhumaniter fecisse, ut sine meis literis
 proficisceretur.
Inhumanitas, **pen. corr. huius inhumanitatis** (ἀνθρώπιος)
Cicer. 2. Philipp. 34. Sit hoc inhumanitatis tuae. Idem 1. de
 Oratoribus, 59. Quod ego non superbia, neq; inhumanita-
 te faciebam,
Conuincere alicquem inhumanitatis. Vide **Conuincere**.
Inhumo] **inhumas**, **pen. corr. (ἐπιβία) inhunare**, **Terra**
injicere, uel in terra recondere, aut humo operire. **Plin.** lib.
 17. cap. 18. 6. Non inhumare tales, aut siccare prius, quam
 serantur, uilius comperit.
Inhumatus, **pen. prod. Non humatus**, **Insepultus**. Cic. 2. de Di-
 uin. 15. quum esset proiectus, inhumatus, ab omnibusq; deser-
 tus iaceret, amica corpus eius texit pallio.
Corpora inhumata. Virg. 11. Aeneid. 5.
Funus inhumatum. Lucan. lib. 7. 166.

Inibi

Inibi] **pen. corr. (ἀνὸς) Aduerb. in loco**, quiddam maius quam
 ibi significat. **Plautus**, Nos domi properamus: uos inibi ade-
 ste. **Apuleius**, Multa inibi dicta sunt, quae commemorare non est
 opus. Cic. 14. Philipp. 188. Quod sperare nos quidem debe-
 mus, p. c. aut inibi esse, aut iam esse confectum.
Inibi, pro Sic et mox, inquit Nonius. **Cecilius** Plotio, **Libérne**
 est non sum: uerum inibi est. **Pacuius**, **Profecto** aut inibi
 est, aut iam potuntur frugum.
Inibi. **Plaut.** Capt. 1. 5.
 Et inibi emit olim amissum filium. Id est, inter illos.
Inibi, **Aduerbium**, pro Sic, et Mox antiquis fuisse in usis
 refert Nonius. **Afranius** Materteris, Postquam se uidit
 inibi esse ignotam, paruulam fororibus commendat. **Cal-**
Plotio, **Libérne** est Non sum, uerum inibi est.
Iniectio, **Iniectus**] Vide **Inijcio**.
Iniens] Vide **Ineo**.
Inigo] **inigit**, **penultima** correpta, **inegi**, **penultima** produ-
 cta, **inagis**, **iniger**, **Intrò** agere, **Impellere**. **Varr.** de re Ru-
 stic. cap. 2. In nutritu quum parere coeperunt, inigit in
 stabula ea quae habent ad eam rem seclusa. De ouibus. Idem
 libro 3. capite 10. Follis eius decerpentes dant, ne si inega-
 rim ubi nascitur, aut obterendo perdant, aut ipsi crudi-
 tate pereant. **Voraces** enim sunt natura. De ascribis. In-
 egerint, hoc est, passum egerint in eum campum in quo Se-
 vis herba nascitur.
Inijcio] **inijcis**, **pen. corr. inieci**, **pen. prod. iniectum** (ἐπιβία)
inijcere, **Intrò** iacere. **Plaut.** Antequam haec
 in domum inijcias. Terent. And. 1. 1. 113.
 Quae sese uoluit in ignem inijcere, prohibui.
Inijcere se in medicos hostes. Cic. pro Domo sua, 51.
Inagmen medium se iniecit. Virg. 2. Aeneid. 82.
Perastit inijcere. **Vide** **Perastratus**.
Inijcere ardorem. Liu. 5. ab Vrbe, 134. Quum perequisset a-
 ctem promissa repetens, tantum iniecit ardoris, ut non ultra
 sustineret impetum.
Arma regnis. Stat. 1. Theb. 49.
Beneficium. Seneca de Benef. lib. 1. cap. 1.
Brachia collo. Ouid. 3. Metam. 78.
Catenas alicui, **Incatenare**. Cic. 7. Verr. 83. **Plaut.** Capt. 12. 1.
 Inijcite huic actum manicas mastigae.
Certamen alicuius, **Dare causam** uel praebere occasionem cer-
 tamini, et contentioni. Liu. 4. bel. Maced. 18.
Cogitationem alicui. Cic. ad Att. lib. 7. 123. 3.
Contentionem. Liu. 3. ab Vrbe, 271.
Canditationem. Liu. 5. bel. Maced. 88.
Cupiditatem hominibus. Brut. ad Cic. lib. 11. 10. 4.
Ciram alicui, **Afferre ei sollicitudinem**. Terent. Adel. 4. 5. 77.
 Ne forte imprudens faciam quod nolit, sciens cauebo. Ho-
 rat. 1. Serm. Satyr. 6. 7.
Formidinem alicui. Cic. 5. Verr. 56.
Frena iniecit licentia. Hor. 4. Carm. ode 15. 3.
Frenos furoris, **Cohibere** furorem. Cic. 13. Philipp. 358.
Frustrationem in alicquem. **Plaut.** Amph. 9. 15. Id est, decipere.
Fugam inimici, **Cogere** inimicos in fugam. **Plaut.** Pseud. 8. 19.
Ignes Capitolio. Cic. 1. de Diuin. 37. Ex quodam poeta.
Inijcio illud, pro eo quod quis dicat, Ad do quod, uel Ad haec e-
 tiam accedit, &c. **Varrò** 1. de re Rust. cap. 18. 4. Inijcio
 illud, quod modum neq; unum, neque modicum propo-
 suit ducentorum quadraginta iugerum. Ex uetusto codice
 legitur, Multo illud.
Inflamam aliquam. Cic. pro Cluentio, 63.
In fraudem. **Plaut.** Trucul. 6. 40.
In morbum. Cic. 4. Tusc. 112. Ex poeta **Calio**.
In sermone, **Verbis** significare, et sermone indicare. **Trebon.**

ad Ciceronem, lib. 12. 16. 5. **Qui** quum mihi in sermone in-
 iecisset, se uelle Asiam uisere, non modo, &c.
Laqueum alicui. Liu. 1. ab Vrbe, 110.
Inijcere manum, pro Vin inferre. Senec. in Consolation. ad
 matrem.
Manus in alicquem, **Prehendere**, siue apprehendere alicquem, et
 uiolenter corripere. **Plaut.** Truc. 16. 48.
 Post id ego in te manum inijciam quadruplus uenefica.
Cic. pro Rose. Com. 28. Ipsa mihi ueritas manum iniecit, et
 paulisper consistere, et commorari cogit. Liu. 3. ab Vrbe,
 182. **Virgini** uenienti in forum minister Decemuiri libidinis
 manum iniecit.
Inijcere manū, proprie est uerbo antiquo iuris, quoties nulla iu-
 dicis expectata auctoritate, rem nobis debitam, aut etiam
 nostram uendicamus. **Quintilianus** in septimo, Aut alteri e-
 nim, aut inuicem de iure fit conuersionis, ut in re tali patri in
 filium, patrono in libertum manus inieccio sit, &c. **Vlpia-**
nus in l. sed si haec, de in ius uocando. Et **Paulus** in l. penulti-
 ma, de seruis exportandis.
Inijcere manum, **Latorè** dici debet, quod se fire appellat **Gall.**
Virgil. 10. Aeneid. 84.
 Iniecere manum Parcae. Sic dominus in praedium (ut
 nunc dicitur) feudarium manum inijcere solet. **Bud.**
Inijctur etiam manus in alicquem, uel in eius bona, uel merces
 aliquas, quando ille inde abire, uel inde moueri, auctoritate
 aliqua uetatur. **Plin.** ad Traianum, epist. 66. **καταπολιτευ-**
us est, quum inquit, itaque et quieti eius inieci manum,
 et exegi, ut me in Bithynia consilio instrueret. **Quae** uerba
 corruptissime uulgo leguntur. **Otiosum** (inquit **Plinius**)
Nymphidum nactus, continuo nauare mihi operam coegi,
 qualisq; usui meo uendicari, ut me consilij suis adiuaaret.
Budaeus.
Mentem alicui, ut aliquid audeat: pro in mentem, et in animū
 inducere. Cic. pro Mil. 64.
Metum alicui, **Facere** ut aliquid timeat. Cic. 4. Verr. 47. **Liu.**
Deorum metum populo inijciendum ratus est.
Metum in peccus alicuius. **Plaut.** Casina, 13. 26.
Misilia. Liu. 6. ab Vrbe, 55.
pallium alicui. Cic. 3. de Nat. deor. 120. Vide **Cauillatū**.
pauorem. Liu. 4. ab Vrbe, 85. Et 8. bel. Pun. 15.
periculum. Vide **Periculum**.
periculum mortis. Cic. pro Cecinna, 31.
Plagam. Cic. pro Muræna, 45.
Pontem. **Liuus** 6. bel. Pun. 28.
Religionem. Liu. 8. ab Vrbe, 79. Cic. pro Cecinna, 70. **Quum**
Aretinae mulieris libertatem defenderem, et **Cotta** **Decem-**
uiris religionem inieciisset, non posse sacramentum nostrum
 iustum iudicari, &c.
Scrupulum homini, in dubium aut dubitationem immittere, ut
 incertum sit quid agere debeat. Terentius Phorm. 5. 8.
 61. Cicero pro Cluent. 60. Hic tum iniectus est hominibus
 scrupulus, et quaedam dubitatio, quidnam esset actum.
Inijcere se flammam, pro in flammam. **Plin.** lib. 8. cap. 46. 3.
Spem, **Spei** et expectationis causas dare. Cic. ad Atticum, lib.
 10. 196. 4. Iniecta autem mihi spes quaedam est, uelle mecum,
 &c. Terent. Phorm. 4. 4. 10.
 Iniecta est spes patri posse illam excludi.
Studium alicui, pro inflammare, et impellere atq; instigare.
Sueton. de clar. Rhet. 1. c. Cef. 1. bel. Gal. 202. Multo maior
 alacritas, studiumq; pugnandi maius exercitui iniectum est,
 suspitionem. Cic. pro lege Agrar. 80.
Terrorem alicui. Cic. 7. Verr. 11.
Timorem. Liu. 4. ab Vrbe, 169. Cicero ad Atticum, libro 5. 108.
 5. Et **Parthis** timor iniectus.

X 4 Trepidatio

Trepidationem. Liu. 3. ab Vrbe. 155.
 Tumultum ciuitati, Tumultibus ciuitatem uexare. Cicero in Cat. 52.
 Vincula alicui, Ligare. Liu. 8. bel. Maced. 138.
 Vincula animo alicuius, Animum cohibere & reprimere. Cic. 3. de Fin. 114.
 Voluptatem. Varro 1. de re Rust. 17. 5.
 ¶ Iniectus, Partic. (ἐπιπέσει) Liu. 7. bel. Pun. 79. Raptus ab suis, atq; alteri equo iniectus fugit.
 Come iniecte collo. Ouid. 2. Fast. 155.
 ¶ Iniectus, huius iniectus (ἐπιπέσει) Plin. lib. 8. cap. 16. 13. Vix credibili modo torpescere tanta illa feritate, quamuis leui iniectu operto capite, ita ut deuincitur non repugnans.
 ¶ Iniectio, Verbalis (ἐπιπέσει) ut, Manus iniectio. Est autem manus iniectio,
 Ius domini in re capiendā & vindicandā, quam agnoscit suam. Senec. 2. de Tranquil. uitae. Habebat ergo secum uera bona, in quae non est manus iniectio. Loquitur de bonis quae fortuna non potest iniecta manu tanquam sua repossidere.
 ¶ Iniectio, iniectas (ἐπιπέσει) iniectare, Frequentatiuū. Stat. 9. Theb. 27.
 Ausus erat furto dextram iniectare Leonteus.
 Inimicus] inimici, pen. prod. (ἐχθρός, ἀνεχθός, ἄσπις) contrarium Amico. Plaut. Perf. 16. 23. Nam inimici famam, non ita ut nata est, ferunt.
 Inimicus & hostis. Liu. 9. bel. Maced.
 Accerrimus inimicus. Vide Acer.
 Atrox inimicus. Virg. 1. Georg. 82.
 Certus inimicus. Vide Certus.
 Peruicax inimicus. Quint. lib. 5. cap. 7. 18.
 Capere inimicos. Vide Capio.
 Colligere inimicos. Vide Colligo.
 Inimicus sibi. Cic. 5. de Fin. 48.
 Consilij inimicus. Tacit. lib. 17.
 Inimicior alicui. Cic. Att. lib. 9. 188. 7.
 Inimicissimus huic imperio. Cic. de Amic. 10.
 ¶ Inimicus, Adiect. (ἐχθρός) Quod ad inimicum pertinet: ut, Inimicus animus. Cic. 4. Verr. 10. 6. Quod eos in se infenso animo atq; inimico uenisse dicatis.
 Amnis inimicus pontibus. Silius lib. 3. 92.
 Insestus atq; inimicus clamor. Cic. 3. Verr. 8.
 Ensis inimicus. Virg. 2. Aen. 120.
 Fames inimica. Ouid. 4. Fast. 155.
 Fortuna inimica. Virg. 5. Aen. 71.
 Gens inimica mihi. Virg. 1. Aeneid. 15.
 Ignis inimicus. Virg. 4. Georg. 66.
 Lues inimica. Sil. lib. 17. 20.
 Numina inimica. Virg. 2. Aen. 125.
 Pectore inimico fatur. Virg. 11. Aen. 137.
 Vis inimica propinquat. Virg. 12. Aen. 30.
 Inimica oculis maxime ac dentibus uomitiones: hoc est, contrariae & noxiae Plin. lib. 11. cap. 53. 5.
 Inimicior uox. Cic. de Amicit. 53.
 Inimicus uultus. Capt. 11. 27.
 ¶ Inimicissimus, in. penultima producta, Substantiuum. Cicero pro Milone, Vbi uidit homo ad omne facinus paratissimus, fortissimum uirum, minutissimum suum, certissimum consulem, & c. palam agere coepit, & aperte dicere occidendum Milonem.
 ¶ Inimicitia, inimicitiae (ἐχθρα, ἀνεχθρα) Cic. 4. Tuscul. 32. Inimicitia, ira uel uiscendi tempus obseruans.
 Inimicitiae sunt inter eos. Terent. And. 5. 2. 11.

Graves inimicitiae. Quint. lib. 6. cap. 3. 24.
 Iustus inimicitiae. Vide Iustus.
 Truces inimicitiae. Hor. 1. epist. 20. 10.
 Appetere inimicitias. Vide Appeto.
 Capere inimicitias in se. Terent. Phorm. 2. 3. 23.
 Capessere. Tacit. lib. 5. Nam Trio facilis capessendis inimicij, Communicare. Vide Communico.
 Concipere. Vide Concipio.
 Contrahere. Quint. lib. 7. cap. 2. 37. Vide Contraho.
 Deponere. Vide Depono.
 Initas inimicitias habere & gerere. Vide Insero.
 Indicare inimicitias. Vide Indico.
 Inimicitia indidit & aperta. Cicero 7. Verr. 143. Tacite magis & occulte inimicitia timende sunt, quam indidit & aperta.
 Subire. Cic. 7. Verr. 142.
 Suscipere. Cic. 1. Offic. 48.
 ¶ Inimico, inimicas, penultima producta (ἐχθρα) inimicare, Inimicum facere. Hor. 4. Carm. ode 15. 4. Et miseris inimicas urbes.
 ¶ Inimicor, inimicaris (ἐχθρα) Deponens, apud Ciceronem de Petit. Consul. 31. Sin autem id neget, statim abalienant se, & inimicantur.
 ¶ Inimice, pen. prod. Aduerb. (ἐχθρῶς) Hostiliter, aduerso animo & contrario. Cicero. 2. Philip. 54. Ego autem, uide quam tecum agam non inimice. Idem 1. de Nat. deor. 9. Inimice insectari. Idem pro Quint. 45. Inimicissime atq; in seffissime contendere.
 ¶ Inimiciter, penultima correpta (ἐχθρῶς) Aduerbium obsoletum, Accius, Placare hostem ferocem, inimiciter accensum.
 Inimitabilis] & hoc inimitabile, penult. corr. (ἀμιμῶτος) Quod quis imitari non potest. Quint. lib. 2. cap. 17. 10. Opera quaedam nobis inimitabilia. Idem lib. 10. cap. 2. Sapor inimitabilis. Quint. lib. 3. cap. 10. 8.
 Ininde] Aduerb. (ἐκείθεν) Ex eo loco. Liuus, ita exercitus inde domos abduci. Locus fortasse corruptus.
 Iniquus] pen. prod. Adiect. (ἀνόμος) Non aequatus nec planus. Liu. 2. ab Vrbe. 131. Cum Aequis post aliquanto pugnatum est, initio quidem Consule, quia loco iniquo subeundum erat ad hostes.
 Iniquus ascensus. Liu. 8. bel. Pun. 85.
 Iniquus (ἀνόμος, ἀπειθός) Qui contra aequitatem facit, iniustus. Terent. And. 1. 2. 16.
 — sed ea nunc me exquirere,
 Iniqui patris est. Idem Heaut. 2. 1. 1.
 Quam iniqui sunt patres in omnes adolescentes, iudices.
 Iniquus, Inimicus. Terent. in Prologo Adelp. 2.
 Postquam poeta sensit scripturam suam
 Ab iniquis obseruari, & aduersarios
 Rapere in peiorem partem, &c.
 Iniquus, Iratus. Hor. 2. Serm. Satyr. 7. 3.
 — Vertunus quotquot sunt, natus iniquis.
 Iniquo animo ferre, Aegre ferre. Terent. Eun. 2. 1. 6.
 Vitij iniquus. Hor. 1. Carm. ode 2. 10.
 Animis certatis iniquis. Virg. 10. Aen. 2.
 Casus iniquus. Virg. 6. Aen. 96.
 Iniqua conditio. Cic. ad Att. lib. 8. 159. 8.
 Iniquior defensio. Cic. pro Cecin. 47. Puto te ipsum Piso persequere, quāto ista sit angustior iniquiorq; defensio, quā, &c.
 Iudex iniquus. Ouid. 13. Metam. 38.
 Legem sancimus iniquam. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 14.
 Mente iniqua ferre aliquid. Ouid. 8. Metam. 12. 8.

Pretium

Pretium pietatis iniquum. Ouid. epist. 14. 26.
 Pugna iniqua, Non aequa & impar. nempe quum pedes contra equitem decerant. Virg. 11. Aen.
 Iniqui sermones, pro obstractionibus. Cicero ad Lentul. lib. 1. 9. 80.
 Sidus iniquum gentibus. Lucan. 10. 7.
 Vitium iniquo spectare aliquem. Ouid. 1. de Arte. 63.
 Iniquus, Magnus. Virg. 1. Georg. 33.
 — iniquo pondere rasfri. Seruius.
 Iniquus, Angustus. Virg. 4. Georg. 30.
 Verum haec ipse equidem spatij exclusus iniquis Pretereo.
 ¶ Iniquare (ἀπειθεῖν) à ueteribus dictum. Laberius, Aequum animum indignanti iniquat contumelia.
 ¶ Iniquitas, pen. corr. iniquitatis (ἀνομία) Liu. 7. ab Vrbe. 164. Si ab eo consilio iniquitate loci detererentur. Contentus iniquitate. Vide Contineo.
 ¶ Iniquitas, hominum (ἀπειθοσύνη, ἀπειθοσύνη) Inuidia aut malignitas. Plin. lib. 12. cap. 19. 7. Id accidit ne ob iniquitatem praepotentium, an forte, non satis constat.
 Iniquitas temporis, Difficultas & angustia. Cic. pro Ros. Amer. 1. Sic. Liu. 5. bel. Maced. 60. Nam si quod aliquando seruierunt temporum iniquitate pressi, &c.
 ¶ Iniqui, pen. prod. Aduerbium (ἀπειθοῦς) Iniusse. Plautus Casina. 1. 4. 27.
 Aut quod ego unquam erga Venerem inique fecerim?
 Inique iniurius. Plaut. Epid. 11. 2. 4.
 Inique comparata certatio. Terent. Adelp. 2. 2. 3.
 Inique comparatum. Cic. pro Cluent. 4. 4. Iam hoc quoq; prope iniquissime comparatum est, quod, &c.
 Inique pacisci. Cic. 5. Verr. 29.
 Inique facti. Cic. ad Brut. 4. 2.
 Initium] Initij (ἀρχή) Principium rei maioris, initium uocatur, Initium orationis. Quintiliano quoq; testante lib. 4. cap. 1. Haestenus Valla lib. 5. Terent. And. 4. 2. 26.
 — imò etiam
 Narrationis incipit mihi initium. Idem Heaut. 5. 3. 23.
 Hic aedè his rebus anulus initium fuit inueniendis. Ibi dem. 3. 3. 1.
 Neque mearum rerum initium ulli inuenire idoneū.
 Initium ire. Terent. Heaut. 3. 2. 16.
 Inter initia principatus. Vide Inter.
 Illa initia, quae Graece elementa dicuntur. Cic. 1. Acad. 39.
 Abrupta initia. Quint. lib. 3. cap. 8. 46. Vide Abrumpo.
 Initia quaedam, ac semina sunt concessa natura. Quint. lib. 2. cap. 20. 5.
 Mediocre initium. Vide Mediocris.
 Peritum initium. Vide Peritus.
 Precedentia initia. Quint. in Proem. lib. 1. 5.
 ¶ Initio, ablatiuus, pro Initio. Cic. Lentulo. li. 1. 7. 19. Redeoq; ad illud quod initio scripsi.
 In initio. Cic. 1. de Orat. 60. Adolescentulus uero sic in initio accusationis exanimatus sum, &c.
 Ab initio, à principio. Cic. ad Brutum, 19. 2. Cui Consuli non animus ab initio, non fides ad extremum desuit.
 Capere initium. Caesar 1. bel. Gal. 4. Quint. lib. 2. cap. 11. 1. Iam hinc ego nobis inchoanda est ea pars artis, ex qua capere initium solent.
 Desinare sibi certa initia. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.
 Dare initium alicuius rei. Quint. lib. 3. cap. 2. 2.
 Ducere initium ex re aliqua. Quint. lib. 2. cap. 17. 2. 4.
 Ducere rerum initia ac legi suarū alicunde, Incipere. Cic. de lege Agrar. 31. Sic, ad Att. lib. 9. 180. 4. Nec uero dubito, quum exitusum bellum impendat, cuius initium ducetur à fame.

Facere initium, idem. Cic. 14. Philip. 408. Panfa Consul, Imperator initium cum hostibus confugiendi fecerit.
 Facere initium à re aliqua. Quint. lib. 4. cap. 2. 91.
 Inducti his initijs omnia uera diligimus. Vide Induco.
 Introducere initium. Vide Introduco.
 Pellere initium sermonis. Vide Pello.
 Ponere initium. Cic. ad Attic. lib. 11. 208. 5.
 Initium sumere. Quint. lib. 8. cap. 6.
 ¶ Initia, initorum (ἀρχαί) Cereris sacra dicebantur. Varro de re Rustic. libro 3. capite 1. Cui consentaneum est, quod initia uocantur potissimum ea quae Cereri sunt sacra. Cicero 2. de Leg. 8. dicit mysteria appellari initia, quibus ex aegre uitae, exculti ad humanitatem sumus, tanquam ea sunt uitae principia.
 Initorum dies dicuntur à Lino, quibus solennia sacrificia celebrantur, in quibus nefas erat inesse non initiatos. Acarnanes (inquit 4. Decad. lib. 1. 52) duo iuuenes per initorum dies non initiati, templum Cereris imprudenter religionis cum cetera turba ingressi sunt.
 Initorū dies. Liu. 9. bel. Maced. 46. Tres in anno statos dies habuisse, quibus interdiu Bacchis inittarentur, &c. & pro tribus in anno diebus quinos singulis mensibus dies initorum fecisse. Hinc apparet initia dici pro inittationibus.
 ¶ Initia, inittamentorum, Religionis prima dogmata. Senec. epist. 91. Haec eius inittamenta sunt, quibus non mundipale sacrum, sed ingens deorum immortalium templum mundus hic referatur.
 Inittantur coniuges liberis. Quint. Declam. 1.
 ¶ Initio, inittas (ἀρχή, ἀρχή, ἀρχή, ἀρχή, ἀρχή, ἀρχή) inittare, Sacris imbueri. Cic. 1. de Nat. deor. 163. Vbi inittantur gentes orarum ultimae. Ex quodam poeta, Plinius libro 30. capite 2. Magis etiam coenis eum inittauerat. Cic. 1. Tuscul. 46.
 Initiare, inchoare & auspiciari. Firmicus, Ver inittatur, quum primam Arctis partem Sol fuerit ingressus.
 Initiari dicuntur pueri, quum à lacte & à cunis transseunt, ut et bo firmiori alantur. Nam apud Varronem legitur, Initiari pueros Eulie, & Potine, & Cubae, deabus edendi & potandi & cubandi.
 Initiare munditijs. Plaut. Casina. 8. 11.
 ¶ Inittatus, inchoatus. Aurelius in 1. ff. de officio praefecti praetorio. His cunabulis praetorio praefectorum auctoritas inittata, intantum meruit augeri, ut appellari à praefectis praetorio non possit.
 Inittatus literis, quemadmodum & sacris. Plin. epistol. 110. c. Quint. lib. 1. cap. 3. Id est, quod uulgò dicitur inuitorari, & licentiarum sacris olim Eleusinis, & nunc Christianis, inittati sunt, illis, ut nunc dicitur, consecrati, & ad illorum administrationem solenniter admisi. Sic legibus inittatos, quos licentiatos uocant, dicere possumus.
 Inittus] Vide Ineo.
 Inuicundus] Adiect. (ἀνέχθης) Inuicundo contrariū. Cic. 1. de Finib. 6. Minime nobis inuicundus labor.
 Inuicundus odor. Plin. lib. 2. 5. cap. 7. 4.
 ¶ Inuicundè, Aduerbium (ἀνέχθως) Cic. ad Atticum, libro 1. 15. 1. Quae res mihi asperius à nobis atq; nostris, & inuicundus actus uidebatur.
 ¶ Inuicunditas, pen. corr. inuicunditatis (ἀνέχθης) Cic. 2. de Nat. deor. 207. Sed tamen praeterendum est, ne quid inuicunditatis oratio.
 Inuindicatus] pen. prod. Adiect. (ἀδίκητος, ἀδίκητος) Non indicatus. Gel. lib. 13. cap. 23. Decem hominibus uicem scripsit, inuindicatis, inuindicatis, inuindicatis. Idem lib. 5. cap. 50. Rem inuindicatam reliquerunt, causamq; in diem

1014

longissimam distulerunt.
Iniuges] *ἰνιυγες*, Bona dicuntur à Festo, qui sub iugo non fuerunt.
Iniungo] *ἰνιυγῶ*, *ἰνιυγῶ*, *ἰνιυγῶ* Simul iungere, iungi, iungi pondus bobus. Colum. lib. 7. Idem lib. 5. Itaq; pingui terra singulis brachijs licebit bina iungere flagella.
Iniunxit amicitiam cum eo, familiaritatem cum eo contraxit, & amicitia cum eo coniunctus est. Plin. de Viris illustr. 50.
Iniungere detrimentum Reipub. inferre damnum, aut addere, quod etiam Facere dicitur, vel Damno augere. Brutus ad Cic. lib. 11. 13. 10.
Iniungere iniuriam. Liu. 3. ab Vrbe, 279.
Iniungere, imponere. Plautus Bacchid. 2. 6. 38. Quum censuit Meslochum cum uxore esse dudum militis, ibi me iniunxit solui.
Laborem alicui iniungere. Quint. in Proem. lib. 1. 3.
Iniungere laborem sibi, Sumere. Plin. epist. 1. 4. 3.
Iniungere munus, vel iniungere onus, Dare provinciam significat. Liu. 3. ab Vrbe, 1. 4. Idem 6. bel. Pun. 180.
Iniungere necessitatem, Astringere, & cogere. Plinius epist. 290.
Iniungere officium. Colum. lib. 31. cap. 1. 7.
Iniungere poenam. Vlp. in l. 2. ff. de pruar.
Iniungere referuntem, in feruitum redigere, & seruos facere. Cæsar 7. bel. Gal. 316.
Iniungere sibi tormentum. Plin. in Paneg. 1. 4. 1.
Inunctus, Participium (*ἰνιυγῶς*) ut, Manus iniunctæ pedibus. Senec. Thyest. 6. 6.
Iniuratus] pen. prod. (*ἰνιυρῶς*) Adiectivum, contrarium est iurato. Plaut. Amphit. 4. 2. 83. Nam iniurato scio plus crederet mihi, quam iurato tibi. Cic. pro Cecin. 2. Quum id iurati dicunt, quod ego iniuratus infimulo. Et 3. Offic. 1. 4. 6. Iuravi lingua, mentem iniuratum habeo.
In sua lite iniuratus. Cic. pro Ros. Com. 2. 6.
Iniuria] *ἰνιυρία* (*ἰνιυρία*) Dicitur est quod non iure fit. Iniuria (ut Vlpianus sentit) iniquitas atque iniustitia est. Omne enim quod non iure fit, iniuria dicitur, siue verbis, siue re. Vnde damnum aliquando significat, aliquando offensionem & molestiam. Pacuvius, Patior facile iniuriam, si est uacua à contumelia. Terent. Heaut. 5. 2. 39. — matres omnes filijs
In peccato adiutrices, auxilio in paterna iniuria solent esse.
Iniuria, passivè ut, iniuria ciuitum, id est, que ciuibus inferuntur. Cic. 1. de inuent. 6. Plin. epist. 4. b. Veniebat in mentem priores nostros etiam singulorum hospitum iniurias accusationibus uoluntarijs executos.
Iniuria, Actiue ferè ubiq; occurrit. Colum. lib. 3. cap. 20. 2. Ne nunc mille tempestatum iniurias persequar. Plinius libro 8. cap. 48. de uestibus.
Ab iniuria obliuioni se asserere. Plin. epist. 5. b. lib. 3.
Obnoxius iniurijs. Vide Obnoxius.
Opportunitas iniurie, Facilis ad accipiendam iniuriam. Plinius lib. 9. cap. 31. de cancrijs.
Spretæ iniuria forma. Virg. 1. Aen. 7.
Steleris iniuria. Virg. 3. Aen. 121.
Atrox iniuria. Vide Atrox.
Brenis iniuria. Ouid. 3. Metam. 27.
Insignis iniuria. Vide Insignis.
Longa iniuria. Virg. 1. Aen. 69.
Abstinerè iniuriam, Cic. Offic. 9. 4. Vide Abstinere.
Accipere iniuriam. Vide Accipere. Quint. lib. 8. cap. 5.

Afflicere iniuria. Vide Afflicere.
Agere iniuriarum. Quint. lib. 3. cap. 6. 15.
Animaduertere iniuriam. Vide Anima aduerto.
Circumreire uis atq; iniuria queng. Lucret. lib. 5. 232.
Concedere iniurie, Cedere periculo & succumbere. Salust. in Iugurtha.
Confociare iniuriam. Vide Confocio.
Consumptus iniuria. Vide Consumo.
Contegere factam iniuriam. Vide Contego.
Conterere uoluntaria obliuione iniuriam. Cicero Lentulo, libro 1. 9. 176.
Damnatus iniuriarum. Vide Damno.
Iniuriam decernere. Vide Decerno.
Defendere alicui iniuriam. Vide Defendo.
Iniuriam defendere foribus id est, prohibere ne quod damnum inferatur. Plaut. Mostel. 3. 1. 69.
Obuiam ire iniurie, Periculum prauertere aut prauentire. Salust. in Iugurtha.
Iniuriam facere, Inferre. Terent. Hecyra, 3. 1. 27.
Non maximas, que maxime sunt interdum ire, iniuriam Faciunt. Ibidem, 4. 4. 68. Facis huic adeo iniuriam. Vbi Donatus, Facis iniuriam, pro Facis iniustitiam. Cic. 1. Offic. 37. de iustitia, Maximam autem partem ad iniuriam faciendam aggregiuntur, &c.
Dare beneficium, & Facere iniuriam, contraria. Antonius Ciceroni in Epist. ad Att. lib. 10. 198. 3.
Fit nota iniuria partu. Ouid. 2. Metam. 47.
Facere uel immittere iniuriam in aliquem. Cic. in Paradox. 35.
Vide Immitto.
Imponere iniurias alicui. Vide Impono.
Inferre iniuriam, & Propulsare, contraria. Cic. 1. Offic. 35. de iniustitia. Vide Infero.
Iniungere iniuriam. Cic. 3. de Nat. deor. 122. Vide Iniungo.
Insectari iniuriam alicuius. Vide Insector.
Laborare alterius iniuria. Vide Labor, laboris.
Leuare iniurias. Vide Leuis.
Lucrificare iniuriam. Vide Lucrum.
Negligere iniurias. Vide Negligo.
Offerre iniuriam. Terent. Hecyra, 5. 1. 13. Vbi Donatus, Offerrimus iniuriam non merenti. Reddimus ei qui meretur.
Pati iniuriam. Cic. 12. Philip. 32. 5.
Prohibere se, & suos ab iniuria. Cæsar 2. bel. Gal. 332.
Propulsare iniuriam. Cic. pro Sex. Ros. 8. 6.
Resistere iniurie. Cic. Lent. lib. 1. 5. 14.
Soluere iniuriam, vindicare & ulcisci. Salust. in Oratione Lepidæ ad populum.
Subactus iniuria. Liu. lib. 5. Decad. 5. id est, coactus.
Iniuria, Ablatiuus qui aduerbialiter ponitur, pro eo quod est **Sine causa & immeritò**. Plaut. Epid. 1. 4. 51. — maxima hercle iniuria
Vinctus asto. Terent. Heaut. 3. 3. 20.
Syre, pudet me. s. credo neq; id iniuria. Cic. 1. in Catil. 12.
Iniuria suspectus ciuibus suis.
Non iniuria. Vide Non.
Iniuria dissipare, iniustitiam, inæqualiter. Plaut. Aulul. 10. 4.
Iniuria tua factum est, Per te. Plaut. Trucul. 4. 63.
Non iniuria tibi illud accidit, Non immeritò. Cicero 3. de Nat. deorum, 129.
Nec iniuria id est, non sine causa, non abs re. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 2. 4. 7. Hoc horret Milo, nec iniuria. Idem pro Roscio Amer. 68.
Iniurius, iniuriarum, iniuriatus sum, iniuriari, Deponens. Seneca lib. 2. de Tranquil. uitæ, Omne fortitum circa nos seruit, & iniuriatur.

¶ Iniurijs

Iniurius, Adiectivum (*ἰνιυριος*) Nomen est comicum, quo etiam oratores utuntur: id est, qui audent aliquid contra ordinem iuris. Sic Seruius. Terent. Heaut. 2. 3. 79. — multis modis iniurius est.
Clitipho est neq; ferri potius est. Idem And. 2. 3. 3.
Inique iniurius. Vide Iniquus.
Iniurium est id est, iniquum, & uim aduerbij habet, inquit Donatus. Plaut. Curc. 2. 65. Terent. Hecyra, 1. 1. 14.
Tamen eandem posse omnibus iniurium est.
Iniurium est autem ulcisci aduersarios. Cic. 3. Offic. 120. Si tabulam de Naufragio stultus arripuerit, extorquebit eam sapiens si potuerit. Negat: quia sit iniurium.
Iniurie, Aduerbium antiquum, pro iniuriose. Neuius Lycargo: Oderunt dii homines. iniuriose egone, an ille iniurie facinus. Nonius.
Iniuriosus, pen. prod. Adiectivum (*ἰνιυριος*, *ἰνιυριος*) Qui infert iniuriam. Cic. 1. Offic. 68. Primum in eo peccant, quod iniuriosi sunt in proximos.
Iniuriosus actus, Damnum inferens & periculosus. Plin. lib. 17. cap. 24. 11.
Iniuriosa facinorosaq; uita, Plena sceleribus & iniquitatibus, nempe alijs noxia. Cic. 1. de Legib. 59.
Veni iniuriosus. Hor. Epod. 17. 7.
Iniuriose, Aduerbium (*ἰνιυριως*) Perperam. Brutus ad Ciceronem, 13. 1. Qui si eripuerit se nobis (quod uelim temere atque iniuriose de illo suspicati sunt homines) oro atque, &c.
Iniuriosus tractare, Cum iniuria & inique. Cicero pro lege Manil. 6.
Iniustus] Substantiuum (*ἰνιυστος*, *ἰνιυστος*) ferè in ablatiuo usurpatur: ut, iniustus meo, uel tuo: hoc est, ne precipieme. Terent. Phorm. 2. 1. 11.
Uine tandem uxorem dixit Antipho iniustus meo. Cic. de Senect. 66. Vetatq; Pythagoras iniustus imperatoris, id est, Dei, de pradio & statione uitæ decedere.
Iniustus, Adiect. (*ἰνιυστος*) H. r. 1. Serm. Satyr. 3. 1.
Omnibus hoc uitium est cantoribus, inter amicos
Uel nunquam in iucant animum cantare rogati,
iniustus nunquam desistunt. Hoc est, quando non iubentur, neq; rogantur.
Iniustus uir sunt gramina. Virg. 1. Georg. 11.
Iniusta canere. Virg. 6. Elog.
Iniustus] Adiectivum (*ἰνιυστος*, *ἰνιυστος*) Iusto contrarium. Terent. Adelph. 1. 2. 18.
Homine imperito nunquam quicquam iniustus.
Iniustus, Qui iustam magnitudinem excedit. Virg. 3. Georg. 70.
Iniusto sub iuste uitam dum carpit. Seruius.
Amor iniustus. Ouid. 2. Fast. 156.
Auribus iniustus loqui. Ouid. epist. 12. 36.
Bellum iniustum. Ouid. 5. Metam. 42.
Ius iniustum. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 9.
Lex iniusta. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 12.
Nouerca iniusta. Virg. eclog. 3. 7.
Onus iniustum imponere. Cic. in Orat. 19.
Pax iniusta. Vide Pax.
Regna iniusta tenebat. Ouid. 5. Metam. 56.
Sententia iniusta. Ouid. 11. Metam. 35.
Maleficus uir & iniustus. Cic. 5. Tusc. 91.
Iniustus, Meritum & debitum, contraria. Cicero 2. de Orator. 112.
¶ Iniustus, generaliter pro duro, quod etiam iniquum dicitur. Quintilian. Decl. 13. Cur iniusto quotidie iugo bouum colla dederunt?
¶ Iniustitia, iniustitia (*ἰνιυστια*) Iniquitas. Terent. Adel. 3. 2. 55.

Totres repente circumuallant, unde emergi si non potest,
Vis, egestas, iniustitia, solitudo, infamia. Idem Heaut. 1. 1. 82.
Eum ego etiam hinc miserum iniustitia mea. Vide primum libræ Officiorum Ciceronis, De iniustitia.
Capitalis iniustitia. Vide Capitalis, in Caput.
¶ Iniuste, Aduerbium (*ἰνιυστε*) Inique. Plaut. Pseud. 9. 19.
Non soles respicere te, quum dicas iniuste alteri. Cæsar. 2. de Finibus, 93. Quam multa uerò iniuste iuri possum, que, &c.
Inlargio] *ἰνιυργια*, *ἰνιυργια*, Idem quod Largiri. Cato lege Bæbia, Pecuniam inlargio tibi. Nonius. Antiquum.
Inlulus] pen. prod. Non mouille. Arnob. lib. 1. Aduersus gentes, de Christo loquens, qui per altissimos gurgues pedetres ferebat inlulum. Suis se mouille de pied.
Innabilis] *ἰνιυβιλις*, *ἰνιυβιλις*, Vide Inno, innas.
Innator] *ἰνιυατορ*, *ἰνιυατορ*, pen. corr. innatus sum (*ἰνιυατορ*) innasci, Simul nasci. Cic. lib. 1. Offic. 92. Sed illud odiosum est, quod in hac elatione & magnitudine animi facillimè pertinacis, & nimia cupiditas principatus innascitur. Terentius And. 4. 1. 2.
Tanta uecordia innata cuiquam ut fiet, &c.
Innatum est omnibus id uitium. Terentius Hecyra, 4. 1. 29. id est, hoc omnes habent à natura. Cic. 2. de Fin. 159. Innatum esse homini probitatem.
Filix innascitur agris. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 8.
Robora innata rupibus. Ouid epist. 7. 8.
Innasci, Idem quod nasci aliquando. Plaut. Persa, 9. 13. — uomicæ est pressare parçè.
Nam ubi quis mala teigit m. nu. dolores cooriuntur.
Innatus & infatus, Assumptus & aduentitius, contraria. Cic. in Topic. 36.
Innatus dicitur homo alicui rei, ad quam natura factus est. Seneca de Coniuiat. ad Polybium, Sciebas animum eius liberabilis disciplinis, quibus non innatus est tantum, sed etiam innatus, sic esse fundatum, &c. Potest etiam exponi. Inter liberales disciplinas nauis. Hoc est, inter disciplinarum liberalium peritos.
Receptum & innatum. Cic. 7. Verr. 108.
Innatus uis nobis amor cognitionis & scientiæ. Cicero 5. de Finibus, 86.
Amor innatus habendi. Virg. 4. Georg. 36.
Iniustus, uel potius innatus decorum cognitiones habemus. Cic. 1. de Nat. deor. 63.
Institam quandam uel potius innatam cupiditatem scientiæ habemus. Cic. 4. de Fin. 6.
Libido innata. Ouid. 6. Metam. 92.
Probitas gratuita homini innata est, non inuitata uoluptatibus. Cic. 2. de Fin. 159.
Deis innascitur ratio recta constansq;. Cicero 2. de Natura deorum, 48.
Innato] *ἰνιυατορ*, *ἰνιυατορ*, pen. corr. (*ἰνιυατορ*) innatare, Idem quod Natus, uel sup. nato, aut potius mitus nato. Colum. lib. 12. cap. 4. 4. Vbi non innatent, sed semper sint iure submersa. Plin. lib. 8. cap. 40. 4.
Innatare in fluum. Plin. lib. 8. cap. 40. 5. Cic. 2. de Natura deorum, 184. Itaq; quum pisciculi parui in concham bianens innatuerint.
Innatare undam. Virg. 2. Georg. 61.
Innatare flum. in. Plin. lib. 8. cap. 25. 5. Idem lib. 18. cap. 35. 18. Innatans aquis pluma.
Innatare terræ iuuuus. Plin. lib. 5. cap. 9. 11.
Vnda dulcis freto innata. Ouidius 4. de Ponto, eleg. 10. 13.

Lactuca

Lactuca innatat stomacho. Horatius 2. Sermon. Satyr. 4. 12. In nauigabilis & innauigabile, penultima correpta (ἀναυγία) ut, Fluuius innauigabilis. Vbi quis nauigare non potest. Linius 5. ab Vrbe. 63. Insignis annus hyeme gelida ac niuosa fuit, adeo ut uia clausa, Tyberis innauigabilis fuerit.

Innecto] innectis, innecti, innectum (ἐνέγω) innectere, Nectere, uel circumligare, aut colligare. Virgilius 8. Aeneid. 132.

— tum lactea colla Auro innectuntur.

Palmis amborum innectit arma. Virg. 5. Aen. 85.

Brachia innectere collo. Stat. 4. Theb. 6.

Colla innectens ambobus lacertis. Ouid. 11. Metam. 50.

Laqueo fauces innectere. Ouid. 10. Metam. 76.

Columba innecta pedem unculis. Virg. 5. Aen. 102.

Sertis innectunt tempora. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 1.

Frans innecta clienti. Virg. 6. Aen. 122.

Causasq; innecte morandi. Virg. 4. Aen. 11.

Moras innectere. Stat. 5. Theb. 149.

Per affinitatem innecti alicui. Tacit. lib. 5.

Innitor] pen. prod. inniteris, innixus uel innixus sum (ἐπιπέτω) inniti, inhaerere, incumbere, datiuo, uel accusatiuo, aut ablatiuo uariè constructur.

Inniti, datiuo. Quintil. lib. 6. cap. 2. Omnia cura tutelaeq; unius innixa.

Baculo innitiens. Ouid. 14. Met. 131.

Cubito innixa. Virg. 4. Aen. 138.

Arator innixus sruae. Ouid. 8. Metam. 44.

Fracta innititur hasta. Stat. 12. Theb. 29.

Secreta eius innituntur illi. Tacit. lib. 3.

Innixus, ablatiuo. Cic. 4. Acad. 160. Intendit criminis Apollo Arcum auratum luna innixus. Ex quodam poeta.

Innixus hasta. Liu. 4. ab Vrbe. 83.

Hac arte innixus Hercules arces tetigit igneas. Horatius 3. Carm. ode 3. 2.

Humero dextro innixus. Propert. lib. 1. eleg. 19. 9.

Innixus in humeris. Cic. de Arusp. respon. 56.

Innixus in aliquem. Plin. lib. 7. cap. 53. 4.

Inno] innas (ἐννέω) innare, idem quod Nare, siue natare. Cicero 2. de Nat. deorum. 145. Quot genera, quamq; disparia partim submersarum, partim fluitantium & innantium beluarum.

Innare aque. Liu. 1. bel. Pun. 99.

Fluuios innare rapaces. Virg. 3. Georg. 28.

Cassus innat mare. Senec. Thyest. 3. 2.

Inmans, Participium (ἐννεω) Horatius 3. Carm. ode 17. 2. — & innantem Maricæ Littoribus tenuisse Lyrim.

Innabilis, & hoc innabile, pen. corr. Ouid. 1. Metam. 4. Sic erat instabilis tellus, innabilis unda.

Innocens] penultima correpta, innocentis, Adiectiuum (ἀνώμαλος, ἀνομιος) Cicero 5. Tusculan. 78. Innocens dicitur non qui leuiter nocet, sed qui nihil nocet. Terentius Adelph. 2. 1. 1.

Obsecro populares ferte misero atque innocenti auxilium.

Innocens, & Nocens, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 33. Innocens si accusatus sit, absolui potest: nocens nisi accusatus fuerit, condemnari non potest.

Innocens, integer, religiosus uir. Cic. 6. Verr. 6.

Vir bonus & innocens. Cic. de clar. Orat. 93.

Mulier innocens. Hor. 3. Carm. ode 24. 4.

Epistola innocens. Cic. Trebatio. lib. 7. 19. 1.

Innocens ruina. Mart. lib. 1. 78.

Dammare innocentem. Cic. 1. Tuscul. 161.

Innocens, pro Innocuo. Plinius Innocentior uita, que diu pendit. Budeus.

Factorum innocens sum. Tacit. lib. 4.

Innocens, pro Innocuo. Plinius libro 23. capite 1. 1. de uis, Innocentiores, que decerpse diu pendere: qua uentilatione etiam uiles sunt stomacho agrisq;. Horatius 1. Carm. ode 17. 5.

Hic innocentis pocula Lesbij Duces sub umbra.

Innocenter, Aduerb. (ἀνώμαλος) Innocie. Cic. in Salust. 2. Ante, quam eos res sue gestae, & uita innocentissime acta commendauit. Plin. lib. 18. cap. 32. 1. Omnia que caduntur, carpuntur, tenduntur, innocentius decrescente luna, quam crescente fiunt.

Innocentia, innocentie (ἀνομιος, ἀνομιότης) Integritas, siue ut Cic. 3. Tuscul. 9. ait, Affectio animi talis que nocet nemini. Salust. Vbi que Metellus agebat, ex nuntijs accepit simul, & de innocentia sua certior Romae factus, diffidere, ac tum demum ueram dedicationem facere conatus est.

Singularis integritas atq; innocentia. Cic. 1. Verr. 15.

Summa integritas & innocentia uir. Cic. 3. Philip. 141.

Innocentia mutua. Vide Mutuus.

Constat de eius innocentia. Vide Consto.

Ingenij presidio, poena iudiciorum liberare innocentiam. Cic. 1. de Orat. 101.

Innocuus] Adiectiuum (ἀβλαβής) actiue & passiue accipitur.

Innocuus, innocens, qui non nocet. Lucan. lib. 3. 97.

— ut grandine testata

Innocua percussa sonant. Mart. lib. 7. 11.

Ludimus innocuis uerbis.

Genus innocuum. Ouid. 1. Fast. 89.

Iter innocuum. Ouid. 4. Fast. 161.

Opis innocua. Ouid. 1. Amor. 51.

Innocuus, Cui nulla sit noxa. Virg. 10. Aen. 61.

— & sedere carina Omnes innocue. Idem lib. 7. 46.

— lituq; rogamus

Innocuum. Vbi Seruius, Innocuum, non quod nulli nocet, sed cui iudicatio nulli possint nocere. Valla reprehendens Seruium, sic ait, Innocuus inquit Seruius, est qui non nocet. Innocuus, qui non nouit nocere. Vellem exempla rectitasset, quibus ostenderet expositionem innocui ueram esse. Nanque illud Virgilianum quod eum impulit in hanc opinionem,

Donec rostra tenent siccum, & sedere carinæ Omnes innocue: Non est intelligendum, quod subfederunt tales ut eis nihil noceretur: sed uel more poetico, quod nihil peccauerunt, quasi innocentes (nocentes enim sunt, quicunq; ab honesto recedunt, etiam si nemini nocent) uel quod non nocuerunt, neq; sibipipsis, neque uictoribus, aut nautis. Hec Valla lib. 6.

Innotesco] innotescis, innotui (ἀναγορεύω) innotescere, Notum fieri. Plin. lib. 35. cap. 11. 18. Ctesibolus Apellis discipulus petulantia pictura innotuit.

Libellis nostris innotuit illa. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 2.

In maius innotescere. Tacit. lib. 20.

Innouo] innouas, pen. corrept. (ἐννοω) innouare, Nouum facere. Cic. in Pis. 71. Quo te modo ad tuam intemperantiam scelerate innouasti. Liu. 1. bell. Pun. 118. Cetera uisquam dictu foediora terrorem innouarunt.

Innoxius] Adiectiuum (ἀνομιος, ἀνομιότης) Obnoxio contrarium est: significat autem innocentem, carentem culpa, inculpatum, siue eum qui minime nocet. Plaut. Capt. 12. 7.

Decet

Decet innocentem seruum atq; innoxium. Confidentem esse, suum apud herum potissimum. Salust. in Catil. Ipsi innoxij, florentes, sine metu etatam agere. Liu. 5. ab Vrbe. 137. Pessimo exemplo innoxij denis millibus grauis aeris condemnati sunt.

Innoxior uita. M. Cato. Quantoq; suam uitam superiorem, atq; amplioem, atq; antiquiorem in animum inducēt esse, quam innoxiorum. Hoc est, minus nocuum.

Innoxius leo, Non nocens. Plin. lib. 8. cap. 10. 9.

Innoxij saltu, in quibus nullus est periculu. Plin. lib. 3. cap. 5. 4.

Serpens innoxius. Virg. 5. Aeneid. 19.

Verba non innoxia. Virg. 2. Georg. 26.

Innoxius uel, uel ab, Passiue (ἀνομιος) Colum. lib. 2. ca. 10. 9. Sic condita, erit a curcilionibus innoxia. Idem lib. 5. cap. 9. Vt sit innoxius ab iniuria pecorū. Id est, ne ledatur a pecoribus.

Innubilis] pen. corr. Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Idem quod Serpens. Lucret. lib. 3. 5. — semperq; innubilis aether Integrit. &c.

Innubilo, innubilis, pen. corr. innubulare, Obscurare. Solinus cap. 66. Si purum fuerit quod acceperint, candicant orbiculi lapillorum. Si turbidum: aut pallore languescunt, aut ruffo innubantur.

Innubis, & hoc innube, pen. prod. Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Sine nubibus, sidus & clarus. Seneca Herc. Oetho. 4. 2.

Namq; ut luxit pellicis capte decus

Et fulsit tole: quadis innubis dies.

Innubo] innubis, pen. prod. inuuptis, inuuptū, innubere, Proprie significat ad domum uiri transire. Unde & pro Transire sumitur. Lucil. lib. 6. Satyr.

Inuadere atq; innubere consent. Antiquum.

Inuuptus, Participium (ἀνεπαρκής) ut, Decus inuuptarum. Catul. Argon. 59. 16.

Puelle inuupta. Virg. 2. Aeneid. 48.

Inuupte nuptie. Cic. 3. de Orat. 12. 1. Id est, contra ius facte.

Innubus, pen. corr. (ἀνομιος) Qui uxorem non duxit. Innubus, que uiro non nupsit.

Permawo innuba. Ouid. 14. Metam. 29. De Sibylla, sua perpetuam uirginitatem seruauit.

Laurus innuba. Ouid. 10. Metam. 19. Propter Daphnen uirginem in Laurum mutatam.

Innumera bilis] & hoc innumerabile, pen. corr. (ἀνεπαρκής) Quod numerari non potest. Cicero 5. Verr. 40. Cognoscite nunc innumerabilem pecuniam frumentario nomine ereptam.

Multus & innumerabilis. Cic. 2. de Finib. 50.

Multitudo innumerabilis. Cic. Post red. in Senatu. 9.

Innumera bilis mundi Democrito. Cic. 4. Acad. 101.

Series amorum innumerabilis. Horat. 3. Carm. ode 30. 1.

Innumera biliter, pen. corr. Aduerbium (ἀνεπαρκής) Lucret. lib. 5. 55.

Aera nunc igitur dicam, qui corpore toto

Innumera biliter priuus mutatur in oras.

Innumera bilis, pen. corr. innumera bilis (ἀνεπαρκής) Cic. 1. de Nat. deor. 99. Tamen pleraq; dicit eadem, atomos, inane, imagines, infinitates locorum, innumera biliterq; mundorum eorum, &c.

Innumera bilis, pen. prod. Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Idem, sed atque antiquum. Lucret. lib. 2. 218.

— cetera, que sunt.

Nunc esse unica, sed numero magis innumera bilis.

Innumerus, pen. corr. Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Idem. Plin. lib. 2. cap. 3. 38. Innumere rerum effigies. Idem lib. 5. cap. 27. 6. Inmensus ipse, & innumera bilis gentium arbiter. Cic. 2. de Orat. 52. Ecce tibi exortus est Isocrates, magister Isth-

Thefauri pars 2.

rum omnium, cuius è ludo tanquam ex equo Troiano innumeri principes exierunt.

Gentes innumere. Virg. 6. Aeneid. 141.

Hoste innumero cinctus. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 4.

Numerus innumerus. Lucret. lib. 3. 157.

Innumerosus, pen. prod. (ἀνεπαρκής) Adiectiuum, Idem. Plin. lib. 10. cap. 65. 1. Ex omnibus que perfectos foetus, uel tantos & innumerosos edunt, supra cuncta est murium foetus, Ex uetusto codice legitur, Ex omnibus que perfectos foetus, sues tantum & innumerosos edunt.

Innuo] innuis, innuis (ἀνομιος) innuere, Signo capitis quid significare. Cic. pro Muræna. 48. Atq; ille ut semper fuit aperitissimus, non se purgauit, sed indicauit atq; innuuit. Exemplar uetus legit, Innuuit. Idem ad Alienum, lib. 13. 79. 2. Huic ego tantummodo aditum ad tuam cognitionem patefacio & innuo. Ex uetusto codice legendum Innuo.

Rogare hospites & innuere. Author ad Heren. lib. 4. 186.

Innutritio] innutris, pen. prod. innutritui, innutritum (ἐντρέφω) innutrire, Idem quod Nutrire, uel sinitul nutrire. Senec. libro 1. epist. 2. Certis ingeuis immorari & innutriti oportet, si uelis aliquid trahere, &c. De lectione uariorum authorum.

Innutritus, pen. prod. Participium, uel Nomen ex participio. Innutriti dicuntur alicui rei, in qua educati sumus. Seneca in Consol. ad Polybium, Sciebas animum eius liberalibus disciplinis, quibus non innutritus est tantum, sed imatus, sic esse fundatum, &c. Plin. epist. 210. b.

Inno] huius inus (Ino) Cadmi filia, uxor Athamantis regis, que à Græcis Leucothea dicitur, teste Cicerone, lib. 1. Tuscul. 45. Ouid. Metam. 4. refert quemadmodum Ino cum Melicerta filio sese in mare precipitem dederit, factiq; sint ambo dij marini. Idem 6. Fastor. 961.

Leucotheæ Graijs, Matuta uocabere nostris.

Flebilis Ino. Horat. de Arte. 25.

Innois, pen. prod. Adiectiuum (Ino) Ouid. 4. Metam. 100. — at illi innoisq; sinus, Athamanteoq; pererrant. De serpentina.

Inoblitus] penult. prod. Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Memor. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 15. 8.

Semper inoblita repetam tua munera mente.

Inobrutus] pen. corr. Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Ouid. 7. Metam. 72. Deucallionem effugit inobrutus undas. Hoc est, non obrutus.

Inobscuro] inobscurus, pen. prod. (ἀνομιος) inobscurare, Obscurum reddere, ita ut nulla fræ superfit memoria. Cicero 9. Philipp. 263. Cui si statuum in rostris decreto uastro statueritis, nulla eius legationis posteritatem obscurabit obliuio.

Inobleptus] Adiectiuum. Non septus. Laclant. de opific. Del. cap. 8. Aurii foramina uoluit Deus esse nuda, & inoblepta.

Inobleptus] pen. corr. inobleptus, om. gen. (ἀνεπαρκής) inobediens. Seneca Hippol. 10. 16.

Inobleptus] pen. prod. Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Non obseruatus. Martial. lib. 8. 33.

Luserat hoc casus, nisi inobseruata maneret. Ouidius 4. Metam. 68.

Inobseruata uarietas. Plin. lib. 28. cap. 5. 1.

Inobseruabilis, & hoc inobseruabile, pen. corr. (ἀνεπαρκής) Quod obseruari non solet, uel etiam non potest. Plin. lib. 2. cap. 17. Cuius est maxime inobseruabilis cursus. Catul. Argonaut. 59. 23. Inobseruabilis error.

Inocciduus] Adiectiuum (ἀνομιος) Non occiduum, ut, Visus

Inoc-

inoccidui: id est oculi semper uigilantes. Stat. 6. Thebaid. 56. de Argo.
Axis inocciduius, Polus Arcticus qui nunquam occidit, sed semper apparet. Lucan. lib. 8.
 — sed qui non mergitur undis
 Axis inocciduius gemini clarissimus Arcto.
Triones inoccidui. Id est, Septentriones nunquam occidentes. Claudian. in Gigantomach.
Continua inoccidua uita. Arnobius lib. 2. Aduersus gentes.
Inocco] inoccas (ἰνοκκάω) inoccare, Significat cooperire, quod fit, quum semen in agro seminatum est, & glebas sarculis & cratribus dissoluimus, ut semen humo contegatur. Colum. lib. 2. cap. 8. 4. Nam semen quod sicco solo ingestum & iam inoccatum est, perinde ac si repositum in horreo, non corrumpitur. Idem 3. cap. 15. 1. Seritur erga prius inoccum data, inoccataq; & aquata pascinatione.
Inoculo] inoculat, penult. corr. (ἰνοκάλω) inoculare, Significat oculum minus arboris alteri adhibere seu oculum in arbore aperire. Colum. lib. 11. cap. 2. 4. 4. His quidem diebus arbores ficorum inoculantur. Quod genus insitionis, emplastratio uocatur.
Inoculatio, Verbale (ἰνοκάλω) Colum. lib. 5. cap. 11. 2. Tertium quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibram recipit, quam uocant agricolae emplastrationem: uel ut quidam, inoculationem. Plin. lib. 7. cap. 14. 1.
Inoculator, penult. prod. Verbale (ἰνοκάλω) Plinius, libro 18. cap. 33. 3. Hunc caucat insitor calamis, gemmisq; inoculator.
Inodora] inodora, pen. prod. (ἰνοδωρῶ) inodorare, Odore inficere. Colum. lib. 11. cap. 3. 8. Nam sic sata, & rursus sic recondita existimantur, neq; acerrimi saporis existere, neq; mudentium halitus inodorare. De alijs.
Inodorus, pen. pro. Adiect. (ἰνοδωρῶ) Quod est sine odore. Gell. lib. 7. cap. 6. Quaedam animalium alia carent alio, & aut caeca natura gignuntur, aut inodora, inauritiae. Quaedam exemplaria legunt, Inora.
Inoffensus] Adiectiuum (ἰνοφένω) Ad quod quis non offendit.
 Iter inoffensum. Tacit. lib. 1.
Inoffensa uia, Facilis. Martial. lib. 14. 214.
Inoffensa uoluptates transmittere, per translationē. Plin. epist. 9. lib. 6. ad Calpurniam.
Inoffensa copulatio uocum, Aures non offendens, non aspera, sed dulcis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 20.
Inoffensa tempora a ualitudine uiuere, nullo morbo lesa & offensa. Gell. lib. 2. cap. 1. de Socrate.
Vita inoffensa. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 1.
Redem inoffensum referre, id est, qui non offenderit ad lapidem, aut aliud. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 13.
Inofficiosus] pen. prod. Adiectiuum (ἰνοφένω) Qui contra officium facit, uel qui nullum officium praestat amico. Cic. ad Atticū. lib. 13. 28 3. 1. Aliter enim fuissemus & in hos inofficiosi, & in nosmetipsos.
Inofficiosum testamentum, ut ait Paulus Iuriscō. dicitur quod non ex officio pietatis paterna confectum est, filijs sine legitima causa exheredatis. Cicero 3. Verr. 75. Testamentum P. Annii fecerat non improbum, non inofficiosum, non inhumanum.
Inolens] pen. cor. huius inolentis, om. gen. Non olens, Quod nullum spirat odorem. Lucret. lib. 2.
 Quod licet ac possis reperire inolentis oliui Naturam, nullam quae mittat naribus auram.
Inolesco] inolefco, inoleui, penult. prod. inolitum, penult. corr. (ἰνολεσκώ) inolefcere, Crescere,

inualere. Colum. lib. 5. cap. 10. 14. Amygdala si parum serax erit, forata arbore lapidem adijceto, & ita librum arboris inolefcere sinito. Hoc est, succrescere. Virg. 2. Georg. 16. Silius lib. 8. 116.
 — quo gurgite tradunt
 Duritiam lapidum mersis inolefcere ramis. De silaro.
Inoleuit, Adiect. Gell. lib. 12. cap. 5. Natura omnium rerum quae nos genuit, induit nobis, inoleuitq; in ipsis statim principijs quibus nati sumus. Id est, inolefcit, confirmauit. Budeus.
Inolenscendus, Adiectiuum. Macrob. lib. 5. Saturn. cap. 11. In moribus inolenscendis magnam ferè partem nutricis ingenij, & natura lactis tenet. Inolenscendis uidetur dixisse, pro Ingenerandis.
Inominalis] hoc inominale, pen. prod. Quod est mali ominis. Gell. lib. 5. cap. 17. Ante diem quoq; quartum Calendas, uel Nonas, uel Idus, tanquàm inominalem diem pleriq; uitant.
Inominatus] pen. prod. Adiectiuum (ἰνομνάω) Male ominatus, infelix. Horat. Epod. 16. 8.
 Aut pars inodocilli melior grege molliis, & expes Inominata perprimat cubilia.
Inopaco] inopacas, pen. prod. (ἰνοπάω) inopacare, Opacum reddere, & obscurum. Colum. lib. 8. cap. 15. 3. Media rursus terrena pars esse debet, ut colocalijs conferatur, alijsq; familiaribus aquae uiridibus, quae inopacant auium receptacula.
Inopia] Vide Inops.
Inopinans] pen. prod. Inopinantis (ἰνοπῶν) Participium sine uerbo. Caesar 6. bel. Gall. 105. Multos in agris inopinantes deprehendit. Quintil. lib. 5. cap. 10. A praeparatis inopinantes. Plin. epist. 2. lib. 3. Inopinantis, nescientis.
Inopinanter, Aduerbium (ἰνοπῶν) pro subito & praeter expectationem. Sueton. in Tib. Caes. cap. 60. In paucis diebus, quam Capreas attigit, piscatori qui sibi secretū agenti, grana dem mulum inopinanter obtulerat, &c.
Inopinatus, pen. prod. Adiectiuum (ἰνοπῶν) Non opinatum, improuissum, quod praeter spem & opinionem euenit. Cic. 3. Tusc. 92. Haec enim serè tum habemus in promptu, nihil oportere inopinatum uideri. Quintil. lib. 5. cap. 13. 3. Patronus etiam inopinatis frequenter occurrit.
Nouum inopinatum, Cic. 4. Verr. 15.
Improuissum inopinatum hoc illi accidit. Cic. 4. Verr. 48.
Inopinatum in isphratum. Liu. 3. ab Vrbe, 112.
Repentina inopinata grauiora. Cic. 3. Tusc. 77.
Dictū inopinatum in mirabile. Cic. in Parad. 4. 4.
Ex inopinato obseruare. Cic. 2. de Nat. deor. 183.
Inopinata res & recens. Cic. 4. pro Domo sua, 7.
Fraus inopinata. Silius lib. 7. 27.
Inopinata uerba, Quae impraemeditate & improuise effluunt. Plin. lib. 28. cap. 2. 10.
Inopinatè, & Inopinatò, pen. prod. (ἰνοπῶν) Aduerbia, Idem quod Praeter spem. Liu. 4. bel. Maced. 109. Qui ad id quod futurum erat, ne inopinatè accideret. Idem 6. bel. Pun. 31. Quum inopinatò in castra Romana Numidae, Hissamq; cum elephantis irrupissent.
Inopinabilis, & hoc inopinabile, pen. corr. (ἰνοπῶν) Quod quis nunquam existimasset futurum. Gell. lib. 17. cap. 12. Infames materias, siue quis maualt dicere inopinabiles. Idem lib. 12. cap. 18.
Inopinus, pen. prod. Adiectiuum (ἰνοπῶν) Idem ut, Dolor inopinus. Stat. 1. Thebaid. 59.
Gaudia inopina. Stat. 1. Sylu. 2. 10.
Quies inopina. Virg. 5. Aeneid. 170.
Inopina facies laborum. Virg. 6. Aeneid. 21.
Inopportunus] pen. prod. (ἰνοπῶν) Opportuno contrarium,

rum. Cic. 3. de Orat. 11. Etenim est huic loco nostro sedes nō inopportuna sermō.
Inops] inopis, pen. corr. o. g. (ἰνοπῶν) Sine opibus, sine rebus, pauper, egenus. Plaut. Trinum. 10. 62.
 — nolo ego mihi te
 Tam proficere, qui meam egestatem leues: sed ut inops infamitudo sin. Cic. 2. Offic. 58. Nam quum premeretur inops multitudine ab ijs qui maiores opes habebant, &c. Vetus exemplar habet, In initio multitudine.
Inops ab amicis, Amicorum auxilio destitutus. Cic. pro Domo sua, 46.
Inops ad ornandum, & expedita ad inueniendū disciplina Hermaior. Cic. de claris Orat. 142.
Inops uerbis, Verborū penuria laboras. Cic. de claris Orat. 133.
Aequi inops. Stat. 12. Thebaid. 89.
Inops amicorum. Cic. de Amicit. 48.
Animi inops. Virg. 4. Aeneid. 61.
Inops auxilij. Liu. 3. ab Vrbe, 31.
Inops opibus. Liu. 6. bel. Pun. 95. Ouid. Metam. 156.
Inops dicendi sapientia. Cic. 1. de Inuent. 4.
Fortune inops. Tacit. lib. 4.
Mentis inops. Ouid. 2. Metam. 46.
Terra pacis inops. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 19.
Rationis inops. Stat. 1. Theb. 75.
Regnorum inopes. Stat. 12. Theb. 102.
Inops remedij. Plin. lib. 16. cap. 1. 4. Inopesq; remedij ille.
Verus inops rerum. Horat. de Arte, 65.
Virorum inopes. Tacit. lib. 18.
Abundans inops, contraria. Cic. de claris Orat. 128.
Inops & exhaustum erarium. Cic. 5. Verr. 140.
Amicus inops. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 1.
Amor inops. Lucret. lib. 4. 230.
Domus inops. Ouid. 8. Metam. 166.
Lingua inops. Cic. 3. de Finib. 80.
Senectam inopem trahere. Ouid. 7. Metam. 1.
Senectam metuens inopi. Virg. 1. Georg. 38.
Turba inops. Virg. 6. Aeneid. 38.
Nichus inops. Ouid. 1. Metam. 63.
Inopia, inopia (ἰνοπία) Egestas, indigentia. Cic. de Amicit. 29. Humilem sanè relinquunt, & minime generosum (ut ita dicam) ortum anticitia, quam ab inopia, atq; indigentia nasci uoluit. Plautus Merc. 330.
 Inopia, contumelia, & dispēdiūm
Inopia & egestas. Cic. 1. de Inuent. 101.
Inopia & solitudo alicuius. Cic. Qu. fratris, lib. 1. 137.
In summa inopia senectus lenis esse non potest, ne sapientia quidem, nec insipientia etiam in summa copia non grauis. Cicero de Senec. 8.
Inopia, fames, & summa aemula caritas. Cic. 3. Offic. 66.
Argentaria inopia. Vide Argentum.
Inopia argenti. Plaut. Rud. 16. 65.
Inopia mihi est amica. Plaut. Merc. 12. 65.
Inopia argumentorum. Cic. pro Roscio Amer. 48.
Inopia consilij. Cic. ad Atticū, lib. 6. 114. 3.
Criminum inopia summam laudem alicui uitio dare. Cic. pro Rosc. Amer. 28.
Fragum inopia & Copta, contraria. Cic. pro Domo sua, 14.
Inopia frumenti & comiteatus. Caesar 3. bel. Gal. 37. 4.
Inopia loci. Liu. 1. ab Vrbe, 149.
Rei frumentariae inopia. Cic. pro Domo sua, 4.
Inopia stipendij. Plin. lib. 7. cap. 45. 3.
Inopia tecti. Cic. pro Domo sua, 62.
Incessit ambos inopia. Vide Incesso.
Leuare inopiam. Vide Lewis.
 Theauri pars 2.

Mederi inopia frumentaria. Vide Medeor.
Inopia & icumitas oratori cauenda: hoc est, cauendum ne inopem & icumam orationem scribat. Cic. de claris Orator. 1.
Inopiosus, pen. prod. Adiect. (ἰνοπιώω) Sine ope. Plautus Pcenul. 3. 2.
 Sepe ego res multas tibi mandauit Milphio Dubias, egenas, inopiosas consilij. Antiquum.
Inoratus] pen. prod. Adiectiuum, Non oratus. Cic. pro Rosc. Amer. 15. Ameriam re inorata reuenterunt. De legatis ad Syllam missis. Re inorata, hoc est, apud Syllam non orata, siue Syllae per legatas non exposita.
Inordinatus] pen. prod. Adiectiuum (ἰνορῶν) Quod non est ordinatum, & dispositum. Cic. de Finibus, 11. Idq; ex inordinato in ordinem adduxit.
Inordinati & incompoti milites. Liu. 2. bel. Pun. 299.
Inordinati hostes, effusi & sessi. Liu. 5. bel. Maced. 108.
Inordinatissimi pili. Plin. lib. 22. cap. 22. 2. 4.
Inordinata folia sunt pomis. Plin. lib. 16. cap. 24. 4.
Inorator] adiect. Verbum deponens, idem quod simplex. Tacit. lib. 11. Recentia haec: quid si memoria eorum inoritur.
Inornatus] pen. pro. (ἰνορῶν) Adiectiuum, Inornatus, Ornato contrarium. Cic. in Orator. 15. Dum intelligamus, hoc esse Atticum in Lydia, non quod tenuis sit atq; inornatus: sed quod nihil habeat insolens atq; ineptum.
Nuda & inornata breuitas. Cic. 2. de Orator. 185.
Capilli inornati. Ouid. 5. Metam. 93.
Caput inornatum. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 6.
Crines inornati. Ouid. 9. Metam. 1.
Nuda atq; inornata inuentio. Author ad Heren. lib. 4. 242.
Mulier inornata. Cic. in Orator. 43.
Tenuis & inornatus orator. Cic. in Orator. 16.
Verba inornata. Horat. de Arte, 48.
Inornatè, pen. pro. Aduerbium (ἰνορῶν) Author ad Heren. lib. 4. 196. Hoc pacto non inornatè poterimus & in laudando & in lededo, aut in corpore, aut in animo, aut in extraneis rebus dicere.
Inorus] inora, inorum, pen. prod. Sine ore, Qui os nō habet, quales Astomos describit Plin. lib. 7. cap. 2. Et Lucret. lib. 5. Gell. lib. 7. cap. 6. Quaedam animalium alia alio carent: & aut caeca natura gignuntur, aut inora, inauritiae. Alij legunt, Inodora.
Inquam. Vide Inquo.
Inquantum] Aduerbium (ἰνοκῶν) Id est, tantum quantum. Quintilian. lib. 2. cap. 10. 3. Et declamatio inquantum maxime potest, imitetur eas actiones in quarum exercitationem reperia est. Plin. in Panegy. 19. Audita sunt uota tua, sed inquantum optinno illi & sanctissimo senti uile fuit.
Inquantum plurimum. Senec. epistol. 125. Rationem tu ad summum euoca, inquantum potest plurimum crescere.
Inquantumcunq;] Aduerbium. Senec. de Tranquil. uitae, Inquantumcunq; illa uel numero uel magnitudine creuerit, eiusdem naturae erunt.
Inquies] inquietis, pen. prod. f. g. (ἰνοκῶν) Cura, sollicitudo, molestia, aut magis proprie uigilia, & quies nocturnae carentia. Plin. lib. 14. cap. 22. 5. Furiales somni, & inquietis nocturna. Gell. lib. 19. cap. 9. Ut interea labor hic uigiliarum & inquietis, suauitate paulisper uocum atq; modiorum acquiesceret.
Inquies, inquietis, pen. prod. om. g. Inquietus, qui est sine quiete. Salust. lib. 1. Hist. Humanum genus inquietis, & indomitū. Plin. in Praef. Nat. historiae, 12. Animus inquietis pacitur opeare. Apuleius lib. 1. Quae contentione & inquieti procacitate praeditus asinus.
 Z 2 Inquietus

Quiescentia, penult. prod. Adiectiuum (ἀσκήσιον) Quiescentia. Quiescentia contrarium: ut, inquietus animus: hoc est, Turbulentus. Liu. 1. ab Vrbe, 200.

Inquietus homo, & ad Tribunatū spirans. Liu. 3. ab Vrbe, 189.

Inquieta ingenia, & in nouas res auda. Liu. 2. bel. Punic. 91.

Inquieta nox, in qua non quiescimus. Liu. 5. ab Vrbe, 189.

Precordia inquieta. Horat. Epod. 5. 20.

Syluas inquietas fecit aper. Seneca. Hercul. Oeth. 12. 4.

Inquieto, inquietas, penult. prod. (ἀσκήσιον) inquietare, Molestum esse alicui. Colum. lib. 8. cap. 5. 9. Ne incubantes nutrices ab alijs auibus inquietentur. Sueton. in Octauio Augusto, cap. 53. Ne quam officij causa inquietaret. Idem in Caelig. cap. 59. Satis constat prius quam id fieret, hortorum cum stodes umbris inquietatos. Quintil. lib. 11. cap. 3. Et mouere, & digitō inquietare.

Victoriam inquietare. Tacit. lib. 19.

Inquietatio, Verbale (ἐπιτακτικόν) Liu. 2. bel. Pun. 76.

Inquietudo, pen. prod. huius inquietudinis, f. g. (ἀσκήσιον) Senec. de Benef. lib. 2. cap. 8. Tametsi inquietudinem Tiberrius, ne hoc quidem modo, quō putabat, potuit effugere.

Inquinus Inquinus, pen. prod. (ὀβριότης, μὲταισι) Qui in alieno priuato habitat: proprie tamen in conducto, siue in urbe, siue ruri, ut ait Valla lib. 4. Festus, Inquinus, qui eundem colit fœcum, uel eiusdem loci cultor. Sueton. in Claud. Cef. cap. 44. Inquinus priuatarum ædium, atq; insularum. Cic. 2. Philipp. At uero le inquinino (non enim domino) personabant omnia uocibus ebriorū. Idem ad Att. lib. 14. 305. 4.

Inquinus aliquando, accipitur pro cohabitatore. Mar. lib. 1. 82. Victus Nouio, uel inquinus Sit, si quis Nouium uidere non uult.

Inquino Inquinus, pen. corr. (ἐπιτακτικόν, ὀβριότης) inquinare, Maculare, Deturpare. Cic. 1. Tusc. 113. Quibus cœcati uelut domesticis uitijs atq; flagitijs se inquinassent.

Agnos ereptos Reipublicæ turpissimis possessoribus inquinare. Cic. 2. Philipp. 60.

Amicitiam nomine criminoso inquinare. Cic. pro Plancio, 37.

Amplexus inquinat illa tuos. Ouid. 3. Fast. 100.

Aqua turbida & cadaueribus inquinata. Cic. 5. Tusc. 137.

Merdis caput inquinat albis. Horat. 1. Serm. Satyr. 88.

Largitione comita inquinare. Cic. de Petitione Consulatus. 37.

Inquinatum uitijs factum. Cic. 3. Offic. 79.

Faniam alicuius inquinare. Liu. 9. bell. Pun. 188.

Humanitatem ciuitatis domestica inhumanitate inquinare. Cic. pro Deiotaro, 23.

Venenis inquinat locum. Ouid. 14. Metam. 12. de Circe.

Nuptias inquinare. Horat. 3. Carm. ode 6. 4.

Libidinibus se inquinare. Cic. 1. Tusc. 114.

Inquinatum deformatum, peruersum, conturbatum seruitium. Cic. de Arusp. resp. 22.

Obscurare & inquinare splendorem. Cic. 5. de Finib. 38.

Aureum tempus inquinat ære. Horat. Epod. 16. 13.

Vita omnibus uitijs inquinata. Cic. pro Rosc. Amer. 40.

Quod bis murice uellus inquinatum.

Inquinatum lauare & purgare. Cato cap. 65.

Inquinatus, inquinatio, inquinatissimus (μολωτός) Cic. de Arusp. resp. 47. Fœdior atq; inquinatio. Idē pro Flac. 42. Nihil enim illo inquinatus. Hoc est, sordidus & turpius.

Ore, lingua, manu, omni uita inquinatus homo. Cic. pro Cael. 62.

Sordidissima & inquinatissima ratio. Cic. 2. Offic. 29.

Inquinatē, pen. prod. Aduerb. (ἀσκήσιον) Sordidē, turpiter. Cic. de claris Orat. 72. Itaq; diligenter loquendi lauade caruit, neq; tamen est admodum inquinatē locutus.

Inquinamentum, inquinamenti (μολυσμα) Sordēs & im-

Inquinamentum, inquinamenti (μολυσμα) Sordēs & im-

Munditia, Gellius libro 2. cap. 6. Cuius significationis multo asiduoq; usu totum uerbum ita contaminatum est, ut iam squalor de re nulla alia, quam de inquinamentis solis dici coeperit.

Inquio Inquis, inquit, Id est, dico (ἐρωτάω) Verbum defectiuū: quod in his ferē tantum personis legitur.

Inquio. Cicero 2. de Orat. 142. Aucupari uerba oportebit inquit: ut ea, quæ sunt frigidiora uitemus. Ex uetusto codice legitur, in quo.

Inquis. Persius Satyr. 1. 12. Hoc uiuat, hic inquit, ueto quisquam faxit oletum.

Inquit. Iuuenal. Satyr. 3. 3. — quando artibus inquit honestis.

Communi sensu plane caret, inquinus. Horatius 1. Serm. Satyr. 3. 14.

Inquint. Cic. 6. Verr. 28. Vbi sunt, Pamphile, inquit, scyphæ Inquisti, Præterito perfectio. Cic. 2. de Orat. 144. Tu uero inquisiti, molestus non eris.

Inquies, inquiet, in futuro. Cic. 4. Verr. 30. Ergo, inquiet alia quis, donauit Pop. Syracusano illam hereditatem.

Inque, inquit, imperatio modo, tēpore presentis ad secundam & tertiam personā. Terent. Heaut. 4. 7. 1. Ecce me, inque. Inquit, præsentis conuictiui. Author ad Heren. lib. 4. Quod enim tibi uis, aliquis inquit? Modus potentialis, id est, dicere potest, uel poterit.

Inquito, Futuro imperatiui. Plaut. Aulul. 30. 58. Ita di faxint, inquito. Antiquum est. Hæc in usu sunt: reliqua olim lecti, inquitus, inquis, inquam, inquite, inquire, &c. Inquam, id est, dicebam uel dixi. Plaut. Capt. 8. 19. Terent. And. 4. 2. 32. Matura. D. iam inquam hic adero. Cic. 2. Philipp. 108. Hunc unum diem, hunc unum inquam hodiernum diem defende si potes.

Inquiro Inquiris, pen. prod. inquisiuit, inquisitionem, pen. prod. (ἐπιτακτικόν, ἀσκήσιον) inquirere, inuestigare. Cic. 2. Tusc. 45. Amore mortis inquitrens terminum mali. Ex quodam poetâ.

Inquirere de, Sciscitari, interrogare. Cic. 1. Offic. 175. Peregrinari autem atq; incole officium est, nihil præter summ negotiū agere, nihil de alieno inquirere, minimeq; esse in aliena Reipub. curiosum.

Inquirere, quod informationem facere dicunt, & ferē accusatio uo iungitur cum præpositione In. Cic. pro Murena, 42. Scis tu illum accusationem cogitare, inquirere in competitores, testes querere? Idem 2. Verr. 4. Itaq; quum ego diem in Siciliam inquirendi per exiguum postulauissem, inuenit iste qui sibi in Achaïam biduo breuiore diem postularet. Modus est loquendi per compendium, pro eo quod est. Quum ego postulauissem exiguum tempus eundi in Siciliam causa inquitrendi de Verriis criminibus. Ex Budæo.

Inquirere in aliquem quid & quomodo. Cicero 2. Offic. 63. In hunc oculi omnium conspiciuntur, atq; in eum quid agat quem admodum uiuat, inquirunt.

Fama ante diem patrios inquit in annos. Ouid. 1. Metam. 39. Fama totum inquit in orbem. Ouid. 12. Metam. 13.

Inquirere in patrimonium & uasa. Senec. epist. 1.

Inquirere uitia. Cic. 11. Philipp. 296.

Inquisitus, pen. prod. (ἐπιτακτικόν) Participio, siue nomen est participio: ut,

Inquisita & comperta res. Certa & per inquisitionem comperta. Liu. 7. bel. Pun. 154.

Inquisitio, Verbale (ἐπιτακτικόν) Inuestigatio. Cicero 1. Offic. 21. In primisq; hominis est propria ueri inquisitio atq; inuestigatio.

Instituti operis inquisitio. Quintil. Trypton. 2.

Inquisitioni.

Inquisitioni esse. Plaut. Sed tu caue inquisitioni ne mihi sis. Id est, Fac te domi inueniam. Budæus.

Inquisitio, pro informatione quam uocant. Cic. pro Murena, 41. Non placet mihi inquisitio candidati prænuntia repulsa. Idem 4. Verr. 7.

Agere inquisitionem. Vide Ago.

Inquisitor, penult. prod. Verbale (ἐπιτακτικόν) Qui inuestigat. Plin. lib. 8. cap. 40. 6. Scrutatur uestigia atq; persequitur, comitantem ad feram inquisitorem loro retrahens, &c. De canibus.

Inquisitor, Qui inquit de aliqua re. Cic. Verr. 4. ille Achatichus inquisitor. Plin. epist. 9. lib. 3. Norbanum Licinianum legatum & inquisitorem reum postulauit.

Insalubris] & hoc insalubre, pen. prod. (ἀσκήσιον) Quod est salubri contrarium. Plin. lib. 18. cap. 5. 2. Neq; secundisimis locis insalubrem agrum parandum.

Insaluberrimus. Plin. lib. 23. cap. 1. 26. Vinum si sit fumo inueteratum, insaluberrimum est.

Insanus] pen. prod. insanius, insaniusissimus (μωροτάτος, μωροτάτος) Non sanus, qui non est sani consilij, & qui non habet mentem integram. Terent. Eunuch. 2. 2. 23. Hic homines prorsus ex stultis insanos facit. Ibidem, 5. 2. 22. Abi hinc insana.

Amor insanus. Virg. 10. eclog. 9.

Insane aquæ. Ouid. epist. 1.

Cursu insano concita. Ouid. 3. Metam. 143.

Forum insanum. Virg. 2. Georg. 101.

Iurgia insana. Ouid. 1. Fast. 15.

Labori insano indulgere. Virg. 2. Aen. 154.

Mens insana. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 4.

Sidera insana Capre. Horat. 3. Carm. ode 7. 2.

Vates insana. Virg. 3. Aeneid. 89.

Insanis Magnis. Virg. 9. eclog. 9.

Insaniant sine littorâ fluctus.

Turbo insanus. Stat. 1. Thebaid. 72.

Vires insane Austri. Ouid. 12. Metam. 103.

Insanæ substructiones, Magnæ & admirandæ. Plinius lib. 36. cap. 15.

Insanior, Comparatiuus. Cic. 6. Verr. 35. Similis istius cupiditas, hoc etiam acrior atq; insanior, quod illi cupiebat, &c. Ver est insanior horum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 21.

Insaniusimus. Cic. pro Rosc. Amer. 19. Hominem longè auidacissimum nuper habuimus in ciuitate, C. Fimbriam, & quod inter omnes constat, nisi inter eos qui ipsi. quocq; insanunt, insanissimum.

Insanus, Valde sanus, & doctus. Persius Satyr. 3. — & insano multum laudanda magistro.

Insanæ uites, id est, triferæ, Plin. dicuntur, lib. 16. cap. 27. 1.

Insanū, Aduerbialiter ponitur, pro Valde. Plaut. Bacch. 16. 1. — insanum magnum molior negotium. Idem Mostel. 11. 5. Quousinodi gymnæciū quæ & porticū t. e. insanum bonâ.

Insanē, penult. prod. Aduerbium (μωροτάτος) Vehementer, & cum impetu: quia insani omnia faciunt ueluti cum quodam furore. Plaut. Mil. Si unum epityrum edam apud illum esuriens insanē. Ex Varrone.

Insanter, Aduerbium ueteribus usitatum, pro Insanē. Pomp. apud Nonium, Metuo illum, iocari nescit, ludit nimium insanter.

Insantio, insanis, insanui (μωροτάτος, μωροτάτος) Insanire, Desipere & insanum fieri. Terent. Adelph. 2. 1. 43. Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria. Idem Eun. 3. 5. 8. Sanus sim, ane insanam.

Insanire amore alicuius. Plin. lib. 10. cap. 37. 2.

Amoribus insanire. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 6.

Theauri pars 2.

Insanire & furere. Cic. 6. Verr. 35.

Nisi ego insano: id est, Nisi ualde aberro, & à communi sensu sum alienus. Cic. ad Att. lib. 7. 129. 2.

Insanire, Carmen componere: quod poetæ dum carmina conscribunt, furore corripit dicantur. Virg. 3. eclog. Insanire libet. Vnde insanire dicuntur poetæ. Ex Seruio.

Insanire insaniam hilarem. Seneca de Vita beata.

Insaniens, insanientis, Particip. (μωροτάτος) Terent. Adelph. 4. 2. 23. Verum uenit post insaniens.

Sapientia insaniens. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.

Insaniturus, penult. prod. (μωροτάτος) Cic. ad Attic. lib. 13. 284. 3. Othonem uincas uolo: nec tamen insaniturum illum pto.

Insania, insanie (μωροτάτος, φρονιολαβία, φρόνησις) Dementia. Plaut. Aulul. 24. 14. Larue hunc, atq; intemperie insanieq; agitant senem. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 1. 4. Incideram in hominum pugnandi cupidorum insanias.

Amabilis insania. Horat. 3. Carm. ode 4. 2.

Leuis insania. Horat. 2. epist. 1. 24.

Summa insania. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 44.

Ad insaniam. Vide Ad.

Abesse ab insania. Vide Absuū.

Adinquare insaniam alicuius. Vide Adinquo.

Ad insaniam concupiscere. Vide Ad præpositionem.

Connectere insaniam. Vide Connecto.

Insania uillarum, pro Luxuria, & nimis sumptuosa edificatio. ne. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 17. 9. Vnde Insane substructiones.

Insanitas, pen. cor. insanitatis, idem (μωροτάτος) Cic. 3. Tusc. 116. Insipientie autem quasi insanitas, quæ est insania eademq; dementia. Ibidem, lib. 3. 15.

Insanabilis, & hoc insanabile, penult. corr. (ἀσκήσιον) Quod sanari non potest. Cic. pro Sextio, 35. Ego uero si mihi uni percundum fuisset, ac non accipienda plaga mihi insanabilis illa mortifera, quam Reip. imposuisset.

Caput insanabile. Horat. de Arte, 61.

Insanabilis contumelia. Cic. in Orator. 48.

Dolor insanabilis. Quint. in Proem. lib. 6. 5.

Insanabile ingenium, quod corrigi & sanari non potest. Liu. 1. ab Vrbe, 125.

Insatiabilis] & hoc insatiabile, pen. cor. (ἀσκήσιον) Quod satiari non potest.

Lupi insatiabiles. Ouid. in Ibin. 35.

Insatiabilis animus. Liu. 4. ab Vrbe, 59.

Insatiabilis cupiditas ueri uidentis. Cic. 1. Tusc. 71.

Insatiabilis uoluptas. Cic. 4. de Finib. 19.

Insatiabile, Quod non satiat. Cic. 2. de Nat. deor. 142. Quorū omnium incredibilis multitudo insatiabili uarietate distinguuntur. Ibidem, 233. de Sole & sideribus, Nulla est enim insatiabilior species, nulla pulchrior, & ad rationem solertiamq; præstantior. Budæus.

Insatiabiliter, pen. corr. (ἀσκήσιον) Aduerbium. Plin. epist. 183. Quos ego quū recorder in re inani, frigida, asidua tant insatiabiliter desidero, capio aliquā uoluptatē, quod hab uoluptate non capio.

Insatiabiliter aliquem desferre. Lucret. lib. 3. 186.

Insatiatus, pen. prod. Adiect. Stat. 6. Thebaid. 62. — etenim insatiatus eundi

Ardor, & hyberno par inconstantia pondō.

Insaturabilis] & hoc insaturabile, pen. corr. (ἀσκήσιον) Quod saturari non potest. Cic. pro Sextio, 95. Libelli pro uino etiam sepe oppignerabantur, manebat insaturabile abdomen, copie deficiebant.

Insaturabiliter, penult. corr. Aduerb. (ἀσκήσιον) Cic. 2. de Nat. deor. 92. Ex se enim natos comesse fingitur solitus,

quia

quia consumit etas temporū spatia, annisq; præteritis infaturabiliter expletur.

Inscendo] **inscendis, inscendi, inscensum** (αὐτὸ ἐκείνου) **inscendere, idem quod Ascendere** significat.

Inscendere curram. Plautus Menæb. 17. 10. 2. Idem Asin. 12. 115, **Inscende actutum.** Idem Amph. 4. 296, — **quadrigas si nunc inscendas Iouis,** Atq; hinc fugias.

Inscendere in arborem. Plautus Aul. 22. 12. Idem Asin. 13. 31, **Neq; in lectum inscendat proximum.**

Inscendere supra. Cato cap. 127, **Supra pilam inscendat, et sciat decies, et deambulet.**

Inscendor, inscenderis, penul. corr. Passivum (αὐτὸ ἐκείνου) Gell. lib. 5. cap. 2, **Haud unquam sese ab alio inscendi, nisi à rege passus sit.** De Bucephalo Alexandri equo.

Insciens] **inscientis, Adiect.** (ἀγνοῦν) **Ignarus, inquit Donatus.** Cic. Att. lib. 7. 12. 10, **Discedere à puero insciente me?** Plaut. Trinum. 4. 95, — **me absente, atq; insciente, inconsultu meo** Aedes uenales hæc inscribit literis.

Insciens, Inscitus, stultus. Terent. Phor. 1. 29, **Quid istuc? scies: modo ut tacere possis. d. abi sis insciens.** Vbi Donatus, **Nunc pro inscito posuit: uel inscientem modò stultum dicit, aliàs ignarum.**

Insciens, imprudens: id est, per imprudentiam. Terent. Heaut. 4. 1. 19, — **si peccavi, mi Chreme,** **Insciens feci. c. id equid ego, etiam si tu neges certo scio,** **Te inscientem atq; imprudentem dicere, ac facere omnia.** Idem And. 4. 5. 43, **Iocularium in malum insciens penè inciadi.** Cic. ad Tironem, lib. 16. 21. 8, **Hæc introducta consuetudine sepe inscientibus nobis et cœnantibus obrepit.**

Inscientia, inscientia (ἀγνοῦν) **Ignorantia.** Cic. pro Sullâ, 30, **Vos deniq; in tantis tenebris erroris et inscientia clarissimum lumen prætulistis menti meæ.** Idem 1. de Diuinat. 193, **Interpretum inscientia.**

Inscienter, Aduerbium (ἀγνοῦν) **Id est, per imprudentiã, siue ignorantiam.** Cic. in Topic. 16, **Vt si partiri uelis tutelâs, inscienter faciâs si ullam prætermittas.**

Inscitus, pen. prod. Adiect. (ἀγνοῦν) **Inelegans et malè compositum, quod displicet.** Terent. Hecyra, 5. 1. 12, **Nam si id nunc facis, factur. iue es, bonas quod pars est face-re, inscitum** Offere iniuriam tibi me immerenti, iniquum est. Plaut. Menæb. 9. 79, **Mulier hæc stulta atq; inscita est.** Idem Rud. 15. 5, **Mirū atq; inscitiū somnium somnium.** Idem Trucul. 4. 84, **Verum esse insciti credimus, nã ut in æstu motuantur iuæ.**

Inscitior. Plaut. Cistel. 10. 12, **Sed nõnne ecastor ego sum multo inscitor.** Cic. 2. de Diuin. 191, **Quid inscitiū aut est quàm, et c. Id est, absurdus.** **Inscitissimus.** Plaut. Mostel. 16. 14, **Sed tu istic quid confugisti in amant hanc inscitiissimus?**

Inscitè, pen. prod. Aduerb. (ἀγνοῦν) **Imperitè, incomptè, im-politè, ineleganter.** Plaut. Trinum. 4. 44, — **si quid scis me fecisse inscitè, aut improbè.** Col. lib. 5, **Nam id plurimum refert, inscitè non facere.** Cic. 3. de Fin. 39, **Inscitè autem medicina et gubernationis ultimum cum ultimo sapientia comparatur.**

Inscitia, inscitiã (ἀγνοῦν) **Ignorantia, im-prudentia, ab In et Scio compositum.** Cesar 3. bell. Gall. 400, **Pelles pro uelis alutæq; tenuiter confectæ, siue propter lini inopiam, atq; eius usûs inscitiã.** Terentius Heaut. 4. 1. 17, **O Iuppiter, tantam inesse animo inscitiã?** **Inscitiã, ut opponitur Scientia, siue cognitioni.** Tacit. lib. 11.

Isq; illi finis inscitiæ erga domum suam fuit. Idem libro 15, **Sed quo fidei inscitiæ pararet.**

Inscitia pro Imperitia. Tacit. lib. 17, **Inscitiã potius legionum, quàm audaciã increpans.**

Legum inscitiã. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 17, **Rerum inscitiã.** Horat. 1. epist. 3. 7, **Inscitiã ueri.** Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 9, **Capitalis inscitiã.** Vide Capitalis, in Caput.

Debilis inscitiã. Persius Satyr. 150, **Ex inscitiã laborare.** Vide Labor, laboris.

Inscitiã temporum. Plin. lib. 7. cap. 48. 3, **Inscitus, Adiect.** (ἀγνοῦν) **Qui nescit.** Cic. 4. Acad. 45, **Quam si subtraxeris, qui distingues artificem ab inscitiõ Inscia ac temeraria turba.** Liu. 4. bel. Pun. 218, **Inscij quid in Hædus gereretur.** Cesar 7. bel. Gal. 306, **Inscius omnium rerum.** Cic. de claris Orat. 162, **Acti inscius.** Ouid. epist. 8. 7, **Aeui uenturi inscius.** Virg. 8. Aeneid. 123, **Armorum inscius.** Quint. lib. 2. cap. 12. 2, **Malorum inscius.** Stat. 4. Thebaid. 59, **Inscribo]** **inscribis, pen. prod. inscripsi, inscriptum** (ἐπιγράφω) **inscribere, Intus scribere.** Cic. ad Att. lib. 4. 70. 4, **Esti omnia aut scripta esse à tuis arbitror, aut etiam nuntijs, ac rē more perlata: tamen ea inscribam breui, quæ te puto potissimum ex meis literis cognoscere.**

Inscribere in libro sua nomina. Cic. 1. Tus. 5. 4, **Et Cassio, lib. 12, 1, in statua, quam posuit in rostris, inscripsit, Parenti, optime merito.** Tibull. lib. 4. ad Messalam, 6, **Vt nostram tantis inscribam nomen in actis?**

Inscribere aliquid aliquo nomine. Plin. in Paneg. 76, **Inscribere in fronte.** Cic. 1. in Catil. 23, **Inscribere in animo orationem aliquam.** Cic. 2. de Orat. 193, **Inscribere corpus, pro Dilacerare uel notare, et uulnerum nota eas imprimere.** Plaut. Corpus tuum uulneribus inscribam. Plin. lib. 22. cap. 1. 1, **Barbarorum femine maresq; etiam apud Dacos et Sarmatas corpora sua inscribunt.** Hoc est, signa quedam suis corporibus imprimunt, quo uenustiores apparent.

Inscribi dominum alicui rei. Senec. epist. 99, **Mæa dextera letho Inscribenda tuo est.** Ouid. 10. Metam. 40, **Inscribere se medicum monumento suo.** Plin. lib. 29. cap. 1. 9, **Inscripsit sacrum semiusti stipite nomen.** Lucan. lib. 8. 156, **Lapis inscriptus notis.** Tibull. lib. 1. eleg. 3. 11, **Puluis inscribitur hasta.** Virg. 1. Aen. 97, **Sua quæq; inscribit facies.** Ouid. 6. Metam. 15, **Inscripta epistola patri.** Cic. ad Att. lib. 6. 114. 12, **Flores inscripti nomina regum.** Virg. 3. eclog. 21, **Inscripsere deos sceleri.** Ouid. 15. Metam. 26, **Inscribitur Panathenæicus.** **Vulgus intitulum dicit.** Cic. de Senec. 12. Idè 1. Tus. 89, **In illo libro qui inscribitur Memnon.** **Libri falsi inscripti.** Quint. lib. 1. cap. 24. 2, **Inscribere ades literis, Scripto adibus affixo uenales proponere.** Plaut. Trinum. 4. 96, **Inscripsi illico ades mercede.** Terent. Heaut. 1. 1. 92, **Inscribere, pro Obtendere.** Senec. de Vita beata, **Inscribunt deis de sapientiam uitij, abscondenda proficiuntur.** Id est, dant illis sapientia titulum. Sic de Breuitate uitæ, **Inscribere deos uitij.** Ouid. 15. Metam. 26, **Inscripsere deos sceleri.**

Inscriptus, Particip. (ἐπιγραφῆς) **Supra scriptus.** Liu. 2. ab Vrbe, 178, **Signum inde factum esse, et inscriptum.** **Ex Cassia familia datum.**

Inscriptus, Non scriptus. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 1. 16, **Nesci inscriptum pecus pauerit, lege Censoria committat multam.** Quint. lib. 3. cap. 8, **Alia esse scripta, et alia inscripta.**

Inscri

Inscriptum, inscripti (ἐπιγραφῆς) **Breue quiddam in chartula scriptum, cuiusmodi solent dare Praefecti urbium is qui merces exportant.** Lucilius, **Ricit idem quod illi qui inscriptum est portu exportant clanculum, ne portorium dent.**

Inscriptum, pro Inscriptio. Gell. lib. 20. cap. ulti. **Quædam autem illa inscripta nimis lepidã, multasq; prorsus concinnitates redolentia.**

Inscriptio, Verbalis (ἐπιγραφῆς) **Modò titulus, modò nota.** Plin. lib. 29. cap. 1. 11, **Hinc illa inscitiã monu-menti inscripto, turba se medicorum perisse.** Idem lib. 7. ca. 58, **Indicio erit tabula antiqui æris cum inscriptione tali.** **Inscriptionis frontis, pro Stigmatibus.** Senec. de ira, 3, **Inscruor]** **pen. prod. Inscruaris uel Inscruare, Inscruari.** Macrobi. lib. 7. Saturn. ca. 1, **Si Homeri latentem prudentiã Inscrueris altius.**

Insculpo] **insculpis, insculpsi, insculptum** (ἐνυλάσσω, ἐνυλάσσειν) **Insculpere, à Scalpo, sculpis, deriuatur, non à Scul-ppo, quod non dicitur.** Diomedes, **Calco facit Inculco, non Incalco: scalpo, insculpo: q; uae Gemma sculpta dicendum est, non sculpta: adiecta In præpositione, facit Insculpta.** **Hactenus Diomedes.**

Insculpere, incidere significat, in argento, ære, aut alia quauis materia signare. Plin. epist. 1. 59. 5, **Placuit ære signari omnes honores fastidiosissimi mancipij, quosq; repudiasset, quosq; quantum ad de cernentes pertinet, gestisset, incisa et insculpta sunt publicis æternisq; monumentis.**

Insculptum in columna. Plin. lib. 36. cap. 5. 30, **Insculptum monumento.** Plin. lib. 7. cap. 20. 2, **Positibus insculpunt cornua.** Ouid. 15. Metam. 125, **Sæxo insculpere aliquid.** Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 18, **Literas tabellæ insculpere.** Quint. lib. 1. cap. 1. 20, **Insculptum in animo: hoc est, infixum et firmum.** Cic. 2. de Nat. deor. 19, **Omnibus enim innatum est, et in animo quasi insculptum, esse deos.** Idem. 4. Acad. 6, **Inseco]** **insecas, penult. corr. Insecui, insectum** (ἐπιπέσομαι, ἐπιπέσειν) **Insecare, Secare, siue intus secare.** Colum. lib. 12. ca. 47. 3, **Quidam oliuam non contundunt, sed acuta arundine insecant.**

Insecare uincam. Col. lib. 4. cap. 15. 1, **Insectus, Participium** (ἐπιπέσειν) **Dissectus.** Plin. lib. 10. cap. 37. 1, **Quod auro insectis alarum articulis qui scire alia qui non, et c.**

Dentes insecti pectine. Ouid. 6. Metam. 12, **Insecta animalia** (ἐπιπέσειν) **terrestria, ut scolopendræ, scelliones: alia uolucris, ut apes, uespa: alia utroq; modo, ut formica: alia et pennis et pedibus carentia, ut timæ, quæ in homine nascuntur, tricenum aliquando pedum, aliquando et plurium longitudine, et c. Dicta sunt autem insecta ab insecturis, quæ nunc ceruicum loco, nunc pectorum sunt, nunc alui.** Hæc Siphontinus ex Plin. libro 11. cap. 4. et 28. ubi plura.

Insecabilis, et hoc insecabile, pen. corr. (ἐπιπέσειν) **Quod secari et diuidi non potest, quales sunt atomi.** Quint. lib. 2. cap. 17. 24, **Ne hi quidem qui ignem aut aquam, aut quatuor elementa, aut corpora insecabilia esse, ex quibus res omnes initium duxerunt, tradunt.** Idem lib. 3. cap. 3. 9, **Insector]** **insectaris.** Vide Insequor.

Insecutus] **pen. prod. Adiectiuum** (ἐπιπέσειν) **Non sedatus, turbulentus, commotus.** Cic. in Part. 41, **Simulq; altitudo animi in capiendis incommotis, et maxime iniurijs, et omne quod est eius generis, graue, insecutum, turbulentum.**

Insecabilis, et hoc insecabile, pen. corr. **Vnde aduerbium,** **Insecabiliter** (ἐπιπέσειν) **stis arida corpora mersans.** Liucret. lib. 6. 236.

Insecdi] **insecsum.** Vide Inideo.

Insemino] **inseminas, pen. corr.** (ἐπιπέσειν) **inseminare, Inseferere.** Gell. lib. 19. cap. 5, **Qui aquam niualem frugibus sanè et arboribus fecundam diceret, sed hominibus potu nimio insalubrem esse, tabem et morbos sensim atq; in diem longã uisceribus inseminare.**

Insenesco] **insefecis, insenui** (ἐπιπέσειν) **inselescere, Diu-tissime immorari, quasiq; in eo etatem consumere, et senem fieri.** Quint. lib. 10. cap. 3, **Singulis actionum partibus inselescere.**

Negotijs inselescere. Tacit. lib. 3, **Insenibilis]** **et hoc insensibile, pe. cor.** (αὐαίσθητος) **Quod non sentitur.** Gell. lib. 17. cap. 10, **Innumerate esse ait et propemodum insensibile.**

Insenilis et hoc insensile, pen. cor. Idem (αὐαίσθητος) **Liucret. lib. 2. 174, — neceste est** **Ex insensilibus tamen omnia consistere.** **Principijs consistere.**

Inseperabiliter] **pen. cor.** **Aduerb.** Macro. in Somn. Scipio-nis, lib. 1. cap. ult. **Singula quæ inseperabiliter inuoluta reru necessitas in se unxit.**

Insepultus] **Adiect.** (ἀθάνατος) **Non sepultus.** Cic. pro Milone, 70, **Frangetis impetum uiui, cuius uix sustinetis furias insepulsi?** Idem 4. Catil. 83, **Cerno animo sepultam patriam, miseris atq; insepulis aceruus ciuium.**

Membra insepulta. Horat. Epod. 5. 21, **Mors insepulta, ubi arceat sepultura is, qui supplicio est affectus.** Senec. de Tranquil. uite.

Pater insepultus. Senec. Thebaid. 1. 20, **Insepulta sepultura.** Cic. 1. Philipp. 3, **Insequor]** **pen. cor. Insequeris, Insequutus sum** (ἐπιπέσομαι) **Insequi, idem significare uidetur quod Statim sequi.** Virg. 1. Aen. 19, **Insequitur clamorq; uirum, stridorq; rudentium.** Cic. 1. Tus. 150, **Nõnne modò pueros, modò adolescentes in cursu à tergo insequens nec opinatè insecuta est senectus? Vbi ex uetustis codice rectius legitur, Affecuta, Sic, de claris Orat. 20,**

Fugientem insequitur. Ouid. 11. Metam. 94, **Cineres atq; ossa alicuius insequi.** Virg. 5. Aeneid. 156, **Conuelleren uenem insequor est, insub. Virg. 3. Aen. 7, Pergam atq; insequar longus.** Cic. 5. Verr. 41, **Casus per tanta pericula insequitur.** Virg. 1. Aeneid. 124, **Fortuna insequitur uiros.** Virg. 1. Aen. 49, **Languor insequitur.** Lucret. lib. 3. 35, **Nimbus insequitur.** Virg. 4. Aeneid. 33, **Insequitur suspicio.** Cic. 1. de Finib. 78, **Insequi, pro Persequi et insectari.** Cic. pro Rosc. Amerin. 85, **Quid uis amplius? Equid insequeris? quid oppugnas?** **Quint. lib. 12. cap. 10,**

Insequi clamore ac minis. Cic. pro Cluentio, 17, **Insequi contumelia.** Cic. ad Attic. lib. 14. 312. 6, **Insequens, pen. corr. Particip.** (ἐπιπέσειν) **Cic. ad Argum-stum, 5, Quæ non insequens hora intercedente calamitosior Pop. Rom. illuxit?**

Insequens annus Posthumium Cominium et T. Largium Con-sules habuit. Liu. 2. ab Vrbe, 75, **Insequens dies.** Liu. 2. ab Vrbe, 257, **Insecutus, pen. prod. Particip.** (ἐπιπέσειν) **Plin. lib. 7. cap. 11. 2, Rursus in alia quæ septem mensium edito puerperio, insecutus mensibus geminos enixa est.**

Insequenter, Aduerb. (ἀποσπαστος) **Gell. lib. 10. cap. 29, Obscure et insequenter particula illa posita.**

Insector, insectaris (ἐπιπέσειν) **insectari, Frequentatiuum.** Persequi. Cic. pro Pomicio, 1, **Insector ultro, atq; instita-**

accusatori,

Ponere in insidijs: Hoc est in loco ubi insidia facta sunt. Cicero pro Deiot.
Struere insidias: Tacit. lib. 2. Ouid. 1. Metam. 40.
Subactus insidijs: Virg. 12. Aen. 100.
Subijcere insidias: Quint. lib. 5. cap. 7. 8.
In insidijs esse: Vide In.
Tendere insidias alicui: Cic. pro Qu. Rosc. Comaed. 27.
Insidiator, insidiarius: (ἐπιθεωρῶν, ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής) insidiari, insidias parare et instruere. Mart. lib. 12. Si te delectant animosa pericula, Tufcct.
 (Tutor est virtus) insidiamur apris. Cic. in Orat. 122. Non enim id agit ut insidietur et obseruet, sed fauet.
Hostibus insidiator: Ouid. 13. Metam. 43.
Lupus insidiator ouili: Virg. 9. Aeneid. 12.
Insidiari tempori: Liu. 3. bel. Pun.
Insidiosus, pen. prod. Adiect. (ἐπιθεωρητικός) Insidijs plenus, fallax, Cicer. 4. Ver. 140. Quis acerbior? quis insidiosior? quis crudelior unquam?
Insidiosissima conditio: Plin. lib. 29. cap. 1. 26.
Facies insidiosa oculis: Ouid. epist. 21. 5.
Loca insidiosa: Cuius in l. qui petitorio. 5. qui ff. de rei uendicatione, Calpe autem reus possessor est, et qui per insidiosa loca seruum misit, si is perijt.
Insidiosus latro: Mart. lib. 14. 20.
Quies insidiosa: Stat. 1. Syl. 4. 12.
Verba insidiosa: Ouid. epist. 19. 41.
Insidiose, pen. prod. Aduerb. (ἐπιθεωρητικῶς) Dolose, fraudulenter. Cic. 3. Offic. 89. Ratio ergo hoc postulat, ne quid insidiose, ne quid simulate, ne quid fallaciter.
Sceleratissime et insidiosissime tractare aliquem: Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 3. 12.
Insidiose spem falsam ostendere: Cic. pro Rosc. Amer. 65.
Insidianter, Aduerbium, Idem. Iustini lib. 6. Sed Lacedaemonij securi, insidianter absentiam Arcadi speculati, castellum eorum expugnant. Aliqui legunt, insidiantes.
Insidiator, pen. prod. Verba (ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής) Qui tendit insidias. Cic. pro Milone, 7. Insidiatori uero et latroni quae potest afferri iniusta nex.
Insidiator uic: Cic. in Catil. 46.
Eugere insidationem: Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 5.
Insidio] insidis, pen. prod. mutatur praeteritum a feode, propter significationis affinitatem; insedi, insessum (ἐδίσθη, ἐδίσθη) insidere, Idem quod simplex Sido. Deorsum descendere. Virg. 6. Aeneid. 143.
 Ac ueluti in pratis, ubi apes aestate serena Floribus insidiant uarijs, &c.
Insidere memoria: Quint. lib. 10. cap. 7.
Insidor, pen. prod. (ἐπιθεωρητής) Stat. 2. Thebaid. 8. Stat sublimis apex uentosq; imbresq; serenus Despicit, et tantum festis insidiatur astris.
Insidens, pen. prod. Partic. (ἐπιθεωρητής) Plin. lib. 21. cap. 19. 3. Cauendus in his situs celeriter insidens.
Insignis] et hoc insigne (ἀνίστημι, ἀνίστημι, ἀνίστημι) a signo deriuatur quasi aliquo signo ab alijs discretus, et separatus. Festus, insignes appellantur boues, qui in femore et in pede album habent, quasi insigniti.
Insignis maculis: Virg. 3. Georg.
Insignis, per translationem, Clarus dicitur, praestans, nobilitas; quasi ob notam aliquam, siue bonam siue malam conspicandus. Insignis enim (ut ait Festus) tam ad laudem, quam ad uituperationem inflecti potest. Accipitur et pro magno.
Insignis ad deformitatem: hoc est, insigniter deformis. Cic. 3. de Legibus, 28.

Insignis auro et purpura: Liu. 4. bel. Maced. 17. Virgilius 4. Aeneid. 27.
 — ob troq; insignis et auro Stat sonipes.
Bellis insignior: Claud. 1. Paneg. 6.
Dies insignis duplici clade: Liu. 6. ab Vrbe.
Crimibus insignis Phœbus: Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 3.
Facie insignis: Virg. 9. Aeneid. 71.
Forma insignis Eurystolus: Virg. 5. Aeneid. 58.
Prodigiola corpora et monstra insignia: Quint. lib. 1. ca. 1. 2.
Insignis homo omnibus notis turpitudinis: Cic. pro Rab. 18.
Insignes amoris notis epistola: Cic. ad Attic. lib. 8. 1.
Equus insignis phaleris: Virg. 5. Aen. 61.
Vir insignis pietate: Virg. 1. Aeneid. 3.
Titulus insignis auorum: Lucan. lib. 8. 15.
Verfibus insignem te pudet esse meum: Propert. lib. 3. eleg. 24. 1.
Vitij insignis: Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 3.
Camæna insignis: Horat. 1. Carm. ode 12. 8.
Facta insignia: Ouid. epist. 3. 25.
Furor insignis equarum: Virg. 3. Georg. 53.
Insigne indicium: Cic. ad Trebatium, lib. 6. 1.
Insignis iniuria: Cic. pro Cecinna, 27.
Laude insigni ferre aliquem: Virg. 1. Aeneid. 126.
Malefacta insignia: Lucret. lib. 3. 206.
Metus insignis: Lucret. lib. 3. 206.
Insigne odium: Cic. ad Attic. lib. 14. 311. 3.
Insigni et nota re aliquam notare: Cic. 2. de Oratore, 144.
Insigne studium alicuius erga alterum: Cic. 2. de Fin. 115.
Clara et insignis uirtus uiri alicuius posteris: Cic. de Ami. 84.
Insigne, pro facinore aliquo insigni, magno et nobili: Terent. Eunuch. 5. 6. 31.
 — nam iam diu causam querebat senex
 Quamobrem insigne aliquid faceret.
Insigne, insignis, Substantiuum (ἀνίστημι, ἀνίστημι) Notam et signum significat. Plin. lib. 7. cap. 19. 2. Sed hæc parua nature insignia in multis uarijs cognoscuntur.
Indicium et insigne fortunæ: Cic. 3. Verr. 108.
Morbi insignia: Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 51.
Quid insigne erat: id est, quod uulgus dicit, Quod signum erat. Cesar. 2. bel. Gal. 301. Vexillum proponendum, quod erat insigne quum ad arma concurrere oporteret. Cicero 3. de Oratore, 37.
Insigne ad memoriam: Liu. 4. bel. Pun. 22. 4.
Insigne, et quod frequentius dicitur, insignia, insignium, dicuntur ea que in uestibus, uexillis, et huiusmodi insignia sunt; aut ipse uestes, uexilla, et alia que fiunt aut feruntur, ita ab alijs discreta, ut nosci possint cuius sint, et ad quos pertineant; ut uestes militares, et insignia militaria, regalia, consularia, ue, quibus acies ab acie, eques ab equite, rex et Consul a uiro priuato cognosci debet. Virg. 2. Aeneid. 78.
 Mutennis chapeos, Danaumq; insignia nobis Aptemus, Cic. Appio, lib. 3. 13. 3. Insignia enim uirtutis multi etiam sine uirtute affecuti sunt. Salust. Cum fascibus atq; alijs imperij insignibus ad Manlium in castra tendit. Mos fuit antiquorum, ut bene meritis insignia tribuerent magistratuum. Vnde scribit Tacitus decreta fuisse Narcisso. Questoria insignia a Claudio Cesare. Ab eodem insignia Preturae Crispiano decreta fuerunt. Verum enim uero huiusmodi imaginum, iura, ac nobilitatis insignia damnatione reorum amittebantur: quod Cicero docet in oratione pro Sylla, 66.
Insignia in unaquaque dicuntur re que maxime conspicua sunt. Cic. in Orat. 74. de translationibus loquens, Eadem ratio est horum que sunt orationis lumina, et quodam modo insignia. Idem in 1. de Nat. deor. Solem, et lunam, stellarq; insignia mundi uocat. Bideant.

Superbum

Superbum insigne belli: Virg. 8. Aen. 13. 4.
Capitis summi præclarum insigne: Lucret. lib. 5. 229.
Vite tenues insigne pudoris: Ouid. 1. de Arte, 7.
Insigne regni, Dicitur uestis regia, atq; adeo diadema regium cui ipsi licetioribus et apparatibus regio. Cic. 3. Philipp. 13. Effset enim ipsi certe statim feruendum, si Cesar ab eo regni insignie accipere nolisset. Liu. 1. ab Vrb. 31. Insignia imperij.
Barbara insignia: Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 22.
Decorum insigne: Virg. 2. Aen. 79.
Regium insigne, insignium, insignium, pen. prod. (ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής) insigne, Stigmatis notare, uel distinguere. Author ad Herennium, libro 4. 132. Si quare deformabimus, ut si cruentam, aut cæno oblitam, aut rubrica delibutam inducamus, quo magis insignita sit forma.
Auro insignibat clypeum: Virg. 7. Aeneid. 158.
Insigne anum cladibus: Tacitus, pro Insignem facere. Bud.
Insigne aliquem: Plin. epist. 17. 5. lib. 8. ad Geminium.
Insignitus, pen. prod. Participium (ἐπιθεωρητής) siue Nomen ex participio.
Insignite nota ueritatis: Cic. 1. de Dinmat. 113.
Insignitor, et hoc insignitus: Tacit. lib. 4. His parte uictoria spes est cedant, insignitus flugituum.
**Insignita, insignitorum, n. g. Plin. lib. 27. cap. 4. 6. Oculorum uita omnia sanari ea conuenit, priuatim pruriginem et scabiem genarum: item, insignita ac liuida, illita cum melle. libidem, cap. 12. 22.
Insigniter, pen. corr. Aduerbium (ἀνίστημι) Clare, aperte, summe, admodum. Apuleius, Homo insigniter malus. Plautus Casina, 25. 31.
 Mihi quidem a deo, insigne facta est magna iniuria. Cic. 2. de Orat. 190. Nec improbum notari, ac uicuperari sine uitiorum cognitione, satis insigniter atq; asperè posse. Idem in Partitionibus, 43. Parentibus, amicis, hospitibus præcipue atq; insigniter diligendis. Idem 3. Philipp. 130. Quis autem rex unquam fuit tam insigniter impudens?
Insignite, pen. prod. Aduerb. (ἀνίστημι) Cum nota indignitate. Plaut. Menech. 2. 18.
 — ne sinas in me insignite fieri tantam iniuriam. Idem Rudens, 2. 4. 53. Imò hercle insignite inique.
Insignite improbus, pro insigniter, et cum quadam exuperantia aliorum improbitatis. Cic. pro Quintio, 49. Neq; tamen quisquam inuentus est tam insignite improbus, qui, &c.
Insignitus, Comparatiuum. Liu. 8. ab Vrbe, 66. Quo insignitius omiffares Aemilio superioris anni Consuli exprobaretur.
Infilis] infilis, pen. corr. n. g. Lucretius lib. 5. 271.
 Textile post ferrum st, quia ferro tela paratur: Nec ratione alia possunt tam leuia gigni Infilia, ac fusi, radij, scapicq; sonantes. Vbi interpres, Infilia, sunt, ut arbitror, suspensicula, seu maus appellare perpendicularia, quæ telam examinant demissam. Infilia dicta, quoniam applausa pectine tela, resiliunt et subfiliunt. Sunt qui instrumentum ligneum pedibus tetricis suppositum intelligunt: cuius duo complinata ligneola resurgunt alternis, et resident, licia tela contrahi et aperiri cogentes.
Infilio] infilis, pen. corr. infilui, infiliui uel infilij, insultum, (ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής) insultare, ex utroque filio, Quasi celeriter saltare. Plaut. Rud. 10. 35. E nauis timide ambe in scapham insiluimus, quia uidemus, &c.
Insilire, datiuo. Lucan. lib. 3. 125.
 Insiluit solo nociturus pondere puppi.
Tergo alicuius insilire: Ouid. 12. Metam. 70.
Vndis insilii: Ouid. 8. Metam. 29.**

Insilire in equum: Liu. 6. ab Vrbe, 32. et lib. 8. 47.
Insilire in cruciatum: Plaut. Milite, 6. 8.
Insilire saltu: Plin. lib. 8. cap. 10. 6.
Insilire cum accusatio sine præpositione: Sueton. in Claudio, Qui seros tauros per spatia Circi agunt, insiluntq; defisso.
Insultura, huius insulture, pen. prod. (ἐπιθεωρητής) Plaut. Milite, 6. 9. — tu salis solus: Nam ego istam insulturam, et defulturam nihil moror.
Insulto, insultus (ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής) insultare. Frequentatiuum a Salto, quasi Sæpius et cum impetu subire: et modò datiuo, modò accusatiuo iungitur. Virg. 3. Georg.
 — equidem docuere sub armis
 Insultare solo, et gressus glomerare superbos.
Equis insultans: Lucret. lib. 3. 210.
Floribus insultant hæc: Virg. 4. Georg. 2.
Lacerti insultare: Ouid. 2. Trist. 114.
Insultare malis, rebusq; egresere letis: Stat. 2. Theb. 4.
Insultare alicui, pro irridere, et contumeliosus in aliquem aut dicere aliquid aut facere: Suet. in Cesare, Cic. 7. Ver. 103.
 Nunc tibi in calamitate insultare, &c.
Capiti insultans: Virg. 8. Aeneid. 112.
Moribus duris insultare alicui: Propert. lib. 2. eleg. 5. 2.
Insultare bonos, impetum facere in bonos, uel irridere eos: Sallust. Multos a pueritia bonos insultauerat. Sic Seruius interpretatur in decimum Virgilij.
Insultare fores calcibus: Terent. Eunuch. 2. 2. 54.
Segnitiam alicuius insultare: Tacit. lib. 4.
Insultare in omnes: Cic. 2. de Nat. deor. 107.
Insultare, absolutum: Virg. 10. Aen. Cernis ut insultent Rutuli? Id est, per caulationem irrideant, ut Seruius interpretatur. Liu. 6. ab Vrbe, 88. Etiam minime toleranda superbia insultat.
Insultans, Participium (ἐπιθεωρητής) ut, Fremit aequore toto Insultans sonipes: Virg. 11. Aeneid. 120.
Insultatio, Verba (ἐπιθεωρητής) Quintil. libro 8. cap. 5. Non tam probatio, quam extrema quasi insultatio.
Insimul] penult. corr. Aduerb. (ἀμα) significat Vnà. Stat. 1. Sylu. 6. 8. Et gentes alis insimul togatas. Rarum est et infrequens.
Insimulo] insimular, pen. corr. (ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής, ἐπιθεωρητής) insimulare, Idem quod Simulo. Cic. 3. Offic. 132. — solus neglecti fidem,
 Eugere insimulauit, ne quo iret: insilit. Ex quodam poeta. Idem 4. Verr. 42. Insimulant homines fraudandi causa discessisse.
Insimulare, Accusare, Festus, insimulare, Crimen in aliquem committere. Cic. pro Sylla, 12. Syllam interea nemo insimulauit, nemo nominauit. Terent. Heaut. 1. 2. 30. Quod illum insimulant durum, id non est.
Criminibus falsis insimulasse uirum: Ouid. epist. 6. 5.
Insimulare aliquem auaritie: Terent. Phorm. 2. 3. 12. Cic. 3. Verr. 91. Verrem insimulat auaritie et audacie.
Insimulare fugitij: Cic. ad Att. lib. 10. 208. 3. Fraudis, Liu. 4. bel. Maced. 88. Probrj, Cic. 2. Philipp. 98. et Plaut. Amph. 5. 15. Proditionis, Cesar 7. bel. Gal. 71. Cupiditatis, Cic. 6. Verr. 29.
Peccati: Cic. 3. Tusc. 108.
Repetundarum insimulari: Quint. lib. 4. cap. 2. 11.
Insimulare falso: Cic. 7. Verr. 84.
Aperte insimulare: Cic. pro Cluent. 143.
Insimulari crimine: Liu. 4. bel. Pun.
Insimulare aliquem facinus: Plaut. Amphit. 8. 228.
 Nimis ecastor facinus mirum est, qui illi collibitum fiet

Meo

Meo uiro, me insimulare falsum facinus tam malum.
 ¶ **Insimulatio, Verbale** (ἐπισημασία) Cic. 7. Verr. 18. Primum insimulatio est repentina, capitalis, atque inuidiosi criminis. Idem pro Fonteio, 24. In falsam atque iniquam probrorum insimulationem uocabatur.
Insinuatio insinuas (ἐπισημασία, παρὰ τὸ ἐπισημαίνειν) insinuare, in sinum immittere.
 Opes alicui insinuare. Propert. lib. 3. eleg. 9. 6.
 Sol est in sinu per septa domorum. Lucret. lib. 6. 173.
 Insinuare, immittere, quasi sinu accipi. Sifenna lib. 4. Histor. Agmen perturbatum pedibus insinuant, ac loco commouent.
 Insinuare se in equitum turmas. Cels. 4. bel. Gal. 583.
 Insinuare se mala. Cic. ad Brutum, 16. 17.
 Dolorem oculis quae gignunt insinuando. Lucret. lib. 4. 63.
 Insinuare alicui alteri. Sueton. de claris Grammat. 21.
 Insinuare alicui animo alterius. Plin. in Paneg. 10. 5.
 Insinuare se subaudita praepositione ad uel in. Cic. de Amicit. 82. Callidus ille et occulus ne se insinuet, studiose cauendum est. De assentatore loquitur.
 blandiri et suppliciter se insinuare. Cic. 1. de Orat. 4. 4.
 Insinuare se ad amicum alterius. Plaut. Millie, 4. 2. 6.
 Insinuare se in amicitiam alicuius, Non recta, sed per quosdam sinus et quasi diuerticula latenter in amicitiam ingredi. Plaut. Cist. 2. 83.
 In consuetudinem alicuius se insinuare. Cic. Figulo. lib. 4. 13. 17.
 Insinuare se in causam. Cic. 2. de Orat. 81. Id est, ut interiora causa perspiciat, pernoctatque. Budeus.
 Insinuare se in familiaritatem alicuius. Cic. 5. Verr. 135.
 Insinuare se in quammaximè familiarem usum. Liuus 10. bel. Macedon. 91.
 Insinuare se in philosophiam. Cic. 5. Tusc. 51.
 Insinuare se in sermonem aliquorum. Cic. 2. de lege Agr. 2. 6.
 Insinuat suspicio animis. Liu. 10. bel. Macedon. Id est, subiecit animos.
 Insinuat manus, apud Hermolaum, pro in sinum compressis, teste Budeo.
 Insinuat, pro insinuat. Virg. 2. Aeneid. 4. 6.
 Tum uero tronefacta nouus per pectora cunctis insinuat pauor. Seruius.
 ¶ **Insinuatio, Verbale** (ἐπισημασία, ἐπισημαίνειν) Pars orationis, id est, callidus et subtilis aditus ad persuadendum, ut ait Seruius in undecimum Aen. Cic. 1. de Inuent. 30. Insinuatio est oratio quaedam dissimulatione et circuitione obscure subiens auditoris animum. Vide Quint. lib. 4.
Insipio insipias (ἐπισημασία) insipare, scire et discernere. Farin in lacere pulti, inquit Festus. Apud eundem, insipere pro eodem significat legitur. Cato cap. 83. Ita insipato in aulam nouam.
Insipidus pen. cor. Adiect. (ἀπιπιδος) Sine sapore. Gellius lib. 5. cap. 1. ex Chryippo, Nihil est prorsus inquit, insipidius, qui opinantur bona esse potuisse, si non essent ita dem mala.
Insipiens insipientis, o. g. (ἀπιπιδος) Sapientis contrarium. Cic. 2. de Finib. 82. Quid turpius quam sapientis uitam ex insipientium sermone pendere? Idem de Amicitia, 49. Neque quicquam fortunato insipiente intolerabilius fieri potest. Seculum insipiens. Catull. in amicum Formiani, epigram. 4. 2.
 ¶ **Insipientia, insipientiae** (ἀπιπιδος, ἀπιπιδος) Imprudentia, dementia. Plaut. Amphit. 3. 36. Iusta autem ab iniustis petere insipientia est.
 ¶ **Insipienter, Aduerb.** (ἀπιπιδος) Imprudenter. Cic. de Senect. 62. At sperat adolescens diu se uicturum, quod sperare idem senex non potest, insipienter sperat, qui enim, etc.
Instituto institis, institi, pen. corr. (ἐπισημασία, ἐπισημαίνειν)

no non mouentur, sed ad quoddam tempus insistant, siue consistunt, id quod ipsemet testatur lib. 2. de Natur. deor. his uerbis, istidemque spatio haec ita quas uagas dicimus, circum terram feruntur, eodemque modo oriuntur et occidunt, quae uim motus sui incitantur, tu retardantur, sepe etiam insistant. **Instituto, Institutum, Institutus** Vide Insero, insere.
Insociabilis et hoc insociabile, pen. corr. (ἀσυνωμότος) Quod coniungi non potest. Plin. lib. 16. cap. 43. 1. In omni genere et glutinum abdicant quaedam, et inter se et cum alijs insociabili glutino, sicut robur.
Indomita et insociabilis gens. Liu. 7. bel. Maced. 3.
Regnum insociabile. Tacit. lib. 13.
Insociabilis omnibus. Liu. 7. bel. Pun. 212.
Insolabiliter pen. cor. Aduerb. (ἀσυνωμότως) Horat. lib. 1. epist. 1. 4.
 Fratrem merentis rapti et de fratre dolentis insolabiliter.
Insolatio, Insolatus Vide In solo.
Insolens pen. cor. huius insolentis, o. g. (ἀσολος) Insuetus, qui id de quo dicitur, facere non solet. Donatus.
Insolens, insolitus, insuetus. Terent. And. 5. 4. 4. Quid tu Athe nas insolens? Salust. Insolens uera accipiendi.
 Igitur et insolens. Cic. 1. de Orat. 103.
 Latius insolens. Horat. 2. Carm. ode 3. 1.
 Insolens fastidium. Cic. 1. de Finib. 16.
 Ludus insolens. Horat. 3. Carm. ode 29. 10.
 Insolens uerbum, Quo non utuntur Latini auctores. Gell. lib. 1. cap. 10. Ut tanquam scopulum fugias inaudium, atque insolens uerbum. Quint. lib. 4. cap. 1.
 Insolens rerum aliquarum. Cic. 1. de Orat. 103.
 Belorum insolens. Tacit. lib. 17.
 Animus contumelia insolens. Tacit. lib. 18.
 Insolens infamiae semper in laude uersatus. Cicero Attico, libro 2. 36. 3. Vbi interpret, id est, insolitus infamiam audire.
Insolens (ἀσολος) Donatus, Insolens, et arrogans intelligitur, qui praeter legem agit humanam et naturalem, insolens dicitur. Cic. pro Marcello, 5. In uictoria, quae natura insolens et superba est. Idem de Senect. 27. Nec erat ei uerendum, ne uera de se predicans, nimis uideretur aut insolens, aut loquax.
Achilles insolens. Vide Achilles.
Exercitus insolens. Horat. 1. Carm. ode 16. 5.
 Insolens hostis. Cels. 1. bel. Ciuil. 74.
 Insolens ostentatio. Cic. in Parad. 53.
 Insolens in re aliena. Cic. pro Rosc. Amer. 13. Qui in sua re suis se egentissimus, erat (ut fit) insolens in aliena, etc.
Insolentissimus, Superlat. Cels. ad Cic. lib. 8. 12. 7.
 Insolentissimi homines, summis Circensibus ludis meis postulandum me lege Scantiana iurant.
Nomen insolentissimum. Quint. in Proem. lib. 1. 11.
 ¶ **Insolenter, Aduerbium** (ἀσολος) Cic. 1. de Inuent. 59. Deinde natura eius euenire uulgo solet, an insolenter ac raro.
Insolenter, Arroganter et superbe. ut, Insolenter se esse ferre. Cicero 4. Tusc. 59. Et ad Atticum, libro 1. 11. 13. Insolenter gloriari.
 Superbe et insolenter. Liu. 2. ab Vrbe, 19. 5.
 Insolenter et arroganter. Plin. lib. 35. cap. 10. 7.
 ¶ **Insolentia, huius insolentiae** (ἀσολος) Insuetudo, res non consuetae et solita. Cic. 1. de Orat. 50. Sed mehercule istius dissipationis insolentia, atque earum rerum, quae quasi traduntur in arte inscitia.
Insolentia sermonis. Liu. 7. bel. Maced. 199.
Insolentia, Nouitas. Cic. pro Deiotaro, 2. Moneor etiam loci Thesauri pars 2.

ipsum insolentia. Et pro Celio, 59. Fama adolescentis paululum haesit ad metas notitia noua mulieris, et insolentia uoluptatum. Budeus.
Insolentia (ἀσολος) Arrogantia, superbia. Cic. 1. Tusc. 76. Quae quidem cogitans soleo sepe mirari nonnullorum insolentiam Philosophorum, qui naturae cognitionem admirantur.
 Ex arrogantia odium, ex insolentia arrogantia. Cic. 1. de Inuent. 59.
Insolentiam et iactationem hominum ferre. Vide Iactio.
Insolidum insue insolido, pen. cor. (ἐπισημασία) Integre. Senec. de Benefic. lib. 2. cap. 4. Praesentia nondum tota insolido sunt: potest illa casus aliquis incidere.
 Debere insolidum pecuniam. Iacob. De duobus reis. l. secunda.
 Obligari insolidum. Vlpian. De duobus reis. l. his uerbis.
 Spondere insolidum. Iulia. de duobus reis. l. reos.
Insolitus pen. cor. Adiect. (ἀσολος) Non suetus. Virgil. 1. Georg. 94.
 — Insolitis tremuerunt motibus Alpes. Vbi Seruius, Insolitis aut nouis, id est, nunquam antea in Alpibus factis, aut magnis et maioribus solito.
Rarum et insolitum. Plin. in Paneg. 102.
Clamor insolitus. Stat. 1. Thebaid. 86.
Eloquium insolitum. Horat. de Arte, 4. 4.
Rem insolitam apportare auribus. Lucret. lib. 5. 21.
Insolita ratio dicendi. Cic. pro lege Manil. 1.
Insolita uictoria. Cic. pro lege Manil. 31.
Insolitus ad laborem exercituum. Caesar 3. bel. Ciuil. 3. 12.
Insolite foeminae prodire in conuentum. Cic. 3. Ver. 67.
Insolitus rerum bellicarum. Salust. in Iugurtha.
 ¶ **Insolite, pen. cor. Aduerb.** (ἀσολος) Gell. lib. 1. cap. 2. Ina tempestiue ac insolite diserebat. Quidam legunt, insubite de diserebat.
 ¶ **Insolium ueteres, pro insolitum dixerunt.** Afranius Crimine, Orbitatem senectuti tuae malam metui, quod insolium non uenit caeco ac dementi.
In solo insolas, pen. prod. (ἐπισημασία) Insolare, Ad solem siccare. Col. lib. 4. ca. 17. 7. Nam sic facilius insolat humus, et fructus percoquitur. Id est, solem admittit.
 ¶ **Insolatus, pen. prod. Partic.** (ἐπισημασία) Col. lib. 5. Super hoc materiae, quae fructum habent, melius conualescant, et iuu. commodius insolata percoquantur.
Insolati dies et tepidi, apud Columellam, illustres, quibus sol lu cet. Col. lib. 11. cap. 3. 36. Budeus.
 ¶ **Insolatio, Verbale** (ἐπισημασία) Plinius libro 21. cap. 14. 6. Candidissima uero fit, post insolationem etiamnum recocta. De cera.
In solubilis et hoc insolubile, pen. cor. (ἀσολος) Ab In et Soluo, quasi quod dissolui non potest. Quint. lib. 5. cap. 9. 3. Vbi est signum insolubile, ne is quidem est.
 Insolubile indicium, Necessarium, quod urget hominem, apud Quint. lib. 5. cap. 9. 3.
Insolubile, Quod pensari non potest. Seneca de Benef. 4. Dicitur beneficium debitum insolubile esse.
 ¶ **Insolutus, pen. prod. Adiectiuum, pro Non soluto.** Senec. de Benef. lib. 2. cap. 2. 6. Inde est ut omnia meruisse se existimet. et insolutum accipiat, nec satis pro suo pretio aestimatum putet.
Insomnium insomnij (ἐπισημασία) Quod per somnium uidentur, ut ait Seruius. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 1.
 Dij meliora ferant, nec sint insomnia uera. Cic. de Senect. 4. 6. Caret ergo etiam insomnientia et cruditate, et insomnijs.
Falsa insomniam. Virg. 6. Aen. 179.

Exercet rapidam triculenta insomnia mentem. Silius libro 10.72.
 Vexant me insomnia. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 6.
 ¶ **Insomnia**, **Insomnie** (ἰνσωνία) antiquis dicebatur. Cæcilius Plotto, Cosequitur comes insomnia: ea porro insania affert. Donatus in illud Terentij ex Eunu. 2. 1. 13, Aut mox noctu te adigent horsum insomnia: legitur, inquit, & adiget: ut sit Insomnia, numeri singularis.
 ¶ **Insomnis**, & hoc **insomme** (ἰνσωνος) Quod est peruigil. Tacit. lib. 1. Apud Romanos inualidi ignes, interruptæ voces, atq; ipsi passim adiacerent uallo, oberrarent tentorij, insomnes magis quam peruigiles.
 Noctem insomnem ducere. Virg. 9. Aen. 35.
 Oculi insomnes. Stat. 3. Thebaid. 66.
 Insomniosus, pen. prod. Adiect. (ἰνσωνιος) Qui insomnijs torquetur. Cato cap. 157. 7, Omnis qui insomniosus est, hac eadem curatione sanum facies.
 Insono] **insonat**, pe. cor. **insonui** (ἰνσωνεω) insonare, id est quod simplex. Lucan. lib. 1. 115.
 Insonuere tubæ, & quanto clamore cohortes, &c. Calanus agrestibus insonat. Ouid. 11. Metam. 33.
 ¶ **Insonus**, pen. corr. **Adiectiuum** (ἰνσωνος) Quod est sine sono ac strepitu. Apuleius, Insono uestigio me perducit. Antiquum.
 Insons] **insonis**, o. g. (ἰνσωνος) Qui extra culpam est innocens, inquit Festus. Liu. 4. ab Vrbe, 67, Etiamsi regni crimine insons fuerit. Plaut. Amph. 9. Liu. 4. bel. Mace. 120. 9, Insons publici consilij.
 Fraternali sanguinis insons. Ouid. 13. Metam. 30.
 Amici infontis casum indignabar. Virg. 2. Aeneid. 19.
 Casas infontes cremare. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 14.
 Inopitus] pen. prod. **Adiect.** (ἰνσπιτος) ut, inopitus draco. Ouid. 7. Metam. 7.
 — cur non tauros, exhortor in illum,
 Terrigenasq; feros, inopitumq; draconem? Hoc est, infontem.
 Infortitus] pen. prod. **Adiect.** Plaut. Casin. 7. 27, Si non infortitum, spicula etiam infortita sunt mihi.
 Inspecio] **Vide Inspicio.**
 Insuperans] penultima produ. **Adiectiuum** (ἰνσπεραν) Qui non sperat.
 Insuperante atq; inuito. Terent. And. 3. 4. 24.
 Insuperanti mihi cecidit ut in istum sermonem dilaberemini. Cicer. 1. de Orat. 48.
 ¶ **Insuperatus**, pen. prod. **Adiect.** (ἰνσπεραν) Quod non sperabatur, ut, Insuperatum gaudium. Terent. Heaut. 3. 1. 5.
 Insuperatum consilium. Cic. 4. Philip. 154.
 Insuperatum nec opinatum malum. Cic. 3. Tusc. 49.
 Insuperata occasio. Terent. Eunu. 3. 5. 57.
 Insuperate repenteq; pecunia. Cic. 2. in Catil. 40.
 Tellure sperata potuit. Virg. 3. Aen. 56.
 Insuperatissimus, Superlatiuum. Plaut. Pœn. 17. 8.
 O mi here salue, Hanno insperatissime mihi, tuisq; filijs.
 ¶ **Ex insperato**, **Aduerbium** (ἰνσπερατω) Præter spem & opinionem. Plinius libro 25. capite 2. 15, Seruatusq; est ex insperato.
 ¶ **Insuperabilis**, & hoc **insperabile**, pe. cor. (ἰνσπερατω) Quod sperari uix potuisset. Gel. lib. 14. cap. 18, Pacemq; & uictoriam uobis peperit insperabilem.
 Inspergo] **Inspersis**, **inpersi**, **inpersum** (ἰνσπερσω) **inspergere**, idem quod **Aspergere**, & liquorem aliquam spargendo abluere, & humectare. Cicer. 2. de Diuin. 56, Cor est in extis, iam abscedet simul ac molam & unum inperserit.
 Inspurgere oleam sale. Cato cap. 65.

Inspurgere potioni. Plin. lib. 12. cap. 17. 7.
 Neui inpersi egregio corpore. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 14.
 ¶ **Inspurgendus**, **Particip.** Col. lib. 11. cap. 2. Hoc eodem tempore, stercoreis pars in prata digerenda, pars oleis, & cæteris arboribus inspurgenda.
 Inspicio] **Inspicis**, pen. cor. **inspexi**, **inspectu** (ἰνσπεκω) **inspicere**, **Ex In**, & Specio antiquo uerbo, Intro aspiciere significat. Plaut. Aulul. 3. 39, Credo aurum inspiciere uolui, ne surreptum fiet.
 Inspicere marsupium. Plaut. Menab. 7. 29.
 Inspicere, Penitus cognoscere, & obseruatione accurata prosequi, Rem diligenter considerare & asinare. Plaut. Mos. stel. 8. 155, Cupio hercle inspiciere has aedes. Sic, inspiciere agrum, apud Columellam. Inspicere prædium, apud Ciceroa nem. Et inspiciere hominem propius, à Plinio dicitur epist. 315. Inspicere uitas hominum, apud Terentium in Adelphis, 3. 3. 61. Cicer. 2. Philipp. 61, Vis ne igitur te inspiciamus à puero? Ex Budæo.
 Inspicere hortos. Cic. ad Att. lib. 1. 2. 38. 3, Est igitur animus in hortis quos tamen inspiciam quum uenero.
 Inspice manus opus. Ouid. 2. Trist. 13.
 Inspicere aliquem experimentis, Experimentia probare & cognoscere. Col. lib. 1. cap. 8. 2.
 Fides inspicienda duro tempore. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 6.
 Inspicere sententiam alicuius, pro Anxie attendere quid uelit. Plaut. Mil. 4. 50.
 Inspicere in speculum. Terent. Adelph. 3. 3. 61.
 ¶ **Inspiculus**, **Particip.** (ἰνσπεκω) Inspicte sunt apud portitores. Plaut. Trinum. 11. 60.
 Inspicte omni re. Plaut. Aulul. 2. 7.
 ¶ **Inspiculus**, pen. prod. (ἰνσπεκω) Particip. futurum. Virgil. 2. Aen. 10,
 Aut hæc in nostros fabricata est machina muros
 Inspicula domos, uenturaq; desuper urbi.
 ¶ **Inspicitor**, **Verbale** (ἰνσπεκω) Qui rem aliquam uenalem pro potestate cognoscit. Hæc Budæus, Plin. lib. 37. cap. 7. 8, Accedit religio narrata à siderum cognitione ab inspicitoribus, quoniam ferè stellarum hæadum & numero & dispositione stellantur.
 ¶ **Inspicito**, aliud **verbale** (ἰνσπεκω) Columell. libro 1. capite 4. 1, Nam prima inspectione neq; nitia, neq; uirtutes abditas ostendit.
 Inspicito, Diligens rei alicuius consideratio. Cicero 2. Philipp. 87,
 Nos enim inspectionem solum habemus, Consules & reliqui magistratus etiam inspectionem. Id est, cognitionem & iudicium. Ita Budæus. Et uetusto codice legitur, Nuntiationem solum.
 Abstinerè inspectione. Vide Abstinere.
 In inspectione positæ artes. Quint. lib. 2. cap. 18. 1.
 Constare inspectione. Quint. lib. 2. cap. 17. 27.
 Inspicito, pro simplici intuitu oculorum. Quint. lib. 5. cap. 5.
 Inspicito ipsa sepe etiam falsum deprehendit.
 ¶ **Inspicito**, **inspicias** (ἰνσπεκω) **inspicere**, **Frequentatiuum**, **Attente & cum diligentia intueri**. Plaut. Pœn. 9. 69,
 Illuc procul nos istuc inspiciamus. Cic. ad Brut. 4. 7.
 Quod uinam inspicere possis timorem de illo meum.
 Inspicere de tegulis. Plaut. Milite. 5. 17.
 Inspicauit per impluuium. Plaut. Milite. 5. 19.
 Inspicente populo. Cic. 6. Verr. 20, Hinc illa crux inquam ciuem Romanum iste multis inspectantibus sustulit. Idem 1. de Diuin. 60, Inspicente & rege & populo.
 Inspicere principem aliquem, pro Custodire. Suetonius in Cesare.
 ¶ **Inspicula**

¶ **Inspicatio**, **inspiciationis**, **Verbale**. Seneca Nat. quest. lib. 6, Quorum est adeo mihi dulcis inspiciatio, ut quamuis.
 Inspico] **inspicas**, pen. prod. (ἰνσπεκω) **inspicere**. Virgil. 1. Georg. 59,
 — ferroq; facies inspicat acuto. Vbi Seruius, Acuto ferro incidit ad speciem & imaginem aristarum.
 Inspiro] **inspiras**, pe. pro. (ἰνσπειρω) **inspirare**, **intus spirare**, **uentu seu spiritum infundere**. Col. li. 1. ca. 66, Sed granaria scalis adeantur, & modicis fenestellis Aquilonibus infundantur. Hoc est, uersus Aquilonem aperiatur, ut sint perflatiles. Quint. lib. 10. cap. 3, Inspirantes ramis arborum aure uoluerumq; cantus.
 Tacitum inspirat amorem. Stat. 1. Syllu. 2. 39.
 Oculum inspires ignem. Virg. 1. Aen. 139.
 Venenum inspirant moribus. Virg. 4. Georg. 48.
 viribus inspirare. Quint. lib. 2. cap. 5. 6.
 Inspirare alicui literæ. Gel. lib. 2. cap. 3, Dixit, quod aspirare literam dici consuevit.
 Inspoliatus] pen. prod. **Adiect.** (ἰνσπολιτω) **Spoliato conitarium**. Quint. lib. 7. cap. 2, Hominem ocellum esse constat, non in solitudine ut à latronibus suspiceri non præde gratia, quia inspoliatus est non hereditatis spe, quia pauper fuit, odium igitur in causa.
 Instabilis, Instans, instanter] **Vide Insto**, **instas**.
 Inspuo] **inspuis**, **inspui**, **insputum**, penultima product. (ἰνσπυω) **inspuere**, **Super aliquid spuere**. Plinius libro 31. capite 9. 8, Datusq; lingendus, & oculis iumentorum insputatur. De sale.
 Inspuere in frontem mediam hominis. Seneca de Ira, 3.
 ¶ **Insputo**, **insputas**, pen. prod. (ἰνσπυω) **insputare**, **Frequentatiuum**, **Sputo aliquem sedare**. Dicimus autem Insputare aliquem, & alicui. Plaut. Capt. 1. 2. 2, Et eum morbum mihi esse, ut qui me opus sit insputarier. Et paulo post, 24, Quibus insputare saluti fuit, atq; ijs profuit.
 Instar] **Indeclinabile** (ἰνστω) **Ad æquiparationem, uel magnitudinem, uel mensuram**. Virg. 2. Aen. 3,
 Instar montis equum diuina Palladis arte
 Aedificant. Col. lib. 2. cap. 5. 1, in campo rarius, in colle
 spissus acerui stercore instar quinq; modiorum disponitur. Id est, ad mensuram. Liu. Initio milites Cannenses, dati
 duarum instar legionum. Id est, circiter.
 Instar, Ad similitudinem. Cic. M. Catoni, lib. 15. 4. 25, Egerdam autem, que fuit non uici instar, sed urbis, & c. Plin. in Paneg. 59, Ciuitasq; Romana instar erat odij & discordie, & orbitatis, quum clarissima pignora salua ipsorum pietate distaberet.
 Exhortui equoris instar. Ouid. 4. Metam. 27.
 Deorum instar. Tacit. lib. 3.
 Instar mortis. Cic. 2. Offic. 102.
 Instare uita. Cic. ad Varronem, lib. 9. 6. 11.
 Instar uoluminis erat epistola. Cic. Att. lib. 10. 19. 5. 1.
 Instar in nominatio eleganter posuim. Iustinianus lib. 4, Militatit Philippus solus, sed in quo instar omnium auxiliorum erat. Id est, sed qui solus tantum potuit, quantum oes auxiliari. Item, pro exemplari. Virg. 6. Aen. 173,
 — quantum instar in ipso est. Vlpianus, De noui operis nuntiatione. L. stipulatio, Si præponatur instar quoddam operis, & quasi facies quedam facti operis.
 Instar admittit nonnunquam præpositionem Ad, & significat Ad similitudinem. Apul. lib. 9. Metam. Ad instar scoparum. In eodem, iste quocq; ad instar infelicissimi sui filij uigilum sibi multis scibus contrucidat. Pacuuius apud authorem ad Herennium, lib. 2. 71,
 Fortunam insanam esse & cæcam & brutam perhibet
 Theauri pars 2.

bent philosophi: saxiq; ad instar glabris
 lubilem. Vetera exemplaria legunt, Saxa
 prædicant uolubili.
 Instauro] **instauras**, pen. prod. (ἰνστανω) **Instaurare**, **Renouare**, & quasi instar alicuius
 Instaurari, ab Instar dictum: quum alicuius
 militudinem reficitur. Cic. pro Rosc. Ambr. 51,
 deos immortales iudices, ne noua & mæ
 uos proscriptio instaurata esse uideatur.
 Instaurare epulas. Virg. 3. Aen. Id est, denuo
 Instaurare, pro Apparare, & Instruere in edid. deo
 nius libro 31. cap. 2. 4, Nil uilla sua, Acas
 cero monumentum sibi instaurauerat
 libro 1. 8. 5, Idq; sacrificium quum
 & c. Budæus.
 Instaurare tunicam aduersus hyemem. Plaut.
 te 23. 1.
 Renouare & instaurare. Cic. 2. Verr. 7,
 19, Quorum de fenicentia illa eadem res
 rata celebrantur.
 Acies instaurare, Vide Acies. Virg. 10. Aen.
 susas acies accipimus ex eo quod dixit
 Animum. Virg. 2. Aeneid. 90.
 Bellum, aut pugnam, Instruere, uel denuo
 15. 8. Liu. lib. 4, Cic. de prouincij Cons
 & Gabinum, Periculum sit ne instaurat
 liquas ac renouatas audiamus.
 Cadem. Cic. pro Domo sua, 4, Budæus pro
 tur, & apparare.
 Choros instaurat. Virg. 4. Aen. 29.
 Dient domus. Virg. 4. Aeneid. 13, Seruius,
 supra sacrificauerat.
 Epulas certatim instaurant. Virg. 7. Aen. 30.
 Funus. Virg. 3. Aeneid. 13.
 Honores instaurat. Virg. 5. Aeneid. 19.
 Honos instauratur. Silius lib. 13. 44.
 Iter instaurabat ad Argos. Stat. 2. Thebaid.
 Sacrum instaurari imperat. Stat. 11. Thebaid.
 Vias instaurare. Stat. 5. Thebaid. 2.
 ¶ **Instauratio**, **Verbale** (ἰνστανω) Cic.
 & mentes deorum immortalium ludor
 placantur.
 ¶ **Instauratiuus** dies, Iudis Circensibus additus
 1. cap. 7.
 ¶ **Instauratiuus**, penultima producta, **Adiectiuum**
 ginor) Cic. 1. de Diuin. 97, Itaq; Iudis inter
 ui constituti sunt.
 In sterno] **Infernus**, **instrau**, **instratum**, pen.
 so, ἰνστανω) **insternere**, **Sternere**, **operi**
 dere. Suet. in Claud. Cesare, cap. 18, Arctior
 na ob assiduas sterilitates detentus quond
 turba, conuulsiq; ac simul fragminibus p
 ut agere, nec nisi postico euadere in palan
 Insternere super. Liu. 10. bel. Pu. 39, Tabula
 ut peritum nauium ordinem faceret.
 Pelle leonis insternor. Virg. 2. Aen. 143.
 Terre insterni, pro Sepeliri. Stat. 3. Thebaid.
 Instratus ornatu regio. Plin. lib. 8. cap. 42.
 Tori instrati super pelle leonis. Silius lib. 7.
 ¶ **Instratum**, **instrati**, pen. prod. (ἰνστανω)
 la insternendi causa parata, inquit V
 de uerb. & rer. sig.
 Instigo] **instigas**, pen. prod. (ἰνστανω)
 instigare, à Stigo uerbo, ad
 Ad

go: & significat incitare, & quasi oburgatione quadam impellere. Terent. Phorm. 5. 8. 76.
 Non hercle ex re istius me instigasti Demipho. Idem And. 4. 2. 9.
 Age si hic non insanit satis sua sponte, instiga.
 Varijs instigat uocibus alas. Virg. II. Aen. 1. 4. 6.
 Sequentem instigant studijs. Virg. 5. Aen. 46.
 Instigare aliquem in alterum. Liu. 3. bel. Maced. 109.
 Instigari sermonibus alicuius. Col. lib. 11. cap. 1. 1.
 Instigante deo, numine, & c. Admonente & suadente, aut impellente. Liu. 10. ab Urb. 89. Cic. in Pisonem, 20.
 ¶ Instigator, instigatoris. Papim. in l. ob hanc. ff. de ijs qui not. infam. callido testamento uideris accusationis instigator fuisse.
 ¶ Instigatio, Verbale (ἰσχυρισμός) Author ad Heren. Amplificatio, est res que per locum communem instigationis auditorum causa sumitur.
 ¶ Instigatus, huius instigatus, pen. prod. Vlpian. in l. 1. §. sed & ff. si si quad. paup. Sed est instigatus alterius fera damnatum dederit.
 Instillo] instillas (ἰσχυρίζω, ἰσχυρίζομαι, ἰσχυρίζομαι, ἰσχυρίζομαι) instillare, intrō stillare. Cic. de Senect. 32. Nam q̄s hęc quoq; nisi tanquam lumini oleum instilles, extinguntur senectute. Plin. lib. 20. cap. 1. 2. Et foliorum succus auribus surdis cum aceto instillatur.
 Sensim instillatus humor. Quint. lib. 1. cap. 2. 19.
 Merum instillat in ignes. Ouid. epist. 18. 31.
 Aëro instillato restituenda lingua. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 5.
 Instillant gutte saxa. Cic. 2. Tusc. 4. 6. Ex Aeschulo id est guttatim cadunt super saxa.
 Instillare aliquid alicui, per translationem, pro in animum immittere, & tenitor infundere. Cic. ad Att. lib. 9. 175. 1. Attulit huberrimas tuas literas, que mihi quiddam, quo starem, instillarunt.
 A' contraria aure instillare. Vide A & Ab præpositiones.
 Præceptum instillare auriculis. Horat. 1. epist. 8. 4.
 ¶ Instillatio Verbale (ἰσχυρισμός) in fusto stillatim & guttatim facta. Plin. lib. 29. cap. 6. 2. 4. Aures purgat si pecudis cum melle canini lactis instillatio sedat dolorem.
 Instimulo] instimulas, pen. corr. (ἰσχυρίζω) instimulare, instigare, & stimulis quibusdā impellere. Ouid. 6. Fast. 102. Dissimulata deam Latias Saturnia Bacchas
 Instimulat fictis insidiosa sonis.
 Verbis instimulat eum. Ouid. 14. Metam. 99. Marcellus in l. 3. ff. de offic. testamento, Quod plerunq; accidit, quum falso parentes instimulati, liberos suos testamento uel exheredant, uel praterunt.
 Instinctus] Adiect. (ἰσχυρίζω) ab Instingo inuistato uerbo. Incitatus, instigatus. Liu. lib. 4. 210. His cursor uocibus instinctos milites in prælium ducit. Cic. 7. Ver. 148. Quodam furore & audacia instinctum.
 Murmure incerto instinctus. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.
 Furore sacro mens instincta. Lucan. lib. 5. 30.
 ¶ Instinctus huius instinctus (ἰσχυρίζω) instigatio, & quā inspirationem diuinam uocant. Cic. 1. Tusc. 99. Sine celesti aliquo mētis instinctu. Idem 1. de Diuin. 64. Que instinctu diuino afflatuq; funduntur.
 Instinctus, institatuq; diuino futura prænuntiare. Cic. 1. de Diuinat. 19.
 Instinctus alicuius facere, Suis & impulsione. Plinius in Panegyr. 123.
 ¶ Instinctor, instimcloris (ἰσχυρίζω) Tacit. lib. 17. Nec deerat inquit Ptolemæus sceleris instimclor. Hoc est, impulsor.
 Instipulor] pen. cor. instipularis. (ἰσχυρίζω) instipulari,

Per interrogationē stipulari. Fiebat enim stipulatio per interrogationem, ut pote. Promittis mihi te datum uiginti minas? Alter respondebat, promitto, alioqui non erat ratā promissio. Plautus in Pseudolo, 19. 7.
 Minæ uiginti sane, ac salua sunt tibi
 Hodie, quas abs te inde est stipulatus Pseudolus.
 Idem Rud. 3. 2. 5. passiuè, Ni dolo malo instipulatus sis.
 Instita] instite, pen. corr. §. g. (ἰσχυρίζω) Tenuissima erat fasciola, que sola extremitatem ambibat: dicta τὸ πρὸς τὸν ἄκρον, quod togæ subuehebatur, quā honeste matronæ utebatur.
 Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 6.
 — sunt qui nolunt tetigisse, nisi illas
 Quarum subsuta talos tegat instita ueste.
 Longa instita. Ouid. 1. de Arte, 7.
 Institio] Vide Instito.
 Institor] pe. cor. institoris, m. g. (ἰσχυρίζω, ἰσχυρίζομαι) Negotiator appellatus ex eo est (ut ait Vlpianus in l. 3. ff. de institoria actione) quod negotio gerendo institat. Nec mulatum facit, tabernæ sit præpositus, an cultibet alij negotiationi. Labeo. Sed etiam eos institores dicendos placuit, quibus uesuarij dani uestem circumsferendam & distrahendam, quos instigo Circuitores appellat. Sed etiam muliones quos proprie institores appellat. Itē fallonū & sarcinatorū præpositus; sed & stabularij quoq; loco institorum habendi sunt. Sed & si tabernarius seruum suum peregre mitteret ad merces comparandas & sibi mittendas, loco institoris habendum Labeo scribit. Iuuen. Satyr. 7. 23.
 Institor hyberne tegetis, niueq; cadurci. Liu. 6. ab Urb. 8. 5. Urbis frequentanda multitudine incolarum liberiorumq; & institorum, opificuq; retenta. Martial. lib. 7. 60.
 Institor temerarius.
 Mundus demissis institor in tunicis. Propert. lib. 4. eleg. 2. 8.
 Discinctus institor. Ouid. 1. de Arte, 8. 5.
 Institor uestis dicitur Vergiliarum fidus, quod mense Nouembri, quum earum occasus est, ex hoc sidere coniecturam huius faciunt: nam si nubilus fuerit Vergiliarum occasus, pluuiofam hyemē denuntiat: ideoq; negotiorum statim auget lacernarum pretia, quo genere uestium pluuio tempore uitamur. Si uero sereno tempore occiderint, asperitas hyemis denuntiat: ut sic relictarum uestium pretia accendant. Sic institor uestis uidetur hoc fidus esse, quod ut plurimum noris ue uendatur uestis, efficiat. Sponcius.
 Institor eloquentia. Quint. lib. 8. cap. 3. Id est, uenditor, ostentator, & mercator. Budæus. Idem Quint. lib. 11. cap. 1. Comoneatur nequiquā eius fortuna quæ tumidum ac sui iactantem, & ambitiosum institorem eloquentia in ancipiti sorte uideat.
 ¶ Institorius, adiect. (ἰσχυρίζω) Quod ad institorem pertinet, ut Ars institoria. Suet. in Claud. Cæs. cap. 27. Dispositio per litora & ripas diuersoriarie tabernæ parabantur, instignes gance, & matronarum institorias operas imitantiu, atq; hinc inde orantium ut appelleret.
 Institoria actio dicitur, qua dominus institorem conuenit, uel pro institore conuenitur. Vlp. in l. quicunq; ff. de institoria actione, Si libidinarium (quem Græci λυγιστὴν uocant) seruū pollinctorem habuerit, isq; mortuum spoliauerit, dandum in eum quasi institoriam actionem, quamuis & furit & iniuriarum actio competeret.
 ¶ Institrix, pe. cor. huius institricis, pe. prod. (ἰσχυρίζω) à Plautu uocatur ancilla, que pro domina negotiatur. Sponcius.
 Instituo] instituis, institui, institutum, pen. prod. (ἰσχυρίζω) Instituere, ex In & Statuo: significat idem quod ipsum Statuo, uel Decerno. Terent. Phorm. 4. 2. 14. Petam hinc unde à primo institui. Cic. 4. Verr. 40. Tu qui institues

instituas in eos animaduertere, qui perperā iudicassent.
 Instituire accusationem, Est iudicium dicere, Actionem uel crimen intendere. Vlpian. in l. si maritus. ff. ad legem Iuliam, de Adulterijs, Si maritus præuenit, accusareq; instituerit, tempora non cedunt patri: quia accusationem instituire nō potest. Budæus.
 Accusatores & testes instituire. Cic. pro Cluent. 13.
 Instituire actionem. Cic. ad Attic. lib. 7. 123. 13. Nunc aucto scire quid hominis sit, & quarum rerum actionem instituat: id est, quid uelit, siue cogitet facere.
 Instituire (ἰσχυρίζω, ἰσχυρίζομαι) Incipere. Terent. in Prologo Eunuch. 19.
 Que proferentur post, si perget ledere.
 Ita ut facere instituit. Cic. in Verrē, Verū ut institui dicere. Id est, coepi. Idem pro Cluentio, 55. Quæso ut me. Iudices, sicuti facere instituitis, benigne, attenteq; audiat.
 Instituire & Perficere, contraria. Cic. 4. de Finib. 57.
 Suscipere, instituire, & perficere aliquam rem. Cic. Luc. libro 5. 12. 5.
 Instituire actionem, Proponere. Vlpianus in l. de eadem. ff. de except. rei iud.
 Sic insti; tuere actionem, Citare. Iustin. l. 4. tit. de poena tempo. litig.
 Instituire amicitiam cum aliquo, quod & Inchoare dicitur. Cicero ad Sulpitium, lib. 13. 18. 1.
 Instituire sibi amicos: quod alijs Facere uel acquirere dicitur. Cic. 6. Verr. 18.
 Amphora coepit institui. Horat. de Arte, 5.
 Instituire (ἰσχυρίζω) animum ad cogitandum, pro Applicare, & quod uulgus Ponere dicit. Terent. Phorm. 2. 1. 10. Ictum irritatus, animum ut neque ad cogitādū instituire.
 Argumenta in corde instituire, proponere apud te, & apparere quid dicitur sis. Plaut. Most. 3. 2.
 Astutiam, Adornare fallaciam & instruere. Plaut. Epid. 8. 27.
 Sibi certamen cum aliquo instituire: Hoc est, proponere sibi aliquem, cum quo aut uerbis aut re ipsa decertare uelimus. Cic. 1. Acad. 63.
 Cūctates instituire, & leges scribere. Cic. 1. de Orat. 43.
 Collegium, pro eo quod Euidare dicunt. Plin. epist. 250.
 Consuetudinem, Quod dicitur alijs Facere amicitiam. Cic. ad Attic. lib. 1. 1. 9.
 Cursum, Terent. Phorm. 5. 6. 8. Cic. pro lege Manil. 28. Non auaritia ab instituto cursu ad prædam aliquam reuocauit, non libido ad uoluptatem, & c.
 Dapes instituire. Virg. 7. Aeneid. 22.
 Delectum militum. Cæsar 1. bel. Ciuil. 62.
 Diligentiam instituire. Cic. Tironi, lib. 1. 6. 20. 1.
 Epulas instituit. Silius lib. 11. 55.
 Exemplum. Plin. epist. 94.
 Heredem, Creare & facere. Cic. pro Cecinna, 39.
 Heredem ex asse instituire, uel omnibus bonis. Plin. epist. 96. c. Plin. lib. 7. cap. 36. 3.
 Historia institui nisi preparato otio non potest, nec exiguu tēpore absolui. Cic. 1. de Legib. 14.
 Instituire in animo, Statuere, Deliberare. Terentius Adelphis 1. 1. 13.
 Iter instituire, Aggredi. Cato Ciceroni, lib. 15. 5. 7.
 Iter institutum rumpere. Horat. 3. Carm. ode 27. 1.
 Legem iniquam & miseram conditionem periculis hominum instituire. Cic. pro Murena, 55.
 Ludos instituit celebri certamine. Ouid. 1. Metam. 90.
 Mercatum domesticum rerum aliquarum instituire. Cic. 3. Philipp. 14. 5.
 Naves instituire, Adornare, & præparare, aut edificare. Cæsar 5. bel. Gall. 43.
 Nauem instituire, aliter, pro Authorem esse nauis faciendæ. Plinius lib. 7. cap. 56. 17. Quinquagemā instituit Nefichthon Salaminius.
 Negotium, Aggredi opus. Plaut. Poen. 14. 104.
 Nundinas. Plin. epist. 99. lib. 5. ad Valerianum.
 Officinam alicubi instituire. Cic. 6. Verr. 48.
 Opus, Quamlibet lib. 6. cap. 4.
 Orationem cū aliquo, Sermonem ad aliquem conuertere. Cic. 5. de Finib. 148.
 Oratorem autem instituumus. Quint. in Proem. lib. 1. 8.
 Instituire ornithoboscium. Vide Ornithoboscium.
 Poenam in aliquem instituire. Cic. pro Domo sua, 96.
 Portorium uini instituire. Cic. pro Fonteio, 8.
 Questionem in re aliqua. Quint. lib. 7. cap. 2.
 Sibi quæstum, quod & facere quæstum dicitur, & aliquid sibi proponere ad quæstum faciendum. Cicero pro Quintio, 7.
 Qui ab adolescentulo quæstū sibi instituisse sine impediō: Rationem. Plaut. Stich. 7. 26. — si tu hanc rationē instituis, Amicam ego habeo Stephanium, & c.
 Rationem alicuius negotij instituire. Cæsar 1. bel. Ciuil. 165.
 Instituire regnum. Plaut. Rud. 2. 2. 28.
 Instituire sermonem, absolute, uel cū aliquo. Cæsar 5. bel. Gall. 138. Longiorq; consulto ab Ambiorige instituitur sermo. Cic. 2. de Orat. 163. Quum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus, esset de te institutus, & c. Idem 2. Tusc. 14. Est igitur ambulantis ad hunc modum sermo ille nobis institutus, & à tali quodam ductus exordio.
 Sumptus instituire. Cic. pro Flacco, 26.
 Tabellarios certos instituire. Cic. Terentia, lib. 14. 18. 5.
 Textrimam alicubi instituire. Cic. 6. Verr. 52.
 Tutorem filiorum orbitati instituire. Cic. 1. de Orat. 116.
 Vestigia retro instituit. Lucret. lib. 4. 96. Hoc est, retrocedit.
 Sapienter uitam instituire. Terent. And. 1. 1. 40. Hoc est, prudenter uiuere.
 Vitam instituire, pro Conserere. Suetonius de claris Grammat. 23.
 Instituire (ἰσχυρίζω, ἰσχυρίζομαι, ἰσχυρίζομαι) Docere, instruere. Cic. pro Quint. 46. Qui apud te esset educatus: quem tu à puero instituisse, ut nobili ne gladiatori quidem hereret.
 Aliquem instituire, & ei præcepta dare. Cicero pro Quintio, 57.
 Artem aliquam instituire. Cic. 1. de Orat. 92.
 Instituire & imbuiere aliquem. Cic. 10. Philip. 283.
 Adolescentem instituire. Cic. pro Cælio, 30.
 Rudem ad dicendum instituire. Cic. 2. de Orat. 88.
 Ad lectionem aliquem instituire. Quint. lib. 1. cap. 7. 9.
 Ad scenam aliquem instituire. Cic. de clar. Orat. 106.
 Instituire atq; erudire ad turpitudines. Cic. 5. Verr. 137.
 Literis Græcis instituire. Cic. de clar. Orat. 90.
 Institui lib. 4. Quint. lib. 1. cap. 27.
 ¶ Institutus, pen. prod. Particip. (ἰσχυρίζω) Statutum, decretum significat. Plaut. Pseud. 10. 10. Iam instituta, ornata cuncta in ordine habeo.
 Male instituta ratio exitum reperire non potest. Cic. 1. de Nat. deorum, 145.
 Diuinitus multa à maioribus inuenta atq; instituta sunt. Cicero pro Domo sua, 1.
 Institutus, Eruditus. Cic. 3. de Finib. 17. Instituti à natura. Quint. lib. 2. cap. 13. Bene instituto ac satis exercitato.
 Diligentia alicuius bene institutus aliquis. Cicero. de clar. Orator. 129.
 Doctrina liberaliter institutus. Cic. 2. de Orat. 89.

Thesauri pars 2.
 Institutus, A 3

Institutus, Inceptus. Cic. pro Domo sua, 109, Neq; institutas caremonias persequi. Idem pro Cluent. 32, Nihil tam remotum ab accusatione quam Cluentius et natura, et voluntate, et instituta ratione uita.

Institutum, huius instituti, pen. prod. (το δὲ ἰνστιτούμενον) Val. la. Praecepta et praeceptiones indifferenter pro disciplina sumuntur. Instituta et institutiones, per differentiam. Instituta enim sunt mores consilio et ratione sumpti. Nam mores, bonos et malos dicimus. Et in morem, id est, similitudinem in morem leonis, in more stagni, placidaque paludis, inquit Virgilius. Institutum autem, bonus mos: ut, Facia meo instituto. Licet institutum nonnunquam significet inceptum, propositum, ab instituto, quod est incipio. Instituta uero plurali numero (ut institueram dicere) boni mores sunt, consilio et ratione sumpti. Quint. lib. 1. cap. 2. 12. de Chrysippo, Na is, quamuis nutricibus triennium dederit, tam ab illis quoque tam informandam quam optimis institutis mentem infantiu iudicat. Cur autem ad literas non pertineat etas, quae ad morem tam pertinet? Eandem rem appellans instituta et mores. Apud Valerium Maximum titulus est, de institutis antiquis: quasi de moribus. antiquis. Institutiones sunt praeceptiones ne quibus instituuntur et docentur homines, ut libri ab eodem Quintiliano ac Lactantio, multisque alijs authoribus inscripti De institutione oratoria, siue ab alio nomine atque materia. Haesenus Valla, lib. 4.

Instituto Platonis, More Platonis, uel secundum Platonis doctrinam. Cic. 1. Acad. 25.

Consuetudo et institutum. Cic. ad Attic. lib. 4. 87. x. Leges et instituta iuris publici. Cic. de clar. Orat. 146. Idem in Pisonem, 23, Qui eius ciuitatis in qua in principum numero nullis esse, non leges, non instituta, non mores, non iura noritis? Cas. 1. bel. Gal. 1. Hic omnes lingua, institutis, legibus inter se differunt.

More institutoque maiorum. Cic. pro Murena, 1. Praecepta et instituta philosophiae. Cic. 1. Offic. 1. Instituta et rationes meae. Cic. Celio, lib. 2. 12. 6. Alienum institutis meis. Cic. Sestio, lib. 5. 17. 2.

Aereticum institutum. Cic. pro Celio, 39. Nefarium institutum. Cic. 5. Verr. 4. Idem 2. Verr. 8. Innumera biles pecuniae ex aratorum bonis nouo nefarioque instituto coactae.

Nefandum institutum. Vide Nefandus. Institutum, pro Incepto. Plinius, Haec sunt rerum principia et instituta nature.

Abduci ab institutis suis pecunia. Hoc est, a proposito, et sententia. Cic. 6. Verr. 10. Institutum uita capendum. Hoc est, uinendi ritus siue ratio et modus. Cic. 4. de Pinib. 66.

Consequi institutum. Vide Consequor. Decedere instituto. Tacit. lib. 7. Vide Decedo. Instituto suo facere aliquid. Cic. ad Thermum, lib. 13. 56. 5. Formare mentem institutis. Quint. lib. 1. cap. 2. 12. Insumere instituta. Tacit. lib. 5. Instituta Parthorum insumit. Perficere instituta. Cic. 2. de Dinmat. 8. Vide Perficio. Resumere instituta. Tacit. lib. 26.

Perpolire instituta. Cic. Lucio, lib. 5. 12. 35. Tenere aliquid institutum in omnibus. Cic. 6. Verr. 40. Vti instituto suo. Caesar Oppio, in epist. ad Attic. lib. 9. 177. 2, Scilicet et meo instituto usus sum. Hoc est, feci quemadmodum consueueram.

Instituto, Verbale (το δὲ ἰνστιτούμενον) Doctrina, instructio. Cicero 1. Offic. 13, Magis ad institutionem uita communis spectare uidentur.

Institutio et disciplina. Cic. 4. Acad. 18.

Puerilis institutio. Quint. lib. 1. cap. 1. 8. Praeceptum et institutio. Cic. 3. de Orat. 20. Rationem institutionemque suam conseruare. Cicero, ad Attic. libro 1. 12. 14.

Secta et institutio. Cic. 7. Verr. 142. Horum nos hominum sectam atque institutionem persequimur. Vetus exemplar habet Instituta.

Institutio Stoica. Seneca de Benef. lib. 2. Institutiones, Pluraliter. Vide Institutum, ex Valla.

Institutio operis, Propositio uel principium. Plin. lib. 16. cap. 4. 4. Longum est, nec ex institutione operis, differere, quia nam Romanorum primus acceperit. Vetus codex habet, nec instituti operis. Cicero 1. Offic. 12, Omnis enim, quae a ratione suscipitur de aliqua re institutio, debet a definitione proficisci. Id est, praecipit et propositum de aliquo agendi.

Instituto iustas, institui, institum, pen. cor. (ἐπιτιθεῖν, ἰσχυρῶς) instare, Urgeri, Instari. Cic. 5. Verr. 115. Institui, oppressit, non remisit. Idem 3. Verr. 48, Cedere tanquam saxo, instare ferro: ligna et fumenta circumdare. Liu. 7. bel. Pun. 78. Sciuicis, ferociter in hosti uictis: seu uictus est, instaurat cum uictoribus certamen.

Acrior instat. Virg. 3. Georg. 30. Cupidius instare. Vide Cupidus.

Impensus instans. Ouid. 1. Metam. 65. Lenius instando te dia tolle tui. Ouid. 1. de Arte, 144.

Vi instat. Virg. 2. Aeneid. 98. Instare et premere. Martial. lib. 7. 98.

Instare et premere. Martial. lib. 7. 96.

Instare res aliqua dicitur, quando urget. Cic. 3. Tusc. 16, Sed id aliud: nunc quod instat. Virgilius in Bucolicis, Desine plura puer, et quod nunc instat agamus. Hoc est, quod maxime necessarium est.

Instare, datio iurisdictionum, significat molestias et urgentias et (quod dicitur) instanter aliquem sollicitare. Cic. pro Quinctio, 18, Verum quoniam tibi instat Hortensius ut eas in consilium.

Euincuntque instando, ut literae sibi ad Tarquintos darentur. Liu. 2. ab Vrbe, 16.

Alicui rei instare. Quint. lib. 7. cap. 3. 30. Patronus uero quod aies poterit, instabit huic loco, ut nihil credibile sit factum esse sine causa.

Fama instandum. Tacit. in uita Agricola. Instare funeri. Plin. lib. 7. cap. 52. 5.

Furto feruidus instat. Virg. 9. Aen. 74. Animus maioribus instat. Ouid. 2. de Arte, 107.

Instare operi, Aliquod opus diligenter curare ut fiat. Virg. lib. 1. Aeneid. 102. Plin. in Paneg. 30, Et inde offensa, gratiaeque pariter securi, instanti operibus, adfuit exercitibus: arma, moenia, uiros aptant.

Instare uestigijs alterius, pro Imitari. Plin. epist. 97. lib. 6.

Instare uestigijs alicuius, Quod barbari dicunt Sequi de propo Liu. 7. bel. Pun. 69.

Instare sequi uestigijs. Liu. 7. bel. Pun. 10.

Instare ut. Cic. ad Attic. lib. 2. 16. 4, Ita uulgo qui instabant, ut darent sibi quod ornarent, iam exhibere mihi molestiam desiterunt. Sic, lib. 3. 55. 5, Te instante facient.

Instare ne. Plaut. Casina, 7. 34, Non me hercle opinor posse, ita uxor acriter Tuae instat, ne mihi detur.

Instare unum ut. Terent. Heaut. 5. 1. 22, Magis unum etiam instare ut conficerentur nuptiae.

Instare usque adeo donec. Plaut. Cistell. 7. 41.

Instare aliquem ad pretorem. Plaut. Curcul. 8. 6.

instare

Instare illi, Accipere. Plaut. Cistell. 10. 11.

Instare uiam. Plaut. Asin. 3. 40, Est ne hoc ut dico Latine? u. rectam instas uiam. Id est, secreta habet ut dicitis.

Instare, absolute, pro Instabant, huic Resistere opponitur. Salust. Veterani uirtutis pristinae memores, cominus acriter instare, illi haud timidi resistunt.

Instare factum, Contendere rem sic se habere ut diuinus. Plaut. Mercat. 5. 18. Terent. And. 1. 1. 120,

Ego illud seculo negare factum: ille instat factum. Instat ire ad eum id est, perseverat. Plaut. Milit. 10. 14. 7.

Instare, Propinquum uel proximum esse. Salust. Optimum factu ratus, nollem quae instabat, ante capere, ne quid eo spatio nouaretur. Caesar 1. bell. Gall. 63.

Instare et imminere. Caesar 1. bel. Ciuil. 305.

Instans bellum. Cic. 11. Philipp. 307.

Instant ad me tibi bonis, Proximum est ut ego te diuitem faciam. Plaut. Persa, 15. 23.

Cedes instans miseris. Virg. 8. Aeneid. 105.

Dies instabat. Lucan. lib. 5. 1.

Instat periculum. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 21.

Instat proprii. Terent. Adelph. 3. 2. 9.

Senectia instans. Horat. 2. Carm. ode 14. 1.

Instat telum. Plaut. Poen. 14. 98.

Instantis, instantis, om. g. (ἐπιτιθεῖς, ἀναστῆς) Quod imminet, et praesens est. Cic. 4. Tuscul. 19, Quae enim uenientia metuentur, eadem efficiunt aegritudinem instantia. Id est, praesentia, urgentiaque. Quint. lib. 5. cap. 10, Praetertitum, instans, futurum.

Instantia, huius instantiae (ἐπιτιθεῖς) pro Continua intentione et assiduitate. Gellius lib. 5. cap. 2, Peccata quoque hominum, et delicta non subsistenda, neque condicenda sunt ipsis, uoluntatibusque eorum, sed necessitati cuidam et Instantiae quae oritur ex facto. Liu. 5. fin. de pig. act.

Instantia in oratione, pro Vehementia uel elatiore stylo. Plin. epist. 103, Haec uel maxime uel, amaritudine, instantia: illa tractu et suavitate atque etiam dulcedine placet.

Instanter, Aduerbium (ἐπιτιθεῖς) Hoc est, perseveranter. Quint. lib. 9. cap. 4, Vtlicetque acriter erit et instanter, pugnatereque dicendum, membratum, casumque dicemus.

Instabilis, et hoc instabile, pen. corr. (ἀσταθής, ἀβέβαιος) Quod suo loco stare non potest. Plin. lib. 36. cap. 14. 2, Rursus in lubrico atque instabilis fundamenta tanta molis locarentur, etc.

Animi instabiles. Virg. 4. Georg. 21.

Instabilis homo, Inconstans, leuis. Liu. 1. bel. Pun. 20.

Instabilis hostis ad cominus conferendas manus. Liu. 7. bel. Pun. 169.

Locus instabilis. Ouid. 6. Metam. 39.

Regnum instabile. Senec. Thyeste, 39.

Instabilitas, pen. corr. instabilitatis (ἀσταθία) Inconstantia. Plin. lib. 24. cap. 17. 5, Hanc autem a regibus Persarum comedi aut tibi contra omnia corporum incommoda instabilitatemque mentis.

Instituto, instas, pen. corr. (ἐπιτιθεῖς) instigare, Sepe contra stare, repugnare. Caesar lib. 1, Id conspicit Heluetij, qui in montem sese receperant, rursus instigare, et praelium redintegrate coeperunt. Alij codices habent, instare.

Instratum] penult. prod. (ἐπιτιθεῖς) Vide Instrum. Liu. 4. bel. Maced. 34, Instrato omne uestimentum contineri quod iniicitur, Labeo ait. Vlpianus in Instrato. ff. de uerb. et rerum sig.

Instragulum] pen. corr. (ἐπιτιθεῖς) Idem quod Stragulum. Cato cap. 10. 4.

In strenuus] Adiectiuum (ἀσθενής) Strenuo contrarium: quasi minime generosus, ignobilis, indiligens, et ad res gerendas minime promptus. Plaut. Mostel. 3. 17, Atque ubi illud immigrat nequam homo, indiligens, cum pigra familia.

Immundus, instrenuus, hic iam adibus uitium additur.

In strenuus animus. Terent. Heaut. 1. 1. 68,

Ambo accusandi: est illud inceptum tamen Animi est prudentis signum, et non instrenuus.

In strepo] instrepis, penult. corrept. instrepui, instreptum, (ἐπιτιθεῖς) instrepere, idem quod Strepere. Liu. 4. ab Vrbe, 186, Vnde si quid instrepat terroris, sine Patrio magistratu placere Kemp. opprimi. Vetus exemplar habet, increpet.

Instrepit axis, pro Stridet. Virg. 3. Georg. 34.

Dentibus horrendum instrepit. Claud. 8. in Paneg. 45.

Instridens] pen. prod. Silius Ital. lib. 14. 88,

Fax nidore graui sedauit cominus auras Ambusto instridens pelago. Id est, in mari stridens, are debant enim naues praetio nauali succense.

Instringo] instringis, instrinxi, instrictum (ἐπιτιθεῖς) instringere. Catul. de Lesbia, epig. 71. 5,

Quin te animo affirmas, teque instringisque, reducisque, Et dijs inuitis desinis esse miser: Videtur hic idem significare quod dissoluo.

Instringo, Vehementer et acriter stringo. Quintilianus in Aegro redempto, tacet inter uincula, quibus instringat adhuc recentem pirata captiuum.

Instructio, Instrumentum] Vide Instruo.

Instruo] instruis, instruxi, instruam (ἐπιτιθεῖς) Instruere, significat proprie Apparare, componere, struere, machinari. Valla dicit in compertu sibi esse apud idoneos auctores legi pro Docere: Quum tamen legatum Instruere discipulos, studiosos, etc.

Instruere accusationem, uel actionem, uel litem, Est literis ac testibus, ceterisque ad probandum necessarijs eam adornare, misnreque. Vnde instrumentum litis uocat Quintilianus, quicquid ad instruendam litem, id est, causam pertinet, Budeus.

Cic. pro Cluentio, 12, Hoc enim ipsum iudicium, hoc periculum, illa accusatio, omnis testium copia quae futura est, a matre initio est adornata, a matre hoc tempore instruitur.

Instruere aciem. Cic. pro Murena, 19.

Armis instruit socios. Virg. 8. Aeneid. 16.

Calumniam instruere alicui. Vlpianus in l. ff. de iure patroni. Et si calumnia aliqua eis instruxit, uel delatoris subornauit.

Coenam, Apparare. Gel. lib. 2. cap. 24.

Conflia. Terent. Phorm. 2. 2. 7,

Cedo sententiam instructa sunt mihi corde consilia omnia.

Copias instruere. Caesar 7. bel. Gall. 66.

Domum. Cic. 6. Verr. 8.

Epulas. Liu. 5. ab Vrbe, 124.

Instruende fraudi aliquanto intentior. Liu. 3. bel. Pun. 167.

Hortos, Comparare in hortis necessaria. Plin. epist. 171. d. Cic. 3. Offic. 77, Emit homo cupidus et locuples tantum quantum Pythius uoluit, et emit instructos. De hortis.

Insidias. Cic. pro Cluent. 150.

Insidias mihi instruens. Catul. ad Aurelium, epig. 18. 2.

Iter ad bonam famam. Plin. in Paneg. 126.

Legiones. Plaut. Amphit. 4. 67. Terent. Eunuch. 4. 7. 11,

Tu hosce instrue: hic ego ero post principia in de omnibus signum dabo,

Illuc est sapere: ut hosce instruxit.

Instruere locum insidijs. Liu. 6. ab Vrbe, 87.

Mensas instruxere epulis. Ouid. 8. Metam. 115.

Nauigia. Colum. lib. 5. Nonnulli strenue fabricant nauigia, nec con summata perinde instruunt, armamentis, ministrisq; id est, armant, uel muniunt.

Opus instruitur. Ouid. 4. Fast. 138.

Ornamenta alicui. Plaut. Milite. 13. 34.

Instruere discipulos lectione orationum. Quintil. lib. 1. cap. 5.

Arte instruere aliquem. Ouid. epist. 15. 74.

Cultibus instruere aliquem. Ouid. 2. Fast. 64.

Instruere dolis aliquem. Virg. 2. Aeneid. 31.

Scientia aliquem instruere. Quintil. in Proemio. lib. 1. 17.

Instruere studiosos scientia alicuius rei. Quintil. in Proemio, lib. 1. non procul a fine.

Instruere Oratorem, Docere orationis conscribende ratione. Quintil. lib. 18. cap. 1. Instruamus qua in oratione, qua dicere, facere, quam optime, quam facillime possit. Idem lib. 4. cap. 2. Index notitia reru instruendus uidetur. Id est, docendus, ut ait Budens.

Instruere ignorantiam alicuius. Plin. epist. 31. 7.

Instruit eos certis notis, quibus cognosci possent sua mandata esse. Lilius.

Instruere ad omne officij munus. Cic. de Senect. 2. 6.

Instruuntur a natura idoneis ad negotia. Cic. ad Atticu. lib. 5. 30. 1.

Instructus, Participium (κατασκευασμένος) sine Nomen ex participio.

Liberaliter instructus. Vide Liber, liberi.

Instructus artibus ingenis (κατασκευασμένος) Hoc est, bene edoctus et institutus. Cic. 1. de Orat. 37.

Instructus et ornatus plurimis et grauissimis artibus. Cic. 2. de Finib. 17. 8.

Instructus et munitus ad rem aliquam. Cic. ad Senatu. lib. 15. 1. 11.

Instructus ad perniciem. Terent. Heaut. 3. 1. 41.

Instructus ad caedem. Liu. 4. bel. Pun. 117.

Instructus ad mortem contemnendam. Cic. 2. de Finib. 92.

Instructus in. Quintil. lib. 5. cap. 71. Ex antecedentibus et iunctis et insequentibus trahenda esse argumenta qui acciperit, protinus in hoc sit instructus, ut quid in quaque causa dicendum sit, ex his sciat.

Ferro instructi. Virg. 12. Aeneid. 25.

Eques instructus spiculis. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 4.

Instructus telis exercitus. Caesar 3. bel. Ciuil. 216.

Instructi et parati conuiuui omnibus rebus. Cic. 6. Verr. 54.

Instructiores pedum copia. Liu. 7. bel. Pun. 239.

Instructior doctrinis. Cic. 1. de Finib. 39.

Instructior paterfamilias. Vlpianus Digest. lib. 33. tit. de fundo instructo, Supellex, ceteraq; si qua agro fuerunt, quo instructior esset paterfamilias, instrumento fundi non continentur.

Instructor a philosophia, a iure ciuili, ab historia. Cic. de claris Oratoribus, 83.

Vitijs decem instructor. Horat. 1. epist. 19. 5.

Instructissimus uir. Cic. 2. de Oratore, 134.

Instructissimus artibus. Brutus Attico, in epist. ad Brutu. 17. 8.

Instructus, huius instructus (κατασκευασμένος) Apparatus. Cicero 3. de Orat. 14. Ritus est diducta oratio, non fontibus: et quo cunque ingreditur, eodem est instructu, ornatusq; comitata.

Instructio, Verbale, constructio (κατασκευασμένος) Traianus ad Plinium, epist. 2. 41. Si instructio noui balnei oneratura ut res Prusensiu non est, possumus desiderio eoru indulgere.

Instructio exercitus, instructio militu. Cic. 2. de Nat. deor. 12. 1. Et pro Cecinna, 32. Neq; coniectione telorum, sed sepe clamore ipso militum, aut instructione aspectusq; signorum magnas copias pulsas esse et uidimus et audiuimus.

Instructor, Aliud uerale (κατασκευασμένος) Qui parat et in-

struit. Cicero. Post reditum in Senatu, 13. Hi sunt conductores, instructoresq; conuiuui.

Instrumentum, huius instrumenti (εργαλείον) Omne illud quo quis ad operandum utitur. Apparatus ite quo fundus, taberna, et id genus alia instruuntur. Cicero pro Domo sua, 49. In fundum autem uicini Con-

tilis, non instrumentum aut ornamenta ulla, sed etiam arbores transebat. Et 4. Acad. 5. Totius belli instrumenta et apparatus. Idem 6. Verr. 87. Hostiu spolia, monumenta imperatorum, decora atq; ornamenta sanorum, post hac his preclaris nominibus amissis in instrumento ac suppellectili C. Verris numerabuntur. Suet. de Augusto, Et Alexandria capta, nihil preter calicem ex instrumento regio reuenerit. Sic apud Iureconsultos titulus est, De fundo instru-

eto, et instrumento legato.

Instrumentum significat etiam subsidium ad aliquid agendum. Instrumentum causaru et generu omniu. Cic. 2. de Orat. 80.

Artis instrumentum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 26.

Instrumenta multa habet homo ad adipiscendam sapientiam. Cic. 1. de Legib. 89.

Subsidia et instrumenta. Cic. 2. in Cati. 31.

Instrumentum a natura. Cic. 3. de Orat. 108.

Natura instrumenta. Cic. de clar. Orat. 14. 5.

Instrumentum in bonis artibus comparandis. Cicero 2. de Finibus, 177.

Firmare, uel destruere instrumenta. Quintil. lib. 5. cap. 7. 25.

Instrumentum imperij. Tacit. lib. 20.

Instrumentum regni. Brutus Ciceroni, 4. 6. Idem ad Brutum, 15. 6. Sed instrumentum regni delatum ad Lepidu et Antonium, id est, copia, ut uulgus loquitur, Caesaris. Budens.

Instrumentum tribunatus. Cicero pro Milone, 15.

Instrumentum triumphi. Cicero ad Atticum, lib. 7. 128. 6.

Instrumentum uenatoriu intelligitur apud Plinium epist. 63. pro ijs omnibus que ad uenationem requiruntur.

Instrumenti nomine, aliquando intelligitur monumentum scripturarum, ad res gestas pertinentium. Suet. in Vespasiano, cap. 8. Instrumentum imperij, pulcherrimu ac uetustissimu confectit: quo continebantur penes ab exordio urbis Senatufconsulta, plebiscita de societate et fcedere ac privilegio ciuicunq; concessis.

Instrumentorum nomine ea omnia accipienda sunt quibus causa instrui potest.

Litis instrumentum. Vide Lis.

Necis instrumentum: ferrum ignesq;. Ouid. 3. Metam. 140.

Anilia instrumenta. Ouid. 14. Metam. 4.

Mendicum instrumentum. Vide Mendicus.

Perniciofa instrumenta. Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.

Instudio[sus] pen. prod. Adiectiuum, Non studiosus. Apuleius in Apologia prima, Medicina neq; instudiofus, neque imperitus.

Instupens] pen. corr. instupentis, om. gen. (απειθής) Idem quod Stupens, aut ualde stupidus, et sensus expers factus. Plin. lib. 28. cap. 4. 6. Salpe torporē sedari quocunq; menbro instupente, si quis in sinum expuat.

Insaalum] huius insuasus, pen. prod. n. g. appellabant antiqui colorem, inquit Festus, similem luteo, qui fiebat ex fumo fo sillicidio. Plaut. Trucul. 6. 16.

Insaauis] hoc insuaue, pen. prod. (αμαρής) Quod suauit cotrarium est, hoc est, asperum, austerum. Cic. de Amicitia, 74. Insaauem illam admirationem ei fore, que incundissima fuisse, nisi alicuius cui narraret, habuisset. Idem 2. de Oratore, 15. Qui uitam insuauem sine his studijs putaretis.

Insaauis odor. Colum. lib. 12. cap. 52. 1.

Insubi-

Insubidus] pen. corr. (αἰσθητός) Gellius lib. 17. ca. 19. Sed ne nos, id est, non Latini, tanquam profectio uastos quosdam et insubidos uisus et diuicias condemnentis.

Insubide, (αἰσθητός) Aduerbiu est, quo utitur Gellius lib. 1. cap. 2. Multa atq; immodica de philosophia doctrinis intempesiue atq; insubide diserebat. Id est, precipitanter, prius quam subiret, aut in mentem ueniret quid diceret. Macrobius lib. 7. Saturnalium, ipsam uero uidendi naturam non insubide introspexit Epicurus.

Insubres] pen. corr. (αἰσθητός) Gallie populi, qui Mediolanum condiderunt: de quibus Strabo lib. 5.

Insubtilis] et hoc insubtile. pen. prod. Papiianus in lege, cum filiofamilis. ff. de legat. 1. Deniq; Iulianus non insubtilitate motus respondit, et c.

Insubtiliter, pen. corr. Aduerbiu. Non subtiliter, Vlpianus in l. 1. §. si ex fundo. ff. de hered. instit. Marcellus non insubtiliter non putat hodie hoc procedere.

Insubulum] insubuli, n. g. Tectoris instrumentum, authorem thloro; sic dictum quod infra et supra sit, uel quia insubulatur. Lucretius lib. 5.

Necratione alia possunt tam laeua gigni insubula, ac fusi, et c.

Insuccas] insuccas (αἰσθητός) insuccare, imbuiere, seu insiccare, et succo aliquo uel humore intingere. Colum. lib. 7. cap. 55. Practa pecudum, non aliter quam hominum crura fannantur, inuoluta lanis oleo atq; succo insuccatis. Et lib. 7. cap. 4. 4. insuccanda, oleo lana.

Insucelco] insucelco, insucelco, insucelco, pen. prod. (αἰσθητός) insucelco, idem quod Consucelco. Terent. Adel. 1. 1. 30.

Nam qui mentiri, aut fallere in suelco patrem, et c.

Insucere frui parta uictoria. Liu. 5. ab Vrbe, 24. Lucret. lib. 4. 258. Ut facile insucet secum uir ducere uitam.

Insucere, cum dattio. Colum. lib. 6. cap. 4. 7. Cui partui deinde quum decem diebus insueuit equa.

Insucere corpori meretricis, pro Consuetudinem stupri habere. Tacitus. Budens.

Insucere pecus amurca. Colum. lib. 6. cap. 4. 4. Maxime tam habet salutaris amurca, si tantundem aque miscetas, et ea pecus insucas, et c.

Insufco, actiua significatione apud Colum. lib. 6. cap. 4. 4. et Horatium lib. 1. Serm. Satyr. 4. 22.

Insufco, actiua significatione. Horat. lib. 1. Serm. Satyr. 4. 22. — insueuit pater optimus hoc me.

Vi suserem, exemplis uitiorum quaeq; notando.

Insufeci, Passiuum. Colum. lib. 11. cap. 3. 5. Atq; ubi exceperit aliquod incrementum habere, sic insufeci debent, ut in id spatium quod sulcis intriacet, inclinentur.

Insuetus, pen. prod. Adiect. (αἰσθητός) Tam de re, quam de homine dicitur.

Insuetum iter, Per quod transire non sumus soliti. Virg. 6. Aeneid. 4. Idem eclog. 1. 10.

Non insueti grauis tentabunt pabula factas.

Manus insuete operi. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 10.

Insueti solitudo. Liu. 3. ab Vrbe, 217.

Insuetus homo alicui rei. Qui non consueuit, aliquando genituo iungitur. Liu. 8. bel. Pun. 95. Vi non Syphace modo barbarum, insuetunq; moribus Romanis, sed hostem etiam infestissimum facunde alloquando sibi conciliari.

Insuetus et nouus mos. Cicero ad Atticum, lib. 4. 70. 8. Vetus exemplar scriptum habet, insulso more.

Insuetus contumelia. Cicero ad Atticum, lib. 2. 3. 6. 6.

Insuetus laboris. Caesar. 7. bel. Gal. 12. 4.

Insuetus moris alicuius. Liu. 6. ab Vrbe, 136.

Insuetus pugnae. Caesar. 1. bel. Ciuil. 172.

Insuetus uerba audire. Liu. 1. bel. Maced. 68.

Insuetus, cum gerundio: ut, Insuetus nauigandi. Caesar libro 5. bell. Gall.

Insuefacio, insuefacis, insuefeci (αἰσθητός) insuefacere, Cotisuefacere.

Insuefactus (αἰσθητός) Assuefactus. Caesar 4. bel. Gal. 55. No istimis locis audacter tela conijcerent, et equos insuefactos incitarent.

Insula] insula, pen. corr. (αἰσθητός) Terra que undiq; aquis includitur, proprie autem in mari. Quidam a salo appellatas insulas uolunt, quod in salo, id est, mari sita sunt.

Corrosae insulae. Vide Corrodo.

Ocellus insularum Sirmio. Catul. ad Sirmionem, epigr. 29. 1.

Odoriferae insulae. Vide Odor.

Abdicare aliquem in insulam aliquam. Vide Abdico.

Adnatate insula. Vide Adnato.

Insule diste sunt proprie domus que non coniunguntur cotta-

mumib; parietibus cum uicinis, circutuq; publico aut priuato cinguntur, a similitudine uidelicet earu terraru que fluminibus aut mari imminet, sicutq; in salo: a Graecis, δὲ ἰσθμῶν ἀποδὲ δicitur. Habemus Festus. Cicero pro M. Caelio, 12.

Nunc demum intelligo P. Clodij insula esse uenale, cuius hic in adiculis habitat decem, ut opinor, milia. Vlpianus in l. stipulationes non diuiduntur. ff. de uerb. obligat. Planē si insula filiaciri quis stipulatus sit, non est expectandi ut insula ruat. Paulus in l. na salute. ff. de officio Praefecti uigilum, Effractur sunt plerunq; in insulis horreisq;, ubi homines pretiosissimam partem fortunaru suaru reponunt. Budens.

Insularius, insularij (αἰσθητός) Pomponius in l. si ita de Vsu et habitatione, Dominus proprietatis etiam inuito usufructuario uel uicario fundum uel ades per saltuarium uel insularium custodire poterit. Intelligit insula custodē.

Insularis, et hoc insulare, penul. prod. (αἰσθητός) Quod est insula, et ad insulam pertinet. Plinius, Qui primus insularem morbum in urbe iniecit. Ammianus Marcellus, Nec strepente illo, nec obfistete insulari, pecna multati sunt.

Insulsius] Adiectiuum (αἰσθητός, αἰσθητός) Patuus, Donatus, Insulsius sine sale et sapientia, aut sine salu et facilitate. Plaut. Rud. 13. 33. Terent. Eunuch. 5. 8. 49.

Fastus est, insulsius, tardus, stertit noctesq; et dies. Cicero 2. de Orat. 120. Sed qui in eius rei rationem quandam conati sunt, artemq; tradere: sic insulsi extiterunt, ut nihil aliud eorum, nisi ipsa insulsius rideatur. Idem 1. Tuscul. 25. Sed tu mihi uideris et Epicharmi acuti, nec insulsi hominis, ut Siculi, sententiam sequi.

Insulsa gula. Cicero ad Atti. lib. 13. 286. 4.

Insulsa efflagitatio, inepta et imprudens. Plancus ad Cicerone, lib. 10. 24. 15.

Insulstas, pen. corr. insulstatis (αἰσθητός) Ineptia. Cicero Attico, lib. 13. 284. 2. De horis ex eius literis cognoui, et Chrysippo in uilla, cuius insulstatem bene noram. Sic, pro Rabirio Posito. 22. Iam nos in insulstatem Graecorum.

Insulse, Aduerbiu (αἰσθητός) Imprudenter et inepte. Cicero ad Caesarē iuniorē, lib. 2. Sed ita locutus insulse est, ut mirre Senatus conuuium exceperit. Idem 2. de Orat. 122.

Insulto] insultas, insultare, ab Insilio Frequentatiuum. Vide Insilio.

Insam] iners, inest (αἰσθητός) inesse, in aliqua re esse. Plaut. Rud. 2. 4. 14. 4. Credo adepoli inesse auri et argenti largiter.

Insanus. Lucret. lib. 3. 219.

Nec deuitari lethum pote quin obeamus.

Præterea, uersamur ibidem, atq; in sumus usq;.

Inest in, Terent. Eunuch. 1. 1. 14.

In amore hæc omnia insunt uicia: in uirga, et c. Idem And. 5. 2. 16.

Fristus

Tristis severitas inest in vultu, atq; in verbis fides. Cic. de Amicitia, 67. Digni autem sunt amicitia, quibus in ipsis inest causa cur diligantur.

Inest pictura in hac tabula. Terent. Eun. 3. 5. 36.

Inest hic. Plaut. Rud. 2. 2. 17.

Theaurum hic ego inesse reor. Sic. Amphit. 8. 1. 48.

Insunt signa. Terent. Adelphi. 5. 3. 36.

— multa in homine, Denica.

Signa insunt, ex quibus coniectura facile fit.

Inest huic. Martial. lib. 1. 4. 150. Is mihi candor inest. Plin. lib. 10. cap. 36. 13. Columbis inest quidam glorie intellectus.

Inest nobis spes. Plaut. Capt. 5. 56. Plin. in Paneg. 1. 4. 4. Cui plus invidie, quam pulchritudinis inest.

Insumo] Insumis, pen. prod. insumpsi, insumptum (αὐλισμῶ, ἀπὸ τῆς αἰτίας) Insumere, Impendere, Consumere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 10. 5. 2. Nos tamen est hoc te ex alijs audire malo, sic in provincia nos gerimus, ut nullus terminus insumatur in quenquam.

Curam insumere ad speculandum. Plin. lib. 9. cap. 4. 6.

Mentes insumite ceptis. Stat. 12. Thebaid. 129.

Operam insumere. Cic. 5. Verr. 12. 6.

Operam frustra insumere. Liv. 10. ab Vrbe, 83.

Subtus in rem aliquam insumere. Cic. 2. de Inuent. 205.

Nubila insumere latus montis. Stat. 2. Thebaid. 8.

Insumo] Insumis, insui, insutum, pen. prod. (ἐνσύνθετον) Insumere, Idem quod Suere significat. Varro 2. de Re rust. cap. 9. 12. Quae intra capita insuitur pellis mollis.

Auro insuto graues uestes. Ouid. 3. de Arte, 27.

Terga boum plumbo insuto, ferroq; rigebat. Virg. 5. Aen. 80.

Insutus culco, et Insutus in culcum. Valer. Max. lib. 1. Cicer. ad Qu. fratrem, lib. 1. 2. 7.

Insuere, per translationem, pro Coniungere. Liv. 10. bel. Maced. 202. Lepidus molens ad Turracinam ingratum opus, quod praedia habebat tibi, priuatamq; publice rei impensam insuerat, &c.

Insuper] pen. corr. Coniunctio (ἐπιθετικὴ) Id est, Praeterea. Cic. Cassio, lib. 15. 16. 2. Nam ne te fugiat, latius insuper Epicurus. Terent. Eunuch. 4. 3. 33.

Quinetia insuper scelus, postquam ludificatus est uirginis, Vestem omnem miserè discidit. Ibidem, 57. 17.

An ponitebat flagitij, te auctore quod fecisset Adolescentens, ni miserum insuper etiam patri indicares?

Insuper, pro Super uel Desuper. Colum. lib. 12. cap. 39. 1. Tuum insuper cannas ponere. Lucret. lib. 6. 39.

Aut ubi per magnos montes cumulatam uidebis Insuper esse alijs alia.

Imposita insuper Aetna. Virg. 3. Aeneid. 116.

Insuper, pro Deinceps, uel continuè siue continenter. Sueton. in Vitellio, Mox cum Claudio principe duos insuper ordinarios Consulatus, Censuramq; gessit.

Insuper quam, ut Praeter quam. Liv. 3. bel. Punic. Illa insuper quam pacta essent, facinora Campani ediderunt: nam praefectos socium, &c. Budaeus.

Insuper his, pro Praeter haec. Virgil. 9. Aeneid. 55.

Insuper his, campi quod rex habet ipse Latinus.

Insuperabilis] et hoc insuperabile, pen. corr. (ἀνίκητος, ἀνίκητος) Quod superari non potest, et domari. Plinius epist. 22. c. Rogauitq; ut medicos consuleremus de summa ualitudinis: ut si esset insuperabilis, sponte exiret e uita.

Liui. 1. bel. Pun. 8. 4. Alpium transitus insuperabilis.

Genus insuperabile bello. Virg. 4. Aeneid. 8.

Insurgo] Insurgis, insurrexi, insurrectum (ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω) Insurgere, Contrà surgere. Virg. 5. Aeneid. 38. — nunc insurgite remis.

Insurgere alius. Quintil. lib. 8. cap. 4.

Alior insurgens. Virg. 11. Aeneid. 140.

Regnis alicuius insurgere. Ouid. 9. Metam. 90.

In surro] Insurras (ἐνσύνθετον) Insurrare, In aures leniter obstrere, et ueluti cum quodam surro. Cic. 4. Acad. 2. 63. Verū quoniam non solum nauis significat, sed etiam Fauonius ipse insurrat, nauigandi nobis tempus esse, &c.

Insurrare in aurem alterius aliquid. Cic. 3. Verr. 8. 4.

Insurrare alteri, Aliquid in aure insurrare. Cic. 5. Tuscul. 145.

Insurrare crebro cauillanem suam alteri. Cic. ad Atticum, libro 1. 14. 11.

Insuceptus] Adiect. (ἐπιληπτός) Ouid. ad Liuiam, 40. Dixit, et iratus uota insucepta reliquit.

Insutus] Vide Insuo.

Insyncerus] pen. prod. (ἐνσύνθετον) Quod est syncero contrarium. Gel. lib. 5. cap. 3. Is Protogoras insyncerus quidem philosophus, sed acerrimus sophistarum fuit.

Cruor insyncerus. Virg. 4. Georg. 57.

Intabescit] Intabescis, intabui (ἐνσύνθετον) Intabescere, Id est quod Tabescere. Columel. lib. 4. cap. 3. 4. Nouella uerò dum adolescent, nisi omnia iusta perceperit, ad ultimam redigitur maciem, & sic intabescit, ut nullis deinceps impensis recreari possit.

Cibo interminato intabuisse pupulae. Horat. Epod. 5. 8.

Glans plumbea intabescit. Ouid. 14. Metam. 166.

Intactus] Adiect. (ἀντηρῶ, ἀντηρῶ) Nō tactus, Integer, immaculatus, impollutus. Liv. 5. ab Vrbe, 272. Integri intaeti q; fugerunt.

Intactus infamia. Liv. 8. bel. Maced. 225.

Intacti religione animi uir, Quem nulla religio tangit. Liv. 5. ab Vrbe, 71.

Intactus a sibilo, Nunquam exsibilatus aut explosus. Cellus ad Ciceronem, lib. 8. 2. 4.

Boues intactae. Horat. Epod. 9. 5.

Carmen intactum Graecis. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 14.

Iuuenca intacta ceruice. Virg. 4. Georg. 108.

Intactum a uexatione corpus, Nulla uexatione corruptum aut offensum. Liv. 7. ab Vrbe, 40.

Grex intactus. Virg. 6. Aeneid. 8.

Intactū omnib. pomū, Quod a nemine gustatur. Plin. li. 12. cap. 17.

Virgo intacta manet. Catul. in Carmine nup. 57. 9. (10. 1.)

Intactilis, et hoc intactile, pen. corr. (ἀντηρῶ) Id est, Tactū refugiens, siue quod tangi non potest. Lucret. lib. 1. Sin intactile erit nulla de parte quod ullam Rem prohibere queat per se transire meantem.

Intaminatus] pen. prod. Adiect. (ἀμείωτος) Id est quod in contaminatus. Horat. 3. Carm. ode 2. 4.

Virtus repulsa nescia fordida, Intaminatis fulget honoribus.

Intantum] et inquantum (ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω) Senec. de Benefic. lib. 2. Quomodo danti intantum producenda notitia est muneris sui, inquantum delectatura est cui datur, ita accipienti adhibenda concio est. Virg. 6. Aeneid. 175.

Nec puer liliaca quisquam de gente Latinos Intantum spe tollet auos.

Integer] Integra, integrū, pen. corr. (ἀνολογῶ, ἀνολογῶ) Incorruptum, inuolutum, ut, integrum templum omni opere. Cic. 3. Verr. 9. 4.

Integer opponitur Truncō. Plin. lib. 7. Ex integris truncos gignit, itemq; ex truncis integros. Budaeus.

Integra filia. Plaut. Truc. 17. 4. 4.

Virgines integrae. Catul. in Epithal. Mallij, 56. 8.

Integer homo et sanctus. Cic. 1. de Orat. 117.

Integer, innocens, religiosus. Cic. 6. Verr. 6.

HOMO

Homo integer et castissimus. Cic. 2. de Inuent. 14. 6.

Bonus et integer uir. Cic. pro Muræna, 12.

Integer et contaminatus, contraria. Cic. in Topic. 36.

Integer et purus. Cic. 1. Tuscul. 6. 4.

Rudis discipulus, et integer. Cic. 3. de Nat. deor. 10.

Aeni integer. Virg. 9. Aen. 52. Ouid. 9. Metam. 89.

Integer animi. Cic. in arte Rhetorica.

Amorum integer. Stat. 1. Thebaid. 83.

Mens integer. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 13.

Vita integer. Horat. 1. Carm. ode 22. 1.

Integer pudore. Mart. lib. 6. 2. 8.

Integer à Vide in à prepositione.

Integer ab labore, Non fatigatus. Caesar 3. bel. Gall. 451.

Integer et honestus in omnibus uitae partibus. Cic. pro Font. 26.

Integer est qui nondum se astrinxit: cui integrum est rei arbitrium. Cic. pro Flacco, 41. Et ego me ad id quod attulerit, integrum conferuabo. Budaeus.

Integer se seruare, pro Neutri parti se adscribere. Cic. ad Atticum, lib. 7. 14. 2.

Integer, Validus, firmus, uegetus, sobrius: cuius contrarium est Fessus, saucius, uitalatus, languidus, uinosus. Cic. pro L. Murena, 47.

Integerum et fortunatorum promissis saucios et miseros credere non oportere. Caesar in Comment. Qui crebro integri desessis succederent. Ibidem, Non facile recentes atq; integros sustinebat. Ibidem, Integros defatigatis submittis. Cornelius Celsus, corruptum corpus sit, an integrum.

Vit integrum se saluumq; se ipsum uelut, mouet infantem naturam. Cic. 2. de Finib. 57.

Ex uera atq; integra Graecia. Cic. pro Flacco, 48.

Florentes atq; integros populos uici. Cic. pro Plancio, 69.

Integerrimi et parati populi. Cic. pro Domo sua.

Integerrimi diuina pace populi. Liv. 6. ab Vrbe, 32.

Integraetas, Adulta, florens. Terent. And. 1. 1. 45.

Egrogia forma, atq; etate integra.

Libero et integro animo causam alicuius defendere. Cic. pro Sylla, 65.

Noua atq; integra audacia, Recens nata. Plaut. Casina, 15. 5.

Integra causa. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 5. 11. Terentius Hecyæ 14. 12. 5.

Alia ut uti possim causa hac integra. Id est, non dicta; ut ait Donatus.

Causam integram alicui reseruare. Cic. Valeria, lib. 13. 4. 6.

Coniuges integras ab alterius petulantia cōseruare. Cicero 2. Verr. 9.

Integrū corpus et Vitiosum, contraria. Cic. 1. de Diuinat. 139.

Decor integer aui. Stat. 5. Syllu. 2. 13.

Exercitus integer, infractus et sanus. Plaut. Persa, 223. Lepidus ad Ciceronem, lib. 10. 35. 3. Equitatum habet magnum. nam omnis ex proelio integer discessit.

Existimatio integra. Cic. pro Quintio, 28.

Fontes integri. Horat. 1. Carm. ode 26. 2.

Mens integra. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.

Integrum ingenium. Salustius in Iugurtha.

Opes integrae et Acise, contraria. Vide Opes.

Integra et infracta res. Cic. Attico, lib. 9. 18. 1. 4.

Integra res, cui Peracta opponitur. Plin. epist. 4. 8. 4. Cic. ad Atticum, lib. 4. 8. 4. 7. Sed haec mallem integra re tecū egisse.

Integra res, cui Perdita opponitur. Cic. 5. Verr. 21. Vitrum est equius Decumanum petere, an aratorem repetere? iudicium integra re, an perditam fieri?

Integer sanguis, Purus. Plaut. Merc. 10. 7. Virg. 3. Aeneid. 12. 8.

— nos o quibus integer aui

Sanguis, ut, solidusq; iue stant robore uires.

Vitiosus et Integer sanguis, contraria. Corn. Celsus, Si sanguis

erassius, et niger est, uitiosus est: si rubet et pellucet, integer est.

Sensus integer. Cic. 1. Acad. 2. 9.

Signa integra. Cic. 3. in Catil. 52.

Integri testes. Cic. 1. de Finib. 10. 7.

Integra ualutudo. Sana. Cic. 2. de Finib. 10. 4.

Vita integerrima. Cic. pro Plancio, 2.

Integrum et illibatum. Vide Illibatus.

Integra omnia principi relinquere. Plin. epist. 12. 6. c.

In integrū restituere. Terent. Phorm. 2. 4. 11. Cic. 7. Verr. 10. Vi damnati in integrum restituantur, uincti soluantur.

Integrum est, in arbitrio est et potestate. Cic. 4. Philipp. 321. At non est integrum: constituta legatio est. Quid autem in integrum non est sapientia, quod restitui potest?

Non est integrum mihi tuo consilio uti. Cicer. in Pisonem, 45.

Si integrum daretur, eam sententiam diceret. Cic. in Partit. 73.

In integro esse res dicitur. Cic. 3. de Orat. 8. Idem 4. Verr. 68.

Quum tibi in integro tota res esset. Id est, in potestate, ita ut adhuc possit uel fieri, uel omitti.

In integro esse causa dicitur, cui Dubia opponitur. Cic. ad Atticum, lib. 11. 2. 23. 6. Suspitor enim coheredes dubiam nostram causam putare, et eorum in integro esse. Vetus exemplar pro Eorum, legit Eo rem in integro, &c.

Ab integro, Aduerbiū, Denuo, inquit Seruius. Virg. eclog. 4. 1. Magnus ab integro seclorum nascitur ordo.

De integro. Vide De.

De integro alicui gratulari. Cic. Attico, lib. 13. 29. 8. 2.

De integro scribere epistolam. Cic. Attico, lib. 13. 283. 1.

Integellus, Diminutiuum. Catul. 15. ad Aureliam.

Vt si quicquam animo tuo cupisti, Quod castum expeteres, et integellum.

Integro, integras, pen. corr. (ἐνσύνθετον) integrare, Rursus inchoare, inuolare. Virg. 4. Georg. 103.

— ramoq; sedens miserabile carmen

Integrat. Liv. 5. ab Vrbe, 117. Simul ab religione animos remisissent, integrant seditionem Tribuni plebis. Ibidem, lib. 9. 232. Cedem. Et lib. 3. 300. Pugnam. Sic, lib. 1. 128. Lachrymas.

Acium integrare. Vide Acies.

Bellum integrabat Enyo. Stat. 8. Thebaid. 128.

Integrare animum admiratione, aut risu renouare. Cicero 1. de Inuent. 37.

Integrasco, integrascis (ἐπισημαίνω) integrascere, Integrari, ad integrum redire, repeti, instaurari; ut ait Donatus Terent. And. 4. 2. 6.

Videre ait te cupere. s. ab perij, hoc malum integrascit.

Integrè, pen. corr. Aduerbiū (ἐνσύνθετον) Pure, sincere, caste, ut;

Integrè uiuere. Cic. 4. de Finib. 10. 4.

Incorruptè atq; integrè iudicare. Cic. 1. de Finib. 4. 5.

Caste integreq; uersari in periculis priuatorum. Cicero pro lege Manil. 1.

Acta integerrimè uita. Cic. in Salust. 2.

Integritas, penult. corr. integritatis (ἐλόγιος, ἀνεπίδοτος) Innocentia. Cic. 3. Verr. 43. Mulierem eximia pulchritudine, sed eam summa integritate pudicitiaq; exillimari.

Integritas atq; innocentia singularis. Cic. 1. Verr. 15.

Fraus et Integritas, contraria. Cic. 2. de Orat. 20.

Integritas et continentia. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 27.

Integritatis, et fidei testimonium dedit Cato. Cic. Attic. libro 7. 122. 8.

Vita anteaq; integritas. Quintil. lib. 7. cap. 3. 27.

Cautior et diligentior integritas. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 18.

Incorrupta sermone Latini integritas. Cic. de clar. Orat. 68.

Integri-

Integritatis & elegantia alicuius laudator. Cic. Attico, libro 6. 13. 13.

Integritas corporis, Valetudo. Cic. 5. de Finib. 73.

Intego] integis, penul. corr. intexi, intellectum (ἐγχαλῶν) integere, Tegere. Plaut. Rud. 4. 12, Villam integendam intelligo totam mihi.

Integere habitabiles casus. Plin. 9. cap. 10. 1.

Integebantur porticus lignis coniuictis inter se. Caesar 2. bell. Ciuil. 6.

Intecta stramento tecta. Liu. 7. bel. Punic. 12.

Integuallo. Liu. 7. ab Vrbe. 102. Vetus exemplar habet, tegi. Crines integi caSIDE. Stat. 4. Thebaid. 61.

Integumentum, integumentum (ἐγχευμα) Quo quid integitur. Liu. 10. bell. Maced. 2. 29. Deorum capita quae in le-
ctis erant, auerterunt se, lanaq; cum integumentis, quae ioui appposita sunt, decidit.

Inuolucra & integumenta. Cic. 1. de Orat. 78. Id est, uelamenta.

Integumenta flagitiorum. Cic. pro Caelio. 37.

Frontis integumentum. Cic. Post. reditum in Senatu. 14.

Dissimulationis integumentis euolutus. Cic. 2. de Orat. 190.

Integro, Integram] Vide Integer.

Integumentum] Vide Intego.

Intelligo] intelligis, penul. corr. intellexi, intellectum (νοέω, συνιμι, προσμα, νοέω) intelligere. Ex Inter & lego, quasi in interioribus legere. Significat Videre & mente percipere. Cic. ad Tironem, lib. 16. 2. 23. Tu istuc, si quid librarij mea manu non intelligit, monstrabis. Antiqui intellego scribebant, per e secundam uocalem in penultima.

Intelligere animum alicuius. Terent. Heaut. 3. 1. 69.

Intelligere colloquia alium. Vide Colloquium.

Intelligere gratulationem dicitur simia. Plin. lib. 8. cap. 54. 2.

Tractariq; gaudent, similes gratulationem intelligentis.

Intelligere sententiam alicuius. Terent. And. 1. 3. 2.

Intelligere, Percipere. Terent. Eunuch. 5. 2. 44.

Tum pol tibi ab isto heri cauendum intelligo.

Clarius aliquid intelligere. Quintil. lib. 2. cap. 5. 5.

Intellexit, pro Intellexit. Terent. And. 12. 30, Quid hoc intellexit?

Lepidè intelligere. Vide Lepidus.

Intellexi minus. Terent. Eunuch. 4. 5. 11.

Correxit miles, quod intellexi minus. Vide Paruus.

Multum intelligo. Vide Multus.

Nihil intelligo. Vide Nihil.

Intellexi satis. Terent. Adolph. 3. 2. 10.

Intelligo de gestu. id est, Ex ipso gestu compertum habeo quid uelis. Cic. in Vatinius. 27.

Intelligere ex. Cicero de Natura deorum, Sed ea magis ex aliorum contentione, quam ipsa per se cognosci atq; intelligi potest.

Intelligere in. Cic. 6. Verr. 84. Tameisi non tam multū in istis rebus intelligo, quam multa uidi.

Intelligere malè, uel nihil. Cic. Attic. lib. 16. 339. 9.

Intelligitur, pen. corr. impersonale. Cic. 1. de Finib. 73. Ex quo intelligitur nec intemperantiam propter se fugendam esse. Idem 4. Acad. 136.

Intelligitur id. Cic. de Amicit. 23.

Non intelligitur quando obrepit senectus. Id est, Vix sentitur, haud animaduertitur, aut percipitur. Cic. de Senect. 35.

Intellecturus, pen. prod. Participium (νοήσω) ut, Aures intellecturus. Ouid. 3. Trist. eleg. 14. 8.

Intellectus, Aliud participium (νοήσας) Perceptus, cognitus, compertus, frequentissimum est.

Intellectus, huius intellectus (νοήσις, νοήσις, ούνοήσις) Cognitio & notitia. Plin. lib. 8. cap. 16. 7. de Leonibus, Credit Libyā

intellectum peruenire ad eos precum. Quintil. lib. 2. cap. 6. Quia facilius eorum intellectus uidebatur.

Intellectus disciplinarum, Cognitio & scientia. Quintil. lib. 1. cap. 11. 14.

Intellectus saporum, Perceptio & sensus. Plinius lib. 11. cap. 37. 47.

Intellectus acrimonia. Plin. lib. 19. cap. 8. 37.

Communis intellectus. Quintil. lib. 2. cap. 8. 3.

Amittere intellectum, Non intelligere. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 17.

Capere intellectum alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 1. 11.

Intellectum consequi, intelligendo apprehendere. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Intellectus, pro significatione. Quintil. lib. 7. cap. 5. Ad intellectum id nomen referentes Latini (ad uerbum translatum non inuenio) absolutum appellant.

Habere duplicem intellectum. Quintil. lib. 2. cap. 14. 2.

Intellectus, pen. corr. Particip. (διδασκαλία, σοφία, σοφία) siue Nomen ex participio, Scius, sapiens, doctus, prudens. Terent. Eunuch. 2. 2. 11.

Dij immortales homini homo quid praestat, fultio intelligit. Quid interest?

Doctus & intelligens existimator. Cic. de claris Orat. 178.

Ingeniosus & intelligens. Cic. 6. Verr. 3.

Intelligens iudicium, Quod est sanum, quodq; ex re bene intellecta procedit. Cic. de Optimo genere orat. 147.

Intelligens in hac re. Cic. 6. Verr. 29.

Intelligens uoluptatem. Cic. 2. de Finib. 103.

Intelligens principis, Compertum habens principis ingenium. Plin. epist. 113.

Intelligentia, intelligentia (διδασκαλία, νόσις) Intellectus, prudentia. Cic. 2. Offic. 107. Explicata atq; excute intelligentiam tuam, ut uideas quae sit in ea specte forma & notio uiri boni. Idem 1. de Legib. 38.

Simulatio intelligentiae. Cic. 3. Offic. 94.

Iuris Ciuilis intelligentia. Cic. de clar. Orat. 52.

Rationis & intelligentiae particeps pars animi. Cicero 1. de Diuin. 122.

Animalis intelligentia. Vide Animal.

Difficilis erat animi, quid aut qualis esset intelligentia. Cicero 1. Tuscul. 81.

Vitiosa intelligentia. Cic. 5. Tuscul. 96.

Prudentia & intelligentia. Idem Cicero 2. Offic. 48.

Ad commune iudicium popularemq; intelligentiam aliquid ad commodatè definire. Cic. in Orat. 63.

Anteire omnes intelligentia. Cic. de clar. Orat. 122.

Cadere in intelligentiam. Vide Cado.

Adumbratas omnium rerum quasdam intelligentias animo ac mente concipere. Cic. 2. de Legib. 89.

Conclusit intelligentiam in animo, & animam corpore Deit. Cic. de Vniuers. 12.

Ratione & intelligentia continentur ideae. Cic. in Orat. 6.

Ab intelligentia sensuq; imperitorum longissime distinctum, id maxime excellit. Cic. 1. de Orat. 7.

Communis intelligentia nobis notas res efficit, easq; in animis nostris inchoauit, ut honesta in uirtute ponantur, in uitijs turpia. Cic. 1. de Legibus, 66.

Fretus intelligentia alicuius. Cic. 1. de Nat. deor. 69.

Intendere & infingere intelligentiam in rem aliquam. Cic. 1. de Nat. deor. 70.

Ponere in audienti fastidio intelligentia. Cic. de Opt. ge. orat. 14.

Intelligere, Aduerbium (σοφιστήριον) quod uulgus barbarorum dicit intelligibiliter. Plin. epist. 111. a. lib. 5. Quam studiosè quam intelligenter lectabat. Cic. in Partitionibus

16. Sumuntur autem trium rerum gratia: ut amice, ut intel-
ligerent, ut attentè audiamur.

Intemerandus] Adiect. (ἀμεταβίβητος) Non uiolandus, aut cotaminandus, et refertur ad res sacras. Valer. 5. Argon. 128, — in Martia templa Intemeranda minus?

Intemeratus, pen. prod. Adiectum (ἀμεταβίβητος) Non turbatus. Virg. 3. Aeneid. 36. — in muneribus Intemerata fides. Vbi Seruius, Intemerata, ritè perfecta: ut si leniter est fundendum unum, aut mola iniicienda, sic sunt, ut ratio exigat sacrificij: aliter si fiant, temerata ac turbata sunt sacra.

Intemerata fides, id est, non uiolata. Virg. 2. Aeneid. 29.

Intemperans] pen. corr. Intemperantis (ἀνεπαρκής, ἀνεπαρκής) Adiectiuum, contrarium est Temperanti, immo deratus, intemperatus, qui se in omni libidine effundit. Cic. de Senect. 2. 6. Libidinosus etenim & intemperans adolescentia, effectum corpus tradit senectuti.

Intemperans in alicuius rei cupiditate. Cicero ad Atticum, lib. 13. 282. 6.

Adolescentia Intemperans. Vide Adoleo.

Intemperans uir, & impudica mulier. Cic. 5. Verr. 37.

Intemperans & ignauus. Cic. 1. de Fini. 92.

Intemperans enim arbitror esse, scribere quod occultari uelit. Cic. 1. Acad. 4.

Auidus atque intemperans plebeiorum animus. Liu. 4. bel. Pun. 116.

Intemperantia, Intemperantia (ἀνεπαρκεία, ἀνεπαρκεία) Intemperies, incontinentia, insolentia. Cic. pro Caelio, 19. Is multa de incontinentia Intemperantiaq; differunt.

Immoderata Intemperantia. Cic. 1. Academ. 55.

Intemperantia libidinis coercet. Plin. lib. 2. 4. cap. 9. 2.

Intemperantiam sic definit. Cic. 4. Tuscul. 33. Omniam autem perturbationum fontem esse dicunt Intemperantiam, quae est à tota mente ac re. ratione desectio, sic auersa à praesentia rationis, ut nullo modo appetitiones animi nec regi, nec contineri queant.

Impudens Intemperantia adolescentium. Vide Impudens.

Intemperantia risus. Plin. lib. 11. cap. 37. 73.

Intemperantia agri. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.

Intemperanter, Aduerbium (ἀνεπαρκώς) Immodestè, incon-
stanter. Cic. 1. Philipp. Nimis iracundè hoc quidem & ualde intemperanter. Idem 5. Philipp. 199. Ne honoribus uostris elatus, Intemperantius suis opibus utatur.

Intemperatè, pen. prod. Aduerbium (ἀνεπαρκώς) Insolenter. Cicero de Vniuers. 51. Qui autem immoderatè & intemperatè uixerit, eum secundus ortus in figuram muliebrem transferet.

Intemperatus, Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Temperato contrarium: ut Intemperatissima perpotationes, apud Ciceronem in Pisonem, 16. Et Intemperatissima pecus, ibidem, 55. Item, de Amicit. 64. Intemperata quaedam beneuolentia.

Intemperis, inquit Nonius, pro Intemperantia apud ueterem authoritatis obscura. Has eius Intemperias in mariū. Hec ille.

Intemperie, Intemperiarum (ἀνεπαρκεία) Dea quaedam esse credebantur, quae uim nocendi & Intemperantius scruentia potestatem haberent. Plaut. Amphit. 15. 11.

Di uostram fidem, quae Intemperiae nostrae agunt familiā. Ibidem, 16. 16.

Quae hospes Intemperiae, ut tu meum uerberes?

Intemperies, ἀνεπαρκεία, pro Intemperantia: ut Intemperies caeli, Intemperies solis, quam uulgus Indispositionem uocat. Colum. lib. 1. cap. 2. 50. Quoniam innumaturis uuis omnia eadem possunt accidere, propter Intemperiam solis aut an-

ni. Idem lib. 1. in Praefat. 1. Noxia frugibus Intemperies caeli Incursare caeli Intemperiam. Vide Incursio.

Intemperies amici, Immodestia. Cic. ad Att. lib. 4. 75. 4.

Intempestas] Adiectiuum (ἀνεπαρκής) Concubius: ut, Intempestas nox, Festus.

Intempestam noctem dicimus, pro incertiore tempore, quia nō tam facile noctis horae, quam diei possunt intelligi. Varro de Lingua Lat. lib. 4. Inter uesperuginem & iubar dicta nox Intempesta, ut in Bruto Cassij, quod dicebat Lucretia, Noctē Intempesta nostram deuenit domum. Intempesta Aelius dicebat, quom tempus agendi est nullum. Haecenus Varro Virg. 1. Georg. 50. — aut Intempesta silet nox.

Vbi Seruius, Intempesta, inactuosa, alta, densa, crassa, qualis est Intempestas. Idem 3. Aeneid. 118. Et lanam in nimbō nox Intempesta tenebat. Vbi Seruius, Intempesta, Media: hoc est nimium obscura. Intempesta, dicta est nox media. Inactuosa, carens actibus, per quos tempus dignoscimus. Ait enim Lucretius, quia per se tempus non intelligitur nisi per actus humanos. Medium autem noctis tempus adu caret. Ergo Intempesta, quasi inactuosa, quasi sine tempore: hoc est, sine actu, per quem dignoscitur tempus. Vnde est, Intempestiue uenisti, id est, ἀνεπαρκώς. Ergo Intempesta dicitur, quia caret tempore. Haecenus ex Seruio. Cic. 6. Verr. 84. Repentē noctē Intempesta feruorum armatorum sit concursus atque impetus.

Intempesta Grauisca. Virg. 10. Aeneid. 37. Seruius, Grauisca nūm oppidum, alij Intempestum dicunt uentis & tempestatibus carens: quod nulla potest ratione contingere. Intempestas ergo Grauisca accipiamus pestilentes, & secundum Plinium in Nat. historia, & Catonem in Originibus: ut Intempestas intelligas sine tempestie, id est, tranquillitate. Nā ut ait Cato, ideo Grauisca dicta sunt, quod grauem aerem sustinent.

Intempestas, huius Intempestatis (ἀνεπαρκεία) Idē quod Intemperies: ut, Intempestas caeli, hoc est, iniuria. Plin. lib. 18. cap. 6. 8.

Intepestius, pen. prod. Adiectiuum (ἀνεπαρκής, ἀνεπαρκής) Quod est opportuno contrarium. Cic. de Amicitia, 21. Nunquam Intepestius, nunquam molestus est amicitia.

Intepestium epistola, Quae praeter temporis occasionē uenit. Cic. ad Atticum, lib. 4. 83. 2.

Intepestius, pro Ominoso, & mali portenti. Plin. libro 18. cap. 35. 20. de Indicijs tempestatum, Anseres continuo clamore Intepestiuū, pecora exultantia, & in decora lasciuia ludentia, eandem significationem habent. Budaeus.

Intepestiue, pen. prod. Aduerb. (ἀνεπαρκώς) Impertinetè. Colum. in Proem. lib. 1. 13. Et ne singulos Intepestiue nunc persequar, & c. Cic. 1. Offic. 124. Ne si ista sciantur, aut Intepestiue accedentibus, aut impudenter rogantibus, in morositatem inuitem & odiosam incidamus.

Intepestiue mouere uulnus: hoc est, non opportuno tempore. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 4.

Intendo] Intendis, Intēdi, Intentiū, & Intensum (ἐπιτείνω, ἐπιτείνω, ἐπιτείνω, ἐπιτείνω) Intēdere, Porrigere, extendere & tendēdo explicare. Cic. 7. Verr. 64. Tabernacula quāmodum cōsueuerat temporibus estiuus, quod antea iam demonsttraui, carbasetis intenta uelis collocari iussit in litore.

Intendere arcum, cui contrarium est Remittere. Plin. libro 11. cap. 49. 1.

Intendere arcum in aliquem, per translationem: hoc est, inuehi. Cic. pro Sestio, 11.

Arcum intendebat Apollo. Virg. 8. Aeneid. 139.

Intendere balistam in aliquem. Plaut. Bacc. 15. 60.

Intendere digitum ad fontes. Cic. 1. de Orat. 101.

Intendere dextram ad statuam. Cic. ad Atticum, lib. 16. 339. 5.
 Intendere, Continuare, Persequi. Plaut. Milt. 7. 27.
 Pergin' sceleris intendere, et hanc argueret. Liu. 7. ab Vrbe, 128.
 Intendere alicui rei, Attendere. Plin. epist. 2. 72.
 Intendit ut. Quintil. lib. 10. cap. 1. Nunc genera ipsa lectionum
 quae praecipue conuenire intendentibus, ut Oratores fiant
 excellentem, persequor. Hoc est, cōtendentibus, amittentibus.
 Aliquid intendere. Quintil. lib. 3. cap. 6. 8.
 Intendere aciem, Attentius conspiciere aliquid. Cicero 4. Acad.
 dem. 142.
 Aciem aciem in omnes partes intendere. Cic. 4. Tuscul. 58.
 Actionem. Quintil. lib. 3. cap. 8. Ut non uideatur iure actio in-
 tendi. Cic. pro Milone, 28. Diem mihi, credo, dixerat, mul-
 tam irrogat, actionem perduellionis intendere.
 Actionem intendere alicui. Vlpianus in l. si quis. §. si filius. ff.
 quod quisq; iuris.
 Animum intendere, cui contrarium est Relaxare. Plin. epist.
 12. 4. b. Cic. in Hortensio, Quis, non quibus intendam re-
 bus animum, sed quibus relaxem.
 Animum ad scribendum, pro Vehementer applicare. Plin. lib.
 7. ad Suram, epist. 14. 7. c. Liu. 1. ab Vrbe, 6. in Praesat. Ad
 illa mihi pro se quisq; acriter intendit animum, quae uita,
 qui mores fuerint.
 Animum aliquo, quod et Aliquod tendere dicitur. Cic. 2. Verr.
 6. Quibus rebus, quid ipse speret, et quod animi intendat,
 facile perspicio. Hoc est, ut uulglo loquimur, ad quem finem
 tendat, quem finem respiciat, quam intentionem habeat.
 Animum in regnum, Dare operam regno adipiscendo. Salust.
 in Iugurth.
 Animum studijs et rebus honestis, Vehementer operam dare.
 Horat. 1. epist. 2. 8.
 Animum intendit fati Arachnes. Ouid. 6. Metam. 1.
 Animum in rem aliquam. Liu. 3. bel. Pun. 155.
 Animum ultra intendere. Quintil. lib. 7. cap. 2. 38.
 Animo. Cic. 10. Philipp. 2. 74. Si enim C. Antonius quod ani-
 mo intendat, perficere potuisset. Id est, quod proposuerat
 apud se, quod cogitabat.
 Intendi animo in rem aliquam. Liu. 1. itaq; erecti suspensiq; in-
 minime gratum spectaculum animo intenduntur. Id est, in-
 tenti sunt. Budaeus.
 Ardorem exercitus. Tacit. lib. 12.
 Aurea ad uerba alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 8.
 Bellum in aliquem, Eo modo quo Intendere arcum uel balistam
 in aliquem dicimus. Liu. 1. bel. Pun. 24.
 Causam intendere. Vlpianus in l. Iulianus. §. quantum. ff. ad exhi-
 bendum, ut quis copiam rei habens possit exequi actionem
 quam destinauit, in nullo causa quam intendit, lesa.
 Cogitationes ad rem aliquam. Liu. 10. bel. Maced. 15.
 Considerationem in rem aliquam. Cic. 2. de Inuent. 198.
 Consilium, pro Moliri, studiose parare, uel proponere. Teren-
 tius. And. 4. 4. 12.
 Repudio consilium, quod primum intenderam. Vbi Donatus,
 Verbum à nenatoribus translatum, qui retia intendunt ad
 frax capiendas.
 Crimen in aliquem: hoc est, criminari. Liu. 9. ab Vrbe, 136.
 Cupiditates. Tacit. lib. 17. Quippe hiantes in magna fortuna
 amicorum cupiditates ipsa Galbae facilitas intendebat.
 Curam alicui rei. Diligenter curare. Plin. lib. 8. cap. 17. 2.
 Curam in. Liu. bel. Maced. 148. Ommissa igitur in praesentia
 mentione pacis, totam curam in belli apparatus intendit.
 Eruditionem suam. Plin. epist. 148. f.
 Fallaciam in aliquem. Terent. Heaut. 3. 2. 2.
 Falsum. Cic. pro Flacco, 69.
 Formidinem. Tacit. lib. 18.

Formulam alicui. Suet. in Vitell. Quum libertino cuidam acra-
 bibus debitum reposcenti, iniuriarum formulam, quasi calce
 ab eo, percussus intendisset. Budaeus.
 Fugam. Liu. 7. ab Vrbe, 182.
 Fugam ad moenia. Lucret. lib. 4. 54.
 Gloriam. Tacit. lib. 12. Id est, augere.
 Intendere in. Cicero 4. Acad. 85. Aduersantur enim primum,
 quod parum desigunt animos, et intendunt in ea quae per a-
 spicua sunt, ut, &c.
 In omnes occasiones rei gerendae. Liu. 6. bel. Pun. 201.
 In aliquem intendere. Tacit. lib. 3.
 Iter. Liu. 1. bel. Maced. 131. Alam equitum ad explorandam
 quoniam hostes iter intendissent, misit.
 Iter ceptum in Italiam. Liu. 1. bel. Pun. 106.
 Iter ad pretorem. Liu. 6. bel. Maced. 90.
 Laborem et studium: cui contrarium est Relinare. Plin. in Pa-
 neg. 31.
 Laborem suum in aliquid. Quintil. lib. 2. cap. 11. 5.
 Intendere leges, pro earum seueritatem augere: cui opponitur
 Mitigare. Plin. epist. 7. 4.
 Intendere dijs manus, pro Tendere manus ad deos inuocandi
 causa. Senec. 1. de Clement.
 Intendere iungitur aliquando accusatio praepositione inter-
 cedente. Senec. lib. 1. Natural. quaest. Quid sit deus, totiusne
 in se intendat, an ad nos aliquando respiciat.
 Intendi animo. Liu. lib. 1.
 Intendere sine adiecto, pro Contendere. Liu. ab Vrbe, lib. 8. Sea-
 natu, quia id in summis imperijs non obtinisset, minus in
 Praetura intendente.
 Intendere id dicitur, quo uelut in scopum tendimus. Quintil.
 lib. 1. cap. 16. Illud utique proprium ad efficiendum quod
 intendimus.
 Intentio, pro Actione. Vlpian. in l. 1. §. 1. ff. si mensor falsum
 mod. &c. Si autem ex locato fuerit actum: dicendum erit
 nec tenere intentionem.
 Intentio dominij. Papinianus in l. 1. §. cum praedium. ff. de pi-
 gnor. et hypot. Quoniam quaestio pignoris ab intentione
 dominij separatur.
 Perdere intentionem. Vlpian. in l. Iulianus. §. quantum. ff. ad
 exhibendum.
 Intentare imperium Romanum, pro Denuntiare periculum ab
 imperio Romano, seu uindictam. Liu. 2. Decad. 5.
 Litem alicui, Litis periculum alicui comminisci, et moliri li-
 tem. Cic. 1. de Orat. 22.
 Lusus principis intendere. Tacit. lib. 13. Id est, adiuuare, augere
 resq; ut ait Beatus Rhenanus.
 Manus. Ouid. 8. Metam. 22.
 Metum. Tacit. lib. 1.
 Nervos intendere, et Remittere, contraria. Plin. lib. 26. cap.
 10. 4.
 Numeros neruis. Virgil. 11. Aeneid. 156. Vbi Scruuius, Nume-
 ros intendere neruis, Rhythmos facere intentione neruo-
 rum, nam nunc sunt rhythmi: ut Numeros memini, si uer-
 ba tenerent. Hoc ergo dicit, Secundum chordas uerba com-
 ponebat.
 Oculos. Plin. lib. 2. epist. ultima, 4. Vide Oculos.
 Odium. Tacit. lib. 13.
 Officia. Salust. in Iugurth.
 Periculum, pro Mimari. Cic. pro Roscio Amer. 5. Id est pro Quin-
 tio, 26. Mima iactentur, pericula intenduntur, formidines
 opponantur.
 Periculum iudicij. Cic. de Arusp. responsis, 1.
 Se ad firmitatem. Cic. 2. Tuscul. 95.
 Acris se ad aliquid intendere. Quintil. lib. 4. cap. 4. 8.

Se

Se aduersarium in aliquem. Caelius ad Ciceronem, lib. 8. 4. 6.
 Intendere se animus dicitur in multa. Quintil. lib. 10. cap. 3.
 Se in rem. Quintil. lib. 4. cap. 1.
 Acris se in illud tenue discrimen grammatice intendat. Quin-
 til. lib. 1. cap. 5. 4.
 Se esse illum. Terent. Eunuch. 3. 3. 19.
 Nisi illa foret, quae olim perijit paruula
 soror, hanc se intendit esse, ut est audacia. Id est, imi-
 tiatur, conatur se assimilare illam esse quam dicitur.
 Sensus ad res percipiendas. Cic. 4. Acad. 59.
 Vela. Virg. 3. Aeneid. 136.
 Intendere uera, adgerere falsa. Tacit. lib. 2.
 Vim rebus. Quintil. lib. 10. cap. 7.
 Vim praefecturam medicam antea intendit. Tacit. lib. 4.
 Intendere, Tedere aliquid. Terent. And. 2. 2. 6. Sed ubi quaerā?
 aut quid nunc primum intendam? & cessas alloqui?
 Intendit petere Apuliam, hoc est, Cogitat ire in Apuliam. Liu.
 7. bell. Pun. 228.
 Intendere, Augere. Celsus, Atq; haec ipsa et intendi et leniri
 possunt. Tacit. lib. 2. Languescet alioqui industria, intende-
 tur foecordia. Hic Intendere et Languescere opponuntur.
 Intendere uincula collō, pro Ligare. Virg. 2. Aen. 48. Scruuius,
 Intendere iungitur fertis: Circumligare ferta per aliquem locum,
 honoris et decoris gratia. Virg. 4. Aeneid. 101. Intenditq;
 locum fertis. Scruuius, Intendit, ligat: Et est hypallage, pro
 Intendit ferta per locum.
 Intendens Participium (ἐν τὴν εὐνοίαν) siue Nomen ex partici-
 pio. Liu. 1. ab Vrbe, 251. Quod quum primis se intendenti-
 bus tenebris peruicissent, pergunt inde Collatiam.
 Intensus, siue Intensus (ἐν τὴν εὐνοίαν) Participium,
 siue Nomen ex participio, Porrectus. Cic. 3. de Orat. 119.
 Voces, chordae sunt intentae.
 Intensus animus. Cic. Tuscul. 16.
 Intensus cogitatione animus et cura. Cic. 2. de Orat. 81.
 Intensus arcus. Plin. lib. 8. cap. 8.
 Brachia intenta remis. Virg. 5. Aeneid. 28.
 Citraa omnibus neruis intenta. Quintil. lib. 2. cap. 8. 10.
 Intentsissima cura. Diligens et attentissima. Quintil. lib. 10. ca. 1.
 Intentior custodia. Liu. 9. bel. Maced. 71.
 Intensus et infestus exercitus. Salust. in Iugurth.
 Labor intensus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 12.
 Mens intenta malis. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 1.
 Intensus oculis cōtemplari: hoc est, defixis. Cic. pro Flacco, 20.
 Oculos intentos uoluens. Virg. 7. Aeneid. 50.
 Intensus alimentorum pretijs. Tacit. lib. 17. Hoc est, auclis.
 Intentior sermo, Vehemens, altus, et qui uoce altiore et admo-
 dum intenta sit. Cic. 1. de Orat. 133.
 Intēta tela in patriā: id est, tendentia. Cic. de Proincijs Cōs. 18.
 Haerent intenti uultus. Silius lib. 3. 32.
 Intensus, pro Attento et diligenti. Liu. 3. ab Vrbe, 113. Operi-
 certē id quod constat, agresti intensus, &c.
 Intenti expectant signum. Virg. 5. Aeneid. 28.
 Intensus ad. Cic. 11. Philipp. 305. Quamuis enim intensus ani-
 mus tuus sit C. Pansa, sicut est, ad fortissimum uirum et om-
 nium clarissimum liberandum, &c.
 Ad curas intensus. Tacit. lib. 20.
 Intensus in. Liu. 4. ab Vrbe, 119. Qui postquam intentos hō-
 mines in euentum periculi alicui, pro se incautos, neglectis
 uigilijs stationibusq; est adortus, &c. Sic, Intenta mens in
 imagines. Cic. 1. de Nat. deor. 70.
 Intensus aliquo negotio. Salust. in Catil.
 Paci intensus. Lucan. lib. 3. 11.
 Intensus, huius intensus (ἐν τὴν εὐνοίαν) pro intentione et expa-
 sione: ut, Intensus palmarum, cuiusmodi fieri uidemus in
 Theauri pars 2.

seditione, et discordia, aut reclamatione alicuius turbæ: cui-
 us non solum uoces, sed etiam manus intente conspiciun-
 tur in eum, quem explodere et eicere cupiunt. Cic. pro Sea-
 stio, 102. Voces quidem et palmarum intensus, et maledi-
 catorum clamorem omnes profuderunt.
 Intensio, siue Intentio, Verbalis (ἐν τὴν εὐνοίαν) Extensio,
 Colum. lib. 6. cap. 6. 1. Cruditatis signa sunt crebri ructus,
 ac uētris sonitus, fastidia cibi, neruorū intētio, hebetes oculi.
 Intentio corporis. Cic. 1. Tuscul. 31.
 Intenō uocis, Quae et uociferatio dici potest, cui Remissio uo-
 cis opponitur. Quintil. lib. 1. cap. 17.
 Intentio et remissio animi, contraria. Cic. 2. Tuscul. 94. Ut one-
 ra contentis corporibus facilius feruntur, remissis oppri-
 munt: similiter animus intentione sua depellit pressam omne
 ponderū remissione aut sic urgetur, ut se nequeat extollere.
 Intentio lusus. Liu. 4. ab Vrbe, 75.
 Intentio, Voluntas. Quintil. lib. 7. cap. 6. Est enim duplex eius
 disceptationis conditio: quod aut intentio, aut praescriptio
 habet controuersiam.
 Intentio, Mens, animus, phantasia: est animaduersio, et diligen-
 tia qua animus, ad quod intēditur, dirigitur. Plin. epist. 2. 9.
 a. Tu ergo intentionem scribens accommodes. Quintil. lib.
 8. cap. 2. Acris iudicis intētio.
 Silentium intentionis. Quintil. lib. 4. cap. 2. 27.
 Diuidere animi intentionem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 24.
 Intentio operis, Propositio et deliberatio siue cōceptio. Quin-
 til. lib. 10. cap. 3.
 Intētio, Diligentia. Plin. epist. 10. lib. 2. Ut tantum cure inten-
 tionisq; suscipere et possint et uelint.
 Perpetua discēntis intentio. Quintil. lib. 1. cap. 2. 9.
 Intentio, Animaduersio et consideratio intenta. Quintil. lib. 8.
 cap. 2. Nec si tam longus sermo, ut eum non prosequi pos-
 sit intentio.
 Audit discipula intentione magna, et reddit. Plin. lib. 10. cap.
 29. 7. de philomela.
 Recens audientium intentio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 41.
 Intentione diligenti notare. Plin. lib. 9. cap. 59. 2. Id est, dili-
 genter obseruare,
 Accommodare intentionem. Vide Accommodo.
 Intentio apud Oratores, Oratio crimen delictum alicui obij-
 ciens. Quintil. lib. 3. cap. 11. Officijs constat duobus, inten-
 tionis et depulsionis. Cic. 1. de Inuent. 19.
 Remittere intentionem iudicis. Quintil. lib. 4. cap. 1. 26.
 Nonnulli obseruant, ut intentio per scribatur, quum exten-
 sionem et porrectionem, et etiam diligentiam significat:
 Intentio aut, per t, quum animaduersionem: quum tamen
 perinde sit, et confundatur ut plurimum haec differentia.
 Intente, intensus, intentsissime (ἐν τὴν εὐνοίαν) Aduersus, Diligen-
 ter, et cum cura et animaduersione diligenti. Plin. epist.
 4. Nō me hercule tā mea sunt, quae mea sunt, quam quae tuae:
 hoc tamen differunt, quod sollicitus et intensus tui me,
 quam mei exceptiunt.
 Audire aliquem intente, ac modeste. Quintil. lib. 2. cap. 2.
 Intensus se excusare. Tacit. lib. 3.
 Intento, intētas (ἐν τὴν εὐνοίαν, ἐν τὴν εὐνοίαν) intētare,
 Frequentatiuum. Frequentius porrigere, et extendere signi-
 ficat: ut, Intentare manus in aliquem. Liu. 3. ab Vrbe, 197.
 Virginius intētas in Appulum manus, icilio, inquit, Appi,
 non tibi, filiam despondi.
 Intētare manus alicui, pro Inijcere, in malū. Iur. 6. bel. Iur. 87.
 Voces alicui intētare. Tacit. lib. 3.
 Intētare aliquid alicui. Cic. pro Roscio Amer. 61. Explicet suum
 uolumen illud, quod ei planum facere possum Erucium con-
 scripisse, quod aiunt illum Sex. Roscio intētas, et medi-
 tatum

Bb 2

tatum esse, se omnia illa pro testimonio esse dicturum.
 Intentare, significat etiam Minari. Virg. i. Aeneid. 19,
 Prae:entensq; uiris intentant omnia mortem.
 Intentare & minari. Cic. 5. Tuscul. 112.
 Intentare arma Latinis. Liu. 6. ab Vrbe, 107. Sic, Sicam inten-
 tare, Cic. pro Milone, 28.
 Crimen inuicem intentant. Quintil. lib. 3. cap. 10. 5. Vide In-
 uicem.
 Facies intentat Tiphone. Stat. 11. Thebaid. 99.
 Periculum intentu. re. Vide Periculum.
 ¶ Intentatio, uerbale. Senec. 2. de Ira, Ne nos oscitatio aliena
 sollicitet, nec oculi ad intentionem subitam digitoru com-
 primantur.
 ¶ Intentatus, Participiū (ἰντῆται) ut, Inietati gladij. Liu.
 9. ab Vrbe, 27. Gladij etiam pleriq; intentati, & uulnera-
 ti quidam, uocatiq;
 Intentatus] Partii: ipium sine uerbo, à tento tentas (ἰντῆται-
 τῶ) Non tentatus, hoc est, non expertus. Virg. 10. Acineid.
 —hæc intentata manebat
 Sors rerum. Martial. lib. 2. 14. Nil intentati Seliu, nil
 Inquit inuisum.
 Nil intentatum nos: i liqueve poeta. Horat. de Arte, 58.
 Intentatus & nouus amicus. Cic. de Amicit. 60. Nemo est qui
 non quocum consueuit, libentius utatur, quam intentato &
 nouo. Quod ex uetusto codice legitur, Nemo est, qui non eo
 quo consueuit, libentius utatur, quam intractato & nouo.
 Intepo] Intepes, pen. corr. intepui (ἰντῆται) Intepere, si-
 ue intepesco, intepescis, intepescere, Incallescere, uel tepidū
 fieri. Propert. lib. 4. eleg. 1. 25,
 Et lacu astutus intepet Umber aquis.
 Come intepere radijs. Ouid. 5. Fast. 4. 4.
 Strata intepere tuis membris. Ouid. epist. 10. 11.
 Inter] Prepositio (ἰντῆται) accusatio casu furuicis, ferè si-
 gnificat aliquorum mediā: ut, Inter te & me est murus.
 Inter alias: id est, plus ceteris. Plaut. Poenulo, 18. 2. 1. Sicut ho-
 die nos inter alias præstimus pulchritudine. Plin. lib. 13.
 cap. 2. 2. Inter omnes. Liu. 6. bel. Pun. 198. Inter ceteras.
 Inter agendum: id est, dum agis. Virg. eclog. 9. 5. Seruius.
 Inter casa & porrecta. Vide Cædo.
 Inter causas. Celsus, Estq; inter causas timoris, si sensus in uul-
 nere rodentium non est. Id est, causa est una timoris.
 Inter coenam, pro In coena, uel Tempore coena. Cic. 2. Philipp.
 74. Si inter coenam in tuis inmanibus illis poculis hoc tibi
 accidisset. Idem Trebatio, lib. 7. 23. 1. Illuserashi inter
 scyphos quod dicitur.
 Inter conuentum, pro In conuentu. Sueton. in Galba, cap. 5.
 Inter tot dies, Inter tot annos, A' tot diebus, à tot annis. Plau-
 tus Trucul. 13. 31. Cic. pro lege Manilia, 47. Quare nolite
 dubitare, quin huic uni credatis omnia, qui inter annos tot
 unus inuentus sit, quem socij in urbes suas cum exercitu ue-
 nisse gaudeant.
 Inter hæc, pro Interca. Liu. 4. bel. Pun. 120.
 Inter homines esse. Cic. 1. Tusc. 51.
 Inter illud gaudium repente mortuus est. Gel. lib. 3. cap. 15.
 Inter initia principatus, Inter initia belli: hoc est, dum bellum
 inciperet, dum princeps creatus esset. Plin. epist. 2. 49. Pli-
 nius lib. 7. cap. 33.
 Inter initia, Primis diebus, primis annis, primo tempore. Plin.
 lib. 11. cap. 4. 8. 3. Hac de causa inter initia pasci, nisi sub-
 missis genibus non possunt. Colum. lib. 2. cap. 11. 4.
 Inter ista: id est, cum hoc, uel præterea. Plin. epist. 307. Gabiū
 Bassium domine præfectum ora Ponti integrum, probū, in-
 dultum, atq; inter ista reuerentissimū mei, expertus, &c.
 Inter manus. Cic. 7. Verr. 24. Atq; erant exitus eiusmodi, ut

alius inter manus è conuiuio tanquam è prælio auferretur.
 Inter moras, Interea temporis. Plin. lib. 9. ad Quadratum, epist.
 190. g. Inter moras, Consul citatis nominibus, & peracta
 discessione, mittit Senatium.
 Inter nos concertatio comparata inique. Terent. Adel. 2. 2. 4.
 Nosq; inter nos esse cōplexos narrabat. Cic. 1. de Diuin. 103.
 Inter nos dictum fuit. Terent. Adelph. 5. 3. 10. Cic. ad Atticum,
 lib. 2. 19. 1. Serapionis libri ad me misistis: ex quo quidē ego
 (quod inter nos liceat dicere) millesimā partē ut intelligo.
 Inter nos ludimus. Plaut. Stich. 1. 4. 19.
 Inter nos sordemus alicri. Plaut. Trucul. 8. 23.
 Inter opus. Tibullus lib. 2. eleg. 7. 6,
 Crura sonant ferro, sed canit inter opus.
 Inter paucos. Liu. Hæc nobilis ad Trasimanū pugna inter pau-
 cos numerata Rom. nominis clades.
 Inter paucos dies. Liu. 3. bel. Pun. 189. Vetus exemplar habet,
 Intra paucos dies.
 Inter poenam gratulari. Suet. in Tiberio Cesare, cap. 60.
 Inter præcipua seculi ornamenta. Plin. epist. 165. 4.
 Inter primas. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.
 Inter rem istam agendum. Plaut. Cistell. 10. 59.
 Inter se fallaciam iungunt. Terent. And. 1. 3. 15.
 Inter se amant. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 19. 1.
 Inter sese fabulantur. Plaut. Epid. 5. 54.
 Inter se amplexari. Plaut. Milite, 2. 2. 40.
 Inter se intrare pro Coniurare. Vide Iuro.
 Inter se loqui. Cic. 2. Verr. 13. Vide Loqui Inter.
 Inter se distantes ternis, pedibus. Colum. lib. 5. cap. 6.
 Inter se ne contingant, curato. Colum. lib. 5. cap. 10.
 Inter se dissimiles. Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Inter se cornibus pugnant. Varro 2. de Rerust. cap. 3. 7.
 Inter se folijs strepitant. Virg. 1. Georg. 83. de cornis.
 Inter spem metumq; tot populos suspensos animi habetis. Liu.
 8. ab Vrbe, 8.
 Inter tempus. Liu. 2. ab Vrbe, 22. Quum inter omne tēpus pa-
 ter, uulnusq; & os eius, spectaculo esset, &c.
 Inter triumium continuum. Plaut. Stich. 4. 60.
 Inter utas aliquid agere, Inter ambulandum, uel in ipsis publi-
 cis uis Terent. Eunuch. 4. 2. 1.
 Inter uinā: id est, inter bibendum. Horat. 1. epist. 7. 6.
 Inter uos bene dicatis. Plaut. Milite, 20. 31.
 Vobis inter uos coniuncta uoluntas. Cic. 1. Verr. 19.
 Inter ipsos mutuo. Quintil. lib. 10. cap. 2.
 Inter, Inuicem. Virg. 11. Aeneid. 25,
 Conuersiq; oculos inter se atq; ora tenebant.
 Inter, In medio. Gel. lib. 13. cap. 16. Inter os & offam. Quod
 in prouerbium abiit de re que præter spem euenire dicitur.
 Quale est etiam illud, Multa cadunt inter calicem, su-
 premāq; labra. Gellius ibidem.
 Inter falcarios, pro Illic ubi sunt falcarij. Cic. 1. in Catil. 6.
 Inter, postpositum suo casu. Cic. de Amicit. 70. Que si quos
 inter societas aut est, aut fuit, aut futura est. Liu. lib. 8. De-
 cad. 3. Quos inter belli causa esset.
 Bonis inter bonos necessaria amicitia. Cic. de Amicit. 4. 6.
 Inter albi] interalbicis, pen. corr. (ἰντῆται) In-
 teralbicare. Ad albi colorem tendere, & ad album accedere.
 re. Plin. lib. 37. cap. 10. 31. Leucochrysos fit chrysolito in-
 teralbicante.
 Interamnia] interamnia, Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Præguio-
 rum ciuitas in Italia. Vulgo Teranium.
 Interanea] interaniorum, plural. num. n. gen. (ἰντῆται) Ab
 Intra fit: & significat intestinum, quod intra corpus condi-
 tum sit. Plin. Medele sunt innumere ad interanea. Colum.
 lib. 9. cap. 1. 4. 12. Quidā exemptis interaneis occisis aues

intus includunt, que tempore hyberno plumis suis delite-
 scentibus apibus præbent teporem.
 Adaperire interanea. Vide Adaperio.
 Interare] Interare scis (ἰντῆται) Interare scere. Ci-
 cer. 5. Tusc. 58. Nihil enim interare scere, nihil extingui, ni-
 hil cadere debet eorum in quibus uita beata consistit.
 Interbibere] Interbibis, pen. cor. interbibis, interbibitiū (ἰντῆται)
 Interbibere, Totum bibere, uel penitus exhaurire.
 Plaut. Aulul. 20. 22,
 —præterea tibi canam,
 Que mihi interbibere sola, si uino scateat,
 Corinthiensium fontē Pyrenen potest. Significant enim
 hæc uerba penitus quid fieri, inquit Donatus.
 Interbito] interbitas (ἰντῆται) Interbitare, Interueni-
 re. Verbum antiquum, compositum ab Inter, & uerbo sic=
 quantatio Ito, Itas, interposita littera B, causa euphoniae.
 Plaut. Mostel. 15. 46,
 Hic ego tibi præstideo, ne ulla interbitet questio.
 Intercalo] Intercalas, pen. cor. (ἰντῆται) Intercalare,
 Interserere, seu interponere. Cato cap. 150. Si in-
 tercalatum erit Calen. Maijs, agros x x x. ne amplius pro-
 mitat. Cic. ad Att. lib. 5. 96. 3. Memento curare per te &
 per omnes nostros, in primis per Hortensium, ut annus no-
 ster maneat suo statu, ne quid noui decernatur. Hoc tibi ita
 mando, ut dubitem, an etiam te rogem, ut pugnes ne interca-
 letur. Id est, ne interponatur nouus annus.
 Intercalare, Differre. Liu. 9. ab Vrbe, 42. Sed si me auditis,
 prius quam adentur, hic in comitio uirgis casus, hanc iam
 ut intercalate poenæ usuram habeant. Hæc Budeus.
 ¶ Intercalaris, & hoc intercalare, pen. prod. (ἰντῆται)
 Quod interseritur, ut Mensis Februarius, intercalaris dicitur,
 quod ei dies unus interseritur. Diesq; ipse institutus, in-
 tercalaris Latine dicitur, & Græcè ἰντῆται, atq; etiam
 ἰντῆται, eadē ratione: & ἰντῆται intercalatio. Cel-
 sus. ff. de uerborum & rerum significatione. l. quum bis
 sexto. Nam id biduum pro uno die habetur, & posterior
 dies intercalatur, non prior. Sensus huius loci est, Etiam si
 bisextili anno et intercalari die natus est minor, id est, sexto
 Calend. Martij, qui dies est quartus & uicesimus Februa-
 rij, nihilominus maiorem censeris anno quinto & uicesi-
 mo, & eodem die & momento: quippe sextus dies Calen-
 darum pro uno die cedit. Posterior enim dies Calen-
 darum intercalatur: id est, posterior dies bidui (quod biduum
 pro sexto die Calendarum cedit) intercalari, inseriq; fingit
 tur non prior, sicq; cum priore in unum diem confundit.
 Ex Budeo.
 Intercalaris annus, Quem bisextilem dicimus. Plin. lib. 2. cap.
 47. 14. Omnium quidem (si liceat obseruare minimos am-
 bitus) redire easdem uices quadriennio exacto, Eudoxus
 putat, non uentorum modò, uerum & reliquarum tempe-
 statum magna ex parte. Et est principium Iustri eius sem-
 per intercalari anno Canicula ortu. Budeus.
 Intercalaris dies. Plin. lib. 2. cap. 8. 6.
 Intercalaris mensis, Macrobio dicitur, non modò is qui interca-
 latur, sed etiam in quo intercalatur.
 Intercalares calendæ. Cic. pro Quint. 53. Dic Neui diem. An-
 te v. Calendas intercalares. Bene agis. Idem ad Ligarium,
 lib. 6. 14. 4. Ego idem tamen quum ad quintum Calendas
 intercalares priores rogatu fratrum tuorum uenisssem ma-
 ne ad Casarem. Calendas Martias, ut opimor significauit.
 Omni enim intercalationi, inquit Macrobius, mensis Fe-
 bruarii deputatus est. Budeus.
 Intercalares uersus, inquit Seruius, uocantur qui frequenter in
 poemate interponuntur: ut apud Virgilium 8. eclog. 15,
 Thesauri pars 2.

Ducite ab Vrbe domi mea carmina, ducite Daphnim,
 In rhythmicis autem Iustianiculis, quas balladas uocant, sunt
 huiusmodi clause septies repetita. Budeus.
 ¶ Intercalaris, Adiectiuum (ἰντῆται) Idem quod In-
 tercalaris. Liu. de L. Scipione, libro 7. bell. Maced. 2. 52.
 Triumph. uit mense intercalario pridie Calendas Martias.
 Cic. 4. Ver. 90. Tunc Cephædiani decreuerunt interca-
 larium quadraginta quinq; dies longum, ut reliqui menses
 in suam rationem reuertentur. Budeus.
 Intercalarij quadrantes diei & noctis. Plinius libro 18. capi-
 te 25. 1.
 Intercapedo] pen. prod. intercapedinis, f. g. (ἰντῆται)
 Est tempus interceptum, inquit Festus: quum scilicet moræ
 est ad capiendum: Interuallum. Cic. filius ad Tironem, lib.
 16. 21. 2. Itaq; me iam non pœnitebat intercapedinem scri-
 bendi scissæ. Sueton. in Octauiio Cesare, cap. 38. Equitum
 turmas frequenter recognouit post longum intercapedine,
 reducto more ex assuetudinis.
 Intercapedo molestia. Cicero 1. de Finibus 92. Id est, uacuitas,
 inquit Budeus.
 Intercedo] Intercedis, pen. prod. intercessi, intercessum (ἰντῆται)
 Intercedere, Medium esse: & tam de loco & de tem-
 pore, quam de alia re quacunq; dicitur. Casar 5. bell. Gal.
 192. Longius profecti uerius, quodā stitue. paludesq; in-
 tercedebant,
 Intercessit annus. Cic. 2. de Finib. 163.
 Intercessit dies, uel nox. Cic. pro Cluentio, 20. Dies nondum
 decem intercesserat, quum ille alter filius infans necatur.
 Hoc est, nondum præterierat decē dies. Idem 4. Ver. 62.
 Vna nox intercesserat, quum iste Dorothæi sic diligebat, ut
 diceret omnia inter eos esse cōmunia. Idem 1. in Catilin. 2.
 Nox nulla intercessit: id est, eo ipso die.
 Intercedit spatium, dum, Casar 1. bell. Gall. 28. Tamen spatium
 intercedere posset, dum milites, quos imperauerat, conue-
 nirent, legatis respondit, &c.
 Intercessit ægritudo huic gaudio: hoc est, interuenit. Terentius
 And. 5. 5. 5.
 Intercessit casus, aut dissensio in Reip. partibus. Casar 1. bel. Ci-
 uil. 79. Cic. de Amicit. 66.
 Intercedit familiaritas. Terent. Phorm. 4. 1. 17.
 Intercedit illi tecum amicitia, Intercedit tibi cum illo affinitas,
 Intercedit tibi mecum necessitudo: hoc est, amicitia, affini-
 tas, necessitudo inter nos est media quedam, que nos concili-
 at. Hæc Valla lib. 3. Cic. 1. Verr. 4. Si aut hoc à me Sculi
 non petissent, aut mihi cum Sculis causa tantæ necessitudi-
 nis non intercederet, &c.
 Intercessit ratio cū. Cic. pro Rosc. Comædo, 24. Si alia de cau-
 sa, que ratio tibi cum illo intercesserat: nulla addictus erat
 tibi: non frustra tempus contero, &c.
 Intercedit inimicitia, uel similitas cum. Casar 2. bel. Ciuil. 106.
 Liuius 8. bel. Maced. 2. 32.
 Intercedit ius ciuile cum genere humano. Cicero 3. de Fini-
 bus, 103.
 Intercedere contra aliquem, Obstare, obesse. Plin. lib. 32. cap.
 1. 3. de echineide pisco.
 Imaginibus intercedere, pro Obstare imaginibus, & prohibe-
 re, per metaphoram. Tacit. in uita Agricola.
 Intercedere pro alio: hoc est, fidem suam interponere, sponde-
 re. Cic. 2. Philipp. 62. Budeus.
 Intercedere, pro Extare. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 89. Nullum
 meum minimum dictum, non modò factum pro Casare in-
 tercessit, quod ille non illustri gratia exceperit. Idem libro,
 1. 2. 12. Budeus.
 Tribuni intercesserunt, Scipio intercessit, Cato intercessit: hoc
 Bb 3 est, in

est, in medium se uerbis, aut ut opposuit. Hec Valla lib. 3. Proprie Tribunorum erat intercedere. Cesar 1. bel. Ciuil. 8. Intercedit M. Antonius, Q. Cassius Trib. pleb. Cicero ad Atticum, lib. 1. 11. 4. Qui dam ueritus est ne Fufius ei legi intercederet, &c.

Intercedit Tribunus plebis sententia, quum opponit se, & sic prohibet ne quid statuatur. Lu. lib. 8. Decad. 4.

Intercessum est auctoritati. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 12.

Hinc interceditur frequenter. Cic. ad Atticum, lib. 1. 14. 7.

Intercedere per uim ac doli, quo minus aliquid fiat. Papinian. in l. uirum. ff. si quis aliquem testam. prohibet.

Intercessor, pro interuuntio seu interprete in pecunia mutuo accipienda. Senec. epist. 120.

Intercedere, pro Inhibere, & coercere posuit Gellius, Ne sibi (inquit) intercedamus, quo minus sapite potestate uili liceat.

Intercessio, intercessionis, Verbale (ἀπαγορεύω) Quam uulgo oppositionem uocamus. Cas. 1. bell. Ciuil. 8. Refertur statim de intercessione Tribunorum. Cic. ad Atticum, lib. 1. 2. 2. Putamus enim uile esse, te aliquando iam rem transigere: mea intercessio parata est, & fuit. Proprie intercessio, Tribunorum erat. Nam ut Gellius docet lib. 12. cap. 13. Tribuni plebis antiquitus creati uidentur non iuri dicundo, nec causis querelisque de absentibus noscendis, sed intercessionibus faciendis quibus presentes fuissent, ut iniuria que coram fieret, arceretur. Cic. 2. Philip. 33. Quum auspiciis Augur, intercessionem Consul sustulisset.

Abijcere intercessionem. Vide Abijcio.

Intercessioni cedere, uel prouocationi: id est, non procedere uel tra, & admittere oppositionem. Budæus.

Intercessor, huius intercessoris (ἐνστένης ἀπαγορευτικός) Id est, quem oppositorum uulgus uocat. Cic. lib. 3. de Legib. 60. Parere iubet intercessori, quo nihil praestantius: impediri enim bonam rem melius, quam concedi malam. Ibid. 16. Intercessor rei male salutaris ciuis esto.

Abijcere intercessorem. Cic. ad Plancium, lib. 10. 12. 11.

Interceptio, Interceptor, Interceptus] Vide Interceptio.

Intercedo] intercedis, intercedi intercessum, pen. prod. ἀπαγορεύω) intercedere, Ex In & Cado compositum, Per medium secare. Cesar lib. 2. Vi si possent, castellum, cui praerant Titurius Quintus legatus, expugnarent, pontemq; intercederent. Plin. epist. 108. lib. 6. Corrupto enim scriba seruo interceperat commentarios, intercederatq;.

Rationes aliquid intercedere. Vlpianus in l. 1. in fine ff. de seruo corrupto. Vel si actori suasit, siue uerbis, siue pretio, ut rationes dominicas intercedere, uel adulteraret: uel etiam ut rationem sibi commissam turbaret.

Intercedere uenas. Plin. lib. 11. cap. 37. 46.

Intercessus, pen. prod. Particip. (ἀπαγορεύεις) Vnde Intercessio hostia, apud Macrobius 1. Saturn. Hoc est, dissecta.

Dies intercessa. Claud. 5. Paneg. 35.

Intercessio pactio: hoc est, abrupte, & non integre. Cic. in Parad. 58.

Intercessi dies, deorum, hominumq; communes. hi in se non in alia diuiduntur. Illorum enim dierum quibusdam horis fas est, quibusdam fas non est ius dicere. Nam quum hostia caditur, sari nefas est: intercessa & porrecta, sari licet. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 16.

Intercessio, Verbale (ἀπαγορεύω) ut intercessio stomachi, apud Plin. lib. 20. cap. 14. qua Dioscorides lib. 3. cap. 26. ἀπαγορεύω) id est, morsus & erosiones stomachi uocat.

Intercessio] pen. prod. Aduerbi. (ἀπαγορευτικῶς) Sectim et per incisiones. Cic. in Partit. 14. Inuertatur ordo, et idē quasi sursum uersus retroq; dicatur: deinde idē intercessa atq; pmistē.

Intercedo] intercedis, intercedi, pen. cor. intercessum (ἀπαγορεύω) intercedere, Ex In & Cado. Inter haec, siue inter illa, aut ista, siue inter ea, deficere, ac perire. Plin. lib. 9. cap. 51. 6. Ea excludunt quinquagesimo die, quibus multa propter numerum intercedunt.

Perire & intercedere. Cic. pro Deiotaro, 17.

Extare & Intercedere, contraria. Plin. lib. 35. cap. 8. 1.

Intercedit actio. Papin. in l. si bona fide. ff. de peti. hered. Si praericulum erit ne inter moras actiones intercedant.

Intercedit gratia beneficij. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 1.

Honos intercedit auro. Sil. 3. 89.

Intercedit legatum. Modestus. in l. legatum ff. de capite minu. tis, Morte quidem legatarij legatum intercedit, capitis la. men diminutione interueniente persequerat.

Intercedit Consulatus, memoria. Liu. 2. ab Vrbe, 36.

Nomen longis intercedit annis. Ouid. 2. Fast. 89.

Quod si intercederit tibi nunc aliquid: id est, si oblitus fueris aliquid. Horat. 2. Seru. Satyr. 4. 2.

Intercedere, pro Cadere. Liu. 3. ab Vrbe, 43. Quod intercedit, sparsum ita iacuisse per aliquod dies, ut nihil odor mutaret.

Intercedo] intercedis, pen. cor. intercedit, interuentum (μεσολαβέω) intercedere, Inter aliquid agendum canere.

Intercedere, per translationem dixit Horatius in Arte, 40. — neu quid medios intercinat aclus; Quod non proposito conducit, & hercat apte. Id est, nihil scribat, quod non ad propositum faciat.

Intercedo] Particip. ab Intercedo. Plin. lib. 37. cap. 10. 5. Candore intercedo uariis coloribus. Idem lib. 36. cap. 8. 3. Thebaticus intercedit aureis guttis, inuenitur in Africa parte Aegyptio adscripte.

Interceptio] interceptis, pen. cor. intercepti, interceptum (μεσολαβέω, ἀπαγορεύω) interceptum, Aliquem inter aliquid agendum occupare: inquit Sipontinus. Cesar 5. bell. Gal. 14. 5. Repentino equitum inuentu intercepterentur.

Interceptum aliquid. Cic. pro Cluent. 133. Id quum daretur in mulo, Balbutium quendam eius familiarem interceptisse, bibisse statimq; esse mortuum.

Interceptum. Liu. 6. ab Vrbe, 41.

Librum interceptum. Quint. in Proem. lib. 1. 7.

Regnum interceptum. Plin. de Viris illust. 6.

Interceptum litteras, Intercedere dum per scriuntur, occupare & reserare, insijs illis ad quos mittuntur. Cic. ad Q. fratrem, libro 3. 2. 4. 11.

Interceptum obliuio aliquem. Plin. in Paneg. 12. 5.

Res aliquid interceptum. Ouid. 9. Metam. 2. 5.

Sermonem medium interceptum, Interpellare. Quintilianus libro 6. cap. 4. 9.

Victoriam interceptum alieno labore quaesitam. Plinius de Viris illust. 60.

Interceptum, Totum capere, inquit Donatus, Terent. Eun. 1. 1. 35. Nam quod nos capere oportet, haec interceptum.

Interceptum mortalitate rex, Praeuentus, praepeditus. Plinius epist. 2. 58. Sic, Intercepti morbo. Columel. libro 9. cap. 3. 3.

Interceptio, Verbale (ἀπαγορεύω) Cicero pro Cluentio, 134. Per quem porro datum: unde sumptum: quae deinde interceptio poculi?

Interceptor, Aliud uerbale (μεσολαβήτης) Liuus 4. ab Vrbe, 218. Praeda ne interceptorem fraudatoremq; etiam malum minari militibus?

Interceptor litis alienae. Liu. 3. ab Vrbe, 310. Clarum hoc fore imagine Scaptij Pop. Rom. quadruplatoris & interceptoris litis alienae personam laturum?

Intercessio, Intercessio, Intercessus] Vide Intercedo.

Inter

Intercludo] intercludis, interclusum, penult. prod. (ἀποκλείω, ἀποκλείω, ἀποκλείω) intercludere, Ab Iter & Cludo, n interiecta litera, euphonia causa, Iter impedire, quasi iter cludere, inquit Valla libro 5. cap. 69. Cic. ad Terentium, lib. 1. 4. 14. 2. Etiam illud meum, ne iam includamini, ut quum uelitis exire, non liceat.

Intercludere, impedire. Virg. 2. Aeneid. 23. — saepe illos aspera Ponti interclusit hyems, & terruit Austere ouites.

Aditum intercludere. Vide Aditus, in A deo.

Aditum ad aliquem intercludere. Cic. pro Rosc. Amer. 65.

Aduentum inimicorum intercludere corporibus suis. Cic. in Paradoxis, 14.

Animam intercludere. Tacit. lib. 5.

Animam interclusa nimia ab dulcedine aquarum. Lucret. libro 6. 255.

Commeatum inimicis intercludere. Impedire, & itinera obsidere, ne inimicis comeatus possit deferri. Plaut. Mili. 5. 68. Auctor ad Herennium, lib. 1. 25.

Intercludere inimicos commeatibus. Cesar 3. bel. Gal. 4. 43.

Intercludere aliquem commeatu, & frumento, Cesar 1. bel. Gall. 208.

Intercludere frumentaria. Cesar 1. bel. Gall. 92.

Eggam intercludere, iter occupare, per quod inimici fugam arripere possent. Cic. ad Atticum, lib. 7. 132. 2.

Holles intercludere ab oppido & ponte, & commeatu omni. Cesar 1. bel. Ciuil. 169. Sic Liu. 1. ab Vrbe, 119.

Itinera intercludere. Cesar 7. bell. Gall. 258. Et 2. bel. Ciuil. 80. Intercludi itinere.

Libertatem intercludere, Prohibere liberum exitum & introitum. Cic. 2. pro leg. Agrar. 75.

Perfugium fortunae intercludere. Cic. 7. Verr. 103.

Prospicuum uisus intercludere nefasto. Stat. 6. Thebaid. 41.

Spem commeatus intercludere. Liu. 6. bel. Pun. 197.

Vis omnes seditionum intercludere. Cic. pro Rabirio perduellionis reo, 2.

Dolore intercludi id est, impediri. Cic. ad Att. lib. 8. 152. 2.

Interclusio, Verbale (ἀποκλείω) Impedimentum, occupatio. Cic. 3. de Orat. 100. Clausulas enim atque interpuncta uerborum, animae interclusio, atque angustia spiritus attulerunt.

Parenthesis interclusio uocatur a Quintiliano, lib. 9. cap. 3.

Intercolumnium] μεσοστάθμη, Spatium quod est inter columnas aedificiorum. Cic. ad Q. frat. lib. 3. 17. 9. Topiarum laudauit: ita omnia conuestiunt hedera, qua basim uilla, qua intercolumnia ambulationis, ut, &c. Idem 3. Ver. 34.

Interconciare] ἀποκαταστήσει, Quint. lib. 12. cap. 10. In docendo autem acumen, in interconciando lenitas, in mouendo grauitas uideatur. Ibidem, Siue aliud interconciandi praestare uidetur officium.

Intercalcare] μεσοπαραστήσει, Ex calco compositum. Col. lib. 12. cap. 43. 10. Et deorsum uersus spectantes olla coponuntur, ita distantes, ut intercaluari possint uimacea.

Intercurre] intercurrere, intercurri, intercursum (ἀνατρέχω, ἀνατρέχω) intercurrere, Interuenire, & intercedere: ut ait Budæus. Cic. 8. Philipp. 2. 45. Pugnatur accerrime: qui intercurrerent missimus tres principes ciuitatis, hos contempserit. Liu. 5. ab Vrbe, 88. Cic. 2. Tusc. 62. Ergo his laboriosis exercitationibus & dolor intercurrit. Luc. lib. 2. 75.

Intercurrens, cinguntq; has urbes tetrarchia. Plinius libro 5. cap. 18. 2.

Intercurrens, Particip. (ἀνατρέχων) Plin. lib. 12. cap. 3. 1. Solum mali Assyriae est incedonis intercurrentibus spimis.

Intercursus, huius intercursum Verbale (ἀνατρέχων) Inter-

uentus, intercessio. Liu. 2. ab Vrbe, 122. Consulm intercursum rixa sedata est. Sic. 10. bel. Pun. 47. Deinde ut pedes Romanus repente per turmas suas uim danteis intercursum st. bitem aciem fecit, &c.

Intercursus, pro deprecatione. Tacit. lib. 18. Quum intercursum Tribunorum centurionumq; protegitur.

Intercursus, aliquando etiam pro mediatione accipitur. Liu. lib. 7. Decad. 4. Et impeditus intercursum suorum usus praelongarum hastarum.

Intercursus, intercursum, intercursum, Frequenter. (ἀνατρέχων) Plin. lib. 29. cap. 4. 24. Vnum simile formicae, sed multo maius, ruffo capite, reliqua parte corporis nigra, albis intercursumibus respersum guttis.

Intercus] huius intercursum, penult. corr. Adiectiuum (ἀποκλείω, ἀποκλείω) Quod inter carnem & aellem est, intestinus. Cic. 3. Offic. 124. Si quis medicamentum cupiam dederit ad equam intercutem, pepigeritq; &c.

Intercutia uita. Gel. lib. 13. cap. 8. Vbi interpres, per allusio nem uita, quae non foetis apparent, sed penitus sunt imbibita, intercutia nominat.

Intercutibus stupris oblitus. Cato.

Intercutus] penult. corr. Adiectiuum (ἀποκλείω) Lucret. libro 4. 175. Propterea capitur cibis, ut suffulcat artus, Et recreet uires intercutus. Id est, inter corporeos meatus diuisus.

Interdico] interdicitis, pen. product. interdixi, interdictum, (ἀπαγορεύω, ἀπαγορεύω, ἀπαγορεύω) interdicit, Maxime prohibere. Cesar 5. bell. Gall. 219. Praecipit atque interdicit, praeteritis hostibus, atq; in fugam conuersis, &c.

Datiuum cum ablatiuo frequentissime regit. Liu. 5. ab Vrbe, 12. Sic uos interdicitis Patribus commercio plebis, ne, &c.

Impersonaliter, sic. Cic. de Senect. 20. Vt quemadmodum nostro more male rem gerentibus patribus, bonis interdicit solet. Plin. epist. 7. 6. a. Carent enim toga iure, quibus aqua & igni interdictum est. Antiqui, quem Romana ciuitate pellebant, aqua & igni interdicebant, communionem omni ciuitatis priuatum significantes: quod duobus his elementis maxime humana indiget uita.

Pasiuum, ablatiuum regit, sic, Interdico aqua & igni. Aut datiuum. Cic. pro Domo sua, 38. Velitis iubeatis, ut M. Tulio aqua & ignis interdicatur.

Rursum actiuum, habet datiuum. Cic. 1. de Fin. 11. Sed id neque feci adhuc, nec mihi tamen ne faciam interdictum puto.

Accusatiuum cum datiuo, sed rarius. Sueton. in Domitiano, Interdixit histrionibus scenam. Liu. 4. bel. Maced. 341. Feminae duntaxat usum purpurae interdicens.

Datiuum unicum regit pro Obsto. Cic. 4. Verr. 20. Praetor improbus, cui nemo interdicitere possit, det quem uelit iudicem.

Interdicere, sub auditu ablatiuo. Terent. Hecyra, 4. 1. 49. Interdico ne extulisse extra aedis puerum usquam uelis, Interdixit fieri. Terent. Phorm. 4. 4. 27. Sueton. in Serg. Galba, cap. 6. Pari seueritate interdixit commeatus peti.

Interdicere de. Plin. lib. 29. cap. 1. 14. interdixit tibi de medicis. Cato ad filium. Cicero pro Cecinna, 16. His rebus ita gestis P. Dolabella Praetor interdixit, ut est consuetudo, de uir hominibus armatis.

Interdicere, pro Interdicto uti: & est Praetoris. Cic. pro Cecinna, 14. 58. Praetor interdixit, ut inde deiectus esset, restituere. Id est, edixit. Vlpianus in l. locum. 6. si quis dolo. ff. de tab. exhibend. Si neq; mouerit, inquit, neque celauerit tabulas: sed idcirco alij tradiderit, ne eas interdicens exhibe-

Bb 4 ret.

ret. Pomponius in l. prima, de iocis & itiner. publ. interdicitur, pro eo quod est, interdicitum redditur, dicitur auctore Accursio. Vlpianus in l. 2. §. hoc interdicitum. ff. ne quid in loco vel itinere publico fiat, ut si quid illic fieret, quod privato noceret, Praetor interdiceret interdicio suo. Alibi idem cum ipso interdici debere dicitur, pro eo quod est interdicio agi. Budaeus.

Interdicere uestigijs. Plin. lib. 17. cap. 5. 2. Cato breuiter atque ex suo more uicia determinat. Terram cariosam caue, Neue plostro, neue pecore impellat. Quid putamus hac appellatione ab eo tempore reformidari, ut penes uestigijs quoque interdicitur? Id est, imbecat, ne quis per eam iter faciat.

Interdicere, Contradicere. Plaut. Capt. 12. 36. Dum pereas, nihil interdico, dicant uiuere. Hoc est, nihil moror.

Interdicitus, Participium, quod prohibitum est, Sueton. in Caligula, cap. 25, Brenius missam facit, interdicio cuiusquam in perpetuum coitu.

Spes interdicia. Ouid. 10. Metam. 67.

Voluptas interdicia. Horat. 1. epist. 6. 13.

Interdicitum, interdicitum (interdicitum) Substantiuum, Prohibitio, Vetiatio. Interdicia sunt formae & conceptiones uerborum, quibus Praetor aut iubeat aliquid fieri, aut prohibeat: quod tunc maxime faciebat, quum de possessione inter aliquos contendebatur. Cic. pro Caecina. 62. Ad que interdicitum pertinet.

Interdicio duodecim tabularum. Plin. lib. 11. cap. 37. 31.

Interdicio defendere possessionem suam. Cic. ad Volum. lib. 7. 33. 6.

Interdicitum, pro Minis. Plaut. Asin. 10. 1. Nequeon ego te interdicitis facere mansuetum meis?

Interdicio, Verbale (interdicio) Cic. pro Domo sua, 61. Id autem ut esset faciendum, non ad petitione ciuitatis, sed testis, et aquae & ignis interdictione faciebant.

Interdium] Aduerbium temporis (interdium) Id est, die, uel per diem aut dum dies est: cui opponitur Nocturnum. Terent. Adelph. 4. 1. 15. Cato de Re rust. cap. 12. 4. Canes interdium clausos esse oportet, ut noctu acriores & uigilantiores sint. Plin. lib. 18. cap. 6. 9. Malum patremfamilias, quisquis interdium faceret, quod noctu posset, nisi tempestate celi.

Interdium, etiam antiq. uis dictum est pro eodem. Plaut. Mostel. 7. 14. Sed quid hoc? oclusa ianua est interdium. Idem Asin. 12. 9.

Interduam] & Interatim dicebant antiqui, quod nunc interdum & Interim. Festus.

Interductus] huius interductus (interductus) pro illis ueluti distinctionibus que inter sententias a librarijs duci solent. Cic. in Orator. 133. Ne infinite seratur ut flumē oratio, quae non aut spiritu pronuntiat, aut interductu librarij, sed numero coacta debet insistere.

Interdum] Aduerb. (interdum) Nonnunquam. Terent. Eun. 2. 3. 76. Cibum nonnunquam capiet cum ea, interdum propter dormiet. Virg. 1. Georg. 52.

Interdum aut iheredere pandunt uestigia nigrae. Sic. Cic. 4. Acad. 62.

Interea] *ὁπὲρ ἀντὶ τοῦ ὁπὲρ*, Aduerb. temporis, Interim, tantisper, hoc interim spatio. Particula est, ut ait Seruius, quae negotia semper praeteritis futura coniungit. Terentius Heeyra, 1. 2. 82.

Quid interea ibatne ad Bacchidem? Vbi Donatus, Interea, inter eos dies. Virg. 10. Aeneid. 167.

Interea genitor Tyberini ad fluminis undam, &c.

Vbi Seruius, Interea, dum haec geruntur. Et omnino sic est apud poetas Interea, sicut est apud Salustium, Eodem tempore. Cic. 4. Ver. 2. 5. Interea dies aduenit, quo die, sese, &c.

Interea dum. Terent. Heaut. 4. 7. 5.

Tu hic nos, dum hic eximus, interea operibere. Idem Eun. 5. 2. 55. — uisne interea dum is uenit, Domi operiamur potius quam ante ostium?

Interea, Id est tamen. Virg. 1. Georg. 17.

Nec nulla interea est inarata gratia terra.

Quum interea: id est, Quum tamen, indicatiuū iunctum. Cic. pro Cluent. 66. Quum interea uestigium nullum Cluentianae pecuniae inuenitis.

Interea loci. Idem significat quod interea, Donatus. Duae partes orationis quum coniunctae unam fecerint, mutant accentum. Terent. Heaut. 2. 3. 16.

Dū ego propter te erras patria careo demēs, tu inter loci Collocupletasti te Antiphila. Idem Eunuch. 1. 2. 46.

Interemptio, Interemptus] Vide Interimo.

Intereo] interis, pen. corr. interui uel interij, interitum, pen. corr. (interis) interire, in totum mori uel emori. Plautus Amph. 61. 49.

Vigilans fomio, uiuos & sanus intereo. Cef. 8. bel. Gal. 80. Multa millia interijisse. Sic. Interire fame. Cic. Att. lib. 6. 113. 14. Et 3. bell. Civil. 107. Interire naufragio.

Aestas interitura. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.

Interire a. Cic. 1. Acad. 4. 2. Nihil enim ualentius est, a quo inter. Morte interire. Ouid. in Ibis, 61.

Naufragus interijt. Ouid. 1. Metam. 138.

Domus interitura. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 22.

Segetes intereunt. Virg. 1. Georg. 31.

Ira interit mora. Ouid. 1. de Arte, 75.

Verba interitura. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.

Interitus, pen. corr. (interitus) passiuē, apud Claudium, Pugna acriter commissa, & multis utrinque interitis.

Interitus, huius interitus, pen. corr. (interitus) mors. Cic. lib. 1. Tusc. 112. Est enim interitus quasi discessus & secretio ac diremptus earum partium, quae ante interitum iunctione aliqua tenebantur.

Interitus patriae: id est, euerfio. Cic. 5. Tusc. 112.

Acerbus interitus. Vide Acerbus.

Afferre interitum. Vide Afferro.

Alienari ab interitu. Vide Alienor.

Interitu gaudeat illa tuo. Propert. lib. 2. eleg. 9. 4.

Ad interitum redigere aliquid. Lucret. lib. 5. 176.

Interibilis, pen. corr. Adiectiuū. Qui interire potest. Arnob. lib. 2. aduersus gentes, Argumenta quibus animas passiuas atque interibiles inuenitur.

Interitio, interitionis, idē quod interitus. Testis Nonius Marcellus citans hunc Ciceronis locum ex Frumentaria, seu Verr. 5. Quum bis in ea prouincia magna fugitiuorum copia uersata sint, tamen aratorum interitio facta nulla est. Quo in loco plerique mēdo se legunt interitio, alij interitio.

Interequito] interequitas, pen. corr. (interequitas) interequitare, in medio equitare. Liu. 5. bel. Maced. 16. Obstabat duces, hastilibus cædentes terga trepidantium, & redire in ordines cogētes, sed interequitates alarum non patiebantur. Curtius, in conspectu omnium duces interequitans alloquebatur.

Interequus] *διαπέρας*, compositum ab in, re, est: significat utile esse, uel ad rem pertinet.

Tantum interest subeat radij, an superueniat. Plin. lib. 2. ca. 16. 9.

Quid ergo interest proferantur necne? Cic. 3. Verr. 82.

Quid interest utrum. Cic. 5. Verr. 119.

Iungitur omnibus genitiuis: ut, Socratis interest: id est, in re Socratis est. Cic. pro Domo sua, 72. Ego uero Reipub. semper interesse putauit, me illius pulcherrimi facti, etc. Plin. 2. ca. 1. 1. Mundi exterā indagare, nec interest hominū, nec capit humanā coniectura mentis.

interest

Interest eius, ipseus, ipsius. Cic. 2. de Fin. 89. Et 2. Offic. 12. 5. Idē 4. Verr. 23. Quid illius interest, quoniam in Senatum non uenit? Cic. Attico, lib. 10. 195. 13.

Paulum interesse. Vide Paulum.

Vtriusque nostrum magni interest, prius ut te conueniā quam decedas. Cic. Appio, lib. 3. 5. 12.

Interest salutis. Cic. pro Murena, 4.

Ablatiuis his etiam iungitur, Mea tua, sua, nostra, uestra, cuius, siue sit personale, siue impersonale: ut, Mea interest, quod etiam Mea refert dicitur: hoc est, ad me spectat, uel me spectat, aut meum est. Cic. Appio Pulchro, lib. 3. 10. 9. Tamen ut uidit interesse tua, confendens iam nauem Ephefo Laodiceam reuertit. Idem ad Tironem, lib. 16. 6. 7. Et cum tua & mea maxime interest te ualere, tum multis, &c.

Interest, pro Vitae est, sine casu. Plin. lib. 19. cap. 8. 7. Scri etiam radices huius sumo interest, Celsus, Quia non interit quid faciat morbum, sed quid tollat. Id est, inquit Budaeus) ad rem non pertinet.

Captura interest: id est, facit ad capturam, et monumentum habet. Plin. lib. 9. cap. 16. 2.

Interest, his etiam genitiuis iungitur, Magni, parui, tanti, quanti, Et aduerbis, Facile, multum, plus, plurimum, parum, paululum, paululum, paucillum, nihil, nunquid, aliquid, magis, minus, maxime, minime: ut, Minime interest. Cic. 5. Ver. 12. 4. Neg. illud unquam aratoris interfuit, quanti decumae uenirent. Idem. Permagnum interest, quo tempore haec epistola tibi reddita sit. Idem 1. Offic. Permultum interest.

Magni interest ad. Cic. ad Tironem, lib. 16. 3. 1. Quamquam magni ad honorem nostrum interest quamprimum ad urbem me uenire. Idem ad Lucetium, lib. 12. 7.

Nihil interest ad rem. Cic. pro Rosc. Amer. 27.

Magni mea interest. Cic. Catoni, lib. 15. 4. 1. Idem pro Cluentio, 33. Magni autem illi sua interesse arbitrabantur, hunc a causa Martialium dimouere.

Interesse, Differre: & iungitur praepositioni Inter. Cic. 1. Offic. 19. Sed inter hominem & bellum hoc maxime interest.

Interest & differt aliud ab alio. Cic. 3. de Finib. 40.

Interest in infinitum, Multum differt. Senec. de Benefic. libro 2. cap. 6.

Interest quod. Cic. 2. de Finib. 2. 1. Sed hoc interest, quod uoluptas etiam in animo uitio sit, ut Stoici putant.

Interest inter, quod. Cic. 2. Acad. 16. Nec inter nos & eos qui seire arbitrantur, quicquam interest, nisi quod illi non dubitant, quin ea uera sint que defendunt: nos, &c.

Interest stulto intelligens: id est, differt a stulto. Terentius Eunucho, 2. 2. 2.

Interest, sine casu subsequente. Terent. Adelph. 1. 1. 51.

Hoc pater, ac dominus interest. Id est, differentia est, ut ait Donatus. Plinius in Praef. 7.

Interest tibi & mihi. Seneca 1. Natur. quaest. Quid uobis & nobis interest, nisi exigui mensura corporisculi?

Interest aliquando componitur ab Inter & Est & coniugatur, Inter sum, interes, interest: & significat praesentem esse. Cic. Lentulo, lib. 1. 6. 1. Quae gerantur, accipies ex Pollione, qui omnibus negotijs non interfuit solum, sed etiam praesuit. Idem ad Plancium, lib. 13. 30. 9. Non modō ut non praeset illi negotio, sed etiam ut ne interset quidem.

Datio iungitur, ut uidet in praecedentibus exemplis. Cic. ad Brutum, lib. 11. 7. 1. Qui nostro sermone interfuit. Caesar 7. bell. Gal. 50. Interesse rebus diuinis. Cicero ad Atticum, libro 2. 38. 2. Publicis consilijs. Liuus 2. ab Vrbe, 162. Spectaculo.

Latus interis populo. Horat. 1. Carm. ode 2. 10.

Ablatiuo, cum praepositione In, Cicero 5. Ver. 12. Volue-

runt eos in suis rebus ipsos interesse.

In conuiuio interfuisse. Cic. pro Rosc. Amerin. 23.

Interesse posteritati suae, pro Superstitum esse gloriae quae mortem sequi solet. Plin. epist. 25.

Interesse nobis dicitur deus, pro Adesse. Seneca de Provident. in Praefation. Quum praeset uniuersis prouidentiam probarem, & interesse nobis deum.

Interesse, in medio esse, uel interiacere, aut interpositū & interiectum esse. Liu. 2. de bel. Punico, Id morari uictoriam rati, quod interest amnis. Col. Arbores que inter sunt, ablaqueabuntur. Plin. Quod interest tenent Arabes.

Interest triduum. Plaut. Bacchid. 8. 57. Cic. de Senect. 56. Cuius inter primum & sextum Consulatum sex & quadraginta anni interfuerant.

Interfuerunt decem anni. Cic. 3. de Legib. 11.

Interest inter duos annes Artemidorus. Plinius libro 6. capite 19. 6.

Interfuiturus, pen. prod. Partic. Valerius lib. 2. cap. 2. De honore impenso senibus a iuuenibus, inuitati ad cenā, diligenter querebant, quin aet conuiuio essent interfuturi, ne, &c.

Interfacio] interfacis, penult. corr. interfeci, interfactum (interfacere) interfacere. Liu. 5. bel. Pun. 55. Reliquit tamen modicum praesidium, ut simul interfaciendo mero adiuuaret. Id est, Dum fieri murus.

Interfari] *ἀντιρροῦς, ἀντιρροῦς, ἀντιρροῦς*, interfatur, interfari, Loquentem interrumpere. Liuus 3. ab Vrbe, 195. Prius quam aut ille postulatum pergeret, aut Virgini respondendi daretur locus, Appius interfatur. Ibidem, 7. 173. Consul Clastico ad concionem conuocat, orsusque meritis Decij laudes, interfante ipso Decio, distulit concionē. Virg. 1. Aeneid. 78.

— nec plura querentem

Passa Venus, medio sic interfata dolore est.

Interfatio, uerbale (interfatio) Quint. lib. 4. ca. 2. Interim expedit narrationes breuiter interfatione distinguere.

Interficio] interficis, pen. corr. interfeci, interfictum (interficere) interficere, ex Inter & Ficio, Occidere. Caesar 7. bel. Gal. 8. Equitem Romanum qui rei frumentariae iussu Caesaris praerat, interficiunt.

Feris interficere. Lucret. lib. 5. 251.

Interficere aliquem uita & lumine. Plaut. Trucul. 10. 39. Gellius, lib. 12. cap. 7. Id est, uita priuare.

Interficere aliquem pessumis exemplis. Plaut. Mostel. 4. 35.

Interfectus in acie. Cic. 2. de Finib. 103.

Interfectus omni supplicio. Cic. pro lege Manil. 7.

Interficere messes: id est, perdere & cremare. Virg. 4. Georgic. 66.

Fer stabulis inimicum ignem, atque interfice messes. Sic Nonius. At Seruius, Secundum Pythagoram, inquit, qui habere animam dicit omnia crescentia. Unde & alibi, Ager aret uito moriens.

Interfectus usus edium, Plautinus sermo Merc. 21. 4.

Interfector, uerbale (interfector) Brutus Ciceroni, 16. 8. Hic ipse puer quem Caesaris nomen incitare uidetur in Caesaris interfector.

Interfici] pen. corr. (interfici) obsoletum uerbum, pro Consumi & interire, apud Lucret. 3. 179.

— ut aut putrescat corpore pasto,

Aut flammis interfatus, malisue ferarum.

Interfluo] interfluis, interfluxit, interfluxit (interfluere) interfluere. Per medium fluere. Plinius, Flumine medium opipidum interfluente. Idem lib. 3. cap. 5. 39. Vtriusque ciuitate foederata, angusto freato interfluente.

Interfluus, Adiect. (interfluus) Quod interfuit Plin. lib. 6. cap.

cap. 26. 7. Interfluo Euphrate. Id est, interfluente. Solinus cap. 66. Scinditur amne interfluo.

Interfodio] dis, dere, id est quod simplex fodere. Lucr. lib. 4. — que quum sunt oculis immissa leonum Puppilis interfodiunt, &c. De gallis & leonibus.

Interfoemineum; interfoemineum] Vitur Apuleius pro genitilibus muliebribus, quod inter foemina sint.

Interfringo] Interfringis, interfringi, pen. prod. interfectum (ἀναφραγή) interfringere, id est quod infringere. Cato cap. 4. 4. Qui locus recte ferax erit, que arida erunt, & si quid uetus interfrigerit, ea omnia eximito. Plin. lib. 17. cap. 18. 3.

Interfuro] interfuris, penultima corr. interfurere. Stat. 1. Achil. 79. — dumq; arma parantur Dorica, alteram & Maiors interfuret orbem.

Interfusus] penultima producta. Adiectiuum (μεσολυβός) Plinius lib. 2. Idem Oceanus interfusus, intrat per tot maria, quibus Africam, Europam, Asiam distendit. Idem libro 3. cap. 8. 1.

Interfusio] interfusio, pen. prod. Adiectiuum (μεσολυβία) Plinius lib. 2. Idem Oceanus interfusio, intrat per tot maria, quibus Africam, Europam, Asiam distendit. Idem libro 3. cap. 8. 1.

Intergero] intergeris, pen. corr. intergeri, intergestum, intergerere. Plinius lib. 13. cap. 12. 7. Diligentior cura, molli panis fermentati colata fruente: minimum hunc modum intergerit. Ex uetusto codice legitur, minimum hoc modo intergerij atq; etiam Nili lenitas superatur. De glutino, Intergerinus, pen. prod. Adiectiuum.

Intergerini parietes, a Vitruuio appellantur, qui intergerunt, hoc est, ferunt & sustinent onera, quos et creta iubet Vitruuius constituere. Dicitur intergerini, quod inter nouos parietes, aut fundamenta pro salura intergeruntur. Vitruuius, Et catenis, colligatae in eo loco qui finitus erit, constituuntur: & intergerinis et creta, herombusq; ex ulua factis calceatur. Festus, intergerini parietes dicuntur, qui inter confines struuntur, & quasi intergeruntur. Budaeus, Huiusmodi parietes quem Papinianus conratitium appellat, Latine proprie intergerinus appellatur, qui a uicinis constructus ueluti intergerit: id est, communiter gerendo est. Plinius lib. 35. cap. 14. 6.

Interiacent] interiacet, pe. cor. interiacui (μεσώω) interiacere, in medio iacere. Plin. epist. 250. Et duo publica opera quamquam uia interiacente. Rufum Liu. 7. bel. Pun. 22. 1. Interiacebat campus: colles imminabant nudi.

Interiacet Capua, & Interiacet Capuae, dicimus. Plin. lib. 5. cap. 4. 5. Et a regione quae duas Syrtis interiacet. Col. lib. 11. ca. 3. 5. Vt in id spatium quod sulcis interiacet, inclinatur. De feminibus.

Interiacet haec inter eam. Plin. lib. 4. cap. 12. 10.

Interibi] pen. corr. (ἐν τέρω) Aduerbium idem significans quod interea. Plaut. Cap. 16. 31. Vos lauate interibi. Gel. lib. 3. cap. 7. Cōsul interibi dū ea pugna sit, se in locos subducit tutos atq; editos. Obsoletū.

Interijcio] interijcis, pen. corr. interiecti, pen. prod. interiectum (μεσολύω) interijcere, inter aliquid iacere, interponere. Col. lib. 1. Vt si qua interiecta sunt stramentis aut paleis spinarum uel germinum semina intereant.

Interijcere inter. Caesar 7. belli Gall. 32. 4. Galli inter equites, raros sagittarios, expeditosq; leuis armaturae interiecerāt.

Interiectus, Participium (μεσολύμενος) Caesar 7. bell. Gall. 87. Neq; inter se contingant trabes: sed paribus intermissis spatij, singule singulis saxis interiectis, arctē contineantur.

Interiectus inter. Cic. 2. de Nat. deor. 95. Aer aut, ut Stoici disputant, interiectus inter mare & caeli, &c. Idē 2. de Finib. 27.

Interiecta & media. Cic. 1. Acad. 52.

Interiectus inter philosophos id est, intermedius, ut ait Budaeus. Cic. 1. Offic. 130.

Interiectum interuallum, Interpositum. Cic. 1. Offic. 45. Nafus quasi murus oculis interiectus. Cic. 2. de Nat. deor. 215. Interiecto spatio. Liu. 2. ab Vrbe, 74. Liu. 1. ab Vrbe, 253. Paucis interiectis diebus, Sex. Tar. quinus in scio Collatio, cum comite uno Collatiam uenit.

Interiectus, huius interiectus, Verbale (μεσολύω) Cic. 2. de Nat. deor. 148. Interpositu interiectuq; terrae. Col. lib. 3. cap. 21. 5. Si uero interiectibus capere cuiusq; generis fructū, & interiectus temporis. Tacit. lib. 3.

Interiectio, Verbale (μεσολύω) Interpositio, & insertio. Quintil. lib. 4. cap. 2. Ne sententia quidem uelut fringitum intentione stomachum iudicis rescicere distulerim, maxime quidem breui interiectione. Idem lib. 8. cap. 2.

Interim] pen. cor. Aduerb. temporis (μεσολύω) Idem quod interea. Terent. And. 1. 100. — funus interim Procedit, sequimur.

Interim, Aliquandoq; sine Interim. Quint. lib. 1. cap. 9. Sed quia interim excusantur haec uitia aut consuetudine, aut. Cic. 2. de Orat. 115. Interim timor incutitur aut ex ipsorum periculis, aut ex communibus. Sic Budaeus. Vetus exemplar habet, Item timor.

Interim, pro Aliquando, interdū geminatur. Quint. lib. 1. cap. 3. Interim elabuntur, interim suae memoriae intentos a noua inuentione declinant.

Interim, Rependē. Terent. Heccyra. 1. 2. 103. — primum dies complusculos Bene conueniebat sanē inter eas, interim Miris odisse cepit Sofratam. Donatus.

Quum interim, pro Quum tamen. Quintilianus lib. 12. cap. 10. Sicut quatuor generaliter uentos totidem mundi cardinibus accepimus flare, quum interim plures sint intermedij. Alij codices habēt, qui interim plurimi medij. Linius. Quū interim si q; existimare uelit. Sic Cic. pro Sulla, 11. Budaeus. Interim, Discretio est eius rei quae ad narrationem pertinet. Terent. And. 1. 181. Curabat unā sumus, tristis interim Nonnumquam conlachrymabat.

Interimio] interimis, pen. corr. interemio, pen. prod. interemiptum (ἀπαύλιω, ἀναφραγή) interimere, interficere. Cic. 4. Acad. 157. Interimebat uxorē. Liu. 1. ab Vrbe, 14. Stirpem fratris uirilem interimit.

Interimere uitam. Plaut. Cist. 16. 29. Antiquē. Se ipsa interemit Lucretia a filio regis per uim stuprata. Ci. 2. de Finib. 106.

Interim ueneno. Plin. lib. 7. cap. 13. 3. Et lib. 11. cap. 37. 57. Interimere & Conseruare, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 71. Ad nihilum interimat res. Lucret. lib. 1. 4. 4. Mors interimit res. Lucret. lib. 2. 200. Interimit me haec oratio, Hic sermo me cōficiet & enecat. Plautus Merc. 2. 1. 11. Disperij, nan illec interemit me modo oratio. Cic. pro Milone, 71. Me quidem iudices, exanimant, & interimunt haec uoces Milonis, quas audio asiduē.

Interimptus, Particip. Plaut. Mercat. 21.

Interemptio, Verbale (ἀπαύλιω) Cic. pro leg. Manil. 21. Testis est Gallia, per quam legionibus nostris in Hispaniam iter Gallorū interemptione patefactum est. Vetus exemplar legit, internecone.

Interior, Interius] Vide Inter.

Interitus] Vide Intereo.

Interiungo] Interiungis, interiuungi, interiuictum (ἀναφραγή) interiungere, Subsistere. Tractū a curru, cuius rotae interiecto

interiecto fide iunguntur, ut quiescat. Mart. lib. 2. 6. Et quum currere debeas Bouillas, Interiungere quaeis ad cancenas.

Interiungere equos, Distingere, ut conquiescant. Mart. lib. 3. 25. de pigris nauis.

Interiungere dextram, Quod & iungere dextram dextre dixit Virg. Liu. 2. bel. Pun. 133.

Interiungo] Igi, pen. corr. interlegi, pen. prod. interlegere, Per interualla decerpere. Palladius in Februario, de malis, Si spissa poma ramos onerabunt, interlegenda sunt quaeq; uiuosa, ut alimentum ceteris succis aequiparet, &c.

Interlinio] interlinis, pen. corr. interlini, interlini siue interleui, pen. prod. interlini, pen. cor. (ἀναφραγή) interlinere. A trancho, aut aliqua re alia superinducta picturam uel scripaturam describere. Cic. pro Cluent. 98. Quj tabulas publicas municipij sua corrupisse iudicatus sit, qui testamentum interlinere.

Corrupte, atq; interlita tabulae. Cic. 4. Verr. 72. Delere uel interlinere. Vlpian. Si unus rationes hereditarias deleuerit uel interlinere. Corrupte tabellas recte dicitur & qui eas interleuerit.

Interloquor] penul. corr. interloqueris, interlocutus sum, (ἀναφραγή, ἀναφραγή) interloqui, Alio loquente, sermone intermiscere, quasiq; interurbare loquentem. Terent. Heaut. 4. 3. 13. Antiphila mea nubet mihi. s. fectice mihi interloquere? Interloqui (inquit Sponimus) est aliquid inter agendum definire. A quo interlocutoria sententia uocatur, quae non definit controuersiam (ea enim definitiua dicitur) sed aliquid obiter decernit ad causam pertinens. Gell. lib. 14. cap. 2. Aliter atq; aliter eadem in causa, eodemq; in tempore sentire, & interloqui uideatur.

Interlocutio, uerbale (μεσολύω) Sermonis interpositio. Gell. lib. 14. cap. 2. An ex usu, exq; officio sit iudicis rem causamq; de qua cognoscit, interlocutionibus suis ita exprimere atque consignare. Quint. lib. 5. cap. 7. Breui interlocutione patroni refutandus est.

Interluce] Interluces, pen. prod. interluxi (ἀναφραγή) interluere, in medio lucere, uel interea lucere, aut inter aliquid lucere. Linius 9. bel. Pun. 66. Duos soles uisus: & nocte interlucesse.

Interluces, per translationem, pro Interapparet, & interconspicitur. Liu. 1. ab Vrbe, 186. Quibus inter gradus dignitatis, fortunaeq; aliquid interluces, posteri fama ferrent.

Corona interluces non spissa uiridis. Virg. 9. Aen. 105.

Interluco] Interluco, pen. prod. (ἀναφραγή) interluere, Ramos seu plantas inuuliter pullulantes, cum interuallo refecare, & a luce deductum uidetur: quod quum ceduntur rami, lux fiat ipsi arbori amplior. Plin. lib. 17. cap. 23. 15. Deputantur cum uite pariter interlucoata densitate ramorum, qui sint superuacui.

Interlocutio, Verbale (ἀναφραγή) Plin. lib. 17. cap. 27. 5. Interlocutio arboribus prodest, sed omnium annorum trucidatio inuuliffima. Eadem dicitur Collocutio Varroni.

Interlunium] Interlunij (ἀναφραγή) Dicitur id spatium temporis, in quo nec amplius luna uetus apparet, nec adhuc noua uidetur, quod radijs solaribus operata sit supra, non autem regione. Plin. lib. 16. cap. 39. 3. Inter omnes conuenit, uuliffime in coitu luna: quem diem alij interlunium, alij silentis lune appellant. Horat. 1. Carm. ode 25. 3. Thracio bachante magis sub inter Lunia uento.

Interluo] Interluus, interluui, interlutum, pen. prod. (ἀναφραγή) interluere, Interfluere. Claud. 1. de rap. Prof. 299. Rupit confinia Nereus

Victor, et abscissos interluit equore mō es. de Trimaeria.

Pontus interluit urbes. Virg. 3. Aeneid. 84.

Interluere manus, Interim lauare. Cat. de Rust. Manus interluo, postea uinum sumito. Id est, inter duos actus manus lauato. Budaeus.

Interluuies, interluuici, f. g. Solinus cap. 35. Rex unus est uniuersis. Na quotquot sunt, oēs angusta interluuie diuiduntur.

Intermaneo] intermanes, pen. cor. (ἀναφραγή) intermanere, ex Inter et Maneo, quasi manere inter. Lucan. li. 6. 10. Defessus Caesar medijs intermanet agris. Id est, in medijs agris inter longa munimenta, quibus Pompeium undique cinxerat, castra locat.

Intermedius] Adiectiuum (μεσώω) Interiectus, interiacens. Cic. in Oratore, 11. Est autē quidam interiectus, intermedius & quasi tēperatus, &c. Varro 3. de Rust. ca. 5. 9. In lateribus dextra & sinistra porticus sunt, primoribus colinis lapideis intermedijs arbutulis humilibus ordinatē.

Intermensurus] Vide Intermesuris.

Intermeo] intermeas (ἀναφραγή) intermeare, Per medium meare, & fluere. Plin. lib. 5. cap. 30. 7. Longeq; clarissimū Asia Pergamum quod intermea Silenus.

Intermestris] hoc intermestris (ἐν σὐδῶν) Intermestris luna dicitur interlunium, & coitus lune. Plin. lib. 16. cap. 39. 6. Idemq; mox. Nisi intermestri luna atq; dimidiata, ne tangas materiem.

Intermensurum, intermensuri (ἐν σὐδῶν) Idem. Varro 1. de Rustica, cap. 37. 1. Quod a noua luna crescit ad plenā, & inde rursus ad nouam lunam decrescit, quo ad ueniat ad intermensurū, a quo die dicitur luna esse extrema, & prima.

Intermensurus, Adiectiuum. Vide luna intermensura. Plin. lib. 18. cap. 32.

Intermico] intermicat, pen. cor. intermicui (ἀναφραγή) intermicare, In medio splendere. Claud. lib. 1. 39. — yulium squammis intermicat aurum.

Interminatus] pen. pro. Adiect. (ἀναφραγή) Quod et interminatus dicitur. Sine termino. Cic. 1. de Nat. deor. 74. Confugit ad deum: cuius operam profecto non desideraretis, si immensam & interminatam in omnes partes magnitudinem regionum uideretis.

Interminor] pen. cor. interminaris (ἀναφραγή) interminari, Valde minari. Terent. Eun. 5. 1. 14. — quid ais sacrilega? (1. 13. Istucine interminata sum hinc abiens tibi? Idē Heaut. 4. 1. Interminari ne. Terent. And. 3. 2. 16. Interminatus sum ne sceres? num ueritus? Interminari uitam alicui. Plaut. Cist. 1. 5. 8. Id est, se interfecturum minari.

Intermiscio] Intermisceo, intermiscui, intermixtum uel intermixtum (ἀναφραγή) intermiscere, in medio miscere. Plin. lib. 19. cap. 6. 8. Intermisceri saturiam, quoniam melius proueniat. Col. lib. 11. cap. 3. 47.

Doris amara suam non intermiscet undam. Virg. eclog. 10. 5. Intermisti hostibus. Liu. 10. ab Vrbe, 94.

Turbam indignorum candidatorū intermiscendo dignis. Liu. 4. ab Vrbe, 240.

Intermitto] intermittis, intermisi, pen. prod. intermissum, (ἀναφραγή) intermittere, Interdum conquiescere, Intermisionem uel intercapedinem facere, non continuare. Cic. 3. de Orato. 120. Continenti & intermisso spiritu. Plin. lib. 10. cap. 46. 1. Bibunt aues suam ex ijs quibus longa sunt colla, intermittentes, & capite resupinato ueluti infundentes sibi.

Intermisti dare, Distulit. Caesar 4. bel. Gal. 576.

Intermittere & retinere, contraria. Cic. 2. Offic. 32. Non intermittere. Cic. 1. Tuscul. 107. Eūc autem ubi habitamus non

mus non intermittit suo tempore celum nitescere, arbores frondescere.
 Non intermittere admirationem. Cic. 5. de Fin. 10. 2.
 Bella diu intermissa. Horat. 4. Carm. ode 1. 1.
 Consuetudinem intermittere. Cic. ad Appium Pulchrum, libro 3. 1. 4.
 Curam rerum intermittere. Tacit. lib. 4.
 Diem intermittere. Terent. Adelph. 3. 1. 6.
 Nam nunquam unum intermittit diem quin semper ueniat.
 Neg. diem neq. noctem intermittit, pediatumq. se subsequi iubet. Caesar 5. bel. Gal. 1. 4. 1.
 Iter non intermittere. Caesar 3. bell. Ciuil. 4. 9.
 Mentionem intermittere. Cic. ad Att. lib. 5. 9. 6. 4.
 Intermittere, neutrum, pro Intermiti. Caesar lib. 1. Reliquum spatium, qua intermittit, mons continet magna altitudine.
 Officium intermittere. Cic. de Amic. 8.
 Opus intermittere. Caesar 3. Gal. 4. 6. 1.
 Otium intermittere. Plin. epist. 1. 5. 1. a. Eademq. firmitate animi laboribus sufficit, qua nunc otii patitur. Quod quidem pariter cum magna sua laude intermisit, et posuit.
 Praetium intermittere. Caesar 3. bel. Gal. 3. 7. 0.
 Professionem intermittere. Caesar 5. bel. Gal. 2. 8.
 Suetia intermissa longo intervallo. Cic. 1. Tusc. 1.
 Tempus intermittere. Cic. Esi ego id tempus intermiseram potius, quam omiseram. Caesar 5. bel. Gal. 4. 4.
 Intermittere tempus a labore. Caesar de bello Ciuili.
 Verba intermissa. Ouid. 1. Metam. 1. 5. 0.
 Intermissus, Participium (ἀνελελυμένος) ut, Intermissus ordo. Plin. lib. 37. cap. 12. 1. Et lib. 17. cap. 5. 6. Quoties intermissa cultura quieuit.
 Intermissa tecla, Non continuata. Plin. epist. 4. 1. 1.
 Intermissus, huius intermissus (ἀνελελυμένος) Plin. lib. 10. cap. 2. 9. 5. Lucinij diebus ac noctibus x. v. garrulus sine intermissu cantus.
 Intermissio, Verbale (ἀναλείπειν) Vacatio ab aliquo munere per aliquod tempus. Cic. 1. de Nat. deor. 1. 5. 7. Nec tamen uideo quomodo uereatur iste deus beatus ne intereat, quum sine illa intermissione pulsetur, agiturq. atomorum incur sione semperiterna.
 Intermissionem facere a re aliqua. Cic. 1. Offic. 3. 0.
 Intermissio epistoliarum, Vacatio a scribendo. Cicero Trebatio libro 7. 1. 3. 2.
 Interrior] intermororis, pen. corr. intermortuus sum, (ἀναπαύωμαι) intermori, Penitus mori, uel quum aliquid fuerit mori. Et de quacumq. re dicitur. Cato capite 161. 2. Nam si defringes stirpes sicut, et intermorientur. Plinius libro 19. cap. 8. 2. 1. Nam si defringatur, stirpescere, et intermori.
 Intermortua conciones. Cic. pro Milone, 8. Id est, languide et defecit. Budeus.
 Intermortuuntur officia. Bithynicus ad Ciceronem, libro 6. 1. 6. 2. Si nullum officium tuum apud me intermoriuntur existimas.
 Intermortuus, Adiectiuum, Qui inter mortem uitamq. ex dolore procumbit, similis expiranti. Et in quo nulla amplius uita spes est. Sueton. de Nerone. Postquam Galbam et Hispanias descivisse cognouit, collapsus, animoq. male fracto, diu et sine uoce et propè intermortuo iacuit. Cicero in Pisonem, 12. Quod autem maius iudicium expectatis nihil inter uos et Catilinam interfuisse, quam quod eandem illam manum ex intermortuis Catiline reliquijs cocitasti? Res intermortua. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 1.
 Intermortuam memoriam renouare. hoc est, perditam et iam abolitam. Cic. pro Murena, 1. 4.

intermortui mores, Ferdii, corrupti. Plaut. Trinum. 3. 5.
 Intermundium] ἀνεπαύωμαι, ut intercolumnium dixit Cic. lib. 2. de Fin. 12. 0. Individua quum dicitur et intermundia, que nec sunt ulla, nec possunt esse intelliguntur. Idem 1. de Nat. deor. 2. 7. Tanquam modo ex deorum concilio et ex Epicuri intermundijs descendisset. Budeus.
 Intermuralis] et hoc inter murale, pen. product. Liu. lib. 4. Decad. 5. ad finem, Muro urbis coniuncta procul uideatur, diuisa est intermurali animi, et eadem ponte iuncta.
 Internascor] internascaris, internatus sum (ἀναγεννάωμαι) internasci, in medio nasci. Plin. lib. 18. cap. 16. 5. Internascen tesq. herbas excludi.
 Internatus, pen. prod. (ἀναγεννάωμαι) Participium ab internascor. Tacit. lib. 2. 0. Virgulta postremo, et stirpes, et internatis faxis herbas uellentes, miseriarum, patientiaq. documentum fuere.
 Internata uirgulta. Liu. 8. bel. Pun. 7.
 Internatum corpus. Plin. lib. 17. cap. 2. 7. 1.
 Interneco] internecis, pen. corr. internecani, internecatum et internecum (ἀνεπαύωμαι) internecare, Simal interficere, et multitudinem totam ferme complectitur. Plaut. Amphit. 4. 3. 5. Duello extincto maximo, atque internecis hostibus. Cic. 1. 14. Philipp. 3. 8. 9. Internecis nota testamenta credo subijciunt.
 Internecida, de, inquit Isidorus, est qui falsum testamentum fecit, et ob id hominem occidit. Inde internecidatur, ab internecida. Internecidij iudicium in uim, inquit alio loco, dabatur, qui falsum testamentum fecerat, et ob id hominem occiderat, accusatorem eius bonorum possessio sequebatur. Internecidij autem significatio est quasi hominis quaedam enecatio. Nam prepositionem Inter, preponebant. Turn.
 Internecio, siue Internecio, internecionis (ἀνεπαύωμαι) Vite priuatio, inquit Festus. Liu. lib. 9. Lucerni, ac Samites ad internecionem cecidit. Hoc est, fere omnes occisi. Cic. ad Atticum, lib. 2. 3. 5. 3. Neq. enim resisti sine internecione posse arbitramur. Idem 5. Verr. 1. 0. 5.
 Internecinus, pen. prod. Adiect. (ἀνεπαύωμαι) Quod ad internecionem pertinet: ut, Internecinum testamentum, propter quod dominus eius necatus est, inquit Festus.
 Internecinum bellum, Quod ad destructionem fit inuis aut alterius partis. Liu. 9. ab Vrbe, 1. 3. Nullus modus cadibus fuit: delataq. Ansonum gens, uix certo defensionis crimine, perinde ac si internecio bello cecisset. Hic uetus exemplar legit, internecio. Plin. lib. 8. cap. 2. 4. 1. Habet deinde internecinum bellum cum ichneumone. De aside.
 Internecio] internectis, internexui, internexum (ἀναγεννάωμαι) internectere, Inter se connectere. Stat. 8. Thebaid. 3. 4.
 — uix magna lanare
 Vulnera, et efflantes libet internectere plagas.
 Internidifico] internidificas, pen. corr. Plinius lib. 10. cap. 33. 3. Tertium est carum genus que ripas excauant, atq. ita internidificant.
 Internigrans] pen. corr. internigrantis (ἀναμυρτίστω) Particip. sine uerbo. Stat. 6. Thebaid. 6. 8.
 — noctemq. diemq.
 Assimulant, maculis intermigrantibus albæ.
 Interniteo] internites, pen. corr. internitui (ἀναπαύωμαι) internitere, In medio nitere uel pellicere. Plin. libro 37. cap. 5. 4. Tunc enim tellure internitent, quia ijs uentis maxime harenæ mouentur. De gemmis. Curtius, Cali fulgor tempore æstiuo ardenti similis, internitens. Alibi, Armorum internitentium fulgor.
 Internodium] internodij (μερονόμιο) Spatium inter nodum

nodum et nodum. Plinius lib. 7. capit. 2. xi. Arundines uerò tante proceritatis, ut singula internodia alio nauigabili tereno interdum homines ferant. Colum. de Arb. capit. 3. 3. Breuia internodia.
 Longa internodia crurum. Ouid. 11. Metam. 1. 5. 7.
 Mollia nodosa facit internodia poples. Ouid. 5. Metam. 5. 2.
 Internodius, masc. gen. Colu. libro 3. capit. 2. 5. Internodius quoq. rarior, largis fructibus a minore superatur.
 Internosco] internoscis, internoui, internotum, penult. pro: (ἀναγνώσκω) internoscere. Discrimen inter duo facere. Plautus Amphit. 3. 1. 4. 2.
 Nunc internosse ut uos positus facilius, etc. Cic. de Amicit. 7. 8. Secerni autem blandus amicus a uero et internosci tam potest, idem 2. de Diuini. 1. 9. 2. Que si alia falsa, alia uera, qua nota internoscantur, scire sanè uelim.
 Internosci a falsis non possunt. Cic. 4. Acad. 4. 6. 6.
 Facile internoscere. Cic. 4. Acad. 1. 0. 3.
 Internodinum] Spatium quod inter nudinas est, ueteres Latini uocabantur, ut intermentruum, quod inter mentes. Varro. Quoties priscus homo ac rusticus Romanus internodinum barbam radebat. Lucilius, Paucorum atq. hoc pacto si nihil gustat internodinum. Quod Nonius duobus uerbis diuisum inter nudinum legit. Turn.
 Internuntius] internuntij (ἀναγγέλλω) Est, inquit Sipontinus, qui inter alios medius est, ad aliquid tractandum: et modo huc, modo illi per uices nuntiat. Terentius Eunuuch. 2. 2. 5. 6.
 — ego, nuntiam tu hic relictus custos,
 Nequis forte internuntius clam a milite ad istum curstiter? Cic. ad Octavianum, 1. 6. Que quidem si nullo alio, me tamen internuntio celeriter ad illos deferentur. Caesar 1. bell. Ciuil. 7. 7. Post paulo tamen internuntijs ultro citroq. missis, que ignorabant de L. Domitij fuga cognoscunt.
 Internuntius et interpres. Cic. 13. Philipp. 3. 5. 2.
 Internuntius et minister rei alicuius. Liu. 3. bell. Maced. 4. 5. 5.
 Internuntio, internuntias, internuntiare. Liu. libro 2. Decad. 5. Paulisper internuntiano cunctatio fuit, utri transgredierentur.
 Inter] Interis, pen. corr. intritui, intritum, pen. prod. (ἀναπαύωμαι) Interere, idem quod Terere, uel intus, aut simul terere. Varro 2. de Re rust. capit. 9. 8. Nec non ita panem ordeaceum dandum, ut non potius eum in lacte des intritum, etc. Cato capit. 1. 5. 6. Et eo cyminum interito.
 Intristi hoc, tibi excedendum. Terent. Phorm. 2. 2. 4. 4.
 Ad te summa solum Phormio rerum redit:
 Tute hoc intristi, tibi omne est excedendum. Vbi Donatus, Parcomia apta parasito, que de cibo est. hoc autem inter rusticos de alliato mortario dici solet. Et bene intristi, proprie enim intrita dicitur huiusmodi cibus. Erysimus, Verba sunt Phormionis parasiti, qui quonia fuerat auctor consilij de decedenda puella, equi esse putat, ut suo periculo se ille expediat.
 Intrita, intritæ, penult. prod. (ἀναπαύωμαι) De alliato mortario inter rusticos dici solet: teste Donato superiore loco. Plinius libro 9. cap. 8. 13. de delphinis, Nec piscibus tatum, sed intrita panis è uino satiantur. Col. lib. 12. cap. 4. 0.
 Aqua intrita facta: hoc est, cum pane uel re alia spissior facta. Var. 3. de Re rust. cap. 9. 11.
 Intrita, siue intritum, intriti. Plin. lib. 3. 6. cap. 23. Ruinarum urbis ea maxime causa, quod sicut calcis sine ferrumine suo camenta componuntur. Intrita quoq. quo uctustior, eo melior. Vbi Hermolaus, Intrita uidetur esse calx, sed illa maxime que non è gleba statim ad opus confertur, sed tempore mæceratur, atq. firmat. Et tunc uoce illa Varro, Col. Virruuius: ut intrita proprie nobilibus tectorijs, calx è gleba

ba uulgaribus (ita enim iurisconsulti quoq. appellant) et uilibus albarijs fere dicata sit. Legitur et Intritum, libro 35. capit. 13. pro terra ipsa, unde lateres finguntur. In quo tamè noscendum, Intritam eo loco, non Intritum in uetustis extens plaribus scriptum fuisse. Hermolaus.
 Intrita, Catoni alia res est, hoc est, emplastrum ad insitionem. Plinius libro 17. capit. 1. 6. 2. Sed id etiam apud ueteres Græcos inuenitur, et apud Catonem, qui oleam sicumq. sic insere iussit, mensura etiam prescripta secundum reliquam diligentiam suam: cortices scalpro excidi quatuor digitorum longitudine, et trium latitudine, atq. ita coagmentari, et illa sua intrita oblini. Hic uidetur Intrita pro sece uini poni. Hæc Beroaldus. Ego uero Intritam interpretor lutum, aut terram manibus subactam et molliam. Sic enim Cato in capite de Insitione, ad finem, Hæc omnia luto deposito, oblinito, alligato, etc.
 Interordinium] Interordinij (μερονόμιο) Spatium quod est inter duos ordines: sicut inter palum, inter columnas, inter columnium nominatur. Col. libro 3. capit. 13. 2. Et si fossa re tantum terra uersetur, minimum est quinque pedum interordinium, septem maximum. Idem libro 5. capit. 5. Sed de spatij ordinum eatenus præcipiendum habemus, ut intelligant agricolæ siue aratro uineas culturi sint, laxiora interordinia relinquenda.
 Interpateo] tes, pen. corr. interpate. Macrobi. libro 7. Saturn. cap. 1. 5. Propterea meatibus distinctus est, et interpateo tet rimis.
 Interpedio] dis, pen. corr. interpedit. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 12. Calor sensum occupat, et gustatum linguæ feruor interpedit.
 Interpello] interpellas (ἀναπαύωμαι) interpellare, Loquentem alloqui, et quasi sermonem eius interrumpere. Interfari. Cic. 1. Tusc. 2. 7. Sed nihil te interpellabo, contentem orationem audire malo.
 Odiöse interpellare. Vide Odiuini.
 Vigilantem interpellare. Cic. 7. Verr. 7. 3.
 Interpellare, Obiurare. Cic. ad Qu. fratrem, libro 2. 12. 1. Tu metuis ne me interpelles: primo si in isto essent, tu scis quid sit interpellare, etc. Tu uero ut me et appelles, et interpelles, et obloquare, et colloquare uelim. Caesar, sed interpellatum aduentum Cesaris profugisse. Id est (inquit Budeus) a conatu et incepto deterritum.
 Interpellare stuprum, Impedire. Liu. 3. ab Vrbe.
 Interpellare partam uictoriam, Impedire, remorari. Caesar. 3. bel. Ciuil. 2. 6. 1.
 Interpellata dulcedo alicuius. Liu. 9. ab Vrbe, 7. 2. Itaq. apud insidiosos ob interpellatam dulcedinem tra, consistim oratio habita est, ut doceretur miles, etc. Id est, ob reuocatos a caede milites. Budeus.
 Interpellare debitorem, Est appellare, hoc est, in iudicium uocare. Pomponius, Si nemo sit qui a parte promissoris interpellari tractatitæ pecuniæ possit: id ipsum testatione complatesti debere, ut pro petitione id cederet. Budeus.
 Interpellare, Rogare. Valer. Max. lib. 3. Cato rogatus ut socios apud auuticulum adiuaeret, constanti uultu non facturum se respondit. iterum deinde, ac sepius interpellatus, in proposito persistit. Valla in Raudensent.
 Interpellandi locus hic erat. Horat. 1. Sermon Satyr. 8. 6.
 Interpellatus, participium, Lucrum interpellatum. Estritius de bell. Alexan. Sibiq. quod rapuerant, acceptum ferebant: quod intercederat, aut erat interpellatus, Cassio assignabant.
 Interpellatio, Verbale (ἀναπαύωμαι) Cicero ad Atticum, libro 12. 2. 5. 6. Putabam enim commodius te idem istud domi agere posse interpellatione sublata. Idem 2. de Oratore, 2. 2. 2.
 Thesauri pars 2.

siccis succidit altè, ne eas vires scandant.
Interqueiustus Adiectiuum. **Liuius Decad. 4. lib. 3.** Aetolorum principes interqueiusti sunt, quod non idem erga suam gentem Romanorum animus esset post uictoriam, qui in bello fuisset.
Interqueiesco Interqueiescit, interqueiescit, pen. prod. (interqueiescit) interqueiescere, idem quod quiescere. **Cato capit. 158. 1.** Indidem sume tibi sextarium tepidum. ad de uini Coi cyathum unum: bibe, interqueiescet. De alio deijcienda. **Cicero de claris Orat. 4. 6.** Quum haec dixissem, et paululum interqueiessem, Quid igitur, inquit, &c.
Interrado Interradis, pen. prod. interrasi, interrassum (inter-ras) interraderè, idem quod circumraderè. **Col. de Arboribus, capit. 19. 2.** Nam si spissè posueris, neq; infra quicquid ferere poteris, nec sic ipse fructuosè erunt, nisi eas interrasseras. **Plin. lib. 15. capit. 1. 4.** Oleæ attondentur sicut & interras, atq; etiam interradi gaudent.
Interradere, pro Limare & polire. **Plin. lib. 33. cap. 11. 11.** Interradere mensas repositioris imponimus, & ad sustinenda obsonia interradamus altera: & interras quàm plurimè limas perdidit. **Idem lib. 35. cap. 1.** Interrasum marmor. **Budæus.**
Interrassilis, & hoc interrassile, penul. corr. (inter-ras) **Limarius**. **Plin. lib. 12. capit. 19. 7.** Coronas ex cinamomo, interrassile auro inclusas.
Interregnum Interregni (inter-regnum) Appellatur id tempus quo regnum uacat: hoc est, ante quàm in demotui locum nouus rex presiciatur. **Vide Liuium, 1. Decad. lib. 1. 71.** **Plinius de Viris illust. 3.** Post consecrationem Romuli, quum diu interregno seditiones orirentur, &c. **Cic. ad Q. frat. lib. 3. 18. 5.** Res uidetur spectare ad interregnum.
Interregnum, per metaphoram aliquando dictum est, quum loco magistratus interrex creatur. **Liuius, Quum sine Curuli magistratu Resp. esset, patrij coiere, & interregem creauerit, contentio, Consulatus, an Tribuni militum crearentur in interregno, rem compluras dies tenuit.**
Intire interregnum, Reges demortui uices fungi. **Liuius.**
Interrex, interregis, pen. prod. m. g. (inter-regnum) **Qui regis demortui locum tenet, donec alius substituat.** **Cicero 1. de Leg. 61.** Nihilò credo magis illa quam interrex noster tulit, ut Dictator, quem, &c.
Interrex patrius, **Cic. pro Domo sua, 30.**
Interrex (inquit **Asconius in Miloniana**) comitorum habendorum causa interdum creabatur, & eius imperij quinque dies tantum erant. Substinebatur autem illi & alter & tertius, donec creati essent ordinarij Magistratus.
Interritus penul. corr. Adiect. (inter-ras) Idem quod Imperterritus: ut,
Vultus interritus, **Quint. lib. 1. cap. 3. 3.**
Mens interrita leibi. **Ouid. 10. Metam. 12. 2.**
Sola est interrita uirgo, **Ouid. 6. Metam. 9.**
Interrogo Interrogas, pen. corr. (inter-ras) Interrogare, Petere aliquid ab aliquo noscèdi gratia. **Plaut. Epid. 5. 66.** Ibi illa interrogat illam, Quisquis quid id dixit tibi?
Interroga si uenerit, **Plaut. Poenulo, 10. 19.**
Interrogo an audierit, an uiderit, **Plinius in Paneg. 109.** **Cicero in Oratore, 76.** Vi interrogando urgeat, ut rursus quasi ad interrogata sibi ipse respondeat.
Interrogabat suos in clamore ipso quis esset qui fame plebem necaret, **Cic. ad Q. frat. lib. 2. 7. 3.**
Interrogabat quaedam geometrica de dimensione quadrati, **Cic. 1. Tusc. 89.** Et 2. de Orat. 121. Interrogatus quid latraret.
Interrogare de, **Cic. in Part. 1.** Sic ego te inuicem eisdem de rebus interrogo.

Minutatim interrogare, **Vide Minuto.**
Interrogasti, pro Interrogauerit uerbum xxi. tabulari. **Cic. 5. de Leg. 8.** Quum magistratus iudicasset, interrogasti uer, per populum multe poena certatio esto.
Interrogare, pro Accusare. **Tacitus lib. 13.** Sanè pepigerat Pallas, ne cuius facti in posterum interrogaretur. **Vnde & Legibus interrogari**, pro Posulari. **Liui. lib. 8. bel. Macedon.**
Interrogatio, Verba (inter-ras) **Petitio**, **Cicero de Fato, 43.** Rectè genus hoc interrogationis ignauum atq; iners nominatum est.
Ignauum & iners interrogationis gemis, **Vide Ignauus.**
Acuta interrogatio, **Quint. lib. 5. cap. 7. 20.**
Circumspecta interrogatio, **Quint. lib. 5. cap. 7. 21.**
Opportuna interrogatio, **Quint. lib. 5. cap. 7. 8.**
Longius repetita interrogatio, **Quint. lib. 5. cap. 7. 11.**
Scita interrogatio, **Quint. lib. 5. cap. 7. 20.**
Instare interrogationi, **Quint. lib. 5. cap. 7. 11.**
Instare interrogatione, **Quint. lib. 5. cap. 7. 26.**
Interrogatiuncula, penul. corr. (inter-ras) **Diminut.** **Cicero in Parad. 3.** Sed minutis interrogatiunculis, & quasi punctis quod proposuit, efficit. **Idem 4. de Fin. 12.** Pungunt quasi aculeis interrogatiunculis angustis.
Interrumpo Interrumpis, interrumpi, penul. prod. interrumpitum (inter-ras) interrumpere, Rumpere, uastare, siue per medium rumpere, & effringere. **Plancius Cicero, libro 10. 2. 7.**
Pontes quos fecerant, interrumpi, **Liui. 2. ab Vrbe. 4. 4.** Itaq; non nere predicere, ut Pontem ferro, igni, quacumq; ut possent, interrumpant.
Ordinem interrumpere, **Confundere**, **Columel. libro 1. capite 2. 1. 19.**
Somnos interrumpere, **Interturbare**, **Plin. lib. 2. 8. cap. 1. 21.**
Singulis interrumpens pias querelas. **Ouid. 11. Metam. 89.**
Interrumpere, aliquid dicentem facientemq; impedire. **Cæsar 1. bel. Ciuil. 2. 78.** Improuisè ad uallum aduolat, colloquia interrumpit; nostros repellit à castris. **Idem 3. bel. Ciuil. 77.** **Mediam orationem interrumpere** **Plaut. Trinum. 17. 264.** **Sermonem interrumpere.**
Interrumpere iter amoris & officij, **Cic. ad Att. lib. 4. 7. 11.**
Interruptus, Participium (inter-ras) **Liui. 6. bel. Pun. 2. 6.** Ne interrupta Romanis acies uideatur.
Annus interruptus aquis. **Lucan. lib. 2. 43.**
Interrupta cõsuetudo longis temporum interuallis, **Interrupta** **Cic. ad Cassium, lib. 15. 1. 4.**
Ignes interrupti, **Virg. 9. Aeneid. 49.**
Interrupta opera, **Interrupta**, **Virg. 4. Aeneid. 18.**
Interrupte atq; morientes uoces, **Cic. pro Cælio, 47.**
Interruptus & Continuatus, **contraria**, **Cic. 3. de Orat. 11. 5.**
Interrupta coherere, **Cic. 1. de Leg. 14.**
Interrupta **Lucet. lib. 5. 50.**
Interrupte, **Aduerbium** (inter-ras) **Incessu, uel cessu, aut diuisè**, **Cic. 2. de Orat. 179.** **Brit autem perspicua narratio, si uerbis iustis, si ordine temporum conferuato, si non interrumpè narrabitur.**
Interscalmum **Budæus**, **Interscalmum**, spatia inter remiges dicta sunt. **Boysius** putat esse interscalmum spatium illud in nauè, quod est interscalmum & scalmum. **Hæc uocatus est** **Vitruuius libro 1. cap. 2.** **Nautibus interscalmio, &c.**
Interscapillum **Interscapilli** (inter-ras) **Sipontinus, Scapillum ueteres pro tergo usurparunt: & aliquando pro la-psa scapula.** **Vnde & spatium quod interscapulus est, interscapillum nominauerunt.**

interse

Interseco Intersecindis, intersecidi, pen. corr. intersecissum, (inter-ras) **Intersecindere**, Per medium secindere. **Liui. 8. bell. Pun. 31.** **Arcto freto intersecindi**, **Cicero 2. de Legib. 17.** **Ne quia nusquam erat scriptum, ut contra omnes hostium copias in ponte unus assisteret, à tergoq; pontem intersecindi iuberet.** **Gellius lib. 12. cap. 1.**
Interseco Intersecris, penul. prod. intersecripsi, intersecripium, (inter-ras) **Intersecribere**, in medio scribere. **Plinius libro 7. epist. 12. 9. 6.** **Poteris & quæ dixeris post obliuionè retrahere, multa detinere, plura transire, alia intersecribere, alia rescribere.**
Interseco Intersecas, penul. corr. intersecui, intersecutum, & intersecatum (inter-ras) **Intersecare**, Per medium secare. **Author ad Herennium, lib. 3. 113.** **Vi ipsa pronuntiatione res ipsas quas demonstramus, inferere atq; intersecare uideamur in animis auditorum.**
Intersectio, onis, Verba. **Vitruuius lib. 3. cap. ult.**
Intersepio Intersepiis, penul. prod. intersepsi, interseptum (inter-ras) **Intersepire**, **Veluti sepibus quibusdam includere, & iter impedire.** **Liuius 4. bel. Macedon. 155.** **Per triduum insequens terrauit eos, nunc prælijs lacessendo, nunc operibus intersepiendo quædam; ne exitus ad fugam esset.** **Idem 1. ab Vrbe, 118.** **Id factum magna parti pedum Romanorum conspectum abeuntis Albani exercitus intersepsit.**
Intersepire urbem uallo, **Liui. 5. bell. Pun. 53.** **Et lib. 4. 10. 5.**
Interseptum iter, **Occupatum**, **Cic. pro Corn. Balbo, 34.**
Intersepta **Stramina**, **Cic. 1. Tusc. 7. 6.**
Interseco Intersepiis, penul. corr. intersepi, interseptum, penul. corr. (inter-ras) **Intersepire**, In medio plantare, seminare; inferere. **Columel. libro 3. capite 17. 1.** **Coæquas deinceps passinato malleolus ordinarijs uitiibus intersepiendus est.**
Medijs intersepi oscula uerbis, **Ouid. 10. Metam. 111.**
Omnia pomis intersepta, **Lucret. lib. 5. 277.**
Intersepta peregrinatio, **Plin. epist. 63.**
Interseco Intersepiis, penul. corr. intersepi, interseptum (inter-ras) **Intersepire**, Interponere. **Plin. epist. 63. a. Prædica agris meis uicinia; atq; etiam intersepta, uenalia sunt.** **Plin. auiculis lib. 28. cap. 16. 15.** **Vi potioni intersepi possunt.** **Vetus codex habet ineri.**
Intersepio Intersepiis, intersepiere, pro Resistere in medio spatio. **Quint. lib. 8. cap. 3.** **Quia ultima prioris syllabæ littera, quæ exprimit nisi labris coeuntibus non potest, aut intersepiere nos indecentissimè cogit, uel continuata cum insequente in naturam eius corrumpitur.** **Item lib. 9. cap. 4.** **Intersepiens clausula.**
Intersepiatur, **Impersonale**, **Quint. lib. 9. cap. 4.** **Tum longè perse, & ueluti optima syllabæ, aliquid etiam medij temporis inter uocales quasi intersepiatur assument.**
Intersepiro Intersepiro, penul. prod. (inter-ras) **Intersepiro**, De medio seu per medium spirare. **Cato capite 112.** **Minuè comprimito arcina, ut combibant aquam marinam: ubi impleuerit dolium, operculo operito; relinquito quæ intersepiet.**
Intersepiatio, Verba (inter-ras) **Cicero 3. de Orat. 9. 5.** **Intersepiationis enim, non de fatigationis nostre, &c.** **Plin. libro 23. capite 1. 17.**
Intersepio Intersepiis, intersepiro, intersepiatum, penul. prod. (inter-ras) **Intersepiro**, In medio sternere. **Iustinus libro 1. Hæc Babyloniam condidit, murumq; urbi cõsto late re circumdedit, arenâ, pice, bitumine intersepiato.** **Plin. libro 29. cap. 2. 5.**
Intersepiro Intersepiis, intersepiro, intersepiatum (inter-ras) **Theauri pars 2:**

Intersepiro Intersepiis, intersepiro, intersepiatum (inter-ras) **Intersepiro**, Per interualla aliqua extinguerè. **Festus**, **Ignis uelut si quando intersepius esset, uirgines uerbibus afficiebantur.** **Apul. 1. amq; proxiuus obliis faucibus intersepiere erat debuisse.** **Antiquum.**
Intersepius, Partic. (inter-ras) **Martianus**, **Stellantibus oculis intersepius.** **Id est, Varietosus, distinctos.** **Budæus.** **Forastasse legendum, intersepius.**
Spatia intersepiata columnis, **Stat. 3. Sylu. 5. 18.**
Intersepium Intersepiis (inter-ras) **Distantia & interuallum**, **Macrobius**, **Quæ quatuor sunt elementa, ex quibus consistat corpora, terra, aqua, aer, ignis: tribus sine dubio intersepiis separantur, quoru unus est à terra usq; ad aquam, &c.**
Intersepium lunæ, **Dicitur interlunium.** **Apul. Difficultas ueneris, ac globosi sideris intersepium.**
Intersepius, intersepius (inter-ras) **Cessatio, Vacatio**, **Gellius libro 20. cap. 1.** **Velut quoddam iustium: id est, iuris inter eos quasi intersepiationem quandam, & cessationem.**
Intersepiro Intersepiis, penul. corr. intersepi, intersepium, penul. corr. (inter-ras) **Intersepiro**, **Streptum emittere inter alios.** **Virg. 9. eclog. 8.**
Digna sed argutos intersepiere anser olores.
Intersepiro Intersepiis, intersepiro, intersepiatum (inter-ras) **Intersepiro**, **Idem quod Stringere.** **Plaut. Aul. 2. 4. 31.** **Ibo intro, atque illi tuo socio iam intersepiro gan gulam.**
Intersepiro Intersepiis, intersepiro, intersepiatum (inter-ras) **Intersepiro**, **Silius lib. 10. 30.**
Intersepiro Intersepiis, intersepiro, intersepiatum (inter-ras) **Intersepiro**, **Telephus ad ossa.**
Illiso saxo, qua spina intersepiuit artus, **Occumbit.** **Id est, ubi spina, quæ est in medio dorsi, artus connectit.**
Intersepium Intersepiis, **Vide Interest.**
Intersepio Intersepiis, **Intersepiro**, **Diuidere**, **Varr. de Rustica, lib. 1.** **Nam etiam nunc rustica uoce intersepio leare dicitur diuidere, uel excidere ramum ex utraq; parte æquabiliter præcisum, quas alij clabulas, alij tales appellant. Nonius.**
Intersepius Adiectiuum (inter-ras) **Intertexta uestis**, **Quint. lib. 8. cap. 5.** **Nonnem deceat intertexta pluribus nouis uestis.**
Flores intertexti hederis, **Ouid. 6. Metam. 26.**
Tela intertextæ, **Stat. 3. Sylu. 5. 2.**
Intertignium Intertignis, **Interuallum quod est inter tigna**, **Vitruuius lib. 4. cap. 2.**
Intertingo Intertingis, intertingi, intertingitum, intertingere. **Plin. lib. 36. cap. 8. 3.** **Thebaicus intertingit aureis guttis, inuenitur in Africæ parte Aegypto adscriptæ.**
Intertirahio Intertirahis, intertrahi, intertrahitum (inter-ras) **Intertirahere**, **De medio trahere.** **Plaut. Amph. 8. 39.** **Ni ego illi puteo, si ocepso, animam omnem intertraxero.**
Intertirigo Intertirigis, penul. prod. intertrigis, f. g. (inter-ras) **Intertirigo**, **Id est, quoddam, quum femina equitatu aliaue simili de cauisa atteruntur; aduunturq;.** **A Græcis intertrigis dicitur.** **Dioscorides autem paratrimma, id est, intertriginem uocat, quum pes pedem, uel ungula ungulam terit: ut in genere ueterinario contingit id est, iumentis.** **Colum. lib. 7. cap. 5.** **Subluues & intertrigo pice per se liquida, uel alumine, & sulphure atq; aceto mistis ride eruentur.**
Intertirimentum Intertirimenti (inter-ras) **Varro libro 4. de Ling. Lat. Detritum à detritu dicitur quod ea que trita sunt, minoris pretij sunt.** **Ab eadem mente intertrimentum, ab eo quod duo que inter se trita sunt, etiam diminuta sunt.** **Terent. Heaut. 3. 1. 39.**
Nunc quum sine magno intertrimento non potest haberi, quous dare cupis. **Ci. 3. Virg. 9. 4. de eade Castoris,**

quam P. Annius sarram testam tradere debebat. Cum eo sine ullo intertrimento (inquit) conuenerat iam quemadmodum traderetur. In impresis libris Nutrimiento mendoſe legitur. Aſconius, Detrimento, unius partis eſſe poteſt: intertrimentum uerò dantis et accipientis. Secundum quod Cicero intertrimentum pro communi conſciendi alicuius negotij iactura poſuit. Budæus.

Intertrimentum, pro Euanida argenti parte, que in excoctio- ne deperit. Liu. 2. bell. Maced. 26. Carthaginienses eo anno argentum in stipendium primum impositum aduexerunt: id quia probum non eſt. Quæſtores renuntiauerunt, expe- rientiſusq; pars quarta doctiſa erat, pecunia Romæ mutua ſempra intertrimentum argenti ſuppleuerunt. Budæus.

Intertrimentum, pro eo quod in unaquaq; re deperditur, ac de- cedit. Liu. lib. 4. bel. Maced. in auro uerò, in quo præter ma- nus pretium nihil intertrimenti ſit, que malignitas eſt: id eſt, nihil iactura.

Intertritura, **intertritura**, penul. prod. Idem. Scæuola in l. pignori, §. ult. ff. de pignor. actione, Quæro intertrituram, que ex operis facta eſt, utrum Titius debitor, an Seius a- gnoscere debeat.

Interturbo **interturbat** (*ἀνατρέφω*) **interturbare**, Val- de turbare. Terent. And. 4. 1. 39, Quis homo iſtuc? Da- nos, c. Dauos? **interturbat**.

Interturbatio, Verbale (*ἀνατρέφω*) Lilius 3. bel. Pun. 33, Ipsiſq; ualeitudinem excusans patri, animi quoq; eius mira- bilem interturbationem quem quæreret, &c.

Intervaco **intervacas**, penul. corr. (*ἀνακένω*) **intervaca- re**. In medio uacuum manere. Columella libro 6. capit. 32. Balbus trepidans intervacantibus spatijs obrutus, anno celerius maturam pericam præbet.

Intervallum **intervalli** (*ἀπέχματα, ἀπέχματα*) Spatium quod eſt inter palos, uallum caſtreſe conſtituentes: à quo omne ſpatium, intervallum eſt appellatum. Plin. lib. 6. cap. 22. 2. Septem dierum intervalla taxato. Ceſar 1. bell. Gall. 2. 19, Paribusq; intervallis Harudes, Marcomanos, &c. om- nemq; aciem ſuam rhedis & carris circudederunt.

Intervallum annuum regni, Dum uacat regnum per annum: Liu. 1. ab Vrbe, 171.

Intervalla permittere. Plin. in Paneg. 104.

Intervallum ſuit. Plaut. Rud. 4. 49.

Eodem intervalla. Cic. 7. Ver. 5, Ne quum in Sicilia quidem ſuit, eodem intervalla pars eius belli in Italia ulla perua- ſit. Id eſt, eodem tempore.

Aeris intervallum. Lucret. lib. 4. 38.

Siderum intervalla. Quintil. lib. 2. cap. 17. 24.

Intervalla requietis habere. Cic. 1. de Finib. 76.

Per intervalla, Alternatim. Plin. Inuior de Viris illuſt. 4. d. Sin- gulos per intervalla interfecit.

Intervallis moueri, Per certa horarum & temporis ſpatia. Ci- cero 1. Acad. 41.

Intervallis paribus. Plin. lib. 2. capit. 11. 2.

Longo intervalla. Cic. pro Roſcio Amer. 7, Longo intervalla indicium inter ſicarios hoc primum committitur. Id eſt, poſt longum intervallum.

Longo interiecto intervalla. Vide Intertectio.

Tanto intervalla. Cic. ad Caſium, lib. 15. 14. 4, Primum ut te quem iam diu ſacio plurimi, tanto intervalla uidere: deinde ut tibi, &c. Id eſt, poſt tantum intervallum.

Ex tanto intervalla. Liu. lib. 3, Cur ex tanto intervalla rem de- ſuctam uſurparent. Idem 3. ab Vrbe cond. 230. Id eſt, poſt magnum intervallum.

Intervallum literarum. Cic. ad Trebatium, li. 7. 18. 7, Tu, ſi in- teruallum longius erit mearum literarum, ue ſis admiratus,

Intervallum deinde haud magnum populationibus ſuit. Liu. 2. ab Vrbe, 217. Id eſt, paulo poſt populati ſunt.

Intervalla facta. Liu. 2. ab Vrbe, 7.

Dare alicui intervallum ſolendi. Vlpianus in l. ſi uerò, §. ſi poſt, ff. mandati uel contra.

Intervallatus, pen. prod. Adiect. (*ἀναλλασκόμενος*) **Intervallata febris**, quam intermittentem et reuertentem uocamus. Gel. lib. 17. cap. 12. Hæc biduo medio intervallata febris.

Intervello **intervellis**, **intervelli** uel **intervulsi**, **intervulsum** (*ἀντιπύλω*) **intervellere**, Idem quod Euellere, uel de medio uellere. Plin. lib. 17. cap. 27. 9.

Omnia poma intervelli melius eſt. Colum. lib. 4. cap. 33. 2.

Intervellere barbam. Seneca epiſt. 119, Quod faciunt iſi, qui bar- bam uellunt, aut Intervellunt. Id eſt, aut qui euellunt to- tam, aut aliquos tantum pilos, quo rariorem faciunt.

Intervenio **intervenire**, pen. corr. **intervenire**, pen. prod. **inter- uentum** (*ἐπινομή, ἐπινομή*) **intervenire**, In medio negotia quaſi ex inſidijs ſuperuenire, & opprimere in ipſo actu, qui rem celatam uellent. Terent. in Prologo Hecyr.

— hęc quum data eſt

Nota nouum intervenit uitium & calamitas. Cicero ad Atticum, lib. 15. 32. 6. 2, Quam orationem quum ingreſ- ſus eſſem, Caſius intervenit.

Intervenio, cum accuſatio. Tacit. lib. 3. Lepida ludorum die- bus qui cognitionem interveniant, theatru cum claris fac- minis ingreſſa, &c.

Intervenit cogitatio minor maiori, &c. Liu. 9. bel. Pun. 29.

Intervenit in re. Plaut. Amphit. 10. 59.

Intervenit deinde iſs cogitationib. autum malis, regni cupido.

Intervenit nox. Liu. 3. bel. Punic. 83, Plures cecidiſſent, ni nox prælio interveniſſet.

Plangor intervenit omni uerbo. Ouid. 11. Metam. 42.

Intervenire ceptis. Liu. 1. ab Vrbe.

Intervenire malo. Plaut. Milite; 20. 23, Mole ne intervenieris quaſi Dum reſpiciſt? Id eſt, uide ne dum ſiſinas, acci- pias malum.

Intervenire, pro Se interponere. Suetonius in Ceſare, Verim neq; Senatu interveniente, & aduſarijs magiſtratibus ula- lam ſe de Repub. facturos paſſionem; in ceteriorum Gale- liam rediſt.

Intervenire, Intereſſe. Cicero Quod non eſſet factum ſi ipſe in- tervenireſſem.

Interventum eſt alicui de improviſo. Imperſonale. Terentius Heaut. 2. 3. 40.

Interventus, huius **intervenit** (*ἐπινομή*) Cicero ad Atti- cum, lib. 16. 33. 6. 2, Caleni interventum & caluena caue- bis, Ceſar 3. bell. Gall. 411, Noſtis intervenit. Cic. 1. de Nat. deor. 153, Nullo malorum intervenit.

Interventor, Verbale (*ἐπινομή*) **Qui intervenit**, & ſua pedit agentem aliquid. Cicero de Fato, 4, Omnis ſere noſtra in his deliberationibus conſumebatur oratio, idq; & ſepa aliàs & quodam liberiore quam ſolebat, & magis uacuo ab interventoribus die.

Interventor, pro Fideiſſore, in l. licet. de obſequijs à liberis & libertis præſtandis, Vlpianus uitus, & Lampridius in Cœ- modo, Paternum autem (inquit) huius cædis auctorem, & quantum uidebatur parata necis Commodi conſcium & interventorem. Budæus.

Intervenirens, Participium (*ἐπινομή*) Cicero 3. Tuſent. 67, In magna parte uitæ dolore non interveniente.

Interveniente flumine cui nomen eſt Vior; hoc eſt, interlaben- te, uel interfluente. Plin. lib. 5. cap. 1. 13.

Intervenientibus deſertis; hoc eſt, interiectis. Plinius libro 5. capit. 7. 3.

Intervac-

Intervenium **intervenij** (*ἀποπέδησις*) Spatium illud quod eſt inter uenas terræ. Vitruvius libro 8, Sed non per inter- uenia dilabantur & decreſcant. Idem libro ſecundo, ca- pite 6.

Interverto **intervenere**, **intervenere**, **intervenere** (*ἐπινομή*) **Intervenere**, Callidè ſurripere: quod plerumq; ſit, qui rem commodatam aut creditam, dolo ne reſtituatur domi- no, efficiunt, auctore Valla lib. 5. Plaut. Aſin. 6. 103, Vnde ſumam? quem interveniam? Idem Pſeudulo, 13. 112,

Vi me, ſi poſſet, muliere interveneret. Cicero 6. Verr. 60, Candelabrum quod rex Aegypti Ioui Capitolino dono tulerat, à Verre, qui illud commodato à rege acceperat, in- tervenere eſſe conqueſcit. Marcellus Iurifc. in l. ſi duo, ff. de poſſi. Si duo hæredes rem apud defunctum depoſitam dolo intervenerint.

Dicimus autem intervenere aliquem ſimpliciter, & **Intervenere** aliquem re aliqua, & **Intervenere** rem aliquam.

Poſſionem intervenere. Marcellus in l. ſi quis rem, quam ff. de acq. uel amit. poſſeſſ.

Intervenere, & ad ſe tranſferre. Cic. 2. Philipp. 86.

Intervenere regali dono. Cicero 6. Ver. 60, Et pro Domo ſua, 86, ædilitate intervenere.

Intervenere, Subvertere, evertere. Paulus in l. amiſſione. ff. de capitis diminutione, Quæ ſalva civitate accidit, per quam publica iura non intervenit conſtat, idem in l. tutelæ. ff. de capitis diminutione, Legitima tutela ex x. 1. 1. ab interveni- untur eadem ratione qua & hæreditates. Budæus.

Intervenere, pro Deo quære. Tacit. lib. 18, Nouies milles ſe- ſtertium pauciſſimis menſibus interveniſſe creditur.

Intervigilo **intervigilare**, penul. corr. **intervigilare**. Seneca epiſt. 1. lib. 12, Somno pauciſſimo utor, & quaſi intervigilo, ſatis uigilare deſiſſiſſe.

Intervireo **intervires**, penul. corr. **intervirere**. Claudian. de rapto Proſerp. lib. 2. 20,

Semita diſcretis interviret humida nimbis. Hoc eſt, in- ter alios colores uiret. De arcu celefti.

Interviſio **interviſis**, **interviſi**, **interviſum**. pen. prod. (*ἀνακένω*) **interviſere**, Quæſi iterum uifere, uel interdum uifere. Plaut. Aulul. 7. 25,

— nunc hic eam rem uole ſcio,

Mecum adire ad paſſionem: ueram interviam domi. V- dem Stich. 3. 90, Imò interviam prius domum. Cicero. Matio libro 7. 1. 17, Quodq; nos minus intervifiſ, hoc ſero animo equiorè.

Credò intervire. Cic. ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 6.

Intervula pleriq; omnes dicunt eam eſſe, quam uulgo Ca- miſam, hoc eſt, tunicam carni proximam appellamus. Hu- ius meminert Horatius & Martialis, & Apuleius libro 8. & Valer. in Epiſt. ad Ruſinum, Valerianus Imperator in quadam epiſtola apud Trebellium Pollionem in uita Claudij, & Aurelianus alter Imperator in alia epiſtola apud Plautum Vopifcum in uita Bonof, & Martianus capella libro 1. ubi ſcribit Tritoniam Pſyche donafſe in- terulam.

Intervundo **intervundas**, **intervundavi**, **intervundatum**, **inte- rundare**, penul. prod. Solinus capit. 27, Hoc ſiluum nigran- tibus ſegmentis intervundatum, uarietate apprime decet. Hoc eſt, in undarum figuram diſtinctum.

Intervuomio **intervuomis**. penul. corr. **intervuomii**, **intervuomi- tum**. penul. corr. (*ἀνακένω*) **intervuomere**, **interſcatere**. Lucret. lib. 6. 179, Quod dulces inter falſas intervuomit undas. Bu- dæus. Hoc eſt, interfundit.

Intervulturnum **intervulturniſ**, Commodum eſt, uel uſura medij

temporis. Vlpianus in l. ſed ſi, §. ult. ff. de pecul. Vi medij temporis intervulturnum magis creditor conſequat ur.

Intestatus **intestatus**, penul. prod. (*ἀνακένω*) dicitur non ſolum qui mortuus eſt nullo conſecto teſtamento, ſed etiã cuius ex te- ſtamento adita non eſt hæreditas, ut inquit Paulus de uerb. ſignif. l. inteſtatus.

Intestati proprie appellantur, qui quum poſſent teſtamentum facere, teſtati non ſunt. Vlpianus in l. 1. ff. de ſuis & legiti- mis hæredibus. Cic. pro Cluent. 132, Haud hæres eſt Cluenti- tius: inteſtatum dico eſſe mortuum. Idem 4. Verr. 38. Inue- nal. Satyr. 3. 27,

— poſſis ignavus haberi.

Et ſubiti caſus improvidus, ad cœnam ſi Inteſtatus eſs.

Inteſtatores parentum liberi hæredes ſint. Quintil. libro 3. capit. 6. 68.

Ab inteſtato, cui opponitur A teſtato. in l. cum ij. §. hæc oratio. ff. de tranſac. Siue à teſtato factus, ſive ab in- teſtato.

Inteſtatus, Cuius uerbis non adhibetur fides, quia teſtis eſſe nō poteſt. Pomponius Proſcribitur, Ipſus cum uno ſervo ſenex inteſtato proſcribitur. Nonius.

Inteſtatus, Nullis teſtibus conſtitus. Plaut. Cure. 15. 17, Hocci- ne pacto indemnatum atq; inteſtatum me arripit? Idem Mæ- lite, 22. 23.

Inteſtato, Aduſus (*ἀνακένω*) Sine teſtamento. Cicero 2. de Inuent. 231, Si pater familiã inteſtato moritur, familia pecuniãq; eius agnatorum gentiliũq; eſt. Scæuola l. Ti- tius inteſtato moriturus. Sic Paulus, Vt legata qua ei dede- rat inteſtato moriens reſtitueret.

Inteſtabilis, & hoc inteſtabile, penul. corr. Plaut. Milite, 22. 24, Vt uiuam ſemper inteſtabilis. Cuius in l. cum lege. ff. de teſtamentis. Quum lege quis inteſtabilis iubetur eſſe, ed- perſinet, ne eius teſtimonium recipiatur, & eo amplius (ut quidem putant) neque ipſi dicatur teſtimonium. Vlpianus in l. 1. cui lege. ff. de teſtamentis, Si quis ob famoſum crimine damnatur, Senatuſconſulto expreſſum eſt, ut inteſtabilis ſit: ergo nec teſtamentum facere poterit, nec ad teſtamentum adhiberi teſtis.

Inteſtabilis (*ἀνακένω*) pro Detestabili. Gell. libro 7. capit. 18, Eos tamen qui ad Annibalem non rediſſent, uſq; adeò inteſtabiles, inuiſoſq; fuiſſe, ut ledium uix ceperint, nec- cemq; ſibi conſciuerint. Vlpian. in l. ex Cornelio ff. de iniu- rijs. Si cœdemnatus ſit iſi qui librum ad inſtantiam alicuius pertinentem ſcripſit, compoſuit, edidit, &c. inteſtabilis ex lege eſſe iubetur. Plinius libro 30. capit. 2. 4. de arte magi- ca, Promde ita perſuaſum ſit, inteſtabilem, irritam, inanem eſſe, habentem tamen quaſdam ueritatis umbras. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 36,

— uter ædilis fuerit.

Veſtrum Prætoris inteſtabilis & ſacer eſto. Vbi Por- phyrio, Antiqui eos quos in teſtimonium dimitti uolebant, inteſtabiles uocabant, detestabiles, ſcilicet quorum teſtimo- nium malum & execrandum eſſet. Ex Budæo. Tacit. lib. 25,

Inteſtabilis & conſceleratus. Item lib. 20, Quum interius inteſtabilior & ſeuior exortus eſt.

Inteſtabilis & inſandus. Plin. lib. 28. cap. 8. 1.

Inteſtinus **intestinus**, penul. prod. (*ἐπινομή*) **Adiect. ab Intra**, Quod eſt intimum.

Inteſtina dicuntur, que interiori corporis parte elauduntur, et inferiora ſunt, que etiam Interanea appellantur. Celf. lib. 4. A uſceribus ad inteſtina ueniendum eſt. Cicero 2. de Nat. deor. 205, Ex inteſtina autem & alio ſecreto a reliquo cibo ſuccus iſ quo alimur, permanat ad iecur per quaſdam à medio inteſtino uſq; ad portam iecoris, &c.

Cc 4 Perreus

Peruere intestina alicuius. Catul. ad Rufum, epigr. 72.1.
Latum intestinum interdum glutinatur. Celsus lib. 7. cap. 16.
Tenent intestina. Celsus lib. 4. ca. 16. In hoc utiq; adhibere oportet coprimenia, quo facilius tenedi aliquid intestinis uis sit.
Intestinum tenue, quod tenuiorem habet tunicam, quam reliqua intestina. Celsus lib. 2. cap. 1. Tenuioris intestini morbus, quem ileon nominant.
Intestinum neutro genere: intestinus, masculino dicitur. Plin. lib. 11. capit. 37. 67. Intestinus enim quibusdam ab ore incipiens, quadam uia eodem reflectitur, ut sepiæ, polypo.
**Intestinus, Adiectiuum, pro interiore: ut, Intestina pestis, apud Liuium, pro conspiratione maxima et periculosissima: Et, Intestina discordia; apud eundem lib. 9. pro ciuili discordia. Intestinum odium: id est, odium occultum, uel magnum: hoc est, cor animum premens. Liu. 2. ab Vrbe, 9. 4.
Intestinum malum. Cicero ad Brutum, 10. 1. Sic, intestinus dolor, Sulpitius ad Ciceronem, lib. 4. 5. 4.
**Intestinum opus, Quod factum est ex ligno fabricorum: auctore Budeo. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 1. 7. Quis uillam habet res opere testorio, et intestino, ac pauimentis nobilibus lithostrotis spectandam, etc.
**Intexo] Intexis, intexui, intextum (εντεξεω) intexere, Intus texere, innectere, inuoluere. Virg. lib. 3. Georg. 5. — utq; Purpurea intexti tollant aulæa Britannii. Id est, intus texti. Nam in uelut ipsi erant picti, qui eadem uela portabant. Seruius. Cic. in Partit. 8. Læta tristibus, incredibilia probabilibus inteximus.
Intexere literas uelutibus. Plin. lib. 13. cap. 11. 6.
Frondes canis intexere filis. Ouid. 15. Metam. 76.
Facta alicuius intexere charis. Tibull. ad Messalam, lib. 4.
Intexere, pro inpleto, et Intextum, pro impleto. Cicero 2. de Nat. deor. 208. Vtraq; autem crebra multaq; toto corpore intextæ, uim quandam incredibilem artificiosi operis diuinisq; testantur. De uenis et arterijs.
Intexere alicquem. Cic. Attico, lib. 13. 269. 2. Id est, eum loquentem inducere, ut sit in Dialogis. Alibi, Includere dixit. Bide, lib. 13. 280. 1. Te autem de uerbo intexui, faciamq; crebras. De Academicis. Budeus.
**Intimus] penul. corr. Superlatiuum ab Intra. Vide Intra.
**Intimo] intimas, pen. corr. (ωπαυγερδω) intimare, Denuntiare. Liu. 4. ab Vrbe, Intimasse filio ut militis scriberet. In uetustissimis codicibus legitur inluisse. Martianus, Hæc cū Iano affixa Ioui acclinatis eius auribus intimaret. Budeus.
**Intimare apud præsidem. l. 2. C. de adoptionibus, Adrogatio etenim ex indulgentia principali facta, perinde ualet apud Prætozem uel præsidem intimata, ac si per populum iure antiquo facta esset.
Intimari, pro ligredi. Solinus capit. 45. Ditionis Aegyptiæ esse incipit à Syene, in qua fines Aethiopyum: et inde usque dum mari intimatur. Nili nomen tenet.
**Intingo] intingis, intinxit, intinctum (ενβαπτω) intingere, Madefacere et humectare. Plin. lib. 20. capit. 17. 10. de aniso, Viride, aridumque omnibus quæ conduntur, quæq; intinguntur, desideratum.
Intingere in acetum. Cato capit. 156. 1. de brassica.
**Intingere calamus, de scribente dixit Quintil.
Intinctum arte. Cic. 2. de Orat. 65.
**Intinctus, huius intinctus (ενβαπτω) Condimentum ad condicienda obsonia. Sipontinus. Plinius libro 15. cap. 29. 1. Edædemq; origine aprorum sapor commendatur; plerunq; ad intinctus additis myrtis. Idem lib. 20. capit. 9. 3.
Nutrit intinctos missa patella cibos. Ouid. 2. Fast. 127.
Intolerabilis] et hoc intolerabile, penul. corr. (ατολητος) Quod tolerari et ferri non potest: ut, Intolera-******************

bilis dolor. Cic. 4. Acad. 48.
Intolerabile frigus. Cic. pro Rosc. Amer. 77.
Intolerabilis insolentia. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 1. 60.
Mala intolerabilia. Lucet. lib. 6. 233.
Intolerabilis sententia. Liu. 1. ab Vrbe, 231.
Quid peruersius quid intolerabilius. Cic. 4. de Fin. 34.
**Intolerabiliter, penul. corr. Aduerbium (ατολητως) Colum. lib. 1. cap. 4. 8. Sunt quædam loca quæ solstitijs minus calefunt, sed frigidibus hyemis intolerabiliter horrent.
**Intolerandus, Adiect. Idæ quod intolerabilis (ατολητος) Cicero 7. Verr. 92. O magnum atq; intolerandum dolorem. Immanis atq; intoleranda barbaries. Cic. pro Fonteio, 28.
Intoleranda hyems. Liu. 5. ab Vrbe, 67.
Intoleranda libido. Liu. 7. bel. Pun. 174.
**Intolerans, penul. corr. Intolerantis, Adiect. (ατολητος) Qui tolerare non potest, impatientis, impatens. Liu. 9. ab Vrbe, 93. Et loquuntur de Alexandro nondum merso secundo rebus, quarum nemo intolerantior fuit.
Intolerantior feruius. Tacit. lib. 3.
**Intolerantissima laboris corpora: hoc est, impatientissima. Liu. 10. ab Vrbe, 136.
**Intoleranter, (ατολητως) intolerantius, intolerantissime, Ad uerb. Impotenter. Cicero 2. Tuscul. 39. Intoleranter dolere. Sic, 2. de Orat. 115. Intolerantius se tacere. Idem in Vatini-um, 22. Et quoniam pecunias aliorum despicis, de tuis diuitijs intolerantissime gloriaris.
**Intolerantia, intolerantie (ατολησια) Impatientia. Cicero pro Cluent. 90. Quis eum cum illa superbia atq; intolerantia ferre potuisset: idem de lege Agr. 44. Non priuatorum insaniam, sed intolerantiam regis esse dicitis.
**Intondeo] Intondeo, intonde, intonsum (εντενδω) Intondere, Circumondere. Colum. libro 11. cap. 3. 25. Vt autem quam translatum deponas, omnes radiculas amputes, et fibrarum summas partes intondeas. De porro.
**Intonsus, (ακατος) Non tonsus. Plinius libro 6. cap. 28. 20; Arabes mirati degunt, aut intonso crine barba abradunt præterquam in superiore labro.
Capilli intonsi. Horat. Epod. 15. 2.
Caput intonsum. Ouid. 4. Fast. 131.
Intonsa coma. Cic. 3. Tuscul. 105. Ex Accio.
Crinis intonsus. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 8.
Deus intonsus. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 12.
Intonsi homines et inculti. Liu. 1. bel. Pun. 118. De alpibus.
Intonso oues. Colum. lib. 7. cap. 3. 6.
**Intono] Intonas, pen. corr. intonus (εντενω) Intonare, Idæ quod tonare, et sonum emittere. Cic. 1. de Diuin. 173. Partibus intonus celi pater ipse finistris. Ex quodam poeta.
Intonus ingenti larratu canis. Plin. lib. 8. cap. 40. 9.
Hyems intonata Eois fluctibus. Horat. Epod. 1. 11. Hoc est, tempestas sonora.
**Intonare, iracundè dicere, et cum quodam uocis impetu loqui. Liu. 3. ab Vrbe, 199. Cic. pro Murena, 73. Id enim hosterna edicione intonus uox perniciose designati Collegæ, tui, etc. Minus intonare. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 10.
**Intonusus] Vide Intondeo.
**Intorqueo] Intorques, intorsit, intortus (εντορσω) Intorquere, Circum torquere et inflectere. Colum. de Arboribus, ca. 2. 3. 2. Alio modo quæ iam matura mala fuerint, antequam rumpantur, peciosos quibus pendunt, intorquetor.
Intorquere mentum. Cic. 2. de Orat. 148.
Intorquere, Contra, siue intus torquere, Tacere. Virg. 2. Æ. 46. — sacrum qui cuspide uobur Laserit, et tergo sceleratum intorserit hastam. Sic ibidem, Intorquere iaculum. Plinius de Viris illust. 65.************************

Intorquere

**Intorquere telum in alicquem, quod et Contorquere dicitur: hoc est, Vibrare. Cic. de Arusp. resp. 6.
Intortum intorques emittit in auras. Virg. 9. Aeneid. 11.
Intortum intorsit in hostem. Virg. 10. Aeneid. 175.
**Intortus, Participium (εντορσω) siue nomen ex participio: ut, Intortus caudex. Hoc est, circumflexus uel inflexus. Plin. lib. 12. cap. 15. 1.
Intortus capilli. Mar. lib. 8. 3. 4.
**Intorta cauda sitit: id est, obliquata et inuoluta. Plin. lib. 8. ca. 51. 3.
Intortus intortus. Silius lib. 3. 58.
Intortæ fauces. Plin. lib. 7. cap. 4. 4. 3.
Intortus intortus. Ouid. 3. Metam. 136.
Intortum circum læuam brachium paludamentum. Liu. libro 5. belli. Pun. 94.
**Intorta oratio, pro Obscra, ambigua. Plaut. Cistull. 10. 70.
Intortus uertex. Plin. lib. 9. cap. 33. 2.
**Intortus, Aduerbium. Plin. lib. 16. capit. 16. Sed bruscum intortius scripsimus: molluscum simplicius scripsimus.
**Intra] intra, (εντρα) Prepositio accusatiuo casus feruens, stratum temporis aut loci significat, teste Prisciano. Lucret. lib. 5. 49. Intra castrorum, inuit tentoria auctor. Ad in deriuatum, intra cubiculum, intra oppidum. Id est, in cubiculo, in oppido.
**Intra quatuor annos, et, A quatuor annis, hoc differunt: quod intra quatuor annos id est, quadriennio nondum finito. A quatuor annis, id est, iam elapso tempore quadriennij. Cic. 2. Verr. 24. Omnia non modo commemorantur, sed etiã expostis certis rebus agentur que intra decem annos, postea quam iudicia ad Senatum translata sunt, in rebus iudicandis nefarie flagitiosiq; facta sunt.
**Intra Calædas, intra feriatis id est, in ferijs. Ex Nonio
**Intra diem mortis ut aliquid fiat, si quis dixerit ipse quoq; dies (inquit Vlpianus) quo quis mortuus fuerit, numeratur.
**Intra uiginti dies, in spatio uiginti dierum. Plaut. Curcu. 8. 77. Plinius epist. 2. 49. Qui igitur intra hos proximos decem annos damnati.
Intra decimum diem. Liu. 6. belli Maced. 40.
**Intra paucos dies, pro Breui tempore. Liu. 3. bel. Pun. 189.
Intra famam. Quintil. lib. 11. capit. 3. Hortensij scripta tantum intra famam sunt. Id est, intra opinionem. Ultra famam quod est perquam nullum.
Esse intra fortunam suam. Propert. lib. 3. eleg. 8. 1.
**Intra hæc enim est omnis uisuperatio. Id est, in his consistit. Quintil. lib. 6. cap. 24.
Rapere alicquem intra iuuentam. Tacit. lib. 2.
Intra legem epulari. Cic. ad Petum; lib. 9. 26. 8. Id est, minus consumimus quam præscripserit lex.
**Intra me futurus est: id est, apud me, et secretò. Pli. epist. 10. li. 3.
Intra modum. Cic. ad Sulpitium, libro 4. 4. 13. Modicè hoc faciam, aut etiam intra modum. Id est, minus quam modicè.
**Intra loquendi modum id est, Non ultra sermonem. Quintil.
**Ne dicamus omnia clamose, quod insanum, aut intra loquendi modum, quod motu caret. Budeus.
Intra quam modicam. Plin. lib. 5. capit. 55. Huius uillam intra quam modicam quadragies piscine uenierunt.
Intra trecta uocare alicquem. Virg. 7. Aeneid. 35.
Intra terminos. Liu. 4. bel. Maced.
Intra uerba peccare. Id est, non ultra uerba. Curtius lib. 7. Bud.
**Intra, siue casuque contrarium est Extrinsecus. Colum. lib. 12. cap. 43. Hæc uasa et opercula extrinsecus et intra diligenter picata esse debebant.
**Intra, pro Inter. Liu. 5. bel. Pun. Hæc est nobilis ad Trafiuentem pugna, atq; intra paucos memorata Populi Romani clades.
Interior, et hoc interioris (ενδοτερος) Magis intro uel in-**********************************

tra. Cicero 5. Philipp. 171. In interiore adium parte totius Reip. mundine.
African interiorem obtinens. Cic. in Saliust. 11.
Domus interior. Virg. 1. Aeneid. 129.
Interior, et familiaris uita. Publicæ administrationi opponitur. Sueton. in Augusto, cap. 61.
**Interior epistola: hoc est, media. Cicero ad Q. fratrem, lib. 3. 17. 23. Quod interiore epistola scribis, etc. Idem Voluminio, libro 7. 34. 5.
Interiores et recondite literæ. Cic. 3. de Nat. deor. 55.
Medulla interior. Catul. ad Libellum, epig. 33. 3.
Interior tactus. Cic. 4. Acad. 41. Sic, Motus interior, Cicero in Somnio Scip. 32.
Societas interior et propior. Cic. 3. Offic. 90.
Tectum interius. Virg. 4. Aeneid. 99.
Vicinus interior. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 11.
In promptu et interiora. Cic. 2. de Diuin. 185.
Nihil est interius incute. Cic. 3. de Nat. deor. 39.
**Interioris, Aduerbium. Seneca de Benef. 7. Possum de natura queri, quod aurum et argentum non interius absconderit. Oratio ne insinat interius, ne excurrat longius. Cicero 3. de Orat. 105.
**Intimus, intima, intimum, penul. corr. (ενδοτερος) Superlatiuum: hoc est, Maxime intro. Cic. 6. Verr. 88. in eo sacrorio intimo fuit signum Cereris per antiquum. Plaut. Trucul. 11. 40. Traxi ex intimo uentre suspirium.
Angulus intimus. Horat. 1. Carm. ode 9. 5.
Intimum odium. Cic. 4. Tuscul. 32.
Intima pars urbis. Cic. 7. Verr. 76. ibidem, 3. 36. Intime edes, Pectore uirtutis intimo. Catull. in Epithal. Mallij, 56. 36.
Precordia intima. Ouid. 4. Metam. 102.
Intimus sermo. Cic. 2. Tuscul. 90.
Intimus tactus. Cic. 4. Acad. 135.
Intimus, Charus, familiaris. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 4. 1. Intimus proximus familiarissimus quisq; aut sibi pertinuit, aut, etc.
**Intimus et alienus, contrarij. Cic. pro Rosc. Amer. 68.
**Intimus sum illi: id est, familiaris, amicus charissimus. Plautus Trucul. 3. 45. — nam me fuisse huic fateor summum, atq; intimum. Cic. in Cail. 31.
**Intimus es consilij nostris: id est, Tibi uni committimus nostra intima consilia. Terent. And. 3. 4. 5.
**In intimis alicuius esse, pro Valde ab aliquo amari. Cicero ad Atticum, lib. 4. 85. 2.
**Consiliorum intimum, pro Intimum consilium. Tacit. lib. 15.
**Intimus, penul. corr. Aduerbium (ενδοτερος) Cicero ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 5. Quorum altera est de Blandenio Teuxiade, quem scribis: certissimum matricidam tibi à me intime commendari.
**Intrarius, Adiectiuum (ενδομυχος) Id est, intimus. Plaut. Charos mihi, atq; intrarios amicos.
**Intractatus] pen. prod. Adiect. (αδρακτητος) ut, Intractatus et proptus equus. Quasi dicas indomitu. Ci. de Amicitia, 60.
**Intractabilis, et hoc intractabile, pe. corr. (αμωταχτος) Plin. lib. 19. cap. 5. 21. Virus illi intractabile est.
Animus intractabilis. Seneca Hipp. 2. 38.
Bruma intractabilis. Virg. 1. Georg. 43.
**Intramuranus] pen. prod. Adiect. Asconius in 4. Verrius: Omnis magistratus qui intramuranus nõ est, nec urbanus, etiã si administrator eius Romæ est, ad urbem dicitur.
Intremo] Intremis, penul. corr. intremui (εντενδω) Intremere, idem quod simplex Tremo: nisi quid uehementia ex cõpositione accepit. Plin. lib. 2. cap. 8. thiremunt uerb et in manibus posita, et que quam in adificijs.**************************

Intremere

Palluit, & subito genita intremuerit timore. Ouid. 2. Met. 36.
 Aspicis alternos intremuisse pedes. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 12.
 Unde intremuere. Virg. 3. Aeneid. 13. 4.
 Hannibalem senectus intremuit. Silius lib. 15. 13. 4. Id est, timet.
 ¶ Intremisco; intremiscis (ἐντρέμω) intremiscere. Idem.
 Plin. lib. 2. capit. 79. 3. Neq; enim unquam intremiscunt ter-
 ra, nisi sopito mari.
 Intrepidus] penul. corr. Adiectiuum (ἐντρέμω) Qui
 nihil timet, impavidus. Plin. in Praef. 3. Sed haec quis posset
 intrepidus estimare subiturus ingenij tui iudicium, praeser-
 tim lacebitum?
 Hyems intrepida. Tacit. in uita Agricole.
 Intrepida consent uerba. Seneca Hipp. 5. 1.
 Vultus intrepidus. Ouid. 13. Metam. 9. 6.
 ¶ Intrepidus, penul. corr. Aduerbiu(m) (ἐντρέμω) Sine pauore, di-
 dactyl. Liu. 6. bell. Pun. 19. Postquam assuetudine quotidia
 na satis intrepidus usum est fieri, in campum, &c.
 Intrico] intricat, pen. prod. (ἐντρέμω) intricare, implicare:
 cui contrarium est Extrico. Plaut. Pers. 1. 5. Atq; ita intrica-
 tum ludit potans Dorpalum.
 Intrinsecus] pen. corr. Aduerbiu(m) (ἐντρέμω) Quod barbari
 ab intra dicunt, cui contrarium est Extrinsecus. Colum. li-
 bro. 12. capit. 43. 5. Latu uasa in modum patinarum fieri
 iubebat, eaq; intrinsecus extrinsecus diligenter picari.
 Sic, Plin. lib. 11. cap. 37. 60.
 Intra] Vide Intro.
 Intro] Aduerbiu(m) ad locum. Terent. And. 3. 2. 42. Imo
 abi intro, ubi me operire. Vide Abo.
 Intro accipere. Plaut. Trucul. 16. 36.
 — intro acceptum quando acceptum est, non potest Ele-
 ri foras.
 Intro adducere. Vide Adduco.
 Adducere se intro. Vide Adduco.
 Intro ferre cibum. Cicero 7. Verr. 9. 2. Idem pro Flacco, 57.
 Vt in oppidum intro ferretur. Quiddam coniunctim legunt,
 Introferretur.
 Intro spectare. Plaut. Most. 13. 4.
 Intro uenit. Plaut. Capt. 10. 12.
 Intro ad nos uenit errans: id est, in domum nostram. Terent. Eu-
 nuch. 5. 7. 2.
 Intro] Intrare (ἐντρέμω) Intrare, Nota significationis.
 Caesar. 7. bell. Gal. 29. 1. Quod qui intrauerant, se ipsi, etc.
 Intrare aedem, & in aedem. Sueton. in Vesp. Cic. pro Domo sua,
 4. In Capitolium intrare. Idem 2. Philipp. 77. Tu illud es
 sanctissimum limen intrare: Supple, ausus, quod praecedit.
 Domum parua solita est intrare fenestra. Ouid. 5. Fast. 11. 6.
 Tot maria intraui. Virg. 6. Aeneid. 12.
 Portus intramus amicos. Virg. 5. Aeneid. 12.
 Urbem intrare. Ouid. 15. Metam. 14. 8.
 Intranit uisus uenabula: hoc est, transfigunt. Mart. lib. 14. 30.
 Intrare, per translationem, ut, intrare in familiaritatem alicui-
 us: hoc est, sese insinuare. Cic. ad Q. frat. lib. 1. 21.
 Intrare in affectum. Quintil. lib. 7. cap. 4.
 Intrauitq; animu militaris gloriae cupido. Tacit. in uita Agric.
 Intrare insidias. Caesar. 3. bel. Ciuil. 15. 1.
 In mente iudicis non potest definitio intrare. Cic. 2. de Orat. 60.
 Mentis intravit suspectus humorum. Ouid. 5. Fast. 7.
 Intranandum est igitur in rerum naturam. Cic. 5. de Finib. 79.
 Pavidos, & conscientia uecordes intrat metus. Tacit. lib. 1.
 Pudor & gloria intrat aliquem. Tacit. lib. 1.
 ¶ Intratus (ἐντρέμω) Participium praeteriti temporis, ra-
 ru. Liu. ubi rursus sylvae intratae. Id est, in sylvas intratus est.
 Intro do] das, pen. prod. introdare, penul. corr. Cic. pro Cecin.
 Atq; etiam se ipse inferebat, & introdabat. Hoc est, vltro se

offerebat, gerendis negotijs. Sic Budeus. Vetus exemplar
 habet, intrudabat.
 Introduco] introducis, pen. prod. introducti, introductum,
 (ἐντρέμω) Introducere, immittere, & intra aliquem
 locu ducere. Caesar. 2. bel. Gal. 250. Id fieri posse, si suae co-
 pias Hedui in fines Bellouacorum introduxerit. Cic. 5. Vesp.
 16. Et in domos etiam introduxit.
 Introducere praesidium in oppidum. Caesar. 1. bel. Ciuil. 51.
 Introducere, Ponere, Insituere, Constituere, quod & in mudu
 afferre aliquando significat, inquit Budeus. Cic. 1. de Nat.
 deor. 29. Sed illa palmaris quidem, quod qui non modicu
 tum mundum introduxerit, sed etiam manu penes factum, id
 4. Acad. 237. Ad 3. Offic. 16. Non uideatur debuisse eiusmo-
 di deliberationem introducere, in qua, &c.
 Introducere ambitionem in Senatuum. Cicero 11. Philipp. 303.
 Hoc est, inducere & inuehere.
 Sic animas introduxerunt sensibus auctas. Lucret. libro. 3. 126.
 Consuuetudinem. Cic. filius ad Tirohem, lib. 16. 21. 8.
 Intitium. Cic. in Salustia.
 Introducuntur persona in dialogis. Cic. de Amicit. 3. Caionem
 introducti semel disputantem. Vetus codex habet, Induci.
 Introducere, pro inducere. Cicero ad Atticum, libro 13. 339. 3.
 Possumus enim, ut sponsores appellemur, procuratorem in-
 troducere.
 ¶ Introductio; Verbale (ἐντρέμω) Cicero ad Atticum, libro 1.
 11. 10. Iam uero d' d' boni rem perditam: etiam noctes cera-
 tari mulierum atq; adolefcentulorum nobilium introductio-
 nes nonnullis iudicibus pro mercedis cumulo fuerunt.
 Introductio etiam, ut ait Sipiōtinus, instructio, doctrina, et ipsius
 (ut ita dicam) principium eruditionis, quam Graeci σοφ-
 γεν uocant.
 Introco] introis, introiui, penul. prod. introitum, penul. corr.
 (ἐντρέμω) introire, Intrare, ingredi. Terent.
 And. 3. 4. 11. Vt hinc te iussi introire, opportune hic fit mi-
 hi obuiam.
 Introire in aedes. Plaut. Amphit. 7. 59. Idem Milit. 16. 31. In die
 nam domum.
 Introire in urbem. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 18.
 Introire in uiam, & Exire de uita, contraria. Cic. de Amicit. 14.
 Introire ad aliquem. Terent. Hecyr. 4. 1. 37.
 ¶ Introitur, pen. prod. impersonale (ἐντρέμω) Gato capit.
 66. Causat quam minimum in torcularium & in cellam in-
 trocatur. Varro lib. 1. cap. 63.
 ¶ Introitus, penul. corr. Particip. Vlpian. in l. lex Cornelia ff.
 de iniur. & fam. lib. Qui iniuriarum agere uolet ob eam
 rem, quod se pulsatum uerberatum ue domum ue suam in-
 troitam esse dicat, &c.
 Introitus, huius introitus, pen. corr. (ἐντρέμω) Caesar
 1. bel. Ciuil. 80. Tamen ueritus, ne militum introitus, & no-
 sturni temporis licentia oppidum diriperetur.
 Claudestinus introitus. Vide Claudestinus, in Clam.
 Notabilis introitus. Tacit. in uita Agricole.
 Squalens introitus. Silius lib. 13. 80.
 Introitu perumpere corpus. Lucret. lib. 2. 82.
 Introitus in causam, Initium cause, & exordium. Cic. ad Atti-
 cum, lib. 1. 13. 5.
 Defensionis. Cic. pro Celio, 2.
 Sufficionis. Cic. 2. Verr. 11.
 Introfero] pen. corr. introfers, pen. prod. introfui, pen. corr.
 introlatum, pen. prod. (ἐντρέμω) introferre, Nota signi-
 ficationis, quod quidam diuisim malum legere, Intro ferre.
 Cic. 7. Verr. 9. 5. Tatum dabis ut cibi tibi introferre liceat.
 Introgreo] introgrederis, penul. corr. introgressus sum,
 (ἐντρέμω) introgrede, penul. corr. Nota significationis.
 Virg. 1.

Virg. 1. Aeneid. 10. 5.
 Postquam introgressi, & coram data copia fundi.
 Introitus] Vide Introco.
 Intromitto] intromittis, intromissi, pen. prod. intromissum,
 (ἐντρέμω) intromittere, Nota significationis.
 Intromittere ad, uel in. Plaut. Aulul. 5. 2. 1.
 Profecto in aedibus meis me absente, neminem,
 Volo intromitti. Terent. Hecyr. 2. 1. 40. non signi sat est,
 Quod heri nemo uoluit uisitem ad eam intromittere?
 Constatum intromittere aliquem. Cic. Lentulo, libro 1. 9. 73.
 Ex Terentio.
 Intromittere mares in faeminas. Varro 3. de Re rust. cap. 12. 3.
 Iure amicitie intromitti. Cic. pro Sylla, 39.
 Intromitto] intromittis, intromitti, pen. prod. intromit-
 tum (ἐντρέμω) intromittere, Quasi cum impetu in-
 troire, & erumpere siue prorumpere. Plaut. Amph. 1. 6. 79.
 Certum est, intromittam in aedibus. Gell. lib. 15. capit. 22.
 Cerna emissi in cubiculum Sertorij intromittit.
 Introsus] nel introsum, Aduerbiu(m) (ἐντρέμω) Quasi in-
 tra uersus uel maxime intro. Liu. 5. bell. Pun. 116. Claman-
 tibus Tribunus nihil introsus roboris ac uirium esse. Idem
 10. ab Vrbe, 160. Cedunt primo incerti fortunae suae, & ho-
 stem introsum in media castra accipiunt. Varro 2. de Re
 rust. cap. 7. 5. Genibus rotundis, nec magnis, nec intro-
 sus spectantibus.
 Turpis introsus. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 13.
 Introspicio] introspicis, pen. corr. introspexi, introspectum,
 (ἐντρέμω) introspicere, Introsus aspicere, diligenter in me ui-
 dere. Cic. 2. de Diuin. 157. Negant id esse alienum maiesta-
 te deorum, scilicet causas omnium introspicere, ut uideant
 quid cuiusq; conducat.
 Introspicite penitus in omnes Reip. partes. Cic. pro Font. 28.
 Introspicite in mentem tuam ipse. Cic. 2. de Fin. 18. 6.
 Voluntas aliquorum introspicere. Tacit. lib. 1.
 Introoco] introocas, penul. corr. (ἐντρέμω) Introocare,
 Nota significationis. Liu. 10. ab Vrbe, 57. Vt quaeq; intro-
 uocata erat centuria. Cic. 7. Verr. 4. 5. Cur ad nos fillam tuam
 non introocari iubes. Legitur & Intro uocari disium sum.
 Introdo] intrudis, intrusi, intrusum, penul. prod. (ἐντρέμω)
 intrudere, introtrudere, & quasi ui quadam. Cicero pro Ce-
 cina, 10. Atq; etiam se ipse inferebat, & intrudebat, & in
 eam opinionem Ceseuiam adducebat, &c.
 Intubus] huius intubi, uel f. g. siue intubum, intubi, pen-
 corr. (ἐντρέμω) herba est ex cichoriorum genere, quam Graeci
 ei Serm uocant. Nos ab intybo corrupto nomine uocamus
 Endiuianum. Plin. lib. 20. cap. 8. 4. Intubi quoq; non extra re-
 media sunt: Succus eorum cum rofaceo & aceto capitis do-
 lores lenit. Intybum etiam scribitur. Colum. lib. 10. 11.
 — Iam breue cherophyllum, & torpentii gratia palato In-
 tyba. Virgil. 1. Georg. 2. 43.
 — & amarissimum intybi fibris.
 Intybum erraticum Aegyptij cichorium uocabant, Apud nos
 quidam ambiguum uocauerunt. Plin. lib. 20. cap. 8. 4.
 ¶ Intubaceus, Adiectiuum (ἐντρέμω) Quod est ex intubo: ut, In-
 tubacea folia. Plin. lib. 27. cap. 12. 3.
 Intueor] intueris, intuitus sum (ἐντρέμω) uado, & trui, &
 intueri, Videre, & conuincere inspicere. Plin. epist. 31. Erit er-
 go pergratum mihi huc effigiem eius subinde intueri, subin-
 de respicere, sub hac consistere. Plaut. Bacchid. 2. 3. 9.
 Viden' limulus ut obsecro intuentur? Terent. Eunuch. 3. 5. 32.
 — immo, terram Intuens in odeste.
 Quod ut nouerca me intueris? Horat. Epod. 5. 2.
 Pectore intueri aliquem. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 10.
 Plentius atq; apertius aliquid intueri. Quintil. lib. 2. cap. 20. 6.

Sagaciter intueri. Quintil. lib. 2. cap. 8. 3.
 Acrioribus oculis aliquid intueri. Quintil. lib. 2. cap. 10. 4.
 Intueri animis, Antiaduertere. Cic. pro Domo sua, 37.
 Intueri ueritatem. Cic. 5. Tusc. 81.
 Intueri aliquid acri & intento animo. Cicero 1. de Fin. 88. Idem
 5. Tusc. 14. Quia ceteris omnibus pro nihilo habitis, rerum
 naturam studiose intuerentur.
 Intueri aliquid coram. Cic. de Prouincijs Consul. 17.
 Intueri huc atq; illuc. Cic. 1. de Oratore, 91.
 Intuere meipsum qui, &c. Brutus Ciceroni, 13. 3.
 Intueri & contemplari aliquem. Cic. pro Plancio, 1.
 Aliquid intueri, in eoq; defixum esse. Cic. in Oratore, 5.
 Intueri in aliquam rem. Cic. de Vulu. 4. 4.
 Intueri in aliquem. Cic. de claris Orat. 137.
 Sed in te intuens Brute doleo, cuius, &c. Cicero de clar. Orat.
 Intueri in summos homines, Summorum hominum mores circa
 cunspicere. Cic. 1. de Orat. 4.
 ¶ Intuendus, Participium passiuum. Paulus in l. promittendo
 in princip. ff. de iure dotium, Magis enim res, quam uerba
 intuenda sunt. Et in l. 3. §. in amittenda. ff. de acquir. possess.
 ¶ Intuitus, huius intuitus, penul. corr. (ἐντρέμω) Quintil.
 libro 10. capit. 1. Plinius libro 16. capit. 10. 10. Abies hila-
 rior intuitu.
 Intumco] intumes, penul. corr. intumui, & intumesco, intus-
 mescis (ἐντρέμω) intumescere, Inflari, Conuerti in tumo-
 rem. Plin. lib. 11. capit. 34. 1. Est animal eiusdem turpitudi-
 nis, infixo semper sanguini capite uiuens, atq; ita intumes-
 cens. Idem lib. 2. cap. 81. Intumescens fluctus.
 Bilis intumuit sub pectore. Pers. Satyr. 5. 15.
 Vidi uirgineas intumuisse genas. Ouid. 6. Fast. 140.
 Humus intumescit uiperis. Horat. Epod. 16. 11.
 Ire intumere. Stat. 1. Thebaid. 83.
 Iure quodam potestatis intumescere. Quintil. lib. 1. cap. 1. 17.
 Intumescens locus, Turgens, & paululum alius. Colum. libro 1.
 capit. 4. 9.
 Intumescere alicui, pro Irasci. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 7.
 Intumuit uali non tamen Aspera suo. Et per metaphoram
 pro Vehementer indignari & quasi inflari iracundia, &c.
 Intumulatus] pen. prod. Adiectiuum, pro Insepulto. Ouid.
 epist. 2. 28. Occurratq; oculis intumulata tuis.
 Intuor] intueris, penul. corr. intuitus uel intuitus sum (ἐντρέμω)
 intui, Videre. Plaut. Mostel. 10. 67. Profecto nullam
 equidem illic cornicem intuor. Antiquum.
 Inturbatus] penul. prod. (ἐντρέμω) Non turbatus. Plin. in
 Pameg. 10. 9. Et felit inturbatus, interrius, & tanquam ita
 fieri soleret.
 Inturbidus] penul. corr. Adiectiuum (ἐντρέμω) Non tur-
 bidus. Tacit. lib. 3.
 Inturbidus externis rebus quous domi suspecta seueritate, &c.
 Intus] εὐδρε, εὐδρε, Aduerbiu(m) in loco, & de loco. Plinius
 lib. 10. capit. 52. 2. Intus omne ouunt uolucrum bicolor,
 Foris & Intus, contraria. Cic. 2. de Finib. 69.
 Intus est: id est, in domo. Plaut. Amphit. 3. 120.
 Intus edocebo. Plaut. Epid. 13. 56.
 Intus serua. Plaut. Aulul. 5. 3.
 ¶ Intus, de loco. Plautus Cistil. 8. 8,
 Dic me orare, ut aliquis intus prodeat.
 Intus euocato. Plaut. Mostel. 8. 156.
 Intus foras euocare. Plaut. Pseud. 9. 12.
 Intus exijt. Plaut. Mostel. 16. 32.
 Intus domum nostram, pro Intra. Plaut. Milit. 9. 55.
 Continuo uide sit ne ista haec domum uestram intus.
 Intus domiq; cui opponitur In luce, & oculis ciuium. Cicero
 de Senect. 11.

Inuus in crumena. Plaut. Amphit. 1.6. 4. 4. Cic. de Vniuersit. 4. 3. Sed quia nondum omne animal in mundo inuis incluserat, ex ea parte, &c.

Inuus ad. Varro 1. de Re rust. cap. 7. 5. In Gallia transalpina inuis ad Rhenum quum exercitum ducerem, &c.

Inuis hic cum illa cubat. Plaut. Amphit. 3. 112.

Inuis sibi canere. Cic. 2. de leg. Agrar. 70. Prouerbialis locutio de ijs qui sibi, non alijs student. Vide Erasmus in Chiliad.

Inuis, pro Inuero. Celsus, Inspirandumq; ut ea medicamenta inuis compellantur.

Inuisum] Vide Indusium.

Inuitus] penul. prod. Nomen (επιπεδο) A Tuor, pro defendo, Non securus, non tutus. Linius 5. ab Vrbe, Castra Gallorum inuisa, neglectaq; ab omni parte nacti, cum ingenti clamore inuadunt, Sic. 9. ab Vrbe, Inuisa urbs.

Inuitum est scribere stylo, ut uetustissimi prodiderunt. Plinius libro 37. capit. 14.

Inuybus] Vide Inubus.

Inuado] inuadis, pen. prod. inuasi, inuasi sum (εισαδω, εινω, εδω, εδω) inuadere, Aggredi, Impetum facere, inuolare, irruere. Virg. 2. Aeneid. 53. Inuadunt urbem somno uincoq; sepulchra. Sic. Liu. 1. bell. Maced. 69. Inuasi multitudinem.

Fortissimè inuadere. Quintil. lib. 5. cap. 13. 16.

Ferro aliquem inuadere. Virg. 6. Aeneid. 72.

Inuadere in aliquem. Cic. pro Cluentio, 28. Idem pro Cecinna. 18. Ut in Ceciniam aduenientem cum ferro inuaderet.

Leones inuadunt greges. Ouid. 2. Fast. 42.

Ventus inuasi nubem. Lucret. lib. 6. 36.

Magnum aliquid inuadere. Virg. 9. Aeneid. 39.

Argentum inuadere. Cic. 3. Verr. 64.

Capillos alicuius inuadere. Propert. lib. 3. eleg. 8. 1.

Castra trepidantia inuadit. Virg. 9. Aeneid. 32.

Certamina inuadere. Silius lib. 17. 96.

Inuadere in collum alicuius. Cic. 2. Philipp. 84. 4.

Consulatum inuadere. Plin. de Viris illust. 68.

Corpora inuadunt sopore uicta. Ouid. 14. Metam. 156.

In totum alicuius domum inuadere. Cic. 12. Philipp. 330.

In fortuna alicuius inuadere. Cic. 2. Philipp. 75.

Milia tria stadiorum inuadere. Tacit. lib. 11.

In oculos inuadere. Plaut. Afin. 16. 58.

In oppidum inuadere. Plaut. Bacchid. 15. 62.

In pecunias alicuius inuadere. Cic. 2. Philipp. 59.

Praelium inuadere. Mart. lib. 8. 57.

Pugnam inuadere. Virg. 9. Aeneid. 39.

Viam inuadere, ingredi. Virg. 6. Aeneid. 52.

In urbes ui inuadere hoc est, ingredi uel aggredi. Cicero 3. Vrbem inuadere. Virg. 2. Aeneid. 53. (Verr. 36.)

Super modum inuadere. Quintil. lib. 3. cap. 7. 17.

Inuasi cupiditas bonorum pleriq; & pleriq; Varro apud Marcellum. Salust. Tanta libido cum Mario eundi pleriq; inuaserat. Id est, inceserat.

Inuasi Cupido homines. Plin. epist. 207.

Inuasi dolor. Terent. Hecyra. 3. 2. 21.

Quid fuit tumultus? dic mihi, an dolor repente inuasi?

Inuasi fames Sicyonios. Plin. lib. 36. cap. 4. 2.

Inuasi hoc malum in Rempublicam. Cic. 2. Offic. 111.

Inuasi morbus. Plaut. Afin. 3. 41. Sed eum morbus inuasi grauis.

Inuasi pestis uitam hominum. Cic. 3. Offic. 43.

Inuasi fenestras. Colu. lib. 2. cap. 1. 4.

Inuasi terror. Liu. 4. bell. Pun. 21.

Vis morbi in corpus inuasi. Liu. 2. bell. Pun.

Inuasi animum. Salust. in Catil. Tanta uis auaritia in animos eorum ueluti tabes inuaserat.

Inuadere in arcè cause. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 20. Id est, ingre-
di inuasi in genua. Plaut. Epid. 14. 5.

Inualeo] inuales, penul. corr. inualui (επιβαλλω) Inuadere.
Robur ac firmitatem acquirere. Plaut. Mostel. 7. 19. Vsq; inualuisti? r. e. usq; ut uides.

Inualuit consuetudo: hoc est, inuenerat. Plin. epist. 88. b. li. 6.

Inualeo, inualeo, inualui (επιβαλλω, επιβαλλω) inuale-
scere, Id est, Quum. libro 2. cap. 1. 1. Tenuit consuetudo, que
quotidie magis inualeuit.

Inualescere aliquado significat infirmum ac debile fieri, in de-
suetudinem uenire. Quintil. lib. 10. cap. 2. Quum uerba in-
tercidant, inualescantq; temporibus. Nisi forte malis expo-
nere inualescant, in usu sint ut opponatur huic uerbo in-
tercidant.

Inualitudo, penul. prod. (απαρτια) Valetudinis infirmitas,
& mala ualetudo. Cic. ad Attic. lib. 7. 12. 2. 1. Inualitudo tua
me ualde conturbat. Ibidem, 12. 5. 1. Inualitudine tua moueor.

Inualentia, inualentia. Idem (απαρτια) Gell. lib. 20. cap. 1.
Vitium aliquid imbecillitatis atq; inualentia demonstra-
tur id est, languorum, aduersè ualetudinis.

Inualidus, pen. corr. Adiectiuum (απαρτια) contrarium est
Robusto & firmo. Plin. libro 11. cap. 39. 4. Inuenta tamen
quedam defluio capitis inualide.

Inualidus ad munera corporis, impotens. Liu. 6. ab Vrbe, 35.
Artus inualidi. Ouid. epist. 20. 49.

Auxilium legum inualidum. Tacit. lib. 1.
Corpus inualidum. Ouid. epist. 20. 42.

Inualida herba medica: hoc est, infirmarum uirium. Colum. li-
bro 2. cap. 11. 4.

Manus inualide. Lucan. lib. 5. 55.

Inualidi milites, infirmi. & minime robusti. Linius 3. bell. Pun.
Robur inualidum. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 3. (sic. 72.)

Inualida sus, Male ualens morbo affecta. Plin. lib. 8. cap. 5. 13.

Viues inualide. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 15.

Inuber] Vide Inhuber.

Inuho] Inuebis, penul. corr. inuexi, inuectum (επιβαλλω) inue-
here, Inuero uehere, cuius contrarium est Eueho. Plin. lib. 6.
cap. 19. 1. Alij tellurem exercebant, militiã alijs capebant, mer-
ces alijs suas euehant, res externas inuehant.

Inuebi & Emergere, contraria. Cic. 6. Verr. 115.

Inuehere in ararium. Cic. 2. Offic. 113.

Inuehere mala, importare. Cic. 3. Tusc. 46.

Inuecta in comoda per aliquem. Cic. 1. de Inuent. 1.

Inuehere casum. Cic. 4. Tusc. 58.

Inuehi curru, pro Vehi. Cic. in Somnio Scip. 6.

Inuehi equo. Liu. 8. ab Vrbe, 47. & 48.

Inuehi flumine. Cic. 5. de Finib. 12. 4.

Inuehi ex alio in portum. Cic. pro Murena, 3.

Inuehere per mare. Plin. lib. 12. cap. 1. 4.

Oceanum inuehere, pro In Oceanum uehere. Tacit. lib. 2.

Inuectus portum, inuectus urbem, pro In portum & in urbem
Plin. lib. 6. cap. 22. 4. Liu. 4. ab Vrbe, 125.

Inuehere se, ingredi. Liu. 6. ab Vrbe, 127.

Inuehi in actem. Vide Actes.

Inuehor, inueheris, pen. cor. inuectus sum (αποβαλλω, επιβαλλω) inuehi, Depones, Insectari, maledictis aliq; eggre-
di, & quodã impetu sermonis in aliq; ferri. Cic. ad Cesarẽ
Iuniorẽ, libro 3. itaq; in eam palam uehementer inuectus.
Inuehi & maledicere. Cic. 2. de Orat. 166.

In aliquem inuehi. Quintil. lib. 4. cap. 3. 5.

Insectari & inuehi in aliquem acerbius. Cic. de Amicis. 51.

Acerbe & contumeliose inuehi in aliq; Cic. 2. de Orat. 168.

Aperit inuehi in aliquem. Cic. 2. Philipp. 81.

Afferre in aliquem inuehi. Cic. pro Sestio, 10.

Gratiter

Gratiter inuehi. Cic. 3. de Orat. 2.

Uehementer in aliquem inuehi. Cicero 3. de Natura deo-
rum, 137.

In casarum uehementius inuehi. Cicero 1. de Orato-
re, 13.

Uerbis tristibus inuectus. Ouid. 2. Trist. 27.

Inuectus, Participium (επιβαλλω) Inuero uectus uel cur-
ru uel equo: ut, Triplici triumpho inuectus. Virgilius 8.
Aeneid. 61.

Inuectus, huius inuectus (επιβαλλω) Ipse inuehendi actus.
Plin. lib. 4. cap. 1. 4. Annis Achelous è Pindo fluens, atque
Acarnaniam ab Aetolia dirimens, & Artemitam insulam
assiduo terre inuectis continenti amectens.

Inuectio, Verbale (επιβαλλω) Idem. Cic. 2. Offic. 17. Iam uer-
o & earum rerum quibus abundauerunt, exportatio: & ea-
rum quibus egerunt, inuectio, certe nulla esset, nisi his
muneribus homines fungerentur.

Inuectio, Insectatio, impetus animi in aliquem. Cic. 2. de Inuent.
247. Clementia, per quam animi ternerè in odium alicuius
inuectionis concitati comitate retinentur.

Inuectius, Adiect. (επιβαλλω) Quod inuehitur. Plinius
lib. 10. cap. 29. 4. Quippe quum Theophrastus tradat in-
uectitas esse in Asia etiam columbas.

Inuectius, pen. prod. Adiect. (επιβαλλω) Quod inuehi-
tur: hoc est, maledictis insectatur. Vide inuectus oratio,
nes, aduersus aliquem scripte, quod in illius mores, uel in-
genium, aut uitam inuehamur.

Inuendibilis] & hoc inuendibile, pen. corr. Plaut. in Pœ-
nulo, Act. 1. scen. 2.
Inuendibile merce oportet ultrò emptorem adducere.
Proba merce facile emptorem reperit, tametsi in abstracto sta-
ta est.

Inuenditus, pen. corr. Adiectiuum, Non uenditus. Scæuola in
1. Seius ff. de rescin. uend. Quæsecum est, quum neq; fidelis =
for datus, neq; omnis pecunia secundum legem suis diebus
soluta sit: an prædia inuendita sint.

Inuenio] inuenis, pen. corr. inueni, pen. product. inuentum,
(επιβαλλω, επιβαλλω, επιβαλλω, επιβαλλω) inuenire, Con-
perire, quasi in aliquid uenire. Plaut. Cist. 10. 102,
Quod queritabam, filiam inueni meam. Inuenire, in-
qui ualla est uel consilio uel casu, siue corporea, siue incor-
porea reperire. Ouid. 2. Metam. 146,
Et quos non habuit sub nubibus inuenit ignes.

Inuenis, pro Inuenias: hoc est, sciscitare. Plautus Bac-
chid. 18. 42.

Inuenire, Commisisci, excogitare. Terent. Eunuch. 3. 1. 63,
ceterum Idem hoc tuto melius quanto inuenisses
Thraso.

Inuenio quod agam. Plaut. Mostel. 8. 176.

Inueni ad quod pertineat somnium. Plaut. Merc. 5. 29.

Inuentus apud authores, & in authoribus. Liu. 3. ab Vrbe, 10.
1. Plin. lib. 7. cap. 16. 8.

Inuentur inter exempla, idem. Plin. lib. 14. cap. 13. 1.

Inuenire, Acquirere. Terent. Eunuch. 2. 1. 45. — utinam
Tan aliquid inuenire facile possis Phædria,
Quam hoc peribit. Donatus. Sic. Heaut. 5. 4. 17.

Inuenire, Adipisci. Cic. 3. Philipp. 135. Qui propter hesitantiã
lingue, stuporemq; cordis, cognomen ex contumelia inue-
nit. Vetus exemplar legit, traxerit.

Inuenire ex. Cicero 5. Verr. 152. Iam uerò scriba tuus annulo
aureo suo, quem ex his rebus inuenit, ista te ratione uti non
sinit.

Inuenire, Cognoscere. Terent. Eunuch. 5. 9. 6,
Scis Pamphilam meam inuentam ciuem? Donatus.
Theauri pars 2.

Inuenire aditum ad rem aliquam. Liu. 5. bel. Pun. 37.
Argentum. Terent. Phorm. 3. 3. 1.
Causam. Terent. Heaut. 5. 2. 36.
Certum. Cælius ad Ciceronem, Neque certum inueniri poterat.
Id est, sciri.

Exitum. Senec. epist. 1.

Facinus, Commisisci. Plaut. Afin. 7. 4. 7.

Fallaciam. Terent. Heaut. 3. 3. 6.

Finem. Liu. 6. bel. Pun. 91.

Gratiam. Plin. lib. 19. cap. 5. 23.

Hominem utilem ad eam rem. Plaut. Epid. 5. 103.

Infortunium. Plaut. Amphit. 4. 132.

Initium. Terent. Heaut. 5. 4. 21.

Labore aliquid. Terent. Heaut. 5. 4. 17. Id est, acquirere.

Laudem. Terent. And. 1. 1. 39.

Malesacta alicuius. Plaut. Trucul. 16. 59.

Mortem suo ista. Tacit. lib. 1.

Nomina noua. Plaut. Epid. 5. 4. 6.

Nomen. Plin. in Prefat. 2.

Nomen Latinum non inuenire. Plin. lib. 11. cap. 45. 4. Id est,
non habere.

Obtrectatores. Vatinius ad Ciceronem, lib. 5. 9. 4.
Orationem inuenire. Vide Oratio.

Pecuniam bono modo. Plin. lib. 7. cap. 43. 5.

Perniciem alijs, ac postremum sibi inuenire. Tacit. lib. 1.

Prologum. Terent. in Prol. Phorm. 15.

Inuenero quod in te facere sit dignum. Terent. Heaut. 1. 1. 56.

Quomodo. Cic. pro Sex. Rosci. 2. 4. Ille quomodo crimen com-
mentitium confirmaret, non inueniebat.

Inuenta ratio est, cur pecunia sacrorum molestia liberaretur
Cic. 2. de Legib. 83.

Remedium alicui rei. Terent. Phor. 43. 11.

Salutem inuenire fuga. Sil. lib. 7. 102.

Spelunca uix ipsi inuenienda feris. Ouid. 1. Fast. 111.

Inuenias ubi habitat. Plaut. Merc. 12. 51.

Aeris, auri, argenti uenas penitus abditas inuenire. Vide
Abdo.

Viam. Plaut. Rud. 2. 27.

Viam. Terent. Eunuch. 2. 2. 16. Virg. lib. 4. Aen. 96,
Inueni germana uiam, gratate forori.
Fata uiam inuenient. Virg. 10. Aen. 22.

Inuenire atq; deprehendere. Cic. 3. in Catil. 62.

In culpa es inuentus. Terent. Hecyra. 3. 1. 19.

Inuenibo] Futurum antiquum, pro Inueniam. Pomp. Buc-
cone adoptato. Sæpe annuit, inuenibit sæpe. Nonius.

Inuenitur, impersonale. Plin. lib. 10. cap. 21. ad finem, Inueni-
tur in annalibus, in Ariminensi agro M. Lepido; Quæ, Catu-
lo Cossin uilla Galerij locutum gallinaceum.

Inuentus, Participium (επιβαλλω) Ouid. 1. Metam. 132,
— tu non inuenta, reperta es.

Opes inuente sanguine. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.

Inuentus (επιβαλλω) Nomen ex participio. Quintil. libro 8,
in Proœmio, Inuentis uim afferimus.

Inuentum reddere. Terent. Phorm. 3. 3. 26.

Inuento est opus, Opus est ut inueniatur. Plautus Bacchi-
de, 4. 41.

Inuentum, Substantiuum (επιβαλλω) Commentum. Terentius
Heaut. 6. 7,
Vi te omnes equidem dii deaq; quantum est Syre
Cum istoc inuento, cumq; incepto perdiunt. Plin. lib.
23. cap. 1. 27. Vinum tetunos bibere nouitio inuento inui-
lissimum est. Vide Nouus.

Æmuli inuentorum Zenonis, Stoici nominantur. Cicero pro
Murena, 56.

D d Artes,

Artes, scientia, inuenta. Cic. de Senect. 71.
 Memoranda inuenta. Virg. 4. Georg. 57.
 Sicca, ac seuera inuenta. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.
 ¶ Inuentus, huius inuentus (ἀνευρητός) Ipse inueniendi actus. Plinius lib. 17. cap. 10. 9. Ex eodem inuenta est, surculos abscissos serere. Hoc est, eiusdem inuentiois et artis.
 ¶ Inuentio, Verbale (ἀνευρησις) Idem. Plinius lib. 13. cap. 1. 13. Hec sunt antiqua inuentiois genera.
 Inuentio atq; excogitatio. Cic. 1. Tusc. 95.
 Inuentio, Vna est de quinq; rhetoricis partibus. Vide Quintilianum lib. 3. cap. 3. Vnde etiam extant libri duo Ciceronis de Inuentione.
 ¶ Inuentuncula, pen. corr. Diminutiuum (ἀνευρητικὴ) Quintilianus libro 8. Ad hoc plerique minimis etiam inuentunculis gaudent.
 ¶ Inuentor, inuentoris, Verbale (ἀνευρητής) Qui inuenit: ut, Inuentor olei deus. Cic. 7. Verr. 12. 2. Sic, Plin. lib. 2. 5. cap. 8. 1. Inuentor plantaginis.
 Rerum inuentor. Lucret. lib. 3. 2.
 Salus inuentor. Stat. 1. Sylu. 1. 16.
 Scelerumq; inuentor Vlysses. Virg. 2. Aen. 33.
 Inuentor et princeps Stoicorum. Cic. 4. Acad. 238.
 Inuentor ueritatis, et quasi architectus beate uite. Cicero 1. de Fin. 49.
 Inuentor uoluptatum. Terent. Eunuch. 5. 9. 5.
 ¶ Inuentrix (ἀνευρητρίς) Aliud uerbale foemin. Plin. lib. 35. cap. 11. 4. Amavit in uuenta Glyceram municipem suam, inuentricem coronarum.
 Princeps et inuentrix belli Minerva. Cicero 3. de Natura deorum, 72.
 Carminis inuentrix et author. Ouid. 6. Fast. 142.
 Inuentrices doctrinarum Athena. Cic. 1. de Orat. 7.
 Inuentrix et magistra legum. Cic. 5. Tusc. 7.
 Olea inuentrix Minerva. Virg. 1. Georg. 4.
 Ars inuentrix, et iudicatrix, et enunciatrix. Quintilian. libro 2. cap. 15. 15.
 ¶ Inuentarium, inuentarij, Idem quod Repertorium. Vlpianus de administratione tutorum, l. tutor qui repertorium non fecit, quod uisigo inuentarium appellatur, dolo fecisse uidetur.
 Inuentus] Adiectiuum (ἀνευρητός) Est, authore Donato, sine uenere, id est, sine gratia, quem oēs respiciunt, reuerentiaq; pulchra, et quem deformes appetant, cui Displacens obicitur. Terent. And. 1. 5. 10. Adcone hominem esse inuentum, aut infelicem quenquam, ut ego sum? Cicero, de clar. Orator. 128. C. Censorinus Gracis literis satis doctus, quod proposuerat explicans expedite, non inuentus auctor, sed iners et inimicus fori.
 Inuentum arbutum. Colum. lib. 5. cap. 630.
 Sordida res et inuentus. Catul. in Asin. epigr. 12. 1.
 Illepidum et inuentum. Catul. de Varri amica, 10. 1.
 ¶ Inuentus, Aduerbum (ἀνευρητός) Incompte, ineleger, impolite. Gel. lib. 17. cap. 12. Inibi in eisdem laudibus non hercle hac sententia inuentus lufit.
 Inuerecundus] Adiectiuum (ἀνευρητός) Verecundo contrarium. Suet. de claris Grammat. 15. Actanto amore erga patroni memoriam extitit, ut Salustium historicum, quod eum oris improbi, animo inuerecundo scripsisset. Plautus Rud. 16. 36.
 — legirupa, impurus, inuerecundissimus.
 Deus inuerecundus. Hor. Epod. 11. 3.
 Inuerecunda frons, Quae et perfricta et perfricta dicitur. Quint. lib. 2. cap. 4. 12.
 Inuerecundus animi ingenij, impudens. Cic. 1. de Inuent. 97.

I N V
 Inuergo] inuergis, inuergi, inuergium, secundum Diomedem (ἀνευρητός) Inuergere, Inclinare. Plaut. Curc. 3. 11. Ipsum exopto tangere, inuergere in me liquores tuos Sino ductim. Antiquum.
 Frontiq; inuergit uina sacerdos. Virg. 6. Aen. 49.
 Inuergere, pro infundere. Ouid. 7. Metam.
 Tam super inuergens tepidi carthesia lactis, et c.
 Inuerto] inuertis, inuerti, inuersum (ἀνευρητός) Inuere, tere, Quasi in contrarium uertere, ut uertem aut pelle. Seu etiā uerba praeposterè pronuntiare: ut, pro Lauo, uola. Terent. Heaut. 2. 3. 131.
 Ego te autem noui, quā esse soleas impotens.
 Inuersa uerba, euerfas ceruices tuas. Plin. lib. 32. cap. 2. 3.
 Infixam hamo inuertere se, quoniam sit dorso cultellato. De Muræna.
 In locum annulum inuertere. Cic. 3. Offic. 4. 9. de Gyge.
 Campum fractis inuertere glebis. Virgilius 3. Georgicor. 32. Hoc est, arare.
 Inuertere negotium aliquod, Perturbare. Cicero ad Qu. frat. lib. 3. 18. 2. aliās euertere, et c.
 Inuertere ordinem. Cic. in Partit. 1. 4. Ut quum semel dictum sit directè, sicut natura ipsa tulerit, inuertatur ordo, et idem quasi sursum uersus retroq; dicatur.
 Inuertere serbes oleis: hoc est, Fodere locū pangēdis oleis idoneum. Cato cap. 27.
 Inuertere se. Cic. de Arusp. resp. 4. 8. Hoc est, mutare.
 Nos uirtutes ipsas inuertimus. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 11.
 ¶ Inuersus, Participium (ἀνευρητός) ut, Inuersa manu. Plin. lib. 11. cap. 25. 8.
 Inuersa consuetudo. Quint. lib. 3. cap. 11.
 Mare inuersum. Hor. Epod. 10. 1.
 Mores inuersi. Hor. 3. Carm. ode 5. 2.
 ¶ Inuersio, Verbale (ἀνευρητός) Quod transpositum dicimus. Cic. 2. de Orat. 145. In uerbis etiam illa sunt, quae aut ex immutata oratione ducuntur, aut ex inuersione uerborum.
 Inuesperascere] ἀνευρητός, Vesperum tempus fieri. Lilius 9. belli Macedon. 202. tam inuesperascebat. Tacit. lib. 19.
 Inuestigo] inuestigas, pen. prod. (ἀνευρητός) inuestigare, Querendo inuenire. Tractum a uenatoribus, qui per uestigia ferarum querendo inueniunt. Plaut. Rud. 30. 34.
 Quid dare uelis, qui istac tibi inuestiget, indicetq; Terent. Heaut. 4. 2. 8.
 Nihil tam difficile, quin querendo inuestigari possiet. Cic. pro Ligario, 1. Sed quoniam diligentia inimici inuestigatum est quod latebat idem 4. de Finit. 34. Veri inuestigandi cupidus.
 Inuestigare cum animo. Plaut. Aulul. 29. 4.
 Inuestigare de. Plautus Merc. 17. 4. Nihil inuestigo quicquam de illa muliere.
 Diligenter de ali. uo inuestigare. Cic. Att. lib. 9. 175. 8.
 Inuestigare et consequi. Cic. 2. Verr. 29.
 Inuestigare et comprehendere. Cic. 3. in Catil. 49.
 Diligentia alicuius inuestigare quod latet. Cic. pro Ligar. 1.
 Inuestigare, sepe etiam pro Indagare et conquirere ponitur. Plaut. Merc. 12. 79. Cic. 6. Verr. 41. Qui inuestigabant et perscrutabantur omnia. (Sylla. 64.)
 Coniurationem inuestigare, patefacere, opprimere. Cicero, pro Incredibilis, ad inuestigandum canum sagacitas narium. Cic. 2. de Nat. deor. 237.
 ¶ Inuestigatio, Verbale (ἀνευρητός) Inuentio. Cic. 5. de Finit. 17. Quae ex cognitione facilius facta est inuestigatio rerum oculis uisum. Inquisitio

I N V
 Inquisitio et inuestigatio. Cic. 1. Offic. 21.
 Conferre se ad inuestigationem. Vide Confero.
 ¶ Inuestigator, pen. prod. Verbale (ἀνευρητός) Cicer. de Vniuer. 1. Acer inuestigator et diligens earum rerum quae à natura inuolute uidentur. Idem pro Sylla, 64. Ego ille coniurationis inuestigator atq; ultor.
 Diligentissimus antiquitatis ueri inuestigator Varro. Cicero, de claris Orat. 30.
 Inuestio] inuestis, inuestiui, inuestitum, pen. prod. inuestire, Est quasi ornare. Plin. lib. 35. cap. 7. 4. Publicas porticus inuestiuit pictura.
 ¶ Inuestis, inermes (ἀνευρητός) dicimus, siue, ut quidam uolūt, impubes, uel imberbes. Palladius lib. 11. cap. 14. Inuestis puer hoc, aut aliquis satis purus efficiat.
 Inuetero] inueteras, pen. corr. (ἀνευρητός) inueterare, Ad uetustate seruare, inquit Budeus. Plin. lib. 23. cap. 2. 2. Aqua marina sextarius quinq; pariter coquebat, decies deservescere cortina, atq; ita diffundebat, inueteras banq; idem lib. 19. cap. 6. 15. Quod si diutius allium cepiq; inueterari libeat. Sic, inueteratum uinum. Plinius libro 14. cap. 2. 10.
 Inueterauit haec opinio, pro Inualuit. Cicero 2. de Natura deorum, 7.
 ¶ Inueterasco, inueterasce, inueteraui, inueteratum (ἀνευρητός) inueterasce, inualefcere. Terent. in Prol. Hecyr. 12. Nouas qui exactus feci, ut inueterascerent. Vbi Donatus, Inueterascerent, id est, in consuetudinem uenirent, spectarentur, amarentur.
 Inueterasce et corroborari. Cic. 3. in Catil. 70.
 Inueteraui consuetudo. Caesar 5. bel. Gal. 152.
 Inseuit penitus et inueteraui macula in populi Romani nomine. Cic. pro lege Manil. 4.
 Inueteraui nomen eius, hominum sermonibus. Cicero pro P. Sylla, 17.
 Inueteraui opinio, inoleuit. Cic. 2. Verr. 1. Inueteraui enim iam opinio perniciosa Reip. uobisq; periculosa.
 Inueteraui inueterauiq; falsa atq; aliena uerbi significatio. Gel. lib. 1. cap. 22.
 Uicis inueterasce alendo. Lucret. lib. 4. 215.
 Inueterasce et extingui. Cic. 5. Tusc. 58. Alij legunt, interarscere.
 Inueterasce dicitur miles, in eo loco, ubi diu commoratur. Caesar 1. bel. Ciuil. Quod ferè sit quibus quisq; in locis miles inueterauerit, ubi multum earum regionum consuetudine moueatur. Item, 2. bel. Gal.
 ¶ Inueteratus, Partic. ut, Inueteratus dolor. Cic. 3. Tusc. 62.
 Inueteratus et Recens, contraria. Cic. de Senect. 66.
 Inueteratum et inueteratum, contraria. Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 9. 12.
 Inueterata inuidia. Cic. pro Cluent. 1. Et Offic. 86.
 Inueteratum malum, cui nascens opponitur, Antiquum. Cicero 5. Philipp. 186.
 Inueterata querela. Cic. de Amicit. 34.
 ¶ Inueteratio, Verbale (ἀνευρητός) Vetustas, antiquitas. Cic. 4. Tusc. 132. Inueteratio autem ut in corporibus agrus de pellitur quam perturbatio, et c.
 Inuicem] pen. corr. Aduerbum (ἀνευρητός) inuicem, id est, mutuò. Plaut. Mench. 1. 9. si se cognoscunt fratres postremo inuicem. Quint. Qui se ardentissimo amore inuicem dilexerunt.
 Inuicem intentare crimen. Quintilianus lib. 3. cap. 10. 5. Id est, inter se.
 Haec inuicem obstant. Quintilianus libro 4. capite 5. Et libro 8. Densitas earum obstat inuicem. Id est, obstant sibi inuicem. Theophrastus pars 2.

cent, quod sunt nimis dense.
 Inuicem se mutuis exhortationibus exacuere. Plin. Iunior.
 Inuicem petitur manus iniectio. Quint. lib. 7. cap. 8.
 Manibus inuicem apprehensis. Quint. lib. 9. cap. 4.
 Nihil inuicem imputare. Plin. lib. 8. cap. 17. 2.
 Inuicem, Per uices: ut, Loquamur inuicem. Id est, Me loquentes uos tacete, uobis loquentibus ego tacebo. Plinius libro 6. capite 1. 3. Alium quippe cantus, canumq; latratus inuicem audiuntur.
 Inuicem, pro Secundo loco, uicissim, uel econtrario. Plin. lib. 2. epist. 35. ad Arrianum. Habes res urbanas: inuicem rusticas scribe. Idem epist. 93. lib. 6. Scribis te absentia mea non mediocriter affici: unumq; habere solatium, quod pro me libellos meos tenes, sepe etiam in uestigio meo colloces. gratum quod his sementis acquiescis. Inuicem ego epistolas tuas lectito. Liu. 8. bel. Pun. Requiescat aliquando tamdiu uexata Italiauratur, uastetur inuicem Africa.
 Inuictus] Adiectiuum (ἀνευρητός) Fortis, et qui uinci non potest. Cic. pro Marcello, 7. Rectè igitur unus inuictus es, a quo etiam ipsius uictoriae conditio, usq; deuicta est. Sic in Pisonem, 27. Inuictus ciuis.
 Acie inuictus. Vide Acies.
 Cursu inuictus. Ouid. 8. Metam. 63.
 Inuictum se à labore prestare: hoc est, Indefessum. Cic. 1. Offic. 97. Vide A uel Ab.
 Viribus inuicti. Virg. 6. Aeneid. 79.
 Adamas inuictus. Vide Adamas.
 Armis inuictus Annibal. Cic. 3. de lege Agrar. 93.
 Arx Capitoli inuictissima. Tacit. lib. 19.
 Corpus inuictum à uulnere. Ouid. 12. Metam. 34.
 Fortis et inuicta defensio salutis meae. Cicero Post red. in Senec. 26.
 Inuicti dentes ignibus. Plin. lib. 7. cap. 16. 3.
 Dexterà inuicta bello. Virg. 6. Aen. 176.
 Dux inuictus. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 9.
 Gentes inuictae. Virg. 12. Aen. 39.
 Nomen inuictissimi imperatoris incidatur. Cic. 6. 74.
 Manu inuicta gestare bellum. Ouid. ad Liuiam, 77.
 Robur inuictum. Sil. lib. 11. 32.
 Virtus inuicta. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 23.
 Inuideo] inuides, pen. corr. inuidi, inuisum, pen. prod. (ἀνευρητός) inuidere, De rebus secundis alicuius dolore affici. Cic. 3. Tusc. 34. Ab inuidendo autem inuidencia rectè dici potest, ut effugiamus ambiguum nomen inuidia: quod uerbum dictum est à nimis intueno fortunā alterius. Priscianus in negatiue exponit, dicēs, Inuideo tibi, quasi non uideas tibi non fio, hoc est, non ferè te bene agentem uideo. Plaut. Bacchid. 11. 14.
 Nullus est qui non inuideat rem secundam obtingere.
 Inuidet aut fauet semper dignitatis iniquus iudex populus. Cicero pro Plancio, 5.
 Inuideo, Datiuo, Cic. 4. Acad. 13. Qui mihi uidentur non solum inuis, sed etiam mortuis inuidere.
 Honoris alicuius inuidere. Cic. 2. pro lege Agrar. 100.
 Laudi et gloriae maximè inuideri solet. Cicero 2. de Oratore, 114.
 Nouitati alicuius inuidere. Cic. Lent. lib. 1. 7. 16.
 Paribus aut inferioribus maximè inuidet homines: quum se relictos sentiunt, illos dolent euolasse. Cicero 2. de Oratore, 115.
 Inuidet ipsa sibi. Ouid. 2. Fast. 119.
 Virtuti inuidere, labe quaedam et macula huius seculi est. Cic. pro Corn. Balbo, 11.
 Inuideo, Accusatiuo inuisum. Ouid. epist. 13. 28. Troadas inuideo. D d 2 uideo.

uideo, Virg. 8. Aen. 102,
Sed mihi tarda gelu, feculisq; effecta senectus
Inuidet imperium.
Inuidere, Datio & accusatio. Plin. Neq; ego, ut multi, inui-
deo alijs bonum, quo ipse careo. Cic. 3. Tusc. 5. Vi nobis opti-
mam naturam inuidisse uideantur. Liu. 2. ab Vrbe, 172.
Fortuna te mihi inuidit. Virg. 11. Aen. 9.
H. noxem inuidere alicui. Hor. 1. Serm. Sat. 6. 10.
Inuidere, pro Odisse ponitur. Ouid. epist. 1. 1.
Troia iacet ceret Danais inuisa puellis. Cic. Dijs, ho-
minibusq; inuisus.
Inuideor, Passivum. Hor. in Arte, 2.
— ego cur acquirere pauca
Si possum, inuideor?
Inuidetur, impersonale. Cicero 4. Tusculan. 26. Inuidia
non in eo qui inuidet solum dicitur: sed etiam in eo cui in-
uidetur. Idem 2. Offic. 63. Non modo non inuidetur illi eta-
ti, sed etiam fauetur.
Inuidere, Negare. Plin. lib. 15. cap. 2. 2. Cereri totum in natura
concessit, oleum ac unum non inuidit tantum.
Aula inuidenda. Hor. 2. Carm. ode 10. 2.
Inuisus (μῆδος, ἀνοήτως) Odio habitus, odiosus, quem
animo aequo uidere non possumus. Cic. pro lege Manilia, 33.
Ne aut inuisa dijs immortalibus oratio nostra, aut ingrata
esse uideatur.
Inuisus Deo, & a Deo neglectus aliquis. Cic. 2. de Natura de-
orum, 247.
Facere aliquem magis inuisum. Quintilianus libro 3. capi-
te 7. 13.
Aurum inuisum. Propert. lib. 3. eleg. 5. 1.
Caput inuisum. Virg. 9. Aen. 103.
Dente inuiso carpere aliquem. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 15.
Hostis inuisus. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 5.
Improbitas licet aduersario molesta sit, iudici inuisa est. Quin-
til. lib. 6. cap. 4. 12.
Negotia inuisa. Hor. 1. epist. 14. 4.
Lutulenta, impura, inuisa persona. Cicero pro Roscio Co-
moed. 12.
Salus inuisa. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 1.
Vita inuisa. Ouid. in Ibm, 68.
Inuisum & odiosum. Plaut. Mxer. 3. 79.
Inuisior (ἀνοήτωρ) Comparat. Inuisissimus, Super-
lat. Cic. 2. Offic. 48. Quo enim quis uersatior & callidior
est, hoc inuisior & suspicior, detracta opinione probita-
tis. Plin. lib. 2. 2. cap. 13. 1. Virtica quid esse inuisus potest? Plin-
nius epistola ultima, lib. 2. Cuius mariti inimicissimus, ipse
inuisissimus fuerat.
Inuidia, inuidia (φθῶν, ὀφθαλμὸς, βλασφημία) Non in eo so-
lum qui inuidet dicitur, sed etiam in eo cui inuidetur, ut di-
ctum est ex Cicerone lib. 4. Tusc. 2. 6. Horat. 1. epist. 2. 12.
Inuidia Siculi non inuenere tyranni
Maius tormentum
Digna imitatione, non inuidia, hominum excellentium uirtus.
Cic. 14. Philip. 396.
Inuidia aut odij non dissimilis offensus. Cicero 2. de Orato-
re, 115.
Inuidia incendio conflagrare. Vide Conflagro.
Motus inuidie longe omnium acerrimus. Cicero 2. de Ora-
tore, 115.
Largitionis regie inuidia. Cic. Lent. lib. 1. 1. 4.
Ceca. Vide Cecus.
Detestanda. Cic. 1. de Nat. deor. 70.
Infelix. Virg. 3. Georg. 7.
Pessimus. Senec. Hippol. 4. 27.

Triflis. Senec. Octau. 8. 10.
Citra inuidiam. Vide Citra.
Inuidia, Odium, & malevolentia, est, inquit Valla, uel dicto uel
facto in alterum malevolentia conciliatio, ut si quis calami-
tates suas referat, ostendatque, ut auctori calamitatem con-
citet odium ceterorum: quod dicitur Inuidiam facere, uel
uocare, uel adducere inuidia. Terent. And. 1. 1. 39. — Itaut
Sine inuidia laudem inuenias, & amicos pares. Quin-
tilian. Nec et tot scelerum commemoratione concitarem
inuidiam.
Inuidia, Odium publicum, et fama calamitosa, ut Cicero uocat,
& sensus publicus de aliquo ob sinistram opinionem. Cic. 1.
in Catil. 20. Sed si quis est inuidie metus, non est uchemen-
tius seueritatis ac fortitudinis inuidia, quam inertie ac ne-
quitiie pertimescenda. Budaeus.
Inuidia temporum, iniuria malignitas. Plin. epist. 190. b.
In summam inuidiam adducte res. Cic. Lent. lib. 1. 1. 13.
Aestuarie inuidia. Vide Aestuo.
Ardere inuidia. Vide Ardeo.
Assumere inuidiam. Vide Assumo.
Attingi inuidia. Vide Attingo.
Capere inuidiam. Vide Capio.
Colligere inuidiam crudelitatis ex re aliqua. Cic. 7. Verr. 15.
Commouere inuidiam. Vide Commoueo.
Concitare inuidiam. Quintilianus libro 6. capite 10. Vbi
Concito.
Conferre inuidiam mortis alicuius in alterum. Cicero pro
Flacco, 32.
Conflagrare inuidia. Vide Conflagro.
Conflare inuidiam. Vide Conflo.
Cumulare sibi inuidiam. Vide Cumulo.
Detrahere inuidiam alicui. Senec. Troade, 20.
Dissoluere inuidiam criminis urbanitate. Quintilianus libro
6. cap. 3. 7.
Elcuare inuidiam. Quint. lib. 5. cap. 13. 32.
Extinguit inuidiam mors, res gestae sempiterna nominis gloria
nituntur. Cic. pro Corn. Balbo, 11.
Facere inuidiam. D. Brutus Bruto & Casto, lib. 11. 1. 9. Quin-
til. lib. 6. cap. 1. 1. 1. Quorum inuidiam gratia, odium turpi-
tudo, iram offensus iudicis facit. Vide Facio.
Flagrare, uel Conflagrare inuidia. Vide suo loco.
Gliscit inuidia crudelitatis. Tacit. lib. 15.
Habere inuidiam. Cic. 6. Verr. 25. Cogitasti, si ei reddidisti, te
minus inuidia habiturum. Idem in Oratore, 97. Sed habet
nomen inuidiam, quum, &c.
Syllanus ager maximam habet inuidiam. Cicero 2. de lege Ae-
grar. 71.
Incendere incendia. Quint. lib. 4. cap. 2. 81.
Inflammarie inuidiam. Vide Inflammo.
Laborare ex inuidia. Vide Labor, laboris.
Obreclatio inuidiae solet lacerare plerisque. Cicero de claris
Orator.
Macerat nos inuidia. Lucret. lib. 3. 15.
Mollire inuidiam. Tacit. lib. 4.
Onerari inuidia. Suet. in Othone, cap. 6.
Opprimi inuidia. Quintilianus libro 7. capite 3. 25. Vide
Opprimo.
Parare inuidiam alicui ex sua re familiari. Cicero in Salu-
stium, 5.
Pati inuidiam. Ouid. Epist. 19. 14.
Placare inuidiam. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 3.
Querere inuidiam in aliquem. Cic. pro Rabir. Posth. 29.
Rapere in inuidiam, quod & trahere & adducere dicitur: hoc
est. Facere ut quis cui inuideat. Cic. 3. de lege Agrar. 5.
Remouere

Remouere a se inuidiam. Ouid. 12. Metam. 128.
Inuidia esse alicui. Liu. 4. ab Vrbe, 216.
In inuidia esse, inuideri. Cic. ad Attic. li. 2. 2. 4. 3. Alia exempla
ita non habent prepositionem in.
In inuidia res est. Salust. in Iugurtha.
Inuidiam & offensionem timere. Cic. pro Cluent. 54.
Instituarum inuidiam in Clodium uertit. Quint. lib. 6. cap. 6.
Hoc ad inuidiam eius, qui provincia praefect spectat, si quis
tam impotenter se gerat, ut omnes metuant aduersus eum ad-
uocationem suscipere. Vlp. in l. nec quicquam. §. sed & suff.
de officio proconf. & legati.
Vertere ad inuidiam. Tacit. lib. 13.
Vocare aliquem in inuidiam. Quintilianus libro 6. capite 4.
Vide Voco.
Inuidiola, inuidiola, pen. corr. Diminutiuum (φθονία) Cic. Quum
nescio quid inter eos inuidiola exortum uisum
sit. Sponianus.
Inuidientia, inuidientia, ab Inuidia differt, ut ebrietas ab ebris-
sitate. Quippe inuidia est qui inuidetur, hoc est, actus ipse
inuidendi: inuidientia uero est egritudo animi, qua propter
res secundas alterius suscipitur, quae nullam iacturam affe-
rant inuidenti: nam si quis dederet eius rebus, a quo ipse la-
deretur, non recte diceretur inuidia. Haec Sponianus ex 4.
Tusc. quae. Ciceronis, 27.
Inuidus, pen. corr. (φθονός, ἀκόσμος, ἄδυσμος) Qui a-
licui inuidet. Plaut. Merc. 18. 15. Iracundi, sibi suisq;
inuidi. Hor. lib. 1. epist. 2. 12.
Inuidus alterius rebus macrescit opimis.
Virtutis hostis, laudis inuidus. Cic. pro Flac. 1.
Inuidus, & Faulor laudum alicuius & contraria. Cicero in
Orator, 78.
Inuidus & obreclatoribus nomen inductum false religionis.
Cic. Lent. lib. 1. 4. 4.
Inuidus, maleuolus, Inuidus. Cic. 4. Tusc. 42.
Dente mordeor inuido. Hor. 4. Carm. ode 3. 4.
Ambitiosus & inuidus imperator. Cic. pro Murana, 18.
Lingua inuida. Ouid. 1. Amor. eleg. 149.
Turba inuida. Propert. li. 3. eleg. 1. 5.
Inuidiosus, pen. prod. Adiectiuum (φθονός) Qui morbo
inuidientie laborat. Ouid. 15. Metam. 47.
Tempus edax rerum, tumq; inuidiosa uetustas,
Omnia destruit.
Inuidiosus, Passivus, Cui alij inuident. Cic. Dolabella, lib. 9. 14.
15. Contingit enim tibi quod haud scio an nemini, ut sum-
ma seueritas animaduersionis non modo non inuidiosus, sed
etiam popularis, & c. Plin. lib. 35. cap. 2. 8. Inuentione mune-
ris etiam dijs inuidiosus. De Varrone.
Inuidiosus & multis offensus. Cic. pro Cluent. 127.
Inuidiosum ad bonos. Cic. ad Att. lib. 8. 147. 11.
Inuidiosus, Odiosus & inuisus. Cic. de Amic. 17. Quare sibi ha-
beant sapientie nomen & inuidiosum & obscurum.
Inuidiosus apud bonos. Cic. ad Att. lib. 2. 3. 4. 7.
Inuidiosior. Cic. 4. Verr. 28. Putabant absentis damnationem,
praesertim tanta pecunia, multo inuidiosorem fore, quam
si praesens damnatus esset.
Inuidiosa res. Cicero 6. Verr. 36. Rem claram esse, & in-
uidiosam.
Arma inuidiosa. Ouid. epist. 8. 10.
Inuidiosa feri radiabant atria regis. Mari. lib. 1. 2.
Bona inuidiosa. Ouid. ad Liuiam, 12.
Inuidiosam crimen. Cic. pro Cluent. 114.
Inuidiosum iudicium. Cic. pro Cluent. de iudicio Iuniano, Per-
inde quasi ego non ab initio huius defensionis dixerim, inui-
diosum illud fuisse iudicium. Id est, inuidia flagrasse, quasi cor
Theauri pars 2.

Furtum & nummarium. Budaeus. Sic, pro Quinto, 26.
Inuidiosum nomen uoluptatis. Cic. 4. Acad. 250.
Pecunia inuidiosa. Cic. pro Corn. Balb. 45.
Possessiones inuidiosas tenere. Cic. 2. pro lege Agrar. 70.
Praemia inuidiosa. Ouid. 13. Metam. 83.
Turba non inuidiosa. Ouid. 3. Fast. 87.
Rapina. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 11.
Spes. Ouid. 4. Metam. 159.
Facere inuidiosum. Quint. lib. 6. cap. 2. 18.
Inuidiosus, pen. prod. Aduerbium (φθονόως) Cic. 4. Acad.
261. Num minus haec inuidiose dicuntur? Hoc est, odiose
& inuise.
Inuigilo] inuigila, penultima correpta (ἐπιγρηγορέω) in-
uigilare, Cum cura & solitudine uigilare. Columel. lib. 8.
10. cap. 16.
Inuigilate uiri: tacito nam tempora gressu
Diffugiunt, nulloq; sono conuertitur annus.
Cura inuigilat quieti. Stat. 8. Theb. 125.
Cura inuigilat animo. Stat. 3. Theb. 11.
Mens inuigilat curis. Sil. lib. 10. 66.
Malis inuigilare. Ouid. 4. Fast. 106.
Victu inuigilare. Virg. 4. Georg. 32. Victu, pro Victui.
Inuinius] Adiectiuum (ἄνιος) Abstemius, quasi sine uino
sicut inuis, sine uia. Apuleius libro ultimo, Neq; illum alia
mal esset, & inuinius esset. Antiquum.
Inuiolabilis] & hoc inuolabile, penultima correpta, Ada-
iectiuum (ἀβλάστητος) Quod uiolari non potest aut uulnera-
ri. Sil. lib. 16. 3.
— uelut inuolabile telis
Seruabant sacrumq; caput.
Inuiolatus, pen. prod. Adiectiuum (ἀβλάστητος) Violata
contrarium. Integer, incorruptus, illesus. Cic. pro Rabirio
Perduel. uel. 73. Qui castam conscientiam, sanctum campum,
inuiolatum corpus omnium ciuium Rom. integrum his lia-
bertatis defendo, seruari oportere? Idem pro Sest. 123. Aut
omnino inuulnerati, inuolatiq; uixerunt. Colum. lib. 12. ca-
pit. 1. 4. Quae domum autem inferuntur, diligenter inspicere,
ne delibata sint, & ita explorata atq; inuolata recuperare.
Membra uiolata feris. Stat. 3. Theb. 23.
Mens inuiolata mero. Sil. lib. 11. 62.
Pudicitia inuolata. Ouid. ad Liuiam, 9.
Inuolatus, pen. prod. Aduerb. (ἀβλάστητος) Incorrupte. Cic.
de Senec. 73. Memoriam nostri pie inuolatusq; seruabilis.
Inuolatus] Vide Inuiso.
Inuiso] inuisus, pen. prod. inuisus, inuisum (ἐναντιόποιος) In-
uisere, idem quod Viso: nisi quid addat compositio uehē-
mentiae. Cic. ad Att. lib. 1. 15. 10. Et ut iam inuisas nos, nos
solum rogo, sed etiam suadeo.
Inuisere ad. Plaut. Stich. 3. 9.
Iam ego adero, ad meam maiorem filiam inuiso domum.
Ambulationem alicuius inuisere. Cic. Att. lib. 4. 79. 4.
Domum alicuius inuisere. Cicero Attico, libro 4. 75. 6. Catul.
Argon, 59. 77.
Libenter inuisere locum aliquem. Cic. 5. de Fin. 8.
Vir inuisens prelia. Catul. de coma Berenice, epigramma
ma. 61. 4.
Urbes inuisere. Virg. 1. Georg. 5.
Inuisitatus, penult. prod. Adiect. pro Non uisitato. Quint. De
clamat. 12. Nullus amoenus portus praetermittitur: nulla ce-
lebris ciuitas inuisitata transitur.
Inuisus] penultima producta (ἀβλάστητος) Nomen, Non uia
sus, Cic. de Arusp. respon. 54. Occulta & matribus non
inuisa solim, sed etiam inuidia sacra inexpiabili scelere
peruerit.
Dd 3 Inuitō]

Inuito] inuitas, pen. prod. (ἠγοουατοῦαι, ἠγοουατοῦαι) inuitare, Vocare, Allicere. Terent. Heaut. 1.2.11. Quam uelalem Menedemum inuitatum, ut nobiscum esset hodie amplius.

Inuitare, & allicere. Cic. de Senec. 53.

Inuitare, Delectare. Virg. lib. 1. Georg. 61.

Inuitat genialis hyems, curasq; resoluat.

Inuitare animos uisu, Oblectare & recreare. Plinius libro 22. cap. 6. 6.

Animos inuitat pretijs. Virg. 5. Aen. 58.

Appetuum animi inuitare & allicere. Cicero 5. de Finibus, 29.

Inuitari bonitate. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 13.

Inuitare ad cenam, & ad epulas: hoc est, conuocare. Cic. 3. Offic. 65. Idem ad Trebat. lib. 10. 28. 1.

Inuitare ad occasionem. Plin. lib. 10. cap. 8. 3.

Omnia inuitant culpam. Ouid. epist. 16. 37.

Inuitare domum hominem. Liuius 3. ab Vrbe, 61. Benigne salutare, alloqui plebis homines, domum inuitare, adesse in foro.

Gloria inuitantur preclara ingenia. Cic. Bruto, 15. 13.

Inuitare in hospitium, & hospitio. Liu. 8. bel. Pun. 136. Cic. 12. Philipp. 335.

Liberaliter in aliquam legationem inuitari. Cicero Attic. libro 2. 33. 4.

Inuitare ad legationem, Allicere. Cic. 1. Acad. 13.

Inuitare in locum alicuius. Cic. ad Attic. lib. 2. 34. 7.

Inuitare aliquem poculis, Propinare & praeberere. Plautus Rud. 10. 31.

Inuitare aliquem in praec. 1. Cic. 4. Verr. 19.

Praemissis aliquem inuitare. Cic. pro Ligar. 7.

Inuitare sese in cenam: id est, replere. Plautus Amphit. 4. 129. Suet. in Augusto, capite 77. Postea quoties largissimè se inuitaret, senos sextantes non excessit.

Somnos inuitare. Hor. Epod. 2. 6.

Inuitat spes. Plin. lib. 33. cap. 4. 13.

Inuitare testio ac domo. Cic. 6. Verr. 21.

Vomitiones inuitare. Plin. lib. 22. cap. 24. 6.

Inuitare, cum in finitimo. Liu. 2. bel. Pun. Nudantes ceruicem in gulumq; & reliquum sanguinem inuitantes haurire.

Inuitatus, pen. prod. (ἠγοουατοῦαι) Partio, ut, inuitata improbitas, paruo successu. Plin. lib. 2. cap. 23. 4.

Inuitatus, huius inuitatus, pen. prod. (ἠγοουατοῦαι) Illectamentum & inuitamentum, rogatus. Cic. ad Caesarem, lib. 7. 5. 6. Mitto igitur ad te Trebatium, atq; ita mitto, ut initio mea sponte, post autem inuitatu tuo mutendum duxerim.

Inuitatio, Verbale, Conuocatio, allectio. Cic. ad Att. libro 9. 18. 4. 2. In Epeirum uero inuitatio quam suauis? quam liberalis? quam frateras?

Ad dolendum inuitatio. Cic. 3. Tusc. 14. 0.

Inuitamentum, inuitamentum, idem (ἠγοουατοῦαι) Cic. Hortensio, Voluptates autem nulla ad res necessarias inuitamenta afferunt senibus. Idem 5. de Fin. 29. Inuitamenta naturae prima. Liu. 2. ab Vrbe, 181. Largitiones, temeritatisq; inuitamenta horrebant.

Inuitamentum ad tempus. Cic. Plancio, lib. 10. 10. 5.

Inuitabilis, & hoc inuitabile, penultima correpta (ἠγοουατοῦαι) Delectabilis, iucundus. Gell. libro 13. cap. 11. Sermones iucundos, & inuitabiles, & cum quadam illecebra & uoluptate utiles.

Inuitus] penul. prod. (ἠγοουατοῦαι, ἠγοουατοῦαι) Qui per uim aliquid facit, Non libenter, Tergiversans, Contra uoluntatem, Repugnans, Repugnanter, Coactus: cui contrarium est Libens. Plant. Cassin. 6. 23.

Inuitus me uides, uiam tamen.

Inuitissimus, pen. cor. Cic. 4. Verr. 105. Hoc significat, atq; ad deo aperte ostendunt, sese ad status pecuniam metu ac malo coactos inuitissimos contulisse. Idem ad Atticum, lib. 16. 337. 3. Et quidem ut me dimitterem inuitissimus, fecerunt Erotis literae.

Inuiti per uim atque imperium status dederunt. Cicero 4. Verr. 117.

Sapiens nihil facit inuitus, nihil dolens, nihil coactus. Cicero in Parad. 43.

Facere inuiti & recusantes coacti sumus. Cic. 2. de Orat. 11.

Cogendi iudices inuiti, retinendi contra uoluntatem. Cicero pro Murena, 39.

Extorquendum ab inuito atq; ingratum quod non debet. Cicero pro Quint. 26.

Inuitus facio. Terent. Heaut. 4. 6. 2. Cic. de Senec. 3. Itaque facti non inuitus, ut prodessem multis tuo rogatu.

Non inuitus lego. Cic. 1. de Fin. 7.

Rogare inuitum. Catul. ad Scipium, epigr. 8. 3.

Vim tulit inuita. Ouid. 5. Metam. 48.

Vis trahit inuitam. Ouid. 7. Metam. 4.

Ad aures inuitas peruenit crimen. Ouid. 2. de Arte, 90.

Inuitis dijs hominibusq; absolutus. Cic. 3. Verr. 6.

Inuita Minerua aliquid dicere aut facere: id est, Aduersante aut repugante natura. Cic. 1. Offic. 156. Hor. in Arte, 78.

Tu nihil inuita facies dicere Minerua.

Oculis inuitis aspicienda. Ouid. epist. 9. 15.

Inuitus huius solutionis. Vlpian. in l. quod seruus ff. de posit. Vel crediti dominum non inuitum fore huius solutionis. Id est, domino non inuiti fieri hanc solutionem.

Inuiti, pen. prod. inuitus, inuitissimè (ἠγοουατοῦαι) Aduerb. ingrato animo, contra uoluntatem. Cic. ad Att. lib. 8. 14. 7. 6.

Inuite cepi Capuam, non quo minus illud defugerem, &c. Idem 2. de Orat. 198. Quem ego paulò sitibam, uel prudentius, uel inuitus (nolo enim dicere de homine fastidiosus) ad hoc genus sermonis accedere.

Inuius] Adiect. (ἠγοουατοῦαι) Per quod iri non potest: cui contrarium est Peruius. Plin. lib. 12. 14. 1. Saba regio undiq; rupibus inuia.

Dumosa inuia. Silius lib. 4. 62.

Lustra inuia. Virg. 4. Aen. 31.

Maria inuia Teueris. Virg. 9. Aen. 28.

Inuius salus. Liu. 9. ab Vrbe, 71.

Via inuia. Virg. 3. Aen. 77.

Inuia, dicuntur loca ad quae accedi non potest, aut ad qua uel per quae difficillimè acceditur, quae Graeci uocant ἠγοουατοῦαι, quasi inaccessibilia. Ouid. 5. Fast. 116.

Et non accessis inuia fluminibus.

Inula] inula, pen. corr. (ἠγοουατοῦαι) Herba est, cuius condendationem docet. Col. lib. 12. cap. 4. 6.

Acida inula: Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 9.

Amaras inulas coquere. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 11.

Mollicella inula. Catul. ad Thallum, epigr. 22. 1.

Inultus] ἠγοουατοῦαι Impunitus, de quo non est sumptum supplicium. Cic. 1. de Diuin. 102. Mortem suam ne inultam esse pateretur.

Impunitum & inultum. Cic. 1. Verr. 29.

Inultum aliquid auferre. Terent. And. 3. 5. 4.

Iacere inultum. Vide Iaceo.

Pati & relinquere aliquid inultum. Cicero pro lege Manil. 7.

Nos hac patiemur inulta. Ouid. 4. Fast. 119.

Inultum relinquere. Cic. pro lege Manil. 7.

Inultus, pro indemnus, uel qui est extra periculum. Curtius libro 3. Vide

3. Unde inultus subeuntem aut prohibere aut opprimere hostem potuisset.

Inumbro] inumbra (ἠγοουατοῦαι) inumbrire, Tegendo umbram facere, & quod dicitur Opacare. Plin. in Paneg. 31. Est haec natura sideribus, ut parua, & exilia, ualidorum exortus obscurat: similiter imperatoris aduentu, legatorum dignitas inumbatur. Virg. 11. Aen. 14.

Instructosq; thoros obtentu frondis inumbant.

Orati inumbant coronis. Lucret. lib. 3. 186.

Uespera uniuersum inumbat. Tacit. lib. 19.

Inumbrire, per metaphoram, pro Tueri ac defendere accipitur. Inquit Perottus.

Inunco] inunco, inunco (ἠγοουατοῦαι) Quasi unco inuadere & arripere. Lucilius.

— aut qui nummos tristis inunco. Col. lib. 7. cap. 3. 9.

Tu etiam quotidie inuauit lanaeque quanto prolixior in pecore concreuit, tanto magis obnoxia est rubis: quibus ut inuauit inunco, & pascentium tergoribus auellitur.

Inunctio, Inunctus] Vide Inungo.

Inundo] inundo (ἠγοουατοῦαι) inundare, Crescere & extra alueum transfundi. De fluminibus autem proprie dicitur, quae dum undas suas lauis emittit, omnia deuastant: & absolute aliquando ponitur. Plinius, Antequam Nilus inundaret, item, Agros & fata omnia inundauit. Hoc est, per agros & fata omnia diffusus est: siue in bonum, siue in malum. Cic. de Nat. deor. 1. 43. Ut terra infimum teneat, banc inundat aqua, superior aether, ignis, altissima ora reddatur.

Inundant sanguine, Obriui & perfundi. Liu. 4. bel. Pun. 172.

Esse inundant sanguine. Virg. 10. Aen. 5.

Verba inundare. Valer. lib. 1. de Somnijs.

Demsi inundant Troes. Virg. 12. Aen. 57.

Inundatio, Verbale (ἠγοουατοῦαι, ἠγοουατοῦαι) Alluuius. Colum. lib. 3. cap. 11. 7. Vel etiam ualles quae fluminum alluuiis & inundationibus concreuerint, aptas esse uineis asseuerat. Plinius libro 16. cap. 36. 10. Quum igitur anno permanserit inundatio.

Inungo] inungis, inunxi, inunctum (ἠγοουατοῦαι, ἠγοουατοῦαι) Inungere, idem quod ungerere, & oleo leuiter aspergere. Plinius libro 8. cap. 5. 4. 1. Mira solertia uisco inungunt oculos. Idem libro 18. cap. 30. 10. Sunt qui lentem siccitatem oleo inungant.

Inunctio, Verbale (ἠγοουατοῦαι) Mollis frictio ex oleo, siue aspergunt. Plin. lib. 28. cap. 8. 2. 8. Felle glaucosata & suffusiones corrigi propè creditur, tridui inunctione. Idem lib. 20. cap. 5. 8. Magis uero succi inunctione.

Inuoco] inuocas, pen. cor. (ἠγοουατοῦαι) inuocare, Subsidiū petere: & proprie ad deum refertur. Cic. 2. de Natur. deorum, 99. Apud nostros Iunonem Lucinam in pariundo inuocant.

Inuocare aduocatum ad defendendum. Cic. 2. de Orat. 106.

Arma inuocare. Senec. Thebaid. 2. 1.

Auxilia libertati inuocant. Tacit. lib. 15.

Blandius alia ad aurum inuocabat. Quint. lib. 4. cap. 2. 88.

Inuocare subsidiū, Implorare. Cic. Antequam iret in exilium, 5.

Deos inuocare. Ouid. 6. Fast. 104.

In auxilium aliquem inuocare. Quint. in Proem. lib. 4. 4.

Inuocatus penultima product. Adiectiu. (ἠγοουατοῦαι) Non uocatus. Caelius ad Ciceronem, libro 8. 3. At ego simulasq; audiui, inuocatus ad subsellia rei occurro. Cicero 1. de Natur. deor. 149. Quod quod etiam ad dormientem eueniunt inuocatus.

Inuolo] inuolas, pen. corr. (ἠγοουατοῦαι) inuolare, id est, uolare aut ad aliquid uolare. Columella, libro 8. capite 3. 5. Neq;

enim debet ipsi nidis inuolare: ne dum adfliunt, pedibus uia confringant.

Inuolare intro. Varro 3. de re Rust. cap. 7. 1.

Inuolare in aliquem, Irruere, insilire, uiolentas manus in aliquem inferre, & quasi uolando depraedari. Terentius Eunucho, 4. 3. 6.

Ut ego uingibus facile illi in oculos inuolem uenefico. Iacobidem, 5. 2. 20.

— uix me contineo quin inuolem in Capillum.

Animum cupido inuolat. Tacit. lib. 1.

Inuolare in possessionem. Cic. 3. de Orat. 67.

Inuolito, inuolitas, penult. corr. (ἠγοουατοῦαι) inuolitare, Frequent. Horat. 4. Carm. ode 10. 1.

Et quae nunc humeris inuolitant, deciderunt come.

Inuolare] inuolare (ἠγοουατοῦαι) A uola deductum, quae est manus & pedis media pars: significat furari, quum aliquid furtim uola manus subtrahitur: quasi in uolam dare. Lucanus libro 6. 117.

— quid corpore magni Proiecto rapiat, quod Caesaris inuolat artus. Plin. lib. 9. cap. 59. 3. Singulos inuolat uerius quam caput. Callistrat. in l. expugnatur. ff. de incendio, ruina & nauis. Vela conuolantur, aut anchorae inuolantur de mari. Id est, in uolam capiuntur, ut ait Budaeus.

Inuolare & inuolare, contraria. Varro 3. de re Rust. cap. 11. 3. Col. lib. 8. cap. 15. 1.

Inuolucris] & hoc inuolucris, pen. cor. (ἠγοουατοῦαι) Quod uolucris adhuc non potest: ut, Anis inuolucris. Gell. lib. 2. cap. 29. Pulli etiam tunc inuolucres erant.

Inuolucer, inuolucris, & hoc inuolucris, penult. corr. Idem (ἠγοουατοῦαι) Politianus in Rustico.

— auscultat an intus Pipiat inuolucer pullus.

Inuolucrum] Vide Inuoluo.

Inuoluo] inuoluis, inuolui, inuolutum, pen. prod. (ἠγοουατοῦαι, ἠγοουατοῦαι) inuoluere, Proprie significat glomerare.

Per metaphoram tamen aliquando, pro implicare ponitur. Plinius libro 11. cap. 2. 4. 5. Aranei lacertarum catulos prius inuoluunt.

Inuoluere, Tegere. Virg. 2. Aeneid. 51.

Vertitur interea caelum, & ruit Oceano nox Inuoluens umbra magna terramq; polumq;.

Carmina inuoluere historijs. Ouid. in Ibin, 12.

Crinem inuoluit casside. Siluius lib. 7. 93.

Nimbi inuoluere diem. Virg. 3. Aen. 40.

Feno inuoluere aliquem. Ouid. 4. Fast. 141.

Fumo undique inuoluitur. Ouidius 2. Metamorph. 47. de Phaetonte.

Virtute mea me inuoluo. Horat. 3. Carm. ode 29. 11.

Membrana inuoluit libellum. Tibull. lib. 3. eleg. 1. 2.

Auster aqua inuoluens nauemq; uirosq;. Virg. 6. Aen. 67.

Nemus inuoluit flammis. Virg. 2. Georg. 62.

Inuoluere se literis, quod & Abdere se literis dicitur: hoc est, Se totum immergere studijs literarum. Cicero ad Papyrium, libro 9. 20. 7.

Inuoluere se otio. Plin. epist. 12. 3.

Trabes & saxa inuoluere super aliquem. Qui. 12. Metam. 103.

Hoc est, prouoluere.

Obscuris uera inuoluens. Virg. 6. Aen. 20.

Inuoluit, quadrisyllabum, pro inuolui. Ouid. epist. 18.

Scilicet immanes elisos faucibus hydros, Instantem caudis inuoluisse manum.

596 I N V
Inuoluere, Aliquando imponere. Virg. 1. Georg. 57.
Scilicet atq; Offe frondosum inuoluere Olympum.
Inuolutus, pen. prod. Participium (ἰνολούτος) ut, Inuolutum ca-
put, Inuolutis opertum & uelatum. Cic. 2. Philipp. 84. Et
6. Verr. 56. Imperat suis, ut id in Prætorium inuolutū quam
occulsiſſimè deſeratur.
Inuolutum bellum. Cic. 7. Philipp. 219.
Inuoluta obſcuritate caufa. Cic. 1. de Diuinat. 65.
Inuoluta integumentis nequitia. Cic. in Piſonem, 8.
Inuoluta & teſta de fortitudine notio. Cic. 4. Tuſcul. 83.
Inuolutæ & occultæ res. Cic. 1. Acad. 21.
Occulta quedam & quaſi inuoluta aperire. Cic. 1. de Fin. 46.
Inuoluolus, inuoluoli, pen. cor. (ἰνολούλος) Idem uermiculus qui &
Conuoluolus dicitur, quòd ſeſe folijs arborum & uitium cir-
cumuoluat & implicet. Plaut. Ciſel. 10. 68,
Sed quidnam amabo? Inuoluolum,
Quæ in pampini folio intorta implicat feſe. Feſtus, In-
uoluolus, uermiculi genus qui ſe inuoluit pampino.
Inuoluere, pen. prod. Subſt. (ἰνολούω) Linteum quod tonſo-
res humeris tonſendorum inuoluunt, ne capillorum recifa-
menta, & præſegmina ueſtem ſordident. Plaut. Capt. 6.
17, Ne is quidem inuolucra inijcere uoluit, ueſtem ut ne
inquinet.
Inuolucrum, pen. prod. (ἰνολούω) Quicquid aliquid tegit &
operit: ut, inuolucrum clypei. Cic. 2. de Nat. deor. 53, Vt cly-
pei cauſa inuolucrum, uaginam autem gladij, ſic pater mun-
dum cætera omnia aliorum cauſa eſſe generata.
Inuolucra & integumenta. Cic. 1. de Orat. 76.
Inuolucris ſimulationum tegi: hoc eſt, ſimulationis affectibus. Cic.
ad Q. frat. lib. 1. 22.
Inurbanus] pen. prod. Adieſt. (ἰνυρβανός) Urbano
contrarium: hoc eſt, inuulſus, rudis, ruſticus moribus prædi-
tus. Cic. 2. de Orat. 23, Inopem quendam humanitatis atque
inurbanum. Idem de claris Orat. 93, Sed omnium oratorum
ſine rabularum, qui & planè indocti, ut inurbani, aut ru-
ſtici etiam fuerunt, &c.
Dictum inurbanum. Horat. de Arte, 56.
Geſtus non inurbanus. Quint. lib. 6. cap. 4.
Inurbanè, pen. prod. Aduerbium (ἰνυρβανῶς) Inuulſiter. Cic. 3.
de Nat. deor. 68, Apud quos non inurbanè Stratonicus, ut
multa quum, &c. Subaudi, inquit.
Inurgeo] inurges, inurgere. Lucret. lib. 5. 208,
Cornua nata prius uulſo, quam frontibus extent.
Illi iratus petit, atq; inſenſus inurget. Hoc eſt, urgendo
impingit in arbores aut aliud quidpiam.
Inurto] inurmas, pen. prod. (ἰνυρτοῦ) inurmare, idem
quod Vrinare, id eſt, in aqua mergi, & natando emergere.
Col. lib. 8. cap. 14. 2, Lacus piſcinaq; manu ſiant, ut ſint qui-
bus inurmare poſſint aues.
Inuro] inuris, pen. prod. inuſi, inuſtum (ἰνυρῶ) inurere, igne
nitro ferro imprimere, ut ſigma fronti, & equorum coxis,
ut cognoscantur à uenditore.
Notas & nomina inurunt uulſis. Virg. 3. Georg. 31.
Inurere, Adhibito igni fingere: quod genus picture, encanſice
dicitur. Plinius libro 35. cap. 4. 9, Cuius ſupra caput tabula
bigæ dependet: Nicias ſcripſit ſe inuſiſſe, tali enim uſus eſt
uerbo.
Inurere alicui inſamiam, per translationem, ſignificat ita impri-
mere, ut deleri nequeat: ut, Inurere ignominiam alicui. Cic.
de Proouincijs Conſul. 13.
Inurere dolorem animo alicuius. Cic. 4. Verr. 18. Item 3. Tuſc.
33, Proprium eſt enim irati cupere, à quo laſus uideatur, ei
quam maximam dolorem inurere.
Inurere ſamiam ſuperbie alicui, inijcere noiã ſuperbie, Super-

I N V
bie damnare. Cic. pro L. Muræna, 7.
Inurere leges. Cic. pro Milone, 24, Quas ille leges (ſi leges non
minandæ ſunt, ac non faciès urbis, & preſes Reipub.) fuerit
impoſiturus nobis omnibus, atq; inuſturus: id eſt, in perpe-
tuam Reip. ignominiam laturus.
Inurere alicui maculam, Eſt crimen indelebile ſibi contrahere.
Liu. lib. 3. de Claudio.
Inurere alicui notam Cenſoriam. Plin. epiſt. 190. f.
Inuſtus, Particip. (ἰνυſτός) ut, Sanguis inuſtus uulnere. O-
uid. 12. Metam. 55.
Inuſtatus] penult. prod. Adieſt. (ἰνυſτός) Inſolitus, præter
conſuetudinem, nouus, inauditus. Cic. in Orat. 7, Aut repre-
hendet, quòd inuſtatas uias indagemus, uitas relinquamus.
Idem 3. de Fin. 7, Inuſtatis uerbis uteretur.
Acies inaudita ante id tempus, inuſtataq;. Liu. 4. ab Vrbe.
Inuſtata magnitudo. Plin. lib. 8. cap. 48.
Inuſtata] Aduerb. (ἰνυſτάτως) quòd & Inuſtato dicitur: hoc
eſt, præter morem & conſuetudinem. Plin. in Paneg. 9.
Abſurdè & inuſtate ſcripte epiſtola. Cicero ad Q. fratrem,
lib. 1. 2. 14. Et de claris Orat. 14, Inuſtate loqui.
Inuſtilis] & hoc inuſtile, penult. corr. (ἰνυſτός) Vtili con-
trarium. Plaut. Pſeud. 13. 5, Multiloquum,
glorioſum, inuſtilium, inuſtilem. Cic. 1. de Inuēt. 2, Is inuſtilis ſi-
bi pernicioſus patrie ciuiſ alitur.
Inuſtilis ad uſus ciuium. Cic. 1. de Fin. lib. 20.
Nomen inuſtile. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.
Qui mores aut uſus, aut inuſtiles ſunt. Cic. 2. de Diuinat. 17.
Alga inuſtilis. Horat. 3. Carm. ode 17. 2.
Factu inuſtile. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 25.
Inuſtilior. Ouid. 13. Metam. 8,
— donec ſolerior iſto,
Et ſibi inuſtilior, timidi commenta retextit.
Inuſtiliter, pen. cor. Aduerb. (ἰνυſτίως) Inuſtiliter de bel. Alexan-
lib. 4. 267, Multa Roma malè & inuſtiliter adminiſtrari.
Quint. lib. 2. cap. 4. 13.
Inuſtilitas, penult. corr. inuſtilitatis (ἰνυſτία) Cic. 2. de Inuen.
239, Ex his illud conſtituitur, ut appetendarum rerum par-
tes ſint honeſtas & utilitas: uitandarum, turpitudò &
inuſtilitas.
Inuſtrium] Vinclitice urbs Ptol. lib. 2. ca. 13, Vulgò Iſpruch.
Inuulneratus] pen. prod. Adieſt. (ἰνυλνῆτος) Vulnerato con-
trariū Cic. pro Seſtio, 123, Aut omnino inuulnerati, inuolun-
tiq; uicerunt.
Inuus] qui & Pan. Vide Faunus.
I O
Io] huius Ius (ἰώ) filia ſuit Inachi, à Ioue adamata, quam ob Iu-
nonis interuentum, ne agnoſceretur, in uaccam conuerſit,
eiq; cuſtodendæ Iuno Argum præfecit. Deinde interſiſſo
Argo à Mercurio, Iſis Aegyptiorum dea facta eſt, ut ſcribit
Lucian. in deorum dialogis. Vide Ouid. lib. 1. Metam.
Vaga Io. Valer. 7. Argon. 23.
Io] id, dolentis particula eſt. Tibull. lib. 2. eleg. 4. 2,
Vror, io remoue ſeuu puella faces.
Io, quandoq; exprimit geſtantis lætitiæ affectum. Budæus ſacrã
eſſe inuocationem dicit. Ouid. 2. de Arte amand. 1. 1,
Dicite io pæan, & io bis dicite pæan. Plaut. Caſin. 19. 3,
Io hymen hymenæe, ô hymen.
Io triumphæ. Horat. 4. Carm. ode 2. 10.
Io, irridentis interieſtio. Plaut. Merc. 22. 109,
Nunc domiſte decet, ſic fieri oportet. v. io quæ inſomniã
Hic homo non ſanus eſt.
Iocasta] Ἰωκάστη, Filia Creontis, & uxor Laij regis Thebanor-
um, poſt cuius necem imprudens nuſſit Oedipodi filio
ſuo, ex quo ſuſcepit Polynece & Eteoclem: qui quum mu-

I O C
uis ſeſe uulneribus occidiſſent, ipſa quoq; ſe necauit. Stat.
lib. 2. Thebaidos.
Regina exuleraſt notum penetrabilibus enſem, &c.
Seneca Iocasta. Senec. Oedip. 14. 2.
Iocatio] Vide Iocus.
Iocus] iocū, m. g. (ἰωκῶν) pluraliter, hi-
ioc, uel hoc iocac. Iocum uocamus quòd eſt contrarium Se-
rio. Differt autem Iocus à ludo, quòd ludus factis, iocus præ-
cipuè uerbis fieri dicitur. Plaut. Stich. 4. 68, Iocos ridicu-
loſ uendo, ague licemini. Cic. ad Attic. lib. 14. 312. 2,
Itaq; iocac tua plena facietiarum, &c.
Ioca & Seria, contraria. Cic. 2. de Fin. lib. 135.
Verba apta ioco. Ouid. epiſt. 21. 10.
Antiqui fabula plena iocū. Ouid. 2. Faſt. 61.
Puriori iocū. Ouid. 3. de Arte, 127.
Liberalis iocus. Vide Illiberalis.
Iocus inſanus. Claud. in Præſat. lib. 2. in Eutrop. 2.
Læſius iocus cuiſpiam cum aliquo. Vide Læſiuus.
Liberalis iocū. Vide Liber.
Liberior iocus. Ouid. 4. Faſt. 191.
Magni riſus iocūq;. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 10.
Opportunus iocus. Quint. lib. 6. cap. 3. 7.
Ridens iocus. Stat. 1. Syl. 6. 2.
Senus iocus. Horat. 1. Carm. ode 33. 3. Idem 2. epiſt. 1. 30.
Superbiiocū. Ouid ad Piſonem, 23.
Iocus uenentus. Ouid. 2. Trift. 113.
Iocos admittere. Vide Admittere.
Agitare iocos. Ouid. 3. Metam. 32.
Turpes iocos inſerere hiſtorie. Ouid. 2. Trift. 89.
Mouere licui riſum & iocum. Horat. 1. epiſt. 20. 4.
Ioculus, ioculi, pen. cor. Dimin. (ἰωκῶν) Plaut. Moſtel.
1. 20, Egone te ioculo modo auſum dicto aut facto falleret?
Ioco, Aduerb. Per iocum, quòd & iocose dicitur: hoc eſt, ſe-
ſiuè. Terent. Heaut. 3. 2. 30, Iocose, an ſeridè ille dicat ne-
ſcio. Idem Eunuch. 1. 2. 99.
Iocofus, pen. prod. Adieſt. (ἰωκῶν) Ad lu-
dum pertinens. Vide Iocoſas contentiones dicitur, quæ in
ludis uel de ludis oriuntur.
Furium iocoſum. Horat. 1. Carm. ode 10. 2.
Iocoſus. Mart. lib. 1. 20, Id eſt, Iocis & ridiculis plena.
Ludi iocoſi. Ouid. 5. Faſt. 37.
Iocoſum, ſeſſiuum, iocudum, & quòd uerbo ipſo riſum mouet:
Vi iocoſa uerba, hoc eſt, leuia, non ſeria, ſed per iocum dicta.
Plin. lib. 35. cap. 10. 46, Idem iocoſo nomine Gryllum ridi-
culi habitus pinxit. Quint. lib. 6. cap. 4, Diſtorum urbano-
rum alia ſeria, alia iocoſa, alia media.
Sermo triſtis & iocoſus, contraria. Horat. 1. Serm. Sat. 10. 3.
Verba iocoſa. Ouid. 6. Faſt. 139.
Iocoſus homo: hoc eſt, Facetus, lepidus, iocis abundans. Varro
2. de Re Ruſt. cap. 5. 1, At Quinius Lucretius Senator homo
quamuis humanus & iocoſus.
Hilaris & iocoſus. Horat. lib. 1. epiſt. 19. 19.
Iocabundus, Adieſt. Valer. lib. 2. cap. 15, Iuuentus rudi atq;
incompoſito motu corporum iocabunda geſtus dedit.
Iocoſe, pen. prod. Aduerb. (ἰωκῶν) Feſtiuè, hilariter. Cic.
ad Q. frat. lib. 2. 14. 2, Eumq; luſi iocose ſatis.
Dicere aliquid iocoſus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 22.
Iocularius (ἰωκῶν) Quòd ioco dicitur, & ioco dignum
eſt, neq; ſerium eſt aut graue. Horat. 1. Serm. Satyr. 1,
Præterea ne ſic, ut qui iocularia ridens Percurram.
Iocularium in malum inſiciens penè incidi. Terent. And. 4. 5.
43, Vbi Donatus, Iocularium eſt contrariò pro graui, & mo-
leſto ac nimio, iocularium igitur uad' ad trippera.

I O C 597
Ioculariter, pen. corr. Aduerb. (ἰωκῶν) Per iocū. Plin.
lib. 22. cap. 22. 14, Hæc eſt, quæ Ariſtophanes Euripidi poe-
te obijci ioculariter.
Ioculator, pen. prod. ioculatoris (ἰωκῶν) Cic. ad Attic. lib.
4. 85. 6, Huic ioculatorem ſenem illum, ut naras, interreſſa
ſane nolui.
Iocularis, & hoc iocularare, penultima producta. Idem Terent.
Phorm. 1. 2. 84.
Iocularem audaciam. Cic. de Fato, 23, O licentiam iocularem.
Idem 1. de Leg. 79, Ioculare iſtud quidem, Pomponi, &
multis ſepe deriſum.
Ioculatio, onis, Firnic. lib. 5. cap. 4. ad finem, Ioculationibus
dediti, canicis, & uoluptatibus.
Iocor, iocaris (ἰωκῶν) Iocari, Nugas agere: uel facere, & cum
ueniſtate aliqua loqui. Terent. Eun. 2. 3. 86, Quid agis io-
cabar equidem. C. H. garris. Cic. 4. de Fin. 50, Habent enim
acceſſionem dignam in qua laboretur, ut mihi in hoc Stoicè
iocari uideantur interdum, quum ita dicant.
In faciem per multa iocatus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 13.
Carum neſcio quid lubet iocari. Catullus, ad paſſerem Lesa-
bia, 2. 2.
Iocans, iocantis (ἰωκῶν) Ioco aliquid dicens, nec ſeridè da-
gens. Cic. 4. Acad. 36, Fabricemusq; ſi opus erit, uerba: ne
id ſibi (me appellabat iocans) hic licere putet ſoli.
Mim iocæcena iocantes. Ouid. 2. Trift. 99.
Ioculans, pen. cor. ioculantis, Idem. Liu. 7. ab Vrbe, 41, Inter
carminum propemodum incondita quedam militariter ioc-
ulantes, Torquati cognomen audiuim.
Iocatio, Verbalis, Iocoſa & faceta narratio uel locutio. Cic.
ad Papyrium, lib. 5. 16. 18, Nunc uenio ad iocationes tuas.
Iol] Numidie urbs, quæ poſtea Colonia Cæſarea dicta eſt, de
qua ſic Strabo lib. ult. ſcribit, in hac ora ciuitatem fuiſſe no-
mine Iol, quæ quæ Iuba Ptolemei pater muniret, mutato no-
mine Cæſaræa uocauit. Cæſaræa igitur dicta eſt, nõ ob Clau-
dij, cuius liberalitate, quum poſt uictū patrem Iubam, Romæ in
triumpho ductus eſſet, miro in eo elucente ingenio, reſtitutus
eſt in regnum. Vide Melam. Olinarius dicit nunc iocari
Bugiam.
Iolaus] pen. prod. (ἰόλαος) Iphicli filius fuit, à quo Sardinij
Iolenſes Strab. libro 5. dicti ſunt: quia illam inſulam ad pa-
cem reduxit.
Hyantæus Iolaus. Ouid. 8. Metam. 62.
Iolcos] Ἰωκῶν, Oppidum Theſſaliæ Pomponio lib. 2. & Plin.
nio lib. 4. cap. 9.
Portus Iolciatus. Ouid. 7. Metam. 32.
Iole] pen. corr. (ἰόλη) Eurili Aetoliæ regis filia fuit, quam ama-
uit Hercules.
Ioh] Gemma apud Indos iolacra, quæ raro ſaturo colore lu-
cet. Plin. lib. 37. cap. 10.
Ion] Ἴων, Poeta Græcus, cuius meminit Plutarchus.
Ion] Xuti filius: à quo Ionia dicta eſt Athenienſium ciuitas, ſi-
cut à Cecrope conditor Cecropia, & à Mopſo Mopſopia.
Ionia] Ἰωνία, Regio minoris Aſiæ, media inter Cariã & Ae-
oliam, ab Ionio Athenienſium duce cognominata, qui eam
regionem ſubegit, uel à Iano Iaphet filio ut Iofephus inquit
lib. 1. Antiq. cap. 11.
Ionia, Regio eſt Græcorum, in qua ſunt urbes, Ephelus, Mile-
tus, Priene, Clazomene, &c. Ab Ortu Lycæones & Lydos
habet, à Septentrione Aeoles, ut à Meridie Cares. Ionia ſitum
deſcribit Plin. lib. 5. cap. 29.
Dies Ionia. Ouid. 6. Faſt. 35.
Mollis Ionia. Propert. lib. 1. eleg. 6. 7.
Ionenſis,

Ionicus, pen. corr. Adiect. (*ἰωνικός*) Quod est ex Ionia: ut, Ionica lingua, inter quinque Græcorum linguas notissima.
Ionicus à maiori, pes est constans ex spondeo & pyrrhichio: ut, Preconium. Ionicus à minori, ex pyrrhichio et spondeo: ut, Diomedes. Disti sunt Ionici, qui Iones populi in carmine ips pedibus utebantur.
Ioniacus, pen. corr. (*ἰωνιακός*) Aliud Adiect. ut, Puella Ioniaca. Ouid. 2. de Arte, 4. 4.
Ionium mare, ab Ionia regiuncula extreme Italie Solinus dictum ait. Parrhasius grammaticus ex Didymi Græci scriptoris auctoritate ab Ionio Dyrhachij filio, quem Hercules ex improviso occisum in mare proiecit, ut memoriam eius propagaret, cuius inter alios Appianus nobilis scriptor meminit. Alij ab Ius errore, ut Lycophron ait. Vel ab Ionio Illyrico. Vel quod in eo perierunt Iones, Alij sic scribunt, Ion Italus Adriæ pater fuit, à quo sinus Ionius, qui mox ab Adriæ dictus est Adriaticus. Ferè constat hoc mare uiolentum esse uasum & iactabundum: ac supra fauces Adriatici intra Siciliam & Peloponnesum atq; Candiam expanditur. Ideo Græci partim ipsum Siculum, partim Creticum appellant Mare Ionium. Virg. 5. Aeneid. 39. (ant, ab insulis. Aequor Ionium nauigat. Ouid. 15. Metam. 10. Immensum Ionium. Ouid. 4. Metam. 7. Magnum Ionium. Virg. 3. Aeneid. 43. Sinus Ionius. Horat. Epod. 14. Trucis Ionij rabies. Stat. 6. Theb. 11.
Iopas] pæ. pen. prod. Rex Aforum, unus ex procis Didonis, ut Punica testatur historia. Virg. 1. Aeneidos, — cithara crinitus Iopas
 Personat aurata, docuit quæ maximus Atlas.
Ioppe] Ἰόππη, Vrbs Iudæe maritima antiquissima, ut pote quæ ante diluuium sit condita: regia quondam fuit Cephei regis patris Andromedæ, ut scripsit Pomponius Mela, lib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 13. De huius urbis situ scripsit Hægesippus lib. 3. bel. Iudæici.
Iordanis] Ἰορδάνης, Fluium Iudæe eximie suauitatis, ut scribit Plinius lib. 5. cap. 5. Vide interpretationem nominum Hebræicorum.
Ios] Ἰώ, Insula una ex Cycladibus, in qua sepultus est Hercules oraculo iubente: quoniam mater eius ex eo esset, ipse certa matre, incerta esset patria. Plin. lib. 4. cap. 11.
Iota] Ἰώτα, product. (*ἰώτα*) Nomen literæ Græcæ. Cicero 3. de Oratore, 26. Quare Cotta noster, cuius in illa lata Sulpitij nonnunquam imitatus, ut Iota in literam tollas, & e plenissimum dicas. Martialis. libro 2. 92. Vnum de titulo tollere Iota potes.
Iotapata] Vrbs in Syria, à conditore sic uocata.
Iouis] Genitiuus est à Iupiter. Vnde Iouis gemma, candida est, non ponderosa, tenera. Plin. lib. 37. cap. 10.
Iphianassa] Ἰφιανασσα, Melampodis uxor fuit, & Preti filia, ob pulchritudinem à Iunone in furorē uersa, sed à Melampo sanata.
Iphianassæus, Adiect. (*ἰφιανασσῆος*) ut, Iphianassæus sanguis. Lucret. lib. 1. 17.
Iphiclus] pen. corr. (*ἰφικλῶς*) Amphitryonis & Alcmenæ filius, uno partu cum Hercule editus, Iolai pater: sepulchrum habet apud Phenæi Arcadiæ urbē, ut scribit Pausanias. Vide Seruium Virgilij lib. 8. Aeneid. 58.
Iphiterates] pen. corr. teste Aemilio & Plutarcho, uir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum, quam scientia rei militaris nobilitatus.
Iphidamas] pen. corr. teste Homero lib. 11. Iliad. Antenoris filius, corpore lato atq; procero, ab Agamemnone in bello

Troiano interemptus fuit.
Iphigenia] pen. prod. (*ἰφίγοια*) Agamemnonis filia, quam ad placandum numen Calchas mactandam in sacrificio apud Aulidem censuit. Vide Seruium enarrantem illud Virgiliij 2. Aeneid. 2. 4.
 Sanguine placatus uentos, & c. Propert. lib. 3. eleg. 7. 5.
 Hoc iuuent amisso classem non soluit Atrides,
 Pro qua mactata est Iphigenia mora.
Iphimedia] Vxor fuit Aloeï, quæ compressa à Neptune, duos peperit, Oethum & Ephialtem, qui digitis nouem per singulos menses crescebant. Hæc Seruius enarrans illud Virgiliij 6. Aeneidos, Hic et Aloidæ geminos, immania uidi Corpora. Vide Aloeus.
Iphinassa] Vide Iphianassa.
Iphinous] pen. corr. Vnus ex Centauris.
Iphis] Ἴψις, Puer liberali specie quum Anaxaretē puellam in credibili amore prosequeretur, neq; tamen redamaretur ab ea. Laqueo se suffocauit, atq; onus in scilicet elisa fauce pependit, inquit Ouid. lib. 14. Metam.
Iphitus] pen. corr. Vir fuit Troianus, quem Homerus lib. 8. Iliad. & Virg. lib. 2. Aeneid. maximum armis esse dixit.
Iphitus] Filius Praxionidis, siue Hemonis, qui primus Olympiada instituit.
Ips] ipos, Vermiculus terre pilosus, multis pedibus, arcuatum repens, tractusq; contrahens se. Alij scolopendram nominat, alij millepedam, alij centipedam.
Ipsa] ipsa, ipsum (*ἴψα, ἴψον*) & antiquè ipsus, genitiuus ipsius, pen. prod. Terent. And. 2. 3. 3. Ipsus sibi esse mirum uideatur.
 Ipse Pronomen demonstratiuum, alijs pronomibus iunctum, eorum accipit significationem: ut, Ego ipse, Tu ipse. Terentius Adelph. 4. 2. 4. 5. Apud ipsum lacum. Idem Adelph. 4. 4. 18. Ipsum id metuo ut credant, & c.
 Ipse, absq; alijs per eclipsim prolatum, & tamen eorum habet significationem quæ cum eo subaudiuntur. Virg. 2. Aen. 1. — quæq; ipse miserrima uidi.
Ipsa, Relatiuum. Terent. Adelph. 1. 2. 59. — ipse tuus ipse sentiet
 Posterus. Idem Eunuch. 2. 2. 23.
 Tanquam philosophorum habent disciplinæ ex ipsis
 Vocabula. Ibidem, 3. 3. 9. — ipsa accumbere.
 Ipse, repetitio nomini adiunctum. Cic. ad Att. lib. 1. 1. 7. Rogauit me Cecilius ut adesset contra Satyrum. Et paulo post sequitur, Sanè sum perturbatus cum ipsius Satyri familiaritate, tum Domitij. Hoc est, predicti uel prefati Satyri.
 Ipse emphasim uidet, expressionem alicuius rei latentis habet. Vt si dicam, Ipse pater, de quo minus credendum esset, qui hoc fecit. Terent. Adelph. 4. 7. 43. — ipsa si cupiat Salus, Seruare profus nō potest hanc familiā. Virg. 2. Aen. 53. — & ipse doli fabricator Epeus.
 Ipse egomet solui argentum maiorem quandā uim habet quam ego ipse. Terent. Adelph. 4. 4. 19.
 Tu te ipse. Terent. And. 1. 1. 12. 4.
 Homo ipse nusquam est. Terent. Eun. 3. 4. 5.
 Flos ipse. Terent. Eunuch. 2. 3. 2. 7.
 Ipse frater. Terent. 5. 2. 66.
 Se ipse. Terent. And. 3. 2. 15. Seipsum fallit. Idem in Prologo Adelph. 4. Indicio de se ipse erit.
 Ipsa res. Terent. And. 3. 3. 20. & Eun. 4. 4. 38. Res ipsa indicat. Item, Rem ipsam dic.
 Re ipsa mihi dolet. Terent. Adelph. 4. 7. 15.
 Ecum ipsum uideo. Terent. And. 3. 4. 2. 6. Et, Eun. 4. 7. 18. Hæc bemus hominem ipsum. Et 5. 1. 19. Istunc ipsum.

Ipsum me

Ipsam me nosse. Terent. Eunuch. 3. 5. 18. Te ipsum expectabam
 Ibidem, 4. 6. 5.
 In ipsis nuptijs. Terentius And. 5. 4. 13. In tempore ipso, ibidem 5. 6. 10.
Ipsor, ipsissimus: Hoc est, idem ipse. Plaut. Trinum. 13. 14. 5. — ergo ipsissime est? c. Ipsissimus, abi hinc ab oculis.
 Ipsid est, ego. Virg. 1. Eclog. 2. — & ipsum
 Ludere quæ uellem calamo permisi agrej. Quint. lib. 11. cap. 1. Ipsos erubescere etiam quum ab alijs laudamur, de cet, Hoc est, nos.
 Ipsius, pro Suijs. Cic. pro Sestio, 25. Quis unquam Consul Senatum ipsius decretis parere prohibuit? Budeus.
 Inter ipsos, pro Inter se. Quintil. lib. 8. cap. 6. Circa quem in explicabilis & grammaticis inter ipsos, & philosophis pugna est. Idem lib. 10. cap. 2. Ipsus est reciproce, Diuersa est causa uin inter seipsos conditio.
 Ipsum, pro Res ipsa de qua agimus. Cicero 1. de Diuinat. 168. Sed id ipsum est deos non putare, quæ ab his significantur, contemneret.
 Hoc ipsum nihil gere & planè cessare, delectat. Cicero 2. de Oratore, 14.
 Hoc est ipsum esse contra se copiosum, disertum. Cicero 2. de Diuinat. 125.
 Quod ipsum. Cic. in Somnio Scipion. 29. Idem 1. de Oratorib. 102. Quod ipsum est tamen magnum. Idem pro lege Manilia, 11. Quorum ipsorum per se res & fortuna curæ uobis esse debent.
 Qui ipse tum fuit. Cic. de clar. Orat. 14.
 Qui ipse. Cic. ad Att. lib. 8. 167. 3. Nec me consules mouent, qui ipsi pluma aut folia facilius mouentur.
 Idem hoc ipsum, maximam emphasis & repetitionis gratiam habet. Cicero 5. Tusculan. 40. Nihil grauius, nihil philosophia dignius, nisi idem hoc ipsum honeste, sapienter, iuste ad uoluptatem referre.
 Idem ipse Mithridates. Cic. pro lege Manil. 32.
 Ille ipse. Cicero 2. de Oratore, 42. Querebant ab Annibale. Quisnam ille ipse de illo philosopho iudicaret. Idem pro Marcello, 4.
 Ille ipse diuinationis auctor Chrysippus. Cic. 2. de Diuin. 89.
 Ilud ipsum quod est optimum. Cic. in Orat. 4.
 Illo ipso tempore, illo ipso anno. Cic. Post reditum in Senatu, 2. & 3. Et ad Att. lib. 4. 70. 4. Ipso illo die quo lex est data.
 Ipsi ipsi qui, & c. Cic. 2. Trist. 10.
 Ipsum ipsum inquam Brute, dico librum. Cic. de clar. Orat. 7.
 Cur Res. c. o. s. ipso ipso defensa non est. Cicero ad Atticum, lib. 7. 123. 6.
 Si quis istas ipsas artes illustrare uelit. Cic. 1. de Orat. 32.
 Eo ipso die. Cic. 1. Trist. 90. Idem Cassio, lib. 15. 18. 1. Longior epistola fuisse, nisi eo ipso tempore petita esset à me, quum iam iretur ad te. Idem, Ea enim ipsa hora acceperam literas tuas.
 Il tamen ipse dixit. Cic. de Nat. deor.
 Id ipsum. Cic. Cassio, lib. 15. 17. 1. Atq; id ipsum facerent commo dius, si, & c.
 Cum id ipsum dicere, nunquam sit non ineptum. Cicero 1. de Oratore, 59.
 Hic ipse, & hoc ipsum. Cicero 2. de Finibus, 6. Velut in hoc ipso de quo nunc disputamus. Ibidem, 72. Itaq; hic ipse iam pridem reiectus est.
 Hic ipse. Cic. 1. de Orat. 17. Sic in orationibus hinc ipsi sit.
 Hoc ipsum. Cic. ad Att. lib. 7. 130. 3. Sed ego hoc ipsum uelle mi seruis esse dico.
 Natali suo ipso die. Cic. ad Att. lib. 4. 70. 5.
 Annis ipsis x. Cic. de clar. Orator. 30. Cato qui annis nouem

post eum fuit Consul, & mortuus est annis LXXXIII, ipse ante me Consul em.
 Dies ipsi. Cic. ad Att. lib. 3. 62. 1. Ibidem, lib. 5. 98. 3. Quum ibi decem ipsos fuisset dies.
 De ipso dicere modestè, pro De seipso. Cic. pro Corn. Balbo, 1. Per seipsum. Cic. de Arusp. 32. Hoc quid sit, per seipsum non facile interpretor, sed eo quod sequitur, sufficior, & c.
I **R**
Ir] n. g. & indeclinabile, Proprie manus concuuitas, licet quam doq; pro ipsa manu ponatur. Siphont.
Ira] ira (*ὀργή, θυμός, ὄρα, ἄλγος, ἄστος*) Dicitio est ab eo quod est ire: quod à se eat qui irascitur & furit. Vnde & qui iram deponit, ad se redire dicitur. Hæc Donatus. Terent. And. 3. 3. 2. 4. Amantium ira, amoris redintegratio est. Cicero 4. Tusculan. 32. Quæ autem libidini subiecta sunt, ea sic definiunt, ut ira sit libido puniendi eius qui uideatur lesisse iniuria.
 Firmissimus ira. Ouid. 7. Metam. 92.
 Furens ira. Senec. Herc. fur. 9. 41.
 Improbus ira. Virg. 9. Aeneid. 13.
 Iniqui ira. Quintil. lib. 6. cap. 1. 13.
 Terribilis ira. Virg. 12. Aeneid. 189.
 Flagrante ira tumidus. Claudian. de Laudibus Serenæ, epi grammat. 22. 27.
 Impatiens ira. Ouid. 13. Metam. 1.
 Fluctus irarum. Lucret. lib. 3. 61.
 Fræna irarum. Stat. 3. Thebaid. 89.
 Stimuli acres irarum. Lucan. lib. 2. 65.
 Fulminis ira. Ouid. 15. Metam. 163.
 Maris ira. Ouid. 12. Metam. 8.
 Abiecta ira. Seneca Thyeste.
 Acerba ira. Lucret. lib. 5. 240.
 Agitata ira magnis causis. Seneca Thyeste, 7. 2.
 Ampliores ira. Vide Amplus.
 Armigeræ ira. Stat. 6. Thebaid. 166.
 Atræ genis pallemibus ira. Valer. 2. Argon. 41.
 Bellatrix ira. Claud. 2. in Rufin. 24.
 Cælestis ira. Vide Cælum.
 Caligantes ira. Stat. 10. Thebaid. 57.
 Capitalis ira. Horat. 1. Seru. Satyr. 7. 3.
 Cruenta ira. Horat. 3. Carm. ode 2. 3.
 Feruens oculis dabat ira ruborem. Ouid. 8. Metam. 94.
 Flexa ira ad miuius. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 9.
 Graues ira. Horat. 3. Carm. ode 3. 6.
 Immedicabilis ira. Sil. lib. 1. 30.
 Inanis. Vide Inanis.
 Ingens. Ouid. 1. Metam. 34.
 Iniqua. Ouid. 5. Metam. 49.
 Lenta. Ouid. epist. 3. 5.
 Magna. Vide Magnus.
 Manifesta. Ouid. 6. Metam. 63.
 Mansuetior. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 5.
 Minax. Senec. Agamem. 7. 2.
 Mollior. Ouid. 2. Trist. 6.
 Preceps. Senec. Hipp. 4. 37.
 Rapida. Stat. 3. Theb. 19.
 Sæua. Virg. 10. Aen. 161.
 Sanguinea. Valer. 7. Arg. 67.
 Tenax. Ouid. 1. de Pont. eleg. 10. 6.
 Triflis. Virg. Eclog. 2. 3.
 Tumida. Ouid. 2. Metam. 59.
 Vasta. Ouid. 10. Metam. 110.
 Violenta. Ouid. 8. Metam. 22.
 Ira supra modum. Virg. 4. Georg. 48.

Abfcedit

Abfcedit ira. Terent. Hecyra, 5. 2. 15.
Abstinere irarum. Vide Abftineo.
Abundare ira. Vide Abundo.
Accedit illi ira. Vide Accedo.
Iras accendere. Sil. lib. 17. 90.
Accensus in iram. Vide Accendo.
Accingi ira. Vide Accingo.
Accum magnis ftridoribus iras. Virg. 12. Aen. 119.
Ingentes acuebat iras. Sen. Troad. 9. 5.
Dolor addidit iram. Ouid. 12. Metam. 108.
Adjicit iram luctibus. Ouid. 2. Metam. 77.
Admonere iras alicui. Stat. 5. Theb. 32.
Afficere aliquem dolore, & ira. Tacit. lib. 1.
Aggerare iras. Virg. 4. Aeneid. 49.
Viuaces iras agit animus. Seneca Herc. fur. 1. 6.
Afferare iram alicuius. Tacit. lib. 18.
Strictis mucronibus aſperat iras. Claudian. de magnete, epiã grammat. 4. 10.
Affurgunt iras. Virg. 12. Aeneid. 100.
Attollere iras. Virg. 2. Aeneid. 76.
Cadit ira metu. Ouid. 2. Amorum, eleg. 13. 1.
Calet ira. Stat. 6. Thebaid. 46.
Cohibere iras. Virg. 12. Aeneid. 63.
Colligere iram. Horat. de Arte, 33.
Commodare iras alicui. Stat. 4. Thebaid. 15.
Commota est ira tyranni. Ouid. 6. Metam. 110.
Comprimere iras. Seneca, Medea, 6. 1.
Concitare iras alicui. Ouid. 4. de Pont. eleg. 14. 9.
Rabida ira concius. Ouid. 7. Metam. 83.
Concedere in iras. Vide Concedo.
Condere iram. Tacit. lib. 2.
Inſucta conſtitit ira. Ouid. 6. Metam. 126.
Iram alicuius alicui contrahere. Ouid. 2. Metam. 132.
Coniundere iras. Vide Contundo.
Coquere iras. Sil. lib. 7. 82.
Crudeſcunt iras. Stat. lib. 2. Thebaid. 136.
Cumulatur ira cor. Cic. pro Celio, 29.
Decedet hæc ira. Vide Decedo.
Ad acres iras decurrere. Lucret. lib. 3. 63.
Deflagrare iras. Liu. lib. 10. Decad. 4.
Flendo diffundimus iram. Ouid. epiſt. 8. 13.
Habenas omnes irarum effudit. Virg. 12. Aen. 101.
Iram euomere in aliquem. Terent. Adelph. 3. 1. 14.
Tacita exaſtuat ira. Ouid. 6. Metam. 125.
Ira deum Stygijs ſeſe extulit undis. Virg. 3. Aeneid. 43.
Indomitas dolor excitat iras. Virg. 2. Aeneid. 119.
Horribiles exercuit iras. Virg. 3. Georg.
Exercent iras roſtris & unguibus. Ouid. 13. Metam. 124.
Facere iram. Quint. lib. 6. cap. 1. 11.
Miſſam iram facere. Vide Mitto.
Facere aliquid per iram. Cic. 4. Tuſc. 129.
Fimire iram. Ouid. 11. Metam. 80.
Veteres fimire iras. Ouid. 14. Metam. 116.
Aeſtu irarum fluctuat. Virg. 4. Aeneid. 113.
Frænare iras. Seneca Medea, 11. 4.
Frangere iram. Quint. lib. 6. cap. 3. 11.
Ignescunt iras. Vide Ignis.
Accenſe non fortiter imperat iras. Ouid. 9. Metam. 6.
Tumide non imperat iras. Ouid. epiſt. 11. 3.
Incendit ira. Vide Incendo.
Truci ira incendit peſtus principis. Seneca Octau. 5. 9.
Stimulis haur mollibus incitat iras. Virg. 11. Aeneid. 146.
Incitatus ira. Cic. 1. Offic. 36. Vide Incito.
Indulgere iras. Vide Indulgeo.

Induere iras ſibi. Sil. lib. 1. 8.
Immaniꝝ oculos inſecerat ira. Claud. de bel. Get. 118.
Ingere iras alicui. Stat. 4. Theb. 46.
Ira interit mora. Ouid. 1. de Arte, 75.
Lenire iram. Quint. lib. 3. cap. 8. 8.
Minuere iram. Vide Minuo.
Amor miſtus ira. Ouid. epiſt. 6. 16.
Moderari iras. Horat. 1. epiſt. 2. 12.
Mollire iras. Vide Mollis.
Mouere iram alicuius. Senec. Octau. 5. 7.
Occupata ira. Quint. lib. 4. cap. 2. 80.
Parcere iras. Virg. 2. Aeneid. 107.
Permulcere iras. Vide Permulceo.
Placare iram deorum ſacris. Ouid. 10. Metam. 80.
Ponere iram, & Colligere iram, contraria. Horat. de Arte, 33.
Ponere iras fideliter. Ouid. 6. Faſt. 9.
Fræna ponere iras. Luuen. Satyr. 8. 9.
Furor irasq; mentem præcipitant. Virg. 2. Aeneid. 64.
Graues premit iras. Lucan. lib. 2. 105.
Procedunt longius iras. Virg. 5. Aeneid. 92.
Prohibenda maxime est ira in puniendo. Cic. 1. Offic. 125.
Recanduit ira. Ouid. 3. Metam. 142.
Receſſit ira. Ouid. 12. Metam. 8.
Remittere iras. Virg. 4. Georg. 107.
Reprimere iram. Ouid. 1. Metam. 152.
Reſidunt iras. Ouid. 1. de Arte, 75.
Reſuſcitare iram poſitam. Ouid. 8. Metam. 95.
Satiare iram. Claud. de bello Gildon. 8. Ouid. 3. Metam. 51.
Sedare iras. Lucan. lib. 10. 11.
Soluere iras. Ouid. 9. Metam. 55.
Subit ira. Virg. 2. Aen. 115.
Miſta ira ſubridens. Virg. 10. Aeneid. 148.
Iras ſunt inter Glycerium & gnatum. Terent. And. 3. 2. 1.
Successi ira Poeni. Sil. lib. 13. 4.
Sumere nouas iras. Ouid. 2. Metam. 55.
Mollit animos, & temperat iras. Virg. 1. Aeneid. 13.
Tenere iram. Ouid. 5. Metam. 84.
Vertere iram in aliquem. Horat. Epod. 5. 12.
Vertere in iram. Liu. lib. 7. Decad. 4. In iram luctus uertit.
Memori te uindicat ira. Ouid. epiſt. 20. 2.
Vitare iram alicuius. Ouid. 3. Metam. 2.
Iracundus, Adiectiuum (ἐπιθυμῶν, ἀβυσσῶν, ὀργιστῶν) Qui parua, uel nulla cauſa præcedente irascentis, inquit Donatus: quiq; natura ad iram procliuſus eſt, etiam ſi tunc nulla moueatur ira. Plautus Merc. 18. 15.
Garruli, oſores, inſenſi, iracundi.
Iracunda ſecum miſſitat. Plaut. Merc. 18. 30.
Adria iracundior. Horat. 3. Carm. ode 9. 5.
Fulmina iracunda. Horat. 1. Carm. ode 3. 8.
Animus iracundus. Plaut. Bacch. 1. 4. 1. Petulans, proterus, iracundo animo, indomito, incogitato.
Leones iracundi. Ouid. 15. Metam. 18.
Mens iracunda. Lucret. lib. 3. 60.
Iracundia, iracundia (ἐπιθυμία) Donatus, ira de cauſa eſt: iracundia de uitio multum irascentis, ſine de moribus. Cicer. pro M. Marcello, 5; At uero quum aliquid clementer, manuete, iuſte, moderate, ſapienter factum, in iracundia præſertim, que eſt inimica conſilio, &c. Suet. in Claud. Caſare; capite 38. Ira atque iracundia conſcius ſibi, utrunque excuſauit edito. Cicero 3. Tuſculan. 17. Quamquam ipſa iracundia, libidinis eſt pars, ſic enim deſinitur, iracundia, uolenciendi libido.
Iracundia adiutor alterius. Terent. Adelph. 1. 2. 66.
Iracundia ſubita. Plin. lib. 10. cap. 43. 2.

Iracundia

Iracundia ardere. Terent. Adelph. 3. 2. 12.
Iracundia præſenti exardeſcere. Cic. Lent. lib. 1. 9. 78.
Aggere iracundiam. Vide Augco.
Cohibere iracundiam. Vide Cohibeo.
Continere iracundiam. Vide Contineo.
Mediocri iracundia iratus. Vide Mediocris.
Iracundiam omittit. Terent. Adelph. 4. 7. 37.
Iracundiam omittit. Terent. Adelph. 5. 3. 8.
Iracundiam reprimeret. Terent. Adelph. 5. 3. 8.
Iracundus, Aduerb. (ἐπιθυμῶς) Cum ira, ſurioſe, animoſe. Cic. 8. Philip. 24. 5. Nam me tecum iracundè agere dixiſti ſolere, non eſt ita, uehementer me agere fateor: iracundè nego.
Iracunditer, Aduerbium antiquum, ut reſert Nonius, citans Cæcilium ſubdititio, Quoſo ne tenere hanc rem agas, & ne iracunditer.
Iracor, iraceris, pen. cor. (ἐπιθυμῶμαι, θυμῶμαι, ἠρόωμαι, ἠρόωμαι, ἠρόωμαι, ἠρόωμαι) iratus ſum, irasci, ira commoueri, ſtomachari, ſuccenſere. Terent. Adelph. 1. 2. 56.
Rurſum Demæ iraceret.
Celer irasci. Horat. 1. epiſt. 21. 5.
Implicabilis irasci alicui. Tacit. lib. 1.
Molliter irasci alicui. Propert. lib. 1. eleg. 5. 2.
Iraſcor ſibi iſtud dictū. Plaut. Merc. 19. 15. Id eſt, ob iſtud dictū, irasci uicem alicuius, pro Dolere. Liu. 4. bell. Maced. 125.
Iratum fore. Cic. ad Attic. lib. 1. Pompeij amici noſtri negant me et iratum fore, ſi ad mea comitia non uenerit. Iratum fore dicitur, quia non erat in uſu futurum in rus, hoc eſt, iraturus, uel irascurus. Vnde Minus purè uidetur Seneca lib. 3. de ira ſcripiſſe ſe uerbis, Eugere itaq; omnes debet, quos iratus ros iracundia ſciat.
Iraſcor quod ſum euocatus. Quint. epiſt. 9. lib. 3.
Iraſcuntur adimonitioni. Quint. lib. 2. cap. 7.
Arabionē de ſicō nihil irascor. Cic. ad Attic. lib. 15. 329. 4.
Iraſci & ſuccenſere. Cic. Qu. Roſc. 27.
Iraſci & ſtomachari. Cic. de clar. Orat. 183.
Iraſtus, pen. prod. (ἠρόωτος, ἀπυροωτός) Partic. ſine Nomē ex participio, ira commotus. Cicer. pro Celio, 32. Huic homini ego ſtraſſe & pauci deos propitios, pleriq; autē iratos putabant.
Iratum habere aliquem, pro Alicuius iram in ſe cō uertere. Cic. ad Attic. Nolo te illum iratum habere.
Facere iudicem iratum aduerſario. Cic. 1. de Orat. 111.
Iraſtus & offenſus alicui. Cic. ad Attic. lib. 1. 4. 317. 4.
Proprium eſt irati cupere à quo laſus uideatur, et quam maximam dolorem inuere. Cic. 3. Tuſc. 33.
Mare iratum. Horat. Epod. 2. 2.
Ocelli irati. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 3.
Sitis irata. Propert. lib. 4. eleg. 10. 13.
Venter iratus. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 1.
Iraſtor, & iratiſſimus. Cic. ad Attic. lib. 15. 324. 4. Antonio eſt enim ſtraſſe iratiſſor. Sic 8. Philip. 24. 6. Caſar ipſe qui illis fuerat iratiſſimus, tamen propter, &c.
Iraſcē, pen. prod. Aduerb. (ἐπιθυμῶς) Hoc eſt, animo commoto. Col. lib. 7. cap. 12. 5. Satis eſt ſeueros eſſe nec blandos, ut non nunquam etiam conſeruos iratiſſos inueniantur, ſemper excandescant in exteros.
Irenarches] ſive irenarcha (ἐπιθυμῶν) dicitur cui ad tollendas diſcordias & pacandos ciuim animos in ciuitate præſicitur, & ſcilicet pacem ſignificat & quietem: ἀρετῆς princeps eſt. Irenarchus igitur eſt magiſter & princeps pacis ac diſcipline publicæ. Martianus in l. diuus Hadrianus. ff. de cuſtodia. & exhib. reor. hac uoce quinquies uitur.
Irenarche (inquit Vlpian. in l. munerum ff. de muneribus & honoribus) ſunt qui diſcipline publicæ & corrigendis Theſauri pars 2.

moribus præſciuntur.
Iria] flauia, Hiſpaniæ Tarraconenſis urbs; Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Maria ſinis Terræ uulgò. Iria etiam, Taurinorum urbs Ptolemæo, Trira Plinio, hodie Sartrirana.
Iris] huius iridis; f. g. (ἰρις) Arcus cæleſtis. Ab ἰρις, quod eſt nuntiare. Nam poete deorum nuntiam ſingunt. Virg. 9. Aen. 1. Irim de cælo miſit Saturnia Iuno.
Iunonia Iris. Ouid. 14. Metam. 18.
Roſcida Iris. Virg. 4. Aeneid. 146.
Iri, Vocatiuus. Virg. 9. Aeneid. 4. Iri decus cæli.
Iris, Herba, illa quoq; non omittenda differentia, odoramenta torum multa nihil pertinere ad coronamenta, ut irim atq; ſa liuicam: quanquam nobiliſſimi ſit odoris utraq;. Sed iris ſa dice tantum commendatur, iuguentis & medicine naſcens; Et paulo poſt, Caulem habet cubitalem & rectum. Floret diuerſi coloris ſpiciis, ſicut arcus cæleſtis undè & nomē. Vulgè dicitur liliū cæruleū. Col. lib. 12. cap. 201.
Irinus] pen. cor. (ἰριδός) Quod ex iride factum eſt, ut, irinum unguentum. Plin. lib. 13. cap. 1. 3.
Irnella] le, Vafiſ genus in ſacris, inquit Feſtus.
Irneum] Placentæ genus quoddam, ab irnea, cuius poculi mentio eſt apud Plautum, ut irnelle apud Verrium, appellatum ſcribit enim Cato in irnea eſſe indendum, & in olla coquendum. Monuit Turneb.
Ironia] ironia, pen. pro. (εἰρωνεία) Figura eſt, que ſimulatio dici poteſt. Græci enim εἰρωνεία cauillari dicunt, quum aliud uerbis ſignificamus, aliud re ipſa ſentimus: ut Cic. pro Rabirio, 22. At credo, quum innumeraleis hoſtium copiis in Italia fuiſſet; atq; obſtatione temp. liberaſſet, omnia ſua ſecum unà moritura arbitrabatur. Non ita eſt Quiries. Idē 4. Acad. 31. de Socrate, ita quum aliud diceret, atq; ſentiret, libenter uti ſolitus eſt ea diſſimulatione quæ Græci εἰρωνεία uocant. Idem. 2. de Orat. 150. Socratem opinor in hac ironia, diſſimulantiaq; longè lepore & humanitate omnib. præſuiſſe. Vide Quint. lib. 9. cap. 2.
Irpices] Genus ferreorum raſtorum, quod plures habet dentes ad extirpandas herbas in agris. Feſtus.
Irpini] pen. prod. (ἰρῆνοι) appellati ſunt nomine lupi, quæ irpium dicunt Samnites: eum enim ducem ſecuti, agros occupare. Feſtus. Hirpinos cum aſpiratione uocat Seruius. De quorum nomenclatura tradit in 1. Aeneid.
Irradio] irradias, pen. corr. (ἀκτινοβολῶ) irradiare, illuſtrare, & quaſi inius radiare. Plaut. Faciunt quod conſueuerūt, irradiant ſalibus menſam, omnes ad riſum præuocant.
Iraſtus] pen. prod. (ἀνείρωνος) Adiect. Raſo contrariū. Plaut. Rud. 30. 16. Di te ament cum irraſo capite.
Claua irraſa. Silii lib. 8. 117.
Irrationabilis] & hoc irrationabile, pen. corr. (ἄλογος, ἀλόγος) Quint. lib. 7. cap. 4. Falſa eſt ſimilitudo, ſi dicās, Equus eſt animal rationale. Nam eſt equus animal, ſed irrationabile. Alia exemplaria habēt, Irrationale. Idem lib. 8. ca. 6. Secantur hæc in plures, ut à rationali ad rationale, & idem de irrationabilibus. Alij legunt, Irrationalibus. Sic, lib. 10. capite 7.
Irrationabilis caſus. Quint. 9. Declamat.
Irrauceſco] irrauceſcis, irraucui (ἠραυκεύω) irrauceſcere. Idē. Cic. 1. de Orat. 135. Itaq; nos raucos ſepe attentiffimè audiri uideo, tenet enim res ipſa atq; cauſa: at Acſopum ſi paulum irraucuerit, explodi. Prifcianus legit irrauceſcit.
Irediuuus] pen. prod. Adiectiuum (ἀνείρωνος) ut Irediuuus pōnis, apud Catullum ad Colontiam, epiſt. 17. 1. pro irrepairabili, inquit Budeus.
Iredux] irreducis, penult. corr. (ἀνείρωνος) Lucian. libro 9. 82. Irreducemq; uiam deſerto limite carpit. Hoc eſt, Ee à quæ

giam minoris Aſie, dictam quod undiq; aurarū ſtatibus pa-
teat, cuiusq; metropolim eſſe Seleuciam.
Iſchalis] Ἰſχάλος, Britanniæ inſula urbs, ut eſt auctor Pto-
lemæus lib. 2. uulgò Ilcheſtre.
Iſchia] Ἰſχία, ſcribit Iulius Pollux, carnoſas poſt lumbos u-
trinq; eminentias appellari, quæ uerò poſt hæc increſcunt,
καρτεία, Latine nates. Duo illa oſſa circa quæ uerſura ſit,
ita diſtinguantur, ut dicatur concavum illud ſuperius no-
τα, Latine acetabulum: inferius uerè Ἰſχία, quod noſtri co-
xendicem dicunt. Quo etiã nomine & neruus ille nomina-
tur, qui coxendicem femori committit. Erit ergo coxendicæ
uerebra coytle inſixa, quã pyxidem appellant, neruus qui-
buſſã ita illigata, ut facilius coxarum motus atq; flexus fiat.
Vnde & qui coxendicæ laborant, iſchiadici uel iſchiaci di-
cuntur. Plin. lib. 3. cap. 6. 11. Mox aquam bibere catillo, mi-
rè id prodeſſe iſchiadiciſ affirmantes.
Iſchias] huius iſchiadis, pen. corr. f. g. (Ἰſχίας) uel iſchiadi-
cus dolor, ſive iſchiacus, ille eſt quem medici recentiores ſciat-
ticam dicunt. Plinius lib. 2. 7. cap. 5. 2. Bibitur propter iſchia-
da & ſtranguriam è uino. Iſchiadicos dolores & ſpinæ le-
uat aguricum potum. Idem lib. 2. 6. cap. 7.
Iſchiacus, ſive iſchiadicus, pen. corr. (Ἰſχιακός, Ἰſχιακός)
Qui iſchiadæ morbo laborat. Cato ca. 12. 3. Vinum ad iſchia-
cos ſic factio. De iunipero, &c.
Iſchomache] pen. corr. (Ἰſχόμαχη) compoſitum ex Ἰſχίη
& μάχη. Quo nomine dicta eſt Hippodamia, quæ habuit
in nuptiis ſuis pugnam Centaurorum. Hæc fuit Atracij ſi-
lia, quæ nupſit Pirithoo.
Iſchomache, Lapihæ genus Heroine. Propert. lib. 2. eleg. 2. 2.
Iſchopolis] pen. corr. (Ἰſχόπολις) Ptolemæo teſte, Ponti
Cappadocij urbs iuxta Sidonem. uulgò Tripoli.
Iſcia] inſula eſt eregione Veliæ, alio nomine Oenotris dicta.
Plin. lib. 3. cap. 7.
Iſelastica] quæ uox in epistoſis Plinij reperitur, certamina
ſunt, quæ à Græcis Ἰſελαστικὰ, uocantur: de quibus
Sybilla, — μεγας γὰρ ἀγὼν ἐὶς Ἰſελαστικὸν ἔσται. Eorum
autem ludorum & certaminum ueſtores triumphantiū mo-
re in patriam inuehebantur, & ueſtigal de publico accipie-
bant. Virgilius, Nobilibus athletis qui Olympia Pythia,
Iſthmia, Nemea uiciſſent, Græcorum maiores ita magnos ho-
nores conſtituerunt, ut non modò in conuentu ſtantes cum
palma & corona ſerant laudes, ſed etiam quum reuerſarū
in ſuas ciuitates, cum uictoria triumphantes, quadrigis in
mœnia & in patriam inuebantur, & reſq; publica perpetua
uita conſtituit ueſtigalibus fruuntur. Quum igitur quadri-
gis inuehebantur, dicebantur ἐὶς Ἰſελαστικὸν: unde Iſelastica
nomen deductum. Turnebus.
Iſiacus] pen. cor. (Ἰſιακός) dictus ſidis ſacerdos. Plin. lib.
2. 7. cap. 7. 10. Valerius lib. 7. Aſſumpto Iſiaci habitu per iti-
nera uiaſq; ſtipem petens.
Iſis] huius Iſis & Iſidis, pen. cor. accuſatiuum facit Iſim (Ἰſις)
Inachi filia, ſo prius dicta. Quæ olim pererrans, quã ad Ni-
li ſines perueniſſet, Iouis amatoris ope formam uaccæ immu-
tauit: eſtq; ab Aegyptijs pro dea celebrata. De qua Lucanus
libro 8. 163.
Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim. Hoc etiam
nomine dicta eſt inſula in ſinu Arabico.
Lingera Iſis. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 5.
Iſitium] tij, ſive Iſitium, cij, Macrobio libro 7. Saturn. cap. 8.
Dicitur queſo, quæ cauſa difficile digeſtu facit Iſitium, quod
ab inſeſione Iſitium dictum (amiſſione enim literæ, po-
ſtea quod nunc habet, nomen obtinuit) quum multum in eo
digeſtionem inuenit tritura tā diligens, & quicquid graue
erat carnis aſſumpſerit, conſummationemq; eius multa ex

parte confeſerit. Meminit & Arnobius lib. 7. aduerſus gena-
tes, ſed non exponit quid ſit. Iſitium (ait Beroaldus in lib. 8.
Aſini auri) eſt pulmenti genus, ex inſectis & minutis
um tritis carnis conſectum. Apud Apicium crebra men-
tio eſt Iſitij, & multiformis concinnatio.
Iſlandia] Vide Thule.
Iſmarus] penult. corrept. in ſingulari maſcul. in plurali Iſe-
mara, neutri (Ἰſμαρος) mons eſt Thraciæ, parum aſper ei
incultus, parum fertilis uinetis & oliuetis, quem Orpheus
incoluit, ubi Iſuara Ciconum urbs fuit. Virg. eclog. 6. 6.
Nec tantum Rhodope miratur, & Iſmarus Orpheus. Lu-
cret. libro 5. 6.
Thracen, Biſtoniaſq; plagas atq; Iſmara propter.
Iſmarus, Adieſtium (Ἰſμαρος) ut Equi Iſmarij. Ouid. epi-
ſtol. 1. 10.
Gentes Iſmarie. Ouid. 10. Metam. 61.
Iſmene] penult. prod. (Ἰſμήνη) Oedipi filia, ut aſſerit Sta-
tius: de qua nihil habetur, niſi quod cuidam Aſibi iuueni
Cyrrebe deſponſata fuerit, qui ante nuptias à Tydeo occi-
ſus eſt.
Iſmenis] penult. corrept. Fœmin. (Ἰſμενίς) Ouid. 3. Me-
tam. 1. 4. 7.
Thuraſq; dant, ſanctusq; colunt Iſmenides aras.
Iſmenias] nomen Theban optimi tibicinis. Apuleius: Ne-
ſcio, inquit, ut Iſmenias tibijs canere, ut Apelles pingere, ut
Liſippus fingere. De hoc Plutarchus in Pericle.
Iſmenus] pen. prod. (Ἰſμενός) ſtuitus eſt Beotia, ab Iſme-
no Pelafgi filio cognominatus. Statius lib. 1. Theb. 8.
Horruit ingenti uenientem Iſmenus æcerno. Legitur &
Iſmenon.
Ripaſi Iſmen. Stat. 11. Thebaid. 36.
Celer Iſmenos. Ouid. 2. Metam. 49.
Iſocianon] pen. corr. Herba, quæ & Daphnoſ dicitur.
Plin. lib. 12. cap. 20.
Iſocolon] pen prod. (Ἰſόκωλον) Græci uocant, quod Latine
compar dicunt Rhetores, quod duabus aut pluribus ſen-
tentijs breuib; & inter ſe paribus exigitur: ut eſt illud: Ne-
quaquam mihi cum eo res eſt, qui neq; ſinem habet cupien-
di, neque modum ſtatuit uitendi: Nam & multum deſidera-
re, egenus eſt ſiguum: & nihil parcere, egenus eſt inuium.
Sipentimus.
Iſocrates] pen. corr. (Ἰſοκράτης) Nomen maximi oratoris
Græci, qui perfectus magiſter, ſcripſit multa præclarè, & do-
cuit alios. Cuius domus, cunctæ Græciæ quaſi ludus quidam
patuit, atque officina dicendi. Hic fuit auditor Platonis,
ſuauiſſimus orator, & in diuerſo genere dicendi nitidus &
comptus. Omnes dicendi ueneres ſectatus eſt: inuentione ſi-
cilis, honeſti ſtudioſus, in cõpoſitione diligens. Cui inuidens
Ariſtoteles, aduſcente: & ipſe docere coepit, ut ſapientiam
cum eloquentia iungeret, dicens: Turpe eſt tacere, quum Iſo-
crates loquatur. Ad Rempublicam non acceſſit, neq; in con-
tationem aſcendit, deſiciente pronuntiatione: tum etiam ad
uitandã inuidiam eorum, qui libenter ijs qui eloquentie ho-
nore præſtant, ſe opponunt. Ciuitatem tamen inuit: Philo-
pompq; in his quæ ad illum ſcripſit, Athenienſibus concilia-
uit. Panegyricus eius omnium pulcherrimus, què in Olympiã
habuit, adhortans Græcos contra Aſiam, multis expoſula-
tionibus relictis, Gorgiam excitauit, ut idem quoq; faceret.
Optime eius orationes cenſentur, Archidamus & Amarty-
rus ad Euthymũ. Deceſſit annos ſerè centũ natus, poſt Athe-
nienſium cladem ad Cheroneam acceptam, non ſuſtinen-
s nuncium Athenienſium cladis. Ex philoſtrato. Iſocrates, ſu-
perioris auditor, ex Apollonia Ponti, orator & ipſe nobi-
lis: reliquit orationes quinq; qui et unã cum claris oratori-
bus

bus certauit in funere Maufoli Artemiſie uiri. Suidas. Iſocra-
tes & Machæon præfecti claſſis Corinthiorum in bello Pelo-
ponneſiaco cõtra Athenienſes, à Thucydide cõmemorantur.
Iſocrates (Ἰſοκράτης) Adieſtium. Cic. in Oratore, Placet
omnia dici Iſocrateo Theopompeoq; more.
Iſodomon] pen. corr. (Ἰſοδομος) Genus ſtructuræ in ædiſſi-
cijs quaſi equaliter directum. Plin. lib. 3. 6. cap. 2. 2. 13. Græci
è lapide duro ac ſilice æquo conſtruunt ueluti lateritios pa-
rietes. Quum ita fecerint, Iſodomon uocant genus ſtructuræ.
Iſonomia] Iſonomie, (Ἰſονομία) Cic. 1. de Nat. deor. 71. Sum-
ma uerò uis inſinitatis magna ac dũgenti contemplatione di-
gniffima eſt, in qua intellegi neceſſe eſt eam eſſe naturam, ut
omnia omnibus, paribus paria reſpondeant: hanc ἰſονομία
appellat Epicurus, id eſt, æquabilem tributionem.
Iſopyron] uocant aliqui phaſelina, quoniam eius folium
quod eſt anifo ſimile, in pampinos torquetur. Capitula ſunt
in ſummo caule tenuia, plena ſeminis melanthij Plin. libro
2. 7. cap. 11.
Iſoteles] figura eſt trianguli, quod duo tantum æqualia ha-
bet latera. Eucl. 1. Elem.
Iſpalis] pen. corr. (Ἰſπάλις) Beticæ Hiſpaniæ urbs clariffima,
à qua etiam Iſpalenſis conuentus Plinio dictus: ſicut Cordu-
benſis, Aſſigianus & Gaditanus. Vide Pompon. lib. 2. &
Strab. lib. 3. Romulei cognominata eſt. Hodie uulgò Seuilla
dicitur: ut notatur apud Ptolemæum lib. 2.
Iſpolum] Vilumbrorum, qui Vinbris magis Orientales ſunt,
uſus, iſſe Ptolemæo lib. 3. cap. 1. Iſbellum hodie.
Iſporis] Ptolemæo lib. 4. cap. 3. uicus Syrtis magnæ. Hodie
Naym ciuitas.
Iſſa] inſula in mari Adriatico, adiacēs Dalmatiæ ut Ptolemæus
lib. 2. ſcribit, in qua ſuit Iſſa non ignobilis ciuitas, à qua Iſ-
ſeus adieſt.
Iſſus] urbs, (Ἰſſός) inter Ciliciam & Syriam, à qua ſitus Iſi-
cus. Plin. lib. 3. cap. 8.
Iſſus, ſeu Iſſus Ciliciæ, nunc Laiſſa dicitur, teſtis Olinarius in
Melan. Sinus Iſſicus, Le gouſſe de Layſſe, ubi Alexander
Magnus dicitur uiciſſe Darium.
Iſſus] Iſſus, Iſſus gentiuo Iſſius, pen. pro. Dicitur ille qui apud te
eſt, aut de quo loqueris. Terent. Eun. 4. 4. 4. 4.
Mirum ni tu credas quod iſte dicat. Cic. Cælio lib. 2. 10.
1. Putarẽne unquã acciderẽ poſſe, ut mihi uerba deſiſſe, neq;
ſolum iſta ueſtra oratoria, ſed hæc etiam leuia noſtra iſſe.
Iſſus, pro Iſſus, Græcæ. Cic. 3. Verr. 83. Quum edictũ totum
eorum arbitratu, quandiu ſuit deſignatus, componeret, qui
ab iſto ius ad utilitatem ſuam nundinarentur. Budæus.
Iſſus, pro Iſſus, frequentiffimum, maxime apud Comicos, Te-
rent. Heaut. 1. 1. 58.
Ego iſte etatis, non amori operam dabam. Id eſt, quum
in ea eſſem etate. Idem And. 2. 2. 13.
— rem tenes.
P. Iſſus ipſum. D. atq; iſſus ipſum nihil periculi eſt. Cic. 1. A-
cad. 19. Iſſus quidem conſiderabo.
Iſſa, pro Hec. Quinil. lib. 11. cap. 1. Nos inſtitutionem profeſſi,
non ſolum ſcientibus iſta, ſed etiam diſcentibus tradimus.
Iſſa ipſa de re cogitauit. Cic. 4. Acad. 16.
Iſſus uim ſcel. Cic. 4. Verr. 76.
Iſſus, demonſtratiuũ. Col. lib. 9. cap. 1. 4. Notior eſt iſta uerè a-
gricolis concepta opinio.
Iſſus eſt. Cic. 1. Acad. 20. Et ſimul aſſidamus, inquam, ſi uidetur.
Sanè iſſus quidem, inquit: ſum enim admodum inſirmus. Id
eſt, iſſus quod dicitis, ut aſſidamus, faciendum eſt.
Iſſus, aduerbium ad locum. Plin. epiſt. 50. b. Deſtino enim, ſi
tamen officij ratio permiferit, excurrere iſſo.
Iſſus, iſt. ex. iſſoc. iſte hic. Terent. Heaut. 3. 3. 1.

Quid iſſus queſo? qui iſſus mos eſt Clitiphos?
Iſſac facie, iſſac lege: & iſſac, pro Hec. iſta, uel iſta hæc. Plautus
Rud. 9. 11.
Nullum iſſac facie, ut prædicas, ueniſſe huc ſciimus. Id eſt,
qui talem habeat faciem. Idem Trinum. 1. 7. 37.
Iſſac lege filiam tuam ſpondenẽ mihi Cicero ad Atticum,
libro 1. 2. 4. 1. 1. 4. Primum tibi perſuade, me iſſac non curare.
Iſſacres eſt: i. eſt, Sicres habet ut dicit. Plaut. Mercat. 9. 25.
Iſſoc modo. Plaut. Trucul. 4. 57. Terent. Heaut. 4. 3. 35.
At enim ſpem iſſoc pacto ruſſum nuptiarum omnẽ eripis.
Iſſoc uilius. Terent. Adelph. 5. 9. 2. 4.
Reddet tibi citò. m. Iſſoc uilius. Vbi Donatus, Iſſoc uil-
lius, quiſi, nihil minus: negatio enim eſt ſſocum oſtendentis,
aut quid tale, cum qua iſſac: ſubaudiatur, quicquam: &
non dabo.
Iſſunc ipſum. Terent. Eunuch. 2. 3. 66.
— allamne obſecro, &c.
Iſſic, pro iſſic. Plaut. Amphit. 1. 5. 69.
Iſſic iam dudum mihi maxima memoranti mira.
Tu iſſic, pro Tu ipſe. Plaut. Amphit. 7. 18.
Tu iſſic ubi bibiſti?
Iſſace. Cato cap. 13. 2. Mæſte iſſace dape pollucenda eſto.
Iſſucine, pen. corr. Terent. Eunuch. 5. 1. 13.
Iſſucine interminata ſum hinc abiens tibi id eſt, iſſudne.
Iſſuſmodi, pen. corr. Nomen inædumabile: hoc eſt, iſſius for-
mæ & ſpeciei, uel talis. Plaut. Moſtell. 9. 50. Cic. 6. Verr. 8.
Videte maiorum diligentiam, qui nihil dum etiam iſſuſmodi
ſuſpicabantur. Terent. Heaut. 2. 4. 7.
Et nos eſſe iſſuſmodi, & nos non eſſe, haud mirabile eſt.
Iſſus modi, diſſimulatum Plaut. Trinum. 8. 11. 5.
Detrudimaleſicos æquũ uidetur, qui quidẽ iſſius ſint modi.
Iſſic] aduerbium, (ad iſſo, ad iſſo) in loco ubi tu es. Terent. Eua-
nuch. 4. 6. 2. 7.
Omitte: iam iſſic adero. Cic. Valerio, lib. 1. 10. 2. Et ibi
malis eſſe, ubi aliquo numero ſis, quàm iſſic, ubi ſolus ſape-
re uide. &c.
Iſſic, in iſto negotio. Terent. And. 2. 5. 9.
Neq; iſſic, neq; alibi tibi iſſquam erit in me mora.
Iſſic ſum, id eſt, audio, uel auſculto. Terent. Heaut. 1. 2. 3. 9. Cic.
5. de Vitib. 137. Iſſic ſum, inquit, expeſtoq; quid ad id quod
queram, reſpondeas.
Iſſic, ad iſſo, aduerbium de loco. Cic. ad Atticum, libro
7. 139. 1. De malis noſtris tu prius audis, quàm ego: iſſic e-
nim emanant.
Iſſoc, ad iſſo, aduerbium, pro Ab iſto loco. Terent. Adelph.
2. 1. 15.
— accede illuc Parmeno,
Nimium iſſoc abiſti. Vide Nitimis.
Iſſac, ad iſſo, aduerbium per locum. Terent. Heaut. 3. 3. 27.
Abi ſanè iſſac, iſſor ſum, quò uis.
Iſſor ſum, aduerbium, (ad iſſo) Verſus eum locum ubi tu es.
Terent. Phorm. 5. 1. 14.
Concede hinc à ſcribis paululum iſſor ſum ſodes So-
phrona.
Iſter] Iſtri, (Ἰſτρος) Flumini Europe permagnus, quod & Iſtrũ
dicitur, quum do ſcilicet Flumen ſequitur, ut ait Probus. Hoc
& Aſtubanum, & Danubius uocatur, auctore Seruio. Vir-
gil. 2. Georgic. 100.
Aut conuſtrato deſcendens Dacus ab Iſtro.
Ripax ſerox Iſtri. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 16.
Binominis Iſter. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 3.
Frigidus Iſter. Ouid. in. l. 2. 8.
Gemmiſter Iſter. Senec. Hercul. Oethco, 5. 3.
Multifidus Iſter. Lucan. lib. 3. 41.

Opacus uiribus Ister. Claud. 2. Paneg. 41.
 Rabidus Ister. Claud. de bello. Get. 98.
 Saeuus Ister. Claud. Paneg. 45. Intelligit accolae Istri.
 Septemgenius Ister. Valer. 4. Argon. 143. quia in septem ofia diuiditur.
 Toruus Ister. Valer. 8. Argonaut. 4. 4.
 Turbidus & torques flauentes Ister arenas. Virg. 3. Georg. 79.
 Isthmion] Ἰσθμίων, de quo apud Homerū lib. 8. Odys. Quo in loco Didymus interpres dicit idem quod Peritracheum, de quo infra: & in hoc differre ab hormo, de quo supra diximus, quod Isthmion collum cingat, hormos autem ab eodem demittatur: tanquam uidelicet illud sit, quod uulgō collier uocamus, hoc autem chaine. Isthmia ponit Pollux lib. 5. cap. 16, inter ornamenta muliebricia.
 Isthmus] Ἰσθμῖος, masc. gen. (Ἰσθμῖος) proprie collum significat. A cuius similitudine terra oblonga & angusta inter duo maria, Isthmos etiā dicitur: cui Porthmos, id est, fretū, etiam opponitur, maris scilicet inter duas continentes angustia. Vnde per antonomasiam Isthmus Peloponnesi dicitur inter Aegeum & Ionium mare, quinq; millium passū interuallo, cuius fauces Corinthus obsidet. Plin. lib. 4. cap. 4. 1. de Peloponneso loquens: Angustiae, inquit, unde procedit, Isthmos appellatur. Budaeus.
 Notum est adagium, Isthmum fodis: quum frustra aliquid moliri quempiam significamus. multi enim, ut tanti ambitus molestia carerent, transuadere angustias illas conati, re infecta destiterunt: ut Plin. scribit lib. 4. cap. 4. Strabo: In Isthmo, inquit, Neptuni, quem Isthmum uocant, templū eminet picearum arborum luco circumclusum, ubi ludos Isthmicos Corinthij celebrare sunt soliti. Hos ludos Theseum instituisse scribit in Theseo Plutarchus. Euerunt & Isthmia, ludi illic Palaemoni sacri. Meminit horum Statius lib. 10. Thebaid.
 Bimaris Isthmos. Ouid. 7. Metam. 81.
 Lacrymabilis Isthmos. Stat. 3. Sylu. 1. 29.
 Isthmiacus, pen. corr. Adiectiuum, (Ἰσθμῖος) ut Portus Isthmiacus. Stat. 2. Sylu. 1. 36.
 Isthonium] Ἰσθονίον, Italiae oppidum Ptolemaeo: uulgō Gnasto.
 Isthria] Ἰσθρία, Italiae regio, Illyrio contermina, quae in latitudine sexaginta passuum millia, in circuitu centū uiginti quinq; millia complectitur: a Phormione, nunc Tisano fluuio, ad Bannaticum sinum, in quo Arsa annis decurrens, Isthriam ab Illyrio dirimit. Isthrorum gentem fama est originem à Colchis duxisse, misis ab Aetæa rege ad Argonautas persequendos: qui ut à ponto intrauerunt Isthmum, nec raptores inuenissent, siue metu regis, siue tædio longae nauigationis, iuxta Aquileiam conseruerunt, Isthriq; ex annis nomine quò à mari conseruerant, sunt appellati.
 Ithys] & Antiphus, Priami suere filij: uerum Antiphus ex Heecuba susceptus est, quum naturalis esset Ithys: ut auctor est Homerus in Iliade.

Ita] ἴτα, & ἴτα, Aduerbiū respondendi, siue affirmandi. Terent. And. 5. 2. 8.
 —quid istic tibi negotij est? o. mibim? s. ita.
 Ita Dauus. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 1.
 Dauusne ita Dauus. Sub. est.
 Ita est, pro Sic est, respondentis particula. Terent. Eun. 1. 2. 4. 4.
 Nam hic quoq; bonam magnanq; partem ad te attulit. Ita est.
 Non est ita, pro Non est uerum. Cic. pro Cluentio.
 Ita est, sentio. Plaut. Pseud. 7. 51.
 Ita est. Plin. lib. 13. cap. 3. 3. Vtinamq; dicere possemus, quis primus instituisse. Ita est, nimirū hac mercede corrupta terrarum orbem deuicere aquile. Item, lib. 7. cap. 40. 3. Ita est

profecto, alius de alio indicat dies, & tamen supremus de omnibus. Locutio est Plinio familiaris.
 Ita res est. Terent. Heaut. 1. 1. 10. 6. Idem And. 3. 1. 1.
 Ita pol quidem res est, ut dixi Lesbia.
 Est ita ut dicitur. Cic. 6. Verr. 10. 4.
 Ita dico. Plaut. Pseud. 20. 4. 5.
 Tuus herus? s. ita dico, s. miles? s. ita loquor.
 Ita loquor, Vera praedico, id qd res est dico. Plaut. Most. 13. 8.
 Herus hic noster potat. r. herus hic uester potat? d. ita loquor.
 Ita loquor, Ita loqui soleo, mos est loquendi meus. Plaut. Aulul. 31. 2. 2. Soleo hercle ego nugae Garrire, ita loquor.
 Vt ita dicā. Cic. de Amic. 2. 9. Humilem sanē relinquunt, & minime generosum (ut ita dicam) ortum amicitiae.
 Ita eniuero. Plaut. Amphit. 4. 2. 59. Quid, domum nostram? s. ita eniuero.
 Ita inquam. Plaut. Amphit. 4. 2. 08.
 Haccinne tua domus est? s. ita inquam.
 Ita profecto. Plaut. Amphit. 4. 2. 16.
 Ita profus. Cic. 2. Tusculan. 113.
 Ita uero. Plaut. Men. 2. 4. 38.
 Quid ais tu? Menaeum opinor te uocari dixeris. m. Ita uero.
 Ita aiunt, Ita praedicant. Terent. Heaut. 4. 8. 13. Idē And. 5. 3. 4.
 Ita praedicant.
 Ita est homo, pro ea est natura, Eiusmodi, uel talis est. Terent. Adelphis, 1. 2. 63.
 Ita uestra est benignitas. Plaut. Pseud. 9. 30.
 Ita ingenio fuit, uel Ita ingenij eius fuit. Terent. Phorm. 1. 3. 20.
 Ita pleriq; ingenio sumus omnes, nostri nosmet pœnitet. Plaut. Stich. 15. 3.
 Ita natio est hominum. Plaut. Men. 7. 33.
 Ita pars libertinorum est: nisi patrono officit, non satis gratus est. Plaut. Persa, 13. 59.
 Ita est amor ut. Plaut. Trinum. 10. 4. 2.
 Ita est amor. balista ut lacitur, nihil sic celere est, neq; uolat.
 Ita animatus fui ut te hoc donare id est, Sic in animo habebam. Plaut. Amphit. 8. 12. 9.
 Alij sunt ita, ut in rem esse ducunt suam. Plaut. Men. 1. 21. 13.
 Ita iustum est, si est uoluntarium. Cic. 1. Offic. 4. 3. id est, ea conditione & pacto. Idem de Senect. 33.
 Ita, ut. Cic. de amicis. 1. Ego autem à patre ita eram deductus ad Scauolam, sumpta uirili toga, ut quoad possem & liceret, à senis latere nunquam discederem.
 Ita faciam. Terent. Eunuch. 3. 2. 51. Ibidem, 1. 2. 108.
 Ita facere certum est: mos gerundus est Thaidi.
 Ita res erat, faciendum fuit. id est, in eo statu res erat. Terent. Eunuch. 1. 18.
 Ita negotium est. Plaut. Persa, 18. 11. Terent. And. 4. 2. 32.
 —quapropter?
 D. Ita opus est facto.
 Ita est, ut. Cic. 4. Academic. 181. Hoc autem si ita sit, ut unum modo sensibus falsum uideatur.
 Ita iudices, ne. Plaut. Curcul. 15. 2. 6. Terent. Heaut. 4. 5. 35.
 Ita tu istaec tua misceto, ne me admisceas.
 Ita iustas, quasi pro noxio. Plaut. Mercat. 15. 2. 6.
 Ita me deus amet: Sermo optantis est, & etiam confirmantis, siue assentientis, fidemue facientis. Terent. Eunuch. 3. 2. 21.
 Ita me di ament, honestus est. Ibidem, 4. 1. 1.
 Ita me di amabunt, ut nunc Menedemi uicem Miseret me. Terent. Heaut. 4. 5. 1. Cic. 7. Verr. 30. Ita mihi deos omnes propitios esse uelim, ut, tamen si mihi iucundissimus est honos populi, tamen nequaquam, & c.
 Ita te amabat Iuppiter Vt tu nescis. Plaut. Aulul. 17. 31.
 Ita me

Ita me Venus amet, ut ego te hoc triduum nunquam sinam. Plautus Curc. 4. 53.
 Ita uiuam, ut maximo sumptus facio. Cic. Attic. lib. 5. 103. 2.
 Ita me feruet Iuppiter, ut propior illi, quam ego sum ac tu, me mo est. Plaut. Amphit.
 Uenit atq; huic sis superstes, ut ex me atq; hoc natus es. Terent. Heaut. 5. 4. 7. Sic:
 Di seruent, ut hic pater est uester. Plaut. Pseud. 18. 8. 7.
 Ita uero me amabit Iuppiter uxor, ut ego illud nunquam dixi. Plaut. Mercat. 16. 2. 2.
 Ita spero quidem. Terent. And. 1. 5. 63.
 Ita queso. Terent. Heaut. 3. 1. 9. 6.
 Continuo hic ahero. m. ita queso
 Ita non. Terent. Heaut. 3. 2. 13.
 Ita non ut olim, sed ut nunc sanē bona.
 Ita nunc uiget mos: ita nunc seruitium est. Plaut. Curcul. 7. 21.
 Ita nunc nihilominus. Plaut. Pseud. 4. 1. 41.
 Dum te expecto, neq; usquā aliam mihi parauī copiam, Neq; istuc usquam appareat, ita nunc nihilominus seruiō.
 Non ita multi fuerunt. Cic. de claris Oratorib. 132. Et. 4. Verr. 3. 4. Tadius qui erat reliquus, non ita multum tecum fuit.
 Non ita ualde de his laboro. Cic. ad Brutum, lib. 11. 21. 5.
 Non ita id est, Non ualde. Terent. in Prolog. And. 11. Non ita dissimili sunt argumento. Cic. de Senect. Non ita longa disputatione.
 Non multum ita dicendi laude procefferat. Cic. de claris Oratoribus, 70.
 Nec ita multum prouectus, reiectus Austro sum in eum ipsum locum, unde condesceram. Cic. 1. Philipp. 5.
 Quod si ita fecissent, id non ita esse fixum deberet. Cicero pro Cluentio, 99.
 Nec ita multo post. Cic. 2. Offic. 2. 5. Quibus autem rationibus hanc facultatem assequi possumus, ut hominum studia complectamur, eaq; teneamus, dicemus, neq; ita multo post: sed pauca ante dicenda sunt.
 Quo mortuo, nec ita multo post in Galliam proficiscitur. Cic. pro Quintio, 8. —ita
 Subid est, propter quod eum conuentum uolo. Plautus Trinum. 17. 4. 9.
 Itares subia est. Plaut. Curcul. 7. 2. 5.
 Ita, pro in tantum, uel usque adeo, in fine orationis. Terentius And. 2. 1. 6.
 —ue misero mihi, ut animus in Spe, atq; in timore usq; antebac attentus fuit:
 Ita postquā adempta spes est, lassus, cura confectus stupet.
 Cic. Quorum quanta mens sit, difficile est estimare: ita multa meminerunt. Et alibi itidem, Ita isti faueo sententiae. Per epiphonema.
 Ita ut. Colum. lib. 4. cap. 2. 2. Quod mergi mox facile radican- tur, ita ut quaeq; uitis suis, & c.
 Itamoratus, ut pra se probitatem quandam & ingenuitatem fruat. Cic. 1. Acad. 48.
 Itamagne, ut sperem posse auelli: pro adeo. Terentius And. 3. 3. 22. Cic. de Amic. 2. 7. Ab eis ita amantur, ut facile earum appareat sensus. Dij te perdant fugitiue: ita non modo nequā & improbus, sed et fatuus & amentis es. Cic. pro Deiotaro, 14.
 Ita ut sit, Vt fieri sit, ut fieri solet. Terent. Eunuch. 4. 2. 2.
 Ita ut ingenium est omnium hominum. Terent. And. 1. 1. 50.
 Ita, ut si esset filia. Terent. Eunuch. 1. 2. 37. id est, quemadmodū.
 Ita, quemadmodum. Cic. 3. Verr. 71. Quae sit ita gestit, quemadmodum cognouistis.
 Ita, quasi. Cic. pro Quintio, 7. Quia in re ita diligens erat, quae si ij qui magna fide societatem gererent.
 Ita nati, pro Ad hoc: quod barbari ad eum finem dicunt. Cic. de

Amicit. 18. Sic enim mihi perspicere uideor, ita natos esse nos, ut inter omnes esset societas quaedam.
 Ita ut erat, quod barbarē uulgō dicitur, ut de facto erat. Cic. de Amicit. 2. 4. Orestes autem, ita ut erat, Orestem se esse perseueraret?
 Ita, pro Igitur. Cicero 5. Tuscul. 39. Ita nobilissima ciuitas Graeciae, & olim potentissima, sepulchrum cuius sui ignorasset, nisi ab homine Arpinate didicisset. De Archimedis sepulchro.
 Ita, pro Igitur, & in conclusionibus ponitur. Cicero 3. de Finibus 43. Ita sit, ut quod bonum sit, id etiā honestum sit. Idem 1. Offic. 22. 0.
 Ita, pro Itaq; Cic. 1. de Nat. deor. 15. 2. Virtus autem actiuosa est, & deus uester nihil agens: expers uirtutis igitur: ita, ne beatus quidem est.
 Ita fecit, uel plus etiam. Cic. de Amic. 35.
 Itane, Sciscitantis particula. Terent. Eunuch. 5. 9. 28.
 Quod uis donū & praemij à me optato: id optatū feres, & itane? Cic. pro Rosc. Amer. 65. Perditissimi est igitur hominis, simul & amicitiam dissoluere, & fallere eum qui lesus non esset, nisi credidisset: itane est?
 Itane, Cōmiserantis Terent. And. 4. 5. 8.
 —saluus sis Crito.
 c. Itane Chrysis? hem. Donatus.
 Itane, indignationis nota. Terent. And. 3. 2. 12.
 O Daue, itane contemnor abs te? Vbi Donatus: Indignatio est, ad estimationem reuocantis eius dicta uel facta, à quo contemnitur quis. Idem And. 1. 5. 8.
 Itane obstat operam dat, ut me à Glycerio miserum abstrahat?
 Itane uero, pro An? ne ita est, cedat? Terent. And. 5. 4. 23.
 Itane uero, Interrogatio plena Sismachi. Cic. 2. de Nat. deor. 16.
 Itane uero ego non iustus, qui & Consul rogauī, & augur, & auspicator? Idem 7. Verr. 119.
 Itaq; penult. corr. (ἴτα, ἴτα) compositum ab ita, unica dictio: pro qua Cicero utitur dictione Ergo, aliquando. Cicero de Amicit. 1. Itaq; multa ab eo prudenter disputata, multa breuiter & commodē dicta memorie mandabant. Idem 1. Academic. 7.
 Itaq; quum gemina dictio est, accentum habet in penultima, significatq; & ita. Terent. And. 3. 3. 19.
 Imò ita uolo, itaq; postulo ut fiat. Idem Eunuch. 2. 3. 25.
 —reddunt curatur a iuocis:
 Itaq; ergo amantur. Vbi Donatus, Itaq; Atq; ita sit ut amentur.
 Itaq; ergo. Liu. 8. bel. Pun. 66. Idem lib. 3. Itaq; ergo ut Magistratu abire, à Sp. Tarpeio & Aeternio dicta dies est Consilio libis. Idem lib. 9. Decad. 4.
 Italia] Ἰταλία, Europaë regio, prius Hispania, ab Hispano Atlantis fratre, qui à fratre pulsus, & Hispania & Italia dedit nomen: siue (ut Macrobius inquit) ab Hispano stella, quod Oceanus subiecta sit. Inde Oenotria, uel à bonitate uini quod in Italia nascitur, (nam Graeci οἶνον uinum dicunt) uel ab Oenotrio Sabinorum rege. Postea Italia, ab Italo Siculorum rege, qui agriculturam Italos docuit, & leges posuit. Nam ad eam partem uenit, in qua postea Turnus regnauit, & suo nomine appellauit. Virg. 1. Aeneid.
 Est locus: Hispaniam Graij, & c. Timæus, & Varro de Re rustica libro 2. cap. 1. & cap. 5. Columel. quoq; in Procem. libro 6. à bobus uocatam dixerunt: quoniam tanri Graeci ueteri lingua, itali uocati sunt: à quorum multitudine & pulchritudine Italiam dixerunt. Est etiam dicta Ausonia (ut Aristophanes inquit) pars ad Tyrenum uersa. Estq; in forma cruris inter Adriaticum & Tuscanum mare, & à iugis Alpium, dorsoq; Apennini porrecta, se paulatim

paulatim attollens, usq; ad Rhegium uerticem & littora Bruitorū extenditur. In ultimo sui scinditur in duo cornua, quorum alterum tonium spectat mare, alterum Siculum: in extremitate Rhegium oppidum habens. Eius longitudo ab Augusta Prætoria, quæ in Alpino sine sita est, & per Romam, Capuanq; porrigitur, usq; ad oppidum Rhegium, Solino teste, decies centena & uiginti millia passuum colligit: latitudo uerò quadringenta decē, ubi maior latitudo: ubi uerò minor, cētū triginta quinq; habetq; umbilicū in agro Reatino, quæ dudum ex latere maris superi Rubiconem fluuuiū pro sinibus habuit. Diuiditur autem in sedecim regiones, scilicet Liguriam, Hetruriam, Latium, Campaniam, Lucaniam, Calabriam, Apuliam. Sannium siue Aprutium, Picenum, Flaminiam & Aemiliā, seu Romandiolam, Umbriam (nunc dicitur Spoletanum) Galliam Cisalpinam, Venetiam (nunc Marcham Tarusianam) Lapidiam, & Carniam (nunc Forum Iulium) & Istriam.

Bellijera Italia. Claud. 1. in Eutrop. 86.

Magna Italia. Virg. 4. Aeneid. 79.

Potens Italia. Claud. 2. in Eutrop. 106.

¶ Italus, Itali, pen. corr. (Ἰταλός) Qui de Italia est.

Cælum Italum. Horat. 2. Carm. ode 7. 1.

Regna Italia. Virgil. 3. Aeneid. 37.

Gens Italia. Virg. 6. Aeneid. 152.

¶ Italicus, pen. corr. (Ἰταλικός) Aliud Adiectiuum, ut Oræ Italica. Ouid. 15. Metam. 2.

¶ Italus, Italidis, (Ἰταλίδες) Patronymicum, ut Matres Italides. Ouidius 2. Fast. 89.

Nymphæ Italides. Silius lib. 7. 87.

¶ Italica, Ἰταλική, Vrbs in Italia, quæ alio nomine Corfunium dicitur, ut ait Strabo. Alia in Hispania, patria Silij Italici.

Italica] Cuius Bœtica, Ptolemæo lib. 2. cap. 4. Patria Traiani Cesaris.

¶ Italicensis (Ἰταλίνος) Populus ab Italica Hispaniæ urbe. Itaq;] Vide Ita.

Itargus] Germaniæ fluuius Ouidio, quem alij omnes Visurgin uocant. Sic enim ait:

Decolor infesta testis Itargus aqua. Turnebus.

Item] ἰταίως, ἰταίωτος, Aduerbium significans interdum ita, uel sic: interdum autem: interdum similiter.

Item, Autem. Plaut. Aulul. 7. 50.

Veni hoc mihi in mentē Megadore, te esse hominem diuicē, Factiosum, me item esse hominem pauperum pauperrimum.

Item, Ita uel sic, siue itidem. Cic. in Orato. 82, Nam omnia magnarum artium, sicut arborum altitudo nos delectat, radices, stirpesq; non item. Idem in arte Rhetor. Quæ omnia item uel contraria rerum bonarum in rebus uitandis reperiuntur.

Item, pro Sic, in comparationibus & similitudinibus. Cic. 1. de Orato. 59, Nulla enim lites neq; controuersie sunt, quæ cogant homines sicut in foro non bonos oratores, item in theatro actores malos perpetui. Bud.

Item ut, pro Similiter. Plaut. Trucul. 5. 39. Cic. in Orato. 117, Ita sit, ut non itam in oratione, ut in uersu numerus extet. Terent. Phorm. 2. 3. 66,

Itane tandē quæso, cinē item ut meretricē, ubi abusus sis, Mercedem dare lex iubet ei, atq; amittere: Idem And. 11. 62.

—item alio die Quærebam.

Item, pro Etiam. Cic. de Amicis. 15, Pergratū mihi feceris, spero item Scæuolæ, si, & c. Ibidem, 7, Itaq; ex me querunt, credo ex hoc item Scæuola.

Itemq;, pro Deinde, uel præterea. Cic. 4. Acad. 50, Itemq; si id quod officij sit, non occurrit animo, nihil omnino aget. Idem 3. Verr. 39. Idem 2. de Diuin. 25, Solis defectiones, itemq; lu-

na prædicuntur.

Iter] iteris, pen. corr. (ἴτερος) secundum Priscianum, neu. gen. Viam significat. Lucretius lib. 5. 131,

Concessus iter, & labefactus aer multo. Cic. Attic. lib. 16. 337, in quo flexus est ad iter Arpinas.

Iter (inquit Modestinus in l. inter acti. ff. de Seruitio rusticorū prædiorum) quo quis pedes uel eques commeari potest.

¶ Iter, pen. corr. itineris, n. g. pro eodem, (ἰτοινάγιο) Varro, Expectat iter lōgo sermone lenare. Plaut. Merc. 22. 72, Inceptum hoc iter perficere exequar. Lucan. lib. 6. 68. Iter dictum est, quod uehendo quid teritur: uel ab eumdo cuius supinum est iter: siue ab ito, frequentatiuo.

Iter, de mari etiam dicitur. Terent. Hecyra. 3. 4. 1, Ain' tu tibi hoc in commodum euenisse iter?

s. Non hercle Parmeno uerbis dici potest: Tantum, quam re ipsa nauigare in commodum est.

Iter diei, pro Spatio quod uno die conficere possumus. Liu. 5. bell. Pun. 78, Qui nunciarent duos Coss. ad Beneuentū esse, diei iter a Capua.

Abeſt paucorum dierum iter, & c. Vide Abſum.

Iter, itionem significat. Cic. ad Atticum, lib. 3. 47. 2, Sed itineris causa ut diuorterē, primum est deuium, deinde ab Antonio & ceteris quadridui.

Ambiguum iter. Pers. Satyr. 5. 4.

Amocnum, ac molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2. 34.

Cæcum iter. Ouid. 10. Metam. 91.

¶ Abest paucorum dierum iter, & c. Vide Abſum.

Iter, itionem significat. Cic. ad Atticum, lib. 3. 47. 2, Sed itineris causa ut diuorterē, primum est deuium, deinde ab Antonio & ceteris quadridui.

Ambiguum iter. Pers. Satyr. 5. 4.

Amocnum, ac molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2. 34.

Cæcum iter. Ouid. 10. Metam. 91.

Campeſtre iter. Vide Campus.

Clausum iter uetito. Senec. Herc. furen. 4. 16.

Commodum iter. Colum. lib. 1. cap. 3.

Iter deuium, inaccessum, & a uia remotum. Cicero ad Attic. lib. 14. 306. 1.

Durum iter. Valer. 1. Argon. aut. 115.

Paruum foelix iter. Ouid. epist. 20. 15.

Flexum iter. Lucret. lib. 4. 19.

Flexuosum iter. Cels. lib. 8. cap. 1.

Inmensum iter. Vide Immensus.

Imperua itinera. Tacit. lib. 3.

Inexplicabile iter. Vide Inexplicabilis.

Inſeſum iter uic. Lucret. lib. 5. 226. Vide Intefus.

Inſuetum per iter gelidas enauit ad Arctos. Virgil. 6. Aeneid. 4. Vide Inſuetus.

Interrupta & imperua itinera. Tacit. lib. 3.

Interseptum iter. Vide Interſepio.

Iter irremabile. Claud. 2. in Eutrop. 82.

Leue iter. Ouid. in Ibin. 12. 4.

Longinqua itinera. Vide Longus.

Modestum iter apud Plinium in epistol.

Molle iter. Quintil. lib. 4. cap. 2. 234.

Noctiuagum iter. Valer. 2. Argon. 9.

Patens iter. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.

Peruicium cunctis iter. Senec. Octau. 7. 6.

Secretum iter. Horat. 1. epist. 19. 22.

Tenebricosum iter. Catul. de Passere Lesbica. 3. 3.

Tutum iter & potens. Horat. 3. Carm. ode 16. 2.

Accelerare iter. Vide Accelero.

Agere iter in rectum. Ouidius 2. Metamorph. 2. 4. 4. de uolante Mercurio.

Agere longum iter. Plin. lib. 8. cap. 4. 2. 7.

Altius egit iter. Ouid. 8. Metam. 4. 5. de Icaro,

Aperire iter. Vide Aperio.

Auertere iter. Vide Auerto.

Longū iter carpere. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 19. Vide Carpo.

Supremum carpere iter, Mori. Horat. 2. Carm. ode 17. 3.

Celare maximis itineribus. Tacit. lib. 2. 0.

Claudeſ

Claudere iter alicui. Ouid. 8. Metam. 110.

Coarctare iter. Vide Coarcto.

Comparare se ad iter. Vide Comparo.

Componere itinera. Vide Compono.

Conferre iter. Brutus Cicroni, lib. 11. 138. Vide Confeto.

Conficere iter. Cic. ad Atticum, lib. 5. 101. 1.

Conficere iter pedibus. Cic. in Vatinium. 9.

Consequi itinere. Vide Consequor.

Consumere iter in legendo. Vide Consumo.

Contendere iter. Vide Contendo.

Continuare iter nocte & die. Vide Continuo.

Conuertere iter aliquod. Cic. Attico, lib. 3. 43. 1.

Conuerti iter ad uel in prouinciam. Vide Conuerto.

Conuertit iter ad urbem. Lucan. lib. 3. 75.

Tutum iter curit classis. Virgil. 5. Aeneid. 171.

Decedere itinere. Vide Decedo.

Rapulum iter despectis. Lucan. lib. 3. 68.

Dimittere iter ceptum. Ouid. 2. Metam. 59.

Dirigere iter. Plancus ad Cicronem, lib. 10. 11. 5.

Dirigere nauis iter. Ouid. 1. Fast. 1.

Doctus iter melius. Horat. de Arte, 1. 4.

In fraudem ducebat iter. Silius lib. 5. 9.

Efectum iam est iter. Ouid. 6. Metam. 104.

Eueni iter. Virg. 7. Aeneid. 33.

Expedit iter. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Racere iter. Cic. Cn. Magno in epist. ad Atticum, lib. 8. 159. 2.

Conſtitūq; cum Qu. fratre & liberis noſtris iter in Apuliam facere cepti.

Iter facere uehiculoſis. Plin. epist. 23. 4.

Iſta itinera facere. Cic. ad Atticum, lib. 5. 89. 1.

Ferre iter per medium mare. Virg. 7. Aeneid. 162.

Impavidum iter ferre. Stat. 1. Thebaid. 65.

Flectere iter. Virg. 7. Aeneid. 7.

Frangere iter. Stat. 12. Thebaid. 47.

Habere iter. Cic. Cn. Magno in epist. ad Atticum, lib. 8. 159.

2. Caſarem iter habere Capuanam.

Impedire iter. Ouid. epist. 20. 15. Vide Impedio.

Incedere itinere & prælio. Tac. lib. 1. hoc est, ad iter & præliū.

Incipere iter. Vide Incipio.

Inceptare iter. Vide Incepto in Incipio.

Indicare iter. Vide Indico.

Inducere in iter. Vide Induco.

Inire iter. Cic. 1. Tuscul. 152.

Ingreſſu iter. Quintil. lib. 3. cap. 1. 5.

Ingreſſu iter pedibus, & ingreſſu iter equo. Cic. de Senect. 30.

Inſidere itinera. Vide Inſideo.

Inſtabat iter ad Argos. Stat. 2. Thebaid. 149.

Inſtituere iter. Vide Inſtituo.

Intendere iter. Vide Intendo.

Intendere iter ad prætoſem. Vide Intendo.

Intendere iter ceptum in Italiam. Vide Intendo.

Intercepere iter. Vide Intercepto.

Intercludere itinera. Vide Intercludo.

Intermittere iter. Vide Intermitto.

Iungere iter. Vide Iungo.

Mittere ex itinere. Vide Mitto.

Moliri iter. Senec. Oedip. 13. 4. Vide Molior.

Munire iter. Vide Munio.

Obſepire iter alicui. Vide Obſepio.

Latum pandi iter. Senec. Herc. fur. 9. 10.

Splenē iter parare. Claud. 2. in Eutrop. 20.

Inceptum iter peragunt. Virg. 6. Aeneid. 77.

Propoſitum peragunt iter. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 20.

Pergere iter. Vide Pergo.

Petere iter terra. Cic. pro Plancio, 70.

Præcipere iter. Lilius lib. 3. Decad. 1. Dum præciperent iter nuncijs miſi in caſtra, hoc est, ante caperent. In uulgatis coadibus perperam legitur, præciperent iter.

Vnda præcluſerat iter. Ouid. 14. Metam. 158.

Prætentare iter corniculis. Plin. lib. 9. cap. 32.

Continuum die, noctuq; iter properabat. Tacit. lib. 15.

Radit iter liquidum. Virg. 5. Aeneid. 44. de columba uolente.

Iter nos rapiat ad offia ponti. Valer. 2. Argon. 116.

Remensus iter ſiſſo gradu. Stat. 3. Thebaid. 65.

Remorari iter alicuius. Ouid. 11. Metam. 47.

Repetere iter. Ouid. 3. de Arte, 149.

Cæptum iter rumpere. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.

Inſtitutum iter rumpere. Horat. 3. Carm. ode 2. 1.

Puppis ſoluūt iter. Stat. 5. Syll. 1. 4. 9.

Stratum militari labore iter. Quintil. lib. 2. cap. 13. 11.

Eſt iter ei in Aſiam, hoc est, proficiendum illi, uel proficiſcitur. Cic. ad Atticum, lib. 3. 46. 1.

Eſſe in itinere. Brutus ad Cicronem, lib. 20. 4.

Per inſidias iter eſt. Ouid. 2. Metam. 16.

Tendebat iter ad nauces. Virg. 1. Aeneid. 75. & 173.

Medium tenebat iter claſſe. Virg. 5. Aeneid. 1.

Vertere iter aliquod. Virg. 5. Aeneid. 5.

Vertere iter a portu. Ouid. in Ibin. 12. 4.

Veſtigare iter. Stat. 11. Thebaid. 28.

Vicit iter durum pietas. Virg. 6. Aeneid. 138.

Iter, pro Incepto & inſtituto. Cic. ad Quint. fratrem, lib. 3. 19. 5; Quæ neq; ego impedire Cicronis iter, atq; illam diſciplinam uolo: & ipſe puer magis illo clamatorio genere duci & delectari uideatur: in quo quoniā ipſi quoq; ſuimus, patiamur illum ire noſtris itineribus: id eſt, noſtro dicendi genere.

Recto itinere laſſi plerunq; diuertunt. Quintil. lib. 2. cap. 3. 7.

Itinera, pro Meatus. Colum. lib. 8. cap. 2. 7. 2, Itineraq; ſi loci natura permittit, omni lateri piſcinæ dari conuenit. Id eſt, meatus quibus aqua intret & exeat.

Iter prouum ad honores, Via facilis & compendioſa. Plin. lib. 8. ad Fabatum, epist. 163.

Maniſſum iter ad ingenij lumen oſtendit. Quintil. in Proem. lib. 1. 6.

Inſtruere iter ad bonam famam. Vide Inſtruo.

Amoris iter interrumpere. Cic. Attico, lib. 4. 71. 1.

Fortuna ſalutis monſtrat iter. Virg. 2. Aeneid. 78.

Decline iter ſeneſce. Ouid. 15. Metam. 46.

Vocis iter habere. Ouid. 2. Metam. 167.

Vrine iter. Celsus lib. 7. cap. 2. 5. & 26.

Facere iter ſceleri. Ouid. 13. Metam. 22.

Pergere iter ambitione ac periculoſa uacuum. Tacit. lib. 4.

¶ Itero, iter, pen. corr. (ἰτερόν) iterare, Rurſus aliquid agere, & quaſi per iter factū reuerti. Plaut. 5. 153, Nolo bis iterare, ſat ſic longe ſunt ſabula. Liu. 6. ab Vrbe, 127, Reſiſtere, atq; iterare pugna iubet. Cic. 4. Acad. 156, Itera dum eadem & iſta mihi. Sic, Colum. lib. 8. cap. 8. 2, Iterare dicta.

Actem iterare. Vide Acties.

Aequor iterare, apud Horatium lib. 1. Carm. ode 7. 6. pro Iterum nauigare. Acron.

Fortuna triſti clade iterabitur. Horat. 3. Carm. ode 3. 13.

Curſus iterare. Horat. 1. Carm. ode 34. 1.

Iterare uerba. Cic. in Partitionibus, 13.

Iterare uitam morte. Plin. lib. 7. cap. 55. 3.

Vulnera iterata fixi. Stat. 1. Syll. 2. 17.

Iteratu radiculum. Plaut. Cifin. 22. 6.

Iterandum eadem iſta mihi. Cic. ad Atticum, lib. 1. 4. 31. 1.

Iterare campum, terram, agrum, pro Iterū proſcindere ſiue iterare. Verbum agricolis familiare. Colum. lib. 12. cap. 4. Colles pinguis

Firma, tamq[ue] extra periculum posita iudicia. **Quintilianus** libro 2. capit. 5. 15.
Grave iudicium subire. **Claud.** in Prefat. de bello Get. 2.
Intelligens iudicium. Vide **Intelligo.**
Libare iudicium. **Quint.** lib. 6. cap. 3. 22. Vide **Liber.**
Limatum & politum iudicium. **Cic.** **Volumnio**, lib. 7. 3. 4. 5.
Nonnullum de suo ingenio iudicium fieri. Vide **Nonnullus.**
Peracris iudicium. Vide **Peracer.**
Subtile iudicium. **Horat.** 2. epist. 1. 49.
Synterum & subtile iudicium. **Cic.** **Catoni**, lib. 15. 6. 4.
Varia sunt iudicia: ut in Græcis. **Cic.** in **Oratore**, 20.
Adhibere iudicium. Vide **Adhibeo.**
Adipisci iudicium. Vide **Adipiscor.**
Felli iudicio. **Quint.** lib. 2. cap. 4. 10.
Flectere iudicium suum. **Brutus** ad **Ciceronem**, 16. 19. Vide **Flecto.**
Habere iudicia populi. **Cic.** 1. **Philipp.** 2. 6.
Habere iudicium de aliquo. **Cic.** ad **Atticum**, lib. 1. 4. 310. 1. Si bonitas tua responderit iudicio meo quod semper habui de te, gaudebo.
Habere iudicium de, Aliter. **Cic.** pro **Plancio**, 76. Tum hercule me conficari non iudicium aliquo habuisse de Reip. utilitate. id est, nihil respexisse **Remp.**
Interponere iudicium. **Cic.** ad **Atticum**, lib. 8. 14. 7. 14. Scripsisti sedatore animo, nullum meum iudicium interponens, sed exquirens tuum.
Interponere alicui rei suum iudicium. **Quintilian.** libro 1. capite 7. 15.
Permittere omnia iudicio alterius. Vide **Permitto.**
Acri iudicio perpendere aliquid. **Lucret.** lib. 2. 209.
Prebere iudicia alicuius rei. **Quint.** lib. 1. cap. 2. 1. 6.
Stare suo iudicio. **Cic.** 3. **Offic.** 1. 49.
Subire iudicium grave. **Cic.** 1. de **Oratore**, 62.
Opinio populi & iudicium intelligentium. **Cicero** de **claris** **Oratorib.** 99.
Emereri hominum iudicium. **Quint.** in **Proem.** lib. 4. 1.
Meo iudicio. **Cic.** de **clar.** **Orat.** 16. id est, opinione mea, siue quatum iudicare possum, & ut sentio.
Meum iudicium fuit. Ita existimaui. **Cic.** 1. **Tuscul.** 2.
Iudicialis, & hoc iudiciale pen. prod. (**αἰτιατικὸς, ἀμαυτὸς**)
Quod ad iudicium pertinet.
Iudiciale genus dicendi. **Cic.** 1. de **Inuent.** 11. Iudiciale est, quod positum in iudicio habet in se accusationem & defensionem, aut petitionem & recusationem. **Idem** ad **Atticum**, lib. 2. 16. 5. **Quint.** lib. 2. cap. 1. 8.
Iudiciales cause. **Cic.** 2. de **Diuinat.** 8. 2.
Iudiciales suppressiones. **Cic.** pro **Cluentio**, 53.
Iudicialis molestia. **Cic.** ad **Atticum**, lib. 13. 2. 6. 4. 3.
Iudiciarius, Adiect. (**δικαστικὸς**) **Idem:** Quod ad iudicem, siue iudicium pertinet.
Iudiciaria controuersia. **Cic.** 3. **Verr.** 3.
Lex iudiciaria. **Cic.** in **Disonem**, 7. 4.
Res iudiciaria. **Cic.** 4. **Verr.** 2. 1.
Iudiciarius questus. **Cic.** pro **Cluentio**, 57.
Iouernia [**ἰουερνία**], **Plinio** **Iuerna**, nunc **Irlandia** dicitur, eis uulgo **Irelond.** **Anglorum** regi parei. **Ptolemæus** libro 2. capit. 2.
Iugalis, iugamentum, iugatus Vide **Iugum.**
Iugerum [**ἰγέρω**], **pen. corr.** (**ἰγέρω, ἰγέρω**) uel nominatiuo iuger, datiuo iugero, accusatiuo & uocatiuo iugerū, ablatiuo iugero & iugere. Et pluraliter, nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo iugera, genitiuo iugerum, datiuo & ablatiuo iugeris uel iugeribus.
Iugerum uocabatur (inquit **Plin.** lib. 18. cap. 3. 1.) quod uno iu-

go boum in die exarari posset. **Columel.** lib. 5. cap. 1. dicit Gallos semijugerum, arepennum uocare. **Varro** lib. 1. de **Re Rust.** cap. 10. In **Hispania** ulteriore metuntur iugis in **Campania** uersibus: apud nos in agro Romano ac Latino iugis. **Iugum** uocant, quod iuncti boues uno die exarare possint: uersum dicunt, centum pedes quo uouersum quadratum: iugerum, quod quadratos duos actus habeat. **Tibullus** lib. 2. eleg. 3. 10.
Vi multo innumeram iugere pascat ouem. **Iuuenat.** **Satyr.** 9. 6.
Quantum erat exhausti lumbos donare clientis iugeribus paucis. **Cæs.** 1. **bel. Civil.** 66. Militibus in concione agros ex suis possessionibus pollicetur quadraginta in singulos iugera. **Cic.** ad **Att.** lib. 2. 31. 2. Hoc duplicatum facit iugerum, & ab eo quod erat iunctum, nomen iugeri usurpauit. De actu quadrato. **Colum.** lib. 2. 3. 12.
Arat salerni mille fundi iugera. **Horat.** **Epod.** 4. 3.
Ieiuna soli iugera. **Senec.** **Herc.** **Oeth.** 2. 7.
Iugeratim, pen. prod. **Aduerb.** (**αἰτιατικῶς**) **Per** singula iugera. **Colum.** lib. 3. cap. 3. 4. **Vi** primæ uineæ centenas amphoras iugeratim præberent.
Iugis Vide **Iugum.**
Iuglans [**ἰγλάντις**], **f. g.** (**ἰγλάντις, ἰγλάντις**)
Nonnulli à iuando, & glande appellatam putant. Alij quæsi **Iouis glandem** existimant uocatum: quod hæc arbor nunces habet suauiori sapore, quam glandes. Vide **Plinium** lib. 15. cap. 22. **Cic.** 5. **Tusc.** 8. 3. instituitq[ue] ut candentibus iuglandum putaminibus barbani sibi & capillum adurerent.
Iugo [**ἰγός**], **Vide** **Iugum.**
Iugula [**ἰγύλα**], **pen. corr.** **Stella** **Orid.** quod amplior sit cæteris, quasi **nux** iuglandis, inquit **Festus.** **Plaut.** **Amph.** **Neq[ue]** iugula, neq[ue] **Vesperugo**, neq[ue] **Virgilicæ** occidunt.
Iugulus & iugulum, iuguli, **pen. corr.** (**ἰγύλιος, ἰγύλιος**) dicitur anterior pars colli, unde uox halitusq[ue] procedit: iugo, quod per eam pectori caput iungatur. Et duplicem esse conspiciat. **Quint.** **Declamat.** 9. **Idem** præbendus erat iugulus, & fundenda uita cum sanguine. **Corn.** **Celsus**, lib. 8. A dextro iugulo si id fractum est, ad alam sinistram: à sinistro, ad dextram. **Cicero** de **Fato**, 16. **Quod** iugula concussa non haberet.
Ensem accipit iugulo. **Virg.** 10. **Aeneid.** 179.
Senilem iugulum confodiam. **Lucret.** lib. 3. 1. 48.
Aperto iugulo cruentauit testa. **Quid.** epist. 8. 11.
Demittere cruorem iugulis. **Virg.** 4. **Georg.** 10. 8.
Dare iugulum cultris. **Ouid.** in **Ibin.** 2. 2.
Dare iugulum, & petere iugulum. **Cic.** pro **Milone**, 23.
Iugulum ferire dixerunt ueteres, pro interficere.
Iugulis ciuitatis intenta tela, pro imminente mortis periculo. **Cic.** in **Disonem**, 3.
Ostentare iugulum pro capite alicuius, uelle se obicere periculo capitis pro uita alterius. **Cic.** ad **Atticum**, lib. 1. 11. 7.
Iugulum petere, in agendis causis tunc dicitur orator, quando quod est potentissimum, id inuadit, ac premii ualidissimi aduersarium, uideturq[ue] illum iugulare argumentis, perinde ac uibratis telis. **Quint.** lib. 8. cap. 6. Nam illa agendis causis iam detrita, pedem conferre, & iugulum petere, & sanguinem mittere, inde sunt, nec offendit tamen.
Resoluere iugulum ferro. **Ouid.** 6. **Metam.** 129.
Resoluere iugulum macrone. **Ouid.** 1. **Metam.** 4. 6.
Iugulo, iugulas, penultima corrept. (**ἰγύλο, ἰγύλο**) iugulatare, inferre mortem, & ueluti abscisso iugulo uita priuare. **Cicero** pro **Quintio**, 29. iugulare ciuem ne ipse quidem quisquam bonus uult.
Medio iugulaberis ense. **Ouid.** 12. **Metam.** 97.

Homines

Homines iugulare. **Horat.** 1. epist. 2. 7.
Iugulati pecudes. **Virg.** 12. **Aeneid.** 43.
Iugulatus ab Achille. **Quid.** 12. **Metam.** 1. 7.
Iugulare hominem suis uerbis: hoc est, conuincere. **Terent.** **Euanch.** 3. 1. 27.
Iugularas hominem: quid ille? Sic, apud **Ciceronem**, 7. **Verr.** 130. **Omitto** ac negligo cætera, sua confessione induatur ac iuguletur necesse est.
Iugulare hominem suo sibi gladio. **Terent.** **Adelphis.** 5. 8. 36.
Suo gladio, suoq[ue] telo iugulari dicitur, qui suis ipsius dictis reuincitur: aut qui suo ipse inuento, dolocæ capitur. **Erasmus.** **Vide** **Gladius.**
Iugulare aliquem gladio plumbeo: hoc est, stulti leuicq[ue] argumēto quempiam conuincere. **Cic.** ad **Atticum**, lib. 1. 11. 4.
Iugulare, etiam de morbo & aquis dicitur. **Celsus** lib. 3. **Quarta** neminem iugulat. **Martial.** lib. 2. 3. 18.
Aut ubi mors non est, iugulatis aquæ?
Iugulare, ad inanimata transferunt. **Martial.** lib. 1. 102.
Scelus est iugulare falernum.
Iugulatio, Verbale (**ἀνθρώπων**) **Hirtius** 6. **bel. Hispaniensis**, 62. iugulatione oppidanorum facta.
Iugum [**ἰγύγιον, ἰγύγιον**], dicitur quod iungatur, & in arcum ardetur. Est autem proprie montis cacumen. **Virgil.** **eclog.** 5. 15.
Dum iuga montis aper, flumens dum piscis amabit. **Cæsar** 7. **bel. Gal.** 2. 65. Tandem **Germani** ab dextro latere summū iugum nati, hostes loco depellunt.
Acclium iugum. **Ouid.** 5. **Fast.** 31. **Vide** **Acclius.**
Aquosa iuga. **Stat.** 4. **Syl.** 6. 21.
Arduo iugo surgit alta rupes. **Senec.** 1. **Thebaid.** 1. 4.
Asperum iugum. Vide **Asper.**
Coniuncta iuga. Vide **Contineo.**
Frondo iuga. **Ouid.** 1. de **Remed. amor.** 4. 1.
Immo iugis iugis tumet Ida. **Ouid.** epist. 5. 2. 8.
Saxosum iugum. **Ouid.** in **Ibin.** 58.
Spiriti terga iugi. **Propert.** lib. 4. eleg. 4. 10.
Circummissus iugo. Vide **Circummitto.**
Iugum [**ἰγύγιον**], **Lignum** instrumentum, quo iunguntur boues, & adiuuicem ardentur. **Plin.** lib. 9. cap. 15. 1. **Nec nisi** boum iugis extractus.
Adamantina iuga. Vide **Adamas.**
Curium temone iugum. **Iuuen.** **Satyr.** 10. 14.
Curua iuga. **Ouid.** 1. de **Arte.** 6. 4.
Demere iuga fatigatis bobus. **Horat.** 3. **Carm. ode** 6. 9.
Detrectans iuga bos. **Virg.** 3. **Georg.** 11.
Ferunt iuga tauri. **Ouid.** epist. 6. 10.
Incidit ceruicibus iugum. **Vide** **Incido.**
Bos nullum passa iugum. **Ouid.** 3. **Metam.** 3.
Resoluere iugum. **Catull.** de **Berecynth.** 5. 8. 16.
Tauris iuga soluet arator. **Virg.** **eclog.** 4. 9.
Iugo subdere. **Plin.** lib. 8. cap. 16. 1. 4.
Iugum subire. **Plin.** lib. 10. cap. 4. 5. 1.
Debile iugum sustinere. **Ouid.** 3. de **Ponto.** eleg. 1. 14.
Vitare onus iugi. **Catull.** de **Berecynthia.** 5. 8. 7.
Iugum, pro pari boum. **Cic.** 5. **Verr.** 2. 1. **Quid** qui in singulis iugis arant, qui ab opere ipsi non recedunt, &c.
Iugum aquilarum. **Plin.** lib. 10. cap. 4. 1. **Budæo** uidetur pro pari accipiendum.
Iugum hominum impiorum, per translationem: id est, par. **Cic.** 11. **Philipp.** 2. 92. de **Antonio** & **Dolabella.**
Pari iugo nitidus est, pari labore & concordia. **Plinius** epist. 9. libro 3.
Iugum accipere, hoc est, onus, laborem, & prouinciam, imperia um ac dominium subire. **Lucret.** 4. lib. 7. 143.

Thestauri pars 2.

Abire sub iugum. Vide **Abeco.**
Acceptare iugum. **Silius** lib. 7. 9. Vide **Accepto** in **Accipio.**
Accipere iugum. **Tacit.** lib. 12. Vide **Accipio.**
Adactus iugo Rhenus. Vide **Adigo.**
Ciuitatis iugum deicere à cernicibus. **Cic.** 1. **Philipp.** 4.
Turpi iugo eripere colla. **Horat.** 2. **Serm.** **Satyr.** 7. 19.
Exuere iugum. **Tacit.** lib. 20.
Seruili iugum ferre. **Stat.** 3. **Syl.** 4. 7.
Imponere iugum alicui. **Ouid.** epist. 9. 2.
Herili iugo laxatus famulus. **Claud.** 7. **Pæneg.** 12. 3.
Animum iugo premit turpis Cupido. **Senec.** **Agamem.** 3. 6.
Famulare collo nobili subeat iugum. **Senec.** **Troade.** 8. 3.
Læsuro subtrahere colla iugo. **Ouid.** 1. de **Remed. amor.** 18.
Iugum, Sub quo ignominie gratia uicti hostes mittebantur. Nam fixis in terram duabus hastis, super eas ligabatur teretia & tunc uicti hostes disungebantur, & sub illa transire cogebantur inermes. Hæc ex **Fest.** Vide **Liu.** ab **Urbe**, lib. 3. 122. inde subiugare, pro debellare, ac subicere. **Cicero.** Antequam iret in exilium, si omnibus graue seruitutis iugum esse debet in libertate educatis.
Mittere sub iugum. Vide **Mitto.**
Iugum in uinea dicitur, quum duabus aut pluribus periculis fixis, alie super eas alligantur, in quibus uues coniunguntur, & quasi iugum in summitatem quandam faciunt. **Quod** uictes ipse, seu uinea, iugate dicuntur. **Quod** si hastilibus in terra defixis, singule transferræ pericæ in unam tantum partem ordinis innectantur, unijugæ uinea dicuntur: & genus ipsum iugi, canterium rustici uocant. **Plinius**, **Salices** quæcūq[ue] in proceritatem magnam emittunt iugis uinearum pericæ. **Idem** lib. 7. cap. 21. 11. **Simplici** iugo constat porrecto ordine, canterium appellant. **Columell.** lib. 12. cap. 15. 1. **Et** **Varro** 1. de **re Rust.** cap. 8. 1.
Iugum uocant (inquit **Varro** 1. de **re Rust.** cap. 10. 1.) quod iuncti boues uno die exarare possunt.
Arare in singulis iugis. Vide **Arō.**
Iugum, Lignum quo textores telam conuoluunt. **Ouid.** lib. 6. **Metamorph.** 11.
Tela iugo est iuncta.
Iugum (**ἰγύγιον**) pro **Libra**, sidere celeste. **Cicero** 2. de **Diuinat.** 2. 4. 7. **L. quidem** **Tarutius Firmianus** familiaris noster, in primis **Chaldaicis** rationibus eruditus, urbis etiam nostre natalem diem repetebat ab his **Parilibus**, quibus eam à **Romulo** conditam accepimus: **Romanisq[ue]** in iugo quæ esset **Luna**, notam esse dicebat. **Quem** locum uelut expones **Solimus**, sic ait cap. 2. **Romulus** auspiciatō fundamenta murorum iecit duodeuiginti natus annos, undecimo calendæ **Maia**, hora post secundam ante tertiam, sicut **Lucius Tarutius** prodidit mathematicorum nobilissimus, loue in **Piscibus**, **Saturno**, **Veneri**, **Marte**, **Mercurio** in **Scorpionē**, **Sole** in **Taurō**, **Luna** in **Libra** constitutis.
Iuga, tabellæ nauium, in quibus sedent remiges, quæ transita uocantur. **Virg.** 6. **Aeneid.** 83.
Inde alias animas quæ per iuga longa sedebant,
Deturbat, laxatq[ue] foros.
Iugosus, pen. prod. iugis abundans. **Ouid.** 1. **Amor. eleg.** 1. 3.
Quis probei in **Syluis** **Cerere** regnare iugosus?
Lege **phædræ** **uirginis** **arua** **colit**
Iugo, iugas (**ἰγύγιον**) iugare, coniungere, quasi ad unum iugum alligare. **Cic.** lib. 2. **Tusc.** **Hoc** quidem commune est uirtutibus omnes enim inter se nexæ & iugate sunt.
Iugare aliquam alicui. **Virg.** 1. **Aeneid.** 70.
Puellæ iugare iuuenem. **Catull.** **Argemont.** 5. 5.
Fœminæ iuganda. **Horat.** in **Carm. seculari.** 4.
Corda **faci** **iugandi.** **Stat.** 1. **Sylu.** 2. 37.

F f 3

Iugate

Iugate virtutes. Cic. 3. Tusc. 30.
 Iugari vinee dicuntur, quae in iugum constituuntur. Colum. Sec-
 quitur iam adminiculande iugandeq; vinee cura.
 Iugarius (ἰουγάρης) Id est, bubulcus: et auriga boum sive
 arator, qui iuga ducit et regit. Colum. lib. 1. cap. 6. 4. Lata
 bubilia esse oportebit, pedes decem, vel minimum nouem:
 quae mensura et ad procumbendum pecori, et iugario ad
 circumueidum laxa ministeria praebeat.
 Iugatorius (ἰουγάτοριος) Adiectiuum: iugatorius bos, qui iu-
 go subditur. Varro 2. de re Rust. cap. 5. 8.
 Iugamentum, iugamenti (ἰουγάμεντον) Catoni tam ex materia est,
 quam ex structura, capite 17, iugamenta et antepagmenta
 quae opus erunt, ex lapide indito. De redemptore loquens.
 Iugalis, et hoc iugale, pen. prod. (ἰουγάλιος) ut, iugale uincula-
 lum, pro copula matrimonij. Virg. 4. Aeneid. 4.
 Si cui me uinclo uellem sociare iugali.
 Iura iugalia. Ouid. 7. Metam. 145. hoc est, coniugalia.
 Lectus iugalis. Virg. 4. Aeneid. 100.
 Sacra iugalia. Ouid. 7. Metam. 142.
 Teda iugali accepta mulier. Ouid. epist. 4. 25.
 Tori iugales. Stat. 3. Sylu. 5. 14.
 Iugales, pro Equis. Virg. 7. Aeneid. 56.
 Absenti Aeneae curram, geminosq; iugales.
 Socij iugales. Silius lib. 16. 81.
 Emeritos uertunt ad pascua nota iugales. Claud. 2. de rapt.
 Proserp. 64.
 Iuges (ἰουγες) eiusdem iugi pares: unde et coniuges et se-
 iuges. Festus.
 Iugis, et hoc iuge (ἰουγες) Astidius, continuus, quasi sem-
 per iugo affixus. Plaut. Pseud. 3. 81.
 Istocine pacto me adiutas id id quod mihi est.
 Nam is mihi thesaurus iugis in nostra est domo.
 Iugis puteus, iugis aqua. Cic. 1. de Diu. 183.
 Fons iugis aqua. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 1.
 Putei perennes iugis aqua. Horat. 1. epist. 15. 4.
 Iuge auspiciu. Vide Auspicium.
 Iugiter, pen. corr. (ἰουγίτης) Aduerbium, Continuè. Plaut.
 Milit. 10. 62.
 Venerem, amorem, amicitiamq; accubans exerceo,
 Et quidem aepol omnes mores ad uenustatem iugiter.
 Iugurtha (ἰουγούρθας) rex Numidarum callidus, bellicosus et
 perfidus, uictus tandem à Marcio consule Romano, et Ro-
 ma in carcere necatus. Lege Salsitium.
 Traximus immanem Marij sub uincula iugurtham. Claud. de
 bello Gild. 19.
 Triumphatus iugurtha. Lucan. lib. 2. 18.
 Iugurthinus, pen. prod. Adiectiuum. Quintil. lib. 8. cap. 3. Iu-
 gurthina historia.
 Iulia] Plinio lib. 4. cap. 34. Norici oppidum. Iulia item, Au-
 gusti filia, Solino.
 Iulio bona] penult. corr. (ἰουλιόβονα) Galliae Celticae urbs,
 Ptolemaeo lib. 2. cap. 8. Vulgò Honfleur.
 Iulio brigia] pen. corr. (ἰουλιόβριγία) Ptolemaeo lib. 2. cap. 6.
 Hispaniae urbs. Vulgò Logronio.
 Iulio magus] pen. corr. (ἰουλιόμαγος) Andium ciuitas in Gal-
 lia, Ptolemaeo autore lib. 2. cap. 8. Vulgò Angiers.
 Iulis] dictio trisyllaba, pen. prod. huius iulidis, s. g. Piscis ge-
 nus, Plinio lib. 32. cap. 9. 2. Optimum est scorpionibus et iu-
 lide, et saxatilibus, nec uirus respicientibus.
 Iulium Carnicum] ἰουλιον κάρνικον, Ptolemaeo libro 2.
 cap. 14. Vrbs inter Italiam et Noricum. Hodie Gollia, di-
 tionis Austriae.
 Iulius] ἰούλιος, dictum est Caesar, ut quidam tradunt, quod hoc
 mense ad quartum idus Quintiles creatus sit dictator seu

quod eo mense natus dicatur. Sed istud quam alienum sit à
 ueritate, uel hinc constat, quod in Iulij Caesaris iam uita dea
 functi honore, mense Iulio nomen est inditum. Id quod ab
 uide testatur Macrobius 1. Saturnal. cap. 12. Habet autem Iu-
 liorum familia nomen ab Ascanio Iulo, Aeneae filio. Virgil. 1.
 Aeneid. 53.
 Iulius, à magno demissum nomen Iulo. Hinc
 Iulianus, pen. prod. Adiectiuum (ἰουλιανός) unde Iuliani mili-
 tes, apud Suetonium dicti sunt Caesariani. Et Iuliani anni,
 quos idem ordinant. Similiter Iuliana uestigalia, apud Ci-
 ceronem 13. Philipp. Est et Iulianus nomen proprium.
 Iulius, Adiectiuum (ἰούλιος) ut,
 Sidus Iulium. Horat. 1. Carm. ode 12. 10. id est, stella Ce-
 saris, ut ait Porphyrio.
 Domus Iulia. Ouid. 4. Fast. 8.
 Iuleus, pen. prod. (ἰούλιος) Adiectiuum quadrisyllabum. O-
 uid. 6. Fast. non procul à fine,
 Tempus Iuleis cras est natale calendis. hoc est, men-
 sis Iulij.
 Iulee uoces quae sint apud Lactantium in Phoenice, uide Ianum
 Parrhasium in Claudiano de raptu Proserp. et Caelium
 lib. 3. cap. 11. Vterq; interpretatur suauis et dulcis.
 Iulus] pen. prod. (ἰούλιος) filius Aeneae, alio nomine Ascanius.
 Virgil. 1. Aeneid. 55.
 At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo. Seruius tra-
 dit, Ascanium et Mezertium singulari certamine dimicasse,
 se, et occiso Mezertio Ascanium Iulum ceptum uocari, à
 prima barba lanugine, quae ei tempore uictoriae nasce-
 batur.
 Dardanius Iulus. Ouid. 15. Metam. 154.
 Formosus Iulus. Ouid. epist. 7. 16.
 Pulcher Iulus. Virg. 7. Aeneid. 22.
 Iulus, Iuli, pen. prod. Piscis genus est, qui balenis cetisq; dux
 est itineris. Hermolaus. Vide Pium in annotationib. prior.
 cap. 34.
 Iulus, pen. prod. (ἰούλιος) Lanugo pomorum et arborum. Elin.
 lib. 16. cap. 29. 1. Ferunt et auellanae iulos compaillili callo
 ad nihil utiles. Sunt autem Iuli non flores proprie, sed ante-
 cedunt, ut in fico grossulij.
 Iumentum] iumentum (ἰουμέντον, ἰουμέντον, ἰουμέντον) à iuuan-
 do. Cuius appellatione continentur animalia, quae uel sarcina-
 nas gerunt, uel curram trahunt, uel terram excolunt: ut ea-
 qui, muli, asini, camelus, boues. Colum. in praef. lib. 6. 3. Necta-
 men ulla regio est, in qua modò frumenta gignantur, quae nõ
 ut hominum, ita armentorum adiumento iuuentur: unde et
 tiam iumenta nomẽ à re traxere, quod nostrum laborem uel
 onera subuectando, uel arando iuuarent. Plin. lib. 8. cap. 18.
 de camelis: Omnes autem iumentorum in ijs terris dorso
 funguntur. Colum. serẽ iumentum nomine intelligit equos, non
 autem boues, ut lib. 1. cap. 6. Non alius edita esse praesepia
 conuenit, quam ut bos aut iumentum sine incommodo stans
 uesci possit. Iumentorum appellatione boues non continen-
 tur, sed pecoris, inquit Vlpianus in L. ediles, aiunt. de edil. et
 clo. Iumentum, Quicquid nos iuuat. Liu. 4. ab Vrbe, 176.
 Eò missa plaustra iumenta, alia ab Vrbe, exercitum affe-
 ctum praelio ac uia nocturna excepere. Fortasse hic etiam
 pro equis accipitur.
 Iumentarius, Adiectiuum. ut Mole iumentariae. Iabole-
 nus in l. dolia. ff. de institut. uel instrument. Molae ma-
 nuarias quidem suppellectilis, iumentarias autem instru-
 menti esse.
 Iuncus] iunci, m. gen. (ἰούκος) à iungendo dicitur: quod usus
 eius ad iuncturas uilis est. Plinius lib. 2. 1. cap. 18. maria iunco-
 rum refert genera.

Eficella

Eficella leui detexta est uimine iunci. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 4.
 Lucus densus iuncis. Ouid. 6. Fast. 83.
 Bibulus iuncus. Vide Bibo.
 Leuis iuncus. Propert. lib. 4. eleg. 2. 9.
 Limosus iuncus. Virg. eclog. 1. 10.
 Mollis iunco detexere aliquid. Virg. 2. eclog. 15.
 Palustres iunci. Ouid. 8. Metam. 68.
 Iuncinus, penultima correpta, Adiectiuum (ἰουκινός) Plin.
 libro 15. capite 7. 6. Sic et Rhodium est irosus, iuncinum
 et iunco.
 Iuncus, Aliud adiectiuum (ἰουκός) Quod ex iunco factum
 est: ut iuncea crasis, Plin. lib. 2. 1. cap. 14. 6. Et apud Colum.
 lib. 12. cap. 6. 1. Iuncea sporta.
 Vincta iuncea. Ouid. 4. Fast. 175.
 Iuncea uirgo, per translationem, Tenuis et flexilis. Terent.
 Eunuch. 2. 3. 24. Donatus.
 Iuncidus, pen. corr. Adiectiuum, Tenuis, Exilis, qualis est iun-
 cis. Varro de re Rust. lib. 1. cap. 31. 2. Iuncidum enim sar-
 mentum propter infirmitatem sterile, neq; ex se potest cij-
 cere uitem, et c.
 Iuncosus, pen. prod. Adiectiuum (ἰουκόσος) Iuncis plenum.
 Plin. lib. 18. cap. 6. 13. Iuncosus ager uerti pala debet.
 Liura iuncofa. Ouid. 7. Metam. 47.
 Iunctum, iuncti, penultima producta (ἰουκτόν) Locus iun-
 cis consuetus. Varro 1. de re Rust. 8. 2. Primum genus quod
 dixi, maxime querit salicta, secundum arundinetia, tertium
 iuncta.
 Iungani] Ligures, incolae Alphij oppidi: distant à Mo-
 neci portu Itadjs quadringentis octoginta. Perotius.
 Iungo] iungis, iunxi, iunctum (ἰουγώνω, ἰουγύνω) iunge-
 re, Copulare, quasi in unum agere. Datio sapissime
 iungitur. Plinius libro 11. capite 37. 49. Cervix articulo-
 rum nodis, iungitur.
 Iungere cum. Cic. 2. de Diu. 221. Religio quae est iuncta cum
 cognitione natura.
 Iungere cum aliquo alium arctissimo uinculo. Plinius epi-
 stol. 2. 43.
 Iungere et copulare inter se. Cic. 1. de Orat. 112.
 Iuncta charitas inter paucos. Cic. de Amicitia, 18.
 Orbiculatum iungere. Vide Orbis.
 Affinitates iungere cum aliquo: hoc est, Affinitate cum eo con-
 iungi. Liu. 1. ab Vrbe, 4.
 Amores iungere. Tib. lib. 1. eleg. 1. 14.
 Arma alicui iungere. Liu. 1. ab Vrbe, 7.
 Coniugio iungam stabili. Virg. 4. Aen. 25.
 Dextram iungere dextrae. Virg. 1. Aen. 82.
 Equos iungere curru. Virg. 1. Aen. 163.
 Equum iungere equo alterius. Caesar 8. bel. Gall. 169.
 Foedera iungere. Liu. 7. ab Vrbe, 134.
 Foedere alicui regi iungi. Liu. 6. bel. Pun. 126.
 Gradus iungere. Sil. lib. 4. 75.
 Iter iungere. Marcial. lib. 2. 6. Alij legunt, interiungere. Vt
 de Interiungo.
 Iungi lateri cuiuspiam. Ouid. 2. Metam. 90.
 Ad curram iungere leones. Vide Ad praepositionem.
 Manus iungere, et foedus concipere. Stat. 2. Achill. 46.
 Ostia iungere. Ouid. 2. Metam. 72.
 Preces humiles iungere. Ouid. 2. de Arte, 51.
 Iungere herdam equis. Cic. Attico lib. 6. 112. 5. Et, iungere
 equos ad curram. Sueton. in Caesare.
 Iungere se uero. Virg. 4. Aen. 39.
 Iungere ad se aliquid. Cic. pro Rosc. Amer. 81.
 Societate gentibus iungi. Liu. 6. Pun. 25. 2.
 Societatem alicui iungere. Liu. 4. bel. Pun. 25.

Tauros iungere. Virg. 8. Aeneid. 64.
 Quis neq; mos, neq; cultus erat, nec iungere tauros,
 Aut componere opes norant, aut parcere parto.
 Teda iungere. Stat. 3. Sylu. 4. 11.
 Taurus iunxit te mihi. Ouid. 1. Metam. 71.
 Verba iungere. Mart. lib. 6. 54.
 Verba iungere, pro Componere. Cic. in Topic. 18. Quintilian,
 lib. 9. cap. 4.
 Iunctus (ἰουκτός) Participium, sive Nomen ex partici-
 pio: ut, iunctus illi cognatione. Liu. 5. bel. 81.
 Vetus amicitia puer puero iunctus. Ouidius 4. de Pontò, et
 leg. 3. 3.
 Amore iunctus alicui. Ouid. 1. de Pontò, eleg. 8. 7.
 Foedere aliquo iuncti. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 6.
 Amor legitimo foedere iunctus. Ouid. 2. Trist. 107.
 T. Quintio Crispino Badius Campanus hospes erat per familia-
 rari hospitio iunctus. Liu. 5. bel. Pun. 99.
 Iuncta matrimonio puella. Liu. 10. bel. Pun. 62.
 Iunctum ex horum partibus. Cicero 2. de Inuentione, 238.
 Ex me et ex te iunctus M. Pomponius. Cicero ad Atticũ, li-
 bro 4. 84. 11.
 Iunctus à sanguine materno. Ouid. 2. Metam. 72.
 Ab usu modico tibi iunctus. Ouid. 2. de Pontò, eleg. 5. 2.
 Amici iuncti. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 11.
 Ars iuncta cum uiribus. Ouid. 8. Metam. 6.
 Post autem causa fuit propior, et cum exitu iunctor. Cicero
 de Fato, 54.
 In amore iunctae columbae. Propert. lib. 2. eleg. 16. 6.
 Iuncta inuidia gloria: id est, quae inuidia non caret. Cic. ad Atti-
 cum, lib. 1. 14. 7.
 Inaiguatio iuncta conquestioni. Cicero 2. de Inuentione,
 146.
 Iunctus mulus à clitellario differt: hoc est, mulus qui iugo af-
 fuit. Columella libro 3. cap. 2. 3. Arborese ferendi causa
 collo, uel mulo clitellario afferre, sed iuncto aduehere non
 permittitur.
 Sedet ignoto iuncta puella uiro. Ouid. 2. Trist. 57.
 Salus nostra iuncta est. Ouid. epist. 19. 46.
 Sapientia iuncta eloquentiae. Cic. 3. de Orat. 79.
 Versus impariter iuncti. Hor. de Arte, 15.
 Vinee moenibus iuncta: id est, ad mota. Liuus ab Vrbe, libro
 5. Loquitur de tormentis bellicis,
 Iunctura, penultima producta (ἰουκτούρα, ἰουκτούρα) Coniun-
 ctio. Plin. lib. 13. cap. 15. 2. Mantis miraculum in ea est, ar-
 tis latente iunctura.
 Iunctura boum. Colum. lib. 2. cap. 2. 18.
 Genuum iunctura. Ouid. 2. Metam. 165.
 Iunctura uerborum, pro continuatione et compositione.
 Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Callida iunctura. Hor. de Arte, 10.
 Iunctura, posturaq; ligni scite periteq; facta. Gellius, libro 5.
 capite 3.
 Iunctio, Verbale (ἰουκτιον) Cic. 1. Tusc. 112. Est enim inter-
 ius quasi discessus et secretio ac diremptus earum partium,
 quae ante interitum iunctione aliqua tenebantur.
 Iunctim, aduerb. (ἰουκτιμ) Sine interuallo. Suetonius, Ma-
 gistratus et maturius inchoauit, et penè iunctim per-
 currit.
 Iuniculus] iuniculi, pen. corr. in uide dicitur, quem draconẽ
 alio nomine uocant. Plin. lib. 17. cap. 22. 14. Nec ueterem
 placet palmitem in longum, et ad quartum usq; pedamentu-
 tum emitti, quod alij dracones, alij iuniculos uocant, ut facti
 aut quae masculata appellant.
 Iunior] Vide Iuuenis.

et 4 Iuniper

Iuniperus] iuniperi, f. g. pen. corr. (ἀρνισός) Arbuscula quae in arenosis frequens nascitur, comā utrens perpetua: un de et topiario operi idonea, et cariosam senectam non sentit. Vide Plinium lib. 16. cap. 25.

Iuniperi grauis umbra. Virg. eclog. 10. 16.

Iunius] mensis (Ἰουνίος) teste Festo, à Iunone putatur dictus, quem Iunoniam, et Iunonium dicebant. Sed postea detritis quibusdam literis, ex Iunonio Iunius est dictus. Sunt qui putant, à Iunio Bruto dictum Iunium. Vide Macrobiū. 1. Saturn. 12. Alij à Iunioribus deriuant: sicut Maium à maioribus. Ouid. 6. Fast. 18.

Iunius est iuuenium, qui fuit ante senum.

Iunius è iuuenium nomine dictus adest. Ouid. 5. Fast. 16.

Iunius Brutus. Vide Brutus.

Iunix] iuniceis, pen. prod. f. g. (ἀιμαόλη) Tenebre etatis bos foemina, quae iam cessauit uulua esse, nec dum tamen ad summam magnitudinem peruenit: dicta quasi iuuenca, à Iunio = re etate. Persius Satyr. 2. 5.

Tot tibi quum in flamma iunicum omenta liquefiant. Plaut. Milit. 6. 33.

Quam mox ad stabulum iunice recipiat sese pabulo.

Iuno] Ἥρα, Dea credita est Iouis soror et coniunx, à iuuan = do nominata. Vide Cic. lib. 2. de Nat. deor. 95. Iunonis multa sunt nomina. Est enim Curetis, quae uicitur curru et hasta. Virg. 1. Aen. 7.

— hic illius arma,

Hic currus fuit. Est et Lucina, quae partibus praest. Terent. 3. 1. 15.

Iuno Lucina fer opem. Est regina. Virg. 1. Aen. 10.

Ast ego quae diuinum incedo regina. Et quia praest nubentibus, pronuba dicitur. Virg. 4. Aen. 34.

— et pronuba Iuno.

Inferna Iuno. Virg. 6. Aen. 28.

Magna. Virg. 3. Aen. 87.

Matrona. Hor. 3. Carm. ode 4. 12.

Maxima. Virg. 4. Aen. 75.

Omnipotens. Virg. 4. Aen. 139.

Profunda Iuno, Proserpina. Claudianus 1. de raptu Proserpinae, 1.

Pronuba. Virg. 4. Aen. 34.

Regia. Virg. 1. Aen. 90.

Saturnia. Virg. 3. Aen. 76.

Sceptrifera. Stat. 10. Theb. 11.

Iunonialis, penultima producta, Adiectiuum. Ouidius lib. 6. Fastorum.

Iunonale leges tempus, et c. Id est, mensem Iunonium, Alij legunt,

Iunonisq; leges, et c.

Iunonius, Adiectiuum (Ἰουνός) ut, Aus Iunonia, Pa = no. Ouidius 1. de Arte 125. Mensis Iunonius, Ouidius 6. Fast. 13.

Iunonius puer, dicitur Augustus à Cicerone ad Octauium, 10. Ego ipse Senatum sibi manus offerre coegi, quum te Iunoniam puerum, et matris tuae partum aureum esse dixi. id est, Martialem, et accerrimum propugnato rem libertatis publicae, quasi Martem quendam iunctum aduersus hostes Senatus, et bonorum. Nam Mars, Iunonis filius fuit.

Templa Iunonia. Quid. 2. Trist. 58.

Iunonicole, penult. correpr. (Ἰουνική) Phalisci. Ouidius 6. Fast. 16.

Iunonigena, pen. corr. (Ἰουνόγενε) dicitur Vulcanus, qui ex sola Iunone natus fuit. Ouidius 4. Metamorph. 35. de amoribus Solis.

Iunonis, promontorium, apud Melam lib. 2. cap. 6. ad finem.

Nunc uulgo dicitur Sancta Maria, uel El puerto de sancta Maria. Testis Oliuarius in Melam.

Iunonia] maior et minor, insulae sunt ex Fortunatis.

Iupiter] pen. corr. (Ἰούπερ) Iupiter, uel Iupiter, secundum Pri scianum, non Iouis: qui genitiuus, non à Iupiter, sed à nomi = natio Iouis. Nam à principio Iouis appellatus est à iuan = do: postea adiuncto altero uocabulo dictus est Iupiter, quasi Iouis pater. Nam quum pro igne ponatur, nulla res sic fouet omnia, quemadmodum calor. A poetis (inquit Cicer. 2. de Nat. deor. 92) dicitur diuinum atq; hominum pater à maioribus aut nostris Optimum maximum. Idem pro Domo sua, 111. Quocirca te Capitoline, quem propter beneficia popu = lus Rom. Optimum, propter uim Maximum nominauit. Idē 3. de Nat. deor. 72. Principio (inquit) Iouis tres numerat q; qui theologi nominantur: ex quibus primum et secundum natos in Arcadia: alterum patre Aethere, et c. Alterum pa = tre Caelo, et c. Tertium Cretensem, Saturni filium, cuius in illa insula sepulchrum ostenditur. Ponitur quandoque pro aere. Hor. 1. Carm. ode 1. 6.

— mane sub Ioue frigido

Venator, tener et coniugis immemor. Iuuenal. Satyr. 5. 8.

— fremere tena quum grandine uernus

Iupiter. Vide et sub dio dicimus: quam Ioue, Iouem uocent Graeci, quem omnia esse uoluerunt. Ut Valerius Soranus: Iuppiter omnipotens regum rerumq; deumq; Progenitor, genitrixq; Deum: Deus unus et omnes. Alibi pro anima mundi, alibi pro pluuia. Virg. lib. 2. Georg. 84.

Et iam maturis metuendus Iuppiter uuis. Est et Iup = piter nomen stelle illius salutaris, quae in ordine secunda est. Aliquando per Iouem intelligimus ipsam uim duorum supe = riorum elementorum, quae actiua est, dum agit in haec duo inferiora, ad generationem et corruptionem.

Ignis rapidus Iouis, Eulmen. Virg. 1. Aen. 10.

Iouis nutrices quae fuerint. Vide Amalthea cornu.

Iouis omnia plena. Virg. eclog. 3. 12.

Altitonans Iupiter. Vide Altitonans.

Aequoreus Iupiter, Neptunus. Claud. 8. Paneg. 57.

Alifonus. Vide Alifonus, in Altus.

Aequus. Hor. 1. Carm. ode 28. 6.

Altus. Ouid. 2. de Arte, 8.

Ardus. Valer. 5. Argon. 33.

Celsus. Valer. 4. Argon. 16.

Cornigero de Ioue natus, De Ioue Hamone. Ouid. in Ibin, 60.

Dextro Ioue liber est. Pers. Satyr. 5. 12.

Fulminantis magna manus Iouis. Hor. 3. Carm. ode 3. 2.

Gelidus. Claud. 5. Paneg. 8.

Humidus. Virg. 1. Georg. 84.

Hyberni Iouis fragor. Stat. 3. Theb. 5.

Inuidii Iouis uxor. Hor. 3. Carm. ode 27. 15.

Maximus. Hor. 1. Serm. Satyr. 2. 4.

Magni Iouis nuncius. Hor. 1. Carm. ode 10. 1.

Nigri Iouis regna, Plutonis. Senec. Herc. Oeth. 13. 20.

Olympicus. Vide Olympus.

Seueri Iouis uultus. Stat. 9. Theb. 168.

Stygis Iupiter, Pluto. Virg. 4. Aen. 128.

Summus, uel supremus. Virg. 1. Aen. 77. Hor. 1. Carm. ode 32. 3.

Tonantis annus hybeanus Iouis. Hor. Epod. 2. 6.

Tremendi solium Iouis, Plutonis. Valer. 3. Argon. 77.

Iura] Ἰουρῶν, mōs est Galliae, Sequanos ab Heluetijs diuidēs. Author Caesar in Cōmētarijs. Vogesius dicitur authoribus.

Iuramentum, Iuratus] Vide Iuro.

Iurgo] iurgas (ἰούργω) iurgare, Ex iure et Ago, quasi de iure ago et contendo. Terent. And. 5. 1. 19.

Cū Dano egomet uidi iurgantē ancillā. Cic. lib. 4. de Re = pub. 5.

pub. 5. Si iurgant, inquit, beneuolorum, concertatio, non ut inimicorum, iurgium dicitur. Lilius 10. ab Vrbe, 171.

Hec iurganti increpantiq; respondebant, confectos se pu = gna hesternae esse.

Iurgor, iurgaris, Deponens (ἰουρῶν) Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 20.

Iurgatur uerbis.

Iurgium, iurgij (ἰουρῶν) Contentio. Cicero de Amici = tia, 67. Cauendum uero, ne etiam in graues inimicitias con = uertant se amicitiae, è quibus iurgia, maledicta, contume = lia gignantur.

Aere iurgium. Tacit. lib. 20. Vide Acer.

Inimica iurgia. Senec. Thyeste. 7. 1.

Insana iurgia. Ouid. 1. Fast. 15.

Abstinerē iurgijs. Vide Abstineo.

Auferre iurgium. Vide Aufero.

Committere iurgia. Vide Committo.

Contendere cum aliquo iurgio. Vide Contendo.

Gilscant iurgia. Lucret. lib. 3. 97.

Irrita iurgia tactas. Virg. 10. Aen. 19.

Nescere iurgia cum aliquo. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 7.

Rabiosa iurgia uendere. Senec. Herc. furente, 33. de can = didis.

Iurgiosus, penultima producta, Adiectiuum (ἰουρῶν) Contentiosus et iurgiosus. Gel. libro 1. cap. 17. Militer mo = rosa admodum fuisse fertur, et iurgiosa. De Xanthippe So = cratis uxore.

Iuridicus, Iuridictio] Vide Ius.

Iuro] iuras, iurauit et iuratus sum (ἰουρῶν, ἰουρῶν, ἰουρῶν) iurare, à iure fit. Nam iurare proprie est, quidpiam promittere, adhibitis etiā testibus, ita seruaturum ac si ius esset.

Decies iurasti. Vide Decem.

Iurare aras, poetice dixit Horatius, pro aris tactis, libro 2. epi = stol. 1. 4.

Iurandaeq; tuum per nomen ponimus aras.

Bellum iugens iuratur. Stat. 1. Achil. 91.

Fidem iurata secessit. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 1.

Iurati iusturandum uerissimum. Cicero ad Metellum, li = bro 5. 2. 18.

Maria aspera iuro. Virg. 6. Aen. 70.

Iurare conceptis uerbis: id est, dictatis à deferente iuramentum, et ex arbitrio adiurantis: hoc est, adigentis ad iusturandum, pernotatis. Plaut. Pseud. 5. 117.

Iurare alicui, pro In nomen alterius. Plin. in Paneg. 115. Scis tibi ubiq; iurari, quum ipse iuraueris omnibus.

Iurare per. Cicero pro Rabirio Posth. 22. Vbi semel quis pe = iurauerit, ei credi postea, etiam si per plures deos iuret, non oportet.

Per caput hoc iuro. Virg. 9. Aen. 63.

Per sidera iuro. Virg. 6. Aen. 92.

In aliquem iurare: id est, in perniciem alicuius. Ouidius epi = stol. 10. 24.

In me iurauerunt somnus, uentusq; fidesq;.

In facinus aliquod iurare. Ouid. 1. Metam. 49.

Iurare in leges alterius, id est, iurare se seruaturum leges alte = rius. Plin. de Viris illust. 73. Cic. pro Cluentio, 72. Multan = petiuit, qua leges quod in legem non iurasset: quae res nemi = ni unquam fraudi fuit. Sic. 2. de Fin. 89.

Iurare in litem. Cic. pro Rosc. Comedo, 3. Quod in eodidem iniuratus referre noluit, id iurare in litem non dubitet.

Iurare in uerbis aliqua. Caesar 1. bel. Ciuil. 281.

Iurare in uerba alterius. Liu. 8. bel. Pun. 157. Horatius 1. epi = stol. 1. 3.

Nullius addictus iurare in uerba magistri.

Iurare in se. Liu. 2. ab Vrbe, 198. Idem deinceps omnis exerci = tus in se quisq; iurat.

Iurarunt inter se, pro Coniurarunt. Cato apud Plinium libro 29. capite 1. 14. Iurarunt inter se Barbaros necare omnes iurare ex sui animi sententia. Cic. 4. Acad. 261. (medicina.)

Iurandi formula iuris. Ouidius epistol. 20. 27. id est, formula iurifurandi.

Iurans, Participium (ἰουρῶν) ut, Falsa iurans. Ouidius 13. Metamorph. 113.

Verba iurantia. Ouid. epist. 20. 29.

Iuratus, pen. prod. Participium (ἰουρῶν, ἰουρῶν) Qui iurauit. Cicero pro Cecinna, 2. Si enim sunt iuri boni, me adiuant, quum id iurati dicunt, quod ego iniuratus infimo lo. Idem 2. Verr. 20.

Iuratus est mihi, pro iurauit. Plaut. Rud. 3. 1. 6. libro 8. 43.

— num tu iuratus mihi es?

1. Iuratus sum, et nunc iurabo. Lucan. lib. 8. 43.

— mihi per Latium iurata tonantem. id est, quae iu = rauit mihi per Iouem Latialem.

Iuratisimas author, Literatus, et quasi iure iurando doctissimus affirmatus. Plin. in Praefat. operis.

Iuratus, Passiue: ut Bellum iuratum. Sil. lib. 11. 29.

Poedus iuratum Ioui. Sil. lib. 1. 2.

Numina iurata. Ouid. epist. 2. 5.

Iuratus Senatus, iurati indices: hoc est, iurando confirmatus. Plin. lib. 7. cap. 34. Cic. 4. Acad. 263.

Iurato, Aduerb. Paulus in l. qui ff. qui satis. cog. Qui iurato promissit iudicio sisti, non uidetur peccasse, si ex concessa causa hoc deseruerit.

Iurator, pen. prod. Verbale (ἰουρῶν) Senec. de morte Clau. Quis unquam ab historico iuratores exegit?

Iuramentum, iuramenti (ἰουρῶν) apud Senecam legi = tur libro 2. de Clementia, O uocem in concionem omnium mortalium mittendam, in cuius uerba principes regesq; iu = ramentum faciant. id est, in cuius uerba principes iurent. Hac dictione usus est et Vlpianus in l. iusturandum. §. si de qualitate iuramenti, sicq; in Florentinis libris legitur, inquit Budens.

Iurandum, iurandi (ἰουρῶν) Idem quod iusturandum. Plaut. Cistell. 5. 19.

Verum haud metuo, ne iurandum nostrum quisquam exipitet.

Iureiurare (ἰουρῶν) Idem quod iurare. Liu. Decad. 5. lib. 1. 53. Praetores ambo in eadem uerba iureiurarunt.

Iurulentus] Vide Ius, pro liquore.

Ius] iuris, n. g. (ἰούρ) Liquor eorum quae coquuntur: et ad coquinariam pertinet. Plaut. Mostel. 4. 120.

Idem olent, quasi quom una multa iura confundit co = quus. Terent. Eunu. 5. 4. 17.

Quo pacto ex iure hesterni panem artum uorent. Cic. Appio, lib. 9. 20. 7. In ea caena coquus meus praeter ius fer = uens nihil potuit imitari.

Vocare dicitur coquus in ius. Varr. 3. de re Rust. ca. 17. Sic hos pisces nemo coquus in ius uocare audeat. id est, Nemo ijs ue = sci audeat. Bud. Hor. 2. Serm. Sat. 4. 13. Iuris duplex natura. Ius conditum. Cic. 5. Tusc. 138. Quid uictum Lacedaemoniorum in Phiditijs nonne uidemus: ubi quum tyrannus caenauisset Dionysius, negauit se iure illo nigro, quod coena caput erat, delectatum. Tum is qui illa coxerat: Minime mirum, condi = menta enim deseruunt.

Mali conditum ius. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 14.

Tepidum ligurire ius. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 16.

Iureus, Adiectiuum, Quod ex iure fit, ut Iurea placenta, quae est

que è iure tota constat. Plantus.
 Quasi iuram esse ius decet collyricum Subaudiendum est. placentam, quasi dicat, ut ius collyricum non liquidum sit, neque macrum, sed tam crassum et concretum, quam si è iure placenta fieret. Turnebus.
 Iurulentus, Adiectivum (iurulentus) iuris plenum. Cornel. Celsus libro 2. capite 18. Tum res eadem magis alit iurulenta, quam assa magis assa, quam frixa. Celsus, Cibus minime iurulentus.
 Iussulentum (iussulentus) formavit Apuleius in Magia Apol. sic de Ennio dicens, Ostendit qualiter quisque piscium assus aut iussulentus optime sapiat.
 Iussulum, pen. corr. (iussulum) Dimin. Cato cap. 156.6, Possea inde iussulum frigidum sorbere.
 Ius iuris, neutr. gener. (iuris) Est (inquit Donatus) quod omnia recta et inflexibilia exigit. Terentius Heaut. 4. 1. 29.
 Quid cum illis agas, qui neque ius, neque bonum, atque equum fecerunt? Vlp. de iustitia et iure, l. 1. nomen iuris à iustitia appellatum. Nam, ut eleganter Celsus definit apud Vlpianum in l. 1. ff. de iustitia et iure, ius est ars boni et equi.
 Ius bonum, Plant. Mostel. 8. 140.
 Ius bonum dicit, oras, petis. Plantus Stich. 14. 43. Idem Epid. 2. 21.
 — te uolo
 Percontari operam da, opera reddetur tibi, i. ius dicit.
 Hoc est, equum est. Idem Rud. 2. 4. 109.
 Ius oras merum. Cic. 2. Philipp. 81. Ius postulas: sed quid ad rem plus ille poterat?
 Sine bono iure. Plant. Bacchid. 1. 4. 2.
 Sine modo et modestia sum, sine bono iure, atque honore.
 Abire ab iure. Vide Ab eo.
 Colere ius. Vide Colo.
 Exuere ius fasque. Tacit. lib. 19.
 Transcendere fines iuris. Lucret. lib. 3. 13.
 Violare et imminuere ius atque officium. Vide Imminuo.
 Iure, ablativus, id est, merito. Terent. And. 2. 3. 20.
 Ut quum uelut, tibi iure irasci non queat. Cic. 7. Verr. 15. Quam obrem iure in eum animaduertetur.
 Iure ac merito. Iuuen. Satyr. 2. 4.
 Iure damus penas. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 9.
 Iure uel iniuria. Terent. And. 1. 3. 9.
 Quo iure, quaque iniuria precipitem me in pistrinum dabit. Cicero 4. Verrin. 106. Non quero iure, an iniuria sint inimici.
 Meo iure, tuo iure, suo iure. Terent. Adolph. 1. 1. 27.
 Do, pretermitto: non necesse habeo omnia pro meo iure agere. Verba sunt indulgentissimi patris. Meo iure, tuo iure, suo iure, uerba sunt apud doctos frequentissima, sed certe cuiusdam significationis. Est enim Meo iure aliquid agere, facere, idem quod Mea facultate, uel autoritate, uel concessa mihi omnium consensu, libertate et potestate. Cic. 2. de Oratore, Duo illa facillima uidentur, quoniam que difficiliora sunt, non possum, mihi pro meo iure sumo. Idem pro Marcell. Maximam uero partem quasi suo iure fortuna sibi uendicat, et quicquid est prospere gestum, id penè omne ducit suum. Ac si diceret, Nemo unquam fortune in bello non primas detulit partes. Hec ex Budæo. Cicero Attico, Umeris nostris causa fuit, quod non habebam locum ubi pro meo iure diutius esse possem, quam in fundum Stæ. Idem de Fimbriis.
 Optimo iure, uel optima conditione prædica, id est, ut loquimur que multa privilegia habent. Cicero 3. pro leg. Agrar. 6. Budæus.

I V S
 Complecti aliquem æquo iure. Tacit. lib. 2.
 Hoc iure sunt Siculi. hoc est, Hanc iuris æquitatis rationem et habent, et obseruant. Cicero 4. Verr. 21. Siculi hoc iure sunt, ut quod cuius cum ciue agat, domi certet suis legibus.
 Concedere de iure. Vide Concedo.
 Decedere iure, uel de iure suo. Vide Decedo.
 Obtinere iure. Vide Obtineo.
 Ius suum obtinere. Vide Obtineo.
 Ius suum non retinere contra aliquem. Cic. 5. Verr. 29.
 Ius est facere, uel faciendi. Vlpianus in l. nti frui. ff. si usus fructus petatur, etc. Negauit ius esse utendi fructu fructuario: uel sibi ius esse prohibendi. Paulus in l. 3. ff. de seruitut. urb. præd. Ne ius sit uti uicinis nobis alius edificare.
 Ius, est quod uel natura, uel ciuitas, uel populus, uel gens, uel consuetudo iubet. Plant. Epid. 10. 86.
 Atque me minoris factum, præ illo, qui omnium Legum, atque iurum fidor, conditor, cluet. Paul. l. ius pluribus, de iust. et iur. Ius pluribus modis dicitur: uno quidem modo id quod semper æquum ac bonum est, ius dicitur: ut est ius naturale. Altero modo, quod omnibus aut pluribus in quacumque ciuitate utile est, ius est ius ciuile. Et paulo post, Alia significatione ius dicitur locus in quo ius redditur, appellatione collata ab eo quod sit in eo ubi sit: que locum designare hoc modo possumus, ut ubi quicque Prætor salua maiestate imperij sui, saluoque more maiorum, ius dicere constituit, is locus recte ius appellatur. Hactenus Paulus. Terent. Phorm. 5. 8. 3.
 — in ius ambula.
 P. In ius? Donatus, Ad iudicium eamus scilicet: nam ius pro loco est. Cicero. Quin te in iure conspicio. Idem 1. de Orat. 84.
 Nam uolitare in foro, herere in iure, ac Prætorum tribunalius iudicia priuata magnarum rerum obire.
 Adiutorium iuris. Quint. lib. 3. cap. 6. 60.
 Genus iuris expert. Senec. Troad. 12. 11.
 Fiducia iuris. Quint. lib. 4. cap. 2. 81.
 Vastri inscitia iuris. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 27.
 Interpretes iuris. Cic. pro Cecinna, 41.
 Nodos iuris soluere. Iuuenal. Satyr. 8.
 Nundinatio iuris. Vide Nundina.
 Iuris legumque peritus. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 2.
 Seruitus iuris. Quint. lib. 2. cap. 16. 6.
 Studium iuris. Quint. lib. 2. cap. 8. 4.
 Ius naturale. Vlpianus in l. 1. §. Ius naturale. ff. de iustitia et iure, Ius naturale est, quod natura omnia animalia docuit. Nam ius istud non solum humani generis proprium est, sed et omnium animalium que in terra, que in mari nascuntur, autum quoque commune est. Hinc descendit maris atque foemine coniunctio, quam nos matrimonium appellamus, hinc liberorum procreatio, hinc educatio. Videmus etenim cætera quoque animalia, feras etiam bestias, istius iuris peritiam censerit.
 Ius gentium, ut inquit Vlpianus in l. 1. §. ff. de iustitia et iure, est quo gentes humane utuntur: quod à naturali recedere in de facile intelligere licet: quia omnibus illud animalibus, hoc solis hominibus inter se commune sit. ueluti, ut inquit Pomponius l. sequenti, erga Deum religio, ut parentibus et patriæ pareamus. Liu. 5. ab Vrbe condita, ius humanum uocat. Caius in l. omnes ff. de iustitia et iure, Quod uero naturalis ratio inter omnes homines constituit, id apud omnes per æque custoditur, uocaturque ius gentium: quasi quo iure omnes gentes utuntur.

Ius civile. Vlpianus Ius civile ff. de iustitia et iure, Ius civile est, quod neque in totum à naturali uel gentium recedit, neque per omnia et feruit. Itaque quum aliquid addimus uel detrahimus iuri communi, ius proprium, id est, ius civile efficitur. Papinianus Ius autem, illo titulo, ius autem civile est, quod ex legibus, plebiscitis, Senatusconsultis, decretis principum, autoritate prudentum uenit.
 Ius civile Papyrianum (inquit Pomponius in l. 2. ff. de origine iuris) dicitur, non quia Papyrius de suo quicquam ibi adiecit, sed quod leges sine ordine latas in unum composituit.
 Ius civile qui continentendum putat, is uincula reuellit non modo iudiciorum, sed etiam utilitatis, uiteque communis. Qui autem interpretes iuris uituperat, si imperitos iuris esse dicit, de hominibus, non de iure civili detrahit, Cicero pro Cecin. 41.
 Amplecti ius civile. Vide Amplector.
 Ciuilia iura. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 8.
 Ciuicia iura. Hor. 1. epist. 3. 5.
 Ius moribus constitutum, est ius non scriptum. Iulianus in l. de quibus ff. de legibus, Inueterata enim consuetudo pro lege non immerito custoditur: hoc est ius, quod dicitur moribus constitutum.
 Familiaria iura dare. Ouid. 15. Metam. 120.
 Ius honorarium, est uina uox iuris, ut ait Martianus l. nam et ipsum ff. de iustitia et iure. Vide Ius prætorium.
 Ius imperatorium. Vide Impero.
 Incorporale ius. Quint. lib. 5. cap. 10. 81.
 Legitimum ius. Vide Lex.
 Municipale ius. Vide post Munus.
 Obscurum ius. Vide Obscurus.
 Ius oppidanum. Vide Oppidanus.
 Præcarium ius. Tacit. in lib. de Germanis.
 Ius prætorium. Papinianus l. ius autem ff. de iustitia et iure, Ius prætorium est, quod Prætores introdixerunt adiuanandi, uel supplendi, uel corrigendi iuris ciuilibus gratia, propter utilitatem publicam: quod et honorarium dicitur, ab honore Prætorum sic nominatum.
 Ius priuatum, est (inquit Vlpianus in l. 1. §. huius studij ff. de iustitia et iure) quod ad singulorum utilitatem pertinet. Et paulo post, Priuatum ius autem tripartitum est: collectum est enim ex naturalibus præceptis, aut gentium, aut ciuilibus.
 Ius proprium. Caius in l. omnes ff. de iustitia et iure, Quod quisque populus ipse sibi ius constituit, id ipsius proprium ciuitatis est uocaturque: ius civile, quasi ius proprium ipsius ciuitatis.
 Ius publicum. Vlpianus de iustitia et iure, l. i. Ius publicum est, quod ad statum rei Romane spectat. Ius publicum uidetur esse idem quod ius proprium, apud Terentium in Phorm. 2. 3. 65.
 — est mihi facta iniuria est, etc.
 Quid est nunc iniquum postulo?
 An ne hoc quidem adipiscar ego, quod ius publicum est? Sacrum, publicum, priuatum ius. Quint. lib. 2. cap. 4. 25. Signata iura sequi. Lucan. lib. 3. 61.
 Ius singulare est, quod contra tenorem rationis propter aliquam utilitatem autoritate constituentium introductum est. Paulus de legibus.
 Ius summum est, quod iurisconsulti strictum ius uocat. Cic. lib. 1. Offic. 49. Existunt etiam sepe iniurie calumnia quadam, et nimis callida, sed malitiosa iuris interpretatione. Ex quo illud summum ius, summa iniuria, factum est iam tritum sermone pro uerbium. Idem 7. Verr. 3. Non agam summo iure

tecum: non dicam id, quod debeam forsitan obtinere. Vide Agere summo iure.
 Summo iure experiri. Cic. pro Quintio, 20.
 Contendere summo iure. Vide Contendo.
 Varium ius. Cic. pro Cecin. 50.
 Vetus ius. Tacit. lib. 4.
 Anceps ius. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 7.
 Honesti iuris seruator metus. Claud. 1. Paneg. 33.
 Improbata iura. Silius lib. 17. 125.
 Inlyta iura. Seneca Troade, 7. 2.
 Iniustum ius. Ouid. ad Liuiam, 11.
 Venerabile ius. Stat. 5. Sylu. 1. 23.
 Adire in ius. Vide Adeo.
 Adolefci ius. Tacit. lib. 20.
 Iure agere. Lucret. lib. 3. 196.
 Assuetus in iura. Vide Assuetus.
 Calcanti iuris nulla restant uestigia. Claud. 2. in Eutrop. 23.
 Callere iura. Vide Calleo.
 Cedere ius. Vide Cedo.
 Concedere in ius, ditionemque alicuius. Liu. 16. 9. Decad. 4.
 Concurrere de iure. Vide Concurro.
 Noua iura condere. Ouid. 2. de Remed. amor. 14.
 Confringere iura. Vide Confringo.
 Constitueri iura. Lucret. lib. 5. 230.
 Constitueri ius in uerbis. Vide Constituo.
 Ius consulere. Liu. 9. bel. Maced.
 Consulere aliquem iuris. Ouid. epist. 19. 6.
 Conuenire aliquem in ius. Vide Conuenio.
 Deducere in ius. Vide Deduco.
 Ius dicere, Est præesse iuri dicendo, et legibus gubernare, ac iustitiam ministrare. Plant. Bacchid. 8. 43.
 Ius illinc iure dicitur. Liu. 2. ab Vrbe, 110.
 Ius facere dicitur, quod iuris atque legis uim habet. Vlpianus in l. non ambigitur ff. de legibus. Non ambigitur, Senatum ius facere posse: hoc est, Senatusconsulta pro lege haberi. Verbum est iuris periti uotum. Sic, Ius esto, pro Legis uim atque autoritatem habeat. Cic. 3. de Legib. 8. Quodque is qui bellum geret, imperasset, ius ratumque esto. Verba sunt xlii. Tab. Budæus.
 Firmare ius. Tacit. lib. 4.
 Inflectere ius gratia. Vide Inflecto.
 Infringere ius alicuius. Tacit. lib. 4.
 Intercedit homini cum genere humano quasi ius civile. Vide Intercedo.
 Migrare communi iure. Vide Migratio.
 Mutare ius. Vide Muto.
 Obterere iura. Vide Obtereo.
 Orare ius. Vide Oro.
 Ius petere ab aliquo iudice, Est in eius esse iurisdictione. Budæus.
 Ius è celo petere, id est, iudicium diuinum expectare, et in id intentum esse. Sic Curtius lib. 5. Budæus.
 Iura petere in Beticam. Vide Ad Sexas aliquid petere, in prepositione Ad.
 Procurrum in ius. Horat. 1. Serm. Satyr. 7. 5.
 Rapere aliquem in iura. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 15.
 Reddere ius Prætor quoque dicitur, etiam quum iniquè decernit, relatione scilicet facta non ad id quod ita Prætor fecit, sed ad illud quod Prætorum facere conuenit. Paulus in l. Ius pluribus ff. de iustitia et iure. Vide Reddo.
 Pari iure esse cum aliquibus, pro in ordinem redigi. Tranquilla. Budæus.
 Ius ab aliqua re stare. Liu. 2. bel. Pun. Vicerunt ergo dii hominesque: id, de quo uerbis ambigebatur, uter populus fœdus rupisset, euentus belli, uelut æquus iudex, unde ius stabat, et

bat, ei uictoriam dedit.
 Sumere ius ab aliquo. Quint. lib. 1. cap. 4. 3.
 Transire ius ad aliquem dicitur. Quint. lib. 5. cap. 10. 81. Quia
 ad illum ius, ad hunc res transeat.
 Ius, pro potestate. Plin. lib. 2. Nat. hist. cap. 7. 11. Imperfecte
 uero in homine nature precipua solatia, ne Deum quidem
 posse omnia, & c. nullumq; habere in praterita ius, prater-
 quam obliuionis. Budeus.
 Habere ius in aliquem. Lucan. lib. 1. 82.
 Habes ius abdicandi. Quint. lib. 3. cap. 6. 55.
 Petit ius & moderamen equorum. Ouid. 2. Metam. 10.
 In ius potestatemq; uenire, dicitur Liuius.
 Ius & arbitrium. Liuius.
 Iuris sui esse, ac mancipiua est, sui arbitrij, & nemini parere.
 Brutus Ciceroni, 18. 7.
 Rigidum & inuictibile ius mortis. Ouid. ad Liuiam, 89.
 Perdiscere iura beneuolentia. Vide Perdisco.
 Naturae ius nouatum. Ouid. 4. Metam. 56.
 Resoluere iura pudoris. Virg. 4. Aen. 6.
 Triste ius sepulchri. Ouid. 13. Metam. 95.
 Coniugalia iura. Ouid. 6. Metam. 107.
 Connubialia iura. Ouid. epist. 6. 9.
 Genialia iura. Stat. 3. Syl. 3. 22.
 Iuris prudentia (inquit Vlpianus in l. iustitia. ff. de iustitia &
 iure) est diuinarum atq; humanarum rerum notitia, iusti
 atq; iniusti scientia.
 Iusturandum, iusturandi, & iusturandi (δυσωμοσία, δρυσωμοσία)
 Est affirmatio religiosa, ut ait Cicero libro 3.
 Offic. 14. 1. Plaut. Pseud. 4. 64.
 Quitem ut nos, iureiurando malo querunt rem. Cae-
 sar. 1. bel. Ciuil. Sic, terror oblatu ad ducib. crudelitas in sup-
 plicio, noua religio iusturandi, spem presentis deditiois
 sustulit. Cic. 3. Offic. 15. 1. Nullum enim uinculum ad stringen-
 dam fidem iureiurando maiores arctius esse uoluerunt.
 Solenne iusturandum. Tacit. lib. 16.
 Accipere iusturandum. Vide Accipio.
 Accommodare iusturandum. Vide Accommo do.
 Addicere aliquem ad iusturandum. Vide Addico.
 Adigere iureiurando siue ad iusturandum. Vide Adigo.
 Fidem alligauit iureiurando suam. Seneca Troade, 6. 41.
 Concipere iusturandum. Tacit. lib. 20.
 Concipere uerba iusturandi. Tacit. lib. 20.
 Condere iusturandum. Vide Condo.
 Conseruare iusturandum. Vide Conseruo.
 Dare iusturandum. Cic. 3. Offic. 153.
 Deferre iusturandum. Quint. lib. 5. cap. 6. ad finem.
 Iusturandum exigere & reddere. Liuius.
 Firmare iureiurando. Cic. 2. de Leg. 27.
 Interponere iusturandum. Vide Interpono.
 Obstringere aliquem iureiurando. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 36.
 Vide Obstringo.
 Offerre iusturandum. Vide Offero.
 Iusturandum offerre & deferre. Quint. lib. 5. cap. 6. 1.
 Alieno iureiurando stare, quam suo mauult. Quintilian. libro
 5. cap. 6. 3.
 Iurisdicatio, iurisdictionis, f. g. (δικαιοσύνη) Facultas atq; po-
 testas iuris dicendi. Sunt qui scribant iurisdictionem. Cicero pro
 Flac. 4. Præture iurisdictionis res uaria & multiplex ad suspi-
 ciones & simulatas non attingitur, & c. Idem ad Qu. fia-
 trem, lib. 1. 1. 30.
 Libera iurisdicatio. Vide Liber.
 Conscire iurisdictionem. Vide Conscio.
 Iurisdictiones meridionales. Plin. lib. 5. cap. 28. 2. Legitur alias
 mediterranea.

Iuriconsultus, Iuriconsulti (νομικός) Interpretes iuris, siue
 legum. Valla, Alterum quoq; compositum (si compositum
 est) Iuriconsultus, quod etiam dici solet Iureconsultus. Cic.
 2. de Legibus, 75. Sed Iuriconsulti, siue erroris obijciendi
 causa, & c. Vide Consulio.
 Consultus iuris. Hor. de Arte, 75.
 Iuridicus, pen. corr. Adiectiuum (διδάσκων) Quod secundum
 ius est. Vnde Iuridicus dies, quo ritè ius dici potest: & Iuri-
 dica actio, que secundum ius est. Dicitur & quod ius red-
 dit. Plin. lib. 3. cap. 1. 4. Iuridici conuentus ei quatuorid est,
 in quibus iura redduntur.
 Iuridicus, Substantiuum (δικαστήρ) ut, Plentes Euryma-
 cen iuridici sedent. Seneca Herc. furen. 7. 12.
 Iuridicalis, & hoc iuridicalis, penul. prod. (δικαστικός)
 Cic. de Inuent. 17. Huic generi Hermagoras partes qua-
 tuor supposit, deliberatiuam, demonstratiuam, iuridica-
 lem, negocialem. Quintilianus libro 3. capite 8, Iuridicia-
 lis status.
 Iusculum] Vide Ius pro liquore.
 Iustus] Participium à iubeo & iussum, iusti. Vide iubeo.
 Iustus] Adiect. (δικαιός) Qui præcepta iuris seruat. Nam
 à iure dicitur. Plaut. Pseud. 5. 73.
 Non est iustus quisquam amator, nisi qui perpetuat data.
 Annos iustus peragere. Ouid. 10. Metam. 8.
 Arma iusta mouere. Ouid. 2. de Arte, 80.
 Bella iusta gerere. Ouid. 8. Metam. 12.
 Iusta causa. Cic. 4. de Fin. 36.
 Causa iustissima. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 4.
 Iusta dissidia: hoc est, æqua & iure facta. Cic. de Amicit. 33.
 Iusti honores iure ac meritis collati. Cic. in Verrem, Nam multi
 sepe honores dijs immortalibus iusti habiti sunt ac debiti,
 sed profecto iustiores nunquam.
 Item iustam intendere. Lucret. lib. 3. 193.
 Aspicunt oculis superi mortalia iustis. Ouidius 13. Meta-
 morph. 14.
 Potestas iusta. Hor. 2. Serm. Satyr. 7. 13.
 Preces iustæ. Ouid. 3. Metam. 82.
 Querela iusta. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 5.
 Iusta feruitus, in qua nihil iniquum iubetur, inquit Dognatus.
 Terent. And. 1. 2. 9.
 Vir iustus & tenax propostii. Hor. 3. Carm. ode 3. 1.
 Iustus, Medio cris, inquit Siphonius. Vnde Iustam magnitu-
 dinē alicuius rei dicimus, cum nec debita minor est, nec mo-
 dum excedit. Hinc iusti dies, auctore Macrobio, dicebantur
 continui xxx. dies, quibus exercitu imperato uexillum
 rufi coloris in arce positum erat. Erant & iusti dies, xxx.
 dies, qui concessi eris & debiti damnatis conquirenda pe-
 cunia causa dabantur lege x. 1. 1. Tab. auctore Gell. lib. 19.
 cap. 1. Plaut. Milit. 10. 50.
 Et mæ orationis iustam partem persequi, & c.
 Iusti dies. Cicero 2. de Legib. 36. Præter Idææ matris famulos,
 eosq; iustis diebus, nequis stipem cogito. Plinius libro 10.
 capite 53. 4. Post solstitium nata non implent magnitudi-
 nem iustam.
 Labant curuæ iusto sine pondere naues. Ouidius 2. Meta-
 morph. 33.
 Tempus iustum pugnae. Virg. 10. Aen. 3.
 Iustus, pro Magno. Vnde dicimus Iustam rē, hoc est, magnā
 quemadmodum & Bonam partem, & Iustam partem, Ma-
 gnam partem. Et bene doctus, pro Valde. Plin. in Prefat. 8.
 Opere iusto temporum nostrorum historiam orsi. Sic, Ius-
 tum prælium, Iustum exercitium, historici dicunt, id est, ma-
 gnum. Asconius, iustas inimicitias, pro magnis, apud Cice-
 ronem exposuit.

Iustum

Iustum exercitium dicimus, Iustum iū prælium, cui Leue præ-
 lium opponitur. Liuius, Deinde eos qui in montibus erant,
 leuibus prælijs fatigauit. Postremo coactus in aciem descen-
 dere, iusto prælio deuicit. Iusto, pro Pleno intelligo, id est,
 quod uere & propriè prælij nomine censeri possit. Sic 6.
 belli Punici, 16. de Fulvio perduellionis reo, Prius quam
 dies comitorum aderat, Cn. Fuluius exulatum Tarquinius
 abijt, id est, iustum exilium esse sciuit plebs. id est, Plebs de-
 creuit, spontaneum exilium Fuluii plenum & uerum esse:
 aut, pro pleno & legitimo cedere. Iustum enim est omni-
 bus numeris plenum, quod Greci ἀκούσιον dicunt. Hac-
 tenus Budeus.
 Acies iusta. Quint. lib. 1. cap. 10. 6. Vide Acies.
 Iustus filius, pro uero. Vnde apud Iuriconsultos, Qui filium
 adoptat, interrogatur an uelit eum quem adoptat, iustum sibi
 filium esse, id est, uerum filium. Budeus contra, Hæc dicitio
 iustus, apud Iuriconsultos frequens, non satis, ut arbitror,
 intelligitur. Causa in l. 2. ff. de adoptionibus, de arrogatione
 loquens, is qui adoptat, inquit, rogatur, id est, interrogatur,
 an uelit eum quem adoptaturus sit, iustum sibi filium esse.
 Iustum intelligo non uerum, ut aliqui censent: sed omnibus
 partibus, ut ita dicam, filiationis ueri filij uicem obtinentē,
 naturalis & legitimi filij loco sedentem.
 Iustus dominus, hoc est, uerus: cui contrarius est, Alienus. Cic.
 1. Offic. 67.
 Iusta hereditas. Varro 2. de re Rust.
 Iusta mater familiaris, & Pellex, contraria. Liuius 9. bell. Ma-
 cedonici, 215.
 Iusta uxor nati. Cic. 1. Tusc. 132.
 Iustus miles. Liu. 4. bel. Pun. 61.
 Iustam operam reddere, id est, pensum, opus debitum & con-
 suetum perficere. Col. lib. 6. cap. 3.
 Iustum testamentum dicitur, quod est solenniter factum. Vlp. in
 l. 1. ff. de except. rei iudicate.
 Iustum uadē, idoneum sponforē uocabant ueteres, inquit Fest.
 Iustore aliquo uti: hoc est, equiore, faciliore, & tractabiliore.
 Cic. 1. de Finib. 4. Vt propemodum iustioribus utamur illis
 qui, id est, iudicantur nobis iustiores.
 Iuste, aduerbium (δικαιώς) Iure, recte, legitime. Brutus Cice-
 roni, 4. 2. At hoc ipsum, inquit, inique facis, imò iustissime.
 Idem in Salust. 1. Id uos si forte offendimini iustius huic
 quam mihi succensere debetis.
 Iuste & legitime imperare. Cic. 1. Offic. 12.
 Iusto, Ablatiuus uice aduerbij. Quint. lib. 9. cap. 4. Membra
 longius iusto, tardum breuius, instabile est.
 Iusta, iustorum, n. g. plur. nu. (δικαιοσύνη) Sunt exequia,
 id est, Sacrificia quæ mortuis impenduntur, quod iure fie-
 rent his qui de nobis uiuentes bene meriti fuerant. Cicero
 pro L. Flacco, 73, Iusta Catilina facta sunt. Ouid. 2. Fast.
 1145.
 Hanc quia iusta ferunt dixere feralia lucem.
 Iusta facere, in præcedentibus exemplis.
 Iusta peragere. Plin. lib. 2. cap. ult. 1.
 Iusta perfolui patri. Seneca Oedip. 1. 41.
 Iusta funebria. Liu. 1. ab Vrbe, 84.
 Iustis exequiarum carere. Cic. 2. de Legib. 69.
 Iusta funeri paterno soluere. Cic. pro Rosc. Amer. 13.
 Iusta funerum reijcere. Cic. 2. de Leg. 104.
 Iusta hospitalia. Liuius, Venientibus obuiā cunctus Senatus e-
 gressus, iustis omnibus hospitalibus, publicisq; & priuatis
 fungitur officijs.
 Reddere iusta funeri. Plin. lib. 10. cap. 2. 2.
 Iusta, pro constitutis, quæ necessariò præstari debent. Colu. lib.
 11. cap. 2. 12. Item uinearum fōsio iisdem locis peragenda,
 Thesauri pars 2.

arborumq; siue putatio, siue alligatio sumenda est, quod
 iusta certa esse non possunt.
 Iusta facere. Col. lib. 2. cap. 4. 6. Tum etiam ratio rustici aggra-
 uatur exiguo operis profectu: iusta enim fieri nequeunt,
 quum induruit ager.
 Ad iusta perducere, id est, ad iustum Laborem, inquit Budeus,
 Col. lib. 6. cap. 14. 3.
 Iusta operum peragere. Col. lib. 9. cap. 8. 9.
 Iusta percipere. Col. lib. 1. cap. 8. Querat an ex sua cōstitutione
 iusta percipiant, id est, si omnino habeant quod eis consti-
 tutum est, inquit Budeus.
 Iusta reddere, Opus debitum & consuetum perficere. Colum.
 lib. 1. cap. 8.
 Iusta exigere, inquit Budeus, est summo iure agere cū aliquo.
 Persequi & exigere iusta. Col. lib. 12. cap. 3.
 Iustitia, ἀδικαιοσύνη est (inquit Cic. 5. de Finib. 117.) animi
 affectio, siuam cuiq; tribuens, atq; hanc quam dico societate
 coniunctionis humane, munificē & æquē tuens.
 Cura iustitiæ. Ouid. epist. 9. 33.
 Alienigena iustitia. Vide Alienus.
 Inclita iustitia, religioq; ea tempestate Numæ Pompilij erat.
 Vide Inclitus.
 Potens iustitia. Horat. 2. Carm. ode 17. 3.
 Salubris iustitia. Horat. de Arte, 41.
 Agitare iustitiam. Vide Agito.
 Colere iustitiam. Vide Colo.
 Iustitia in mente confedit. Vide Confideo.
 Frenare gentes iustitia. Virg. 1. Aeneid. 106.
 Vires temperare iustitia. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6. 5.
 Iustificus, pen. corr. Adiect. (δικαιοσύνης) Qui facit iustitia.
 Catul. Argon. 59. 81. Iustificata mens acorum.
 Iustitium, iustitij, Iurisdictionis intermissio. Liuius, Ac pro-
 pe iustum iustitium omnium rerū futurum uidebatur, donec
 Consul ad urbem redisset. id est, omnia acta publica esse su-
 spensa. Cic. ad Att. lib. 4. 87. 3. fauere iustitio, & omnium
 rerum licentiæ. Gellius lib. 2. 6. cap. 1. Velut quoddam iusti-
 tium, id est, iuris inter eos quasi interstitutionem quandam &
 cessationem.
 Feralis iustitium. Lucan. lib. 2. 4.
 Tristi iustitio clausa fora. Lucan. lib. 5. 7.
 Iustitium edicere, et intermittere iurisdictionem. Cic. de Arusp.
 respons. 4.
 Indicere iustitium. Vide Indico.
 Iustitium remittere, sicut iustitium indicere, teste Budeo: apud Li-
 uium lib. 10.
 Iuturna [Nympha Latina, soror Turni, à Ioue uitata: cuius
 meminuit Virg. lib. 12. Aen. 30.
 Disce tuum, ne me incuset Iuturna dolorem.
 Iuuamen] Vide Iuuo.
 Iuuenalia, Iuuenalis] Vide Iuuenis.
 Iuuenus] Iuueni, m. g. (ἰουένης, ἰουένιος) & Iuuenca,
 iuuenca, à iuuando: qui iam (ut ait Varro) ad agrū colen-
 dum iuuare possent. Plaut. Trucul. 6. 58.
 Videt equidem iuuenem ex in domito domitum.
 Fieri, atq; alias belluas. Varro 2. de Re rust. cap. 5. 5. Iu-
 uenus & iuuenca.
 Fortes iuueni. Virg. 3. Georg. 11.
 Laborifer iuuenus. Ouid. 15. Metam. 126.
 Lunati fronte iuueni. Stat. 6. Theb. 54.
 Petulus iuuenus torua fronte. Senec. Hippol. 3. 6.
 Pulcher iuuenus. Virg. 5. Aeneid. 79.
 Rudes operum iuueni. Ouid. 1. Fast. 17.
 Toruus iuuenus. Ouid. 6. Metam. 23.
 Coniuescere iuuenem aratro. Vide Coniuesco.

Gg Fessos

Fessos iuuenecos dislingere. Ouid. 14. Metam. 130.
 Validis terram profunde iuuenis. Virg. 2. Georg. 48.
 Sociare iuuenecos imposito aratro. Stat. 1. Theb. 27.
 Cornigeræ iuuenca. Ouid. 13. Metam. 197.
 Formosa iuuenca. Virg. 3. Georg. 43.
 Nitens iuuenca. Ouid. 1. Metam. 123.
 Iuuenus, de homine quoq; iuuenis. Horat. 2. Carm. ode 8. 5.
 Te suis matres metuunt iuuenis, &c.
 Porphyrius, Iuueni ergo non tantum boues dicuntur,
 sed homines: quamuis in usu sit, ut non nisi per diminutio-
 nem iuueniculus dicamus. Ovi. epist. 5. 2. 4.
 Graia iuuenca uenit.
 Iuuenca aues. Plin. lib. 10. cap. 53. 1.
 Iuueneculus, pen. cor. Diminut. (ἀμεινός) Catull. ad pue-
 rum, epig. 21. 1.
 Qui flosculus es iuueneculorum.
 Iuuenis] hoc iuuenis, pen. corr. (ἴσος, ἴσος) A' iuuenando,
 quod ea ætas maximè sit apta ad laborem tolerandum. Et à
 Iurifconsultis iuuenis dicuntur, qui adolescentium excessu-
 runt etatem, quoad incipiunt inter seniores numerari. Plin.
 libro 7. capite 36. 2., Cornelia enim iuuenis est, & parere
 adhuc potest.
 Furor iuuenum. Senec. Theb. 2. 7.
 Princeps iuuenum. Ouid. 1. de Arte, 39.
 Egregius iuuenis. Virg. 5. Aen. 71.
 Feruidi iuuenes. Horat. 4. Carm. ode 13. 6.
 Ferus iuuenis. Seneca Hippol. 2. 38.
 Imberbis iuuenis. Horat. de Arte, 33.
 Laudatus iuuenis. Stat. 5. Syl. 1. 3.
 Proterui iuuenes. Horat. 1. Carm. ode 25. 1.
 Valens iuuenis. Ouid. 15. Metam. 42.
 Astringere iuuenem. Vide Astringo.
 Fieri aliquem iuuenem. Quintil. lib. 2. cap. 2. 2.
 Iunior in comparatione fit. Celsus in libro de iunioribus dixit lib. 9.
 cap. 11. de apibus, iuniori examini solet accidere. Aliis
 exemplaria habent iuniori. Plin. lib. 18. cap. 3. 2. iuniorum
 familia bubulcum nominauerunt.
 Toti anno iunior. Horat. 2. epist. 1. 9.
 Iuuenes cerui. Plin. lib. 8. cap. 32. 7.
 Iuuenis, de oue. Col. lib. 7. cap. 3. Fœmina post bimatum mari-
 tari debet, iuuenisq; habetur quinqueennis.
 Iuuenis, adiectiuè, pro iuuenili. Ouid. 7. Metam. 59.
 — & admonitus iuuenes nutribus annos
 posse suis reddi.
 Iuuenilis, & hoc iuuenile, penul. prod. (ἴσος, ἴσος)
 Quid ad iuuenem pertinet: Actus iuuenilis, iuuenile ro-
 bur. Col. lib. 4. cap. 3. 3. iuuenilitas iudus uel iocus. Liu. 1. ab
 Vrbe, 253. & lib. 5. 103.
 Annis iuuenilibus iuncti. Ouid. 8. Metam. 127.
 Ardor iuuenilis. Seneca Octau. 4. 18.
 Carmina iuuenilia. Ouid. 2. Trist. 68.
 Corpus iuuenile. Virg. 5. Aeneid. 9. 4.
 Decus iuuenile. Ouid. ad Pisonem, 53.
 Gratia iuuenilis. Stat. 2. Sylu. 2. 2.
 Incepta iuuenilia. Ouid. epist. 17. 7.
 Opus nitida iuuenile palestra. Ouid. 5. Metam. 49.
 Vis iuuenilis. Ouid. 2. Metam. 93.
 Leta & iuuenilia iusti. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 2.
 Iuuenilior. Ouid. 14. Metam. 128.
 Silenusq; suis semper iuuenilior annis.
 Iuuenilitas] iatis, pro iuuentus, Antiquum. Varr. Titihono,
 Quam dereliquit multiplicida iuuenilitas. Ex Nonio.
 Iuueniliter, pen. corr. aduerb. (ἴσος) more iuuenum,
 quæ ad modum & pueriliter. Cic. de Sen. 9. Quæ planè grâ-

dis esset, & Annibalè iuueniliter exultantem patientia sua
 mollebat.
 Venatum in siluas iuueniliter ire solebam.
 Ouid. 7. Metam. 164.
 Ingenio uti iuueniliter. Ouid. 2. Trist. 2. 4.
 Iuuenalis, & hoc iuuenale, pen. prod. (ἴσος) Idem quod
 iuuenilis. Plin. lib. 33. cap. 22. Quum C. Sulpitius Galba in
 uenalem famam apud principem popinarum pœnis aucu-
 patur, &c. iustitiam.
 Iuuenalis dies, iuuenili etati peculiariter celebrandus. Sueto-
 nius de Caligula, Adiecit diem Saturnalibus, appellauitq;
 iuuenalem.
 Iuuenalia, Ludi qui pro salute iuuenum celebrabantur.
 Ludi iuuenalium. Tacit. lib. 14.
 Iuuenescio, iuuenescis, (ἴσος) iuuenescere, iuuenem fie-
 ri. Plin. lib. 21. cap. 11. 8. Rosa & quinqueannum perferi non
 recisa, nec adusta. Illo enim modo iuuenescit. Sic, lib. 8. cap.
 57. 4. de gliribus, Rursus estate iuuenescit. Ouid. 3. Amor.
 eleg. 6. 9.
 Illius à tactu Pylus iuuenescere posset.
 Vitulus iuuenescit in herbis. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.
 Iuuenari (ἴσος) dixit Horatius in Arte, 50. pro iuue-
 nescere,
 Aut nimium teneris iuuentur uersibus unquam. Id est,
 iuueniliter loquantur.
 Iuuentus, iuuentus, pen. prod. f. g. (ἴσος) Aetas iuuenilis,
 quæ & iuuenilitas & iuuenta dicitur. Salust. libiq; iuueni-
 tem suam exercuit.
 Cruda iuuentus. Silius lib. 3. 62.
 Docilis iuuentus. Horat. in Carm. seculi. 9.
 Effera iuuentus. Virg. 8. Aen. 1.
 Torosa iuuentus. Pers. Saty. 3. 5.
 Acuerit iuuentum. Vide Acuo.
 Iuuentus, Multitudo iuuenum. Plau. Mostel. 2. 20. Cesar, 3.
 bel. Gal. 4. 12. Nam quum omnis iuuentus, omnis etiam gra-
 uioris etatis, in quibus aliquid consilij aut dignitatis fuit, eò
 conueherent, tum, &c. Cic. 2. Tuscul. 59. Iuuentutem labori-
 bus erudiunt.
 Iuuentus, Dea quæ præesse putabatur etati iuuenili. Plin.
 libro 35. capite 10. 4. 1. Liuus 4. Decad. libro 6. iuuentu-
 tis eadem in Circo maximo C. Licinius Lucullus Diuumis
 dedicauit.
 Iuuenta, ueritas, Aetas iuuenilis: & (ut quibusdam placet)
 dea ipsa melioris etatis & iuuentutis. Val. libro 4. Plinius
 lib. 7. cap. 13. 1. Alijs sterilis est iuuenta, alijs semel in uitâ da-
 tur gignere.
 Ab iuuenta. Vide Ab prepositionem.
 Calida iuuenta. Claud. de bello Get. 100.
 Dulcis iuuenta. Horat. 1. Carm. ode 16. 5.
 Audax iuuenta. Virg. 4. Georg. 113. Valer. 7. Argon. 193.
 Lumen purpureum iuuenta. Virg. 1. Aeneid. 119.
 Florente iuuenta feruidus. Horat. de Arte, 2. 4.
 Imbellis iuuenta. Horat. 3. Carm. ode 2. 3.
 Prima florente iuuenta. Silius lib. 15. 14. 6.
 Pubescens iuuenta. Silius lib. 16. 136.
 Rosea iuuenta. Valer. 5. Argon. 73.
 Senilem iuuentam, præmaturæ mortis esse signum. Plin. lib. 7.
 cap. 51. 2.
 Viridis iuuenta. Virg. 5. Aeneid. 58.
 Exercere iuuentam. Catul. in Epithalam. Iulle.
 Iuuenta, Multitudo iuuenum. Mart. lib. 2. 98.
 Quintiliane uage moderator summe iuuenta.
 Iuuentas (ἴσος) Dea, quæ iuuentuti præesse putabatur. Horat.
 1. Carm. ode 30. 2. ad Venerem,

Et perum comis sine te iuuentas. Vide Liuium 1. De-
 cad. lib. 5. ad finem. Lucret. lib. 5. 178.
 Tum demum puerili æuo florente, iuuentas
 Occipit, & molli uestit lanugine malas.
 Iuerna] ἰσός, ἰσός, Insula est, Britannia proxima, quæ
 hodie Hibernia dicitur. Iuuenalis Satyr. 2. 17.
 — arma quid ultra
 Littora iuerna promouimus. Et Cesar lib. 6. Hiber-
 nam uocat, dimidio quàm Britannia minorem.
 Iouo] iuuas, iui, iutum (ἰσός, ἰσός) iuuare, Auxiliari, &
 opem ferre.
 Iuuare aliquem consolando, consilio, aut re. Terent. Heaut. 1.
 134. — crede inquam mihi,
 Aut consolando, aut consilio, aut re iuuero.
 Iuuare aliquem consilio. Cic. 2. Off. 95.
 Iuuare auxilio. Cic. in Topicis, 37.
 Supplicibus iuuandis affluens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 22.
 Facundia iuuat causam. Ouid. 7. Metam. 102.
 Iuuare aliquem apud alium. Cic. ad Atticum, lib. 16. 346. 1.
 Iuuare ad beatam uitam. Cic. 1. de Finib. 180.
 Iuuare, Beneficio, & misericordia prosequi. Cic. 3. Verr. Leges
 Corneliæ meminit, quæ proscriptis iuuari uetat. Liu. iuuisse
 eos omni commeatu classem ostium. Budæus.
 Iuuat, imperiosus: id est, Delectat. Iuuat me, & iuuat mihi.
 Plaut. Capt. 4. 33. Ne quem unquam quicquam me iuuat
 quod edo domi. Idem Cistell. 2. 107. Quando ita tibi iuuat,
 uale atq; salue. Terent. Adelph. 2. 3. 2. Verum enim uerò id
 desum iuuat, si quem equum est bene facere, is facit. Virg.
 4. 1. 103.
 Non omnes arbuta iuuat, humilesq; myricæ. Cic. in Ver-
 rem, iuuat me hæc præclara nomina sic cœcidisse.
 Iuuat, iussit tot urbes. Virg. 6. Aeneid. 56.
 Iuuat, iuuat, ere labori. Virg. 6. Aeneid. 27.
 Iuuari, iuuari, pro adiuuari & auxilium suscipere. Plin.
 lib. 17. cap. 24. 17. Quod si etiam iuuatur.
 Ope adiuua iuuari. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 18.
 Iuuans, participium (ἰσός) Cic. ad Trebatium, lib. 7.
 21. 5. Meq; dijs iuuantibus ante brumam expectabis.
 Iuxta] ἰσός, Propositio, Apud significans. Virg. 4. Au. 51.
 — humilis uolat æquora iuxta. Plaut. iuxta te sum, te
 piè uentis oportet. Siphontinus per si ferunt: neq; uidet
 quæ ratione per x uulgò scribatur: Aliquando subintelligi-
 tur accusatiuus.
 Feriarum maxima iuxta Accubat. Virg. 6. Aeneid. 12. 1.
 Iuxta genitorem stat Lauinia uirgo. Virg. 7. Aeneid. 15.
 Venit iuxta scditionem. Tacit. lib. 5.
 Iuxta (ἰσός) Simul, coniunctim. Verro, Quum interea lu-
 cubrando facere iuxta ancillas lanam. Id est, unâ cū: incillis.
 Iuxta. Plin. lib. 7. cap. 4. 5. Iuxta hæc Variana clades. Gell. lib.
 4. cap. 9. Nigidius figulus homo (ut ego arbitror) iuxta M.
 Varronem doctissimus. Id est, secundum, hoc est, post eum;
 & eo excepto doctissimus.
 Iuxta decos in tuam manu positum est. Tacit. lib. 18. Hoc est, per
 factorem decorum.
 Iuxta libertatem. Tacit. lib. 5. Nam populi imperium iuxta libe-
 rta-tem. Tacit. lib. 5. Nam populi imperium iuxta libe-
 rta-tem, paucorum dominatio regia libidini propior est.
 Iuxta, aduerbium (ἰσός) Id est, æquè, similiter, eodè modo;
 Spem ac metum iuxta grauatus. Tacit. lib. 5.
 Iuxta, Absolutè. Salust. in Iugurth. iuxta boni, maliq; strenui
 & imbelles multi obruncati sunt. Hoc est, æquè boni ac
 mali. Plin. lib. 9. cap. 35. 1. A scæminis iuxta uirisq; gesta-
 rentur.
 Iuxta ac. Cic. in oratione Post reditum, 18. Tum reliquis offi-
 thesauri pars 2.

cij; iuxta, ac si meus frater esset, sustentauit. Hoc est, Quasi
 uel tanquam si, uel æquè ac si.
 Iuxta, cū datus, pro Peræque. Liu. 4. bel. Pun. Fabius omitem
 dam rem paruum ac iuxta magnis difficilem, abscedendiq;
 inde censebat. Id est, non minus quàm sunt magna.
 Iuxta atq; Liu. 2. ab Vrbe condita; Absentium bona iuxta atq;
 interemptorum diuisa fuerunt.
 Iuxta cum. Plaut. Pseud. 20. 54.
 An nescis quæ sit hæc res
 s. iuxta cum ignarissimis. Id est, Tam scio, quàm qui
 maximè ignorant. Ibidem, 15. 79.
 Hæcine illa est furtiua uirgo.
 r. iuxta tecum æquè scio. Salust. in Catil. Nunc uerò
 quo in loco res sitæ sunt, iuxta mecum omnes intelligitis.
 Iuxta esse, pro Familiarem esse. Suet. in Caligula, cap. 10. Tan-
 tiq; in auum, & qui iuxta erant, obsequij, ut non immeritò
 sit dictum, Nec feruum meliorem illum, nec deteriorem do-
 minum fuisse.
 Iuxtim, aduerbium (ἰσός) significat Propè. Suet. in Tibe-
 rio, Magistratibus pro Tribunali cognoscens plerun-
 que se offerebat consiliarium: asidebatq; iuxtim, uel ex ad-
 uerso in parte primori. Lucret. lib. 4. 102.
 I X I
 Ixia] ixie, Genus herbe. Plin. lib. 22. cap. 18. Chamæleonem
 aliqui ixiam uocant. Vide ibidem, utriusq; nominis rationè.
 Ixion] pen. prod. huius Ixionis, pen. corr. (ἰσός) rex Thesa-
 lize, à Ioue deorum conuiuio adhibitus, amatam Iunonem
 de stupro interpellauit. Illa confessa Ioui est, & eius uolun-
 tate nubem in suam formam conuersam obtulit, unde ferunt
 tur nati esse Centauro. Hæc Seruius, Eadem ferè Lucian. in
 deorum dialogis.
 Audax. Ouid. 12. Metam. 42.
 Perfidus. Horat. de Arte, 26.
 Tortus rota. Virg. 3. Georg. 7.
 Orbes Ixionis. Propert. lib. 4. eleg. 12. 5.
 Proles Ixionis Pirithous. Ouid. 8. Metam. 81.
 Ixioneus, Adiectiuum (ἰσός) ut, Orbis Ixioneus. Virg.
 4. Georg. 97.
 Ixionides, pen. corr. (ἰσός) filius Ixionis, qui fuit Pi-
 rithous. Propert. lib. 2. eleg. 1. 8.
 Thefeus infernis, superis testatur Achilles:
 Hic Ixioniden, ille Menœtiaden.

Iynx] ἰσός, Iynxis, Auis, quæ uertilla à colli uersura uocatur
 Aristot. lib. 2. Animal. cap. 12.

A P P A Litera Græcorum est, non
 Latinorum, quam ipsi cappa uocant.
 Priscianus lib. 1. K (inquit) & q,
 quamuis figura & nomine uideantur
 aliquam habere differentiam cum c,
 tamè eandem tam in sono uocis, quàm
 in metro continent potestatem: & K
 quidem superadicta est. Quint. lib. 1. cap. De orthographia,
 K quidem in nullis uerbis utendum puto, nisi quæ signifi-
 cat, etiam ut sola ponatur. Hoc eò non omisit, quòd a quidam
 eam, quoties a sequatur, necessariam credunt: quum sit c li-
 tera, quæ ad omnes uocales unam suam perferat.

LABARVS] uel Labarum, penul. corr. uexillus est quod ante Imperatores ferri, & a militibus adorari moris fuit. Erat autem auro et pretiosis lapidibus opertum: ut Socrates episcopus scribit in tripartita historia lib. 1. cap. 5. Hac

ex Alciato. De labaro sic ait Nicephorus Ecclesiasticae historiae lib. 7. cap. 37. Iusserat autem Constantinus magnus crucis signum praeferi, quod a Romanis antea labarum dicebatur, signis militibus alijs longe praestantius, quod id a militibus praeferi & adorari lege cautum fuerit. Quam ob causam etiam Constantini puto, celeberrimum Romanum imperij uexillum in Christi signum mutasse, ut frequenti eius spectaculo & cultu subditi in desuetudine pristinae superstitionis uenirent, eumque solum deum esse arbitrarerent, quem Imperator & duces eius colentes, propugnatores aduersus hostes utebantur. Haec & plura Nicephorus. Tertullianus in Apologetico, Sybara, inquit, illa uexillorum & labarorum, stote crucium sunt. Laudo diligentiam: noluisse nudas & incultas cruces consecrare, Prudentius lib. primo contra Symmachum.

Hoc signo inuictus transmissis Alpibus ultro Seruicium soluit miserabile Constantinus, Quum te pestifera premeret illa penitus aula. Et pau-

lo post, Testis christicola ducis aduentantis ad Urbem Niluius, excepti Tyberina in stagna tyrannum Praecipitans, quam uictoria uiderit arma Maestate regi, quod signum dextera uindex Praetulerit, quali radiarunt stemmate pila. Christus purpureum gemmanti textus in auro Signabat labarum chypeorum insignia Christus Scripsit: ardebat summis crux addita cristis.

Labasco] Vide Labo, labas. Labdacus] pen. corr. (λαβδακος) rex Thebanus, ultimus Agenoris filius, Laium genuit Thebarum regem, Oedipi patrem, ex locasta Creontis Thebani filia.

Labdacida truces (λαβδακιδαι) Stat. 10. Thebaid. 8. Labefacio] Vide Labes. Labellum] Vide Labrum.

Labeo] Anistius (λαβειος) inquit Gellius, iuris quidem ciuilibus disciplinae principali studio exercuit, et consulentibus de iure publice respondit: ceterarum quoque bonarum artium non expertus fuit, & in Grammaticam sese atque Dialecticam, literasque antiquiores, altioresque penetrauerat: Latinarumque uocum origines, rationesque percalluerat: eaque praecipue scientia ad enodandos plerisque iuris laqueos utebatur. Haec Gellius lib. 13. cap. 10. De quo rursum cap. 12. eiusdem libri.

Infanior Labeone. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 17.

Labeo] Vide Labium.

Laberius] (λαβειριος) poeta mimographus, Eques Romanus, cuius meminit Macrobius Saturnal. lib. 2. & Gellius lib. 11. cap. 9. Horat. in Ser.

Et Laberi mimos ut pulchra poemata mirer.

Labis] labis, fem. gen. (λαβις) A lapsu dicitur, Violenta quaedam uel aquae illuues, uel tempestatis grandinae rui-nae, ut quum terra in aliusimum hiatus uel barathrum a-

peritur. Cic. 1. de Diuinat. 9. 6. Vt multa oppida corruerint, multis locis labes facta sint, terraeque defecerint. Vlpianus Locati & conducti, Lex conductio: sed et si labes facta sit, omnemque fructum tulerit, damnum coloni non esse.

Labes (cauos) inquit Festus, macula in uestimento dicitur, & deinde metaphoricis transfertur in homines uituperatione dignos. Cic. pro Corn. Balbo, 11. Est enim huius seculi labes quaedam & macula uirtuti inuidere, uelle ipsum florem dignitatis infringere. Plaut. Persa, 12. 4.

Impure, inhoneste, iniure, illex, labes populi. Adulterij labe carere. Ouid. in fragmento, 9.

Labes conscientiae. Cic. 3. Off. 113.

Labes innocentiae & ruina. Cic. pro L. Flacco, 18.

Prima mali labes. Virg. 2. Aeneid. 20.

Pudoris laborem eluere. Senec. Hipp. 8. 6.

Labes Reipublicae, Ruina & occasus. Cicero pro Domo sua, 7. Nam si illa labes ac flamma Reip. idem 2. Verr. 2. Labes ac pernicijs prouincia.

Dare labem putresque rymas. Lucret. lib. 2. 230.

Inferre labem. Cic. pro Caelio, 33. Ne probrum castis, labes integris, infamia bonis inferatur.

Candor ab insolita labe notandus erat. Ouid. epist. 4. 7.

Labecula, labecule. pen. corr. fem. gen. (λαβουλα) Diminutiuum. Cicero in Vatinius, 32. Sed quum T. Annius tantopere laudes, & clarissimo uiro nonnullam laudatione tua labeculam aspergas, &c.

Labofus, Adiectiuum, Veteres a labe dixerunt. Lucil. praeterea omne iter hoc est labofum atque lutofum. Turneb.

Labefacio, labescis, labesci, labefactum (λαβεισμι) labe facere, Rumpere, destrueret. Terent. Adelph. 2. 2. 36.

omnes dentes labescit mihi: Praeterea colapis tuber est totum caput.

Labefacere aliquem, Deterere. Cic. pro Sestio, 87. Budaeus.

In omnem partem labefacere aliquid. Ouid. 3. Metam. 14.

Labefacere fidem suam. Suet.

Labefacere, Eneruare, si angore, debilitare, resolvere. Lucret. lib. 4. 224.

Membra uoluptatis dum ui labefacta liquescant. Budaeus.

Labefactus, Participium (λαβεισμενος) ut, Labefacta cadabat religio. Claud. 1. in Rufinum, 3.

Animum labefactus amore. Virg. 4. Aeneid. 80.

Robora labefacta. Ouid. 12. Metam. 66.

Labefactio, Verbale (λαβεισμι) Plin. lib. 23. cap. 1. 42.

Tussum ueterem inhibet, & gutturis reumatismos, orthopnoeam, dentium labefactionem.

Labefactio, labefactas (λαβεισμι) Labefactare, Frequentatiuum, idem significans quod Labefacere: nempe Polluere & contaminare. Colum. lib. 2. Cic. de Senect. 18. Quod si legere & audire uelitis externa, maximas Resp. ab adolescentibus labefactas, a senibus sustentatas & restitutas reperitis. Hic Restituere opposuit uerbo Labefactio.

Labefactare & peruertere. Cic. 3. de Fin. 107.

Labefactare signum. Cic. 6. Verr. 84.

Labefactare atque oppugnare commoda alicuius. Cicero 5. Verr. 157.

Labefactare aratores, & penitus euertere. Cic. 5. Verr. 38.

Labefactare fidem suam aut alterius praesidio hoc est, corrumpere & uiolare. Lilius 4. bell. Pun. 92. Et Cicero pra Cluent. 15. 3.

Labefactare opinionem. Cic. pro Cluent. 3.

Labefactare & euertere Rempub. Cic. 1. de Fin. 69.

Labefactare uitas hominum. Cic. 1. de Inuent. 5.

Labefactare aliquem, pro Commouere, & a proposito auertere.

re. Terent. Eunuch. 3. 3. Ita me uideo ab ea astute labefactarier. Cic. de Amicit. 33. Quod si qui longius in amicitia prouecti essent, tamen sepe labefactari, si in honoris contentione incidissent.

Animam labefactare. Lucret. lib. 6. 160.

Labefactare aliquem atque infirmare. Cic. 2. Verr. 24.

Labienus] pen. prod. (λαβινος) Caesaris in Gallia legatus, qui magnas sub eo res gesserat: demum bello Ciuili transfugit ad Pompeium, cui Caesar bona quae habebat in potestate remisit. Lucan. lib. 5. 70.

dux fortis in armis

Caesaris Labienus erat, nunc transfuga uilis. Labienus historicus, cuius scripta abolita fuerunt. Tranquillus in Caligula, cap. 15.

Labilis] Vide Labor, priore producta.

Labium] labij, quod saepius plur. num. dicitur, Labia, labiorum (λαβιον) Extremitates oris hominis. Terent. Eun. 2. 3. 4. 4. Labijs demissis.

Trenitua labia. Silius lib. 8. 23.

Labia, labie, feminiu probat Non. ex Plauto, Stic. 1. 4. 41.

Age libic, quando bibisti, refer ad labias tibias: Et ex Natio Macho, Exule uerberatio populis homini, labias pugnis caedere. Gellius, Labiam sensim primores emouemus.

Labiosus, Adiectiuum, Labijs prominentibus. Lucret. lib. 4.

Simula, & dixit ac satyr est: Labiosa pinnae. Id est, quae labris est prominentibus, ea dicitur osculum, seu os ad osculatum & compositum. Nam & suauius uiros osculatur labiose puella, quam quae sunt breuibis labris: & labiosus osculari uiris dulcissimum est. Lambinus in Lucretium.

Labes, labeonis (λαβειος) Cui magna sunt labia. Plinius lib. 11. cap. 37. 32. Labra a quibus bronchi, labes ones dicti, & os probrum diuinius, animal generantibus.

Labo] labas, priore corr. (λαβω) labore, Ruere, & re pente cadere, inquit Valla lib. 5. Translatio sumpta ab arbore, quae multis ferri icibus succisa, tandem incipit casum ruinamque minari. Virg. 2. Aeneid. 99.

labat eriete crebro Ianua. Cic. 6. Verr. 85, Hora

anipius iam in demolendo signo permulsi homines moliebantur: illud interea nulla lababat ex parte.

Aedes labantes rescicere. Horat. 3. Carm. ode 6. 1.

Cursus labat mihi incerto limite. Stat. 5. Syl. 48.

Dentes labant. Celsus lib. 7. cap. 12.

Gemmae labant. Virg. 12. Aeneid. 180.

Naues labant. Ouid. 2. Metam. 33.

Dubij stantque labantque pedes. Ouid. 6. Fast. 136.

Labare sermone, per translationem, pro Inconstanter & timide loqui. Plin. lib. 14. cap. 22. 7.

Acies labans. Tacit. lib. 19.

Labans animi hoc est, deficiunt. Liu. 6. bell. Maced. 39.

Animum labantem impulsi. Virg. 4. Aeneid. 5.

Labat consilium meum quod fixum erat. Cic. ad Attic. lib. 8. 166. 4.

Corde labantia. Virg. 12. Aeneid. 45.

Fortuna reges inter incertos labat. Senec. Thyest. 1. 7.

Memoria labat. Liu. 5. ab Vrbe, 83.

Mens labat. Celsus lib. 2. cap. 7. Quibus causa doloris, neque sensus eius est, his mens labat.

Oculi labantes languore. Catull. de Berecynthia, 58.

In dubio peccata nostra labant. Ouid. epist. 16. 36.

Spes labat misto metu. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 3.

Vita labat id est, non recta est & integra. Ouid. ad Pisonem, 2.

Labare, & mutare sententiam. Cic. 1. Tusc.

Labasco, labascis (λαβασκος) labascere, Inchoatiuum uerbum, inquit Donatus, Ruinam minari, & ruinae procliuem

Thefauii pars 2.

esse. Terent. Eun. 1. 2. 98. P. Labascit uictus uno uerbo, quam citius Hoc est, suis blandis uerbis perpellit ea illum ut assentiatur. Idem Adel. 2. 2. 31.

Per oppressionem ut hanc mihi eripere possulet

s. Labascit. Vbi Donatus, Hoc pressè dicitur. Et proprie dicit labascit, ut & suam instantiam, & cunctationem tardè incipientis cōfentire monstraret. Et est metaphora ab arbore fracta: quae multis succis icibus ferri, tandem incipit in casum ponderis ruinaeque minitari.

Vincitur in longo spatio tamē, atque labascit. Lucret. lib. 4. 254.

Labascor, Deponens, pro primitiuo. Varro Rerum diuinarum lib. 7. Postquam uidit misericordia labasci mentem infirmam populi. Nonius.

Labans, labantis (λαβων) Participium. Lilius 6. bel. Pun. 216. Sustinuisse labantem fortunam Populi Romani.

Labor] priore prod. laberis, penul. corr. lapsus sum (λαβεισμι) Labi, Leniter & sensim decidere, ruere, deficere, mori, falli. Cic. de Amicit. 39. De C. Gracchi autem Tribunatu quid expecte, nō libet augurari: serpit enim deum de res: quae procliuus ad perniciem, qui semel coepit, labitur.

Labi etiam dicuntur ij, qui in lubrico imprimentes uestigia, ad terram feruntur: non cum ruina, sed lentius, inquit Valla, et cum aliqua mora.

Anguis labitur, pisces in aqua, uirgata, & quicquid motu lubrico est, labitur.

Pennis labi. Virg. 4. Aeneid. 45.

Per aquora labi rate. Ouid. epist. 10. 13.

Oculi labitur etas. Ouid. 1. Amor. eleg. 10.

Frigus per unguis labitur. Ouid. 2. Metam. 165.

Gutta labitur ex oculis. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 1.

Humor in genus fortim labitur. Horat. 1. Carm. ode 13. 2.

Lachrymae labuntur. Ouid. 2. Metam. 65.

Somnus labitur in artus. Ouid. 11. Metam. 127.

Tempora labuntur. Ouid. 15. Metam. 36.

Labitur is qui ad egestatem uergit iactura & infortunio. Cic. pro Rabirio, Equitem Romanum ueterem amicum suum nō libidine, non turpibus impensis, sed experientia patrimonij amplificandi labentem excepit, corrumpere nō sinit, fultit, & sustinuit, re, fide, fortuna. Budaeus.

Labi, Errare, falli, peccare. Cic. 1. de Fin. 26. Epicurus autem in quibus sequitur Democritum, non serè labitur.

Quum labebat longius, nisi me retinuissem. Cicero de Legibus, 77. Per translationē dictum, pro Longius a proposito recedebam.

Labi in adulationem. Tacit. lib. 4.

In gaudia labi. Valer. 6. Argon. 133.

Labi imprudentia. Cic. pro Rabirio, 19.

Labi in imprudentiam. Varr. 3. de Re rust. cap. 2. 6. Alia exent plaria habent, Ne labar imprudentia.

Errore labi. Modestinus in lsi alij, ff. de bonor. pos. secun. tab.

Labi mente, pro Delirare. Cels. de signis percusse uuluae, lib. 5. cap. 26.

Labuntur ad mollitiem mores. Cic. 2. de Leg. 62.

Labi in officio. Cic. 2. Tusc. 18.

Labi ad opinionem aliquam. Cic. 4. Acad. 249.

Labi in procliuem. Cic. 4. Tusc. 63.

In uitium labier. Horat. 2. epist. 1. 19.

Labens, Participium (λαβων) Liu. 2. ab Vrbe 85. Labentibus super corpus armis.

Anni labentes. Virg. 2. Aeneid. 3.

Anni labentes tacito passu. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 6.

Caput labens leuat. Lucan. lib. 3. 147.

Die labente querit conuiuia. Virg. 4. Aeneid. 16.

Gg 3 Labente

Labente deinde paulatim disciplina, uelut disidentes primo mores sequatur animo. Liu. Lab Vrbe, 6. in Prefat. Miserere domus labentis. Virg. 4. Aeneid. 64. Flumina labentia sub terras. Virg. 4. Georg. 73. Ocellos labentes premit somnus. Prop. lib. 1. eleg. 10. 2. Sidera tacito labentia celo. Virg. 3. Aeneid. 103. ¶ Lapsus, Participium (λαβω) Cic. pro leg. Manil. 28. Itaq; omnes quidem nunc in his locis Cn. Pompeii, sicut alii quicunq; ex hac urbe missum, sed de celo lapsum intuentur. Per finem demissum lapsi. Virg. 2. Aeneid. 53. Pede lapsus. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 15. Lapsus spe, pro Frustratus. Caesar 5. bel. Gallici. Lapsus in uerba. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 2. A uero ratione lapsus. Lucret. lib. 2. 36. Lapsus per uinum Ariarius in L. omne delictum. S. per uinum. ff. de re milit. Lapsus animi. Plaut. Cist. 5. 8. Lapsus facultibus dicitur, qui ad uopiam decidit. Vlpian. in l. 1. ff. de magistrat. conuenit. Quid si satis exegit, et idoneu exegit, quamuis postea facultibus lapsi sunt iutores, uel fideiussores: quod ei qui non dedit imputetur. Succurrere lapsis, res est regia. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 2. Ales lapsa plaga aetheria. Virg. 1. Aeneid. 80. Lapsa consuetudo. Cic. 2. Off. 12. Capius Lapsus paucis post diebus consequbatur. Id est, elapsus et preteritis. Cic. 10. Phil. 274. Fides lapsa solo tempore. Ouid. epist. 2. 21. Res lapsa. Virg. 4. Georg. 90. Lapsa ruina. Valer. lib. 4. Argon. 106. Sidera lapsa sub terras, et Sidera orta, contraria. Ouid. 1. Fast. 1. ¶ Lapsurus, penul. prod. (λαβω) Aliud participium, ut, Domus lapsura. Ouid. in l. 103. Silex iam iam lapsura. Virg. 6. Aeneid. 121. ¶ Lapsus, huius lapsus, masc. gen. (λαβω) Ruina, casus, pr. accipitium. Cicero de Senect. 48. de ainea loquens, Quam serpentem multiplici lapsu et erratico, ferro ampu ta is coeret ars agrorum. Lapsus scalarum. Plin. lib. 7. cap. 37. 3. Lapsus fidei. Plin. lib. 5. cap. 1. 11. Lapsus serpentum, Serpentu progressus dicitur. Virg. A. 45. Lapsus fluminum. Horat. 1. Carm. ode 12. 2. Pronus lapsus fluminum. Claud. 1. in Ruffin. 32. Placidus lapsus. Ouid. 6. Fast. 100. de Nymphis natantibus, Lapsus auuunt, Horrifico lapsu adsunt Harpyie. Vi. 3. A. 45. — pedibusq; rotarum Subijciunt lapsus. Hoc est, rotas quibus facilius labatur ingens ille equus ligneus. Virg. 2. Aeneid. 48. Graues nimio sub pondere lapsus. Lucan. lib. 1. 15. Antipites rerum lapsus. Claud. 1. Paneg. 29. Immundus lapsus. Vide Immundus. Miserandus lapsus. Silius lib. 4. 78. ¶ Lapsio, Verbale (λαβω) Cicero 4. Tusc. 43. Sed hac in bonis rebus, quod alij ad alia bona sunt aptiores, facilitas nominetur: in malis proclitas: ut significet laponem, in neutris habeat superius nomen. ¶ Labilis, penul. corr. Adiectiuum, Quod facile labi potest. Arnob. libro 3. aduersus gentes, Quicquid enim tale est mor tale esse arbitramur, et labile. ¶ Lapsio, lapsus, lapsare (λαβω) Frequentatiuum. Vir. 2. Aeneid. 110. — hac dicens altaria ad ipsa tremementem Traxit: et in multo lapsantem sanguine nati. De Priamo. Lapsantem gressum firmare. Silius lib. 3. 128. Labor] priore cor. laboris, masc. gen. (λαβω) Opera, defatigatio. Valla. Labo pri-

nam breuem habet, Labor primam longam. Hinc labor, laboris: et laboro, laboras, prima breui: quod an ab altero illorum deriuetur, an ab utroq; potius, liberum opinaturis relinquo. Hactenus Valla lib. 5. Cic. 2. Tusc. 60. Labor est functio quaedam uel animi uel corporis grauioris operis et muneris. Virg. 2. Aeneid. 142. — nec me labor iste grauiabit. Sine labore. Cicero de Senec. 74. Otiosam etatem et quietam sine ullo labore aut contentione traduceret Impiger ad labores belli. Cic. pro Fontelo, 28. Auxilium laborum. Virg. 3. Aeneid. 29. Fructus laboris. Quint. lib. 2. cap. 7. 4. Mollis, et impatiens laboris. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 2. Imprudens laborum. Virg. 2. Georg. 75. Liber laborum. Horat. de Arte, 43. Monumenta laboris. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 7. Patiens laborum. Vide Patior. Patiens laboris natura. Quint. lib. 1. cap. 12. 8. Pretium non uile laboris. Ouid. epist. 17. 34. Remissio laborum non inuulit. Quint. lib. 3. capit. 8. 20. Socius et consortis laboris. Vide Consortis. In tenui labor. Virg. 4. Georg. 2. Tedium laboris. Quint. lib. 2. capit. 2. 4. Animi capitisq; labor. Horat. 1. epist. 1. 9. Anni labor. Virg. 2. Georg. 103. Luna labores. Virg. 2. Georg. 96. Hoc est, defatigatus. Operum labor. Virg. 1. Aeneid. 92. Solis labores. Virg. 1. Aeneid. 92. Acrior labor. Silius lib. 3. 19. Additus labor frumentis. Virg. 1. Georg. 30. Armiferi labores. Stat. 1. Sylu. 2. 20. Assiduus labor. Stat. 4. Sylu. 6. Austerus labor. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 3. Blandus labor. Vide Blandus, Cassus labor. Vide Cassus. Castrensis labor. Vide Castrum. Catenati labores. Vide Catena. Continui labores. Vide Continuo. Difficilis labor. Ouid. 2. de Arte, 108. Dulcis erat mercede labor. Ouid. 6. Fast. 133. Duri labores. Valer. lib. 5. Argon. 56. Virg. 4. Georg. 23. Edomiti, exudantib; labores. Silius lib. 3. 107. Extremus labor. Virg. 10. eclog. 1. Facilis labor alterius. Virg. 1. Georg. 16. Felix labor. Valer. lib. 4. Argon. 66. Illiberalis labor. Vide Illiberalis. Immensus labor. Ouid. 1. Metam. 147. Imperatorius labor. Vide Impero. Indignus labor. Iuuenal. Satyr. 7. 2. Ineptus labor. Vide Ineptus. Infinitus labor. Cic. in Orat. 83. Ingratus labor. Virg. 3. Georg. 19. Insanus labor. Virg. 2. Aeneid. 154. Intendens labor et uigiles curae. Stat. 1. Sylu. 4. 11. Leuis labor. Vide Leuis. Militaris labor. Quint. lib. 2. cap. 13. 11. Multo sudore et labore ferre aliquid. Cic. pro Font. 2. Paruus labor. Tibul. lib. 4. ad Messalam. 4. Labor per uigil. Valer. lib. 5. Argon. 29. Positus labor. Silius lib. 7. 57. Predurus labor. Valer. 1. Argon. 48. Sudatus labor. Silius lib. 3. 19. Labor sudatus in Aemo. Stat. 5. Theb. 38. Suetus labor. Silius lib. 6. 107.

Superuacuum labor. Quint. lib. 1. cap. 8. 12. Vigilati labores. Ouid. 2. Trist. 3. Accessit mihi ad reliquos labores. Vide Accedo. Adde labori. Vide Adde. Adde laborum. Vide Adde. Adire multos labores. Virg. 1. Aeneid. 2. Vide Adeo. Afflicta labore, ac uigilijs corpora. Liu. lib. 6. Decad. 4. Afferre laborum. Vide Affero. Labor agi in orbem dicitur. Virg. 2. Georg. Vide Orbis. Aspirat primo fortuna labori. Virgilius 2. Aeneid. 77. Vide Aspicio. Augere labores. Lucret. lib. 2. 233. Magnus labor incassum cecidit. Lucret. lib. 2. 234. Solis labores canere. Quint. lib. 1. cap. 10. 11. Capere laborum. Cic. pro Roscio Comodo. Vide Capio. Capere laborum nullum. Lucret. lib. 5. 238. Malis canere laboribus. Horat. Epod. 16. 4. Conscire uite sua cursum in labore corporis, atq; in animi contentione. Cic. pro Celio, 30. Consumere plus opere ac laboris in aliqua re. Cicero 1. de Orat. 120. Inceptum decurre laborum. Virg. 2. Georg. 8. Defatigare aliquem assiduo labore. Vide Defatigo. Defessa membra labore. Catul. ad Licinium, epig. 47. 3. Dilata pars laborum. Ouid. 3. Metam. 35. Finem dare laborum. Virg. 1. Aeneid. 49. Patiar quemuis durare laborum. Virg. 8. Aeneid. 113. Effusus labor omnis: id est, functus et frustratus. Virgilius 4. Georg. 98. Seruius. Effi in labore. Laborare. Plin. lib. 11. cap. 17. 2. Pars est exacta laboris. Ouid. 1. Fast. 145. Exantlatus ab Hercule labor: hoc est, absolutus. Cicero 4. Acad. 194. Excipere magnos labores. Cic. de claris Orat. 131. Exercere se in laboribus. Cic. pro Archia, 21. Labor exercet apes. Virg. 1. Aeneid. 87. Exhaustus labor. Quint. lib. 4. cap. 5. 16. Pars est exhausta laboris. Ouid. 1. de Arte, 155. Experiri laborem. Virg. 4. Georg. 32. Nullo labore aliquid facere. Cic. 4. Verr. 94. Austerum studio fallente laborem. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 3. Ferre laborem. Cic. Anteq; iret in exilium. Finem facere laboris. Lucret. lib. 3. 192. Frustrare se laboribus. Cic. pro Archia, 21. Gemiti laboris omis ferre. Ouid. epist. 18. 34. Præmia laborum ferre. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 31. Finire labores. Horat. 3. Carm. ode 4. 8. Assiduo temet furare labori. Stat. 4. Sylu. 6. Impendere laborem ac sumptum ad incertum casum. Cicero 5. Verr. 195. Praecipuum laborem impendere. Virg. 3. Georg. 15. Imponere laborem. Cic. pro Muræna, 36. Vide Impono. Finem imponere labori. Virg. 2. Aeneid. 124. Incumbere labori. Silius lib. 4. 166. Insano iuuat indulgere labori. Virg. 2. Aeneid. 154. Ingenens laboribus. Horat. Epod. 5. 7. Inungere laborem alicui. Quint. in Prooem. libro 1. 3. Vide Inungo. Insumere magnam laborem ac sumptum in aliquam rem. Cic. 2. de Inuentione, 205. Intendere laborem et studium alicuius. Vide Intendo. Intermittere laborem. Ouid. 3. Metam. 31. Laborem, studium, operam interponere. Vide Interpono. Labore inuenire quippiam. Vide Inuenio.

Irrigare labori quippiam. Vide Irrigo. Leuare laborem alicuius. Virg. 1. Aeneid. 67. Leuandi laboris sui causa passim ac liberè solutus opere uoluntate. Cic. 2. de Orat. 14. Leuare laborem alicui. Vide Leuo. Dolor lapsus ad ima ossa. Virg. 3. Georg. 90. Insoluitus labor me lassauit. Ouid. 10. Metam. 110. Minuere laborem. Vide Minuo. Mutare laborem. Virg. 10. eclog. 8. Præstante labore nitii noctes atq; dies. Lucret. lib. 2. 3. Obire laborem. Vide Obeco. Corda oblita laborum. Virg. 4. Aeneid. 106. Parcere labori. Vide Parco. Sine labore parua pabula. Lucret. lib. 5. 173. Perire labore. Lucret. lib. 4. 226. Irritus perit labor anni. Ouid. 1. Metam. 55. Perferre laborem. Quint. lib. 1. cap. 3. 5. Perfunctus laboribus. Vide Perfungor. Postulare laborem. Quint. lib. 2. cap. 5. 4. Inuictum se à labore præstare. Vide Inuictus. Rapiunt sibi quisq; laborem. Silius lib. 13. 38. Relegunt suo sermone labores. Ouid. 4. Metam. 114. Reque longum releuare laborem. Ouid. 15. Metam. 4. Scribere cum labore. Vide Cum. Longum cantu solata laborem. Virg. 1. Georg. 59. Succedere labori. Quint. lib. 2. cap. 1. 10. Præsens nostro succurre labori. Virg. 9. Aeneid. 84. Labore esse alicui: hoc est, onerui uel molestiam adferre. Cicero 3. Verr. 11. Constitenti labore omnia superare. Vide Contineo. Blando nequeunt superare labori. Virg. 3. Georg. 25. Suscipere laborem. Cic. de Optimo gen. orat. 148. Sustinere laborem. Cic. Anteq; iret in exilium. Duro labore manum terere. Virg. 4. Georg. 23. Tolerare labores. Ouid. 9. Metam. 59. Ingratum laborem trahit. Virg. 3. Georg. 19. Famulas urgent laboribus. Ouid. 4. Metam. 7. Labor, apud poetas frequenter pro periculo, calamitate, uel alio quouis incommodo. Virg. 1. Aeneid. 127. Me quoq; per multos similis fortuna labores lachrimam, hac denum uoluit consistere terra, Id est, multis periculis exagitatum. Reques ea ceria laborum. Virg. 3. Aeneid. 79. Series immensa laborum. Ouid. epist. 9. 1. Tedia longa laborum. Ouid. 14. Metam. 32. Defunctus laboribus. Horat. 3. Carm. ode 24. 3. Diuersum laborem emensus pelagi terraq; Silius libro 4. 11. Primos Latine experta labores. Virg. 4. Georg. 68. Longos castrorum ferre labores. Iuuenal. Satyr. 14. 20. Superare labores magnos. Virg. 3. Aeneid. 74. Belligeros superare labores. Valer. 5. Argon. 124. ¶ Labos, laboris, etiam pro eodem dicitur. Plaut. Trinum. 5. 35. Quamquam ibi animo labos grauidis capiunt. Legitur et apud Catullum. Arduus labos. Valer. 6. Argon. 71. ¶ Laboro, laboris, penul. prod. (λαβω) laborare, se se exercere, satigari, et cum labore aliquid agere. Cic. 5. Verr. 110. Omnia bus enim neruis mihi contendendum est; atq; in hoc labo raudam, ut omnes et c. Arma laoorare: id est, laborando consistere. Stat. 3. Theb. 56. Ambitiose circa aliquid laborare. Quintilianus libro 3. ca. 11. 14. Laborare ad rem aliquam. Cic. 7. Verr. 148. Eg 4 Laborare

Super

Laborare ut. Cic. 4. Acad. 251. Laboro ut assentiar Epicuro, aut Aristippo.
 Laborari amari ab eo. Plin. epist. 10. a.
 Laborare, per translationem, pro Male habere sumitur. Cic. 2. Tusc. 103. Artus uehementer laborant.
 Laborare morbo aliquo. Cic. 1. de Fin. 9. 1.
 Laborare a frigore. Plin. lib. 32. cap. 10. 18.
 Laborare a ueritate. Liu. lib. 2. belli Pun. id est, desitui ueritatis testimonio.
 Laborare ex desiderio. Cic. ad Tironem, lib. 16. 10. 2.
 Laborare a dolore dicitur puerpera. Terent. And. 1. 5. 33.
 Laborare a renibus. Cic. 2. Tusc. 101. Et ad Gallum, lib. 7. 27. 1. Laborare ex intestinis.
 Laborare ex inuidia, inuisum et odiosum esse. Cic. pro Roscio Amerino, 89.
 Laborare ex inscientia. Cic. 2. de Inuent. 12. 5.
 Laborat cornu in acie: hoc est, infirmus et impotens est. Plin. de Viris illust. 26.
 In spem laborare. Ouid. 2. Metam. 75.
 Ambitione laborare. Horat. 1. Sermon. Satyr. 4. 6.
 Animo laborare. Casar 7. bel. Gal. 12. 5.
 Causa laborare. Quint. Si enim causa laboramus, persona subueniat. Id est, Si causa inuidiosa nos premit. Bud.
 Cerebro laborare. Plaut. Milite, 5. 51. Sic apud Martialem lib. 1. 93. Laborare podagra.
 Curis laborare. Claud. de Phoenice, 3. 13.
 Desiderio partus laborare. Colum. lib. 6. cap. 27. 11.
 Domicenio laborare. Mart. lib. 5. 119.
 Fama laborare. Col. lib. 1. in Pref. 18.
 Focore laborare: hoc est, premi favore et grauari. Liuus 5. belli Maced. 21.
 Frigore laborare. Col. lib. 2. cap. 10. 5.
 Ingenio laborare. Mart. lib. 8. 1.
 Iniuria laborare. Cic. 4. Tusc. 28. Id est, grauari.
 Hostibus laborare. Cic. ad Brutum, 10. 1. Id est, opprimi.
 Laborare locis. Celsus lib. 2. cap. 8.
 Nota infamia laborare. Vlpian. in l. 2. §. 1. ff. de ijs qui notantur infamia.
 Laborare in aliquo, Ardere amore alicuius. Horat. 1. Carm. ode 17. 4.
 Odio laborare apud hostes, et contemptu inter socios. Liuus 6. ab Vrbe, 7.
 Opinione arrogantia laborare. Quint. lib. 4. cap. 1. 22.
 Omni parte laborare. Horat. 1. Sermon. Satyr. 2. 8.
 Re frumentaria laborare. Casar 3. bel. Civil. 31.
 Laborare sua magnitudine. Liuus lib. 1. ab Vrbe, in Proemio.
 Vitij laborare. Liu. 4. bel. Maced. 13.
 Laborare utero. Horat. 3. Carm. ode 22. 1. ad Dianam.
 Laborare alicui rei, pro intentum esse. Senec. de Vita beata.
 Non laboro de hac re: id est, non curo, neque anxius sum, inquit Budeus. Cic. pro Roscio Amer. 59. Cuius manus sit percussus, non laboro. Idem 2. de Finib. 50. Non laboro, inquit, de nomine.
 Nihil laboro. Cic. 8. Philip. 251. Mustelle et Tironi prospicit: de se nihil laborat.
 Noli laborare. Cic. ad Gallum, lib. 7. 26. 1. Quod epistolam ediscissam doles, noli laborare: salua est domi.
 Nihil laboro nisi ut saluus sis. Cic. ad Tironem, lib. 16. 6. 7.
 Nihil est quod labores. Cic. pro Cecinna, 58.
 Valde laboro ne. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 16.
 Non magnopere laboro. Vide Magnus.
 Laborare de. Cic. pro Cecin. 2. De quibus ego antea laborabam, ne si improbi essent, falsi aliquid dicerent. Idem 2. Tusc. scil. 51.

Laborare de re alicuius. Cic. Sulpitio, lib. 13. 27. 8.
 Laboratur uehementer, inclinata res est. Cic. ad Lent. lib. 1. 10.
 Laboratum est. Plin. lib. 2. cap. 9. 6. 2. Locris et Crotona pestilentiam nunquam fuisse, nec ulla terra motu laboratum, annotatum est. Liu. 1. ab Vrbe, 136. Pestilentia laboratum est. Ibidem, lib. 4. 129. Siccitare.
 Atlas en ipse laborat. Ouid. 2. Metam. 29.
 Laborans, pen. prod. Participium (λαβων) ut, Opem ferre laboranti. Ouid. de Nuce, 3.
 Ratem laborantem deserere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 5.
 Puella utero laborans. Horat. 3. Carm. ode 22. 1.
 Laboratus, pen. prod. Adiect. (λαβεντος) Compositus, cultus, et multo labore atque industria factus. Virgil. 2. Aen. 130. Arte laborata uestes.
 Laborati libri: Hoc est, compositi, elucubrati Martialis libro 1. 139.
 Labosum, ab eo quod est labos, non laboriosum, formatum, et in usu apud ueteres fuisse probat Nonius ex Lucil. Satyr. lib. 33. Preterea omne ter hoc est labosum. Idem: Tantalus labosus pennis.
 Laboriosus, pen. prod. Adiect. (λαβιος) ut, Laboriosus, laboriosus. Cic. 2. Tusc. 61. Itaque industrios homines, illi studiosos, uel potius amantes doloris appellant: nos commodius laboriosos. Idem 11. Philip. 294. Multi, ex morbi grauitate maiores et quos tamen non miseros, sed laboriosos solumus dicere. Idem 5. Verr. 73. Arator laboriosissimus.
 Cohors laboriosa. Horat. Epod. 16. 13.
 Laboriosissimus hominis socius in agricultura bos. Col. lib. 6. in Proemio. 7.
 Laboriosum opus, Difficile, et quod non sine labore magno perficitur. Plaut. Mercat. 9. 9. Sic Laboriosa deambulatio, Terent. Heaut. 4. 6. 3. Idem in Prologo Heaut. 44. Si quis laboriosa est (sub fabula) ad me curritur. Caelius, Durum rus fugite et laboriosum.
 Charte doctae et laboriosa. Catul. ad Corn. epig. 1. 2.
 Laboriosus gradus. Mart. lib. 7. 38.
 Laboriosus uersus. Mart. lib. 11. 7.
 Laboriose exercitationes. Cic. 2. Tusc. 62. Et 1. de Fin. 50.
 Laboriose, pen. prod. (λαβιος) laboriosus, laboriosissime. Aduerbium. Difficiliter. Cic. pro Qu. Rosc. 18. Iam quo quisque est solentior et ingeniosior, hoc docet iracundius et laboriosus. Idem 1. Verr. 39. Itaque semper si diligentissime laboriosissimeque accuserunt.
 Male et laboriose esse alicui. Catul. ad Cornificium, epigram. mat. 361.
 Laborifer, pen. prod. Adiect. (λαβιος) ut, Currus laboriferi Tithoniae. Stat. 6. Theb. 5.
 Iuuenis laborifer. Ouid. 15. Metam. 26.
 Hercules laborifer. Ouid. 9. Metam. 58.
 Laboria Laboriarum (λαβια) Italia pars illa que uulgo Terra laboris dicitur, quod ingens labor sit in ea colenda: quippe solum habet arduum opere, difficile cultu, bonis suis acrius penes quam uisus possit, affligens agricolam. Ex Plin. lib. 17. cap. 4. 5. Idem Plin. lib. 18. cap. 11. 9. Quantum autem uniuersas terras campus circuncampanus antecedit: tantum ipsius pars eius que Laboria uocantur, quem Phlegreon Graeci appellant. Finiuntur Laboria ut ab utroque latere Consulari, que a Puteolis, et que a Cumis Capuam ducit. Hinc Laborinus campus nobilis in Campania. Plinius libro 17. cap. 4.
 Labrum labri (λαβρον) Idem quod Labium. Cic. in Pisonem, 64. Quod quidem tu, qui bene nosse conuentionem meam et Casar

et Casaris eludebas: cum a me tremantibus omnino labris sed tamen cur tibi nomen non deferrem requirebas. Martialis libro 2. 10.
 Bassa dimidio quod das mihi posthume labro, etc. Casar 5. bell. Gall. 57. Capilloque sunt promisso, atque omni parte corporis rasa, praeter caput et labrum superius.
 Aemula labra. Vide Aemulor.
 Incana labra. Ouid. 8. Metam. 17.
 Pallida labra. Iuuenal. Satyr. 10. 23.
 Tremantia labra. Iuuenal. Satyr. 10. 20.
 Vncum labrum. Lucret. lib. 4. 119.
 Admouere labra poculis. Virg. eclog. 3. 9.
 Detorquere labra. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.
 Labra diducere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 24.
 Labra mouet metuens audiri. Horat. 1. epist. 17. 14.
 Labris primoribus attingere aliquod genus uitae. Cic. pro Caesario, 20. Vide in Digitus, Digitis extremis attingere.
 Labrum, pro marginibus et extremis oris fluminis, lacus, fontis, et huiusmodi, que leni aquae motu perliuunt. Plin. epist. 10. 1. lib. 5. Inter has marmoreo labro aqua exundat, circumiectaque platanos, et subiecta platanis leni aspergine fouet. Liu. 7. bel. Maced. 157.
 Labra (inquit Budeus) crateres lapideos significant, quibus aqua salinis ex siphunculis concipitur.
 Labra dolorum circumlinas. Cato cap. 107.
 Labrum, Genus uasis, ad lauandum aptum. Cic. Terentia, libro 14. 20. 1. Labrum si in balneo non est, ut sit. Virgil. 8. Aeneid. 5.
 Sicut aquae tremulum labris ubi lumen abenis Sole repercutsum, aut radiantis imagine lunae. Bud. Labra lapidea balneis usum praestant, fossaque lapidea in balneis labra uocabantur. Cuius significationis exempla sunt apud Virruuium, lib. 7.
 Labra laxa. Persius Satyr. 3. 11.
 Labra uinaria, lupinaria, et olearia dicuntur, in quibus lupini condantur, et in que uina et lacu, oleum est cortina transferruntur. Cato, Oleum in labrum primum indito.
 Spumat plenis uindemiis labris. Virg. 2. Georg. 2.
 Labrum culeare. Cato cap. 154. Vinum emptoribus sine molestia hoc modo ameliari debet. Labrum culeare illi rei facitoid habet ad summum ansas quatuor, ut transferri possit.
 Labrum lupinarium. Cato cap. 103. et cap. 11. 3.
 Labrum uinaticum, siue uinarium. Cato cap. 10. 3. et 11. 3.
 Labrum olearium. Cato cap. 15.
 Labrum uenerium, herba in flumine nascens: de qua Plinius lib. 25. cap. 13. 25.
 Labellum, labelli Diminut. (λαβελιον) Plaut. A. Sin. 13. 52. Cic. 1. de Diuin. 133. At Platoni quum in cuius paruulo dormienti apes in labellis consedissent, responsum est, singulari illi suauitate orationis fore.
 Auidula labella. Catul. Argon. 59. 63.
 Exporrectum labellum. Pers. Satyr. 3. 9.
 Mala labella. Ouid. 3. de Arte, 57.
 Purpurea labella. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 5.
 Rosa labella. Catul. ad Gellium, epig. 75. 1.
 Tenera labella. Ouid. 1. de Arte, 134.
 Compescere labellum. Vide Compescere.
 Extendere labellum. Iuuen. Satyr. 14. 33.
 Labellum, pro Vasculo. Colu. lib. 12. cap. 43. Labellum fictile nouum impleto paleis. Ibidem, cap. 28. 2. Cic. 2. de Legibus 104. Sepulchris autem nouis finitum modum. Nam super tumulum noluit quid statui, nisi columellam tribus cubitis notatiorum, aut mensam, aut labellum: et huic proeurationi eorum magistratum praefecerat.

Labrosus, pen. prod. Adiect. (λαβρος) Quod extremitates habet, ueluti quaedam labra prominentes. Celsus in seipsum, cap. 26. Ferramentum facti in summa parte labrosum, in ima semicirculatum.
 Labrusca labruscae (λαβρσκα) Vitis agrestis dicitur, spissis et candicantibus folijs, geniculata, rimoso cortice: fert uinas rubentes, cocci modo, quae cutem in facie mulierum purgant. Hec Plinius libro 23. cap. 1. Virgilius 5. ea clog. 2.
 Syluestris raris sparsit labrusca racemis. Ea in sepibus et in labris agrorum et terminis nasci dicitur. Colu. lib. 8. cap. 5. 18. Vna labrusca de uepribus immatura lecta.
 Labruscum dixit Virgil. in Culice, Densaque uirgultis auidae labrusca petuntur.
 Labyrinthus] λαβυρινθος, inquit Seruius, locus apud Cretam factus a Dedalo perplexis parietibus, ubi Minotaurus inclusus est. Labyrinthum exprimit Virgilius lib. 5. Aen. 118.
 Vi quondam Creta fertur Labyrinthus in alta, etc.
 Quatuor autem esse Labyrinthos, Plin. docet lib. 36. cap. 13. Creticum, qui arte maxime fuit spectabilis: cuius Ouid. lib. 3. Metam. meminit. Aegyptium, omnium maximus, et portitissimum humani ingenij opus, quem Pomponius Mela libro primo describit. Lemnium, columnarum nitore insignem, et quartum Italicum a Porfena Hetruscorum rege sepulchri causa extructum.
 Labyrinthus, Adiect. (λαβυρινθος) ut, Flexus Labyrinthi. Catul. Argon. 69. 23.
 Lac lactis, n. g. (λακτα, λακτος) Succus maternus quo animalia nutriuntur. Plaut. Amph. 7. 43. Neque lac lacti magis est simile, quam ille ego similis est mei. Virg. eclog. 3. 2.
 Lac subducitur agnis.
 Abundans lactis. Virg. eclog. 2. 4.
 Aquatius lac. Vide Aquatius, in Aqua.
 Bubulum lac. Plin. lib. 3. cap. 10. 15.
 Sinus lactis. Virg. eclog. 7. 7.
 Circunfusum lac. Vide Circunfusum.
 Coacti lactis massa. Ouid. 8. Metam. 13. 4.
 Ferinum lac. Ouid. 3. Fast. 11.
 Largicopia lactis. Virg. 3. Georg. 61.
 Merum lac. Lucret. lib. 1. 53. Nouum. Virg. eclog. 2. 5.
 Niueum. Ouid. 13. Metam. 177. Passum, Ouid. 14. Met. 55.
 Presti copia lactis. Virg. eclog. 1. 16.
 Bibere lac. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 5.
 Cogere lac in duritiam. Vide Cogo.
 Depulsus lacte leo. Horat. 4. Carm. ode 4. 3.
 Dulci repletur lacte foemina quum peperit. Lucretius libro 5. 163.
 Lac, de nucibus dictum. Ouid. de Nuce, 19. Lamina mollis adhuc tenero est in lacte quod intra est.
 Incundioris disciplina cibo ac lacte satuari, per metaphoram. Quint. lib. 2. cap. 4. 4.
 Lacte in nominatio dixit Plautus, pro Lac, in Meneh. 2. 4. 32. Nec aqua aquae, nec lacte lacti, crede mihi, usquam similitudinis. Idem Bacchid. 23. 12. Que nec lactem, nec ladanam ullam habent. Quaedam exemplaria hic legunt lacte, ut sit neutri generis. quod et Nonius probat ex Varrone. Candidum lacte papilla quum sunt, Caelius, Tite praesertim quae non peperit, lacte non habet.
 Lactes, pluralis numeri, foem. gen. secundum Probum (λακτα, λακτα) Sunt graciliora intestina, per quae labitur cibus, quae tria sunt, tenuis, iciumum, piluros (Nisi manus diceret ecephysis siue duodenum. nam piluros est inferius orificium uentriculi) que inuoluuntur mesenterio, ut a spinis contactu

contactu duro munitiores, magisq; septas reddat. Dicitur lactes aut propter molliem, aut propter candorem pinguedinis. Nam à lacte denominantur. Perotius à licio deducit, quod cibum alliciant. Probus, Lactes alij dicunt loca sub umbilico in lateribus pubetenuis, adeo delicata, ut plagam ferre non possint: quidam pro intestinis pinguibus, ut Persius Satyr. 2. 3. lactes unctos dixerit hinc. Quidam, inquit, pro mēbranis quibus coherant intestina inter se. Ex Hermolao, Plaut. Curcul. 7. 4. 0, ita cibi uacuitate uento lasis lactibus. Plin. lib. 11. cap. 37. 68, uidetur sentire lactes tantum in omentibus et hominibus esse. Plaut. Pseud. 5. 85.
— quia pol qua opera credam tibi,
Vna opera alligem canem fugitiuam agminis lactibus.
Lactes, inquit Budæus, sunt quas lactentias uulgo uocamus.
¶ Lactarius, Adiect. (γαλακτικός) Quod ex lacte confectum est, uulgo lactitium dicitur.
Lactarius, quod ex se lac producit. Plin. lib. 26. cap. 18. 18, Tibythum illum nostri herbam lactariam uocant, alij lactucam caprimam. Varro 2. de Re rust. cap. 1. 17. Dandum bubus lupinum: et lactarijs, medica et cythum.
Lactarius, Qui cibos ex lacte conficit: unde opus lactarium. Lampridius in Heliogabalo, Dulcarios et lactarios tales habuit, ut quacumq; coqui de diuersis edulij exhibuissent, uel structores uel pomarij, illi modo de dulcibus, modo de lactarijs exhiberent.
¶ Lacteus, Adiect. (γαλακτικός, γαλακτέος) quod ex lacte est. Hamor lacteus candens. Lucret. 1. 52.
Lacteus porcus. Mart. lib. 5. 93. Hoc est, adhuc lactens.
Liquor lacteus, liquor lactis. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 4.
Vernis lactei. Martialis. lib. 5. 103.
Lacteus orbis, Circus candens. Cic. in Somn. Scip. 12.
Lacteus circulus (γαλακτικός) Plin. lib. 2. cap. 21. 4. Omnes sermo sub ipso Septentrione aliqua eius parte non certa, sed maxime in candida, quæ lactei circuli nomen accepit. Vide Macrobius in Somnio Scipionis, lib. 1. cap. 15. Claud. 4. Panegy. 35. Hunc Ouid. 1. Metamorph. 35, uiam lacteam appellat.
Colla lactea. Virg. 8. Aen. 130. Hoc est, alba.
Lactea crure. Col. lib. 10. 19. Punicea depeca coma, sed lactea crure est. Id est, candida, suavis, succulenta.
¶ Lacteo, pen. cor. Aliud adiect. diminut. ut, Puella lacteo-la. Catul. in Camerium. epigr. 51. 4.
¶ Lacteo, lactes (γαλακτικός) lactere, Lac sugere. Cic. 2. de Diuin. 69. Romulus lactens fulmine ictus. Idem in Cat. 63.
Agnæ lactens. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 9.
Catuli lactentes. Ouid. 2. de Arte, 75.
Lactens porcus. Var. 2. de Re rust. cap. 4. 15.
Porca lactens. Ouid. 2. Fast. 132.
Vituli lactentes. Ouid. 10. Metam. 46.
Frumenta lactentia, Tenuia et lactis plena. Virg. 1. Georg. 63.
Ficus lactens. Ouid. 2. Fast. 53.
Frugæ lactenti tumet coma spica. Propert. lib. 4. eleg. 2. 3.
¶ Lactesco, lactescis (γαλακτικός) lactescere, in lac conuerii, seu lacte impleri. Cic. 2. de Nat. deor. 192. Omnis ferè cibus matrum lactescere incipit. Plin. lib. 11. cap. 41. 1.
¶ Lacto, lactus (γαλακτικός) lactare, Lac præbere: et proprie matrum est. Varro 2. de Re rust. cap. 7. 10. Anniculis iam factis dandum ordeum, et fursures, usquequo aduerunt lactantes. Alij legunt, Vsq; quoad erunt lactantes.
Lactare per translationem, significat aliquem per blanditias allicere, atq; decipere. Terent. Andr. 4. 1. 2. 4.
— nonne tibi satis esse hoc uisum solidum est gaudium,
Nisi me lactasses amantem, et falsa spe produceres? Ibid. 5. 4. 9.

¶ Lactans, lactantis, Particip. (γαλακτικός) Que lac in mēbris habet. Gellius lib. 11. cap. 1. Nam plerumq; sine crimine quæcumq; lactans est, id temporis offerri solet. Ad nutritionem scilicet. Budæus.
Lactantia hūbera. Lucret. lib. 5. 177.
Lactantia Celsus uocat omnia que lac emittunt: uel pro ijs que uulgo Lacticia dicuntur, accipit: uel pro cibis lactarijs, lib. 2. cap. 28. Lac, miel, ideog; lactantia, atq; omne pisciorū opus. Et cap. 29, Mel crudum, lac, lactantia omnia, mulsim, et c. Budæus.
¶ Lactatus, huius lactatus, pen. prod. (γαλακτικός) Plinius libro 32. cap. 2. 4. Ob id sibi lo piscatoribus tanquam serpenibus euocari et capi, pinguescere lactatu, et c. De murenis.
Lacena [λακίνα], Adiect. Laconia. Cic. 1. Tuscul. 162. Mulier Lacena. Virg. 2. Aen. 121.
Non tibi Tyndaridis facies inuisa Lacene. Vbi Ser. A' prouincia Laconica. Et notandum, derivationem minorem esse à principalitate: quod rarum est.
Adultera Lacena, Helena. Horat. 3. Carm. ode 3. 5.
Virgines Lacene. Virg. 2. Georg. 98.
Pal. hre. Claud. de bello Get. 127. Tenuis, Claud. 3. Panegy. 60.
Laccobriga [penul. cor. Hispaniæ urbs apud Ptolem. lib. 2. cap. 65, alio nomine Corymbra.
Lacedæmon [λακεδαίμων, cum diphth. in pen. Iouis filius: à quo hæc Lacedæmon, uel Lacedæmonia secundum Latinos, Peloponnesi urbs, Menelai regia: cuius ciues Lacedæmones, et Lacedæmonij dicuntur. Veget. lib. 3. Athenienses et Lacedæmones ac Mæcedonas rerum potitos. Virg. lib. 7. Aenid. 73.
At non sic Phrygius penetrat Lacedæmona pastor. Hæc alio nomine Sparta dicta est.
Arripotens Lacedæmon. Claud. Paneg. 102. 7.
Patiens Lacedæmon. Horat. 1. Carm. ode 7. 2.
¶ Lacedæmonius, Adiect. (λακεδαίμων) ut, Tarentum Lacedæmonium. Horat. 3. Carm. ode 5. 11.
Lacer [λακέρω], pen. cor. Adiect. (λακέρω, φανόδω, φανόδω) Dilaceratus, Proprie (ut Asconius ait) lacerus dicitur, amputatus membris, ut oculis uel auribus. Virg. 6. Aen. 99. Deiphobum uidit, lacrum crudeliter ora, et c. Tardus, Donec soluta compage sentorum, ex anguis lacerosq; proferrent. Liu. 1. ab Vrbe, 125. Deinde in diuersum cōcitati equi lacerum in utroq; curru, corpus, quæ inhaerant uinculis membris portantes.
Crudeliter lacer. Virg. 6. Aen. 99.
Membris cæcis undiq; lacer. Lucret. lib. 3. 82.
Lacer, à ueteribus dicebatur qui auribus circutatus erat: Lacerus autem quodcumq; in corpore imminutum. Festus.
Artus laceri. Ouid. 9. Metam. 34.
Aures lacere scabie. Claud. 1. in Eutrop. 28.
Comæ lacere. Lucan. lib. 2. 7.
Cornu lacerum. Ouid. 9. Metam. 20.
Laceri crimes. Stat. 3. Syllu. 3. 27.
Currus lacer. Ouid. 2. Metam. 64.
Fumus lacerum, id est, dilaniatum cadaver. Virgil. 9. Aen. 102. Seruus.
Laceras gentilitates colligere: Sparfas, et huc atq; illuc disperfas. Plin. in Paneg. 63.
Morsu lacerò duellere artus. Ouid. 8. Metam. 177.
Nauis lacera. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 6.
Puppes lacera. Ouid. epist. 2. 9.
Regni laceri corpus. Claud. 2. Paneg. 41.
Tabule lacere. Ouid. 11. Metam. 86.

¶ Lacerò,

¶ Lacerò, laceras, penul. cor. (λακέρω, φανόδω, φανόδω) lacerare, dilaniare, sepius uincere, et quasi per membra discindere, comminuer. Terent. Adelph. 3. 2. 17. Tum autem Syrum impulsorem, uel quibus illum lacerarem modis.
Lacerare aliquem uirgis. Liu. 3. ab Vrbe, 248.
Capillos lacerare. Ouid. 14. Metam. 24.
Cornua lacerare ferro. Horat. 3. Carm. ode 27. 4.
Oculus laceratus. Lucret. lib. 3. 83.
Operi alicuius lacerare. Ouid. epist. 3. 18.
Ora, comas, uellem lacerat. Ouid. 11. Metam. 14. 6.
Ora manu lacerans. Silius lib. 8. 31.
Lacerato uirgis tergo. Liu. 6. bel. Pun. 70.
Lacerare morsu uiscera. Cic. 2. Tuscul. 31. Sic, Lacerare unguibus. Cic. 2. Tuscul. 42.
Vrbes lacerandæ. Lucan. lib. 10. 91.
Lacerare homines male suadendo; Detrudere ad paupertatem. Plaut. Curcul. 10. 22.
Lacerare diem, in unum consumere diei tempus. Plautus Stich. 7. 44.
Lacerare rem suam, Absumere bona patria. Plautus Mera. cat. 3. 48.
Lacerare reliquias uite alicuius et distrabere. Cicero pro Quint. 29.
Lacerare famam alicuius. Liu. 8. bell. Maced. 240.
Carmina lacerare. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 1.
Rumore uulgi lacerari. Tacit. lib. 15.
Lacerare optimum uirum in cæso ore. Cic. 11. Philipp. 292.
Lacerare probis. Liu. 1. bel. Maced. 20.
Lacerari dolore. Cic. 4. Acad. 48.
Lacerarunt omni scelere patriam: hoc est, inquirarunt. Cicero. 1. Offic. 83.
Lacerare me meos moror. Cic. ad Att. lib. 3. 48. 2.
¶ Laceratio, Verbele (λακέρω, σπασμός) Cic. in Pisonem. 32. et 3. Tuscul. 104. Muliebres lacerationes genarum.
Lacerna [lacerna, f. g. (λακέρω)] Virilis uestis fimbriata, et ferè militaris, quæ Græcè chlamys dicitur, dicta, ut ait Fest. quodæpiam minor sit. Hæc utrimq; indui poterat, et ex utraq; parte reijci. Iuuen. Satyr. 1. 3.
Cristinus Tyrias humero reuocante lacernas. Cic. 2. Phil. 83. Primum luce, non tenebris: deinde cum calceis et toga, nullis nec caligis, nec lacerna.
Lacerna, miliuum quoq; erat. Propert. lib. 4. eleg. 3. 4.
Textur in castris quarta lacerna tuis. Ouid. 2. Fast. 149.
Erant et lacernæ quibus utebantur Romani, quæ spectaculis operam sedentariam præstarent, et togæ superinduebatur ad arcenda frigora. Mart. lib. 14. 142.
Amphibeatras nos commendamur ad usus, Quum legit argentis nostra lacerna togas.
Lacernis candidis utebantur in spectaculis, si Martialis credimus, libro 4. 2. Iudenti in Horatium, qui nigra lacerna spectaculis aderat.
Lacernis et mulieres utebantur. Iuuen. Satyr. 1. 7.
Ipsæ lacernate quum se iactaret amicæ.
Lacerna item pauperiorum erant. Iuuen. Satyr. 3. 15.
Quid quod materiam præbet, causasq; iocorum, Omnibus hic idè, si foeda et scissa lacerna, Martialis. ad Mamurianum,
Cereâ si pendet lumbis ac trita lacerna:
Awata lacerna. Iuuen. Satyr. 10. 22.
Pingues lacerna. Iuuen. Satyr. 9. 3.
Scissa lacerna. Iuuen. Satyr. 3. 15.
Lacerna tristis. Mart. lib. 1. 91.
Odoratum caput obscurante lacerna. Horatius 2. Sermon. 84.

tyr. 7. 11.
Nobiliores, illustrioresq; lacernis non utebantur, nisi pluuio tempore, aut in spectaculis. Quare Tullius obiecit Antonio quod redisset in urbem cum gallicis et lacerna. Hæc omnia ex Bayso.
Lacernis deponere honore causa, ut testatur Suetonius in Tranquillo. Quin et spectaculis aduenienti assurgere, et lacernis deponere solebant.
¶ Lacernatus, pen. prod. (λακέρω) Qui lacerna est indutus: ut, Amicæ lacernata. Iuuen. Satyr. 1. 7.
Lacerta [lacerta, uel Lacertus, lacerti (σαύρα, σαύρα)] Serpentis genus. Plin. lib. 10. cap. 65. 3. Lacertam ore parere Aristoteles negat. Idem lib. 8. Lacerti Arabiæ cubitales. In utroq; genere masculinum lacertus dicitur, dictus quod pedes habeat ad similitudinem nostrorum lacertorū: hoc est, nostrarum manuum et pedum. Cic. ad Attic. lib. 2. 21. 1. Næ ad lacertas captandas tempestates non sunt idoneæ.
Parua lacerta. Ouid. 5. Metam. 92.
Virides lacerte, uel lacerti. Horat. 1. Carm. ode 23. 2. Virgil. 2. eclog. 2.
¶ Lacertus, genus piscis idonei ad salsamenta. De quo Mart. Quum sacetani fertur tibi cauda lacerti. Iuuen. Satyr. 14. 14.
— nec non differre in tempora cæna
Alterius, conchem æstui cum parte lacerti. Lacertoria multa genera recenset Plin. lib. 32. cap. ult.
Lacertus [lacertus, in homine dicitur brachium à cubito ad manus uertebra, quæ carpus uocatur. Cic. de Senect. 24. Aspexisse lacertos suos dicitur, illachrymasq; dixisse, At hi quidem iam mortui sunt. Idem 2. Tuscul. 37. O' pectora, o' terga, o' lacertorum tori.
Adductis spumant freta uersa lacertis. Virg. 5. Aen. 29.
Blandis lacertis tenere colla alicuius. Ouid. 2. Amor. 20.
Captiuis lacertis parabantur uincta. Ouidius 13. Metamora phos. 145.
Cupidis lacertis amplecti alicquem. Ouid. epist. 13. 23.
Fatigatis humero sub utroq; lacertis. Ouid. epist. 17. 17.
Ferox lacertus. Ouid. epist. 4. 17.
Flexi post terga lacerti. Ouid. 6. Metam. 111.
Fluidi pendenti lacerti. Ouid. 15. Metam. 47.
Formosi lacerti. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 3.
Fortes lacerti. Lucan. 1. 74.
Giganteo iaculantem fixa lacerto. Ouid. 14. Metam. 37.
Graui lacerto uincta fraxinus. Ouid. 5. Metam. 29.
Imbelles lacerti. Ouid. 13. Metam. 22.
Infirmi lacerti. Ouid. 10. Metam. 82.
Iuueniles lacerti. Ouid. epist. 12. 2.
Nivei lacerti. Vide Nix.
Squalentes ære lacerti. Valer. 6. Argon. 106.
Teneri lacerti. Ouid. epist. 17. 44.
Validus lacertus. Ouid. 12. Metam. 74.
Aptare lacertos. Virg. 4. Georg. 15.
Dare colla lacertis. Stat. 2. Achil. 54.
Armis intendere lacertos. Stat. 2. Achil. 76.
¶ Lacertosus, pen. prod. Adiect. (λακέρω) Robustus, de uida lidis lacertis. Cic. 8. Philipp. 251. Quos Centuriones pugna ces et lacertosos inter minorum et mimarum greges colalocauit.
Coloni lacertosi. Ouid. 11. Metam. 7.
Lacertosus equus. Varro 2. de Re rust. cap. 7. 11.
Lacertosus gallus gallinaceus. Varro 3. de Re rustica captate 9. 3.
Lacertus [lacertus, lacessis, lacessini et lacessi, lacessitum, penult. prod. (λακέρω)] lacessere, Proiuocare, et quasi lacerando irritare;

ritare, uel ad iram, uel ad certamen: ut fit quum quis lacera-
tur, pulsatur, uel tangitur, siue impellitur, scripto, uoce, uer-
bo, facto: et tam in bonum, quam in malum accipitur. Te-
rent in Prolog. Eunuch. 16.
Is ne erret moneo, et desinat lacessere. Cic. Cornificio, li-
bro 12. 2. 0. 1. Sic igitur facies, meq; amabis, et scripto alia
quo lacesses. Ego enim respondere facilius possum, quam
prouocare. Virg. 3. eclog. 11.
Efficiam posthac ne quenquam uoce lacessas.
Cicero et lacessere. Martial. lib. 4. 4. 5.
Lacessere aliquem, pro Flagitando obtundere. Horat. 2. Carm.
ode 18. 3.
Lacessere ad pugnam. Liu. 2. ab Vrbe, 194.
Lacessere bello, et tentare populos. Cic. pro I. Manil. 16.
Campum lacessit taurus. Stat. 12. Theb. 121.
Ut ui irritare, ferroq; lacessere fortissimum uirum auderet. Cic.
pro Mil. 64.
Romani fortuna lacessit. Lucan. lib. 1. 53.
Lacessere iniuria. Cic. pro I. Manilia. 8.
Insidijs lacessere aliquem. Cat. ad Aurelium, epig. 15. 4.
Lacessere iurgijs. Liu. 8. bel. Maced. 138.
Lacessere maledictis. Cic. 1. Philipp. 29.
Lacessere pelagus. Horat. 1. Carm. ode 35. 2.
Lacessere prelio. Cesar. 1. bel. Ciuil. 166.
Pugnari lacessere. Virg. 5. Aeneid. 85.
Rijus quodam corporis tactu lacessitur. Quintilian. libro 6.
cap. 3. 5.
Rupes lacessit taurus. Silius lib. 12. 2.
Sermones lacessere. Cicero ad Appium, lib. 3. 8. 28. Hos ego ser-
mones quod et multi sunt, et tuam existimationem, ut ego
sentio, non offendunt, lacessitui nunquam, sed non ualde rea-
presti. Id est, excitauit, inquit Budeus.
Sponsione lacessere. Cic. 5. Verr. 113.
Sidera lacessunt clamore. Silius lib. 17. 79.
Visum lacessere. Lucret. lib. 4. 44.
Voces lacessunt aures. Lucret. lib. 4. 121.
Lacessere, pro Titulare. Seneca de Vita beata, Mollib. leuibuscq;
fomentis totum lacessit eorum corpus.
Lacessor (προπικλαιομα) Passiuum quarta coniugatio-
nis. Colum. lib. 9. cap. 8. Solent celi nouitate lacessiri. Ibid.
cap. 15.
Lacessitus, pen. prod. Particip. (προπικλαισθε) ut,
Dente cruento lacessitus. Horat. 2. epist. 1. 31.
Mare lacessitum primo. Lucan. lib. 3. 39.
Lachanizo] lachanizas, lachanizare, Languere. Sueton. in
Augusto, cap. 87. Et betizare, pro languere, quod uulgo la-
chanizare dicitur.
Lachanum] Lachani, pen. corr. Dicitio Græca λαχανον, id
est olus. Horat. in Sermon. lib. 1. Satyr. 6. 23.
Ad porri et ciceris refero, lachanig; catinum. Alij le-
gant, lagani.
Lachesis] pen. corr. (λαχαις) Vna ex Parcis est, quæ de no-
bis sortitur. Nam sortiens Latine interpretari potest, λαχαι-
ς, quæ enim est sortiri. Vide Patca.
Dura Lachesis. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 9.
Ferreâ Lachesis. Claud. 2. in Eutrop. 58.
Longeua Lachesis. Claud. 2. in Eutrop. 58.
Lachryma] lachryma, pen. corr. (λαχρυμα) Humor
ex oculis flentium manans. A Græco λαχρυμα deriuatur,
Ain λ mutata. Vfus tamen obtinuit, ut lachryma cum aspi-
ratione scribatur. Festus: Dachrymas, pro Lachrymas Lia-
uius (Andronicum intelligit) sepe posuit, nimirum quod
Græci δακρυμα appellant. Cic. in Partionib. 31. Cito arefcit
lachryma, presertim in alienis malis.

Gratia lachrymarum. Stat. 6. Thebaid. 12. 5.
Riuus lachrymarum. Ouid. 9. Metam. 132.
Rore lachrymarum madida corona. Ouid. 14. Metam. 143.
Fideles lachryma. Ouid. epist. 14. 2. 6.
Mites lachryma. Ouid. 6. Metam. 101.
Pauciores lachryma. Tacit. in uita Agricola.
Pie lachryma. Ouid. 6. Metam. 107.
Rudes lachryma. Claud. de Nupt. Honorij, 16.
Afferre lachrymas. Vide Afferro.
Cadunt lachryma. Vide Cado.
Ciere lachrymas. Vide Cies.
Cogere ad lachrymas. Vide Cogo.
Cohibere lachrymas. Senec. Agamem. 7. 14.
Cohibere lachrymas suas. Ouid. epist. 11. 11.
Compeffe lachrymas. Senec. Herc. Oeth. 13. 14.
Comprimere lachrymas. Silius lib. 15. 162.
Consperegere aliquem lachrymis. Vide Conspergo.
Consumpta lachrymis Byblis. Ouid. 9. Metam. 131.
Consumpta lachryma. Cic. 2. Philipp. 75.
Continere lachrymas. Vide Contineo.
Dedere se lachrymis et lamentis muliebriter. Cicero 2. Tuscu-
lan. 83.
Demittere lachrymas. Virg. 6. Aen. 91.
Dare lachrymas. Lachrymari. Virg. 4. Aen. 75.
Dare lachrymas alicui. Quint. lib. 6. cap. 1. 40. Ouid. 2. Me-
tamorph. 68.
— et inania morti Munera dant lachrymas.
Effundere lachrymas. Cic. pro Plancio, 82.
Effuse genis lachryma. Virg. 6. Aen. 137.
Effundi in lachrymas. Tacit. lib. 1.
Nos contra effusi lachrymis. Virg. 2. Aen. 130.
Obortas emisit lachrymas. Ouid. 11. Metam. 92.
Euicta meis lachrymis. Virg. 4. Aeneid. 110.
Fatigari lachrymis. Quint. lib. 6. cap. 1. 22.
Inde lachryma fluunt. Ouid. 2. Metam. 62.
Fluentes per ora lachryma. Ouid. 4. Metam. 117.
Fundit lachrymas uerba inter singula. Virg. 3. Aen. 70.
Habet interim lachrymas ex miseratione eius rei. Quint. lib.
6. cap. 1. 7.
Imperare lachrymis. Vide Impero.
Implere uerba lachrymis. Ouid. epist. 6. 12.
Inarefcunt lachryma. Quint. lib. 6. cap. 1. 22.
Indulgere lachrymis. Ouid. 9. Metam.
Dulcibus indulget lachrymis. Valer. 3. Argon. 75.
Inhibere lachrymas alicui. Senec. Herc. Oetho. 16. 2.
Plurima lachryma manat illi. Horat. 1. epist. 18. 12.
Miscuimus lachrymas mcestus uterque suas. Ouidius episto-
la, 5. 10.
Mouere lachrymas. Quint. lib. 4. cap. 2. 55. Vide Moueo.
Obortis lachrymis. Virg. 3. Aen. 98.
Perfundere lachrymis. Ouid. 2. Metam. 68.
Profunderet lachrymas. Cic. in Somn. Scip. 9.
Profudit lachrymas oculis. Virg. 12. Aen. 31.
Renouare lachrymas alicuius. Ouid. 11. Metam. 95.
Reponere lachrymas. Stat. 5. Sylu. 5. 10.
Ita refoebet lachrymas. Stat. 5. Thebaid. 31.
Rigabat uuluum lachrymis. Virg. 9. Aen. 52.
Saturari lachrymis. Virg. 10. eclog. 5.
Siccata lachrymas pollice. Ouid. 9. Metam. 80.
Simulare lachrymas. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 8.
Rorantibus lachrymis spargunt ora. Lucret. lib. 2. 195.
Suffusa oculos lachryma. Virg. 1. Aen. 47.
Sumere lachrymas. Senec. Troade. 8. 15.
Adamanta superare lachrymis. Vide Adamas.

Suspense

Suspense diu lachryma. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 12.
Temperare a lachrymis. Virg. 2. Aen. 2.
Tenere lachrymas. Cic. 7. Verr. 135.
Tingere lachrymis. Ouid. 2. Metam. 61.
Lachrymis ac tristitia se tradere. Lucius Cicero in libro
5. 14. 4.
Voluit per ora lachryma. Virg. 10. Aen. 156.
Hinc ille lachryma, ex Andria Terentiana usurpatum pro-
uerbialiter per allusionem uidetur ab Horatio. Vsurpauit ad
hunc modum M. Tullius in Actione pro M. Cælio, 48.
Hinc ille lachryma nimirum, hæc causa est omnium ho-
rum scelerum atq; criminum. Diceitur autem de rei causa
aliquandiu dissimulata, quæ uerè tandem deprehendatur:
ueluti si quis dicat, barbaros damnare Græcas literas, ne sci-
licet ipsi parum docti uideantur, commodè subnectet, Hinc
ille lachryma: hoc est, quod eos male habet.
Lachryma arborum, dicuntur Theophrasto ipse humor na-
turalis, quem interdum ipse arbores foris ostendit, uel qui
in ipsis interioribus partibus continetur. Plin. in Proem.
lib. 2. 3. 4. Lachryma uitium, quæ ueluti gummi est, lepras et
lichenas, et sporas niro ante præparatis sanat.
Lachrymula, lachrymula, penultima correpta (λαχρυμουλα)
Diminutiuum, Terent. Eunuch. 1. 1. 22. Cicero pro Plan-
cio, 62.
Et mihi lachrymulam Crispiani iudicij obiecit.
Falsa lachrymula. Catul. de Coma Bereniceis, 61. 4.
Lachrymo, lachrymas, pen. corr. (λαχρυμο, λαχρυμοσ) La-
chrymarum, Neutrum: et Lachrymor, lachrymarum, Depo-
nens: Lachrymas effundere, uel profundere. Terent. Adel.
33. 55. Ob lachrymo gaudio. Cicero 7. Verr. 9. 4. Equis
fuit, quin lachrymaretur?
Decenter lachrymare. Ouid. 3. de Arte, 59.
Lachrymat ex abitu. Plaut. Amphit. 6. 31.
Lachrymat id id est, ob id. Terent. Eunuch. 5. 1. 13.
Exequijs moerentibus lachrymandus. Statius 9. Thebai-
dos, 20.
Lachrymari minus est quam probare. Senec. epist. 64.
Nesci sint oculi amisso amico, ne flectant: lachryman-
dum est, non plorandum.
Lachrymas, penultima correpta, Participium (λαχρυμοσ)
Cic. 5. Verr. 62. Principem suæ ciuitatis lachrymantem te-
stari ac dicere, et c.
Lumina lachrymantia. Ouid. 13. Metam. 27.
Oculi lachrymantis. Catul. de Bereniceis, 58. 10.
Lachrymans et Aridus calamus, contraria. Plin. lib. 17. capite
14. 8. De arboribus.
Lachrymatus, penult. prod. (λαχρυμοσ) Partic. passiuum.
Ouid. 1. Fast. 68.
Nondum pertulerat lachrymas cortice myrrhas.
Acta per æquoreas hospita nauis aquas.
Lachrymatio, Verbale (λαχρυμοσ) Plin. libro 11. capite 37.
23. Quas subinde purificant lachrymationum salinis. Idem
in Proem. lib. 23. 9.
Lachrymosus, penultima producta, Adiectiuum (λαχρυμοσ)
Abundans lachrymis. Plin. lib. 17.
cap. 28. 1. Quin et uitium radicibus aquam salisam iubent
affundi, si sint lachrymosa.
Carmen lachrymosum. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 7.
Fumus lachrymosus, Lachrymas prouocans, Horatius 1. Serm.
Satyr. 5. 16.
Futera lachrymosa. Ouid. epist. 13. 28.
Lumina lachrymosa uino. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 28.
Poemata lachrymosa. Hor. 1. epist. 1. 14.
Rijus lachrymosus. Stat. 6. Theb. 33.
Theauri pars 2.

Lachrymosæ, penultima producta, Adiectiuum (λαχρυμοσ)
Plin. lib. 16. cap. 43. 1. Stamineam hoc usu probant uenam
et uo cant fertilem, argumento similitudinis, quoniam la-
chrymosæ crispæ.
Lachrymabilis, pen. corr. Adiect. (λαχρυμοσ) ut, Bellum
lachrymabile. Ouid. 8. Metam. 9.
Gemitus lachrymabilis. Virg. 3. Aen. 8.
Tempus lachrymabile. Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 1.
Lachrymabile, neutrum. Ouid. 2. Metam. 160.
Vixq; tenens lachrymis, quia nil lachrymabile ceruit.
Lachrymabundus, Adiectiuum (λαχρυμοσ) Liuuis libro
3. ab Vrbe, 192. At ille lachrymabundus, Gratum est;
inquit: crastina die uestra opera uar, sponforum nuic
satis est.
Laciburgium] laciburgium, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Gety-
maniae urbs, hodie Rostochium.
Lacides] Philosophus quidam. Vide Lacydes.
Lacinia] lacinie, in uestimento pars extrema, et cesura
particulatim concisa decoris causa, inquit Sponforum, a la-
cerando dictum.
Lacinia, pars uestimenti, ut ait Festus. Plaut. Mercat. 4. 16. At
tu ad epol sume laciniam, atq; abstergere sudorem tibi. Cic.
ad Tironem, lib. 16. 21. 16. Videor enim uidere euentem to-
rusticas res, cum uillico loquentem, in lacinia seruantem ex
mensa secunda semina.
In lacinias pecus egrotum distribui iubet Colum. id est, in par-
ticulas separari, ut facilius conualescant, libro 7. capite 5.
3. Idem libro 7. cap. 6. 4. Vi nec in passione separatim laci-
nie deducantur.
Lacinie, insigne caprarum. Plinius libro 8. capite 50. Ecce
narum generositatis insigne lacinie corporibus e ceruicæ
binæ dependentes.
Laciniata uestis: id est, sinuosa.
Laciniatum, pen. prod. Aduerb. Particulatim, et per flexu-
ras. Apuleius. Non laciniatum disperso, sed cuneatim stipato
commentu difficultates illas transfaberis.
Lacinosus, penultima producta, Adiectiuum. Flexuosus
et sinuosus.
Laciosa Alexandria. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.
Laciosa folia. Plin. lib. 2. cap. 10. 5. Folia ei plantaginis, nisi
angustior essent, et magis laciosa, conuexaq; in terram.
Lacinium] lacinium, Promontorium Brutiorum, Ptolemæo
libro 3. cap. 1. Vulgo Colone. Item Lacinium, Italia pro-
montorium est inter Adriaticum et Ionium mare, sic co-
gnominatum, ut inquit Theocriti enarrator, et Seruius, a
Lacmo latrone, quem illic Hercules occidit: et hoc loco
expiato Iunoni templum constituit, quæ ob id Lacinia dicta
est. Virg. 3. Aen. 111.
Lacinius, Adiect. (λακινιος) ut, Litora Lacinia. Ouidius
15. Metam. 3.
Lacio] lacis (λακισ) lacui et lecti, secundum Priscianum,
lacium et lectum, iacere, significat in fraudem induce-
re, authore Festo, decipere. A quo Allicio, illicio, Pel-
licio, et c.
Lacippo] ut scribit Ptolem. lib. 2. cap. 4. Hispania ciuitas,
alio nomine Lapectia dicta.
Lacobriga] Vide Laccobriga.
Lacon] Vide Laconia.
Lacon] nomen canis apud Ouid. 3. Metam. 4. 4.
Præalidusq; Lacon, et cursu fortis Aello.
Venator Lacon Sil. lib. 35.
Laconia] laconia, Prouincia in Peloponneso, quæ et Oe-
balia et Lacedæmonia ab aliquibus dicitur. Hinc Lacon,
masculini generis, et Lacana, feminini. Nec inuenitur La-
conus.
Hib

cenus, pro Laconico, habetq; Lacena diphthongon in penultima. Virg. 2. Aen. 121.
 Non tibi Tyndaridi facies inuisa Lacene. Vide Lacena. Stat. lib. 6. Theb. 148.
 Tandem inspiratus Mada de plebe Laconum.
 ¶ Lacon, huius Laconis, penultima producta (λακων) Qui ex Laconia est.
 Ledei Lacones. Claud. de bello Gildon. 45.
 ¶ Laconicus, penultima correpta, Adiectiuum (λακωνικός) ut, Ager Laconicus, & Laconice canes, apud Plin. lib. 10. cap. 63. 6.
 Purpure Lacone. Hor. 2. Carm. ode 18. 2.
 ¶ Laconicum, laconici, pen. corr. n. g. (λακωνικόν) ponitur pro loco orbiculari ambitu in se recuruo in balneis, in quibus sudor elicitur sicco calore, ut docet Celsus lib. 2. Vide Vitruuium lib. 5. Colum. in Præfat. 15. Mox deinde ut apti uentanus ad ganeas, quotidianam crudelitatem laconicis excoquimus, & exucto sudore sitim quærimus. Dicitur Laconicum, quod eo Lacones peculiari uterentur. Cic. ad Att. lib. 4. 79. 4. Nostram ambulationem ut laconicum, eaq; quæ circa sint, uelim quum poteris inuisas.
 ¶ Laconismus, laconismi, m. g. Id est, Breuiloquentia. λακωνισμός, ueluti prouerbio, breuiloquentiam uocant Greci; siue quod Lacedæmonij factis magis, quam eloquentia præcelluerunt: siue quod in Apophthegmatis præcipue ualuerunt. Horum autem præcipua gratia, ut paucissimis uerbis plurimum sententiæ complectantur. Cicer. Bruto, lib. 11. 25. 4. Sed quid ago? non imitor λακωνισμὸν tuum, altera iam pagella procedit.
 Lacrines] fuit uir Lacedæmonius missus ad Cyrum, teste Herodoto lib. 1.
 Lactarius, Lacteo, lactes, Lacteus, Lacto, lactus] Vide Lac.
 Lactoris] herbe genus. Plinius libro 24. cap. 18. 1. Aequè nota lactoris, uulgo est plena lactis, quod degustatum uomitiones concitat.
 Lactuca] lactuce, pen. prod. (λακτώνα, λακτώνα) A lactis copia dicta est, quod abundantia lactis exhuberet. Vide Plin. lib. 19. cap. 8. Mart. lib. 13. 14.
 Claudere quæ cœnas lactuca solebat auorum: Dic mihi, cur nostras incipit illa dapes?
 Officiunt claritati oculorum lactuce. Vide Officio.
 ¶ Lactucula, penultima correpta, Diminutiuum (λακτώνα) Colum. lib. 10. 11.
 — iam teneris frondens lactucula fibris. Sueton. in Augusto, cap. 77.
 Lactucini] sunt cognomina Romanorum procerum, à lactucis deducta. Vide Plin. lib. 19. cap. 5.
 Lacuna] Vide Lacus.
 Lacus] huius lacus, uel lacus (λακός) masc. generis, secundæ & quartæ declinationis. Locus profundus, cum aquis perpetuis ibidem natis, qui efficit riuos & flumina.
 Acclius lacus. Ouid. 9. Metam. 67. Vide Acclius.
 Alto lacu se condidit fluius. Virg. 8. Aen. 13.
 Clausi lacus speluncis. Virg. 4. Georg. 73.
 Cœnosus lacus. Vide Cœnum.
 Compluius lacus. Vide Compluius.
 Limpidi lacus. Catul. ad Sirmionem Peninsulam, epigrammat. 29. 3.
 Patuli lacus. Ouid. 2. Metam. 76.
 Torpentes lacus. Stat. 9. Theb. 91. Senec. Hipp. 12. 10.
 Viui lacus. Virg. 2. Georg. 94.
 Motare lacus. Ouid. 13. Metam. 199.
 ¶ Lacus (λακός) dicitur locus qui continet musum prelo ex

umaceis expressum, & transmittit, ut in dolia condatur. Colum. lib. 12. cap. 29. Antequam prelo umacea subijciantur, de lacu quam recentissimum addito musum in amphoram nouam, eamq; oblitio, & impicato diligenter. Ouid. 4. Fast. 179.
 Præmia de lacubus proxima musta tuis.
 Lacus in ædificijs, Plana trabs uel tabulatum, quo tectorum ac camerarum superiora ornantur. Lucil. Resistantiq; edesq; lacusq;
 Lacubus distinguuntur granaria, ut separatim quæq; legumina ponantur. Colum. lib. 1. cap. 6. 8.
 ¶ Lacusculus, lacusculi, penultima correpta (λακωσκυλλός) Diminutiuum. Colum. lib. 12. cap. 50. 3. Oportet habere lacusculos tam multos, quam postulat modus oliuæ. Budæus, Lacusculi in horreis pensilibus in solo extructi ad reponendas oliuas.
 Lacusculus, Foneola, inquit Budæus. Colum. li. 4. cap. 8. Quidam si iuxta truncum radicem præcideris, aut ex cicatrice plures emascuntur: aut hyemalis, quæ ex pluuijs consistit, in lacusculis ablaqueationis aqua bromæ congelationibus noua uulnera peruret, & ad medullam penetrabit. Ibidem, Prædicti lacusculi aquandi sunt.
 ¶ Lacuna, lacunæ, penultima producta (λακύνη) Fossa, aut thore Seruio, in qua collecta aqua stare consuevit. Virg. lib. 1. Georg. 24.
 Vnde caue tepido sudant humore lacunæ.
 Salse lacunæ maris. Lucret. lib. 3. 210.
 Vastæ lacunæ. Lucret. lib. 1. 23.
 Lacuna, dicitur etiam fossa ad siccandos agros parata. Virgilius 3. Georgicorum, 37. Et totæ solidam in glaciem uertere lacunæ.
 Bibulæ lacunæ. Stat. 4. Syll. 3. 11.
 Lacuna etiam accipitur pro quacumq; fossula. Varro 2. de re Rust. cap. 7. 3. His maiores qui sunt, intelligi negant posse, præter quam quum dentes sunt facti brochi, & supercilia caua, & sub ea lacunæ, ex obseruatu dicitur eum equum habere annos sexdecim.
 Lacuna in pauimento, pro loco sidente ponitur à Vitruuio, libro 7. cap. 1.
 Lacunam rei familiaris explere. Erasmus, Lacunam explere, pro Sarcire damnium, non sine prouerbij specie dixit Cicerone 4. in Verrem, 96. Idem ad Atticum libro 12. 263. 1. Vide quæ se que lacuna fit in auro. Hoc est, ne quid desit. Gellius lib. 1. cap. 3. Fante lacunam, dicit pro macula: Nnimiaq; illa labes, & quasi lacuna fame imminenti, partiarum amico utilitatum ratione soluitur. Quin & in libris mendum dicitur, quod deprauatum est: Lacuna ubi deest aliquid: illud eluitur, hæc expletur. Hæcenus Erasmus. Budæus, Lacunam rei familiaris explere: id est, exinanitam rem familiarem redimere grare.
 ¶ Lacunosus, penult. product. Adiectiuum (λακυνώδης) Lacunis & foueis plenus, neque æqualis. Cicero 2. de Natura deorum, 67. Quid enim pulchrius ea figura, quæ sola omnes alias figuras complexas continet? quæq; nihil asperitatis habere, nihil offensionis potest, nihil incusum angulis, nihil anfractibus, nihil eminens, nihil lacunosum? Videtur enim mens opposuisse lacunoso.
 ¶ Lacuno, nas, penultima producta (λακύνω) lacunare, Idem quod Stagnare, uel lacus aut lacunaria facere. Ouidius 8. Metam. 113.
 Summa lacunabant alterno murice conche.
 ¶ Lacunatus, penultima producta (λακυνώδης) Participium, siue nomen ex participio. Plin. lib. 15. capite 10. 1. Intus exiles nucleos lacunatis includi torris: hoc est, foueatis (si ita

(si ita dicere licet) & depressis.
 ¶ Lacunar, pen. prod. lacunaris, neutri gen. (λακυνάρια) Diminutiuum à Lacus, accipitur pro Trabe. Sueton. in Nerone, Lacunaria quæ noctu super dormientem laxata machina deciderent, parauit. Hoc etiam laquear & laquearium dicitur, per antichon, id est, æquiualeus elementum. Virg. 1. Aeneid. 14. 7. — dependent lychni laquearibus aureis. Potius tamen lacunar, interstitium tignorum est, à similitudine lacuum. Hor. 2. Carm. ode 18. 1.
 Non ebur, neq; aureum
 Mea renidet in domo lacunar. Cic. 5. Tuscul. 87. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari, seta equina aptum, demitti iussit.
 ¶ Lacunarius, Qui lacunas facit. Firmicus, libro 8. capite 21, Nona pars Geminorum si in horoscopo fuerit inueniatur, operarios faciet, lacunarios, & perpetuo infelicitatis onere grauatos.
 Lacydes] penultima producta (λακύνδης) Cyrenæus Philosophus nouæ Academiæ princeps, Arcefilæ auditor. Athor Suidas. Huius meminit Cicero libro 4. Academic. quæst.
 Lada] λαδάριον, appellatur herba ex qua Ladanum fit in Cypro, barbæ caprarum adhaerescens. Plin. lib. 26. cap. 8. 5. Item lib. 12. cap. 17. 2.
 Ladanum] λαδάριον. Vide Lada.
 Ladas] Curfor fuit Alexandri uelocissimus. Mart. lib. 2. Hæc Ladam tanta fuisse aiunt pernicitate pedum, ac corporis leuitate, ut per puluerem uel arenam curreret, nullis pedum uestigijs apparentibus. Autho. Patritius de regno.
 Ladon] λαδάριον, Nomen canis Aethionis. Ouidius 3. Metamorph. 4. 4.
 Et substricta gerens Sicyonijs ilia Ladon.
 A fluuio Arcadiæ nomen sumpsit. nam à fluminibus etiam canes interdum cognominantur.
 ¶ Ladon, fluuius Arcadiæ, cuius filia fingitur Daphne fuisse. Ouid. lib. 1. Metam. 14. 1.
 Donec arenosi placidum Ladonis ad annem Venerat. Vnde Ladonis. Stat. 9. Theb. 115.
 Lado] ledis, lesi, lesum (λαδόν, λαδών, λαδένω) Ledere, Proprie est contumelia afficere. Sumptum à Græcis, qui ἰονδόν contumeliam uocant. Transfertur tamen ad omne genus offensionis.
 Ledere dicto uel factio. Plaut. Capt. 6. 53. Sic, Ledere aliquem iniuria. Cic. 4. Tuscul. 32.
 Contumeliosè aliquem ledere. Vide Contumelia.
 Libere ledere. Vide Liber.
 Amores ledere. Ouid. 4. Metam. 39.
 Animum lento curarum frigore ledit. Ouidius 3. de Ponto, eleg. 9. 5.
 Contacti lateris leditur. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 5.
 Lingua lesit eos. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 4.
 Ledere famam alicuius: hoc est, Detrahere alicuius famæ. Cic. pro Cluent. 10.
 Ferrum ledere rubigine. Virg. 2. Georg. 4. 4.
 Ledere ferro. Plin. lib. 12. cap. 25. 4. Balsamum ferro ledi uitalia odit. Id est, incidi.
 Ledere fidem. Cesar. 6. bel. Gall. 34.
 Fortuna iniqua ledi. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 8.
 Ledii me frigus. Virg. eclog. 10. 10.
 — ab ne te frigora ledant.
 Herbas mosu lesere iuuenca. Ouid. 13. Metam. 197.
 Ledere infamia. Quint. lib. 7. cap. 3. 2. 4.
 Ledere ludibrio, irridere. Qu. Metellus Cic. 5. 1. 1.
 Ledit me. Cic. 4. Acad. 166.
 Thesauri pars 2.

639
 Numina lesit. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 1.
 Oculos ledere. Hor. 1. epist. 2. 8.
 Ledi odore. Plin. lib. 17. cap. 2. 4. 21.
 Ledere os alicui. Terent. Adelph. 5. 4. 10. Clemens, placidus, nulli ledere os, arridere omnibus. Id est, nullum præsentem ledere, inquit Donatus.
 Ledere aliquem periurio. Cic. pro Cecin. 20.
 Semina ledere ferro reuuso. Virg. 2. Georg. 61.
 Versu tristis ledere aliquem. Hor. 2. Serm. Satyr. 15.
 ¶ Lesus, Participium (λεσμένος, λεσθένος) ut, Lesus dente serpentium. Plin. lib. 28. cap. 3. 3.
 Leuissimè lesus. Vide Lewis.
 Crimine turpi lesus. Ouid. 2. Trist. 4. 2.
 Cor uulnere lesum. Ouid. 12. Metam. 85.
 Lesa dignitas. Cic. pro Cluent. 93.
 Fides lesa. Hor. 1. Carm. ode 33. 1.
 Fœdus lesum. Virg. 12. Aen. 100.
 Ingenium longa rubigine lesum. Ouidius 5. Tristit. eleg. 13. 4.
 Pudicitia lesa. Ouid. epist. 5. 21.
 Rebus succurrite lesis. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 7.
 Seges lesa grandine. Ouid. 5. Fast. 65.
 Vestes lesæ. Ouid. 4. Fast. 165.
 ¶ Lesio, Verbale (λεσιών) Cic. 3. de Orat. 114. Purgatio, conciliatio, lesio, optatio, atq; execratio.
 C. Laelius] γάιος λαίλιος, Scipionis Africani summus amicus, sapiens à Romanis appellatus, ut ait Plutarchus in uita Tiberij & Caij, Gracchorum. De hoc multa apud Ciceronem.
 Mitis sapientia Lelij. Hor. 2. Serm. Satyr. 115.
 Lana] lenæ (λαίνα) Nonius, Lana, uestimentum militare, quod supra omnia uestimenta sumitur. Virgilius 4. Aeneidos, 53.
 — Tyrioq; ardebat murice lana. Vbi Seruius, Lana, genus uestis est autem proprie toga duplex, amictus auguralis. Cic. de clar. Orat. 27. Qui cum Cos. esset, eodemq; tempore sacrificium publicum cum lena faceret, & c. Itaq; lena quæ & chlana Græcis dicta est, pallijs superindui solebat hyberno tempore, quum etiam usus fuit in sacrificijs, & paliorum cenatoriorum uice. Vide Boystum.
 Demissa ex humeris lena. Virg. 4. Aen. 53.
 Pertusa lena. Iuuen. Satyr. 5. 14.
 Lanæ] Cognomen Populorum à M. Popilio ad posteros propagatum, qui quum Consul esset, & lena amictus sacrificium publicum faceret, quo erat flamen Cermalis, plebis contra patres concitatione nutrita, ut erat lena amictus, ita uenit in concionem, seditionem cum auctoritate, tum oratione sedauit. Cicero de claris Orator.
 Laertes] λαέρτης, Acrisij filius, & pater Vlyssis: à quo etiam Laertiades dictus passim apud poetas. Est item Laertes, apud Strabonem lib. 14. castellum in tumulo quodam situm, qui mamille speciem præbet: id stationem habet.
 Senex Laertes. Ouid. epist. 1. 20.
 ¶ Laertius, Adiectiuum (λαέρτιος) ut, Heros Laertius, Vlysses. Ouid. 13. Metam. 25.
 Regna Laertia. Virg. 3. Aen. 55.
 ¶ Laertiades, pen. corr. Patronym. (λαέρτιάδης) dicitur Vlysses Laertis filius. Ouid. ad Pisonem, 13.
 Vim Laertiadæ, breuitatem uincis Atridae.
 ¶ Lartidius: id est, Vlysses. Cicero 7. ad Attic. Mirus est quædam, Germanus Lartidius. Sensus est, Vlysses, qui Ledere infamia. Quint. lib. 7. cap. 3. 2. 4.
 Ledere ludibrio, irridere. Qu. Metellus Cic. 5. 1. 1.
 Ledit me. Cic. 4. Acad. 166.
 Hh 4 Laera

Laetius] historicus, qui de Philosophorum vita scripsit. Laetrigones] pen. corr. (λαετριγόνες) fuerunt, teste Mart. lib. 7. in extremo Italiae, versus Siciliam, gentes feritate famose. Iuven. Satyr. 15. 2. Eminentem immanes Laetrigonas, atque Cyclopas. Plin. circa initium libri 7. & Gellius lib. 15. capite 21. Vide Laetrigones. Laetus] leta, letum (ἐπιχαρῆς, ἐπιχαρῆς, ἐπιχαρῆς) Qui hilaritatem quam intus habet, etiam uultu ostendit. A latitudine mentis, ut quidam putant. nam qui gaudium aspecta promunt, dilatate quodammodo faciem uidentur. Virg. 4. Aeneid. 49. Imperio leti parent. Letus est de amica. Terent. Adelph. 2. 2. 44. Letus atque alacer, Humilis & demissus, contraria. Cicero 2. Verr. 11. Letus letitij omnibus. Cic. 2. de Fin. 21. Letus in aduersis. Lucan. lib. 8. 26. Iusto letior. Virg. 2. Georg. 51. Intexere leta tristibus. Vide Intexo. Miscetur tristia letis. Ouid. 6. Fast. 93. Letum, pro Fausto & fortunato. Plin. lib. 8. cap. 46. Sunt enim delubra gemina: alterum intrasse, letum est: in altero, dira portendit. Leta inanimata dicuntur, quae aspectu homines letificant. Plinius in Panegy. 150. Quibus edicto, quibus spectaculo celebrare continget diem illum triplici gaudio letum, qui principem abstulit pestimum, dedit optimum, meliorem optimo genuit. Aestas leta. Virg. 3. Georg. 64. Dies leta. Virg. 1. Aen. 148. Clamor leta. Virg. 3. Aeneid. 105. Conuiuius letus. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 23. Frons parum leta. Virg. 6. Aeneid. 173. Honor letus. Virg. 1. Aeneid. 120. Locus letus, atque plausibilis. Quintilianus, libro 4. capite 3. 1. Memoria leta. Tacit. lib. 3. Mentes leta. Virg. 5. Aen. 60. Ore leto alloqui aliquem. Ouid. 9. Metam. 49. Pectora letissima. Ouid. epist. 21. 34. Plausus letus. Stat. 6. Thebaid. 179. Pubes leta. Hor. 1. Carm. ode 25. 4. Res leta. Virg. 2. Aeneid. 155. Sedes leta. Hor. 1. Carm. ode 10. 4. Victoria leta. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 2. Vrbes leta. Lucret. lib. 1. 51. Vultus letus. Ouid. 10. Metam. 1. Letae fegetes: id est, fertiles. Virg. 1. Georg. 1. Ager letus. Virg. 1. Georg. 21. Arbuta leta. Lucret. lib. 2. 69. Arua leta. Virg. 1. Aen. 149. Fruges leta. Virg. 1. Georg. 14. Genus letum uitis. Virg. 2. Georg. 53. Herba leta. Idem 1. Georg. 68. Legumen letum. Virg. 1. Georg. 15. Pabula leta. Virg. 3. Georg. 77. Pascua leta. Hor. 4. Carm. ode 4. 3. Prata leta. Senec. Herc. furem. 9. 17. Sata leta. Virg. 2. Aeneid. 62. Letum solum. Colum. lib. 4. Vineta leta. Lucret. lib. 2. 232. Armenta leta. Virg. 3. Aeneid. 44. Leta in dolens. Quint. lib. 2. cap. 4.

Letè, Aduerbium (ἐπιχαρῆς) Iucunde & hilariter: cui opponitur Seuerè. Quint. lib. 8. cap. 3. Concitate dicere, an moderate: letè, an seuerè, &c. Letius fructicare, Letius frondere: est, huberius. Colum. lib. 5. cap. 9. 9. Plin. lib. 16. cap. 31. 4. Letius audere aliquid. Quint. lib. 2. cap. 4. Letor, letaris, letari (χαίρω, ἀδύσθημα, ἀπὸ χαίρω, ἀδύσθημα) gaudere, delectationem capere: sed extrinsecus. Cicero 2. de Diuinat. 34. An Cn. Pompeium censet tribus suis Consularibus, tribus triumphis, maximarum rerum gloria letaturi fuisse, si sciret se in solitudine Aegyptiorum trucidatum iri, &c. Letor utrumque: hoc est, de utroque. Cicero ad Marium, lib. 7. 1. 2. Gaudere & letari. Cic. pro Sext. Rosc. Amer. 81. Letor malorum. Virg. 11. Aen. 56. More Graecorum hic habet genitium, teste Seruio. Letor hac re. Virg. 6. Aen. 114. Letaris tu in omnium gemitu, & triumphas. Cicero 7. Verr. 94. Toto pectore letor. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 13. Letans, Participium (χαίρων) Cic. 4. Tuscul. 26. Voluptati maleuolentia, letans malo alieno, delectatio, iactatio, &c. Alij legunt, letans. Letanti animo. Cicero pro Cluentio, 20. Itaq; nubis Oppianico continuo Salsia, letanti iam animo, & spe optima confirmata. Pectus letans. Catul. Argon. 59. 44. Loca leta aquarum. Lucret. lib. 2. 69. Leto, letas (ἐπιχαρῆς) letare, Actiuum, antiqui dixerunt, Accius, Et e ut triplici letarem bono. Letifico, letificas. pen. corr. (ἐπιχαρῆς, ἰδὲ, χαίρω) letificare, Letum facere. Cic. 2. de Natura deorum, 147. Contra trahit terram, tum uicissim letificat, ut quum caelo hilarata uideatur. Gloria letificat illum. Lucan. lib. 3. 10. Letificare terram, sicut iniecit aut re alia pinguefacere, stricorare. Plin. lib. 17. cap. 83. Letificus, pen. corr. (ἐπιχαρῆς) ut, Letifica uites. Cic. 1. Tusc. 108. Ex antiquo poeta. Letificor, penult. corr. letificaris (ἐπιχαρῆς) letificari, Deponens, Letus sum. Plaut. Aul. 29. 15. Nunc eo alij letificantur meo malo & damno. Letisco, letificis (ἐπιχαρῆς) letiscere, Letum fieri. Sifenna libro 4. Vtrumne dii cultu erga se mortalium letificant, an superne gentes humana negligant. Obsoletum. Letitia, letitia (χαρά, ἀδύσθημα, ἀδύσθημα, ἀδύσθημα) Exultatio animi, quae gaudio effruentiore fieri solet, propter euentum rerum expetitarum. Cic. 3. Tusc. 27. Letitia, opinio recens boni praesentis, in quo effriri rectum esse uideatur. Plenus letitiae. Hor. de Arte, 87. Dator letitiae Bacchus. Virg. 1. Aen. 148. Tempora letitiae. Ouid. epist. 15. 2. Insolens letitia. Hor. 2. Carm. ode 31. Abundare letitia. Vide Abundo. Motus letitiae accipere. Lucret. lib. 3. 24. Accipere cum letitia. Vide Accipio. Afferre letitiam. Vide Afferro. Afficere letitia. Cic. pro Milone, 58. Ausus letitia. Vide Augeo. Carere letitia. Cic. Post reditum ad Quirites, 1. Capere letitiam. Vide Capio.

Conijcere

Conijcere in letitiam. Vide Conijcio. Contorquere iudicem ad letitiam. Cic. 2. de Orat. 40. Letitiam dare, Praebere causam letitiae. Cicero pro Planicio, 83. Effriri letitia. Cic. pro Deiotaro, 17. Excitari letitia ad canendum. Cic. 2. de Diuin. 84. Ingens exorta letitia. Virg. 3. Aen. 20. Expulit ex omni pectore letitias. Catul. de Lesbia, epigramma, 71. 5. Extollere letitia. Cic. Celio, lib. 2. 9. 2. Exultare letitia in municipijs. Cicero ad Atticum, libro 14. 304. 3. Exultans letitia. Virg. 12. Aen. 141. Facere letitiam. Cic. 1. de Finib. 38. Ferre letitiam. Cic. Att. lib. 14. 8. 6. Fremebant letitia ludisq;. Virg. 8. Aen. 141. Incessi letijs omnibus repente. Cic. Celio, lib. 2. 9. 2. Letitiae uulcent haec loca. Lucret. lib. 3. 29. Percipere letitiam. Cic. 1. de Orat. 97. Perfusi letitia. Cic. i. in Catil. 18. Prosequi aliquem letitia. Quint. lib. 5. cap. 11. 29. Repetere letitiam conuiuij. Tacit. lib. 13. Animus niget letitia. Lucret. lib. 3. 31. Letabilis, & hoc letabile. pen. corr. (ἐπιχαρῆς) Letitia dignum. Cic. 4. Tusc. 57. Is est sapiens quem querimus, is est beatus, cui nihil humanarum rerum aut intolerabile ad demittendum animum, aut nimis letabile ad efferendum uideri potest. Ibidem, lib. 1. 78. Quod habet ista res aut letabile, aut gloriosum? Estum cunctis letabile. Ouid. 9. Met. 52. Letandum (ἐπιχαρῆς) Cic. pro L. Manilio, 1. Atq; illud in primis letandum mihi esse uideo. Letitudo, penultima producta, Letitudinis, foemini gener. (ἐπιχαρῆς) Antiquum uerbum, idem significans quod letitia. Accius, Quanta in uenando affectus est letitudine? Letamen, pen. prod. letaminis, n. g. (ἐπιχαρῆς) Fimus qui per agros iacitur, quod eos letos, hoc est, pingues faciat. Plin. libro 18. cap. 16. 2. Ipsi sumq; pro letamine est. Leta] leue, f. g. A Greco deducitur: quippe Graeci λευαί, leuam dicunt: & significat sinistram manum. Festus, Leua sinistra, quod eam Graeci σινιστέρα dicunt: unde tractum cognomen Scauola. Cic. 4. Acad. 260. Quum autem leuam manum admouerat, & illum, &c. Comam implicuit leua. Virg. 2. Aen. 111. Ad leuam, uel Ad leuam manum. Vide Ad praepositionem. Petere leuam. Virg. 3. Aen. 113. Leua petentibus, id est, euntibus ad leuam. Plinius libro 14. capite 63. Versi ad leuam. Liu. 1. ab Vrbe, 58. Dextra montibus, leua Tyberi amne septus. Liuus 4. ab Vrbe, 141. Leua pars & dextra. Cic. 4. de Fin. 60. Letus, Adiectiuum (ευαί) Sinistrum. Plautus Milit. 19. 24. Habeo quidem hercle oculum, p. v. at leuum dico. Subaudi letus, uel oculum. Alys leua. Ouid. 12. Metam. 68. Leuus homo, pro Sinistro & inepto, Hor. de Arte, 61. — ego Leuus Qui purgo bilem sub uerit temporis horam. Ex humero leuo dependet. Ouid. 8. Metam. 64. Radit iter leuum. Virg. 5. Aen. 36. Latus leuum. Hor. 3. Carm. ode 26. i. Thesauri pars 2.

Oculus leuus. Lucret. lib. 4. 61. Dextera transmutare leuis. Lucret. lib. 2. 99. Leuum, quum de humanis rebus loquimur, significat contrarium, stultum. Virg. 1. eclog. 4. & 2. Aen. 11. Et si fata deum, si mens non leua fuisset. Seruius. Tempore leuo interpellare aliquem. Hor. 2. Serm. Satyr. 4. 1. hoc est, importunus. Leuus, quum de caelestibus loquimur, profferum significat. Virg. 2. Aen. 139. Intonuit leuum. Quia sinistra numinum intuentibus dextra sunt. Idem 4. Georg. — siquem Numina leua sinunt, auditq; uocatus Apollo. Leuum lumen, Noxium. Virgilius 10. Aeneidos, 55. de Sirio. Seruius. Leuinus, Cognomen Valeritorum fuit, non ex eo, ut suspicatur Turnebus, quod primus huius nominis sinistro leuoq; esset animo: sed quod laua manu pro dextra ueretur, ut Scaua & Scauola. Leuorsum, Sinistrorsum, inquit Festus. Leuis] & hoc laue (λαε) Significat quod tactu asperum non est: idq; aurores dicunt inoffensum, lubricum, & tenerum, ut sunt oua uolucrum. Persius Satyr. 1. 9. Trofulus exultat tibi per subfella leuis. Aspera mista leuibus. Lucret. lib. 2. 95. Frons leuis. Virg. eclog. 6. 11. Ora leuia. Tibul. lib. 1. eclog. 8. 7. Pocula leuia. Virg. 5. Aeneid. 19. Tigna leuia radere. Lucret. lib. 5. 255. Vir leuior foemina. Ouid. 3. de Arte, 88. Leue, absolute, pro Re leui, quale est marmor politum. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. Externi nequid ualeat per leue morari. Leuitas, pen. corr. leuitatis (λαε) Asperitati contraria. Martianus, Lunarem circum ingressa Virgo conspiciatur globosum quoddam, tenerumq; corpus e superni torris leuitate compactum instar speculi praenitentis. Plin. lib. 9. cap. 29. Sic leuo opposuit asperum. Idem lib. 2. cap. 3. Leuitate coacta lubricum corpus. Leuitas inestimorum. Cels. lib. 4. cap. 16. Leuor, leuoris, m. g. (λαε) Idem quod Leuitas, hoc est, complanatio, siue expolitio. Plin. lib. 13. cap. 12. 4. Spectantur in chartis tenuitas, densitas, candor, leuor. Idem libro 9. cap. 35. 8. Lucret. lib. 4. 113. — & item leuis leuore creatur. Leuigo, leuigas, penult. corr. (λαε) Leuigare Complanare, polire, quasi leua facere. Plinius, Sunt quidam in eo genere molliores, qui & cote leuigantur. Varro 3. de re Rustic. capite 11. 2. Omnes parietes testorio leuigantur, ne feles, alia ut quae bestia introire ad nocendum possit. Leuigator, & hoc leuigatus. Macrobius, lib. 7. 7. Saturnal. capite 12. Quod & Leuigatus & spissus est. Facilitiora enim ad cocundum uidentur, quae leuigatiora densatioraq; sunt. Leuo, leuas (λαε) idem quod leuigo. Statius, libro 1. Thebaid. Pars teretes leuare manu, ac disponere mensas. Celsus, Leuat quae exasperata sunt. Leuatus (λαε) leuatus, leuatifimus. Gellius libro 17. cap. 8. Ad cocundum ideo uidentur facilitiora, quae leuatiiora, leuiatq; sunt. Laganum] lagani, penult. corr. (λαε) Acron, Lagana sunt quaedam quasi membranulae ex farina & aqua, quae H b 3 iurè

iure pingui coctæ, ex cafeo, pipere, croco, cinnamomog conditæ in cibis dantur. Vide Lachana.
 Catinus lagani. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 2. 3.
 Lagari] λᾶγροι, uerfus dicuntur, qui in medio claudicant pede: sicut myuri, qui postremo: & acephali, qui à breui syllaba incipiunt. Ex Athen.
 Lagena] lagena, penultima producta (λαγηνᾶ) Genus uas is testacet, non tam ad aquam quàm ad uinum, & alios humores continendos accommodatum. Plautus Curcul. 2. 7. 8,
 Quasi tu lagenam dicas, ubi uinum solet Chium esse. Mart. lib. 1. 15. 2,
 Et nigri Syra defruiti lagena.
 Signum lesum lagene. Hor. 2. epist. 2. 2. 7.
 Catenata lagena. Vide Catena.
 Siliens lagena. Perf. Satyr. 3. 10.
 Vapida lagena. Perf. Satyr. 6. 2.
 Laguncula, pen. corr. Diminutiuum (λαγυνῦλα) Parua lagena. Cic. Attic. lib. 6. 11. 2. 6, in his inuente sunt quinq; laguncule matronarum, in quibus, &c.
 Laguncula p. uula. Plin. epist. 30. a.
 Lagoeos] pen. prod. f. g. (λαγῶεος) Vna que Latine leporaria dicitur. Virg. 2. Georg. 19,
 Et passò psithia uulior, tenuisq; lagueos
 Tentatura pedes olim, uincturaq; linguam. Seruius.
 Lagois] pen. prod. f. g. Auis que leporinas habet carnes. Nā λαγῶς apud Græcos, lepus est.
 Lagois, genus piscis. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 5,
 Nec scarus aut poterit peregrina iuuare lagois.
 Lagopus] pen. prod. f. g. (λαγῶπος) Auis que in Alpibus uisitur, de qua Plinius lib. 10. cap. 4. 8. 2. Mart. lib. 7. 8. 6,
 Si meus aurica gaudet lagopode Placcus.
 Lagopus, Herba, à pedis leporis similitudine dicta. Plinius lib. 28. cap. 8. 10.
 Lagophthalmus] Genus mali est apud Celsum, quoties in aliqua curatione plus æquo excisa cute, uel alia causa emittit, ut oculus non contegatur. A leporibus dictum, qui à pertis oculis dormire consueuerunt, quum superior palpebra non descendit: cui uitio contrarium est ectropium. Corruptè legitur apud Celsum lib. 7. glaucophthalmos, pro lagophthalmos. Hæc ex Hermolao.
 Laguncula] Vide Lagena.
 Lagus] Vide in dictione Ptolemæus.
 Lagyges] populi sunt Sarmatie. Perottius.
 Lagyra] Ptolemeo libro 3. capite 6. urbs est Taurica Chersonesi.
 Laicus] pen. corr. Adiectiuum (λαϊκός) Budeus, Profani dicti sunt, qui sacris initiati non erant. quod Virg. 6. Aen. significat, quum inquit,
 — procul ò procul este profani,
 Conclamat uates.
 Nunc laicos uocamus, quasi populares. Laicū enim uulgò attrahibile significat: sicut sacrum dicitur & sanctum, cuius tactu populo interdictum est. Sic accipiuntur laici patres, 1. Regum capite 21. ad sacrorum differentiam. Et Ezechielis ultimo.
 Laïs] λαις, Corinthia meretrix, ob elegantiam, uenustatemq; formæ grandem pecuniam demerebat: conuentusq; ad eam ditiorum hominum ex omni Græcia celebres erant: neq; admittetur, nisi qui dabat quod poposcerat: posebat autem illa nimiam quantitatem. Hinc ait Phocion natum esse illud frequens apud Græcos adagium, ὃ παρθεὶ ἀνδρὶ ἐπιγυνοῦ ἐστὶ πλοῦν, quod expressit Hor. lib. 1. epist. 18. 8,

Non cuius homini contingit adire Corinthum. Quid frustra tret Corinthum ad Laidem, qui non quiret dare quod posceretur. Hæc Gellius capite 8. libro 1. Vbi plura.
 Multis Laïs amata uiris. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 3.
 Laius] λαιός, Thebarum rex, Labdaci filius, & Oedipi pater ex Iocasta Creontis Thebani filia. Bocatius.
 Laetania] Hispanie regio: inde Laetani, populi: & Laetamon uinum, magis copis quàm bonitate laudatum. Plin. lib. 14. cap. 16.
 Lalifio] lalifionis, mase. gen. (λαλιφίων) Pullus est onagrorum. Mart. lib. 13. 9. 7,
 Quum tener est onager, solaq; lalifio matre, &c. Plin. lib. 8. cap. 4. 4, Onagri in Phrygia & Lycæonia præcipue pulli eorum ceu præstantib. sapore Africa gloriatur, quos lalifionis appellant.
 Lallo] lallas, lallare, antiquum uerbum, Est (ut inquit Murmelius) lac fregere: uel, ut alij uolunt, lenè lac trahere, aut blandè loqui, more infantium. Perf. Satyr. 3. 2,
 Et simul regum pueris pappare minutum
 Pofcis, & iratus mammae lallare recusat Hieronymus accipere uidetur de nenia nurricum, quam infantibus occimunt, potissimum quum somnum eis conciliant. Verba Hieronimi sunt: Forsitan & laxis uerbum pellib. mater, arate rugis fronte, antiquum referens mammae lallare congeminet. Alij uocem esse, quæ nurrix ad lactandum inuict, aiunt. Nobis Gallis inde La uox adhortantis est.
 Lallus, Deus fuisse uidetur, qui præesse neniis illis balbis, quas nurrices pueris occimunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera est quæ facilius sonet pueri, quàm lambdas: quin etiam eius frequentia somnum inducebant. Ausonius de filio Probiti,
 Nurricis inter lenmata
 Lalliq; somniferos modos. Turnebus.
 Lama] lama (λαμα) Aquæ collectio est, inquit Festus.
 Lambero] λαμβανω, Est, inquit Festus, scindere atq; lanare. Plautus Pseudolo,
 Euge pellepide charine, me meo ludo lamberas. Sic enim ex schedis ueteribus restituit Turneb. Verberari autem & uapulare suo ludo seruus dicit: eiusdem enim appetitur iocis, quibus læcessuerat.
 Lambo] lambis, lambi, lambitum (λαμβίω, λαβω, λαβω) secundum Priscianum, lambere, lingere, lingua aliquid suauiter tangere, ut solent canes bibentes. Lucilius Satyr. 2. 1,
 Iucundusq; puer qui lamberat ore placentas. Hieronymus in lib. ludicum, capite 7. lambuerunt, dixit. Cicero 5. Verr. 2. 2. Volasij aruspici & Cornelij medici, & horum canum, quos tribunal meum uidet lambere. Hic per translationem.
 Lambere cibos. Colum. lib. 3. cap. 17. 10.
 Lambunt musca. Mart. lib. 14. 7. 2.
 Lambere, Tangere. Virg. 3. Aen. 11. 5,
 Attolliq; globos flammatarum, & sidera lambit.
 Lambere, Leniter fluere. Hor. 1. Carm. ode 2. 2. 2,
 Vel que loca fabulosos lambit Idaspes.
 Lambito, Lambitas, pen. corr. lambitau, lambitatum, lambitare, pen. prod. Frequentatiuum, Solinus cap. 25, Aegyptij canes è Nilo nunquam nisi currentes lambitant.
 Lambotus] flumens est Africæ apud Strabonem.
 Lambrus] λαμβρος, Fluuus in Cisalpinga Gallia, quem Padus defert in mare Adriaticum, ut ait Plin. libro 3. capite 16. & 19. A quo
 Lambrani, dicti sunt accolæ (λαμβρανοί) Suet. in Cæsare,

re, Per Lambranos & Transpadanos duxit.
 Lamella] Vide Lamina.
 Lamentor] lamentaris (λαμνῶς, θρηνῶς, κωμῶς, ὀδυροῦμαι, ὀδύρομαι) Lamentari, uoce querula, trifidq; oratione dandum ac dolore testari, authore Valla lib. 5. Cic. de Oratore, 12. 7. Lapides mæhercule omnes flere ac lamentari cogisset. Terent. Andr. 1. 1. 9. 4,
 Quia tum mihi lamentari præter ceteras
 Visa est.
 Conqueri aduersam fortunam, non lamentari decet. Pacuuius apud Ciceronem, 2. Tusc. 88.
 Lamentari, Lamentatione dignum aliquid monstrare. Cicero 1. Tusc. 11. 9, Nam hæc quidem uita mors est, quam lamentari possum, sic liberet.
 Lamentatus, participium (ὀδυροῦμαι) ut, Fata diu lamentata, Silius lib. 13. 1. 4. 4.
 Lamentatio, Verb. (ὀδυροῦμαι) Aegritudo cum eiula, ut docet Cic. lib. 4. Tusc. 29. & lib. 1. 4. 8, Sed illa lugubris lamentatio, sletusq; mærens, ex eo est, quod, &c.
 Mæsta lamentatio. Seneca Hippol. 7. 4.
 Lamentarius, Adiect. (ὀδυροῦμαι) quod ingerit lamentationem. Plaut. Capt.
 Quæ ædes lamentaria mihi sunt. Antiquum.
 Lamentabilis, & hoc lamentabile, pen. corr. (λαμνῶς) Dignum lamentatione. Virg. 2. Aeneid. 1,
 Troianas ut opes, & lamentabile regnum
 Eruerint Danaï.
 Carmen lamentabile. Stat. 5. Sylu. 3. 1.
 Lamentabilis comploratio. Liu. 3. ab Urbe, 19. 6.
 Decus lamentabile. Stat. 11. Thebaid. 33.
 Lamentabilia funera. Cic. 2. de Legib. 100.
 Lamentabilis genitus. Cic. 2. Tusc. 9. 7.
 Regnum lamentabile. Virg. 2. Aeneid. 1.
 Lamentabili uoce deplorare. Cic. 2. Tusc. 56.
 Lamenta, scemini generis apud ueteres, pro Lamentatione. Pacuuius Hermonia,
 Lamentas sletus facere compendi licet. Nonius.
 Lamentum, Lamentum (ὀδυροῦμαι) Ipsa lamentatio. Cic. de Senect. 66, Solonis quidem sapientis elogium est, quo se negat uelle suam mortem dolore amicorum, lamentisq; uacare. Idem pro Milone, 66, Sine cantu, sine exequijs, sine lamentis, sine laudationibus, sine funere.
 Dedere se lamentis. Vide Dedit.
 Teda fremunt lamentis genitusq; Virg. 4. Aeneid. 13. 4.
 Lamia] λαμία, mulieres que strygonum instar, infantium sanguinem sugunt, siue ipse strygos. Hor. 1. Carm. ode 3. 6. 2,
 Ne uer præse lamie puerum uiuum extrahit alio. Lamia dicebantur nobili familia ortæ. Erat enim Rome quædam familia nobilis Aeliorum, à Lamo Antiphatis patre, & Lestrygonum rege, qui Formijs regnauit, ortum habens. Philostratus in Apollonio ait, Lamias à quibusdam laruas appellari, & lenures, essiq; ad amorem & Venerem propensas: & carnes humanas, maximeq; formosorum esurienter appetere, que libidinis cupiditate alliciant eos quos postea cupiant deuorare. Vnde & Lamia cognomen nobilibus inditum est, quod uulgò Lamium genus uocabatur. Horatius 3. Carm. ode 17. 1,
 Aeli uetusto nobilitis ab Lamo Lamia etiam insignis meretricis nomen fuit. Et Lamia, animal est, faciem pretendens mullebre, ab inferiori parte pedes equinos habens.
 Lamina] pen. corr. (λαμνῶς) Vide Braçtea. Liu. 3. bel. Pun. 93, Etiam tria signa cum titulo laminae æneæ inscripto, Manium pro militibus, qui, &c. Cicero. 2. de Legib. 92, Ad eam quum lamina esset inuenta, & in ea scriptum, Domina Ho-

horis, ea causa fuit ædis huius dedicandæ.
 Filua lamina. Ouid. 11. Metam. 2. 5.
 Mollis lamina. Ouid. de Nuce, 19.
 Leuis argenti lamina. Ouid. 2. Fast. 4. 2.
 Ensis lamina disiluit. Ouid. 5. Metam. 3. 5.
 Laminae & clauis religare. Cæsar 2. bell. Ciuil. 39.
 Laminas candentes admouere. Cic. 7. Verr. 12. 7.
 Laminae, quarum mentio apud M. Tullium 7. Verrin. ferreæ uelut crustæ erant, quæ candefactæ adinuebantur noxiarum corpori. Prudentius,
 Nec si musta laminis ardet cutis,
 Ut febris airo sille uenas exedit. Monuit Turnebus.
 Lamna, pro lamina (λαμνῶς) apud Horat. in Carmibus legitur lib. 2. ode 2. 1. ad Salustium,
 Nullus argento color est avaris,
 Addito terris inimice lamne
 Crispe Salusti: nisi temperato
 Spem deat usu.
 Vbi Porphyrio, Lamnam pro rudi & infabricata materia posuit: per quod signat non libenter habere absconditas & sine usu pecunias.
 Audiuit sonitum crepitante lamna. Senec. Agamem. 9. 10.
 Lamina putamen illud quod in nucis discriminat partes nucis. Vide Dilaminio.
 Lamella, lamelle, Diminut. (λαμνῶς) Vitruuius lib. 7. cap. 3, Speculum argenteum tenui lamella ductum. Seneca de Breuitate uitæ, Maiorem diuam partem in æruginosis lamellis consumit.
 Lamium] Vrtice genus, de quo Plin. lib. 21. cap. 15. 9, Quæ innoxia est morsu carens, lamium uocatur.
 Lamius] Mons est Ionie, nouis fama Endymionis: à quo & ipse Endymion Lamius est dictus. Ouid. 3. de Arte,
 Lamius Endymion non est tibi Luna rubori. Quidam legunt Lamius.
 Lampas] lampadis, pen. corr. f. gen. (λαμπᾶς, λαμῶς, λαμῶς, λαμῶς) Græca dictio, que lychnum pifilem significat: in accusatiuo lampada facit. Virg. 9. Aen. 10. 7,
 Princeps ardentem coniecit lampada Turnus. Terent. Adelph. 5. 7. 9,
 Missa hæc face, hymenæum, turbam, lampadas, tibicinas.
 Colum. lib. 12. cap. 18, Ferris lampadibus ardentibus caleu sunt.
 Aenea lampas. Iuuen. Satyr. 3. 28.
 Clara lampas. Stat. 10. Thebaid. 23.
 Coruscis lampadibus densum funale. Ouid. 12. Metam. 50.
 Igniferae lampadas. Lucret. lib. 2. 5,
 Vacant igne lampades. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 12.
 Lampada, lampade, pen. corr. ab accusatiuo lampada.
 Lampas, Genus facis in aere. Plin. lib. 2. cap. 26. 3, Duo genera faciū lampades uocant planè facies alterum bolidas: quale Mantinisibus malis uisum est. Vulgus facies ardentes uel lanceas ignitas uocat.
 Lampas, pro luce, uel splendore: ut Lunaris lampas. Stat. 10. Theban. 56.
 Phœbea lampas. Virg. 4. Aeneid. 2.
 Rutilantem attollens lampada Titan. Silius lib. 12. 130.
 Dies orta lustrabat terras lampade. Virg. 7. Aeneid. 30.
 Lampada cursu tradere, prouerbialis metaphora, pro eo quod est, partes suas quasi successione in alium atq; alium trans ferre. Lucret. lib. 2. 16,
 Et quasi cursores uitæ lampada tradunt. De animantibus agit, quæ successione propagantur, uita per nices ab alijs in alia transfusa. Eodem pertinet Persianum illud Satyr. 6. 8,

Lampetia] *λαμπετία*, fuit Solis filia ex Neera, sororq; Phætusa. Hæ transeunte Vlyse armenta custodiebantur ut uidebimus in dictione Phætusa.

Lampetra] *λαμπετρα*, penult. corr. (*μύρμιρα*) Piscis genus, à lambendis petris nomen sortitus. Hunc piscem nonnulli murenam uocant. Sipontinus. Vide Mustela.

Lampetus] pen. prod. Soror Phætontis in arborem mutata. Seruius.

Lampeus] mons est Arcadia, teste Plinio lib. 4. cap. 6.

Lampia] pen. prod. (*λαμπίη*) fluvius est Arcadia, cuius meminit Statius lib. 4. Thebaid. Cadensq; iugis Lampia niuis. Est item oppidum Arcadiae, eiusdem nominis apud Lactantium.

Lampon] Panchates, Pelorus, Camphasus, nomina sunt eorum apud Silium. de Lampone scribit hoc modo, Euolat ante omnes, rapidoq; per aera cursu Callaicus Lampon fugit, &c. Interpretatur Candidus uel Splendidus. Fuit & Lampon, sacrificus uates, per anferem uelut auem auguralem iurare solitus. Erasmus in prouerbis.

Lampacius] filius fuit Cilicis, eiq; successit in regno, ut ait Theophrastus & Theodotus, antiquissimi scriptores apud Bocacium lib. 2. cap. 48.

Lampacum] pen. cor. (*λαμπακία*) ante Pityusa uocata, ciuitas est Bithynia in Helleponto; nomen à splendore trahitur. Nam *λαμπα* idem est quod splendo. Strabo urbem clarissimam nobili portu esse ait, & templo Matris delum insignem, lib. 13. Vide Cic. 3. Verr. 4. 2.

Lampacenus, pen. prod. Adiect. (*λαμπακένιος*) Vnde Caron historicus, & Adimantus, & Anaximenes, & Metrodorus Epicuri sodalis, Lampaceni suere. ipsum etiam Epicurum Lampacem dicunt diu Lampacii uersatum.

Lampacius, idem quod Lampacenus. Mari. lib. 11. epigram. mat. de Titio, Tanta est quæ Titio columna pendet, Quam Lampaciac colunt puella.

Lampacius uersus, pro salaci & impudico. Mari. lib. 11. epig. 17. ad Lectores, Nam mea Lampaciac lasciuit pagina uersu.

Lampacus] pen. corr. f. g. idem quod Lampacum. Valer. Flac. lib. 2. Argon. non procul à fine, — transmissaq; puppi Lampacus, &c.

Lampyrus] pen. prod. huius lampyridis, f. g. (*λαμυρίς*) Genus uermis, de quo Plin. lib. 11. cap. 28. 3.

Lamus] Equus generosus apud Silium, Tum Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamyris] Lacertorum genus. Plin. lib. 32. cap. 11.

Lamyris] filius fuit Herculis ex sole Eurysti regis filia. Boc.

Lana] lana (*πέλας, ἑρίον, ἑρίον, ἑρίον, ἑρίον, ἑρίον, ἑρίον, ἑρίον, ἑρίον, ἑρίον*) quid sit, manifestum est. Hanc à laniando dictam putat quidam. Laniare enim, scindere est. scinditur enim nunc lana, quæ uelli quondam solebat. Cic. 2. de Orat. 154, Quando ad me uenis cum tua colu & lana: Ex quodam poeta.

Globi lana. Horat. 1. epist. 13. 3.

Mollis lana. Virg. 2. Georg. 2. 4.

Peccata lana. Vide Peccatus in Pecco.

Sordida lana. Ouid. 2. de Arte, 4. 5.

Saccida lana. Iuuen. Satyr. 5. 3.

Tincta murice lana. Ouid. 1. de Arte, 50.

Tinse lana. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.

Carpere lanam. Vide Carpo.

Ducunt lanas, aut stamina pollice uersant. Ouid. 4. Met. 7.

Rudes lanas excolere. Ouid. 2. de Arte, 4. 4.

Facere lanam. Lucret. lib. 5. 2. 72.

Alba nec Assyrio ficatur lana ueneno. Virg. 2. Georg. 93.

Rudem primos lanam glomerabat in orbes. Ouid. 6. Met. 4.

Albentes inuertere lanas murice. Silius lib. 16. 114.

Niueam pensis inuoluere lanam. Claud. 1. in Eutrop. 56.

Medicata lana fico. Horat. 3. Carm. ode 5. 6.

Varios discet mentiri lana colores. Virg. eclog. 4. 9.

Lanam mollire. Ouid. 3. Fast. 164.

Bibulas ingebat murice lanas. Ouid. 6. Met. 2.

Trahere lanam. Iuuen. Satyr. 2. 6.

De lana caprina rixari. Horat. 1. epistol. 19. 3. Vide Adagia Erasmi.

Lana non tantum de ouibus dicitur, sed de alijs etiam quibusdam animalibus & arboribus. Vlpian. in l. si cui lana, §. lana leg. ff. de legatis & fideicom. 3. Lana legata etiam leporinam lanam, & anserinam, & caprinam credo contineri, & de ligno, quam Greci *πέριλον* appellant.

Lanula, lanule, pen. cor. Diminutiuum. Celsus lib. 7. cap. 27. 1. Tenuesq; caruncule lanulis similes.

Lanarius, substantiuum (*λανάρης*) Qui lanam curat. Plaut. Aulul. 19. 36, Stat. sillo. phrygio, aurifex, lanarius.

Lanaris, & hoc lanare, pen. prod. (*λανάρης*) Quod lanam gerit. Varr. 2. de re Rust. cap. 9. 1. Nos qui pascimus pecus lanare.

Lanatus, pen. prod. Adiectiuum (*λανάτος*) Quod lanam habet: ut Lanatum pecus. Columel. lib. 11. cap. 2. 2. 4. & lib. 7. cap. 3. 2. Lanate oues.

Lanate pelles. Colum. lib. 6. cap. 2. 2.

Lanate uites, Amineæ dictæ, quod canescant lanugine. Colum. lib. 3. cap. 2. 10.

Lanatore canitie folia. Plin. lib. 21. cap. 20. 10.

Lanæus, Adiect. (*λανæος*) Quod ex lana est. Plaut. Mil. 16. 41, — caucasiam Habeas ferrugineam, culturam ad oculos lanæam.

Insula lanæa. Virg. 3. Georg. 98.

Lanæum lanuculum, id est, latus mollissimum. Catull. ad Thalesum, 2. 2.

Lanæum pallium. Cic. 3. de Nat. deor. 12. 0.

Lanæa tracta, pro lanæis licijs, uel lanæis pannis, uel potius pro lanæa glomis reperimus. Varro, etiam suis manib. Lana tracta ministrasset, in fœtore. Turnebus.

Vitta lanæa. Propert. lib. 3. eleg. 6. 6.

Lanæus lupus, Piscis. Mart. lib. 13. 89, Lanæus Euganeus lupus excipit ora Timau. Lupum piscem uocat lanæum, ob uicinos montes Euganeos: circa hos enim Timauus in mare effunditur, abundantes pecore lanas mollissimas ferente.

Lanicium, lanicij (*λανικίον*) dicitur, sicut à fuga effugium, teste Seruio. Virg. 3. Georg. 77, Si tibi lanicium curæ, primum aspera solum. Plin. lib. 6. cap. 17. 5. Primi sunt hominum, qui noscantur, Seres, lanicio sularum nobiles, per fusa aqua depeccantes frondium canitiem.

Lanificium, lanificij (*λανικίον*) Lanæ opificium. Colum. lib. 12. in Procent. 7. Nunc uero quum pleræque sic luxu & inertia desuuant, ut ne lanificij quidem curam suscipere dignentur.

Lanificus, pen. corr. (*λανικός*) Qui lanæ artem exercet. Mart. lib. 6. 58, Simili lanificæ ducunt non nulla sorores Stamina, nec furdos uox habet ista deos. Artis lanificæ doctissimus. Claud. 2. in Eutrop. 77.

Manuum

Manuum lanificam imponere pensis. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 2.

Lanificus, cum genuito: ut, Lanificus staminis. Iuuen. Satyr. 12. Potest tamen & aliter construi.

Lanifer, Adiect. penult. corr. (*λανόφρος*) Quod lanam fert. Plin. lib. 13. cap. 1. 4. 2. Aethiopia Aegypto contermina insignes arbores non ferè habet, præter laniferas. Vide Lana.

Laniger, pen. corr. Adiect. (*λανόγος*) Idem. Plin. lib. 12. cap. 10. 1. Eiusdem infulæ excelsores suggestu lanigeræ arbores alio modo quam Seruum.

Effatus laniger annis. Ouid. 7. Met. 63.

Greges lanigeros agitare. Virg. 3. Georg. 58.

Oues lanigeræ. Virg. 3. Aeneid. 132.

Pecus lanigerum. Accitus apud Cicer. 1. de Diuinat. 79.

Pecudes lanigeræ. Virg. 3. Aeneid. 129.

Pellus lanigerum. Ouid. epist. 17. 29.

Lanosus, pen. prod. (*λανός*) Lana abundans. Colum. lib. 7. cap. 3. 6. Eliges binam uasti corporis, ceruice proluxa, proluxi ulli, nec asperi, lanosi & ampliueteri. Vide Lana.

Lanaria, lanule (*λανάρη*) Herba. Plinius lib. 2. 4. cap. 18. 1. Herba lanaria ouibus icuinis data lactis abundantiam facit. Vulgus cotonariam uocat: quæ eadem est cum gnaphalio Dioscoridis.

Lanaris, Lanarius, Lanatus] Vide Lana.

Lancea] lanceæ, à latitudine ferri dicta est, uel quia Græcè *ἀλόχη τῆς λόγχης* dicitur: Teli genus longissimum. Hispanica dictio est, non Latina: ut Gell. ait. lib. 6. cap. 30. ex Varro. Hanc olim Luculli lucileam appellarunt. Festus, Lancea à Græco dicta, quam illi *λόγχη* uocant: *λόγχη* enim hæst, & *λόγχη* hæstæ satelles. Plin. lib. 15. cap. 30. 6. Tacit. Diteam stantatemq; testudinem lanceis, contisq; testantur, donec deflecta compage fecutorum exangues prosternerent. — Felix lancea. Lucan. lib. 6. 38.

Lancea (*λόγχη*) Id est, spiculum uenabuli uel iaculi, inquit Budæus.

Lanceatus, pen. prod. (*λανόχης*) Lancea armatus.

Lanceatus, seu lancea necatus. Firmicus, Quicumque habuerunt horoscopum in XXI. parte Tauri, lanceati moriuntur.

Lancearius, lancearij (*λανόχες*) qui lanceam gerit. Bud. Lancearij sunt ex Tranquillo, qui nunc uulgò picarij, id est, spicularij dicuntur.

Lancino, lancinas, pen. corr. (*λανκίνα*) lancinare, Ferire, lancinare. Plin. lib. 11. cap. 3. 4. 2. Est & uolucres canibus pecunare suum malum, aures maximè lancinans, quæ defendi morsu non queunt.

Bona paterna lancinata sunt. Catul. in Iulium Cæs. 27. 4.

Lanæus] Vide Lana.

Langa] lange, Genus animalis, quod alij languriam uocant, quam dicunt circa Padum inueniri. Plin. lib. 37. cap. 2. 20, Alij dicere langurium, & esse in Italia bestias langurias. Zenobemis langas uocat easdem, & circa Padum ipsam affimat.

Langia] pen. prod. Fons est in Nemæa Sylua Arcadiae, ut indicat Statius lib. 4. Thebaid. Ex hoc refectus fuit Argiuis exercitus ad Thebas uadens, quum grauitè sitisset.

Languor] Languoris, m. gen. (*λανόρως, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς*) Proprie est defectus uirium, & succi naturalis. Aquosus languor, Hydrops. Horat. 2. Carm. ode 2. 3. Discedit languor à corpore. Ouid. epist. 19. 1.

Perpetuus corpora languor habet. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 5.

Inficere animum languore. Vide Inficio.

Perfusus multis languoribus. Catul. in Camerium, epigr. 51. 7.

Molli languore solutus. Ouid. 11. Met. 130.

Membra soluta languore. Ouid. 11. Met. 123.

Languor ad animum quandoq; transfertur, pro Debilitate, defectu, torpore, inertiaq; Cic. lib. 1. Offic. 173. Nihil autem magis cauendum senectuti, quam ne languori se desidiaq; dedat. Idem ad Att. lib. 1. 4. 30. 4. 3. Vides languorem bonoru.

Languor, Lassitudo. Plaut. Aflin. 11. 28, Vbi sepe ad languorem tua duritia dedecis octo.

Languere, languis, langui (*λανω, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς*) languere, Deficere, infirmum esse, dissolui, ut Languens uox. Cicero 1. Offic. 186.

Arius confecti languent. Lucret. lib. 3. 193.

Corpora languent tristi morbo. Virg. 4. Georg. 51.

Cor languens. Catull. Argon. 59. 20.

Gratta languens. Silius lib. 17. 73.

Ictus languens. Lucan. lib. 3. 138.

Nimbofum languet iubar lune. Stat. 12. Theb. 61.

Manu languenti tenere aliquid. Ouid. 12. Met. 64.

Membra languentia. Lucret. lib. 6. 160.

Vires in corpore languent. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 1.

Languere est uia. Cic. 1. Philipp. 8.

Languere, Timidum esse. Salust. Si paulum modò nos languere uiderint, iam omnes feroces aderunt.

Incitat languentes uis foronum, & excitatos languere facit. Cicero 1. de Legib. 61.

Languere, Ociosum esse. Cic. in Pisonem, 65. Nec despero tamen (quamquam languet iuuentus, nec perinde atq; debeat, in laudis & glorie cupiditate uersetur) futuros aliquos, qui abiectum hoc cadauer, Consularibus spolijs nudare non nolint.

Languere octo. Cic. 1. de Nat. deor. 12.

Languesco, languescis (*λανω, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς*) languescere, Languore confici. Virg. 9. Aen. 88, Purpureus ueluti quum flos succisus aratro Languescit moriens. Cic. 4. de Finib. 107, Hebes acies est cuiusdam oculorum, corpore alius languescit.

Lumina languescunt morte. Catull. Argon. 59. 38.

Languescere, inuolidum, tepidum, seu ociosum fieri. Cic. in Caetone, Orator metuo ne languescat senectute.

Languescit cupido: hoc est, minuitur. Plin. epist. 173. d.

Languescite colore in luteum. Plin. lib. 27. cap. 13. 1.

Languidus, pen. cor. Adiectiuum (*λανός, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς, ἰσχυρὸς*) Quod languet. Plin. epist. 190. b. Quum iam satis ille primus impetus defuerit, & languidior in dies ira ad iusticiam redisset.

Languidus uino, uigilijsq; Cic. 5. Verr. 2. 5. & in Catil. 32. Viano languidi, confecti cibo, seris redimiti.

Aura languida. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 1.

Languida auctoritas patrum facta est. Plinius libro 15. cap. pite 39. 4.

Languida cassis. Mart. lib. 5. 25.

Ceruix languida. Stat. 10. Thebaid. 60.

Languido colore herba in candidum uergente. Plinius libro 12. capite 12. 2.

Languidule corone. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Coniua languida. Horat. 2. Seru. Satyr. 4. 8.

Languidus pulsus, ictus, cui Creber opponitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 85. De pulsu arteriarum.

Languidus ignis. Plin. lib. 34. cap. 8. 29.

Lamina languida. Catull. Argon. 59. 44.

Tarda & languida pecus ad pastum. Cic. 2. de Finib. 66.

Quies languida. Virg. 12. Aeneid. 180.

Semina nequitia languidiora facit. Ouidius 3. Amorum, eleg. 4. 2.

Languidus succus. Plin. lib. 9. cap. 4. 1. 2.

Vina languidiora facit. Ouid. 3. Carm. ode 21. 2.

Alienior & languidior homo. Cic. ad Quinct. frat. lib. 1. 2. 26.

Languidus

¶ **Languidē**, pen. cor. Adverb. (λαγυιδει) Cunctanter, negligenter, otiose. Colum. lib. 11. cap. 1. 15, Hoc igitur custodire oportet uillicum, ne statim à prima luce familia cunctanter & languide procedat. Cæf. 7. bel. Gall. 112.

¶ **Languidulus**, pen. corr. (λαγυιδουλος) Diminutivum, ut, Someni languiduli. Catul. Argon. 59. 66.

¶ **Langurium**] langurij, electri species, ex langis sue languurij factum. Plin. lib. 37. cap. 2. 20.

¶ **Lanicium**, Lanifer, Lanificium, Lanificus, Laniger] Vide Lana.

¶ **Lanius**] lanij, uel Lanius, lanionis, m. g. (λαγιωνος) Qui carnes in carnario uendit, à lanionis pecoribus quod eas concidat, lanietiq;. Terent. Eun. 2. 2. 25, Concurrunt læti mihi obuiam cupedimarij, ceterij, lanij, coqui. Mart. lib. 6. 64,

Omnia crudelis lanus per compla portat.

¶ **Laniena**, lanienē, penult. prod. (λαγιωνος) Officina in qua fiunt & uenduntur carnes. Plant. Epid. 5. 16, Per myropolia & lanienas, circumq; argentarias.

¶ **Lanea**, lanee, idem quod Laniena. Liu. lib. 4. Decad. 6. 65, Lanearq; & tabernas coniunctis in publicum emit.

¶ **Lanignus**, Adiectiuum, ut ab abiete abiegnum, à larice Lari-gnum, sic à lanio lanignum, pro lanionio ueteres formariūt. Varro, Hoc interuallo primū forensis dignitas creuit, atq; ex tabernis lanignis argentariae factae. Hæc ex Nonio sumpta sunt.

¶ **Lanionius**, Adiect. (λαγιωνος) Quod ad lanium pertinet. Vide Lanionie mense, in quibus scinditur caro. Sueton. in Claudio, Carnificem statim acciri cum machæra, mensaq; lanionia flagitauit.

¶ **Lanio**, lanias (λαγιωνος) laniare, Discinde-re. Liuius 9. ab Vrbe, 4. Placari nequeant, nisi hauriendum sanguinem, laniandaq; uiscera nostra prebuerimus.

Laniare dentibus. Liu. 2. bel. Pun. 2. 14.

Tenuis laniat amictus. Ouid. 4. Metam. 21.

Capillos laniare. Ouid. 9. Metam. 71.

Corpus laniare. Ouid. 4. Fast. 48.

Crinem laniare. Ouid. 2. Metam. 70.

Membra sua laniare. Ouid. 14. Metam. 39.

Mundum laniant uenti. Ouid. 1. Metam. 13.

Tunicam laniare. Ouid. 2. de Arte, 35.

¶ **Laniatus**, pen. prod. Partic. (λαγιωνος) ut, Capillos laniata, Ouid. epist. 14. 11.

Genas laniata. Virg. 12. Aen. 122.

Sinus laniata Clymene. Ouid. 2. Metam. 67.

Classis laniata. Ouid. epist. 7. 33.

¶ **Laniatus**, huius laniatus, pen. prod. (λαγιωνος) Cicer. 1. Tusc. 166, Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit nihil sentientis Plin. lib. 8. cap. 40, Laniatusq; & latratu adactum, ut cogere tur fateri scelus.

¶ **Laniarium** (λαγιωνος) pro Laniena. Var. 2. de re Rust. cap. 4. 3, Quis enim nostrum fundum colit, quin sues habeat, & qui nō audierit patres nostros dicere, ignauum & sumptuosum esse, qui succidiam in carnario suspenderit potius ab laniario, quam ex domestico fundo.

¶ **Lanista**, lanistæ, m. gen. (λανιστης) magister & institutor gladiatorum, sub cuius dominatu, & quo hortante, homines gladiaturam exercent, atq; in mutam necem ruunt. Hic gladiator aliis dicitur. Hi familias habebant domum ad gladiaturam exercendam: quas instituere, & mox paratas uendere solebant munerarijs. Iuuen. Satyr. 3. 15, Hic plaudent nitidi præconis, filius inter Pinnirapi cultos iuuenes, iuuenisq; lanistæ. Cic. 13. Phil. 377, Quod spectaculum adhuc ipsa fortuna uitauit, ne ui-

deret unius corporis duas acies lanista Cicerone, dimicantes. Hic per translationem accipitur, teste Budæo.

¶ **Lanistæ** auium dicti sunt à Columella lib. 8. cap. 2. 5. qui aues certaminibus præparabant.

¶ **Laniuum**] siue Lanuum (λανιου) Diana lucus, id est, Artemisium (sic enim uocant) è sinistra uite regione, ex Aricia ad Arcinam uiam consendentibus: quod templum nominant ædificium Tauricæ, Hinc

¶ **Laniuum**, Adiect. (λανιου) ut Ager Laniuum, apud Horat. 3. Carm. ode 27. 1.

Acer Lanuum. Catull. in Egnatium, epigram. 37. 4.

Lanoculus] Qui lana uitium oculi tegit, inquit Festus.

Lanofus] Vide Lana.

¶ **Lanubium**] Latinorum urbs, Ptolemæo auctore lib. 3. cap. 1. Hodie Lavinium.

¶ **Lanugo**] pen. prod. lanuginis, f. g. (λανυγος) tenera pilatio, à lanæ similitudine, qualis in adolescentium genis, & in pomis quibusdam cernitur. Colum. lib. 3. cap. 21. 7, Lanatam quoq; amiceam quidam maxime probant: quæ hoc uocabulum non idem usurpat, quod sola ex omnibus amiceis, uerū quod præcipue canescit lanugine. Martial. lib. 1. 15, Dum nulla teneri sordent lanugine uuluis.

Comæ graciles instar lanuginis. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 5.

Fuscante tamen lanugine malas. Lucan. lib. 10. 27.

Nonæ lanugo. Ouid. 5. Fast. 35.

Prime lanuginis etas. Ouid. epist. 21. 17.

Prime lanuginis anni. Propert. lib. 3. eleg. 7. 12.

Rara lanugo. Plin. lib. 8. cap. 37. 3.

Ridens lanugo. Claud. 5. Paneg. 14.

Rosea lanugine mala. Stat. 9. Thebaid. 141.

Mala cana tenera lanugine. Virg. eclog. 2. 11.

Fronidium lanugine uesiri. Plin. lib. 7. cap. 2. 16.

Mollis lanugine abundans herba. Lucret. lib. 5. 163.

¶ **Lanugo**, pro Scobe. Colum. lib. 4. cap. 29. 13, Nulla interueniente lanugine, quam excitabat antiqua terebra.

¶ **Lanuginosus**, pen. prod. Adiect. (λανυγος) Plin. lib. 22. cap. 20. 2, Est & alia similis pseudanchusa ob id appellata, à quibusdam uerò enchusa, aut doris, & multis alijs nominibus, lanuginosior & minus pinguis.

¶ **Lanuuium**] λανυβιον, Vide Lanubium.

¶ **Lanuuium**] pro obscena mulierum parte, uelut quodam lanio uel lanugine hirta. Propertius,

Lanuuij ad portas, hei mihi solus eram. Hic enim, & si ad nomen municipij, quod Lanuum uocabatur, respexit, tamen mulierum pudenda intellexit. Turnebus.

¶ **Lanuuii**, id est, colei, lanugine, id est, pube testis. Cicer. Pato, lib. 9. 22. 14, Honesti colei lanuuii, cliterini, non honesti. Lanuuios putat eosdem dici Cælius Rhodoginus in libri lectionum antiquarum, ubi Propertij uersus hos adducit ex lib. 4. eleg. 9. 4,

Cantabant surdo, nudabant peitora cæco, (eundē.) Lanuuij ad portas, hei mihi, solus eram. Vide plura apud

Lanx] lancis, f. g. (λανξ) Vnde latū & profundum, minus excavatum, quam patine. Vnde escarium, in quo caro tam tosta, quam elixa conditur, mensæq; inferitur. Plaut. Amphit. 16. 21,

Intererea dum isti certant, in popinam diuertendum est mihi:

Lances detergam omnes, omnesq; trullas hauriam. Cicer. Attico. lib. 6. 11. 23, Lancibus & splendidissimis canistris, olusculis nos soles pascere.

Celata lanx. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 4.

Cauate lances. Martial. lib. 11. 32.

Grandis lanx. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 8.

Pande

Pande lances. Virgil. 2. Georg. 39.

Quadrata lances. Vlpian. l. quum aurum. ff. de aur. & argēt. & c. legat.

Roundæ lances. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 8.

Lances, Stateræ dici certum est apud antiquos, quod ad lancis formam factæ essent, & excavatæ. Vnde bilances dictæ sunt, quæ duas lances habent. Cic. 5. de Finib. 157, Virtutis autem amplitudinem quasi in altera libræ lance ponere.

Genina iustum suspendere lance. Persius Satyr. 4. 11.

Lanx etiam uas fuit sacrificijs dicatum. Auson. in Monosyll. Thuribula & patera, quæ tertia uasa deum lanx. Virg. lib. 2. Georg.

Hic laticis, qualem pateris libamus & auro, Inflauit quum pinguis ebur Tyrrenus ad aras,

Lancib & pandis sumantia reddimus exta. Lancibus, inquit Seruius pandis: aut patulis, aut extorum pondere curuatis. Reddi autem dicebantur exta, quum probata & elixa aræ superponerentur. Vulgus offerre dicit.

Laocoon] pen. cor. huius Laocoonis (λαοκων) Fuit Priami regis filius, ut nonnullis placet, Thymbraei Apollinis sacerdos. Virg. 2. Aeneid. 8,

Laocoon ardens summa decurrit ab arce.

Laodamas] pen. corr. Halius & Clytoneus, filij suere Alcinoi regis & Aretes.

Laodamia] pen. prod. (λαοδαμια) Protefilai, qui primus ad Troiam occubuit, uxor in uiri umbrae apparentis amplexi expirauit. Volater. Vide Ouidij epist. 13. Fuit & Laodamia, Pellerophonis filia, quæ à toue compressa, ut ait Homerus, 6. Iliad. Sarpedonem dium edidit. Quare Diana irata, Laodamia mortem attulit. Vide apud Catul. epig. ad Malium, 63. 15.

Laodice] pen. cor. uel (ut nonnulli legunt) Laodice (λαοδικη) Homero auctore, Vna filiarum Priami formosa, quæq; Heliconi, Antenoris regis Thraciæ filio nupsit. Altera fuit, eodem teste, Agamemnonis ex Clytemnestra filia.

Flauaq; Laodice, cœloq; recepta Celeno. Ouid. in epistola Herus ad Leandrum.

Laodicea] pe. prod. (λαοδικη) Vrbs celeberrima in Asia, Lyco fluminis imposita, ut scribit Plinius lib. 6. cap. 29. 1. primò Diopolis appellata, dein Rhœas.

Laodicia] Vrbs Phœnicia, apud Melam. lib. 1. cap. 12. Nunc uulgo Liche uocatur, ut scribit Olinarius in Melam.

Laodocus] pen. corr. teste Homero lib. Iliad. 4, Antenoris Troiani filius, strenuus in cuius formam transfigurata Palas, intulit se in acies Trojanorum, ut Pandarum inuenire possit, quo ei suaderet, ut sagitta Menelaum confoderet.

Laomedon] penult. corr. (λαομεδων) Pater Priami regis Troiæ, & Antigones.

Opes magnæ Laomedontis. Propert. lib. 2. eleg. 15. 1.

Laomedon pater Antigones. Ouid. 6. Metam. 19.

Idem Laomedon. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 11.

Senex Laomedon. Ouid. 11. Metam. 152.

¶ **Laomedontiacus**, pen. corr. (λαομεδωνιακος) Patronymicum, in quo additur a, ut in multis alijs, sicut Anchisiades, Telamoniades.

Laomedontiacæ dicti sunt Troiani. Virgil. 3. Aeneid. 50.

¶ **Laomedonteus**, pen. prod. (λαομεδωνειος) Possessiuum. Itē, Laomedontius & Laomedontiacus, pen. corr.

Postor Laomedonteus, Paris. Silius lib. 7. 88.

Vrbem Laomedonteam, Romam, intelligit Silius, lib. 17. 1.

Laomedontæ luimus periuria Troiæ. Virg. 1. Georg. 101.

Heros Laomedontius. Virg. 8. Aeneid. 4.

Pubes Laomedontia. Virg. 7. Aeneid. 2. 1.

Lapathum] lapathi, pen. cor. (λαπαθου) Herba genus multiplex. Plin. lib. 20. cap. 21. 8, Nec lapathum dissimiles effectus habet. Est autem & Syluestre, quod alij oxalidem appellant, satiuo proximum, folijs acutis, colore betæ candido, prædicit minima: nostri uerò runcem, alij lapathum cantherianum, ad strumas cum axungia efficacissimum. Est & alterum genus, ferè oxylapathon uocant, satiuo idem similitus, & acutiora habet folia ac rubriora, non nisi in palustribus nascens. Est & aliud hippolapathō, maus satiuo, cædidiuq; ac spissius.

Herba breuis lapathi. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 7.

Cantherium lapathum. Vide Cantherius.

Lapethos] Vrbs in Cypro, Plin. lib. 5. cap. 39.

Lapis] lapidis, pen. cor. masc. gen. (λαπιδος) Proprie est, quem Greci λιβος uocant: & minorq; ac tenacior est. Vnde gemmæ, lapides, non saxa dicuntur. Plin. lib. 36. cap. 18. 2, de mola uersatili, Nisquæ hic utilior, quam in Italia gignitur, lapisq; non saxum est. Idem, Est & uiridis lapis, uehementer igni resistens, sed nusquam copiosus, & ubi inuenitur, lapis, non saxum est. Hæc Sipontinus.

Coniectus lapidum. Lucret. lib. 3. 40.

Adest lapides. Horat. 3. Carm. ode 29. 8.

Lapis angularis. Cato cap. 14. 1.

Lapis bibulus. Virg. 2. Georg. 70. hoc est, pumex. Seruius armarium uocari ait. Vide libo.

Clari lapides. Horat. 3. Carm. ode 13. 3.

Lapis incusius, id est, manualis mola cadendo exasperata. Virg. 1. Georg. 55. Seruius.

Lubricus lapis. Senec. Medea, 10. 2.

Mixtilis lapides. Vide Mitro.

Molaris lapis. Quint. lib. 2. cap. 19. 3.

Nudus lapis. Virg. 1. eclog. 10.

Numidicus lapis. Vide Numidia.

Operarij lapides. Vide Opus.

Ordinarius lapis. Vide Ordo.

Offeus lapis. Vide Os.

Parius lapis. Marmor. Virg. 1. Aeneid. 120.

Pelluciduli lapidis delicia. Catull. in Rufum, epig. 64. 1.

Lapide quadrato, uel lapide struili reficiat. Vlpian. in l. & fortē. §. modus. ff. si seruit. uindic.

Stratus lapis. Paulus in l. si prius. ff. de aq. plu. arcend.

Lapis uiuus, Latinis, quem Greci pyriten uocant. Gratius, Et uiuum lapidem, & circa melitenia neunt Coralian, & c. Turnebus.

Appetere lapidibus. Vide Appeto.

Circumstruere lapidibus. Vide Circumstruo.

Cooperire aliquem lapidibus. Vide Cooperio.

De lapide emptos dicimus. Plaut. Bacch. 18. 17,

O' stulte stulte, nescis nunc uenire te:

Atq; in eo ipso astas lapide, ubi præco predicat, id est, te uenire esse pronunciat. Chrysalis serui senem iridentis, quem argento defraudebat, uerba sunt. Quadrabit, ubi quis præfens, uidens, audiensq; tamen deluditur. Nam uendi etiã hodie uulgò dicitur, quibus sit impostura. Quod autem meminit lapidis, id traductum est à lapide quodam editore, quem Rome fuisse, complurium auctorum testimonio constat, unde præcones in auctionibus res uanales nuntiant. Vnde M. Tullius uilissimos homunculos, de lapide emptos appellat. Hactenus Erasmus. Colum. lib. 3. cap. 3, De lapide uinitorem comparare. Cic. in Pisonem, 27, Tribunos de lapide emptos esse ait, quia mercede accepta id fecerant.

Lapide ferre altera manu, panem ostentare altera. Plaut. Aulul. 7. 18, In eos hoc dicitur, qui coram blandiuntur, clam obtrestantes

ris factitasse, ad effigies deorum, in quibus habebat Abraham et Christum, in secundo larario habuit simulacrum Virgilij et Ciceronis.

Lardum lardi, neut. gen. (λαρδον, τάρδον) Dicitur quasi late aridum. Caro suilla est, quomodo salsa, siue id pingue quod est in sue. Plin. dixit, Lardum pingue hoc unctum: quasi et macrum dici possit. Mart. lib. 5. 129.

Et pallens faba cum rubente lardo.

Frustra senesca lardi. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 18.

Graue lardum. Stat. 4. Sylu. 9. 7.

Natalitium cognatis ponere lardum. Iuuen. Satyr. 11. 9.

Pinguis larda. Ouid 6. Fast. 34.

Larentia Nobilissima meretrix. Vide Flora.

Largior largiri, pen. prod. largitus sum (λαργιστερος, μεγαλυς, λαργιστος) largiri, Abunde donare. Plin. lib. 16. cap. 12. 4. Fructum quaedam proximo anno ab incisu largiuntur. Beneficium ex facili largiri. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 8. Cuiusdem. Cic. pro Corn. Bal. 4. 0.

Cenam. Plaut. Amph. 4. 157.

Exequiis et solemnitate largiri alicui. Stat. 12. Theb. 17.

Honores largiri alicui. Horat. 2. Epist. 3.

Laticiam. Plaut. Capt. 13. 60.

Libertatem populo. Cic. 3. de Leg. 55.

Mores. Plaut. Asin. 16. 82.

Munera largiri alicui. Propert. lib. 1. eleg. 3. 5.

Occasionem impudente. Plin. lib. 2. cap. 23. 4.

Amori plusculum quam cecidat ueritas. Cic. Lucio, lib. 5. 12. 12.

Munificere pradam largiri. Vide post Munus.

Largitur se ultro. Plaut. Mil. 18. 28.

Vitam. Plaut. Asin. 12. 20.

Si tempus non largitur: id est, non concedit, non permittit. Col. lib. 5. cap. 9. 5.

Largibere, pro largieris. Plaut. Bacch. 18. 30.

Tum libertatem Chrysalto largibere.

Largitor de te puer. Terent. Adelph. 5. 8. 18.

Largiri ex alieno. Cic. ad Appium, lib. 3. 8. 32.

Largitus, pen. prod. Passuum. Plinius lib. 17. cap. 11. 4. Aut si conditio largita non sit.

Largitor, pen. prod. Verbae (λαργιστης, λαργιστος) Profitor, prodigus. Cic. 1. Offic. 93. Existuntque in Repub. plerumque largitores et fastidiosi, ut opes quam maximas consequantur. Liu. 6. ab Vrbe, 10.

Promis largitor honorum. Claud. 7. Paneg. 24.

Opum largitor. Stat. 3. Syl. 119.

Opum magnarum largitor. Claud. 7. Paneg. 24.

Largitio, largitionis (λαργισια, λαργισιον, λαργισιος) Est expensa que fit ad aucupandum fauorem in petitione magistraturarum. Cic. lib. 2. Offic. 76. Preclare in epistola quamdam Alexandrum filium Philippus accusat, quod largitione beneuolentiam Macedonum confectetur. Et paulo post, 79. Tam in prouerbij consuetudinem uenit, largitionem fundum non habere.

Augere aliquem largitione. Tacit. lib. 13.

Corrumperere largitionibus. Vide Corrumpo.

Cecare mentes largitione. Vide Ceco.

Largitio, pro liberalitate. Cas. 1. bel. Ciuil. 153. Quo facto duas res consecutus est, quod pignore animos Centurionum deuinxit, et largitione redemit militum uoluntates.

Largitas, pen. corr. largitatis (λαργισια) Abundantia. Terent. Adelph. 5. 9. 28.

Que istac subita est largitas? Idem Heaut. 3. 1. 32.

Veemens in utranque partem Menedeme es nimis, Aut largitate nimia, aut parsimonia. Cicero de Natur. deor. 2. 33. Maxima largitate fundit ea.

Largus, Adiectiuum (λαργος, λαργος, λαργος) A largior deducit Spononius. Plin. lib. 11. cap. 14. 2. Vt largo alimento ualida exeat soboles.

Largus. Qui largitur. Cic. lib. 2. Offic. 80. Omnino duo genera sunt largorum: quorum alteri prodigi, alteri liberales. Idem pro Deot. 18. Magnanimum largum, beneficium, liberalem, Largus opera nocturna. Plaut. Asin. 12. 8.

Largus lachymarum. Plaut. Asin. 10. 30.

Largus opum. Virg. 11. Aeneid. 67.

Largus opum, lingua melior, sed frigida bello Dextra. Vbi Seruius, Largus opum, Abundans opibus, diues.

Rapinae largus. Silius lib. 8. 49.

Largior est lingua. Plaut. Asin. 7. 24.

Animo largus. Tacit. lib. 18.

Donare largus. Horat. 4. Carm. ode 12. 4. id est, largus in donando.

Mercandi largus. Silius lib. 15. 98.

Aestus largus. Lucret. lib. 2. 228.

Aether largior. Virg. 6. Aeneid. 12. 8.

Fletus largos effundere. Virg. 2. Aeneid. 55.

Flumen largum. Virg. 1. Aeneid. 94.

Fœtus largo pubescit uinea. Virg. 2. Georg. 79.

Fons largus. Lucret. lib. 5. 57.

Herbae large. Horat. 4. Carm. ode 2. 11.

Ignis largior. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 9.

Imber largus. Ouid. 4. Metam. 57.

Lux large. Cic. 2. de Nat. deor. 70.

Larga luce repletus. Lucret. lib. 2. 162.

Mero largo celebrare diem. Ouid. 3. Fast. 132.

Mesis large. Ouid. 4. Fast. 124.

Munera large. Horat. 4. Carm. ode 1. 4.

Large opes, Abundantes et multe. Mart. lib. 5. 26.

Pabula large. Lucret. lib. 5. 174.

Vina large. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.

Largiore uino est usus. Liu. 10. bel. Maced. 58.

Vnde large fluminis. Lucret. lib. 1. 209.

Flagitare largiora. Horat. 2. Carm. ode 18. 3.

Large, Aduerbium (λαργως) Liberaliter, abundanter. Horat. 1. Carm. ode 9. 2.

Lingua super fœco large reponens.

Large effuseque donare. Cic. pro Roscio Amer. 14.

Large blandus. Plaut. Asin. 7. 19.

Largus epulas celebrare. Liu. 5. bel. Pun. 127.

Mense constructe large. Catul. Argon. 59. 61.

Large sunt illi facultates. Plin. epist. 4. 6. a.

Mittere munera satis large, hæc ad usum domesticum. Cic. 6. Verr. 54. Et Plin. lib. 7. cap. 4. 6. 1. Annuis uitibus large sufficiens.

Largus, Comparatiuum. Terent. Eunuch. 5. 9. 48.

Principio et habet quod det, et dat nemo largius.

Large, liberaliterque estimare. Cic. 5. Verr. 177.

Largiter, pen. corr. Aduerb. (λαργως) Idem quod Large. Brutus Attico, in epistolis ad Brutum, 17. 10. Sed persuade tibi, de uoluntate propria mea nihil esse remissum, de iudicio largiter.

Largiter iuni. Plaut. Truc. 19. 10.

Opus nutrici utrem habeat ueteris iuni largiter, ut dies noctesque Potet. Largiter argenti. Plaut. Rud. 2. 4. 14. 5. Largiter mercedis. Plaut. Rud. 30. 28.

Auferre largiter. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 27.

Largiter peccasti. Plaut. Mostel. 7. 8.

Largiloquus, largiloqui, pen. corr. Adiectiuum (λαργολος) Qui abundanter loquitur. Plaut. Cistel. 3. 3.

— que ubi saburrate sumus, Largoque exteplò sumus, plus loquimur quam sat est.

Largificus, pen. corr. Aliud adiectiuum: ut, Stipe largifica ditare aliquem. Lucret. lib. 2. 127.

Largifluus, Similiter Adiectiuum (λαργιστος) Cic. 3. de Orat. 86. Grando mista imbri largifluo subita præcipitans cadit. Ex quodam poeta. Lucret. lib. 5. 120.

Largifluum fontem catere, atque erumpere lumen.

Laridum] huius laridi, pen. corr. Idem quod Lardum. Plaut. Capt. 14. 3.

Quanta pernis pestis ueniet? quanta labe larido?

Larignum] Oppidum. Vide Vitruuium lib. 2. cap. 9.

Larina] penit. prod. ut scribit Seruius, Nomen est nobilissimæ femine in Italia. Virg. lib. 11. Aeneid.

At circum lectæ comites, Larinaque uirgo, Tullaque, etc.

Larina] pen. prod. Fons est in Attica regione, ut author est Plinius lib. 4. cap. 7.

Larise] pen. prod. Vrbs est Aëolie, Herodoto.

Larissa] Larissa, Nomen multarum ciuitatum. Vna est, in plaga Thessalica, à qua Achilles Larissæus dictus est, apud Virg. 2. Aeneid. 40. Alia pensilis in Creta: alia in Peloponneso arx Argiuorum: alia in agro Attico. At Tralibus etiam Asia est Larissa (ut Strabo scribit) à qua Larissæus Iupiter est dictus. Larissa quoque, in Italia, quam (ut Dio dorus lib. 1. scribit) Pelasgi condiderunt. Cesar 3. bel. Ciuil. 380. Vniuersi simul Larissam uersus se recipere ceperunt.

Opime campus Larissæ. Horat. 1. Carm. ode 7. 3.

Larissæus (λαργιστος) Achilles. Virg. 2. Aeneid. 40.

Menia Larissæa. Catull. Argon. 59. 8.

Vertex Larissæus. Stat. 4. Theb. 1.

Larius Lacus] Larissæus, Italia est, cuius aquas, authore Plinio, Aëtia fluminis præterfluens dulces facit. Vide eundem libro 15. cap. 8. Dicitur Larius à fulicarum multitudine. Greci enim λαργος, uocant. Auis est nigra aquatica.

Larium, nunc lacum Comensem uocant, uulgo Le lac de Come. Strabo quippe lib. 4. scribit, Comum esse Lario proximum. Blondus in Italia illustrata, Comum, inquit, ciuitas uetusta, lacu Latio, cui dat Comensem appellationem, contigua.

Larius, Adiectiuum (λαργος) Catull. ad Libellum. epig. 33. 1. Veronan ueniat noui relinquens Comi menia, Lariumque litus.

Larix] laricis, pen. corr. (λαργος) Arbor cognata abieti et pinole, teste Plinio lib. 16. cap. 10. 5. Lucan. lib. 9. 185.

Et larices, fumoque grauem serpentibus urunt Abrotonum.

Larodij] Populi sunt in Asia Scythica, Herodoto.

Larynna] Oppidum Bœotie ad Cephissum flumem, ut scribit Plinius, Strabo, et Pomponius Mela lib. 2.

Larus] larue (λαρως) Pluraliter, hæc larua, laruarum, Noxie inferorum umbræ. A larve, hoc est malo genio, dici putantur. Plaut. Aulul. 2. 4. 14.

Larus hæc, atque intemperie, insanieque agitant senem.

Larus etiam personam significat, quæ barbaris masca dicitur. Plaut. Amph. 14. 18.

Larus umbratilis, tu me nimis territas? Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 13.

Nil illi larua, aut tragicis opus esse cothurnis.

Larvatus, pen. prod. (λαργος) Adiectiuum, Furiosus, et mente motus, inquit Festus: quasi à laruis exterritus: quales sunt, quos uulgo Dæmoniacos appellant. Plaut. Menæb. 19. 2. Num laruatus erat, aut certius? Laruatus, Personatus.

Laruaris, Firmicus lib. 3. cap. 14. In nono ab horosco po loco Mercurius cum Venere partiter constituti, fasci nantes mulieres dabant uxores, quæ etiam ipsos artus laruarum ac fascinari faciant.

Larus] larum, g. uel Laros, lari (λαρ) Auis, Vide Gauius. Est et piscis. Laros uesti non licebat Iudeis, ut uidere est Læuitic. cap. 11. et Deuteron. cap. 14. Diuus Augustinus fulticam interpretatur: Theodorus Gaza apud Aristotelem, gauuiam: cuius duo facit genera, albam et cineream. Vt autem Aquila Ioui, Gallus gallinæus Marti, Pavo Iunoni: ita Larus Mercurio datus est, qui à loquacitate nomen inuenisse putatur. λαργος enim quasi λαργος, id est, loquax et garrulus dicitur, proptereaque in eius dei tutelâ adscribitur, qui loquendi artifex perhibetur. Putatur et Cephphus uocari. Vide Cephphus.

Lafanum] huius lafani, pen. corr. (λαργος) Vasculum ad euacuandum uentrem. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 22.

Te pueri lafanum portantes, cenophorumque. Sic Acron.

Laciuus] pen. prod. Adiectiuum (λαργος) Est tum in uita, tum in sermone molliculus, et plus teneri, quam robusti ac uiridis habens, inquit Valla in Rauden sem. Quint. lib. 6. cap. 4. Siculi quidem ut sunt lasciuu et dicaces, atebant in delphino sedisse. Varro lib. 1. de Rust. in alter septa primum est naturale sepium, quod obseri solet uirgultis, aut spimis, quod habet radices uina sepiis, ac uiatoris prætereuntis lasciuu non metuet facem ardentem. Quo in loco petulantem et noxium significat.

Lasciuus in uino. Plin. lib. 10. cap. 4. 2.

Hædo lasciuior. Ouid. 13. Metam. 170.

Aetas. Horat. 2. epist. 2. 44.

Capella. Virg. 2. eclog. 11.

Corpora. Ouid. 3. Metam. 138.

Forum. Propert. lib. 4. eleg. 9. 10.

Amor. Tibull. lib. 1. eleg. 10. 12.

Carmina. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 3.

Discursus. Claud. 2. in Eut. 21.

Grex. Horat. 3. Carm. ode 13. 2.

Hymeneus. Silius lib. 5. 5.

Lasciuus uxoris iocus cum marito. Plin. lib. 8. cap. 40. 3.

Licentia. Horat. 1. Carm. ode 19. 11.

Nox. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 6.

Pagina. Mart. lib. 1. 34. Id est impudica.

Puella. Virg. 3. eclog. 13.

Pueri. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 27.

Lasciuia, huius lasciuie (λαργος) Molities, petulantia, incontinentia animi, nec uirtutem nec probitatem reuerentis, procacitateque se oblectantis. Plaut. Asin. 7. 32.

O catenarum colone, 1. 1. d. uirgarum lasciuia. id est, petulantia, in quo uirge lasciuunt, quum tergum tuum uerberant: non aliter quam uittuli atque hædi lasciuire præ nimia molitia et intemperantia solent.

Lasciuia Plinius lib. 2. 6. cap. 1, iocum petulantia et procacitate improbum uocat. Vlpianus in l. Cornelia, ad legem Corn. de sicarijs, Quum quidam per lasciuam causam mortis præbuisset, comprobatum est factum Taurini Ignatiij proconsulis Betice. Budeus.

Læta lasciuia. Luc. lib. 5. 281.

Veneris lasciuia. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.

Recens lasciuia. Quint. lib. 2. cap. 4. 3. Lasciuie recentis flosculis capti.

Lasciuus, pen. corr. lasciuitatis, Idem quod Lasciuia. Firm. lib. 1. cap. 1. Nec Asiani lasciuus, sobria Iouis moderatione corrigitur. Paulò antè dixerat, Luxuriosè semper Asiani, et uoluptatibus occupati.

Lasciuo, lasciuus, pen. prod. (λαργος) Lasciuus, lasciuus dicitur, Senec. ad Lucillum, Nequaquam uicium lasciuie dicitur: nihilque tam certum est, quam oculos uiti, negotia discutit.

Lassa laſciuit agnus. Ouid. 7. Metam. 65.
Lasciuire dicitur. Stat. 1. Syl. 5. 2.
Lasciuire etiam arbores dicuntur, quum nimia pabuli hubertate luxuriant. Budæus.
Laser] Laseris. n. g. (λασέρ) Succus laserpitij. Plin. libro 19. cap. 3. Ab his proximum dicitur authoritate clarissimi laserpitium, quod Greci silphion uocant, in Cyrenaica provincia reperitur: cuius succum uocant laser, magnificum in usu medicamentisq; et ad pondus argentei denarij pensum.
Laserpinum, laserpitij (λασέρ) Virgultum herbidum, quod Greci silphion uocant. Plin. lib. 19. cap. 3. In Asia laserpitium gigni solitum, rem feram ac contumacem: et si coleretur, in deserta fugientem: radice multa, crassiq; caule ferulaceo, haud simili crassitudine, et c. Plaut. Pseud. 13. 27.
 E. Laserpitij libr. am. pond. diluunt. Col. lib. 6. cap. 17. 6.
Laserpitijera (λασέρ) Cirene. Catull. ad Lesbiam, 7. 1.
Laserpitiatum, pen. pro. Adiectiuum, (λασέρ) ut Laserpitiatum acetum: id est, laserpitij succo dilutum. Plinius libro 18. cap. 30. 10.
Lassis] λασίς, Inter ornamenta muliebria numeratur à Polluce lib. 7. cap. 22.
Lassus] Adiectiuum (λασός) Dicitur labore, tam animo quam corpore fatigatus. Ideoq; ad ea demum spectat, quæ laboris molestiam sentiunt. Nomen est, non participium. Propert. lib. 2. eleg. 34. 6.
 At nondum est talos mittere lassa manus.
Lassus opere faciundo. Plaut. Afin. 16. 23.
Studio uenandi lassus. Ouid. 3. Metam. 83.
Lassus de uia. Plaut. Pseud. 9. 68.
Via lassus. Ouid. 5. Trist. eleg. 5. 1.
Amore lassus. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 16.
Lassus animus et cura confectus. Terent. And. 2. 1. 5.
Aures lassæ. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 2.
Humus lassæ. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 3.
Lumina lassæ. Ouid. 7. Metam. 118.
Pietas lassæ malis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 2.
Lasse res. Plaut. Stich. 9. 17.
Rebus lassis petere solatia. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 9.
Sanguis lassus. Stat. 2. Theb. 13. 4.
Stomachus lassus. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 2.
Lassi terra. Plin. lib. 17. cap. 5. 7.
Visus lassus. Stat. 1. Syl. 3. 3.
Lassulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum (λασούλιος) Catull. de Berecynthia, 58. 7.
 Itaq; ut domum Cybeles tetigerunt, lassule Nintio è labore somnum capiunt sine Cerere.
Lassitudo, pen. prod. (λάσιος) lassitudinis, Molestia quam ex labore suscipimus. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 25. 15. Sed nulla lassitudo impedire officium et fidem debet. Cæs. 2. bell. Gall. 310. Cursu ac lassitudine examinatus.
Reficit lassitudines nitrum. Plin. lib. 31. cap. 10. 12.
Lassescere, lassescis, (λάσσειν) lassescere, Lassum fieri. Plin. lib. 30. cap. 16. 12. Non lassescere in nullo labore, qui neruos ex alis et curibus gruis habeant.
Lasso, lassas, (λάσσειν) lassare, fatigare. Plin. epist. 9. lib. 3. Multisq; causis non lassaretur modo, uerumetiam confunderetur. Apud Martialem lib. 8. 32. Lassare domini supplicibus libellis.
Arius lassauimus calamo. Ouid. epist. 20. 49.
Brachia lassare aquis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 6.
Labor insolubilis iam me lassauit. Ouid. 10. Metam. 20.
Tela lassaret manus. Ouid. epist. 1. 2.
Lassor, lassuris, lassium, (λάσσειν) Ouid. 2. Met. 114.

— in molli nequicquam lassor arena.
Lassatus, Participium, (λασάτος) Iuuenal. Satyr. 6. 13. Et lassata uiris, nondum satiata, recessit.
Sequendo lassata. Ouid. 9. Metam. 130.
Membra lassata. Ouid. 6. Metam. 71.
Lasshenia] Mulieris nomē, quam Platone præceptore usam scribit Plutarchus: ornataq; uirilium auditorium ingressam scribit etiam Laertius.
Latus] Primus de Musica scripsit, et diithyramborum certamen primus protulit: uixitq; temporibus Darij Persarum regis.
Latè] Aduerbium, à latus Adiectiuo. Vide Latus.
Lateo] lates, latui, (λατύνω, διαλατύνω, παύω, παύω) latere, in occulto esse.
Latuit ad hanc etatem. Cic. 1. Tuscul. 9. Vetus scriptum exemplar habet, iacuit.
Latere abdit. Cic. 4. Verr. 130.
Abditus latet agro. Horat. 1. epist. 1. 1.
Clam latere. Ouid. 2. de Remed. amor. 9.
Furtim latere. Ouid. 14. Metam. 55.
Latet mihi causa. Lucan. Tu mihi causa lates. Virgilius 5. Aeneid. 1.
Latent eum doli. Virg. 1. Aeneid. 27. id est, non ignoro fraudē.
Latet plerisq; hoc est, plerisq; occultum et clam est, atq; incertum et ignotum. Plin. lib. 2. cap. 20. 1.
Aequor latet sub clauibus. Virg. 4. Aeneid. 11. 6.
Amor latet. Ouid. epist. 17. 3.
Ars latet. Ouid. 10. Metam. 51.
Error latet aliquis. Virg. 2. Aeneid. 11.
Nocte latent fures. Catull. in carmine nupt. 57. 7.
Res latuit patrem. Ouid. 4. Fast. 42.
Virum latet obruta paupertate. Claud. 2. Paneg. 25.
Latet apud Mart. lib. 5. 59.
 Nunquid apud Parthos, Armeniosq; latet?
Latet in loco aliquo, aut re aliqua. Virgil. 3. eclog. 19. Cicero 3. Verrina, 27.
Latere in occulto. Cic. 1. Acad. 64.
Latent sub arcibus. Plaut. Casin. 15. 32. Liuius 4. bel. Maced. 44. Sub umbra Romane amicitiae latebant.
Latet inter dentes. Plaut. Trinum. 13. 77.
Latere tecto. Terent. Heaut. 4. 2. 3.
 Triumpho si licet me latere tecto, abscedere.
Latens, Participium, (λατύνω, παύω) ut, In aluo matris latentes. Horat. 4. Carm. ode 6. 4.
Manifestare latentem. Ouid. 13. Metam. 22.
Dolus latens. Stat. 10. Theb. 48.
Lat. Lucan. lib. 5. 52.
Gemitus. Lucan. lib. 1. 53.
Verba. Ouid. 9. Metam. 115.
Latenter, Aduerb. (λατύνω) Clam, occulte. Cic. in Topic. 33. Quum enim nihil sine causa fiat, hoc ipsum est fortunæ euentus, obscura causa, que latenter efficitur.
Latito, latitas, pen. corr. (λάττω) latitare, frequentatum. Cic. pro Client. 28. Extrahitur domo latitans Oppianicus à Manilio. Vlpia. in l. Fulcinius ff. quibus ex caus. in. post. eat. Latitare, est cū tractu aliquo latere: quoadmodum facit, est frequenter facere.
Aper latitans fruticeto. Horat. 3. Carm. ode 12. 3.
Furta latitantia. Claud. 1. de raptu Proserp. 22.
Latitare dicuntur, qui ad iudicium uocati frustrantur, et iudicantur. Cic. pro Quintio 50. Ego expeiri non potui, latitauit, procuratorem nullum reliquit. Budæus.
Latitare, Actiue apud Plaut. in Trinum. 6. 15.

— nam ij mores maiorum laudant, eosdem latitant.
Latitatio, Verbale, (ἐμπόρευσις) Quint. lib. 7. cap. 3. 36. Sonus, clamor, gemitus, latitatio, metus, similia.
Latebra, latebrae, pen. corr. et Latebra, latebrarum, (λατύνω, παύω) Loca in quibus quid delitescere et occultari potest. Plin. lib. 7. cap. 45. 2. et lib. 8. cap. 27. 3. Idem hyberna latebra uisu obscurato, etc. Cic. pro L. Manil. 4. Ita regnat, ut se nec Ponto, neq; Cappadociae latebris occultare uelit.
Cæcæ. Virg. 3. Aeneid. 47.
Dulces. Horat. 3. epist. 17. 1.
Curæ. Virg. 3. Georg. 109.
Tula. Silius lib. 17. 125.
Latebra ferarum. Liu. lib. 46. Plin. lib. 10. cap. 19. 10. Oenanthe quidem etiam stans latebrae dies habet.
Latebra tabella. Cic. App. lib. 3. 12. 2.
 Adhibere latebram obcuritatis. Cic. 2. de Diuin. 166.
 Conscire se in mirificam latebram. Cic. 2. de Diuin. 67.
Dare latebram populo, in qua, et c. Cic. 3. de Leg. 50.
Ex latebris erumpere. Cic. pro Sextio, Quum illa coniuratio ex latebris atq; ex tenebris erupisset.
Latebram habere. Cic. 2. de Fin. 172.
Peragere latebras suspitionum. Vide Peragro.
Latebram querere periuirum. Cic. 3. Offic. 14. 4. id est, excusatio qua latet, et non uideatur periuirum.
Latebra et recessus in animis hominum. Cic. pro Marcel. 12.
Latebrosus, pen. prod. Adiect. (λατύνω) ut Locus latebrosus, in quo frequentes latebrae sunt. Plaut. Bacch. 1. 22.
Colles latebrosi. Silius lib. 5. 39.
Flumina latebrosa. Virg. 8. Aeneid. 14. 3.
Frondes latebrose. Claud. 3. Paneg. 63.
Latebrosus locus ad equites tendens. Liu. 1. bell. Pun. 212.
Nox latebrosa. Lucan. lib. 6. 24.
Pumex latebrosus. Virg. 5. Aeneid. 43.
Saxa latebrosa. Ouid. epist. 4. 21.
Via latebrosa. Cic. pro Sextio, 109.
Latebrose, pen. pro. Adiect. (λατύνω) Occultè, clam. Plaut. Trinum. 6. 2. — pater adsum, Impera quid uis, neq; tibi ero in mora: neq; latebrose me abs tuo Conspectu occultabo.
Latebricola, latebricolæ, pen. corr. Qui latebras incolit. Plaut. Trinum. 5. 14. Latebricolarum hominum corruptor.
Latibulum, latibuli, pen. corr. (λατύνω) idem quod latebra. Sed latebras proprie hominum, latibula ferarum esse, inquit Valla, que differentia sepius confunditur.
Omnia latibula adire. Catul. de Berecynthia, 58. 11.
Latibulum etiã de hominibus dicitur. Cic. Att. lib. 12. 240. 3.
Ego autem uolo aliquod emere latibulum, perfugium doloris mei. Idem 1. Offic. 18.
Latibulo, latibulas, pen. corr. (λατύνω) latibulare, Latere. Varro, Vide ne seruus domini latibulet.
Latibulo, latibularis, (λατύνω) latibulari, Deponens, idem Actiue Putatoribus, Progredere, et nequis latibuletur: prospice. Nonius Erotopæcnion, Nocte ut oportet amicum latibuletur. Antiquum.
Later] m. g. (λάττω) laterem, lateres, et lateres, pen. corr. in plurali integrum, genitiuus et datiuus singulares raro leguntur, Terra seu argilla ad solem siccata, uel cocta, et in lapidem durata. Vitruuius lib. 1. cap. 5. sub finem, Siue flexiue camentum, aut coctus later, siue crudus, his erit utendū. Cic. 2. de Diuinat. 148. Num hoc in latere, aut in cemento, ex quibus urbs effecta est, potuit ualere?
Proprie later est ad solem siccatus. Quod si coctus est, Testa dicitur, aut Later coctus. Vide Vitruuium lib. 2. cap. 3. et 8.
Lateres coctiles. Vide Coquo.
 Thesauri pars 2.

Lateres in fornacem coquere. Vide Coquo.
Lateres ducere. Vitruuius lib. 2. cap. 3.
Laterè lauare. Prouerb. pro Opera ludere. Terent. Phor. 1. 4. 9.
Lateritius, Adiect. (λατύνω) Ex latere factum. Plin. Lapide duro, ac silice a quo construunt, ueluti lateritios parietes.
Laterculus, laterculi, penult. corr. masc. gen. (λατύνω) Diminutiuum, Parnus later. Plinius, Crudis laterculis ad formam canini. Curtius lib. 5. scribit, laterculo coctili structis fuisse muros Babylonios. Colum. lib. 8. cap. 14. 1. Sub portibus deinde quadrate haræ cementis uel etiam laterculis extruuntur.
Lateraria, laterarie, fem. gen. Officina in qua fiunt lateres. Plinius lib. 7. cap. 56. 4. Laterarias ac domos constituerunt primi Eurycles et Hyperbius fratres Athenis: antea specus erant pro domibus.
Lateruncularia, tabula in qua laterunculis luditur. Senec. epist. 118. circa finē, Nemo qui ad incendiū domus suæ currit, tabula lateruncularia perspicit, ut sciat quomodo alligatus exeat calculus. Latruncularia dicit lateruncularia, qui et alibi latrunculos laterunculos uocat: nisi nos fallant exæplaria.
Lateralis] Vide Latus substantiuum.
Lateranus] pen. prod. (λατύνω) Proprium nomen patricij Romani, qui latere frequens in ocio solebat. Hic Consul designatus iussu Neronis interfectus est. Aedes eius amplissima data fuerunt à Constantino Imperatore Pontifici maximo. Iuuenalis Saty. 10. 2.
 — egregias Lateranorum obsidet ædes
 Tota cohors. Inde Lateranense palatium, et Lateranensis basilica, sancti Ioannis aedes uocata est, quæ in Lateranorum nobilissima gentis ædibus extructa fuit.
Laterculus] Vide Later.
Laternum] fuit Q. Ciceronis uilla in ipsius patria Arpinor: quam quum uellet uendere, Arpinatum erat fremitus exciatus. Cic. Att. lib. 4. et 7, Arpinatum fremitus est incredibilis de Latero.
Laterna] laterne (λατύνω) A lateo lates, quod primam corripit, laterna uerò producit: notæ significationis. Martialis lib. 14. 66,
 Dux laterna uie clausis feror aurea flammis.
 Et tuta est gremio parua lucerna meo. Ibidem, 67, de laterna ex uescica,
 Cornea si non sum, nunquid sum fusciore? Cic. ad Att. lib. 4. 72. 9. Clodij uestibulum uacuum sanè mihi nuntiabatur, paucis pannoſis sine laterna.
Laterna Punica. Plaut. Aulul. 6. 30,
 Ita is pellucet, quasi laterna Punica.
Laternarius, laternarij, Qui alteri laternam præfert. Cic. in Pis. 15, An cum altero barbato Epicureo, cum altero Catilina laternarios.
Latefco] Vide Latus adiectiuum.
Latex] laticis, pen. corr. masc. gen. (λάττω) Omnis humor dicitur: ab eo quod intrat aliquid lateat. Vnde et de aqua, uino, et cæteris dicitur. Virg. 1. Aeneid. 139,
 Regales inter mensas, laticemq; Lyæum. Ouidius Palladium latices dixit, qui oleū dicere uellet. Cic. 2. de Diuin. 94,
 Nos circū latices gelidos sumantibus aris, et c. Ex Homero, Cupido laticum, Sitis. Lucret. lib. 4. 220.
 Liquoris uiti genii latex. Lucret. lib. 5. 3.
 Cærulei latices. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 6.
 Perennes latices. Lucret. lib. 5. 53.
 Sacri. Ouid. 5. Metam. 53.
 Calidi latices. Virg. 6. Aeneid. 44.
 Congerere laticem in uas. Lucret. lib. 3. 205.
 Absinthi amarum perpotare laticem. Lucret. lib. 4. 4.
 li 3 Gelido

Conscere in latrocinium. Vide Conscio.
 Nefarium latrocinium. Vide Nefarius.
 Latrocinium, ipsa militia. Plaut.
 Qui apud regem in latrocinio fuisse, stipendium accepit.
 Latrunculator, pen. pro. m. g. (λατρωνος) Qui rerum capitalium iudex, sine quaestor appellatur, et uulgo iudex malefactorum. Vlpianus lib. 5. Digest. de iudicijs, l. solemus, Latrunculator de re pecuniaria iudicare non potest.
 Latumia] latumiarum (λατωμα) uel Latomie, aut etiam (ut alij uolunt) Latumie, Lapidicinia. Festus, Latumias ex Graeco, et maxime à Syracusanis, qui latumias et appellat et habent, ex quibus locis excisi sunt lapides ad extruendam urbem. Vide Latomia. Cicero 3. Verr. 9. Qui iuratus apud uos dixit multos ciues Romanos in latumijs istius imperio crudelissimè per uim morte esse multatos. Idem 7. Verr. 113.
 Latus] participium à Fero, fers. Vide suo loco. ut Latus lectica. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 8. 5.
 Latus] latior, latissimus (σπλαγχνος, πλατύτερος, πλατύτερος) Speciosus, amplius, latus. Cuius contrarium est Angustus. Terent. Heaut. 5. 1. 30. Huc est intrò latus lectus.
 Aditus latus. Vide Adeo.
 Agri. Virg. 8. Aeneid. 2.
 Area. Ouid. epist. 1. 15.
 Campi. Virg. 2. Georg. 99.
 Aequor. Horat. 1. Epist. 2. 4.
 Annis. Virg. 1. Georg. 29.
 Armi. Virg. 11. Aeneid. 129.
 Flumina. Virg. 3. Georg. 43.
 Humum latum habebat. Ouid. 5. Fast. 56.
 Orbis latus. Horat. 1. Carm. ode 12. 12.
 Lato ore ingens fenestra. Virg. 2. Aeneid. 97.
 Pectus latum. Ouid. 1. Fast. 116.
 Lata radice arbor. Plin. lib. 12. cap. 7. 5.
 Regna latissima. Ouid. epist. 2. 22.
 Latus unguis. Plin. lib. 11. cap. 45. 1.
 Latus pectore. Mart. lib. 12. 34.
 Latus, cum genitio. Colum. lib. 3. cap. 13. 4. Auarius quidam dupondio et dodrante alium sulcum, latus pedum quinque faciunt. Vide Longus pedum quatuor, in Longus.
 Latus, cum accusatiuo. Plin. lib. 6. cap. 26. de Babylone, Sexaginta millia passuum amplexa muris, duccenos pedes altis, quin quagenos latis.
 Buccina tortilis in latum. Ouid. 1. Metam. 68.
 Erigi et latum fieri. Cic. 4. Acad. 229.
 Latè, Aduerbum (πλατύτερος) Id est, multis in locis. Plin. epist. 163. lib. 8. ad Fabatum, Quibus uideor à meo, tuoq; latere prouum ad honores iter, et audita latus nomina, et non subitas imagines relicturus.
 Lucus latè sacer. Virg. 8. Aeneid. 120.
 Latè uictrices cateruae. Horat. 4. Carm. ode 4. 5.
 Aperire latus. Tacit. in uita Agricola.
 Audiri latus. Tacit. lib. 19.
 Latè loca milite complent. Virg. 2. Aeneid. 99.
 Latè longèq; diffusa laus Pompeij. Cic. pro Corn. Balbo, 9.
 Discedere latè. Virg. 4. Georg. 72.
 Latus opinione diffusum est hoc malum. Cic. in Catil. 78.
 Latè diuisum atq; dispersum bellum. Cic. pro leg. Manil. 22.
 Effusum latè mare. Horat. 1. epist. 11. 6.
 Fusus latus locus. Quint. lib. 6. cap. 5. 9.
 Latus loqui: cui opponitur, compressus. Cic. 2. de Fin. 29.
 Latè patet, et ad multos perinet haec ars. Cic. 1. de Orat. 110. Et 1. Offic. 130. Hoc latissimè pateat, ad plurimosq; pertineat.

Longè lateq; remotus à uulgo. Horat. 1. Serm. Sat. 6. 4.
 Latè atque inflatè omnia perferbere ad aliquem. Caesar 2. bel. Ciuil. 68.
 Sparsa latè uestigia curru. Ouid. 2. Metam. 64.
 Latè uagatus ignis. Liu. 4. bel. Pun. 215.
 Vagabitur nomè tuū longè atq; latè. Cic. pro M. Marcello, 17.
 Latus, pro Diturnus, Plin. lib. 3. epist. 10. Cuius fama latus consuletur, si dispensata et digesta fuerit.
 Latitudo, pen. prod. latitudinis, scem. gen. (σπλαγχνος, πλατύτερος, πλατύτερος) Cic. 1. de Nat. deor. 75. In hac igitur immensitate latitudinum, longitudinum, altitudinum.
 Crescere in latitudinem. Vide Cresco.
 Latitudo possessio. Cic. 3. de lege Agrar. 70.
 Latitudo uerborum. Cic. 2. de Orat. 51.
 Latescere, latefcis (πλατύνω) latefcere, Latum fieri, et in latum extendi. Colum. lib. 2. cap. 10. 19. quia non in uentri latefcunt, sed tenuem radicem deorsum agunt. Cic. in Arato, 42. Hic equus à capite et longa ceruice latefcit.
 Latifolius, latifolia, latifolium (πλατύφυλλον) Quod lata habet folia. Plin. lib. 15. Distinctio myrti fatiuae atq; silyestris, et in utraq; latifolia. Idem lib. 15. cap. 7. 3. Optima laurus ad latifolia.
 Latifundium, latifundij (σπλαγχνος) Quod habet latum fundum et magnum: uel fundus latus et amplus. Plin. lib. 17. cap. 22. 23. Latifundijs, nō legitima naturae festinatio. Id est, non potest una certa ratio praescribi putandae uinae in marginis praedij, quod alie seruis id, alie maturius desiderant. Idem lib. 18. cap. 6. 4. Latifundia perdidere Italiani.
 Latusclauus, laticlaui, pen. prod. (πλατύκλυτος) Vestis Senatoria: dicta à textura. Quae etiam uestis pro Senatoria dignitate accipitur. Plin. lib. 2. epist. 9. Ego Sexto laticlaui à Caesare nostro, ego Quaesura impetraui. Vide Clauus.
 Latiore clauo Tullus Hostilius primus è regibus Romanis usus est: quem è purpura fuisse contextum docet Plin. lib. 9. cap. 39. Nam longa praetexta et latiore clauo, etc.
 Hac ueste utebantur etiam sacerdotes. Silius, Sacrificam lato uestem distinguere clauo.
 Laticlauij (πλατύκλυτοι) Senatores appellati sunt, à lato clauo quo utebantur. Suet. in Augusto, Ac ne expers castorum esset, binos plerunq; laticlauios praeposuit singulis alis.
 Laticlaui tunica. Valerius lib. 5. cap. 1.
 Latus] lateris, pen. cor. neut. gen. (πλατύτερος, πλατύτερος) Quod est infra axillam. Virg. 2. Aeneid. 79.
 Lateriq; Argium accommodat ensem.
 Artifices lateris. Ouid. 3. de Arte, 71.
 Conatus laterum. Quint. lib. 1. cap. 1. 5.
 Dolor laterum. Horat. 1. Serm. Saty. 9. 7.
 Inclinatio laterum fortis ac uirilil. Quint. lib. 1. cap. 11. 11.
 Inflexio laterum. Cic. 3. de Orat. 12. 2.
 Ardua latera. Virg. 3. Aeneid. 134.
 Forte latus. Horat. 1. epist. 7. 6.
 Inualidum latus. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 3.
 Longum latus. Senec. Hippol. 10. 11.
 Longo nullus lateri modus. Virg. 3. Georg. 11.
 Niueum. Virg. eclog. 6. 11. Ouid. 2. Metam. 17. 2.
 Patiens laboris latus. Quint. in Proc. lib. 1. 20.
 Rigidum. Stat. 6. Theb. 42.
 Ensis accinctus lateri. Vide Accingo.
 Accommodare ensem lateri. Virg. 2. Aeneid. 79.
 Adherere lateri. Vide Adhaere.
 Adungere aliquem lateri filij. Quint. lib. 1. cap. 2. 5.
 Astare in latus obliquum: hoc est, Verso latere uersus aliquem. Ouid. 3. Metam. 38.
 Cinxit latus ense. Ouid. 2. Fast. 157.

Latus

Latus conferere lateri. Ouid. epist. 2. 12.
 Extentum cursu missu latus eruit hastis. Ouid. 12. Metam. 96.
 Exolvere à latere pugionem. Tacit. lib. 19.
 Exonerare latus ense. Senec. Agamem. 6. 7.
 Heres lateri lethalis arundo. Virg. 4. Aeneid. 15.
 Manire latus nauis. Ouid. 11. Metam. 98.
 Latus ense peregit. Ouid. epist. 4. 2. 4.
 Resoluit latus ense. Ouid. ad Pisonem, 29.
 Ina soluntur latera. Virg. 3. Georg. 105.
 Submittere latus. Ouid. 3. Metam. 5.
 Latus mandati. Regio. Horat. 1. Carm. ode 22. 4.
 Latus, pro uiribus et spiritu. Cic. de Senec. 25. Neq; enim ex te unquam es nobilitatus, sed ex lateribus et lacertis tuis.
 Homines à latere, id est, chari et amici principum, et qui eorum lateribus semper adsunt. Curtius lib. 5. Quum ad perniciem eius etiam à latere ipsius pecunia sollicitaret hostis. Liuius 4. bel. Pun.
 Campi latus. Ouid. 10. Metam. 134.
 Latera infusa, pro extremis utriusq; partibus. Cicero 2. de Legeb. 12.
 Aequa latera. Quint. lib. 1. cap. 10. 31.
 Lateralis, et hoc laterale, pen. prod. Plin. lib. 21. cap. 21. 4. Idem si lateralis color sit, aut inter scapulas, aut in thorace.
 Latifundium, pen. cor. Diminutiuum (σπλαγχνος) Catul. ad Thallum, epigr. 22. 2.
 Ne lanceum latifundium, manusq; mollicellas, Inuisa turpiter tibi flagella conscribissent.
 Speculorum latifundia, id est, parua latera. Lucret. lib. 4. 69.
 Laterani (δορυφόροι) dicuntur satellites, qui principis aliquid latus uentur: qui etiam laterones et latrones dicuntur. Vide Latro.
 Laterarius, Adiectiuum: ut Laterarium lignū. Vitruuius lib. 10. cap. 20. Ipsi autem laterarijs circa fixis contineantur, teganturq; tabulis maxime palmicis.
 Lauacrum, Lauatio] Vide Lauo.
 Laudicenus] ἐπαινετικός, Plin. epist. 58. b. Sequuntur adores auditoribus similes, conducti et redempti mancipes. Conueniunt à conductis et redemptis in media basilica: ubi iam palam sportule, quam in triclinio dantur. Ex iudicio in iudicium pari mercede transitur. Inde iam non inurbane ossequendū uocantur, sed τὸν σὸς ὀφείλει ναυαγίδου, iisdem animum nomen inpositum est laudiceni: et tamen crescit in dies feditas, utriusq; lingua notata.
 Laudo] laudare (ἀνέω, ἐπαινέω, ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω, ἐπισημαίνω) laudare, Verbis extollere. Cicero, pro Flacco, 50. Sic optimum consilio gubernatur, ut omnes eius instituta laudare facilius possint, quam emulari.
 Probare et laudare. Cicero, Ruffo, lib. 5. 20. 14. Quam quidem omnes non solum probant, sed etiam laudant.
 Laudare alterum ad aliquem. Vide Ad praepositionem.
 Laudare cum exceptione: id est, Non integre. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 1. 55. 1.
 Laudare laudibus. Plaut. Capt. 7. 63.
 Ore alicuius laudari. Ouid. ad Luuiam, 33.
 Carmine laudari alicuius. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 12.
 Laudantur utilitate, non arte. Cicero 1. de Finib. 67.
 Laudare, Nominare. Plaut. Capt. 7. 63.
 Id factus, Ionem supremum testem laudo Aegio, Me infidelium non futurum Philocrati. Quo tamen in loco, non, testem laudo, sed, testem do, uulgo legitur: sed mendo se, ut ex Nonio apparet. Laudare (inquit Macrobius lib. 6. Saturn. cap. 7) significat prisca lingua nominare, appellare, reg. Sic in actionibus ciuilibus auctor laudari dicitur, id est, nominari. Budaeus.

Laudare tamen, quod uerbum est ipsum iuris, si quis diligenter aduertat, non modo nominare, ut Gellius et Macrobius et Nonius dixerunt: sed etiam nominatim citare significat, et appellare: hoc est, iudicio dicto interpellare. Cicero 3. de Orat. 39. de Carneade loquens, P. uis ego, est multos auditores cognoui Athenis, tamen auctores certissimos laudare possum, et socerum meum Scaeuolam, qui eum Romae audiui adolefcens, et Qu. Metellum familiarem meum. Idem de claris Orat. 21. et pro Flacco, 72. Gellius libro 3. cap. 16. Varro undecimo mense nasci hominem posse dicit: eiusq; sententiae tam de octauo, quam de undecimo mense, Aristotelem laudat auctorem. Pomponius in l. tenetur. de actionibus empti et uenditi, Si tibi iter uendidero, ita demum auctorem me laudare poteris, si tuus fuerit fundus, cui acquirere seruitutem uolueris. Laudare auctorem, Modestinus et Pomponius, quo modo et Cicero, pro Nominatim citare, posuerunt, et ad sui defensionem accersere, appellareq; Budaeus.
 Laudo, pro Recuso, improbo, nolo: ex eo, ni fallor, quod sinuata uerborum laudatione plerunq; id afficiunt, quod toto pectore improbamus atq; damnamus. Sic accepit Virg. qui in Georg. scribit, — Laudato ingentia rura, Exiguū colito. Nam latifundia improbat, modicumq; agri modum praefert. Turnebus.
 Laudando concipit ignem. Ouid. 10. Metam. 116.
 Laudandus, Gerundiuum (λαυανδός) ut loci non laudandi. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 13.
 Voluntas laudanda est. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 16.
 Laudatus, pen. prod. (λαυαντός) Participium, siue Nomen ex participio.
 Abundè laudatus. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 7.
 Falsò laudata foemina. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.
 Forma laudata. Ouid. epist. 15. 27.
 Laudatissima forma. Ouid. epist. 18. 27.
 Virgo laudatissima dote formae. Ouid. 9. Metam. 144.
 Laudator, pen. prod. Verbale (λαυαντής) Cicero pro Fofcio, 6. Eo nos iam laudatore et teste uentur.
 Laudator uoluntarius. Cicero 6. Verr. 12. 6.
 Nolo esse laudator, ne uidear adulator. Auctor ad Heren. libro Adhibere laudatorem. Vide Adhibeo. (4. 178.)
 Dare laudatores alicui. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.
 Laudatrix, pen. prod. Verbale scem. (λαυαντής) Cicero 3. Tusc. 7. Vitiorem laudatrix fama popularis.
 Laudatrix uenus est infidiosa mihi. Ouid. epist. 16. 26.
 Laudatio, Verbale (ἀνέω) Est ipsa Laudantis oratio. Cicero, pro Fonteio, 4. Vos autem absens orat atq; obsecrat, ut sua religio, laudatio, auctoritas, aliquid apud uestros animos momenti habuisse uideatur.
 Praeclara laudatio. Cicero 4. Verr. 9.
 Euebres laudationes. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.
 Decernere laudationem. Vide Decerno.
 Laus et Laudatio differunt. Senec. epist. 103. Praeterea aliud est laus, aliud laudatio. Haec et uocè exigui. Itaq; nemo dicit laudè funebre, sed laudationem: cuius officium oratione constat.
 Laudabilis, et hoc laudabile, pen. corr. (λαυαντός, ἐπαινετός) Quod merito laudari debet. Plaut. Persa, 17. 1. Aedepol deasit uirgo operam laudabilem, probam, et sapientem, et sobriam. Laudabilis uita, apud Ciceronem de Amic. 22. Et 1. de Fin. 65. Rectè et laudabiles res.
 Carmen laudabile. Horat. de Arte, 83.
 Opus laudabile. Lucret. lib. 5. 32.
 Laudabiliter, pen. corr. Aduerbiū (ἐπαινετός) Cicero 5. Tusc. 18. Quid ad rectè honestè, laudabiliter, postremo ad bene uiuendum, satis ne est praesidij in uirtutes.

Laudatius,

¶ Laudatius, pen. prod. Adiectivum (ἐπαινετικόν) Quod laudat. Vide Laudatium genus dicitur Demonstrativum. Quintil. lib. 2. cap. 16. Laudatium totam, quæ est pars rhetorice tertia.

¶ Laus, laudis, fœ. gene. (ἐπαινή, ἀῖον, ἐπαινήσιον) Præconium, commendatio, gloria. Virg. 5. Aeneid. 71. —primam meruisti laude coronam.

Laus dicta est ἀπὸ τοῦ λαῖος, quod proprie laus, sit populi de aliquo recta loquentis.

Laus caseo Romæ, ex provincijs Nemaufensi, &c. Plin. lib. 11. cap. 42. 1.

In laude olei nominatur id quoq; Plin. lib. 13. cap. 1. 1.

Beatus omni laudum cumulo. Stat. 4. Sylu. 3. 32.

Conspicuis laude. Vide Conspicio.

Dignus uir laude. Horat. 4. Carm. ode 8. 6.

Inclutus laude. Senec. Agamem. 6. 2.

Potentes laude homines. Lucret. lib. 6. 3.

Aemulus laudis alicuius. Ouid. 6. Metam. 17.

Animus auarus laudis. Horat. 2. epist. 1. 37. Vide Auarus.

Cupido immensa laudum. Virg. 6. Aeneid. 165.

Hæres laudis alicuius. Ouid. epist. 9. 22.

Imago falsa laudis. Quintil. lib. 5. cap. 8. 2.

Obtrectatio laudis. Vide Obtrecto.

Perpetuitas laudis. Vide Perpetuus.

Antique laudis res. Virg. 2. Georg. 45.

Armatae laudes: id est, laudes propter arma & res bellicas. Claudian. 2. Paneg. 1.

Attonsa. Vide Attondeo.

Bellicæ laudes. Senec. Troade, 8. 7.

Blandæ laudes. Virg. 3. Georg. 38.

Continua laus. Vide Contineo.

Imperatoria laus. Vide Impero.

Incluta laus. Senec. Hercul. Oetho, 7. 29.

Marmoratæ laudes. Vide Marmor.

Modica laus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 45.

Nascens laus. Vide Nascor.

Numerosa laus. Ouid. ad Pisonem, 14.

Abstrahere ad bellicas laudes. Vide Abstraho.

Abest ab hac laude. Vide Abstum.

Bellicis laudibus abundare. Cic. 1. Offic. 111.

Afferre laudem. Quintil. lib. 1. cap. 5. 45. Vide Afferro.

Afferre laudem alicui. Virg. 12. Aeneid. 65.

Laude afficere. Cic. 2. Offic. 67.

Agere laudes. Vide Ago.

Amittere laudem. Vide Amitto.

Appetere laudem. Vide Appeto.

Asciscere sibi laudem. Vide Ascisco.

Afferre sibi laudes alicuius. Ouid. 1. Metam. 93.

Assumere laudem & laudi. Vide Assumo.

Longa laude canendus. Stat. 8. Theb. 111.

Capere laudem. Vide Capio.

Celebrare laudes. Vide Celebro.

Celebratus laude illustri. Cic. pro Mur. 14.

Certare laudibus alicuius. Virg. 2. Georg. 28.

Colligere omnium laudes. Vide Colligo.

Communicare laudem cum altero. Vide Communico.

Concedere laudem alicui. Cic. 1. de Orat. 13.

Conciliare laudem. Quintil. lib. 2. cap. 7. 4.

Condere laudes. Vide Condo.

Coniungere laudem ad aliquid. Quintil. lib. 4. cap. 1. 11.

Consequi magnam laudem. Vide Consequor.

Contribuere alicui laudem. Vide Contribuo.

Crescere laude postera. Horat. 3. Carm. ode 30. 2.

Crescere laude. Quintil. lib. 1. cap. 2. 20.

Cumulare aliquem laudibus. Tacit. lib. 18.

Cumulatus orator omni laude. Cic. 2. de Orat. 11. Vide Cumulo.

Debetur illi laus. Horat. 1. Serm. Saty. 6. 18. (10.)

Deterrere laudes alicuius. Horat. 1. Carm. ode 6. 3.

Detrectare laudes. Ouid. 5. Metam. 50.

Dicere laudes alicuius. Virg. eclog. 6. 2.

Dicere laudem alicuius rei. Quintil. lib. 1. cap. 10. 15.

In laudem dicuntur. Gel. lib. 4. cap. 9.

Latè, longèq; diffusa laus Pompeij. Vide Latus adiectivum.

Dare laudem uirtutis necessitati. Quintil. lib. 1. cap. 8. 10.

Dare aliquem alteri laudi. Cic. pro Plancio, 72.

Duci laude ad peiora. Quintil. lib. 5. cap. 12. 17.

Edunt obliuia laudem. Silius lib. 12. 234.

Efferre laudibus formis usque ad celum. Cicer. Dolabella libro 9. 14. 3.

Egentes animi laudis. Virg. 5. Aeneid. 151.

Laudibus ad celum extollere. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 32.

Facta mihi ferent laudem. Virg. 11. Aeneid. 159.

Insigni laude ferre aliquem. Virg. 1. Aeneid. 127.

Florere laudibus. Lucret. lib. 5. 257.

Fraudare aliquem debita laude. Quintil. lib. 2. cap. 14. 1.

Habere laudes. Cic. de Opt. gen. orat. 14. 4.

Habere laudes de aliquo. Cic. Attic. lib. 13. 290. 2.

Laudem non habet breuitas in eloquentia. Cic. de clar. Orat. 24.

Imminuere laudem alicuius. Vide Imminuo.

Impertire laudem. Vide Impertio.

Incumbere ad laudem. Vide Incumbo.

Laudem inuenire. Vide Inuenio.

Mereri laudem. Vide Merco.

Mutuari laudem aliunde. Vide Mutuum.

Natus laudi. Vide Nascor.

Obsolecit laus. Tacit. lib. 4.

Obterere laudes maiorum. Vide Obtereo.

Occupauit laus omnia. Cic. pro Mur. 11.

Onerare laudibus. Vide Onero.

Ornare laudibus ueris aliquem. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 10.

Pendere ex laude. Vide Pendeo.

Carmina uestrarum peragunt præconia laudum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 9.

Amore laudum percussus. Virg. 9. Aeneid. 40.

Spes magna laudis percussit cor meum. Lucret. lib. 1. 139.

Perferre laudem ex urbe. Vide Perfero.

Ponere in laude. Cic. 5. Verr. 182.

Egregiam laudem referre. Virg. 4. Aeneid. 19.

Scribere laudes. Quintil. lib. 3. cap. 4. 3.

Scribere laudem alicuius. Quintil. lib. 2. cap. 15. 20.

Magnæ laudi esse. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 20.

Est tua laus, Laudandus es propterea. Cic. Thermo, lib. 27. 7.

Qui si digni se maioribus suis præbuerit, ut spero & opto: tua laus ex aliqua parte fuerit.

Sumere laudem à crimine. Ouid. 6. Metam. 95.

Tactus cupidine laudis. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 3.

Tollere aliquem laudibus. Horat. 1. Carm. ode 21. 2.

Tribuere laudem. Cic. Bruto, 15. 10.

Venerari aliquem laudibus, ac gratia. Tacit. lib. 12.

Laudem uertit in crimina. Ouid. epist. 8. 11.

Laudis nomine Cicero frequenter eloquentiam intelligit, quam niam nihil ea laudabilius putabat: ut lib. 2. de Offic. & lib. 1. de Orator. uidere licet. Idem in Bruto, 14. Post hanc etatem aliquot annis Themistocles fuit, quem constat cum prudentia, tum etiâ eloquentia præfuisse. Post Pericles, qui quifloreret omni genere uirtutis, hac tamen fuit laude clarissimus. Sic laudè dicendi, et laudè oratoriâ dicitur in eodè Bruto, 41.

Dauer] Lauertis, neut. gen. & aliquando fœm. (σίου) Herba, quam

quam meth. atq; literarum uulgò berlam dicimus, & berniam. Plin. lib. 26. cap. 8. 8. Lauert quoq; nascens in riuis, condita & coctâ, torminibus medetur.

Lauerna] Lauerna, dea fuit, quam Romani coluere: à qua Lauerniones dicti sunt fures, quod sub tutela deæ Lauernæ essent, in cuius obscuro loco soliti erant inter se furtâ diuidere. Hinc Lauernalis porta Romæ dicta est, ab eadè Lauernæ proxima.

Palstra Lauerna. Horat. 1. epist. 17. 12. Acron, Lauerna, uia salaria lucum habet. Est autem dea furum: & simulacrum eius fures colunt, aut qui consilia sua uolunt tacita. Dicta à lauando, Nam fures lauatores dicuntur. Cum silentio preces eius exerceantur.

Lauinia] Lauinia, Latini & Amata filia, uxor fuit Aeneæ, propter quam Turnus iratus, tam in Latinum quam in Aeneam bella suscepit, à Mercurio impetratis auxilijs. Seruius.

Lauinium] Lauinium, Lauentium, urbs quæ & Laurentum, à Lauinio Latini fratre, ut sentit Seruius. Deinde Laurentum à Lauro inuenta à Latino, dum adeptus imperio post fratris mortem ciuitatem auget. Lauinium uerò à Lauinia, Aeneæ uxore. Alij Lauinium à Lauro Lauinio. Strabo dicit Lauinium à Laurento. Dionysius Halicarnassicus tres populos in Latino, Lauinenses, Laurentes, & Lauinium.

Sedes sacre Lauinij. Ouid. 15. Metam. 14. 4.

Lauinius, Adiectivum (λαουίνιος) ut Arua Lauinia. Virgil. 4. Aeneid. 47.

Virgo Lauinia. Ouid. 14. Metam. 114.

Lauo] Lauis, Laui, lautum & lotum, & antiquè lauatum, (λαύω, λούω, λούω, λούω) Lauare, Abluere, & aqua quæq; foetida purgare. Terent. Eunuch. 3. 5. 52.

Abluere lauatum, perspiciunt. Ouid lib. 3. Fast. 33.

Sacra lauaturas mane petebat aquas. Cic. 2. de Orat. 136.

Illud egregiè Sextij, & ex tempore, Manus lauas, inquit, & caua. Terent. Heaut. 4. 1. 5.

—atq; illa, si iam lauerit, mihi nuncia.

Omes in fonte lauabo. Virg. eclog. 3. 20.

Reliquis uino, & bibulam lauere fauillam. Virg. 6. Aen. 4. 6.

Membra lauabis aqua. Ouid. epist. 2. 18.

Lachrymis uulnera seu. Lauat. Ouid. 3. de Arte, 148.

Suado gyltre lauandi. Virgil. 1. Georg. 78.

Ire lauatum. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 23.

Lauare peccatum suum. Terent. Phorm. 5. 8. 80.

Uenias nunc precibus lautum peccatum suum.

Lauare, pro lau. uirtutem in balneis, in quibus & lauamus, & lauamus. Terent. Eunuch. Act. 3. scen. 5.

—paucæ, quæ circum illam essent, manent

Nouitæ puellæ. continuo hæc adornant, ut lauet. Aliquot post uersibus,

Cape hoc stibellum, & uentulum huic sic facio, dum lauamus. Vbi nos lauimus, si uoles, lauato.

Lauo, Lauis, Laui, lotum uel Lauium (λαύω) Lauere, Idem. Cato cap. 65. Si inquinata erit, lauato.

Sanguis ater lauit corpora. Virg. 3. Georg. 45.

Crines lauis amne Xantho. Horat. 4. Carm. ode 6. 6.

Mala dulci uino lauere. Horat. 3. Carm. ode 12. 1.

Ora manusq; tua lauimus Feronia lympha. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 5.

Proluie larga lauere humida saxa. Lucret. lib. 5. 190.

Lauatio, lauatiois (λαύω) Cic. ad Varronem, lib. 9. 5. 4.

Faciam ut Lauatio parata sit, id est, balneij. Plin. lib. 8. cap. 45. 3. Lauatione calidæ aquæ traduntur pinguescere.

Lauacri, Lauacri, pen. prod. (λαούριον) Balneum, in quo quis lauari commode potest. Gellius lib. 1. cap. 2. Propulsabamus caloris incommoda luccorum umbra in genitium, longis am-

bulacris, & mollibus ædium posticè refectantibus. Lauacris. Audius splendere lauacris. Claud. 2. in Eutrop. 8. 2.

Lauatrina] Vide Latrina. Est Latrina, quod nunc balneij dicitur. Nonius. Vide Balneæ, balnearia, in Balineij.

¶ Lauus, siue etiam lotus (λαύω) Participij siue Nomis ex participio. id est, Lauatus. Terent. Phorm. 2. 2. 25.

Tene asymbolum uenire unctam, atq; lautum è balneis? Cic. pro Deiotaro, 13. Quod igitur cause excogitari potest, cur te lautum uoluerit, cœntum noluerit occideret?

In unda lotus. Stat. 1. Syl. 5. 13.

Manus laute. Horat. 2. Serm. Saty. 35. 7.

¶ Lauus, λαύω, λαούριον, Elegans, id est, Mûdus & splendidus, inquit Donatus. Cic. 4. Verr. 11. Quom iste atq; splius amici, homines lauti, & urbani, sermones huiuscemodi dissipassent. Plaut. Pseud. 4. 31.

—facite ut offeream parata omnia.

Vorsâ, præfessâ, sibi t. t. Lauatq; coctâq; omnia uti sint.

Militariter lautus. Tacit. lib. 18.

Lauatores serui. Elegantiores. Cic. in Parad. 45.

Lauta opera. Plin. lib. 13. cap. 4. 10.

Lautus, Diues, Nitidus, in ueste & uictu delicato. Terent. Heaut. 4. 5. 50. Omnes te in lauta & bene uicta parte putant.

Laura ciuitas, Opulenta & nobilis. Cic. Acilio, lib. 13. 33. 1. in Helina ciuitate tam lauta tamq; nobili cõuicij sumus habeo.

Lautum patrimonium. Cic. pro Placco, 70.

Lautus cibus. Terent. Adelph. 3. 3. 72.

Lautissima cœna, apud Plinium epist. 19. 4. Mart. lib. 5. 102.

illa quidem lauta est, & apibusq; instructa superbis.

Lautiorum cœna. Mart. lib. 14. 7.

Lautissimum conuiuium. Plin. lib. 14. 2.

Culina lauta. Horat. 2. Serm. Saty. 4. 1.

Epulæ lautiores. Stat. 1. Sylu. 6. 7.

Lautè] Aduerbiu (λαύω) Eleganter, ut Lautè uestitus. Plaut. Cist. 13. 10.

Lautè diuersari. Cic. 3. Verr. 4. 4.

Lautè loqui. Plaut. Milit. 1. 4. 11. Loquitur lautè, & minime fordidè. Terent. Eun. 3. 1. 37. Facetè, lepidè, lautè, nihil superâ.

Lautè minus suum administrare. Terent. Adelph. 5. 1. 2.

¶ Lautitia, lautitæ (λαύω) Epulari magnificentiâ, à la uatione dicta: quia apud antiquos hæc elegantie quæ nunc sunt, non erant, & raro aliquis lauabat. Hæc Festus. Lautitia igitur munditia est, quæ in uestitu & cibo sit. Plin. lib. 9. cap. 35. Quom exquisitis quotidie. Antonius saginaretur epulis, superbo simul ac procaci salsu, ut regina meretrice lautitiam eius omnem apparatusq; obtrectans. Cic. Pato, lib. 9. 16. 2. 4. Fama ad te de mea noua lautitia ueniet.

¶ Lauti, lautiorum (λαύω) Munera dicebantur, quæ Romani per Quæstores legatis exterarum nationum mittebant, ut ait Plutarchus in Problem. unde scribit Luitius, lautia Attalo fuisse decreta. Festus, Dautia dicebant ueteres, quæ lautitia dicimus: dabantur legatis hospitij gratia. Liu. 8. bel. Pun. 208. Locus inde lautitq; legatis præberi iussa.

Lautia etiam semimine. Luitius, Ad hoc ædes, libera loca, lautitia, legatis decreta. Budæus.

¶ Lotura, loturæ, penult. prod. (λαούριον) Lauatio, Plin. lib. 33. cap. 7. 3. Differentiam artis esse, quod alij minimum faciunt primâ loturâ, apud alios id esse dilutius, sequentis autem loturæ optimum.

Laurea, Laureola, Lauricomus, &c.] Vide Laurus.

Laurentia] Λαυρῶντις, uxor Faustuli, Romuli & Remi nutritrix. Vide Lauium 1. ab Vrbe, 16. Ouid. 3. Fast. 11.

¶ Laurentalis (λαυρῶντις) festa dicebantur, quæ in huius Aecæ Laurentie honorem fiebant. Ouid. 3. Fast. 12.

Laurentum] Λαυρῶντις, Nomen ciuitatis, quod à ibi sepultus sit

fit Tatius rex, qui à Laurentibus occisus fuit. Vel à Sylua laura, qua excisa edificatus est vicus. Vel, ut ait Priscianus, à lauro ibi inuenta, dum Picus eam conderet. Vide Virgilium 7. Aeneid. 12. Hinc

¶ Laurens, Laurentis, Adiectiuum, & hic & hæc Laurentis, qui ex Laurento ciuitate est. Virg. 7. Aeneid. 35, — Laurentis regis Picis.

Populi Laurentes, Virg. 6. Aeneid. 179.

Puelle Laurentes, Stat. 1. Sylu. 2. 33.

Arua Laurentia, Virg. 9. Aeneid. 21.

Tibris Laurens, Virg. 5. Aeneid. 160.

Laureotis] huius laureotis, pen. prod. Cinerula que dū argentum in fornace uritur, in ipsa fornacis area colligitur ex fauillis argenteis sursum ascendentibus, ac deinde in aream decidentibus. Plin. lib. 34. cap. 13. 4. Fit & in argenti fornacibus spodos, quam uocant laureotim.

Laurices] Plin. libro 8. cap. 55. 1. Leporum generis sunt & quos Hispania cuniculos appellat, fecunditatis innumere, & famemq; Balearibus insulis, populatis mētib. afferentes. Fœtus uentre exsecos, uel uberibus ablatos, non repurgatis interaneis, gratissimo in cibatu habent: laurices uocant.

Laurolaunium] Vrbs Latij, proxima Laurento.

Laurus] Lauri, fem. gen. secundæ, & Laurus, huius laurus, quartæ declinationis: sonantior autem est in secundâ. Est genus arboris, quæ Græcè *λαύριον* dicitur. Plin. lib. 15. cap. 30. 1. Laurus triumphis propriè dicatur, uel gratissima domibus, ianitrix Cæsarij Pontificumq; que sola & domos exornat, & ante limina excubat. Duo eius genera tradit Cato: Delphicam & Cypriam. Pompeius Lenæus adiecit quam mustaceam appellauit, quoniam mustaceis subijceretur. Hanc esse folio maximo, flaccidiorq; & albicâte. Delphicam aqua=li colore, uiridiorē, maximis baccis, atq; uiridi rubentibus. Hac uictores Delphis coronari, & triumphantes Romæ. Cypriâ esse folio breui, nigro, per margines imbricato, crispâ. Et cætera que in eodem capite tradit Plinius. Lauri fruticem non icit fulmen, ut ait idem Plinius lib. cap. 55. 1.

Amantes carmina laurus. Stat. 4. Sylu. 6. 20.

Laurus Apollinea, quia dicata est Apollini. Ouid. 6. Fast. 19.

Delphica lauro comam cingere. Horat. 3. Carm. ode 30. 4.

Fatidica laurus. Claud. 3. Paneg. 12. Vel quod Apollini fatidico deo est dicata. Vel quod ex eius cremata strepitu futura coligeant: ut Porphyrius philosophus, & Iliados primo scribit Eustathius. Fragosius enim combusta felicitatem portendere credebatur. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 20.

At laurus bona signa dedit, gaudete coloni. Contra si tacita conflagrasset, triste erat augurium. Propertius lib. 2. es leg. 29. 8. Et tacet extincto laurus adusta fœco. Vel quia, ut promittit Antiphon & Philochorus, quibus Artemid atq; Serapion Ascalonites stipulatur, & ex nostris Fulgentius Placidas, si quis lauri frondes sub puluillo capiti subiectas habuerit, is uera somnia noctu est uisurus.

Fragilis laurus. Virg. 8. eclog. 16.

Martia. Claud. in Praefat. Paneg. 2. 4.

Niditissima. Vide Niteo.

Pacifera. Vide Pacifer in Pax.

Parnaside lauro uinctus caput. Ouid. 11. Metam. 34.

Peneia, quia Daphne Penei fluminis filia in laurum mutata est. Vide Ouidium 1. Metam. Valer. 1. Arg. 79. Vide Peneus.

Phœbea lauro cingentur tempora. Ouid. 4. Trist. eleg. 2. 11.

Venturi prescia laurus. Claud. 2. de raptu Prof. 22. De cuius epitheti ratione uide Parrhasium in Claudianum: Cælium quoq; lib. 5. cap. 7. *

Triumphales. Ouid. 2. Amor. eleg. 12. 1.

Crimen innectere lauro. Ouid. 6. Metam. 33.

¶ Laureæ, laureæ, Folium lauri. Plin. lib. 15. cap. 30. 10. Vnius arborum Latina lingua nomen imponitur uiris. Vnius filia distinguuntur appellatione: lauream enim uocamus. Cana laureæ. Ouid. 3. Fast. 29.

Gratissima Phœbo laureæ. Virg. eclog. 7. 13.

Laurea, pro lauro aliquanto ponitur. Horat. 2. Carm. ode 15. 2. Tum pissa ramis laureæ fruidis.

Laureæ, Corona ex lauro facta, quæ in triumphis adhibebatur. Cic. de Prouin. Consul. 28. Si in Capitolium inuehi uictor cum illa insigni laureæ gestiret.

Meritus lingue lauream. Cic. Vide Meroe.

Apollinari laureæ donandus. Horat. 4. Carm. ode 2. 2.

Mittere lauream ad aliquem. Tacit. lib. 19.

Lauream, & laurum, & mutata diphthongo loream, pro eodem accipit Cato, lib. de Rust.

¶ Laureus, Adiect. (*λαυρός*) Quod ex materia lauri est: ut Laureæ corona. Liu. 3. bel. Pun. 45.

Laureus ramiis. Plin. lib. 15. cap. 30. 9.

Serta laureæ. Ouid. 2. Trist. 35.

¶ Lauretum, laureti, pen. prod. (*λαυρόν*) Locus lauris confectus. Plin. lib. 15. cap. 30. 10. Durat & in Vrbe impositum loco, quâdo lauretū in Auentino uocatur, ubi Sylua lauri fuit.

¶ Laureola, pen. corr. Diminutiuum. Cic. ad Atticum, libro 5. 108. 6. Bibulus cepit laureolam in mustaceo querere: hoc est, ex fruiolis negotijs captare famam haud præclarâ, neq; magnificam. Est autem mustaceum siue mustaceus, libi genus, cui aliquid additur de uirga lauri decusum, ac decoquitur superpositis lauri folijs, ut in dicitur Cato libro de Agricultura. Vnde Plinius libro 15. cap. 30. mustaceum dictum putat tertium lauri genus, quod ad eum usum adhibebatur. Alio qui laurus erat triumphalis, ornamentum ædium principum ac pontificiarum. Hanc qui non poterant assequi laurearum, in mustaceo querebant laureolam. Cic. ad Attic. lib. 5. 108. 6. Bibulus, inquit, credo uoluit appellatione hac inani nobis esse par. In eodem Amanō cepit laureolam in mustaceo querere. Cic. in Prouincias res præclaras gesserat: Bibulus frigebat. Idem ad M. Cælium Ruffum, lib. 2. 9. 4. quæ lemcunq; triumphum laureolam appellat. Velles enim, at, tantummodo ut haberem negocij, quod esset ad laureolam satis. Erasmus.

¶ Laureatus, pen. prod. Adiectiuum, Lauro coronatus. Festus, Laureati milites sequebantur currum triumphantis, ut quasi purgati à cæcâ humana intrarent urbem. Itaq; eandem laurum, omnibus suffitionibus adhiberi solitum erat: uel quod medicamento siccissima sit, uel quod omni tempore uiret, ut similiter Resplendet.

Laureati fasces, Fasces laureæ uel lauro circumuoluti. Cicero 1. de Diuinat. 105.

Laureati lictores, qui laureatos fasces & laureas coronas gerunt. Cic. ad Attic. lib. 7. 129. 1.

Laureatus uomer, per translationem. Plin. lib. 16. ca. 3. 9. Ipso rum nunc manib. imperatorū colebatur agri, ut fas est credere, gaudete terra uomere laureato, & triuphall aratore.

Laureati postes, Lauro coronati. Quintil. lib. 8. cap. 6.

Laureate tabellæ. Liu. Decad. 5. lib. 5. 3.

Litere laureate. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Prosequi gesta laureatis. Tacit. in uita Agricole. Sub. literis.

¶ Laurifer, pen. corr. Adiectiuum (*λαυροφόρος*) Laurum ferrens. Plin. lib. 15. cap. 30. 7. Lauriferam tellurem illam osculatus ex responso.

Currus lauriferi. Lucan. lib. 5. 67.

Phœbus laurifer. Ouid. 3. de Arte, 78.

¶ Lauriger, pen. corr. Adiectiuum (*λαυροφόρος*) Idem Martialis. lib. 3. 24.

—Laurigeros

—Laurigeros ageres quū letat triuphos. Ibidē, lib. 7. 5, Martia Laurigera cispida tela uiret.

¶ Lauricomus, penul. corr. Adiectiuum: ut Montes Lauricomi. Lucret. lib. 6. 31.

¶ Laurinus, pen. corr. Adiect. (*λαυρινός*) Quod est ex lauro. Plin. lib. 23. cap. 4. 9. Oleum laurinum uilius, quo recētius. Laurinis folijs. Plin. lib. 19. cap. 8. 3. 4. id est, folijs lauri similibus. De Lepidito.

Laus] laudis. Vide Laudo.

Laurus] Mezentij filius, ferarum debellator egregius. Virg. 7. Aeneidos, Laurus equū domitor, debellatorq; ferarum.

Lautia, Lauritia, Lautus] Vide Lauro.

Lautumarius] Sceleratus, & qui sepe in carcere fuerit. Quis enim Græci latomias, Latini lautumias, ut Varro, Plautus, alij appellauerunt. Ita carcer quidam Romæ uocabatur, quod in eo lapidicæ aliquando fuissent. Cic. in orat. in Pison. Cum altero Catilinae lautumario. Lautumarij Catilinae uocat unum è sceleratis illis Catilinae affectatoribus & pregalibus, qui sepe coloni carceris fuissent. Sic Turnebus legit: quum in excusis, Paternario, edatur.

Lax] Fraus est, inquit Festus: unde Lacire. Virg. obsoletum. Laxamentum, Laxe, Laxatus] Vide Laxus.

Laxus] *λαυρός*, *δύσχερος*, Adiectiuum, à lato deducitur, & significat latum, & spacijs maioris. Virg. 3. Georg. 34. Ac primum laxos tenui de uimine circulos Cervici subnecte. Columella lib. 1. cap. 3. 8. Nec dubitū, quin minus reddat laxus ager non rectè cultus, quam angustus eximie.

Palude laxæ. Lucan. lib. 2. 15.

Laxus Mollis, remissus, languidus, dissolutus. Virg. 1. Aen. 14. Et premere, & laxus sciret dare iussus habenas. Vnde, Laxiudentes: hoc est, languidi, semiconsumpti.

Amicus laxus. Ouid. 3. de Arte, 54.

Argus laxus. Virg. 11. Aeneid. 175. Ouid. 2. de Rem. am. 62.

Calcus laxus hæret in pede. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 7.

Laxa domus, pro ampla & spaciosa. Plin. in Paneg. 82.

Fines laxi, Non contenti. Virg. 8. Aeneid. 142.

Ianua laxa. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 10.

Sinu laxo ferre aliquid. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 35.

Tunica laxa. Ouid. epist. 15. 50.

Laxissime habere amicitia. Cic. de Amicit. 4. 2.

Oper laxæ. Martialis. lib. 2. 30.

Laxum tempus, Laxa dies. Plin. epist. 74. e. Cic. ad Att. lib. 6. 11. 28. Proculus in l. quum stipulatus. ff. de uerb. oblig. Quū ipse arbitratus meo aliam diem operi faciundo laxiorem deridit: id est, quum diem protulerim.

¶ Laxe, Aduerbium (*λαύως*) Cic. pro Domo sua, 88. Habitate laxè & magnificè uoluit, duasq; & magnas & nobiles domos coniungere.

Anguste & Laxe, contraria. Varro 2. de Rust. cap. 10. 8.

Laxe distare. Plin. lib. 13. cap. 4. 6.

Laxissime nagari seu ferri. Plin. lib. 2. cap. 16. 4.

¶ Laxum, Aduerbium, pro Late. Martialis,

— & adhuc superet centies tibi laxum.

¶ Laxo, Laxas, (*λαύως, αὐτῆς, λαύως*) laxare, Laxum facere, dilatare. Cic. ad Att. lib. 4. 86. 5. Ut forum laxaremus, & usq; ad atrium libertatis explicaremus.

Arua laxant sinus. Virg. 2. Georg. 67.

Laxare, Aperire, liberare. Virg. 2. Aeneid. 52.

Laxat claustra Simon.

Laxari à uinculis. Cic. de Senect. 7.

Adstringere & laxare, contraria. Cic. Attico, lib. 6. 113. 2.

Laxare animū à laboribus, Conquiescere. Liu. 2. bel. Macc. 13. Theauri pars 2.

Laxat amona. Liu. 6. bell. Pun. 107, Vbi uidetur, laxat accipi pro laxata est.

Quies laxauerat artus. Virg. 5. Aeneid. 172.

Catenas laxare. Lucan. lib. 10. 12.

Corpora laxantur rugis. Ouid. 3. de Arte, 15.

Laxare curas somno. Virg. 9. Aeneid. 46.

Curas laxare in ocia. Claud. De magnete, 4. 5.

Ferrum laxatur ad usus innumeros. Stat. 1. Achil. 86.

Frenos laxat populis furentibus. Lucan. lib. 7. 25.

Humus die laxatur. Ouid. epist. 2. 25.

Iras laxare. Stat. 6. Thebaid. 166.

Membra laxare quiete. Virg. 5. Aeneid. 168.

Munera Bacchi laxarunt diuam mentem. Silius lib. 11. 58.

Laxare sese ab angustijs in latitudinem. Plin. lib. 21. cap. 5. 1.

Laxare sese molestijs. Lucius ad Ciceronem, lib. 5. 14. 6.

Tempus laxare, id est, extenacere, producere. Seneca, Medea, 7. 9.

Vincula laxare. Stat. 1. Theb. 27.

¶ Laxatus, pen. prod. (*λαυωμένος, δύσχερος*) Participiuum, siue Nomen ex participio. Plin. lib. 19. cap. 1. 10. Maccratis in dicio est membrana laxatior.

Laxatus curis. Cic. 1. Tusc. 70.

Dolore laxata scemina. Stat. 5. Thebaid. 122.

Aer densatus, & laxatus. Quintil. lib. 5. cap. 9. 10.

Classis laxata. Lucan. lib. 3. 109.

Laxatæ custodie, id est, remisse. Liu. 1. bell. Pun. Pugnae laxatæ. Liu. lib. 1. bell. Pun.

Ordines laxati. Tacit. lib. 19. Laxati ordines abrumpuntur.

Laxata nocte lucida nitent claustra. Silius lib. 13. 111.

¶ Laxitatis, pen. cor. laxitatis (*λαύωσις, δύσχερος*) Dilatio, re laxatio. Cic. 1. Offic. 19. 4. Sic in domo clari hominis, in quâ & hospites multo recipiendi sunt, & admittenda hominum cuiusq; modi multitudo adhibenda est cura laxitatis.

Laxitas domus, Amplitudo & uacuitas quedam. Cic. pro Domo sua, 89.

Laxitas uitarum. Colum. lib. 4. cap. 18. 2.

¶ Laxamentum, laxamenti (*λαυωμάτιον*) Plin. in Panegy. 136. An non pleriq; principes hoc idem tempus in aleam, siue pra, luxum conferebant, quum seriatarum laxamenta curarum, uitiorum contentione supplerent?

Laxamentum & ueniam non habent leges, si modum excesseris. Liu. 2. ab Vrbe, 13.

Dare legi laxamentum. Cic. pro Cluentio, 71. Non modò cause, sed ne legi quidem quicquam per Tribunos plebis laxamenti datum.

L E

Lea] *λεῶνα* (*λαύνα*) quæ & leena dicitur, est scemina leonis Lucret. lib. 5. 265.

Irritata leæ iaciebant corpora salu.

Sæua lea. Ouid. 4. Metam. 21.

Lea] brassicæ genus, quam Græci *λεῶνα* appellant, hoc est leuem, à foliorum leuitate. Plin. lib. 10. cap. 9. Alteram leam, latis folijs è caule exeuntibus.

Lea] Insula est iuxta Cyrenaicam Aphricæ regionem. Apud Plinium legitur Lea.

¶ Leæna, leæna, *λεῶνα*, Virg. 2. eclog. 13.

Torua leæna lupum sequitur, lupus ipse capellam. Plin. li. 8. ca. 16. 4. Is ergo tradit, leenâ primo fœtu parere quimque catulos, ac per annos singulos, uno minus ab uno steriles cere.

Getula leæna. Horat. 3. Carm. ode 20. 1.

Leæna] scortum Athentense, cuius memorabilis mēto apud Plinium lib. 34. cap. 8.

Leæder] *λεῶνδρος*, uel Leædrus, uiri proprii, Herus puella amasi, ex Abydo urbe. de his Musæus. Ouid. 3. Trist. ele. 10. 9.

Kk Stibi

Si tibi tale fretum quondam Leandre fuisse,
Non foret anguste mors tua crimen aque.
Vide Ouidij epistol. 17. & 18.
¶ **Leandrius**, λεανδριος, Adiect. denominatiuum: ut Helle-
spontus Leandrius, in quo Leander perijt. Silius l. 8. 12. 4.
¶ **Learchus** λεαρχος, Athamantis & Inus filius, quem pa-
ter furore arreptus occidit. Ouid. 6. Fast. 97.
¶ **Inous Learchus**. Valer. lib. 1. Argon. 57.
¶ **Learcheus**, pen. prod. Adiect. (λεαρχος) Ouid. 6. Fast. 99.
Maesta Lear. heas mater tumulauerat umbras.
¶ **Lebadia** λεβαδια, urbs Boeotie est, ubi Orchomenus &
Cephyfus amnes, arundinis tibialis fertilitate nobiles.
¶ **Lebedus** pen. cor. (λεβιδος) ciuitas, quae a Colophone cen-
tum & uiginti stadijs distat. Hic sceniconum histrionum
collegium fuit, qui ludos & certamina Libero patri quot
annis celebrabant. Horat. 1. epist. 11. 2.
An lebedum laudas odio maris, atque uiarum? &c.
¶ **Lebes**] lebetes, pen. prod. masc. g. (λεβης) Vas aeneum, in quo
quid igni applicamus ut ebulliat, ut docet Porphyrius su-
per nonum Iliados Homeri. Ouid. epist. 3. 7.
Viginti fuluos operoso ex ere lebetes.
¶ **Curni lebetes**, Ouid. 12. Metam. 49.
¶ **Dodonaei lebetes**. Vide Dodone.
¶ **Gemini ex ere lebetes**. Virg. 5. Aeneid. 5. 4.
¶ **Lebynthos** λεβυνθος, insula una ex Cycladibus. Ouid. 8.
Met. 45.
Dextra Lebynthos erat, faecundaque melle Cabyda.
¶ **Lecanomanticus**] pen. cor. (λεκανομαντικός) Qui diui-
nat per pelus. Strabo lib. 6. Geographiae.
¶ **Lechaem**] alterius maris portum appellari tradit Liu. in
bello Mac. Graeci λεχη portus ipsos uocant. Stat. 2. Sylu. 2. 7.
Culmen ab inno fert semita lecta Lechaeo.
¶ **Lectus**] Vide Lego, legis.
¶ **Lectica**] Lecticarius. Vide Lectus, lecti.
¶ **Lectio**] & Lectus, Particip. Vide Lego, legis.
¶ **Lectus**] lecti, m. g. (λεκτηριος, λεκτοριος) locus super quo
quiescimus. Dicitur, ut ait Varro, quod lectis herbis & fron-
dibus stramenta facerent. Vel, ut Festus putat, ab allicien-
do, quod faugatos ad quiescendum alliciat. Vel a Graecis,
qui λεκτοριος lectum dicunt. Plin. lib. 14. cap. 22. 2. lam ue-
ro alios lectum expectare non posse.
¶ **Iura socialia lecti**. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 9.
¶ **Succuba nostri lecti**. Ouid. epist. 6. 31.
¶ **Archiaci lecti**. Vide Archias.
¶ **Communes**. Vide Communis.
¶ **Dapsilis**. Vide Daps.
¶ **Eburni**. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 21.
¶ **Furtiui foedera lecti**. Tibul. lib. eleg. 5. 2.
¶ **Gentilis**. Horat. 1. epist. 1. 18.
¶ **Iugalis**. Virg. 4. Aeneid. 99.
¶ **Liber**. Vide Liber, liberi.
¶ **Obscenus**. Ouid. 10. Metam. 92.
¶ **Quassus ab imposto corpore**. Ouid. epist. 11. 18.
¶ **Temerati foedera lecti**. Ouid. epist. 5. 21.
¶ **Vacuis**. Ouid. 10. Metam. 87.
¶ **Viduo discedere lecto**. Ouid. epist. 1. 17.
¶ **Commixtu lectum potus**. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 18.
¶ **Alienum lectum concutere**. Iuuen. Satyr. 6. 3.
¶ **Cubare in lecto**. Vide Cubo.
¶ **Decidere de lecto**. Vide Decido.
¶ **Imponere corpus lecto**. Quintil. lib. 6. cap. 1. 2. 4.
¶ **Incum bere lecto**. Ouid. 11. Metam. 132.
¶ **Est in lecto**. Cic. ad Petum. lib. 9. 23. 1.
¶ **Temerare lectum alicuius**. Ouid. 1. de Arte. 49.

¶ **Lectio teneri**. Decubere, iacere, et morbo uentri. Ci. 7. Ver. 14.
¶ **Lectus**, pro loco super quo sedebant antiqui ad mensam: unde
triclinaum dictum. Cic. 4. Verr. 132. iam non quero unde
cccc. amphoras mellis habueris, unde tantam Mellien-
sem uestem, unde quinquaginta triclinaurum lectos, unde
tot candelabra, &c.
¶ **Imi lecti densior**, hoc est, eius qui in loco infimo discumbit. Ho-
rat. lib. 1. epist. 19.
- & imi Derisor lecti. Simile est huic, imi sub sellij uir.
¶ **Lectus cubicularis**, a Cicerone dicitur in lib. 2. de Diu. 199,
ad differentiam triclinaurum lecti. Vide Cubile.
¶ **Desiderato acciescimus lecto**. Catul. ad Sirmionem, epig. 29. 2.
¶ **Lectum**, neutri gen. idem quod lectus. Vlpian. in l. librorum,
in fine. ff. de leg. 3. Legatum lectum conuinet & sultra.
¶ **Lectulus**, lectuli, penult. corr. masc. gener. (λεκτοριος) Cic.
pro L. Muræna. Strauit pelliculis hoc lectulus Punica
nos, & exposuit uasa Samia. Idem Attico, lib. 14. 309. 3.
A ducenda autem uxore sic abhorret, ut libero lectulo ne-
get esse quicquam incundius.
¶ **Castus lectulus**. Catul. Argon. 59. 18.
¶ **Membra lectulo iacebant**. Catul. ad Licinium, 47. 3.
¶ **Lectisternium**, lectisternij (λεκτοστιρνιον) proprie totius epu-
lum dicebatur. In Capitolio enim stratis tribus lectis con-
uiuium apponebatur tribus dijs, Ioui, Iunoni & Minerae.
Iupiter, id est, Iouis simulacrum, statuebatur in lectulo re-
cubans, Iuno & Minerva in sellis confidebant. Sed apposi-
tis epulis non ipsi dij, sed septem epulones celebrabant. De
inuentione lectisterniorum lege Liuium lib. 5. ab Vrbe, 63.
Item lib. 7. Vide & Valer. Max. lib. 2. cap. 1. De nuptijs.
¶ **Lectisterniator**, penult. prod. lectisterniatoris (λεκτοστιρνιος)
Qui lectum sternit. Plaut. 4. 29.
Tu esto lectisterniator, tu argentum eluito.
¶ **Lectica**, lecticae, pen. prod. (λεκτηριος, λεκτοριος) Cathedra
& sedes, qua ferebantur diuites & potentis: in qua pulu-
nar & lectulus stratus erat. Graece hexaphorum: quod a
sex feruis portaretur. Cic. ad Quin. frat. lib. 2. 8. 5. Eo die
caenauit apud Craspedem; caenatus in hortos ad Pompe-
ium lectica latus sum. Plin. lib. 17. cap. 1. 4. 1. in mollibus ara-
borum lecticis. Hic paruum lectum significat.
¶ **Gestamen lecticae**. Tacit. lib. 2.
¶ **Lucubratoria lectica**. Vide Lucubro.
¶ **Gestare aliquem lectica**. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 43.
¶ **Inditur lectica**. Tacit. lib. 12. Ibi monente Praefecto scitis uoci-
bus exceptus inditur lecticae.
¶ **Lecticula**, pen. cor. Diminutiui (λεκτηριος) Sueton. in Au-
gusto, cap. 78. A caena se in lecticulam lucubratoriam re-
cipiebat. Cic. Mario, lib. 7. 1. 19. Ut nostras uillas obire, &
mecum simul lecticula concursare possis.
¶ **Lecticarius**, lecticarij, masc. gener. (λεκτηριος) Qui lecti-
cam deferebat. Sulpitius ad Cic. lib. 4. 12. 8. Coactus sum in
eadem illa lectica, qua ipse delatus era, meisq; lecticarijs in
urbem eum referre.
¶ **Lecticariola**, pen. cor. Mart. lib. 12. 59.
Ancillariorum tua te uocat uxor, & ipsa
Lecticariola est: estis Alauda pares. Hoc est, Tu rem ha-
bes cum ancillis, ipsa cum lecticarijs.
¶ **Lecythus**] lecythi, pen. corr. (λεκυθος) Ampulla olearia.
¶ **Lecythus**, aliud significat apud Cic. ad Atticum, lib. 1. epi-
stola 11. Totum, inquit, hunc locum, quem in Aristocra-
tia ego uariè meis orationibus soleo pingere, de flamma, de
ferro (nostri illis λεκυθος) ualde grauiter pertexuit. Pingere
re, id est, ad modum exornare, quum incendijs urbem, ci-
uitatem caede, mea uigilantia, mea q; uirtute dico esse libe-
ratam. Nam ut pictores in λεκυθος, quae sunt ampul-
lae pie-

le pigmentorum, sumunt quae ad colorandum apta nouere:
sic orationem suam Cicero quum uolebat eloquentiae ueluti
coloris illustrare, ad illa loca, de flamma, de ferro, quasi
ad suas uoces confugiebat. Hic Ciceronis locum uidetur
non satis intellexisse author lexicj Graeci Plin. iunior lib. 1.
epist. 2. ad Arrianum, Tentauit enim imitari Demosthenem
semper tuum, nuper meum, duntaxat figuris orationis. Pau-
lo post, Non tamen omnino Marci nostri λεκυθος fugimus,
quoties paulum uimere decedere non intempertius amoe-
nitatibus submonebamur. M. Ciceronem intelligit. Λεκυ-
θος uero interpretatur locos communes, quibus oratio qua-
si picturata redditur, additis topographijs, hologicjs, chro-
nologicjs, alijsq; figuris, quae florentem efficiunt dictionem,
& quasi colorem addunt rebus. Egressiones & excursus
uocat Cicero lib. 4. cap. 3. Alij etiam digressiones.
¶ **Leda**] Λεδα, uxor Tyndari regis Laconiae, cum qua Iupite-
ter in forma Cygni dicitur congressus. Illa autem ex eo con-
gressu una duo enixa est, ut fabulantur poete. Ex uno nati
sunt Pollux & Helena immortales: ex altero Castor & Cly-
taemestra mortales. Horat. de Arte, 30.
Nec bellum gemino Troianum orditur ab ouo. Hinc
¶ **Ledaus** (λεδαίος) Adiectiuum.
¶ **Dij Ledae**, Castor & Pollux. Ouid. 1. Fast. 141.
¶ **Frater Ledae**. Ouid. ad Liuianum, 57.
¶ **Ledariu** (λεδαριον) atq; etiam Ledus, λεδαίος, & Lecocium,
λεκοσιον, Tunica aestiua, ut multis placet, communis uiro-
rum & mulierum. Polluc. lib. 7. cap. 13.
¶ **Legalis**] Vide Lex.
¶ **Legarium**] Vide Lego, legis.
¶ **Legatarius**, Legator, Legatus] Vide Lego, legis.
¶ **Legerda**] Vrbs est Armeniae maioris in Antena regione,
non longè ab Euphrate fluuio. Ptolem. lib. 5.
¶ **Legibilis**] Vide Lego.
¶ **Legifer**] Vide Lex.
¶ **Legio**] legionis, f. g. (λεγω, λεγωμα, λεγα) A legendo, id
est, eligendo dicitur, quod leguntur milites in delectu, ut ait
Varro lib. 4. de Ling. Lat. Diuiditurq; legio in decem co-
hortes: Cohors in quinquaginta manipulos: Manipulus in
uiginti quinq; milites pro unoquoque manipulo. Cic. 1. Tu-
scul. 161. Quum legiones scribat Cato saepe alacres in eum
locum profectas. Liu. 7. bell. Maced. Vide Vegetium de Re
militari, lib. 2. cap. 2. & sequentibus.
¶ **Ates legionum**. Tacit. lib. 3.
¶ **Contubernium legionum**. Tacit. lib. 1.
¶ **Attenuate praelijs legiones**. Vide Attenuo.
¶ **Completa legio per manipulos**. Silius lib. 8. 93.
¶ **Conscripta manipulis legio**. Silius lib. 7. 79.
¶ **Transmota legiones**. Tacit. lib. 13.
¶ **Validae legiones**. Lucret. lib. 5. 247.
¶ **Curare legiones**. Tacit. lib. 5.
¶ **Decernere legiones in Sicilia**. Vide Decerno.
¶ **Decimare legiones**. Vide Decimo in Decerno.
¶ **Dissociant legionem a legione**. Tacit. lib. 1.
¶ **Dare alicui legiones**. Liu. 1. bel. Pun.
¶ **Dare legiones in discrimen**. Tacit. lib. 2.
¶ **Longa legio cohortes explicuit**. Virg. 2. Georg. 56.
¶ **Magnis legionibus imperitare**. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 1.
¶ **Instruere legiones**. Vide Instruo.
¶ **Locare legionem**. Tacit. lib. 20.
¶ **Legio parebat Tribuno**. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 10.
Quod mihi pareret legio Romana Tribuno.
¶ **Praese legionibus**. Liu. de bell. Punico.
¶ **Pugnare legione**. Quintil. lib. 2. cap. 13. 3.
¶ **Supplere legiones**. Liu. 9. bell. Pun.

¶ **Legiuncula**, legiunculae, pen. cor. (λεγιονικη) Diminut. Para-
ua legio. Liu. 5. bel. Maced. 190. Videritis uix duarum pla-
ne plenarum legiuncularum instr. in castris regis.
¶ **Legionarius**, Adiect. (λεγιωνάριος) Quod est legionis, uel
quod ad legionem pertinet. A Silius Pollio Ciceroni, lib.
10. 32. 14. Militem non modò legionarium, sed ne auxilia-
rium quidem illum quoquam misit. Plin. epist. 199. Centu-
rio legionarius.
¶ **Legionarij**. Cas. 1. bel. Ciu. 285. & 2. bel. Gall. 327. Item, lib.
6. 12. 4.
¶ **Legionarij milites**. Cas. 5. bel. Gall. 73. & lib. 1. 17. 179.
¶ **Legionariae cohortes**. Liu. 4. bel. Maced. 108. & lib. 10. 218.
¶ **Legio**] secunda Augusta (λεγιων δευτερα σεβαστη) Britan-
niae urbs, ut scribit Ptolem. lib. 2. Vulgo Lesherd.
¶ **Legitupa**, Legistator, Legitimus] Vide Lex.
¶ **Legiuncula**] Vide Legio.
¶ **Lego**] legas (λεγω, λεγωμα, λεγα) legare, in legationem mittere, sine Legatum mittere. Cic.
Attico, lib. 4. 71. 9. Ego me ad Pæpico legari ita sum passus,
ut nulla re impediret: quod nisi uelle, mihi esset integrum, etc.
¶ **Legare ad**. Cic. 5. Verr. 94. Nobilem Andronem Centuripi-
num legarunt ad Apronium.
¶ **Legare in**. Salust. in Iugurtha. Legantur tamen in Africa ma-
iores natu, nobiles amplius honoribus usi.
¶ **Famulù legare aliquid**. Catul. de Coma Berenice, epig. 6. 1. 12.
¶ **Legare alicui**. Plaut. Amphit. 4. 51.
¶ **Legare, Legatum sibi facere**. Cic. Aulo Cecinna, lib. 6. 6. 2. 4.
Castum sibi legauit, Brutum Galliae praefecit. Idem ad At-
ticum, lib. 15. 32. 6. Dolabella me sibi legauit ad r. 111.
Non April. Id est, legatum accepit.
¶ **Legare negotium alicui**, Committere. Plaut. Casin. 3. 10.
¶ **Legare fortune**, pro Assignare. Liu. 8. bel. Pun. 228.
¶ **Legare (διατιθεσθαι, παρασχεσθαι)** aliquid alicui, Testamen-
to aliquid alicui relinquere. Cic. ad Octauium, 15. Qui tan-
quam in dotali matrimonio Remp. testamento legatam sibi
obtineret. Sic pro Cecinna, 9. Vsum fructum omnium bo-
norum suorum Cefennia legat.
¶ **Legare ab aliquo**. Vide Ab.
¶ **Argentum autem omne legauit**. Quintil. lib. 5. cap. 14. 21.
¶ **Legatus**, legati, pen. prod. masc. g. (λεγεβητης, λεγεβητης,
λεγεβητης) Qui refert mandata alterius. Virg. 11. Aene. 4. 6.
Legati resposã ferunt. Cic. pro L. Flacco, 77. Primum
magnam partem eiusdem provinciae, quae pro huius pericu-
lis, legatos, laudatoresq; misit.
¶ **Legatus in decem**. Cic. Attico, lib. 13. Spurium Munium puta-
ram in decem legatis fuisse. Ibidem, Non dubito quin fratri
fuerit legatus, non in decem. Atq; hoc etiam accepi, non so-
litos maiores nostros legare in decem, qui essent Impera-
torum necessarii. Paulo post, Illam fratri in primis eius le-
gatis fuisse. id est, in ijs quos primum eduxit. Proficiscenti-
bus enim ad bellum, legati dabantur: postea, quum quid pro-
sperè gestum esset, decem in super legati decernebantur. Fuit
igitur Sp. Munius, in primis fratris legatis, in decem nõ fuit.
¶ **Mittere legatos cum auctoritate**. Vide Mitto.
¶ **Missi legati de magnis rebus**. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 6.
¶ **Mittere legatum de aliqua re**. hoc est, Mittere aliquem, qui de
aliqua re cum alio, nostro nomine tractet. Cic. 2. de Orat.
85. Liu. 2. ab Vrbe, 79. Legatos de pace mittunt.
¶ **Venire legatum**. Cic. de claris Orat. 172.
¶ **Decernere legatum**, Eligere, cõstituere. Cic. ad Lent. lib. 1. 1. 8.
¶ **Obijt legatus Aegyptum & Syriam**. Cic. in Somn. Scip.
¶ **Legati, nuncijs pacis & belli, curatores, interpretes bellici con-
siliij, authores, ministri muneris provincialis**, Ex Cice-
rone in Vatinius, 27. Vide 3. Verr. 60.

Legatus (ἀρχιστράτηγος, ἄρχηγός) Caesar lib. 2. bell. Civil. Neq; se ignorare quod sit officium legati, qui fiduciarum operam obtineret. Legatum, pro uicario, id est, locum tenente intellegendum: quem propterea fiduciarum operam obtinere dixit, quia redeunte Imperatore aut Consule, cedere eum oportet. Budeus.

¶ **Legatio**, Verbale (ἐπιτολὴ, ἐπιτολιὰς, ἐπιτολιὰς) Cic. 9. Philipp. 2. 56. Etenim cui legatio ipsa mortis causa fuisset, eius monumentum extare uoluerunt: ut in bellis periculosis obirent homines legationis munus audacius.

Irrius legationis redijt. Tacit. lib. 20.

Orba legatio. Cic. 9. Philipp. 2. 57. Vide **Orbus**.

Pacificatoria legatio. Vide **Pax**.

Accipere legationem, Suscipere onus legationis obeundae. Cic. pro Flacco, 35.

Agere legationem. Vide **Ago**.

Decernere legationem contra aliquem. Vide **Decerno**.

Legationem dare. Cic. de lege Agraria, 4.

Fungi legationibus. Quintil. lib. 3. cap. 2. 4.

Gerere legationem, Fungi legatione, Legatum esse. Quintilianus lib. 7. cap. 5.

Legationem mittere ad aliquem, pro Mittere legatos. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Obire legationem. Vide **Obeo**.

Renunciare legationem. Cic. Philipp. 9.

Esse in legatione. Quintil. lib. 7. cap. 2. Qui aberat, et qui militabat, et qui in legatione erat. hoc est, Legatus creatus erat, necdum tamen legationem absoluerat.

Libera legatio. Budeus, Legationes liberae olim ornamentum tantum causa ab Senatu impetrabantur: quemadmodum honorarij magistratus à principibus honestamenti causa conceduntur, tituloq; tenus obeuntur et geruntur. Haec autem ab ijs Senatoribus impetrabatur, quibus negotia futura erant in prouincijs: ut qui hereditates persequi, aut legata, aut qui nomina exigere uolebant in prouincijs, legatorum personis acceptis commendabiliores controuersias haberent, atque fauorabiliores. Quamobrem lege xlii. Tabul. id uentum erat, his uerbis: Rei suae ergo nequis legatus esto. Quae uerba Cic. enarrat lib. 3. de Legib. 26. Idem contra Rullum, Legatos nostros homines autoritate tenui, qui rerum priuatarum causa legationes liberae obeunt: tamen exterarum nationes ferre uix possunt. graue est enim nomen imperij, atque id etiam in leui persona pertimescitur: propterea quod uestro, non suo nomine quum hinc egressi sunt, abutuntur. Idem ad Att. lib. 15. 32. 6. Habent (ut opinor) liberae legationes definitum tempus lege Iulia, nec facile addi potest. Bella est autem huius iuris quinquennialis licentia. Quibus uerbis conijcio interdum quinquennales dari solere legationes. Nomen autem liberae legationis inde ortum uidetur, quod introire in urbem, et rursus exire, liberam legationem habentibus liceret, quod eodem loco ostenditur, quem attigitiam, lib. 15. ad Attic. Haec tenus Budeus. D. Brutus M. Bruto, lib. 11. 1. 3.

Voitua legatio. Quae noti praetextu suscipitur. Cic. ad Att. lib. 15. 32. 6. Scribas ad me uelim, simulq; cogites quid agendum nobis sit super legatione uoitua, etc.

¶ **Legatium, legatium,** pen. prod. (ἐπιτολιον) id quod datur legato impense nomine. Arcadius in l. munerum. de mun. et hon. Legati quoq; qui ad sacrarium principis mittuntur, quia uaticum (quod legatium dicitur) interdum solent accipere. Vlpia. l. 2. ff. de legationibus. His qui non gratuitam legationem susceperunt, legatium ex forma restituitur. Sic legit Budeus. Alij legunt, legatium.

¶ **Legatum, legati,** pen. prod. (ἀρχιστράτης) Modestinus in l. le-

gatum. ff. de legat. 2. Legatum, est donatio quaedam testamento relicta. Et legati appellatione, fideicommissum, et mortis causa donatio continentur.

Legatum, est quod legis modo, id est, imperatiue, testamento relinquitur. Nam ea quae precatiuo modo relinquantur, fideicommissa uocantur. Legatum autem quatuor modis per uindicationem, per damnationem, per finendi modo, et precationem. de quibus Vlpianus titulo 24. eius libri qui inscribitur, Tituli ex corpore Vlpiani.

Peter legatum ex testamento. Quintil. lib. 4. cap. 14. 21.

¶ **Legatarius,** ἀρχιστράτης, cui ex testamento aliquid legatum est. Iustinianus Instit. de legatis. §. sed si rem, sed si rem legatarij quis et legauerit, inuile est legatum.

Testator et Legatarius opponuntur. Pomponius in l. si ex toto. ff. de leg. et fideicommissis.

Legataria Prouincia, Quae alicui delegata est. Cic. ad Att. lib. 15. 32. 7.

¶ **Legator,** pen. prod. legatoris (ἀρχιστράτης) Qui aliquid legat. Suet. in Tiberio, cap. 31. iterum eo consente ut Trebiam legatam in opus noui theatri pecuniam ad munitionem uiae transferre concederetur, obtinere non potuit, quin rata uoluntas legatoris esset.

Lego legis, legi, lectum (ἀναγιγνωσκω) legere, Proprie colligere. Virg. 3. eclog. 19.

Qui legis flores, et humi nascentia fraga.

Mala legere. Virg. eclog. 11.

Mala lecta ex arbore. Virg. 3. eclog. 14.

Poma legit ab arboribus. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 7.

Nautia legit humida uela. Virg. 1. Georg. 75.

Legere uenas, dixit Celsus, et idem Colligere uenas: Colligenda, inquit, uena, uinciendaq; sub nodis praecidenda sunt.

Halitum alicuius ore legere: id est, ore excipere. Virg. 4. Aeneid. 137.

Legere sermonem alterius, per translationem dictum, pro Attentius audire et accipere. Plaut. Pseud. 6. 21.

Legere spolia. Liu. 5. ab Vrbe, 163.

Legere uestigia. Ouid. 3. Metam. 2.

Subsequitur, pressiq; legit uestigia gressu.

Legere, Oculis scripta percurrere: quoniam litera oculis legi, id est, colligi uideantur. Cic. Mario, lib. 7. 1. 9. Dummodo is tibi quiduis potius, quam orationes meas legerit.

Oculis uiculis legere uerba alicuius. Ouid. epist. 17. 1.

Legere per se. Cic. in Topic. 2. eos libros per te ipse legere.

Commodè legere. Plin. epist. 11. 4. b.

Intentè legere. Plin. epist. 19. 0. a.

Malè, uel malignè legere. Plin. epist. 2. 11. Idem epist. 2. 15.

Iudicio candido legere aliquid. Ouid. 2. Trist. 16.

Remissius legere. Plin. epist. 4. 5. c.

Legi apud Cluomachum, quum Carneades, etc. Cic. 4. Acad. dem. 2. 47.

A posteritate legi. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 6.

Scripta legere secum. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 4.

Verba legenda. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 15.

Legere oram Italiae. Liu. 5. bel. Maced. 96. ipse compositis Siciliae rebus, oram Italiae legens Ariminum peruenit. Virg. 3. Aeneid. 59. Litoraq; Epiri legimus. Idè 3. Aen. 26. — et crebris legimus freta concita terris. Vbi Seruius, Legimus, praeterimus. Tractus sermo à nauis, quod finem legendo, id est, colligendo, aspera loca praetercunt.

Legere, Eligere. Plin. de Viris illustrib. 36. Nam quum tenerè seruos manu mitterent: idam in curiam legerent, consensu seruorum oppressi, quum multa indigna paterentur, clam Romae auxilium petierunt.

Tempus legere. Ouid. 1. de Arte, 72.

Tempus

Tempus idoneum legere. Ouid. 9. Metam. 123.

Legere in demortui locum. Liu. 3. bell. Pun. 106.

Legere in Senatum. Cic. pro Cluent. 10. 4.

Legere Senatum. Liu. 10. bel. Maced. 207.

Legere milites. Cic. ad Att. lib. 8. 161. 3.

Legere, Furari. Virg. 10. Aeneid. 16.

Quid noceros legere, et gremijs abducere pastas? Seruius.

¶ **Lectus,** λυκτός, participium, siue nomen ex participio: hoc est, selectus, ex aliorum numero separatus.

Lectissimus adolefscens. Cic. 5. Verr. 1. item, 1. Verr. 16.

Vn lectissimus. Cic. pro Flacco. 1.

Lectissimi uiri atq; ornatisimi. Cic. 3. Verr. 10.

Iuuenes lecti. Virg. 5. Aeneid. 146.

Iuuenum lectissimus. Stat. 5. Sylu. 1. 50.

Lectissima femina. Cic. ad Atticum, lib. 10. 198. 1.

Virgines lectae. Horat. in Carmine seculari, 2.

Corpora lectissima. Virg. 9. Aeneid. 55.

Sententia et uerba lectissima. Cic. in Orat. 132.

Offa est uulneribus lecta. Quintil. lib. 6. cap. 24. Et ab accusatoribus ostendi cruentum gladium, et lecta est uulneribus offa et uestes sanguine persusas.

¶ **Lectio,** Verbale (ἀναγιγνωσκω) uel Lectio literarum. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. 2. Quotus enim quisq; est, qui epistolam paulo gratiorem ferre possit, nisi eam per lectionem releuerit? Tedium lectionis. Quintil. lib. 2. cap. 12. 4.

Virilis lectio, et cum suauitate quadam grauis. Quintil. lib. 2. cap. 8. 2.

Accelerare lectionem. Quintil. lib. 1. cap. 22.

Continuare lectionem. Idem lib. 1. cap. 1. 22.

Formare lectionem. Idem lib. 1. cap. 11. 7.

Lectio Plestio. Liu. Et eam lectionem nemo ratam habuerat.

Lectio lapidum, Collectio. Colum. lib. 2. cap. 2. 9.

¶ **Legibilis, et hoc legibile,** pen. corr. Adiect. Quod legi potest. Vlpian. in l. 1. §. 1. ff. de his que in testam. delent. Sufficit autem si legibilia sunt inconfulso delenda.

¶ **Lectus, lectus, lectui** (ἀναγιγνωσκω) pro Delectu. Tacit. lib. 20. Tumor Treutorum copias recenti Vangionum, Caratatum, Tribocorum, lectu auctas, ueterano pedite atq; equi efirmant.

¶ **Lector, Verbale** (ἀναγιγνωσκω) Qui libros uel epistolas legit. Cic. de Orat. 12. 3. Quum enim Brutus duos lectores excita uisset, et alteri de colonia Narbonensi Crasti orationem legendam dedisset, etc. Martial. lib. 4. 16.

— tu causa es lector amice mihi.

Placidus lector. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 2.

¶ **Lectio, lectitas,** pen. corr. (ἀναγιγνωσκω) lectitare, Frequentatiuum. Cic. 1. de Orat. 43. Aut si quis pari fuerit ingenio, pluratq; quam hic et audierit, et lectitarit, et scripserit, pauli huic aliquid poterit addere. Idè de clar. Orat. 42.

Lectitare, pro Identidem colligere. Valer. lib. 8. cap. 8. Conchilas et calculos in litore lectitasse.

¶ **Legulus, leguli,** pen. corr. Qui uuas aut oleas colligit, teste Varrone lib. 5. de ling. Lat. Cato cap. 14. 4. Legulos quot opus erit, praebeto.

¶ **Legumen, pen. prod. leguminis** (λεγιμνός) Varro lib. 1. de Rust. cap. 2. 3. de cicere. Hoc enim quoq; legumen, et cate-ra quae uelluntur è terra, neq; subsecantur, succum tollunt: quae quod ita leguntur, legumina dicta. Virg. lib. 1. Geor. 15. Vnde prius letum siliqua quassante legumen. Cic. 2. de Nat. deor. 133.

¶ **Legarium, legarij** (λεγαριός) Idem. Varro lib. 1. de Rust. cap. 32. Serendum uitiam, lentem, cicerculam, erulliam, caeteraq; quae alij legumina, alij (ut Gallicani quidam) legaria

Theauri pars 2.

appellant: utraq; dicta à legendo, quod ea non secantur, sed uellendo leguntur.

Leguleius Vide **Lex**.

Legulus, Legumen Vide **Lego, legis**.

Leitus unus ex quinq; Boeotorum ducibus, qui ad Troiam profecti sunt, teste Homero lib. 2. Iliad.

Lelannionius sinus Britannus apud Ptolem. lib. 2. cap. 3.

Lemannionius tamen legitur in antiquo exemplari.

Lelaps huius Lelapis, pen. cor. nomen canis Aetionis apud Ouidium 3. Metam. 43.

— et trux cum Lelape Theron.

Leleges siue Lelega, pen. corr. (λελεγοί) populi errabundi, qui quondam Thessaliam et diuersa alia loca tenuerunt. Alij tradit, Cares et Leleges esse coterminos. Scribit Plin. lib. 5. cap. 2. 9. 8. Miletum Ionie caput, Lelegidem fuisse nominatam. Eustathius docet Leleges dictos, quasi λελεγοί, id est, collectos: eo quod prius errarent, et gens collectitia esset: Alij Leleges à Lelege duce appellatos asserunt. Virg. 8. Aeneid. 145.

Hic Lelega, Carasq; sagittiferosq; Gelonos Finxerat. Vbi Seruius, Lelega, Thessalos.

Armiferi Leleges. Ouid. 9. Metam. 130.

Lelegetes Nymphae. Ouid. 9. Metam. 131.

Lema λήμα, Graecis dicitur lachryma, sed congelata. Plin. lib. 23. cap. 1. 36. Aut si cruore suffunduntur oculi, uel si luma in oculis erunt. Hermolaus. Vide **Celium**.

Lemanus pen. prod. (λήμαν) lacus est Galliae, quem inluit Rhodanus. Hunc hodie Geneuensem et Lauanensem uocant. Lucan. lib. 1. 80.

Deserere cauo tentoria fixa Lemano.

Lembus lembi, maf. g. (λήμπος) nauicula breuis, et uelocissima. Liu. 8. bel. Pun. 40. Inde quinqueremibus septem et lembis uiginti amplius, quos, ut adiungeret Carthaginensium classi, miserat in Cornubium sinum, profectus ad Erytas Aetolorum. Idem, Nullam ipse nauem, praeterquam duos lembos, qui non plus quam sedecim remis agerentur, haberet.

Remigijs subigere lembum. Virg. 1. Georg. 41.

¶ **Lembunculus, lembunculi,** pen. corr. maf. g. Diminutiuum (λήμπος) Tacit. lib. 1. 4. Nando deinde occurfu lembunculorum Lucrinum in lacum uectam. hoc est, occurfu nauicularum.

Lemna lematis, pen. corr. neut. gen. (λήμνα) Sumptio, Argumentum. Martial. lib. 2.

Lemnata si quavis cur sint ascripta, docebo: Vt si malueris, lemna sola legas. Idem alibi.

Viuida componit epigrammata, mortua ponit Lemnata. Cic. 2. de Diuin. 162. Sed demus tibi istas duas sumptiones, ea quae λήμνα appellat. Dialectici: sed nos Latine loqui malumus, etc. Hoc die adhuc assumptiones siue assumptiones uocamus.

Lemniscus Syracusanum uerbum est, quo stricta angustaq; tanta significatur. Ausonius, Et quae iam dudum tibi palma poetica floret, Lemnisco ornata est, quo mea palma caret.

Lemnisci lemnicorum, maf. gen. (λήμνισκος) Fasciole corollae, ex coronis dependentes, propterea dicuntur, quod antiquissimum fuit genus coronarum lancearum. Haec Festus. Plaut. Pseud. 2. 2. 16.

Vnguente, atq; odores, lemnicos, corollas dari dapulas. Plin. lib. 21. cap. 3. 1. Crassus diues, primus argento auroq; filia imitatus, ludis suis coronas dedit. Accesserunt quoq; et lemnicos, quos adijci ipsarum coronarum honos erat propter Hetruscas, quib. iungi, nisi aurei non debebant.

Kk 3

¶ Lemniscatus, pen. prod. (λεμνισκός) Adiect. ut, Palmis lemnicata. Cic. pro S. Roscio Amer. 61.
 Lemnos] Ἰνσὺλα, quae et Hypsipyla dicitur, ab Hypsipyla Thoantis filia, quae in ea regnavit: Haec est in Aegeo mari, ab Oriente Trotam, ab Occasu Athon spectans, à Borea Thraciam: ab Austro, sed longo tractu, Cretae opposita est, in ea colebatur Vulcanus deus ignis. Vnde et Lemnius ardor dicitur à poetis. A Lemno, terrima quaeq; facinora apud Graecos lemnia dicuntur. Et Lemnia terra, exiccandi vim habens, in eaq; caprimus sanguis miscetur, et idcirco rubrica appellatur.
 Aequorea Lemnos. Valer. 2. Argon. 26.
 Cadens Lemnus. Claud. de Gigantomachia, 17.
 Vulcania Lemnos. Valer. 4. Argon. 87.
 ¶ Lemnius, Adiect. (λεμνιος) Quod est ex Lemno: ut Turba Lemnia. Ouid. in Ibin, 80.
 Saxa Lemnia. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 13.
 ¶ Lemniacus, penult. corr. (λεμνιάκος) Aliud adiect. ut Stirps Lemniaca. Ouid. 2. Metam. 152. Intelligit Erichthonium.
 Antra Lemniaca. Stat. 3. Sylu. 1. 27.
 Catena Lemniaca. Stat. 3. Thebaid. 55.
 Lemonia] tribus. Vide Tribus.
 Lemonium] Herba. Plin. lib. 2. 5. cap. 9. 6. Lemonium succum lacteum mittit concrecentem gummi modo humidis locis. Quidam uoluerunt eandem esse ex descriptione Dioscoridis, cum ueratro nigro.
 Lemures] Lemurii, pen. corr. masc. gen. (λεμυρίων) Laruae nocturnae, et terrificationes imaginè et bestiariū, inquit Nonius. Varro de uita P. Rom. lib. 1. Quibus temporibus in sacris fabam lactant nos, ac dicunt se Lemures domo extrianuam eijcere.
 Nigri Lemures. Pers. Satyr. 5. 19.
 Nocturni Lemures. Horat. 2. epist. 2. 4. 2.
 ¶ Lemuria, Lemuriorum (λεμυρία) Festum Lemuribus sacrum.
 Lemuria festa, quasi Lemuria dicta sunt. Romulus enim Lemuria defuncto fratri Remo instituit, quae postea Lemuria, unius literae mutatione dicebantur: ut, ait Ouid. 5. Fast.
 Lena] Vide Leno.
 Lenaxus] λεναῖος, scribitur cum diphthongo, quo nomine dictus est Bacchus, et τοῦ τῆς ληνῆς, quod lacum significat: hoc est, uas in quo uiae exprimentur. Virg. lib. 2. Georg. 1.
 Huc pater o Lenae, tuis hic omnia plena Muneribus.
 Dona Lenae, hoc est, Bacchica: Vinum. Stat. 4. Sylu. 6. 17.
 Honorem Lenaeum libat. Virg. 4. Aeneid. 4. 2. id est, unum.
 Latices Lenae. Virg. 3. Georg. 102.
 Lenis] et hoc lenē (λενός, ἡσυχία) Quidam à lento dictum existimant: nam lentum proprie significat tenerum et facile flexuosum. Lene autem dicitur, quod tactu nullam asperitatem habet.
 Lene et Asperum, contraria. Cic. 2. de Finib. 63.
 Aura lenis. Ouid. 2. de Rem. amor. 83.
 Lenissimus Auster, et mitis. Cic. ad Att. lib. 7. 122. 1.
 Lenes cibi et Acres, apud Celsum opponuntur, lib. 2. cap. 21.
 Flabra lenia. Virg. 3. Georg. 40.
 Merum lene. Horat. 3. Carm. ode 29. 1.
 Spiritus lenis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 12.
 Tormentum lene. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.
 Venenum lene, Quod dulcem quodammodo et uix sensibilem mortem inducat. Cic. ad Att. lib. 2. 36. 2.
 Ventus lenis. Virg. 6. Aeneid. 42.
 Velatus lenis. Ouid. 12. Metam. 107.
 Lene unum, Delicatum, non uehemens, aut asperum, neque

linguam aut cerebrum feriens. Terent. Heaut. 3. 1. 50. Cels. lib. 2. cap. 18.
 Lenis sonus. Placidus. Cic. 2. de Orat. 31.
 Lenis, transfertur ad animū, et pro miti modestoq; accipitur. Plaut. Epid. 11. 34.
 Habe animum lenem, et tranquillum face. Terent. Heaut. 3. 1. 29.
 Si te tam leni et uicto esse animo ostenderit.
 Carmina lenia. Lucret. lib. 5. 277.
 Consilium lene. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.
 Dominus non lenis. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 19.
 Lenissimus homo et natura, et consuetudine, et disciplina. Cic. 3. Verr. 56.
 Ira lenior. Ouid. 2. Trist. 26.
 ¶ Leniter, pen. corr. (leniter) Aduerb. Moderatè suauiter. Leniter arrire. Cic. 1. de Finib. 40.
 Leniter disputare. Cic. 4. Acad. 22.
 Leniter agere: hoc est, Modestè. Liu. 7. bel. Pun. 52.
 Ire leniter. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 2.
 Placide leniterq; procedere. Cels. 1. bel. Ciuil. 274.
 Suspensis leniter alis. Liu. 1. ab Vrbe, 154.
 Leniter pungit eos animi dolor. Cic. 3. Tusc. 104.
 Leniter aut minaciter tentare. Plaut. Stich. 18. 2.
 Leniter illustrans nox. Plin. lib. 2. cap. 18. 2.
 Manipulatum leniter cõponitur amoniū. Plin. lib. 12. cap. 13. 2.
 ¶ Lene, Aduerbium (λενωδῶς) Idem, Martialis, Tepida natabis lene Congedi uada.
 Aura aspirans lenius. Catul. ad Mallium, epigr. 63. 13.
 ¶ Lenitas, pen. corr. lenitatis (λενότης) Suauitas. Plin. lib. 26. cap. 8. 7. Differentia intelligitur lenitate gustus.
 Lenitas, Mansuetudo, facilitas, modestia. Cic. in Partit. Lenitas est iustitia in moderatioe animaduertendi.
 Inepta lenitas patris. Vide Ineptus.
 ¶ Lenitudo, pen. prod. lenitudinis, f. g. (λενωδία) Clementia, suauitas. Cic. 5. Tusc. 67. Lenitudo orationis, mollitudo corporis. Idem 6. Verr. 120. Nimia in istum non lenitudine, sed etiam liberalitate oppugnauer.
 ¶ Lenimentum, ἡσυχία, Quod aliquid lenit et dulcorat. Plin. lib. 2. 5. cap. 5. 21. Nuper inuenere dissectis raphanis infere re elleborum, rursusq; cõprimere raphanos, ut transeat uis, atq; eo lenimento dare.
 ¶ Lenimen, pen. prod. leniminis, n. g. (λενωμῆς) Idem. Ouid. 11. Metam. 91. — addidit illis Hoc quoq; lenimen, quo solo flexit amantem.
 ¶ Lenio, lenis, leniui et lenij, lenitum, pen. prod. (λενωμιον) lenire, Polire, Leuigare. Colu. lib. 5. cap. 11. 3. Quum deinde truncum recideris, acuto ferramento plagam lenito. Sic legit Calepinus. Exemplaria autem quotquot uidimus, lenito legunt, ut et paulo post.
 Lenire, Placare, mitigare, flectere. Salust. In tali tempore tantu uis hominis magis leniunda, quam exagitada uidebatur.
 Lenire, imminuere, leuare, adiuuare. Terent. Heaut. 1. 1. 75. — pro se quisq; sedulo Faciebat, quod illam mihi lenirent miseriam.
 Lenitur aegritudo. Cic. 3. Tusc. 89.
 Lenire animos concordia. Cic. 1. de Finib. 71.
 Animum dictis. Virg. 6. Aeneid. 94.
 Clamorem. Horat. 1. Carm. ode 27. 2.
 Curas fomno. Virg. 4. Aeneid. 106.
 Desiderium, Consolari. Cic. Trebonio, lib. 15. 21. 13.
 Dolentem lenire solando. Virg. 4. Aeneid. 79.
 Dolorem leniuit morte. Silius lib. 17. 96.
 Dolores lenire requie. Ouid. 13. Metam. 94.
 Moras lenire. Ouid. epist. 18. 42.

Noctem

Noctem lenire. Propert. lib. 4. eleg. 9. 1.
 Nomina leniri possunt. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 6.
 Pauorem hostij leniuit. Silius lib. 8. 16.
 Remedia aspera molli manu et leui lenire. Quint. lib. 2. ca. 49.
 Panis leniet somnium. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 4.
 Superos lenire rogando. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 1.
 Tempestates. Plin. lib. 18. cap. 29. 8.
 Tempus lenit odium. Ouid. in Ibin, 9.
 Tigres et leones lenire. Horat. de Arte, 80.
 Timorem lenire. Virg. Aeneid. 91.
 Lenibo, etiam facit in futuro. Propert. lib. 3. eleg. 21. 7.
 Lenibunt tacito uulnera nostra sinu.
 Leno] lenis (λενωδός, ἡσυχία) Communis generis, quamuis habeat femininum lena, ut ait Priscianus: quo nomine significatur is qui scortorum productor est, etiam inuolator personarum, qui legibus uindictatur. Dicitur uel ab illiciendo, quod adolescentu- los alliciat: uel à leniendo, quod leniendo animos adolescentum corrumpat. Terent. Adelph. 2. 1. 34.
 Leno ego sum, sciteor, perniciis cõmunis adolescentium, Perturus, pestis, et c.
 Auarus leno. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 5.
 Leno infidiosus. Horat. 2. epist. 1. 35.
 ¶ Lena, lene (λενωδός) Lenas appellat Vlpianus De ritu nupt. l. palam. quae mulieres quae stuaris prostituunt. Lenam accipimus et ea, quae alterius nomine hoc uita genus exercent: siqua camponam exercent, in ea quae stuaris corpora habet (ut multa assolent sub pretextu instrumenti cauponarij prostitutas mulieres habere) dicendum, hanc quoque lenae appellationem contineri. Vide Leno.
 ¶ Lenillus, lenullus, penult. corr. Diminut. (λενωδῆλον) Paruus leno. Plaut. Poenulo, Ita ut occipit dicere lenulle, de illa pugna.
 ¶ Lenunculus, lenuncul, pen. cor. (λενωδῆλον) Aliud diminutum. Plaut. Poenulo, 19. 8.
 Sic derisorem are militari tetigero lenunculum.
 Lenunculus, Nauigium piscatorium. Salust. libro 1. Hist. Indici forte per noctem lenunculo piscandum. Caesar 2. bel. Ciuil. 18. 6. Horum fuga nauium onerariarū magistros incitabat. Pauci lenunculi ad scilicet imperiumq; conueniebant.
 ¶ Lenonius, Adiect. (λενωνας) Quod ad lenonē pertinet. Plaut. Rud. 31. 30. — ne ut leno postules Te hic fide lenoni uti.
 ¶ Lenocinium, lenocinijs (λενωσίνιον) Vlpian. in l. palam. ff. de ritu nupt. Lenocinium facere non minus est, quam corporis questum exercere. Cic. 5. Verr. 5. Pudorem et pudicitiam qui colit, potest animo e quo istius quotidiana adulteria meretriciam disciplinam, domesticum lenocinium uideat. Vlpian. de ijs qui notantur infamia. l. athletas, Lenocinium facit, qui quae stuaris mancipia habuerit: sed et qui in libris hunc questum exercet.
 Lenocinium, Exquisitor elegantiæ. Sueton. in Augusto, Omnis lenocinijs negligens, et in capite comendo incuriosus. Cic. 2. de Nat. deor. 220. Perficiuum est enim quod compositione unguentorum, quod ciborum conditiones, quod corporum lenocinia procefferint.
 Lenocinium, Delinimentum, allestamentum, illecebra, blanda assimulatio. Cic. pro Seft. 121. Et se uitiorum illecebris et cupiditatum lenocinijs dederunt. Quint. lib. 4. cap. 2. Caeret enim ceteris lenocinijs expositio: et nisi commendetur hac uenustate, iaceat necesse est.
 ¶ Lenocinor, pen. cor. lenocinarius (λενωσίνιον, ἡσυχία) lenocinari, Lenocinium facere.

¶ Lenocinari, per translationem, pro Blandiri, siue Allicere, quemadmodum lenones facere solent. Cic. 1. Verr. 26. Tibi seruiet, tibi lenocinabitur, minus aliquanto cõtendet quam potest Budeus.
 Lenocinari, Gratiam conciliare. Plin. lib. 2. epist. 9. c. Potest tamen fieri, ut quanquam in his difficultatibus, libro isti nouitas lenocinetur. id est, gratiam conciliet. Quint. lib. 5. cap. 2. Budeus.
 Lenobates] pen. cor. Vna calcator.
 Lens] lenis, f. g. (λενωδός) A ledo deductum uerbum. Est capitulis animalculum, quod deinde in pediculum conuertitur. Plin. lib. 28. cap. 11. 3. Quo cum aceto calefacto et lentes tolluntur. Idem lib. 29. cap. 6. 5.
 Lens] lentis, foen. ge. (λενωδός) Genus leguminis: à lenis nomen factum, quod qui ea uescuntur, lenes ac moderati sunt. Plin. lib. 15. cap. 12. Inuenio apud ueteres auctores, æquanimitatem fieri uescentibus lente. Virg. 1. Georg. 46.
 Nec Pelusiaca curam spernabere lentis.
 Lentim, pro lentem, frequens apud Catonem: ut, cap. 35. Lentim in rudeto et rubrico loco, qui herbosus non fiet, seritio.
 ¶ Lenticula, lenticule, pen. cor. Diminutium (λενωδῆλον) Vitur Plinius lib. 35. cap. 11. 3. Folia sunt lenticule similia. Idem lib. 18. cap. 12. 5.
 Lenticula, pro legumine, similis quidem lenti est, sed diuersa. Quod si Theodoro Gaze credimus, phacem Graeci uocant. Nam lentem, non phacem, sed phacon dicunt. Hermolauus.
 Lenticula quoq; à Plinio et ceteris uocatur lens coctia. de qua prouerbiū illud fertur, τὸ ἐν τῇ φωνῇ μὲν φωνή: hoc est, Vnguentum in lenticula: cuius meminit in Epistolis ad Atticū Cicero, in mentione Lentuli: et M. Varro, et Gellius, Atbenus quoq; in Cœnis. Ex Hermolao. Tradit Ruellius lib. 2. cap. 40. hoc prouerbiū in eos iactari solitum, qui nullorum discrimine quas agunt aut dicūt, pari mixta cūcta molliuntur: quos, ut apud Senecam et Gellium, infrunitos appellamus, Graeci cacozelos et apirocalos.
 Lenticulae, Maculae in corpore sunt, quae lentiginis dici solent. Celsus lib. 6. cap. 5. Lenticulas tollunt galbanum et nitri.
 Lenticula, Vasis genus est: à figura lentis dictum, ut ait Plinius, cuius etiā meminit Celsus: uideturq; id esse, quod discos appellatur Dioscoridi. Vnde et Lenticularis forma, L. Apuleio in Floridis. Haec Hermolauus. Quidam hoc nomen à leniendo deducunt, aiuntq; esse uas olearium, ex quo reges et sacerdotes limbebantur.
 Lenticula. Plinius lib. 37. cap. 12. 4. Nunc communiter ad omnium gemmarum obseruationem pertinentia dicemus, opinioniones secuti aucthorum. Causae aut extuberantes, uiliores uidentur aequalibus. Figura oblonga maximè probatur, deinde quae uocatur lenticula, postea clypeidos et rotunda, angulosis minima gratia.
 Lentè, Lentefco] Vide Lentus.
 Lentigo] pen. prod. lentiginis, f. g. (λενωδός) Macula subrufa, et interdum in facie ad lentis similitudinem. Plin. lib. 20. cap. 20. 9. de atriplice. Nec nisi mutata saepe aqua coquenda, stomacho contrariū esse, lentiginis et papulas gignere. Idem li. 20. ca. 6. 10. Lepras, lichenas, lentiginis exulcerat.
 Lenticiscus] lentisci, f. g. (λενωδός) Arbor, quae mastichen gummi modo sudat, et est tristia. Columella lib. 5. cap. 10. 6. In imum serobem lentisci taleam inuerso cacumine demittito. Martial. lib. 6. 74.
 Foditq; tonsis ora laxa lentiscis. Cic. de Diuinat. Ex antiquo poeta, Iam uerò semper uiridis, semperq; grauaata Lenticiscus tricipiti solita grandescere factu: Ter fruges fundens, tria tempora monstrat arandi.

Kk 4 Lenn

Lentiscum dictam putauerim, quod liquore quodam lentescat: nam & resinam ubiq; sudat. Lentisci fructum Hippocrates febunda, & arborem febimon nominavit. Ruellius libro 1. capite 20.

Lentiscum maudit. Adagium est, ut ait Hermolaus, aduersus eos qui nimio se comendi studio superfluunt, quasi dentibus excrendis & fricandis tantum incubent prae desidia. Nam hoc lentisco dentiscalpium, uel poeta Martialis commendat hoc disticho, libro 14. 22.

Lentiscum melius: sed si tibi frondea cuspis
Defuerit, dentes pinna leuare potest. Quo in loco lentiscum generis est neutri, quia pro arboris ligno sumitur.

Lentiscimus, pen. corr. Adiectiuum (λενισμός) Ex lentisco factum. Plin. lib. 23. cap. 2. 7. Tunc addito lentiscimo oleo.

Lentisciferus, pen. corr. Adiectiuum (λενισφόρος) Ferens lentiscos: ut, Linternum lentisciferum. Ouid. 15. Metam. 143.

Lentitia, Lentitudo, Lento lentas, Lētor lentoris, Lentulus Adiectiuum] Vide Lentus.

Lentulus] pen. corr. (λεντοῦλος) Cuius Romanus, cuius extant multae epistole ad Ciceronem.

Lentulus, cognome fuit Corneliorum, inde illis inditum, quod lentem optime fererent. Id quod Plin. tradit lib. 18. cap. 3. Cognomina etiam, inquit, prima inde: Pilumni, qui pilum pistrinis inuenerat: Pisones, a pisendo. Iam Fabiorum, Lentulorum, Ciceronum, ut quisq; aliquod optime genus fereret. Hinc denominatum.

Lentilitas, pen. corr. (λεντολογία) Cicero ad Appium, lib. 3. 7. 13. Villam Appietatem aut Lentilitatem ualere apud me plus, quam ornamenta uirtutis existimas? Vide Appietas in Appius.

Lentus] Adiectiuum (λεντός, λενωτός) Tener & flexibilis. Plaut. Afsina. 11. 29.

Vbi sepe ad languorem tua duritia dederis otio
Validos lictores ulmeis affectos lentis. Virg. 5. eclog. 4.

Lenta salix quantum pallenti cedit oliua.

Brachia lenta. Horat. Epod. 15. 2.

Hastile lentum. Ouid. epist. 4. 18.

Radix lenta. Ouid. 11. Metam. 16.

Rami lentis. Virg. 4. Georg. 112.

Lenta uincula escaria: id est, tenacia. Plaut. Men. 3. 18.

Lentus in frangendo calamus. Plin. lib. 12. cap. 22. 3.

Lentus, Facilis. Lucilius Sappharum lib. 11. Lucius Cotta senex
Craffi pater, huius Paneti magnus, trico fuit nummarius,
soluere nulli lentus. Nonius.

Lentus (λενωτός) Tardus. Cic. de Rep. lib. 5. 5. Marcellus ut taceret pugnae maximus, & consideratus & lentus. Valerius Max. lib. 1. cap. 2. Lento enim gradu ad uindictam sui diuina procedit ira, tarditatemq; supplicij grauitate compeusat. Quintil. lib. 9. cap. 4. Particula graues, acres, lentas, celeres, remissa.

Lentus coepit terra cunctaris Ibera. Silius lib. 3. 36.

In ira lentus. Ouid. epist. 16. 50.

Cupido lentus. Horat. 4. Carm. ode 13. 2.

Ignibus lentis macerari. Horat. 1. Carm. ode 13. 2.

Ira lenta. Ouid. epist. 3. 5.

Lenta mora. Martial. lib. 1. 23.

Pasibue lentis peragere iter. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 2.

Lentior pugna. Liu. 10. bel. Pun. 83.

Spes lenta. Ouid. epist. 2. 2.

Lentus, Securus & ociosus. Virg. 3. eclog. 1.

Nos patriam fugimus, in Tityre lentus in umbra
Formosam, &c.

Lentus spatiaue sub umbra. Ouid. 1. de Arte. 14.

Lentus, Frigidus. Virg. 1. Georg.

— noctis lentus non deficit humor.

Tellus lenta gelu. Propert. lib. 4. eleg. 3. 8.

Lentus color. Plin. lib. 12. cap. 25. 10. Color in quacumq; natione praesertim rufus, & pinguis lentus.

Lentus ignis est palmis: hoc est, moderatus, non usque adeo caelens. Plin. lib. 13. cap. 4. 11.

Lentus tepor. Remissus. Plin. lib. 12. cap. 19. 10.

Carbonibus lentis urere aliquem. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 10.

Amor lentus me torret. Horat. 3. Carm. ode 19. 6.

Lenta uincitas, Tenax & longa. Plin. lib. 8. cap. 27. 4.

Virgis salicis lentior. Ouid. 13. Metam. 171.

Lentulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum. Cic. ad Attic. lib. 10. 20. 33. An existimas illum in isto genere lentulum aut restitutum nemo est minus.

Lentē, Aduerb. (λενωτός) Tardē & cunctanter. Plin. epist. 13. 4. Ac tum quoque lentē, cunctanterq; ueniunt.

Afilius lentē gradiens. Ouid. 11. Metam. 36.

Lentē ferre, Patienter ferre. Cic. 2. de Orat. 102.

Lentē ferre iniurias, Leniter & placidē. Cic. in Hortensio.

Lentē agere: hoc est, remissē & segnitē. Liu. 1. ab Vrbe, 4. 2.

Lentē ac fistulosē probare aliquem. Cic. ad Attic. lib. 2. 16. 3.

Lentissimē mandere. Colum. lib. 2. cap. 15. 3.

Lentius disputare. Cic. in Parad. 10.

Lentē nasci, hoc est, Tardē. Plin. lib. 12. cap. 14. 9.

Lentitia, lentitiae (λενωτοσύνη) Flexibilitas & mollitia. Plin. libro 16. cap. 37. 2. Alia uirgas sequacis ad uinctura lentitiae.

Lentitudo, penult. prod. lentitudinis (λενωτοσύνη) Tarditas. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 58. Nam illud non solum est grauitatis, sed nonnunquam etiam lentitudinis. Idem 4. Trist. 66. Eamq; quam lentitatem nos dicimus, uisio lentitudinis nomine appellant.

Lentitudo exitus uel mortis. Tacit. lib. 16. Idem lib. 15.

Lentor, lentoris, masc. gen. (λενωτόρνος) Humor tenax & glutinosus, inquit Budens. Plin. lib. 9. cap. 51. 3. de piscium generatione. Quae durioris testae sunt, ut murices, purpurae, saluariae lentore. Colum. lib. 5. cap. 6. 5. Vi aliquem tamen succum & lentorem habeat, inijciemus areis. Plin. lib. 13. cap. 5. 2. Fert & spliculos emittentes quaedam animalia seu culices, lentoremq; resinofum.

Lento, lentas (λενωτός) lentare. Virg. 3. Aeneid. 77.

Antē & Trimacia, lentandus remus in unda. Scriuius, Lentandus: aut lentē tibi nauigandum est. nam totam Siciliae circuit. Aut siccandus, unde Lentum uimen dicimus, id est, flexibile.

Arcus lentare. Stat. 1. Achil. 88. hoc est, siccere.

Lentēo, lentēs, lentui, lentere. Esse lentum, molle ac tenerum. Lucilius, Lentet opus, dixit.

Lentescio, lentescis (λενωσκειν) lentescere, Lentum, seu tenerum ac molle fieri, uel glutinosum & tenax. Virgil. 2. Georg. 50.

Sed picis in morem ad digitos lentescit habendo. Scriuius, Lentescit, cohaeret. Colum. lib. 11. cap. 2. 70. Quae si natura minus lenta est, ante dies quindecim praecidenda, & purgata in stercore obruenda est ut lentescat. Idem lib. 2. cap. 11. 9. Budens.

Lentescere dente. Plin. lib. 12. cap. 16. 3.

Curae lentescunt tempore. Ouid. 2. de Arte, 72.

Lenulus, Lenunculus] Vide Leno.

Leo] les, leui (λεων) lere, Nunc in usu non est. Compositus autem eius usurpantur: Deleo, Releo.

Leui, praeteritum. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.

Græca, quod ego ipse testa Condittum leui. Vbi Porphyrio,

phyrio, leuisse se gypso utiq; uult intelligi. Huic contrarium est Terentianum illud,

Releui doli: atq; omnes serias. quod significat, aperui, & quasi regypsau.

Leo] Byzantius, auktor Platonis, Sophista nobilis, Philippo contra Byzantium uenienti occurrens, Dic age, inquit, Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mentis? At ille, Amor, inquit, tuæ patrie, qua uti potiar, ueni. Leo excipiens, respondit, Atqui instrumento musico, nō bellico amantibus opus est. Hec ex Philostrato. Suidas uerō de eodē ait, quod Philippus quum Leonem in expugnatione Byzantij præter ceteros aduersantem haberet, epistolas ad Byzantios scripsit calumnias plenas, ut si uoluisset tantum dare pecunie Leoni, quantum petebat, iamdudum urbe fuisset positus, ciues hoc accepto, domum eius circumstetere: ille sibi metuens, laqueo uitam finiuit. Hec Suidas.

Leo] leonis, masc. gen. (λεων, λειων) Notum animal. Vide Plin. lib. 8. cap. 16. Huius sexmina dicitur leona.

Genus acre leonum. Ouid. 4. Fast. 43.

Triste leonum seminium. Lucret. lib. 3. 149.

Vis uolenta leonum. Lucret. lib. 3. 609.

Apher leo. Horat. 3. Carm. ode 23.

Auidus. Ouid. epist. 9. 8.

Cesius. Catull. de Acme. 4. 2. 2.

Flauus. Horat. Epod. 16. 7.

Frendens. Silius lib. 10. 5.

Faluus leo. Virg. 2. Aeneid. 14. 5.

Hirsutus. Ouid. epist. 9. 23.

Horridus. Senec. Herc. Oeth. 12. 11.

Innoxius. Vide Innoxius.

Insanus. Horat. 1. Carm. ode 16. 3.

Iracundus. Ouid. 1. 5. Metam. 18.

Iubatus. Senec. Thyest. 8. 22. Vide Iuba.

Magnanimus. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 7.

Magnus. Virg. eclog. 4. 5.

Rapidus. Horat. de Arte, 80.

Senuus. Lucret. lib. 3. 62.

Sanguineus. Valer. 3. Argonaut. 119.

Tonus. Claud. 2. in Eut. 61.

Trux. Valer. 3. Argon. 92.

Validus. Lucret. lib. 5. 197.

Violentus. Ouid. 2. Metam. 17.

Leo marinus ex cancerum genere. Plin. lib. 32. cap. 11. 7.

Leo signum caeleste. Plin. lib. 17. cap. 24. 1.

Stella uesani leonis. Horat. 3. Carm. ode 29. 4.

Aestiuus leo. Claud. 1. in Ruff. 74.

Leoninus, pen. prod. Adiect. (λεωνίνος) Quod ad leonem pertinet, ut,

Adeps leoninus. Plin. lib. 24. cap. 17. 9. Et Leonina species, Varro 2. de Re rust. cap. 9. 4.

Leochares] pen. corr. Sculptor eximius, qui auctore Plin. lib. 36. cap. 5. unius fuit eorum qui caeli uere Mausoleum.

Leonides] pen. corr. Nobilis Sparta, deinde Lacedaemoniorum rex, qui aduersus Xerxen penē incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, Pergite animo forti, hodie apud inferos forte coenabimus. Cecidit ad Thermopylas, quum illas angustias custodiret. Fuit & alius Leonides, Alexandri pedagogus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 7.

Leontice] leontices, pen. corr. f. g. Herba. Plin. lib. 25. cap. 11. 3. Cacalia, siue leontice uocatur: semen margaritis minutis simile, dependentis inter folia grandia, in motibus ferē. Hec inquit Ruell. lib. 2. cap. 141. officinis dicitur carui agreste.

Leontios] Gemma. Plin. lib. 37. cap. 11. 5. Sunt & a leonis pelle & pantherae nominata, leontios, pardalios.

Leontopetalon] pen. corr. (λεοντοπέταλον) Herbae genus, pedi leonis folia similia habentis, quam eandem esse cū consiligne Plinij, nonnulli putant ex descriptione Dioscoridis. Plin. lib. 27. cap. 11. 3. Leontopetalon, alij rhabarion uocāt, folio byssice, caule frimipedali, ale multae, semē in cacumine in filiq; cicoris modo, radix rapo similis, grādis, nigra.

Leontophonon] pen. corr. (λεοντοφώνον) Exiguus uermis esse dicitur, nec alibi nascens quam ubi leo gignitur: quo gestato, statim expirat leo. Plin. lib. 8. cap. 38.

Leontopodion] λεοντοπόδιον, Plin. lib. 26. cap. 8. 10. Herba haec amatoria est, quam ferē eandem esse cum camo, refert Barbarus in Dioscoridem. Vide Ruell. lib. 3. cap. 130.

Leopardus] leopardus (λεονοπαρθένος) Animal ex leone & panthera natum, uel ex pardo & leone: nigris maculis leoninam pellem distinguentibus, & iuba caret. Vide Plinium libro 8. cap. 16.

Leosthenes] pen. corr. Nomen uiri, qui quum sponsus esset, & Lamiacum bellum concitasset, interfectus est. Ob cuius amorem sponsa, Demotionis Areopagitarum principis filia, se interfecit: sicut Hieronymus contra Iouinianum testatur. Suidas ait, bello contra Macedones lapide percussum in caput improvisē, in proelio cecidisse.

Lepadusa] siue Lopadusa, pen. prod. insula Siciliae, a patellis ostrorum genere dicta, quasi patellaria.

Lepidium] lepidij, n. g. (λεπίδιον, λεπίδος) Herba Colum. li. 12. cap. 8. Sunt qui satiuū, uel etiā syluestris lepidij herbam quum collegerunt, in umbra siccant. Plin. lib. 19. cap. 8. 33. Prægrinum fuit & lepidium. Seritur a Fauonio. Dein quū fructuauit, iuxta terra praeciditur. Tunc runcatur, sterco-raturq;. Hæc herba hodie in Italia non reperitur, ut ait Matthioli.

Lepidotes] dis, pen. prod. f. g. Gemma quae squamas piscium imitatur. Plin. lib. 37. cap. 10.

Lepidus] pen. corr. Adiectiuum (λεπίδης, λεπίδας) in quo leporis est pherimum, inquit Donatus, & tam de hominibus quam de oratione & alijs dicitur rebus. Plaut. Milit. 10. 65. At quidem illuc etatis qui sit, non inuenies alierum Lepidorem ad omnes res. Terent. Eun. 3. 3. 25. O capitulum lepidissimum.

Nimum lepidus. Vide post Nimis.

Cantio lepidus & suauis. Plaut. Stich. 15. 19.

Cardo lepidus. Plaut. Curc. 2. 94.

Causa lepidus. Plaut. Trinum. 11. 58.

Comix lepidissima. Catull. de Gallo, epigram. 73. 1.

Dictum lepidum. Horat. de Arte, 56.

Dies lepidus. Plaut. Aul. 28. 4.

Facinus lepidum. Plaut. Pœn. 14. 79.

Fama lepidus. Plaut. Trinum. 6. 96.

Forma lepidus & liberalis. Plaut. Epid. 2. 41.

Libellus lepidus. Catull. ad Cornelium, epigr. 1. 1.

Literæ lepidus. Plaut. Pseudolo. 3. 25.

Locus lepidus. Plaut. Bacchid. 1. 51.

Mores lepidi. Plaut. Mostel. 4. 12.

Nuncium lepidum. Plaut. Stich. 5. 2.

Lepidi & deliciai pueri. Cic. 2. in Catil. 42.

Tabellis lepidis, lepidus conscriptis manu. Plaut. Pseud. 3. 26.

Versus lepidi. Catull. ad Flauium, epigr. 6. 4.

Vnguentum lepidum. Plaut. Casin. 6. 12.

Lepida memoratu. Plaut. Bacch. 1. 28.

Lepida & concinna, citō satietate afficiunt aurium sensum fastidiosissimum: ampla & pulchra diu placere possunt. Athor ad Heren. lib. 4. 181.

Lepidus, Polius, inquit Donatus, ut uolūt lamina.

Lepidum, pro Lepidē Plaut. Pœn. 14. 39. Lepidum eloquere. Lepidē,

¶ Lepidē penult. corr. Aduerbiū (λεπιδος) Cum gratia. Cicerō ad Atticum, libro 2. 18. 2. Nunc fit lepidē illa ελεπιδος radiorum.

Lepidē hercle adiuuas: hoc est, eleganter et ad tempus. Plaut. Persa, 1. 4. 5.

Lepidē effictam mea hera officium. Plaut. Truc. 1. 6. 1.

Ego hoc effictum lepidē tibi tradam, iacē. Plaut. Curc. 8. 15.

Lepidē intelligere. Plaut. Trucul. 1. 4. 9.

Lepidē stratus lectus. Plaut. Pœn. 9. 8. 4.

Lepidē hercle animum tentauit tuum. Plaut. Aulul. 31. 18.

Lepidē memoras. Plaut. Bacchid. 1. 33.

Lepidē uolo molliculās eficas. Plaut. Casin. 11. 55.

Vin' in lepidē faceret' v. loquere. Plaut. Milit. 13. 31.

Lepidē r' ferre gratiam. Plaut. Trucul. 4. 13.

¶ Lepidulē, pen. cor. (λεπιδουλος) Aduerbiū diminutiū. Plaut. Pseud. 7. 115. Eam circumducam lepidulē.

Lepis] dis, pen. cor. f. g. Squama aeris. Scribon. Largus.

Lepistae] Vasa quaedam antiquis usitata. Varro de Vit. pop. Rom. lib. 1. Lepistae etiam nunc Sabinorum fanis pauperioribus plerisque aut fictiles sunt, aut aeneae. Ex Notio.

Lepontij] Germanie populi, Alpium Rhaeticarum (montem sancti Gothardi uocant) incolae, apud quos oritur Rhenus fluius: ut testatur Caesar. bel. Gall. lib. 4. Plin. lib. 3. cap. 20. 2. Lepontios ac Salassios Thauriscos gētis idem Cato arbitrat. Ceteri ferē Lepontios relictos ex comitatu Herculis interpretatione Graeci nominis credunt, praesertim intra finis Alpium niue membris. Haec enim ille Lepontij quidem Rhetos habent ab Ortu, Insubres ad Meridicm; Salassios Sedunoscq; ad Occasum, Helueticos ad Septentrionem. De his longē plura Glarantus in Caesarem.

Leporis] lepōris, pen. prod. m. gen. (λεπορις, λεπορισιμωνος, πορις, ποριων) Quod et Lepos lepōris dicitur, quemadmodum honos. Est uenustas, et uoluptatis cuiusdam amoenitas, quae potissimum uerbis fit. Plautus Casina, 6. 3.

Nec pote quicquam commemorari quod plus salis, Plusq; lepōris habeat hodie. Plinius lib. 17. cap. 1. 4.

Crassus faceto lepōre solers.

Lepos quidam, facietasq; et eruditio libro digna. Cicero 1. de Oratore, 10.

Facetiarum et urbanitatis orationis, non scurrilis lepos. Cic. de claris Orat. 7. 4.

Sermonis lepor. Cic. pro Flac.

Lepor dicendi admirabilis: hoc est, ornatus, concinnitas, elegantia. Cic. 4. Acad. 33.

Non infaceto lepōre. Vide Infacetus.

Difertus lepōrum ac facetiarum. Catul. in Asiniū, epigr. 12. 2.

Magnus in iocando lepos erat in homine. Cic. 1. de Orat. 14.

Lepōre ac uenustate affluens. Cic. 7. Ver. 111.

Lepōrem quemdam et salem est cōsecutus. Cic. 2. de Orat. 55.

Nitidus et leuis lepor. Lucret. lib. 5. 253.

Vario distincta lepōre omnia. Lucret. lib. 5. 276.

Aeternum dare lepōrem dicitis. Lucret. lib. 1. 6.

Verborum lepōres illigantur in eo genere. Vide Illigo.

Persusa lepōre omnia corrident. Lucret. lib. 4. 17.

Medio de fonte lepōrū surgit amari aliquid. Lucret. li. 4. 228.

Lepotinus, Leporarium] Vide Lepus.

Lepra] lepra (λεπρος) Morbus qui alio nomine dicitur elephantia, siue elephantiasis. Et duplex est: una, quae incurabilis est, quam malam scabiem Horatius in Arte poet. nominat. Alia, quae potest curari. Plinius lib. 2. 4. Lacryma uittum ueluti gemma, lepras et lichenas et pforas nitro antepreparatas sanat.

Leprium] Plinio oppidum in Achaia prope Alpheum aemnem. Dicitur à lepra, qua curabantur ibi, quodam se flu-

mine mergentes. Hinc Lepriate, populi. Est et aliud Leprium in Arcadia, ut testis est Cic. lib. 6. ad Attic. Velus tamen exemplar hic legit Leprium.

Leptenacra] pen. corr. Promontorium gracile. Solinus, A promontorio Indiae, quod alij Leptenacrum, alij Drepanum uocauerunt. Vide supra in Drepanum.

Leptis] λεπτις, Africa minoris, quae Zeugitana provincia dicitur, duarum urbium nomen est. Est enim Leptis duplex: Minor, quae Sarrana cognominatur, à Sarranis Phoeniciae. Silius lib. 3. 52.

Tabraca tum Tyrium uulgus, Sarranaq; Leptis. Sabinus, Dea sunt Syries, inter quas Leptis unde Leptitani. Altera trans Syritim minorem sita, iuxta Oeam oppidum, Magna cognomen habet: illam Neapolim dici existimant, Haec Vadianus Mele enarrator.

Lepus] leporis, pen. cor. m. g. (λεπος, λεποδος, πορις) Animal uulgo notum. Varro lib. 3. de Re rust. cap. 12. Lucius Aelius putabat ab eo dictum leporem, à celeritudine, quod leupes esset. Ego arbitror à Graeco uocabulo antiquo, quod eum Aeoles Ecotij λεποριον, appellabant. Plautus Capt. 4. 81.

I modò, uenare leporem, nunc itum tenes. Vide Gellium libro 1. cap. 18.

Auriti lepores. Virg. 1. Georg. 62.

Faecidi leporis sapiens scētabitur armos. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 9.

Exagiatas lepus. Ouid. 3. de Arte, 132.

Paudum captare leporem. Horat. Epod. 2. 7.

Proxi lepores. Ouid. 1. de Remed. amor. 41.

Solicius lepus. Ouid. Fast. 75.

Venari leporem canibus. Virg. 3. Georg. 8. 2.

Lepus à posteriore parte, hoc est, à lumbis et duntibus pulpamentum de se praebet, eaq; corporis parte lautissimus est. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 9.

Faecidi leporis sapiens scētabitur armos. Terent. Eun. 3. 136.

Lepus tute es, et pulpamentum queris. Quod in thebes, hoc quaeris in altero. Et est τριπτον et αλλοιογενει. Vide Donat. in Eunuch.

Lepus, Piscis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11. 7.

¶ Lepusculus, pen. cor. Diminut. (λεπιδουλος) Cic. 6. Ver. 4. 2.

Si minus eiusmodi quippiam uenari potuerant, illa quidem certē pro lepusculis capiebantur, patellae, paterae, thuribula, et c. Sic 1. de Nat. deor. 121. Var. 3. de Re rust. cap. 3. 5. Et Colum. in Praesat. lib. 9. 1.

¶ Leporinus, pen. prod. Adiectiuum (λεπορινος) Quod ex lepori est: ut Leporinus cinis. Plin. lib. 28. cap. 11. 4.

Leporinum lac. Varro 2. de Re rust. cap. 11. 4.

¶ Leporarium, leporarij (λεποροποιον) Varro de Re rust. lib. 3. cap. 3. 1. Leporaria te accipere uolo, non ea quae ritia ui nostri dicebant, ubi soli lepores sint, sed omnia septa affixa uille quae sunt, et inclusa habent animalia quae pascentur, ibidem, cap. 12. Vide Gellium lib. 2. cap. 20.

Lerne] uel Lerna (λερνα) Argiui et Mycenaei agri locus est, super quem fuit Argos oppidum. Vnde

¶ Lerneus, Adiect. (λερναϊος) ut Palus Lerneae, ubi fuit hydra quinquaginta capitum, ab Hercule interfecta. Sunt qui scribant, Lerna regiumculam esse Arcadiae, à Lerho rege cognominatam.

Pestis Lerneae. Lucret. lib. 5. 6.

Venena Lerneae. Ouid. epist. 9. 23.

¶ Lernerferus, pen. cor. Adiectiuum (λερνερος) ut Venenum Lernerferum. Ouid. epist. 9. 29.

Leros] Insula est in Icario mari, Straboni lib. 4.

Lertosa] teste Ptolemaeo lib. 2. cap. 6, Hispaniae urbs: Straboni Dertosa: Hodie Tortosa dicitur.

Lesbos

Lesbos] λεσβος, Insula in Aegeo, Acolicarum urbium metropolis, et uniuersae Troadis imperium obtinuit. Vrbes in ea fuerunt: memorata diguae, Mitylene, et ab ea nunc insula uocatur, et Pyrrha in Occidentali litore sita. Fuit et Eressos, et Antissa cum portu, et Methimna.

¶ Lesbios, pen. corr. Adiectiuum. (λεσβιος) et Lesbos, pen. prod. Horat. 1. Carm. ode 1. 7.

Lesbium refu sit tendere barbiton.

plestrum Lesbium Horat. 1. Carm. ode 2. 6. 3.

Vna Lesbia. Horat. Epod. 9. 7.

¶ Lesbis, huius Lesbidis, pen. cor. (λεσβις) Patronymicum f. g. à loco. Ouid. epist. 3. 7.

—forma praestante puella.

Lesbides, euerfa, et c. Idem epist. 21. 4. 0.

Lesbides aequoreae nupturae, nuptaq; prolest.

Lesbides Aeolici nominata dicta byra.

Lesius] huius lessis (λεσβιος) Luzubris euulatio. Plaut. Trucul. 2. 6. 13.

Thetis quoq; etiam lamentando lessum fecit filio. Cic. 2. de Legib. 93. Mulier genus ne carpito, neue lessum funeris ergo habeto. His enim uerbis significatur, lamentationem lugubrem in funeribus prohiberi.

Letorum] siue Piratarum regio, in India auctore Ptolemaeo lib. 7. cap. 2. Hodie regnum Pego dicitur. Huius incolae sylesres esse dicuntur et in specubus habitare. Ferunt in ea esse coruus albos, et psittacos.

Letrygones] pen. corr. (λετρυγονες) Populi in extremo Italiae, quos Vlysses apud Alcimouū narrat humana carne uesca, ut Cyclopa. Et Homerus scribit Letrygones, socios Vlyssis uerbis irasfixos, atq; igit affos comedisse. Plin. lib. 3. cap. 5. 23. Caieta portus, oppidum Formiae, Hormiae dictum, ut existimant, antiqua Letrygonum sedes. Verum ita appellati fuisse, quia latrones erant in eo sinu, et non τριετα, quod est lato cinium. Horum rex Amphibates fuisse scribitur. Graeci per e diphthongon scribunt in prima.

Insulas adijt Letrygonas. Tibul. lib. 4. ad Messalam, 12.

¶ Letrygonius, Adiectiuum (λετρυγονιος) ut Amphora Letrygonia. Horatius 3. Carm. ode 1. 6. 7.

Rupes Letrygoniae. Silius lib. 7. 56.

Lethalis] Vide Lethum.

Lethargus] lethargi, m. g. (λεθαργος) Est marcor et inextinguibilis penes somni necessitas, inquit Celsus lib. 3. ca. 20. cum alienatione mentis. Stipontinus, Lethargus morbus est, quem Latini torporem appellat. Dicitur autem lethargus, ut quidam putant, et non τριετα, hoc est, ab obliuione. nam in eo morbo accidit obliuio omnium rerum: à pituita humidiore frigidioreq; posteriore uentriculos cerebri occupante, in quibus est memoria. Plin. lib. 20. cap. 12. 1. Praeterea insaniam facere, et lethargos et iocineris uitia.

Vide nigra lethargi. Lucretius lib. 3. 170.

Adde, quod in nigra lethargi immergitur undas. id est, obliuiones similes his, quas facere dicitur aqua lethaea.

Gravis lethargus. Lucret. lib. 3. 95.

Grandi lethargo oppressus. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 20.

Pressus graui lethargo. Quintil. lib. 4. cap. 2. 76.

¶ Lethargia, Idem (λεθαργος) Plin. lib. 2. 4. cap. 9. 7. Semen instillatur in oleo decoctū capiti in lethargia et phrenesi.

¶ Lethargicus, pen. corr. (λεθαργικος) Qui lethargia laborat. Plin. lib. 20. ca. 4. 5. Hydropicis quoq; ex aceto aut sinapi sumpti, et lethargicis.

¶ Lethargicus, Adiectiuum (λεθαργικος) ut Morbus lethargicus. Plin. lib. 2. 4.

Lethatus] Vide Lethum.

Lethe] λεθη, fluius, quem apud inferos esse poete tradide-

runt, cuius latices siquis gustauerit, omnium praeteritarum rerum obliuiscitur. Idcirco et τριετα λεθη, id est, ab obliuione nomen habet. Datus est hinc fabulae locus, quia morientibus omnium rerum obliuio surrepit. Constat autem, hunc ammen in Aethiopia circa extremū Syritium cornu, Bernicen urbem all. cresced cum apud omnes fama est ad ea loca inferna inundatione prorumpere. Lucanus lib. 9. 7. 1.

Quam iuxta Lethae tacitus perlabitur annis, Infernis (ut fama) trahens obliuina uenis.

Secura Lethae. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 5.

¶ Lethaeus, Adiectiuum (λεθαϊος) Lucanus lib. 3. 6.

Non me Lethae conuinx obliuina ripae Immemorem scēre tui.

Amnis lethaeus. Verg. 6. Aeneid. 1. 4. 1.

Aque Lethaeae. Ouid. 1. Trist. eleg. 7. 8.

Fluminis Lethaei unda. Virg. 6. Aeneid. 1. 43.

Ianitor Lethaeus. Stat. 3. Sylu. 2. 23.

Pipaera Lethaeae. Virg. 4. Georg. 10. 9.

Ripa Lethaeae obliuina. Lucan. lib. 3. 6.

Somnus Lethaeus. Virg. 1. Georg. 16.

Lethifer] Vide Lethum.

Lethum] lethi (λεθη) Mors. Secundum Priscianum à leo fit, quo ueteres usi sunt pro deleo: quoniam mors omnia delet. Quae opinio si uera est, aspirationem non recipit letum. Apuleius à luo deducit. ideoq; per a scribi praecipit. Varro et Festus à λεθη, id est, ab obliuione fieri putant, unde et per th, absque diphthongo scribunt. Alij per antiphrasim dictum uolunt, quasi minime letum. Liu. 2. ab Vrbe, 172. Adulcis deinde legionibus ex agro Romano inuidia rei oppressum perisse tradunt: alij alio letho.

Dolor ac morbus lethi fabricator uterq; Lucret. lib. 3. 96.

Genus miserabile lethi. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 11.

Limen lethi. Lucret. lib. 6. 233.

Vis horrida lethi. Lucret. lib. 3. 95.

Voluntas animosa lethi. Stat. 9. Theb. aid. 16.

Sopor confanguineus lethi. Virg. 6. Aeneid. 5. 6.

Crudele lethum. Virg. 12. Aeneid. 12. 8.

Faecices lethi, pietas quos addidit umbris. Silius lib. 4. 80.

Ignobile lethum. Silius lib. 3. 25.

Memorable lethum. Silius lib. 11. 35.

Nobile lethum. Horat. 1. Carm. ode 12. 7.

Absumere animam letho. Virg. 3. Aeneid. 131.

Adimere aliquem letho. Horat. 3. Carm. ode 2. 2. 1.

Instanti raptum auehe letho. Silius lib. 17. 78.

Deuitari non potest lethum. Lucret. lib. 3. 219.

Dare aliquem letho. Virg. 5. Aeneid. 162.

Eripere se letho. Virg. 2. Aeneid. 2. 7.

Ferre lethum. Virg. 11. Aeneid. 175.

Letho interire, uel perire. Cic. 1. de Diuim. 99. Idem ad Atticū, libro 10. 202. 4.

Lumina labuntur letho. Virg. 11. Aeneid. 64.

Offerre caput letho. Lucret. lib. 3. 212.

Ostant omnia lethum. Catul. Argon. 59. 38.

Pātere sibi lethum manu. Virg. 6. Aeneid. 87.

Perire praecipiti letho. Seneca Hippol. 2. 36.

Celeri praerit tristitia letho. Lucan. lib. 8. 6.

Sternere letho aliquem. Virg. 8. Aeneid. 11. 4.

Volui letho. Virg. 9. Aeneid. 87.

¶ Lethalis, et hoc lethale, pen. prod. (λεθαλιος) Mortiferum. Plinius de Viris illust. 7. 4. Priscum Tarquium graui quidem, sed non lethali uulnere accepto, petere ut, et c. Plin. lib. 7. cap. 5. 3. lethalesq; in ijs abortus.

Fanis lethalis. Ouid. 13. Metam. 79.

Iaculum lethale. Ouid. 5. Metam. 37.

Hyems

Labor leuior, minorq; Ouid. 1. de Ponto, eleg. 5. 5.
Mimus leue. Ouid. 1. Metam. 125.
Nominis leuiori appellare, Mimus odiofo. Cicero pro Rosc. Amer. 56.
Pœna leuior. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 1.
Pretium leuius. Ouid. 3. de Arte. 35.
Reprehensio leuis. Cic. 4. Acad. 183.
Res leues. Virg. 4. Georg. 1.
Ruina leuis. Horat. 2. Carm. ode 19. 3.
Scriptura leuis. Terent. in Prolog. Phorm. 5.
Qui ita dicitur, quas antea fecit fabulas, Tenui esse oratione, et scriptura leui.
Sententia leui pueri. Terent. Hecyr. 3. 1. 32.
Seruitutem leuem reddere. Plaut. Capt. 5. 5.
Spes leues. Horat. 1. epist. 5. 2.
Somnus leuis. Virg. 5. Aeneid. 168.
Tactus leuis. Plin. lib. 11. cap. 53. 3.
Verba leuora folijs. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 9.
Versus leues. Horat. de Arte. 4. 7.
Vina leuias id est, tenuia. Plin. ait leuissimum uinum celerrime inueterari.
Vmbra leuis. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 12.
Vomere leui admodum sauciare summam partem terre: hoc est, leuiter terram arare. Colum. lib. 2. cap. 2. 13.
Vfus leuis amicitie: id est, qui non multum prodest. Ouid. 2. de Remed. amor. 39.
Vulnus leue. Ouid. 3. Metam. 18.
Habere aliquid in leui. Tacit. lib. 19.
Leuiculus, leuiculi, pen. corr. (λενωλος) Adiectiuum diminutiuum. Cic. 5. Tusc. 14. 5. Leuiculus sane noster Demosthenes, qui illos furro delectari se dicebat.
Leuitas, pen. corr. leuitatis (λεωτης) Dere que sine pondere est, dicitur Plin. lib. 12. cap. 12. 2. Syncerum quidem leuitate deprehenditur.
Volucri leuitate ferri. Lucret. lib. 4. 41.
Leuitas, inconstantia, uilitas. Cicero 4. Academ. 21. 5. Ut omitam leuitatem temere assentientium, &c. Plinius libro 11. cap. 23. 2. Nec puduit has uestes usurpare etiam uiros, leuitatem propter astutiam.
Vana leuitas incerte mentis. Silius lib. 16. 39.
Constans in leuitate fortuna. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 4.
Conuincere leuitatis. Vide Conuincio.
Culpanda leuitas. Ouid. 2. de Arte. 86.
Leuiter, pen. corr. aduerbium (λεωτης) Sine pondere.
Leuiter agnoscere. Cic. 2. de Fin. 58.
Leuiter aspersus laudibus. Cic. Cecinna. lib. 6. 6. 20.
Leuiter attingere studia, pro Paruo tempore literis operam dare, et quasi à limine salutare ipsa studia. Sueton. de claris Grammaticis. 9.
Leuiter aliquid tangere. Quintil. lib. 7. cap. 4.
Leuiter dicere. Cicero. 3. in Catil. 62. Tamen, ut leuissimè dicam, dimicandum nobis cum illo fuisse.
Disfidere leuiter. Cic. Attic. lib. 1. 8. 5.
Dolere leuiter. Ouid. 10. Metam. 27.
Leuiter eminare. Cic. 2. de Nat. deor. 15. id est, paululum.
Leuiter eruditus homo, id est, mediocriter. Cic. 2. de Orat. 14.
Leuiter ferre, hoc est, facile et patienter. Cicero de Prouinc. Consul. 39.
Leuiter fundata fides. Liu. 2. ab Vrbe. 33.
Leuiter inflexum, hoc est, Paruum incuruum uel paululum. Cicero 1. de Diuinat. 58.
Leuissimè lapsus. Plin. epist. 116. lib. 6.
Timidè, nec leuiter aliquid ligurire. Cic. 5. Verr. 153.
Leuiter ornatus. Cic. in Orat. 11.

Leuiter saucius. Cicero de Inuent.
Leuiter aliquid tangere. Cicero pro Rosc. Amerino, 51. hoc est, obiter, et quod dicitur, in transcurso.
Leuiter bene uelle alicui. Plaut. Poen. 9. 9.
Leuius pro Mimus, aduerbium quantitatis: ut illud, Nam leuius leuit quicquid preuidimus ante. Sic apud Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 4.
quanto constantior idem
In uitij, tanto leuius miser.
Dolere leuius. Ouid. in Ibin, 52.
Leuifidus, pen. corr. Adiectiuum (λεωφιδος) Qui leui fide est. Plautus Persa, 6. 63.
Omnes sunt leue leuide. Plautina dictio est.
Leuisomnus, Adiectiuum (λεωσωμνος) Quod leui somno est: elegans canum epitheton, qui leui somno premuntur. Lucretius lib. 5. 173.
Et leuisomna canum fido cum pectore cordat.
Leuo, leuas (λεω, λεωω) leuare, In altum tollere, ueluti leuare quiddam.
Membra leuare cubito. Ouid. epist. 20. 4.
Palmas leuati ad celum. Stat. 11. Thebaid. 112.
Manum leuare. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6.
Leuare se de. Ouid. 2. Metam. 43.
de cepite nigro
Se leuati.
Leuare in sublime. Plin. lib. 2. cap. 16. 7.
Leuare, auferre. Virg. 2. Aeneid. 30.
atq; arcta leuari
Vincla iubet Priamus. Cicero 1. Tusculan. 192. Emitijs nos è custodia, et leuari uinculis arbitremur.
Leuare (λεωφιδος) aliquem onere, et leuare alicui onus, Exonerare. Virg. ecolg. 9. 12.
ego hoc te face leuabo. Cicero ad Appium, lib. 3. 12.
8. Leuare me igitur hoc onere.
Leuari à pœna. Plin. lib. 28. cap. 4. 4.
Auxilio leuare aliquem. Virg. 2. Aeneid. 91.
Leuare agritudine. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. 2. Sic, Leuare cruciatu, idem 4. de Finib. 51.
Amicitias leuare remissione usus. Cic. de Amic. 65. Tales igitur amicitias sunt remissione usus leuandæ: et (ut Catonem dicere audiuimus) dissuade magis quam discendenda. id est, sensim leuius colendæ, inquit Budæus.
Angorem leuare. Cic. ad Attic. lib. 1. 13. 2.
Animum leuare exercitatione, Recreare. Cic. de Senec. 32.
Leuare atrocitatem alicuius rei. Cic. pro Quintio, 30.
Leuare suam auctoritatem inconstantia: id est, sanuere. Cic. 4. Academ. 125.
Annonam leuare, et Populum leuare, frumento suppeditato in caritate annonæ: hoc est, populo annonæ penuria laborantibus subuenire. Liu. 6. bel. Pun. 206. Cic. pro Corn. Balbo, 23.
Calamitatem innocentium leuare. Cic. pro Rosc. Amerino, 4.
Leuare cladem auctore. Ouid. 2. Metam. 54.
liceat peritura uiribus ignis,
Igne perire tuo, clademq; auctore leuare. Verba sunt Terræ ad Iouem.
Corpus leuare tempore sisto, est recreare. Horat. 2. epist. 1. 29.
Cruciatum leuare. Cic. 7. Verr. 93. Ut leuandi cruciatu sui gratia licitori pecunia daretur.
Leuare aliquem cura. Cicero ad Atticum lib. 5. 91. 5.
Cura et situm leuare unio. Ouid. 12. Metam. 32.
Cura leuanda uerbis. Ouid. 5. Fast. 48.
Dentes leuare penna. Martial. lib. 14. 22. hoc est, purgare.
Dolorem leuare alicuius. Cic. ad Brutum, 9. 1.
Facinus leuare alicuius. Liuus 4. ab Vrbe, 74. hoc est, excusare et mis-

ve, et minus graue facere.
Tamen leuare fronde et cestibus. Ouid. epist. 14. 20.
Fenore leuari. Liu. 6. ab Vrbe, 65.
Idem serpentis leuare. Plin. lib. 7. cap. 2. 4.
Inuicem leuare. Cels. 1. bel. Ciuil. 36.
Inoptam leuare. Cels. 3. bel. Ciuil. 193.
Inuidia leuari. Cic. ad Attic. lib. 15. 32. 3.
Laborum alicui leuare. Virgil. 1. Aeneid. 7. Seruius. id est, leuare uem facere.
Laborum, uel labore leuare aliquem. Plaut. Rud. 6. 2. 2.
Ut me omnium iam laborum leuas. Cicero 2. de Oratore, 190. Adiuugam etiam de memoriis, ut labore Crasum leuem.
Membra leuare quiete, Reficere. Ouid. 1. de Remed. amor. 42.
Metum alicui, uel Aliquem metu leuare. Cic. 2. Tusc. 100. Liu. 2. ab Vrbe, 92.
Morbum alicui leuare, pro Agritudinem animi auferre. Plautus Milt. 18. 56.
Nemus leuandum fronde. Virg. 2. Georg. 80.
Obfatione leuari. Virg. 10. Aeneid. 5.
Opinionem sinistra aliquem leuare. Cic. de Amic. 63. Qui hac opinione non modò uerbis, sed etiam opere leuandi sunt. id est, deducendi ab ea opinione que eis grauis est. Budæus.
Ora arida leuare aqua. Ouid. 1. de Remed. amor. 46.
Parta leuare aliquam dicitur Lucina. Ouid. 9. Met. 140.
Paupertatem alicui leuare, pro Subuenire. Plautus Epid. 11. 28.
Plagam leuare, uel insectas partes de arbore: hoc est, auferre tenuissimas partes que post incisionem remanserunt, ne insectatione nocent. Colum. lib. 5. cap. 11. 11. Tum arborem fici de truncis, plagamq; leua. ibidem, cap. 9. 2. Sed fortè in his locis legendum, leuare: ut idem sit quod leuigare, hoc est, plagam leuem facere, nequid extet, a sperumne emineat.
Promissa multa fidem leuant. Horat. 2. epist. 2. 2. hoc est, imminuunt. Multa promittentibus non habetur fides.
Liberare, siue leuare se aere alieno. Cic. Attico, lib. 6. 13. 7.
Sese infamia leuare. Cic. 5. Verr. 119.
Situm leuare de fonte. Ouid. 15. Metam. 65.
Sumpsum leuare. Terent. Heaut. 4. 4. 2. 4.
Leuari superstitione. Cic. 1. de Fin. 97.
Suspicionem leuare, et à se romouere. Cic. 5. Verr. 116.
Leuare tributum alicuius agri, Redditus illius capere. Vlpian. in l. forma. §. si uero. ff. de censibus.
Viam sermone leuare. Virg. 8. Aeneid. 62. hoc est, Minus molestum, et magis iucundum iter facere.
Vitium leuare. Ouid. epist. 16. 10.
Leuare uitij atq; erroribus. Cic. 4. de Fin. 107.
Leuatus, penult. product. Participium (λεωτατος) Liuus 1. bel. Pun. 231. Et mox aqua leuata uento quum super gelida montium cacumina concreta esset, tantum niuosa grandinis decieit.
Leuata in nubes nebula. Liu. 7. bel. Maced. 167.
Leuatio, Verbale (λεωτατος) Consolatio, siue quod alienationem uocant. Cic. ad Atticum, lib. 12. 243. 4. Leuatio que est, si minus doloris, at officij debiti. Sic, Leuatio agritudinibus. Cic. 1. Tuscul. 195.
Leuatio uitiorum. Cic. 4. de Finib. 108.
Leuamen, pen. prod. leuaminis (λεωτατος) Quod leuat et minuit, aut tolerabilius malum aliquod facit, siue consolatio. Cic. ad Attic. lib. 12. 241. 6. Quod si esset aliquod leuamen, id esset in te uno. Martial. lib. 6. 68.
Hic tibi curarum socius, blandumq; leuamen.
Omnis cura casusq; leuamen. Virg. 3. Aeneid. 142.
Mite leuamen. Ouid. epist. 3. 13.
Thefauri pars 2.

Leuamentum, Idem, (λεωτατος) Cic. 5. de Fin. 96. Nos autem non solum beate uitæ istam oblectationem uidemus, sed etiã leuamentum miseriarum. Plin. lib. 8. epist. 2. Studia unicuique doloris leuamentum.
Malorum leuamenta. Tacit. lib. 4.
Vxorium leuamentum. Tacit. lib. 3.
Modicum in presens leuamentum fuisse. Tacit. lib. 3.
Prestare leuamentum. Plin. lib. 30. cap. 3. 4.
Leuamento esse, leuare, et subleuare, aut exonerare. Cicero ad Attic. lib. 12. 257. 1.
Leuor, Leuus] Vide Leuus.
Leuphana] λεωφανα, Germaniæ urbs apud Ptolemeum. Vulgò Händser.
Leutychedes] pen. corr. (λεωτυχιδης) Vir Lacedæmonius, inimicus Demarathi: post cuius fugam constitutus fuit Spartanorum rex, ut scribit Herodot. lib. 6.
Lex] legis, f. g. (λεωξ) Cic. 1. de Legibus, 26. Lex est ratio summa, insita in naturâ, que iubet ea que faciendâ sunt, prohibetq; contrariâ. Eadem ratio quum est in hominis mente confirmata et confecta, lex est. Itaq; arbitrantur prudentiam esse legem, cuius ea uis sit ut rectè facere iubeat, uetet delinquere et amq; rem illi Græco plutant nomine suam cuiq; tribuendo appellatam, ego nostro à legendo. Nam ut illi æquitatis, sic nos delectus uim in lege ponimus: et proprium tamen utrumq; legis est. Quod si ita rectè dicitur (ut mihi plerinq; uideri solet) à lege ducendum est iuris exordium. Ea est enim natura uis, ea mens ratioq; prudentis, ea iuris atq; iniuria regula. Sed quoniam in populari ratione omnis nostra uersatur oratio, populariter interdum loqui necesse erit: et appellare eam legem, que scripto sancit quod uult, aut iubendo, aut uetando, ut uulgus, appellare.
Legum ferendarum morem describit Cicero in Oratione pro Flacco, 12.
Author legis atq; adiutor. Vide Adiuutor.
Auxilium legum. Tacitus libro 1.
Constitutor legis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 32.
Latores legum. Quintil. lib. 3. cap. 2. 3.
Necessitudo legis. Tacit. 4.
Nexus legis. Tacit. lib. 3.
Peritus iuris, legumq; Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 2.
Sanctor legum. Tacitus libro 3.
Tutela legum. Ouidius 2. Trist. 4. 7.
Lege populi aliquid poscere. Plaut. Trinum. 17. 22.
Lex maiestatis. Corneli. Tacit. lib. 2.
Leges Curiate. Vide Curiatas. Sic, leges Centuriatæ. Vide Centuriatæ.
Lex Iulia iubet persequi ab ijs qui, &c. Cic. pro Rab. Posth. 5.
Lex Iulia, qua ciuitas est socijs et Latinis data. Cicero pro Cornelio Balbo, 15.
Lex Licinia, ne quis ipse sibi curationem ferret. Cicero pro Domitio Iudæo, 41.
Lex Licinia, que est de sodalitijs. Cic. pro Plancio, 29.
Lex Maria pontes fecit angustos. Cic. 3. de Legibus, 55.
Lex Pappiria uetat ædes iniussu plebis consecrari. Cic. pro Domitio Iudæo, 98.
Lege Pompeia cautum est. Plin. epist. 300.
Amisse pereunt leges. Lucan. lib. 3. 24.
Arctæ leges additæ. Vide Arctæ.
Aspera lex. Quintil. lib. 4. cap. 3. 6.
Barbarica lex. Vide Barbarus.
Colonice leges. Vide Colonius.
Decemuirales leges. Vide Decemuir.
Durissime leges. Quintil. lib. 1. cap. 10. 14.
Iudiciaria lex. Vide Iudicio.
Ll 2 Maligæ

Maligna leges. Ouid. 10. Metam. 65.
 Mollior lex. Cic. 3. Ver. 17. Vide Mollis.
 Mortales leges. Vide Morior.
 Publica lex hominum. Perf. Satyr. 5. 10.
 Rubrae leges. Iuuenal. Satyr. 14.
 — causas age, per lege rubras
 Maioribus leges id est, miniatas. Nam capita legum nota
 ri solent minio. Vide & Rubrica diste.
 Sacrae leges. Vide Sacratas in Sacer.
 Sanctae leges. Horat. 2. Sermon. Satyr. 1. 17.
 Secundissima leges. Liu. 8. ab Vrbe, 65.
 Seuera lex. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 13.
 Socia lex, quae omnes ex aequo alligat. Ouid. epist. 4. 13.
 In socias leges ultima gentis eo.
 Theatralis lex. Quintil. libro 3. cap. 6. 14.
 Vanas leges sine moribus. Horat. 3. Carm. ode 24. 7.
 Vetus lex. Quintil. lib. 1. cap. 5. 17.
 Viduata iudice leges. Claud. 8. Paneg. 24.
 Liber à legibus. Vide Liber.
 E lege. Quintil. lib. 5. cap. 10. 76. Quod accusatores eorum,
 qui erant & ipsi ambitus damnati, e lege sint post hanc iu-
 stitiam restituti.
 Legibus & premia proposita sunt virtutibus, & supplicia vi-
 tijs. hoc est, per leges Cicero 1. de Orat. 12. 8.
 Abdicare legem. Vide Abdico.
 Abrogare leges, legi, & legem. Vide Abrogo.
 Abuti legibus ad questum. Vide Abutor.
 Accipere legem, & leges. Vide Accipio.
 Accipere aliquid contra leges. Vide Accipio.
 Ad aequare aliquem legibus. Tacit. lib. 12.
 Administrare leges. Vide Administro.
 Agere lege. Terentius Phorm. 5. 8. 91.
 — una iniuria est
 Tecum. d. lege agito ergo. Lege agere dixit, pro Bono-
 rum possessionem secundum tabulas petere, uel Ex testamen-
 to agere. Cic. 4. Verr. 26. Quis unquam isto Pratoro Cheli-
 done iniuria lege agere potuit id est, iure legibus constitu-
 to certare. Ex Budeo.
 Agere lege, pro Vincitior uirgis cedere, & deinde securi ferire,
 exequendo scilicet sententiam, quam iudex tulit. Lilius de
 Campanis loquens. Decad. 3. lib. 6. Fuluius acceptas literas,
 neq; resolutas, quum ingremio reposuisset, praconi impe-
 ravit, ut lictorem lege agere iuberet. id est, ut ex officio suo
 ageret, & sententiam in damnatos exequeretur. Valerius
 lib. 3. cap. 8. Ex Budeo.
 Agere lege, Actionem & querelam in officio intendere. Cic.
 1. de Orat. 81. Alter plus lege agendo petebat, quam quan-
 tum lex in xii. Tab. permisisset: quod quum impetrasset,
 causa caderet. Budeus.
 Spretarum legum reus agitur. Ouid. 15. Metam. 8.
 Magnis agitant sub leuibus aenum. Virg. 4. Georg. 31.
 Ascribere in legem, uel in legibus. Vide Ascribo.
 Assuescere legibus. Vide Assuesco.
 Astringi legibus. Cicero ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 15.
 Cedere legibus. Vide Cedo.
 Coactus legibus. Vide Cogo.
 Coaquare leges. Vide Coaquo.
 Coangustare legem. Vide Coangusto.
 Committere contra legem. Vide Committo.
 Comparari leges. Vide Compareo.
 Componere & sancire leges. Cic. 2. de Legib. 19.
 Comprobare legem. Vide Comprobo.
 Condemnare lege aliquem. Cic. 2. Philipp. 79.
 Condere legem. Cic. 2. de Leg.

Conscribere legem. Vide Conscribo.
 Conserere leges. Vide Consero.
 Constituire legem. Cic. 2. de lege Agrar. 63.
 Denuntiare lege. Quintil. lib. 5. cap. 7. 6.
 Dare leges. Virg. 1. Aeneid. 103.
 — iura dabat, legesq; iuris.
 Mos & lex maculosum edomuit nefas. Hor. 4. Carm. ode 5. 5.
 Egredi leges. Tacit. lib. 3.
 In leges ire. Stat. 1. Sylu. 1. 6.
 Intra legem epulari. Vide Intra.
 Euertere & perfringere leges. Cic. 1. in Catil. 17.
 Legem ferre, Authorem legis esse. Cicero post Reditum in Sen-
 nat. 9.
 Fixit leges precio, atq; refixit. Virg. 6. Aeneid. 12. 5. Cic. ad Ala-
 ricum, lib. 1. 4. 308. 2.
 Florenti sub Caesare leges. Ouid. 2. Fast. 29.
 Fundare urbes legibus. Quint. in Prooem. lib. 1. 9.
 Imponere legem alicui. Virg. 1. Georg. 12. Vide Impono.
 Imponere leges populo. Vide Impono.
 Imponere leges populo per uim & contra auspicia. Cicero 6.
 Philipp. 206.
 Incidere leges. Vide Incido. pen. prod.
 Incidere leges ligno. Horat. de Arte, 81.
 Leges incidebantur antiquitus in aes, uel etiam in marmore,
 quod perpetuae essent: & in Capitolio uel loco aliquo publi-
 co figebantur, ut omnibus aperte essent. Cic. 3. Philipp. 145.
 Falsa leges C. Caesaris nomine, & falsa decreta in eas inciden-
 da, & in Capitolio figenda curauerit.
 Indicare leges. Propert. lib. 4. eleg. 9. 11.
 Interpretari legem, & equitate explicare. Vide Interpretor.
 Inuere leges. Vide Inuro.
 Irrogare leges. Vide Irrogo.
 Inbere legem. Cic. pro Corn. Balbo, 30.
 Iurare in leges alterius. Vide Iuro.
 Labefactare leges actura. Vide Labe
 Manet lex. Vide Maneo.
 Obrectare legi. Vide Obrecto.
 Perfringere leges. Vide Perfringo.
 Permissum est lege. Vide Permitto.
 Perrumpere leges. Cic. 3. Offic. 4. 7.
 Medias perrumpere milite leges. Lucan. lib. 1. 66.
 Ponere leges. Horat. 1. Sermon. Satyr. 3. 21.
 Leges suas ciuitatibus reddere. Cic. in Verrem.
 Validas aui rescindere leges. Lucret. lib. 5. 12.
 Rogare leges. Lucret. lib. 6. 1.
 Ruptis legibus arma firunt urbes. Virg. 1. Georg. 102.
 Saucire leges. Cic. de Amic. 38.
 Scribere leges. Cic. pro Domo sua, 38. Hanc legem Clodius
 scripsit.
 Aurum lex sequitur. Propert. lib. 13. eleg. 13. 11.
 Leges bello siluere coactae. Lucan. lib. 1. 57.
 Legibus soluere, id est, quod nunc dispensare uocamus. Liu. 10.
 ab Vrbe condita. Cicero 11. Philipp. 297. Ille homo summo
 ingenio, summa potentia, qui ex aeditate Consulatum peti-
 tit, soluatur legibus, quumquam leges eum non tenent. Verba
 sunt ironica, significanitia hominem perditissimum & exle-
 gem. Budeus.
 Solutus lege. Lucret. lib. 3. 140.
 Aenigmata legum soluere. Iuuenal. Satyr. 8. 5.
 Teneri legibus. Lucret. lib. 2. 144.
 Implicatum legibus teneri. Vide Implico.
 Timendae leges in pace. Lucan. lib. 2. 51.
 Iniquas leges tolerare. Claud. 7. Paneg. 53.
 Lege uendere, ut Lege agere: id est, legitime. Plaut. Non potes
 tu lege

tu lege uendere. Id est, quia mancipio non accepta est, ideo
 lege uendi non potest.
 Venia legibus alia. Horat. Carm. ode 24. 12.
 Vit legibus. Lucret. lib. 5. 192.
 Legem & conditionem insinuare. Cic. pro Murena, 55. Plaut.
 Afin. 13. 2.
 Agedum, istum ostende, quem conscripsisti, syngraphum
 inter me & amicum, & lenam, leges pellege.
 Vincula legum. Quintil. lib. 5. cap. 10. 71.
 Certa lex temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.
 Composite leges. Virg. 12. Aeneid. 63.
 — idum iam foedus, & omnes
 Composite leges.
 Metrice leges. Vide Metrum.
 Alligari lege. Quintil. lib. 4. cap. 5. 3. Vide Alligo.
 Conscribere leges. Quintil. lib. 2. cap. 5. 1.
 Picere legem sibipst Ouid. 13. Metam. 15.
 Firmatis pacis dissoluerit leges. Claud. 1. de rapto Pro serp. 13.
 Facere legem. Quintil. lib. 2. cap. 5. 2.
 Imponere sibi leges. Vide Impono.
 Indicare sibi legem innocenti. Vide Indico.
 seruare certam legem temporum. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.
 Ultra legem tendere opus. Horat. 2. Sermon. Satyr. 1. 1.
 Futile tendebatur. Ouid. 10. Metam. 4. 1. Ibidem, 3. 62.
 Trudere se sub leges pacis. Virg. 4. Aeneid. 12. 4.
 Natura se ardet in uouas leges. Senec. Thibaid. 1. 17.
 Lege hac, hoc iure, hac conditione, uel, hoc pacto. Terentius
 Andr. 1. 2. 29.
 Verberibus casum te in pistrinum Dauae deda, usq; ad necē,
 Ea lege atq; omne, ut si te inde exerem, ego pro te mo-
 lam. Idem Eunuch. 1. 2. 22.
 Verum heus tu, lege hac tibi meam astringo fidem.
 Lex Normae regilla, sypus, forma. Cicero 3. de Orat. 105. Hanc
 igitur, Crassus inquit, ad legem cum exercitatione, tum sty-
 lo, qui et alia & hoc maxime ornat ac limat, formanda uo-
 bis oratio est. Idem in Oratore, 115.
 Legislator, pen. prod. legislatoris (νομοδότης, νομοποιός) qui
 etiam legumlator dicitur, & separatim Lator legum uel le-
 gis. Denominatum, Qui legem fert. Lilius 4. bel. Maced.
 122. Noster legumlator non in paucorum uanum Rempub.
 esse noluit. Cic. 4. in Catil. 82. Latorem legis Senipromae,
 iussu populi praesens Reip. dependisse.
 Legisfer, pen. cor. Adiectiuum (νομοφύτης) Idem. Virgilius 4.
 Aeneid. 12.
 Legisfer Cereus.
 Legisfer (νομοφύτης) legislator. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 9.
 Optauit Minos similes sibi legisfer antios.
 Legitima, legitime, in g. (επινομία) Qui legem rumpit
 & uiolat. Plautus Pseud. 15. 19.
 Legitimus, legitime (επινομία) Idem Plautus Rudi-
 den. 18. 4.
 Leguleus, leguleij (νομικός) Qui legum studia sectatur.
 Cicero 1. de Orat. 121. Ita & ubi iuriconsultus ipse per se
 nihil, nisi leguleius quidam cautus & acutus praeco actio-
 num, cantor formularum, auceps syllabarum.
 Legitimus, pen. cor. Adiect. (νομικός, επινομία) Aequum,
 iustum, conueniens & secundum legem.
 Aetas legitima ad petendum consulatum. Liu. 5. bel. Pun. 9.
 Amor legitimus, Contingalis. Ouid. epist. 13. 6.
 Coniux legitima. Ouid. 10. Metam. 87.
 Dies legitimus comitijs habendis. Cicero 4. Verr. 90.
 Legitimi dies dicebantur, quibus nunc dilaciones ordinarias dicitur
 mus: qui legitimi erant accusatori ad accusandum, & defen-
 sori ad respondendum. Budeus.
 Theauri pars 2.

Faces legitima. Lucan. libro 2. 72.
 Finis legitimus. Ouid. 1. de Arte, 57.
 Foedere legitimo iunctus Amor. Ouid. 2. Trist. 107.
 Legitima horus accipit. Cicero pro diebus legis. Vide Hora.
 Impedimentum legitimum. Cic. pro lege Agr. 36.
 Ius legitimum. Cic. 1. Offic. 93.
 Nuptiae legitima. Cic. 1. de inuent. 3.
 Poemata legitima. Horat. 2. epist. 2. 22.
 Potestas legitima. Cicero 1. Tusc. 117.
 Iusta & legitima potestas. Cic. 3. de Nat. deor. 123.
 Quaestiones legitima. Quintil. lib. 3. cap. 8. 3.
 Viri legitimitas est, coniuges non adulteri. Ouid. epist. 5. 16.
 Vox legitima. Ouid. 3. de Arte, 59.
 Vxor legitima. Martialis. lib. 5. 126.
 Legitime, pen. corr. Aduerbium. Cicero 1. Offic. 23. Inste & le-
 gitime imperanti.
 Nubere legitime. Iuuenal. Satyr. 10. 34.
 Legalis, & hoc legale, pen. prod. (νομικός) Quod ad legem
 pertinet. Quintil. lib. 3. cap. 10. Aliquando etiam incidere
 possunt legales tractatus, in priuata maxime consilia.
 Homines legales. Firmicus lib. 5. cap. 7. Docti, sapientes, lega-
 les, & qui optimo legum ac iudiciorum discursu omnia
 pertractant.
 Legale genus quaestionum. Quintil. lib. 3. cap. 5.
 Legales quaestiones. Quintil. lib. 3. cap. 8.
 Lexipyrretus] λεξιπύρετος, socris genere pronunciaturrea-
 tius, quam Lexipyrreta. Vtut ea uoce Plinius semel opere
 toto, utuntur & Graeci, medicinas ita nominantes, quae fe-
 bres finiunt, ἀπὸ τῆς λέξεως τῆς πυρετός. Haec Barbarus, in
 Plinium. Plin. lib. 26. cap. 18. Ego tamen denuauerim colly-
 rijs addi: multoq; magis quibus uocant Lexipyrretas, quaq; pe-
 ptiacis, & callacis. Vbi Cornarius legendum censet, lexopy-
 retos, adiectiuum communis generis, λεξοπύρετος, cessio, finio: πυ-
 ρετός, febris.
 Lexis] huius lexicos (λεξικός) dicitur. Cic. 3. de Orat. 94.
 Quam lepidè lexes compositae ut tesserae omnes,
 Arie partimento atq; emblemate uermiculato. Ex poetid.
 Idem in Orat. 83.
 Lexicum] λεξικόν, neuter gen. Vocabularium, Dictiona-
 rium.
 Lexubij] λεξυβία, Ptolemaeo lib. 2. cap. 8. Lexubij alijs, Gal-
 liae urbs. Vulgo Lisleux.
 Libadum] herbe genus, quae nostris uulgo Centaurion mi-
 nus appellatur. Plin. lib. 25. cap. 6.
 Libamen, Libamentum, Libatio] Vide Libo, libas.
 Libanitus] λιβανίτης, sophista Antiochenus, floruit temporibus
 Iuliani Apostatae. Is est qui argumenta in omnes orationes
 nes Demosthenis edidit.
 Libanochites] Gemma, quae thuris similitudine ostendit, sed
 succum mellis. Plin. lib. 37. cap. 10. Quo loco legitur à qui-
 busdam Libanochros.
 Libanotis] pen. prod. (λιβανώτις) quid per se scribitur, hu-
 ius libanotidis, pen. cor. fg. Herba odorem thuris reddens,
 quae à nostris rosmarinum dicitur. Plin. lib. 19. cap. 12.
 Libanotus] pen. corr. Ventus flans inter Liba, id est, Africam
 & Notum. Plin. lib. 2. cap. 47. 3.
 Libanus] pen. cor. (λιβανός) Mons inter Arabes & Phoeni-
 ces, excelsas arbores habens. Ex eo Orontes fluius oritur.
 Libanus etiam arbor est quae thuris producit, tam mascul. quam
 foemini. gener. Vnde pro thure accipitur, quod & Liba-
 num dicitur.
 Libanicus, thureus.
 Libarnum] λιβαρνών, Ptolemaeo lib. 3. cap. 1. Libarna Plin.
 Ll 3 urbs

urbs Liguria. Hodie Lauanum, Lauania comitatus.
 Libella] Vide Libra.
 Libellus] Vide Liber.
 Libens, Libenter, Libentia] Vide Libet.
 Libentina] pen. prod. Dea Venus, seu Proserpina. Vide Cic. 2. de Nat. deor. 87.
 Liber] prima prod. (ἀδύτης, ἀδύτης) dicitur Bacchus. Multos autem fuisse Liberos siue Bacchos, Diodorus scribit. Celebratior uero qui ex Semel & Ioue genitus fertur, quem tertium fuisse autumant, & Thebis Bœotij natū: qui Liber appellatus est à liberando. nam libertatis deus est: siue quod Bœotia urbes liberas fecerit: siue enim pro Bœotia libertate pugnauit. uel quia unum curas soluat, & mentem ab illis liberet, & audacior em in omnes conatus faciat: ut notum est ex Horatij carmine 1. epist. 15. 5.
 Ad mare quum ueni, generosum & lene requiro,
 Quod curas abigat, & c. Eunt autem plerique ebrietate pe-
 tulantiores. Seneca libro de Tranquillitate uite. Varro à la-
 bendo deducit, quod lubrica mens quod libet prolabitur. Au-
 gustinus docet Liberum uocari, quod a mares in coeundo, per-
 eius beneficium, emisit feminibus, liberentur. Hoc idem di-
 cunt in formis agere Liberam, quam etiam Venerem pu-
 tant. Vide Cic. 2. de Nat. deor. 89.
 Liber pater. Horat. 2. epist. 1. 1.
 Iocosi munera Liberi. Horat. 4. Carm. ode 15. 6.
 Modici transilire munera Liberi. Hor. 1. Carm. ode 18. 2.
 Ornatus uiridi tempora pampino Liber. Horatius 4. Car-
 min. ode 8. 7.
 Interdum Liber ponitur pro ipso uino: sed tantum apud poe-
 tas, teste Quint. lib. 8. cap. 6. Terent. Eunuch. 4. 5. 6.
 Sine Cerere & Libero friget Venus.
 Liber dicitur Sol, quia liberè per acrem uagatur. Virgilius 1.
 Georg. 1.
 — uos ô clarissima mundi
 Lumina, labentem celo quæ ducitis animum,
 Liber & alma Ceres.
 Liberalia, liberaliorum, pluralis num. neut. gen. (ἀνοβία)
 Dies Libero sacer, quo toga pueris dabantur, xv 1. cal. A-
 pril. Ouid. 3. Fast. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 2. 5. 1. Liberali-
 bus literas accepi tuas.
 Liber] prima prod. libera, liberum: penult. corr. (ἀνοβία)
 Qui nullius habito respectu, quod sentit, dicit & facit.
 Libera uti lingua. Plaut. Cissel. 3. 9.
 Libero corde fabulari. Plaut. Epid. 3. 43.
 Homo liber. Quint. lib. 6. cap. 3. 22.
 Liber, qui nulli subiectus est: cuius relatiuum est Seruus. Plaut.
 Menæh. 2. 2. 39.
 Mea quidem hercle causa liber esto, atq; abito quod uoles.
 Statu liber. Vide Status, in Sto.
 Liber, qui curis omnibus ac negotijs solutus est. Martial. lib. 1.
 ad Cherilum,
 Liber homo es nimium, dicitis mihi Cherile semper. hoc
 est, nimium liberè loqueris.
 In te qui dicit Cherile, liber homo est, hoc est, uacuus
 negotijs, & quid agat non habens.
 Liber ad scribendum. Cic. 1. de Nat. deor. 169.
 Truculentior, atq; plus equo liber. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 11.
 Libere ades, quibus quis uti potest tanquam suis. Plautus Mi-
 lit. 10. 83.
 Liberum arbitrium, Animi uoluntas ac sententia libera. Linius
 7. bel. Maced. 2. 5. Idem 4. ab Vrbe, 184.
 Bilis libera in astatu præcordijs. Horat. Epod. 1. 1. 4. (scil. 81.
 Celum liberum, quod omnibus equè commune est. Cic. 1. Tu-
 celo liberiore fuit. Ouid. 15. Metam. 61.

Campus liber. Linius 1. bel. Maced. 155. Ouid. 4. Fast. 59.
 Consuetudo peccandi libera. Cic. 5. Verr. 153.
 Libero cursu ferunt equitem in hostium equi concitati. Linius 4.
 bell. Maced. 14. 8.
 Dies liber. Seneca Thyeste, 1. 13.
 Egressus liber. Tacit. lib. 4.
 Equus liber habentis. Virg. 3. Georg. 39.
 Exitus patet liber. Lucret. lib. 4. 80.
 Fama libera. Propert. lib. 4. eleg. 12. 15.
 Fides nulla parte libera. Ouid. epist. 19. 8.
 Indignatio liberrima. Horat. Epod. 4. 2.
 Iocus liberior. Ouid. 4. Fast. 190.
 Iter liberum. Horat. in Carm. seculari, 9.
 Iurisdicatio libera. Tranquillus in Caligula. Budeus.
 Lectulus liber. Cic. ad Attic. lib. 1. 4. 309. 3.
 Legatio libera. Vide Lego, legat.
 Lingua libera. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 5.
 Litera libere, quæ liberius atq; audacius loquuntur. Cic. ad
 Atticum, lib. 1. 8. 3.
 Locus liber. Plaut. Cissel. 13. 5.
 Loca ab arbitris libera. Vide Abditus in Abdo.
 Mandata libera, quæ plenam rei constituende potestatem ha-
 bent. Liu. 7. bel. Maced. Budeus.
 Ocia libera. Ouid. 2. de Arte, 14. 6.
 Tempus liberum, quod & uacuum dicimus, Cic. 1. de Fin. 5.
 Nam libero tempore, quum soluta nobis est eligendi optio,
 quumq; nihil impedit, quominus, & c.
 Libera toga, togam significat uirilem: quæ sumpta, adolescen-
 tes excedebant è magisterio pædagogorum, & tutoris autho-
 ritate, & suæ libertati permittentur. Propertius,
 Matris & ante deos libera sumpta, toga est.
 Eam etiam uestem Liberalibus induere solebant pueri in Li-
 beri honorem, uel libera uite significationem: atq; eo die
 prodibant cultu tironum, sumpta toga pura, id est, uirili, de
 quo Ouid. in Fastis.
 Verba libera edere. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 6.
 Via libera facta luxuria. Propert. lib. 3. eleg. 13. 1.
 Vina libera. Horat. de Arte, 38.
 Vita liberioris iter. Ouid. 3. Fast. 156.
 Vox libera. Linius lib. 5. Decad. 4.
 Agri liberi atq; immunes. Cic. 4. Verr. 120.
 Libera prædia meliore iure sunt, quam serua. Cicero 3. prole-
 ge Agrar. 6.
 Liber à delictis. Nulli delicto obnoxius. Cic. 1. pro lege Agrar-
 ria, 17. Omnes qui se incolumes uolent, sequentur auctori-
 tatem. Consulis soluti à cupiditatibus liberi à delictis, cauti
 in periculis, non timidi in contentioneibus.
 Liber ab irratione, qui propterea irrideri non potest. Cic. 4.
 Academ. 2. 22.
 Liber à legibus, qui non subditur legibus. Plautus Tru-
 num. 1. 4. 24.
 Liber à metu insidiarum campus. Liu. 9. bel. Maced. 122.
 Libera à prædonibus provincia. Cic. pro lege Manl. 22.
 Aliquando subauditur præpositio, ut Liber omni cura animus
 id est, à cura. Cic. 1. de Fin. 76.
 Liber omni metu. Liu. 7. ab Vrbe, 161.
 Liber pauore. Plin. lib. 10. cap. 33. 10. Alij legunt, in pauore.
 Liber religione animus. Liu. 2. ab Vrbe, 154.
 Liber terrore animus. Cic. 5. de Fin. 350.
 Liber est harum rerum, cum genitino, pro liberali. Plautus Am-
 phitr. 3. 105.
 Laborum liber ruficus. Horat. de Arte, 43.
 Liberum est mihi: hoc est, licet, possum, & in arbitrio meo con-
 stitutum est. Plin. epist. 8. b.

Permittere

Permittere liberum aliquid. Vide Permittere.
 Relinquere liberum alicui. Quint. lib. 1. cap. 4. 17.
 Liber, quod eminet & extat. Varro Eumenid. iterum tra-
 gici prædeant cum capite libero, cum antiqua fronte. No-
 mina.
 Liber, Magnus, seu ualidus. Ouid. epist. 8. 22.
 Perfrigor infelix liberiore malo. Vide Campus libe-
 rior dicitur, id est, maior ad dicendum ratio.
 Liberè, peo. corr. Aduerbium (ἀνοβίως, ἀνοβίως) solu-
 te sine alicuius obstaculo. Plaut. Bacch. 2. 3. 14.
 — annio uides Vt sole liberè grassentur
 Educari liberè, hoc est, ingenue, & quemadmodum liberos
 pueros decet. Terent. And. 5. 4. 8.
 Dare consilium liberè. Cic. de Amic. 41.
 Defendere liberè. Cic. 1. de Fin. 34.
 Nimis liberè fugere imperia alicuius. Catul. de Bercyn-
 thia, 58. 16.
 Dicere liberè. Cic. 2. de Fin. 49. Sed hæc quidem liberius ab eo
 dicitur, & sepius.
 Ledere liberè. Cic. 7. Verr. 88.
 Loqui liberè. Plaut. Trucul. 5. 2.
 Uivere liberè, id est, suo modo uiuere, neq; subijci alterius uo-
 luntati. Terent. And. 1. 1. 25.
 Tuo & liberè. Cæsar 1. bel. Civil. 4.
 Liberis. Virg. 1. Georg. 26.
 — ipsaq; tellus
 Omnia liberius, nullo poscente, ferebat.
 Liberis libertatis (ἀνοβία, ἀνοβία) opponitur Seruituti.
 Cicero in Parat. 4. 2. Quæ enim libertatis potestas uiuendi
 uelut.
 Libertas (ut ait Florentinus iuric. de statu hominū. l. libertas)
 est naturalis facultas eius, quod cuiq; facere libet: nisi siquid
 in aut iure prohibetur.
 Libertas irrisariam contingebat. Cic. in Topic. 6. Si neq; censu,
 neq; testamento, neq; uindicta liber factus est, non est liber.
 De quo uide Boethium.
 Castigata libertas. Stat. 19. Thebaid. 138.
 Maturior libertas. Vide Maturus.
 Ociofa libertas. Vide Ociofus.
 Potior metallis libertas. Hor. 1. epist. 10. 8.
 Precaria libertas. Liu. lib. 9. Decad. 4.
 Abdicare se libertate. Vide Abdico.
 Non modo Consulatu, sed etiam libertate se abdicare. Cicero
 3. Phillip. 131.
 Libertatem adimere & amittere. Cicero pro Domo sua, 18.
 libidem, 601.
 Afferere libertatem Reip. Quint. lib. 6. cap. 5. 6.
 Capessere libertatem. Vide Capesso.
 Coalescit libertas. Tacit. lib. 20.
 Concedere libertatem. Vide Concedo.
 Confirmare alicui libertati. Vide Confirmo.
 Deturbare libertatem. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 12.
 Dare libertatem alicui: hoc est, liberum facere. Cicero pro Plan-
 cio, 12. Tabella quæ dat eam libertatem, ut quod uelint
 faciant.
 Donari libertate. Cic. pro Corn. Balb. 18. Seruus deniq; quoru
 nis & conditio infirma est, bene de Rep. meritis persape li-
 bertate, id est, ciuitate publicè donari uidebamus. Quo in lo-
 co Cicero uidetur libertate interpretari ciuitatem. Sed hoc
 ait, quia ciuium Romanorum serui tum ciues fiebant, quum
 libertate à Prætoribus publicè donabantur.
 Habere libertatem. Cic. pro Sestio, 59.
 Inculcare atq; tradere libertatem. Vide Inculco.
 Largiri libertatem. Cic. 3. de Legib. 55.

Moriens libertas. Tacit. lib. 2.
 Obruere libertatem bello. Stat. 4. Sylu. 6. 14.
 Cœptatam libertatem omittere. Tacit. lib. 20.
 Perdere libertatem. Cic. pro Rab. Posthumo.
 Præcidere libertatem. Cic. Verr. 5.
 Recipere libertatem. Cic. ad Brut. 19. 12.
 Retinere libertatem. Cic. ad Att. lib. 15. 32. 7. 3.
 Tenere libertatem suam. Cic. 1. de Orat. 155.
 Interclusam tenere libertatem alicuius. Vide Intercludo.
 Tueri libertatem. Lucan. lib. 2. 57.
 Vindicare in libertatem. Cic. 2. de Orat. 79. Idem 1. de Natur.
 deor. 77. Soluti, & in libertatem uindicati.
 Libertas & licentia, in malum, pro Effreni quadam animi libi-
 dine. Cic. 4. Academ. 58. Verear ne maiorem largiar ei quæ
 contradicaturus est, libertatem ac licentiam. Idem pro Flac-
 co, 12. Hoc uno malo concidit, libertate immoderata ac li-
 centia concionum. de Græcia.
 Libertas furtiua. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 3.
 Libertas loquendi. Cic. ad Papyrium, lib. 9. 22. 1.
 Maxima libertas data est nobis. Ouid. epist. 16. 31.
 Multa cum libertate notare alicuem. Horatius 1. Sermo-
 n. Satyra, 4. 1.
 Affectatores libertatis. Quint. lib. 6. cap. 2. 14.
 Testamentorum libertas. Quint. lib. 3. cap. 6. 61.
 Liberalis, penult. prod. Adiectiuum (ἀνοβίος, ἀνοβίος)
 Beneficus, munificus: cui contrarium
 est Parcus.
 Largus, beneficus, liberalis. Cic. pro Deiotaro, 18.
 Regium, liberale, munificum. Cic. 2. de Orat. 17.
 Largum & liberale uaticum. Cic. pro Flacco, 11.
 Liberalis & audis, contraria. Cic. pro Qu. Roscio, 12.
 Epula liberales. Tacit. lib. 15.
 Maximè liberalissimus. Vide Magnus.
 Liberale iudicium, & causa liberalis, quum quis alicuem uini-
 dicat in libertatem. Quint. libro 6. capite 4. de risu, Quod
 fecit Longus Sulpitius, qui quum ipse sedisissimus esset, cum
 contra quem iudicio liberali aderat, ne faciem quidem habere
 liberi hominis dixit. Plaut. Poenul. 16. 4.
 — si frugi esse uis;
 Eas liberali iam afferes causa, manu. Vide Affero.
 Liberale coniugium: id est, honestum & magnum. Terentius
 And. 3. 3. 30.
 Liberalis uxor. Terent. Phorm. 1. 3. 16.
 Vt ne addam, quod sine sumptu ingenuam, liberalem na-
 ctus es. Vbi Donatus, Ingenuam, liberalem: hoc natalium,
 illud morum est.
 Liberalis facies. Terent. Eunuch. 3. 2. 20.
 Liberalis forma. Elegans. Plaut. Milit. 13. 20.
 Lepida & liberali forma est. Terent. And. 1. 1. 96.
 — & quia erat forma præter ceteras honesta ac liberali.
 Liberale ingenium. Terent. Adelph. 4. 5. 50.
 Liberales ioci, Libero quodam animo pronunciati. Plin. in Pa-
 neg. 80.
 Liberales artes dicuntur, quæ ingenio coluntur, & propterea
 dignæ sunt liberis hominibus. Plin. lib. 14. Pessum tere uite
 precia: omnesq; à maximo bono liberales dicuntur artes, in con-
 trarium cecidisse, ac seruitute sola profici cœptum. Cic. 1. de
 Oratore, ingenuas appellat.
 Liberalis doctrina. Cic. 5. de Fin. 12.
 Liberalis eruditio & doctrina. Cic. 2. Tuscul. 4. 9.
 Nilus liberale responsum: hoc est, illiberale. Cic. ad Atticum,
 libro 3. 55. 7.
 Studia liberalia. Tacit. lib. 3.
 Non solij necessarii, sed etiã liberales sumptus. Cic. 2. Offic. 60.
 LI 4

¶ Liberalitas, penultima correpta (ἐλευθεριότης, ἀνδρεία)
Cicero 1. Offic. 32, iusticia est coniuncta beneficentia:
quam eandem vel benignitatem, vel liberalitatem appella-
vari licet.
Libidiosa liberalitas. Valer. Max. lib. 8. cap. 2.
Sinitra liberalitas. Catul. in Iulium Cæs. epigram. 27. 4.
Liberalitatem diuidere in multos. Senec. de Benefic. libro 2. ca-
p. 28.
Liberalitas, pro Bonitate. Terent. Adelp. 1. 32,
— pudore & liberalitate liberos
Reimere satius esse credo, quam metu. Donatus, Pu-
dore, ad filios retuli: liberalitate, ad parentes. Argumentum
a coniugatis: Liberalitate regendi sunt, propter quod libe-
ri dicuntur. Liberalitatem autem bonitatem dicit.
Liberalitas in sorores. Cic. de Amicitia, 10, Quid dicam de mo-
ribus facillimis, de pietate in matrem, liberalitate in sorores,
bonitate in suos, iusticia in omnes?
Liberalitas ingenij. Cic. 1. de Fin. 81.
Liberalitas eleganter fontis comparatur. Plin. lib. 2. epist. 4. ad
Caluinam.
¶ Liberaliter, penultima correpta, Aduerbum (ἐλευθερίως,
πρὸς τινα) Largè, abundanter, frugaliter: cui contrarium
est Parcè.
Largè & liberaliter. Cic. 5. Verr. 177, Quia in re Senatus opti-
mè ac benignissimè cum aratorib. egisset, largè liberaliterq;
astimasset, in ea, &c.
Liberaliter aliquem tractare. Cic. 4. Verr. 8.
Ingenius & liberaliter educatus. Cic. 3. de Fin. 87.
Eruditus liberaliter, Optimis artibus institutus. Cic. 2. Tuscul.
10. Sic, Liberaliter institutus, apud Cæsarem 3. belli Ciuili-
lis, 233.
Genitus liberaliter. Plin. lib. 23. cap. 1. 31, Saluberrimum libe-
raliter genitus, Campania quodcumq; tenuissimum.
Polliceri liberaliter. Cic. ad Attic. li. 5. 100. 3.
Scruiere liberaliter. Terent. And. 1. 1. 11. Liu. 1. ab Vrbe, 156, No-
titiamq; eam breui apud regem liberaliter, dexterrq; obea-
undo officia, in familiaris amicitia adduxerat iura.
Viuere liberaliter. Cic. in Parad. 5. 4.
Liberaliter, pro Indulgenter. Salustius, Exercitum quem in
Asia duxerat, luxuriosè, nimisq; liberaliter habuerat,
Budeus.
¶ Liberi, pen. corr. (παῖδες, τέτναρ) Filij dicuntur numero
ferè plurali, quamuis & in singulari aliquando reperiat:
diciturq; in plurali etiam de uno filio filiaue. Caius de uerb.
signif. l. non est, Non est sine liberis cui uel unus filius, unæ
filia est. Hæc enim enunciatio, Habet liberos, semper pro
plurali numero profertur, sic & pugillares & codicilli.
Scauola, l. Scauola. ff. de uerb. & rerum signif. Paulus de
grad. affini. l. iurifconsultus, Liberi usq; ad trinepotem:
ultra hos, posteriores uocantur. Papin. de uerb. signif. l. co-
gnoscere, Callistratus ibidem, l. liberorum, Liberorum ap-
pellatione nepotes & pronepotes, ceteriq; qui ex his descen-
dunt, continentur: hos enim omnes liberorum appellatione
lex x l. 1. Tab. comprehendit. Cic. 3. Verr. 28, Habitu sis in
liberum loco: sicut mos maiorum ferebat.
Liberi dicti sunt à libertate regendi, ut ait Donatus:
Certi liberi. Vide Certus.
Dulces liberi. Hor. Epod. 2. 8.
Similes patri liberi. Seneca Medea, 1. 5.
Auctus liberis. Tacit. li. 3.
Commendare liberos. Vide Commendo.
Liberos dare. Catul. in Epithal. Iulie, 56. 14.
Imperare liberos. Vide Impero.
Percere liberos. Seneca Theb. 1. 28.

Procreare liberos. Quint. lib. 3. cap. 8. 17.
Suscipere liberos. Cic. in Topicis, 46.
Liberi, de uno tantum filio dictum. Terent. Hecyr. 2. 1. 15,
Qui illum decrerunt digni, suos cui liberos comiteret.
Vbi Donatus, Multum sonat, & accusatorio strepitu nec
in afulinum nec sceminum posuit: nec unam, sed liberos.
Sic Cicero, En cui tuos liberos comitas. quum de uno age-
ret. Et, Habemus enim liberos omnes, de puella. Hæsternus
Donatus. Cic. pro Cluent. 23, Fratris autem liberos uita pri-
uauit. de uno tantum filio loquitur.
¶ Libertus, & liberta (ἐλευθερός) Substantiuum, cuius
correlatiuum est Patronus, is est, qui quum esset seruus, fa-
ctus est liber. Vlpianus eum esse liberum definit, quem quis
ex seruitute ad ciuitatem Romanam perduxit. Plautus A-
sina. 12. 100,
— magis decorum est,
Libertum potius, quam patronum onus in uia portare,
Modestinus, Libertis libertabusq; meis, libertum liberta-
tatis non contineri.
Assignare libertum. Vide Assigno.
Liberta. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 20,
— at hunc liberta securi
Diuisit medium fortissima Tyndaridarum.
¶ Libertinus, pen. prod. Adiectiuum (ἐλευθερινός) dicitur
tur qui ex iusta seruitute manumissus est: & habet correlati-
uum Ingenius. Cicero ad Atticum, lib. 1. 16. 16, An libertinis
atq; etiam seruis seruiamus?
Patre libertino natus. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 2.
Libertinus, Qui ex liberto creatus est. Sueton. in Claud. cap.
24. Ignarus temporibus Apij, & deinceps aliquandiu li-
bertinos dicitis, non ipsos qui manumitterentur, sed inge-
nitos ex his procreatos.
Libertina & conditionis homo. Modestinus in l. homo liber. ff.
de stat. hom.
Libertina. Hor. Epod. 1. 4. 3,
— me libertina, necq; uno
Contenta Phryniæ macerat. Plaut. Mil. 10. 188.
¶ Libertitas, pen. corr. in l. iuxta. C. de liberali causa, Siue de
libertitate, siue de ingenuitate questio moueatur. Masu-
rus Sabinus in l. 2. ff. si liberis ingen. esse dic. Qui ex li-
bertitate ingenuitati se afferunt.
¶ Libero, liberat, pen. corr. (ἐλευθερώω, ἀπαλλάττω, ῥέωμαι,
ῥέωμαι, ῥέωμαι) liberare, Manumittere, Dare liberta-
tem alicui.
Libere, Absoluere. Cic. Nihil antiquius fuit, quam ut te à scæ-
leratorum hominum calumnijs liberarem.
Liberatus sum Daue hodie tua opera: hoc est, periculo ere-
ptus. Terent. Andr. 2. 2. 33.
Liberare à creditoribus. Seneca de Benef. lib. 2. cap. 7.
Liberare se ere alieno. Creditam sibi pecuniam creditori ma-
merare, debita persoluere. Cic. ad Atticum, libro 5. 113. 7.
Ita multe ciuitates omni era alieno liberate, multe ualde
leuate sunt.
Liberare cura. Cic. 7. Verr. 9.
Liberare custodij corporis. Cic. in Somnio Scip. 10.
Liberata dominatu regio Respub. Cic. 4. Tuscul. 2.
Liberare animos errore. Cic. 1. de Fin. 23.
Liberare infamia. Cic. 2. Verr. 27.
Liberare inuidia magna & inueterata. Cic. 2. Offic. 86.
Liberare aliquem metu, Metum alicui adumere. Terent. Andr.
2. 2. 14. Cic. 4. Acad. 218, Liberat & me timore.
Liberatis obfisione, abominandoq; exilio, totis castris, hoc est,
liberis factis. Plin. li. 2. 2. cap. 41.
Liberare opere magno. Cic. 4. Acad. 218.

Pericula

Periculo liberare. Vide Periculum.
Liberare promissa, pro Abrogare, uel eoru tollere obligatio-
nem, ac facere ne ligent. Cic. 1. Offic.
Suspitione aliquem liberare. Cic. Lentul. lib. 1. epist. 2.
Liberare lædio. Plin. lib. 26. cap. 13. 7.
Ensem liberat uagina. Ouid. 6. Metam. 110.
Voto liberare. Vide Votum.
Culpe aliquem liberare. Liu. lib. 1. Decad. 5.
Liberare fidem suam, Prestare promissum. Cicero pro Flacco,
38, ipse tamen Eufijs satisfaciit absentibus, & fidem suam
liberat.
Liberare (inquit Sipontinus) etiam aliquando usurpamus pro
eod quod est, Addicere. Vide in lictationibus rem que uenali-
tis proposita est, plus offerenti addicere seu liberare dicitur
mur: & non modo qui uendit, sed etiam qui emit, rem ipsam
sic uenditam liberare dicitur. Hinc liberationis uocabulum.
Paulus iur. ff. in l. liberationis. ff. de uerb. & rerum signific.
affirmat eandem uim habere, quam solutionis, & contra, so-
lutionis uerbum ad omnem liberationem pertinet: ut uult i-
dem Paulus in l. solutionis. ff. de solutionibus.
¶ Liberator, penult. prod. (ῥητορ) Verbale, Qui aliquem li-
berat. Brutus Cic. lib. 16. 3, Non dicam pro liberatoribus or-
bis terrarum. Cicero ad Attic. libro 14. 308. 3, Quid censes,
quum Romam puer uenerit, ubi nostri liberatores tuti esse
non possint?
¶ Liberatio, Aliud uerbale, Cic. ad Quint. fratrem, lib. 1. 1. 52,
Possint in pactiōibus faciendis non legem spectare Censo-
riam, sed potius commoditatem consciendi negocij, & libe-
rationem molestie.
Malorum liberatio. Quint. li. 5. cap. 10. 2. 4.
Liberi libri, priore corr. (ῥητορ) Substantiuum, Pars corticis
interior, que ligno adheret. Colum. lib. 5. cap. 10, Ita librum
arboris inolescere finito. Virg. 10. eclog. 14,
Nec si cum moriens alta liberaret in ulmo. Idem 2. Geor-
gic. 16,
— huc aliena ex arbore germen
Includunt, udoq; docent inolescere libro.
Liber (ἀβύρ, ῥητορ, ἀβύρ, ῥητορ) In quo scribimus: quia
ante usum chartæ, de libris & corticibus arborum uolumi-
na compaginabantur. Cicero ad Atticum, lib. 9. 180. 4, De-
metrij librum De concordia tibi remisit.
Liber ipsum opus integrum. Cic. Attico, lib. 4. 82. 2, De libris
oratorij factum est à me diligenter, diu multumq; in mani-
bus fuerunt, describas licet. Plinius epistol. 20. 6, Postea re-
cisa ac purgata, in unum librum, grandem quidem, unum
tamen coartasse.
Liber, pro certa parte operis: ut Virgilij Aeneis in duodecim
libros distincta est.
Liber etiam dicitur oratio. Cic. ad Attic. li. 2. epist. 1, libris ap-
pellat, quas paulo ante orationes uocarat. Quin & Verri-
nas actiones, & orationes in Catilinam ipse libris uocat.
Liber grandi uolumine. Gell. li. 14. cap. 6.
Liber & uolumen. Quint. lib. 9. cap. 4. circa finem.
Copia bona librorum. Hor. 1. epist. 19. 23.
Carminum libri. Hor. Epod. 17. 1.
Liber de contemenda morte, secundus de tolerando dolore.
Cic. 2. de Diuin. 3.
Bonus liber. Vide Bonus.
Chronici libri. Vide Chronica.
Laborati libri. Vide Labor.
Lintei libri. Vide Lintum.
Longi libri. Vide Longus.
Musteus liber. Vide Mustum.
Nobiles libri undiq; coempti. Hor. 1. Carm. ode 29. 3.

Libri tres subiles & diligentes. Plinius epistol. 100. 4. li-
bro 5.
Venosus liber. Pers. Satyr. 1. 8. Vide Venosus in Vena.
Verax aperit præcordia liber. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 18.
Colligere librum. Plin. lib. 26. cap. 13. 7.
Comparare libros in aliquid. Quintilianus in Proem. li-
bro 1. 7.
Componere librum. Vide Compono.
Conficere librum. Vide Conficio.
Conijcere in librum. Vide Conijcio.
Arcana credere libris. Hor. 2. Serm. Sat. 1. 7.
Edere libros de re aliqua. Quint. lib. 6. cap. 3. 3.
Librum edidit, non esse Cæsaris filium quem Cleopatra dicit,
& c. hoc est, librum conscripsit, in quo contendit non esse,
& c. Sueton. in Iulio Cæsare.
Emittere librum de re aliqua. Quintilianus in Proem. li-
bro 6. 3.
Excipere librum. Quint. in Proem. lib. 1. 7.
Nos autem in libris habemus, non modo, & c. Cicero ad At-
ticum.
Inchoare libros & conficere. Vide Inchoo.
Incidiere in libros alicuius. Vide Incido.
Inscribere quicquam in libro. Vide Inscribe.
Inscribere libros nomine alicuius. Quintilianus libro 3. ca-
p. 5. 10.
Insciscere libris. Hor. 2. epist. 2. 17.
Peruolutare libros. Cic. ad Attic. li. 5. 99. 2.
Fusciculum librorum portare. Hor. 1. epist. 13. 3.
Scribere in libro. Cic. 1. de Orat. 47.
Voluere libros. Claud. de nupt. Honorij, 47.
Voluendi sunt libri Catonis. Cic. de clar. Orat. 165.
Vulgare librum. Quint. in Proem. lib. 1. 7.
Liber, pro Inuictario, ut uulgo dicitur, uel Registro. Cic. 5. Ver-
14. 2, Misit in Siciliam literas ad Carpinatium, quas ego Sy-
racisjs apud Carpinatium in literarum allatarum libris, Ro-
mam in literarum missarum apud magistrum Tullium fami-
liarem tuam inueni. Budeus.
¶ Libellus, libelli, masc. gener. Diminutiuum (βιβλίον, ῥητορ
μάρτυρ, ἀβύρ, ῥητορ) Cic. Planco, in epist. ad Atticum,
libro 16. 341. 2, Atticus libellum composuit: eum mihi dedit,
ut darem Cæsari.
Argutus libellus. Vide Arguo.
Aureolus. Vide Aurum.
Doctus, Martial. li. 10. 19.
Famosus libellus. Vide Famosus in Fama.
Macer. Vide Macer.
Leptidus nouus libellus. Catul. ad Cornel. epigram. 1. 1.
Sacri libelli. Iuuenal. Satyr. 13. 2.
Tristes libelli. Propert. lib. 1. eleg. 9. 3.
Dedicare libellos. Vide Dedicatio.
Dare libellos de re aliqua. Quint. lib. 1. cap. 7. 17.
Innotescere libellis alicuius. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 2,
Proferre libellos. Tacit. lib. 2.
Libellus, dicitur quem uulgus supplicationem appellat. Sueton.
in Augusto, cap. 53, Promiscue salutationibus admitte-
bat & plebem, tanta comitate aduentum desideria exci-
piens, ut quendam ioco corripuerit, quod sic libellum por-
rigere dubitaret, quasi elephantu stipem. Libellum uocant
schedulam supplicem, qua postulata populares principibus
exponere solent. Hæc Budeus.
Libellos signare, uel subnotare. Suet. in August. Plinius epistol.
10. 6. Budeus.
Libellis supplicibus uacare. Martial.
Idem supplicibus uocat libellis.

Libellis,

A libellis, dicti magistri, qui principi in hoc negotio subseruiunt, nempe ut supplices libellos ministrent. Suet. in Domit. cap. 14. Epaphroditum à libellis capitali poena condemnauit. Læpadius in Alexandro, Postmeridianis horis subscriptioni & lectioni epistolarum semper dedit operam, ita ut ab epistolis à libellis, & à memoria semper absisterent. Libellos agere. Triphonius in l. rescriptum. ff. de distractione pignorum. Rescriptum est ab imperatore, libellos agente Papiniano. id est, libellis apud imperatorem prescripto. Bud. Libellus, pro Commentario, quam Memoriam uulgo uocant. Quintil. lib. 12. cap. 8. Pessimæ uerò consuetudinis est libellis esse contentum, quos componit aut litigator qui configit ad patronum, aut alij ex genere aduocatorum. Budæus. Cic. i. Philip. 14. Libellus memorialis. Scriptum memorie causa paratum. Suet. in Iulio Cesare, cap. 56. Epistole quoque eius ad Senatū extant, quas primum uidetur ad paginas & formā memorialis libelli conuertisse. Libellus, quam citationem uocant. Plaut. Curc. 4. 6. Vbi tu es qui me libello Venerio citasti? ecce me: sesto: ades contra. Libelli, pro Literis uel etiam punctis & articulis quos uocamus. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 11. 2. Nec de Planco quidem spem adhuc abiecti, ut ex libellis eius animaduerti. Cic. 4. Verr. 132. Recita mihi quæso hunc primum libellum, deinde illum alterum libellum Canuleij. Libellos proponere in locis celeberrimis. Cicer. pro Quintio, 28. libent. 4. 2. Ergo affuit, non passus est, libellos deciet Sext. Alphenus. Libellus, Epistola est assertoria, quam uulgo Certificationem uocamus, ut quas tributorum & uectigalium immunes ad publicanos destinare solent, ne pro uesura res suas aduenientes importantes inhibeat. Paulus in l. si publicanus, de publicanis, significet, inquit, id libello manu sua subscripto, eumque ad publicanum mittat. Budæus. Libellus, Genus mensuræ. Cato cap. 15. Parietes uille si locet in pedes centum, id est, pedes de hos quoquoduersum, habeat libellum in pedes quinos, & pertica unam pedum 111. c. 1. x. Libellaticus] penultima correpta. Qui metu suppliciorū eod pertraherentur, ut idolis etiam sacra facerent. Sacrificati dicebantur, sicut & Thurificati. Qui non incendissent quidem thura idolis, sed tamen per libellos tantum nomina dedissent, Libellatici uocabantur. Cyprianus lib. 4. epist. 2, ad Antonianum. Nec tu existimes, frater charissime, sicut quibusdam uidetur, libellaticos cum sacrificatis æuari oportere. Vide ibidem plura. Ex Brasino in Cyprianum. Libello, libellionis, m. g. (ἀλλοτρίων) à ueterib. dicebatur, quem Tabellionem uocamus. Varro, Tum ad me ferunt quod libellionem esse sciebant. Libello, Minutorum librorum uenditor, qui & Librariolus dici potest. Tales autem non in taberna aut pila, sed in capsa totam suorum libellorum suppellectilem facile urbem circitantes gerunt. Stat. 4. Sylu. 9. 5. De capsula miseri libellionis, &c. Librarius, librarij, m. g. (βιβλιογράφος) Qui libros transcribit. Cic. pro leg. Agrar. Aliquando tandem me designato lex in publicum proponitur: concurrunt in summo plures uno tempore librarij, descriptam legem ad me afferunt. Librarios possumus appellare eos, quos nunc impressores uocamus: qui suis typis librum unum, in uaria transfundunt exemplaria: quicque uno die tantum excidunt, quantum mille librarij possent scribere. Scriptor librarius. Hor. de Arte, 7. 2. Mendosus librarius. Vide Menda.

Scrinia librarium. Catul. ad Caluum, epigr. 14. 4. Librarius & scriptor. Liu. 8. bel. Maced. in L. Scipione malim equidem librarij mendum, quam mendacium scriptoris esse in summa auri atque argenti. Librariolus, pen. corr. Diminut. (βιβλιογράφος) pro seruuulo à manu. Cic. Att. lib. 4. 73. 3. Etiam uellem mihi mittas de tuis librariolis duos aliquos, quibus Tyrannio utatur glumatoribus. Et 1. de Legib. 10. Cuius loquacitas habet aliquid argutiarum, nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis. Librarius, Adiectiuum (γράφος) Quod ad libros pertinet. Plinius libro 35, capite 6. 13. Omne autem atramentum sole perficitur, librarium gummi, testorium glutino admixto. Librarium, librarij, neut. gen. pro tabulino usurpasse uidetur. Cic. in Orat. pro Milone, 25. Exhibe quæso Sex. Clodi, exhibe librarium illud legum uesstrarum, quod te aiunt eripuisse è domo. Quidam librarium pro libris positum dicit, ut sit continens pro contento. Libraria (βιβλιοθήκη) Locus in quo reponuntur libri, Græcè bibliotheca. Gellius li. 5. cap. 4. Apud Sigillaria, forte in libraria, ego & Iulius Paulus poeta, uir memoria nostra doctissimus consideramus. Libraria taberna. Cic. 2. Philipp. 4. 4. Librarius, à Libra. Vide Libra. Libet] libuit uel libitum est (εὐχόμενα) Impersonale uerbum, idem quod Placet. A Labendo, ut Varro inquit: quod que placent, in mentem probabantur. Cic. 2. de Orat. 10. Stibi id minus libebit, non te urgebo, neque committam. Non libet mihi deplorare uitam, quod multi fecerunt. Cicer. de Senectute. 76. Et ad Att. li. 2. 33. 4. De Rep. non libet plura scribere. Injungere libet tibi. Virg. 3. eclog. 8. Libet. Cic. 1. de Nat. acor. 125. Vi mihi quidem admirari libet, in homine esse Romano, &c. Libere, Velle, placere. Cic. ad Attic. lib. 14. 317. 4. Cui facile persuasi, mihi id quod rogaret, ne liceret quidem, non modo non libere. Libet, personatiter positum. Cic. 2. de Fin. 8. Aut quod esset natura appetendum, aut quod prodesset, aut quod inuaret, aut quod liberet. Sueton. in Iulio Cesare, cap. 20. Cetera uero que cuique libuissent. Libitum est. Terent. Adelph. 5. 1. 4. Prodeambulare huc libitum est. Cic. 2. de Orator. 189. De quo genere libitum est mihi paulo plura quam ostenderam dicere. Ad libitum. Vide Ad præpositionem. Libens, libentis (ἀπόδοτος) Volens, facilis. Cic. ad Silium, li. 13. 66. 3. Consecutus es, ut libentissimis Græcis nutu quod uelis consequare. Libente illo. Cicer. pro Lege Agrar. 55. Quam ego dignitatem est libente illo, tamen absente illo per uos consecutus sum. Libente me. Cic. ad Attic. li. 10. 195. 9. Libenti animo, & libentibus animis aliquid facere: hoc est, libenter, & equo animo. Cic. pro Cluent. 33. Eamque animis uestris aut libentibus aut a quis remittatis. Liu. 9. bel. Pun. 45. Ut modicas iniurias non modo animo pati, sed propè libenti uideri possent. Libentissimis omnibus: hoc est, æquissimis, & non repugnantibus. Cic. ad Att. lib. 4. 71. 7. Libens, pro libenter, auctore Donato. Terent. And. 2. 1. 39. Eugin' hinc? ego uerò ac libens. Morior libens. Ouid. 14. Metam. 145. Libentia, libentia (ἀπόδοτος) Voluptas, gratia. Gell. libro 15. cap. 2.

15. cap. 2. Cui libentia gratiaque omnes conuiuiorum incaugnie sint. id est, complacentia, uoluptates, quasi libidines quedam decentes. Libenter, Aduerbiu (ἀποδοτος, ἀπόδοτος) Aequo animo. Cic. 2. de Legib. 1. Illo loco libentissimè soleo uti. Libenter uiuere & cenare. Terent. Eunuch. 5. 9. 4. 4. Et libenter uiuis, etenim bene libenter uictus. Vbi Donatus, Libenter uiuis, id est, bonorum ciborum edax es. Cato cap. 156. 1. Si uoles in conuiuio multum bibere, cenareque libenter, ante cenam esto crudam, quantum uoles excacet. De Brasica loquitur. Libentius. Hor. 2. epist. 1. 53. Dicit enim citius, minus inque libentius illud quod quis deridet, quam quod probat, & ueneratur. Libido, pen. prod. libidinis, scem. gen. (libidinis, libidinis) est (auctore Donato) que libet uoluntas temere suscipia. Cic. 4. Tusc. 21. Voluntas est, que quid cum ratione desiderat: que autem ratione aduersa incitata, est uehementius, ea libido est, uel cupiditas effrenata, que in omnibus stultis inuenitur. Plaut. Epid. 2. 85. Nequam homo es Epidice, cui libido, est male loqui. Terent. Heaut. 2. 1. 4. Ex sua libidine moderantur, que nunc est, non que olim fuit. Cic. de Prouinc. Consul. 7. Lateant libidines eius ille tenebrosos, quas fronte & supercilio, non pudore & temperantia contegebant. Libido, pro nimia ueneris appetentia: ut, Fedus ac maculosus auaritia & libidine. Tacit. lib. 17. Minister libidinum. Vide Ministro. Damosa libido. Hor. 2. epist. 1. 2. 2. Dira. Lucret. lib. 4. 211. Perf. Satyr. 3. 4. Pemmica. Ouid. 1. de Arte, 69. Furiosa. Ouid. 1. de Arte, 56. Inextincta libidinis homo. Ouid. 1. Fast. 83. Intoleranda libido. Vide Intolerabilis. Importunissime libidines. Vide Importunus. Mafcule libidinis foemina. Hor. Epod. 5. 9. Potens libido. Senec. Orlau. 7. 1. 2. Scua libido habendi. Ouid. ad Pisonem, 4. 4. Tetra. Hor. 1. Serm. Satyr. 2. 7. Velia. Ouid. 9. Metam. 116. Vitiosa. Hor. 1. epist. 1. 17. Libidine, non ratione rem aliquam agere. Cic. pro Quintio, 8. Amittere libidinem, Vide Amitto. Commeant libidines. Vide Commeo. Constringi libidines. Vide Constringo. Contegere libidines. Vide Contego. Dedere se libidibus. Vide Dedo. Imata libido extimulat hunc. Ouid. 6. Metam. 92. Facere delicias & libidines in uno. Catull. de Acme. epigram. ma. 4. 2. 5. Libido plerosque inuasit. Vide Inuado. Libidini obistere. Vide Obisto. Libido oclusa contumelijs. Vide Ocludo. Ebricitas gemmata libidine regnat. Ouidius 12. Metam. 45. Assiduis libidinibus rumpere membra. Propertius libro 2. ca. leg. 17. 5. Libido, Voluntas hominis incerti ac leuis. Terent. Phor. 4. 5. 4. At matura, dum libido eadem hæc manet. Donatus. Ad nostrum arbitrium libidinemque aduersariorum minas eludamus. Cic. 2. Verr. 19. Sic. 2. de Fin. 29. Nam & ipsa dea climatio ad libidinem fingitur. Libido in bonam partem accepta. Sallustius in Catil. Magisque

in decoris armis, & militaribus equis, quam in scortis & conuiujs libidinem habebant. Idem ad Cesarem, Quod si tibi bona libido fuerit patria, & parentibus gratificandi, &c. Libidinosus, pen. prod. Adiectiuum (ἀπόδοτος, ἀπόδοτος) & ἀπόδοτος) Qui in libidinem propensus est. Cic. de Senect. 2. 6. Libidinosus etenim & intemperans adolescentia, effortum corpus tradit senectuti. Caper libidinosus. Hor. Epod. 10. 5. Libidinosus uoluptas. Cic. 1. de Fin. 90. Libidinosus dapes, Curiose & exquisita. Columella in Prefat. lib. 10. 2. Eloquentia libidinosus. Quint. lib. 5. cap. 12. 2. 5. Libidinosus sententia. Cic. pro Domo sua, 3. id est, que pro libidine cuiusque feruntur. Libidinosus, Pronus ad uenerem, siue appetentissimus ueneris. Plin. libro 11. cap. 39. 3. Libidinosos hominum quoque bitos colligens. Libidinosus, pen. prod. Aduerbi. (ἀπόδοτος) Appetenter. Sallust. Post ubi paulatim licentia creuit, iuxta bonos & malos libidinosus interficere. Libidinosus aliquid facere. Cic. 1. Ver. 21. Vi que ille libidinosus, que nefarie, que crudeliter fecerit. Libidinosus & crudeliter. Liu. 3. ab Vrbe, 149. Libidinosus, pen. corr. libidinaris (ἀπόδοτος) Sueton. in Nerone, cap. 28. ad finem. Olim etiam quoties lectica cum matre uheretur, libidinatam incestu, ac maculis uestis proditum affirmant. Libethrus] pen. prod. (ἀπόδοτος) apud Licophontem poetam uidetur esse mons Macedonie, habens ad radicem Pimpleam fontem. Vnde Muse dicuntur Libethrides. Strabo scribit Libethrum esse locum Thracie, ex quo nonnulli qui in Bæotie partem migrassent, ubi Parnassus, eodem nomine Libethrum dicuntur. Libidinosus, Libido] Vide Libet. Libitina] Libitina, pen. prod. Dea est, quam alij Proserpina nam, alij Venerem dicunt: in cuius templo uendebantur & locabantur ea que ad sepulturam pertinent, ut docet Plutarchus in Problematis. A libendo Libitina dicta, ut ait Varro. Libitina, ipsa exequiarum expensa. Liu. 10. bel. Maced. 80. In urbe tanta fuit pestilentia, ut tunc uix libitina sufficeret. ad suppeditanda scilicet funeribus necessaria. mel, operæ libitinariorum, ut uult Budæus. Libitina, ipsa sepeliendi ars, seu uendendi ea que ad sepulturam pertinent. Valerius Max. lib. 5. cap. 2. Qui tunc libitina nam exercebant. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 3. Autumnusque grauis libitinae questus acerbe. Libitina, pro Morte, seu pro lectio, in quo mortui ferebantur: quoniam in æde Libitinae pararentur necessaria ad funebre apparatus. Hor. 3. Carm. ode 3. 2. — multaque pars mei Vitabit libitinam. Libitinaris, libitinarij (ἀπόδοτος) Qui libitina preest, & actionem libitinariam exercet, que su in seruens: & qui necessaria funeribus uendit: seu qui conducit funera, aut qui curam sepeliendorum cadauerum habet. Vlpianus in l. quicunque, ff. de institoria actione. Si libitinaris (quem Græci ἀπόδοτος uocant) seruum polinctorem habuerit, sique mortuum spoliauerit, dandam in eum quasi institoriam actionem. Ex quibus uerbis patet, libitinarium esse curatorem funeris. Seneca de Benef. 6. Libo] libas (ἀπόδοτος, ἀπόδοτος) libare, Est leuiter de gustare, &

quasi primis labris attingere. Dicitur, ut quidam putant, a labijs, quasi labiare. Virg. 4. Georg. 11.
 Purpureosq; metunt flores, & flumina libant.
 Annem libavit quadrupes. Virg. 5. eclog. 6.
 Cibum libare digitis. Ouid. 1. de Arte, 116.
 Cibi libati ore alicuius. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 7.
 Dapes libare. Virg. 5. Aeneid. 19.
 Laticum libavit honorem. Virg. 1. Aen. 150.
 Merum libatum. Propert. lib. 3. eleg. 17. 8.
 Libata gustu potio traditur Britannico. Tacit. id est, gustu explorata.
 Libare, per metaphoram, Leuiter tangere significat. Virgil. 1. Aeneid. 52.
 Ocula libavit nata, dehinc talia fatur.
 Virginitas libata. Ouid. epist. 2. 23.
 Libare, sacrificare. Virg. lib. 7. Aen. 27.
 Nunc pateras libate Ioui. Tibullus lib. 1. eleg. 1. 3. Pomum libatum. Liu. 9. bel. Maced. 180. Vbi libare dicitur dapes, ubi bene precari mos esset, &c. Gell. lib. 2. cap. 7. Solenni die Ioui epulum libaretur. Sic. Cic. 2. de Leg. 32.
 Duo vitæ mero libens carthesia Baccho. Virg. 5. Aen. 16.
 Pateris altaria libant. Virg. 12. Aen. 35.
 Thura libare dicitur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 8. 8.
 Libate uires: id est, attenuate. Liu. lib. 1. bell. Pun. Viam libare deo. Tib. lib. 1. eleg. 10. 5.
 Lachrymas libare alicui defuncto. Ouidius 1. de Ponto, e. leg. 10. 9.
 Libare, Excerptere legendo auctores, & quod sibi utile est transumere. Cic. 5. Tusc. 119. Sed dicitur impetrari libenter, ut nisi molestum sit, quoniam nulla uincula te impediunt ut lius certe disciplina, libasq; ex omnibus, quodcumq; te maxime specie ueritatis inueniet. Idem 1. de Orat. 110. Plin. lib. 7. cap. 37. 1. Variarum artium scientia innumerabiles emittit, quos tamen attingi par sit florem hominum libantibus, id est, preceptuos referentibus.
 Excerptere & libare. Cic. 2. de Inuent. 12. 4.
 Libatus, penultima producta, Participium (libatus) Quasi si acceptus, siue excerptus. Cic. 2. de Diuinat. 39. Naturale quod animus arripere, aut exciperet, extrinsecis ex diuinitate, unde omnes animos haustos, aut acceptos, aut libatos haberemus.
 Libamen, penultima producta libaminis (libamen) Libamentum, libamenti: & Libatio, libationis, pro eodem sumuntur: significantq; quicquid in sacris libatur. A Libero patre, qui primus Ioui libauit. Ouidius 3. Fastorum, 147.
 Nominis ab authoris ducunt libamina nomen. Cic. 2. de Leg. 4. 7. Quod tempus sacrificiorum libamenta seruentur, scilicetq; pecorum.
 Pinguis cumulat libamine flammam. Valerius libro 1. Argonaut. 42.
 Libamenta ferre ad aras. Stat. 3. Syll. 1. 33.
 Libamina fame. Ouid. epist. 4. 8.
 Libatio, Verbale (libatio) Sacrificatio, uel ea degustatio que sacrificijs fieri solebat. Cic. de Arusp. respon. 19. Te appello Lentule, tui sacerdotij sunt tense, curricula, precensio, iudi, libationes, epuleq; ludorum publicorum.
 Libum, libi, n. g. (libum) Genus dulcior sibi cibi ex farre, & melle, & oleo sic dictum, quod libandi causa fiat. Virg. 7. Aen. 22.
 Adorea liba per herbam Subijciunt epulis. Vel a uerbo Græco λιβω, Vel a Li-

bero patre. Ouidius 3. Fastor. 147.
 Liba deo sunt, succis quia dulcibus idem Gaudet, & a Baccho mella reperta ferunt. Cato cap. 75. Libum sic facito: Caseum bene distere in mortario, vbi bene triveris, farinæ siliquæ libram: aut si uoles tenerius esse, siliquam simulaginis solum eodem indito, permisceoq; cum caseo bene, ouum unum addito, & unâ permisceto bene. Inde panem facito, siliqua subdito, in foculo calido sub testa ea coquito leniter.
 Annua liba. Ouid. 1. Fastor.
 Calenti libo infusa mella. Ouid. 3. Fast. 153.
 Grandia liba facere. Ouid. 4. Fast. 157.
 Rustica liba. Ouid. 3. Fast. 134.
 Tosta liba. Ouid. 6. Fast. 97.
 Plena domus libis uenialibus. Luuen. Satyr. 3. 19.
 Libus] libi, masc. gen. Nigid. de dijs. Deinde surgat, faciat libos quatuor, & intra libos duos a dextra, & duos de uxor. Nonius.
 Libarius, Qui liba uendit. Seneca epist. 57. tam libarij uarias exclamationes, &c.
 Libora] λιβωρα, olim Elbora, Ptolem. eo lib. 2. cap. 6. Hispania urbs. Talabrica hodie. Vulgo Taleuera.
 Libra] libra (λίβρα, ἡ ἰσθητή, ἡ ἰσθητή) Quæ est as, & mina seu mina, & pondo dicitur, duodecim consistit uncias.
 Vna libra farris. Hor. 1. Sermon. Satyr. 5. 14.
 Implere libram. Vide Impleo.
 Libra, instrumentum quo res ponderantur, lancem unam & tringens habens. Alio nomine bilancem uocant. Cic. 5. Tusc. 72. Quo loco quam uim habeat libra illa Critolai, que quæ in alteram lancem animi bona imponcbat, in alteram corporis externa, tantum propendere illam bonilancem patet, ut terram & maria deprimat. Plin. epist. 186. tam illa, quanta probitas in ore, quanta in sermone cunctatio, quam pari libra grauitas, comitaturq;.
 Anceps libra. Pers. Satyr. 4. 2.
 Libra non solum pondus, sed etiam mensura, que & ipsa duodecim uncias mensuralibus constat. Galenus lib. 1. de compositione medicamentorum per genera, Appellatur enim a Romanis libræ pondus solidorum corporum, nomine similitudinis libralis liquidorum mensuræ: que permulta in tota urbe est, ex cornea materia constans. Idem lib. 6. eiusdem operis, idcirco medicos in libris de medicamentis accuratius oportebat scribere, qualisnam uncias uel libras medicinarum liquidarum præcipere in iijci, mensuralisne, an ponderales. Ex quibus locis clarissime intelligitur, libram duplicem Romanis fuisse, mensuralem & ponderalem. Quod si ponderalem indicamus, discriminis faciendi causa adijciendum est pondos: si mensuralem, mensura. Quale est illud ipsius Galeni libro 1. eiusdem operis, ubi scribit, constare album emplastrum ex argenti spuma & ceruise singulorum libra pondus olei uero duabus libris mensura. De hac libra mensurandi uideatur intelligendus locus ille Suetonij in Cæsare Dictatore, capite 38. Populo præter frumentum denos modios ac totidem olei libras, trecenos quoq; nummos quos pollicitus olim erat, uirritum diuisit. Apparet enim ex Galeni uerbis prædictatis, oleum cornibus libralibus uendi consueuisse, hoc est, libram unam mensuralem capientibus. Verum eiusmodi cornua non solum fuisse librae unius, sed aliqua duarum etiam librarum, ex Horatio intelligimus, libro 2. Sermonum, Satyra. 2. 12.
 Cornu ipse bilibri Caulibus infillat. hoc est, duarum librarum mensuralium capaci. Sic Plautus Bilibrem aqualem, duarum librarum capacem, dixisse uidetur in Mitalite. 1. 38. Porro libram mensuralem in duodecim uncias mensuralem

mensurales diuidi, abunde testatur Galenus eiusmodi operis lib. 3. his uerbis. Est autem apud ipsos (de Romanis loquitur) mensura, qua oleum metiuntur, interfecta lineis diuisentibus totam in duodecim partes. Atq; mensura integra, uocatur ab ipsis libra: duodecima uero pars eius, uncia. Quantum autem pendeat libra mensuralis, potest utcumq; colligi ex ipso Galeno, qui lib. 6. de compositione medicamentorum per genera, sic ait, Ego sanè olei libram Romæ nuncupatam, quam per interfecta cornua metiuntur, appèdi aliquando, cupiens scire quantum ponderis haberet. inueni uero duodecim uncias mensurales, decem ponderales. Equales. Ex quibus uerbis apparet, libram & unciam mensuralem non è ponderalibus, ut una alteri respondeat, consuetudinem, quemadmodum hodie a Pharmacopolis magno errore constituntur.
 Libra, signum celeste. Plin. lib. 18. ca. 25. 12. Alterumq; equinoctium Libræ.
 Libra Phœbeos tenet æqua currus. Senec. Herc. furent. 10. 3.
 Pendula caelestes libra mouebat aquas. Ouidius 4. Fast. 78.
 Libra die somniq; pares ubi fecerit horas. Virgilius 1. Georg. 4. 2.
 Libra, instrumentum fibrile. Colum. lib. 8. cap. 1. 72. Sin autem locus ubi uinarium constituitur censemus, pari libra cum æquore maris est, in pedes nouem desodiatur piscina.
 Libra, pro libramento. Plin. lib. 16. cap. 36. 4. Contra flatus quoq; pernicax libra Bononiensibus calamis.
 Libella, libelle, Diminutiuum (λίβέλλα) Nummulus argenteus, qui & as dicitur. Cic. 4. Verr. 17. Et quis Volcatio, si sua sponte uenisset, unam libellam dedisset? Libella pro asse posuit: ex eo dictam quod libra æris ualebat, id est, asse. Quum autem minimam pecuniolam significare uolebant, assem & libellam dicebant. Idem pro Rosc. Comedo, 6. de pena plus petentium loquens. Si peteret festert. 1000 darribic, nisi planum facit festert. 1000 ad libellam sibi deberi, causam perdidit: id est, si minimo quidem nummo minus debium fuit, ex formula plus petitionis causa cedit. Plaut. Capt. 16. 25.
 At ob eam rem mihi libellam pro eo argenti ne duit.
 Libella argenti ideo dicitur, quod nummulus erat argenteus. Hec ex Budeo. Cicer. ad Attic. lib. 7. 12. 4. Fecit palam te ex libella, me ex teruncia. Sub heredem, hoc est, te omnium bonorum heredem, nam libra nomine significatur omnis hereditas. Teruncia, quarta pars est libra: ergo & quarta pars bonorum. Scriptum itaq; erat in testamento, ut Atticus, heres ex libra, quartam deinde partem Ciceroni attribueret. Vide Adag. Erasmi.
 Libella, erat moneta argentea, atq; decima pars denarij: ut alia libella, decima pars sestertij. Author Georgius Agricola ex Volustio Metiano.
 Libella, fibrile est instrumentum. Plinius lib. 36. cap. 22. 14. Structuram ad non manum & libellam, & ad perpendicularum responderè oportet. Colum. lib. 3. cap. 13. 11. Deinde transuersa que est in latere uirgule, fibrilem libellam suppositam. Lucret. lib. 4. 105.
 Libralis, & hoc libræ, penult. prod. (λίβρα) Quod est unius libræ. Vegetius scribit, manu sola oēs milites medietos libralia saxa: qui usus paratior credebatur, quia non desiderabat fundam. Plin. lib. 19. cap. 2. 7. Excedunt sepe magnitudinem mali cotonei, etiam librali pondere.
 Librales offe. Vel unius libræ pondere & mensuræ uel que lingua librantur, & demittuntur in os bouis. Columella libro 6. capite 2. 5.
 Libra libralia. Plinius libro 15. cap. 11. ad finem, Nec non & quedam è piris libralia appellata, amplitudinem sibi ponant. Theauri pars 2.

deris nomine asserunt.
 Librator Comparatiuum. Linius libro decimo belli Punic. 4. 2. Grauior ac pondere ipsa libratorij superne ex onerarijs istius erat.
 Libramen, penult. prod. libraminis, penult. correpta, ipsa uis euacuandæ & uibrandæ. Linius libro 2. Decad. 5. Huic spiculo ad libramen parma tres, ut sagittis solent, circumdabantur.
 Librarius, Adiect. (λίβραριος) Quod ad libram pertinet: ut libraria frustra. Col. lib. ultimo cap. 53. 4. Caro in libraria frustra conciditur.
 Librile, libyllis, penult. prod. n. g. (λίβριλλος) Scapus libræ, inquit Festus.
 Libripens, pen. cor. libripendis, masc. gen. à pendendo, secundum Priscianum, Dicitur ue militum stipendiorum, hoc est, stipis ponderandæ pensator. Quæ consuetudine in his emptio-nibus que mancipij sunt, etiam nunc libra interponitur. Hæc Plin. lib. 33. cap. 3. 5. Boetius in comment. 3.
 Libro, libras (λίβρα, ἡ ἰσθητή, ἡ ἰσθητή, ἡ ἰσθητή, ἡ ἰσθητή) librare, Ponderare, truinare, æstimare, & examinare. Apuleius. Omnia prius quam aliquid statuas, libranda sunt. Metum librare. Stat. 9. Thebaid. 34.
 Librare, Graue facere. Plin. lib. 11. cap. 10. 4. Apes si coopertur procella, apprehensi pondusculo lapilli se librant. Virg. 4. Georg. 40. de apibus.
 Cursum librare in aere, de auibus dicitur. Ouidius 2. Amor. e. leg. 6. 3.
 Librare, Aequaliter diuidere. Col. lib. 10. 4.
 Et paribus Titan orbem librauerat horis.
 Libratum ponderibus. Cic. 5. Tusc. 99. Vnde terra, & quibus librata ponderibus, quibus cauernis maria sustineat, &c.
 Librare tela, Magna ut conijcere & iaculari. Virg. lib. 9. Aeneid. 84.
 — hoc acrior idem
 Ecce aliud summa telum librat ab aure.
 Librare malleum. Ouid. 2. Metam. 62.
 Librat sese ex alto, inquit Plinius de aquila.
 Corpus librauit in alas. Ouid. 8. Metam. 41.
 Librator, pen. pro a libratoris, masc. gen. (λίβρατορ) Qui peritiam habet librandi aquam ad libellam. Vulgo nunc libellator dicitur. Plin. epist. 258. Superest ut tu libratoris uel architectum, si tibi uidebitur, mittas, qui diligenter exploret, si ne lacus altior mari. Idem epist. 282.
 Libratores, Qui lapides in bello emittebant. Tacit. lib. 13. Libratoribus, funditoribusq; attributus locus, unde eminus glandes torquerent: ne quæ pars subsidium laborantibus ferret. Idem lib. 2.
 Libramentum, libramenti (λίβραμέντον) Aequamentum. Columell. lib. 1. cap. 5. 3. Nam eiusmodi positio medium temperatumq; libramentum uentorum hyemalium & æstiuorum tenet. Plin. epist. 95. b. An nescio quod libramentum abditum & cæcum, quod quum eximantium est, suscitatur & elicit fontem, &c.
 Libramenta tormentorum, Habena & lora seu funes, quibus librabantur seu uibrabantur tormenta. Tacit. lib. 19.
 Libramenta plumbi, Masse plumbeæ in arictes contextæ & uibratæ. Linius lib. 8. Decad. 4.
 Librilla; aliis libella, instrumenta bellica; auctore Festo, saxa scilicet ad brachij crassitudinem in modum flagellorum loris reuincta, quod librari manu, id est, ponderari uideantur.
 Libraria, Librarius] Vide Liber & Libra. (libra, Librile, Librilla, Libripens, Libro, Libras] Vide Libris] Libris (λίβρα) Ventus. Plin. lib. 18. cap. 34. 5. Ex aduerso Aquilonis ab occasu Brumali Africus flabit, quem Græci Libra uocant. Theauri pars 2.

ci Liba uocant Sic. lib. 2. cap. 47. 2.
Libum] libi. Vide Libo, libas.
Liburnia] sive Lyburnia (Λιβυρνία) Regio inter Illyriam & Dalmatiam, seu (ut quidam aiunt) pars Dalmatiae, in qua sunt Salonae urbs insignis, cuius populi Liburni uocitati sunt, de quibus Lucanus lib. 4. 107.
 Pugnaeque mari Graia cum classe Liburnos.
 ¶ **Liburnus**, Λιβυρνός, Qui est ex Liburnia. Item, qui priuatum quoscunq; in iudicium uocabant, iussu magistratum (quod uilissimorum hominum officium erat) dicebantur Liburni: quod se de Liburnia essent. Iuuen. Satyr. 4. 8. Martialis lib. 1. ad Licianum, de Hispaniae locis, Procul horridus Liburnus, & querulus cliens.
 Regna Liburnorum. Virg. 1. Aen. 50.
 ¶ **Liburnus**, Adiectiuum (Λιβυρνός) ut Terra Liburna. Lucanus lib. 8. 8.
Liburnum] Liburni: & liburna, liburnae: & Liburnica, liburnice (Λιβυρνική) Genus nauis bellicae uelocissimae, à Liburnis populis in Illyrico, qui olim nauibus uelocibus usi, Ionio mare, insulasq; praedabantur. Quae ex causa Romani naues leuitate celeritateq; praestantes, appellauere liburnicas, ut refert Appianus. Horat. in Epodis, ode 1. 1.
 Ibis liburnis inter alta nauium
 Amice propugnacula. Lucan. lib. 3. 107.
 Ordine contenta gemino creuisse liburnae. Plin. epist. 10. 2.
 h. i. ubet liburnicam aptari: mihi, si uenire una uellem, facit copiam.
 ¶ **Liburnus**, Adiect. (Λιβυρνός) ut Rostra Liburna. Propert. lib. 3. eleg. 11. 9.
Liburnus] Portus Tuscorum, Ptolemaeo lib. 3. cap. 1. Hodie Lioorno.
Libya] Libye: & Libye, Libyes (Λιβύη) Africa: quod inde Libs uentus flare soleat: seu quod pluuia indigeat propter nimiam siccitatem, ἀπὸ τοῦ λειπόμενου, uel à Libya Epaphi filia, Iouis filij. Est etiam hoc nomine fluuus in Mauritania.
 Agri soli Libye. Virg. 3. Georg. 50. Soli, deserti.
 Sitientes Libyes calidae arenae. Lucan. lib. 1. 75.
 Aestiferæ Libyes squalentia arena. Lucan. lib. 1. 42.
 Deserta Libye. Virg. 1. Aen. 78.
 Littus arenosum Libye. Virg. 4. Aen. 52.
 Vastitas Libye. Cic. 1. de Nat. deorum, 141.
 ¶ **Libys** homo: & Libysa mulier (Λιβύς) ex Libya orti. Vnde
 ¶ **Libysimus**, pen. prod. Adiect. & Libystis, Libystidis, pe. cor. f. gen. (Λιβυστίνος, Λιβυστίς) Patronymicum à loco. Virgil. lib. 8. Aeneid. 74.
 — pelle Libystidis urse.
 Martianus, Graui ac Libysimo calore exustus.
 Montes Libysini. Catul. de Rufa, epigram. 55. 2.
 Arena Libysa. Catul. ad Lesbiam, epigram. 7. 1.
 ¶ **Libyx** autem, Libycis facit: à quo genitiuo fit.
 ¶ **Libycus**, Adiectiuum, pen. cor. (Λιβυκός) unde Libyctum mare. Libycus campus, dictus quod in eo primum fruges ex Libya allate sunt. Vnde & Ceres ab Argis Libysa uocata est, ut ait Festus.
 Gentes Libycae. Virg. 4. Aen. 64.
 Terra Libyca. Virg. 4. Aen. 54.
 Urbs Libyca. Virg. 4. Aen. 70.
Libycis] cidis, Urbs Indae, ab Orientali parte Iordanis, quae Herodes extruxit.
Libystinus] pen. prod. Dicitur esse Apollo, ab his qui Pachynum Siciliae promontorium incolabant: eo quod immissa Libycis, hoc est, hostibus Carthaginensibus peste, penè cuncti subita morte interierint.
Licenter, Licentia, Licentiosus] Vide Licet.

LIC
Libysa] Λιβύσα, Bithyniae urbs, Ptolemaeo lib. 5. cap. 1. Vni-go Polmen. Bithyniae ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ uocat Stephanus. Nota est Annibalis interitum.
Lica] Licæ (Λικαί) Nomen uiri, qui Herculem secutus est, auctore Festo. Vulgo scribi solet Lychas. Hunc fabulatur Poeta uersum fuisse in copulum, dum ab Hercule parente praecipitatur in mare. Vide Ouidium 9. Metam.
Licambes] Licambis (Λικαμβέες) Cuius fuit Lacedaemonius, quem Archilochus ita iambico metro insectatus est, ob denegatam filiam Neobolem, ut se suspenderet, contumeliam impatiens. Sed rectius Lycambes scribitur per ypsilon.
 ¶ **Lycambeus**, pen. prod. Adiectiuum (Λικαμβέος) Ouidius in Ibin, 11.
 Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.
Liceo] lices, licui (Λικεῖν) cuius supinum est ab impersonali licitum est, passiuam habet significationem, & significat Precio augeri, quum sit auctio. Plaut. Men. 2. 4. 90.
 Venibunt serui, suppellex, fundi, aedes, omnia
 Venibunt, qui qui licebunt praesenti pecunia. Martialis lib. 6. 68.
 Paruo quum precio diu liceret.
 Cicero ad Atticum libro 12. 243. 4. de Drusi hortis quanti licuisse tu scribis, id ego quoc; audieram, & ut opinor, heri ad te scripseram.
Liceor] liceor's, pen. prod. licitus sum (Λικεῖν) liceri. Val-la Liceor, uidetur carere praeterito, tamen quasi praeteritis habeat, format à se frequentatiuum (sed eiusdem tamen significationis) Licitor. Vnde sunt participia, licitans, & licitatus. Virgilius igitur uerbi significatio est, Precio deferre in auctione faciendâ, hoc est, in uenditione quae publicè fit. Hactenus Valla, Plaut. Stich. 7. 68.
 Iocosis ridiculos uendo, agite licemini. Cic. 5. Verr. 65.
 Herbitenses quum uiderent, si ad Aeschionem precium reddisset, se ad arbitrium libidinosissimae mulieris spoliatum iri: liciti sunt usque eo, quoad efficere posse arbitrabantur. Persi. Sat. 5. 19.
 Et centum Graecos curto centusse licetur. Absolutè à liquando ponitur: aliquando accusatiuo iungitur, adiecto precio uel in ablatiuo, uel in genitiuo. Vlpian. Si res eius uenerit, & existat qui plus liceatur, &c.
Licet] licet, licet (Λικεῖν) licitari, frequenta-tiuum à liceor. Curtius li. 4. Et quum habeatis arma, licitum mihi hostium capitum.
Licitari, Congredi, pugnare. Ennius, Pars ludere saxa iactant, inter se licitantur. Caecilius Hymniade, quae narrare inepti & scitras feruentis, quum machera licitari aduersum eum cepisti sciens, Nonius.
Licitari dicuntur (inquit Festus) in pugnando, siue mercando contententes.
 ¶ **Licitans**, penult. corrept. Particip. (Λικεῖν) Qui licitatur. Caius in l. locatio. ff. de Publicanis. Locatio uentigalium, quae calore licitantis ultra modum solite conditionis inflatur, ita demum admittenda est, si fideiussores idoneos & cautionem in qui licitatione uicit, offerre paratus sit.
Licitatio, uerbale (Λικεῖν) Auctionis. Cic. ad Attic. lib. 11. 223. 5. Genus enim conditionis eiusmodi fuit, in quo non solet esse controversia: cum ea pars quae uideatur esse minor, licitatione expleri possit.
Licitationem facere. Cic. 4. Verr. 92. Exquisitis palam precij & licitationibus factis, describebat Censores binos in singulas ciuitates Timarchides.
Licitator] penultima producta (Λικεῖν) licitatorum Verbales mascul. Qui precium auget. Cic. 3. Offic. 8. Non licitatore

LIC
 atore ueditor, nec qui contra se liceatur, emptor opponet. Licitatorem apponere. Cic. ad Marium, lib. 7. 2. 2. Nunc quum tuum precium noui, licitatore potius apponam, &c. Alia exemplaria habent, in licitatore potius ponam.
Licet] licet, licuit (Λικεῖν) licere, imperfonale, Fas esse, & licitum. Cicero 5. Tusc. 78. Id enim licere dicimus, quod cuiq; conceditur.
 peccare nemini licet. Cic. 1. Tusc. 78.
 Licet tibi esse bonum uirum. Quintilian. lib. 4. cap. 4. Procurator rem tibi esse non licuit. Quidam legunt procuratori, in datione. Cic. pro Corn. Balbo, 21. Si cui Romano licet esse Gaudianum.
 Licet tibi esse bono uiro. Cicero. 1. Tusc. 51. Licuit enim esse ociofo Themistocli, licuit Epaminundae. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 4.
 Eia quid statuis? nolunt. atq; licet esse beatis. Brutus ad Ciceronem. 16. 5. Sed quis supplicat, ut optime meritis de Republica esse saluis?
 Licet, Responso permittentis uel concedentis. Plaut. Rud. 2. 6. 8. Rogato ut relinquat alias res, & huc ueniat. r. licet.
 Licet mihi discere de te: pro Possim. Terent. Eun. 2. 2. 31. Cicero 7. Verr. 141. Sed non idem mihi licet quod ijs, qui nobili generenati sunt.
 Licet me id scire quid sit: Plaut. Pseud. 3. 14.
 Licet. Terent. Heaut. 5. 2. 28.
 Modò licet uiuere, est spes.
 Licet dicere. Plaut. Rud. 4. 51. Mea quidem hercle causa saluis sit licet.
 Si per te licet: id est, si permiseris: uel, si potero, à te non impediam. Plaut. Afsin. 1. 12. Terent. in Prologo. Heaut. 3. 6.
 — date potestatem mihi
 Statariam agere, ut licet per silentium. id est, quod ego possim uobis tacentibus. Idem Heaut.
 Per me exquirere licet. Vulgus barbarorum dicit, Ego sum ceteris quod tu, &c. Cic. 2. Philip. 35. Petis ut tibi per me liceat quandam de facilio reducere.
 Licet, absolute: pro Poteris exire. Cato de Re rust. Et si uoles insuper unum Comum mistum bibere, licet bibas. Cic. lib. 1. Offic. 143. Licet ora ipsa cernere iratorum. Idem 4. Acad. 104. Hic pugnes licet, non repugnabo.
 ¶ **Licet** (licet) Aduerbium concedentis, quemadmodum Est. Virgil. 6. Aeneid. 80.
 — licet ingens ianitor antro.
 Aeternum latrans ex anguis terreat umbras.
 Licet (licet) pro Quamuis, aduersatiua particula est, sepe sequente Tamen. Cic. de Arusp. resp. 17. Quam uolumus licet, P. C. ipsi nos amemus, tamen nec numero Hispanos, nec robore Gallos, &c. Virgil. 6. Aen. 161.
 Fixerit eripidem ceruam licet.
 ¶ **Licitus**, pen. cor. Adiect. ut Negociatio licita. Vlpian. in l. 2. ff. de iure patron.
 ¶ **Licitus** est (licet) Idem quod licet. Terent. Heaut. 5. 3. 39.
 Ego dum licitus est, uia sum benigno & lepido & comi. Virgil. 10. Aeneid. 21.
 Quandoquidem Ausonios coniungi sedere Teucris
 Haud licitum est: nec uestra capit discordia funem. Cic. Terentia. lib. 14. 4. 12. Expectassem Brundisij, si esset licitum per nauas.
 Licite acies. Vide Acies.
 ¶ **Licitus**, pen. cor. Aduerbium. Solinus cap. 16. Aedes numinis praeterquam nudus uestigia nullus licitò ingreditur.
 ¶ **Liciturum**, pen. prod. (Λικεῖν) Cic. ad Attic. lib. 2. 16. 9.
 Quod nibilo magis & liciturum esset plebeio Remp. per Thefauri pars 2.

LIC 687
 dere, quam similibus eius me COS. latitij est licitum.
 ¶ **Licentia**, licentia (Λικεῖν) In uerbis semper in malam partem accipitur, scilicet pro temeritate loquendi quae uelis. In factis in malum accipitur, nonnunquam in bonum. Est autem licentia, impunita facultas loquendi, uel agendi quaecunq; placent. Haec ex Valla lib. 4. Terent. Aedroph. 3. 4. 6.
 — uerum nimia illec licentia
 Professò euadet in aliquod magnū malum. Idem Heaut. 3. 1. 64.
 Nam deteriores omnes sumus licentia.
Licentia & libertas uiuendi. Cic. 5. Ver. 3.
 Poena absuit, & licentia consecuta est. Cic. 5. Ver. 152.
 Licentia ad maledicendum. Cic. pro Fontio, 25.
 Licentia temporum. Plin. epist. 4. 7. 6.
 Constricta licentia nullo nodo. Claud. de nupt. Honorij, 16.
 Effrena. Claud. de bello Get. 74.
 Effusa. Tacit. lib. 4. hoc est, immodica.
 Festa. Quintilian. lib. 6. cap. 3. 10. Quum illa ipse, quae dicta sunt, ac uocantur, quas certis diebus festae licentia dicere solebat mus, &c.
 Fecunda licentia uatum. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.
 Immensa licentia ponti. Ouid. 1. Metam. 63.
 Indomita. Horat. 3. Carm. ode 24. 6.
 Lasciua. Horat. 1. Carm. ode 19. 1.
 oburna licentia. Ouid. 5. Fasti. 54.
 licentiam dare pecunias eripiendi. Cic. 5. Ver. 189.
 Dare infinitam licentiam iudici. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 7.
 Ferri licentia. Lucan. lib. 1. 2.
 Quis furor o ciues, quae tanta licentia ferri?
 Vaganti frenata licentia iniecit. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.
 Notare licentiam uerbi. Quintilian. lib. 4. cap. 1. 42.
 Permittere licentiam. Vide Permittere.
 Licentiam luxuria pollicetur. Cic. 2. de Fin. 112.
 Prodere licentiam mentiendi. Quintilian. lib. 4. cap. 2. 64.
 Transcendet haec licentia in prouincias. Tacit. lib. 17.
 Licentia, simpliciter pro potestate, siue permissione. Tacit. lib. 14. Statuerent ut uellent, data & absoluenti licentia. Paulus post. Mox licentia habendi oblivionem attulit.
 Licentia, in bonam partem. Cic. 3. Offic. 26. Nobis aut nostrae Academia magnam licentiam dat. Ibidem, 1. 206. Nec quent quam eo errore duci oportet, ut siquid Socrates aut Aristippus contra morem consuetudinemq; ciuilem fecerint, licentiae sint, idem sibi arbiteretur licere: magnis enim illi, & diuini bonis hanc licentiam assequerantur. Eudaeus.
 ¶ **Licentior**, & hoc licentius (Λικεῖν) Cicero 3. de Orat. 102. Inde ille licentior & diuitor fluxit diuhyrampus: Idem in Orat. 85. Quid uerò licentius, quam quod hominū etiam nomina contraherant, quo essent aptiora?
 Licentior accusatio. Valerius lib. 9. de Damasippo.
 Licentior epistola, in qua liberè scribimus quicquid uolumus, Plinius epist.
 Licentior uita, pro dissoluta. Valer. lib. 9. cap. 1.
 ¶ **Licentiosus**, penult. prod. Adiectiuum (Λικεῖν) Tacitus, Ex moribus imperatoris miles intactus aut licentiosus. Quintilian. lib. 1. cap. 6. 15. Nam ebor dicere, non minus est licentiosum, quam si sulphuri & gutturi subijcerent o mediani in genitiuo.
 ¶ **Licenter**, Aduerb. (ἀδελφῶς) Per licentiam. Cic. in Orat. 42.
 Solutum quiddam sit, nec uagnum tamen, ut magis edi liberè, non ut licenter uideatur errare. Liu. 8. bel. Pt. 1. 48. Idem tamen licenter atq; otiose facere Flacco indignum usum est.
 Audacter & licenter ede. Catul. in Camerium, epigr. 51. 4.
 Dicere licentius. Quintilian. lib. 1. cap. 2. 7.
 Errare licentius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 6.
 M m 2 Lichen]

Lichen Jhuus lichenis, m. g. uel Lichene, lichenes, pen. prod. f. g. (λεχην) Morbi genus, quod Latini mentagram uocant, quod a mento incipiat. Plin. lib. 2. 6. cap. 1. 2. Grauisimum ex his lichenas appellauere Graeco nomine Latine, quoniam a mento ferre oriebatur, ioculari primum lasciuia (ut est proca natura multorum in alienis miseris) mox et usurpato uocabulo mentagram, occupantem in multis totos utiq; uultus, oculis tantum immunibus, descendente uero et in col la pectusq; ac manus, fudo cuius furfure. Mart. lib. 11. 9. 2.

Nec triste mentum, sordidum lichenas. Videntur λεχηνες appellati, no quod linctura saluae humanae curentur, ut quidam opinati sunt, sed quod lambendo proserpant: uelut etiam lichen herba in petris solet. λεχην idem ualet quod lingo, lambo.

Lichenas oris praestantissimè uincit glutinum factum e genitilibus uulorum.

Lichenes equorum. Diosc. lib. 2. ca. 38. ex uersione Ruellij. Meminit et Plin. lib. 2. 8. cap. 11.

Lichen, Herba. Plin. lib. 2. 6. cap. 4. 5. Lichen uero herba his omnibus praefertur, inde nomine inuenio. Nascitur in saxosis, folio uno ad radicem lato, caule uno paruo longis folijs dependentibus.

Licium et Licia, liciorum (λιχίον, λιχίον) Fila sunt, quibus in telis textrices implicant stamina: significat etiam flamen ipsum, unde trilecem dicimus uiscum, quae tribus licijs constat. Plin. lib. 8. cap. 48. 6. Plurimis uero licijs texere, quae polymita appellant, Alexandria instituit. Virg. 8. eclog. 15. Terna tibi haec primū triplici diuersa colore Licia circūdira fororum licia. Stat. 1. Achil. 105. Cantata licia. Ouid. 2. Fast. 115.

Licator, Licitor] Vide Liceo.

Lictor] lictoris (λιχτορ) Qui carnis officio fungebatur, minister Consulis, Praefidis, Praetoris. Sed duodeni lictores Consulibus erant, aliorum seni tantum, portantes uirgarum fasciculos cum securibus ligatos, magistratibusq; praebant: ac quoties iussi erant, fasciculos soluentes, primo uirgis caedebant reum, mox securi feriebant. Plaut. Aftm. 11. 29.

Vbi saepe ad languorem tua duritia dederis octo Validos lictores ulmeis affictos lentis uirgis. Liu. Misfiqu; lictores ad sumendum supplicij, nudatos uirgis caedunt, securiq; ferunt. Cic. ad Attic. lib. 7. 12. 9. 1. Subito consilium cepi, ut ante quam liceret, exirem: ne qui conspectus fieret, aut sermo lictoribus, praesertim laureatis. Idem ad Qu. frat. lib. 1. 1. 19. Sit lictor non sua, sed tuae lenitatis apparitor, maioraq; praeserat fasces illi ac securis dignitatis insignia, quam potestatis.

Consularis lictor. Horat. 2. Carm. ode 16. 2. Laureati lictores. Vide Laurus.

Paludati lictores. Vide Paludatus in Paludamentum.

Lictor unde dicitur, docet Gell. lib. 12. cap. 3. his uerbis, Valgius (inquit) Rufus in secundo librorū, quos inscripsit De rebus per epistolam quaestis, lictorem dicit a ligando appellatum esse: quod quū magistratus populi Romani uirgis quēpiam uerberari iussissent, erura eius et manus ligari uinctisq; a uiatore solita lintisq; qui ex collegio uiatorum officium ligandi haberet, lictor sit appellatus. Viturq; ad eam rem testimonio M. Tullij, uerbaq; eius refert ex Oratione, quae dicta est pro C. Rabirio, 8. lictor, inquit, colligam. Hae ita Valgius, et nos sanè cū illo sentimus. Sed Tiro Tullius M. Ciceronis liberis, lictorem uel a lino, uel a licio dictum scripsit. Licio enim transuerso, quod limum appellatur, qui magistratibus, inquit, praemissis trahant, cincti erant.

Plutarchus in Problem. Ro. 67. Cur lictores dicti sunt? An quod petulantes colligabant? Hi enim lora in sinu gestantes, Romulum sequebantur. An c interpositum est, cū ante sine c lictores dicerentur, quasi publici quidam ministri? Nam quod λικτωρ nostris etiam tēporib. publicū est, multis Graecorum legib. scriptum esse, neminem latere puto.

Lictor etiam inter sacrorum ministros censebatur. Pompeius Festus li. 6. Flaminius lictor est, qui flammis diali sacrorū causa praestō est. Ouid. lib. 2. Fast.

Lictorius, Adiect. (λιχτοριος) Quod ad lictorem pertinet. Plin. lib. 7. cap. 30. 3. Fasces lictorios ianuae submisit is, cui se Oriens Occidensq; submiserat.

Lien] lienis, maf. g. uel lienis, huius lienis, pen. prod. (λιεν) dicitur unum ex uisceribus internis. Plaut. Curc. 5. 29.

Lien diruptus est. 2. ambulat: id lienis optimū est. Idem Merc. 4. 14.

Perij, seditionem facit lien, occupat praecordia. Celsus lib. 3. Si iecur aut lienis est affectus, idē li. 2. Quos lienis male

Lienis bubulus, apud Celsum lib. 4. cap. 9. (habet.)

Lienis magnitudine intemperantiam risus fieri affirmant phisici. Persius Sat. 1. 2.

Intumescit quandoq; lien, ut cingere hominem uideatur. Cato cap. 157.

Lienis torquet. Cels. lib. 5. cap. 18.

Lienosus, pen. prod. Adiect. (λιενοςος) Qui liene laborat, quoties excrementi plus in liene diuertit, quam calor eius uisceris possit conficere. Aristot. lib. 3. De partibus animalium. Plin. lib. 7. cap. 2. 11. de Pyrrho refert, cuius dextri pedis pollex lienosis medebatur.

Lienosum cor: id est, lienis naturam habens, ut turgescit sicut lien. Plaut. Casin. 9. 61. Fortasse legendū, ludiosum id est, subulans more ludionū, ac in corpore emicans, ut illi in theatro.

Lienicus, pen. cor. (λιενικός) Idem quod lienosus. Plin. lib. 29. cap. 3. 5. Hec et illita lienicis.

Lienteria, Lienterie (λιεντερία) Intestinorum leuitas, inquit Festus, Celsus lib. 2. cap. 13. Fit etiam lenitas intestinorū, quae λεντερία uocatur. Vide Lienterici Plinio, alumi, qui hoc morbo uexantur. Dicitur autem proprie Lienteria, alui fluxus, qui a melancholicis excrementis a liene per intestina descendentibus uenit.

Ligamen] Vide Ligo.

Ligarius] Quidam Romanus: pro quo habuit Oratorem apud Caesarem Cicero.

Ligarianus, pen. prod. Adiect. (λιγάριανος) Cic. Atti. lib. 13. 27. 6. 1. Ligarianam, ut uideo, praeclearē auctoritas tua commendauit. Subintelligit Oratiorē, quā pro Ligario habuit.

Ligellum] Vide Ligo, ligan.

Liger] ligeri, pen. corr. Viri proprium. Virg. lib. 10. Aeneid. Dicta uolant Ligeri, sed non et Troius heros Dicta parat contra.

Liger] Ligeris, pen. cor. (λιγερ) Gallie fluiuis, qui et Ligaris in nominatio dicitur. Vnde et Ligerim in accusatio lectum est. Hic delatus in Oceanum influit, maximi cursus et pari cum Garumna interuallo à Pyrene distat, et duobus stadiorum milibus utriusq; nauigatio est. Caesar lib. 7. Liger ex niuib. creuerat. Idem, Paulo post magnis itineribus ad Ligerim peruenit. Vulgo Loire.

Lignum] ligni (λιγνον, λιγνον, λιγνον, λιγνον) A legendo, inquit Varro: quod ligna cadaua in agris legebantur, quibus ad focum uterentur. Plin. lib. 12. cap. 11. 2. Constat arboribus fructus radice, frutice, cortice, succo, ligno, et c.

Ligna et farmeta. Cic. 3. Verr. 4. 8. Cedere ianuā saxis, instans ferro, ligna et farmeta circūdare, ignē subijcere coeperūt. Aridum compone lignum. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.

Arida

Arida ligna explicare in flammis. Lucret. lib. 2. 177. Atria inter se ligna. Vide Attero.

Dedicatum lignum. Cic. 2. de Legib. 72.

Durum. Virg. 9. Aen. 108.

Dolatum. Iuuen. Satyr. 12. 6.

Fissum. Virg. 9. Aeneid. 83.

Fissile. Virg. 1. Georg. 29.

Inutile. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 1.

Lunatum. Vide Luna.

Neruis alienis mobile lignum. Vide Mobilis.

Odoratum. Virg. 2. Georg. 24.

Ossuum. Vide Os.

Ignem ex uiribus lignis atq; humidis facere. Cic. 3. Verr. 30.

Accendere lignum. Vide Accendo.

Conficere ligna ad fornacem. Vide Conficio.

Reponere ligna super foco. Horat. 1. Carm. ode 9. 1.

Ligneus, Adiectiuum (λιγνεος) Quod ex ligno est. Plaut. Pen. 20. 28.

— tanisper quidem Ut sis apud me lignea in custodia.

Idem Rud. 7. 7. Ligneus equus. Cic. 6. Verr. 6. Signum lignum. Liu. 3. bell. Pun. 17. 2. Lignea turris.

Deus ligneus. Tibul. lib. 1. eleg. 10. 4.

Materiam ligneam flamma urt posse necesse est. Cic. 2. de Inuent. 24. 7. de necessitudine.

Ponticulus ligneus. Cic. 5. Tusc. 83.

Simulacra lignea. Ouid. 10. Metam. 138.

Soles ligneas in pedes inducere. Cic. 2. de Inuent. 232.

Ligneolus, pen. cor. (λιγνεος) Adiectiuum diminui. Cic. ad Quintum fratrem, lib. 3. 2. 5. 2. Hanc scripsi ante lucem, ad lichenum ligneolum. Fortasse legendum, lineolum.

Lignarius, Adiect. Quod ad lignū pertinet: ut Faber lignarius, Lignarius, Qui lignatū it. Liu. 5. bel. Maced. 162. Et iisdem portici extra portam Trigeminae, inter lignarios fecerunt.

Lignosus, pen. prod. Adiect. (λιγνεος) Id est, instar ligni durum, inquit Sponstinus. Plin. lib. 12. cap. 7. 5. Arbor radice lata lignosaq;.

Lignor, lignaris (λιγνορ) Lignari, Deponens, Ad ferenda ligna ire. Plaut. Capt. 11. 12. 6.

— itine, efferte lora, c. num lignatum mittimur. Liu. 5. belli Punici, 186. Et deinde astidne dies noctesq; infestus aderat, ut non magis tantum procul a castris lignatum pabulumq; progressos exciperet, sed ipsi obequitaret castris.

Lignatio, uerbale (λιγνατιον) Lignorum defectio, uel deportatio. Caesar 5. bell. Gall. 14. 4. Vt nonnulli milites, qui lignationis munitioisq; causa in syluis discessissent, et c.

Lignatio, Aliter. Col. lib. 1. cap. 5. 1. Sit autē uel intra uillam, uel extrinsecus inductus fons perennis, lignatio, pabulumq; uicinum, id est, locus unde ligna accipi possint.

Lignator, pen. produ. (λιγνατορ) Aliud uerbale, Miles qui lignatum. Liu. 10. ab Vrbe 118. Caesar. 5. bell. Gall. 96. Subitog; oppressit lignatoribus, magna manus, et c.

Ligo] ligare (λιγω) Vincire, constringere. Quidam a lino deducunt, quasi lino ago: quod omnia lino ligentur. Plin. lib. 11. cap. 4. 6. 2. Talus autem rectus est in articulo pedis, uentre eminens concauo in uertebra ligatus. Cic. 4. in Cat. 85. Filium eius impuberē ligatum a Praetore missum, et c.

In catenas aliqua ligare. Quint. lib. 5. cap. 14. 25.

Guttur ligauit laqueo. Ouid. 6. Metam. 27.

Vulnera ligare. Ouid. 7. Metam. 173.

Legibus ligare aliquem. Stat. 4. Syll. 3. 15.

Passa ligare. Propert. lib. 4. eleg. 4. 17.

Ligatus, pen. prod. Participium (λιγνατος) ut Comas ligatus auro substringere. Lucan. lib. 3. 57.

Theclauri pars 2.

Crimes ligatos impedit uitra. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 14.

Ligamen, pen. prod. ligaminis (λιγαμεν) Quo quid ligatur. Col. lib. 11. cap. 2. 70. Positi etiam salix decisa pridie ad lubricationem expurgari, et ad uitium ligamina preparari.

Nocturna ligamina mitra. Propert. lib. 2. eleg. 30. 3.

Ligellum, ligelli (λιγελλον) Breue domicilium, et tuguriosum. Plaut. Aul. 9. 22.

De suo ligello sumus si qui exiit foras. Nonius.

Ligo] ligois, masc. gen. (λιγος) Rusticum instrumentum, sic dictum, quod radicibus quae sub terra sunt, ligetur. Lucan. lib. 1. 34.

Vomereq; antiquos curionum passa ligoes. Plin. lib. 18. cap. 6. 10. Adduxit graues ligoes, uomeris ponderosos.

Incurui ligoes. Stat. 3. Thebaid. 118.

Duris ligoibus exhaurebat humum. Horat. Epod. 5. 6.

lactati pulsarunt arua ligoes. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 7.

Longis purgare ligoibus arua. Ouid. 1. de Ponto eleg. 9. 12.

Ligula] Vide Lingua.

Liguria] λιγυρια, Italia regio, maiore ex parte montosa, inter amnes Varum et Macram, ab altero latere habens Apenninum, ab altero Padum, Tusciam attingens. Cuius caput est Genua. A qua Ligustica ora, et mare Ligusticum. Dicta Liguria, a Ligysto Phaethontis filio, conuersione y in u.

Ligur, Liguris, pen. cor. (λιγυρ) nomen gentile. Probus declinat hic et haec Ligur, et hic et haec et hoc Ligus, pro incolae Ligurie.

Affuetus malo Ligur. Virgil. 2. Georg. 34.

Femina Ligus. Tacitus lib. 18.

Tonsus Ligur. Lucan. lib. 1. 88.

Vanus Ligus. Virg. 11. Aeneid. 143.

Ligusticus, Adiect. pen. cor. (λιγυστικος) Nomen possessiuum. Iuuenalis Satyr. 3. 25.

Nam si procubuit qui saxa Ligustica portat.

Ligusticum, siue ut Bocattus. Ligustinum mare, est maris Tusci pars, a Liguria prouincia cui adiacet, denominatū. Hoc (ut refert Solinus) corallium procreat, quod fulminibus resistit.

Ligutio] liguris, penult. produ. liguriui uel ligurij, ligurium, (λιγυριον, λιγυριον) ligurire, Multa autē consumere, et suauiora edulia carpere. Liguriunt muscae, inquit Varro de ling. Latin. Terent. Eunuch. 5. 4. 14.

Quae cum amatore suo quum cenant, liguriunt. Vbi Donatus, Liguriunt, et non τὸ λιγυριον, quod secundum Graecos suae intelligitur. Ligurire dicitur, qui elegantem et more senum multo fastidio suauiora quaeq; degustat.

Ius tepidum liguriae. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 16.

Furto liguriare: id est, cibum furto ablatum. Horat. 2. Sermon. Satyr. 4. 16.

Ligurire luera, per translationem dixit. Cic. 5. Verr. 153. pro sensum depeculari, ut ait Budaeus.

Ligurire rem aliquam, et c. id est, appetere. Cic. ad Brutum, libro 11. 21. 9.

Liguritio, uerbale (λιγυριτιον) Auiditas, immoderata appetentia. Cic. 4. Tusc. 39. Aegrotationi autem talia quaedam subiecta sunt, auaritia, ambitio, mulierositas, pernicatitas, liguritto, uolentia, cupiditas, et si qua sunt familia.

Ligus, Ligusticus] Vide Liguria.

Ligusticum] ligustici, pen. cor. (λιγυστικος) Herbae hortensis genus. Plin. lib. 19. cap. 8. 32. Ligusticum syluestre est. In Liguria suae montibus feritur. Vbiq; suauis satiatum, sed sine uiribus. Panacem aliqui uocant. Crataeus apud Graecos cunilam bubulam eo nomine appellat: ceteri ferē conizoides, culmaghem. Dictum autem ligusticum a Liguriis.

M. n. 3. tuat

ria: alij Libysticum à Libyis uocatum putant. Pharmacopoea la uocant leniticum.

Ligustrum] Liguſtri, n. g. (λίγυστρον) Eadem arbor est (inquit Plin. lib. 2. 4. cap. 10. 1.) quae in Oriente cypros. Suos in Europa usus habet. Succus eius neruis, articulis, algoribus: fo- lia ubiq; ueteri ulceri, cum salis mica, et oris ulcerationib. profunt. Virg. 2. eclog. 4.

Alba liguſtra cadunt. Sed hic liguſtra uocat, liguſtri flores, quos constat esse candidissimos.

Martial. lib. 1. 18. 6. ad Procellum,
Toto candidior puella cygno,
Argento, niue, lilio, liguſtro. Vnlgus nostrum troe-
nam uocat.

Niuem liguſtrum. Ouid. 13. Metam. 169.

**Liguſtrum, Genus herbae, per sepes et maceris serpens. Collu-
lib. 10. 25,**
— et nigra permista liguſtro Balsama. Quo in loco
si forte liguſtrum arbusculam intelligit Columella, respexit
ad eius semen seu baccas, quas passim uidemus nigerrimas.

Ligydes] populi sunt Asia, qui cum Xerxe, teste Herodoto li-
bist. 4. contra Graecos militarunt.

Ligyſtus] teste Fabio pictore, Phaeſthetis fuit filius, à quo Li-
guria cognominata est. Vide Liguria.

Lilium] lilij (λίλιον) herbae hortenſis genus, de qua apud Plin-
ium lib. 2. 1. cap. 5.

Alba lilia. Virg. 4. Georg. 27.

Breue lilium. Horat. 1. Carm. ode 36. 4.

Candida lilia. Virgil. 6. Aen. 142.

Cannetta lilia. Ouid. 12. Metam. 83.

Grandia lilia. Virg. eclog. 10. 5.

Inſingere lilia. Ouid. 10. Metam. 39.

**Lilaceus, adiect. (λίλακος) Vnde oleum lilaceum, Palladio
lib. 6. cap. 14.**

Lirinum] lirina, lirini, p. e. cor. (λίρινον) Quod est lilij: ut Li-
rinum oleum. Plin. lib. 2. 1. cap. 5. 1.

**Lilietum, lilieti, pen. prod. (λίλιον) Locus in quo liliorum
copia est. Palladius, Lilieta, canneta ponenda sunt. Idem lib.
3. cap. 21. Noua lilieta formabunt.**

Lilybaeum] λιλυβαίον, Siciliae promontorium est, quod Afri-
ca respicit. sunt enim Siciliae tria promontoria, ut docet
Pomponius lib. 2.

Lilybaeus, adiect. (λίλυβαίος) Virg. 3. Aeneid. 14. 2,
Et uada dura lego saxis Lilybaei caecis.

Lilybaetanus] pen. prod. Aliud adiect. Cic. Ver. 6. A' Lifo-
ne uerò Lilybaetano primo homine, apud quem diuersatus
es, Apollinis signum certè esse non oportuit.

Lima] lima (λίμα) instrumentum fabrile, quo ferrum,
aut aliquid aliud expolitur terendo. Quint. lib. 10. cap. 3.
Opus poliat lima.

Lima, per translationem, ut,
Ultima lima desuit meis scriptis. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 6.

Intendere limam alicuius. Plin. iun. lib. 1. epist. 2. ad Arrianum.

Mordet librum lima censoria. Mart. lib. 5. epigram. ad Seueru.

Persequi scriptum aliquod lima: pro Limare, emendare, castiga-
re. Plin. iun. lib. 1. epist. 8. ad Saturninum.

Vii lima mordacius. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 4.

Liber rufus limo. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 4.

Limo, limas (λίμος, λίμας) limare. Plin. lib. 18. cap. 1. 3:
Atq; quum in arbores exacuunt, limentq; cornua elephantii.
Scalpere atq; limare gemmas. Plin. lib. 3. cap. 7. 1.

**Limare per translationem, pro Expolire, et redundantiã cir-
cuncidare, ut ait Budaeus. Cic. 1. de Orat. 57. Neg. h. et ita di-
co, ut ars aliquid limare non possit.**

Ornare ac limare. Cic. 3. de Orat. 10. 5.

**Politiuſ limare aliquod opus. Cicero 1. Acade. 4. id est, orna-
tius facere.**

Ratio limat aliquid. Quint. lib. 2. cap. 4. 6.

Tenui cura limari. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 8.

**Limatur ueritas ipsa in disputatione. Cic. 2. Offic. 49. Alia est
illa, quum ueritas ipsa limatur in disputatione: subtilitas alia,
quum ad opinionem communem omnis accommodatur o-
ratio. id est, cum crasso modo disputamus, non subtilitate
philosophica. Budaeus.**

**Limare caput cum altero: id est, coniungere, inquit Nonius.
Plaut. Poen. 4. 69.**

**Limare commoda alicuius, Attenuare, imminuere. Horat. 1.
epist. 14. 8,**
Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam
limat. Budaeus.

**Limatus, pen. prod. (λίματος) Particip. siue nomen ex
participio. Cic. 2. de Nat. deor. 107. Nec uerò hoc in te uno
conuenit moribus domesticis ac nostrorum hominum urba-
nitate limato, sed, et c. id est, polito, inquit Budaeus.**

Limatus et emanctus. Quint. lib. 12. cap. 10.

Terſus ac limatus. Quint. lib. 12. cap. 10.

Limatus oratione. Cic. 1. de Orat. 88.

Limatior. Horat. 1. Seru. Sat. 10. 11.
— fuerit Lucilius (inquam) Comis et urbanus, fuerit li-
matior idem Quim rudiſ.

**Limatulus, pen. cor. (λίματουλος) Adiect. diminut. à li-
matus. Cic. Voluminio. lib. 5. 3. 4. 5. Opus est huc limatulo et
polito tuo ludicio. id est, seruo et subtili.**

**Limatura, limature, pen. prod. (λίματουρα) Puluisculus limar-
do detractus.**

**Limatus, p. u. cor. (λίματος) Nomen ex participio. Cic. de claris Orat-
17. Nihil enucleatè, quod fieri possit aliquid limatus.**

Limax] limacis, pen. prod. masc. gen. (λίμαξ) Qui exqui-
rit ut aliquid auferat. Plaut. Bacchid. Limaces uiri, quod at-
terant et consumant. Nonius.

**Limax, limacis, pen. prod. masc. et f. g. (λίμαξ) Testudo,
et cochlea terrestriſ. Col. lib. 10. 31,
Implicatus concha limax, hirsutaq; campe. Festus, Lim-
ces cochleae à limo appellatae. Plin. lib. 2. 9. cap. 6. 7. Limacis
inter duas orbitas inuenta osticulum, et c.**

Limbus] λιμβος, pars uestis extrema, quae iustitia dicitur.
Horat. 1. Seru. Sat. 2. 6,
Quarum subſuta talos regit inſtita ueste. Virg. 2. Ae-
neid. 12. 4,
— limbo effulgens, et Gorgone saeva. Idem 4. Aen. 28.
Sidoniam picto chlamyde circumdata limbo. Vbi Ser-
uius, Limbus, est fascia quae ambit extremitatem uestium se-
cundum antiquum ritum.

Aureus limbus obibat chlamydem. Ouid. 5. Metam. 11.

Ultima pars tele tenui circumdata limbo. Ouid. 6. Met. 26.

**Limbum x i i signorum appellat Varro Zodiacum, teste
Budaeo.**

**Limbolarius, limbolarij (λιμβολαριος) Qui limbum uestib.
praetexit. Plaut. Aul. 19. 47,
— textores limbolarij, arcularij Ducuntur, datur et-
Limen] liminis, pen. cor. n. g. (λίμεν) Dicitur quod
ex transuerso in ianua est à limo, id est, obliquo, quod ingre-
dientibus exenſibusq; transuersum fit, ut est apud Donat.
et Festum. Terentius Hecyra. 3. 3. 18. Iam ut limen extremi,
ad genus accidit.**

**Limen etiam superioreſ partem ostij significat. Iuuenalis Sa-
tyr. 6. 23,
— pendentiã liquit
Vela domus, et aduic uirides in limine ramos. Cato
in iunioribus**

utrumq; complectitur, quum inquit cap. 14. 1. Tigna omnia
qua opus sunt, limina, pestes, et c.

**Limen superum et inferum dixit Neuius, Exiit limen supe-
rum quod mihi miserum sepe confregit caput, inferum quoq;
ubi ego omnes defregi digitos.**

**Limen superum inferumq; discedentes salutabant. Plaut.
Limen superum, inferumq; salu, simul autem uale.**

Astrictum limen, Clauſum. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 10.

Auratum limen. Senec. Herc. Oeth. 5. 5.

Crudelia limina. Virg. 3. Aeneid. 12. 4.

Dulcia limina. Virg. 2. Georg. 10. 3.

Leta limina. Virg. 1. Aeneid. 14. 4.

Marmoreum limen. Horat. 1. epist. 19. 15.

Perfractum limen. Senec. Troad. 7. 4.

Proſperum limen. Stat. 4. Syllu. 3. 20.

Religiosa eorum limina. Virg. 2. Aeneid. 74.

Reuulsum tellure limen. Ouid. 12. Metam. 57.

Crudeles rigido cum limine postes. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 15.

Superba citium potentiorum limina. Horat. Epod. 2. 2.

Trium limen. Catul. ad Mallium, epigr. 63. 15.

Adire limina alienius. Virg. 6. Aeneid. 23.

Circumſolitare potentiorum limina. Vide Circumſolito.

Perſeae limina compeſcere. Lucan. lib. 1. 13.

Exturbatus limine templi. Siliuſ lib. 11. 21.

Inſistere limen. Virg. 6. Aen. 113. Vide Inſiſto.

Interiora domus irruptiſ limina. Virg. 4. Aeneid. 12. 9.

Dura limina perſurpuit bipenni. Virg. 2. Aeneid. 9. 6.

Pulſare limina. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 8.

Scandere limina turris. Stat. 12. Thebaid. 3.

Sedere in limine. Virg. 4. Aeneid. 9. 5.

Transire limen cautius. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 1.

**Limen, pro ingreſſu aliquando ponitur. Virg. 2. Aeneid. 91,
Limen erat, caecaeq; fores, et peruius uſus.
Plin. lib. 3. in Praef. 5.**

Limen cubiculi. Cic. pro Cluentio. 11.

Oſtium limenq; carceris. Cic. 5. Tuscul. 20.

Obſiſtere tenere limina portarum. Virg. Aeneid. 16. 1.

Limen, interior pars domus. Virg. 2. Georg. 110.
— penetrant aſtas et limina regum. Vbi Seruius,
Proſtitur ſatellitium: Limina autem ait interioreſ ſami-
liaritateſ.

**Limen, Locus in quo ſtat. Virg. 5. Aeneid. 6. 4,
— ſignuſq; repente Corripunt ſpacia audito: limenq;
relinquunt.**

**Ad limina ſeruus, pro atriens, apud Apuleium lib. 2. de Aſino.
Et apud Virgilium lib. 9. Aeneid. 12. 9.**
— ſiduſq; ad limina cuſtos. id est, editus, ait Seruius.
Vide Ad Budaeus.

**Limen, pro amicitia, teste Seruio, enarrante illud de Turno li-
bro 7. Aeneid. 11. 6.
— de limine pelli. Iuuen. Satyr. 3. 13,
Limine ſubmoueor, perierunt tempora longi
Seruiij. id est, repellor ab amicitia.**

Limina imperij. Lechi limina. Lucret. lib. 6. 243.

A limine diſciplinas ſalutare. Vide A, uel Ab.

**Limen] limenis (λίμενος) Graecè, Latine portum ſignificat.
A quo
Limenarcha, limenarchae, miſc. gen. (λιμεναρχη) Qui lo-
cis maritimis praefectus, unde proiectus est ad exteras natio-
nes. Diſtito merè Graecè: λιμεν enim, Latine portus dicitur.
In Pandectis, De ſeruis fugitiuis, l. limenarchae. Hos Arioſt.
lib. 6. Polit. circa fine, limenophylacas uocat, quaſi portuſ
cuſtodes. Budaeus.**

**Limes] limitis, pen. cor. masc. gen. (λίμης) et f. g. (λίμης)
Transuerſa uia dicitur. Virg. 9. Aeneid. 65,
— et lato te limite ducam. Col. lib. 1. Semitas, nouosq;
limites in agro fieri non patiatur. A limo deducit Sipontia-
nus. Festus, Limites in agris nunc termini, nunc uia tran-
ſuerſa ſunt.**

Accliuſ limes. Ouid. 2. Metam. 4. Vide Accliuſ.

Arctior limes. Stat. Thebaid. 5.

Attritus limes aquarum. Ouid. epist. 17. 27.

Curuus. Senec. Thyest. 9. 11.

Directus. Stat. 2. Syllu. 2. 17.

Longo limite ſulcus. Virg. 2. Aeneid. 14. 9.

Obliquus. Senec. Oedipo. 4. 15.

Scopuloſus. Stat. 1. Thebaid. 66.

Seſius in obliquum. Ouid. 2. Metam. 26.

ſpatioſus. Ouid. 15. Metam. 170.

Tenuis limes ſogis ſubnubilus umbra. Ouid. 2. de Rem. am. 41.

Recto graſſari limite. Ouid. 2. Trist. 95.

Curuo limite descendere. Ouid. 14. Metam. 166.

Incidere rectum limitem. Quint. lib. 2. cap. 13. 11.

Partiri limite campum. Virg. 1. Georg. 2. 6.

Reſcindere limites. Stat. 4. Syllu. 3. 9.

**Limites duo maximi in agris, cardo et decumanus. De quibus
Plin. lib. 22. cap. 33. 1. Vbi limitem non pro termino intelli-
gere oportet. Sed pro forma agri. Budaeus. Vide Cardo et
Decumanus in Decem.**

**Limites in urbe ſunt, ut ſemita, uia tranſuerſa, Latio, ut lib. 1.
bell. Maced. 90. Intra portau, extraq; late ſunt uiae: ut et
oppidani dirigere acie à foro ad portam poſſent: et extra
limes mille ferme paſſus in Academia gymnaſiũ ferēs, pedi-
ti equitq; hoſtium liberum ſpaciũ praebere. Budaeus.**

**Limes laxus benignitatis, per translationem. Senec. de Benef.
lib. 1. cap. 14. Quare ſiquis exiſtimat nos quum iſta praeca-
pimus, benignitatis ſines introſus referre, et illi minus la-
xum limitem aperire, et c.**

**Limite, limitas, pen. cor. limitare: et Limitor, limitaris (οὐ-
λίμη) limitari, id est, Partiri, diuidere, ſiue diſtinguere. Plin.
lib. 17. ca. 22. 2. Vineas limitari decumano oportet x v 111.
Pedum latitudinis ad contrarios uehiculorũ tranſiſus, et c.**

Limitatus ager, in centurias diſenſus, inquit Feſtus.

**Limitare de. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 8. 31. Eſt de tua
prolixa beneficiaq; natura limitabit aliquid poſterior an-
nus, propter quandam triſtitiã temporũ, ubi limitabit, le-
gendũ uidetur Budaeo: et ita in uetiſtiſ orib. codicib. legitur.**

**Limitatio, Verbuſe (λίμησις) Colum. lib. 3. cap. 12. 1. Non
intempeſtiue commemorabimus Iulij Graecini coſcripta, ue-
lut formulã ad quam poſita eſt limitatio terrae uinealis.**

**Limitaneus, adiect. (λίμησις) ut Limitanei milites. Qui in li-
mitibus regni conſtituuntur in praefidio, ob incuſſa inimici-
corum uiciorum. Iuriſconf. in l. ult. de fundis limitrophis.
Agros limitaneos uniuerſos cum paludibus, omniq; iure,
quos ex priſca diſpoſitione limitanei milites ab omni mu-
nere uacuos ipſi curare pro ſuo compendio, atq; arare con-
ſueuerunt, et c. Fundi limitanei, id est, limitũ deputati.**

**Limeum] Herba appellatur à Gallis, qua ſagittas in uentibus
tingunt medicamento, quod Venetum ceruarium uocant.
Hec Plin. lib. 27. cap. 11.**

**Limia] Fluvius Hispaniae, apud Ptolemaeum lib. 3. Lima hodie di-
citur, teste Olluario.**

**Liminitum] limitij. Cicer. in Top. 18. Quum ipſius poſiti-
minij uis queritur, et uerbum ipſum notatur, in quo
Seruius noſter (ut opinor) nihil putat eſſe notandum,
niſi poſt, et liminium: illud productionem eſſe uerbi
uult, et c.**

Limioſaleum] λιμιοσάλευ, Ptolem. 2. libro 2. cap. 11.

Limioſaleum] λιμιοσάλευ, Ptolem. 2. libro 2. cap. 11.

Vrbs Germaniæ, vulgò Gniſna.
 Limbo] liminis. Vide Limes.
 Limni] Inſula iuxta Orientalem plagã Hyberniæ, quæ deſerſa eſt; auctore Ptolemæo lib. 2. cap. 2. Silimius dicta Plinio.
 Limo, limas] Vnde Lima.
 Limonia] nia, Alteri genus anemones. Plin. lib. 21. cap. 11.
 Limoniates] Gemma eadem videtur quæ ſmaragdus. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Limonium] Frutex eſt nunquam cubitali altior, criſtisq; foliorum ac radice nigra, ſed dulci. Recipit eum in cibis Oriens. Ex Plin. lib. 22. cap. 22. Vide Lemonium.
 Limonium] Limonium oppidum in Gallia; teſte Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Vulgò Limon.
 Limofus] Vide Limus, ſubſtantiuum.
 Limpidus] pen. corr. Adiect. (λεπιδος) Clarus, purus, lucens. Colum. lib. 12. cap. 28. 3. Poſtea quum de dolis aut de ſeris diſſendere uoles, uere florente roſa deſecatum quàm limpidiſſimum in uafa bene picata & pura transfero.
 Lacus limpidi. Catul. ad Sirmionem Peninſulam. epig. 29. 3.
 Vocem limpida ac canoram facit ſandaracha. Plin. lib. 34. cap. ult. 12.
 Limpitudo, pen. præd. limpitudinis (λεπιδος) Plin. lib. 32. cap. 11. 12. Stant uelut ſtillo crure longo in arena deſixæ hiantesq; qua limpitudo eſt; pedali non minus ſpaciò.
 Limpitudo] Limpitudo, Ptolemæo lib. 2. cap. 7. Gallie populi, alio nomine Lemouices. Vulgò Limofin.
 Limus] limi, Veſtis genus. Virg. lib. 12. Aeneid. 24.
 Velati limo, & uerbena tempora cinſi. Vbi Serulius poſt longam de limo interpretationem, ſic dicit, Caper ſamen & Iginus hoc loco dicunt, lectionem eſſe corruptam: nam Virgilium ita reliquiſſe confirmant, Velati limo. Limus autem, eſt ueſtis qua ab umbilico uſq; ad pedes teguntur pudenda poparum. Hæc autem ueſtis habet in extremo ſui purpuram limam, id eſt flexuoſam: unde & nomen accepit. nam limam, obliquum dicimus.
 Limus] m. g. (λεπιδος, λεπιδος) Lutum eſt, ſeu cœnum illud mollius, quod ex aquarũ putredine relinqui ſolet. Plin. lib. 11. cap. 37. 33. Labra berbæ eruentibus, limumq; lata ut ſuum generi.
 Grauis ueteri cratere limus adheſit. Horatius 2. Serm. Satyr. 4. 16.
 Informis limus. Virg. 6. Aeneid. 84.
 Niger limus. Virg. 4. Georg. 96.
 Durſcit limus igni. Virg. 8. eclog. 16.
 Obducere plagam limo. Vide Obduco.
 Leui rimofa cubilia limo unge. Virg. 4. Geor. 9.
 Limofus, pen. product. Adiectiuum (λεπιδος, λεπιδος) Limò plepus, & cœnoſus. Plin. lib. 16. cap. 36. 2. Vbi limoſore callo induruit.
 Limofa aqua. Colum. lib. 5. cap. 9. 11.
 Flumina limoſa. Ouid. 1. Metam. 128.
 Humus limoſa. Ouid. 1. de Remed. amor. 29.
 Iuncus limoſus. Virg. 1. eclog. 10.
 Lacus limoſus. Virg. 2. Aeneid. 27.
 Limofa radix. Plin. lib. 27. cap. 5. 3.
 Vlua limoſa. Lucan. lib. 2. 14.
 Limus] Adiectiuum (λεπιδος, λεπιδος) Quod & limis dicitur. Feſtus, Limis, obliquus, id eſt, tranſuerſus: unde & limina. Terentius Eunuch. 3. 5. 53.
 — ego limis affecto
 Sic per ſtabellum clanculli. Vbi Donatus, Limis, ſi nominatiuus ſingularis eſt, tranſuerſus ſignificat: ſi ſeptimus plus

ralis, deſt. oculis. Nam limis, eſt tranſuerſus: unde limen dicitur quod, quod ingredientibus exenitibus; tranſuerſum ſit. Quum igitur diſſimulant homines ſe uidere quod uident, & non recta facie, ſed tranſuerſa intuentur: limen dicitur officere.
 Limis oculis aſpicere uel intueri: hoc eſt, toruè & obliquè: quod ſerocitatis & iræ indicium eſſe ſolet. Plaut. Milit. 18. 2.
 Ocellis limis ſubridere. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 7.
 Limulus, pen. corr. (λεπιδος, λεπιδος) Adiectiuum diminutiui. Plaut. Bacchid. 2. 3. 9.
 Vident limulis ut obſecro intuentur.
 Linamentum] Vide Linum.
 Lindos] Vrbs eſt Rhodi inſule. In Rhodo, inquit Pomponius, tres quondam erant urbes, Lindos, Camiros, Ialyſos.
 Lindam] Lindos, Ptolemæo lib. 2. cap. 3. Vrbs eſt Britanniæ inſule: alio nomine Lincolina & Lindecolinum. Vulgò Lincoln.
 Linea] lineæ (λεπιδος, λεπιδος) A' lino, linis, Eſt ſilum illud quo ſabri materiarij utuntur ad ſignandam materiã: quod ex lino fiat. Et quonia ab hac, ſi rubrica uel alio colore inſecta fuerit, figura deſignatur lōga ſine latitudine atq; alitudine: ea quoq; figura, linea uocatur.
 Perpendiculo & linea uti. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 4.
 Circumcurrere lineã. Quintil. lib. 1. cap. 10. 30.
 Extremã lineã. Quintil. lib. 1. cap. 10. 36.
 Longinqua lineã. Vide Longus.
 Deſignare aliquid uelut primum lineis. Quintil. lib. 4. cap. 2. 84.
 Ducere lineam. Vide Ducio.
 Ducere primas lineas. Quintil. lib. 2. cap. 6. 1.
 Ferru ſuo deorſum pondere ad lineam. hunc naturalem eſſe omnium corporum motum dicit Epicurus apud Ciceronem lib. 1. de Finib. 28.
 A' lineã incipere. Vide A.
 Rectis lineis in caeſtem locum ſubuolet ignea. Cic. 1. Tuſc. 63.
 Tranſire lineas. Cic. in Parad. 2. 4.
 Lineã, Gradus agnationis. Paulus in l. ſtemmata. ff. de grad. & aff. & nom. ſtemmata cognationũ directio limite in duas lineas ſeparantur.
 Lineã, ſilum omne dicitur ex lino, & quicumq; tenuis funiculus. Columella, ligato pede longa lineã gallina cuſtoditur.
 Lineã, qua capiuntur piſces, & cui hamus deligatur. Plin. lib. 9. cap. 43. At uulpes marine, ſimili in periculo glutunt amplius uſq; ad inſima lineã, quæ facile prærodant. Martialis lib. 5. 114.
 Tremulaq; captum lineã trahit piſcem.
 Lineam mittere, apud Plautum in Moſtell. 15. 22.
 Non ego ita extemplo meum oſtendã ſenſum: mittã lineã diſſimulabo me horum quicquã ſcire. Nonnulli à captatoribus piſcium dictum uolunt, in quos lineã mittitur. Alij per metaphoram à piſtoribus deducunt, qui ubi piſgere aliquid uolunt, lineam prius umbraẽ cuidam ſimilem mittunt, per qua ipſi piſtura dirigant: ſed ex illa tamen ab intuentibus nihil deprehendi poteſt de piſtura ſuture forma.
 Lineã geometricã uocatur ea quæ non colore, ſed animo imaginantur.
 Lineã etiam geometricã dicitur, quæ eſt in ſuperficie: nam ſuperficies lineis conſtat: ut punctum, quod eſt principium in geometria.
 Vltima lineã rerum mors eſt. Horat. 1. epiſt. 17. 16.
 Lineã margaritarum. Scæuola in l. medico. §. ult. ff. de auro, argento, mundo, & c. idem in l. lineam. ff. ad legem Falciã. Lineam margaritarum trigintaquinq; legauit.
 Vti in lineã pertuſis margaritis. Vlp. in l. ſi ſeruus ſer. §. ſi quum. ff. ad legem Aquil. Si quum maritus uxori margaritiã extricatas

extricatas dedidit in uſum, ea inuito uel inſcio uiro perſuãraſſet, ut pertuſis in lineã ueretur, & c.
 Lineã proprie appellatur lōgitudinis, latitudinis proſus expers: cuius quidem extremitates ſunt duo puncta. Eſt igitur lineã recta, ab uno puncto ad aliud breuiſſima extenſio, in extremitates ſuas eam recipiens. Euclid. 1. Element.
 Lineo, lineas (λεπιδος, λεπιδος) lineare. Lineas ducere, lineis rem aliquam figurare & deſormare. Plaut. Milit. 12. 4. 2.
 Bene lineatam ſi ſemel carinam collocauit.
 Cato cap. 14. 2. Et quæ opus ſunt domui, præſtabit, & ad opus dabit, ſuccidet, dolabit, lineabit, ſecabitq; materiam ſolam duntaxat.
 Linearis, & hoc lineare, pen. prod. (λεπιδος, λεπιδος) Quod ad lineã perinet. Vnde linearis piſtura uocata eſt, quæ lineas circum umbram hominis deductas habet: cuius auctor Philocles putatur, teſte Plinio lib. 35. cap. 3. 5.
 Probationes lineares. Quintil. lib. 1. cap. 10. 36.
 Linearis ratio. Quintil. lib. 1. cap. 10. 28.
 Lineamentum, lineamenti (λεπιδος, λεπιδος) Ipſa extremitas, & quaſi lineã quædam corporis, per quam hominis forma diſſoſcitur: à lineari piſtura tracta, in qua per ſolas lineas eſt figuræ hominis cognofcebatur. Iuſtinus lib. 1. Lineamentorũ equalitas matri & filio perſimilis.
 Lineamenta & forme dcorum. Cic. 1. de Nat. deor. 101.
 Lineameta, in geometria: hoc eſt, linearum productiones. Cic. de Orat. 92. in geometria lineamenta, forme, interualla, magnitudines, & c.
 Lineamenta animi. Cic. 3. de Fin. 114.
 Lineatio] lineationis, Verbale. Firmicus lib. 1. cap. ult. Vnde enim ſeſe ſinguli propria corporis lineatione cognofcunt, & c. id eſt, lineamentis.
 Lineus] Vide Linum.
 Lineatus, penult. prod. Participium. Vide Mitra in ſequentibus.
 Lingo] lingere, linxi, linctum (λεπιδος, λεπιδος) lingere, Aliquid lingua molliſ teringere. Plaut. Caſt. Mel mihi uideor lingere.
 Lingere uſus dicitur, qui aliquid in ore tenentes, guttatim deſuere in ſtomachum ſtinimus. Plin. lib. 37. cap. 10. 41. ſed lingentium calculos frangit, pellitq; idem lib. 31. cap. 9. 8.
 Datusq; lingendus, & oculis iumentorum inſpuitur.
 Lindus, huius linctus (λεπιδος, λεπιδος) Plin. lib. 31. cap. 9. 7. Multi uſum ueterem linctus ſalis diſcuſere.
 Lingones] penult. corr. (λεπιδος, λεπιδος) Inter Celtas populi ſunt Hedui, Sequanis ac Tullenſibus, qui dicebantur Leucimomen retinent. Ciuitas eſt epiſcopalis in prouincia Lugdunenſi, ac Francorum regio ſita, Langres. Caſar 1. bell. Gall. 168.
 Pugnaces Lingones. Lucan. lib. 1. 80.
 Lingonus, lingoni, penult. cor. (λεπιδος, λεπιδος) Idem. Martialis lib. 8. 69.
 Lingonus à recta, Flaminiaq; recens.
 Lingonicus, pen. corr. (λεπιδος, λεπιδος) Claud. 3. Paneg. 19.
 Lingua] lingue (λεπιδος, λεπιδος) Notæ ſignificationis. Diſta à lingendo uel ligando, quod lingat cibum. nam cibos ui ſua cõglobat ac deprimit, in uentremq; tranſmittit. Seu quod ipſa, dentium ſepis quaſi muro uallata ac ligata ſit.
 Rare perplexa ſoranina lingue. Lucret. lib. 4. 125.
 Radix ultima lingue. Ouid. 6. Metam. 112.
 Humor lingue deſicit. Ouid. 9. Metam. 114.
 Aſpera lingua premit fauces. Virg. 3. Georg. 102.
 Aſpera lingua nimia ſiccitate. Vide Aſper.
 Biſulca lingua. Ouid. 9. Metam. 13.
 Biſſa lingua in duas partes. Ouid. 4. Metam. 118.

Frigida lingua. Virg. 4. Georg. 105.
 Multifidas linguas uibrans draco. Valerius libro, 1. Argonaut. 13.
 Nigra lingua ſubeſt. Virg. 3. Georg. 78.
 Suppreſſa lingua palato. Ouid. 3. Triſt. eleg. 3. 5.
 Tribus linguis præſignis draco. Ouid. 7. Metam. 30.
 Linguis micat ore triſulcis. Virg. 3. Georg. 89.
 Vibrantes lingue. Virgil. 2. Aeneid. 43.
 Comprehenſam forcipe linguam abſtulit. Ouid. 6. Metam. 112.
 Coruſcare linguas dicuntur ſerpentes. Ouid. 4. Metam. 99.
 Excidere uel auellere linguam. Cic. 3. de Oratore 3.
 Reſecta lingua enſe. Ouid. in Ibin. 89.
 Theſaurus in lingua ſtultis ſtus. Plaut. Pœn. 9. 12.
 Lingua loqui. Vide Loquor.
 Commercium linguarũ eſt, colloquia. Ouid. Triſt. eleg. 11. 2.
 Facundia lingue. Ouid. 3. Triſt. eleg. 5. 6.
 Tela lingue. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 8.
 Lingua aſtricta mercede. Vide Aſtringo.
 Bleſa lingua. Ouid. 3. de Arte, 59.
 Lingua celeri & exercitata ſunt oratores quidam. Cicero 8. de Orat. 41.
 Dives lingua. Horat. 2. epiſt. 2. 25.
 Elegans. Catull. in amicam Formiani, epigr. 4. 0. 1.
 Exanimis. Ouid. 11. Metam. 11.
 Facunda. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.
 Falſe periuria lingue. Ouid. 7. epiſt. 13.
 Gratia ſicta lingue. Ouid. 12. epiſt. 3.
 Garrula lingua. Tibull. lib. 4. eleg. 12. 4.
 Magicæ potentia lingue. Ouid. 7. Metam. 66.
 Modeſta lingua. Ouid. epiſt. 18. 13.
 Nocens lingua. Propert. lib. 2. eleg. 29. 3.
 Lingua nulla eſt, qua negẽ quicquid roges. Plaut. Caſt. 16. 15.
 Patruã uerba lingue. Horat. 3. Carm. ode 12. 1. Vide Patrua lingua. Ouid. epiſt. 21. 14. (truuſ.
 Piſtæ teſtoria lingue. Perſius Satyr. 5. 3.
 Procax lingua. Silius lib. 8. 49.
 Proſſoria lingua. Tacit. lib. 13.
 Prompta lingua ad rigidos ſonos. Ouid. 4. Faſt. 62.
 Sacilega lingua. Ouid. 1. de Remed. Amor. 74.
 Secretior lingua. Quintil. lib. 1. cap. 1. 25.
 Subdola lingua. Ouid. 1. de Arte, 120.
 Lingua trepidans. Catull. de Bercynthia, 58. 6.
 Vanæ mendacia lingue. Ouid. 3. Amor. eleg. 10. 5.
 Vandalis lingua. Lucan. lib. 1. 55.
 Acuere linguam cauſis. Horat. 1. epiſt. 3. 5.
 Vſum lingue auferre alicui. Ouid. 14. Metam. 20.
 Continere linguam: Vide Contineo.
 Deerat lingua palato: id eſt, non poteram loqui. Ouidius 2. epiſt. 23.
 Delirat lingua. Lucret. lib. 3. 92.
 Templã lingue. Lucret. lib. 4. 126.
 Humida lingua circum ſudantia templa. hoc eſt, partes lingue ſudantes.
 Vſum lingue deperdere. Ouid. 5. Metam. 113.
 Lingua diuertere ad mores alicuius, pro Reprehendere. Plaut. Poenulo, 16. 24.
 Eripere linguam alicui. Ouid. 2. Faſt. 122.
 Fauere linguis. Vide Fauco.
 Feruet lingua mero. Ouid. 2. Faſt. 147.
 Stolidæ conuicia ſindere lingue. Ouid. 13. Metam. 62.
 Fac habeant linguam edes tuã. A. quid ita? 9. quum ueniam innocenti. Plaut. Caſt. 12. 13.
 Crimen habere lingue. Ouid. 1. Faſt. 89.
 Inutilis hæſit lingua. Ouid. 4. epiſt. 24.

Lingua hestare. Cic. 1. de Orat. 57. Vide Absonus.
 Infringitur lingua. Lucret. lib. 3. 32.
 Propere ante lingua legere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 5. 2.
 Titubante lingua loqui. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 5.
 Linguam alicui ocludere. Vide Occludo.
 Lingua gladiatorum aciem prastringens. Plaut. Trucul. 10. 11.
 Riget lingua. Ouid. 1. de Arte, 104.
 Rapta silet altera lingua. Ouid. 6. Metam. 127.
 Linguam esse in questu. Quintil. in Proem. lib. 1. 10.
 Tardescit lingua. Lucret. lib. 3. 97.
 Non tenere linguam nimio mero. Ouid. 2. Trist. 89.
 Tenere linguam in ore clauso. Catul. in Camerium, epig. 51. 4.
 Titubat lingua. Ouid. 1. de Arte, 120.
 Torpet lingua. Catul. ad Lesbiam, epigr. 48. 2.
 Torpuerat gelido lingua retenta metu. Ouid. epist. 11. 17.
 Libera uti lingua. Vide Liber adiectiuum.
 Lingua, pro Oblocutione. Cic. ad Varronem, lib. 9. 2. 4. Tibi
 autem idem consilij do, quod mihi me ipsi, ut uitemus ocu-
 los hominum, si linguas minus facile possumus.
 Lingua, pro Differentia sermonum. Vnde Linguae scire, apud
 Plaut. Pen. 2. 112. Plin. lib. 12. cap. 1. 8. Est Gortyne in insu-
 la Creta iuxta fontem platanus una, insignis utriusque linguae
 monumentis. Cic. 5. Tusculan. 163. In his linguis quas non
 intelligimus, quae sunt innumerabiles, surdi profectio
 sumus.
 Linguam Graecam Latina copiosorem esse dicit Cicero 2.
 Tusc. 60.
 Genes uariae linguis. Virg. 8. Aeneid. 145.
 Agmina dissona lingua. Silius lib. 16. 4.
 Sermo lingua concinnus utraq. Horat. 1. Serm. Satyr. 18. 5.
 Egestas linguae. Lucret. lib. 1. 28.
 Doctus sermonis utriusque linguae. Horat. 3. Carm. ode 8. 1.
 Duas linguas ediscere. Ouid. 2. de Arte, 25. intelligit Romanam
 & Graecam.
 Lingua Latina. Vide Latium.
 Facere potentior linguam Latinam. Quintilianus libro 1.
 cap. 5. 37.
 Latinam linguam non modo non inopem, ut uulgo putant, sed
 locupletior etiam esse quam Graecam, sentit Cicero 1. de
 Finibus, 15.
 Tueri linguam. Quintil. lib. 1. cap. 1. 11.
 Lingua, herba quae nascitur circa fontes. Plin. libro 24. cap.
 19. 1.
 Linguarium] linguarum, n. g. Linguae uelut theca & reposi-
 torium. Seneca, Ecce, inquit, ut doleat tibi, ut postea consi-
 deratus loquaris: quod dicere solemus, linguarium dabo.
 Linguarium, id est, linguarum thecam & repositorium, in
 quo se dicit linguam conditurum, ne temere promittat. Na-
 tum est hoc uerbum a ioculari uulgi sermone, quo & nos
 plerumque iocantes utimur.
 Lingula, siue ligula, pen. corr. Diminutiuum (γλωσσάκιον)
 Festus, Lingula per diminutionem linguae dicta:
 aliam a similitudine linguae exerte, ut in calceis: aliam in serra-
 te, id est, intra dentes coercite, ut in tibijs.
 Lingula & ligula obseruo a doctis indifferenter scribi.
 Ligula calceorum. Martial. lib. 2. 29.
 Non extrema sedet lunata ligula planta. Vbi propter
 prime syllabae productionem, alij legunt lingula, lumenah
 Satyr. 5. 3.
 — & ligulas dimittere sollicitus, ne
 Tota salutaris iam turba peregerit orbem.
 Lingula edolata. Colum. lib. 8. cap. 11. Stabulum autem carere
 debet uliginis: cuius in solo per ordinem figuntur breues pa-
 xilli: eorumque partes summæ lingulas edolatas habent, quæ

transuersis foratis peticis inducantur.
 Ligula, instrumentum cauum & oblongum, in speciem linguae
 factum: quale est illud quo utuntur aromatarij, ad extrahen-
 da e uasis unguenta. Plin. lib. 21. cap. 14. 6. Cera punica fit
 hoc modo: Veniatur sub dio sepius cera fulua. Deinde ser-
 uet in aqua marina, ex alto petita, addito nitro. Inde ligulis
 hauriunt florē, id est, candidissima quæque, transfunduntque in
 uas, quod exiguum frigida habeat. Ex quibus uerbis palam
 est, Ligulam esse uas ad hauriendum idoneum: proinde non
 (ut male putauit Siphontinus) plantum, Nomē habere puta-
 tur a similitudine linguae, ad palatij retractæ, atque ita canae,
 quæ sanæ cochlearis est forma. Colum. lib. 6. cap. 2. Martial.
 lib. 14. 12. 4. 12. 5. de ligula argentea.
 Quamuis me ligulam dicant equitesque patresque,
 Dicor ab indoctis lingua grammaticis.
 Ligulam uocat Columella, instrumentum ad purgandam e-
 se spumam. lib. 9. cap. 16. 11. Deinde (inquit) ubi liquidum
 mel in subiectum alueum defluerit, transferretur in uasa si-
 stilla, quæ paucis ante diebus aperta sint, dum musteus fru-
 ctus defructuatisque sepius ligula purgandus est.
 Ligula, mensurae genus, quæ & cochlear dicitur. Est autem quar-
 ta pars cyathi. Quatuor enim ligulae complent cyathum. Vi-
 de Georgium agricolam lib. 1. Plin. lib. 20. cap. 5. 6. Item
 opisthotonicis & iocinorum utriusque, & torminibus & stran-
 guriæ, duarum aut trium ligularum mensura. Idem lib. 20.
 cap. 5. 6. Calum. lib. 12. cap. 2. 1. 2.
 Linguam uocitauerunt etiam ueteres gladiolum oblongum, in
 speciem linguae factum. Testis Gellius lib. 10. cap. 25.
 Lingula, siue lingua, pro promontorio oblongo. Plin. lib. 37.
 inde in illum lingua mille passuum excurrunt. Casp. 3. bell.
 Gall. 39. 4. Erant eiusmodi ferè sitius oppidorum, ut posita
 in extremis ligulis, promontoriisque, neque pedibus aditum
 haberent, & c. Budæus.
 Lingua, linguacis, pen. prod. om. ge. (γλωσσάκιον) ut
 Verbofus, multum loquens, dicax. Gell. lib. 1. cap. 15. Hoc
 genus homines in uerba pronos, locutulosos, & blatero-
 nes, & linguaces dixerunt.
 Lingulaca, lingulacæ, pen. prod. (γλωσσάκιον) Mulier blis-
 teratrix & multiloqua. Plaut. Casina, 11. 61.
 Vini lingulacæ, s. quid opus est, quando uxor domi est
 Ea lingulaca est nobis: nam nunquam tacet.
 Lingulaca, Genus piscis, uel mulier auguratrix, inquit Festus.
 Hermolaus, quem Plautus atque Varro lingulacæ nominant,
 aut solea est, aut ei non absimilis.
 Lingulaca, quæ & lingua, Herba circa fontes nascens. Plinius
 lib. 25. cap. 11. 1.
 Lingulatus, pen. prod. Adiectiuum (γλωσσάκιον) ut Lingua
 latus tubulus: cui opponitur Linguis. Dicuntur autem lin-
 gulati tubuli ex parte altera, ut alius in alium inire conueni-
 reque possint, ueluti linguae schema praefertes. Ex Virgilio,
 lib. 8. cap. ult.
 Lino] linis, liniui, linitum, pen. prod. (ἐπιλεπών) linire, uel
 gere, uel fricare, aut aliquid leuiter digito aut aliquo instru-
 mento alicui rei superinducere, & molliter ac tenuiter im-
 primere, non autem crasse. Colum. lib. 6. cap. 30. Tepenti ad-
 dipe uel uino liniuntur. Ibidem, cap. 17. 4. Qui quid uisito
 si est inurere, atque ita liquida pice cum oleo linire.
 Ora lino luto. Ouid. 3. Fast. 152.
 Liniuntur caede sagittæ. Propert. lib. 3. eleg. 12. 3.
 Lino] linias. Vide Linea.
 Lino] linis, lini, lino, uel leni, litum (ἐπιλεπών, ἀπὸ λέγω)
 linere, Est crasse aliquid aliquo instrumento sine crinibus
 cere. Liu. 1. bell. Pun. 31. Id sicut in pilo quadratum sup-
 ra circumligabant, lineabantque pice. Martial. lib. 1. 145.
 Nec

Nec quæ Callato linuntur auro.
 Auro sublimia tecta linuntur. Ouid. de medicamine faciei, 2.
 Ora linere uenens: id est, fucare faciem. Ouidius 1. de Remed.
 amoris, 71.
 Linere spiramenta, Obturare. Virg. lib. 4. Georg. 8.
 Linisti. Quintil. in Declam. Cæci, Et nequid sceleris impio des-
 set, mariti tui cruore parietem linisti.
 Lini. Columella lib. 12. cap. 50. Multi quum semel noua dolia,
 uel serias crassa gummi liuerunt, una in perpetuum gummi
 tione contenti sunt.
 Lini. Columella, Si recte leueris, in dolium quinquagenarum
 pedum quatuor satis erit.
 Linere, insignire, & quasi liniendo & poliendo exornare. Cic.
 ad Qu. frat. lib. 2. 13. 2. Lucretij poemata (ut scribis) lita
 sunt multis luminibus ingenij, multa tamen artis, id est, in-
 signita, & quasi fucata. Ex uetusto exemplari legitur non ita.
 Carmina linenda cedro. Horat. de Arte, 67.
 Litus, lita, litum (ἀπὸ λέγω) Maculatus, inspersus. Vir-
 gil. 4. Georg. 20.
 Ardentes auro, & paribus lita corpora guttis.
 Litura, liture, pen. prod. (ἀπὸ λέγω) Superinductio & com-
 planatio, delictio: sit, qui superinducto atramento, alioque li-
 quore, scripturam uel picturam destruitur. Cicero 3. Verr.
 65. Deinde in codicis extrema cera nomen infimum in sta-
 giosa litura fecit. Ouid. epist. 3. 1.
 Quæcunq; efficit, lachrymis fecere, lituras. Martial.
 lib. 4. 10.
 Non possunt nostros multæ Faustina lituræ
 Emendare iocos: una litura potest.
 Cæca litura. Ouid. epist. 11. 1.
 Multa litura coeruit carmen. Horat. de Arte, 60.
 Contemplari lituras codicis. Vide Contemplor.
 Falsa litura admonitio tuo. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 4.
 Suffusa lituras habet litera. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 3.
 Litura, pro Linitione, uel Linito. Colum. lib. 4. cap. 24. 5.
 Solem etiam & pluias arceat eiusmodi litura.
 Litus] huius litus, Verbale. Plin. lib. 33. ed. 6. Vfus eius ad col-
 liria, & litu ad muliebrium cicatricum scditates tollendas.
 Linothrophon] pen. corr. Herba, quæ aliis marrubium di-
 citur. Plin. lib. 20. cap. 22. Marrubium plerique inter primas
 herbas commendauerunt: quod Graeci prasion uocant, alij li-
 nothrophon. Vulgo nomen retinet.
 Linozotis] Herba, quæ aliis Mercurialis dicitur, teste Plin-
 io lib. 25. cap. 5.
 Linquo] linquis, liqui, lictum, secundum Priscianum (λεπών)
 linquere, id est, quod Relinquere, & deserere. Virg. eclog. 1. 1.
 — & dulcia linquimus arua.
 Cicero pro Plancio, 20. Minturnenses coloni quidem, & c.
 quod C. Marium, linquentem terram eam quam seruauerat,
 lachrymis, uotisque omnibus prosequuti sunt, æterna in
 laude uersantur.
 Hospitium linquere. Virg. 3. Aeneid. 12.
 Laborem longum linquere. Virg. 5. Aeneid. 32.
 Mensas linquere. Catul. in Carm. nup. 57.
 Animas linquebant. Virg. 3. Aeneid. 28.
 Linnina uitalia linquere. Cicero 1. de Diuin. 34. Ex quodam
 poeta.
 Promissa linquere. Catul. Argon. 59. 12.
 Linquentem animum reuocare. Curtius, Quem ut inijcere cor-
 pori suo manus sensit (credo ultimi dedecoris indignitate
 commotus) linquentem reuocauit animum, & naua hostis
 latus subiecto microne hausit. Budæus. Vide Animus.
 Linqui animo. Sueton. Extremo tempore repente animo lino-
 qui solebat. Budæus.

Linquendus (λεπτόν) Ouid. 13. Metam. 15.
 — utque reliquit
 Sic linquendus erat.
 Lintearius, Linteatius, Linteus, Linteolum] Vide
 Linteum.
 Linter] lintris, n. g. & frequentius factum. (λεπτόν) Nauicula
 è caua arbore facta. Casp. 7. bell. Gall. 235. Conquirunt etiam
 lintres: has magno sonitu remorum incitatas, in eandem
 partem mittit. Liu. 1. bell. Pun. 96. Itaque ingens coacta uis
 nauium est, lintriumque temere ad uicinalem usum paratarum.
 Cic. de clar. Orat. 11. 4.
 Exiguus linter. Tibull. lib. 2. eleg. 5. 7.
 Cauat arbore lintres. Virg. 1. Georg. 53.
 Conuehere lintribus aliquid in. Cic. pro Milone, 55.
 In liquida nat tibi linter aqua. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 15.
 Transuersi amnem lintribus. Claud. 1. Panegy. 41.
 Seruabit plenis in lintribus uias. Tibullus libro 1. ele-
 gia 5. 5.
 Lintarius, Qui lintri praest, apud Vlp. l. 5. de exercitia
 toribus. ff. nauae, cauponas, stabularij, ut recepta resti-
 tuant.
 Linternum] λεπτόν, Campaniae uicus, ubi Scipio Africa
 canus inuidia cedens obiit, ac sepultus est.
 Lenticiferum Linternum. Ouid. 15. Metam. 143.
 Palustre Linternum. Silius lib. 8. 106.
 Linternus, Adiectiuum (λεπτόν) ut, Palus Linterna. Si-
 lius lib. 7. 56.
 Linternus] λεπτόν, Bocatio Campaniae flumio est, haud
 longè a Vulturno fluuio & oppido.
 Linteum] linteus, n. g. (λεπτόν, εὐλαδόν, ὑποδάρον) à Lino
 no fit, Pannus lineus, & sudarium, et quo in balneis utimur,
 & alijs negocijs ad extergendum. Mart. lib. 14. 56.
 Non ita sepe teret linteus fillo tibi. Cic. pro Rab. Posth.
 24. Audita uisusque merces fallaces quidem & fucose, char-
 tis & linteis & uitro delatae.
 Conuersa domum dare linteæ, Renaugare domum. Horatius
 Epod. 16. 6.
 Tepefacere linteum. Celsus lib. 3. cap. 6.
 Linteæ, Quæ sunt idoneæ ad spectantium umbracula. Vnde lea-
 gimus, Casarem totum forum linteis adumbrasse.
 Linteæ, Vela quibus utuntur nauae. Virg. 3. Aeneid. 138.
 — certum est dare linteæ retrò.
 Cæna linteæ. Valer. 4. Argon. 17. Vide Cæuus.
 Orba linteæ uentis. Ouid. 13. Metam. 39.
 Linteatos uocare possumus sacerdotis linteis indutos. Seneca
 de Vita beata, Quum linteatus senex laurum & medio lin-
 cernam die proferens, conclamat tratum esse aliquem deo-
 rum, concurritis.
 Lintearius, Adiect. ut negociatio lintearia. Vlpia. in l. proci-
 ratoris. §. si plures. ff. de trib. act. Duas negociationes exer-
 cebat, pita sagariam & linteariam.
 Linteolum, pen. corr. Diminutiuum (λεπτόν) Plin.
 lib. 20. cap. 17. 7. Distillationem narium discitit usum, in
 linteolo olfactum. Plaud. Epid. 5. 47.
 Tunica ralla, tunica spissam, linteolum caestiuum.
 Colum. lib. 6. cap. 16. 1. Praefectis tornibus linteole sale atque
 aceto & oleo imbuta superponuntur.
 Linteus, Adiect. (λεπτόν) ut Linteus uisus, Lino compacta
 & contexta. Cic. 7. Verr. 114.
 Linteæ cauidæ tunice. Liu. 9. ab Vrbe, 209.
 Linte libri, Qui lino fiebant, siue qui in linteis uice chartæ ca-
 rant scripti: cuiusmodi Sibyllini quidam fuerunt. Liu. 4. ab
 Vrbe, 37. Licinius Macer author est, & in foedere Ardea-
 timo, & in linteis libris ad Moneta inuentos: Ibidem, 60.
 Plin.

Plin. lib. 13. cap. 11. 53. In plumbeis linteisq; uoluminib. scripturatum constat.

¶ Linteatus, ἡ δὲ ἰνδὸν ἀπὸ τοῦ λίνου, Linteus indutus. Liu. 10. ab Vrbe, 191. Ea legio linteata ab integumento conscripti, quo sacra nobilitas erat, appellata est.

¶ Linteus, linteonis (ὀδονομῖος) Qui textit linteamina pro conficiendis uestibus, ut docet Seruius lib. 7. Aeneid. Plaut. Aulul. 19. 40.

Aut manulearij, aut myrobecarij, Propolae, linteones, calceolarij.

Linum] lini (λίνον) ἀπὸ τοῦ λίνου, antiquo uerbo, quod est Teneo. quia lino omnia tenentur. Plin. lib. 10. cap. 33. 4. Ar gatilis appellatur, eadem figura ex lino intexens.

Seges lini urit campum. Virg. 1. Georg. 16.

Lini semen. Plin. lib. 34. cap. 12. 11.

Carpere linum. Vide Catpō.

Trasfere duo lina acu. Cels. lib. 7. cap. 21.

Linum, pro filo, Celsus lib. 7. cap. 14. A quibusdam tumor ad inum acu trahatur, duo lina ducentes: deinde utriusq; lina duobus capitibus diuerse partes asfringuntur. Sic sepe alibi. Aliquando tamen filum pro lino dicit.

Linum crudum. Celsus lib. 7. cap. 4.

Linum, pro fune nautico. Ouid. 3. Fast. 118.

Dumq; parant torto subducere carbasa lino.

Linum, pro uerriculo. Virg. 1. Georg. 29.

— pelagoq; alius trahit humida lina.

Lina pluraliter, pro casibus quibus ferre capiuntur. Ouidius 3. Metamorph. 30.

Lina madent, comites, ferrumq; cruore ferarum. Ibidem, 31.

Sistite opus praesens, nodosq; tollite lina.

¶ Lineus, Adiect. (λίνας, λινός, λινάειος) Quod ex lino factum est. Plin. libro 12. cap. 6. 2. Sed unde lineas uestes faciunt, &c.

Vincula lineae. Virg. 5. Aeneid. 102.

¶ Liniger, penult. corr. Adiectiuum (λινωφόρος) Ouid. 1. Metam. 150.

Nunc dea linigera colitur celeberrima turba.

Isidis sacerdotes intelligit, uestibus lineis induti solitos, Idem 2. Amor. eleg. 2. 5. Isis linigera.

¶ Grex liniger. Luuenal. Satyr. 6. 54.

¶ Linamentum, linamentum (λινάμεντον) Filum quod ex lino uolueno trahitur, inquit Perottus. Plin. Delphini adipe linamenta accensa excitant uulua strangulata oppressas. Budeus. Linamentum Celsus semper accipit pro penicillo quod uulneri imponitur ex linteolo uel spongia uel lana. Haec Budeus. Colum. lib. 6. cap. 11.

Linamentum demittendum. Cels. lib. 8. cap. 9.

Superdare linamenta. Cels. lib. 7. cap. 25.

Linus] λίνος, Thebanus poeta antiquissimus, Apollinis filius, inquit Seruius apud Virgil. ecloga 6. 14.

¶ Vt Linus haec illi diuino carmine pastor. Hermodotus uetero Platonicus lib. 1. Disciplinarum, dicit hunc Mercurij ex Musa Vranis filium, & Thebis genitum. Occubuit in Euboea, sagitta ab Apolline transfixus.

Lipara] Lipare, pen. corr. (λιπαρά) Vna ex Aeolys insulis. Aeolie autem dictae sunt, quod Aeolus Iliacis temporibus ibi regnabat, ut scribit Plinius. Sunt porro VII: Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericusa, Phoenicusa, Euonymos. Plinius, Solinus, Strabo.

¶ Lipare, Lipares, pen. corr. Idem (λιπαρά) Claud. 5. Panegy. 46.

Ignifluusq; gemit Lipare fumosa cauernis.

Lipatenfis] Adiectiuum. Cic. Verrina 5. Emit agri Lipa-

rensis miseri atq; ieiuni decimas. Sic ibidem frequenter.

Lipara] lipare (λιπαρά) Lipara, inquit Hermolaus, medicamenta pingua sunt, ut Celsus ait, lenia. Plin. lib. 33. cap. 6. 10. Addunt & in medicamenta quae uocant liparas, ad excrecentia ulcerum, &c. Celsus libro 5. Cap. 191.

Lenia quoque quaedam emplastra sunt, quas λιπαράς fere Graeci nominant.

Liparis] Genus lacertorum, teste Plin. lib. 32. cap. 11.

Liparis etiam, ficut Lipare, Gemmae nomen est, quae suffita ovis bestias euocat, teste Plin. lib. 37. cap. 10.

Liparis] λιπαρία, Plin. lib. 5. cap. 27. Celticae fluminis, & ἡ λιπαρία, quoniam scribit Vitruuius lib. 8. cap. 3. nantes in hoc flumine, aut se lauantes, non aliter ungi ab ipsa aqua, quam si oleo aut adipe lauantur.

Lippus] λιππός, lippon (λιππός) Qui oculos habet lachrymanes, quum patredo ab his defluit. Plaut. Mil. 15. 15.

— ubi matrem esse aiebat foror?

Cubare in nauis lippon, atq; oculis turgidis nauclerus dixit. Plin. epist. 14. 1. Quas satis acris oculis, quanquam adhuc lippis, pinguisissimas uidit. Horat. 1. Serm. Saty. 3. 5.

Quum tua peruideas oculis mala lippon inuicis, Cur in amicorum uisus tam cernis acutum?

Omnibus & lippis notum & tonforibus. Horat. 1. Serm. Saty. 7. 1. Vide Adagia Erasmi.

Lippa lacuna. Martial. lib. 8. 53. In luscum furem.

Lippa ficus, dicta uel quod succus foliorum eius lacteus lippis prodest: uel quod aī folia & ramuli truncantur, succum lachrymosum emittant. Martia. lib. 7. 19.

¶ Lippitudo] pen. prod. lippitudinis (λιππιτις, λιππιτις) Ipse morbus. Plin. lib. 16. cap. 37. 7. Elos eius contra lippitudinem illinunt. Cicer. ad Atticum, lib. 7. 132. 2. Sed dictaui propter lippitudinem.

Subire lippitudines. Celsus lib. 2. cap. 1.

Perodiosus lippitudo. Vide Perodiosus.

¶ Lippio, lippis, lippini, lippiti, pen. prod. (λιππιός, λιππιός) lippire, Lippum feri. hoc est, Marcorem in oculis contrahere. Plin. lib. 28. Oculorum uita fieri negant, nec lippire eos, qui quum pedes lauant, aqua inde ter oculos tangant. Cic. ad Att. lib. 7. 133. 1. Quum leuiter lippire, has lippunt fauces, dixit Plautus Curcul. 7. 29. (teras dedi.

¶ Lippitur, pen. prod. impersonale λιππιτῶμαι, Plin. lib. 38. cap. 8. 6. Aut ne omnino lippiat, decoctum cum mellis Aiaci cyathis tribus, & croci uncia.

Liquamen, Liqueo, Liqueo, Liqueo, Liqueo, &c. Vide Liqueo, liquas.

Liquentia] λιπορτία, Fluuius Venetiae post Tarusinum agrum.

Liquet, impersonale, Liquidus, &c. Vide post Liquor, liqueris

Liquor] priore producta, liqueris, penultima correpta Deponens (τινωμαι) liqui, Dissolui. Virgil. 1. Georg. 9.

Vere nouo gelidus canis quum montibus humor Liquitur, id est, paulatim defluit, inquit Seruius.

Liquuntur amnes. Virg. 2. Georg. 38.

Aetas liquitur. Lucret. lib. 2. 22. 7.

Liquentes campi, pro mari, apud Virg. lib. 6. Aeneid. 145.

Mella liquentia. Virg. 1. Aeneid. 88.

Vina liquentia. Virg. 5. Aeneid. 48.

¶ Liquidus, Adiectiuum, penultima correpta. (λίγδός, λιγδός) Mollis & fluxum proprie dicitur. Plautus Militie.

Liquidus, cultiusq; quam uentus est Fauonius. Haec Nonius. Lucret. lib. 4. 253.

Liquidus uenter. Mart. lib. 13. 116. hoc est, fluidus & laxus.

Liquidus, Purus, Virg. 4. Georg. 21.

Dulcid

Dulcia mella premes, nec tantum dulcia, quantum Et liquida, & durum Bacchi domitura saporem. Id est, defecata, & sine fordibus, inquit Seruius non quae fluunt: nam mala sunt. Cic. pro Caelina, 57. Quicquid inde haurias, purum, liquidumq; te haurire sentias. Virgil. 6. eclog. 7.

Et liquidi simul ignis, hoc est, aetheri. Idem 2. Georg. 40.

Non liquidi gregibus fontes, sine Pefilentia. Seruius.

Aer liquidus. Virg. 1. Georg. 31.

Aestas liquida. Virg. 4. Georg. 12.

Aether liquidus. Virg. 7. Aeneid. 13.

Liquare aluum. Cels. lib. 4. cap. 4.

Amnis liquidissimus. Ouid. 6. Metam. 80.

Aqua liquida. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 2.

Aure liquida. Lucret. lib. 5. 43.

Carmen liquidum citharae. Lucret. lib. 4. 198.

Calum liquidum. Ouid. 1. Metam. 5.

Colores liquidi. Horat. 4. Carm. ode 8. 2.

Fontes liquidi. Virg. 2. eclog. 12.

Humor liquidus aquarum. Lucret. lib. 1. 71.

Iter liquidum, iter per aquam. Propert. lib. 3. eleg. 21. 3.

Lumen liquidum. Lucret. lib. 5. 57.

Nubes liquida. Virg. 5. Aeneid. 105.

Odor liquidus. Virg. 2. Georg. 83.

Plumbum liquidum. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.

Querela liquida cygnorum. Lucret. lib. 4. 111.

Somniliquidi potentia. Valer. 4. Argon. 4.

Sorores liquidae. Ouid. 1. Metam. 242. Sic uocat Nymphas amnium.

Liquidissima tempestas celi. Lucret. lib. 4. 35.

Voces liquidae amium. Lucret. lib. 5. 277. Virg. 1. Georg. 82.

Liquidus animus & tranquillus. Plaut. Epid. 13. 36.

Mente liquida uidere aliquid. Catul. de Berecynthia, 58. 10.

Liquida uoluptas & libera. Cic. 1. de Finib. 89.

Liquidum auspicium, Optimum. Plaut. Pseud. 11. 72. Vide Auspicium.

¶ Liquidum, Substantiuum (λίγδός) pro aqua. Horat. 1. Serm. Saty. 11.

Vt tibi si sit opus liquidi non amplius urna Vel cyatho.

Ad liquidum explorata ueritas. Vide Ad.

Liquidus] pen. corr. Aduerb. (λιγδός) Pure & manifeste, inquit Donatus. Terent. Andr. 4. 4. 8.

Quia si forte opus sit ad herum iurandum mihi Non apposuisse, ut liquidus possim. Cicer. ad Catonem, lib. 1. 5. 6. 2. Gratissimum est, te libenter amicitiae dedisse quod liquidus ueritati dares.

Liquidus discernere aliquid ab aliquo. Liu. 9. bell. Maced. 192.

Liquidus dicere, hoc est, aperte. Cic. 5. Verr. 116.

¶ Liquidus, penult. corr. liquidus, liquidissimus, Idem (λιγδός) Cicer. ad Plancum, libro 10. 10. 1. Liquidus de toto sensu tuo iudicauit.

¶ Liquor, priore correpta, liquoris, masc. gen. (λίγδός) Ipse humor liquidus. Plinius lib. 10. cap. 52. 2. Piscium oua ex liquore mollia.

Aqua effusa liquor declarat ei admistum esse calorem. Cicer. 1. de Nat. deor. 38.

Blandus liquor amaracini floris. Lucret. lib. 2. 170.

Dulcis flauusq; liquor mellis. Lucret. lib. 1. 192.

Fluidus liquor. Virg. 3. Georg. 97.

Gelidos haurire liquores. Ouid. 6. Metam. 70.

Leuem fundunt oculi liquorem. Seneca Oedip. 12. 9.

Nixus liquor. Vide Nix.

Liquor oleaceus. Vide Olea.

Perlucidi amnium liquores. Cic. 2. de Nat. deor. 142.

Thestauri pars 2.

Perspicuus liquor. Ouid. 4. Metam. 60.

Vitigeni liquoris latex. Lucret. lib. 5. 3.

¶ Liqueo, liques, licui (λίγδός, λιγδός, λιγδός) Li quere, siue Liqueo, liquescis, liquescere, Liquidum & fluidum fieri, mollescere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 11.

Sic mea perpetuis liquecant pectora curis. Virgil. 8. Aeneid. 90.

Vulnificusq; chalybs uasta fornace liquefcit. Vbi Seruius, Liquefcit, proprie dixit: nam ferrum non soluitur, sed mollescit.

Cera liquefcit igni. Virg. 8. eclog. 16.

Silex fornace liquefcit. Stat. 3. Sylu. 1. 25.

Mens liquefcit. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 1. 14.

Liquefcere uoluptate, & fluere mollitia: hoc est, mollem esse, & uoluptati deditum. Cic. 2. Tusc. 91.

Liquefcere, eleganter pro colari & dilabi: quod quae liquida sunt, sic diffuere solent. Vitruuius lib. 8. de aquis.

¶ Liquefcens, Participium (τινωμαι) Liu. 1. bell. Pun. 234.

Per nudam infra glaciē, fluentemq; labem liquefcens niuis ingrediebatur.

¶ Liqueo, liquas, liquaui (λίγδός, λιγδός) liquare, Liquidum facere, quū scilicet aurum uel plumbum dissoluitur. Lucan. lib. 7. 32. — creptaq; tela liquaui. Plin. lib. 15. cap. 62.

Vt fratres & amurca liquantur. Cic. 2. Tusc. 45.

Ex quo liquatae solis ardore excidunt Guitae. Ex Aeschulo.

Mella liquata expressis fauis. Ouid. 4. Fast. 30.

Liquare aluum. Celsus. lib. 4. ca. 4. Liquanda aluus, interdum etiam ducenda. Quo ex loco intelligendum est, liquidam aluum appellari, quae fluida est & libera, neq; asfricta: ducta autē aluus, quae liberius fluit quam natura patitur, & multum soluta est.

Vina liquare. Horat. Vma, inquit, liques. Vbi Turnebus, Id ex antecedente consequens significat: id est, uinum bibas, & tibi indulgas: ex antiquorum consuetudine, qui uinum ut defecarent, & liquidius redderent, minusq; nocens, fractis uelut uiribus, antequam biberent, colo transmittabant. Terentianus, Conquirito altilium enormem saginam, defecato senectutem uini. Haec ille.

¶ Liquamen, pen. prod. liquaminis (τινωμα) Pinguedo animalium ad ignem liquefacta, & in usum coquinarium seruata ad condiendos cibos. De alijs etiam dici potest, quae non comeduntur, ut est apud Colum. lib. 7. cap. 4. Succus extocti lupini, ueterisq; uini fex, & amurca, pari mensura miscentur, eoq; liquamine tonsa ouis imbuitur.

¶ Liqueo, pen. prod. liquefcis, penultima indifferente (λιγδός, λιγδός) liquefcit, idem quod liquefcere.

¶ Liquefacio, liquefacis, pen. corr. (εντινωμαι, λιγδός) liquefacere. Virg. 1. Georg. 95.

Flammamq; globos, liquefactoq; uoluerē saxa. id est, igne soluta: Seruius. Cicer. in Catil. 63. Et statuae ueterū hominum delectae, & legum era liquefacta.

¶ Liquefaciens, Participium (εντινωμαι) Catull. in Celli, epigr. 85. 1. Omentum in flamma pingue liquefaciens.

¶ Liquefactus, Aliud Participium (εντινωμαι) ut Aqua liquefacta. Cic. 2. de Nat. deorum, 38.

Coagula liquefacta lacte. Ouid. 4. Fast. 109.

Glacies liquefacta Noto. Claud. de crystallo, 24. 2.

Medulla tabe liquefacta. Ouid. 9. Metam. 35.

Membra liquefacta. Silius lib. 1. 36.

Saxa liquefacta. Virg. 1. Georg. 95.

Viscera liquefacta. Virg. 4. Georg. 111.

Vnda liquefacta. Ouid. 3. Metam. 98.

¶ Liquet, impersonale (λιγδός, λιγδός) constat, manifestum, & certum est. Quoniam, Nn que

quæ resoluuntur, certa, constantia, & manifesta sunt. Te-
rent. Etmuch. 2. 3. 39.
illum liquet mihi delectare his mensibus, &c. Cicero
4. Acad. 167, Si habes quod liqueat, neque respondes,
superbis.
Liquet inter nos, Compertum habemus & certum. Cicer. 1. de
Nat. deorum, 100.
Non liquere de causa dicebant ueteres, quando probationes et
argumenta non satis erant idonea ad iudicandam causam.
Cic. pro A. Cluent. 60, Deinde homines sapientes ex uetere
illa disciplina iudiciorum, qui neq; absolvere hominem no-
centissimum possent, neq; eum de quo esset orta suspicio, pe-
cunia oppugnati, re illa incognita primo condemnare uel-
lent: non liquere dixerunt. Ibidem, 85. Budæus. Paulus in l.
Pomponius. ff. de re iudic. Pomponius lib. 38. ad Edictū scri-
bit, Si uis, &c. Vlpianus de arbitris, in l. idem Pomponius.
Proinde si forte urgeatur à Prætorē ad sententiam, equisiti-
mum erit, si iuret sibi de causa nondum liquere, spaciū ei ad
pronunciandum dari.
Lira] lra, priore producta. Columella lib. 11. cap. 3, Est autē
lira, similis ei porca quam in stationibus campestribus rusti-
ci faciunt, ut uliginem uident. Idem lib. 2. ca. 4, Liras autem
rustici uocant easdem porcas, quom sic aratum est, ut inter
duos latius distantes sulcos medius cumulus stecam, sedē fru-
mentis præbeat.
Liro, liras, lirare, Liram facere, Varro lib. 1. de Re rust. cap.
29. 2, Textū, quom arant iacto semine, boues lirare dicun-
tur: id est, quom tabellis additis ad uocem, simal & fatū
stamentum opprunt in porcis, & sulcant fossas, quo pluuia
lis aqua delabatur. Colum. lib. 11. cap. 2. 38.
Liratum, pen. prod. ad uerbum, Per liras. Colum. lib. 11. cap.
3, Habet enim uelut allium plures coherentes spicas: easq;
quom sunt diuise, liratim feri debent, ut in puluinitis posite,
minus infestentur byemis aquis.
Lirimaris] Megaris, Ptolemæo lib. 2. cap. 11. Germaniæ
urbis, uulgo Mulbeam.
Liricus] Vide Lirium.
Liris] aqur, Fluuius Campaniæ, Mimurnas præterfluens:
qui & Glanitus, uulgo Garillanus. De hoc Ptolemæus li-
bro 3. cap. 1.
In Liram præcipitat Fibrenus. Cic. 2. de Legib. 11.
Lis] lris, scem. gen. (Lira, Aium). A limite dicta est, quod pri-
mæ inter homines lites de limitibus fuerunt.
Iurgium & Lis hanc habent distantiam: quod iurgium leuior
res est. Marcus Tul. de Repub. lib. 4, Admiror nec rerum
solum, sed uerborum etiam elegantiam. Si iurgant, inquit,
bene uolentium, concertatio, non lis: inimicorum, iurgium di-
citur. Et in sequenti, iurgare igitur lex putat inter se uicinos,
non litigare. Nonius.
Iudex de lite iocosa. Ouid. in Ibin, 53.
Cupidus litium & rixæ. Horat. 3. Carm. ode 14. 6.
Creare & ferre lites. Vide Creco.
Exorta lis. Stat. 2. Achil. 68.
Dirimere litem. Ouid. 1. Metam. 5.
Litis nomen, ut uult Vlpianus in l. lris. ff. de uerb. & rer. signi-
fic. actionem significat, siue in rem, siue in personam sit.
Litis contestatio est hinc inde apud iudicem negocij principa-
lis facta narratio, inquitur iuris consulti. Cic. Attico, lib. 16.
339. 3, Possimus enim, ut sponsores appellentur, procura-
torem introducere: neq; enim illi litem contestabuntur. quo
facto, non sum nescius sponsores liberari. Lis contestata dici
potest iudicio iam constituto, hoc est, dijudicatis ac discepta-
tis præscriptionibus litis auspiciatū morantibus. Vide Con-
suetari litem.

Instrumentum lris à Quintili. mo dicitur, quod nos productio-
nem uocamus. Quint. lib. 12. cap. 8, Ideoq; opus est inueniri
omne lris instrumentum: quod uidere non est satis perlegē-
dum erit. Nam frequentissimè aut non sunt quæ promitte-
bantur, aut minus, &c.
Forum orbum litibus. Horat. 4. Carm. ode 2. 9.
Medulla litium. Quint. lib. 2. cap. 1. 8.
Hereditarie lites. Quint. lib. 3. cap. 10. 3.
Nostra omnis lis est. Vide Noster.
Pecuniaria lis. Quint. lib. 6. cap. 1. 37.
Accipere litem. Vide Accipio.
Aestimare litem. Cic. pro Cluent. 91. Vide Aestimo.
Agere litem aduersus aliquem. Quint. lib. 6. cap. 1. 37.
Amittere litem. Vide Amitto.
Auferre litem. Vide Aufero.
Lite cecidisse dicitur (inquit Festus) qui eius rei de qua age-
bat, causam amisit. Cic. & Plautus, Lite perdere, dixerūt.
Coire in lites. Vide Coeo.
Componere lites inter aliquos. Virg. 3. eclog. 22.
Concre lites. Vide Concio.
Conferre lites, Rixari. Horat. 1. Serm. Saty. 5. 11.
Constituere summā totius lris in re aliqua. Vide Constituo.
Contestari litem. Vide Contestor.
Contrahere lites. Vide Contraho.
Diudicat lis. Horat. 3. Carm. ode 5. 11.
Discernere litem aruis. Virg. 12. Aeneid. 180.
Litem dare secūdam tabulas alicuius. Cic. pro Rosc. Comæd. 2.
Litem suam facere dicitur iudex, quom dolo in fraudem legis
sententiam dixerit. Dolo autem malo hoc facere uidetur, si
euidēs arguatur eius gratia, uel inimicitia, uel etiam fordes:
ut uer. am estimationem lris præstare cogatur. Vlpianus in l.
si filius familiās. ff. de iudicijs.
Pre in litem. Ouid. 6. Fast. 13.
Facere litem. Quint. lib. 3. cap. 11. 16.
Litem suam facere, Lris causam suscipere & tanquam suā de-
fendere. Cic. lib. 2. de Oratore, 168, Quid si que uita aut
incommoda sint in aliquo iudice uno, aut pluribus, ea tu in
aduersarijs exprobrando, non intelligas te in indices inue-
hi, mediocre peccatum est: quid si quom pro altero dicas, li-
tem tuam facias: aut lasus esse rare iracundia, causam relin-
quas, nihilne noceras? Id est, si ita agas, ut non alienam cau-
sam, sed tuam agere uidearis. Gell. lib. 9. Budæus.
Generare litem. Quint. lib. 7. cap. 4. 5.
Litem habere cum aliquo. Cic. 4. Acad. 174.
Atris litibus implicatus. Horat. de Arte, 86.
Nouas incidere lites. Virg. 9. Aeneid. 2.
Litem capitis in aliquem inferre. Cic. pro Cluent. 91.
Instruere litem. Vide Instruo.
Intendere litem alicui. Cicero libro 1. de Oratore, 122. Vide
Intendo.
Iurare in litem. Vide Iuro.
Periculo litium se liberare. Cic. 3. Verr. 68.
Iniqua lite morari aliquem. Horat. 2. epist. 2. 4.
Litem perdere. Cic. 1. de Orat. 8.
Litem lite resolvere. Horat. 2. Serm. Saty. 3. 21.
Magnæ secantur iudice lites. Horat. 1. epist. 17. 9.
Adhuc sub iudice lis est. Horat. 1. de Arte, 16.
Suscipere litem. Quint. lib. 4. cap. 2. 48.
Arbitrium lris traicere in aliquem. Ouid. 12. Metam. 126.
Litem in rem suam uertere dicitur iudex, Rem inter duos con-
trouersam adiudicare sibi: quod est, quom iudex ita cum li-
tigantibus agit, ut ei iure suo cedant. Liu. lib. 3. ab Vrbe cond.
circa finem, Orare ne pessimū facinus peiore exemplo ad-
mitterent iudices, litem in suam rem uertendo. Budæus.
Litem,

Litem, pro Discrepantia & confusione quarumcumq; rerum,
etiam inanimatarum, posuit Ouid. 1. Metam. 5.
Hanc deus, & litem melior natura diremit. De Chao.
Litigo, litigas, pen. corr. (Lito, Litigō, Litigō) litigare,
Quasi litē agere, disceptare, contendere. Plaut. Rud.
24. 16, Quæ de re nunc litigatis inter uos? Cic. 3. Philip.
368, Hic cum C. fratre putat se litigare.
Litigium, litigij (Litigium) Plaut. Casin. 13. 31,
Nam ego quid contrahere cupio litigij inter eos. Plin. lib.
37. cap. 10. 39, Siderites ferro similis, & litigio illata discor-
dias facit.
Litigiosus, pen. prod. Adiect. (Litigiosus) Qui frequens in li-
tibus uersatur, uel qui quauis de causa litem facit. Cic. 1. de
Orat. 133, Vereris ne tua domus talis & uiri & ciuis si à liti-
giosis hominibus non colatur, à cæteris desatur? Idem pro
Murena, 23, Quid huic tam loquaciter litigioso responde-
ret ille, unde petebatur, non habebat.
Litigiosa disputatio. Cic. 5. de Finib. 133.
Dominus litigiosus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 57.
Fors litigiosa, Plena litibus. Ouid. 4. Fast. 38.
Ager litigiosus, De quo litigatur. Ouid. 2. Fast. 132.
Litigiosa iuris ignoratio, potius quam sciētia. Cic. 1. de Leg. 2. 6.
Litigator, pen. prod. litigatoris, Verbale (Litigator) Qui liti-
gat: cuius foemininum est Litigatrix. Cic. pro Domo sua, 89,
Emit domum litigatoribus defatigatis, propè diuicio carius
quam aestimabat.
Rusticus illiteratusq; litigator. Quint. lib. 2. cap. 21. 1.
Litis] λaris, Ptolemæo, Dalmatie urbs: hodie Alexium.
Litis] Fluuius est Thraciæ. Ad hunc quom uenisset Xerxes,
rex Persarum, cum exercitu, non sufficiens ad potum deficit.
Vnde ait Iuuenalis Satyr. 10,
—epotiq; flumina Medo
Prædicite.
Litatio] Vide Lito.
Litem] litem, pen. corr. (Litatio) in singulari & plurali,
significat elementum, ut a. b. Cic. pro P. Sylla, 34. Liteme po-
struitatis causa repertæ sunt. Idem 3. de Orat. 26, Ut totam li-
teram tollas, & e plenissimum dicas.
Caduce litem. Vide Caducus.
Immutatis lites. Vide Immuto.
Litem maxime. Cic. 4. Ver. 110.
Litem minuit, et maxime, contraria. Vide diminuit. Literula.
Præformate litem. Quint. lib. 5. cap. 14. 24.
Litem salutaris. Vide Salutatis in Salus.
Affigere litem alicui. Quint. lib. 1. 19.
Dicere litem. Quint. lib. 1. cap. 4. 11. Ut pro Fundanio Cicero
testis, qui primam eius litem dicere non posset, irridet.
Imprimere litem humi. Vide Imprimo.
Inspirare alicui litem. Vide Inspiro.
Intexere litem uestibus. Vide Intexo.
Ordinare litem syllabarum. Vide Ordino in Ordo.
Litem, dicitur quasi legitera, eo quod legenti præbeat iter. Vel
quod in legendo iteretur, ut ait Seruius. Vel à lituris, quod
scripta deleri possit: quia in ceratis tabulis plerumque anti-
qui scribere solebant, & inde delebāt. Vel à lino, lino, quod
in scribendo illinitur, id est, leniter inducitur atramentum.
Litem longam facere, pro Laqueo uitam finire, quod laqueus
similitudinem litem habeat: uel potius, quia suspensi corpus
rectum, & pedes porrecti, speciem habent L. litem. Plautus
Aulul. 4. 38,
Trium litem homo: id est, Fur. Plaut. Aulul. 9. 46,
—in trium litem homo
Vituperas me? A. etiam fur trifurcifer.
Ad litem, idem quod ad uerbum, & quod barbari litem litem
Thesauri pars 2.

dicunt. Quint. lib. 9. cap. 1. Vide Ad.
Litem, Scriptura. Cicero 3. Verr. 64, Quæ ad H—SXX D
quingues redisse constaret, ut Romam redijt, nullam literā
pupillo, nullam matri eius, nullam tutoribus reddidit. id est
schedulam, nullam scripsit qua testaretur & agnosceret se
accepisse pecunias, uina, & similia.
Litem mandare, pro Scribere. Plin. lib. 9. cap. 8. 5. Cic. 4. Aca-
cad. 5, Itaq; ut litem signifiemus, quæ monumentis man-
dare uolumus. Vide Mando.
Commendare litem. Vide Commendo.
Consignare litem. Vide Consigno.
Tradere aliquid litem. Quint. in Proem. lib. 1. 3.
Litem, literarum, pluraliter tantum, pro Epistolis accipitur.
Cicer. Attico, libro 13, Hodie tuas literas expectabamus ma-
tuas.
Litem de Britannia. Cic. Qu. frat. lib. 2. 16. 13.
Litem in singulari, pro Epistola, apud poetas quoadq; legitur.
Ouid. 3. epist. 1,
Quam legis, ab raptâ Briseide littera uenit.
Litem arcana. Ouid. 9. Metam. 104.
Deducta mero littera. Ouid. 16. epist. 18.
Infelix littera, Quæ infastum aliquid nunciat. Ouid. 1. Amor.
eleg. 12. 1.
Lest littera. Ouid 20. epist. 48.
Nuncia littera. Ouid. 6. epist. 2.
Scripta littera. Ouid. epist. 5. 6.
Tristis littera. Ouid. 1. de Arte, 97.
Litem, pro scribentis manu. Cic. Attico, libro 7. 12. 3, Nam
Alexidis animum amabam, quod tam propè accedebat ad
similitudinem tuæ literæ, manum non amabam: quod indi-
cabat te non ualere.
Litem, pro paucis uerbis, uel epistolo. Cic. ad Atticum, lib. 13,
290. 5, Neq; inde uenit, ut mallem, neq; diu obfuit, neque ul-
lam litem ad me.
Nullam litem scripsi: pro nihil scripsi. Cicero pro Archia, 13,
& 2. de Orat. 43, De frangendis cupiditatibus, confirman-
dis hominū moribus, litem eorū libris nulla inueniretur.
Accurate litem. Vide Accuro.
Ardentes litem. Vide Ardeo.
Atroces litem. Vide Atrox.
Compositissime litem. Vide Compono.
Contumeliose in aliquem litem. Vide Contumelia.
Crebra litem. Vide Creber.
Inconstantes litem. Vide Inconstans.
Lawrate litem. Liu. lib. 5. Decad. 5.
Lepida litem. Vide Lepidus.
Liberiores litem. Vide Liber.
Properæ litem. Tacit. lib. 1.
Mutum à litem tempus. Vide Mutus.
Accire properis litem. Vide Accio.
Accipere litem. Vide Accipio.
Accommodare litem ad rem aliquē. Vide Accommodo.
Affluunt litem. Vide Affluo.
Afferre litem. Vide Afferro.
Aperire litem. Vide Aperio.
Appellare litem quemtam. Vide Appello.
Assequi litem. Vide Assequor.
Cantant litem. Vide Canto.
Castigare litem. Vide Castigo.
Cognosce ex litem. Vide Cognosco.
Colloqui per litem. Vide Colloquor.
Commeant litem. Vide Commeo.
Committere litem. Vide Committo.
Componere litem. Vide Compono.

Deferre literas alicui & ad aliquem. Vide Defero.
 Auidē expectare literas amici. Vide Auidus.
 Intercepere literas. Vide Interceptio.
 Mittere literas. Vide Mitto.
 Mittere obuiam literas. Vide Mitto.
 Monere literis. Vide Moneo.
 Obsignare literas. Vide Obsigno.
 Perferre literas. Vide Perfero.
 Literæ publi. æ. que barbari Registra uocant. Cic. 3. Verr. 4. 5.
 In literas publicas retulerunt.
 Corrumperre literas. Vide Corrumpe.
 Literæ, pro Edicto & mandato magistratus. Cic. 7. Verr. 4. 5.
 Cedo mihi eiusdem Pretoris literas, & rerum decretarum,
 & frumenti imperati. Budeus.
 Flammaurē insuper allatæ à Vespasiano literæ. Tacit. lib. 20.
 Literæ, Authoritates scriptæ. Cic. 3. Verr. 10. Quo in negotio
 industriam meam, celeritatem redditionis, diligentiam multitu-
 do literarum, & testium declarauit.
 Condere literas in arario. Vide Condo.
 Perscrutari literas. Vide Perscrutator.
 Manifestas literas quero. Vide Manifestus.
 Literæ, Instrumenta, documenta, monumenta. Cic. pro Quinto
 20. In Galliam ad te ipsum uenit, in agrum communem:
 eodē deniq; ubi non modò res erat, sed ratio quoq; omnis, &
 omnes literæ. Literas uocat, societatis rationes, & scripturâ
 seu percriptiones & tabulas. Budeus.
 Literæ, pro Scientijs & disciplinis, quæ literarum monumentis
 continentur. Cicero. Lucio. lib. 5. 15. 6. Quod enim esse po-
 terat mihi profugium solatio & forensibus, & domesti-
 cis ornamentis, atque solatijs? literæ credo, quibus uitor
 assidue.
 Literæ & studia. Cic. ad Att. lib. 4. 8. 14.
 Nullis literis uir. Vide Nullus.
 Infelices literæ. Quintil. in proem. lib. 6. 4.
 Literæ interiores. Cic. Volumnio, lib. 7. 34. 5.
 Literæ recondite. Cic. ad Trebonium, lib. 15. 21. 11.
 Vulgares, & interiores, siue recondite literæ, contraria. Cic.
 de claris Orat. 14. 4.
 Abdere se literis. Vide Abdo.
 Alienus à literis. Vide Alienus in Alius.
 Asidere literis. Vide Asideo.
 Literas attingere: id est, tractare, & uersari in studijs literarū.
 Cic. ad Tironem, lib. 16. 14. 2.
 Attingere leuiter literas. Vide Attingo.
 Deditus literis à pueritia. Vide Dedo.
 Eruditus literis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 2. 7.
 Imbutus leuiter literis. Quintil. lib. 1. cap. 2. 12.
 Initiatus literis. Vide Initium.
 Instituire aliquem literis. Quintil. lib. 1. cap. 1. 11.
 Inuoluere se literis. Vide Inuoluo.
 Perdiscere literas. Vide Perdiscō.
 Versari in studio literarum. Cic. de Arusp. resp. 16.
 Literæ, Scripta. Cic. ad Atticum, De Crasso qui mihi eam lau-
 dem eo minus deberet, quòd meis omnibus literis in Pom-
 peiana laude esset perstrictus.
 Mea manu literæ. Vide Meus.
 Literula, literule, pen. corr. Diminutiui (λεωλέριον, λεωλέρι-
 α) Cic. 6. Verr. 8. 3. Signum Apollinis pulcherrimū,
 cuius in femine literulis minutis argenteis nomen Myronis
 erat inscriptum. Idem ad Tironem, lib. 16. 13. 3. Accepi tuam
 epistolam uacillantibus literulis.
 Literule, Epistolum. Cicero. ad Attic. lib. 12. 23. 1. Verbale diē
 postquam à te discesseram, hoc literularum exarauit.
 Literule, pro studijs. Cic. ad Tironē, lib. 16. 12. 3. Literule meæ

meæ suæ nostræ tui desiderio oblanguerunt.
 Græcis literulis imbutus. Horat. 2. epist. 2. 2.
 Literatus, pen. prod. Adiect. (λεωλέριος) Literis ornatus,
 eruditus, doctus. Cic. 3. Verr. Circumpedes autem homines
 formosos, & literatos, suos esse dicebat, se emisse. Plautus
 Rud. 12. 20.
 Nam hæc literata est, ab se cantat cuita sit. Cic. de Nat.
 deorum, 29.
 Viri literati, ac studijs, doctrimisq; dediti. Cic. pro Corn. Balb. 1.
 Literatus & disertus fuit. Cic. de clar. Orat. 4.
 Literatus, cui aliquid superscriptum & insculptum est. Plaut.
 Rud. 2. 4. 11. 4. In eo ensiculo literarum quid est?
 Idem Pen. 14. 14.
 Haud secus tu uideas literatas ibi epulas,
 Pice signatas, nomine insunt cubitum longis literis.
 Literaria ocium. Cicero. 5. Tuscul. 14. 9. id est, in quo literis da-
 mus operam.
 Literatē, pen. prod. Aduerbiū (λεωλέριος) Doctē, erudi-
 tē, eleganter. Cic. in Pisonem, 48. Quas rationes si cognō-
 ris, intelliges nemini plus quam mihi literas profuisse: ita en-
 nim sunt perscriptæ sciētē & literatē, ut scriba, & c. Idem
 de claris Orat. 5. 5. isidēq; temporibus L. Furus Pilus per-
 bene Latine loqui putabatur, literatusq; quam ceteri.
 Literarius, Adiectiuum (λεωλέριος) Quod ad literas
 pertinet: unde Ludus literarius. Plin. lib. 9. ca. 8. 4. Ex Bala-
 no Puteolos in ludum literarium litantem, & c. id est, in scho-
 lam. Quintil. lib. 1. cap. 4. 20.
 Literosus, aliud Adiectiuum, Idem quod Literatus. Casp. He-
 mina Annal. lib. 4. Homo merē literosus. Nonius.
 Literator, pen. prod. literatoris (λεωλέριος) Qui literas
 nouit uel docet.
 Literator. Suetonius de claris Grammat. cap. 4. b. Nam apud
 maiores, ait Orbilius, quum familia alicuius uenalis produ-
 ceretur, non temerē quem non literarum in titulo, sed litera-
 torem inscribi solium esse: quasi non perfectum literis, sed
 imbutum.
 Literator Sylla. Catul. ad Caluum, epigr. 14. 2.
 Literatura, literatura, pen. prod. (λεωλέριος) Ars quæ de
 literis tractat. Cic. in Partit. 15. Nihil sanē præter memoriâ,
 quæ est germana literatura quodammodo, & in dissimili
 genere persimilis. Quintil. lib. 2. cap. 14. 3.
 Literatura, Literarum cognitio & scientia. Cicero. 2. Philipp. 11.
 Fuit in illo ingenium, ratio, memoria, literatura, cogitatio,
 diligentia. de Casare.
 Lithargyrium] siue lithargyros, pen. corr. (λίθαργυρος)
 Argenti scoris, in duritiem lapideam compacta: cuius usus
 est in medicinis, appellantq; pharmacopola lithargyron ar-
 genti corruptiæ: ad differētiâ scoris uel spume aureæ, quæ
 lithargyron auri nominant. Plin. lib. 26. cap. 9. 7.
 Lithocolla] lithocolle, Gluinum quo lapides coniungun-
 tur, fit enim ex lapide pario, aut marmore, cum taurino glu-
 tino. Dioscorides lib. 5.
 Lithospermum] λιθόσπερον, Herba, de qua sic Plinius
 lib. 27. cap. 11. 4. Vulgus nostrum hanc herbam milium So-
 lis appellat.
 Lithostrotos] m. g. & hoc lithostrotum, pen. prod. (λιθό-
 στρωτος) dictio composita ex λίθος lapis, & στρωτος, strata:
 tus: est locus lapidibus stratus. Lithostrota ex paruulis cru-
 stis constabant, quibus solum pauimenti incrustabatur. Var-
 ro 3. de Re rust. cap. 1. Quum enim uillam haberes opere
 tectorio & intestino, ac pauimenti nobilibus lithostrotis
 spectandam: parum putas esse, ni tuus quoq; literis exor-
 nati parietes essent. Ibidem, cap. 2. 3. Nunc ubi hic uides ci-
 trum, aut aurum: num mimum, aut armenium? num quod
 emblemâ,

emblemâ, aut lithostrotum: Plin. lib. 36. 2. 5. 1.
 Litten] Vide Lituus.
 Litigator, Litigiosus, Litigo, Litigiū] Vide Lis, litis.
 Lito] litas (λίω, λιωτός, λιωτός, λιωτός) litare: &
 Litor, litaris, litari, Deponens, Sacrificio factio deos placare,
 re, notumq; impetrare. Plin. de Viris illust. 4. 4. Et dum Num-
 mam Pompiliū sacrificijs imitatur, Ioui Elicio litare nō po-
 tuit, fulmine ictus cum regia conflagrauit. Cic. 2. de Diuin.
 56. Quid quum pluribus dijs immolatur, qui tandem eue-
 nit ut litetur alijs, alijs non litetur?
 Inter Litare & Sacrificare, hoc interest, ut ait Nonius. Sacrifi-
 care, est Veniam petere: Litare, est Propitiare, & uotum im-
 petrare. Virg. 4. Aeneid. 10.
 Tu modò posce deos ueniam, sacrisq; litatis, Indulge ho-
 spitio. Seruius, Dijs litatis debuit dicere. Nō enim sacra, sed
 Deo sacris litamus, id est placamus. Ergo nouē dixit.
 Passor litabat exta ouis. Propert. lib. 4. eleg. 1. 5.
 Litare uictimas, apud Tranquillum: id est, uictimis caesis lita-
 re: ut ait Budeus.
 Litare, pro Satisfacere. Plin. in Paneg. de statu, Ergo istæ qui-
 dem ares & pauca manent, manebuntq;: illæ autem aures
 & innumerabiles, strage & ruina publico gaudio litau-
 erunt. Budeus.
 Litata, adiectiua, sacra. Virg. 4. Aeneid. 10.
 Litato] adios, eo modo dictum, quo Auspicato. Liu. 5. ab
 Vrbe, 169. Non deorum saltem, si non hominum memores,
 nec auspicato, nec litato instrunt aciem diductâ in cornua.
 Litandum (λιωτέριον) Virgil. 2. Aeneid. 2. 4.
 Sanguine quaerendi reditus, animaq; litandum
 Argolica.
 Litatio, Verbale (λιωτέριον) Lituus 7. bel. Pun. 13. 4. Per
 dies aliquot hostis maiores sine litatione caesa: diuq; nō im-
 petrata pax deum.
 Litora] Vide Lino, limis.
 Litus] litoris, pen. corr. neut. gen. (λίω, λιωτός, λιωτός, λιωτός)
 Terra quæ ab aqua tangitur. Dicitur, quòd allui-
 tur, uel quòd aqua ad id allidat, uel quòd id aqua elidat: pro
 prièq; de mari dicitur. Sueton. in Nerone, cap. 27. Disposita
 per litora & ripas diuersorie tabernæ. In carmine solet
 duplici et scribi.
 Litus, inquit Celsus Iurisconsultus, Litus, ff. de uerb. & rerum
 signific. Est quousque maximus fluctus à mari peruenit:
 idque M. Tullium aiunt, quum arbiter esset, primum con-
 stituisse.
 Litus, de fluminibus etiam dicitur. Virg. in Diris, 11.
 Litora quæ dulcis auras diffunditis agris. Quum de
 Mincio loqueretur. Idem 7. Aeneid. 160. Idē 8. Aeneid. 17.
 Litus, Terra mari uicina: inquit Seruius. Virg. 4. Aeneid. 43.
 — cui litus arandum. Plinius lib. 9. cap. 57. 2. Ca-
 uernasq; faciat sibi in terra, atq; in ijs uiuat, etiam recipro-
 cis amnibus siccato litore.
 Litus & Ripa, pro eodem accipi uidentur apud Columellam,
 lib. 1. cap. 5. Villa semper mare rectè conspicit, quum pulsa-
 tur; ac fluctu respergitur, nunquam ex ripa, sed paulum
 summotâ à litore.
 Litus albicans, pro mari positum. Catul. de Berecynth. epigr.
 58. 18.
 Aprica litora. Vide Apricus.
 Arenosum litus Libyæ. Virg. 4. Aeneid. 52.
 Bibulum litus. Ouid. epist. 16. 28.
 Breue litus & incertum. Tacit. lib. 14. Et lib. 5. Breuia lito-
 rum nudantur.
 Curuum. Virg. 3. Aeneid. 4. Vide Curuus.
 Dibulum. Ouid. 2. Metam. 11. 4.
 Theauri pars 2.

Deserta littora. Virg. 3. Aeneid. 25.
 Dira littora. Virg. 7. Aeneid. 5.
 Flauum litus. Ouid. 15. Metamorph. 14. 5. Flauum uocat, pro-
 pter arenam.
 Fluctifragum litus. Lucret. lib. 1. 61.
 Fructifosa littora calcare. Ouid. epist. 2. 2. 5.
 Inclusa littora. Virg. 5. Aeneid. 30.
 Littoris incurui bibulam lauit æquor arenâ. Lucret. lib. 2. 76.
 Inhospitale litus. Vide Inhospitus.
 Inhospita littora. Lucan. lib. 1. 75.
 Iniquum litus. Horat. 2. Carm. ode 10. 1.
 Innocuum litus. Virg. 7. Aeneid. 4. 6.
 Incofa littora. Ouid. 7. Metam. 47.
 Letissima littora myrtetis. Virg. 2. Georg. 2. 4.
 Lata littora. Ouid. epist. 2. 2. 5.
 Nuda littora. Senec. Agamem. 8. 9.
 Percussa fluctu littora. Virg. 5. eclog. 17.
 Porrecta littora. Ouid. epist. 10. 19.
 Procurua littora. Virg. 5. Aeneid. 159.
 Raucum litus. Stat. lib. 5. Theb. 59.
 Scelerata littora. Ouid. 13. Metam. 12. 7.
 Siccum litus. Virg. 3. Aeneid. 27.
 Simuosa littora blando anfractu. Valer. lib. 2. Argon. 90.
 Spumosa littora. Catul. Argon. 59. 2. 4.
 Vdum litus. Horat. 1. Carm. ode 32. 2.
 Applicare puppim littori. Senec. Herc. fur. 9. 31.
 Arare littora. Vide Arō.
 Contingere litus. Lucan. lib. 8. 7.
 Angusto litore diductas urbes interluit pontus. Virgil. lib. 3.
 Aeneid. 84.
 Fluctus ferunt littora. Virg. 2. eclog. 8.
 Nudare littora. Vide Nudus.
 Petere littora cursu. Virg. 1. Aeneid. 33.
 Radere litus. Virg. 7. Aeneid. 2.
 Clauum torquere ad littora. Virg. 5. Aeneid. 36.
 Tanditur litus unda. Catul. ad Furium, epig. 11. 1.
 Discretum esse regionibus littoribusq;. Quintil. lib. 5. ca. 10. 15.
 Litoreus, Adiectiuum (λίωτός) Quod est litoris, & ad
 litus pertinet.
 Arena littorea. Ouid. 15. Metam. 14. 5.
 Arx littorea. Stat. 2. Achill. 6.
 Littoreæ aues. Virg. 12. Aeneid. 50. Seruius, palustres.
 Cancor littoreus. Ouid. 10. Metam. 26.
 Littorea domus, quæ in litore, aut iuxta litus constructa est.
 Martial. lib. 10. 58.
 Ilex littorea. Virg. 3. Aeneid. 78.
 Myrtus littorea. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 7.
 Litoralis, & hoc litorale, pen. prod. (λίωτός) Idem: ut,
 Dij littorales. Catul. de Phasello, epig. 4. 5.
 Litoralis piscis, In litore uiuens. Plin. lib. 9. cap. 17. 5. Nec lito-
 ralibus gratia.
 Litorosus, pen. prod. Adiectiuum (λίωτός) Plin. lib. 37.
 cap. 10. 12. Calais sapphirum imitatur, caudidior, & litoro-
 sus mari similis. hoc est, eū aquæ marinæ colorem referens,
 qui est circa litus.
 Lituus, litui, m. g. (λίω) Gellius lib. 5. cap. 8. Lituus est
 uirga breuis, in parte qua robustior est, incurua, quæ augu-
 res utitur. Cic. 1. de Diuin. 57. Quid lituus iste uester (quod
 clarissimum est in signe auguratus) unde uobis est traditus?
 Nempe eo Romulus regiones direxit tum, quum urbem con-
 didit. Qui quidem Romuli lituus (id est incuruum, & leui-
 ter à summo inflexum bacillum, quod ab eius litui quo canit-
 tur, similitudine, nomē inuenit) quum factus esset incuria Sa-
 liorum quæ est in Palatio, eiq; deflagrasset, inuentus est in-
 N 3 teger.

teger. Liu. 1. ab Vrbe, 76.
 Lituus, Genus esse buccina incurua, scribit Festus, unde uox
 gracilior exiret. Virg. 6. Aeneid. 34.
 Et lituuo pugnas insignis obibat & hasta.
 Stridor lituuum clangorq; tubarum. Luc. lib. 1. 48.
 Acuti litus. Stat. 6. Theb. 46.
 Et litus aures circumfulsantur acutis.
 Terribiles litui. Claud. 8. Paneg. 36.
 Iam lituus pugnae signa daturus erat. Ouid. 3. Fast. 4. 4.
 Lituus pugnae obibat. Virg. 6. Aeneid. 34.
 Patti lituos. Virg. 3. Georg. 37.
 Sonus tubae permixtus lituo. Horat. 1. Carm. ode 1. 5.
 Sre epunt litui. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.
 Liticen] liticinis, eadem forma qua tibicen: à lituo, quod eo
 canat, dictū esse, & ab antiquis usurpatum probat Nonius.
 quem uide.

Liuco, Liuesco, Liuodus] Vide Liuor.
 Liuus] liuus, historicus Patavinus. De hoc Hieronymus
 ad Paulinum, Ad Titum Liuium, lacteo eloquentie fonte
 manantem, de ultimis Hispanie Galliarumq; finibus quosdā
 uenisse nobiles legimus. Et quos ad contemplationem sui Ro-
 ma non traxerat, unius hominis fama perduxit. Hunc Caius
 princeps tanquam uerbosum insectabatur. Pollio uerò, tan-
 quam Patuinitatem redolentem. Quintiliano magnopere
 laudatur: eumq; Herodoto comparat, in concionibus præ-
 fertim, suadetq; pueris ediscendum, ut Ciceronis imitatore.
 Euit & alius Liuus Anaronicus, Liuus Salinatoris libertus,
 cuius filios erudit, ab eodemq; ob ingenium libertate dona-
 tus. Author Eusebius. Primum Romae fabulam dedit, C. Clo-
 dio Cæci filio & M. Tuditano Coss. anno ante natiuitatem
 Euij. De eodem scripsit Cicero de claris Orat. 36. Horat. 2.
 epist. 1. 13,
 Non equidem insector, delendaq; carmina Liuī
 esse reor.

Liuor] liuoris, mascul. gen. (λιωμορ, σμωδισ) Vestigium
 & nota, quæ fit ex aliqua percussione aut contusione, siue
 ulcere. Plin. lib. 20. cap. 22. 5. Illimitur & liuoribus sugilla-
 tisq; cum melle.
 Tumidi liuores. Luuen. Satyr. 15. 2.
 Pressos in artus uenit liuor. Ouid. 10. Metam. 52.
 Tumore aut liuore decoloratum corpus mortui si sit, signifi-
 cat eum ueneno necatum. Author ad Heren. lib. 2. 39.
 Liuor, Colorem nigriorem significat. Varro, Paulatim liuor in
 candorem uertitur, & omnis macies è corpore abscedit.
 Niger liuor. Ouid. in fragmento 6.
 Abit de corpore liuor. Ouid. 2. Trist. 91.
 Liuorem contrahere, Nigrescere. Colum. lib. 12. cap. 47. 3.
 Liuor, pro inuidia. Lucan. lib. 1. 59,
 Liuor edax tibi cuncta negat gentesq; subactas.
 Malignitas, & liuor. Tacit. in uita Agricola.
 Acerbus liuor. Claud. 3. de raptu Proserp. 58.
 Edax liuor. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.
 Liuor subcreuentus. Celsus lib. 5. cap. 18.
 Maleuolentia & liuore impediuntur ne quid faciant. Brutus Ci-
 ceroni, lib. 11. 10. 2. Vide Impedio.

—Ledere uiuos Liuor, & inuiso carpere dente solet.
 Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 15. (15. 8.)
 Pasctur in uiuis liuor, post fata quiescit. Ouid. 1. Amor. eleg.
 Liuidus, pen. corr. Adiectiuum (λιωδός, πάλιος) Qui ex
 percussu carnem nigram habet, fluxione cruoris ad eum lo-
 cum qui percussus est. Plinius, Tapsiæ succus sigillatis ac li-
 uidis prodest.
 Factaq; lasciuis liuida colla notis. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 20.
 Ora liuida facta digitijs. Ouid. epist. 19. 17.

Liuidus. Niger. Virg. 6. Aeneid. 1. 43. —ille remis uada liuida
 uerrunt. Seruius. Plin. lib. 16. cap. 15. 2. Cortice liuido.
 Brachia liuida armis. Horat. 1. Carm. ode 8. 2.
 Racemi liuidi. Horat. 2. Carm. ode 5. 3.
 Vorago paludis liuidissima. Catul. ad Coloniam, epig. 17. 3.
 Liuidus, inuidus: quod qui inuidia laborant, exedentes se dolo-
 re, hunc colorem contrahunt. Mart. lib. 1. 12. 5,
 Omnibus inuideas liuide, nemo tibi.
 Inuidus, maleuolus, liuidus. Cic. 4. Tuscul. 42. Ergo inuidi, &
 maleuoli, liuidi, & timidi, & misericordes, quia procliuus
 ad eas perturbationes, non quia semper feruntur.
 Liuidus & mordax. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 19.
 Dens liuidus. Horat. Epod. 5. 10.
 Obluiones liuide. Horat. 4. Carm. ode 9. 7.
 Turba liuida. Ouid. 1. Fast. 15.
 Liuidulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum (λιωδου-
 λος) Luuen. Sat. 11. 11,
 Ponebant igitur Tusco farrata catino
 Omnia tunc quibus inuideas, si liuidulus sis.

Liueo, liues (λιωδός, πάλιος) liuere, Atrum esse. Plin.
 lib. 20. cap. 43. 1. Quidam eodem nomine appellati pustu-
 las liuentes, ac noctibus insistentes.
 Labellis impressis liuere. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 9.
 Liuent rubigine dentes. Ouid. 2. Metam. 15. 6.
 Brachia liuentia. Ouid. 6. Metam. 56.
 Crura liuentia compedibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 10.
 Genæ liuentes. Stat. 5. Syl. 5. 3.
 Planctu liuentes atra lacertos. Lucan. lib. 2. 8.
 Nebula liuens. Silius lib. 6. 57.
 Pectora liuentia iudunt. Ouid. 8. Metam. 108.
 Pruna nigro liuentia succo. Ouid. 13. Metam. 175.
 Racemi liuentes. Propert. lib. 4. eleg. 2. 3.
 Terga liuentia equorum. Silius lib. 7. 138.
 Liuere, inuidere. Popsius, Malignus homo fortunæ aliorū sem-
 per liuens. Mart. lib. 10. 55. Liuet Carinus, rûpuit, &c.
 Fata liuentia. Stat. 5. Syl. 1. 22. Magis usitatū est, inuidia fia.

Liuesco, liuescis (λιωδός, πάλιος) liuescere, Liuidum fieri &
 inuidere. Claud. lib. 3. de rap. Proserp. 6,
 Haud equidem inuideo nec enim liuescere fas est,
 Vel nocuisse deos.
 Digiti liuescunt in pedibus. Lucret. lib. 3. 107.
 Lix] licis, fem. gen. (λίξις) Cinis. Varro apud Plin. lib. 36.
 cap. 27. 2. Lex cinis est fori. Vel,
 Lex, Aqua cineri immixta.
 Lixiuum, lixiujs, siue Lixiua, lixiuie (λίξιον) Aqua, in qua
 lauandi gratia decoctus est cinis. Colum. lib. 12. cap. 16. 3.
 Sunt qui culmos fabæ exurant, & ex eo quod cremauerit,
 cinere lixiuuium faciunt. Legitur lixiuuium foemino genere.
 sequitur enim. Deinde in lixiuie sextarios, &c. Idem lib. 12.
 cap. 16. 1. In olla noua fictili ampla preparatam lixiuuiam ci-
 neris sarmenti calescere conuenit, &c.

Lixiuus] Adiectiuum. Scribon. Largus, Hoc teritur ex cine-
 re lixiua. Sic ibidem frequenter.
 Lixiuum uinū (λιξιον οίνου) dicitur à Colum. lib. 12. cap.
 41. quod Plinius Protropum uocat. Vide Protropum.
 Lixiuus, Adiectiuum: ut Lixiuus cinis. Plin. lib. 14. cap. 20. 7.
 Lixa] lixa (λιξιον) pluraliter, Lixa, lixarum, m. gen.
 sunt (ut scribit Pompeius) qui exercitum sequuntur, quæstus
 gratiæ dicti, quod extra ordinē sint militiæ, eisq; liceat quod
 libuerit. Alij eos à Lixa appellatos credunt, quod & Hercu-
 lem secutus sit. Quidam à liguriendo quæstum. At Marcel-
 lus, Lixam, inquit, aquam ueteres esse dixerunt. unde & li-
 xæ dicti, qui militibus aqua ad castra uel tentoria solent fer-
 re. Perotius lixa affirmat appellatos à cinere. Liu. 9. bel.
 Maced.

Mac. 3. Itaq; nõ lixa sequebatur, nõ iumentorū longus ordo
 agmen extendebat. Idē 3. bel. Pun. 71. Impedimenta subsequi
 iussit, calones lixasq; & inualidos milites uallum ferre.
 Vulgus lixarum. Silius lib. 5. 7.
 Lixus, lixa, lixum (λίξος) Quod est coctum cinere olle sup-
 positio.
 Lixio, lixas (λίξω) lixare, Lixum facere.
 Lixabundus, οὐλοπόρος, Qui exigua mercedis gratia in-
 hūsim sese obsequijs immiscet. Plaut.
 Qui famam tuam lixabundus & nomen scædas.
 Lixus] λιξός, colonia à Claudio Cæsare facta in Mauritania,
 uel fabulosissime ab antiquis narrata. Ibi regia Antei, certa-
 menq; cum Hercule, & Hesperidum horti. Affunditur autē
 huic æstuarium è mari flexuoso meatu, in quo draconis cu-
 stodia instar fuisse nunc interpretantur. Verba sunt Plinij li-
 bro 5. cap. 1. Est & Lixus, annis in eadem ora, cuius memi-
 nit ibidem Plinius, & Pomponius Mela in fine sui operis.

L O C
 Loba] lobæ (λίβα) quid sit, interpretatur Plinius.
 lib. 18. cap. 7. Milium intra hos decem annos ex India in Ita-
 liam inuentum est, nigrum colore, amplum grano, arundineū
 culmo. Adolefcit ad pedes altitudine septem, prægrandibus
 cymis: lobas uocant, omnium frugum fertilissimum.
 Lobus] lobi, masc. gen. infima pars aurium, quam Latini uo-
 cant infimam auriculam, ἀρότό ακουσθέρ, id est, à capien-
 do, hanc enim prehendimus, quum aliquem admonemus,
 ἄροτό ακουσθέρ. Est aut Labæ, uisa uel prebentio. Siquidem
 est in aure in. memoria locus, quem tangentes attestamur.
 Author Plinius lib. 11. cap. 45. In ius quippe rapturi, ad-
 uersarium testes faciebant. Porro sic faciebant, ut con-
 tingens imā auriculam, dicerent, Ego memor. Nec lia-
 cebat hoc, ni futurus testis amuisset; ideo ita interrogaba-
 tur. Licet attestari? Vide in Attestor. Dicitur etiam Lo-
 bus, pars auris inferior: nam summa siue extrema omnia, Lo-
 bi possunt dici. Hinc icoris ὀβόλι, pro partibus inferioribus,
 aut superioribus, quæ & Fibre uocantur. Ciceris item, aut
 fibæ uas, Lobum dicimus, nam cortex omnis intra quem
 testis, Lobus dicitur. Milij paniculas, Plin. appellat Lo-
 bas. Ex Budeo & Celio. Galenus cap. 7. lib. 4. De com-
 pos. phamac. secundum locos, ὀβόλι uocat, quos ἰσχυρῶς, id
 est, ingues Dioscorides appellat. Sunt autem camida folio-
 rum partes quibus detractis, rose dicuntur exungues.

Locarium, Locarius, Locatio, Locator] Vide Loco,
 locus, in Locus.
 Locellus] Vide Loculus, in Locus.
 Locio, Loco, locus] Vide Locus.
 Locortium] ὀλοκέρτω, auctore Ptolemæo, urbs Germaniæ,
 hodie Trutonia. Vulgò Forche in.
 Locris] Locridos, pen. cor. (λοκρίδες) Regio est proxima Pho-
 ciæ: dicitur & Locri, eius regionis populi. Locri item,
 urbs insignis in Brutijs, à Locris Aiæcis Oilæ socijs, Euanthe
 duce, condita, qui paulo post conditam Crotonem & Syra-
 cusas, in Italiam profecti sunt è sinu Cressæo, qui in Corin-
 thia est. Virg. lib. 3. Aeneid. 80,
 Hic & Nartij posterunt mœnia Locri. Notandum ue-
 rò, Epicnemidios fuisse dictos, antè quam Italiam petierint,
 mox Epizephyrios: ut notant Vadianus & Seruius. Alij
 sunt Locri in Græcia, cognominati Ozolæ, à m. do. odore.
 Alij Oponij, Bœotjs finitimi, qui & Epicnemidij dicti sunt.

Loculatus, Loculamentum, Loculus, Locuples]
 Vide Locus.
 Locus] loci, m. g. (τόπος, χώρος, θώκη, χωρίον) Pluraliter
 biloci, uel hæc loca, locorum, in diuersa significatione, Qui
 quid aliquid continet, siue, ut ait Varro de ling. Lat. ubi quic

quam consistit. Plaut. Cistell. 10. 8,
 —ubi ea sit, nescio:
 Nisi, ut opinor, loca hæc circiter excidit mihi. Virg. 8.
 Aeneid. 10,
 Hic locus urbis erit. Cic. in Partit. 2. In locis autem &
 & illa naturalia, maritimi an remoti à mari, plani an mon-
 tuosi, leues an asperi, salubres an pestilentes, opaci an aprici:
 & illa fortuita, culti an inculti, celebres an deserti, cœdifi-
 cati an uusti, obscuri an rerum gestarum uestigijs nobilitati,
 consecrati an profani.

Loca & locos, Gellius pro eodem ponit lib. 6. cap. 6. Nam
 quoniam non ipse tantum aues quæ prosperius præuolant,
 sed etiam loci quos capiunt, quod idonei felicesq; sunt, præ-
 petes appellantur: iccirco Dædali pennas præpetes dixit,
 quoniam ex locis in quibus periculum metuebat, in loca tu-
 tiora peruenerat.
 Locos porro præpetes, & Augures appellat. Virg. 1. Aen. 74.
 Deuenere locos, ubi nunc ingentiæ cernis Mœnia.

Ad id locorum. Vide Ad præpositionem.
 Alienus loci, Qui peregrinus est in loco aliquo. Oui. 1. Fast. 80.
 Cultus locorum. Stat. 2. Syl. 2. 9.
 Cultus, habitusq; locorum. Virg. 1. Georg. 11.
 Facies locorum. Tacit. lib. 14.
 Forma locorum. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 12.
 Præus loci. Virg. 9. Aeneid. 80.
 Ignarus loci. Virg. 2. Aeneid. 77.
 Ingentium loci. Stat. 2. Syl. 2. 9.
 Opaca locorum. Virg. 2. Aeneid. 45.
 Positus locorum, id est, situs locorum. Stat. 5. Syl. 3. 48.
 Regio certa loci. Lucret. lib. 2. 53.
 Species, cultusq; locorum. Stat. 2. Syl. 2. 9.
 Vbiq; locorum uinitis. Horat. 1. epist. 3. 7.
 Abdita loca. Vide Abditum in Abdo.

Aestiuus locus. Vide Aestas.
 Affluens studijs locus. Vide Affluo.
 Locus amœnus, ab arbitris remotus. Cic. Ver. 64.
 Loca amicta niue. Catull. de Berecyn. epig. 58. 14.
 Appositus. Vide Appono.
 Apricus. Vide Apricus.
 Aptus locus equis. Horat. 1. epist. 7. 9.
 Arbutinus locus. Vide Arbutum.
 Aspera loca. Ouid. 1. Metam. 103. Vide Asper.
 Bacchata loca. Vide Bacchor.
 Bellicosissimus locus. Vide Bellum.
 Bellus locus. Vide Bellus.
 Calculosa loca. Vide Calculus.
 Capitalis locus. Vide Capitalis in Caput.
 Cliuofus locus. Vide Cliuus.
 Circumiecta loca urbi. Vide Circumiecto.
 Commodior locus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 9. 8.
 Conclusus locus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 16.
 Culta loca. Lucret. lib. 1. 42.
 Decliuus & præceps locus. Vide Decliuus.
 Deformes loci uisi ac memoria. Tacit. lib. 1.
 Deserta pastorum loca. Lucret. lib. 5. 279.
 Diræ furtarum loca. Senec. Herc. fur. 15. 17.
 Loca editiora. Cæsar. 1. bell. Ciuil. 29.
 Effera loca Ponti. Valer. 4. Argon. 64.
 Finitimi loci. Ouid. epist. 7. 24.
 Poeta loca furentibus Aufbris. Virg. 1. Aeneid. 11.
 Inanis locus. Vide Inanis.
 Infamis locus. Ouid. epist. 17. 29. Idem in Ibin. 73.
 Intumescens locus. Vide Intumeo.
 Letantia loca aquarum. Lucret. lib. 3. 69.

Leti loci. Virg. 6. Aeneid. 12. 8. 1.
 Lapidosa loca. Vide Lapis.
 Lethaeus locus. Vide Letho.
 Lepidus locus. Vide Lepidus.
 Lethifer locus. Ouid. 4. Metam. 27.
 Liber locus. Vide Liber, liberi.
 Medius mundi locus. Vide Medius.
 Mestri loci. Tacit. lib. 11.
 Montosus locus. Vide Mons.
 Munitissimus habendi Senatus locus. Vide Munio.
 Natalis locus. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 8.
 Nebulosus locus. Vide Nebula.
 Nemorosus locus. Quid. epist. 15. 11.
 Notus locus prodigio. Ouid. 6. Metam. 65.
 Obnubilus loca. Vide Obnubilus.
 Obsita virgultis loca. & Obsita tenebris loca. Vide Obsero.
 Opacissimus locus. Plin. lib. 13. 4. cap. 6. 2. Vide Occultus.
 Opacius locus. Vide Opacius.
 Locus opacus & frigidus in Sylva. Cic. 3. de Orat. 11.
 Loca opaca & sylvis redimita. Catul. de Berynth. epigr. 58. 1.
 Crebro salicto oppletus locus. Vide Creber.
 Opulenta loca. Seneca. Hered. fur. 5. 5.
 Palustris locus. Vide Palustris in Palus.
 Perbonus locus. Vide Perbonus.
 Peruia loca equo. Ouid. 8. Metam. 76.
 Plena metus loca. Ouid. 4. Metam. 23.
 Plena timoris loca. Ouid. 10. Metam. 6.
 Precipites loci. Lucret. lib. 4. 104.
 Privati ac publici loci. Tacit. lib. 11.
 Sacer locus. Pers. Satyr. 1. 12.
 Saluber locus. Claud. 7. Paneg. 65.
 Secreta loca petere. Horat. de Arte. 61.
 Silentia loca. Virg. 6. Aeneid. 53. Intellegit regna inferorum.
 Non frivolis loci. Senec. Herc. Oeth. 2. 6. 2.
 Surda loca, in quibus nullus auditur strepitus, aut nulla vox.
 Senec. Herc. fur. 11. Sic caeca uocantur loca, quae tene-
 bricosa sunt. 1. 57.
 Viridis locus Eurotae. id est, prata Eurotae. Stat. Syl. 5. 18.
 Vitiat locus. Celsus lib. 5. cap. 26. Si nihil magis malis consti-
 tit, uti id quod est inter integrum ac vitiatum locum, debet.
 Abducere in aliquem locum. Vide Abduco.
 Adducere in locum. Vide Adduco.
 Ambire locum. Ouid. 5. Metam. 12. 5.
 Capere locum. Virg. 5. Aeneid. 37. Vide Capio.
 Locus opportunè captus ad eam rem. Cic. pro Sex. Rosc. 4. 1.
 Celebrare locum conuentu. Vide Celebro.
 Cedere loco. Vide Cedo.
 Sententia mutata loco cedit. Virg. 9. Aeneid. 4. 5.
 Circumscribere locum alicui. Vide Circumseribo.
 Committere se in locum. Vide Committo.
 Compellere in unum locum precipitem. Vide Compello.
 Camporum loca cursu complent. Lucret. lib. 2. 65.
 Confluere in unum locum. Vide Confluo.
 Congregare unum in locum. Vide Congrego.
 Conquiescere in loco. Vide Conquiesco.
 Conuenire in locum. Vide Conuenio.
 Conuestire locum dicitur hedera. Vide Conuestio.
 Decedere loco. Tacit. lib. 3.
 Deferre in aliquem locum. Vide Defero.
 Demouere aliquid locis. Tacit. lib. 11.
 Destinare locum uulnere. Senec. Theb. 1. 32.
 Dissplicet iste locus. Horat. 1. epist. 20. 10.
 Ignotis errare locis. Ouid. 4. Metam. 59.
 Nouos locos explorare. Virg. 1. Aeneid. 62.

Nefastis locis imposuere delubra. Stat. 1. Theb. 55.
 Inaugurare locum. Vide Inauguro.
 Incolere locum aliquem. Vide Incolo.
 Incumbere loco. Ouid. 2. Metam. 68.
 Incurrere in loca. Vide Incurro.
 Insidere locum insidijs. Vide Insideo.
 Instruere locum. Vide Instruo.
 Intendere locum fertis. Vide Intendo.
 Legunt loca sorte. Virg. 5. Aeneid. 27.
 Migrare in locum. Vide Migro.
 Moliri locum. Virg. 7. Aeneid. 32. Vide Moliro.
 Mutare locum. Vide Muto.
 Mutare locum in melius. Lucan. lib. 6. 12.
 Mutare se loco. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 13.
 Non locum ubi sit. Vide Nofco.
 Obsidere locum. & Locus obsessus corporibus. Vide Obsideo.
 Optare locum, pro Eligere. Vide Opto.
 Ordinare locum uiuis. Vide Ordino in Ordo.
 Parare locum. Vide Paro.
 Penetrare locos. Lucret. lib. 4. 251.
 Pererrare omnem locum. Virg. 5. Aeneid. 89.
 Possidere locum. Lucret. lib. 1. 196.
 Celeberrima per loca uadit. Horat. 1. epist. 18. 6.
 Vexare locum aliquem. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 4.
 Ex loco inferiore agere. Cic. 3. de Orat. 13. Nam siue de celi na-
 tura loquitur, siue de terra, siue de diuina ui, siue de huma-
 na, siue ex inferiore loco, siue ex equo, siue ex superiore. De
 inferiore loco, est ad Indices: de superiore, pro Rosc. ex a-
 quo, est in Senatu. Idem 6. Verr. 4. 4. & 77. Budeus.
 Priore loco causam dicere, est ante defendere quam quis sit ac-
 cusatus. Cic. pro Quinto, 17. Budeus.
 Postiore loco causam dicere, id est, defensorem esse, & pro eo
 dicere. Cic. Quoniam maiores ita constituerunt, ut qui pro
 capite diceret, is postiore loco causam diceret.
 Nullo loco deesse, pro Nunquam. Cic. ad Tironem, lib. 17. 6. 8.
 Vide Nullus.
 Secundo loco, pro Praeterea. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 6. 2. Facile
 secundo loco me consolatur recordatio meorum temporum.
 In eum locum res rediit, id est, in eum statum. Plaut. Bacchid.
 3. 2. 2. Terent. Adelph. 3. 2. 4. 6.
 Piores res loco non potest esse, quam in quo nunc sita est.
 Loco meliore, id est, statu & fortuna. Cic. ad Brutum, 3. 1. No-
 stre res meliore loco uidebantur. Sic Virg. 2. Aeneid. 65.
 Quo res summa loco Panthi. Budeus. Vide Mellior
 in Bonus.
 Eodem loco stare. Liu. 1. bell. Pun. Budeus.
 Res in eum locum uenerat, uel deducta est, ut nisi, &c. Cic. ad
 Brutum. Et ad Tironem, lib. 16. 11. 2. In eum locum res dedu-
 cta est, ut nisi quis Deus, uel casus aliquis subuenierit, salui
 esse nequeamus.
 Deduxit rem in eum locum. Cic. Attico, lib. 2. 9. 32.
 Incidi in eum locum. Vide Incido.
 Quo loco sit res: pro Quomodo se habeat. Cic. ad Atticum, lib.
 3. 66. 4.
 Ut meliore simus loco, ne optandum quidem est. Cic. de Arusp.
 respons. 56.
 Eo loci res erat, & causa nostra, ut, &c. Cic. pro Sestio, 57.
 Per bono loco res est. Cic. ad Atticum, lib. 6. 11. 7.
 Difficili loco est res. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 27. 5.
 In loco digno res postea, id est, dignè. Cic. 7. Verr. 20. Rectè col-
 locata, & iudicio populi digno in loco postea esse uideatur.
 Locus, pro estimatione, & amore, gratiaq. Cic. 2. Philip. 80.
 Quem locum apud ipsum Caesarem, post eius ex Africa redi-
 tum obtinuisse quo numero fuisset. Budeus.

Obscure

Obscure positus loco: id est, non celebri & claro. Seneca
 Thyest. 4. 12.
 Summus locus. Iuuenal. Satyr. 10. 11.
 Facere locum muneribus. Ouid. 2. Amor. eleg. 13. 6.
 Percurrere in locum alicuius. Cic. de Petitione Consul. 3. Prodest
 quorum in locum ac numerum peruenire uelis, ab his ipsis
 illo loco ac numero dignum putari.
 Tenere principem locum, & autoritatem: hoc est, esse in ma-
 gno precio & autoritate. Cicero pro Domo sua, 11. 4, &
 pro Plancio.
 Dare & cedere locum. Cic. 2. de Nat. deor. 119.
 Dare locum alicui oratori: pro Admittere, & recipere. Cic. 1. de
 Oratore, 58.
 Tenere locum oratorum. Cic. de claris Orat. 71.
 Mouere aliquem loco. Vide Moueo.
 Esse eodem loco apud patronum quo alius. Cicero Seruio, libro
 13. 2. 3.
 Eodem loco habere. Caesar.
 Ipsi in hostium numero, locoq. ducemini. Cic. 7. Verr. 97.
 Ponere aliquid loco, uel in loco maledicti, & contumelie. Cic.
 in Pisonem 24. Tunc etiam immanissimum ac foedissimum
 monstrum ausus es, meum discessum illum, te semel sceleris &
 crudelitatis tuae, in maledicti & contumelie loco ponere?
 Habere aliquem loco uetustissimorum familiarium. Pollio Cic.
 lib. 10. 31. 6.
 Eo loco habet honestatem, ut sine ea, &c. Cic. 2. de Finib. 83.
 Criminis loco putant, quod uiuam. Cic. Mario, lib. 7. 3. 18. Qui
 uoluptatem nullo loco numerat: hoc est, nihil facit. Cic. 2. de
 Fin. 4. 4. Vide Numero.
 Fratris loco diligere: hoc est, tanquam fratrem. Terent. And. 1.
 57. Idem Heaut. 1. 1. 52.
 Amicam ut babeas propè iam in uxoris loco? Valla, Lo-
 co patris, loco fratris, loco filij te habeo, non ita accipitur,
 quod ubi illi amica erant, ibi tu nunc apud me sis: sed quod
 in ea charitate qua illi aut fuerunt, aut sunt, aut essent, aut
 esse debent: ut Chrysis Pamphilo apud Terentium loquitur,
 Si te in germani fratris dilexi loco. Cic. 1. Verr. 33. Prae-
 torem Quaeitori suo, patris loco esse oportere. Haec uisus
 Valla lib. 3.
 In loco fratris amare. Vide In praepositionem.
 Tibi fratris loco esse duco. Metellus Cicero, lib. 5. 3. 2.
 Loco uoluptatis mihi est, loco turpitudinis, loco honoris: id est,
 uoluptuosum, turpe, honorificum. Haec Valla lib. 3.
 In benefici loco alteri deferre aliquid. Cic. 4. Verr. 19.
 In locum damus, ubi aliud erat, aliud successit: & requirit haec
 sententia tale aliquod uerbum, quale est apud Quintilianum.
 Nam quomodo pugnam inuentibus, tot simul metus labo-
 rum, dolorum, postremo mortis ipsius exciderint, nisi in eo-
 rum locum pietas & fortitudo & honesti praesens inago suc-
 cesserit? Haec Valla lib. 3. Brutus Cicero, 13. 2. Succedere in
 patris locum.
 Cooptari in locum alterius. Vide Coopto.
 Mulier quae in concubinae locum duceretur. Cic. 1. de Orat. 90.
 In locum alterius inaugurari. Vide Inauguro.
 In locum alterius Consulatum petere. Vide In praepositionem.
 Mittere aliquem in locum alterius. Vide Mitto.
 Succedere in locum Lachrymarum. Quintil. lib. 6. cap. 1. 19.
 Reponere in loco aliquo. Cic. 2. de Orat. 108. Si placuerit, uos
 meam defensionem in aliquo artis loco reponetis.
 Assignare potissimum locum. Quintil. lib. 4. cap. 3. 9.
 Atribuere locum. Vide Atribuo.
 Fungi primo loco. Quintil. lib. 3. cap. 6. 6.
 Obtinere locum primum ac potentissimum. Quintil. lib. 6. cap. 5. 4.
 In poetis, non Homero soli locus est (ut de Graecis loquar) aut

Archilochi, aut Sophocli, aut Pindaro, sed horum uel secun-
 dis, uel etiam infra secundos. Cic. in Orat. 3.
 Tribuere locum alicui. Quintil. lib. 3. cap. 3. 2.
 Si in isto stem loco: id est, si meum esset negocium, si mea res a-
 geretur. Plaut. Bacchid. 20. 124.
 Locus, Distributio temporum, quae cuiq. in spectaculum uentu-
 ro tribuuntur ab aedilibus. Unde motus loco dicitur, qui suas
 horas non obtinuerit inter praecedentes & sequentes, in-
 qui Budeus. Et Cicero loco motus est, quum urbe pulsus est.
 Terent. in Prolog. Adelph. 33.
 Per tumultum noster grex motus est loco. Haec ex Budeo.
 Constitutus a iudicibus loco. Vide Constituo.
 Loco aliquid querere: hoc est, ad tempus, & quando res expo-
 sita. Cic. in Partit. 6.
 Non loco reddere: id est, non opportunè. Cicero ad Brutum, li-
 bro 11. 16. 2.
 Loco dicere. Cic. 3. de Legib. 58. Huic iussa tria sunt: ut adfit
 nam grauitatem res habet, cum frequens ordo est. ut loco di-
 cat: id est, rogatus. ut modo me sit infinitus. Vide Dico.
 Certo loco dicere. Vide Certus.
 In loco, Opportunè. Terent. Heaut. 3. 2. 26. — in loco
 Ego uerò laudo. Budeus, interdum, uel nonnunquam,
 aut opportunè interpretatur. Vide In.
 Dulce est desipere in loco. Horat. 4. Carm. ode 12. 6.
 Locum dare aliquid faciendum, id est, tempus uel spatium Teren-
 t. And. 1. 4. 6.
 — dii date facultatem obsecro
 Huic pariuandi, atq. illi in alijs potius peccandi locum.
 Plaut. Capt. 5. 20.
 Veritas locum ubi consistat, reperire non poterit. Cicero pro
 Quinto, 3.
 Locus in. Cic. pro Planc. 67. Si in mea familiaritate leuis esset
 nemini, nisi litigioso aut nocenti.
 Locus inter. Cic. 4. in Catil. 93. Erit profectò inter horum lau-
 des aliquid loci in breue gloriae.
 Locus ignoscendi apud hominem constantè. Cic. pro Mur. 58.
 Bonitati locus non est, uel honestate mori: hoc est, Nullo est in
 precio bonitas. Cic. 3. de Fin. 102. Idem pro Quinto, 28.
 Dare locum rationi, Cedere rationi, & ratione uti. Cicero pro
 Quinto, 31.
 Nihil loci signitie. Terent. And. 1. 3. 1.
 Locus precii non est relictus: hoc est, precibus amplius flecti non
 potest. Terent. Andr. 3. 4. 22.
 Locus differendi. Cic. 1. de Fin. 57.
 Non erit locus faciendae medicinae. Cic. pro Quinto, 5.
 Locus gaudendi. Cic. ad Atticum, lib. 9. 175. 8.
 Locus negligentiae in aliquo. Liu. 4. bell. Pun. 32.
 Respirandi non est locus. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 11.
 Nulli improbo locus est ad Rempuu. uolendam. Cic. ad Lentu-
 lum, lib. 1. 9. 49.
 Patet fugae locus. Vide Pateo.
 Nullum habeo insituendi aut docendi locum. Cic. in Orat. 80.
 id est, nullam temporis partem.
 Locus oburgandi, Occasio. Terent. And. 1. 1. 127.
 Locum defendendi dare, Occasionem. Cic. pro Quinto, 4.
 Nonnihil loci dare alicui secus existimandi. Cic. Appio, libro
 3. 6. 17.
 In tam speciosa ac maledica ciuitate locum sermoni obtrectato-
 rum non reliquit. Cic. pro Flacco, 53.
 Dare locum dubitationi. Cic. pro Corn. Balbo, 11.
 Locum praetermittere. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 24. 1. Ego
 nullum locum praetermitto (nec enim debeo) non modò lum
 dandi tui, sed ne ornandi quidem.
 Habere locum. Qu. nul. lib. 3. cap. 5. 2.

Aperire

Aperire locum suspicioni. Vide **Aperio**.
 Locis, Genus aliquando dicitur. **Salustius**, Natus haud obscuro loco.
 Ortus loco equestri. Vide **Ortor**.
 Ignobili loco natus. Vide **Ignobilis**.
 De summo loco adolescens. Vide **De praepositionem**.
 Infimo loco natus. Vide **Inferus**.
 Loco summo natus. **Liu. 1. ab Vrbe, 152.**
 Locus, pro eo quod passum scripturae barbari dicunt. **Terent. in Prologo Adelpb. 9.**
 — qui lenoni eripuit
 Meretricem in prima fabula: eum **Plautus** locum Reliquit integrum. eum hic locum sumpsit sibi in **Adelpbos. Cic. 2. de Legib. 40.** Et hunc locum satis in ijs libris quos legis, expressit **Scipio**.
 Locus pro materia quadam, & tractatu disputationeque. **Cic. in Verrem, Noui locum, uideo ubi se factaturus sit Hortensius. Turnebus.**
 Loci, locorum, Sedes argumentorum sunt, quae intra se continent argumenta, & ex quibus ipsa argumenta petenda sunt. **Cic. in Orat. 2. 6.** Idemque locus (sic enim appellat, quasi argumentorum notas) tradidit. **Ibidem, 39.** Itaque hunc locum longè & late patentem, philosophi solent in officijs tractare. **Idem in Topicis, Locus est argumenti sedes.**
 Penetrata loci. **Quintil. lib. 6. cap. 2. 21.**
 Frequens locus. **Quintil. lib. 7. cap. 3. 35.**
 Latus fusus est locus hic. **Quintil. lib. 6. cap. 5. 9.**
 Grauior locus. **Quintil. in Proem. lib. 4. 3.**
 Huberes loci. **Quintil. lib. 5. cap. 13. 34.**
 Letus atque plausibilis locus. **Quintil. lib. 4. cap. 3. 2.**
 Repetiti loci ex intima quaestionum naturalium subtilitate. **Quintil. lib. 1. cap. 4. 4.**
 Speciosi loci. **Quintil. lib. 7. cap. 2. 28.**
 Verbofissimi loci. **Quintil. lib. 2. cap. 4. 23.**
 Concludere locum in aliquid. **Quintil. lib. 6. cap. 2. 1.**
 Constitueret locum. **Quintil. lib. 4. cap. 2. 69.**
 Dimouere animum loco. **Quintil. lib. 7. cap. 4. 13.**
 Ediscere locos electos. **Quintil. lib. 2. cap. 7. 2.**
 Excutere locos argumentorum. **Quintil. lib. 4. cap. 10. 14.**
 Exercere locum. **Quintil. lib. 4. cap. 2. 22.**
 Instare loco. **Quintil. lib. 7. cap. 3. 30.**
 Loci communes. **Cic. de Oratore, Loci communes qui de uniuersa re tractari solent, ut, &c. Idem in Orat. 69.** Tamen in communibus locis maxime excellere: qui communes appellati, eo quod uidentur multarum eisdem esse causarum, sed proprie singularum esse debent. **De Aulexi.**
 Conscire in communes locos. **Quintil. lib. 5. cap. 1. 6.**
 Tradere locos communes. **Quintil. lib. 5. cap. 1. 6.**
 Loci, pluraliter tantum, Vterius mulieris, quem matricem etiam uocant. **Varro in Origin. Sic loci millebres in quibus nascendi initia consistunt. Plinius lib. 11. cap. 37. 77.** Foemina eadem omnia, praeter uesciae iunctus utriculus, unde dicitur uterus: quod alio nomine locos appellant: hoc in reliquis animalibus uuluum.
 Loci, de equa etiam dicitur. **Colum. lib. 6. cap. 2. 7.** Quod si admiffarius iners in Venem est, odore perfricatur deterfis spongiae feminae locis, & admota equi naribus.
 Loca de pauonibus. **Colum. lib. 8. cap. 11. 7.** Sepiusque digitis loca foeminarum tentanda sunt: nam in promptu gerunt oua.
 Loculus, oculi, pen. corr. Diminutiuum (οὐλίον) Paruus locus. **Varro lib. 3. de Re rust. cap. 17.** Hortensius familiaris non ster quum piscinas haberet magna pecunia edificatas, ac loculos, ita sepe cum eo ad uillam ueni. Ex uetusto codice legitur, edificatas ad Baulos. **Plaut. Milite, 11. 37.**

Sed in cella paululum erat loculi lubrici.
 Loculosus, pen. prod. Adiect. (οὐλίος) Multis loculis plenus. **Plin. lib. 15. cap. 22. 3.** Sola differentia generum in putamine duro fragilius, & tenui ac crasso, loculofo & simplici.
 Loculus, βαλεῖον, γλοφίον, γλοφίον, Sacculus in quo pecunia seruatur. Frequentius in plurali legitur, ut **Loculi eburnei. Martialis lib. 14. 12.**
 Hos nisi de flama loculos implere moneta
 Non decet: argentum uilia ligna serant.
 Apud **Valerium** pro marsupio ponitur, lib. 7. teste **Budaeo**. **Sic Varro 3. de Re rust. cap. 5. 15.** Quendam deprehensum tessulas conijcientem in loculum. **Iuuenal. Satyr. 13. 14.**
 — gemmaque princeps
 Sardonyx, loculis quae custoditur eburnis.
 Condi loculis. **Ouid. 2. Amor. eleg. 15. 4.**
 Nummum demittere in loculos. **Horat. 2. epist. 1. 36.**
 Gramina loculis deponit eburnis. **Ouid. 6. Fast. 150.**
 Loculus & sacculus. **Mart. lib. 5. 40.**
 Stimulorum loculi. **Plaut. Casin. 11. 11.**
 At candidatus cedit hic mastigia,
 Stimulorum loculi. id est, ut in loculis seruatur pecunia, ita hic meretur ut in ipso simili recondantur, quo uexetur magis.
 Loculus, Feretrum in quo mortui includuntur. **Plin. lib. 7. cap. 2. 11.** Hunc cremari cum reliquo corpore non potuisse tradunt, conditumque loculo in templo.
 Locellus, Diminutiuum (βαλεῖον) **Martialis lib. 14. 13.** Siquid adhuc superest in nostri sece locelli,
 Munus erit: nihil est, ipse locellus erit.
 Loculatus, pen. prod. Adiectiuum (οὐλίος) Quod habet diuersos locos. **Varro 3. de Re rust. cap. 17. 4.** Nam ut **Pausanias**, & ceteri pictores eiusdem generis, loculatas magnas habent arculas, ubi diuersi colores sint, certas: sic hi loculatas habent piscinas, ubi dispares disculos habeant pisces. **Veius exemplar** habet, ubi discoloris sint cere.
 Loculamentum, loculamentum (οὐλίον) Locus distinctus, siue capsula, in qua aues & similia nidificare seu habitare solent & a loculis deduci uidentur. **Colum. lib. 8. cap. 8. 3.** Vel si non ita competit, paxillis adactis tabulae supponuntur, quae uel loculamenta, quibus nidificent aues, uel scitilia columbaria recipiant. **Idem lib. 9. cap. 12.**
 Loculamentum, pro Conceptaculo, siue theca. **Vitruuius libro 10. Idem, Inq; eam tympani theca (siue id loculamentum est) fiat foramen. Budaeus.**
 Loculamenta appellantur etiam loculi, libris digerendis compositi in bibliotheca. **Seneca de Tranquill. uitae, Apud desidiostissimos uidebis quicquid orationum historiarumque est, et tecto tenui extructa loculamenta.**
 Locuples, pen. corr. locupletis, pen. prod. (οὐλοπλήτης) Omnis generis, secundum **Priscianum**: ablatiuo locuplete uel locupleti. Dicitur a lata humo, hoc est, locorum plenus: qui plerumque loca, id est, qui multas possessiones habet. **Festus, Locupletes, locorum multorum domini. Quintil. lib. 5. cap. 10. 39.** Praeterea finimus aut ui, sicut superiora: aut utrumque, ut asiduum ab asse dando, & locupletem a locorum, pecuniosum a pecorum copia. De finitione, seu sine. **Cic. de Senec. 52.** Semper enim boni, asiduique domini referta cella uinaria, olearia, & penaria: uillaeque tota locuples est, abundat porco, hodo, agno, gallina, lacte, caseo, melle. **Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 21.**
 Locuplete in domo.
 Locuples & Tenuis aut egens, contraria. **Cic. 4. Verr. 96.** Sic pro **Plancio, 70.** Egentes in locupletes, perditii in bonos, serui in dominos armabantur.

Paupes

Pauperes & locupletes, contraria. **Horat. 1. epist. 1. 5.**
 Parum locuples. **Horat. 2. Carm. ode 18. 7.**
 Tu me scifici locupletem. **Horat. 1. epist. 7. 3.**
 Annus locuples frugibus. **Horat. 2. epist. 1. 28.**
 Locuples ac referta provincia. **Cic. 5. Verr. 39.**
 Homo domi suae cum primis locuples. **Cic. 4. Verr. 4. 7.**
 Locuples copijs ciuitatis. **Cic. 5. Verr. 14. 5.**
 Copiosa plane & locuples mulier. **Cic. 1. Verr. 30.**
 Locuples copijs rei familiaris, & pecuniosus. **Cic. pro Rosc. Comed. 26.**
 Domus locuples. **Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 21.**
 Locuples oratio, Diues uerborum & abundans. **Cicero 3. de Orator. 102.**
 Oratione locuples **Lysias**, rebus ipsis ieiunior. **Cicero 5. de Finib. 23.**
 Locuples & speciosa uult esse eloquentia. **Quintil. lib. 5. cap. 14. 23.**
 Locupletior Latina lingua quam Graeca. **Cic. 1. de Fin. 16.**
 Locuples, Largè instructus & copiosus, metaphoricus. **Cic. 1. de Nat. deor. 155.** Locupletior igitur hominum natura ad beatè uiuendum est, quam deorum: quod pluribus generibus fruitur uoluptatum.
 Locuples, Firmus certusque ad rem quolibet. **Vnde locupletem auctorem dicimus, locupletem testem, locupletem tabellarium. Possimus etiam locupletem testem interpretari bonum & magne auctoritatis, quem ipse Cicero grauisimum etiam uocat. Testes tenues & facultatibus spectantur, quod homines tenues & egenes facile precio ad falsum dicendum adducantur. Vnde testes idonei, locupletes testes dicebantur.**
 Locuples auctor. **Cic. 2. de Diuina. 179.** Iam **Pythagoras** & **Plato**, locupletissimi auctores, quo in somnis certiora uideamus, preparatos, &c.
 Locuples testis. **Cicero 3. Offic. 12.** Accedit eodem testis locuples **Posidonius**: qui etiam scribit in quadam epistola, &c. **Ibidem, 143.**
 Locuples tabellarius, pro **Fideli**, certo & idoneo, cui rectè literas committere possis. **Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 2. 4. 13.**
 Locuples ad augendum facultatem dicendi. **Quintil. lib. 10. cap. 1. de Varrone.**
 Locupletior. **Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 23.**
 Locupletio, locupletis, pen. prod. (οὐλοπλήτης) locupletare, Locis & possessionibus quempiam ditare. **Quamuis etiam ad omnia, sicut Dito, capi possit: ut quum quis opibus, rebusque etiam incorporeis ditatur. Colum. lib. 3. Ut autè perpensum & exploratum habeamus, ut locupletet patrem familie uinearum cultus. Cic. 5. Verr. 162.** Ob haec res, quoniam te locupletat, hoc annulo aureo dono. **Idem 1. Offic. 67.**
 Locupletatus mancipijs, argento, ueste. **Cic. 7. Verr. 64.**
 Locupletare fortunis. **Cic. 2. pro lege Agrar. 70.**
 Locupletare eloquentiam. **Cic. de claris Orat. 186.**
 Locupletata uoluptas perfectione uitae: id est, aucta. **Cicero 1. de Finibus, 65.**
 Loco, locus, (ὄρος, ἄνδρα, ἡδύ, ἀπομυθῶ) Locare, Quasi si in loco ponere, constituere. **Virg. 1. Aeneid. 87.**
 — hic alta theatri Fundamenta locant. **Cic. ad Senatum, lib. 15. 2. 4.** Castraque ad **Cybisra** locauit.
 Orate locare aliquid. **Virg. 5. Aeneid. 21.**
 Ante aciem aliquem locare. **Tacit. in lib. de Germanis.**
 Locatus a parte muri. **Plin. lib. 7. cap. 38. 1.**
 Locare agrum sodiendum: id est, dare agrum sodiendum, pacta mercede. **Plaut. Amph. 14. 42.** Sic, Locare styrenum locum. **Cic. ad Att. lib. 14. 313. 2.**
 Agros locare, Dare alicui colendos, mercede constituta. **Plinius epist. 150. Cic. Verr. 5.** Xenonius Menonis nobilissimi homi-

nis uxoris fundus erat colono locatus.
 Arcem locare, & urbem condere. **Lucret. lib. 5. 223.**
 Argentum locare: id est, infumere in mercatura exercenda. **Plaut. Mostel. 4. 145.**
 Nec quicquam argenti locauit tam diu usquam eque bene.
 Argentum foenori locare: pro foenori dare. **Plaut. Mostel. 8. 1.**
 Beneficium apud gratos locare. **Liu. 7. ab Vrbe, 89.**
 Male locata beneficia. Vide **Malus**.
 Loces me castrandum, Des me castrandum. **Plaut. Aulul. 7. 73.**
 Idem **Capt. 13. 49.**
 Qui locant cadundos agnos, & duplam agnina danunt.
 Pro cornibus equites locare. **Quintil. lib. 2. cap. 13. 3.**
 Faciendum locare. **Sulpitius ad Cic. lib. 4. 12. 10.** Ut iudem Athenienses in eodem loco monumentum et marmoreum faciendum locarent. **Sic, Lii. 4. bel. Maced. 195.** hoc est, committere & curare.
 Filiam locare: hoc est, nuptum tradere. **Terent. Phorm. 4. 3. 41.**
 — queso, quid si filiam
 Suam unicam locaret idem **Phorm. 5. 1. 25.**
 Ut potui uirginem nuptum locati huic adolescenti.
 Locare in loculentam familiam. **Plaut. Cist. 7. 19.**
 Fundamenta in stabili loco locare. **Plin. lib. 36. cap. 14. 2.**
 Fundamenta theatri locant. **Virg. 1. Aeneid. 87.**
 Funus locare. **Cic. 7. Verr. 93.**
 In arca locare. **Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 2.**
 Locari in dominatu. **Cic. 4. de Fin. 64.**
 In matrimonium locare. **Quintil. lib. 10. cap. 1.**
 In parte regni locare aliquem. **Virg. 4. Aeneid. 75.**
 Locatus in praesidio a pop. Rom. **Cic. 1. de Fin. 17.**
 In certa regione locata anima. **Lucret. lib. 3. 122.**
 In sede locare aliquem. **Virg. 2. Aeneid. 105.**
 In sedibus alicui locare. **Plautus Rud. 12. 16.** hoc est, struere & ponere.
 Non inuulter interim ex quaestionibus in exordio locabuntur. **Quintil. lib. 4. cap. 1. 18.**
 Legionem locare. **Tacit. lib. 20. Capua legio tertia. hyem. uidi causa locatur.**
 Noctes locare. **Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 6.**
 Operam suam locare alicui, Aliquid faciendum suscipere. **Gellius lib. 3. cap. 3.**
 Locasti optime operam. **Plaut. Amph. 4. 12. 4.**
 Operam ad artes nugatorias locare. **Plaut. Trinum. 13. 2.**
 Locasti te ad. **Plaut. Rud. 13. 51.**
 Quid si aliquid ad ludos me pro manduca locem?
 Opus aliquod locare alicui. **Plaut. Aulin. 9. 37.**
 Locatur opus id quod ex mea pecunia reficiatur. **Cicero 3. Verr. 100.**
 Locare ornamenta: id est, tradere. **Plaut. Curcul. 9. 3.**
 Sedes & templa locarunt in caelo. **Lucret. lib. 5. 234.**
 Locare uigiles nocturnos: id est, constituere. **Plautus Amphitr. 4. 107.**
 Locetis ita uirtutem. **Cic. de Amicit. 86.**
 Vitam in tranquillo locare. **Lucret. lib. 5. 3.**
 Urbem **Pataui**, sedesque locauit **Teucrorum**. **Virgil. 1. Aen. 51.**
 Locare, pro Conducere. **Varro in praefat. libro 2. de Re rustica.**
 Locito, locitas, pen. corr. (ἀπομυθῶ) locitare frequentatiuum formatum a supino, a in i mutata. **Terent. Adelpb. 5. 8. 27.**
 — agelli hic sub urbe est paululum, quod locitas foras.
 Locarium] locarij. Vide **Locarius**.
 Locarius] locarij, **Martialis libro 5. de Hermete gladiatore nobilissimo, Hermes diuitia locariorum. Locarij (ait Domitius) dicuntur illi, qui locant foros ad spectandum: ut dicat Hermetem esse diuitias locariorum, quod multi confluere ad eum spectandum, conductis locis a locatoribus. Vel**

ribus. Vel locarios dicit eos, qui ad ludos instruendos instru-
menta locare solent. Vel locariorum diuitie, quia diligebat-
tur ab ijs qui ludis delectabantur. Haestenus ille. Varro ta-
men de lingua Latina lib. 4. Locarium, inquit, quod datur
in stabulo & taberna, ubi consistant. Ex quo Varronis loco
Caelius lib. 4. cap. 23, locum Martialis putat liquidò explica-
ri in quo fluctuat Domitij sententia.

¶ Locator, pen. prod. (ὁ ἀνομιώδης) Verbale. Budæus, Quan-
quam locator sit plerumq; qui precium accipit, & condu-
ctor qui dat: ut sit locator dominus conductor inquilinus: ta-
men nonnunquam uiceuersa euenit, ut locator precium det,
conductor accipiat. Plin. lib. 7. cap. 52. 4. Romæ quoq; Cor-
fidium materie siue maritum funere locato reuixisse, & lo-
catorum funeris ab eo elatum.

¶ Locatio, ἀνομιώδης, Aliud uerbale, quod idem significat
ac Conductio, tam eius qui precium dat, quam eius qui id ac-
cipit. Cic. 3. Verr. 107. Hic istius scelerata locatio, nefas-
riusq; latrocinio, bonis patrijs fortunisque omnibus spoliatus
uenit in iudicium. Idem ad Atticum, lib. 4. 7. 2. Disturbata
porticus Catuli, quæ ex S. C. Cof. locatione reficiebatur, &
& ad testum penè perueniat.

Inducere locationem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 12. hoc est, mi-
nuere locationis precium.

Ludificari locationem. Vide Ludus.

Locusta] locustæ (ἀσπίς) animal ex insectorum genere. Vide
Plinium lib. 11. cap. 25.

Locutio, Locutor] Vide Loquor.

Lo dix] lodicis, pen. prod. fœm. gen. (ἀνδραγαθία) Operimen-
tum lecti. Iuuen. Satyr. 6. 20. & Satyr. 7. 7.

Magne mentis opus, nec de lo dice paranda
Attonite, ciurus, & equos, faciesq; deorum Aspicere.

¶ Lodicula, lodicule, pen. corr. (ἐπιδουλεύω) Diminutiuum.
Sueton. in Augusto, cap. 83. Ita ut in extremis spacijs subsul-
tini decurreret, festerto, uel lodicula inuolutus.

Lædoria] lædorie (λαδωρία) Conuicium, maledictum, op-
probrium, sales conuiciosi. Macrobi. lib. 7. Satur. cap. 3. Præ-
ter categoriam quæ est πόνος, & præter ἀνάβολα quæ de-
latio est, sunt alia duo apud Græcos nomina, Lædoria &
Scomma: quibus nec uocabula Latine reperio, nisi fortè di-
cas Lædortiam explorationem esse ad diuersionem contumeliam.
Scomma enim penè dixerim morsum figuratum: quia sepe
fraude uel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas.
Est autem Lædoria huiusmodi: Oblitus ne es, quum salamen-
ta uendebas? Vide plura ibidem.

Logeum] pen. prod. (λόγιον) Pulpitum significat. Testis Vi-
truius, lib. 5. cap. 8.

Logos] λόγος, apud Græcos modò sermonem, uerbum, o-
rationem significat: modò rationem, modum, supputationem.
Nonnunquam & pro libro usurpatur. A uerbo λέγω, quod
est dico, siue colligo.

Logos, pro dicto ridiculo & contemnendo sumitur. Cic. pro
Gallio, Ego te certò scio omnes logos, qui ludi dicti sunt, a-
nimaduertisse. Hæc Nonius. Terent. Phorm. 3. 2. 8.
Foeneratum istud beneficium tibi pulchre dices. D. logi.

¶ Logarium, Ratiuncula. Vlpianus in L. qui penum. s. ult. ff. de
pen. leg. Sed & chartas ad Ratiunculam, uel ad λογαρίον,
paratas contineri.

¶ Logo dædulus, logodædali, pen. cor. (λογόδεδάλλω) Sermo-
nis artifex. Cic. in Orat. 22. Hæc tractasse Trasymachum
Chalcedonium primum, & Leoninum ferunt Gorgiam:
Theodorum inde Byzantium, multosq; alios, quos λογάδαιον
ἀδελφός appellat in Phædro Socrates.

¶ Logice, logices: siue Logica, logice, pen. corr. (λογική) Lati-
ne rationalis. nam Græci λογικός, rationale dicunt. Cic. 1.

de Fin. 32. Tam in altera philosophia parte, quæ est quæren-
di ac differendi, quæ λογική dicitur, iste uelut, ut mihi quidè
uidetur, planè inermis ac nudus est. Ibidem. Totiq; est logi-
ce, quantationem differendi uoco.

¶ Logica, logicorum, n. gen. (λογική) Cic. 4. Tusc. 50. Habes ea,
quæ de perturbationibus enucleatè disputant Stoici: quæ lo-
gica appellant, quia differuntur subtilius.

¶ Logistoricum, pen. corr. (λογιστήριον) Liber sermonum & di-
ctorum insignium narrationem continens. Gellius lib. 4.
cap. 19. Varro in Logistorico scripsit. A. logo & historia di-
ctum uideri potest.

Loligo] pen. prod. loliginis, fœm. gen. (καλὸν) Genus piscis,
dictum est quasi noligo, ut ait Varro de ling. Lat. Plinius lib.
32. cap. 15. 7. Sunt, inquit, lacertorum genera, loligo uola-
tans, locustæ, lucernæ, &c. Idem lib. 32. cap. 2. 5. Trebius Ni-
ger loligines euolare ex aqua tradit, tanta multitudine, ut na-
uigia demergat. Hic piscis caput inter pedes & uentrem ha-
bet, quem uulgò calamariū uocant, à thecæ calamariæ simi-
litudine. Habet enim oscicula duo quasi cultrum & calamis,
& cruorè nigrum atramenti modò, quum externè albus sit.
Loligo, pro Liuore hominis atris, id est, maleuoli. Horatius 1.
Serm. Satyr. 4. 21.

—hic nigrae succus loliginis, hæc est
Aerugo mera. Porphyrio.

Lolligo in carmine gemino liseribi debere, testantur nonnulli:
quum longa sit prima, & à uolo uolans deriuetur, habente
primam correptam, ut est in prescripto loco Horatij.

¶ Loliguncula, loliguncule, penul. corr. (καλλιόλη) Diminua-
tiuum. Plautus Casina, 11. 57.

Emitto sepulas lepidas, loligunculas ordeias.

Lolium] lolij (ἀλφάκω) Herbe genus segetibus inimicum, quod
Gallis uiræ ab imberando dicitur. Græcè appellatur ζι-
ζανία. Plinius lib. 18. cap. 17. Nam lolium & tribulus, &
carduos, lappasq; nò minus quam rubos, inter frugum mor-
bos potius quam inter ipsius terræ pestem numerauerim.
Virg. 1. Georg. 31.

Infelix lolium, & steriles dominantur auena.
Lolio uicitare dicuntur, qui uisu sunt imbecillo. no. et enim o-
culis lolium, propter uapores acreis, quos in cerebri um attol-
lit. Plaut. Milit. 6. 50.

Mirum est lolio uicitare te, tam uirili tritico. Ouidius 1.
Fast. 138.

Et careant lolij oculis uirantibus agri.

¶ Lolarius, Adiectiuum (ἀλφάκω) Ad lolium pertinens. Colum.
lib. 8. cap. 5. 12. Cribro uitiario, uel etiam loliaro, qui iam
fuerit in usu, pulli superponantur.

Lomentum] lomenti (λεῖωμα) Farina fabacea qua ad erin-
ganda corpora usa est antiquitas. Martialis lib. 3. 39.

Lomento rugas uteri quod condere tentas. Lomentum,
Græci λείωμα uocant, quod tritum proprie significat, ut ait
Hermolaus. Plin. lib. 33. Subtilissimum genus lomenti, quod
quidam tritum uocant, quinis assibus æstimatum.

Lonchitis] penul. prod. (ὄνυχον) Eadem herba est quæ xi-
phion aut phasganion, quanquam cuspidi similis fenine: ha-
bet enim folia porri. Plin. lib. 25. cap. 11. 4. Appellatus etiã
plantaginis speciem oblongam à lanceæ similitudine uulgò
lonchium, uel lancolatam.

Londinium] Λονδίον, Ptolem. eo, alijs Londinium, Britan-
niæ insule metropolis. Vulgò London, Londano.

Longæuus] Vide Longus.

Longanon] pen. prod. (ἀπὸ τοῦ ὄνυχου) uel, ut alij scribunt,
Longauo, Rectum intestinum dicitur, quod iuxta anum est,
& excrementa emitit: sic dictum, quia in longum proten-
ditur, & non est ita orbibus implicatum, sicut intestinum
tenue

tenue. Apitius, Longanones porcinos ex rure Tarentino
sarfos cunctos concisos in cinere pullorum.
Longus] Adiectiuum (μακρός, μακρῆς) Porrectus. Virg. 9.
Aeneid. 4. 6.

Stant longis innixi hastis & scuta tenentes.

Longior sum quam tu. Plaut. Trinum. 13. 56.

Longum se sequi pede latum pede. Plin. lib. 35.

Longus pedes septem. Plin. lib. 6. cap. ult. in hoc celi circum-
plexu æquinoctij die mediâ, umbilicus, quem gnomonem
uocant, septem pedes longus, umbram nò amplius quatuor
pedes longam reddit.

Longus pedum quatuor. Colum. libro 2. cap. 11. in morem
horti areas latas pedum denum, longas pedum quinquæ
genium facio.

Non ita longus. Vide Non.

Absentia longa & continua. Tacit. lib. 3.

Aetas longa. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 27.

Auum longum. Horat. de Arte, 70.

Agnem longum pascur per ualles. Virg. 1. Aeneid. 38.

Aluus longa. Virg. 3. Georg. 86.

Ambages longæ. Virg. 1. Aeneid. 70.

Longus amor id est, diuturnus. Virg. 3. Aeneid. 98.

Anni longi. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 1.

Bellum longum. Virg. 2. Aeneid. 22.

Ceramen longum. Horat. 1. epist. 10. 7.

Circuitus longus. Virg. 3. Aeneid. 83.

Crines longi. Virg. 7. Aeneid. 15.

Carus longus. Virg. 3. Aeneid. 86.

Dies longa. Plaut. Epid. 11. 17. id est, longum tempus.

Dies longi. Celsus lib. 1. cap. 2. Longis diebus meridiari potius
ante cibum uile est.

Experimenta longa & magna. Plin. epist. 110. 4.

Fabula non longa. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 19.

Facies longa. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 3.

Feris longæ. Horat. 4. Carm. ode 5. 8.

Fletus longos ciebat. Virg. 3. Aeneid. 69.

Flauius longi. Virg. 3. Georg. 46.

Histe longæ. Virg. 9. Aeneid. 46.

Intervalum longum. Virg. 5. Aeneid. 64.

Iter longum. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 19.

Latus longum. Virg. 3. Georg. 11.

Libri longi, Prolici & fissi. Plaut. Persa, 10. 67.

Militia longa. Horat. 2. Carm. ode 7. 4.

Mora longa. Ouid. 1. Metam. 4. 4.

Mora non longior plena hora. Ouid. 10. Metam. 146.

Nauius longa. Liu. 7. bel. Pun. 129.

Negocia longa. Horat. 3. Carm. ode 5. 11.

Nox longa, diesq; longa. Horat. 1. epist. 1. 4.

Obiuita longa. Virg. 6. Aeneid. 43.

Opulentia longa. Tacit. lib. 14.

Ordo longus. Horat. de Arte, 73.

Ordo longus. Virg. 1. Aeneid. 80.

Pes longus. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 19.

Piper longum. Plin. lib. 12. capit. 7. 5.

Potentia longa. Ouid. 2. Metam. 84.

Secessus longus. Virg. 1. Aeneid. 33.

Senectus longa. Horat. 2. Carm. ode 16. 6.

Series longissima rerum. Virg. 1. Aeneid. 131.

Sermo longus. Virg. 1. Aeneid. 45.

Seruitium longum. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 20.

Spacium longius æquo. Lucret. lib. 4. 114.

Spacium longius anno. Ouid. epist. 17. 5.

Longum, diuturnumq; supplicium. Plaut. Milit. 9. 29.

Tempus longum. Virg. 2. Georg. 10.

Tractus longi flammaram. Virg. 1. Georg. 74.
Versus longi. Cicero 2. de Legib. 105. Ne plus quatuor heroi-
cis uersibus, quos longos appellat Ennius.

Via longa. Martialis lib. 1. 33.

Vmbra longæ. Plin. lib. 12. cap. 1. 6.

Longus, pro Pernicioso. Virg. 1. Aeneid. 151.
Infelix Dido, longumq; bibebat amorem.

Nimium longi sumus in rebus apertissimis. Cic. 2. de Fin. 136.

Longior esse nolo. Cicero. 1. de Nat. deor. 141. Possum de ichneu-
monum utilitate, de crocodilorum, de felium dicere: sed no-
lo esse longior.

Longum est. Terent. Phorm. 3. 2. 10.
Experire, non est longum. id est, non multi temporis.

Idem And. 5. 6. 13.
Memini atq; adeo longum est, nos illum expectare dum
exeat. id est, diutius expectandum nobis esset. Cicero 4.

Acad. 209. Longum est explicare.

Longum est, & non necessarium commemorare quæ apud, etc.
Cic. 6. Verr. 119.

Longum est licere quam improbè fecerit. Cic. 3. Verr. 111.

Longum est resellere, & superuacaneum. Plinius libro 7. cap.
pit. 43. 6.

Longum est si Terent. Heaut. 2. 3. 94.
—longum est Clitipho,

Si tibi narrem quam ob rem id faciam.

Ne longum faciam: id est, ut breuiter dicam. Horatius 1. Serm.
Satyr. 3. 2. 8.

Longum & obscurum. Cic. 4. Verr. 138.

Nihil mihi longius quam Iudices, quam uidere hominum uul-
tus, de Alexandrinis loquens. id est, nihil molestius, aut ni-
hil desideratius. Idem ad Matium, libro 11. 27. 2. Quem quæ
obiurgarem, quod parum ualeudini parceret, tum ille ni-
hil sibi longius fuisse quam ut me uideret.

Longius abesse, & de tempore dicitur. Caesar 3. bel. Gal. Neq;
longius abesse, quum proxima nocte Sabini clam ex castris
exercitum educat.

In longum ducere. Virg. 9. eclog.

In longum durare. Vide Duro, duras, in Durus.

Sufficere in longum. Tacit. libro 20. Ita paucis diebus per li-
centiam absumpta sunt, quæ aduersus necessitates in lon-
gum sufficissent.

In longum esse. Tacit. lib. 11.

In longum trahere. Vide In.

¶ Longum, Aduerbiū, Lōgo tempore. Virg. 10. Aeneid. 148.
—non me, quicumq; es, inulto,
Victor, nec longum latabere.

Vale longum. Virg. 3. eclog. 16.

Sis memor ò longumq; uale. Claud. 2. de raptu Prof. 47.

¶ Longè, Aduerbiū (μακρόθεν, ἀπὸ μακρόθεν, ἀπὸ μακρόθεν, ἀπὸ μακρόθεν) pro longitudine tam temporis quam loci.

Longè lateq; diffusum aut dispersum. Cicero 2. de Fin. 182.

Longè à mari rus est. Terent. Eunuch. 3. 3. 13. Cicero pro lea-
ge Manil. 22. Longè à domo bellare. Idem 7. Verr. 51. Qui
locus est non longè à Syracusis. Sic. 1. de Legib. 4. Non lon-
gè ab ædibus. Liu. 1. ab Vrbe, 2. 19. Principibus longè ab do-
mo excitis.

Longè abieram. Terent. Eunuch. 4. 2. 5.

Ne longè abeam, per translationem. Cicero lib. 2. de Finibus
153. Vide A deo.

Abest longè. Ouid. 8. Metam. 164.

Longè hinc abest. Plaut. Rud. 7. 6.

Longè gentium abest: idem quod maximè longè. Cicero Atti-
co, lib. 6. 114. 1.

Longè à me abest. Plaut. Curcul. 3. 2. 2. Cic. ad Titium, libro 13. 59. 2. Sentiatq; meam sibi amicitiam, etiam quum longissimè abstint, prodesse in primis apud te. Sub à te.

Abest longè, procul, &c. Vide Absum.

Arceve aliquem longè. Virg. 1. Aeneid. 7.

Arceve longè summos. Virg. 6. Aeneid. 64.

Discedere longè. Ouid. epist. 21. 2. 2.

Distare longè. Lucret. lib. 2. 89.

Longè à pedagogo offere pedem. Plaut. Bach. 8. 19.

Longè fugere. Plaut. Mostel. 6. 4. 2.

Longè simululum habes: hoc est, longè uel in longè protensum. Plaut. Trucul. 17. 7. 5.

Longè usq; illic habito. Plaut. Rud. 23. 89.

Longè alicui obuiam procedere. Cic. 4. Verr. 4. 5.

Longè prospicere futuros casus. Cic. de Amicit. 3. 8.

Resonantia longè littora. Virg. 1. Georg. 7. 2.

Longè esse. Pim. in Paneg. 41. Expectatum est, prouisumq; nequis aeger, nequis occupatus, nequis deniq; longè fuisset, etc.

Longè hinc est in saltum uestrum. Cic. pro Quinto, 53.

Longè est mihi. Mart. lib. 1. 82.

Longè, pro Multo, aliquando accipitur: tuncq; comparatiuo iungitur, aliquando pro Valde, & tunc superlatiuo: nonni quam nominibus, uerbis, & aduerbijs, ut uidet in subiectis exemplis. Vide Vallam lib. 1.

Comparatiuo. Virgilius 9. Aeneid. 111. At pedibus longè melior Lycus.

Longè, longèq; beator cunctis illa est. Ouid. 4. Metam. 65.

Superlatiuo. Cic. 1. de Orat. 2. 5. Principi longè omnium in dicendò grauissimo & eloquentissimo Platoni.

Longè doctissimus. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 1.

Longè pulcherrimus panis. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 18.

Longè, longèq; plurimum. Cicero 2. de Finib. 109. Alteri plurimum se, & longè longèq; plurimum tribuere honestati, sed tamen, &c.

Positiuis Excellens & Praestabilis iunctum aliquando reperitur. Apul. de deo Socratis, Chalcas autem longè praestabilis hariolus. Idem in Florid. Longè ante ceteros excellens.

Longè ceteris artibus antecedit illud studium: hoc est, praestat & excellentius est. Cic. 1. Acad. 6.

Longè aliter. Cicero pro Domo sua, 33. Longè aliter atq; à me dicta erant, detulerunt.

Longè aliter euenit. Linius 2. bel. Pun. 204. Idem 2. ab Vrbe, 200. Res aliter longè euenit.

Longè ante uidere futura. Cicero 3. Tusc. 51.

Longè ante alias specie ac pulchritudine insignis. Linius 1. ab Vrbe, 39.

Longè secus. Cic. de Amicit. 2. 9.

Longè alius. Salustius, Longè mihi alia mens est, Patres Conscripti.

Longè dispar. Cicero pro Fonteio, 32. O fortunam longè disparem M. Fonteii, si deligeret, &c.

Longè dissimilis succus. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 6.

Longè princeps: id est, excellentior ceteris. Cicero Brut. libro 13. 14. 1. L. Castronius Papius longè princeps municipij Lucensis, est honestus, grauis, plenus officij. Liu. 1. ab Vrbe, 218. Ius longè princeps Latini nominis erat.

Longè primus, quemadmodum Facile primus, hoc est, excellentior. Cic. 4. Verr. 37. Longè primus ciuitatis est Epicrates. Liu. bell. Pun. libro 3. 152. Qui tum autoritate atq; opibus longè primus erat.

Longè primum. Cicero de claris Orat. 27. Coruncanum, quòd ex Pontificum commentarijs longè plurimum ingenio ualuisse uideatur.

Longè plurimos captiuos ante curram duxit. Liu. 1. ab Vrbe,

Longè antecellere ceteris. Cic. 6. Verr. 105.

Longè anteire. Plaut. Bacchid. 12. 3.

Longè antepone. Cic. 5. Tusc. 18.

Longè dissentire. Cicero de Amicit. 30. Ab his qui pecudum ritu ad uoluptatem omnia referunt, longè dissentimus. id est, nullo pacto cum eis sentimus.

Longè errat. Terent. Adelph. 1. 1. 40.

Longè preccedere. Quint. lib. 10. cap. 1.

Praestare longè. Lucret. lib. 5. 237.

Longè multumq; praestat aut superat. Cic. 5. de Fin. 72.

Longè remotus ab ambitione. Plin. epist. 110. 4.

Longè, lateq; remotus à uulgo. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 4.

Longius, Comparatiuum (πρόωτιον, ἀνωτιον) De loco & tempore dicitur. Plautus Cist. 7. 38. Auectus est, inquit, peregrè hinc habitatum longius. Idem Trinum. 10. 94.

Longius abest. Terent. Heaut. 5. 2. 31.

Longius abire. Terent. Eunuch. 4. 3. 20.

Longius currere. Cic. 2. de Fin. 76.

Curare longius. Tacitus lib. 19. Exploratores, ut mos est, longius curabant.

Longius discedere à naturæ constantia. Cic. 4. Tusc. 19.

Ire longius. Lucret. lib. 4. 42.

Procedunt longius ire. Virg. 5. Aeneid. 93.

Recedunt longius à stabulis. Virg. 4. Georg. 39.

Prouehi longius. Quint. in Prooem. lib. 4. 3.

Longius in amicitia prouectus. Cic. de Amicit. 32.

Longissimè, Superlatiuo, De loco & tempore etiam dicitur. Liu. 1. ab Vrbe, 77. Signum, contra quod longissimè conspectum oculi ferebant, animo finiuit, &c.

Longissimè ab Occasu patet. Plin. Pars nostra terrarum, de qua memoro, ambiente, ut dictum est, Oceano uelut innatans, longissimè ab Ortus & Occasu patet.

Longissimè abest à uero. Cic. 4. Acad. 69.

Longissimè memini. Plaut. Menach. 2. 4. 54.

Longissimè distincta comprehendere. Cic. in Pisonem, 1.

Longissimè, pro Longum est. Plaut. Stich. 9. 24. —quam dudum in portum huc uenissis p. Longissimè.

Longissimè abhorret mea ratio uoluntatisq; ab hoc facto. Cicero 4. Verr. 7.

Longulé, penul. corr. (ὄνυλα) Aduerbium diminutiuum à Longè. Plaut. Rud. 7. 6.

— illico nos hic imus

Haud longulé ex hoc loco. Idem Menach. 2. 62.

Longulus, penul. corr. Adiectiuum (ὄνυλλος) Cicero ad Atticum, libro 16. 337. 3. Itaq; eo die mansi Aquini: longulum sanè iter, & uia inepta.

Longiusculus, penul. corr. (ὄνυλλος) Adiectiuum diminutiuum à comparatiuo longius. Cicero pro Archia, 19. Quòd epigramma in eum scripsit tantummodo alterius uersibus longiusculus.

Longipes, penul. corr. longipedis, om. gen. (ὄνυπτος) Plin. libro 30. cap. 4. 4. Expressis animal est rarum in Italia, sicut millimum scarabeo longipedi. Id est, longos pedes habent.

Longueus, Adiectiuum (μακρόπους, μακρόπους) Quod est longi. uirg. 6. Aeneid. 153. Quem tibi longueo serum Lauinia coniunx. Educet sylvius.

Caput longueum. Propert. lib. 4. eleg. 1. 11.

Capilli longeni. Martialis. 14. 27.

Nutrix longuea. Ouid. epist. 1. 21.

Parens longueus. Virg. 3. Aeneid. 34.

Senecta longuea. Propert. lib. 2. eleg. 14. 10.

Senes longeni. Virg. 5. Aeneid. 143.

Vetusitas

Vetusitas longuea. Martialis. libro 15.

Longueitas] longueitatis, Macrobius. libro Saturn. capit. 5. Nam non minus edacitatis habent quam de longueitate eorum opinio fabulatur. De coruis & cornicibus loquitur.

Longitudo, penul. prod. (μακρότης) longitudinis, Denominatiuum, Notam habet significationem. Plin. libro 11. cap. 25. 2. intelligi autem gracilitate & longitudine.

Longitudo iuueris. Cic. 9. Philipp. 257.

Longitudo, De tempore etiam dicitur. Terent. Heaut. 5. 2. 10. Vbi te uidi animo esse omissio, & suauia in presentia Que essent, prima habere, neq; consulere in longitudine, Cepi ratione, ut neq; egeres, neq; ut hæc posses perdere.

Longitudo notis. Cic. 7. Verr. 21.

Longitudo orationis, cui Breuitas opponitur. Cic. in Partit. Immodica longitudo. Quint. lib. 4. cap. 1. 43.

Longinquus, Adiectiuum (ἀνωτιον, ἀνωτιον) Remotum, distans. Cicero de Senect. 77. Existimans non longinquum inter nos digressum & discessum fore.

Auum longinquum. Lucret. lib. 2. 14.

Aria longinqua. Horat. 1. epist. 8. 2.

Bellum longinquum. Catul. Argon. 59. 69.

Longinquis bellis obruti. Plin. lib. 7. cap. 5. 4. 1.

Fornax longinqua, pro longa. Plin. lib. 9. cap. 38. 2.

Itinera longinqua acturi Sarmate, &c. Plinius libro 8. capit. 42.

Itinera longinqua, pro longa. Plin. lib. 9. cap. 17. 1.

Longinquos respicit montes: id est, remotos. Plinius epist. 17. libro 2.

Morbus longinquus, Diuturnus. Liu. 1. ab Vrbe, 136.

Orbis longinquus. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 6.

Spes non longinqua. Stat. 2. Sylu. 1. 11.

Sermo longinquus: cui Breuis opponitur. Plautus Miliite, 14. 29.

Vetusitas longinqua. Virg. 3. Aeneid. 83.

Vita longinqua. Plaut. Milt. 10. 135.

Ex longinquo uenire. Plin. lib. 10. cap. 4. 2. 2.

Longinquo multa annuntiant. Plin. lib. 7. cap. 5. 2. 2.

Longinquum amanti istuc: hoc est, diuturnum nimis & fastidiosum. Plaut. Merc. 2. 2. 55.

Longinquum loqui: hoc est, diutius. Plaut. Merc. 12. 23.

Longinqui, Qui longè habitant. Cic. Marcel. lib. 15. 7. 1. Non dubito quin presentes censeant: nos quidem longinqui, & à te ipso missi in ultimas gentes.

Longinquitas, penul. corr. longinquitatis, Ipsa distantia locorum. Cicero ad Cælium, libro 2. 8. 2. Propter longinquitatem & propter atrocitatem tardissime omnia perferuntur.

Longinquitas nauigandi. Plin. lib. 31. cap. 6. 6.

Nimiam longinquitatem locorum commoueri. Cicero pro lege Manilia, 16.

Longinquitas etatis. Terentius. Heaut. 4. 2. 20. id est, diuturnitas.

Longinquitas temporis. Caesar. 1. bel. Ciuil. 115. Cicero 2. de Fin. 141. Qui autem uoluptate uitam efficit beatam putabit, qui sibi conuenient, si negabit uoluptatem crescere longinquitate: idem 5. Tusc. 165.

Longiter, pro longè, Aduerbium antiquum. Lucil. lib. 33. Non (ut opinor) id à lecto iam longiter acti. Ex Nonio. Vfus est & Lucret. lib. 5.

Longisco, longiscis (μακρόπους) longiscere, Longum frangi, uel frangere. Ennius lib. 17.

— neq; corpora firma Longiscunt quicquam. Idem, Cum sola est cadent sciant longiscere longè. Nonius.

Longurio, longurionis (ἐπιμαρτυρία) Id est, longus. Varro Triphalo. Ego nihil narro, adeo hic ita curat qui ante me est, nescio qui longurio. Antiquum.

Thestauri pars 2.

Longurius, longurij (μαρτυρία) Peritica longior, que sepius hortorum uel etiam bellicis trajcti solebat ad eas confirmandas. Varro de Re rust. lib. 2. capit. 7. 9. Itaq; in stabulis ab humore prohibere oportet humum, clausa habere ostia ac fenestras, & inter singulas à praesepibus intericere longurios qui eas discernant, ne inter se pugnare possint. Caesar 7. bel. Gall. 339. A castris longurios, musculos, falces, reliquaq; que eruptionis causa parauerat, profert. Ibidem, lib. 4. 52. 6. Hæc directa materia iniecta contexebantur, ac longurios, cratibusq; consernebantur.

Lopas] lopadis, penul. corr. f. g. (λοπάς) Genus conchæ marinae. Plaut. Rud. 8. 7. — habemus echinos, lopadas, — Ostreas, balanos captamus, conchas, marinam urticam.

Loquor] loqueris, penul. corr. (λοκω, ἰσχυρῶς, ἰσχυρῶς) loqui, Deponens. Varr. libro 5. de lingua Latina, Loqui ab loco dictum: quòd qui primo dicitur sari, & uocabula, & reliqua uerba dicit ante, quam suo quisq; loco ea dicere potest. Et paulo post, igitur is loquitur, qui suo loco quodq; uerbum sciens ponit.

Loqui, aliquando Dicere significat. Cicero Papyrio Peto, lib. 9. 2. 2. 10. Cum loquimur terni, nihil flagitij dicimus. Plautus Menach. 8. 47. — quas mulieres Quos tu parasitos loqueret Accuratus loqui. Quint. lib. 3. cap. 2. 2.

Loqui ad uoluntatem, Dicere quod libet. Cicero in Parad. 49. Loquitur ad uoluntatem: quicquid denunciatum sit, facit: adfertur, asidet, numeratur. Idem de Amicitia, 76.

Loqui ad uoluptatem: hoc est, Voluptatem suo sermone audire tibus afferre. Cic. pro Quinto, 62. Legitur in emendationibus codicibus, uoluntatem.

Loqui aperit. Terent. And. 1. 2. 31. Ita aperit ipsam rem modò loquutus, nihil circuitio, ne uisus es.

Loqui aliquid. Cic. 3. de Fin. 14.

Loqui apud aliquem turpiter. Cic. 2. de Fin. 119.

Sit mihi fas audita loqui. Virg. 6. Aeneid. 54.

Mitte loqui cetera. Horat. Epod. 13. 2.

Citra reprehensionem loqui. Quintilian. libro 1. capit. 5. 40.

Commodè loqui. Vide Commodus.

Commodum loqui. Plaut. Trinum. 17. 13. Vide Ordior.

Comprehensè loqui. Vide Comprehendo.

Confidenter loqui. Plaut. Amphit. 8. 206.

Confusè loqui. Vide Confundo.

Conuenienter loqui. Vide Conuenio.

Loqui cum aliquo de re aliqua. Cicero Lentulo, libro 1. 8. 14.

Loqui cum aliquo uehementer. Cælius ad Ciceronem, libro 8. 11. 7.

Loqui cum grauitate. Cic. ad Atticum, lib. 9. 180. 6.

Loqui de. Cicero ad Atticum, libro 10. 195. 14. De ea re nos inter nos locutos.

De magnis rebus loqui. Lucret. lib. 4. 205.

Loqui deliramenta. Plaut. Amph. 8. 62.

Dulce loqui. Horat. 1. epist. 7. 6.

Minus efficaciter loqui. Quint. lib. 5. cap. 13. 20.

Emendatè loqui. Quint. lib. 1. cap. 5. 1.

Loqui ex nauibus. Caesar. 3. bel. Ciuil. 59.

Facta, inficta loqui. Stat. 3. Theb. 86.

Falsa loqui. Ouid. 1. Metam. 125.

Loqui familiariter cum aliquo. Plaut. Anul. 6. 15.

Ficta loqui. Ouid. 1. Metam. 155.

Loqui porrectiore fronte: hoc est, audacter. Plautus Cæsin. 6. 3.

Fortim loqui aliquid. Ouid. epist. 16. 53.

Haul ignota loquor. Virg. 2. Aeneid. 19.
 Impensus loqui. Senec. de Benefic. lib. 2. capit. 24.
 Impune loqui. Vide in dictione Abditum in Abdo.
 Loqui in eandem sententiam: hoc est, eiusdem esse sententiae.
 Caesar 1. bel. Civil. Cicero 3. Verr. 47. Hec quum omnes
 sentirent, et quum in eam rationem pro suo quisque sensu ac
 do' ore loqueretur, omnes, &c.
 Inconstanter loqui. Vide Inconstans.
 Inductum et quasi deuium loqui. Vide Induco.
 Loqui inter se. Cic. ad Attic. lib. 5. 88. 7. Vide Inter.
 Lapides loqueris. Plautus Aulul. 6. 26. Et apud Martialis li-
 bro 5. 42.
 Theatra loqueris, et gradus, et edicta.
 Latine loqui. Cic. 6. Verr. 2.
 Latine, et Grammaticè loqui, differunt. Quintilianus libro 1.
 capit. 6. 17.
 Lautè loqui. Plaut. Mil. It. 14. 11,
 Quia enim loquitur lautè, et minime sordidè.
 Loqui lepidè. Plaut. Mil. It. 10. 21.
 Liberè loqui. Vide Liber.
 Loqui lingua. Plaut. Truc. 5. 15,
 Consultare, bene loqui lingua.
 Longinquum loqui. Vide Longus.
 Magnificè loqui. Vide Magnus.
 Magnificè magna loqui. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 3.
 Magnam loqui, mitiq; cothurno. Horat. de Arte, 57.
 Male loqui absentia est, detrabere absentia. Terentius Phorm.
 2. 3. 25. Vide Malus.
 Male loqui mandata. Horat. de Arte, 22.
 Loqui mature et grauer. Plin. epist. 87. 4.
 Simulata mente loqui. Virg. 4. Aeneid. 21.
 Mirabiliter de te loquuntur et sentiunt. Cicero Figul. li-
 bro 4. 13. 16.
 Mollius de peccatis suis loqui. Quintil. libro 4. capit. 2. 50.
 Monstra ac portenta loqui. Lucret. lib. 4. 119.
 Non est quod multa loquamur. Horat. 2. epist. 1. 6.
 Loquere mihi nomen tuum: hoc est, dic, effor. Plautus Mea-
 neb. 2. 4. 7.
 Optata loqui. Vide Opto.
 Ore rotundo. Horat. de Arte, 66.
 Omnes simul uno ore loquuntur. Ouid. 12. Metam. 49.
 Loqui ore duarum et uiginti gentium. Plinius de Viris il-
 lustribus, 76.
 Ore muto mitur loqui. Ouid. 2. Fast. 123.
 Ociosè loqui. Vide Ocium.
 Paucula loqui. Terent. Heaut. 4. 6. 24.
 Planè et disertè loqui. Plaut. Amph. 7. 22.
 Preclia loqui. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.
 Loqui pro aliquo. Celsus ad Cic. lib. 8. 6. 11.
 Pro re pauca loquar. Virg. 4. Aeneid. 68.
 Loqui rem aliquam pro De aliqua re. Senec. epist. 91. Virg.
 eclog. 6. 15,
 Quid loquar aut Scyllam Nisè, &c.
 Secretò loqui cum aliquo. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 14.
 Secum loqui. Cic. pro Quintio, 30.
 Securis inter cenam loqui de aliquo. Quint. lib. 6. capit. 3. 7.
 Submissè loqui. Quint. lib. 6. capit. 5. 5.
 Superba loqui. Propert. lib. 1. eleg. 10. 5.
 Verba fortia loqui. Ouid. ad Liliam, 2.
 Verba loquor socianda chordis. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.
 Vitiosè loqui. Quint. lib. 1. capit. 6. 5.
 Voce supplice loqui. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 2.
 Osa loqui uates. Virg. 6. Aeneid. 25.
 Loqui et dicere. Cicero in Bruto, Scipio collega meus mihi sa-

ne bene et loqui uidetur, et dicere. Hic docet, loqui et di-
 cere non idem esse. Nam disputandi ratio, et loquendi, Dia-
 lectico est: Oratorum autem dicendi et ornandi. Cicero
 in Orat. de Rhetorica et Dialectica uerba facies: Vi hoc
 uidelicet differant inter se, quod haec ratio dicendi latior
 sit, illa loquendi contractior. Sensus est, Ratio dicendi, quae
 Rhetorica est, late copiosèq; differit, ratio uero loquendi
 seu disputandi, breuiter contractèq; rem agit. haec autem est
 Dialectica. Paulò antè dixerat. Aliud uidetur oratio esse,
 aliud disputatio: nec idem loqui esse, quod dicere: attamen
 utrumq; in differendo. Disputandi et loquendi ratio, Dia-
 lecticorum sit: Oratorum autem, dicendi et ornandi. Sen-
 sus est: Loqui est, quomodo cumq; uerba facere: Dicere uer-
 ro, positè et ornate. Sed tamen utrumq; siue quis oratione
 utatur, siue disputatione: siue loquatur siue dicat: in disse-
 rendo uerfatur. Est. n. differere: uerbum commune, tam ad
 Rhetores quam ad Dialecticos pertinens. Nam Dialectica
 ratio differendi Latine uocatur: et qui dicendo ualent, diser-
 ti appellantur.
 Loquer, pro Loqui. Cicero ad Atticum, libro 12. 249. 1. Piu-
 blia ad me scripsit, matrem suam cum Publilio loquer, ad
 me cum illo uenturam, et se unà, si ego patrer. Velustus
 codex habet, loqueretur.
 Loquuntur hoc palam. Cicero 5. Verr. 111.
 Loquuntur uulgo suppositum, etc. hoc est, uulgo circumferunt.
 Cicero 7. Verr. 63, Quum uulgo loquerentur suppositum
 in eius locum, quem pro illo probare uelles, &c.
 Loquuntur amale, loquuntur historie: hoc est, referunt, com-
 memorant. Cic. pro Domo sua, 67. Idem 4. Acad. 11.
 Loquitur res ipsa: hoc est, apertissima est, et sermone non eget.
 Cicero ad Attic. lib. 3. 41. 2.
 Conclusio ipsa loquitur, nihil percipi posse. Cic. 4. Acad. 182.
 Loquitur fama. Mart. lib. 1. 1.
 Digni cum uoce locui. Tibul. 3. eleg. 4. 9.
 Hec quidem mera scelera loquuntur. Cicero ad Atticum, li-
 bro 9. 18. 4. 6.
 Loquendi, loquendo, loquendum (το εδωκεν) ut,
 Complexus, seriesq; loquendi. Quint. lib. 1. capit. 5. 3.
 Finem dedit ore loquendi. Virg. 6. Aeneid. 16.
 Forma loquendi. Quint. lib. 1. capit. 6. 10.
 Lex, et obseruatio loquendi. Quint. lib. 1. capit. 6. 11.
 Ratio loquendi. Quint. lib. 4. capit. 2. 83.
 Studium immane loquendi. Ouid. 5. Metam. 136.
 Vices loquendi. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 7.
 Vires loquendi habere. Ouid. 2. Fast. 160.
 Valet loquendo. Ouid. 13. Metam. 3.
 Consumere tempora loquendo. Ouid. 5. Trist. eleg. 14. 6.
 Loquendus, Participium (μωδονομειν) Mart. libro 5. 26,
 Quem chartis fameq; damus, populisq; loquendum.
 Loquens, Participium (εδωκεν) Cicero 3. de Legib. 3.
 Verèq; dici potest, magistratum, legem esse loquentem: legè
 autem, mutum magistratum.
 Omnia magna loquens. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 3.
 Per pauca loquens. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 4.
 Verba uiolenta loquens. Ouid. 3. Metam. 14. 4.
 Voce furitua loquens. Catul. ad Ianuam, epig. 62. 9.
 Inducere aliquem loquentem. Vide Induco.
 Chorde loquentes. Lucret. lib. 4. 198.
 Supercilio penè loquente signa dare. Ouid. epist. 16. 17.
 Verba supercilij sine uoce loquentia dicam. Ouid. 1. Amor.
 eleg. 4. 4.
 Loquentia, loquentie (λαλια) in compositione duntaxat
 usurpatur: ut Breuiloquentia, multiloquentia, blandiloquentia,
 et siqua alia sunt huiusmodi. Quibus Valerius Probus,
 Gramma

Grammaticus illustris, illud Salustianum sic legendum, et
 sic ab eo relictum affirmare solitus sit, Satis loquentia, sa-
 pientia parum. quod loquentia nouatori uerborum Salu-
 stio maxime congrueret, eloquentia cum insipientia mini-
 me conueniret. Hec Spon. ex Gell. lib. 1. capit. 15.
 Locutus, siue loquutus. p. prod. Participium (εδωκεν) ut,
 Dicenda, tacenda locutus. Horat. 1. epist. 7. 15.
 Mirifice sperabat se esse locutum. Catul. de Ario, epig. 79. 1.
 Furim lingua titubante locutus. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 5.
 Sic ore locuta est. Virg. 1. Aeneid. 12. 5.
 Blando ore locutus. Valer. 8. Argon. 8.
 Demissa uoce locuta est. Virg. 3. Aeneid. 64.
 Tristi uoce locutus. Ouid. 7. Metam. 10. 5.
 Locutio, siue Loquutio, Verbalis (εδωκεν) Sermo, siue uer-
 bum. Cicero 1. Off. 2. 03, Ex coestitia, ex hilaritate, ex risu, ex
 locutione, idem de claris Orat. 139, Solum quidem inquit
 ille, et quasi fundamentum oratoris uidet locutionem emen-
 datam et Latine.
 Locutio proca. Catul. in Epithalam. Iuliae, 56. 2. 6.
 Recta locutio. Quint. lib. 1. capit. 6. 13.
 Locutor, siue loquutor, penul. prod. (λαλια) Qui nimium
 loquitur. Gell. libro 1. capit. 15, Qui sunt leues et futiles et
 importuni loquutores.
 Locutuleus, locutuleij (αδωκεν) Linguax, lingua
 prodigus et infrenis. Gell. libro 1. capit. 15, Neq; minus
 insigniter ueteres quoq; nostri hoc genus homines in uer-
 ba prouectos, locutuleios, et blaterones, et linguaces di-
 xerunt.
 Loquitur, penul. corr. loquitaris (λαλια) loquitari,
 frequentatiuum deponens. Plaut. Bacch. 18. 5,
 Eho tu loquitarisne es gnato meo male
 Perfermonem, quia mihi id aurum reddidit?
 Loquax, λαλια, αδωκεν, loquacior, loquacissimus,
 Verbofus, garrulus. Cic. in Parad. 51, Adolescentibus pau-
 lo loquacioribus est seruiendum.
 Loquax et Mutus, contraria. Cic. 2. de Orat. 87.
 Nilu manibusq; loquax. Claud. 8. Paneg. 62.
 Aus loquax. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 2.
 Loquax epistola, Verbofus et longior. Cicero ad Attic. li-
 bro 4. 83. 2.
 Fama loquax. Ouid. 9. Metam. 28.
 Lympha loquaces. Horat. 3. Carm. ode 13. 3.
 Nilus loquaces. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 5.
 Oculi loquaces. Tibul. 2. eleg. 7. 9.
 Rana loquaces. Virg. 3. Georg. 87.
 Loquax senectus. Cic. de Senect. 50.
 Vultus loquax. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 4.
 Loquaculus, et loquacula, penul. corr. (λαλια) Lucret.
 lib. 4. 235, At flagrans, odiosa, loquaculi.
 Loquacitas, penul. corr. (αδωκεν) Stulta et in-
 anis copia loquendi. Cic. ad Attic. lib. 7. 132. 6, Loquacita-
 ti ignosces, quae et me leuat ad te quidem scribentem, et eli-
 citus literas. Idem 1. de Orat. 52, Gerendus est tibi mos ad-
 olescentibus Crasse, qui non Graeci alicuius quotidianam
 loquacitatem sine usu, neq; ex scholis cantilenam requirunt,
 Contrerere loquacitatem uultu. Vide Contrereo.
 Inhibere loquacitatem immodicam. Plin. lib. 28. capit. 8. 30.
 Loquaciter, penul. corr. Aduerbium (αδωκεν) Cic. pro
 Muren. 4, 23, Quid huic tam loquaciter litigioso responde-
 ret ille, unde petebatur, non habebat.
 Scribetur tibi forma loquaciter. Horat. 1. epist. 17. 1.
 Loquela, penul. prod. Idem (λαλια, λαλια) Cicero 4. de Fimib.
 112, Ex ea difficultate ille fallacia loquela, ut ait Accius, ma-
 litiæ nati sunt. Quaedam exemplaria legunt, fallaci loquētie.

Blanda atq; infracta loquela. Lucret. lib. 5. 47.
 Commodare loquelam. Vide Commodo.
 Suaues ex ore loquelas fundere. Lucret. lib. 1. 8.
 Verbofa gaudet Venus loquela. Catul. in Camerium, epig. 51. 5.
 Lora] uel Lura, uer est. Ausonius, Socijs eius opes aliquas
 in lora esse existimantes. Quo uerbo quidam offensi, in scora-
 to, subijciunt: sed hanc dictionem retinendam esse, Turne-
 bus probat.
 Lora] lore, priore correpta (λαρια) quid significet, de-
 clarat Varro de Re rust. lib. 1. capit. 54. 2, Quum desijt sub
 prelo fluere, quidam circuncidunt extrema, et rursum pre-
 munt: et rursus, quum expressum, circuncisum appellant:
 ac seorsum, quod expressum est, seruat: quod respicit ferru,
 expressi acinorum folliculi in dolia conijciuntur, eod; aqua
 additur: ea uocatur lora, quod lora acina, ac pro uino opea
 rarijs datur hyeme. Col. lib. 12. capit. 4. 0. Plin. lib. 14. capit.
 10, Non possunt iura dici uina, quae Graeci deuterias appella-
 lant: Cato et nos loram, maceratis aqua uimaceis. Sed tam è
 inter uina operaria numeratur. Tria eorum genera: de quib;
 bus ibidem sigillatim.
 Lorea à Catone uocatur, lib. de Re rust. capit. 25. Indidem si uo-
 les, lauito paululum, et lorea erit familie, quod bibat.
 Loramentum, Loreus] Vide Lorum.
 Lorica] lorica, penul. prod. (λαρια, λαρια) A' loro, dicitur
 munimentum corporis, quale in imperatorum antiquis-
 mis status uidemus. In uniuersum dicitur cuiuscumq; rei tu-
 tela, et protectio, et munimentum, ut ait Budew. Liu. 5.
 ab Vrbe 173, Multosq; imperitos nandi, aut inuidios gra-
 ues lorica, alijsq; tegminibus hausere gurgites, Cicero pro
 Mur. 49, Descendi in campum cum firmissimo praedio
 fortissimorum uiuorum, et cum illa lata insigniq; lorica,
 non qua me tegetet.
 Aeneas lorica et galea. Cic. 6. Verr. 87.
 Conserta hamis lorica. Virg. 3. Aeneid. 94.
 Rigens ex arè lorica. Virg. 8. Aeneid. 125.
 Auro triplex lorica. Virg. 5. Aeneid. 52.
 Cum lorica ambulare. Cic. pro Flacco, 32.
 Calare loricas opere Corinthio. Vide Opus.
 Auro squallentem, alboq; orichalco circumdat humeris lorica
 Virg. 12. Aeneid. 18.
 Lorica, Pars est murorum et structurarum. Vitruu. lib. 2. capit.
 8. de laterijs parietibus, Quum enim in tecto tegulae fue-
 rint fractae, aut uentis deiectae, qua possit ex imbribus aqua
 perfluere, no patietur lorica testacea ledi laterem, sed pro-
 iectura coronarum reijciat extra perpendicularum sillas. Lo-
 ricam appellat coronarum proiecturam, quae fit in parietib;
 bus eiusmodi. Curtius lib. 9, Lorica appellat structuram
 fastigiatam, quae aquam pluuiam utrumq; dispellit extra per-
 pendiculum, ueluti suggrundulis prominentibus. Capistrata
 te huiusmodi structure à structoribus nostris appellan-
 tur. In pauimentis etiam ruderatis lorica appellatur corium
 è marmore tuso cum calce et arena, Vitruuius lib. 7. capit. 1,
 Itaq; si necessitas coegerit, ut minime uitiosa fiant, sic erit sa-
 ciendum, quum coaxatu fuerit, insuper altera coaxatio tras
 uersa sternatur: clauisq; fixa, duplicem praebet contigna-
 tioni loricationem. Deinde ruderi nouo tertia pars teste tua
 se admisceatur. Varro lib. 1. de Re rust. capit. 57. 1, Parietes
 et solum opere tectorio marmarato loricaudi. Budew. Ca-
 sar 5. bel. Gal. 149, Turres contabulantur: pinnæ loricae
 ex cratibus atextuntur.
 Lorica] lorica, penul. corr. (λαρια) Diminutiuum.
 Lorica siue Loracula, in re militari significat munimentum, quod
 obfessores urbium construunt: nam ultra iactum teli fossam
 faciunt: eamq; uallo sudibus, et turriculis instrunt: ut ea

rumpentib. è civitate possint obfistere. Author est Vegetius lib. 4. Caesar. 8. bel. Gal. 3. 6. Hac imperat uallo XII. pedum murari. coronisq; pro hac ratione eius altitudinis in edifi- eart. fiffam duplicem, pedum quinum denum lateribus di- rectis deprimi, turres crebras, excitari in altitudinem trium tabulatorum pontibus traiectis, conftratisq; coniungi, quo- rum frontes uiminea lorica munitentur, ut hostis à du- plici propugnatorum ordine depelleretur.

¶ Lorico, loricas, penul. prod. (λωριον) loricare, Lorica in du- duere. Plin. lib. 8. cap. 2. 4. 1. de ichneumone, Mergit se limo sapius, siccataq; sole. Mox ubi pluribus eodem modo se co- rijs loricaui, in dimicationem pergit.

Loricata statua (τοραλωτοδω εγχαρμα) Liu. 3. bel. Pun. 93. Sta- tua eius indicio fuit Præneste in foro statuta, loricata, ami- cta toga, uelato capite, &c.

Loricati mites. Liu. 5. bel. Mac. 182. Partim loricanos, quos cataphractos uocant, partim sagittis ex equo utentes.

Loripes] penul. corr. loripedis, penul. corr. com. gen. (λωρι- πεδισ) Qui pedem in modum lori tortum habet. Iuuenalis Satyr. 2. 3.

Loripedem reclusus derideat, Aethiopem albus. Plau- tus Penul. 7. 7.

Nequicquam hos patronos mihi elegi, loripedes, tar- difsimos.

Prætextatum rapuit Nero loripedem. Iuuen. Satyr. 10. 31.

Lorum] lori priore producta (λωρι, λωριος, λωριος, λωριος) Gra- ca dictio, λωριος. Latine corrigia dicitur.

Lorum, Retinaculum iumentorum, & habena.

Abrupta lora. Ouid. 2. Metam. 62.

Pluuantia lora. Ouid. 2. de Arte, 87.

Rubra lora. Catull. ad Varum, epigr. m. 19. 2.

Vndantia lora. Virgil. 5. Aeneid. 30.

Concute lora per admissas iugas. Ouidius 2. Amor. eleg. 16. 10.

Corripere lora manu. Ouid. 2. Metam. 29.

Dant lora proni. Virg. 3. Georg. 22.

Tenens lora. Virg. 1. Aeneid. 97.

Lorum, Quodcumq; ligamentum dici potest. Gell. lib. 5. caput. 14. Postea, inquit, uidebamus Androdum & leonem lora tenui reuinctum. Cic. de Arusp. resp. 20. Puer ille patrinus & matrinus si terram non tenuit, aut tenfam aut lo- rum omisit.

Solutis ire loris. Ouid. 1. de Arte, 9.

Lorum, Corrigia qua noxii cedebantur. Donatus. Lora apud ueteres laura dicebantur, à laura triumphorum, sub qua mos erat captiuos uinciri, duciq; per pompam. Ideo autem ut conditionis reminiscantur, loris caduntur. Terent. A- del. 2. 1. 28.

Nam si molestus pergis esse, iam intro arripere, atque ibi vsq; ad necem operiere loris. s. loris liberè

Cedere loris. Cic. 8. Philip. 2. 50. & 13. 164. Vide Cedo.

Vri loris. Horat. 1. epist. 17. 10.

Sensit lora restrictus lacertis. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.

Lora, dicuntur corrigie, quibus lecti & selle instruuntur, sit- per quas tomenta uel culcitra imponuntur. Martial. li- bro 2. 57.

Recensq; sella linteisq; lorisq;

¶ Lorarius, lorarij (λωριος) Dicebatur, qui in scenicis fabulis parebat ijs qui ludis erant praefecti: & uel uinciebat, uel ce- debat quos iussus erat uincire uel cedere. Tortores quoque lorarios uocatos legimus. Gell. libro 10. caput. 3. Itaque ijs- quebantur magistratus, tanquam in scenicis fabulis, qui di- cebantur lorarij.

¶ Loramentum, loramenti (λωριον) Ligamentum. Iustinus lib.

11. Quum capita loramentorum intra nodos abscondita re- perire non possent, uolentibus oraculo rex usui, gladio lora- menta cedit. De uoto Gordij loquitur.

Loratus, pen. prod. Adiectiuum. Virgil. in Moreto,

Sub iuga parentes cogit lorata iuuenos. id est, lo- ris iuncta.

¶ Loreus, Adiectiuum (λωρευς) Plin. lib. 18. cap. 31. 8. Anti- qui funibus uitisq; loreis ea detrahebant, & uectibus. Ca- to cap. 33. Loreus funis.

Loreum latus. Vide in Latus.

Lotium] lotij, priore breui (λωτιον) à nomine Lotio, Lotionis dicitur, Vrina: à diluendis corporibus sic dicta. Sueton. in Vespasiano, cap. 23. Reprehèdit filio Tito, quod & urina uectigal commentus esset, pecuniam ex prima pensione ad- mouit ad naves, scilicetans num odore offènderetur. At illo negante, Atqui, inquit, è lotio est.

Lotium utique primam habere breuem docet Valla lib. 1. cap. 2. idq; contra primitiui naturam. Videtur tamen Catullus prodiisse in hoc scazonte ad Egnatium,

Hoc te amplius bibisse praedicet loti. Loti pro Lotij. Sic enim multi legendum putant, non totus.

Lotium difficultus transibit. Cato caput. 122.

Lotium suillum. Cato cap. 7. 2.

Lotiolentè] Aduerbiu, dicitur ueluti lululentè, à lotio. Titim- nius Lotiolentè focci siet, & circulator. Nonius. Antiquu.

Lotometra] λωτομετρα, Genus panis. Plinius libro 22. caput. 21. 5.

Lotophagi] penul. corr. Populi in Africa apud Syrtis, lora arbore uidentur. Vide Lotos.

Lotura, & Lorus] Adiectiuum. Vide Latus.

Lotos] uel Lotus, f. g. (λωτος) Arboris nomen, de qua Plinius libro 13. caput. 17. 1. Eadem Africa qua uergit ad nos, in- signè arborem lotum gignit, quam uocant celtin, & ipsam Italia familiarem, sed terra mutatam. Praecipua est circa Syrtis atq; Nafamonas. Magnitudo quae piro: quanquam nepos Cornelius breuem tradat. Incisura folio crebriores, alioquin uicis uiderentur. Differentie plures, eaq; maximè fructibus sunt. Magnitudo huic fabæ, color croci, sed ante maturitatem alius atq; alius, sicut in uitis. Nasctur desus in ramis myrti modo, non ut in Italia cerefi. Tam dulcis ibi cibus, ut nomen etiam genit. terraeq; dederit, nimis hospita- li aduenarum obliuione patriæ. & c. Ligno color niger. Ad tibiarum captum expetitur. E radice cultellis capulos bre- uesq; alios usus excogitant.

Lotos etia fructu loti arboris significat. Oui. 4. de Pò. eleg. 10.

Nec degustanti lotos amara fuit.

Lotos, Herba. Plin. lib. 13. caput. 17. Est autem eodem nomi- & herba, & in Aegypto caulis in palustrium genere. Re- cedentibus enim aquis Nili riguis, prouenit similis fabæ cau- le folijsq; densa congerie stipatis, breuioribus tantum, gra- uilioribusq; cui fructus in capite papaueri similis incisuris, omniq; alio modo. Intus grana ceu millium, & c.

Lotos] & Lotis, Lotidis & Lotus (λωτος) proprium no- men nymphae Neptuni filie, que Priapum fugiens, in arbo- rem sui nominis uersa est. Ouid. lib. 10. Metam. 20.

Annicolæq; simul salices & aquatica Lotos. Ab hac,

Lotophagi] λωτοφάγοι, populi Africae Minoris. Plinius libro 5. Lotophagorum oram citra Botion in intimo sinu Syrtis maioris statuit: Ptolemaeus inter duas Syrtis Orium uersus, ad Cyniphen fluum. Hero dotus libro 4. ad mino- rem Syrtim ferè, & Sindanes illos, quorum uxoies adeo se Venere iactant, locat. Horum nullus Mele conuenit, tris Botion oram eorum statuenit. Strabo certè libro ultimo, ad minorem Syrtim & insulam eius insignem, cui nomen est

Meninx, Lotophagos habitasse, argumentum esse ait mo- nimenta quaedam, & Vlysis aram, & loton arborem sua- uissimi fructus, à qui his nomen datum est in ea copiosam. Quam Plinius quoque ab Eratosthene Lotophagiten di- ctam esse ait. Hospitales Lotophagos, & appulsi mites fu- isse constat, atq; inde tanta eoru laus. Nam, ut Strabo ex Era- tosthene reuelat, in his litoribus communis Barbaroru mos hospitales pellendi. Silius libro 3. Nimis hospitem dixit, quod uescentes, eius dulcedine adeo capiuntur, ut terram non ni- si inuiti deserant. Hinc illa Odyssæe libro 9. Homeri de so- cijs Vlysis fabula.

Lotus] Nymph. 1 fuit, quam quum amatam Priapus perse- queiret illa fugiens, & deorum auxilium implorans, illo- rum misericordie conuersa est in arborem sui nominis. Vi- de Lotos.

Loxa] (λωξας) Ptolem. 20 libro 2. caput. 3. fluius Britannie Vulgo Eryth.

Lua] Dea quaedam apud ueteres fuit, à luendo expiandoq; no- men sortibus, quae praerat lustrationibus & lustris. Liu. lib. 18. Armorum uis magna tum inter caesa corpora hostium, tum in castris inuenta est. Ea Luæ matri dare se consul di- xit. Annotauit Turnebus.

Lubet] lubuit (ἀρεσκω) per u scripsere ueteres: quod tamen nunc per i scribitur. Vide Libet.

Plautus Persa, 10. 48. — at meo si liceat modo, Sapienter potius faciam quam stultè. s. lubet

Lubere per me tibi p. licere intelligo:

Verum lubere haud liceat, si lubeat mihi. Idem Am- phit. 3. 22. 3. Cic. de Senect. Id ipsum tamè ut lubebit, quoniam.

Magis lubet. Vide Magis.

¶ Lubens, lub. nis, om. gen. (ἀρεσκω) Plaut. Cistell. 2. 10.

— ædopol factum id est. Lubenti animo, fietq;

Lubente me facies. Plaut. Stichos, 8. 20.

Lubentes sunt malo muliebri. Plautus Cistell. 10. 14. id est, dele- dit eos malum inferre, sicut nocere mulieri alicui.

¶ Lubens, pro Lubenter (ἀρεσκω) Plautus Amphit. 5. 15. Terent. Heaut. 4. 5. 15.

Faciam boni tibi aliquid pro ista re, ac lubens. Idem Plaut. Amphit. 5. 5. 6.

Seruam haud illiberalè præbes te, & tibi Lubens bene faxim.

¶ Lubenter, Aduerbiu (ἀρεσκω, ἀρεσκω) id est, lubenti a- nimo. Plaut. Rud. 2. 2. 14. Nam qui dormiunt lubenter, sine lucro & cum malo quiescunt.

Magis lubenter. Vide Magis.

Nimium lubenter. Vide post Nimis.

Lubentius. Plaut. Capt. 4. 10.

Omnes profecto liberi libentius Sumus quam seruimus.

Lubentia] Vide Libet.

¶ Lubido, pen. prod. Lubidinis, f. g. (λωιδία) Vide Libido.

Plaut. Trinum. 13. 20. — lubido est

Obseruare qui agat: rei operam dabo.

Idem Persa, 6. 7. — audacter tibi Si lubido est perdere.

¶ Lubidinitas, pro lubi. line, teste Nonio. Laberius Colace, Lu- bidinitate labitur.

Lubricus] penul. corr. Adiectiuum (δολιχός, δολιχός) Lubricus locus est, in quo neque as in- sistere, nec ingredi, quales sunt herbae persise sanguine: ut apud Virgilium de Nijo, & Homerum de Atace Oilei: aut aliter humectate in marmora lenigata, lapidesq; uel humo- re conferti, terra glaciata. aqua glaciata, pauimenta, cate- traq; huiusmodi, lubrica dicuntur. Et ceterum Valla libro 4.

Cic. 4. Acad. 163. Tum paucis additis uenit ad Soritas, lu- bricum sanè, & periculosum locum.

Semita lubrica canenti cluio. Silius lib. 3. 105.

Terra lubrica. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 11.

Via lubrica tota. Propert. lib. 4. eleg. 4. 10.

Lubricus anguis, Labilis, & qui facile effluit, si comprehendat- tur manibus. Virgil. 5. Aeneid. 17.

Annis lubricus. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 17.

Conchilla lubrica. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 6.

Oculi dicti sunt lubrici eo modo, quo à quibusdam pes lubri- cus, pro eo quod est, in lubrico: ita oculi quasi in lubrico po- siti sunt, ut uix queant consistere. Quale est quum dicimus, Spargo humum floribus: pro eo quod est, Spargo humi flo- res: & Sterno lectum pallio: pro eo quod est, Sterno palli- lecto. Hæc Valla lib. 4. Cicero. 2. de Nat. deor. 213. Sed lubri- cos oculos fecit & mobiles.

Lubrica terga. Virgil. 2. Aeneid. 95. Seruus, Lubricum dici- tur & quod labitur dum tenetur, ut piscis, serpens: & locus in quo labimur, ut,

Et sese opposuit Salio per lubrica surgens.

Ora lubrica tabo. Stat. 9. Thebaid. 15.

Lubricam adolescentiam, inquit Valla, per translationem uo- camus: in qua qui sunt, uelut in glacie faciliè labuntur. Cicero. pro Cælio, 32. Et interdum multas uias adolescentie lubri- cas ostendit, quib. illa insistere, aut ingredi sine casu aliquo, aut prolapsione uix possit.

Vultus nimium lubricus aspici. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Lubricus, Fallax, mobilis. Virgil. 11. Aeneid. 144.

Nequicquam patrias tentasti lubricus artes. Seruus.

Obseruatio lubrica. Quintil. lib. 1. cap. 5. 4.

Spes lubrica. Stat. Achill. 111.

Vmbra lubrica. Ouid. 5. Fast. 95. (194.)

Lubricus assensus, inconstans, non tutus, fragilis. Cic. 4. Acad.

Lubricus locus, per translationem, pro Difficili & incerto. Cicero 1. Officior. 94.

¶ Lubricum, lubrici, penul. corr. Substantiuum, (δολιχός) ut Lubricum iumentum. Tacit. lib. 18.

Paludum lubricum. Tacit. lib. 1.

Angusta & lubrica uiarum. Tacit. lib. 19.

Adolescentie lubricum. Tacit. lib. 14. Vide Adoleo.

Aetatis lubricum. Plinius epistol. 3. lib. 3. ad Hispanum.

Lubricum lingue. Modestinus in l. famosi. ff. ad legem Iul. maies. Nam & persona spectanda est, an potuerit facere, & an antè quid fecerit, & an cogitauerint, & an sanæ mentis fuerint: nec lubricum lingue ad poenam facile tra- hendum est.

¶ Lubricè, pen. corr. Aduerbiu (δολιχός) Dubiè, pericu- losè, Cic. 2. Philip. 71. Et lubricè uersatus in bello est. Ex ue- tusto codice legitur, Reliquorum factorum eius in bello P. L. difficilis sanè est reprehètio & lubrica, uersatus est in bello.

¶ Lubrico, lubricas, penul. corr. (δολιχός) Lubricare, Lubricum reddere. Iuuen. Satyr. 11. 18.

Qui Lacedæmonium pythismate lubricat orbem.

¶ Lubricatus, Arnob. libro 1. aduersus gentes, Lubricatus La- pis & ex oliui unguine ordatus.

Luca] λυκα, Ciuitas Tuscia: à qua Lucenses dicuntur, qui in- ca habitant, uel qui ea orti sunt. Dicta à Lucamone Hetruf- corum rege. De hac Strabo lib. 5.

Luca] Lucæ. Bos luca, dicitur elephas (ἐλεφας) Plinius libro 8. ca. 6. 1. Elephates Italia primùm uidit Pyrrri regis bello, & boues lucas appellauit, in Lucanis uisus. Næuius, Atque prius pariet locusta lucam bouem. Ideo dicti boues, quod nostri maximà quadrupedè, quam haberet, uocarent bouè.

Lucani] penul. prod. (λωκανοι) Populi inter Calabros & A- pulos

pulos siti, & à Samnitibus orti, duce Lucio, ut scribit Plin. libro 3. capit. 5. Eorum regio Lucania, quae nunc Principatus dicitur. In ea est Pestum oppidum, & Elea urbs, Lucania & Petilia metropolis.

Violenta Lucania. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 8. Lucanus, penul. prod. Adiectivum (λucανός) ut, A per Lucanus. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 2.

Iuga Lucana. Silius lib. 8. 114. Mare Lucanus. Stat. 3. Sylu. 2. 17. Pasqua Lucana. Horat. Epod. 1. 6.

Lucanica] Lucanica, penul. corr. (λucανική) Genus sarcininis, porcinis carnibus infarctum, à Lucanis populis primum inventa. Martialis libro 13. 35.

Filia Picena venio lucanica porca. Idem lib. 1. 152. Lucanus] λucανός, Corubensis patria, poeta egregius, Seneca viri grauisimi, & tragoediarum scriptoris nepos. Vide Seneca.

Lucar, ut ait Festus, appellatur es quod ex lucis captatur. Alij lucar erogationem dicunt, quae in lucis fiebat. Et Lucaris pecunia, quae in luco erat data.

Lucaria, lucariorum (λucανική) Festa quae in luco Romani colebant, qui permagnus erat inter viam Salariam & Tyberim, pro eo quod uicti à Gallis fugientes è praetio ibi sese occultauerunt. Festus.

Lucellum] Vide Lucrum. Lucens] Vide Lux.

Lucentia] Citerioris Hispaniae urbs, & Romanorum quondam colonia, ut scribit Pomponius Mela lib. 2. Nunc vulgò Luigent, teste Olluario.

Lucentum] λucεντῶν, Hispaniae Terraconensis oppidum, à superiore diuersum, quod Ptolemaeus lib. 2. cap. 6. statuit super Carthaginem, Occasum uersus. Vulgò Susana.

Luceo] Vide Lux. Luceres] penul. corr. (λucερών) tertia pars suorum populi Romae temporibus Romuli regis. Seruius, Cōstat, primo tres partes fuisse populi Romae, unam Tatientium, à Tito Tatioduce Sabrinorum iam amico post foedera: alteram Ramnetium, à Romulo: tertia Lucerum, quorum secundum Liuium, & nomen & causa in occulto sunt. Varro tamen dicit, Romulum dimicantem contra Titum Tatium à Lucumone, id est, Tuscis auxilia postulasse. Ergo à Lucumone Luceres dicitur. Vide Seruium in illud Virgilij 5. Aeneid. 111.

Tres equitum numero turmae, terminiq; uagatur Duciores, &c. Luceres, prima modò producta, modò correpta. Propert. libro 4. eleg. 1. 7.

Hinc Titiens, Ramnesq; uiri, Luceresq; coloni. Ouid. 3. Fast. 27.

Quinetiam partes totidem Tatienibus ille, Quosq; uocant Ramnes, Luceribusq; dedit.

Luceria] λucερία, est Dauniorum colonia in Apulia, teste Plinio libro 3. capit. 11. Strabo quoq; idem docet libro 6. dicitq; fuisse Luceriae nobile sanum Mineruae.

Arx Luceriae. Lucan. lib. 2. 95. Nobilis Luceria. Horat. 3. Carm. ode 15. 3.

Lucerius] Ardea rex, qui auxilio fuit Romulo contra Tatium. Lucerna, Lucesco] Vide Lux.

Lucettus] dicitur est iupiter, à luce quam prestare hominibus putabatur. sic Iuno Lucetia, quod à lucis causa sit.

Luci, Aduerbium, Lucifer, Lucifuga] Vide Lux.

Lucilius] λucιλίος, Nomen poetae, à luce deductum. Hic Satorum primus inter Latinos promeruit laudem, & apud Neapolim anno aetatis suae quadragesimo sexto defunctus, publico funere elatus fuit. De Lucilio meminit Horatius 1. Serm. Satyr. 4. & 10. 1.

Sapiens Lucilius. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 4. Lucina] penul. prod. dicta est Iuno, quae partui praest, quiddam partum ferat in lucem. Sunt qui à luco deducunt, qui Romae Iunoni sacer est in Exquilij. Plinius libro 16. capit. 44. 1. Ouid. 2. Fast. 90.

Gratia Lucina dedit haec tibi nomina lucus: Aut quia principium tu da lucis habes. Cicero 2. de Natur. deor. 99.

Macrob. libro 7. Saturn. capit. ult. Lucina, quae Luna est, à parientibus inuocatur, quia proprium eius munus est, distendere rimas corporis, & meatibus uiam dare: quod accelerando partui est salutare.

Lucina, Ilihyia, Genialis. Idem. Horat. in Carm. secul. 3. Casta saue Lucina. Virg. 4. eelog. 3.

Pignora Lucina bina fauente dedi. Ouid. epist. 6. 25. Experta labores Lucina. Virg. 4. Georg. 68.

Pati Lucinam. P. uere. Virg. 3. Georg. 12. Parce precor grauidis facilis Lucina puellis. Ouid. 2. Pastor. 91.

Lucinia] lucinia. Vide Lucinia. Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucius] λucιος, Praenomen eius qui primus apud Romanos ita uocatus fuit. Multi autem fuerunt, ut Lucius Porcius Cōsul, Lucius Piso, Lucius Caesar, & alij. A luce hoc nomen dicitur: & à Lucio, Lucilius. Lucius (aut Pompeius Felsus) praenomen est eius, qui oriente luce natus est. Varro de lingua Latina libro 5. Lucij, qui prima luce nascuntur.

Lucrum]

Lucrum] lucri (λucρῶν, χρηματισμός, λυπολό, ὄφρασία) Quae sunt. Terent. Heaut. 4. 4. 25. Ne ille haud scit hoc paulum lucri quantum ei Damni apporret.

Lucrum & que estus. Cic. 5. Tuscul. 13. Capido lucri. Ouid. 3. de Arte, 75. Scabies & contagia lucri. Horat. 1. epist. 12. 3. Studium lucri. Horat. 4. Carm. ode 12. 5. Bonum lucrum. Vide Bonus.

Dulce. Ouid. 1. Fast. 39. Perenne lucrum. Vide Perennis. pendula luca. Ouid. 3. de Arte, 89. Sordidum lucrum. Quintil. lib. 1. capit. 12. 12.

Abvum pere lucrum. Vlpia. in l. j. quarum rerum actio datur, Neq; enim oneratum se hoc nomine potest queri libertus, si lucrum abruptum ex re patroni non fecerit. Lucrum abruptum dicit, quasi praecipit, & praeter spem abactum, ait Budaeus. Legitur & abreptum, & obruptum.

Afflicere luco. Vide Afflicio. Apponere luca. Horat. 1. Carm. ode 9. 3. In luco deputare. Terentius Phorm. 2. 1. 21.

Dare lucrum, uel addere. Cic. 5. Verr. 59. Facere lucrum ex uectigalibus publicis. Cicero 5. Verr. 73. Liguriae luca. Vide Liguria.

Ponere in luco aliquid. Cicero pro Flacco, 31. Renocare ad lucrum. Cic. 1. Philipp. 145. In luco esse. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 14.

Luco esse. Plautus Milit. 10. 80. Cicero 13. Philipp. 377. Quibus utri nostrum ceciderint, luco futurum est.

Lucri est. Prodest Terent. Phorm. 1. 2. 11. Vbi quid mihi lucri est te fallere?

Lucrius, penul. prod. Adiectivum (λucρῶν) Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Lucrius] λucρῶν, Plenum luco. Plinius libro 18. capit. 31. 11. Id pereque lucrosissimum. Idem libro 37. capit. 12. 5. Neque est ulla fraus uitae lucrosior.

Pythias emuncto lucrata Simone talentum. Horatius de Arte, 44. Lucrifacio, lucrifacis, penul. corr. lucrifeci, lucrifactum (λucρῶν) lucrifacere. Idem. Martialis libro 8. 11.

Emit lucernas millibus decem Bassus, Tyrias coloris optimi lucrifecit.

Lucrifacere nomen. Varro 3. de Re rust. capit. 4. 1. Atque adeo non dissimulabo, quod uolo de ornithone primum, quod lucrifecerunt hoc nomen turdi.

Lucrifacere iniuriam. Plinius libro 7. capit. 39. 2. id est, iniuriam impunè committere, & poenam non luere. Budaeus.

Lucrifactus, Participium (λucρῶν) Cicero 5. Verr. 1. 49. Iam uero ab isto omnem illam ex arario pecuniam, quam his oportuit ciuitatibus pro frumento dari, lucrifactam uidetis.

Lucrifacio, λucρῶν uas, Cicero 5. Verr. 91. Quid si ostendo in hac una emptione lucrifieri tritici modios centum?

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucifacere] Catulus (λucρῶν) Romanus ciuis fuit, qui primo Punico bello trecentis nauibus aduersum Puenos profectus, sexcentas eorum naues commeatibus & alijs oneribus impeditas apud Aegates inter Siciliam & Africam deprestit, finemq; bello imposuit: pacem petentibus hac conditione concessit, ut Sicilia, Sardinia, & caeteris insulis intra Italiam Africamq; decederent, Hispania circa Iberum fluitum abstinerent.

Lucra]

Lucratio, Aliud Verbale (Λυκράτιος) Cicero de Fato, 18, Vigila Chryssippe, ne tuam causam, in qua tibi cum Diodoro Valente dialectico magna lucratio est, deseras. Hic per translationem dictum. Liu. 1. bell. Pun. 12. 4. Tetra tibi lucratio erat, ut à lubrica glacie non recipiente uestigiū, &c. Sine aduersario nulla lucratio est. Cic. de Fato, 4. 6.

Lucratus, huius lucratus, penul. prod. (Λυκράτιος) Idem. Plin. libro 32. capit. 2. 1. Quem lucratum eius si forte alius scarus extrinsecus uideat, apprehensa mordicus cauda adiuuare nixus erumpentis. Sic lib. 8. cap. 12. 1. Scit ille imparem sibi lucratum contra nexum.

Lucramen, penul. prod. lucraminis, n. g. (Λυκράτιος) Idem. Virgil. 8. Aeneid. 7. Remo ut lucramen abesset.

Miserum lucramen. Valer. 2. Argonaut. 4. 7.

Lucra, sine Lucratio (Λυκράτιος) Vnus ex quinque ludis antiquorum, quo alius alium prosternere in terram nititur.

Lucius, Lucuosus] Vide Lugeo.

Lucubro] lucubras, penul. cor. (Λυκράτιος) Lucubrare, Aliquid nocte ad lucernam componere. Liu. lib. 1. ab Urbe, 2. 5. Sed nocte serua deditam lanæ inter lucubrantem ancillas in medio adium sedentem inueniunt. De Lucretia. Cicero in Parad. 5. Accipies igitur hoc paruum opusculum, lucubratum his iam contractioribus noctibus.

Lucubrata nox, Quam lucubrando transegimus. Martial. libro 4. 4. 5.

Lucubratio, lucubrationis (Λυκράτιος) Colum. libro 11. capit. 2. 9. Item ad lucubrationem uestertimam palos decem, uel ruidicas quinque, conficere, totidemque per antelucanam lucubrationem. Cicero 1. de Nat. deor. 130. Nam ista que uos dicitis, sunt tota commentitia, uix digna lucubratione anticularum.

Ad lucubrationem conficere aliquid. Colum. libro 11. capite 2. 70.

Per lucubrationem ferramenta acere. Colum. libro 11. capit. 2. 71.

Lucubratoriam lecticulum (Λυκράτιος) Tranquillus appellat in Augusto, cap. 78. in qua lucubrare solebat Augustus.

Luculentus] Vide Lux.

Lucullus] Λυκουλός, Cognomen fuit Liciniorum. Hoc cognomen gessit Pa. Licinius Lucullus, qui Lucullum facile fuit clarissimus. Hic quæstor in Asiam profectus est, & ibi per multos annos admirabili cum laude prouincia præfuit. deinde factus Prætor, eod rediens, eam iustissime rexit. Aduersus Mithridatem missus, collegam suum Cottam Chalcedone obfessum liberauit. Cyzicon obsidione soluit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit; eumque regno suo Ponto expulit: quem rursus cum Tigraue rege Armenia subueniente, magna felicitate superauit. Hic (ut refert Aibeneus) quum Romam post expeditionem Ponticam redisset; ad uitam sumptuosam & elegantem se coniecit. tantam enim opes sibi parauerat, ut ædibus & Prætorij extructis, horatis & canationibus amensissimis, incredibilique sumptu paratis, & bibliotheca insigni utriusque lingue libris repleta, atque omnibus obuia & patienti, opes bello quasitas editerere non potuerit: quum interim quotidiano epularum apparatus in prouerbium penè uenerit. Meminit huius Dio lib. 35. Velleius lib. 2. Flor. lib. 3. cap. 5. Eutrop. libro 6. Plutar. in uita Appia, in Mithridaticis.

Luculleus, Adiectiuum (Λυκουλός) Plinius libro 36. capit. 6. 6. Post hunc Lepidum ferme quadriennio, L. Lucullus Consul fuit, qui nomen (ut apparet ex re) Luculleo marmore dedit, admodum delectatus illo, primusque Romam inuexit.

Lucumo] penul. cor. (Λυκουλός) Proprium uiri nomen, quo lucumones appellati. Varro, Dimicantem Romulum contra T. Tatium à Lucumonibus, id est, Tusci auxilia pmississe.

Lucumo, pro stulto & furioso. Auson. ad Theonem, Anticyramque bibas Samij lucumonis acumen. Nam insani se purgabant elleboro. Hæc uox à Pompeio etiam obseruata est, ait enim, Lucumones quidam homines ob insaniã didi, quod loca, ad que uenissent, infesta facerent.

Lucus] Edulij genus quoddam, ueteribus usitatum. Varro apud Nonium,

Ac nulla ambrosia ac nectar, non alia sardæ, Panis penma lucus, cibus qui purissimus multo est.

Lucunculus] Diminutium à Lucus, edulij quoque siue potius panisij sciti genus. Apuleius, Hic panes crucula, lucunculos, hamos, lacertudos, plura scitamenta mellita Afranius;

Pistori cur non, cur non scribitario, Vtmittat fratris filio lucunculos? ex Turnebo.

Lucus] luci, m. g. (Λυκουλός) Nemus arboribus densum. Dicitur lucus per antiphrasim, eo quod non luceat: quoniam quum nulle illic arbores propter religionem caderent, opacis, & sine luce erat. Valla, Lucus nequaquam cædus est: quum potius manu constus religiosusque, atque uel alicui deo, uel alicuius hominis cineribus consecratus. Ideoque aut circa delubra numinum, aut circa sepulchra uirorum positus est. Hæstius Valla libro 4. Cicero pro Milone, 64. Vos enim Albani tumuli, atque luci, nos inquam imploro atque obtestor. Et 1. de Diuin. 163, Lucus Vestæ. Virg. 1. Aeneid. 89.

Lucus in urbe fuit media Letissimus umbra. Vbi Seruius, Vbi uenitque Virgilius Lucum ponit, sequitur etiam consecratio. Idem 6. Aeneid. 135.

Nulli certa domus: lucis habitamus opacis. Dicitur enim heroum anima lucos tenere.

Lucus autem dicitur, quod non luceat: non quod sint ibi lucina, causa religionis, ut quidam uolunt. Meminit Quintilianus lib. 1. cap. 6.

Senium uenerabile lucorum. Stat. 1. Sylu. 3. 8.

Alti luci. Virg. 8. eclog. 18.

Calligatis nigra formidine lucus. Virg. 4. Georg. 9. 4.

Desertis cessant sacraria lucis. Propert. lib. 3. eleg. 13. 10.

Inaccessi luci. Virg. 7. Aeneid. 3.

Ingens lucus. Virg. 7. Aeneid. 12. 6.

Pios errare per lucos. Horat. 3. Carm. ode 4. 2.

Prænuhilus lucus densa arbore. Ouid. 3. Amor. eleg. 12. 1.

Sacri luci. Virg. 5. Aeneid. 15. 2.

Sacrati. Virg. 7. Aeneid. 15. 6.

Sancti. Ouid. 15. Metam. 159.

Silentes. Virg. 1. Georg. 9. 6.

Sonantes. Virg. 10. eclog. 12.

Steriles. Stat. 2. Thebaid. 3.

Viridis lucus. Virgilius 7. Aeneid. 160. & Stat. 5. Theb. 31.

Lucus] Augusti (Λυκουλός) Ptolemeo libro 2. capite 6. alio nomine Oluca; Hispanie Tarraconensis urbs: Luugo uulgo. Olucense episcopium, Aras Sextianas, Plinius Augusti turrim Mela nominat. Lucus Ferontie, Tuscorum colonia, auctore Ptolemeo lib. 3. cap. 1. Bientina hodie. Lucus item Ferontie: promontorium est Hetrurie, eidem Ptolemeo uulgo Petra sancta.

Vmbrosi luci. Horat. 1. Carm. ode 4. 3.

Lucuus] Adiectiuum antiquum, auctore Nonio. Varro apud Prætor lib. 2.

Ac nulla ambrosia, ac nectar, non alia, sardæ

Panis penma

Panis penma lucus cibus, qui purissimus multo est. Vide Nonium

Ludia, Ludibrium, Ludicus, Ludifico, Ludius, Ludus] Vide Ludus.

Ludas] ludi, mascul. g. (Λυδία) Dicitur in facta, locus in uerbo: ait Valla, ut Ludus pile, uel iesseram, uel ialarum. Cic. 3. de Orat. 33.

Campesbris ludus. Vide Campus.

Consimilis ludus. Vide Consimilis.

Tempus ueris concedere ludum. Horat. 2. epist. 2. 2. 9.

Dare alicui operam ludo & delicia dabo. Id est, tecum ludam, & delicias faciam.

Ducere noctem ludo. Virg. 3. Georg. 7. 6.

Gaudens ludis. Horat. 1. epist. 7. 12.

Ludus genuit trepidum certamen, & iram. Horatius 1. epist. 20. 10.

Incidere ludum. Horat. 1. epist. 14. 7. Hoc est, abrumperè, de-

sinere ludere.

In mi ludo prohibere animos. Virg. 4. Georg. 2. 1. Vide Inanis.

Ludus, in singulari, de priuatis, & de exercitatione gymnastica dicitur, quum multorum conuentus ab uno eruditur præceptore. Afronius,

Omnem scholam ludum dixere Romani.

Ludus, in plurali, pro loco sumitur in quo quis exercetur doceturque. Sic dicitur Ludum palestre, ludum pile, ludum gladiatorum, ludum masticum, ludum literarium.

Ludus gladiatorius, Schola in qua gladiatoria arti dabatur opera. Sueton. in Cæsare, Formam qua ludum gladiatorum erat edificaturus, considerauit. Ludos tamen gladiatorios (inquit Valla) frequentius, quam ludum dicimus, quando unum pluræque paria gladiatorum ad spectaculum pugnatu- rum producantur.

Ludus grammatices. Cic. 3. de Orat. 36. Hoc in ludo non præcipitur, faciles enim cause ad pueros deferuntur. Et statim post, Hæc est in ludo causaturum ferè formula. De Grammatices ludo.

Ludus literarum. Plinius libro 9. capit. 8, de delphinis, Pueri, ex Balneo Puteolos itantem in ludum literarum. Linus 6. ab Urbe, 11. 8.

Publicus ludus urbis. Horat. 4. Carm. ode 2. 9.

Antiquus ludus. Horat. 1. epist. 1. 1.

Longo ludo fatigatus. Horat. 1. Carm. ode 2. 8.

Ludus literarius, Schola, in qua pueri literis dant operam. Quintil. libro 1. capit. 4. 20. Literarij penè ista sunt ludi, & triuialis scientie. Vide Litera.

Ludus discendi, non lusonis. Cicero ad Quintum frat. lib. 3. 20. 8.

Ludus & pueritie disciplina. Cic. pro leg. M. mil. 19.

Ludum aperire, pro Ludum igilstrum agere. Cicero ad Petum, libro 9. 18. 2.

Ludus est, illa perdisserè. Cicero. 1. de Fin. 4. 1. & 2. de Orat. 39.

Omniun caterarum rerum oratio, mihi crede, lusis est homini non hebeti.

Ludus, pro ioco accipitur quandoque. Terent. Eunuch. 2. 3. 8.

— qui si occiperit amare, ludum iocumque

— Dices fuisse illum alterum, prout huius rabies que dabit.

Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 6.

Sed tamen anoto queramus seria ludo.

Iocus ludus. Lucret. lib. 4. 118.

Seria uertere ludo. Horat. de Arte poetica, 4. 6.

Adhibere ludos. Vide Adhibeo.

Ludos redere alicui. Terent. And. 3. 1. 2. 1.

Ecere ludos. Lucret. lib. 4. 169. Terent. Phorm. 5. 8. 52.

— ob tunc is eras d. ut ludos facit.

Ludos aliquem facere, pro Irridere. Plaut. Capt. 11. 49,

Vi seletus, Aegio nunc is te ludos facit. Idem Bacchid. 2. 2. 14.

Novi iam ludum. Plaut. Amphit. 15. 52. Vide Nofco.

Operam ludos facere, Perdere operam. Plaut. Rud. 2. 1. 9.

Dare ludum amoris est, indulgere amoris. Horatius 3. Carm. ode 12. 1.

Ludus & iocus, prore abiecta, ac parui precij, que meritò committi, ac ludibrio haberi possit. Catul. epigr. de Acme,

Iocum me putat esse mœcha turpis. Cicero pro Flacco,

cum fidem auctoritatemque eriperet testimonijs Græcorum,

usus collatione Romanorum hominum, Nam inquit, illos

idem putatis & quibus iusurandum, iocus est: testimonium,

ludus: existimatio uestra, tenebre. Liu. Decad. 3. li. 8. in orat.

Fabij Max. aduersus P. Scipionem, res ipsius gestas in Hispania

conterentis atque eleuantis, Ne tibi P. Corneli, cum ex

alto Africam conspexeris, ludus & iocus fuisse Hispanie

tue uidebuntur.

Ludo, Ablatiuus, Per ludum. Virgil. 5. Aeneid. 13. 5.

Qui ludo indutus belli simulacra ciebat. Seruius.

Ludus, Cantilena. Virgil. 7. eclog. 4.

Posthabui tamen illorum mea seria ludo. Seruius.

Casus ludi. Claud. 3. de raptu Proserpine, 4. 2.

Ludi, in plurali, Spectacula publica significant. Cic. in Verrè,

Inter binos ludos.

Apollinares ludi. Cicero in Verè.

Cereales ludi. Vide Ceres.

Celebres ludi. Ouid. 1. de Arte, 2. 8.

Viles ludi. Horat. 2. Sermo. Satyr. 10. 15.

Apparere ludos magnificentissimos. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 3. 2. 4. 7.

Celebrare dies festos ludorum. Cic. pro Archi.

Committere ludos, idem quod Celebrare. Cicero ad Quintum fratrem, lib. 3. 20. 1.

Condecorare ludos. Vide Condecoro.

Edere ludos. Tacit. lib. 1.

Facere ludos, pro Edere. Plin. lib. 7. cap. 4. 8.

Facere ludos Apollini. Cic. de claris Oratorib. 3. 8.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere sacros celebri certamine ludos. Ouid. 1. Metam. 90.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Instituere ludos. Quintil. lib. 3. cap. 8. 19.

Lusio pile. Cic. 1. de Orat. 37.
 Ludius, ludij, m. g. (ὀνομαστικός) Histrio. Cic. de Arusp. res-
 pson. 20. Quum ille seruorum & ludiorum multitudini,
 & c. Ouid. 1. de Arte, 23.
 Ludius equatam ter pede pulsat humum. Legitur &
 Lydius.
 Ludij, inquit Dionysius Halicarnassensis, adolefcentes erant, tu-
 niculas induti insignes, galeati, & ensiferi, peltatiq; qui
 omnibus circensibus & theatralibus pompis in uersum in-
 cedebant, ipsius uelut pompe duces Salij similes: ludij ex eo
 uocati, quod à Lydis id genus ludicri inuentum uideretur.
 Siqui igitur eorum essent grandiuulsi, & iam uescitipes,
 uellebantur, glabriq; reddebantur. Plautus,
 Glabronem reddes quam uolus ludius est. Vide &
 Nonium.
 Ludio, ludionis, m. g. Idem (ὀνομαστικός) Liu. 7. ab Vrbe, 6,
 Ludiones ex Hetruria acciti ad tibicinis modos saltantes.
 Idem 9. bel. Maced. 23. Et conuiuialia ludionum oblectamē-
 ta addita epulis.
 Ludia, ludie (ὀνομαστικός) Mulier artes ludicras exercens, aut
 uxor uel amica ludij. Hinc Iuuenal. Satyr. 6. Hippiani, que
 relicto marito gladiatorem in Aegyptum secuti est, uocat
 Ludiam,
 Qua tamen exarsit forma? qua capta iuuenta est
 Hippias quid uidit, propter quod Ludia dici
 Sustinuit. Mart. lib. 5. 25,
 Hermes cura, laborq; ludiarum. Martianus Capella,
 Ludiam quandam Gaditanam, saltantem uidimus semi-
 cinctam.
 Ludimagister, γυμνασιάρχης, Qui præest ludo literario. Ci-
 cero 1. de Nat. deorum, 98. Sed quum agellus cum non sta-
 tis aleret, ut opinor, ludimagister fuit. Apud eundem in Di-
 uinatione legitur, Magister ludi nescio quis. Magistri ludi
 di, inquit Asconius, dicuntur, qui primas literas docent. Va-
 ler. Max. libro 7. capit. ult. Magister ludi factus ex Tyranno.
 De Dionysio loquitur.
 Ludibundus, ludibundi, Adiectiuum (ἀδύβουνος) Dicitur lu-
 dens. Cicero 5. Verr. 132. Quia multos per se & per alios
 multa ludibundos, libidinose apud Verrem effecisse uidit.
 Idem 3. de Oratore, 121. Tum ad te ludibunda doctē & de-
 licatē detulit.
 Ludo, ludis, ludi, ludum (ἀδύβουνος) Ludere, Plin.
 epist. 11. 4. Vi parce custoditeq; ludebat.
 Exultim ludit uelut equo trimo. Horat. 3. Carm. ode 11. 2.
 Ludere, cum accusatiuo. Sueton. in Augusto, cap. 71. Aliquan-
 do ut uincat, ludit asidue aleam.
 Ludere ludum. Terent. Eunuch. 3. 5. 38.
 — quia consimilem luserat
 Tam olim ille ludum, impendio magis animus gaude-
 bat mihi.
 Insolentem ludum ludere. Horat. 3. Carm. ode 29. 10.
 Ludere operam, Perdere operam. Frustra laborare. Plaut.
 Pseudolo, 5. 13. 4.
 In pertusum ingerimus dicta dolium, operam ludimus.
 Ludere operam in re aliqua. Terent. Phorm. 2. 2. 18.
 Quia enim in illis fructus est, in illis opera luditur. Vbi
 Donatus, Luditur opera: exercetur, an illuditur, id est, fru-
 stratur.
 Ludere otium. Martialis. lib. 3. 25.
 Ludere par impar. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 50.
 Ludunt mea uerba: pro inaniter iactantur, in cassum uolant, &
 tanquam ludibria sunt. Proper. lib. 2. eleg. 34. 5.
 Ludere, cum ablatiuo. Terent. Adelph. 4. 7. 21,
 Ita uita est hominum, quasi quum ludas tesseris. Cicero

de Rato, 50. & 2. Philipp. 70.
 Ludere pile. Cic. 5. Tusc. 8. 4.
 Ludere ludo. Plaut. Mostel. 16. 36.
 Artes quibus alea luditur. Ouid. 2. Trist. 9. 4.
 Luditur alea pernox. Iuuenal. Satyr. 8. 1.
 Ludere in numeru; Saltare ad modum rhythmi & cantione,
 ut ait Seruius. Virgil. 6. eclog. 6.
 In chori specie ludere. Ouid. 3. Metam. 137.
 Ludendo saepe paratur amor. Ouid. 3. de Arte, 74.
 Agni satiati ludunt. Lucret. lib. 2. 65.
 Pecus omne ludit campo. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.
 Ludit piscis in aqua. Terent. Adelph. 3. 3. 23.
 Congruum istum maximum in aqua finito ludere paulu-
 sperid est, moueri, ut interpretatur Seruius, Sic, Virg. 8.
 Aeneid. 12. 7.
 — geminos huic hubera circum
 Ludere pendentes pueros.
 Ludere, locari, & irridere, siue scurriliter & leuiter loqui, uel
 deludere alterum, siue eludere, ut ait Valla. Terentius
 And. 4. 5. 48.
 Hic ille est, non te credus Dauum ludere. Cicero. 3. de Nat.
 deor. 3. Quum uero deos nihil agere, nihil curare confirmat,
 membrisq; huminis esse præditos, sed eorum membrorum
 usum nullum habere, ludere uidetur.
 Arbitrio ludat amica suo. Ouid. 1. de Remed. amor. 76.
 Ludere sanguine hominis in conuiuio. Liu. 9. bel. Maced. 181.
 Ludere, decipere. Virg. 1. Aeneid. 72.
 — uana spe lusi amantem. Cic. 1. Tusc. 133. In utroq; eandē
 habuit fortuna potestatem, sed lusa in altero est.
 Actem oculorum ludere. Vide Actes.
 Pater luditur arte. Ouid. 3. de Arte, 67.
 Ludere dolis aliquē, Dolo circumuēre. Terent. Eunuch. 2. 3. 94.
 Imaginibus falsis ludere aliquem. Virg. 1. Aeneid. 83.
 Ludere, Canere, Pulsare. Gellius, is optime ludere à magistro
 eius didicerat.
 Ludere, Versibus scribere, sed non nisi in opusculis ferē, qualia
 sunt epigramata: & huiusmodi opuscula, lusum dicuntur,
 Virgil. 1. eclog. 2.
 Ludere quæ uellem calamo permisit agresti. Idem 4.
 Georg. 113.
 Carmina qui lusi pastorum. Horat. 1. Carm. ode. 32. 4.
 Postinus siquid uacui sub umbra Lusimus tecum.
 Leta & iuuenilia lusi. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 2.
 Musa tua lusi. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 6.
 Modis bucolicis luserat. Ouid. 2. Trist. 108. de Virgilio.
 Versu ludere. Virg. 6. eclog. 1.
 Versus ludens. Ouid. ad Pisonem, 33.
 Lusum, lusu (ἀδύβουνος) Supina, ut Lusum ire. Horat. 1.
 Seru. Satyr. 5. 10.
 Lusum ut Meccenas, dormitum ego, Virgiliusq;
 Ludens Participium (ἀδύβουνος) ut
 Pueri ludentes. Horat. 1. epist. 1. 12.
 Lusum, Participium (ἀδύβουνος) Deceptus. Cicero 2. de Fin. 3.
 Sed & illum quem nominauit, & ceteros Sophistas, ut &
 Platone intelligi potest, lusus uidemus à Socrate.
 Lusus equis nunc est, leuibz nunc luditur armis. Ouid. 3. Tri-
 stium, eleg. 12. 4.
 Lusito, lusitas, penul. corr. (ἀδύβουνος) lusitare, Frequenta-
 tiuum. Plaut. Capt. 19. 6,
 Nam ubi illō adueni, quasi patritijs pueris, aut mo-
 nedule,
 Aut anates, aut cothurnices dantur quibuscumq; lusitent.
 Lusor, lusoris (ἀδύβουνος) Qui ludit, aut decipit.
 Plaut. Amphit. 8. 60.

Quid

Quid enim censet, te ut deludam contra lusorem meum.
 Lusor amorum. Ouidius 4. Tristium, eleg. 9. 1. id est, scri-
 ptor.
 Lusorius, Adiectiuum (ἀδύβουνος) Quod ad ludum spectat:
 ut Tabula lusoria, qua tesseris luditur. Plinius libro 17. ca-
 pite 56. 15. Lusoriam pilam Pythus inuenit. Idem libro 37.
 capite 2. 1. Transfuit aluenum cum tesseris lusorium ē gem-
 mis duabus.
 Lusoria simulatio, pro Innocentijs, apud Senec. 2. Natu. quest. 2.
 Lusorium nomen, pro Fictio & ementio. Seneca lib. 5. de Bea-
 nefic. cap. 8.
 Lusoria questio, uel que ludo fit, uel de ludo tractat. Plinius
 lib. 7. cap. 53. 2.
 Lusorium spectaculum, Inane & ridiculum. Seneca epi-
 stol. 81.
 Ludifico, ludificas, penultima correpta (ἀδύβουνος) ludi-
 ficare, Adiectiuum & Ludificor ludificaris, Deponens,
 Deridere, per iocum & ludum fallere. Terentius Eunu-
 cho, 4. 4. 50,
 Tu me hic etiam nebulo ludificabere? Plau. Amph. 7. 27,
 — iam Sequere sis, herum qui ludificas dictis deli-
 rantibus.
 Ludificor Passiuum Lucret. lib. 43,
 Ut puerorum aetas improvida ludificetur. Plautus Ca-
 pt. 8. 30,
 Nunc redeo inde, quum me tibi uideo ludificari. Cic.
 pro Rosc. Amer. 33. Quia enim aliquid habeat quod possit
 criminosē ac suspectosē dicere, a parte ludificari & calum-
 nari sciens uideatur.
 Impune aliquem ludificari. Tacit. lib. 3.
 Ludificari locationem. Liu. 9. bel. Maced. 184.
 Ludificari mala alicuius: id est, quasi per ludibrium uexare.
 Plin. iunior epist. 20. lib. 7. ad Cornelium Tacitum.
 Ludificans, penultima correpta, Participium (ἀδύβουνος)
 Silius lib. 7. 43,
 — sicci struulabant sanguinis enses
 Ludificante duces. Proba.
 Ludificatus, penultima producta, Participium (ἀδύβουνος)
 Silius lib. 7. 30,
 — leuibz flexo per deuta gyris Ludificatus equo.
 Ludificatus est patrem aurum: hoc est, Per fallaciam aurum
 abstulit. Plaut. Bacchid. 9. 2. 8.
 Ludificatus, Passiuum (ἀδύβουνος) Salust. in Iugurtha, Liu-
 didicari inerto pralio.
 Ludificatio, Verbale (ἀδύβουνος) Cic. pro Sestio, 64. Sed
 tamen actum nihil nisi de me, quum omni mora, ludificatio-
 ne calumnia, Senatus auctoritas impediretur. Liu. 2. bel.
 Pun. 81.
 Ludificabilis, & hoc ludificabile, pen. corr. (ἀδύβουνος)
 Ludificabiles ludi. Plaut. Casin. 18. 3.
 Ludibrium, ludibrij (ἐπιμαζεύματα) Res uana & deri-
 denda. Virg. 6. Aen. 15,
 — folijs tantum ne nomina manda,
 Ne turbat uolent rapidis ludibria uentis.
 Cic. in Parado. 9. ille hæc ludibria fortune ne sua quidem pu-
 tauit, que nos appellamus etiam bona.
 Fodissima ludibria. Quint. lib. 1. cap. 6. 21.
 Obnoxios ludibrijs. Vide Obnoxios.
 Proculcare, ac ludibrio sibi habere aliquid. Lucret. lib. 5. 2. 48.
 Haberi ludibrio, Derideri. Terent. Hecyra, 4. 1. 11.
 Ludibrio esse alicui, Falli uel irrideri ab aliquo. Cic. ad Brutum,
 epist. 2. 2. Nec pati sceleratissimo hosti ludibrio esse imperit
 pop. Rom. Sic, 7. Verr. 78. Ludibrio esse nobis gloriam.
 Vertere in ludibria. Tacit. lib. 12.
 Thesauri pars 2.

Ludibrio Lesum iri. Metellus ad Ciceronem, lib. 5. 1. 1.
 Ludibriosus, penultima producta, Adiectiuum. Firmic. lib.
 1. cap. 3. Platonem cum illis animi uirtutibus uendit fuit,
 & illam diuini animi disciplinam tyrannicis crudelitibus,
 ac ludibrosis Dionysij potestatibus tradidit.
 Ludicrum, ludicri, pen. corr. Substantiuum (ἀδύβουνος) Non
 modo ludos histrionicos & scenicos significat, sed quocunq;
 que opus lusorium & iocularē. Liu. 1. ab Vrbe, 17. Et quum
 is crescente in dies grege iuuenum, seria ac iocos celebraret
 iam tum Palatio monte Luperca hoc fuisse Ludicrum fe-
 runt, & à Palatio urbe Arcadia Palantium, demde Pala-
 tinum montem appellarunt. Ibidem, 161. Ludicrum fuit ea
 qui pugilesq; ex Hetruria maxime acciti.
 Celebrare ludicrum. Liu. 7. bell. Pun.
 Ludicrus, uel Ludicer, ludicra, ludicrum, penultima corre-
 pta (ἀδύβουνος) Iocularius, lusorius, leuis. Virgilius 12.
 Aen. 153,
 — nec enim leuia, aut ludicra petuntur Præmia.
 Ars ludicra. Colum. in Præf. lib. 1. Sine ludicris artibus. Quint.
 lib. 3. cap. 6. 14.
 Artem facere ludicram. Plaut. Aul. 23. 3,
 Continuo meum cor cepit artem facere ludicram, id
 est, subsilire.
 Certamen ludicrum. Seneca Agamem. 13. 4.
 Res ludicra. Hor. 2. epist. 1. 36.
 Ludicra subtilitas. Gell. lib. 6. cap. 13.
 Ludicre tibi, Quibus luditur. Plin. lib. 16. cap. 36. 13.
 In proverbijs ludicrum uertere. Plin. lib. 3. cap. 11. 8.
 Luētinum] δὲ ἑστὶν ἡ Britannie ἰνσὺλα ὕρβς, Ptolemæo
 teste, lib. 2. cap. 3. Vulgò Prouenland.
 Lues] λυῖς, f. g. (λύσις) Valla, Lues & pestis hoc differunt,
 quo genus & species. Nam quæ in urbe aut in agro fit, & a
 liudæ genus morbi fuit, siue solos homines, siue sola pecora
 ra, siue utrosq; corripit, lues dicitur. Interdum etiam si
 arboris & fata. Pestis uero aut citò occidit, aut citò ab
 eo quem inuadit, quæ eadem dicitur pestilentia. Nonnunquã
 tamen pro lue ponitur: atq; ad animi uitium se prætransfer-
 tur. Hactenus Valla lib. 4. Cic. de Arusp. resp. 21. Ut eos lu-
 dos hæc lues impura pollueret.
 Lues à Luando dicta, ut nonnullis placet. Festus, Lues est dilu-
 ens usq; ad nihil. Tractum à Græco λυσις.
 Morbi lues. Claud. de bello Gildon. 8.
 Demissa celo lues. Stat. 11. Theb. 55.
 Dira lues. Ouid. 7. Metam. 106.
 Grauem populis luem sparsura pestis. Senec. Thyeste. 1. 18.
 Miseranda lues uenit arboribus satisq;. Virgilius 3. Aeneid.
 dos, 28.
 Pestimam luem abolere ferro. Senec. Medea, 4. 1. Luem uocat
 Medeam.
 Violenta lues. Valer. 5. Argon. 4.
 Lugdunum] Lugduni, pen. pro. (Λύδων) ciuitas Gallie
 apud Aquitaniam, quam Plancus, quum Galliam comatam
 regeret, tradidit condidisse. In ea flumij Araris & Rhoda-
 nus. Hæc una cum tota regione, Senecæ temporibus fatali i-
 gne exusta est. Vide Strab. lib. 4.
 Lugdunum dictum, quod in monte olim situm erat; tanquam
 Lucij montis: quum ipsam urbem à L. Munatio Planco condi-
 tam fuisse, multi censeant. Antiquis enim Gallis Dinnū esse
 significabat, & hodie etiam quibusdam in Gallia locis, agge-
 rem denotat. Turnebus.
 Lugeo] luges, luxi, luctum (λύσις) non uero, γέσις, ὀφθαλμοί,
 ὀδύρομαι, ὀφθαλμοί) lugere, in luctu esse. A Lugo derivari
 dicit Sponius: quod a luctus, uel a luctu uelut. Cic. 3. Tusc.
 118. Quia qui non putant lugendum, hinc &
 pp Luxere

Luxere matres Ilie. Horat. Epod. 17. 3.
 Fratrem lugebat ademptum. Ouid. 11. Metam. 55.
 Lugere Remp. Casum & fortunam Reip. condolere. Cicero ad Curium. lib. 7. 29. 5.
 Lugere vitam hominum. Cic. 1. Tusc. 130.
 Luxi. Ouid. 11. Metam. 10.
 — postius de frondibus arbor
 Tonja comas luxit. De Orpheo.
 Luxi, pro Luxisti. Catul. de coma Berenicis, epigr. 61. 5.
 At tu non ortum luxi deserta cubile, &c.
 Vita lugenda. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 8.
 ¶ Lugetur, impersonale (λυγνύμαι) Catul. in Egnat. 37. 1.
 — seu pij ad rogum filij
 Lugetur, orba quum fiet unicum mater.
 ¶ Lugens, Participium (λυγνύων) ut, Solator lugentium. Stat. 5. Sylu. 5. 8.
 ¶ Luctus, huius luctus (λυγνύω, ὄδυρος, ὄδυρος) Valla. Luctus est dolor, qui exterius proditur uultu ipso, atq; aspectu. Sepe ipse habitus uultus, atque uestis, luctus est. Unde secundo bello Punico, post cladē illam Cannensem censuerunt r. c. ne femine ultra triginta dies in luctu essent: non uidelicet ne in dolore (non enim imperare dolori possumus) sed in illo lugubri habitu. Haetenus Valla lib. 4. Cic. 4. Tusc. 29. Luctus aegritudo ex eius qui charus fuerit, interitū acerbo.
 Squalor & luctus. Cic. pro Plancio, 17.
 Fessa luctuq; uiaq;. Ouid. 14. Metam. 85. de Canente Nymphā.
 Alter luctus. Seneca Herc. fur. 9. 16.
 Coaceruati luctus. Ouid. 8. Metam. 98.
 Crudelis ubiq; luctus. Virg. 2. Aen. 7. 4.
 Grauis. Seneca Octau. 2. 3.
 Ingens. Virg. 6. Aen. 17. 4.
 Miser. Valer. 3. Argon. 1. 49.
 Impudens. Vide Impudens.
 Leuior. Ouid. 1. Metam. 132.
 Tristis. Cic. pro Plancio, 60.
 Abstergere luctum. Cic. 3. Tusc. 73. Vide Abstergo.
 Absumi luctu uerti. Vide Abstumo.
 Accensa luctu phalanx. Virg. 12. Aen. 56.
 Afficere luctu. Cic. in Piso. 5.
 Attenuare luctum alicuius. Ouid. ad Liuiam, 69.
 Auertam luctus, & tristia damna uetabo. Stat. 3. Sylu. 1. 35.
 Cepit ciuitatem luctus. Vide Capio.
 Dare animum in luctus. Ouid. 2. Metam. 76.
 Excidit omnis luctus. Ouid. 8. Metam. 90.
 Extendere luctus in eum eternum. Ouidius 1. Metamorphos. 133.
 Externare aliquem a siduis luctibus. Catull. Argon. 59. 14. Vide Externo.
 Incidere in maximos luctus. Cic. 1. Offic. 47.
 Inferere cogitationem aliquam luctibus. Quintilianus in Proem. lib. 6. 12.
 Minuere luctus. Ouid. 15. Metam. 128.
 Diuerso interea miscentur moenia luctu. Virg. 1. Aeneid. 60.
 Mordent luctus, lachrymasq;. Seneca Troade, 11. 1.
 Luctum operire, Mœrorem & tristitiam dissimulare, & celare. Plin. epist. 16. lib. 3.
 Permouere luctu. Quint. lib. 2. cap. 10. 6.
 Precipitare luctus. Lucan. lib. 5. 159. hoc est, ante tempus accerere suos luctus.
 Miser, luctu peditus. Cic. pro Rosc. Amer. 13.
 Renouatq; luctus & metus misere mihi. Senec. Octau. 4. 5. Ibi dem, 5. 10. Renouare luctus parē cum fletu pios.

Amari luctus renouantur admodum. Ouidius 14. Metamorphos. 93.
 Satia meo tua pectora luctu. Ouid. 6. Metam. 57.
 Acerbo luctu succensus. Valer. 3. Argon. 118.
 Esse in maximis luctibus. Cic. 3. Offic. 127.
 Aeterno tabescere luctu. Lucret. lib. 3. 187.
 Muliebrem tollite luctum. Hor. Epod. 16. 8.
 Vanescit luctus. Catul. Argon. 59. 40.
 Vocare in luctum, hoc est, dolorem & mœrorem excitare. Cic. ad Att. lib. 3. 47. 4.
 Luctus, lucti, apud antiquos declinabatur. Aetium, Cesso hinc ire, & rapere lucti nestem in lecto coniugis?
 ¶ Luctificus, penultima correpta, Adiectiuum (λυγνύω, ὄδυρος) Cic. 2. Tusc. 45.
 Luctifica clades nostro infixā est corpori. Ex Aeschilo.
 Clangores luctifici. Stat. 10. Theb. 110.
 Iubar luctificum. Valer. lib. 3. Argon. 59.
 Luctificus Titan. Lucan. lib. 7. 1.
 Verba luctifica. Seneca Theb. 1. 27.
 ¶ Luctifer, pen. corr. Adiect. (λυγνύω, ὄδυρος) Qui luctum fert uel nunciat. Seneca Herc. fur. 6. 14.
 Hic uultur, illic luctifer bubo gemit.
 Fax luctifera. Seneca Medea. 10. 21.
 ¶ Luctifonus, pen. corr. Adiect. (λυγνύω) Ouid. 1. Metamorph. 147. de Io mutata in uaccam,
 Et gemitu, & lachrymis, & luctifono mugitu
 Cum Ioue uisa queri est, finemq; orare malorum.
 ¶ Luctuosus, pen. prod. Adiect. (λυγνύω, ὄδυρος) Luctu plenum. Cic. ad Att. 3. 60. 3. Non deseram, neq; optimi atq; unici fratris miseris at luctuosas preces, nec, &c. Sic, 2. de Diu. 119. Luctuosa res.
 Luctuosum bellum. Salust. Virorum more pugnant, cruentam atq; luctuosam uictoriam hostibus relinquatis.
 Hesperia luctuosa. Hor. 3. Carm. ode 6. 2. Id est, Italia.
 Luctuosum, Quod luctum affert. Cic. pro lege Agraria, 54.
 Quā me hercle ego praconi huic ipsam luctuosam, & acerbam praedicationem futuram puto. Idem 7. Verr. 93.
 ¶ Lugubris, et hoc lugubre, pen. corr. (λυγνύω, ὄδυρος) Quod ad luctum pertinet.
 Carmen & rebus, & uerbis, modis lugubre. Cicero 3. Theatulan. 79.
 Cantus lugubres. Hor. 1. Carm. ode 2. 4. 1.
 Lugubris euulatio. Cic. 2. de Legib. 9. 4.
 Lugubris hedera. Plin. lib. 16. cap. 35. 1.
 Lugubris lamentatio, fletusq;. Cic. 1. Tusc. 48.
 Lugubris ornatus. Cic. 3. Verr. 39. Terent. Heaut. 2. 3. 45.
 Mediocriter uestitam ueste lugubri.
 Pectora lugubria. Ouid. 10. epist. 29.
 O rem lugubrem, itaque intercludor dolore. Cicero Attic. libro 8. 152. 2.
 Lugubres sordes. Cic. ad Quirites, post reditum, 6.
 Vagitus lugubris. Lucret. lib. 5. 46.
 Verbum lugubre, Quod luctum praese fert. Cicero 5. Verum. 107.
 Voce lugubri liquidam tollunt querelam. Lucretius lib. 4. 111. De cygnis.
 Lugubria, Quae ad luctum pertinent, substantiuē interdum accipitur: ut apud Ouid. 11. Metam. 134.
 Surge age, da lachrymas, lugubriaq; indue, nec me inexploratum sub inania tartara mitte.
 Amicta coniux lugubribus. Seneca Herc. fur. 9. 2.
 Lugubria, pro habitu mœrentium. Seneca de Consolatione ad Martiam, Noxi quas dā, quae amissis filijs imposita lugubria nunquam exierunt.

¶ L

¶ Lugubre, pen. corr. (λυγνύω) Aduerbium, quod & Lugubriter dicitur. Plaut. Cist. 2. 37.
 — nam si hoc non nubat, lugubre
 Fame familia pereat.
 Lugidum um] penultima producta (λυγνύω) Ptolemaeo libro 2. capite 11, Germania urbs. Hodie Glozauia, Vulgō Glozaua.
 Luma] luma, Genus spine, ut ait Perottus ex Hermolao, quae in pratis nascitur, & locis uliginosis: sic dicta, quod agrico le eam de terra lunt, id est, soluunt.
 ¶ Lumeta, Loca lumis plena.
 Lumarie salces, Quibus lumeta purgantur, hoc est, luma se cantur: ut ait Varro de ling. Latina. Luma enim genus spine.
 Lumbricus] lumbrici, penultima producta, mascul. gener. (ἀνταγίς) Vermis est terra nascens: à lubricitate, ut opinor, dictus. Plaut. Aul. 2. 4. 1.
 Foras lumbrice, qui sub terra erepisti modo:
 Qui modo nusquam comparebas, nunc quum compaeres, peris. Colum. lib. 7. cap. 9. Terram rimentur, effodiuntq; lumbricos. De subibus loquitur. Plin. lib. 27. cap. 13. 12.
 Lumbrici teretes maxime exercent pueros. Celsus libro 4. capite 17.
 Lumbrici multiplices. Cels. lib. 4. cap. 17.
 Lumbrici, etiam vermes dicuntur, qui in uentre hominis, aut etiam aliorum animalium nascuntur. Colum. lib. 6. cap. 2. 5.
 Solent autem nocere lumbrici, qui ferē nascuntur cruditatebus. Idem lib. 6. cap. 30.
 Lumbricorum alij sunt teretes, alij lati. Vide Celsum, libro 4. cap. 17.
 Lumbus] lumbi, m. g. (λύξ, ὄδυρος) Pars corporis, quinae que inferiores spine uertebrae complectens, qua libido designantur: sunt enim circa renes. Plin. lib. 20. cap. 2. 1. Lumborum uerō dolori, femine sole siccato, deim, &c. Plautus Epid. 15. 2.
 Plaudite, ualete, lumbos extollite, atq; exurgite. Vulgus nostrum generaliori uocabulo rens uocat, quod circa sedem renum sint.
 Exeisti lumbi. Propert. lib. 2. eleg. 17. 6.
 Incurui lumbi. Ouid. 8. Metam. 163.
 Lumborum tenuis conditio. Cic. in Ardo. 10.
 Dolare lumbos alicuius suste. Hor. 1. Serm. Satyr. 5. 5.
 Infringere lumbos. Hor. Epod. 11. 5.
 — & heu Limina dura, quibus lumbos, & infregi latet.
 Durus qui nequeunt mouere lumbos. Catul. ad Arelum, epigram. 16. 3.
 Lumbus etiam de brutis dicitur. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 22.
 — nunc mihi curio
 Ire licet mulo, uel si lubet, usq; Tarentum:
 Mantica cui lumbos onere ulceret, atq; eques armos.
 Lumbus sicedule. Mart. lib. 13. 5.
 Carea quae patulo lucent sicedula lumbo.
 Lumbus leporis, apud Plinium: Galli rablum uocant.
 ¶ Lumbolus, pen. corr. Diminutiuum (λυγνύω) Plin. libro 28. cap. 11. 7. Sicca lippitudo, lumbullis suum to sis, atque contritis, & impositis, tollitur.
 ¶ Lumbifragium, lumbifragij (λύξ, ὄδυρος) Plautus Amphit. 4. 300.
 Nam si me irritas, hodie lumbifragium hinc auferes, hoc est, luctus circa lumbos: sicutum uerbum Plauto, hoc est, Frangam tibi lumbos.
 ¶ Lumbago, pen. prod. lumbaginis, f. g. (λύξ, ὄδυρος) Vitium & debilitas lumborum, ut inquit Festus.
 Lumen] lummis, pen. corr. (λύξ, ὄδυρος) Non Theauri pars 2.

te significationis dictum quasi lucimen.
 Lumen à luce Seruius distinguit, 2. Aeneid. quod in lumine sit splendor, sed cum fumo in luce solus splendor.
 Arrecta lumina. Virg. 2. Aen. 35.
 Breue lumen candele. Iuuen. Satyr. 3. 28.
 Flagrantia lumina flammis. Lucret. lib. 4. 92.
 Fuluum lumen. Virg. 7. Aen. 16.
 Fumea lumina tædis. Virg. 6. Aen. 119.
 Hyberni luminis ignes. Virg. 1. Georg. 59.
 Multifida lumina. Stat. 3. Theb. 29.
 Nocturna lumina. Virg. 7. Aen. 3.
 Extinctum recens nocturnum lumen. Lucret. lib. 6. 159.
 Tæda. Virg. 9. Aen. 15.
 Vigilantia lumina: id est, semper ardentia. Ouid. 17. epist. 7.
 Accendere lumen. Vide Accendo.
 Admouere lumen. Plin. lib. 10. cap. 7. 5. 2.
 Collucere luminibus. Vide Colluceo.
 Exilit lumen, si lapidem percutiat lapis. Lucret. lib. 6. 33.
 Ignes fundunt lumina. Virg. 2. Georg. 87.
 Lustrare uestigia lumina. Virg. 2. Aen. 151.
 Steruit lumen: id est, crepuit: quod futuri successus dat praesagia. Ouid. 18. epist. 31.
 Lumen, pro luce ac die. Cic. pro Rab. Posth. 18. Si te secundo lumine hic offrendo moriere. Virg. 6. Aen. 72.
 — uix lumine quarto
 Prospexit Italiam: id est, die quarto.
 Clarissima mundi lumina Liber & Ceres. Virg. 1. Georg. 2. id est, Sol & Luna.
 Sparsa micant stellarum lumina caelo. Sil. lib. 15. 134.
 Cassis lumine aer. Lucret. lib. 4. 94.
 Diurnum lumen, Lux diei. Lucret. lib. 4. 93.
 Lucidam caeli lumen. Virg. 5. Aen. 73.
 Luum lumen. Vide Læna.
 Lurida lumina prebebat terris Sol. Ouidius 15. Metamorphos. 153.
 Manifestum lumen, pro claro, aut nimbo, cuius maius est lumen, ut inquit Seruius. Virg. 4. Aeneid. 16.
 Orientia lumina Solis. Virg. 8. Aeneid. 1. 4.
 Primo cum lumine Solis. Virg. 7. Aeneid. 2. 6.
 Purpureum lumen, Pulcher nitor. Virg. 1. Aen. 120.
 Rubrum lumen. Claud. lib. 2. de raptu Proserp. 46.
 Serenum lumen Solis. Lucret. lib. 2. 30.
 Solare lumen. Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 8.
 Splendida lumina Solis. Lucret. lib. 2. 22.
 Stellantia lumina. Valer. 2. Argon. 100.
 Tremulum lumen. Virg. 7. Aen. 2.
 Vaga lumina noctis, Sydera. Stat. 3. Thebaid. 13.
 Sera rubens accendit lumina Vesper. Virgilius 1. Georgicorum, 51.
 Dare lumina terris, dicitur Sol. Ouid. 2. Metam. 30.
 Inferre mortale lumen in clarissimum solem. Quintilianus libro 5. cap. 12. 7.
 Solis lumina peruulgat caelum. Lucret. lib. 4. 42. id est, uulgō seu passim percurrunt.
 Mundo prebebat lumina Tit. in. Ouid. 1. Metam. 2.
 Luna obscura premit lumen. Virg. 4. Aen. 16.
 Priuatus lumine aer. Lucret. lib. 4. 74.
 Terra spoliatur lumine. Lucret. lib. 4. 76.
 Purpureo lumine campos uestit ether. Virgilius 6. Aeneid. 405. 129.
 Spirabile lumen caeli id est, uitalis. Virg. 3. Aen. 120.
 Vite lumina attingere. Virg. 6. Aen. 166.
 Cassus lumine, Mortuus. Virg. 2. Aen. 17.
 In oras luminis exortiri. Lucret. lib. 1. 5. ad Venerem.

Dulcia linguebant lamentis lumina uita. Lucret. lib. 5. 198.
 Inuisa relinquam lumina: id est, moriar. Virgilius 12. Aeneidos, 13.
 Lumen pro oculo aliquando ponitur, quod oculorum beneficio lumen conspiciamus. Quintil. in Proem. lib. 6. Prior alterum ex duobus eruit lumen. Sed hic metaphoricè loquitur est. Alterum enim est duobus filijs mortuum intelligit. Idem lib. 9. cap. 3. Siquis ducere os exquisitis modis, et frons ac luminum inconstantia trepidare non desinat, rideatur. Plin. lib. 11. cap. 37. 26. Ab iisdem qui altero lumine orbi nascerentur, coclites uocantur.
 Oculorum lumina. Lucret. lib. 4. 166.
 Acies luminum. Seneca Herc. fur. 9. 7.
 Orbis inanis luminis. Ouid. 14. Metam. 39.
 Orbis luminis: id est, cecus. Ouid. in Ibm. 32. Idem 14. Metamorph. 38.
 Cui recessus luminum, et inanes sinus. Seneca Oedip. 12. 11. de Oedipo, qui oculos ipse sibi eruerat.
 Erons lata parum, et deiecto lumina uultu. Virgilius 6. Aeneidos, 173.
 Adoperta lumina somno. Ouid. 1. Metam. 14. 4.
 Apertum oculorum lumen. Lucret. lib. 4. 230.
 Ardentia lumina. Virg. 2. Aen. 81.
 Lumina cerula Germani. Lucret. Satyr. 13. 17.
 Causa lumina. Ouid. 8. Metam. 17. de Fame.
 Crudelia lumina. Ouid. 14. Metam. 14. 6.
 Distenta lumina. Lucan. lib. 6. 19.
 Diurnum lumen, Lumen dici. Ouid. 4. Fast. 90.
 Effossum lumen. Virg. 3. Aen. 133.
 Expertia somno oculorum lumina. Lucret. lib. 6. 238.
 Ferrea lumina. Stat. 2. Theb. 6. de Cerbero.
 Glauca lumina. Claud. 5. Paneg. 4. 2.
 Humida lumina. Ouid. 9. Met. 108. id est, lachrymantia.
 Lachrymantia lumina. Ouid. 13. Metam. 27.
 Languida lumina. Catul. Argon. 59. 4. 4.
 Morientia lumina. Ouid. 9. Metam. 79.
 Spectantia lumina. Ouid. 6. Metam. 14.
 Acuere lumina. Vide Acuo.
 Adimere lumen alicui. Virgilius 3. Aeneidos 132. Vide Adimo.
 Oculi ardentes glauco lumine. Virg. 4. Georg. 91.
 Vix attollens lumina. Virg. 5. Aen. 170.
 Obliquo lumine cernere aliquem. Ouid. 2. Metam. 158.
 Circumfert lumina campo. Silius lib. 17. 105.
 In eternam clauduntur lumina noctem. Virgilius 10. Aeneidos, 150.
 Claudere alicui lumina. Vide Claudio.
 Lucantia lumina composuit somnus. Silius.
 Natantia lumina condit somnus. Virg. 4. Georg. 10.
 Condere lumina alicuius digitis. Ouid. 10. epist. 2. 4.
 Digitos in lumina condere. Ouid. 13. Metam. 114.
 Orbem luminis corrumpere. Lucret. lib. 3. 84.
 Declinare lumina somno. Virg. 4. Aen. 37.
 Desigere lumina aliquid. Virg. 1. Aen. 46.
 Mesto defixus lumina uultu. Virg. 6. Aen. 32.
 Demittere lumina. Ouid. 15. epist. 4. 6.
 Detorquet lumen ab illa. Ouid. 6. Metam. 103.
 Domare lumina somno. Stat. 2. Theb. 7.
 Eruere lumen. Quint. in Proem. lib. 6. 6.
 Noxia lumina facere. Ouid. 2. Trist. 21.
 Fallere lumina. Ouid. 4. Metam. 36.
 Fletere lumina. Ouid. 5. Metam. 47.
 Dirigere. Virg. 4. Aen. 74.
 Ladare lumina in aliquem. Ouid. 3. epist. 3.

Labuntur frigida letho lumina. Virg. 11. Aen. 164.
 Occidit lumen: hoc est, uidendi facultas, seu uirtus uisua, ut loquuntur. Lucret. lib. 3. 85.
 Tacitis luminibus pererrare aliquem. Virgilius 4. Aeneidos, 73.
 Fulmen perstringit lumina obliqua flamma: id est, oculos offuscet coruscatione. Lucan. lib. 1. 31.
 Recipere lumen. Celsus lib. 6. cap. 6.
 Resignat lumina morte. Vide Resigno.
 Tecto simulatur lumine somnus. Ouid. 20. epist. 40. id est, clausis oculis.
 Inexpleto lumine spectare aliquid. Ouid. 3. Metam. 88.
 Toruo lumine spectare aliquem. Ouid. 9. Metam. 6.
 Flammae subdaxi medicato lumina somno. Ouidius 12. epist. 2. 2.
 Fessa lumina furitum subit sopor. Ouid. 18. epist. 12.
 Suffecta lumina leibo. Valer. 1. Argon. 165.
 Suffundit lumina proreid est, flet. Ouid. 10. Metam. 71.
 Somno tegere lumina. Virg. 4. Georg. 83.
 Immota tenere lumina. Virg. 4. Aen. 66.
 Tergere lumina manu. Catull. de coma Berenice, epigramma. 61. 6.
 Rorantia lumina terfit. Stat. 2. Syllu. 2. 21.
 Flammantia lumina torquens. Virgilius 3. Georgicorum, 87. de Serpente.
 Lassas, uersantes supremo lumina motu. Ouidius 7. Metamorphos. 118.
 Placido lumine uidere aliquem. Hor. 4. Carm. ode 3. 1.
 Lumen, pro expositione. Cicero ad Trebat. libro 7. 20. 4. Qui quamquam plurimi sunt, doctorem tamen lumenque desiderant: hoc est, interpretationem. Ex uetusto codice legitur, unumque.
 Clara lumina praeponderare menti alicuius. Lucret. libro 1. 29. Lumen, scientiam.
 Adhibere lumen. Vide Adhibeo.
 Clarum lumen extollere e tenebris. Lucretius libro 3. 1. Scientiam.
 Lumen, pro fenestra. Cic. de Optim. gen. orat. Sed earum omnium rerum, ut edificiorum, memoria fundamentum est, lumen actio. Vulgo tamen parum attendunt, lumen eo loco fenestras significare, quibus in aedes uentum admittitur: cum tamen in hac significatione, non raro a scriptoribus usurpatur: ut a Catone cap. 14. apud quem etiam luminaria forniculas fenestrarum significant, et specularia. Vide locum.
 Luminibus obstruere, uerbum antiquum iuris. Cic. pro Domo sua, 88. A. Q. Seio coniecit, ut Q. Posthumius sibi domum uenderet. Quum ille id negaret, primo se luminibus eius esse obstruatur uim mabatur.
 Obstruere alicuius luminibus, per metaphoram usus est Cicero de clar. Orat. 33. Nam ut horum concisis sententijs, interdum etiam non satis apertis cum breuitate, tum nimio acuminis officit Theopompus elatione, atque altitudine orationis suae (quod idem Lysiae Demosthenes) sic Catonis luminibus obstruxit haec posteriorum quasi exaggerata altius oratio. De Philisto et Thucydide. Qui locus Ciceronis corrupte impressus est. Quem admodum enim, inquit, claritati antiqui nominis Thucydides, tanquam luminibus, Theopompus officit historicus grandiloquentia Philisti, tanquam altitudine edificij, et Demosthenes orator Lysiae: sic fusciorem illum splendorem orationis Catonianae recentiores oratores sublimiore ac florido dicendi genere quasi praesumbantes obstruauerunt. Budeus.
 Minuere lumina. Paulus ff. de seruit. urban. praed. l. 3.
 Officere luminibus. Caius ff. de seruit. urban. praed. l. 1.

Obscra

Obscurare lumina aedum. Marcellus, ff. de seruit. urb. praed. l. Scurus.
 Recludere lumen. Marcellus, ff. de seruit. urb. praed. l. Scurus.
 Nocere lumini. Vlp. ff. de seruit. urb. praed. l. inter seruitutes.
 Impedire lumen. Vlp. ff. de seruit. urb. praed. l. si arborem.
 Deuoluitur lumen in aedes. Vlpianus, ff. de seruit. urb. praed. l. si arborem.
 Immittere lumen. Paulus, ff. de seruit. urb. praed. l. eos qui.
 Lumina praeserere menti alicuius dicitur Deus. Id significat, quod uulgo inspirare aliquem dicimus. Cic. Antequam iret in exilium, Vos uos obtestor dii immortales, qui meae menti lumina praetulistis, quum consensum extinxit coniuurationis, arcemque urbis ab incendio et flamma liberaui.
 Lumina ciuitatis, pro insignibus uiris, et claris, quos dicimus. Cic. 3. in Catil. 68.
 Claret lumen. Vide Clareo.
 Lumen conuentus: cui opponitur, Tenebrae et solitudo. Quint. in lib. 1. cap. 2. 8.
 Lumen animi. Colum. in Praef. lib. 1. 20.
 Praecipuum eloquentiae lumen. Quint. lib. 3. cap. 1. 14.
 Lumen prohibitatis proficere in aliquo: hoc est, Maximam probitatem. Cic. de Amic. 27.
 Lumen uirtutis, Clara et magna uirtus. Cicero ad Castum, libro 12. 5. 8.
 Lumina in pictura, Umbrae, et alia. Plinius libro 35. capite 5. 1. Tandem se ars ipsa distinxit, et inuenit lumen atque umbras, differentia colorum alterna uice sese excitante: deinde adiectus est splendor alius hic, quam lumen: quem quia inter hoc et umbram esset, appellauerunt tonon. Budeus.
 Lumina orationis sunt sententiae, praecipue quae in clausulis ponuntur: translatum uocabulum a pictura. Graeci uocant schemata. Cicero de claris Orator. 14. 2. Itaque quum ad hanc uerborum Latinorum elegantiam adiungit illa oratoria ornamenta dicendum uidetur tanquam tabulas penes pictas collocare in bono lumine. Ex Budeo, Vide Quint. lib. 9. cap. 1.
 Lumino, luminas, penultima correpta (et uoluntate) luminare, idem quod illuminare. Martianus Capell. lib. 1. Quos stellantibus oculis interstinctos crebri uibratus ignium luminabant. Budeus. Vide Interlinguo.
 Luminosus, pen. prod. Adiect. (et uoluntate) Significat clarum, inquit Nonius. Cic. in Orat. 69. Tunc sunt maxime luminosae, et quasi actuose partes duae.
 Luminare, luminaris, penultima producta, neut. g. (et uoluntate) Lumen.
 Luminaria, metaphoricè. Cic. 2. Philip. 66. In te autem M. Antoni id decreuit Senatus, et quidem incolumis, non dum tot luminaribus extinctis, quod in hostem togatum decerni est solitum, more maiorum id est, Tot egregijs uiris extinctis, inquit Budeus.
 Luna] luno (et uoluntate) Luna, uoluntate) Dicitur a lucendo, quod non solum luceat. Cic. in Somn. Scip. 13. Erant autem et stelle, quas nunquam ex hoc loco uidimus, et eae magnitudines omnium, quas esse nunquam suspicari sumus: ex quibus erat eae minima, quae ultima caelo, citima terris luce lucebat. Aelia. De Luna. Idem 2. de Natur. deor. 99. Luna a lucendo nominata.
 Luna modo cymata in cornua, modo, aqua portione diuisa, modo desinunt in orbem, maculosa, eademque subito praenitens, impenita orbe pleno, ac repente nulla. Plin. lib. 2. cap. 19. 2.
 Luna phaeos seu permutaciones sunt septem: de quibus uide Firmicum in Praefatione libri quarti, Martianum Capellam lib. 8. Caelum Rhodig. lib. 20. cap. 7.
 Theauri pars 2.

Luna infra terram. Colum. lib. 11. cap. 3. de Allio loquens, Seruauimus ut luna infra terram sit.
 Luna supra terram, et sub terra. Plin. lib. 18. cap. 32. 3. Seminararia quum luna supra terram sit, fieri: calcari multa, quum luna sub terra.
 Caelum siue luna. Plin. lib. 14. cap. 21. Ipsa quoque defruta ac fita pas, cum sit caelum siue luna: hoc est, in sideris eius coitu, neque alio die coqui iubent.
 Coitus lunae. Plin. lib. 16. cap. 39. 3. Vide Silens luna. Idem libro 2. cap. 13. 1. Defectus ducentis uigintiduoibus mensibus redire in suos orbes certum est, solisque defectum non nisi nouissima primaue fieri luna, quod uocant coitum.
 Concursum lunae et solis, pro Coitu. Celsus lib. 1. cap. 4.
 Defectus lunae. Plin. lib. 2. cap. 13. 1.
 Globus lunae. Lucret. lib. 5. 14. Virg. 6. Aen. 145.
 Labores lunae. Virg. 2. Georg. 9. 6.
 Meatus solis lunaeque. Lucret. lib. 1. 26.
 Numen lunae. Plin. lib. 18. cap. 32. 1. et 5.
 Luna orbis. Plin. lib. 2. cap. 9. 1. Vide Orbis.
 Status lunae. Plin. lib. 18. cap. 29. 11.
 Vultus purpureus lunae. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.
 Alta luna. Virg. 9. Aen. 81.
 Aquilonia luna. Plin. lib. 2. cap. 97. 4. Vide Aquilo.
 Aurea luna. Ouid. 10. Metam. 89.
 Bicornis luna, regina siderum. Hor. in Carm. secul. 7.
 Candida luna. Virg. 7. Aen. 2.
 Cauda luna. Plin. lib. 8. cap. 54. 1.
 Celeres lunae. Hor. 4. Carm. ode 7. 3.
 Decrescens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad finem.
 Dimidia luna. Vide Intermentrua luna.
 Dimidiata luna. Plin. lib. 18. cap. 32. 3.
 Diuida luna. Plin. lib. 2. cap. 18. 3.
 Errans luna. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.
 Extrema luna. Varr. de re Rust. lib. 1. cap. 37. 1. Dies lunares quoque obseruandi, qui quodam modo bipartiti. Quod a noua luna crescit ad plenam, et inde rursus ad nouam lunam decrescit, quod ueniat ad intermentruum: quod die dicitur luna esse extrema, et prima.
 Globosa luna, an plana, an acuta. Quint. lib. 7. cap. 3. 5.
 Intermentrua luna. Plinius libro 18. cap. 32. 1. Stercus nisi decrescente luna ne tangito. Maxime intermentrua dimidiataque sterco. 1.
 Intermentris luna. Plin. lib. 18. cap. 39. 6.
 Menstrua luna. Virg. 1. Georg. 71.
 Minor luna. Hor. 2. Serm. Satyr. 8. 7. id est, immunita.
 Nascentes lunae. Hor. 2. Serm. Satyr. 4. 6.
 Noctiluaga luna. Stat. 3. Syllu. 5. 21.
 Nouae pergunt interire lunae. Hor. 2. Carm. ode 18. 4.
 Nouissima luna. Vide Coitus lunae. Plin. lib. 2. cap. 97. 5. Vide Nouus.
 Pernox luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 2.
 Plena luna, et Noua luna. Cels. 4. bel. Gal. 570. Plin. lib. 18. capite 32. 2. Vide Nouus.
 Radiantis imago lunae. Virg. 8. Aen. 5.
 Redemptis cornua lunae: id est, reuascens. Ouidius 10. Metamorphos. 95.
 Roscida luna. Virg. 3. Georg. 68.
 Sanguinea luna. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.
 Secunda luna. Plin. lib. 28. cap. 16. 7.
 Sera luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 2.
 Sicca luna. Plin. lib. 17. cap. 9. ad finem.
 Sitiens luna. Plin. lib. 17. cap. 9. Budeus, cap. 14. 12. Luna sitiens, hoc est, secca.
 Surgens luna. Tacit. lib. 19.

Tacita per amica silentia luna. Virg. 2. Aen. 51.
 Turbida luna. Claud. de bello Gildon. 99.
 Luna uicesima. pro uicesimo die post nouam lunam. Plin. libro 2. cap. 97. 8.
 Luna agit sub terra. Plin. lib. 18. cap. 32. 4. & 5.
 Canere lunam errantem. Quint. lib. 1. cap. 10. 11.
 Luna reuertentes quum primum colligit ignes. Virgil. 1. Georgicorum. 86.
 Crescens luna. Varro de re Rust. lib. 1. cap. 37. Lunam & crescentem, & contra senescentem.
 Cornua luna se complent lumine. Virg. 3. Aen. 129. id est, h. tertius est mensis.
 Caelo deducere lunam. Virg. 8. eclog. 14.
 Deducere lunam e curru. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 5.
 Crescit luna. Plin. lib. 9. cap. 14. 1.
 Deripere lunam caelo. Hor. Epod. 5. 10.
 Cornua euanescent luna. Ouid. 2. Metam. 24.
 Decrescens luna. Varro lib. 1. de re Rust. cap. 37.
 Caelo subgebat luna sereno. Hor. Epod. 15. 1.
 Deficiens luna. Plin. lib. 2. cap. 9. 2.
 Deficit luna. Plin. lib. 2. cap. 13. 3.
 Plena per insertas fudit se luna fenestras. Virg. 3. Aen. 31.
 Imminente luna: id est, sub uesperum. Hor. 1. Carm. ode 4. 1.
 Luna implet orbem cornibus quater iunctis. Ouidius 2. Metamorphos. 48.
 Luna quater latuit, toto quater orbe recreuit. Ouidius epistol. 2. 1.
 Lucet luce aliena luna. Vide Lux.
 Operatur noctes luna. Vide Operor.
 Mimuitur luna. Plin. lib. 2. cap. 14. 1.
 Vaga luna deorum protulit os. Hor. 1. Serm. Satyr. 8. 5.
 Obscura luna premit lumen. Virg. 4. Aen. 16.
 Rubet luna. Hor. 2. Carm. ode 11. 2.
 Nox tenebat lantam in nimbo. Virg. 3. Aen. 118.
 Senscens luna. Vide Crescens luna. Vide etiam Plinium libro 2. cap. 9. 1.
 Caelum sine luna. Plin. lib. 14. cap. 21. 4.
 Silens luna. Plinius lib. 16. cap. 39. 3. Lunam uocat silentem, quando non lucet.
 Lunula, atq; anellus aureolus (σινδύλιον ἢ ἀνευρολίον ἢ ἀνευρολίον) quod uulgus nostrum Virg. auream uocat, quae digito imponitur. Plaut. Epid. 13. 33.
 Lunulam atq; anellum aureolam in digito.
 Lunaris, & hoc lunare, pen. prod. (σινδύλιον) Quod ad lunam pertinet. Cic. in Somnio Scip. 18. Quam ob causam fumus ille caeli stelliferi cursus, cuius conuersio est incitator, acuto & excitato mouetur sono: grauisimos autem hic lunaris & infimus.
 Lunaris annus, Qui mense uno suum efficit cursum.
 Currus lunares. Ouid. 15. Metam. 158.
 Equi lunares. Ouid. 5. Fast. 4.
 Globus lunaris. Claud. lib. 2. de raptu Proserp. 60.
 Iubar lunare. Claud. 1. in Ruff. 30.
 Lampas lunaris. Stat. 10. Thebaid. 56.
 Orbitas lunaris. Vide Orbis.
 Lunare sidus. Seneca de Providentia.
 Lunaris ratio. Plin. lib. 18. cap. 39. 3.
 Lunatici, dicuntur, in quos luna agit, & ut Apuleius ait, qui cursum luna patiuntur: quales sunt potissimum, qui comitali morbo laborant, aut insania, alioque morbi genere quopiam certis lunae temporibus grauantur & agitantur. Vide Paulus mancipium furiosum, aut lunaticum redhibendum censui: in l. bonem. §. aliquando. ff. de Aedilit. edicto.

Luno, lunas (λαμνο) lunare, in modum lune, quando in cornua curuatur, flectere. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 6.
 Lunaticus genu sinuosum fortiter arcum. id est, intendit.
 Lunatus, penul. prod. (λαμνο) Participium, siue Nomen ex participio, Curuatus: ut Ferramentum lunatum. Columel. lib. 12. cap. 54. 1.
 Aequora lunata placido recessu. Stat. 2. Syl. 2. 3.
 Cauda lunata delphinorum. Senec. Oedip. 5. 13.
 Classis lunata. Lucan. lib. 3. 107. Vide Classis.
 Lunatis obliquatur cornibus mare Cassium. Plinius libro 6. cap. 13. 6.
 Flexus lunati. Sil. lib. 46. 4.
 Frons lunata uulgi. Claud. 1. de rapt. Proserp. 26.
 Lunata iuba. Mart. lib. 8. 49.
 Aurea lunatae quum stetit unda iuba.
 Iuueni nondum lunati fronte. Stat. 6. Theb. 54.
 Dignum offeum lunatumq;. Plin. lib. 13. cap. 4. 11.
 Pelte lunata. Virg. 1. Aen. 99.
 Luna] ἡνείκα, Ligurum oppidum, portu nobile. Ennius, Lunai portum est opere cognoscere ciues.
 Luna] montis promontorium (σινδύλιον ἢ ἀνευρολίον) Ptolem. 2. libro 2. capite 5, Lusitaniae locus. Vulgo Ponta de Luna.
 Lunarium] Promontorium (σινδύλιον ἢ ἀνευρολίον) Ptolem. libro 2. capite 6, Alio nomine, Mons Iouis, Scalae Annibalis, nunc Mouini.
 Lunensis] ἡνείκα, Casaeus fici dicitur ab oppido Hetruriae, nomine Luna. Plinius lib. 11. cap. 4. 2. 1, Lunensem magnitudine conficiuntur e misto Hetruriae atq; Liguriae confinio mittunt. Mart. lib. 13. 30.
 Casaeus Hetruscae signatus imagine Lune, Praestabit pueri prandia mille tuis.
 Luo] luis, luis (λαμνο) luere, Perfoluere. Liuius. Ut tandem debito supplicio scelus luere: id est, solueret, seu purgaret. A lauando quidam ductum uolunt, alij a Graeco λωω, λωει, λωει. Cic. ad Attic. lib. 12. 2. 36. 1. Quomodo haec luessi mihi librum miseris id est, Expurgabis hoc peccatum.
 Luere es alienum, pro Soluere. Curtius lib. 10. Vide Aes.
 Delicta alicuius luere. Hor. 3. Carm. ode 6. 1.
 Facia luere. Stat. 1. Theb. 52.
 Luere libidinem alicuius sanguine innocentium: hoc est, Abluere & expurgare. Cic. 3. Verr. 53.
 Luere maculas sanguine: hoc est, Absolvere & eluere. Cicer. 7. Verr. 94. Alij legunt, eluere.
 Luere peccata, Delictorum supplicium ferre. Liu. 8. bel. Maced. 213. Virg. 10. Aen. 7.
 Periculum luere. Liu. lib. 10. ab Vrbe.
 Luere poenas, quod & Dare poenas dicitur, pro Ferre supplicium. Cic. Attic. lib. 3. 49. 3. Itaque mei peccati tuo poenas, quamquam tuae me literae sustentant.
 Paenari luere. Tacit. lib. 5.
 Oblati stupra uoluntaria morte fuit Lucretia. Cic. 5. de Fin. 114.
 Luere supplicia, Sustinere, pati. Iustinus lib. 1, Quicumq; capti poterunt supplicia crucibus luere.
 Luere capite, Capite puniri. Liu. 9. ab Vrbe, 23.
 Luitur. Lucan. lib. 2. 63.
 — hac caede luatur
 Quicquid Romani meruerunt prendere mores.
 Luere, Praedium redemptionis receptori offerre, inquit Budeus. Vlpian. in l. qui stidus. ff. de re militari, Qui stidus conuoueritiam patiuntur, licet reuera liberi sunt, non debent per id tempus militiae dare, & c. sed nec qui ab hostibus redempti sunt prius, quam se luant.

Luto, lutas, lutare, id quod luere. Varro (ἐν τρωμῆ) Habes qui, & cuius rei causa fecerim hecatombē, in quo ego (ut puo) quoniam est luere, soluere, lutiui. Nonius. Antiquum.
 Luitio, lutionis, Verbale (λυσιον) Vlpian. de captiuis & postliminio reuerfis. l. si patre, si patre redempto, & ante luitionem defuncto, filius post mortem eius redemptionis quantitate offerat, dicitur id est, sum ei posse heredem existere.
 Luella, luella. Idem. Lucret. lib. 3.
 Sed metus in uita poenarum pro malefactis
 Est in signibus insignis, scelerisq; luella (binus).
 Carcer, & c. id est, carcer sceleris expiatio & poena. Lam.
 Luiturus, pen. prod. Participium (λυσιον) ut, Luitura poenas puppis. Claud. 4. Paneg. 28.
 Luendius, Particip. (λυσιον) Ouid. 2. Trist. 2. 2.
 scilicet in superis quem stetit unda iuba est.
 Lupa, Lupanar, Luparius, Lupatum] Vide Lupus.
 Lupercal] ἡνείκα, ἡνείκα, Locis sub monte Palatino Romae. Seruius, Sub monte Palatino est quaedam spelunca, in qua de capro luebat, id est, sacrificabatur: unde & Lupercal dictum nonnulli putant. Alij, quod illic lupa Remum & Romulum nutreuit. Alij (quod est uerisimilius) locum esse hunc sacrum Panis deo Arcadiae: cui etiam mons Lycacus in Arcadia est consecratus. Et dicitur esse Lycacus, quod lupos non sinat in oues scire. Ideo & Euander deo genitis suae sacrauit locum, & nominauit Lupercal, quod praesidio ipsius nominis lupi ad peccatis arceantur. Haec Seruius, enarrans illud Virgilij 8. Aeneid. 69,
 Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Asylum
 Retulit, & gelida monstrat sub rupe Lupercal.
 Parrhusio dicitur Panos de more Lycae. Ouid. 2. Fast. 85.
 Vel dicitur a luendo, quod ibi per caprum luebatur, hoc est, sacrificabatur: ut sit dicitur ex tribus orationis partibus composita, quasi luere per caprum. Ex Seruio. Vide Quintilianum lib. 1. cap. 5. 42.
 Lupercalia] ἡνείκα, ἡνείκα, Celebritas erat Romae, in honore Panos & Luperci, qui haec sacra faciebant. Seruius, Qui in honore Panos Lupercalium solennitas celebra retur, pecora Romanorum subitō ad latronibus rapta sunt, illi prociis uolens, persecuti sunt latrones: quibus oppressis, & receptis animalibus, propter rem a nudis proferre gestant, conuersio permansit ut nudi Lupercalia celebrarent. Haec Seruius, explicans illud Virgilij 8. Aeneid. 133,
 Hic exultantes saltos, nudosq; Lupercos. De Lupercalibus Plutarchus scribit in Romulo & Cesare. Fiebant autē mense Februario. Graeci λυκαία uocant. Cic. 2. Philipp. 89.
 Et ad Quint. fratrem, lib. 2. 15. 5. Hodierni diei res gestas Lupercalibus habebis.
 Luperci, dicitur sunt, quae ex illorum mysteriorum semine exoritur, siue (ut Varro putat) quod Lupercalibus in Lupercali sacra facerent nudi in honore Panos. Cicer. 2. Philipp. 89, Infestatur M. Antonium, quod in Lupercalibus, in quibus sedebat Caesar amicus togā purpuream, in sella aurea coronatus, se lupercum exhibuerit. Nam nudi sacerdotes luperci currando lustrabant ciuitatem, & uerberabant praegnantium manus mulierum, ut facilius essent partus, zona ex corio capri. Ouidius 5. Fastor. 21,
 Semicaper coleris succinctis Faune Lupercis. Plinius lib. 34. cap. 5. 1. Lupercorum habitu.
 Lupurdum] ἡνείκα, ἡνείκα, Ptolem. 2. libro 2. cap. 11. Germania urbs. Hodie Mysina, uulgo Messen.
 Lupia] ἡνείκα, Germania flumini Pomponio lib. 3, Coniectura esse quae hodie Necchari uocatur, qui haud longē a Danubij fontibus ortus, per Vuirtembergensem ducitum ad plus, moxq; in Oceanum uersus Rhenum seorsum illabitur.

Strabo longē secus quā Pomponius, Lupiam in Visurgin deferrit ait, ut Lupia nominis, non Neccharis, sed is auuis quem hodie Fuldā uocant, intelligatur. Tacitus (adē in re tantilla uariant scriptores) lib. Augustae historiae, 2. Lupiam uocat amnem, non in Rhenum, sed in Oceanum elapsam.
 Lupia] Lupiaris, Vrbs Calabriae, apud Melā lib. 2. cap. 4. Hoc die uulgo dicitur Lexo, ut scribit Oliuarus in Melam.
 Lupinum] lupini (λεπύριον) & frequentius masculino genere. Lupinus, pen. prod. Genus leguminis, omnium amarissimum. Plin. lib. 18. cap. 14. Lupino est usus proximus, quum sit & homini & quadrupedum generi ungulas habenti communis. Remedium eius, ne metentes fugiat exiliendo, ut ab imbre tollatur. Nec ullius quae seruntur, natura assensu terere mirabilior est. Primum omnium cum sole quotidie circūagitur, horāq; agricolis etiam nubilo demonstrat. Ter praeterea floret, Terram amat, terraq; operiri non uult. Et unum hoc feritur non arata, ubi fuerit maximē fabulosa & sicca, atq; etiam arenosa. Colligitur non uult. Tellurem adeo amat, ut quamuis frutetoso solo coniectum inter folia, ne presq; ad terram tamen radice perueniat. Pinguis cere hoc satū arua, uineasq; diximus. Itaq; non adeo eget simo, ut optimi uicem representet. Horat. 1. epist. 7. 5.
 Nec tamen ignorat quid distent era lupinis. Vide Adagia Erasmi.
 Pallentes lupini. Ouid. de medicamine faciei, 14.
 Triflis lupini fragiles calami. Virg. 1. Georg. 15.
 Lupinus, Adiectiuum a lupus. Vide suo loco.
 Lupus] lupi (λύκος) Notum animal: Graecē λυκος dicitur. Barba lupi. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 9.
 Genus acre luporum. Virg. 3. Georg. 53.
 Incurfus luporum. Virg. 3. Georg. 82.
 Acres lupi. Horat. Epod. 12. 5.
 Asper lupus. Ouid. 11. Metam. 81.
 Auidus. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 16.
 Auius. Virg. 11. Aeneid. 163.
 Canus. Ouid. 7. Metam. 111.
 Ceruarius lupus. Vide Ceruus.
 Cruentus. Stat. 5. Thebaid. 34.
 Frementes lupi circum stabula. Ouid. 5. Metam. 126.
 Fulcus lupus. Ouid. 11. Metam. 155.
 Infestus pecori lupus. Horat. Epod. 15. 2. Ouid. 2. Fast. 160.
 Infatigabiles lupi. Ouid. in l. 1. 35.
 Montani. Ouid. epist. 11. 18.
 Proceri lupi. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.
 Rapaces. Horat. Epod. 16. 4.
 Superbi. Valer. 3. Argon. 128.
 Vehemens lupus. Hor. 2. epist. 2. 6.
 Volantes lupi. Virg. 1. Georg. 97.
 Triflis lupus stabulis. Virg. 3. eclog. 16.
 Acuum agni lupos balatibus. Vide Actio.
 Pleno lupus infatigatus ouili. Virg. 9. Aeneid. 12.
 Dente lupus, cornu taurus petit. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 11.
 Lupus est homo homini, nō homo, quum qualis sit, non nouit. Plaut. Aftin. 9. 99. Hoc puerbio monetur, nequid fidamus homini ignoto, sed pinde atq; ad lupo caueamus. Ex Erasmo.
 Ouum lupo commissis. Terent. Eunuch. 5. 1. 16. Coniunctum uerū hoc prouerbio, quoties ei seruandum aliquid committitur, cuius gratia custodem magis oporteat auhiberi. Cic. 3. Philipp. 14. 3. Et enim in concione dixerat se custodem futurum urbis, usq; ad calendā Maias, ad urbem exercitum habiturum. O praclarum custodem ouium, ut ams, lupum. Custodie urbis, an direptor & uexator esset Antonius. Ex Erasmo.
 Lupo agni eripere. Plaut. Poenul. 11. 31. Vtemur hoc prouerbio, ubi

bio, ubi quis frustra conatur prædam recipere, cui semel manus iniecit rapax aliquis. Improbum enim videtur, sperare futurum, ut lupus agnam semel arreptum amittat. Ex Erasmo.

Lupus in fabula et sermone. Terent. Adelph. 4. 1. 21. Dicitur hoc adagium, quum forte fortuna in medio sermone interuenit is, cuius mentio fiebat. Cicer. Attico, libro 13. 288. 2. De Varrone loquebamur. Lupus in fabula: uenit enim ad me, et quidem id temporis, ut retinendus esset. Plaut. Stich. 9. 71. Ex Erasmo.

Lupum dicitur tenere. Terent. Phorm. 3. 2. 21. Dicitur in eos, qui eiusmodi negotio inuoluntur, quod neque relinquere sit integrum, neque tolerari possit. Suetonius in Tiberio, cap. 25. Ex Erasmo.

Lupus te uidere priores. Virg. 9. eelog. 10. In raucum dicitur, et cui uox repente sit adempta. Festus dicitur in eos, qui metu alicuius obitescunt, alioqui feroces. Seruius admonet phycos aulhores dixisse, inesse eam uim lupis, ut si quem hominem priores uiderint, ei uocem adimant. Plin. lib. 8. cap. 2. 2. Sed in Italia quoque creditur luporum uisus esse noxius: uocemque homini quem priores contempserunt, adimere ad præsens. Ex Erasmo.

Lupus (αδελφός) Pifcis. Plin. lib. 32. cap. 2. Minus in prouidentia lupus solentie habet, sed magnum robur in poenitendo. nam ut hæserit in hamo, tumultuoso discorsu laxat uulnera, donec excidant insidie. Luporum laudatissimi, qui appellantur Lanati, à candore, molliuque carnis. Martialis. lib. 13. 89. Laneus Euganei lupus excipit ora Timau. Aequiore dulces cum sale pastus aquas. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 7. Proceri lupi.

Lupi Erant asperimus à lupinis dentibus dicti, quia in æquales sunt: siue quia duritiam habent lupinorum dentium similitem, et propterea morsus eorum asperimus. Dicuntur et Lupati. Vide suo loco. His frenis uebantur Galli. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 7. Tempore paret equus lentis animosus habenis, Et placido duros accipit ore lupos.

Lupus, instrumentum aduicum, quo uasa quæ in puteum forte ceciderunt, extrahuntur. harpax Greco uocabulo, et harpago nominatur. Lilius 8. bel. Pun. 13. in alios lupi superne ferrei inieci, ut in periculo essent, ne suspensi in murum extraherentur.

Lupus, salicæ arbor (βύβου) Ruellius. Herba, cuius meminit Plinius lib. 21. cap. 15. 1. Officinis uulgo Lupulus uocatur, Gallicis buopelon uel hubelon. Caulibus aculeatis longissimisque repleat in uepribus et salicis, folijs nitidis albæ. Hoc frugibus admisso, Germani suam condiunt ceruissiam.

Lupus, Aranei genus. Plin. lib. 11. cap. 2. 4. 1. Luporum nomine minimi non texunt.

Lupa, lupa (λύπα) Plin. de uiribus illust. 1. Paruos in Tiberim abiecit, quos aqua in sicco reliquit. ad uagitum lupa accurrit, eosque huberibus suis aluit. Plin. lib. 8. cap. 17. Inhumana lupa. Propert. lib. 4. eleg. 4. 11. Rapida tradis ouile lupa. Ouid. 3. de Arte, 2. Rara lupa. Horat. 3. Carm. ode 2. 7. 1.

Lupa, pro meretrice. Plaut. Epid. 9. 23. Deuorunt mores uirgini longæ, ac lupæ.

Lupanus, pen. prod. lupanaris, pen. prod. n. gen. (λύπερος, λυπεριος) Locus in quo diuersantur meretrices. Quin. lib. 7. cap. 4. An deprehensus in lupanari cum aliena uxor adulter sit, queritur. Iuuen. Satyr. 6. 13. Intrauit calidum ueteri centone lupanar. Oblitum lupanar. Catul. de Acme, epig. 39. 5.

Lupanarium, lupanarij, idem (λύπεριον) Vlpianus de pe-

tionem hereditatis, Licet à lupanario præcepta sint: nam et in multorum honestorum uirorum prædijs lupanaria exercentur.

Lupor, luparis (λύπερος) Lupari, Scortari, meretricari. Accus. Qui cum meretrice per uitas habitu nostro lupantur. Antiquum.

Lupatus, Adiectiuum: ut, Fræna lupata. Horat. 1. Carminum, Gallica nec lupatis temperet ora frenis. Fræna autem lupata, fræna sunt lupos habentia, et duriora, asperioraque: ut currus falcati dicuntur, qui falces habent: securus dolabrata, quæ habent dolabra, et c. Turnebus.

Lupatum, lupati, pen. prod. (λύπερος) Idem quod Lupus, pro fræno asperimus. Virg. 3. Georg. 4. 2. — presig; negabant Verbera dura pati, et duris parere lupatis. Dicta lupata, ut ait Seruius, à lupinis dentibus, qui in æquales sunt. Vnde et eorum morsus uehementer obest. Fræna lupata. Horat. 1. Carm. ode 8. 2. Dura lupata. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 3.

Lupatus, m. gen. dixit Solinus cap. 57. equum ouaturus insuluit: isque adeo spreuit lupatos, ut de industria cernuatus ruina et se equitem pariter affligeret.

Lupinus, pen. prod. Adiectiuum (λύπερος) Quod pertinet ad lupum. Plin. Massurius palmam lupino adipi dedisse antiquos tradit. Cic. in Catil. 6. 4. Quem inauratum in Capitolio paruum atque laetentem huberibus lupinis inhiantem fuisse meministi.

Galea lupina. Propert. lib. 4. eleg. 11. 4.

Lura luræ, Osculei, siue utris ab antiquis dicta est. Festus.

Lurco lurconis (λύρα) Gulofus, et bonorum suorum consumptor à lura, inquit Festus. Plaut. Persa. 12. 16. Perennis ferre, lurco edax, furax, fugax. Lucil. Edite lurcones, comedones, uiuete uentres. Suet. de claris Grammat. cap. 15. Lustrum et lurconem, et nebulonem, popinionemque appellans, et uita scriptisque monstrum.

Lurco, lurcas, lurcare: et Lurcor, lurcari, Deponens (λύρα) Cum auditate cibum consumere. Pomponius Syris, Luram lurae ab ubens. Lucilius Satyr. 2.

Luridus pen. corr. Adiectiuum (λύρα) Quod est supra modum pallidum, quasi loridum, et toro percussum, limidumque factum. Plaut. Capt. 11. 64. Vident tu illi maculari corpus totum maculis luridis: Horat. 3. Carm. ode 4. 15. Mæretique partus fulmine luridum Missos ad Orcum. Aconita lurida. Ouid. 1. Metam. 30. Vide Aconitum. Luridus color. Plin. lib. 18. cap. 10. 8. Dentis luridi. Horat. 4. Carm. ode 13. 2. Luride sexta. Varro 2. de re Rust. cap. 10. 7. Horror luridus. Ouid. 1. 4. Metam. 39. Lumina lurida. Ouid. 15. Metam. 158. Mors lurida. Silius lib. 13. 113. Pallor luridus. Ouid. 4. Metam. 54. Pelle lurida amicta ossa. Hor. Epod. 17. 5. Lurida sol, Pallidus et nubilus. Plin. epist. 10. 6. e. lib. 6. Sulfura lurida. Ouid. 14. Metam. 158.

Luror, luroris, mascul. gener. (λύρα) Pallor. Lucretius libro 4. 63. — quia luroris de corpore eorum. Semina multa fluunt simulacris obuia rerum.

Luscinius lusciniæ (λύρα) Avis, dicta quod lugens canat. Plin. lib. 10. cap. 29. Luscinijs diebus ac noctibus continuè quindecim garulus sine intermissu cantus, densante se frondium germine, non in nouissimum, digna miratu aue. Priamum, tanta uox tam paruo in corpufculo, tam peritiam spirituum.

spiritus. Deinde in una, perfecta musice scientia modulatus edur sonus: et nunc continuo spiritu trahitur in longum, nunc uariatur inflexo, nunc distinguitur conciso, copulatur in toto, promittitur reuocato, inficitur ex inopinato: inter dum et secum ipse murmurat, plenus, grauis, acutus, creber, extensus, ubi usum est uibrans, summus, medius, inus. Græci Philomela uocant. Mart. lib. 14. 80. Flet philomela nefas incesti Tereos: et quæ Mæta puella fuit, garrula fertur auis. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 49. Lusciniæ solii impenso prandere coemptas.

Lusciniola, pen. corr. Diminut. (λύρα) Plaut. Bacch. 1. 4. Pol ego quoque metuo, lusciniola ne desinat cantio.

Lusciosus qui et luscitosus, penult. prod. (λύρα) Lusciosus sunt, ut quidam existimant, quos Græci νυκτι λωπας appellant, qui et mane et uespere exiliter admodum uident, nec ferunt nisi inter diu. Festus, Lusciosus sunt qui paruum uident propter uitium oculorum, qui plus uespere uident, quam meridie. Nonius, Lusciosi ad lucernam non uident: et myopes minus uidentes uocantur à Græcis. Plin. lib. 29. Finem quoque gallinaccorum duntaxat rubrum lusciosus illud nondum monstrant. Plaut. Milit. 6. 51. — uerbero, adepol tu quidem Cæcus, non lusciosus.

Luscitio, luscitionis, uitiu uisus, quod Græci νυκτιλωπας, uel νυκτιλωπας dicunt. Vlpianus in Lidem filius. §. item. ff. de Aedil. edicto, idem, ubi homo neque matutino tempore uidet, neque uespertino: quod genus Græci νυκτιλωπας, uocant. Luscitionem quidam putant, ubi homo lumine adhibito nihil uidet. Quodam luscitionem, quidam eluscationem hic legunt. Hinc Lusciosus, qui et luscitosus et luscitiosus, ut ait Budæus.

Luscus luscus (λύρα) Qui altero captus est oculo. Persius Satyr. 1. ad finem, — qui possit dicere luscus. Cic. 2. de Orat. 13. 6. Cæna bo, inquit, apud te huic luscio familiari meo C. Sextio: uni enim locum uideo. Martialis. lib. 9. 53. Dux luscus. Iuuen. Satyr. 10. 16. Intelligit Annibalem.

Lusca, lusca (λύρα) Martialis. lib. 1. 17. 1. Oculo Philenis semper altero plorat: Quo fiat istud, queris modo lusca est.

Lusio Vide Ludo.

Lusitania Lusitania, Pars ulterioris Hispaniæ, quam nunc Portugalliam appellant. Scribit Plin. lib. 3. cap. 1. Lusum Liberi patris ac Lyssam cum eo debacchantem nomen dedisse Lusitanie. Hæc Oceano Occidentali alluitur, in qua est ciuitas Emerita, et Portugallie regnum, Lusitanum litus pollet gemma ceruicibus, quod Indicis præferunt: aduersus uim fulgurum creditur opitulari. Strabo lib. 3. Tagi regio ad Aquilonem spectans, Lusitania est, inter Hispanos gens amplexissima, et annis plurimis Romanorum armis oppugnata. Et paulo post, Lusitanos infidiosos, scrutatores, ueloces, et agiles, uerfatiles esse, fama est. Scutum diuim pedum ad latitudinem gestant, curuum, ad anteriora prospectans, loris dependens, cui neque fibula, neque ansa ulla est. Gladiolus aut pugio lateri adhaeret: plurimi lineos thoraces habent. Vide plura ibidem.

Lusito, Lusor] Vide Ludo.

Lusius, Cocatio, siue, ut quidam, Lyfius, Arcadiæ fluius, quem penes est sepulchrum Aesculapij, Asippi, et Arfinoæ filij: qui primus alicui purgationem, atque dentis auulsionem adinuenisse dicitur.

Lusitæ Lusitæ, Ptolemeo lib. 3. cap. 1. Calabriae urbs: Lusitania Plinio, Vulgo, Lectio Lexo.

Lustrum lustrum (λύρα) Ferarum habitaculum in syluis. A luto: quod sit lutofa lacuna. Virgilius 2. Georg. 95. Non absunt illis saltus ac lustra ferarum. Deserta ferarum lustra. Virg. 3. Aeneid. 130. Deuia lustra. Ouid. 3. Metam. 30. Inuia lustra. Virg. 4. Aeneid. 30. Tetrica lustra. Stat. 9. Theb. 123. Lustrum, Popine et lupanari, ac meretricum diuertula. Seruius, Lupanaria lustra dicimus, ubi habitant lupæ, id est meretrices: dictæ ab obscenitate, et odoris similitudine. Plautus Afsin. 16. 84. Te cuculum uxor ex lustris rapit. Cicer. 2. Phil. 33. Cum omnes impuritates pudica in domo quotidie susciperes, ita no lustrisq; confectus. Idem pro Cælio, 4. 5. In qua lustra, libidines, et c. Mala lustra. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 14. Iacere in lustra. Vide Iacere. Perire lustris. Lucret. lib. 4. 229. Lustrum, quinquennale spectium significat, auctore Festo: quot annos prædia locari olim solebant, ut nunc inter terenos, id est, nouenos. Lustrum enim à luendo dictum est, id est soluendo, ut Varro in placuit: ideo quod quinto quoque anno uectigalia, tributaque, exigebantur. Plinius iutor, Nam priorre lustrum, quantum post magnas remissiones reliqua creuerunt. Lustrum à Latinis uocatur, quod Olympias apud Græcos dicitur, id est, quinquennium: ita tamen, ut quadriennio exacto, quinto quoque anno ineunte, lustrum peractum esse intelligatur. Plinius auunculus lib. 2. cap. 47. 14. Omnium quidem (si libeat obseruare minimos ambitus) redire casum uices quadriennio exacto Eudoxus putat, non uentorum modo, uerum et reliquarum tempestatum magna ex parte. Et est principium lustrum eius semper intercalari anno, Canticulæ ortu. Vlpian. in l. si quis nec causam. ff. de rebus creditis, Et est colonus post lustrum completum fructus perceperit: cõdici eos constat. Tacitus secundum lustrum appellat, ut secusdam Olympiadem: de ludicio quinquenniali loquens, Romæ illustro. Hæc Budæus. Cic. ad Attic. lib. 6. 113. 8. Populi autem nullo gemitu publicanis, quibus hoc ipso lustrum nihil soluerant, etiam superioris lustrum reddiderunt. Veniet lustris labentibus etas. Virg. 1. Aeneid. 58. Lustrum, Purgatio urbis, quæ in sacrificijs fiebat. Liu. lib. 2. Omnes centurio et equites in campum Martium conuocati, siue, oue, tauro, cæcis immolarunt, quod lustrum est dictum: sicq; à sacrificio illo census obtinuit nomen lustrum. Lustrum, lustras (λύρα) Lustrare, Expiare significat. Virg. 5. eelog. 15. — et cum solennia uota. Reddemus nymphis, et quum lustrabimus agros. Idem 3. Aeneid. 56. Lustramurq; toui, uotisq; incendimus aras. Seruius, Aut lustramur, id est, purgamur, ut toui sacra faciamus: aut certe lustramur toui, id est, expiamur. Viros lustrare. Virg. 6. Aeneid. 46. Lustrare urbem. Plin. lib. 10. cap. 13. Lustror, Pustum (λύρα) Ouid. 13. Metam. 201. — ego lustror ab illis, Et purgante nefas nouies mihi carmine dicto, Pectora flumibus, iubeor supponere centum. Magico lustrare ritu. Ouid. 10. Metam. 80. Lustrare (λύρα) Circuire, ambire, aut etiam peragrarè. Virgilius 8. Aeneid. 31. — totum lustrabat lumine corpus. Cic. 5. de Finib. 149. Aegyptum lustrant, Sic. 4. Tusc. 67. Aequorq;

Aequora lustrare. Virg. 3. Aeneid. 76.
 Arva lustrare. Pererrare. Virg. 4. Georg. 104.
 Oculis lustrare campos. Lucan. lib. 7. 161.
 Lamma aliena lustrare. Ouid. in Ibin. 23.
 Muros equo lustrat. Virg. 9. Aeneid. 12.
 Sol flammis opera omnia lustrat. Virg. 4. Aeneid. 122.
 Lustrare lampade. Virg. 4. Aeneid. 2.
 Postera, Phoebea lustrabat lampade terras. Vbi Seruius,
 Aut illustrabat aut reuera lustrabat, id est purgabat. nam
 nox quodammodo polluit mundum.
 Lustrare uestigia alicuius. Virg. 2. eclog. 3.
 Lustrare exercitum. Recognoscere, & recensere exercitum. Ca
 sar 8. bell. Gall. 184. Cic. 1. de Divinat. 130. Qui exercitu lu
 strato quum Arcetum versus castra movisset, & contra An
 nibalem legiones duceret, &c.
 Lustrare animo, pro Considerare, reputare. Cic. 1. Off. 82. Idem
 2. de Fin. 181. Sed lustratus animo non has maximas artes,
 quibus qui carebant, inertes a maioribus nominabantur.
 Pericula incerta lustrare. Virg. 9. Aeneid. 20.
 Lustror, lustraris, lustrari, Deponens, in lustris & lupanari
 bus uersari. Plaut. Pseud. 20. 5.
 — nam qui liberos esse ilico
 Se arbitrantur, ex conspectu heri sui se abiderunt,
 Luxuriantur, lustrantur, comedunt. Idem Casina, 6. 31,
 — unde is nihili tibi fuisse tibi
 Lustratus, ubi bibisti
 Lustratus, pen. prod. Participium (ἀγροβελος) Expiatus.
 Corpus lustratum diuino odore. Ouid. 14. Metam. 121.
 Lustratum atq; purgatum Capitolium. Liu. 3. ab Vrbe, 79.
 Lustratus purificatione religionis. Marcial. lib. 8. 1. Memerit
 non nisi religionis purificatione lustratus accedere ad tem
 pla debere.
 Lustralis, & hoc lustrale, pen. prod. (καθάρσιος) Quod ad
 lustrum, hoc est, sacrificium pertinet. Liu. lib. 1. Castra castris
 iungere iubet; sacrificium lustrale in diem posterum parat.
 Aqua lustralis. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 15.
 Lustralia exta, veteres dixerunt. praepinguia: eo quod lustra
 lis, id est, quinquennalis bos dicitur esse perfecta etatis.
 Vota lustralia. Valer. 3. Argon. 83.
 Solenne lustrale exercitum. Tacit. lib. 10.
 Lustrificus, pen. corr. Adiectiuum, Idem (καθάρσιος) ut,
 Cantus lustrificus. Valer. 3. Argon. 90.
 Lustricus, pen. corr. Adiectiuum (ἀγροβελος) unde Lustrici
 dies infantium appellantur, puellarum octauus, puerorum
 nonus: quia ijs infantes lustrantur, & nomina eis imponun
 tur. Hec Festus. Macrobius lib. 1. Saturn. Lustricus dies o
 lim appellabatur, quo pueri lustrabantur, & nomen acci
 piebant. Tranquillus in Claudio Casare, Eiusdem futuro in
 felicitatis signum euident die lustrico extiit. Qui eos lu
 strant, uocantur lustratores: & si foeminae sunt, lustratrices.
 Qui uero lustrantur, lustrati nominantur.
 Lustratio, Verbale (καθάρσιος) Circuitio, peragratio. Cic.
 2. Philipp. 70. In eodem uero Tribunatu quum Caesar in Hi
 spaniam proficiscens, huic conculcandam Italiam tradidisset,
 quae fuit eius peragratio itinerum, lustratio municipio
 rum. Sic, 5. Tusc. 115.
 Lustratio (ἀγροβελος) Sacrificium expiationis. Colum. lib. 2.
 cap. 22. 5. Hoc loco certum habeo quosdam, quum solennia
 festorum perconferim, desideraturos lustrationum cetero
 rumq; sacrificiorum, quae pro frugibus sunt, morem prisca
 usurpatum.
 Lustramen, penult. prod. Idem (καθάρσιος) Valer. 6. Argo
 nauit. 102.
 Seminecessq; duces inter sua tela, suosq;

Inter equos, seuam misero lustramine uersant
 Congeriem.
 Lustramentum] Lustramenti, Purgatio facta per ueneficium,
 aut sacrificium, aut incantationem. Marrianus in L. eiusdem,
 D. ad legem Iuliam de fidei. Pigmentarij, inquit, sicuti temere
 cicutam, salamandram, aconitum, ptyo campas, buprestium,
 mandragoram, cantharidas, aut quid lustramenti causa de
 derint: poena teneatur huius legis.
 Lufus] Vide Ludo.
 Lutamentum, Lutarius] Vide Lutum.
 Lutefco] Vide Lutum.
 Lutetia] Λουτρονία, Gallie urbs maxima & nobilissima,
 magnitudine & frequentia certat cum maximis Europae ur
 bibus. Graeci Λουτρονίαν nominant, ab albedine parietum,
 ut quidam contendunt. Lutetia Parisiorum dicta est a Cae
 sare, lib. 6. bel. Gall. 9.
 Luteus] priore producta (καρποδίνος, μείλιον) Adiectiuum:
 ut, Luteus color, qui est diluitor rutilus, qualis est color au
 riuunde luteus dictus uidetur, quasi dilutus. Quidam a luto,
 priore longa, adiectiuum esse existimant. Plin. lib. 21. cap. 8,
 Lutei uideo honorem antiquissimum in nuptialibus flama
 meis totum foeminae concessum. Quidam a luce deducunt,
 Vide Lutum priore longa.
 Luteus frutex, Purpurea uiola. Colum. lib. 9. cap. 13. 6.
 Membrana lutea. Tibul. lib. 3. eleg. 1. 2.
 Palla lutea. Tibul. lib. 1. eleg. 7. 10.
 Pallor luteus. Horat. Epod. 10. 4.
 Papauer luteum. Catul. in Epithal. Iulie, 5. 6. 39.
 Pellis lutea. Persius Satyr. 3.
 Sulfura lutea. Ouid. 15. Metam. 71.
 Vela lutea, rufaq; & ferruginea. Lucret. lib. 4. 15.
 Lutea uiole, quae Plinium lib. 21. cap. 6.
 Vulcanus luteus, pro igni, siue flamma. Iuuen. Satyr. 10.
 Lutea, Herba. Plin. lib. 33. cap. 5. 2. Ut planè intelligatur nihil
 aliud chryso colla quam uena putris. Natiaa duritia maxime
 distat: luteam uocant. Et tamen illa quoq; herba, quam lutea
 appellant, tingitur. Natura est quae limo, lanæ, ad siccam
 bibendum.
 Luteum out, pro nitello. Plin. lib. 10. cap. 53. In ouo certa est
 gutta, ea salit, palpitatq; ipsum animal ex albo liquare omi
 corporatur. Cibis eius in luteo est. De pullis, sic libro 23.
 capite 7. 3.
 Luteus priore correpta, a luto. Vide Lutum priore corr.
 Luteolus, pen. corr. Diminuti adiect. (ὀλιγόλιθος) Colum.
 lib. 9. cap. 4. 4. At in hortensi lira confita nitent candida li
 lia, nec his sordidiora, leucoia, tum punicea rose, luteolaq;
 & sarrana uiola.
 Caltha luteola. Virg. 2. eclog. 10.
 Luto] lutas. Vide Lutum, priore correpta.
 Lutra] lutra (ὀλιγόλιθος) Animal amphibium, hoc est, tum in a
 qua, tum etiam in terra degens, castori simile, nisi cauda dif
 ferret: dictum quod se frequenter in aquis lutei, id est, diluat.
 Plin. lib. 8. cap. 30. Cauda piscium ijs: cetera species lutrae.
 Virumq; aquaticum: utriq; mollior pluma pilus. Idem libro
 32. capite 11. 3.
 Lutum] luti, priore correpta (καρποδίνος) Terra humore soluta,
 inquit Festus: ἀδύρα. Iuuen. Satyr. 6. 2,
 Compositiq; luto nullos habuere parentes.
 Amica luto sus. Horat. 1. epist. 2. 6.
 Recentis luto spargere iumenta. Iuuen. Satyr. 7.
 Vdum & molle lutum. Persius Satyr. 3. 3.
 Imbre lutoq; asper sus. Horat. 2. epist. 11. 3.
 Pocula composuit de facili luto. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 8.
 Concinnare lutum. Vide Concinnio.

Demersus

Demersus in luto. Cic. 4. Verr. 138.
 Fistula ex argilla & luto homulus. Cicero in Pisonem, 4. 6.
 Volutatus in luto totius corporis uestigijs Verres. Cicero 6.
 Verrin. 47.
 In medio luto esse. Plaut. Pseud. 15. 27. id est, implicari negotio,
 aut in periculo esse.
 In eodem luto hestare: id est, sic implicari cuiquam negotio, ut
 se quisquam nequeat extricare. Terent. Phorm. 5. 2. 15. A
 uiatoribus translatus, qui simulatq; in lutum inciderint,
 quum alterum pedem conantur educere, altero alius immer
 guntur. Rursus ut hunc extrahant, alter quem eduxerant,
 denud est infingendus. Ex Erasmo. Vide Hareo.
 Lutum per translationem uocat lenonem Plaut. in Persa, 12. 10.
 Postum te facere ut argentum accipias, lutum.
 Lutum & fordes. Cic. in Pisonem, 49.
 Lutum paleatum. Vide Paleatus, in Palca.
 Lutus, masculini generis apud antiquos, referete Nonio. Claud.
 Amil. lib. 4. 3. Pluua, imbri lutus erat nullus.
 Luteus, prima correpta, Adiectiuum (καρποδίνος) Ex luto fa
 ctum: ut Luteus paries, Vasa lutea. Cic. 6. Verr. 28. Tum il
 los ceppij praetori diceret, putasse se id quod audissent, ali
 cuius precij scyphos esse Pamphil, luteam negotium esse, no
 dignum quod in suo argento Verres haberet.
 Caput luteum Rheini. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 8.
 Luteus homo, Contemptus, nulliusq; precij. Plaut. Poen. 14. 4.
 Lutea meretrix. Plaut. Trucul. 18. 1.
 Negotium luteum. Cic. 6. Verr. 28.
 Opus luteum. Ouid. 1. Fasti. 32.
 Luteus panis. Plaut. Men. ab. 20. 19.
 Lutosus, pen. prod. Adiect. (καρποδίνος) Luto plenum. Plinius
 lib. 18. cap. 19. 2. Lutosam terram ne tangito. Colum. lib. 2.
 cap. 4. 3. Obscrabimus, ne lutosus ager tractetur.
 Lutosi rapa, Quorum radix luto est infecta. Columella libro
 12. cap. 5. 4. 1.
 Lutens, & hoc lutense, Luto nutritum. Plin. lib. 9. cap. 37.
 1. Purpureae nomine alio pelagiae uocantur. Earum genera
 plura, pabulo ut solo discreta. Lutense putrilimo, & algen
 se enutritum alga uilissimum.
 Luto, lutas (καρποδίνος) lutare, Luto inficere, siue oblinere. Cato
 de re Rust. cap. 9. 2. Eo granarium totum oblinito crasso lu
 to, postea conspergito amurea bene omne quod lutaueris.
 Lutare, maculare. Marcial. lib. 14. 5. 5.
 Ne lutei immundum nitidos ceroma capillos:
 Hac poteris madidas condere pelle comas.
 Lutefco, lutefcis (καρποδίνος) lutefcere, Lutum fieri, & in lute
 am duritiem concrefcere. Ennius,
 Sanguine diluitur tellus, caua terra lutefcit. Colum. lib.
 8. cap. 17. 8.
 Lutamentum, lutamenti (καρποδίνος) Opus luto oblitum, ut
 ait Budaeus. Cato de re Rust. cap. 12. 8. Ita neq; aspergo no
 cebit, neq; trures caua facient, neq; herba nascetur, neq; lu
 tamenta scindent se.
 Lutulentus, Adiectiuum (καρποδίνος) Plenum luto. Plautus
 Bacchid. 6. 17,
 Ut eum ex lutulento caeno properè hinc eliciat foras. Co
 lum. lib. de Arboribus, cap. 12. Lutulentam terram neq; ar
 rare, neq; fodere oportet.
 Lutulentus sus. Cic. in Salust. 1. Itaq; nihil aliud fudet, nisi ut lu
 tulentus sus cum quouis uolutari. Sic idem in Pisonem, 20,
 At ne tum quidem emerfisti lutulente Caeso ex miserrimis na
 ture tuae foratibus. Et in Oratione pro Rosce. Comcedo, 12,
 Lutulenta persona.
 Annis lutulentus. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 19.

Palma lutulenta. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 17.
 Fluit lutulentus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 3. de Lucilio.
 Lutarius, Adiect. (καρποδίνος) Quod in luto degit. Plin. lib.
 32. cap. 4. 1. Sunt ergo testudinum genera terrestres, mari
 nae, lutaria, quae in dulci aqua uiuunt.
 Lutarius nullus, Pifcis Plinio, lib. 9. cap. 17. 5.
 Lutum] luti, priore longa, herbam esse crediderim, quam Plin
 ius lib. 33. cap. 5. herbam luteam uocat, & qua chryso colla
 lam tingi ait. Sunt qui luteum cum aspiratione, nomen esse
 putent coloris apud Graecos. Virg. 4. eclog. 9,
 Ipse sed in pratis aries iam sua uerubens
 Murice, iam croceo mutabit ueller a luto. Tibull. lib. 1.
 eleg. 8. 11. Ab hoc luto adiectiuum est Luteus, quod colorem
 luti refert. & Luteolus, diminutiuum: de quibus supra.
 Lux] lucis, foem. gen. (φῶς, φέω, λαός, λαός) Proprie signifi
 cat claritatem siue splendorem.
 Egens lucis aer. Ouid. 1. Metam. 4.
 Egenus lucis Tartarus. Lucret. lib. 3. 206.
 Diu lux. Lucret. lib. 4. 17.
 Corusca lux. Silius lib. 13. 129.
 Diurna lux. Lucret. lib. 6. 171.
 Larga lux. Vide Largus.
 Maligna lux. Vide Malus.
 Praeclara lux. Lucret. lib. 2. 207.
 Publica lux mundi Phaeus. Ouid. 2. Metam. 7.
 Pura lux. Virg. 2. Aeneid. 118.
 Rosea lux. Stat. 3. Sylu. 1. 27.
 Siderea lux. Ouid. 3. Metam. 34.
 Vaga lux. Valer. 3. Argon. 112.
 Admittere lucem in thalamos totis finesis. Ouidius 3. de
 Arte, 16.
 Albescit primum lux. Virg. 4. Aeneid. 117.
 Conuescit omnia perfundens sua luce Sol. Lucret. lib. 2. 30.
 Multa cum luce cucurrit stella. Virg. 2. Aeneid. 139.
 Claram dispergere lumine lucem. Claud. 1. de rapto Proserp. 2.
 Dant clara incendia lucem erranti. Virg. 2. Aeneid. 114.
 Tristem lucem sante per auras. Seneca Medea, 10. 11.
 Tenebrae & lux aeterno tempore signantur. Lucret. lib. 5. 196.
 Haurire lucem. Virg. 2. Georg. 68.
 Oborta lux. Vide Obortio.
 Purpurea luce resuscit humus. Ouid. 6. Fast. 51.
 Subducta lux repente. Silius lib. 8. 126.
 Subducta luce calum fretumq; miscet. Senec. Agamem. 6. 17.
 Luce clarius. Cicero. 4. Verr. 135. Erit uobis luce clarius iudices,
 quum eos ipsos produxero qui dederunt.
 Lucet, in plurali. Cic. in Arato, 12,
 Ille quae fulgent lucet ex ore corusco. Pro stellis.
 Lux, pro die. Gell. lib. 2. cap. 29. Alia luce orta aut in passum
 profecta est. Marcial. lib. 8. 20,
 Quum factas uersus nulla non luce ducentos,
 Luce uicelima, pro Vicesimo die. Plin. lib. 2. cap. 9. 3. Cicer. pro
 Milone, 75. Centesima lux est haec ab interitu P. Clodij, &
 opinor ultra, &c.
 Multis ante lucibus: id est, multis diebus ante. Ouidius 2. de
 Ponto, 1. 5.
 Acerba lux. Senec. Herc. Oeth. 10. 11. 1.
 Breuis lux. Catul. ad Lesbiam, epig. 5. 1.
 Exacta lux, exactus dies. Stat. 2. Sylu. 2. 10.
 Festa luce. Horat. 4. Carm. ode 6. 9.
 Hesternae lux. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 1.
 Hodierna lux. Ouid. epist. 9. 34.
 Honorata lux. Claud. 3. Paneg. 16.
 Ignata lux. Iuuen. Satyr. 14. 11. de Mose,

sed pater

Sed pater in causa, cui septima quæq; fuit lux
Ignava, & partem vitæ non attigit illam. Sabbathum
intelligit.
Lux longior toto anno. Virg. 7. eclog. 9.
Natalis lux. Ouid. in Ibin. 4. 4.
Oriens lux. Catul. Argon. 59. 7. 5.
Patens lux. Ouid. 2. de Arte. 12. 5.
Petræa lux. Ouid. epist. 20. 17.
Profusa lux. Horat. 4. Carm. ode 15. 5.
Prona lux in astris est, dies uergens ad noctem, in qua lucent
astra. Senec. Agamem. 5. 14.
Renata lux. Seneca Herc. furen. 2. 1.
Sacra lux. Stat. 1. Achill. 58.
Serena lux. Virg. 5. Aeneid. 21.
Ab ortu lucis ad umbram. Hor. 2. epist. 2. 37.
Viridans lux flumij. Vide Viridans in Viridis.
Nox lucem tenebris abstulit. Lucan. lib. 8. 12.
Nox condit alma lucem. Seneca Medea. 11. 6.
Pars optima lucis data est mensæ. Ouid. 7. Metam. 135.
Dormire in lucem. Horat. 1. epist. 19. 7.
Perditur lux: id est, amittitur dies sine commodo. Horatius 2.
Serm. Satyr. 6. 12.
Inimica lux propinquat. Virg. 9. Aeneid. 72.
Aurora reducet lucem. Ouid. 3. Metam. 30.
Luce lucebit. Plautina locutio in Curcul. 4. 2.
Luce & palam. Cic. in Pisonem. 17. Etenim illa iam omitto, quæ
seruorum delectus haberetur in foro, arma in templo Casto-
ris luce & palam comportarentur. Idem 3. Offic. 12. 5. Lu-
ce palam in foro saltet.
Luce incurfare in hostem. Liuius 8. ab Vrbe. 19. 4.
Luce clara. Plaut. Aulul. 30. 18.
Multa luce reuocet hostes. Tacit. lib. 21.
Luce sint pacis: id est, interdiu. Ouid. 1. Metam. 127.
Lux, quæ non dicitur dicitur: dicitur enim ueteres Græci ap-
pellabant primam lucem, quæ præcedit solis exortum: quod
& summum mane dicitur.
Luce prima. Terent. Adelph. 5. 3. 55.
Ceterum riuus cum filio cum prima luce ibo hinc. Dona-
tus legit, Cum primo luci, dicens, Cum primo luci ueteres
dicebant, lucem pro luce, pro sole ponentes. Ergo cum pri-
mo luci, quum primum Sol cooperit lucefcere. Liui. 1. ab Vr-
be. 19. 2. Vi omnes ciues Romani, equites, peditesq; in suis
quisq; centurijs in campo Martio prima luce adessent.
Prima luce. Sabinus ante quam hostilia ceptarent, &c. Tacia-
tus libro 21.
A' prima luce. Cesar. 1. bell. Ciuil. 308. Idem postero die à pri-
ma luce faciunt.
Leniter illustrans lux. Vide Lenis.
In lucem bibere, cocnare. Vide In præpositionem.
Ad lucem pugnare. Vide Ad præpositionem.
Ante lucem. Vide Ante præpositionem.
Obscurum cepte lucis. Tacit. lib. 20.
Cæpta luce, missa in latera regiones. Tacit. lib. 1. Idem lib. 15.
Dubia lucis crepuscula. Ouid. 11. Metam. 120.
Seram pepulere crepuscula lucem. Ouid. 15. Metam. 131.
Aestiuâ lux. Virg. 4. Georg. 11.
Brumalis lux, Tempus hybernium. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 8.
Indifereta lux. Vide Indiscretus.
Lux, pro Vita. Cicero. 2. Tusc. 14. Est enim mihi conscius sum,
nunquam me nimis cupidum fuisse uitæ: tamen obijcieba-
tur interdum animo metus quidam, & dolor cogitanti, fo-
re aliquando sinem huius lucis, & amissionem omnium ui-
tæ commodorum.
Lucis rudimentum. Plinius libro 7. in Præfat. 3.

L V X
Cupiditas lucis. Quint. libro 3. capite 8. 31.
Animus contemptor lucis. Virg. 9. Aeneid. 42.
Abrumpere inuisam lucem. Vide Abrumpo.
Inuisa lucis moras abrumpere esse. Senec. Troad. 10. 16.
Aspicere lucem. Vide Aspicio.
Carere luce. Vide Careo.
Corpora luce carentum: id est, mortuorum. Virg. 4. Georg. 51.
Dilecta magis luce. Virg. 4. Aeneid. 7.
Lucis usuram dare alicui. Sinere eum uiuere. Cic. 7. Verr. 61.
In lucem editi gnatii. Senec. Oedip. 12. 5.
Communi luce frui. Claud. 2. de raptu Proserp. 53.
Optata luce frui. Virg. 4. Aeneid. 12. 4.
Orbare se luce. Cic. 3. Tusc. 4. 5.
Piget lucis, Tædet uitæ. Virg. 5. Aeneid. 136.
Relinquere lucem. Virg. 4. Aeneid. 91.
Lux mea, blandimentum. Cicer. Terent. lib. 14. 2. 6. Hæmæda
lux, meum desiderium.
Lux, pro oculis. Stat. 11. Theb. 117.
— & effosse squalent uestigia lucis.
Adempta lux. Vide Adimo.
Adempta lucis damnum: id est, cæcitas. Ouid. 14. Metam. 40.
Lux, pro Publico: quoniam omnes in luce degunt. Cicer. de Sen-
nect. 11. Nec uerò ille in luce modo, atq; in oculis ciuium ma-
gnæ, sed intus domiq; præstantior.
Forensis lux. Cic. de clar. Oratorib. 15.
Lux doctrinarum altera Cicero. Plin. lib. 17. cap. 5. 4.
Lux pro nitore: ut, Viridi cum luce smaragdi. Lucr. lib. 4. 227.
Athena luce coruscus. Virg. 2. Aeneid. 9. 4.
Lucus] masculino genere dixerunt ueteres, teste Donato, pro
lux, siue luce. Vnde apud Plautum & Terentium sepius le-
gitur luci, in ablatiuo.
Cum luci simul abij hinc mane. Plaut. Merc. 5. 31.
Cum primo luci. Plaut. Cistell. 5. 49. Sic, apud Terentium A-
delph. 5. 3. 56. Cum primo luci, ut legit Donatus. Vide pau-
lo a t. Luce prima.
Luci, aduerbium (μὲν ἡμέρας) id est die, siue mane. Plau-
tus Casin. 19. 7.
Sed properate istum atq; istam actutum emittere.
Tandem ut uentamus luci. Cic. 12. Philipp. 337. Quis es
nim audeat luci, quis in militari uia, quis bene comitatum,
quis illustrem aggredi.
Luculentus, Adiect. Plenum luce, splendens, perspicuum, or-
natum, elegans, pulchrum. A' luce enim dicitur, testibus Fe-
sto & Nonio. Significat aliquando magnum, teste Valla.
Ambulacrum luculentum. Plaut. Mostell. 10. 33. Cic. ad Treba-
tium, lib. 7. 10. 3. Camino luculento utendum.
Author luculentus. Cic. ad Atticum, lib. 10. 20. 4. 3.
Conditio luculenta, Optima, uel optima. Plaut. Milit. 13. 6.
Dies luculentus. Plaut. Epid. 8. 5.
Diuitie luculente. Plaut. Rud. 3. 0. 32.
Facinus luculentum, Insigne. Plaut. Menæh. 4. 30.
Familia luculenta. Plaut. Cistell. 7. 19.
Fœmina luculenta atq; festiua. Plaut. Milit. 13. 12.
Forma luculenta. Terent. Heaut. 3. 2. 12.
Hereditas luculenta atq; magna. Plaut. Truc. 7. 16.
Homo luculentus. Plaut. Capt. 6. 76.
Materia luculenta. Plin. epist. 11. 2. 4. Recitabat καταφύλακον
eruditam sanè luculentamq; materiam.
Oratio luculenta, Aperta, uel etiam optima. Salust.
Plaga luculenta. Cic. 7. Philipp. 228. id est, magna.
Scriptor luculentus, Probatum, optimum. Cic. Att. lib. 7. 135. 4.
Luculentè, aduerbium (ἀλαφάρως) Clarè, splendide.
Dicere luculentè. Cic. 1. de Diuim. 213.
Scrivere luculentè, Apertè. Cic. de claris Orat. 37.

Vender

L V X
Vendere luculentè. Plaut. Merc. 7. 83.
Luculenter, aduerbium, idem. Cic. 3. Off. 79. Hoc quidem
sanè luculenter, ut ab homine perito desinenti. Idem 2. de
Finib. 2. 5. Quum Græcè, ut uideo, luculenter sciam.
Luculentus, pen. corr. (ὀδύραρος) antiquè dictū. Cæci-
lius Hymnide, Vide luculentiū eius & magnificentiā. Labe-
rius Tuccæ, Dominus noster tua luculentiū captus. Nonius.
Lucos, lucet (παύω, σιλαγέω, σεραλέω, ἀμαρβωω) lucere:
& sepius Lucet, impersonaliter, Splendere, lucem emittere.
Cic. pro Ros. Amer. 59. Occisus est à caena rediens: nōdum
lucibat, quum Amerie scitum est. Sic 7. Verr. 74. Luce-
bat iam fræ.
Lucere facem alicui, pro Ante faciem lucem ferre: id est, alicui
præferre lumen. Plaut. Casin. 3. 28. Idem Curcul. 2. 9.
Tute tibi puer es, lautus, lucet cereum.
Lucere luce aliena, dicitur luna, quod à sole lumen suum mutuè
tur. Cic. in Somnio Scip. 13.
Focus lucet igne. Tibul. lib. 1. eleg. 1. 2.
Oculi lucet. Ouid. 1. Metam. 49.
Lucet officia alicuius. Cic. Attico, lib. 3. 55. 6.
Lucet, ut, uel ἐλαγίνται, lucefcere, Lucem fieri. Liui. 4. ab
Vrbe. 12. 0. Et iam lucefcibat, omniaq; sub oculis erant. Terent.
Heaut. 3. 1. 5.
Lucet: hoc iam cesso pulcare ostium Vicini?
Lucens, Participium (φαιρός) Splendens, conspicius. Vir-
gil. 6. Aeneid. 14. 5.
Lucentemq; globum lunæ.
Fæces lucentes. Ouid. 3. Fast. 5. 4.
Lympha lucentes. Ouid. 4. Metam. 60.
Marmora lucentia. Stat. 1. Syl. 3. 8.
Tunica lucentes auro. Stat. 9. Theb. 139.
Lucidus, penul. corr. Adiectiuum (φωτεινός) Clarum, perspi-
cuum, ut: Lucida nox. Plin. lib. 2. cap. 79. 1.
Candens lucidus aer. Lucret. lib. 4. 64.
Domus lucidior. Ouid. 1. Fast. 19.
Gemma lucida. Ouid. epist. 21. 15.
Ordo lucidus. Horat. de Arte. 9.
Saxa lucida. Stat. 3. Syl. 3. 40.
Sedes lucide, Sedes deorum. Horat. 3. Carm. ode 3. 7.
Sidera lucida. Horat. 1. Carm. ode 3. 1.
Oculi fugentes lucidum. Horat. 2. Carm. ode 12. 3.
Lucifer, pen. corr. luciferi, m. g. (φωσφόρος) Stella Veneris,
quum ante graditur Solem: quum uerò subsequitur, appella-
tur Hesperus: teste Cic. lib. 2. de Nat. deor. 77. ibidem, 99.
Lucifera Diana dicitur.
Sidus Luciferi. Virg. 2. Georg. 65.
Nitens Lucifer. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 19.
Obscurus Lucifer illa nocte fuit. Ouid. 11. Metam. 115.
Renouatus Lucifer. Silius lib. 7. 129.
Vndecimus Lucifer stellarum coegerat agmen. Ouid. 11. Me-
ta. 20.
Ducit diem Lucifer. Virg. 2. Aeneid. 161.
Clarus Lucifer albo exit equo. Ouid. 15. Metam. 38.
Vigil Lucifer exit aquis Eois. Ouid. 6. Fast. 93.
Tertius aurorum pulsabat Lucifer. Stat. 12. Theb. 10.
Releges diè, noctisq; fugans tēpora Lucifer. Ouid. 8. Metā. 1.
Luciferi. Ouid. 3. Fast. 17. 6.
Luciferus, pen. corr. Adiectiuum (φωταγωγός) ut
Diana Lucifera. Valer. 7. Argon. 37.
Equi Luciferi. Ouid. epist. 11. 10.
Pueri Luciferi. Ouid. 3. Fast. 15. 5.
Lucifugus, pen. corr. Adiectiuum, Qui fugit lucem. Cicer. 1.
de Fin. 91. Ecce autè alij minuti & angusti, aut omnia sem-
per desperantes, aut maleuoli, inuidi, diffidentes, lucifugi, ma-
ledici, monstrofi.
Theauri pars 2.

L V X
Blatte lucifuge. Virg. 4. Georg. 49.
Lucerna, lucerna (λύχνος) Notum instrumentum. Cic. 4.
Acad. 1. 41. Itaq; Timagoras Epicureus negat sibi unquam
quum oculum torisset, duas ex luceræ formulas esse uisas.
Cubicularis lucerna. Vide Cubile.
Matutina lucerna. Iuuen. Satyr. 12. 10.
Lucerna simplex, hoc est, unā tantum partē exporctā habēs,
& uno elychnio contenta, quæ cubicularia dicitur: de qua
Mart. lib. 14. 38. aut dimyxos, ad duo elychnia ferenda:
aut trimyxos, ad tria: aut polymyxos, ad plura. Idē lib. 14.
illustrem quum tota meis conuiuia flammis, (41)
Totiq; geram myxos, una lucerna uocor.
Vigiles lucernæ. Horat. 3. Carm. ode 8. 3.
Vive lucernæ. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.
Lucerna eadem scripti. Cic. ad Atticum, lib. 8. 14. 6. 8. id est,
eodem tempore. Idem lib. 7. 12. 7. 9. Facerem diuuis, nisi
me lucerna desereret.
Luxo] luxas (λύσσω) luxare, à Luo, luis: significat Solue-
re, suo loco mouere. Plin. lib. 17. cap. 2. 4. 11. Aut circumsos-
for iniurius isu uerberauit. Vel etiam subarator impru-
dens luxauit radices:
Luxata, ἐξερθημενα, ἐρέμωτα, dicuntur, inquit Festus,
locis suis mota & soluta. Plin. lib. 17. cap. 28. 7. Cōtra luxa-
ta membra iungenda harundinum fistula. Cato cap. 157.
4. Et luxatum siquod est, bis die calida fuito.
Luxus] huius luxus, m. sc. gen. (πολυτέλεια) Superfluitas, &
nimia profusio: sumptuosior cibi, uestitus, & aliarum rerū
citra. Cic. 5. Verr. 51. Nisi fortè existimatis, cum in uino ac
luxu non rississe, qui, &c. Terent. Adelph. 4. 7. 42.
Domus sumptuosa, adolescens luxu perditus.
Diffusor honesti luxus. Claud. 3. de raptu Proserp. 6.
Populator opum luxus. Claud. 1. in Rufin. 7.
Famofus luxus Tarenti. Claud. 8. Paneg. 32.
Pudendus luxus. Tacit. lib. 3.
Regali luxu splendida domus. Virg. 1. Aeneid. 129.
Regifico luxu parate epule. Virg. 6. Aeneid. 121.
Pocula ducere multo luxu. Propert. lib. 2. eleg. 10. 5.
Effusus in luxum. Tacit. lib. 20.
Explicare suos luxus. Lucan. lib. 10. 22.
Fouere hyemem luxu. Virg. 4. Aeneid. 39.
Solutus luxu. Quint. lib. 3. cap. 8. 19.
Luxuria, luxuria, idem (λαγνεία, ἀσωτία) Cic. lib. 1. Offic.
149. Intelligimus quàm sit turpe, de fluere luxuria, delicatè
ac mollitè uiuere. Idē pro L. Murena 69. Odit pop. Rom.
priuatam luxuriam, publicam magnificentiam diligit.
Luxuria (inquit Festus) morum est solutio.
Instrumenta luxurie. Qui. 5. Fast. 56. intelligit aurū & argētū,
Conuicia luxurie. Quint. lib. 4. cap. 2. 20.
Pestis blanda, luxuria. Senec. Octau. 7. 11.
Misera luxuria. Propert. lib. 1. eleg. 2. 7.
Soters luxuria. Pers. Satyr. 5. 15.
Cepit præfectos luxuria. Vide Capio.
Circumscribere luxuriam utilitate. Vide Circumscribo.
Via facta est luxurie. Propert. lib. 3. eleg. 13. 1.
Indulgere luxuria. Vide Indulgeo.
Luxuria foliorum. Virg. 1. Georg. 39.
Luxuria humoris. Plin. lib. 9. cap. 2. 1.
Luxuries, luxuriei, scem. gen. idem (ἀκολασία) Cicer. pro
Cælio, 21. Et pro Ros. Amer. 45. in urbe luxuriet, creatur,
ex luxuria existat auaritia necesse est.
Perferre luxuriam alicuius. Vide Perfero.
Prædulce malum luxuries. Claud. 2. Paneg. 27.
Luxuries segetum, quum Plin. lib. 18. cap. 17. 10. inter uittā
fugum ponit: id est, redundantia germinis: nempe quando
seminis

femina abundantia ipsas segetes suffocat. Cic. 2. de Or. 54.
 Quod si hic noster Sulpitius faceret, multo eius oratio esset
 preslor in qua nunc interdum, ut in herbis rusticis solent di
 cere, in summa hupertate inest luxuries quedam, que stylo
 dep. scenda est. id est, scribendi frequentia, et assidua medi
 tatione reprimenda illa naturalis hupertas, que interdum
 redundat. Virg. 1. Georg. 23.
 Luxuriosus, pen. prod. Adiectiuum (λυυριος, & λυυριος) In
 re familiaris solutus, inquit Festus. Cic. 2. de Fin. 35. Si ea que
 sunt luxuriosis efficitia uoluptatum, liberarent eos deorum
 et mortis et doloris metu, &c.
 Luxuriosus in. Cic. pro lege Agr. 54. Vi in suis rebus, ita in
 Rep. luxuriosus nepos, qui prius sylvas uedat, quam uineas.
 Amor luxuriosus. Ouid. 2. de Remed. amor. 70.
 Cultus luxuriosus, Delicatus et mollis. Quint. lib. 8. in Proem.
 Frumenta luxuriosa, Que conferunt et copiose nimis proue
 niunt, ita ut inmitti in ea soleant oues ad depascendum. Cic.
 in Orat. 45.
 Lætitia luxuriosa, Nimia, et profusior quam par est. Linus. 2.
 ab Vrbe, 90.
 Pabula luxuriosa, Que maximam herbarum copiam adferunt.
 Plin. lib. 17. cap. 4. 3.
 Seges luxuriosa. Ouid. 1. Fast. 138.
 Vitis luxuriosa. Colum. lib. 5. cap. 6. 29. Pleriq; uitem ualidam
 et luxuriosam falso crediderunt feraciorē fieri.
 Luxuriosior. Plin. lib. 17. cap. 3. 3. Alterum genus luxuriosius.
 Luxuriosus, pen. prod. Aduer. (λυυριος) ut Luxuriosus uiue
 re hoc est, Molliter et delicatē. Cic. pro Cælio, 9.
 Luxurio, luxuriosus, luxuriare, uel Luxurior, luxuriaris (λυυ
 ριος, & λυυριος, & λυυριος) luxuriari, Depo
 nens utrunq; significat Superabundare, profundere, et la
 sciuire. Liu. 1. ab Vrbe, 79. Postis externorum periculorū
 curis ne luxuriarent ocio animi, quos metus hostium, disci
 plinaq; militaris continerat. Plaut. Pseud. 205.
 Luxuriantur, lustrantur, comedunt.
 Delicijs luxuriare. Ouid. epist. 15. 38.
 Luxuriat liber umbilicis. Mart. lib. 3. 2.
 Luxuriari uarijs colorum picturis. Plin. lib. 16. cap. 25. 2.
 Luxuriat animi rebus plerunq; secūdis. Ouid. 2. de Arte, 88.
 Animi luxuriat iuuentibus annis. Ouid. 5. Fast. 55.
 Mens luxuriat. Ouid. 1. de Arte, 73.
 Membra luxuriat. Ouid. 7. Metam. 59.
 Pecus luxuriat in pratis. Ouid. 1. Fast. 32.
 Luxuriantur arbores, quum abundantius ramos emittunt, siue
 producant. Col. de Arb. cap. 11. Cacumina uirgarum ne lu
 xurientur demutilato.
 Ager assidua luxuriabat aqua. Ouid. 4. Fast. 129.
 Hamus luxuriat. Ouid. epist. 1. 11.
 Luxurians, Participium (λυυριος) ut,
 Compefcere luxuriantia. Horat. 2. epist. 2. 25.
 Luxuriatus, pen. prod. Aliud partic. (λυυριος) Oui
 dius 5. Trist. eleg. 1. 9.
 Non tamen, ut iustit, rursus mea littera iudet
 Sit semel illa meo luxuriata ioco.
 Fames luxuriata multo sanguine. Stat. 2. Thebaid. 136.

L Y

Lycæus] λυυειος, dicitur Bacchus, ut grammaticis placet, & α
 λυυειος, id est, soluere, quod curas soluat, atq; discutiāt.
 Pater Lycæus. Virg. 4. Aeneid. 12.
 Annosus Lycæus. Vinum uetus. Tibull. lib. 3. eleg. 2. 4.
 Pubescentem Lycæum: id est, uinas maturefcetes, dixit Statius
 2. Sylu. 2.
 Corniger Lycæus. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4.
 Vda Lycæo tempora. Horat. 1. Carm. ode 7. 5.

Dulci Lycæo curam soluere. Horat. Epod. 9. 8.
 Lurgi flumina Lycæi. Stat. 1. Sylu. 6. 19.
 Iocoso Lycæo cōsiliū arcantiu reterege. Horat. 3. Car. ode 21. 4.
 Succus Lycæi. Sil. lib. 7. 34.
 Lycæus Adiect. (λυυειος) pro Lycæus, figuratē ut, Latex Lycæ
 us, id est, uinum. Vir. 1. Aeneid. 139.
 Lycæus] Vide Lycæus.
 Lycambes] λυυαμβες, uir Thebanus, quem Archilochus
 poeta iambis ad suspēdium adēgit: de quo uide in dictione
 Archilochus.
 Infidus Lycambes. Horat. Epod. 6. 3. Idem de Lycambe, lib. 1.
 epist. 20. 25.
 Lycambeus, pen. prod. adiect. (λυυαμβες) Ouid. in Ibin,
 11. — in te mihi liber iambus
 Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.
 Lycæon] pen. prod. huius Lycæonis, pen. corr. (λυυαων) Ti
 tani ac Terræ filius, Arcadiæ rex, qui, ut in fabulis fertur, a
 ioue in lupum conuersus fuit, quod iouem hospitem necare
 moliretur. Seruius enarrans locum Virgilij 1. Georg. 28.
 Nautia tum stellis numeros, &c. Vide Ouid. 1. Metam.
 Notus fritate Lycæon. Ouid. 1. Metam. 40.
 Arcæ fontes Lycæonis. Stat. 11. Thebaid. 26.
 Lycæonius, pen. corr. Adiect. (λυυαωνιος) ut,
 Axis Lycæonius, Septentrionalis. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 1.
 Astræ Lycæonia. Claud. 8. Paneg. 60.
 Calisto Lycæonia. Catull. de coma Berenicis, epigr. 61. 14.
 Mense Lycæonia scæda conuiuia. Ouid. 1. Metam. 34.
 Lycæonius, pen. corr. Adiect. (λυυαωνιος) Idem quod Lycæo
 nius. Ouid. 2. Fast. 35.
 Cui dea, Virgineos periura Lycæona coetus Desere.
 Lycæones] λυυαωνες, populi sunt Asiæ, Phrygijs et Gal
 logrecis, quos Gallatas nominari ante scripsimus, uicini.
 Author Pomp. Mela lib. 1. Sunt et Lycæones, ut ait Soli
 nus, lupi ceruice iubati, et tot modis uarij, ut nullum eis
 abesse colorem dicant. Plin. lib. 8. cap. 34. in Indis lycæones
 esse scribit. Pomponius libro 3. de Aethiopia scribens, Sunt
 et scæuisime fræ omni colore uarij lycæones, et quales
 accepimus sphingas.
 Lycæonia] λυυαωνια] ipsa Asiæ regio, à qua Lycæones, que
 medium quodammo do locum et arcem occupat. Sunt qui
 scribant Lycæoniam esse partem Arcadiæ cognominatam.
 Lycaste] Priami filia fuit pulchritudine insignis adeo, ut ca
 ptus ex ea Polydamas Antenoris et Theano sororis Hecubæ
 filius, illa ex cōcubina suscepta sumeret in uxore. Bocat
 ius. Fuit et alia Lycaste, que ob pulchritudinem Ve
 nus uocabatur.
 Lycastos] Vrbs Crete, sic à luporū multitudine dicta, que ibi
 esse creditur. Huius meminit Pomponius Mela, lib. 2. Strab
 on item lib. 10.
 Lyces] Idem qui et Lycus. Valer. 4. Argonaut.
 Quas Tanais, flauusq; Lyces, Hypanisq; Nomæq;
 Addat opes. Vide Lycus.
 Lyceum] lycei, pen. prod. uel lyceum: nam λυυειος, per a scri
 bitur: Fuit Athenis schola Aristotelis. Vnde Peripateticorū
 nomē effulsit. Cic. 1. Acad. 25. Qui erāt cū Aristotel. Peripa
 tetici dicti sunt: quia disputabant inambulantes in Lycio.
 Lyceum, fuit etiam gymnasium Ciceronis in Tusculano, à no
 mine scholæ Aristotelicæ, de quo lib. 1. de Diuin. 14.
 Lyceus] pen. prod. (λυυειος) Mons Arcadiæ, qui Pani deo sa
 cret est, et ubi templum bicornis Fauni. A quo Lycæa, iudi
 cra illi sacra ta, Lupercalia dicta. Ouid. lib. 2. Fast. 85.
 Faunus in Arcadia templa Lyceus habet. Dicitur Lyceus
 et ad Vrbe, id est, à lupis, quibus propter frequentiam
 pedum abundabat.

Amnes

Amnes Lycæi. Virg. 3. Georg. 1.
 Saltus Lycæi. Virg. 1. Georg. 4.
 Collis Lyceus. Ouid. 1. Metam. 140.
 Culti arbusta Lycæi. Ouid. 2. Metam. 143.
 Gelidum Lyceum. Virg. 10. eclog.
 Viridis Lyceus. Virg. 4. Georg. 108.
 Lyceus, pen. prod. Adiect. (λυυειος) ut,
 Nemus lyceum. Ouid. 8. Metam. 64.
 Lychas] λυυχας, nomen famuli Herculis, cui Deianira ueste
 imbutam cruore Nesti, ad maritum perferendum dedit. Ille
 uero quum uestis ardore et ueneno consumeretur, furore
 actus Lycham in mare Euboicum ex Oetha monte deiecit,
 qui illic in scopulum mutatus fuisse dicitur. Fabulam uide
 apud Ouid. lib. 9. Metam. 43.
 Lychnis] lychnidis, penult. corr. (λυυχνης) Herbe genus,
 Dioscorid.
 Lychnites] lychnitis, pen. prod. m. g. (λυυχνης) Lapidis ge
 nus, de quo Plin. lib. 36. cap. 53.
 Lychnitis] huius lychnitidis, f. g. (λυυχνης) Herbe species:
 de qua Plin. lib. 25. cap. 10. 2.
 Lychnus] lychni, m. f. g. (λυυχνης) Latine lucerna dicitur.
 Varro, Lucerna à luce dicta est: aut ab eo quod uocant Gre
 ci λυυχνης. Cic. Quint. fratri, lib. 3. 23. 2. Hanc scripsi ante
 lucen, ad lychnum ligneolum, qui mihi erat periuocandus,
 quod eum te aiebant, quum esses Sami, curasse faciendū. Le
 gitur et lychnuchum. Idem pro Cælio, 54. Lux demiq; lon
 ge alia est Solis et lychnorum.
 Pendentes lychni. Lucret. lib. 5. 60.
 Incensi lychni depēdent aureis laquearibus. Virg. 1. Aen. 148.
 Lychnius, non autem Lychnius dicendum offendit Seruius:
 quum primam corripit dicit: quod fieri non possit, nisi post
 nsequeretur i, et trisyllabum fieret. Virg. 1. Aen. 147.
 Dependent lychni laquearibus aureis.
 Lychnuchos, pen. prod. (λυυχνης) dicitur quicquid lucerna
 nam sustinet. Plinius libro 34. cap. 3. 5. Placere et lychnu
 chi pensiles in delubris aut arborum modo mala ferent
 tum lucentes.
 Lycia] uulua, minoris Asiæ regio inter Pampphyliam et Car
 iā sita, cognominata est à Lyco rege Pandionis filio, atq;
 ut fertur, in festata olim Chimera ignibus. Pōpon. lib. 1. Ly
 cia prope tota Tauro monte premitur, eius iugis bona par
 te clausa. Lycios autē primum Termilas dictos Herodotus
 lib. 7. scribit. Vide Herodotum in septimo. De Lyciorū lau
 dibus legit Strabonem, lib. 14. Lycia hodie Briquia di
 citur. Ptolemæus lib. 5. cap. 3.
 Vrbs Lycia. Ouid. 4. Metam. 60.
 Dumeta Lycia. Horat. 3. Carm. ode 5. 13.
 Perillis agris Lycia. Ouid. 6. Metam. 64.
 Hyberna Lycia. Virg. 4. Aeneid. 29.
 Lycius, Adiectiuum (λυυειος) ut, Caterua Lycia. Horat. 1.
 Carm. ode 8. 3.
 Deus Lycius, Apollo. Proper. lib. 3. eleg. 1. 8.
 Montes Lycij. Stat. 1. Sylu. 2. 4. 3.
 Pharetra Lycia. Virg. 7. Aeneid. 164.
 Lycidas] pen. corr. Centauri nomen et pastoris apud Vir
 giliū. Lycida, Vocatū: Virg. 7. eclog. 4.
 Sæpius at firme Lycida formose remissa.
 Lycidas, Nomen etiā pueri apud Horatium, 1. Carm. ode 4.
 Nec tenerum Lycidam mirabere, quo calet iuuentus
 Nunc omnis.
 Lycimius, frater Astiochæ, auunculus Tlepolemi, à quo et
 et ipse interemptus est. Homeris.
 Lycinia] amica Horatij, de qua ipse lib. 2. Carm. ode 12. 3.
 Me dulcis domine Musa Lycinie, &c.
 Theauri pars 2.

Lycisca] nomen canis, Diminutiuum à λυυειος, quod li. p. im
 significat, appellata sic quod uel ex lupo nata sit, uel similis
 sit lupo. Virg. 3. eclog. 4.
 — multum latrante Lycisca. Ouid. 3. Metam. 44.
 Et Thous, et Cyprio uelox cum fratre Lycisca.
 Lyciscus] pueri nomen apud Horatium. Epod. 11. 5.
 Nunc gloriantis quamlibet mulierculam
 Vincere mollitia, amor Lycisci me tenet.
 Lycium] λυυειος, medicamentum ex radice rhamni plue
 stris factum. Plin. lib. 24. cap. 14. 3.
 Lycomedes, pen. prod. (λυυκομειδης) Creontis fuit filius, teste
 Homero Iliad. 9.
 Lycon] ex Troade, Stratonis discipulus, è Theophrasti scho
 la huius in dicendo suauitatem nomen maxime demōstrat,
 quod addita litera γ, Glycon sic cognominatus. Habitu fuit
 mollis et delicatus. Quatuor huius nominis memoratur,
 Primus Pythagoricus, secundus hic, tertius uersificator,
 quartus epigrammaton poeta. Diogenes Laertius.
 Lycophron] pen. corr. huius Lycophronis, pen. corr. (λυυο
 φρων) Chalcidionius ex Eubœa, filius Socris, adoptatus uer
 rō à Luco Regino, grammaticus, et Tragediarum scri
 ptor. Estq; unus ex septē qui Pleias uocati sunt. Stat. 5. Syl.
 3. 32.
 Carmina Battiada, latebrasq; Lycophronis atri. Atrum
 uocat quasi obcurum, uel quia in omnibus scriptis obscu
 rior fuit: uel certē ad Alexandram alludit, de qua dixit Sui
 das. Ouidius eum sagittis interfectum esse innuit, quum in
 quit in Ibin, 107.
 Vtq; cothurnatum perijisse Lycophrona narrant,
 Hereat in fibris fixa sagitta tuis.
 Lycophthalmos] Gēna quatuor est colorū, ex rutilo et
 sanguineo: in medio nigrum candido cingitur, ut luporum
 oculi, illi per omnia similis. Plin. lib. 37. cap. 11.
 Lycopolis] pen. corr. (λυυκοπολις) urbs Aegypti, sic à lupis
 cognominata. Diod. Sicul. lib. 2.
 Lycopsis] herba (λυυοψις) Vide Plin. lib. 27. cap. 11. 4.
 Lycortias] nomen Nymphæ apud Virgilium, 4. Georg. 68.
 Lycortis] pen. prod. (λυυορτης) meretrix fuit alio nomine Cy
 theris dicta, à Cornelio Gallo poeta adamata. De qua Vir
 gilius saepe in Gallo. Vide itē multa in dictōe Cornelius.
 Lycormas] λυυορμας, flumius est qui è Boiensibus inter
 Ophientes gentem Aetholicam oritur, uocatus postea Euea
 nus, ab Eueno qui ē in eum præcipitauit. De quo Strabo
 lib. 7. Ouid. 2. Metam. 49.
 Arjurusq; iterum Xanthus, flauusq; Lycormas
 Centaureus Lycormas. Stat. 4. Thebaid. 168.
 Lycos] Gēnis aranei, Plinio lib. 30. cap. 6.
 Lycotoma] Vrbs Crete, ut notat Tortellius.
 Lycius] Vrbs Crete, à Lyco filio Lycæonis appellata. Qui
 dā Lyriū uocat, eo quod in loco alto postea sit. Quod tum
 sursum et sublime est, Lyttum uocant. Hæc Stephanus.
 Lycius, Adiectiuum (λυυειος) ut, Lycius Idomeneus. Id
 est, Cretensis. Virg.
 Lycurgus] λυυουργος, & λυυοργος, Lacedæmonum rex, qui
 fuit philosophus, et Lacedæmonijs leges sanctissimas cōdi
 dit: astrictis ciuibus iuramento, quod tam diu eas intemera
 te obseruarent, donec ipse rediret: è patria nunquam redi
 turus emigravit. De quo Valerius, Iustinus, Aristoteles, et
 Plutarchus multa.
 Lycurgus diuissimarum Lacedæmonijs legum author musices
 disciplinam probauit. Quint. lib. 1. cap. 10. 14. Lycurgus
 ueniens Nœmæa regionis Hypsiphilen regis Thebanis filia
 nato suo nutricem adhibuit. Author Statius 5. Thebaid. 31.
 Lycurgus præterea rex Thracie fuit, qui ut habet fabula,
 Q 2 dum

dum contemnens Liberum, eius amputat uites... incidit. Re uera autem abstemius fuit: quos constat acrioris esse naturam...

Thracis arant acri quondam regnata Lycurgo. Latissima regna Lycurgi. Ouid. Epist. 2. 23. Thracis exitum Lycurgi. Horat. 2. Carm. ode 19. 4. Bipennis Lycurgus. Ouid. 4. Metam. 5. de Baccho.

Lycurgus, Adiect. (Λυκούργος) Cic. ad Attic. lib. 1. 8. 6. Nosmetipsi, qui Lycurgei a principio fuissimus, quotidie demitigamur. Vbi interpretes, Lycurgei, id est, optimates, legum affecte et propugnatores, qualis Lycurgus apud Laconas legum conditor. Budeus seuerissimum interpretatur.

Lycus] nomen proprium uiri, quo nomine multi uocati sunt. Vnus, Troianus, de quo Virgilius 1. Aeneid. 4. 6. Fata Lyci. Alter Thebanus ignobilis exul, qui absente Hercule reuerfus, Creontem regem occidit, et regnum tenuit. Item, alius Thebanus rex, maritus Antiope. Alius Padiouis filius, qui a se Lyciam nominauit. Alius Lyccon, in lupi a loue conuersus est. Fuit et alius Lycus, Priami filius. Itē, unus ex centauris. Fuit item Lycus, medicus Neapolitanus, cuius meminit Plin. lib. 20. cap. 20.

Lycus, puer quidam fuit ab Alceo dilectus. Horatius 1. Carm. ode 32. 3.

Lycus (Λύκος) Armenie fluius. Strab. lib. 11.

Lydia] Λύδια, Antomachi poeta uxor fuit, quam egregie animo charam habuit: que quā mortua esset, elegiam qua mororē salaretur sibi fecit, nomine Lyden, ubi enumeratis Heuiois calamitatibus et infortunij, malis alienis agriitudinē sibi minuit. Huius meminit Plutarchus in libro, De consolatione. Propertius, Nec tantum Clario Lyde dilecta poete, etc.

Lydia] Λύδια, Palesinae in Asia urbs, Ptolemæo lib. 5. cap. 16. Alio nomine Diopolis. Hodie Rama.

Lydia] Λύδια, Asia regio Aecolis et Ionij vicina, nota est Croesi fortunam, et rebus gestis, tum etiam Pactoli fluij fama aurum trahentis. Vide Strabonem, et Pomponium lib. 1. in summa Asia descriptione.

Ingens Lydia. Virg. 4. Georg. 4. 2. Lydia tota fremit. Ouid. 5. Metam. 30.

Lydius (Λυδός) Qui est ex Lydia. Lydi (auctore Herodoto lib. 2.) primi aurum argentumque percusserunt, primi que caupones inuitioresque fuerunt.

Lydorūmque manum, collectos armat agrestes. Virg. 9. Aen. 3. Lydus, Adiect. (Λυδός) Ouid. 2. Fast. 72. Ridet amatorem Lyda puella suum. Intellegit Iolen.

Lydius, Aliud adiect. (Λυδός) ut, Aurifer annis Lydius. Tibull. lib. 3. eleg. 3. 6. Intellegit Paetolum.

Lydia]amica Hōyatij, cuius in Odis sepe meminit.

Lydius] Λύδιος, Theophrastus lib. de Natura lapidū. Ait lapidem quendam esse, qui Lydius seu Heraclius dicitur, qui attritu aurū atque argentum cuiusmodi sit arguat. Hunc quidam magnetem putant, uelut Herculanum, qui ferrum ad se se trahit: unde nomen etiam additum sūderit. Sed ex Theophrasti uerbis satis liquet bisonem significari, quem Latini uocant indicē, in quē Battus ille pastor apud Ouid. 2. Metam. 142. transfiguratus est, manente nimirum etiamnum in lapide prodendi studio nec Heraclium uocatum ab Hercule, sed ab Heraclio Lydie ciuitate. Plin. lib. 33. cap. 8. 3. Aurei argenti que mentionem comitatur lapis, quem coticulis appellat, quondam non solius ingenij nisi in summine Tmololo, ut auctor est Theophrastus: nunc uero passim, quem alij Heraclium, alij Lydium uocant. Sunt autē modici, qua ter-

nas uncias longitudinis, binasque latitudinis non excedentes, is coticulis pertit, quum e uena ut lima rapuerint experimentum. protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantum argenti, uel eris, scrupulari differentia, mirabili ratione non fallente. Vicem autem prouerbij habet in eos qui uehementer acri, exactoq; iudicio sunt. Erasmus.

Lydas] Hercules filius ex Iole. Alter filius Athys, et frater Tyrrheni: a quo Lydia regio est appellata. Nā quū propter terrę sterilitatem fratres simul ferre nō possent, Tyrrhenus sorte facta discedens, cum ingenti multitudine ad Italiā ueniens eam tenuit partem, quæ ad mare inferum uersa est, et a se Tyrrheniā nominauit. Lydus uerō remanens, Meoniam de suo nomine uocauit.

Lygdamum] Plinio lib. 5. cap. 30. oppidi nomen est.

Lygdamus] nomen est uiri proprium. Perottus. Lymita] Lycie flumen est, et eodem nomine ciuitas, inquit Pomponius lib. 1. in descriptione Lycie.

Lympha] Λύμας Aqua dicitur Latinis, Græcis uerō ῥύμα. Mutauerunt autem Latini in λ. Col. lib. 10. 14. Doctiq; Parthenope Sebethide rosida lympha.

Fluuius lympha. Virg. 4. Aeneid. 127. Fugax lympha trepidat obliquo riuo. Horat. 2. Carm. ode 33. Gelida lympha. Ouid. de Medicamine faciei, 20.

Leuis lympha. Horat. Epod. 16. 10. Liquide lympha. Ouid. 3. Metam. 91.

Loquaces lymphae faxis desiliunt. Horat. 3. Carm. ode 13. 4. Lucentis lymphae stagnum. Ouid. 4. Metam. 60.

Mancantes lymphae. Horat. Epod. 2. 6. Puteales lymphae. Lucret. lib. 6. 236.

Sobrio lympha mista mero. Tibull. lib. 2. eleg. 1. 10. Vulnere lymphis abluere. Virg. 4. Aeneid. 137.

Dare lymphas manibus. Virg. 1. Aeneid. 141. Copia lymphae finit stium. Horat. 2. epist. 2. 30.

Huist de gurgite lymphae. Virg. 9. Aeneid. 5. Ora manusque tua lauimus Feronia lympha. Hor. 1. Ser. Sa. 5. 5. Restinguere pocula lympha. Horat. 2. Carm. ode 11. 4.

Vulnera siccare lymphis. Virg. 10. Aeneid. 168.

Lymphor, lymphoris, Antiquum, idē quod lympha. Lucilius, Impermissum lymphorem. Nonius.

Lymphaticus, pen. corr. (Λυματικός) Euriosus, insanis, qui uitium ex aqua conspectu contraxit, uel ex imagine uisū in aqua. Plin. lib. 25. scribit belletorum medei melancholicis insanientibus, et lymphaticis, elepl. antie, et tetano. Feslus, Vulgo memoriae proditum est, quicunq; speciem quandam in fonte, id est, effugiem nymphæ uiderint, iurandi non fecisse finem, quos Græci ἑραφολύττες, uocant, Latini lymphaticos appellant.

Lymphati nummi. Plaut. Pcenulo, a. 6. Sunt mihi intus nescio quot nummi aurei lymphatici. m. Deserto ad me, faxo aeternum consiterit lymphaticum.

Lymphatica somnia. Plin. lib. 26. cap. 8. 10. Lymphaticus pauor. Liu. 10. ab Vrbe, 148.

Lympho, lymphas, lymphae, Perturbare, et in furorem impellere. Valer. 3. Argon. 10. Rupta quies: Deus accipit lympha uerat urbem.

Lymphans, Participium. Statia 0. Thebaid. 31. Ecce recens, superis animum lymphantibus, horror Thiodamanta libit.

Lymphor, lymphanis (Λυματικός) lymphanis, insanire, desipere. Plin. lib. 34. cap. 17. 7. Hac herba epota, lymphanis homines obseruatiibus miraculis. Curtius, Quippe lymphanis, trepidare ceperit, omnia pectora occulto metu percurrerit.

Lymphatus, pen. prod. Adiect. (Λυματικός) idem quod lymphaticus, insanus. Liu. 7. ab Vrbe, Et tunc quidem uelut lymphanis

lymphati et attoniti munimentis suis trepido agmine inciderunt. Cic. 1. de Diuin. 13. 6.

Furor lymphatus. Senec. Medea, 6. 2. Metu lymphato trepidare. Lucan. lib. 7. 38.

Mente lymphata furebant. Catul. Argon. 59. 51. Ore lymphato furens. Senec. Troad. 1. 7.

Pectora lymphata. Ouid. 11. Metam. 2. Vrbi lymphata incertis horroribus. Stat. 10. Thebaid. 111.

Lymphationes nocturnæ (νυκτολυματικαί) Plin. lib. 34. cap. 15. 2. Nāq; circumscribi circulo, terie circumlato macrone, et adultis et infantibus prodest contra noxia medicamenta: et praefixisse in limine, et sepulchro euulsos clauos, aduersus nocturnas lymphationes.

Lymphatus, huius lymphatus, uerbale. Plin. lib. 37. cap. 10. Aliam eodem nomine argentei coloris, contra lymphantum habendam.

Lyncestus] Λύκεστος, aqua, quæ uocatur acidula, uini modo temulentos facit. Plin. lib. 2. cap. 10. 3. 9. Hinc

Lyncestius, Adiect. (Λυκεστικός) Ouid. 1. 5. Metam. 66. quum de Clitorio amne dixisset, subiungit, Hinc fuit effectus dispar Lyncestius amnis, Quem quicunq; parum moderato gutture traxit, Haud aliter titubat quam si mer. uina bibisset.

Lynceus] Adiect. Vide Lynx.

Lynceus] Λύκος, dissillabum, huius Lyncei uel Lynceos, pen. corr. Nomen proprium eius, qui fuit unus ex Argonautis, acutissima oculorum acie praeditus: qui dicebatur uidere ultra parietē, et, ut historici tradunt, conspexit nouissima Lunam, primamque eodē die in signo Arietis quod paucis mortalium contigit uidisse. Vide Valer. 1. Argon. 95.

—solum transibit nubi Lynceus. Hinc Varro centum triginta millia passuum prospexisse scribit, solitumque exeuntem a Carthagine classem Punicā, numerūque nauium ex Lybiana specula manifestissime notare. Solinus refert fuisse Strabonē, Pindarus et Apollonium in Argon. referit illum per abietem fratris suum a Castore occidit uidisse, cuius necē describit quibus contradicit Ouid. 5. Fast. 142, Pectora traiecit Lynceo Castor ab ense, etc. Prouerbum uide apud Erasmus, Lynceo perspicacior. Horat. 1. epist. 1. 6.

Non possis oculo quantum contendere Lynceus, Non tamen idcirco contemnas lippus inun. Lynceus et Idae, Apharei filij fuerunt, unde Aphareidas illos uocat Apollonius 1. Argon. et Ouid. 8. Metam. 61, Et duo Thestiade et proles Aphareia Lynceus.

Lynceus, pen. prod. Adiect. (Λύκεος) Vide exemplum Ouidij in Lynceus dissillabum.

Lyncurium] lyncurij (Λυκούριον) Gemma quæ e lyncis urina coacta est. Plin. lib. 8. cap. 38. 2. Lynceum humor ita reddidit ubi gignuntur, glaciatur arefcitue in gemmas carbunculiformes, et igneo colore fulgentes, lyncurium uocatas, atq; ob id succino a plerisque ita generari prodito. Nouere hoc sciuntque lynces: et inuidentes, uinam terra operiunt. Ouid. 15. Metam. 83.

Lynceus] Λύκος, inquit Seruius, rex Scythie fuit, qui misum a Cerere Triptolemon, ut hominibus frumenta monstraret, susceptum hospitio, ut se in gloria tanta migraret, interimere cogitauit, ob quā rem irata Ceres eum conuertit in lyncē seram uarij coloris, ut ipse uariæ mentis existerat.

Lyndus] Homero teste, ciuitas in Rhodo insula, in qua auctore Lactantio, Hercules sacra fiebant, quorum a ceteris interimere cogitauit, ob quā rem irata Ceres eum conuertit in lyncē seram uarij coloris, ut ipse uariæ mentis existerat.

Lynceus] Homero teste, ciuitas in Rhodo insula, in qua auctore Lactantio, Hercules sacra fiebant, quorum a ceteris interimere cogitauit, ob quā rem irata Ceres eum conuertit in lyncē seram uarij coloris, ut ipse uariæ mentis existerat. Lynceus est ritus. Siquidem non ὀφθαλμια, ut Græci appellat, sed maledictis et execratione celebratur: et quod uolatis habent, si quando inter solennes ritus, uel impru-

Theauri pars 2.

denti alicui exciderit bonum uerbum. Lynter] Vide Linter.

Lynx] λύνξ, m. uel f. g. (λύκος) Animal est ex ceruario generis, uario colore, et maculoso tergore, et a uisij mo uisu praeditum. Virg. 1. Aeneid. 66, —maculose tegmine lynxis. Plin. lib. 2. 8. cap. 8. 33. Peregrine sunt et lynces quæ clarissime omnium quadrupedū cernunt.

Variæ lynces Bacchi. Virg. 3. Georg. 53. Varias dicit, quas alibi maculosas dixerat. Sunt autem in tutela Bacchi.

Timidos agitare lynces. Horat. 2. Carm. ode 13. 8. Imbelles lynces sectari. Stat. 2. Achill. 82.

Fugaces Lynces cohibere arcu. Horat. 4. Carm. ode 6. 7. Lynceus, pen. corr. Adiectiuum (λύκος) Quod pertinet ad lyncem.

Lynceis oculis contemplari, Est intensissime conspiciere. Horat. 1. Seru. Satyr. 2. 18.

Lynceus, Qui acutissime uidet, quiq; est maxime perspicax. Cic. ad Varronem, lib. 9. 2. 6. Quis est tam lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendat, nusquam incurrat?

Lyra] λυρά, f. g. (λύρα) instrumentum musicum, ἀπὸ τοῦ λύρα, canere.

Lyram formam esse testudinis docet Plin. lib. 9. cap. 10. 4. Canor lyre. Ouid. epist. 15. 37.

Assumpta lyra canorus. Ouid. 3. de Arte, 29. Fidicen lyre. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6.

Solers lyre Musa. Horat. de Arte, 82. Aurata lyra. Ouid. 8. Metam. 3.

Canore lyre. Claud. 3. de rapt. Prof. 52. Curæ lyre parens Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 10. 2.

Distincta lyra gemmis. Ouid. 11. Metam. 34. Eburna lyra. Horat. 2. Carm. ode 11. 5.

Garrula lyra. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 8. Imbellis. Horat. 1. Carm. ode 6. 2.

Inuisa. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 5. Iocosa lyra. Horat. 3. Carm. ode 3. 14.

Mollis lyra. Stat. 10. Thebaid. 174. Tacita lyra, Quæ non pulsatur. Horat. 3. Carm. ode 19. 4.

Laudes alicuius canere lyra. Ouid. 3. de Arte, 10. Incipere lyram digitis. Ouid. epist. 3. 24.

Institu lyra. Quint. lib. 1. cap. 10. 13. Vide Instituto. Mouere lyram. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 4.

Inaurate lyre fila mouet pollice. Ouid. 2. de Arte, 99. Pellere lyram. Ouid. ad Pisonem, 34.

Percutere lyram. Ouid. 3. eleg. 11. 8. Significat sonare lyra. Pulsare lyram. Vide Pulso.

Pulsa manu lyra. Ouid. 10. Metam. 4. 1. Mendaci lyra sonari. Horat. Epod. 17. 8.

Sonante mistum tibij carmen lyra. Horat. Epod. 9. 1. Lyra, Signum celeste. Var. 2. de Re rust. cap. 5. Hoc secundum astri ortum facio, quod Græci uocant lyram, fidem nostri.

Ouid. 2. Fast. 15. Col. lib. 10. 8. Sidereoq; polo cedit Lyra mersa profundo. Lyricus, pen. corr. Adiect. (λυρικός) Quod ad lyram pertinet. Hinc poete lyrici dicit, quod ad lyra sua carmina cantabant: statuebaturque eis chorus quinquaginta uirorū, ac tauro donabantur.

Modi lyrici. Ouid. epist. 2. 1. 1. Vates lyrici. Horat. 1. Carm. ode 1. 7.

Lyrica pro carminibus lyricis, dicit Plin. iun. lib. 3. epi. 1. Scribit enim et utraq; lingua lyrica doctissimus.

Lyriceu, pen. corr. lyricinis, pen. corr. ma. g. (λυρικός) Qui lyra canit.

Lyrisses, lyristis, idem (λυρικός) Sidonius, Alcco potius lyristis

ristes ipso. Plin. iunior ad Genitorem, lib. 9, Quam multi quum lector aut lyristes aut comædas indoctus est, calceos poscunt.

Lyrceus] penul. prod. (λυρκευς) fons est ex quo Inachus fluitus oritur ad Cynuriam montem Arcadiæ. Author Strabo lib. 8. Stat. 4. Thebaid. 1.4.2.

Aret Lerua nocens, aret Lyrceus, et ingens Inachus.

¶ **Lyrceus**, pen. prod. Adiecl. (λυρκευς) Ouid. 1. Metam. in fabula Ius mutata in uaccam, — iam pascua Lerne, Constatq; arboribus Lyrcæa reliquerat arua.

¶ **Lyrceus**, Aliud adiectiuum (λυρκευς) Valer. Flac. libro 4. Argon. 71, — Lyrcei tellus.

Lyris] fluvius Campaniæ est, interfluens urbem Minturnensium. Horat. 1. Carm. ode 31.2, — non aurum, aut ebur indicum: Non rura, que lyris quieta Mordet aqua tacturnus amnis. Virg. — et umbrosæ Lyris per regna Maricæ. Acron.

Lyrneſſus] λυρνεσσις, urbs Troica, una ex undecim que in Troade sunt. Lyrneſſos, ciuitas est ebyrgiæ, unde fuit Briseis. Scruuius in illud Virgilij lib. 10. Aeneid. 26, Fert ingens toto conuixus corpore saxum, Haud partem exiguam montis, Lyrneſſius Agmon.

¶ **Lyrneſſus** (λυρνεσσις) Patronymicum, f. g. Ouid. pro gentili posuit. 4. Trist. eleg. 1.3, Fertur et abducta Lyrneſide tristis Achilles. id est, Briseide, que ex Lyrneſſo erat.

Lyneſtia] λυρνεστια, Ouid. 12. Metam. 22.

Lysander] λυσανδρος, dux Lacedæmoniorum inuictissimus, cuius ductus Athenienses cum duce Conone illam naua li pugna cladem acceperunt. Ex quo Athene semiduræ, impositumq; iugum triginta tyrannorum fuit. Victus denique Lysander a Canone ipso terrestri pugna, et interfectus, ubi Pausanias eius collega in exercitu suspectus in exilium profectus est. Emicuit enim Lysander tempore Pausaniæ et Agesilai Lacedæmoniorum. Lysander et rebus gestis et animi magnitudine Syllæ ex nostris comparatur Plutarcho in Parallelis.

Lysanias] Orator Græcus. Alter, uir in Arcadia, qui Lycæoni regno expulit.

Lysias] pen. corr. Atheniensis, Phædri philosophi filius. De quo Cicero Philippic. 5.

Lysias] λυσιος, Syracusanus genere, Cephalii filius, unus de decem oratoribus, natus Athenis quod pater se transfulerat. Puer Thurion coloniam migravit, redijt annos natus quadraginta septem, interq; principes oratores habitus. De quo sic Cic. in Bruto, 17.

Lysicrates] penult. corrept. uir quidam, qui capillos iam canos nigro tingebat, quo iuuenis etiam dum uidere = tur.

Lysidicus] λυσιδικος, apud Cicero in Philipp. qui iura omnia dissoluit. Hodie dici potest controuersiarum dirremptor.

Lysimachia] penult. corrept. authore Strabone libro 10. Vrbs Actoliæ humi prostrata, et ipsa ad lacum adiacens, que prius quidem Hydra, hoc uero tempore Lysimachia nominatur. Verum Iustino, urbs est Helleſponti que

terre motu corruiit x x i. anno postquam a Lysimacho rege uno ex principibus Alexandri fuerat condita. Sed postmodum reedificata, causa fuit multarum cladum.

Lysimachus] penult. corr. (λυσιμαχος) Agathoclis filius, et successoribus Alexandri Magni Pergamo presuit, ubi theſauri regis fuerunt. Sic illustri quidem Macedonia loco natus, uirtute illustrior fuit: amore literarum ac philosophiæ ardebat adeo, ut Callisthenem tunc ab Alexandro afflictum, atque in uinculis habitum, de uirtute differentem sepius audierit, poculumq; ei, ac remedium miseriam optanti propinauerit. Quod ægre ferens Alexander, Lysimachum leoni obieciſſe dicitur: sed ille uiribus fretus, rem posteris prodendam fecit, manum quippe amiculo conuolutam in os leonis inferens, adrepta lingua feram exanimauit: quo facto uehementius postea Alexandro dilectus, et apud eum in honore maximo fuit. Vide Trogum lib. 15, Lysimachus natione Acarnan, Alexandri pædagogus secundus post Leonidem obtinuit, nullo urbanitatis genere præditiis, nisi quod se phœnicem: Alexandrum, Achillem: Philippum uero, Peleum nuncupabat. Author Plutarchus in Alexandro Magno.

Lysipe] Vna fuit ex filiabus Proeti Argiuorum regis, que in uaccas commutata fuerunt.

Lysippus] λυσιππος, Sicyonijs, nobilis sculptor, a quo tantum Alexander se fingi passus est. Cic. in epist. lib. 5. 12. 23. Propert. lib. 3. eleg. 9. 2, Gloria Lysippo est animosa effingere signa. De Lysippo et Alexandro. Horat. 2. epist. 1. 4. 9. Multa habet Plin. lib. 34. cap. 7. ubi et sexcenta decem opera ab illo facta tradit. Memini equi cuiusdam Statius 1. Sylu. 1. 1. 4. quem a Lysippo Alexandro Magno donatum esse inquit.

Lysippus item, poeta comicus, cuius fabulas enumerat Athenæus.

Lysitis] huius lysis, et lysios (λυσις) id est, solutio. Cic. 3. Titul. scul. 1. 03. Ex quo ipsam ægritudinem et λυσις Chryſippus, quasi solutionem totius hominis appellatam putat. Alij habent λυσις.

Lysis in architectura, hiatus est ianuarum: id est, solutio contianui parietis. Vitru. lib. 6. cap. 10.

Lysistratus] penult. corrept. Sicyonijs, Lysippi statuarij frater, primus status a gyppo finxit, creuitq; res in tantum, ut nulla signa statuarum sine argilla fierent. Plinius libro 35. cap. 12.

Lysius] Arcadiæ fluius, ad cuius radices est Aesculapij templus. Vide Lysius.

Lysio] Quidam Ciceronis hospes, ut ipse scribit epist. libro 16. 6.

Lysæ] λυσαι, de quibus mentio fit in edicto Iustini quo iuris autoritas confirmatur, solutores interpretandi sunt, uidelicet qui iam tantos progressus habent in iure, ut de eo respondere propè possint, et quæstiones soluere. Atque ij erant qui reſponſis prudentum operam dabant et quæstionibus. Lyti, id est, soluti quibusdam dicuntur, sed male, Turnebus.

Lytta] λυττα, Vermiculus est in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec fastidium sentiunt. Plin. lib. 29. cap. 53.

Lytus] λυτος, Fluius est minoris Asiæ in Pontum defluens.

M. Consonans

M

Consonans, liquida transit per deuinationes in n, sequentibus d, uel t, uel c, uel q: ut, Tantum, tantundem: idem, idemdem: eorum, eorumdem: num, nuncubi, nunquib; nunquam circumquaque, tanquam, nanq; quenque, quanque, quicunque. Similiter am, prepositio, sequentibus, f, uel c, uel q, mutat in in: ut, Anfractus, et c. Vide in dictione Anfractus. Nonnunquam et in b transit, cum e scam = no scabellum dicimus.

M, litera mugiens. Quint. lib. 12. cap. 10, Quid, quod pleriq; nos illa quasi mugiente litera cludimus m, qua nullum Græcè uerbum cadit.

M, putat Priscianus mille significare, quia eius nominis prima si litera: quam rectè ipse uiderit. Veteres certe pro quinque hac utebantur figura 10. Vnde (cõtra Priscianum sententiam, qui de origine d, nescio quid ridiculè comminiscitur) facta est D, negligentia simul et ignorantia describitur, dum antiquas notas elementa esse putat. Pro quingentis, inquam, scribebant 10, pro mille c 10: unde fluxit m, errorem creante similitudine, quod m quandoq; ita scribitur o o, ut minimum discere uideatur a c 10. In antiquis autem libris et alias figuris pro mille usurpatis licet animaduertere, ut u o o d, quas peperit minus accurata librariorũ estimatio, id agentium, ut c 10 uno calami ductu persiceret. Etiam o o c 10 pro mille reperias: que deriuatæ sunt ab o d, corrupte scilicet à corrupta, c præterea quum preponitur his figuris d et m, detrahit centum, et omnino de inſequenti nota præcedens minor nota tantum demit, quantum ipsa significat: ut 10, ualet quatuor: 101, quadraginta quinque: x c, nonaginta, et huiusmodi. Vide infra in Numerus. Memini et huius literæ lib. 9. cap. 4.

Ma accentu circumflexo (μα) Mulier fuit una ex his que Rheam sequebantur, cui Iupiter Bacchum tradiderat educatque interrogata à Iunone, cuius esset infans, et c. hoc est Martis, respondit, unde factum est ut Bacchus apud Carthaginienses fuerit appellatus. Ipsi quoq; Rheæ Ma appellata fuit: cui Lydi tantum immolabant, unde Lydiæ urbs Mastræa fuit appellata. Vide Step. in dictione Mastræa.

Macæ] μακæ, populi sunt Arabiæ felicis, carminis opposita, eo in tractu nardum et myrrham ferentis, ut est author Pomponius Mela, lib. 3.

Macare] μακαρη, urbs Arcadiæ, à Macario Lycaonis filio condita, quam Stephanus à Romanis Beata uocari tradit. Gentile est Macareatos, μακαρηατος, eodem Stephanus teste.

Macareus] pen. corr. (μακαρηος) filius Aroli, qui Canacem sororem suam uitiavit. Ouid. lib. 2. Trist. 77, Nobilis est Canace fratris amore sui.

Macaria] Hercules filia, se pro incolumitate publica deuotè inferis, ad expiandum scelus, ut scribunt Cælius et Eras. in Proverb. Memini Plato in Hippia, et Plutar. in Pelopi.

Macar] μακαρη, id est, beatorum insula, Asiatico litori opposita, et ad promontorium Tauri montis exposita, quas quidam dici sic putauerunt, siue quod fortunati admodum celi soliq; sint, siue quod eas suo, suorumq; regno Macar occupauerat. Verba sunt Pomponij Mela, lib. 2.

Maccus] maci, Et plurali. Macci, maccorum. Macci dicuntur solidi, et fatui, idq; de nomine mulieris cuiusdam stupida et barba, Apuleius, si cum hac uia Rufi fallacia contem

dantur, maci prorsus et buccones uidebuntur. Nonnumquam etiam in Macco citatum inuenimus, qui titulus fabulæ est. Ex Turnebo.

Macedon] μακεδωνος, Pindi montis Theſſaliæ regiuncula, Herodoto lib. 1.

Macedo] pen. corr. (μακεδωνος) Macedonis, pæ. cor. filius Oſtridis filij Iouis, à qua Macedonia quidam dicunt uolunt.

Macedo, Philoſophus, de quo Gell. lib. 13. is pro scribis omnium templorum scribi debere censebat uersum hunc, Ego odi homines ignaua opera, et philosophia sententia. Vide Gellij lib. 13. cap. 8.

Macedo, Qui est ex Macedonia. Vide Macedonia.

¶ **Macedonia**, μακεδονια, regio à Macedone Oſtridis Iouis filio dicta est. Habet Macedonia ab Oriente Thracium limitem, ab Occasu Ionium pelagus, à Meridie Epiro terminatur, à Septentrione habet Dalmaticam partem. Vide Plinij lib. 4. cap. 10.

Macedonia dicta est, ut ait Stephanus de Urbibus, ab Macedonia filia Iouis et Thyiæ filia Deucalionis.

¶ **Macedo**, pen. corr. (μακεδωνος) Qui Macedoniam habitat. Lucan. lib. 6,

Quum tibi sacro Macedo seruetur in antro.

Vir Macedo. Horat. 3. Carm. ode 16. 3.

Alexander Macedo. Cic. 5. Tuscul. 198.

Fines Macedum. Lucan. lib. 10. 6. hoc est, Macedonum.

¶ **Macedonius**, Adiectiuum (μακεδωνος) Ouidius 12. Metamorphos. 94,

Qui clypeo, gladioq; Macedoniaq; sarissa Conspicuis. Vbi necessitate metri coactus, propter tot syllabas breues secundam produxit.

¶ **Macedonicus**, pen. corr. (μακεδωνικος) Adiectiuum possessiuum à Macedonia: unde Mare Macedonicum, quod est Aegæi pars, et incipit à Pallene monte, qui Thraciæ finem facit. Extenditur usq; Megaram, quod isthmus interpositus, misceri Aegæum Ionio non permittit, cuius litora à ciuitatibus nomen accipiunt.

Macella] μακæδωνος, Genus teli est, quod uno tantum cedit me crone, sicut dicella dicitur, quod bisariam. Cælius Rhodig. ex Theone lib. 11. cap. 16.

Macellum] macelli (μακελαιον) Locus quod uenalia omnia, que ad uictum humanum pertinebant, contrahabantur. Plaut. Aulul. 13. 3,

Venio ad macellum: rogito pisces, indicant Caros. Cic. de Diuin. 88, Si Epicuri de uoluptate liberofus esset, putarem annonam in macello cariorem fore. Videm 5. Verr. 12. 3. Sedentem in faucibus macelli.

Macellum, Varro in libris Rerum humanarum, Numerius Equitius, Cupes et Aomanius Macellus singulari atrocinito multa loca habuerunt infesta. His in exilium actis, publicata sunt bona, et aedes ubi habitabant dirute: equie ex pecunia scale delim penatium edificate sunt. Vbi habitabant, locus erat ubi uentrem ea que uescendi causa in urbem erant allata. Itaq; ab altero macellum, ab altero forum cupidinis appellatum est. Hec ex Donati commentarijs in Eunuchum. Idem Varro lib. 4. de lingua Latina.

Pernicies, et tempestas, barutrumq; macelli. Horatius 1. epist. 16. 2.

¶ **Macellarius** (μακελαιος) Qui in macello non solum carnes, sed omnia obſoniorum genera, quinetiam panem et frumentum uendit. Sueton. in Cesare, Ea que ad epulum pertinabant, quamuis macellaris oblotata, etiam domesticatim apparabat.

¶ **Macellarius**, Adiectiuum, ut, Macellaria taberna. Valer. lib. 3. capite 4.

Macellota, macellota, fem. gen. ab Ionibus hortorum osiū dicitur, teste Varrone, lib. 4. de ling. Lat.
 Macer] macra, macrū (μακρῶν) Exilem extenuatumq; significat, quem medici gracilem uocant, cuiusmodi sunt biliosi ferē omnes, Virg. 3. eclog. 20.
 Heu heu quam pingui macer est mihi taurus in aruo. Idem lib. 3. cap. 10. 3. Medici sunt macerrimæ. Sipontinus à Græco deduci putat. Græci enim μακρῶν longum dicunt, quæ autem tenuia sunt, longiora uidentur.
 Agello macro pauper. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 15.
 Boues macræ. Propert. lib. 4. eleg. 1. 5.
 Pinguisima, uel macerrima humus, Col. lib. 2. cap. 9. 3.
 Libellus macer. Mart. lib. 2. 6.
 Exile & macrum solum. Cic. pro lege Agrar. 69.
 Taurus macer. Virg. 3. eclog. 20.
 Vitris macrior. Col. lib. 4. cap. 24. 8.
 Macra cauum repetes arctum, quem macra subisti, Horatius 1. epist. 7. 7.
 Macellus (μακρῶν) Adiectiuum diminutiuum, pro macilento. Liu. lib. 6. Si nosti, non magnus homo est, nascitur, macellus. Nonius.
 Macilentus, Adiect. idem (μακρῶν) Festus, Macilentus, macie attenuati. Plaut. Capt. 11. 15.
 Sed qua facie est tuus sodalis Philocrates? A. dicam tibi, Macilento ore, naso acuto, corpore albo, & oculis nigris.
 Macror, macroris, siue Macor, absq; r post c (μακρῶν) Ipsa macies. Pacuuius Peribœa, Corpusq; meū tali macerore, errore, macrore senet.
 Macritudo, pen. prod. f. g. Idem (μακρῶν) Plaut. Capt. 4. 32. Ossa, atq; pellis sum misera macritudine.
 Macies, maciei, f. g. idem (μακρῶν) Col. lib. 6. cap. 14. 1. Est etiam illa grauis perniciēs, quum pulmones exulcerantur, inde tussis & macies.
 Adducit cutem macies. Quid. 3. Metam. 80.
 Concidimus macie. Ouid. epist. 20. 43.
 Suprema acie confecta uiri forma. Virg. 3. Aen. 118.
 Horrida uultum Deformat macies. Virg. 4. Georg. 51.
 Māuari maciem, & infirmitatem. Quint. lib. 2. cap. 4. 5.
 De sua solitudine macieq; narrare. Cic. Attic. lib. 55. 1.
 Turpis macies decentes occupat malas. Horatius 3. Carm. 02 de 27. 11.
 Aeuo & macie senescere. Lucret. lib. 1. 66.
 Tenuare aliquem macie. Virg. 3. Georg. 26.
 Macco, macces, macui (μακρῶν) macere, Macrum esse. Plaut. Aulul. 20. 28.
 Qui ossa atq; pellis totus est, ita cura macet.
 Macesco, macefcis, macui (μακρῶν) macefcere, Macrum fieri. Plaut. Capt. 4. 31.
 — ego qui tuo macerore maceror,
 Macesco, consensco, & tabesco miser. Varro 3. de Rust. cap. 16. 16. Tum enim propter laborem asperantur & macefcunt.
 Macio, macias (μακρῶν) maciare, Macrum facere. A quo Emacio.
 Macreo, macres, macruī, siue,
 Macresco, macefcis (μακρῶν) macefcere, Macrū fieri. Varro 2. de Rust. cap. 5. 13. Algor enim eat, & fames macefcere cogit.
 Inuidus alterius macefcit rebus opimis. Horat. 1. epist. 12.
 Macero, maceras, pē. cor. (μακρῶν) macerare, Attemperare, conterere, & ad corpus tunc refertur. Liu. 6. bell. Punic. 66. Alteram annum circinnallatos inclusosq; nos fame macerant.
 Macerare se, ad animum translatum, Est nimia cura, studio, uel

solicitudine seipsum conficere & attenuare. Terent. Andr. 4. 2. 2. Tu modo anime mi nolite macerare. Ibidem, 5. 3. 15. Sed quid egos cur me excrucior cur me maceros Inuidia macerat nos. Lucret. lib. 3. 15.
 Macerare, Mollificare, ut fit quum quippiam tam diu in aqua tenetur, donec tenerum & molle fiat. Terent. Adel. 3. 3. 27. — saltem hanc Stephania
 Fac macerentur probe. Col. lib. 2. cap. 9. 8. Hoc medicamine una nocte semina macerata iaciuntur.
 Macerare brassicam in aquam. Cato cap. 156. 4.
 Macerare, Proluere, perluere, macefcere. Plinius de Poppea, lib. 11. cap. 41. 3. de lacte asinino, Balnearum etiam solito totum corpus illo lacte macerabat. Vitru. item iubet calicem coctam diu macerari antequam fabri ea utantur. Budæus.
 Maceror, maceraris, macerari, Passiuum. Hora. lib. 1. Carm. ode 13. — quam lentis
 Penitus macerer ignibus. Id est, tabescam, liquefam, consumar. Lambinus.
 Malè maceror. Vide Malus.
 Maceratus, pen. prod. Participium, Mollis & tener factus. Plautus Pœn. 8. 21.
 Macerato hoc pingues fiunt auro in Barbaria boues.
 Maceratio, Verba. Vitruuius lib. 7. cap. 2.
 Maceresco, macefcis, macefcere, Maceratum fieri, Antiquum. Cato de Rust. cap. 99. Frumentum curgilio ne noceat, neu mures tangant, lutum de amurca factio: palearum paulum addito, finito macefcant bene.
 Macro, macras, macrare. Vnde Emacrare. Vide loco suo.
 Maceria] maceria, uel maceries, maceriet, f. g. (μακρῶν) Pæries, siue murus uel congeries lapidum in unum compactorum sine cemento aut alio genere ferruminis, quo uinea claudi solent. Terent. Adelph. 5. 7. 10.
 Atq; hanc in horto maceriam iube dirui
 Quantum potest. Col. lib. 8. cap. 15. 1. Ea toto maceries opere tectorio leuitatur extra intragq; Cic. Tironi, lib. 16. 18. 4. Helicō nequissimus h s m dabat nullo aprico horto, nullo emissario, nulla maceria, nulla casa.
 Maceries, maceriet (μακρῶν) pro macritudine, siue maceratione. Afranius Excepto, Si ille hoc nunc sentis facere illi satis, uis quanta illius mors sit, maceries tibi. Nonius.
 Macero] maceras. Vide Macer.
 Machæra] machæra. Græcè (μακρῶν) Latine sica, gladius, culter. Plaut. Curcul. 8. 53.
 Clypeatus elephantum ubi machæra diligit. Iuuenalis Satyra 7. 1.
 — ames nomen, uictumq; machæra. Liu. 7. ab Vrbe, 105. Læuo humero machæra propè traiecto cesserat per rumpere ex acie. Ex uetusto codice legendum, matari.
 Machæropios (μακρῶν) Faber gladiatorum. Quo nomine dictus est Demosthenis pater, ab officina gladiatorum, quam Athenis egegram multisq; artificij seruis instructam habebat.
 Machærophorus, machærophori, pē. cor. (μακρῶν) Sicarius gladium ferens. Cicero ad Quintū fratrem, libro 2. epist. 8. 3. Machærophoris centum sequentibus mirros risus nos edere.
 Machæriones] apud Spartanos dicti sunt Anticratis posterij, quod is machæra, id est, gladio Epaminundam in bello strenuè conficisset. Meminit Cælius lib. 13. cap. 7.
 Machærus] iunius (μακρῶν) Stephano) Arx iudæa, secūm olim ab Hierosolymis dignitatis locū obinēs. Plin. 11. 5. ca. 16.
 Machæronon] μακρῶν Diof. lib. 4. herba est, quæ Xyphion quoq; dicitur, & gladiolus seu pugio: quoniam gladij specie sibi præbeat, radice (Theophrasto tradit) dulci,

dulci, ubi excoquatur: proinde trita farne admiscebatur. Vide Cæli. lib. 13. cap. 7. ad finem.
 Machaon] pen. cor. huius Machaonis, pen. corr. (μακρῶν) fuit teste Homero lib. Iliad. 2. filius Aesculapij. Is ob præstantiam medicinæ aris cum alijs heroibus Græcorum ad Troiam è Creta conuocatus fuit. A quo
 Machaonius (μακρῶν) Ouid. lib. 1. de Pōto, eleg. 4. 1. Machaonia artes. Idem 2. de Remed. amoris, 30.
 Ille Machaonia uix ope sanus erit.
 Succo Machaonio seu coerunt uulnera. Stât. 1. Syl. 4. 23.
 Machara] Cyprus antea dicta. Perottus.
 Machimos] μακρῶν, Ciuitas est extra hunc orbem, teste Aeliano, cuius in colæ pugnae sunt, armatiq; nascuntur, ac bellum assidue gerunt, collimit aneos plurimum euertendos: quippe gentium multarum esse compotem unam modò ciuitatem. In ea censerij hominum myriadas ducentis haud pauciores, quos non absumpserim bella, morbis planè conficitur. Sed perrarum id est. Intereit uero in prælijs axis peruersi, aut lignis inani ferri ictum non admiserim. Auro argētōq; abundant eatenus, ut sit ibi aurum uilius quàm apud nos ferrum. Hæc & plura Cælius ex Aeliano lib. 17. cap. 35.
 Machina] machina, pen. corr. (μακρῶν) Conatus, machinatio, excogitatio, inuentum.
 Mundi machina. Lucret. lib. 5. 20.
 Machina dicitur, ut ait Vlpianus, ubi non tam materie ratio, quàm manus, atq; ingenij dicitur.
 Machina, instrumentum quo moles aliqua faciliè quocunq; uolueris, impelli potest. Plin. lib. 19. cap. 2. 4. Quanto fit in usu omnibus terris nauium, armamentis, machinis ædificationum.
 Machinas bellicas uocamus opera fabrilis, quibus in bello utimur.
 Belli machina. Virg. 2. Aen. 31.
 Ingens machina. Horat. 2. epist. 2. 15.
 Arietaria machina. Vide Ariet.
 Machinae murales. Vide Murus.
 Admonere machinam. Vide Admoueo.
 Apponere machinam. Vide Appono.
 Fabricata machina. Virg. 2. Aen. 10.
 Audere machinas. Tacit. lib. 20.
 Machina per translationem, Consilia, quibus decipere hostē conatur. Plaut. Bacchid. 4. 54.
 Aliquam machinabor machinam.
 Dolus & machina. Cic. 3. de Nat. deor. 103.
 Quid ergo isti doli, quid machine, quid præstigiaq;
 Num sine ratione esse potuerunt? Ex poeta.
 Adhibere machinas. Cic. ad Brutū, 1. 85. Ad reliquos hic quoque labor mihi accessit, ut omnes adhibeam machinas ad tenendum adolescentem.
 Machinalis, & hoc machinale, penult. prod. (μακρῶν) Quod ad machinas spectat, ut, Machinalis scientia. Plin. libro 7. cap. 37. 3.
 Machinor, pen. cor. machinarius (μακρῶν) machinari, imaginari, cogitare, inuenire per dolum. Cicero 2. Verr. 10. Quum interea aliud quiddam iam diu machinatur. Liu. 1. ab Vrbe, 222. Consistim Turno necem machinatur.
 Machinari dicitur à μακρῶν, quod est inuento. Vnde μακρῶν inuentum & molumen dicitur.
 Machinari præstem aliquam in omnes. Cic. in Catil. 1.
 Machinari, etiam in bonam partem accipitur, pro inuenire ratione. Cic. 2. de Nat. deor. 192. Nam primum alia mares, alie formæ sunt: quod perpetuitatis causa machinata natura est. De bestijs. Idem de Uniuersis. 10.

Machinamentum (μακρῶν) pro Machina. Liu. 4. bel. Pun. 154. Turres contabulatas, machinamentaq; alta quatendis muris portabant.
 Oppugnationum machinamenta & astus. Tacit. lib. 12.
 Suspensum & nutans machinamentum. Tacit. lib. 20.
 Promouere scalas & machinamenta. Tacit. lib. 15.
 Machinator Verba (μακρῶν) ut, Machinator belliarum instrumentorum: hoc est, qui bellicas machinas inuenit uel conficit. Liu. 4. bel. Pun. 152.
 Machinator belli. Liu. 1. ab Vrbe, 123.
 Improbissimus machinator omnium scelerum, hoc est, inuentor & auctor. Cic. in Catil. 52.
 Doli machinator. Tacit. lib. 1.
 Architectus & machinator omnium. Cicero pro Rosc. Amer. 78.
 Machinatio, Aliud uerbale (μακρῶν) Cic. 2. de Orat. 40. Qui tanquam machinatione aliqua, tum ad seueritatem, tum ad remissionem animi, tum ad tristitiam, tum letitiam est contorquendus. Id est, inuentio & astutia. Col. lib. 6. cap. 2. 8.
 Machinatio, pro Machina. Cæsar 2. bel. Gal. 338. Primum irradere ex muro, atq; increpitare uocibus, quod tanta machinatio ab tanto spatio instrueretur. Liu. 4. bel. Maced. 136.
 Nunc impensa quoq; magna eget in opera, in machinationes & tormenta, quibus tanta urbs oppugnanda est. Idem 7. bel. Maced. 20.
 Machinosus, pen. prod. Adiect. (μακρῶν) unde Navigiū machinosum, apud Suetoniu in Nerone, cap. 34. Paulo antea nauem solutilem appellarat.
 Machinarius, Adiect. ut Asinus machinarius. Aphricanus in L. qui quæretur. §. ult. ff. de leg. & fideicommiss. 3.
 Menfor machinarius. Vlpian. in L. uel cuius. ff. si menfor. sul. mod. & c. Est menfor machinarius si sellerit.
 Machlyæ] μακρῶν, Herodoti, Populi Africa supra Nafamones, quos Androgynos esse tradit Calliphanes, utriusq; naturæ uicib. inter se coeuntes. His Aristoteles tradit dextrā mammam esse uirilem, leuam muliebrem. Vide Plinium libro 6. cap. 2.
 Machlis] Fera est Scandinauie in sula peculiaris, alæ similibus, sed nullo suffragiū flexu. Vnde dormitura non cubat, sed arbori se acclimas somnum capit: quæ a uenatoribus antè successa, quum semel ceciderit, erigere se non potest, eaq; sola ratione capitur: aliās miræ uelocitatis. Labrum ei superius prægrande: id retrograditur in pascendo, ne in priora tendens inuoluatur. Vide Plinium lib. 8. cap. 15.
 Macidos] Vrbs Thraciæ, quam Ptolomæus Madi nominat degenerate uocabulo. Vide Vadianum in Melam lib. 3. in descriptione Thraciæ.
 Macidatus] liquoris infusione madens. Apul. lib. 8. ille spogijis macidatis tumores comprimere.
 Macies, Macilentus, Macio, Macias] Vide Macer.
 Macis] Plinio, alijs Macer (μακρῶν) Cortex est subrufus & magnæ radicit, qui ex India aduehitur: detractus ex arbore sui nominis.
 Macistus] μακρῶν, Stephano, oppidum est Triphtylia, hoc est Elidis, quod Caucomes inhabitant: ita dictum à Macisto fratre Phryxi. Plin. lib. 4. cap. 6. Macistum eumerat inter Arcadiæ ciuitates.
 Macomaca uilla] μακρῶν, apud Ptol. lib. 4. cap. 3. urbs Syriæ magnæ, uulgo Mesorota.
 Macra] μακρῶν, Iuuius Liguria separans ab Hætruria, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5. Est & in sula nomē Carcinite sinu, ut scribit idem Plin. lib. 4. cap. 13. Ptolē. Marcalla dicitur.
 Macreo, Macro Macras] Vide Macer.

Macris] insula. Vide Abantis.
 Macrobij] Meroeni (μακροβίου) supra Aegyptum populi dicti quod ipsorum uita spacium nostram etatem dimidio exuperet. Meroenos autem intra Cancri tropicū, & aquatorum esse Ptolemaeus autor est. Vide Pomponium lib. 3. in descriptione Aethiopiae.
 Macrobius] μακροβίος, nomen uiri propriū. Latine longae uis dicitur. Nam μακρός longus, & βίος uita dicitur.
 Macrochera] penul prod. (μακροχέρη) Tunica manicata. Lampridius, Macrocheres ex purpura ad usum suum reuocauit.
 Macrochir] μακροχίρ, cognomen fuit Artaxerys Assyriorum regis, ideō illi impostum, quod alteram manum haberet longiorem. Latini Longimanum uertunt.
 Macrocollum] μακροκόλλω. Plin. lib. 13. cap. 12. 5. Ad hoc transmittens literas lituræ, metum afferebat aduersis, & aliis indecoro usu pertranslucida. Igitur & secundo corio statumina facta sunt è primo subtegmime. Auxit & latitudinem. Pedalis erat mensura, & cubitalis & macrocollis. Vbi Hermolaus, Macrocolla sunt eo nomine maiores & longiores chartæ, quas modo regias (ut arbitror) uocamus. Nā & Catullus regiam chartam uocat. Hactenus Hermolaus, qui macro collum uidetur deriuare à μακρός, quod membrum significat, quasi longa membrana: itaq; simplici I, scribi deberet. Alij à μακρός deducunt. Cic. ad Attic. lib. 16. 33. 2. Sed tamen αὐτοῦ τῶν μακροβίων misti ad te retractatus: & quidem archetypum ipsum crebris locis inculcatum & reiectum. Hunc tu tralatium in macrocollum, lege in arcano conuulsi tuis. Id est, in chartam nouam transcriptum, inquit Budeus.
 Macron tichos] μακροπύτυχος, oppidum est Thraciæ, nō procul ab isthmo Cherronesi, ita dictum à λόγῳ muro, quē Miltiades à Propontide ad Melanem sinum duxit, Cherronesum à reliqua excludēs Thracia. Author Plin. lib. 4. ca. 11.
 Macrones] Populi sunt in Ponto, quos ab Eubœa colonos illic adductos memorant, inde & nomen, quoniam Eubœa quandoq; Macris sit nuncupata, quod Dionysius Chalcidensis significat. Alij uerò dici Macrones putant, quia apud eos plures inueniantur macrocephali, id est, capitis iusto longioris, ut apud Persas grypos inuenias plerosq; id est, aduanci nasi. Plin. lib. 6. cap. 10.
 Macror] Vide Macer.
 Macrea] mactee, Cibi genus. Sueton. in Caligula, cap. 38. Et multis uenenatas mactees misit. Sed fortè legendum est Matryas. Vide Matrya.
 Macteeolus, Diminut. Arnobius, Frustrilla hæc paruula pro sua uibus macteeolis sumunt.
 Macticus, pen. cor. Qui habet magnas malas, & os patēs, quasi mala cteus. Festus.
 Mactio] mactas (μακτώ, βίω, μακτώ) mactare, Interficere. Virg. 4. Aeneid. 12.
 —mactant lectas de more bidentes. Vbi Seruius, Mactant uerbum sacrorum, uerba ἑθνητικὰ dictum, ut adolere. Cic. in Pisonem, 11. Quorum ego furori nisi cessissem, in Catiline busto uobis ducibus mactatus essent.
 Caprum mactare. Ouid. 2. Fast. 89.
 Honores mactant meritos. Virgil. 3. Aeneid. 24.
 iuuenos mactare. Virgil. 5. Aen. 21.
 Victimam mactata. Senec. Octau. 4. 10.
 Mactare aliquem ultionē & glorie. Tacit. lib. 1.
 Mactare Orco, in Orcum demittere & precipitare. Liuius 9. ab Vrbe, 211.
 Mactare supplicio, uel morte. Cic. in Catil. 20. Idem de Aruspium res. 39.
 Mactare supplicio aliqui ius ciuitatis, per translationem pro

Violare. Cic. 6. Verr. 2. 3.
 Mactio, dictum est quasi magis aucto, id est, Augeo. Nam prius quam uictimam immolarent, thus ac uinum super eam fundebant: Vnde mactum esse taurum dicebant, thure uel uino cumulatam hostiam, & magis auctam. Hæc ex Seruio.
 Mactare, pro Augere usurparunt ueteres. Cic. de Republica, Ferrunt laudibus, mactant honoribus. Nonius.
 Mactare, per translationem, pro Malo afficere, seu male tractare ponitur: ut docet Nonius.
 Mactare infortunio. Plaut. Curcul. 11. 5.
 Non pol nunc ego te mediocri mactio infortunio:
 Sed eopse illo, quo mactare soleo cui nihil debeo.
 Mactare malo & damno. Plaut. Aulul. 19. 63. Cic. pro M. Caelio, Post te continuo fecit idē in duobus prodigijs Reip. Clodius: quo etiam matore malo es mactandus.
 Mactari cupis magna re mala. Plaut. Mostel. 2. 58.
 Mactare, Precipitare. Accius Antenoridis, Qui aut illorum copias fundam in campo, aut naues urā, aut castra mactabo in mare. Nonius.
 Mactare, Honorare. Plautus, Tamen honestè mactatum rediicam domum. Accius Didascalion, lib. 1. Sapientiaq; inuicta gratia atque honoris pater, honestè rem mactauit aures. Nonius.
 Mactatus, Participium (μακτώ) ut, Hostia mactata. Horat. 1. Carm. ode 19. 4.
 Capere Bacchi mactatus ad aras. Ouid. 15. Metam. 23.
 Mactandus, Aliud participium (μακτώ) ut, Mactanda uirgo est Thessali busto ducis. Senec. Troad. 4. 32.
 Mactatus, huius mactatus, m. g. pen. prod. (θεός) Verbale. Lucret. lib. 20. nubendi tempore in ipso Hostia considerat mactatu macta parentis. De Iphianassa.
 Mactator, pen. prod. Aliud uerbale (μακτώ) Senec. Troad. 10. 29. Perge mactator senum.
 Mactabilis, & hoc mactabile, Quod mactare potest. Lucretius lib. 6.
 At quum membra hominis percepit feruida febris:
 Tum fit odor uini plage mactabilis instar. Alij legūt manabilis sed corruptè.
 Mactus, Adiect. id est, magis auctus, ut ait Festus. Genitiuo & ablatiuo iungitur, & ut plurimum in uocatiuo uinum: ut, Mactè uirtutis & uirtute: id est, magis aucte, cumulatèq; dicitur esse que laudet simul & adhortetur puerum, quem prohibitate crescere uideat. Cato cap. 13. 4. 1. Iane pater te hac strue commouenda bonas precēs te precor, uti sis uolens propitijs mihi, liberisq; meis, domo, familieq; meæ mactus hoc ferto.
 Mactè animi uir, hoc est sagaci, & magno animo præditum. Mart. lib. 12. 7.
 Mactè uirtute, siue Mactè uirtute esto. Cicero, Mactè uir uirtute esto. Lucilius, Mactè inquam uirtute, simulq; his ueribus esto. Cic. Attic. lib. 12. 23. 6. 3. Mactè uirtute. Mart. lib. 4. 13. Mactè esto tediis ò hymenæa tuis.
 Mactè bonis animi. Stat. 1. Sylu. 2. 2.
 Mactè hac grauitatis gloria. Plin. in Paneg. 75. Ibidem, 146.
 Mactè uterque ingenti in Rem merito, cui hoc tantum boni contulisti.
 Mactè amare: id est, maxime. Plaut. Milit. 4. 2.
 Mactè ingenio este celli interpretes. Plinius libro secundo, capite 12. 3.
 Mactè, absolutum. Cic. Attic. lib. 11. 330. 8. Seruulos aut dicitur eum & agripetas electos à Buthrotijs. Mactè: Sed amabo te, perferibem mihi totum negocium.
 Mactra] μακτρά & est, ut Gellius ait, arca panaria. Madam lingua uernacula Eucham appellat, in qua & panis & con-

conpersio reconditur. A uerbo Græco μακτώ dicta, quod subigere, conpersere, pinfere, commollireq; significat. Budeus.
 Macula] macule, pen. cor. (μακλή, μακλή, μακλή) Labes, seu sordes. Et à macie deducit Sipontinus: quoniam, inquit, macies animal decolorat, ac foedum facit. Plin. Fullones eas maculas è uestibus tollunt.
 Lucentes macula. Stat. 1. Sylu. 5. 8.
 Piliis maculis infuscare uellera. Virg. 3. Georg. 78.
 Macula, Nota seu signum, unde genitiuq; notæ in corpore, macule dicuntur. Plaut. Capt. 11. 64.
 Videni tu illi maculari corpus totum maculis luridis? Plin. lib. 13. ca. 15. 6. Maculae ue discoloras. Virg. 9. Aen. 10.
 —maculis quem Thracius albis Portat equus.
 Nigre macule sub aduerso pectore. Ouid. in fragmento, 9.
 Squales macule auro. Virg. 4. Georg. 19.
 Insignis bos maculis. Virg. 3. Georg. 12.
 Albis maculis bicolor equus. Virg. 5. Aen. 11. 4.
 Figare maculas ore. Ouid. de medicamine faciæ, 16.
 Increfcent macule ac uerruæ. Vide In crefco.
 Macula, Infamia. Cic. Cuius ut adolescentie maculas ignominiaq; præteream. Terent. Adelph. 5. 8. 32.
 —uitium commune omnium est.
 Quod nimium ad rem in senectâ attentis sumus. hanc maculam nos decet Effugere.
 Labes & macula. Cic. pro Corn. Balbo, 11.
 Afficere macula. Cic. pro Rosc. Comæd. 67.
 Aspergere maculis. Vide Aspergo.
 Concipere maculam. Vide Concipio.
 Delenda est uobis illa macula Mithridatico bello superiore suscepta. Cic. pro lege Manilia, 4.
 Eluere maculam. Cic. pro Sestio, 53.
 Impingere maculam laudibus. Senec. Herc. Oethæo, 11. 8.
 Macula que penitus iam infedit, atq; inueterauit in Populi Romani nomine. Vide In fideo, & In tetero.
 Inuere eternas maculas alicui, quas reliqua uita eluere non possit. Cic. in Salust. Vide Inuro.
 Luere maculas sanguine. Vid. Luo.
 Susceptam maculam delere. Cic. pro lege Manilia, 4.
 Pauca macule in carmine. Horat. de Arte, 71.
 Macula, Foramen retis, seu plaga. Cic. 2. Verr. 2. 2. Reticulumq; ad naves sibi apponbat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rose.
 Rete grandi macula. Col. lib. 8. cap. 15. 1. Varro 3. de Re rust. cap. 11. 3. Idq; septum totum rete grandibus maculis intergitur, ne eo inuolare aquila possit, nec ex ea elolare anas.
 Diffinita maculis retia. Ouid. epist. 5. 4.
 Maculosus, pen. prod. Adiect. (μακλώδης, μακλώδης) Sordidum & immundum significat. Plautus, Sordida ac maculosa facie. Cic. 2. Philipp. 81. Auctionis uerò miserabilis aspectus, uestis Pompeij non uultu, eaq; maculosa.
 Maculosus, Varius, ac notis siue maculis conpersus. Virgil. 1. Aeneid. 66.
 Succinctam pharetra, & maculose tegmine lyncis. Plin. lib. 35. cap. 6. 2. Glebis suis colos, extra maculosus.
 Maculosa cutis. Plin. lib. 26. cap. 1. 7.
 Rigor maculosus squamam incensabat auro. Virg. 5. Aen. 18.
 Liera maculosa suffusas habet lituras. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 3.
 Maculosa myrrha. Mart. lib. 10. 80.
 Notis grandibus maculosus. Virg. 3. Georg. 86.
 Vellere maculoso uelat corpus. Ouid. 3. Metam. 40.
 Maculosus homo, per translationem, pro Immundo & impuro. Cic. Attic. lib. 1. 11. 5.
 Auariis, & libidine foedus, & maculosus. Tacit. lib. 17.

Decore maculosus. Tacit. lib. 19.
 Nefas maculosum. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.
 Maculo, maculas, pen. corr. (μακλώ) maculare, Deturpare, foedere. Plaut. Capt. 11. 64.
 Videni tu illi maculari corpus totum maculis luridis? Plin. epist. 11. 7. a. lib. 6. Nupta hæc Tribuno militum honoris petituro, & suam & mariti dignitatem, Centurionis amore maculauerat.
 Terram tabo maculant. Virg. 3. Aeneid. 6.
 Ferrum maculauit sanguine. Ouid. 7. Metam. 64.
 Nomen alicuius maculare crimine. Virg. 10. Aen. 17. 1.
 Scelere, dedecore, & c. maculare. Cic. de Arusp. res. 2. 4. Quominus castissimos uos omni flagitio pollueret, omni dedecore macularet. Idem pro Milone, 65.
 Maculare partus suos parricidio. Liu. 1. ab Vrbe, 54.
 Sanguine maculam sola terre. Cat. de Beren. epig. 58. 2.
 Metus poenarum maculat premia uite. Lucret. 5. 232.
 Maculatio, maculationis, Verbale. Firmicus lib. 1. cap. 3. Ignauus ille uir, & omni infamia maculationeq; polluitus. Item, lib. 3. cap. 15. Matrem ignobilem, uel aliqua infamia faciet maculatione pollutam.
 Madarosis] μαδάρσιος, Latine glabritas, medicis affectio est, ubi ex palpebris defluunt pili, quod ex succi prauitate procedit. De hac Celsus, Galenus, & alij, ut refert Cael. lib. 19. cap. 1.
 Madaura] μαδάρωρα, Ciuitas in cōfinio Getusæ sita, & Numidia, à qua Apuleius Madauraensis est uocatus.
 Madeo] mades, madui (μαδω, μαδω) madere, Madidum esse, & humore aliquo conpersum. Plin. lib. 8. cap. 25. 7. Fergora ad scuta galeaq; penetrabilis, præterquam si humore madeat.
 Ensis cruore maduit. Ouid. 13. Metam. 78.
 Genæ madent imbre tristit. Catul. ad Mallium, epigr. 63. 12.
 Humus madebit cœlesti rore sparsa. Ouid. 1. Fast. 63.
 Natabant pauimenta uino, madebat parietes. Cic. 2. Phil. 10. 3.
 Pocula madant generoso Baccho. Tibul. lib. 2. eleg. 6. 1.
 Madet uindemia nimbis continuis. Mart. lib. 1. 52.
 Madeni membra uino. Plaut. Truc. 18. 2.
 Madere uino, Ebrium esse. Mart. lib. 11. 16.
 Micro madere, Idem. Tibull. lib. 2. eleg. 2. 2.
 Mens madet. Lucret. lib. 3. 97.
 Madere metu: hoc est, præ timore sudore aspersum esse. Plaut. Mostel. 6. 47.
 Sermonibus Socratis madet. Horat. 3. Carm. ode 21. 2. Madet, id est, refertus & plenus, & quasi ebrius est præceptis Socraticis. Hoc enim magis placet quam quod Acron ait, madet, id est, fluit.
 Fercula madent diuitijs. Propert. lib. 4. 16.
 Madens, particip. (μαδω) Humore aliquo conpersus. Cic. Post red. in Sen. 11. Primum processit: qua auctoritate uir uini, somni, stupri plenus, madenti coma, composita capillo, id est, unguento illita & uncta.
 Ense madens: id est, cruore madens haustu ab ense. Statius 3. Thebaid. 46.
 Oculis madens, Flens. Stat. 5. Sylu. 3. 12.
 Os fletu madens. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 3.
 Madens sanguine uestis, apud Quinilian lib. 6. cap. 2. de pre-texta Cæsaris interfecti.
 Madesco, madescis (μαδω, μαδω) madescere, Habet significationem passiuam immatam calore inuifescis sumpto, ut proprie madescere sic, quum quis febril uel labore seu potione præpotentis uini estuat, aut aliter sudorem emittit. Sipon. Madescere, infici, humescere uel humefacti. Colum. lib. 11. cap. 3. 19. Hæc enim res efficit, ut in cultura

coctura celerius madescat, & uiride colorem sine nitro conseruet. De brassica transferenda loquitur.

Madescere, etiam extrinsecus dicitur. Claudianus 3. de raptu Proserp. 63.

—largis tunc imbribus ora madescunt.

Tellus madescit nubibus. Ouid. 1. Metam. 14.

¶ **Madescio**, madescis. pen. cor. madesci, madescitum (madescio = μαδαινω) madescere, inficere, & humore aspergere. Cic. 1. de Diuinat. 119. Vauinatatum, madescitum tri minus x x x. diebus, Græciam sanguine.

Virides madescerat herbas. Virg. 5. Aeneid. 66.

Madescere terram. Col. lib. 2. cap. 4. 1.

¶ **Madefio**, pen. prod. madefis. pen. indif. (madefio = μαδαινω) madefieri, Extrinsecus aqua, alioue liqore aspergi. Suet. in Cesar. Cum decidisset in mare, per ducentos passus euasit ad proximam nauem elata leua, ne libelli, quos tenebat, madefieret. Cæde madefieri. Ouid. 15. Metam. 165.

Sepulchra madefient cæde. Catul. Argon. 59. 74.

Tyrio madefacta tempora narado. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 7.

Plumæ madefactæ sanguine. Ouid. 6. Metam. 106.

Terra madefacta cruore. Ouid. 8. Metam. 81.

¶ **Madidus**, pen. cor. Adiect. (madidus = μαδιδος) Aliquo liquore resperfus. Cui opponitur Siccus. Plin. lib. 13. cap. 2. 4. 4. Hyeme uerò quod inaruit, madidum.

Alis madidis euolat Notus. Ouid. 1. Metam. 53.

Barba madida. Ouid. 1. Metam. 69.

Capilli madidi myrrha. Ouid. 5. Metam. 11.

Genæ madidæ. Ouid. 1. de Arte, 133.

Palus madida. Ouid. 1. de Arte, 112.

Vestis madida. Virg. 5. Aen. 36.

Madidus, pro ebrio ponitur aliquando, quemadmodum prius Madere uino positum est. Plaut. Amphit. 12. 18. Faciam ut sit madidus sobrius. Id est, Efficiam, ut uideatur ebrius, quæ nihil biberit.

Madida uestis cocco. Mart. lib. 5. 2. 4.

Madidus pro imbuto. Mart.

Siquis Cecropie madidus Latie q; Mineræ Artibus.

¶ **Madido**, madidas. pen. cor. (madido = μαδιδος) madidare, Madidum facere. Claud. 2. de rapt. Proserp. 18.

—ille nouo madidantes neclare pennas Concutit, & glebas focundo rore mariat.

¶ **Madifico**, madificas. pen. cor. (madifico = μαδιδω) madificare, Idem. Plin. lib. 2. 8. cap. 7. 6. Et si contra epiphoras feruentes oculorum anguli subinde madificentur, efficacius si cibo uinoq; se pridie ea abstinerit. Vetus c. dex. habet madefiant & reclus.

¶ **Mador**, madoris, masc. gen. (mador = μαδωρ) Infuso ipsa, Humiditas. Salust. lib. 4. Hist. Quasi par in oppido festinatio, & ingens terror erat, ne ex latere noua munimenta madore infirmarentur.

Madon] Vitis alba aliàs dicitur, teste Plinio, lib. 23. cap. 1. Huius sarmenta longis & exilib. internodijs geniculata scædunt. Folia habet pampinosa, ad similitudinem hederæ. Auth. thor idem Plin. ubi supra.

Madulfa] madulfa, m. g. (madulfa = μαδουλφα) Ebrius, quia madidus satis uino sit. Plaut. Pseud. 2. 2. 6. Apud Festum Madulfa sine l, legitur, his uerbis, Madulfa, Ebrius, à Græco μαδουλφ deducuntur, uel quia madidus sit uino.

Mæander] mæander, m. g. (mæander = μαανδρος) cum diphthongo, qui & Mæandrus, fluius Phrygiæ siue Mæonie, ita sinuosis flexibus, ut sæpe credatur ad fontem reuerit. Per Phrygiam currit, Lydiamq; determinat à Caria. Vnde Ouid. lib. 8. Metam. 33. eum Phrygiam appellat. Plin. lib. 5. cap. 29. 8. Mæander ortus è lacu in monte Aulocrene, & c. Apamenam primum peragatur

regionem, mox Eumeneticam, ac dein Barygæticam equis pos: postremo Cariam placidius, omnesq; eos agros fertilissimos rigans limo, ad decimum à Mileto stadium lenis illabitur mari.

Vagus Mæander incerta unda ludit. Senec. Herc. fur. 9. 14.

Mæandri, Erasimus, Quum res agitur non simpliciter: sed uersis & obliquis consilijs. Mæandros dicimus methaphorè sumpta à fluuiio Mæandro, qui sinuosis ac flexuosis labiis, unde & nomen habere uidetur, quasi oberret, querens hominum minima consortia. Cic. in Pisonem, 4. 1. Quos tu Mæandros, dum omnes solitudines persequeris, quæ diuerticula, flexionesq; quæsiisti?

Mæandri more: hoc est, Flexuose & tortuose. Columel. lib. 8. cap. 17. 10.

Mæander, Picture genus, inquit Erasimus, in morem labyrinthorum flexuosis ambagibus implexum, quod oris chlamydem addi solet. Virg. 5. Aen. 51.

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum Purpura, Mæandro duplici Melibœa cucurrit. Vbi Seruius, Mæandro duplici, flexuoso. Et hoc dicit, Erat in chlamyde, flexuosa, & in se remeabilis purpura, in modum Mæandri fluminis Carie provincie. Festus neutro genere dicit, Mæandrum, inquit, genus picture, dictum est à similitudine flexus amnis, qui appellatur Mæandrus.

Mæandratus, mæandrata, mæandratus, Adiect. antiquum. Varro, Mibi facies mæandrata, & uermiculata atq; etiam adeo ingens (aliq; cingens) orbem terræ. Ex Nonio.

Mæate] ut Dion scribit in Seuero, Britannie populi sunt, qui montes incolunt asperos, & aquis indigos, & campestris, deserta & palustris, sine ciuitatib. agrorum cultu, fructibus tantum & pabulo uictitantes. Piscitium ne gustant quide: agunt in tentorijs nudis, sine calceis, currib. in bello utuntur, equis paruis, sed præuolocib. Famè, frigus, miseriam omnè ferunt constantissimè. In paludes conestit perseverat dies multos, capite nudo prominente ex aquis. Cibum parant, quo sabbæ mensura nascentes famem non sentiunt, neq; item stim. Leporem, gallinam, asferem in mensam admiffisse, maximum nefas: alere tamen ista non abnuent, sed animi tantu gratia.

Mædi] Mædi, Populi sunt supra Macedoniam siti, Triballis & Dardanis uicini: quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 1. Scribitur autem hæc dictio per æ diphthongum in prima syllaba, ad differentiam Medorum, qui in Asia sunt, Parthis similitimi.

Mædia] Vide Media.

Mæna] mæna (mæna = μαηνα) Piscis marinus. Plin. lib. 31. cap. 7. 10. Cic. 2. de Finib. 1. 4. 5. Qui enim uoluptatem ipsam contemnant, his licet dicere se acipenserem mæna non antepone. Hunc piscem Veneti uulgo mænelam appellant, in fallor nobis autem ignotus est. Vide Mæna.

Mænades] pen. corr. (mænades = μαηναδες) mulieres illæ dicebantur quæ Bacchi sacra capillis sparfis cursitantes hinc inde, celebrabant, sic & mæna, id est, insanire, & furere dicitur: quare à nobis furiosa seu insana dici possunt. De quibus Iuuenalis Satyr. 6. 32. Vide Mænas.

Ausonie Mænades. Ouid. 6. Fast. 101.

Mænala] pen. cor. (mænala = μαηναλα) intellectu singulari, uoce autem plurale, inquit Priscianus. At Diomedes docet in singulari esse gen. masc. in plurali neutri. Mons Arcadiæ altissimus, ut author est. Plin. lib. 4. & amoenissimus ad Argos, ut scribit Liu. lib. 3. belli Macedonici: & refertur pinis. Virgil. 8. eclog. 5.

Mænalus, argutumq; nemus, pinoq; loquentes Semper habet: semper pastorum ille audit amores.

Frendens Mænalus. Stat. 9. Thebaid. 12. 8.

Pinifer Mænalus. Virg. 10. eclog. 3.

Mænala. Virg. 1. Georg. 4.

— tua si tibi Mænala curæ,

Adfisso Tegeæ fauens. Stephanus quoq; montem genere neutro Mænalum uocat: τὸ μαιναλον, singular. numer. idq; contra Priscianum.

Horrende latebris fratrum Mænala. Ouid. 1. Metamorph. 4. 4. Lucan. lib. 3. 36. Est & nomen Arcadiæ à Mænalo Lycæonis filio. Stephanus.

¶ **Mænalius**, Adiectiuum (mænalius = μαηναλιος) Quod est ex Mænalo. Vnde Bacchus dictus est Mænalius, ἀπὸ τοῦ μαιναλου, quod est Furere, insanire. Siue à Mænalo Lycæonis filio. Et Apollonius Mænalius, quem Hercules Euripio detulit. Et Versus Mænalius, id est, Arcadicus. Virgil. 8. eclog. 5. Mænala sine diphthongo scribit Seruius, quum inquit, Mænala mons Arcadiæ dictus ἀπὸ τοῦ μαιναλον, hoc est, ab oibus, quibus plenus est.

Deus Mænalius, Faunus. Ouid. 4. Fast. 103.

Fere Mænalia. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 3.

Nemus Mænaliuum. Stat. 9. Thebaid. 14. 4.

Sinus Mænalijs. Ouid. 5. Metam. 122.

Sylus Mænaliæ. Ouid. 2. de Arte, 39.

¶ **Mænalis**, Mænalidos, pen. corr. (mænalis = μαηναλιος) Patronymicum scem. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 2. Cumq; truci Borea, Mænalis uersa uidet. Postum est pro adiectiuo, id est, uersa Mænalia, & intelligit Arcton.

Mænaria] insula est in mari Ligustico, ita dicta à Mænis piscibus, quorum ibi magna capitur copia. Meminit insula huius Plin. lib. 3. cap. 6.

Manas] Mænadis, pen. corr. (manas = μαηνας) Furiosa siue insana dicitur, ab μαινωμαι, quod est furere. Mænades quæ ferunt, uide Mænades.

Manis] manis, Piscis est notissimus: Theodoro dicitur alca. Hunc Hecate antiqui immolabant, quod sit quibusdam mania, id est, furoris causa, utijs qui dicuntur maniaci, & furor. Antiphanes certe mænidas uocat Hecates cibum. Vide Rhodig. lib. 20. cap. 6.

Manius] manius, Cos. Rom. anno ab Urbis condita cccc. xxx. denotus manuali prelio piscis Latinis ac Antiatibus, eorum rostra nauium erata in foro posuit, appell. uq; forum Rostra cepit. Author Liu. lib. 8. ab Urbe, 66. & 77. Vide Plin. lib. 34. cap. 5.

Manius] Decoctor item quidam fuit & luxuriosus, qui amplissimo consumpto patrimonio, & domo uendita, columnam tantum exceperat, uide spectaret gladiatores, quæ propterea Mæniana dicta est. Huius meminit Horat. lib. 1. epist. Porro huius Manij nobilitas est multorum scriptorum literis luxuria: ab eoq; Mæniana dicta esse putantur. Quidam scribunt per e, Vide Mænianus.

Manoles] penult. corrept. (manoles = μαηνολης) dictus est Dionysius, quod Latine totum furentem significat, cui Bacchæ orgia celebrant.

Et crudas carnes comedentes sacro furore imitantur.

Manomenon] mel (manomenon = μαηνομενον) Genus est mellis uenerati, quod in Ponto ex rhodo dendri flore contrahitur: ita dictum ab insania quam gignit. Plin. lib. 21. cap. 13.

Mæonia] mæonia, Lydia est, regio minoris Asiæ. Vnde Mæones, populi. Hæc uocatur regio exusta. Nam (ut scribit Strabo) cinerulcia est in superficie & tota arboribus caret præter uitem. Dionysius scribit hanc regionem esse sub altissima Tmoli montis rupe sita, ex qua Pactolus amnis effluit. Hinc Mæonius, Adiectiuum (mæonius = μαηνωσιος) ut, Bacchus Mæonius. Virgil. 4. Georg. 76.

Puelle Mæonia. Ouid. epist. 9. 15.

Theflari pars 2.

Ripæ Mæonie. Ouid. 2. Metam. 51.

Senex Mæonius, Homerus. Stat. 2. Sylu. 2. 4.

Homerus Mæonius. Horat. 4. Carm. ode 9. 1.

Mæonius, absolute, dictus est Homerus. Martialis, Perlege Mæonio cantatas carmine ranas.

Carmen Mæonium, Homericum. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.

Carmine Mæonio confurgere. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 7. Id est, Homericum.

Chartis Mæonijs condere aliquid. Ouidius 4. de Ponto, ea leg. 12. 6.

¶ **Mæonide**, Mæonidarum, Lydijs. Virg. 11. Aeneid. 152.

¶ **Mæonides**, penult. corr. (mæonides = μαηνωιδης) per excellentiam dicitur Homerus, unde & Mæonium carmen, & Chartæ Mæonie pro Homericis accipiuntur. Martial. lib. 5. 10.

Et sua riserunt secula Mæoniden.

¶ **Mæonis scem. gen.** (mæonis = μαηνωσιος) Ouid. 6. Metam. 21. Mæonis eulufam designat imaginem tauri Europam. Arachnem intelligit puellam Lydiæ. Idem 5. Metam. 54.

Fœlicesq; uocat pariter studioq; locoq; Mæonidas. Id est, Musas.

Mæotæ] penult. product. (mæotæ = μαηωται) Scythiæ populi, à quibus Mæotidi paludi nomen est inditum. Plin. lib. 4. cap. 12. A Buge super Mæotim Sawromatæ, & Effedones. At per oram ad Tanaim usq; Mæotæ à quibus lacus nomen accepit.

Mæotis] pen. prod. Mæotidis uel Mæotidos, pen. cor. (mæotis = μαηωτις) Palus Scythica in regione Septentrionali iuxta Phasidis ostium, frigore congelascens, ut ait Seruius. Cic. 5. Tusul. 71. & 2. de lege Agrar. 57.

Solida Mæotis. Stat. 12. Thebaid. 106. Id est, gelu concretæ.

¶ **Mæotis**, Mæotidis, Patronymicum scem. (mæotis = μαηωτις) Ouid. ea pist. 23. 2. Qui modo peltiferas fudit Mæotidas armis. Intel ligit Amazones. Patronymicum est pro adiectiuo.

Ara Mæotis, hoc est, Mæotica. Iuuen. Satyr. 15. Aram intelligit Dianæ Tauricæ, cui hostiles immolabantur.

Hyems Mæotis. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 1. Vbi primam licenter corripuit poeta.

¶ **Mæoticus**, pen. corr. Adiect. (mæoticus = μαηωτικος) Virg. 3. Georg. 70.

At non qua Scythiæ gentes, Mæoticæq; unda.

Mæotica] tellus, Scythica: cuius palus est Mæotis, inquit Seruius. Virg. 6. Aeneid. 160.

Mæra] mæra, Canis quidam dictus est Orionis, ut poeta narrant: proprie tamen eo nomine capra significatur μαηωρα, id est, ex albo nigricas. Author Cælius lib. 17. cap. 28.

Mæro, Mæror, Mæstitia] Vide Mæroco.

Mæson] Mæsonis, Fuit comicus hypocrites, patria Megarensis, qui personam excogitauit primus, quam de eius nomine Mæsona item uocant: quod Byzantius Aristophanes prodit in commentatione de personis, ab eo inuentam scribens serui personam, nec non coqui. Scemmata quoque, quibus id genus homines præcipue scopitici mordacesq; utuntur, Mæsonica uocantur. Ac ne quid omitam, Mæsona item dixere ueteres, urbanum & elegantem coquum. Peregrinum uerò et imurbanum tettigæ, id est, cicadam. Ex Cælio lib. 6. cap. 17.

Magalia] magaliorum (magalia = μαγαλια) Vici dicuntur: quamuis magaria secundum Seruium dici debere uideatur, cuius prima producatur. Virg. 1. Aeneid. 85.

Miratur molem Aeneas, magalia quondam. Idem lib. 4. Aeneid. 52.

Magas, magadis, pen. corr. siue Magadium, Instrumentum musicum tabula quadrata constans, leniter conuexa, intensis in ea ciub. & fidibus. Dicitur etiam ea pars lyre in quam plestrum illiditur: id est, ubi percussio fit chordarum manu dex. tra. Uerum uerò dicitur ubi sinistra manu chordæ premuntur. Budeus.

Magdalis, magdalidis, pen. corrept. fœm. gen. Scribonius Lar-
 gus. Dum desint ferere, emplastrum manibus subigitur: &
 redactum in rotundas ampliores, quas magdalias dicunt, re-
 ponitur.

Magdulus [μαγδαλός, Aegypti oppidum apud Stephanū:
 culus incolæ dicuntur Magdoliae.

Magia [μαγία, Illyrici oppidū est. Stephano, cuius incolæ Ma-
 gia dicuntur & Magiani. Est & Magia fontis nomen in
 agro Syracusano, apud eundem.

Magia, Magicus] Vide Magus.

Magigophori] pen. corr. (μαγιστοφόροι) qui agonothetas
 in certaminibus comitabantur. Arcadius, de muneribus &
 honoribus. l. munerum.

Maginor, maginaris, Quasi tardè conor, & ungor, inquit Fe-
 stus.

Magistriscium] magistris, neutri generis. Plin. lib. 33. cap. 12.
 6. Fecit idem & coquos magistriscia appellatos, parvulis por-
 torijs, sed è quibus ne exemplaria quidem liceret exprime-
 re. Tam opportuna iniurie subtilitas erat. Palam est dimi-
 nutium esse. & enim coquus dicitur, & magister, & co-
 quina.

Magis] magidis, fœm. gen. pen. corr. (μαγιστή) Budeus, Pollux
 lib. 7. Magis inquit, & mactra uas in quo farina subigitur:
 Et lib. 10. Quæ autem tripodibus imponuntur, & trapeze,
 id est mensæ, & magides appellantur. Sic hodie uocitari po-
 test orbiculatum instrumentum, quo panifices & dulciarij
 pistores, quos pastillarios dicimus, subigendis farinis optificij
 sui utuntur, Rondellum appellant. De magide, Paulus in l.
 feruus. ff. de condict. indebiti.

Magis, Genus lancis eiusdem formæ. Plin. lib. 33. cap. 11. Fenesfel-
 la tradit tympana se iuvene appellata stateras, & laces quas
 antiqui magidas appellauerant. Platellam nostri uocant.
 Budeus.

Magida, magide, declinat Varro, atq; Magidam à magnitudi-
 ne dici. Vide lib. 4. de ling. Latīn.

Magis] μαγιστή, Sipontinus, Magis aduerbium est, & signifi-
 cat plus: deducturq; à magnus, quod gradè significat. Plaut.
 Curcul. 8. 6. Si magis me instabant, ad Prætorem sufferam.
 Accipiunt magis ad cōtūmelia omnia. Terent. Adelph. 4. 3. 15.
 Magis credo. Cic. de Amicitia, 8.

Magis dices. Cic. de Amicitia, 25. Tu magis id dices Fanni,
 si nuper, & c.

Magis dicas, si scias quod ego scio. Hoc est, Maiora dices. Plau-
 tus Pseud. 1. 4. 44.

Dabimus etiam magis. Plaut. Persa, 23. 69.

Etsi magis est quod gratuler tibi, quam quod te rogem, tamen
etiam rogo, ut si quæ, & c. Cic. ad Atticum, lib. 16. 333. 14.

Magis loqui. Plaut. Casina, 4. 31.

Magis lubet. Plaut. Persa, 16. 110.

Magis metuo. Plaut. Milite, 22. 44.

Magis noris. Terent. Heaut. 5. 1. 16. Magis, si magis noris, putes
 ita rem esse.

Annos natus magis quadraginta. Cic. pro Rosc. Amer. 22.

Optandum magis quam sperandum. Vide Opto.

Magis profecta à natura. Cic. de Amicitia, 26. Sed antiquior &
 pulchrior, & magis à natura ipsa profecta alia causa.

Magis scibo antiquè, pro magis sciam. Plaut. Trucul. 10. 67.

Magis uellem, pro Mallem. Terent. Eunuch. 5. 7. 1.

Magis uereor. Terent. Heaut. 1. 2. 23.

Magis uidi. Plaut. Merc. 15. 24.

Magis maiores. Plaut. Pœnil. 2. 82,
 Argentum, nisi qui dederit, nugæ egerit:
 Verum qui dederit, magis maiores egerit.

Magis, cum positio, implet uicem comparatiui cum casu. O-

uid. 2. Metam. non procul à fine,
 Cornua parua quidem, sed quæ contendere posses
 Facta manu, puraq; magis pellucida gemma.

Magis anxius. Ouid. 1. Metam. 37.

Magis apta tibi dona. Horat. 1. epist. 7. 9.

Charus magis uita. Virg. 5. Aeneid. 1. 45.

Magis deformis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Nihil magis elegans. Terent. Eunuch. 5. 4. 13.

Magis indubitatus. Certior. Stat. 2. Achill. 5.

Magis molestus. Terent. Eunuch. 3. 1. 24.

Magis seuerus. Terent. Eunuch. 2. 1. 21.

Magis similis. Plaut. Amphit. 7. 53.

Magis uerum, pro Verius. Terent. And. 4. 2. 15. Non Apollinis
 magis uerum atq; hoc responsum est.

Magis uirilis. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Magis aperte. Terent. Adelph. 4. 5. 30.

Nihil magis dulce. Plaut. Persa, 22. 15.

Magis dulcius. Plaut. Stich. 1. 4. 21,
 Ninium lepiadè in mentem uenit, potius in subfello
 Cynice accipiemur, quam in lecticis, s. a. imò enim hic
 magis est dulcius.

Magis humanum. Terent. Hecyræ, 4. 1. 39. Donatus, nota pro
 Humanus, Terentiano more.

Magis impense cupere. Terent. Adelph. 1. 9. 36.

Magis libenter. Plaut. Mostel. 4. 1.

Magis mirum. Plaut. Amphit. 7. 38.

Magis ex usu, pro Utilior, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 5.
 9. 47. Ad omnia hæc, magis opportunus, nec magis ex usu
 tuo Nemo est.

Magis ex sese. Terent. Andr. 5. 4. 51. Quis habet aliud magis
 ex sese, & maius.

Magis quam. Cicero de Amicitia, 13. Vereor ne inuidi magis
 quam amici sint.

Magis id adeo. Terent. And. 1. 1. 135. Cic. 2. de Orat. 8. Magis ad-
 deo id facilitate, quam alia ulla culpa mea contingit.

Magis, pro Magis, apud Plautum Trucul. 18. 32, Quem ecastor
 magis amo, quam dudum. Apud Terentium etiam legitur,
 auctore Donato.

Magis polleus aer. Lucret. lib. 4. 65.

Magis ac magis, repetitum: hoc est, Frequentius. Plaut. Mostel.
 9. 10. Quo magis ac magis ego cogito cum meo animo, & c.

Suet. in Vitell. cap. 11, Magis deinde ac magis.

Magis & magis de Græcia cogito. Idem. Cicero ad Atticum,
 lib. 14. 316. 4.

Magis atq; magis clarescunt sonitus. Virg. 2. Aeneid. 60.

Magis, magisq; Cic. Fil. ad Tironem, lib. 16. 21. 4, Enitar ut in-
 dies magis magisq; hæc nascens de me duplicetur opinio.

Magis magis. Catull. Argon. 59. 55. Pòst uento crescente, magis
 magis increbescunt. Potest & legi, Pòst uento crescente
 magis, magis increbescunt.

Magis editis fieri non potuisset. Cic. pro Plancio, 49.

Magis sit. Cic. in Parad. 26. Nihil huc addi potest quo magis
 uirtus sit.

Nisi forte magis erit parricida si quis Consularem patrè, quam
 si quis humilem necauerit. Cic. pro Milone, 13.

Nihil magis. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 86. Quumq; Pompeius ita
 contendisset, ut nihil unquam magis.

Nihil magis. Vide Nihilum.

Multo magis. Cic. Tironi, lib. 16. 19. 1. Expecto tuae literas de
 ipsis rebus, te ipsum multo magis.

Hoc magis quòd, & c. Cicero pro Flacc. 54. Idem 2. pro lege
 Agrar. 95.

Eo magis uel quàm, & c. Cic. 5. Verr. 1. Atq; eo magis, si, & c.
 Ibidem, 65. Et eo magis quòd, & c.

Maximè,

Maximè, Superlatiuum (μαξίστη) pro Summè, uel Admodū:
 ut, Maximè adulescens. Plaut. Milite, 10. 192.

Maximè cognata. Terent. Phorm. 2. 1. 65.

Maximè cupiens illius est. Plaut. Amphit. 3. 132.

Maximè dignus. Terent. Eunuch. 5. 2. 27.

Maximè in culpa esse. Cic. 7. Verr. 16.

Maximè libet. Cic. Lentulo, lib. 1. 8. 7.

Maximè liberalissimus. Cic. Attic. lib. 12. 252. 10.

Maximè naturalis. Cic. de Amicitia, 68.

Maximè necessarius. Cic. 1. Acad. 49.

Maximè pessima corpora. Colum. lib. 9. cap. 3. 2.

Maximè potentes. Terent. Adelph. 3. 4. 56.

Maximè uile. Terent. And. 5. 1. 16.

Maximè indigere. Cic. 1. Offic. 74.

Maximè meminī. Plaut. Mench. 2. 4. 60. Qui maximè omni-
 um nobilium Græcis literis studuit. Id est, magis quàm alij
 omnes. Cic. in Bruto.

Maximè equidem uellem ut, & c. Cic. 8. Philipp. 254.

Maximè, Precipue. Cic. pro Domo sua, 37. Intuimini paulisper
 animis iuuentutem, & eos maximè, & c. Idem Lentulo, lib.
 1. 9. 23. Quod ego quum audissem ex alijs, maximè ex meo
 fratre cognoui.

**Maximè, responso concedentis, uel annuentis, pro Sanè, uel cer-
 tè**. Terent. And. 4. 6. 23. Duc me ad eam: quando huc ueni-
 ut uideam. s. maximè. Idem Eunuch. 1. 2. 109. Fac illi addu-
 cantur. p. maximè.

Maximè quòd, pro Potissimum. Cic. ad Attic. lib. 9. 191. 5. Ego
 tuis consilijs usus sum, maximèq; quòd & gratuitatem in cō-
 grejsu nostro tenui quam debui, & ad urbem, & c.

Maximè scilicet. Ciim Orat. 65. Cognoscat etiam rerum gesta-
 rum, maximè scilicet nostræ ciuitatis.

Et maximè. Cic. ad Atticum, lib. 7. 131. 4. Scribe aliquid, & ma-
 ximè si, & c.

Et id maximè fieri temporibus hybernis. Cicero 2. de Natur.
 deor. 37.

Vel maximè. Cic. in Partit. 62. Quæ quidem uel maximè suspi-
 cionem mouent.

Magister] magistris (μαγιστήρ & μαγιστρός) Proprie dici-
 tur artium præceptor, auctore Festo. Terent. Andr. 1. 1. 27,
 — nam antea
 Qui scire posses, aut ingenium noscere,
 Dum atq; metus, magister prohibebant: Paulus de uerb.
 signif. quibus præcipua cura rerum incumbit, & qui ma-
 gis quàm ceteri diligentiam & sollicitudinem rebus, quibus
 presunt, debent: hi magistris appellantur, quinetiam & ipsi
 magistratus per derivationem à magistris cognominantur.
 Unde etiam cuiuslibet discipline præceptores, magistros
 appellari à monendo uel monstrando.

Declamandi magister. Quintil. lib. 2. cap. 1. 3.

Dicendi magister. Quintil. lib. 2. cap. 8. 4.

Arts magister. Quintil. lib. 2. cap. 2. 1.

Eloquentia magistrum se polliceri. Quintil. lib. 2. cap. 5.

Magister uici. Vide Vicus.

Barbati magistris. Iuuen. Satyr. 14. 2. Persius Satyr. 4. 1.
 — barbatus hoc crede magistrum Dicere.

Græsi illic seruanda magistris. Hoc est nauis, seu nauis ma-
 gistris & rectoribus. Valer. 1. Argon. 4.

Aridus magister. Quint. lib. 2. cap. 4. 6.

Cæpere magistrum. Vide Capiò.

Exuere magistrum. Tacit. lib. 14.

Indocto magistro regimen linquere. Senec. Medea, 8. 8.

Timido pudet seruire magistro. Stat. 2. Achill. 38.

Magistri (inquit Festus) non solum doctores artium, sed etiam
 pagorum, societatum, uirorum, collegiorum, equitum dicuntur.

Theauri pars 2.

tur: quia omnes ij magis ceteris possunt.

Ferre se magistrum alicuius rei. Tacit. lib. 20.

Magister ludi, qui & Ludimagister uno uerbo dicitur. Cic. 1.
 Verr. 15. Si ab isto libro, quem tibi magister ludi nescio quis
 ex alienis orationibus compositum dedit, uerbo uno disces-
 feris. Apud Martialem lib. 5. 135. Magister clamosus.

Magister morum, id est, censor. Cicero ad Appium, libro ter-
 tio, 13. 7.

**Magistrum nauis accipere debemus eum cui totius nauis ancho-
 ra mandata est**. Hæc Vlpianus de exercitoria actione, l. 1.
 Liu. 9. bel. Punic. 129. Ut ex omnibus nauibus gubernato-
 resq; & magistris nauium, & bini milites in forum conue-
 nirent ad imperia accipienda. Horat. 3. Carm. ode 6. 7. Seu
 nauis Hispaniæ magister.

Magister equitum. Varr. 4. de ling. Latina, Magister equitum
 dicebatur, quòd summa potestas huius in equites & accen-
 sos, ut est summa populi Dictator à quo is quoq; Magister
 populi est appellatus. Pomponius in lege 2. §. populo deim-
 de auctor. ff. de Origine iuris, Et his Dictatoribus Magistri
 equitum iungebantur, sic quo modo Regibus Tribuni Cele-
 rum: quod officium ferè tale erat, quale hodie Præfectorum
 rectorio magistratus tamen habebantur legitimi. Iuuenal.
 Satyr. 8. 2,
 Quis fructus generis, tabula iactare capaci
 Fumosos equitum cum dictatore magistrorū?

Magister populi, Dictator. Cic. 3. de Finib. 13. Rectius Magister
 populi (is enim est Dictator) quàm Sylla, qui trium pesti-
 rorum uitiorum, luxurie, auaritiæ, crudelitatis magister fu-
 it. Sic, 3. de Legib. 15. ex lege xii. Tabularum.

**Magister scripturæ dicitur, qui ciuitatis alicuius publicos peco-
 rum prouentus scribendi munus habet**. Cic. 5. Verr. 1. 4. 2. Mi-
 sit in Siciliam literas ad Carpinatium, quum esset Magister
 scripturæ & sex publicarum.

Magister, idem qui pædagogus Græcè. Terent. Phorm. 1. 2. 22,
 Abeuntes ambo hinc tum senes me filijs
 Relinquant quasi magistrum.

Doctissimum, & incomparabilem magistrum domi habeat.
 Quint. lib. 1. cap. 2. 9.

Senus magister. Horat. 1. epist. 19. 3.

Magister ad rem aliquam. Terent. And. 1. 2. 20.

Magister pecoris. Pastor. Varro de re Rustica, lib. 2. cap. 10. 2,
 Contra, pernoctare ad suum quæq; gregem, esse omnes sub
 uno magistro pecoris, eum esse maiorem natu, potius quàm
 alios, & peritiorum, quàm reliquos. Cic. 7. Verr. 1. 4. 2. Nomi-
 nat iste seruum, quem magistrum pecoris esse diceret.

Fingit equum tenera docilem ceruice magister. Horatius 1. e-
 pistol. 2. 13.

Magistri dicuntur, qui bona sub hasta uendunt. Quintil. lib. 6.
 cap. 4. Peruenit res usq; ad enigma, quale est Ciceronis in
 Pletorium Fonteij accusatorem, cuius matrem dixit, dum ui-
 ueret, ludum: postquam mortua esset, Magistros habuisse. Vi-
 de Cælium, lib. 11. cap. 5. Cic. in epist. ad Atticum, lib. 1. n. 7,
 Vt agebant ceteri creditores, in quibus erat Lucullus, &
 P. Scipio, & is, quem putabant Magistrum fore, si bona ue-
 nirent, L. Pontius. Et lib. 6. 111. 26.

**Magister olim dicebatur uenditor patrimonij eius, qui soluenda
 do non esset, quia illis bonis uendendis ab omnibus credito-
 bus autoritate Prætoris præponebatur, ut dixit Iustinianus
 titulo de success.**

Magistra, magistra. Cic. de Finib. 167. Magistra ac duce na-
 tura. Idem pro Rosc. Amerino, 45.

Magistra uel ludo. Terent. Hecyræ, 2. 1. 7.

Ætas magistra. Ouid. epist. 5. 20.

Magistra artes. Ouid. epist. 2. 1. 17.

Rr 2 Certissima

Certissima loquendi magistra, consuetudo. Quintilianus libro 1. cap. 5. 2.

Roma magistra luxuria. Propert. lib. 3. eleg. 12. 4.

Magisterium, magistrerij (μάγιστρον) Magistri dignitas seu officium. Plautus Mosell. 2. 22. Virtute id facti tua, & magisterio tuo. Suetonius in Augusto, cap. 2. Ausu municipibus magistris contentus, abundante patrimonio tranquillum senuit. Cicero de Senec. 4. 3. Me vero, & magistreria delectant a maioribus instituta, & is sermo qui maiorem a summo adhibetur magistro in poculo. Colum. lib. 11. cap. 1. 7. Potissimum autem est in eo magisterio scire & estimare, quale officium sit cuius iniungendum. Plinius lib. 8. cap. 40. 7.

Vana magistreria. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 17.

Magistro, magistras (μάγιστρον) magistrare, Moderari, gubernare, aulibore Festo.

Magistratus, huius magistratus, pen. prod. (μαγιστρον) Significat, ut ait Festus, eum qui in potestate aliqua est constitutus, ut est Consul, Proconsul, Praetor, Proprietor, & alij qui ciuitates & prouincias regunt. Cicero 1. Offic. 17. 4. Est igitur proprium munus magistratus, intelligere se gerere personam ciuitatis, debereque eius dignitatem & decus sustinere, seruare leges, iura describere, & fidei suae commissa meminisse. Vide apud eundem 3. de Legib. 2.

Nuda a magistratibus Respub. Vide Nudus.

Maior magistratus. Vide Magnus.

Mutus magistratus. Vide Mutus.

Patrius magistratus. Vide Pater.

Magistratus (μαγιστρον) ipsa potestas, seu officium. Cicero, Nam e. istum in urbe magistratum gerebat. Idem de Amicitia, 56. Vbi eos inuenimus, qui honores, magistratus, imperia, potestates, opes, amicitia non anteponant, &c.

Abdicare magistratum. Vide Abdicare.

Abdicare se magistratu. Vide Abdicare.

Abire magistratu. Liu. 3. ab Vrbe. Cic. Metello, lib. 5. 2. 17. Atque abeuntem magistratu concionis habende potestate priuatur. Id est, deponentem magistratum. Idem in Dissonem.

Abiens magistratu. Vide Abco.

Abolere magistratum, pro Abrogare. Liu. 3. ab Vrbe, 157.

Abrogare magistratum. Vide Abrogo.

Accelerare magistratum. Vide Accelerare.

Accipere magistratum loco praedia. Cic. in Salustium, 11.

Capere magistratum. Vide Capio.

Magistratum continuare. Liu. 7. bel. Pun.

Creare magistratum. Lucret. lib. 5. 230. Vide Creare.

Dare magistratum. Cic. 2. de lege Agrar. 38.

Elurare magistratum. Tacit. 12.

Gerere magistratum. Cic. pro Plancio, 6.

Habere magistratum. Cic. 7. Verr. 120.

Magistratum inminuere dicebant ueteres, quod nunc Derogare iuribus, & praerogatiuis officij dicunt. Cicero 3. Verr. 59. Cur inminuisti ius legationis? Quo in loco Aconius, Qui potestatem, inquit, suam in administrando non defendit, inminuti magistratus ueluti maiestatis lese reus est. Linius libro 4.

Inire magistratum. Vide Inco.

Legere magistratus. Virg. 1. Aeneid. 86.

Mandare magistratum. Cic. pro Murena. Vide Mando.

Obrepere ad magistratum. Vide Obrepro.

Occipere magistratum. Tacit. lib. 2.

Petere magistratus. Quintil. lib. 2. cap. 4. 19.

Venire in magistratum. Lentulus ad Ciceronem, lib. 12. 14. 11. Nam quod huc properent in magistratum uenire, aut exercitum mittere, causam non habent.

Magma] magnetis, pen. corr. neut. gen. (μάγμα) Passillus et massa facta ex unguentorum fecibus. Plin. lib. 13. cap. 2. 2. Sicis odoribus constant quae diapasmata uocantur. Nam facem unguenti magna appellant.

Magna croci. Quod quasi recrementum est eius. Celsus libro 5. capite 18.

Magmentum] ut ait Festus, ueteres dixerunt quasi magis augmentatum. Alij Magmentum dicunt, quasi maius augmentum, & auxilium: quoniam augebant numerum hi qui accedebant alienigenae ut adiumento essent.

Magmentum, & Magis: quod ad religionem magis pertinet. Varr. de ling. Lat. lib. 4.

Magmentarius, magmentaria, magmentarium. Vt Magmentaria fana. Arnob. lib. aduers. gent. itaq; propter hoc magmentaria fana constituta sunt certis locis, quo id imponeretur, sic restituit Turnebus, quum alij mentarea legant, nullo sane sensu. Sunt autem magmentaria fana, uasa sacra, quibus magmenta & ex ta sacra imposita arae inferebantur. Velus. lexicon, Magmentarium, ἐστὶ τὰ σακράχρησά ἀσπιδίονα τοῖς θεοῖσι προσέφορον. itaq; libentissime magmentaria uasa legerem.

Magna Graecia] μαγνὰ ἑλλάς, dicta est ea pars Italiae, quae a Tarento usq; ad Cumas est. uel (ut Plinius lib. 3. cap. 10. i. ait) a Locris Italiae fronte, ad Tarentum usq; protenditur. Sic dicta, quod multa magnaeq; ciuitates in ea fuerint a Graecis conditae, ut ait Festus. Vide Iustinum lib. 20. Virgil. 3. Aeneid. 80. Effuge, cum ista malis habitantur moenia Graijs. A quibusdam tota Italia dicta est maior Graecia. Ouid. 4. Fast. 13. Itala nam tellus Graecia maior erat.

Magnanimitas] Vide Magnus.

Magnarius] μαγνήσιος, apud Apuleium pro magno negotiatore ponitur, a negotiorum magnitudine, tanquam clarus in obediendis magnis mercaturis.

Magnes] magnetis, pen. prod. masc. gen. (μαγνήσιος) Genus lapidis ad se ferrum attrahentis. Plin. lib. 36. cap. 16. 1. Quid ferri duritia pugnatius? Sed cedit & patitur mores: trahitur, namq; a magne lapide, domitrixq; illa rerum omnium materia ad mane nescio quid currit: atque ut propius uenit, assidit, teneturq; & complexa haeret. Siderium ob hoc alio nomine appellant, quidam heracleon. Magnes appellatus est ab inuentore; ut auctor est Alexander, in Ida reperit. Namq; & passim inuenitur, ut in Hispania quoq; inuenisse autem fertur clauis crepidorum, & baculi uisibiles haerentibus, quum armenta pasceret. Haec Plinius. Lucret. lib. 7. 182. Quum magnetis uocant patrio de nomine Graij.

Magnetum quia sit patrijs in finibus ortus.

Magnetis, penultima corr. Adiectiuum (μαγνήσιος) Claudian. de Magnete, 4.

Venerem magnetica gemma figurat.

Allicet & trahit ferrum magnes lapis. Cicero 1. de Diuina uinat. 14. 4.

Magnes] Atheniensis Comicus antiquae comediae tempore Epicharmi, do cui fabules nouem, uicit ab abbas. Magnes item alter Smyrnaeus, pater praeter ceteris mortalibus forma sua; poetica insuper & musica ornatus, corona insignis auro, ad habitum molliore indutus, ciuitates obibat multis dilectus, praesertim Gygi & Idorum regi. Parentes autem probrum huiusmodi perobscra occasione comam eius incidunt: uelut, ornatumq; omnem lacerauerunt. Quare per turbatus Gyges, in Magnesios bellum mouit: quibus tandem superatis reuertens, Sardibus panegyricum celebravit magnificētissimum. Suidas.

Magnesia] μαγνησία, Macedoniae regio, Thessaliae annexa. Abest ab Epheso (sicui Plin. libro 5. scribit) sedecim millia passuum.

passuum. A qua

Magnetes, pen. prod. (μαγνήσιος) qui & Magnesij populi uocati sunt. Lucanus lib. 6. 76. Et Magnetes equis Minye gens cognita remis. Est & Magnesia urbs in Asia, apud quam Scipio Asiaticus Antiochum regem magna clade affectu, aurore Stephano.

Magnesia, pen. prod. Magnesidos, fem. gen. (μαγνησιος) Quae ex Magnesia est. Ouid. epist. 12. 2. Cur unquam Colchi Magnesia uidimus Argo?

Magnesia] μαγνησία, Hippolyte, Acasti regis Magnesia colonix fuit, cuius meminit Horat. 3. Carm. ode 7. 4.

Magnetes] magnetum (μαγνήσιος) apud Macedones erant, qui apud nos Senatores dicuntur, siue principes & capita urbis. Vnde & summum magistratum uocant magnetarche teste Lilio lib. 5. bel. Maced. 128.

Magnus] Adiectiuum (μέγας, μέγιστος, ἀμέγιστος, & μέγιστος, μέγιστος) Grandem significat, cuius comparatiuum est maior, Superlatiuum maximum.

Achilles magnus. Vide Achilles.

Aceruus magnus. Virg. 1. Georg. 32.

Adiutor magnus. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 10. Vide Adiuuo.

Traducere auditores in magna admiratione. Vide Admiror.

Aedibus ex magnis. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 3.

Aequor magnuum. Virgilius 4. Georg. 78. Agmen. Virgil. 1. Georg. 77.

Amator mulierum magnus. Plaut. Mench. 7. 43.

Amore magno dilectus. Virg. 1. Aeneid. 70.

Maiorem ad res gerendas animum facit cura. Cicero 1. de Finibus, 21.

Bellum magnuum. Virg. 2. Aeneid. 39.

Maior pede calcuus. Horat. 1. epist. 10. 9.

Caput magnuum. Plaut. Pseud. 20. 110.

Cateria magna. Virg. 1. Aeneid. 101.

Causa maxima doloris. Propert. lib. 1. eleg. 15. 7.

Magnium certamen. Virg. 7. eclog. 4.

Clamor magnus. Virg. 3. Georg. 75.

Cena magna. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 21.

Cogitatio magna. Tacit. lib. 15.

Concursu accedere magno. Virg. 1. Aeneid. 103.

Corpus magnū crassa sanguine. Virg. 3. Georg. 4. 1.

Cura maxima. Virg. 4. Georg. 71.

Dedecus magnuum. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 11.

Dij magni. Virg. 3. Aeneid. 3.

Documentū magnū. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 23.

Dos magna. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 5.

Duces magni. Horat. 2. Carm. ode 1. 5.

Equus magnus. Horat. Epod. 4. 3.

Exitum magnuum. Virg. 2. Aeneid. 38.

Fas magnuum. Horat. Epod. 5. 19.

Festitia magna. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 16.

Fortuna magna. Horat. 3. Carm. ode 27. 15.

Gratia maior debetur illi. Hor. 1. Ser. Sat. 6. 18.

Grex magnus. Vide Grex.

Honos maior. Ouid. 13. Metam. 20.

Ignis magnus. Plaut. Capt. 13. 75.

Ingenium magnuum. Cic. 4. Acad. 1.

Intervalla magna. Lucret. lib. 2. 20.

Ira magna. Virg. 5. Aeneid. 14. 2.

Ire magna. Terent. And. 3. 3. 22.

Labor magnus. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 12.

Letitia maxima. Catull. ad Mulum, epigr. 78. 1.

Laus magna. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 20.

Licentia maior. Horat. de Arte, 43.

Lingua magna, Magniloqua, superba. Hor. 4. Carm. ode 6. 1. Thesauri pars 2.

Lites magna. Horat. 1. epist. 17. 9.

Lues magna. Virg. 4. Georg. 91.

Mens maior humana. Silius lib. 7. 1.

In maiorem modum eum tibi commendo. Cicero ad Quint. frat. lib. 2. 15. 8. Magnus in omnia momentum Syphax affectantives Africa erat opulentissimus eius terre rex, &c. Liu. 8. bell. Pun. 91.

Motus magnus. Virg. 4. Georg. 14.

Murmur magnuum. Virg. 1. Aeneid. 12.

Naufragia magna. Lucret. lib. 2. 112.

Numerus frumenti magnus. Cic. 4. Verr. 127.

Numina magna loci. Virg. 3. Aeneid. 140.

Onus maius nostris uirib. Ouid. 4. Trist. ele. 9. 8.

Opes magne. Horat. 3. Carm. ode 16. 6.

Opprobrium magnuum. Hor. 3. Carm. ode 24. 9.

Magnū opus in manibus habeo. Cic. 1. Acad. 4.

Ore magno sonare. Virg. 3. Georg. 79.

Magna pars Arabiae. Plin. lib. 12. cap. 14. 4.

Pectus magnuum. Virg. 4. Aeneid. 90.

Pondus magnuum. Plin. lib. 12. cap. 19. 8.

Pondus magnuum auri. Virg. 3. Aeneid. 10.

Populus magnus. Plaut. Trucul. 3. 40.

Populo in magno coorta seditio. Virg. 1. Aen. 31.

Haud magnū pretij. Plaut. Stich. 4. 81.

Prudentia maior rerum. Virg. 1. Georg. 84.

Pueri magni, Nobiles & magnorum uirorum filij. Horatius 1. Serm. Satyr. 6. 13.

Res magna. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 6.

Risus magnus, iocusq;. Hor. 1. Serm. Satyr. 8. 10.

Ritus magnus. Plin. lib. 11. cap. 37. 26.

Rumor magnus. Plin. epist. 19. 0. d. lib. 9.

Magnū signum. Terent. And. 2. 2. 29.

Spiritus & incessis maior corpore. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 62.

Stridor magnus. Virg. 1. Georg. 82.

Terrorum magnuum inferre uicem. Horatius 3. Carminum, ode 4. 10.

Turba maxima. Virg. 6. Aeneid. 123.

Ventus magnus. Plaut. Millit. 9. 33.

Vir maximus spectatus. Cic. de Amicitia, 8.

Vires maiores. Plin. lib. 11. cap. 30. 1.

Vis magna. Virg. 1. Georg. 34.

Vitium magnium. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 14.

Magna uoce confiteri. Cic. pro Cecinna, 67.

Magnus animo, maior imperio sui. Plinius libro 35. cae pite 10. 21.

Stabili & firmo & magno animo uir. Cic. 3. de Finib. 44.

Bello maior. Virg. 1. Aeneid. 110.

Maximus ille armis, maximus ille toga. Ouid. ad Liu. 3.

Vir maximus factis. Ouid. 14. Metam. 22.

Mais maior. Vide Magis.

Multo maximus. Vide Multus.

Principum maximus. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.

Magnorum maximū regum. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 27.

Inter omnes maximus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 10. 12.

Maior, ad annos relatum, pro longiori uo. Terent. Eunuch. 3. 3. 21. Verum ea si uiuit, annos nata est sedecim.

Non maior. Mart. lib. 9. 31.

— maior erat mensibus illa tribus.

Magno natu. Liu. 3. ab Vrbe, 306. Coniungit P. Scaptius de plebe magno natu. Ibidem, lib. 2. 35.

Maior natu. Cic. 1. Tuscul. 6. Anno ante natum Ennium, qui fuit maior natu quam Plautus & Nauius.

Auduit ex maioribus natu hoc idem fuisse. Cic. 1. Offic. 15. 4.

Maior est natu, consulemus. Liu. 1. ab Vrbe, 143.

Maximus natu ex ijs. Liu. 1. bell. Pun. 70.
 Natu maxima Pyrgo. Virg. 5. Aeneid. 12.9.
 Magnum est quicquid querit. Plaut. Merc. 17. 17.
 Magnum facere, id est, magnum aliquid prestare. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 4.
 Narras maxime, uix credibile. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 11.
 Peccare magna. Tacit. lib. 11.
 Magnum est efficere ut quis intelligat quid sit illud uerum et simplex bonum. Cic. 1. Acad. 10. Hoc est, magni laboris, uel magnae utilitatis.
 Magnum est in amicitia, superiorem parem esse inferiori. Cic. de Amicitia. 61.
 Maius. Plaut. Trucul. 19. 16.
 Quamquam parum est. M. ad omne maius istuc positum parum est.
 Quod maius est. Cic. de Amicitia. 28.
 Concipere maiora animo. Ouid. 15. Metam. 1.
 Viribus maiora audere. Virg. 10. Aeneid. 163.
 Maxima parte, et magna ex parte, pro ferre. Plin. epist. 2. 56. lib. 10. Cic. 1. Tuscul. 1. Aut omnino, aut magna ex parte esse aliquando liberatus, etc.
 Magnam partem occupatus. Cic. 4. Tuscul. 15.
 Magno, absolute positum, pro Magno precio. Plin. in Paneg. 60. Magno estimabatur. Idem lib. 2. epist. 6. Magno constat. Cic. 5. Verr. 59. Qui ut ais, magno uendidisti.
 Mercari aliquid magno. Virg. 2. Aeneid. 21.
 Maximo precio. Plin. lib. 12. cap. 12. 1.
 Magni item absolute, pro eodem. Cic. Cassio, lib. 15. 15. 11. Magni erunt mihi literae tuae. Id est, habeo eas in precio.
 Magnum pro Valde. Plaut. Mostell. 7. 57. Atque ille exclamat de repente maximum. Idem Milite, 11. 10. Nam eo magnum clamat, tetigit calicem.
 Maior morbus, Qui et comitialis dicitur. Celsus libro 3. capite 23. 1.
 Maiores (επιγονοι) intelligi possunt quicumque aui, ab aui, pro aui, attau, tritau, et ante hos in infinitum. Cic. in Sal. 3. Ego meis maioribus uirtute mea praerexi: ut, si prius notum fuerint, a me accipiant initium memoriae suae. Caesar 4. bell. Gal. 48. 6. Quod Germanorum consuetudo haec sit a maioribus tradita, quicumque bellum, etc. Horatius 1. Serm. Satyr. 5. 11. — ab his maioribus orti
 Ad pugnam uenere. Videtur Horatius intelligere eos maiores nostros uocari, non quicumque etate nos antecesserunt, sed tantum, qui in honore aliquo et dignitate fuerunt. Nam et hoc loco manifesta ironia est: et infra paulo Satyr. 14. 6. 2. apertius indicat quum inquit, quosdam etiam nullis maioribus ortos esse: id est, obscuro genere natos, et novos homines.
 Optimus maximus, non solum de Deo dicitur, sed de fundo, aegro, domo, et alijs. Celsus in 1. quum uenderes. ff. de contrahenda emptione, Quum uenderes fundum, non dixisti, ut optimus maximusque est: uerum est quod Quinto Mutio placebat, non liberum, sed qualis esset fundum praestari oportere. Paulus de legatis 3. l. si mihi, Vti optimi maximique sunt.
 Maximus Pontifex dicebatur, quod maximus rerum quae ad sacra, et religiones pertinent, iudex sit, uindexque contumaciae priuatorum, magistratumque. Minorum Pontificum maximus dicitur, qui primus in id collegium uenit. Item minimus qui nouissimus. Festus.
 Maxime dignationis Flamen dialis est inter quindecim Flamines: et quum ceteri discrimina maiestatis suae habeant, minimi habetur Pomonalis, quod Pomona leuissimo fructu agrorum praesidet, id est, pomis. Festus.

Maiores Flamines appellabantur patritij generis: Minores plebei. Festus.
 Maximus curio, Cuius auctoritate curiae, omnesque curiones reguntur. Festus.
 Maximi annales appellabantur non magnitudine, sed quod eos Pontifex maximus consecrasset. Festus.
 Maiorem consulem L. Caesar putabat dici, uel eum penes quem Esces sunt, uel eum qui prior creatus sit. Praetorem autem maiorem, urbanum: Minores, ceteros. Maximum Praetorem dici putant alij eum qui maximi imperij simul qui etiam maxime pro collegio: qui augurum decretum est, quod in salutis augurio Praetores maiores et minores appellatur, non ad etatem, sed ad uim imperij pertinere. Festus.
 Magnum annum dicunt mathematici, quo septem sidera errantia expletis proprijs cursibus sibi met concordant. Cic. 2. de Nat. deorum. 74.
 Maximam hostiam ouili pecoris appellabant, non ab amplitudine corporis, sed ab animo placidioris. Festus.
 Magnum socerum appellat uir uxoris suae auium. Magnam socrum uir uxoris suae auiam appellat. Festus.
 Maior focer, Vxoris meae proauis. Maior focrus, Vxoris meae proauia. Festus.
 Maior patruus, Aui et auiae patruus. Maior amita, Aui et auiae amita. Festus.
 Maior auunculus, Aui et auiae auunculus. Festus.
 Maior magistratus Consul dicitur. Festus.
 Mafusculus, pen. corr. Diminutiuum, Tam ad corpus, quam ad etatem refertur. Plin. lib. 26. cap. 6. 2. Folia sunt mafusculi, quam edere. De uisib. lignis seu bechio herba. Terent. Eunuch. 3. 3. 21. Thais, ego quam sum, mafuscula est. Cic. Do. labelle, libro 9. 10. 5. in aliqua mafuscula cura negotiois uersari.
 Magnanimus, penult. corrept. Adiectiuum (μεγαλοθυμος, μεγαλοψυχος) Quum magno animo est. Cicero 4. Tuscul. 99. Constantem enim uolumus quendam sedatum, grauem humana omnia prementem, illum esse quem magnanimum et fortem uirum dicimus. Talis autem nec moriens, nec timens, nec cupiens, nec gessiens esse quisquam potest. Idem 1. Officior. 91. Maque uiros fortes et magnanimos, eosdem bonos et simplices, ueritatis amicos, inimicisque fallaces esse uolumus.
 Achilles magnanimus. Vide Achilles.
 Duces magnanimi. Virg. 4. Georg. 1.
 Equi magnanimi. Virg. 3. Aeneid. 141.
 Gentes magnanimae. Virg. 10. Aeneid. 28.
 Heroes magnanimi. Virgilius 4. Georg. 96. Ouidius 12. Metamorph. 46.
 Leo magnanimus. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 7.
 Magnanimitas, pen. corr. (μεγαλοθυμια, μεγαλοψυχια) Sublimitas, et praestantia animi. Cicero 1. Offic. 253. Nam quum omnis honestas manet a partibus quatuor, quarum una sit cognitionis, altera communitatis, tertia magnanimitatis, etc.
 Magnificus, penult. corr. Adiectiuum (μεγαλοπρεπης, μεγαλοδωρος) Qui in magnis pro dignitate sumptum facit, quique circa publicam magnificentiam impensas facit honorificas, ueluti in ludis, in rebus dijs sacrificatis, in adificijs, in epulo publico: non autem qui in seipsum sumptuosus est. Terent. Heaut. 2. 1. 15. Mea est potens, procax, magnifica, sumptuosa, nobilis. Liu. 1. ab Vrbe, 43. Inde exercitum uictore reducto, ipse cum factis uir magnificus, tum factorum ostentator haud minor, etc.
 Aedes magnifica. Ouid. 6. Fast. 128.

Magnificus

Magnificus apparatus, Hoc est, sumptuosus et lautus. Cicero 1. Offic. 38.
 Magnifica et praelara eius defensio ostenditur. Cicero 7. Verr. 1.
 Magnifica domus. Plin. lib. 17. cap. 1. 2.
 Splendor magnificus. Lucret. lib. 4. 207.
 Succus magnificus in usu, medicamentis. Plinius libro 19. capite 3. 2.
 Triumphum magnifici. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 7.
 Magnifica uerba. Terent. Eunuch. 4. 6. 3.
 Vsq; adeo ego illius ferre possum ineptias, et magnifica uerba. Id est, adstantie et ostentationis plena.
 Vrbes magnificae. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 5.
 Magnificum abunde est uoluisse. Plin. in Praef. 11.
 Dicere aliquid magnificum. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 2.
 Magnificus, Nonnunquam in malam partem sumitur. Vnde illud Cornelij Nepotis de Attico in eius uita: Quod splendidus fuerit, non magnificus.
 Magnificissima dicebant antiqui pro magnificentissima. Re enim uera magnificens dici non potest, unde magnificentissimi uidebitur deduci. Festus.
 Magnificentior et magnificentissimus. Cicero 2. de Fin. 179.
 Ad aliorum quaedam et magnificentiora mihi crede Torquate nati sumus.
 Magnificentissimum Senatusconsultum, hoc est, amplissimum et nobilissimum. Cic. 1. de Diuina. 106.
 Magnificentissima editas. Cic. 6. Verr. 5.
 Magnificentia, magnificentiae (μεγαλοπρεπεια, μεγαλοδωρια, μεγαλοψυχια) Est, inquit Cic. 2. de Inventione, 2. 4. 2. rerum magnarum et excellentiarum cum animi ampla quadam et splendida propositione agitatio atque administratio. Terent. Phorm. 5. 8. 37.
 I hinc in malam rem cum ista magnificentia, Egitur. Cic. pro L. Murena. 37. Noli ludorum huius elegantiam, et scenae magnificentiam ualde contemnere.
 Adhibere magnificentiam. Vide Adhibeo.
 Astruere aliquid magnificentiae. Vide Astruo.
 Magnificentia uerborum, hoc est, apparatus. Cic. de Amic. 20.
 Idem 4. de Finib. 98. Nec hoc ille non uidit, sed uerborum magnificentia est et gloria delectatus.
 Magnificae, penultima correpta, Aduerbiu (μεγαλοπρεπεια, μεγαλοδωρια, μεγαλοψυχια) Laute, honorifice. Terent. Heaut. 3. 2. 45.
 Et ne ego te (si uis ueniat) magnificae, Chreme Tradere possim.
 Magnificae aliquid accipere, Honorifice. Plaut. Pseud. 4. 33.
 Magnificae compellare aliquem. Plaut. Pseud. 11. 11.
 Magnificae dicere, Laudabiliter, cum excellentia quadam. Terent. Adelph. 2. 3. 4.
 Magnificae se efferre, Multum, mirum in modum. Terent. Heaut. 4. 3. 31.
 Magnificae incedere. Liu. 2. ab Vrbe, 27.
 Magnificae ire aduersum. Plaut. Casina, 17. 4.
 Magnificae loqui. Brutus ad Ciceronem, 16. 3.
 Magnificae magna loqui. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 3.
 Magnificae animoseque uiuere. Cic. 1. Offic. 131.
 Magnificae utilis. Plin. lib. 23. cap. 7. 6.
 Magnificus, Cato pro magnificentius dixit: et non frustramant positum eius magnificae est. Festus.
 Magnifico, magnificas, penult. corr. (μεγαλοπρεπεις, μεγαλοδωροι) magnificentiae, Extollere, Exaltare. Plin. lib. 17. capite 9. 2. M. Varro principatum dat turdorum fumo ex auidiis. Quod etiam pabulo bouum suumque magnificat: neque alio tibo celerius pinguescere assuerat. Plaut. Mench. 9. 14. Te

unum ex omnibus Venus uoluit me magnificare.
 Magniloquus, penult. corrept. (μεγαλορηθριμων, μεγαλορηθριμος) Qui magna loquitur. Mart. lib. 2. 43.
 Candidae uoluntatis et hanc sunt una Candidae uoluntatis. Qz tu magniloquus nos te dieque sonas.
 Homerus magniloquus. Stat. 5. Sylu. 3. 12.
 Flatus magniloqui. Stat. 3. Theb. 39.
 Ore magniloquo tumidus. Ouid. 8. Metam. 80.
 Magniloquentia, magniloquentia (μεγαλορηθρια, μεγαλορηθριος) Cic. in Orator. 111. Quod ille dachylus numerus hexametrorum magniloquentiae sit accommodatior.
 Homeri magniloquentiae. Cic. Caesari, lib. 12. 16. 5.
 Magnipendo, magnipendis (μεγαλοπενδο, μεγαλοπενδω) Magnipendere, in magna estimatione habere. Plautus Pseud. 4. 85. Sed, scio, tu haud oleum magnipendis, uino te deuincis. Terent. Adelph. 5. 4. 25. Ego quoque a meis me amari, et magnipendi postulo.
 Magnitas, penult. corrept. (μεγαλοτης) pro Magnitudine a pupa antiquos, Accius Vances, Nanque sat frugi, neque dici potest pro magnitudine.
 Maximitas, penult. corr. maximitatis, fig. (μεγιστοτης) Magnitudo. Lucret. lib. 2. 201.
 Ne quaedam cogas immani maximitate Esse supra, quod iam docui non posse probari.
 Magnitudo, penult. prod. Amplitudo (μεγιστοτης, μεγαλοτης, μεγαλοδωρια) sublimitas.
 Magnitudo solis. Cic. 4. Acad. 228.
 Ampla magnitudo. Vide Amplus.
 Inhabilis magnitudinis nauis. Vide Inhabilis.
 Inaudita magnitudo. Vide Inaudito.
 Iusta magnitudo. Vide Iustus.
 Capere magnitudinem. Vide Capio.
 Cogere in magnitudinem. Vide Cogo.
 Complere magnitudinem alicuius rei. Plinius libro 1. 6. ca. 5. pite 7. 1.
 Excedere in nimiam magnitudinem. Cels. lib. 2. cap. 21.
 Implere magnitudinem suam anno. Vide Impleo.
 Magnitudo eris alieni. Cic. pro Rosc. Amer. 23.
 Magnitudo periculi, pro grauitate. Cic. pro Quintio, 3.
 Magnitudo animi, pro Excellentia, et praestantia. Cic. 4. de Finib. 32.
 Magnitudo Pompeij. Plin. lib. 18. cap. 6. 4.
 Adhibere magnitudinem animi. Vide Adhibeo.
 Conspicuis magnitudine. Vide Conspicio.
 Magnopere, penult. corr. Aduerbiu (μεγα, μεγαλα) Valde, Vehementer. Terent. Heaut. 4. 1. 13.
 Meministine me esse grauidam, et mihi te magnopere interminatam, Si puellam parerem, nolle tolli.
 Magnopere errare. Lucret. lib. 3. 2. Idem lib. 2. 36.
 — sed in omnibus rebus
 Magnopere a uera lapsi ratione uidentur.
 Magno opere, separatum etiam aliquando legas. Plaut. Casina. 9. 6. Terent. Eunuch. 3. 2. 6. — Thais maximo Te orabat opere, ut cras redires.
 Magnopere censeo tibi Romam properandum. Hoc est, opera pretium esse. Cic. ad Casium, lib. 15. 14. 7.
 Non magnopere enimebat. Liu. 1. ab Vrbe, 69.
 Magnopere prouidendum. Cic. pro Fonteio, 20.
 Magnopere facere. Cic. 7. Verr. 84.
 Non magnopere laboro, Quod uulgus barbarorum dicit, Non multum curo. Cic. pro Rosc. Comedo, 25.
 Non magnopere miror. Cic. 4. Academ. 115. Et lib. 1. 12. Nihil enim magnopere meorum miror.
 Non magnopere querere. Cic. 6. Verr. 1.

R 4 Nihil

Nihil dicendum magnopere uidetur. Cicero pro Roscio Amerino, 74.

Non magnopere usus phoenix in toto orbe. Plinius libro 10. capite 2. 1.

¶ Maximopere, pen. corr. (σπερσοτέρα) Superlatiu gradus aduerbium, idem quod Vehementissimè. Cicero, Appio Pulchro, lib. 3. 2. 3. A te maximopere pro nostra summa coniuunctione, tuaq; singulari humanitate etiã atq; etiã quæso & peto, ut quibuscumq; &c.

Magnus portus] πόρτος, ἡ δὲ πόρτος, apud Ptolemæum libro 2. cap. 3. Britannie locus. Vulgò Portismont, uel portus Hamonis, ubi cluitas Southampton.

Mago] μάγος, Magones plures fuerunt, sed maxime clarus fuit ille, qui cum ceteris nauibus bello Tarentino auxilio uenit Romanis, ut Lilius & Trogius referunt.

Mago] Authoris nomen, cuius meminit Plinius libro 17. capite 10. 5. & libro 18. capite 3. Mago alter fuit Annibalis frater; qui causa uictoria apud Trebiam fuit, sed apud Loscros à Manlio clausus, ab Annibale liberatus est. Lilius libro 30. scribit Magonem Annibalis fratrem in agro Insularum uulneratum, cum in Africam per legatos reuocatus nauigaret, apud Corsicam obijisse. Mago alius à Scipione capitur apud Carthagem in Hispania, Romanq; per Lælium mittitur. Mago item quidam fuit Afer, qui de Ruffica scripsit, de quo Columella libro 1. capite 1. sic ait: Veruntamen Carthaginensem Magonem rusticationis parentem ueneremur. Nam huius octo & uiginti memorabilia illa uolumina ex Senatusconsulto in Latinum sermonem conuersa sunt. Hic Magonis meminit & Seruius quem Virgilius in Georgicis scribit imitatum. Meminit & huius Varro 1. de re Rustic. capite 1. Mago denique oppidum est in minoribus Balearibus, ut scribit Pomponius in fine libri 2.

Magudaris] sive magydaris, pen. corr. (μαγυδαγία) Priscianus lib. 7. cap. de accusatio. Magudaris, inquit, significat frugis, id est, cæuli genus, qui nascitur ex ea parte cuius radix siluij auellitur, uel, ut alij uolunt, filiginem. Hactenus Priscianus. Hanc, caulam laferpitij quidam existimant. Plautus Rud. 5. 1. 9. Seu tibi confidat fore multam magudarim. Com. lib. 6. cap. 17. 6.

Magus] magi, m. g. (μάγος) Dicitur Persica, quæ apud eos sapiens significatur. eos enim Persæ magos uocant, quos Greci philosophos, Latini sapientes, Galli druidas, Aegyptij prophetas, sive sacerdotes. Cicero 2. de Leg. 4. 2. Patrum delubra esse in urbibus censeo: nec sequor magos Persarum, quibus authoribus Xerxes inflammasse templa Græciæ dicitur. Idem 1. de Diuina. 1. 4. 9.

Magus, ex officio incantator dici potest. Artes magorum. Ouid. 7. Metam. 39.

Portenta magorum. Cicero 1. de Nat. deor. 61. Sapientum & doctorum genus magorum habebatur in Persis. Cicero 1. de Diuinatione, 84. Horatius 1. Carm. ode 27. 5.

¶ Magia, pen. prod. (μαγία) quia per a diphthongum scribitur, duplex est. Altera infamis, ac immundorum spirituum commercijs inauspicata. Altera non frè aliud est, quam naturalis philosophiæ apex. Priorem illam Græci Goetiã uocant, incantationibus & carminibus nefarie curiositatis arte compositis concinnant, cuius studiosos vulgò damnales & maleficos appellant. De qua concinnantur libri, quos improbatæ lectionis appellat Iureconsultus Vlpianus, proinusq; esse corrumpendos statuit. Quæ uerò proprie magia nuncupatur, perfecta creditur & summa scientiæ potestas: quando Persarum lingua est magus nō frè alius, quam

diuinorum interpres & cultor. Goetiam omnium placita legum exterminant, execranturq; Magiam festo plauu sapientissimus quisq; excipit, ueneratur & colit, ut quæ alior sit sanctorq; philosophia. Vide multo plura apud Cælium, lib. 9. cap. 23.

¶ Magice, magices, penultima correpta (μαγικός) Ars ipsa incantandi, quam quidam magiam uocant. Plinius libro 30. capite 1. 8. Si non expers sedes eius tota Thracæ magices fuisse.

¶ Magicus, pen. corr. Adiectiuum (μαγικός) Quod ad magum uel etiam magicen pertinet, ut, Magica ars. Plinius, libro 11. capite 37. 17.

Artes magica. Virg. 4. Aen. 99.

De magica arte, Vide Plinium lib. 30. cap. 1. & 2.

Auxilia magica. Tib. lib. 1. eleg. 8. 5.

Magicum carmen. Cicero 1. de Orat. 12. 7.

Lingua magice potentia. Ouid. 7. Metam. 66.

Os magicum. Ouid. 14. Metam. 12.

Magica portenta. Plin. lib. 2. 5. cap. 3. 6.

Ritu magico lustrari. Ouid. 10. Metam. 80.

Sacra magica. Virg. 8. eclog. 13.

Soni magicæ. Ouid. 2. de Arte, 21.

Terroris. Horat. 2. epist. 2. 4. 2.

Magydaris] Vide Magudaris.

Maia] μάια, Atlantis filia, ex qua Iupiter Mercurium suscepit. Significat & obstetricem, ut author est Suidas in Somcratis uita. Est & dea, Fauni filia, cui in mellario uase non mel, sed uinum sacrificabant.

Alia filius, Maia, Mercurius. Horat. 1. Carm. ode 2. 9.

Genius Maia, Mercurius. Virg. 1. Aen. 61.

Natus Maia, Mercurius. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 1.

Maia, pro stella una ex Pleiadibus. Virg. 1. Georg. 54.

Maiales] penultima producta (μαϊαί) Porci castrati dicitur antiquis. Varro 2. de re Rustic. capite 4. 19. Castrantur uerres commodissimè amniculi, utique ne minores quam senes tres: quo facto nomen mutant, atq; uerbis dicuntur maiales.

Maieestas] maieestas, f. g. (μαϊεστασία) A magnitudine dicitur, est, authore Festo. Est autem decus, amplitudo & dignitas uel populi, uel Senatus, uel magistratus, uel principis, aut imperatoris, aut priuati cuiusdam magni uiriant alterius etiam inanimatæ rei. Horatius 2. epistol. 1. 52. ad Augustum.

— sed neq; paruum Carmen maieestas recipit tua. Maieestas, populi dicebatur: Authoritas autem, Senatus. Populus enim sciscere solebat & iubere: Senatus censere, & author esse. Cicero 3. Philipp. 132. Tantus autem est consensus municipiorum, coloniarumq; prouinciæ Gallie, ut omnes ad auctoritatem huius ordinis, maieestatemq; Populi Rom. descendendam conspirasse uideantur. Quintilianus libro 7. cap. 4. Legitur & Maieestas Senatus: ut apud Plinium epist. 159.

Actio maieestas. Quintilianus libro 5. cap. 10. 28.

Imperij maieestas. Horat. 4. Carm. ode 15. 3.

Acris maieestas. Claud. 5. Panegy. 2. 5.

Rektoris maieestas. Silius lib. 15. 82.

Regia maieestas. Claud. de nuptijs Honorij, 40.

Sancta maieestas. Ouid. 3. de Arte, 82.

Verenda maieestas. Ouid. 4. Metam. 8.

Accersere maieestas. Vide Accersere.

Conseruare maieestatem. Idem significat quod Retinere maieestatem. Cicero pro Rabirio perduellionis reo, 13. Est Senatusconsult. ut C. Marius, L. Valerius Consules, adhiberent Trib. pleb. & Prætores, quos eis uideretur operamq; darent, ut imperium Populi Roma. maieestasq; conseruaretur. Idem pro Corn.

Balbo,

Balbo, 28. de Geditanorum federe loquens, Adiunctum illud etiam est, quod non est in omnibus foederibus: Maiestatem populi Rom. comiter conseruent, &c. Hoc est, obseruantiamq; liberis non indignam nec indecoram imperio Romano, populoq; benigne exhibeant: & ut comiter obsequiosum se ille populus Populo Rom. prebeat: curetq; ut imperium semper penes Romanos sit. Ex Budeo.

Constituire maiestatem, Significat lapsam aut labentem confirmare dignitatis uenerationem, atque amplitudinis estimationem, ut in illo loco concionis Salustianæ, Maiores nostri parandi iuris, & maiestatis constituendæ gratia, per secessionem armatis, Aueninum montem occupauerunt. Budeus.

Damnatus maiestatem. Vide Damno.

Inimicere maiestatem, uel minuire. Cicero 2. de Oratore, 89. Si maieestas est amplitudo ac dignitas ciuitatis, is eam minuit, qui exercitum hostibus Populi Romani tradidit. Ibidem, 59. Nihilij cum Sulpitio fuit in Norbani causa summa contentio. Pleraq; enim de ijs, quæ ab ipso obijciebantur, quum conseruerent, tamen ab illo maiestatem immutatam negabã. Quod Cicero minuire maiestatem uocat, etas sequens ledere appellauit. Ex Budeo.

Ledere maiestatem. Sueton. in Claud. Cesare, cap. 16. Notatum est quendam, quod comes regis in prouincia fuisset: reuerens maiorum temporibus Rabirio Posthumo Ptolemæ Alexandriam crediti seruandi causa secuto, crimen maiestatis apud iudices motum. Ex quibus uerbis apparet, maiestatem Populi Rom. lesam maiores ob id existimasse, quod ciuis Rom. afflectam se regi & comitem præbere non dubitasset contra morem maiorum, ut creditam pecuniam reciperet. Budeus.

Lesare maiestatem reus. Vide Ledere.

Solere maiestatem. Liu. lib. 2. belli Punici, Horu oportunos aduentus Consules imperij potentes fecit, quum ambitio alterius suam primam apud eos praua indulgentia maiestatem soluisset. Budeus.

Retinere maiestatem, id est, quod nunc uulgus Seruare auctoritatem uocat. Cicero in Orat. 55. Ius omne retinende maiestatis Rabirij causa cõtinebatur. Ergo in omni genere amplificationis exarsimus. Budeus.

Venerari maiestatem naturæ decorum. Quintilianus libro 3. capite 7. 5.

Maieestas diuine solertia. Cicero 4. Acad. 216.

Maieestas nominis: hoc est, magnitudo & dignitas. Martialis libro 8. 11.

Maieestas alicuius loci: hoc est, præstantia & excellentia. Liu. 1. ab Vrbe, 230.

Maieestas in oratione. Hoc est, grauitas. Cicero de Amic. 78.

Afferre orationi maiestatem aliquam. Quintilianus libro 1. capite 6. 2. 5.

Maiores] Vide Magnus.

Maius] μέγος, μέγιστος, mensis à maioribus dicitur est, quia (inquit Macrobius Saturnal. libro 1. capite 12) maioribus consecratus erat, quorum consilio Respub. gerebatur. Ouid. 5. Fast. 15.

Hinc sua maiores tribuere uocabula Maio. Sunt qui Maium à maiestate dea denominatum uelint, quod flamen Vulcanalis. Calendis Maijs huic deæ rem diuinam facit. Alij à Maia Mercurij matre, propterea hoc mense mercatores omnes Maie pariter & Mercurio sacrificare soliti erant. Mensis Maius. Cicero 2. Philipp. 100.

Mala] male, fem. gen. (μάλῃ, παρὰ τὸ μάλῃ) Faciei pars est, dicta quod rotunda, mali speciem præ se ferat. Plinius

Balbo,

libro 11. capite 37. 31. Infra oculos male, homini tantum, quas præci genas uocabant, & 11. Tabularum interdictio rãdi à foeminis eas uetantes. Pudoris hæc sedes: ibi maxime ostenditur rubor. Cicero, malem à maxillis per contractionem siue decurtationem dici ait, in Oratore, 86. Plautus Merc. 12. 55. Subnigris oculis, oblongis malis, pansum aliquidantulum.

Pars utraq; malarum. Lucret. lib. 1. 18.

Audaces male. Virg. 7. Aen. 23.

Diffute male. Persius Satyr. 3. 6.

Horribilis mala leonis. Horat. 2. Carm. ode 19. 5.

Crepitant duro sub uulnere male. Virg. 5. Aen. 88.

Flaescere malo dicuntur, quum primum barba lanugo cresce re occipit. Ouid. 6. Metam. 14. 4.

Absumere mensas ambebas malis. Virg. 3. Aen. 52.

Mandare malis. Cicero 3. de Orat. 120.

Signat at teneras dubia lanugine malas. Ouidius 13. Metamorphos. 162.

Iuuentus molli uestit lanugine malas. Lucret. lib. 5. 178.

Malabathrum] Vide Malobathrum.

Malaca] Beticæ Hispaniæ oppidum, ut scribit Pompon. lib. 2. Nomen retinet, teste Oliuario.

Malachra] quam alio nomine Maldacon uocant, arbor est in Bactriana regione, magnitudinis oleæ, folio roboris, fructu caprifici generis exudans, quod Bactellum uocant. Plin. lib. 12. cap. 9.

Malache] malaches, pen. corr. fœ. g. (μαλάχη) Maluæ species. Plin. lib. 20. cap. 21. 1.

Malacia] Ciuitas quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum foenicum incidisset, eoq; nomine erubesceret, deserta patris condidit, & ex re Malaciam dixit. Vide Cælium lib. 6. cap. 1.

Malación] μαλάκιστος, Genus quoddam ornamentis multibris, Polluci libro 7. cap. 3. Idem quoq; lib. 5. cap. 16. inter colli ornamenta numerat. Huius meminit Næuius poeta apud Nonium Marcellum.

Malacus] pen. corr. Adiect. (μαλάκος) Mollis. Plaut. Bacch. 5. 120. Hic nostra age tur, etas in malacum modum. Id est, mollior. Idem Trucul. 11. 48. Macchum malacum dicit. Sic Milite, 10. 93.

Eme mi uir lanam, unde tibi pallium Malacum, & calidum, conficiantur tunc mihi hyberne bona. Ne algeam hac hyeme.

¶ Malacia, malacie (μαλακία) Tranquillitas, quum in fluctibus omnino quiescunt & languent, neq; illa aura commouentur. Cæsar 3. bel. Gall. 411. Ac conuersi in eam partem nauibus, quò uentus ferebat, tanta subito malacia uentus tranquillitas extitit, ut se loco mouere non possent.

Malacia, est in grauidis ille languor & mollities, diffinita & cuncta fistidientis stomachi. Plinius libro 23. capite 6. 5. Malicorium expetit grauidarum malacie, quoniam gustatu moueat infantem. Sic, libro 28. capite 7. 2. Malacia stomachi.

¶ Malacisso, malacissas (μαλακισσός) malacissare, Mollire, subigere. Plaut. Bacchid. 1. 31. ab. minimum frus es. p. mibi som. s. malacissandus es.

¶ Malasso, malassas, Mollio, subigo maturo, commalasso, quod est mitigo, maturefacto. Narr. in dolore ad lapidationem esse, quod philosophia commalassaret eam partem que contutu cupiditatibus solet.

Malacostraco] μαλακοστράκων, Græci uocant quod mollem habet testam: unde Malacostracos pisces uocamus, qui testam quam habent, sed tamen molliorem, ut in cæterorum genere est re uidere.

Malagma] malagmatis, pen. corr. n. g. (μαλαγμα) Fomen- tum, ad rem duram emolliendam superpositum: Malagma- ta enim contusa, & super cutem imposita, abunde mollifi- cant, & μαλακάζου, mollio, his molluntur apostemata, & ma- tura fiunt. Colum. lib. 7. Cuminum conteritur, eiq; adijcitur exiguum picis liquidæ & axungie, ut lentorem malagma- tis habeat. Plin. lib. 22. cap. 24. 10. Non fecit cerata, mala- gmata, emplastra, &c.

Bxpedium malagma. Celsus lib. 5. cap. 14. Malaffo] Vide Malacus.

Malce] malces. Celsus libro 25. capite 5. In frigoris autem ratione sciendum, in lingua conceptum frigus, sed & in pe- dibus quandoque & manibus, nuncupari malcen. quanquã eo nomine intelligere Demetrius maluerit, ex frigoris ut so- lutionem inortam. Malcion certè dici nouimus debile ac frigidum: unde in historia legitur haustum ab Mithridate phar- macum imbecille, ac malcion, quod serius uim ostendit. Sunt qui malcen, pro narce accipiunt, id est, torpedine. Omnino est malce, mollities ex rigore, ac motus diffi- cultas.

Malchus] μάχης, Historicus, scripsit historiam à Constan- timo usq; ad Athanasium. Suidas.

Malé] Aduerbium. Vide Malus, Adiectiuum.

Malca] penultima interdum breui, interdum producta (μακα- λια uel μάλακα) Promontorium est Laconicæ provincie, quod, teste Seruio, per quinquaginta milliaria in mare pro- tenditur, ubi unda adeo seua est, ut persequi nauigantes ap- paret. Virg. 5. Aen. 39.

Ionioq; mari, maleaq; sequacibus undis. Id est, persecu- tricibus. Lucan. lib. 6. 12.

Et ratibus longè flexus donare Matee. Nomen à Ma- leo Argiuorum rege inditum est: & loci periculo locus a- dægio datus, Maleam legens, que sunt domi obliuiscere: quo- in omni presente periculo significando utimur. Plutar- chus certè in uita Arati Maleam uentris æstibusq; atrocem esse testis est.

Curia Malea. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 5.

Rauca circumtonat ira Maleæ. Stat. 7. Theb. 4.

Seua Malea. Propert. lib. 3. eleg. 19. 2.

Spumantis Maleæ formidatum caput. Stat. 2. Theb. 7.

Nauta etiam hodie uocant Capo Melio.

Malédico, Malédicum, Maléficio] Vide Malus, Ad- iectiuum.

Malacæntium] Campani urbs, quam nunc, teste Perotto, hoi omnis causa Beneuentum dicimus. Vide Plinium libro 3. cap. 10.

Malæolentia] Vide Malus, Adiectiuum.

Malcus] ut refert Plin. lib. 2. cap. 73. in India gente Oretum mons est iuxta quem umbra æstate in Austrum, hyeme in Se- ptentrionem iaciuntur.

Malifaca] penult. corr. (μαλιφάκα) Hispania Tarraconensis urbs. Ptolemæo lib. 2. cap. 6. Vulgo Malgrado.

Malicorium] malicorij (σίδιου) Putamen mali granati, in- quit Hermodorus. Plin. lib. 2. cap. 11. 6. Cuius aridis folijs, ut malicorio, coria perficiuntur. Idem lib. 23. cap. 6. 7. Vulgus coria maximè perficere illo nouit, ob id malicorium appel- lant medici. De malo. Pynico.

Malica] Vrbs Thessaliæ: à qua populi Maliceæ, & mare ui- cinum Maliacum. Vide Strab. lib. 13.

Malignò, Malignus] Vide Malus, Adiectiuum.

Malimno, Sicilie mons Theocrito dictus quòd malis, hoc est, pomis sit refertus.

Malitia] Vide Malus, Adiectiuum.

Malleus] mallei, masc. gen. (σφραγιστής) Fabrilè instru-

mentum dictum quod res duras molliat, quasi molliens. Plautus Menæch. 9. 46.

— quam tu nunc mihi nauem narras? Men. ligneam, Sæpe trita, sæpe fixam, sæpe excussam malleo. Varr. de re Rustic. lib. 1. cap. 22. Corbes, sicinæ, tribula, mallei, & raffelli.

Malleolus, pen. corr. Diminut. (μάλλοσ) teste Colum. lib. 3. cap. 6. dicitur nouus palme uitis innatus prioris anni fla- gello, sic didus ab ipsius mallei similitudine: quòd in ea par- te quæ decidit ex uetere sarmento, prominens, utrinque malleoli speciem præbet, & plantationi aptus est. Vel quòd (ut Plin. ait lib. 17. cap. 21) solebat capitulatus utrinq; è du- ro surculus feri. Cic. de Senect. 48. Malleoli planta, sarmen- ta, uites, traduces, propagines, nonne ita efficiunt, ut quæ- uis cum admiratione delectent? Idem pro Milone, 48. Do- mus in elio Capitolino scitis referta, plena omnia malleo- lorum ad urbis incendia comparatorum.

Malleolaris, Genus sagitte, ut opinor capitata, unde ei non, in cuius capite includebatur ignis, qui turres ligneas urbem oppugnantes incenderet. Veg. lib. 4. cap. 18. Quod si oppi- dani exire non audeant, maiores ballistas, malleolos, uel pha- laricas cum incendio destinant: ut perruptis corijs, uel cen- tonibus, intrinsecus flamma condatur. Malleoli uelut sagi- tæ sunt, & ubi adhaerent, quia ardentes sunt, uniuersa conflagrant.

Malleolaris, & hoc malleolare, pen. prod. (μάλλοσ) A' Malleolus fit. Columella de Arboribus, cap. 3. 3. Virgam malleolarem non amplius quàm sex gemmarum esse con- uenit.

Malleator, pen. prod. huius malleatoris (σφραγιστής) Mart. lib. 12. 53.

Illinc paludis malleator Hispanæ Tritum nitenti fuisse uerberat saxum.

Malleolus, pen. prod. Adiectiuum (σφραγιστής) Quòd mal- leo factum est. Vlpianus in l. liberorum appellatione. ff. de leg. tertio, sed per scripti libri nondum malleati, uel ornati continebatur. Colum. lib. 12. cap. 19. 3. Isq; qui præterit huic decoquendo, cola iuncea uel sparteæ, ex crudo, id est, non malleato sparto præparata habeat.

Mallophoros] μάλοφορος, Cereris est cognomen in Megaride, quod ab ijs uidetur impositum, qui mortuorum primi oues connutrire coeperint. Siquidem lanam dicunt Greci μάλοφορ, ex quo & idam μάλοφορ uocantur, uel- lut πολυφόβοτες, id est, ouibus abundantem. Author Cel. lib. 25. cap. 1.

Mallos] μάλλος, Vrbs Cilicie. Stephanus. Lucan. lib. 3. 46. Mallos, & extrema resonant naualibus Aege. Hodie uul- go Malo.

Mallus] μάλλος, Mons est in ea parte India, quæ est intra Gangem, à quo uicini populi Malli appellantur. Author Plin. lib. 6. cap. 17.

Malluuium] malluuij, neut. gen. (μαλλουί) Vix in quo lauuantur manus. Vide Bayssum.

Malo] malus, masculin. (μαλός) Pluraliter, malumus, pen. cor. malulius, malunt. Præterito imperfecto, malebam, &c. Præterito perfecto, malui, &c. Præterito plusquam- perfecto, malueram, &c. Futuro, malem, males, males, &c. Quintilian. lib. 1. Qui Græcam figura sequi malet. Cicer. 5. Verr. 57. Quid ergo in singulos h. s. quinquagena milli- bus damnari mauultis?

Imperatiuo caret. Optatiuo, malleam, &c. Præterito perfecto, & plus quàm per- fecto, maluissim. Futuro, malim.

Contunctiuo, malim. Præterito imperfecto, malleam. Præterito perfecto,

perfecto, maluerim. Præterito plus quàm perfecto, maluis- sim. Futuro, maluero.

Infinitiuo, malle. Præterito perfecto, & plus quàm perfecto, ma- luisse. Cæteris caret.

Malo, significat magis uolo. Cic. in Orat. 86. Malle pro magis uelle.

Mauellem, mauolo, mauelim dixit Plaut. in Amph. 6. 14. Ex- peritific mauellem me, quàm mihi memorarier. Idem A- m. 15. 8. Amari mauolo mi gnate me abs te. Et Aulul. 25. 1. Mortuum ego me mauelim leho malo.

Malobathrum] malobathri, pen. corr. (μαλ. βαθρον) Ara- bor. Plin. lib. 13. cap. 26. 2. Dat & malobathron Syria ara- borem folio conuoluto, arido colore, ex quo exprimitur o- leum ad unguenta, fertiliore eiusdem Aegypto, laudatius ta- men ex India uenit. Hor. 2. Carm. ode 7. 2.

— coronatus nitentes Malobathro Syrio capillos. Ex malobathrinis enim fo- llij antiqui unguentum siue oleum componebant ad tingen- dos siue etiam odore aspergendos mulierum capillos, atq; hoc ideo foliatum appellabant.

Maloion] μάλοιοσ, A' quibusdam appellata est herba, quam Dioscorides Lychnidem coronariam appellat.

Maliba] malibæ, fem. gener. Plinius libro 36. capite 24. 1. Maliba è calce fit recent: gleba uino restingitur: mox unctur cum adipe saulo & ficu, duplici linamento: que res omnium tenacissima, & duritiam lapidis antecedens. Quòd malibatur, oleo perficitur antè. Idem libro 2. capite 10. 4. In Comagenes urbe Samosata stagnum est, emittens limum (malibam uocant) flagrantem. Quum quid attingit so- lidè, adhaeret. Præterea tactus sequitur fugientes. Sic defen- dere muros oppugnante Lucullo: flagrabatq; miles armis sub. Aquis etiam accenditur: Terra tantum restinguere ue- re experimenta. Ex quibus uerbis apparet duplicem esse malibam: naturalem, & factitiã. Maliba etiam uetribus dicebatur mollis, teste Nonio. Lucilius, insanum, quem mal- libam & feminam dici iubet. Sanè Malibacia Græcis, mol- lities dicitur Latinis: & Malibacum, mollis, effeminatus.

Proinde malibam interpretantur ceram molliuam, qua u- tuntur ad tabularum ferruminationem, aut quidpiam simi- lem habens conglutinandi, ferrum mandiq;

Malibo, malibas, malibani, malibathum, malibare, Mal- iba ferruminare. Vide primum Plinij exemplum, paulo an- tè citatum.

Malua] Aprice fluius, Cæsariensem Mauritaniam à Tin- giana dirimens, teste Ptolemæo, lib. 4. cap. 1. Plin. lib. 5. cap. 2. Maluanam appellat.

Malua] malua (μαλακή) Herba quæ antiquis in delicijs a- cetariorum erat, quam quidam à molliendo dictam putant, quasi moluam, quòd uentrem molliat. Vide Plinium lib. 20. cap. 21. Martialis.

Vtere lactucis, & mollibus utere maluis. Cic. Gallo, lib. 7. 27. 6. A' beta & malua deceptus sum.

Leues malua. Hor. 1. Carm. ode 31. 4. Salubres malua graui corpori. Hor. Epod. 2. 12.

Virides malua. Ouid. 4. Fast. 140.

Maluaceus, Adiect. (μαλακώδης) Quòd ad malua per- tinet, siue ad malua similitudinem factum. Plin. lib. 2. 1. cap. 4. Alta funditur è caule maluaceo.

Maluaceus substantiuum. Scribit enim in capite De dimini- tiuis Priscianus, quædam esse diminutua, quæ genere discre- pant à sua origine, ut beta, malua, hic betaceus, malua eius: hoc est, parula beta, parula malua, ut interpretatur Tur- nebus. De hoc uide plura in dictione Betaceus suo loco.

Maluaticum uinum, & Maluasticum, quod modò dicitur, ex Cre-

ta, sunt qui à ueteribus dici passum opinentur. Author Cel. lib. 13. cap. 11. Vide Monobactes.

Malum] terra, herba: cuius sunt genera quator, quæ recen- sentur à Plin. lib. 25. cap. 8. 15.

Malus] mali, f. g. (μαλός) priore producta, Arbor. Tractum nomen à Græcis, qui malum μάλοσ dicunt.

Malum, Mali fructus. Virg. 3. eclog. 13. Malo me Galathea petii lasciuia puella.

Fœlicis mali aurea imago. Ouid. epist. 19. 4. 7. Aurea mala. Virg. 3. eclog. 14.

Cana mala tenera lanugine. Virg. 2. eclog. 11. Rosida mala. Virg. 8. eclog. 8.

Puluisana mala. Vide Pelusium. Redolentia mala in patulij canistris. Ouid. 8. Metam. 136.

Citrem. Martial. lib. 13. 37. Punicum. Colum. lib. 5. cap. 10. 10.

Granatum. Plin. lib. 26. cap. 8. 7. Orbiculatum. Plin. lib. 15. cap. 14. 4. Vide Orbis.

Perficum. Plin. lib. 15. cap. 14. 27. Sunt plura alia genera apud ipsum Plinium, & Columellam, lib. 5. cap. 10. 13. & Varro- nem de re Rust. lib. 1. cap. 59. 1.

Malinus, Adiectiuum (μαλινός) Quòd est ex malo arbore factum. Colum. lib. 7. cap. 8. 6. Est etiam in ingrati saporis muria perduratus, atq; ita malini ligni nel culmi sumo colo- ratus. De casco. Aliqui legunt maligni.

Malus] mali, m. g. priore prod. (μαλός) Arbor nauis. Lucret. lib. 2. 112. Antennas, proram, malos, tonsiq; natantes. Plau- tus Trinummo, 12. 18. Eregero malum, ruerè antennas, scim- dre uela. Cic. de Senect. 16. Vt si qui gubernatorem in nau- uigando agere nihil dicant, quum alij malos scandant, alij per foros cursent.

Velifer malus. Valer. 1. Argon. 26. Lucan. lib. 1. 99. Saucius malus celeri Africo. Hor. 1. Carm. ode 14. 1.

Rigido pendentia lintea malo. Ouid. epist. 5. 11. Eregero malum. Virg. 5. Aen. 98.

Malus] Adiectiuum, priore correpta (μαλός, μαλός, λός) Quòd est Bono contrarium.

Homo miminè malus Cællius. Gell. li. 3. cap. 16. Cicer. 3. Offic. 50. Philosophi quidam miminè mali illi quidem, sed non sa- tis scuti.

Fortuna malorum leuior. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 15. Pœnas exercere malorum, Castigare malos. Virgilius 6. Aen- neidos, 109.

Mala etas. Plaut. Aulul. 4. 4. Atq; ut te dignam, mala malam etatem exigas.

Ager malus. Virg. 2. Georg. 49. Ambito mala. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 16.

Carmina mala condere. Hor. 2. Serm. Satyr. 1. 17. Consuetudo mala. Hor. 1. Serm. Satyr. 3. 8.

Contigia mala. Virg. 1. eclog. 10. Dapes malæ. Hor. Epod. 3. 2.

De dolo malo iudicium. Vide Dolus. Error malus. Virg. 8. eclog. 8.

Facinus malum. Plaut. Pseud. 1. 156. Fama mala. Terent. Phorm. 1. 3. 17.

Forma mala mulier, illiberali, indecenti. Plautus Mercat. 7. 72.

Gaudia mala. Virg. 6. Aen. 56. Homo malus. Plaut. Menæch. 1. 4. 66.

Lingua mala. Virg. 7. eclog. 6. Manus mala. Plaut. Amphit. 7. 47.

Merx mala. Plaut. Persa, 659. Opera mala. Plaut. Asin. 12. 14. 4.

Pondus malum. Plaut. Amphit. 4. 158.

Pudor malus. Horat. i. epist. 17. 5.
 Puella mala. Propert. lib. 4. eleg. 4. 4.
 Re mala magna machari. Vide **Ma**cto.
 Scabies mala. Hor. de Arte. 9. 2.
 Tempora mala. Mart. lib. 12. 7.
 Temporibusq; malis ausus esse bonus.
 Verba mala. Plaut. Trinum. 4. 2. 4.
 Versus malus. Cic. in Pisone. 57.
 Malum, substantiue positum. Cic. ad Attic. libro 13. 28. 2. 8. Heri etiam effeci epistolam ad Caesarem: tibi enim placebit, quam non fuit malum scribi.
 Malum, Damnum, incommodum, detrimentum, labor: ut, Malum presentarium. Plaut. Poenul. 11. 48.
 Assuetumq; malo Ligurum. Virg. 2. Georg. 3. 4.
 Damnum aut malum dare. Terent. And. 1. 1. 116.
 Malum pro iniuria et contumelia, uerberibusq;. Cic. 5. Verr. 51. Tu nisi malo coactus recte facere nescis? Ibidem, 46. Nam mi, malo, plagis adductus est, ut frumenti daret, non quantum haberet, sed quantum cogereur. Budaeus.
 Intolerabilibus malis comes est angor. Lucret. lib. 6. 233.
 Fessis malis. Ouid. 9. Metam. 59.
 Causa et cibis mali. Ouid. 1. de Remed. Amor. 28. quod facit et nutrit malum.
 Causa, crimen, caputq; malorum. Virg. 12. Aen. 120.
 Copia magna mali. Lucret. lib. 6. 167.
 Euitatio, liberatio, imminutio, conuersio malorum. Quint. lib. 5. cap. 10. 2. 4.
 Domitor malorum fomus. Senec. Herc. fur. 12. 3.
 Irritantia malorum opes. Ouid. 1. Metam. 29.
 Libes mali. Lucret. lib. 3. 215.
 Moles mali. Lucret. lib. 3. 215.
 Praesaga mali mens. Virg. 10. Aen. 169.
 Requies nulla mali. Lucret. lib. 6. 237.
 Solamen mali. Virg. 3. Aen. 133.
 Terminus malorum. Lucret. lib. 3. 207.
 Timor malorum. Quint. lib. 3. cap. 8. 2. 7.
 Deforme malum. Ouid. 3. de Arte. 75.
 Dura mala. Hor. 2. Carm. ode 13. 6.
 Exitiale malum ambitus. Silius lib. 8. 51.
 Fatale malum. Ouid. 5. Trist. eleg. 1. 12.
 Foenebre. Tacit. lib. 5.
 Furestus. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 6.
 Gliscens. Silius lib. 7. 71.
 Furiale. Senec. Thyest. 19.
 Grande. Horat. 2. Serm. Satyra. 1. 10.
 Grauius malum. Hor. i. Serm. Satyr. 2. 12.
 Inmedicabile malum cancer. Ouid. 2. Metam. 166.
 Infitum in natura malum. Vide Infito, Inseui.
 Insuperatum, nec opinatum malum. Cic. 3. Tusc. 49.
 Iocularium malum. Vide Iocus.
 Intestinum malum. Vide Intestinus.
 Iucundum malum. Ouidius 2. de Remed. amor. 28. Sic uocat amorem.
 Medioere malum. Vide Medioeris.
 Mortale malum. Ouid. 7. Metam. 106.
 Malum nascens et inueteratum. Cic. 5. Philip. 18. 6.
 Natiuum malum. Vide Nascor.
 Perpetuum malum. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 1.
 Praeluce malum luxuries. Claud. 2. Paneg. 27.
 Publica mala. Tacit. lib. 14.
 Abstrahere a malis, a bonis. Vide Abstraho.
 Accedit aliud malum. Vide Accedo.
 Accidit malum. Cic. de Amic. 9.
 Accipere mala ex scholis. Quint. lib. 1. cap. 2. 7.

Accipere malum. Vide Accipio.
 Adijcere multum malo. Vide Adijcio.
 Afferre mala in scholis. Quint. lib. 1. cap. 2. 7.
 Affligi malo. Quint. in Proem. lib. 6. 5.
 Apportare malum. Vide Apporto.
 Auocare a contumendis malis. Vide Auoco.
 Cauere malum. Cic. 1. de Orat. 128.
 Denforum turba malorum circumstat me. Ouidius 5. Trist. eleg. 7. 9.
 Cenare malum. Vide Ceno.
 Comparare malum. Vide Comparo.
 Conficere malum. Vide Conficio.
 Conijcere se in malum. Vide Conijcio.
 Conuertere malum aliquod ad salutem. Vide Conuerto.
 Eripere aliquem malis. Virg. 6. Aen. 73.
 Enadere malum in perpetuum. Celsus lib. 4. cap. ult.
 Esse in malis. Celsus lib. 3. cap. 15.
 Euellere malum radicibus. Lucret. lib. 3. 63.
 Maximum exortum est malum. Senec. Octau. 7. 11.
 Veterum malorum supplicia expendunt. Virgilium 6. Aeneidos, 148.
 Facere malum. Cic. ad Att. lib. 5. 108. 17.
 Grauescentibus in dies publicis malis. Tacit. lib. 14.
 Habere malum, pro Pati. Cic. ad Att. lib. 7. 122. 5.
 Impendent te mala. Vide Impendeo.
 Impertire aliquem malis. Vide Impertio.
 Incaluit uis illa mali. Ouid. 9. Metam. 33.
 Incidere in malum. Vide Incido. per. corrept.
 Inferre mala. Vide Infero.
 Ingerere mala in aliquem. Vide Ingero.
 Ingravescent in dies malum. Vide Ingraui.
 Insultare malis, rebusq; egrescere letis. Stat. 2. Theb. 4.
 Inuasit hoc malum in Rempu. Vide Inuado.
 Inuadere mala. Vide Inuado.
 Inuigilare malis. Ouid. 4. Fast. 106.
 Inueniunt cogitationibus auitum malum. Vide Interuenio.
 Dignum malo ab uniuersis iudicari. Cic. 5. Verr. 79.
 Lenire malum. Celsus lib. 6. cap. 6. de Euelpidis collyrio.
 Lenare malum in arte Apollinea. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 2.
 Machare malo et damno. Vide Macho.
 Manat infinitum malum. Vide Mano.
 Manabat illud malum urbanum. Vide Mano.
 Mendicare malum. Vide Mendicis.
 Metuere Reipublicae malum ab aliquo. Vide Metuo.
 Misere malum. Vide Misceo.
 Nascisci malum. Vide Nascifcor.
 Nascitur malum. Vide Nascor.
 Obluisci malorum. Hor. Epod. 2. 8.
 Ingenitibus malis obstrare. Senec. Theb. 1. 39.
 Onerare aliquem malis. Virg. 4. Aen. 110.
 Malis onerari. Cic. Peto. lib. 9. 20. 1.
 Finem malorum orare. Ouid. 1. Metam. 148.
 Parere malum alicui. Tibull. lib. 4. eleg. 12. 4.
 Premi malis. Quint. lib. 7. cap. 330.
 Relegere mala omnia ad crimen fortunae. Quintilian. in Proem. lib. 6. 12.
 Resistere malo. Ouid. 1. Metam. 59.
 Sanant uina malum. Propert. lib. 3. eleg. 17. 2.
 Satiari malis. Stat. 2. Sylua. 1. 3.
 Sedare, uel potius tollere malum. Cl. 2. Philip. 62.
 Quum serperet in urbe infinitum malum. Cic. 1. Philip. 3.
 Aliquid mali subest. Celsus lib. 1. cap. 26.
 Subire malum. Cic. ad Att. lib. 7. 128. 9.
 Tentari malo. Celsus lib. 5. cap. 28.

Transtr

Transire multa malorum, Superare multa mala. Lucr. lib. 5. 4. 6.
 Vertere malo. Tacit. lib. 5.
 Vitare malum. Lucret. lib. 5. 169.
 Malum, interiectio irascens. Terent. Eunuch. 4. 7. 10.
 Vbi alij s. qui, malum, alij solus Samnio feruat domum. Vbi Donatus, Malium per *ἄποδοτον*, suauiter infertur. Plaut. Epid.
 Quae malum, haec imprudentia est? Et non interponitur malum nisi oculis conuersis ad eum, qui id quod reprehendimus, dixerit. Terent. Phorm. 4. 5. 11.
 Quid tua, malum, id refert? Donatus, Malium interiectio est. idem alio loco, Malium, Aduerbium interposita indignationis. Terent. Phorm. 5. 8. 55.
 Quid uos, malum, ergo me sic ludificamini? Plinius lib. 7. cap. 55. 3. Quae malum, ista dementia est, iterari uitam morte? Vbi Hermolaus, Hic loquendi mos per interrogationem et honestus et uisitatus Plinio, Ciceroniq;. Cic. 4. Verr. 29.
 Quae (malum) ista fuit amentia?
 Malum, Aduerbium *(ἄποδοτον)* uarijs uerbis iungitur.
 Male animo est. Terent. Adelp. 4. 5. 21.
 Donatus, Animo male fieri dicitur, quum ictu alicuius moris percussus animus, non sustinet corpus, sequiturq; ruina membrorum.
 Nimis male. Vide Nimis.
 Male concordet. Lucan. lib. 1. 18.
 Male fidus. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 3.
 Male fida carmina. Ouid. in Ibm. 17.
 Statio male fida carinis. Virg. 2. Aen. 5.
 Male gratus. Ouid. 2. Amor. eleg. 18. 5.
 Male moratus, Malis moribus praeditus. Plaut. Stich. 3. 5. 2.
 Male oculus. Suet. de claris Rhetor. 4.
 Male pinguis arena. Virg. 1. Georg. 21.
 Male sanus. Cic. ad Att. lib. 9. 18. 6.
 Male sumi poetae. Horat. 1. epist. 20. 1.
 Male sana cicatrix. Ouid. 2. de Remed. amor. 46.
 Male saluus. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 13. Vide Salsus.
 Male sarta gratia. Horat. 1. epist. 3. 7.
 Male sculus. Ouid. 3. de Arte. 139.
 Male sobrius. Ouid. 6. Fast. 157.
 Male suadus, per. prod. *(ἄποδοτον)* Adiectiuum, Qui male suadet. Plaut. Mostel. 4. 56.
 Illa hanc corrumpit multum male suada uidgi lena.
 Amor male suadus sceptri. Stat. 11. Thebaid. 131.
 Femes male suada. Virg. 6. Aen. 56.
 Male accipere aliquem uerbis, pro Iniuria afficere. Subauditur tamen aliquando, uerbis. Cic. 4. Verr. 39. Lentulus Cicero mi, lib. 12. 14. 12, Exclusus enim ab Antiochia Dolabella, et in oppugnando male acceptus.
 Male acceptus inopia omnium rerum. Brutus Ciceroni, libro 11. 13. 3.
 Male animatus erga principem. Sueton. in Vitel. cap. 7.
 Male audire, Infamari, inquit Valla, crimina nostra audientes. Cuius contrarium est, Male dico. Terent. Phorm. 2. 3. 12. Si herum in simulabis auaritia, male audies. Cic. Attico, libro 6. lit. 5. Nonnulli amici Appij ridicule interpretantur, qui me idcirco putant bene audire uelle, ut ille male audiat. Idem 2. de Orat. 168.
 Male cadere est, male succedere, siue accidere alicui quod non sperabat. Caesar in Comment.
 Male cogitare de aliquo: id est, male uolo in aliquem animo esse. Ad alterum enim refertur, inquit. Valla: significatq; perniciem, non errorem. Celsus, Et ipse facile animaduertent male eum de me cogitare. Cicero de Senect. 17. At Senatui quae sunt gerenda praescribo, et quomodo Carthagini male iam Thesauri pars 2.

diu cogitanti bellum inferatur.
 Male conciliatus. Terent. Eunuch. 4. 4. 2.
 Fugitiue prodi, male conciliate. Vbi Donatus, Male, magno significat: Plautus Amphit. 4. 13. 4.
 Haec nox sita est, exercendo scorto conducto male. Ergo male conciliate, magno empte significat. nam omnis contentio, conciliatio nominatur. Plaut. Pseud. 4. 1.
 Exite hinc, agite, ite ignaui, male habiti et male conciliati.
 Male conditum ius. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 14.
 Male consulere in aliquem. Terent. Heaut. 3. 1. 28.
 Male credere. Plaut. Poen. 14. 67. id est, tutum non fuerit tibi credere. Idem Curcul. 15. 1.
 Male defendere aliquem. Virg. 1. Georg. 90.
 Male describere. Terent. in prologo Eunuchi, 7.
 Qui bene uertendo, et eas describendo male, ex Graecis bonis, Latinas fecit non bonas.
 Male dicere. Terent. And. 4. 5. 15.
 Male dicis. D. unde est: dic clare. Donatus, Male dicis, et contemptu loqueris, conuicium facis. Apparet ergo, male dicis, lentius esse dictum: quum subiungit, Dic clare. Rursum Donatus, Male dicis, Noue Male dicis, pro comminatione posuit, quum pro conuicio soleat poni: nisi forte quia contumeliae genus est comminatio. Haec tenus Donatus. Ut plurimum coniunctum scribitur.
 Male docere. Terent. Heaut. 4. 1. 40.
 Male docet te mea facilitas multa. id est, causa est tibi ut male agas: Arripis inde ansam male faciendi.
 Male facere. Cic. ad Brutum, lib. 11. 21. 1.
 Male fauere alicui. Ouid. epist. 2. 21.
 Male feriat. Horat. 4. Carm. ode 6. 3. Vide Feria.
 Male formidare, pro multum et ualde timere. Plaut. Amphit. 4. 150.
 Male gesta res. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 8.
 Male habet me haec res, id est, illud me molestat, angit, uexat, sollicitat. Terent. And. 2. 6. 5.
 Praeter spem euenit sentio: hoc male habet uirum. Idem Hecyra, 4. 2. 30.
 Nam haec res non minus me male habet, quam te gnate mi. Idem Eunuch. 4. 2. 6.
 — male uero me habens,
 Vbi ad ipsum ueni diuerticulum, constiti.
 Male locata beneficia. Cic. 2. Offic. 90. Ex Ennio.
 Male loqui alicui. Plaut. Capt. 11. 34. Terent. Phorm. 2. 3. 25.
 Pergini hero absentis male loqui impurissime? Donatus,
 Male loqui, pro Male dicere.
 Male maceror. Plaut. Cistell. 2. 50. id est, Vehementer, Valde.
 Male mereri de aliquo, pro Nocere alicui, et illi incommodare. Plautus Aftin. 4. 3.
 Bene merenti mala es, male merenti bona es? Cic. 1. de Finibus 11, Male credo mererer de meis ciuibus.
 Male mereri de se. Cic. 5. de Fin. 50, Quare quotiescunq; dicitur male de se quis mereri, sibiq; esse inimicus, atq; hostis, uitam deniq; fugere, etc.
 Male metuo eum: id est, Valde illum timeo. Plaut. Pseud. 12. 18.
 Idem Curcul. 15. 6.
 Pestime metui ne mihi hodie apud Praetorem solueret. Terent. Hecyra, 3. 2. 2.
 Male metuo ne Philumena magis moribus aggrauescat.
 Male militari, Male tractari, affici et puniri. Cic. 6. Verr. 8. 4.
 Male nati uersus. Horat. 2. epist. 1. 47.
 Male nupta, Male collocata. Plaut. Casina. 4. 5.
 Male odi: id est, ualde. Cic. ad Att. 14. lib. 299. 3.
 Male dolere. Cic. 4. Tusc. 8. 4.
 Male precari alicui, maledicere alicui. Plaut. Merc. 5. 11.
 Ss Male

nis libidine regnandi interfecit, maximo suo malo. Nam ubi
Sisipo factum refecit, eum membratim discepsit: ut est au-
thor Ouidius in Ibis, 110,
Tritica generis seuo multitalis partibus ense,
Quæ illa Mamertis membra fuisse ferunt. Legitur &
Mycerni.
Mammiacæ] Fici genus est, à mamillarum similitudine ita di-
ctum: cuius meminit Plin. lib. 15. cap. 18.
Mamma] mamme (μαστός, τριβόλιος, μαστός) notæ significatio-
nis. Tuuendis Satyr. 1. 33,
— & nuda tenet uenabula māmā. Terent. Adel. 5. 9. 18,
— & quidem tuo nepoti huius filio
Hodie primam mammam dedit hæc. Cic. 3. de Finib. 29,
Alia autem nullam ob utilitatem, quasi ad quendam ornatum,
ut cauda pavoni, plumæ uersicolores columbis, uiris mam-
mæ atq; barba.
Exerta mamma. Virg. 1. Aeneid. 100.
Prestis manabunt flumina mammis. Virg. 3. Georg. 62.
Putres mamme. Horat. Epod. 8. 2.
Mammæ habent capræ. Plin. lib. 11. cap. 40. 1.
Balene utulig; mammis nutriunt foetus. Plin. lib. 11. cap. 40.
ad finem.
Vrse mammæ quaternas gerunt. Plin. lib. 11. cap. 40. 3.
Eun. crescunt mamma. Celsus lib. 2. cap. 9.
Descendit mamma: cui opponitur, Sterilescit ac resilit. Plin. lib.
11. cap. 49. 2. Prunis genitis in quoq; partu fies primas præ-
bent: ea sunt faucibus proximæ: suam quisq; nouit in fetu
quo genitus est ordine, eaq; alitur, nec alia: detracto illa de-
lucens suo sterilescit ilico, ac resilit. uno uero ex omni turba
relicto, sola munifex, quæ genito fuerat attributa, descendit.
Resilit, id est, intrò retrahitur.
Mamme porci. Martial. lib. 2. 37.
Mamma, pro Matre uel nutrice. Plaut. Mostell. 5. 5,
— Ecquid tibi uideor mammam
— Adire? Cato, Qui cibum ac potionem suas & papas do-
centi & patrem tatam, & matrem mammā. Mart. lib. 1. 95,
— Mamma atq; cæcis habet Asra.
Mamma, Græca dictio, id est aua, patris seu matris mater:
Mamma, in sarculis arborum, Parua illa extuberantia corticis,
è qua profiliunt & enascuntur rami. Plinius libro 17. cap.
167. de illo inferendi genere loquens, quam emplastratio-
nem uocant.
Mamilla, mamille, Diminut. (τρίδαλον, ὀφθαλμ.) Iuuenal. Sa-
tyr. 6. 40,
— Illa loqui recta facies, stricteq; mamillis.
Mamille pensiles in capris. Var. lib. 2. de Re Rust. cap. 3. 2. Duo
enim genera earum, sub rostra duas ut mamillas pensiles tri-
beant. Alia exemplaria habent, mammulas.
Mammula, mammule. pen. corr. Diminut. Celsus lib. 7. cap.
26. 2. Fedmina breuius urine similiter & rectius iter habet:
quod mammula simile; mater immò oras super naturale posi-
tum, non minus sepe auxilio eget.
Mammofus, pen. prod. Adiect. (τρίδαλος) Quod habet ma-
gnas mammis. Martial. lib. 14. 149,
— Mammofus metuo: teneræ me trade puellæ.
Mammofa pyra, apud Plinium lib. 15. cap. 15. 2. Pomponiana
cognomine mammofa, liceriana, seweriana, &c.
Mammofus panus. Plin. lib. 18. cap. 7. 5. Sicut & panico genera:
Mammofus è panò, paruis racemato paniculis & cacumine
genitino.
Mammofum thus. Plin. lib. 12. cap. 14. 9. id est, fœmininum: ad

differentiam thuris masculi.
Mammatus, ta. tum (μαστωδής) Quod mammarum similitu-
dinem refert: unde tegule mammate dictæ sunt, quæ balneis
adhibentur & aqueductibus.
Mammeatus, pen. prod. (τρίδαλος) Adiect. Idè. Plaut. Pœnuli,
Cuius amicam mammeatam uidiuius.
Mamillare, mamillaris, pen. prod. n. g. Velum siue fascia, qua
mulieres mammas tegunt: de quo epigramma apud Martia-
lem lib. 14. 71,
Taurino poterat pectus constringere tergo:
Nam pellis mammas non capit ista tuas.
Mammacuthus] Vir quidam fuit sola illustris fatuitate, sic
cut & quidam Melitides. Unde apud Aristophanem, ἄνερα
μαμάκου ἄνερα, id est, hiantes mamma. cutibus. Hinc factum opi-
nor, inquit Cel. lib. 17. cap. 4. Vt homines id genus quan-
dog; Mammaluchos dicamus.
Mammeæ, Lanpridio tradente, diete dictæ sunt, quas Ale-
xander Romanus Imperator in palatio struxit, quasq; in-
quit, imperitum uulgus hodie ad mammam uocat. Fuit in
Batiano item cum stagno palatium, Mammea nomine. Memi-
nit Cel. lib. 12. cap. 18.
Mammona] μάμων, pen. prod. pronuntiandum: quia uia
deo passim per uerba scribi. Chaldeorum lingua diuitiæ & opes
nuncupantur.
Mammona neg; Græca uox est, nec Hebraica, sed Syriaca, ut
ostendit diuus Hieronymus: idem apud eos significans, quod
apud Græcos μάμων, quem poete deum faciunt. Est enim
uox singularis numeri, & generis masculini. Diuus Augusti-
nus indicat, linguam Pœnorum affinitatem habere cum He-
braeorum lingua: id quod alicubi fatetur & Hieronymus,
porrò Pœnorum lingua Mammon uocari lucrum: Et asinus
in Mattheum.
Mamuritus] μάμουρος, faber quidam fuit apud Oscos natus,
tempore Numæ. Hic ancilla, pluraq; deorum signa ex ære
composuit. Vide Ouidii 3. Fastorū. Propert. lib. 4. eleg. 2. 13,
At tibi Mamuri forme celator abene.
Quo in loco secunda syllaba producit, quæ apud Oui-
dium corripitur.
Mamurra] μάμουρα, Formijs natus. Eques Romanus, ut tra-
dit Cornelius Nepos.
Vrbs Mamurrarum. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 8. id est, Formiæ.
Manæthus] μάναθ, Aegyptius fuit, ex Diospōli urbe or-
tus, qui de physiologia & de astrologia iudicaria carmen
reliquit. Fuit & aliter hoc nomine Mandesius, sacerdos æ-
gypti. Vtriusq; meminit Suidas.
Manalis] lapis. Vide Mando, manas.
Manceps] manceps, pen. corr. n. g. (ἐπιστάτης) Est inquit
Festus quisquis à populo aliquid emit, conductive, quia ma-
nu sublata significat auctorem se emptiois esse. Conductor
aliis Latine dicitur, aut redemptor. Paulus in l. qui fideius-
sor. ff. locati, Qui fideiusfor existit apud mancepem pro colo-
no publicorum prediorū, id est, publicano. Cic. 3. Verr. 99,
Si opus pupillo redimeretur, si res abiret ab eo mancepe quæ
ipse apposuisset, sibi nullam prædam esse. Hic manceps pro
redemptore sartorum tectorum accipitur. Pedanius, Manci-
pes erant publicanorū principes, Romani homines, qui dea-
cunas quæstus sui causa redimebant, aut publica pascuarum
ratio, scriptura dicebatur. Hæ enim exigenda à socijs suo
periculo redimebant, & populo representabant, prospicere
tes comodis suis. Cic. 1. Verr. 18; Manceps à ciuitatibus pro
frumento pecuniam exegerunt. Idem 5. Verr. 148. Budeus.
Manceps pro emptore & sectore. Cicero pro Rosc. Amer. 12,
Homini studiossissimi nobilitatis manceps sit Chrylogo-
nus. Budeus.

Manceps

Manceps, pro negotiatore & coemptore & propola. Plinius
libro 33. cap. 4. Aut aliquis præuolens manceps ammonam
flagellet. Budeus.
Manceps metaphoricōs usus est Plin. epist. 38, Sequuntur au-
diōres actoribus similes: conducti & redempti mancepes.
Conuenitur à conductis & redemptis in media Basilica. Man-
cipis (inquit) id est, ij qui causidicos in causis agendis, con-
ducta ad hoc corona uulgi plaudentis, laudandos redeme-
runt. Budeus.
Manceps, pro mancepatore, qui dat aliquid mancepio. Plaut.
Ego mancepem te nihil moror, nec lenonem alium quen-
quam. Antea autem dixerat,
Egon' ab lenone mancepio aliquid accipiam, quibus sui
nihil est: Budeus.
Mancepio, manceps, pen. cor. (χρησμός, ἀποδοσέμερον, ἀπο-
δοσέμερον) mancepare, Quasi manu capere. Plin. epist. 13. 8,
Agræ ex meis actori publico mancepau. Plaut. Curcul. 10. 10.
Mancepare pro vendere, quatuorq; accipitur. Cic. 2. Philipp.
Tum iste uenditum atq; mancepatum Tribunalum, consilij
nostris opposuit. Mancepau' emphaticōs dixit, plus quam
uenditū. Plin. epist. 13. 8. Nam pro quingentis nullibus num-
mum, que in alimenta ingenuorum ingenuarumq; promise-
ram, agrum ex meis longè pluris actori publico mancepau,
eundemq; uelitali imposto recepi. Plinius mancepare, non
pro uendere posuit, sed pro alienare. Budeus.
Vrbs que dicitur mancepat. Horat. 2. epist. 2. 32.
Mancepatus, pen. prod. (ἀποδοσέμερον) Particip. Deum-
ctus, adstrictus. Cic. de Senec. 33, ita enim senectus honesta est,
si se ipsa defendit, si ius summa retinet, si nemini mancepata est,
si usq; ad ultimum spiritum dominatur in suis.
Mancepatus huius mancepatus, pen. prod. (ἀποδοσέμερον)
mancepatui. Plin. lib. 9. cap. 35. 20. de unione, Et hoc tamen
æterne propè possessionis est, sequitur heredem, in mancepa-
tum uenit & prædium aliquod. id est, solemnitate eæ ad-
hibentur, quæ solent in ijs rebus, quæ sunt mancepi. Budeus.
Mancepatio, mancepatio (ἀποδοσέμερον) Est inquit Boë-
thius in Comment. 3. Imaginaria quedam uenditio: quod
ipsum ius, proprium est Romanorū ciuium, ea res ita agit,
Adhibitis non minus quam quinq; testibus ciuibus Romanis
puberibus, & eo qui libripens dicitur: qui mancepium
accipit, ea tenens ita dicit, Hunc ego hominem ex iure Qui-
ritium meum esse aio, isq; mihi emptus est hoc ære, æneaq;
libra. Deinde ære percussit libram, idq; eas dat ei à quo man-
cipium accipit, quasi precij loco. Budeus.
Mancepium, mancepij: uel mancepium, mancepij (ἀποδοσέ-
μερον, ἀποδοσέμερον) Homo in bello captus & seruituti subie-
tus. Varro, Mancepium dicitur, quod manu capitur. Cic. 3.
Offic. 88. Eæ Sergio seruiebant, sed hoc in mancepio Marius
non dixerat. Sic Plinius lib. 28. cap. 2. 4, Mancepia fugiti-
ua reuincere.
Locuples mancepijs. Horat. 1. epist. 6. 8.
Negociatores mancepiorum. Quint. lib. 5. cap. 12. 13.
Anticum mancepiū domino, & frugi. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 1.
Conciliatum mancepium. Vide Concilio.
Fieri mancepium alicuius. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 5. 8.
Mancepium, Domini comparatio, possidendiq; ius, atq; etiam
dominium & mancepatio. Cic. 1. de Orat. 87, Quum enim
Marius Craidianus edes Aurata uendidisset, neq; seruire
quandam earum ædium partem in mancepij lege dixisset, de-
fendebamus quicquid fuisset incomodi in mancepio: id si uen-
ditor scisset, neq; declarasset, prestare debere. Budeus.
Mancepio dare, Est rem ita dare, ut electione præstaturo nos
põndeamus. Et mancepio accipere, Ea lege emere. Plautus
Curcul. 10. 8,
Theauri pars 2.

Memini & mancepio ubi dabo. c. v. egone ab lenone
quicquam Mancepio accipiam, quibus sui nihil est, nisi
una lingua. Idem Persa, 15. 59. Hæc Budeus.
Cic. ad Attic. lib. 13. 297. 2, Vestorius ad me scripsit, ut iube-
rem mancepio dari seruo suo pro mea parte Heterio cuidam
fundum Bruuiamum.
Accipere mancepio. Vide Accipio.
Mancepio accipere. Plaut. Trinum. 8. 15.
Mancepio dare, pro Tradere in ius proprietatis. Seneca epist.
73, Fortuna nihil dat mancepio. Huc pertinet etiam exem-
plum Lucretij lib. 3. 197,
Vitaq; mancepio nulli datur, omnibus usu. id est, nulli ita
datur, ut propriam ac perpetuam habeat.
Sui mancepij esse, Nullius dominio subiectum esse. Brutus ad Ci-
ceronem, An ut esset sui iuris ac mancepij Respublica? nisi for-
tè non de seruitute, &c.
Mancepi, siue mancepi, indeclinabile, & in singulari, & in
plurali. Alij figuratè dici uolunt in dandi casu.
Mancepi emptio. Plin. lib. 33. cap. 34, Quum & militum stipen-
diorum, hoc est, stipis ponderanda pensatores, libripendes
dicuntur: qua consuetudine in ijs emptionibus quæ mancepij
sunt etiam nunc libra interponitur.
Omnes res aut mancepi sunt, aut nec mancepi. Mancepi res sunt,
prædialia Italico solo tam rustica, qualis est fundus: quam ur-
bana, qualis domus, item intra prædiorum rusticorum: uel ur-
uia, iter, actus, & aqueductus. item serui & quadrupedes,
quæ dorso collouè domantur: uelut boues, muli, equi, asini.
Ceteræ res nec mancepi sunt. Elephanti & camelæ quamuis
collo dorsouè domentur, nec mancepi sunt: quoniam bestiarū
numero sunt. Hæc Vlpianus tit. 19. eius libri qui inscribitur,
Tituli ex corpore Vlpiani.
Mancepi res dicuntur omnes quæ ab alienari possunt, id est, quæ
à nostro dominio, ad alterius transire possunt. Cic. pro Mu-
ræna, 3, Quod si in rebus repetendis quæ mancepi sunt, ijs
periculum iudicij prestare debet, qui se nexu obligauit. Bud.
Mancepi edes poscere. Plaut. Mostell. 1. 5. 42.
Mancepinus] mancepinus, consul fuit Romanus, qui quod igno-
miniosam cum hostibus pacem erat pactus, ad liberandos re-
ligione Romanos, hostibus suis deditus.
Manceps] Adiect. (ἀποδοσέμερον) Proprie significat eum qui
sine manu est, quasi manu carens. Cic. pro Rabirio perduel-
reo, 15, Quintus Scaeuola confectus senectute, præpeditus
morbo, manceps, & membris omnibus captus ac debilis. O-
uid. 3. Fast. 166.
Officij manceps. Horat. 2. epist. 2. 5.
Manceps ad res inanimatas transfertur, pro debili.
Manceps cognitio. Cic. 1. Offic. 2. 15, Etenim cognitio, contempla-
tioq; nature, manceps quomodo, atq; inchoata sit, si nulla a-
ctio rerum consequatur.
Fortuna manceps. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 18.
Manceps ac debilis Prætura. Cic. pro Milone, 18.
Manceps uirtus sine accessione. Cic. 3. de Finib. 4. 7.
Mandane] pen. prod. (μηνάδην) Astyagis filia, quæ ei uisa
est per quietem tantum urina facere, ut omnem ipsius ur-
bem oppleret, atq; uniuersam Asiam inundaret. Hæc Camby-
si nupsit, ex qua genuit Cyrum. Herodotus lib. 1.
Mandane] Gymnosophista fuit insignis apud Indos: quem
quum Alexander ad Iouis filij epulum uocari iussisset, con-
stantissimè seruit respondisse, nec illum Iouis filium esse, nec
se eius minus pertimescere: & multa alia, quæ uide apud
Strabonem lib. 15.
Mandatum] Vide Mando, mandas.
Mandela] pen. prod. (μανδύλα) Pagus est in Sabinis, ut au-
thores sunt Acron & Porphyrius. Horat. 1. epist. 19. 21,
Ss 3 — gelidus

Mane vigilare. Horat. 2. epist. 1. 21.
 Mane piger stertis. Pers. Satyr. 5. 14.
 Mane & mani dixerunt veteres, quemadmodum Here & heri, propter cognationem literarum E & I, auctore Donato. Seruius mani ablativum esse dicit a mane, adducens Plauti exemplum, A mani usque ad vesperam.
 Hodie mane Dolabella, mulus sermo ad multum diem. Cic. Attico, lib. 13. 267. 1.
 Bene mane hec scripsi. Cic. ad Attic. lib. 4. 79. 3.
 Mane totum dormire. Martial. lib. 1. 46.
 Mane diei. Hirtius de bello Afric. lib. 5.
 Clarum mane. Persius Satyr. 3. 1.
 — iam clarum mane fenestras intrat, & angustas extendit lumine rimas.
 A mane. Vide A.
 Obscurum mane. Colum. lib. 7. cap. 12. 3.
 Vel post uonam, uel postero mane. Colum. lib. 9. cap. 15. 9.
 Multo mane. Vide Multus.
 Nimis mane. Vide Nimis.
 Maneo] manes, mansi, mansum (μανησθαι, manēsthai, manēsthai, manēsthai) manere, Loco insistere, inquit Nonius, sive, ut ait Siphontinus, Continere se, & firmum stare. Virgil. libro 10. Aeneid. 155.
 — manet imperterritus ille
 Hostem magnanimum opperens. Terent. Eunuch. 3. 5. 31.
 In interiore parte ut maneam solus cum sola. aduuo. Vbi Donatus, Maneam, Remaneam, perseveremque in loco.
 Paulisper manere. Vide Paulisper.
 Diem unum manere. Propert. lib. 2. eleg. 10. 4.
 Domi manere. Catull. ad Iphitillam, epig. 30. 2.
 Manere ad exercitum: hoc est, iuxta exercitum. Lilius 2. ab Vrbe, 123.
 Manere ad urbem. Liu. 10. bell. Pun. 121. Ex uetusto codice legitur, remorari.
 Maneas apud me cum tuis. Cicero ad Attic. lib. 4. 87. 6. Terent. Eunuch. 3. 3. 28.
 — at apud nos hic mane Dum redeat ipsa.
 Mane, mane: Habet singularem uim in se reuocantis. Terent. Phorm. 1. 4. 40.
 Ab, quid agis? quid abis Antipho? mane, Mane inquam.
 Mane, Gaudentis aliquando, non autem operari iubentis, inquit Donatus. Terent. Adel. 2. 3. 11.
 Sed quidnam foris crepuit? s. mane, ipsa exit foras. Idem Heaut. 3. 3. 52.
 Mane, mane, quid est quod tam a nobis grauitur crepuit fore?
 Manere ut, pro Expectare. Plaut. Stich. 3. 1.
 Qui manet ut moneatur semper seruus homo officii sui, Nec uoluntate id facere meminit, seruus in habitu haud probus est.
 Manere aliquem, Expectare. Plaut. Menach. 2. 2. 46.
 Hic me mane. Terent. Phorm. 3. 1. 16.
 Mansurus patrum pater est dum huc adueniat.
 Manet te bonum. Plaut. Mostel. 2. 47. Virg. 12. Aeneid. 13.
 Qui te cuique manent isto certamine casus, id est, instant, imminet, & futuri sunt. Cic. 2. Philipp. 37. Cuius quidem te fatum, sicuti C. Curionem, manet.
 Maneat nostros ea cura nepotes. Virg. 3. Aeneid. 101.
 Gloria te manet. Virg. 1. Georg. 34.
 Nox una manet omnes. Horat. 1. Carm. ode 28. 3.
 Manet periculum. Liu. 4. bel. Pun. 104. Periculumque ingens manet, nisi communi concordia consulitis.
 Poena te manet. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 15.
 Manet tibi. Virg. 9. Aeneid. 61.

Hec eadem, matrisque tuae generisque manebunt.
 Non manebat aetas uirginis meam negligentia. Terent. Phorm. 4. 1. 4. id est, uirgo nubilis non poterat me expectare diutius immorantem: quod retardare in nuptias eius.
 Constantius & firmius in perspicuis manere. Vide Consto.
 Manente tamen in specie amicitia. Tacit. lib. 20.
 Manere perpetuo in amicitia. Cic. 4. Verr. 2.
 Immota manet arbor. Virg. 2. Georg. 59.
 Amor mansit, nec solum est coniugale foedus. Ouid. 11. Metamorph. 1. 49.
 Manet beneficium in ea. Cic. ad Aciliam, lib. 13. 37. 3. Eodem Dolabella, me audiente Caesar dixit, nihil esse quod de Mega reuerentur, beneficium suum in eo manere.
 Causa manent. Cic. ad Attic. lib. 12. 247. 1. Sed erant causae cur hoc tempore istae esse nollem: quae si manebunt, querenda erit excusatio ad Brutum, & tu nunc est, mansurum uideatur, hoc est, duraturae.
 Mansit Syluius postea omnibus cognomen, qui Albo regnauerunt. Liu. 1. ab Vrbe, 12.
 In conditione manere. Cic. ad Attic. lib. 7. 13. 4. 3.
 Condicio manet. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 10. Eaque mihi condicio maneat, qua profectus sum.
 Contentio manet mihi cum illo. Cic. ad Attic. lib. 14. 311. 4.
 Dolor manet. Cic. 2. de Finib. 14. 8.
 Fama manet. Plin. epist. 180.
 Fortuna manet stabili fundamento. Lucret. lib. 5. 226.
 In cursu suo manet fortuna. Ouid. epist. 21. 12.
 Intra fortunam suam manere. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 6.
 Mansit unicus gnatus domi: hoc est, remansit. Terent. Heaut. 3. 2. 29.
 Semper honos, nomenque tuum, laudesque manebunt. Virg. 5. ecl. 6.
 Manent ingenia senibus, modo permaneat studium, & industria. Cic. de Senect. 19.
 Manent ij qui bonis tuis persuantur. Plin. in Paneg. 61.
 Induciae manent. Caesar 3. bel. Ciuil. 65.
 Lex manet: cui opponitur Abrogata. Cic. de Proxim. Cōsul. 38.
 Memoria rerum Rom. manet. Cic. 2. Offic. 62.
 Mos manet. Cic. Ruffo, lib. 5. 20. 4.
 In numero manere. Quint. lib. 1. cap. 4. 8. Kappa apud Graecos, nunc tantum in numero manet.
 In officio manere, quod & Stare in officio dicitur: hoc est, Munus suum diligenter exequi. Cic. Attico, lib. 1. 1. 12.
 In fide & in officio manere. Liu. 8. bel. Pun. 123.
 Parietes urbis stant & manent. Cic. 2. Offic. 41.
 Pax mansit. Liu. 1. ab Vrbe, 114. Nec diu pax Albana mansit.
 Promissis manere: Idem quod Stare promissis. Virg. 2. Aen. 32.
 Tu modo promissis maneat, seruataque serues Troia fidem.
 Sententia manet, Perstat. Cic. ad Attic. lib. 8. 166. 5.
 In sententia uel proposito manere, quod & Stare dicitur. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 4. Sed uelim maneat Damasippus in sententia. Sueton. de claris Grammat. 24. Nihilominus in proposito mansit.
 In sententia philosophorum manere: Sequi eorum sententiam. Cic. 1. de Diuin. 9.
 Societas manet inter nos. Cic. Cornificio, lib. 12. 27. 2.
 In statione manere. Lucret. lib. 4. 78.
 Sui status manere, uel eodem statu: pro, In suo uel eodem statu. Cic. ad Attic. lib. 5. 96. 3. Liu. 1. bel. Maced. 112.
 Suspicio manet. Cic. pro Quintio, 18.
 Verba manent in animo. Senec. Medea, 7. 25.
 Vita manet. Virg. 5. Aen. 145.
 In uita manere: cui Excedere e uita, opponitur. Cic. 3. de Finib. 92.

Voluntas manet. Cic. pro Quint. 55.
 Maneat ergo, quod turpe sit, id nunquam esse utile: hoc est, Sit ita, esto, sic sit. Cicero 3. Offic. 65. Et pro Rab. Posthum. 15.
 Quamobrem illud maneat, & fixum sit, quod neque moueri, neque mutari potest.
 Manedum, Cohibendi particula. Plaut. Asin. 16. 27.
 Nihil ecastur est quod facere mauelim. P. A. Manedum.
 Maneri, Inpersonale. Cic. Attic. lib. 10. Sed ad primum reuertor: quid putes faciendum, occulte aliquo propius ueniendum, an mare transiendum: nam hic maneri diutius non potest. Eide. lib. 8. 147. 13. Id si est, in Italia fortasse manebitur.
 Mansum] Supinum a Maneo. Terent. Heauton. 1. 2.
 Quid tu tecum? C. H. Dicam: ut ut erat, mansum tamen oportuit: id est, manendum erat, non discendum.
 Mansurus, pen. prod. Partic. (μανησώμενος) ut, Amor mansurus. Ouid. 2. de Arte, 49.
 Carmen mansurum, inmortale. Stat. 4. Syl. 2. 1.
 Decus mansurum per secula. Sil. lib. 17. 127.
 Fama mansura in secula. Lucan. lib. 8. 15.
 Monumenta mansura per aeuum. Ouid. 5. Metam. 46.
 Opus mansurum post mea fata. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4.
 Vrbis mansura. Virg. 3. Aeneid. 18.
 Manendus, da, dum. Gerundium: ut, Aetas manenda, id est, perduranda. Lucret. lib. 3.
 Temporis aeterni quoniam non unius horae Ambigitur status, in quo sit mortalibus omnis Aetas post mortem, quae restat cuique, manenda. Sensus est: in quo statu temporis aeterni, omnem aetate, quaecumque post mortem restat, necessarium permanebit & perdurabit homines. L. Ambinus.
 Mansio, Verbalis (μανησιον) cui contrarium est Decessio. Terent. Phorm. 5. 9. 23.
 Haecne erant itiones crebrae, & mansiones diuinae Lemni?
 Mansio & Decessio, contraria. Cic. ad Sulpicium, lib. 4. 4. 16.
 Mansio in uita: cui contrarium est Excessus e uita. Cicero 3. de Finib. 92.
 Mansio, Hospitium. Suet. in Tit. Vesp. cap. 10. Deinde ad primam statim mansionem febrim nactus, quum inde lectica transferretur, &c.
 Mansio (inquit Siphontinus) iter est unius diei. Plin. lib. 12. cap. 14. Gebantur caput Thoma est: ab est a Gaza nostri litatoris iudee oppido M. D. XXXVII. millia passuum: quod diuiditur in mansiones camelorum sexaginta duas.
 Mansio, mansitas, pen. corr. (μανησιον) mansitare, Frequenter tatum. Tacit. lib. 13. Quippe mansitasse una conuincebatur. Idem lib. 14.
 Mansio, a uerbo Mando, mandis. Vide Mando, mandis.
 Manes] manium, manibus, pluraliter tantum. Acron. Dij manes, dii boni, a manu, quod est bonum. Antiqui animi a corpore separabant: manem deum uincubant. Apuleius de demonio Socratis, Manes anime dicuntur melioris meriti, quae in corpore nostro Genij dicuntur: corpori reuultuantes, Lemures: quum domos incurfionibus infestarent, Laruae appellabantur. Contra, si bonae fuerint, Lares familiares. Seruius per antiphrasin ait Manes esse deos inferos, quia non sunt boni. Idem dicit alibi esse animas corporibus exutas, quae non in alia corpora migrauerint. Festus, Manes dii ab auguribus uocabantur, quod per omnia manare credebant, eosque deos superos atque inferos dicebant. Cic. 2. de Legib. 37. Deorum manium iura sancta sunt.
 Manes. Virg. 6. Aeneid. 149. Quisque suos patimur manes.
 Seruius, Manes, supplicia quae sunt apud manes.
 Diuinae. Horatius Epist. 5. 20.
 Diui manes. Lucret. lib. 6. 153.

Imi manes. Virg. 4. Aeneid. 78.
 Profundi manes. Virg. 1. Georg. 49.
 Semidei manes. Lucan. lib. 9. 2.
 Sacra manes. Sil. lib. 15. 88.
 Sepulti manes. Virg. 4. Aeneid. 7.
 Stigij manes. Ouid. 13. Metam. 94. Ibidem, 5. 24.
 Elicere manes ex fossis. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 6.
 Nocturnos cedere manes. Virg. 4. Aeneid. 98.
 Charos urna confundite manes. Stat. 3. Theb. 34.
 Ledere manes alicuius. Tibull. lib. 1. eleg. 1. 14.
 Manes] manes, Heresiarcha, genere Persa, uita & moribus barbarus, tam acer ingenio, ut ex nominis argumento insane uideretur: sub Aureliano principe Romani e Perside uenit. Ab hoc Manichaeorum heresis & nomen & ortu habet. Hunc denique Manetem ad ultimum rex Persarum uiruum cute direpta necauit, quod filium eius quem reiectis alijs medicis curare pollicebatur, interfecerit. Ex Suida & Eusebio.
 Manens] Manentis Alter item Heresiarcha, a quo dogma illud nefarium, quo Euclydes heretici utebantur, in Syria fuit propagatum. Vide Cael. lib. 2. cap. 16.
 Manes] Fluuius est, sive potius torrens, Locrorum Epitaphiorum, Thronion praeterfluens: interdum tam exiguus, ut transeuntis uix tingat pedes: interdum tam latus, ut in bina diffundatur iugera. Alio nomine Boagrius appellatur. Vide Strabonem, lib. 9.
 Manesium] Phrygiae oppidum, a diuite quodam, cui Manes nomen fuit, ita appellatum. Stephanus.
 Manethus] Vide paulo ante Manethus.
 Manethusa] Vrbs Cretae insulae, apud Pomponium Meletam, lib. 2.
 Mango] Mangonis, com. g. (μανησωνος) Dicitur sunt mangones, quasi manu agones: erant enim magistri formae puerorum, & mentionat coloris artem probe callentes. Solebat enim pueros puellasque, quo facilius uendi possent, artificio quodam componere, atque colorem fucis ementiri, ut uendibilibiores essent. Quintilianus lib. 2. cap. 15. 17. Martialis.
 Nulla pro puero centum me mango poposcit. Suetonius in Domitiano, cap. 7. Castrari mares uetuit: spadonum, qui residui apud mangones erant, pretia moderatus est.
 Mangones, Aliarum etiam rerum dicuntur, qui merces poluunt atque inerpollant, ut plaris uendant. Plin. lib. 37. cap. 13. 2.
 Decussi fragmenti paulum, quod in lamina ferrea teratur, efficacissimum experimento excusant mangones gemmarum. Idem lib. 7. cap. 12. 6.
 Mangonizo] mangonizans, pen. prod. (μανησωνος) Mangonizare, Ornare, & quasi componere re aliquam ad allucendos emptores. Plin. lib. 32. cap. 10. 20. Ita pueros mangonizauit Salpe obfretrix. Idem lib. 23. cap. 1. 14.
 Mangonizata] mania, etiam oratio dici potest, forma item & domus, & reliqua: ut lepocinis & fucis potius quam ueritate allestent. Hec Hermolaus. Mangonizantur etiam panni siue linei, siue lanei. Equos praeterea mangonizatos uenire uidemus. Plinius lib. 9. cap. 54. 1. Vi qui prius pensiles inuenit balneus, ita mangonizatas uillas subinde mandendo.
 Mangonicus, pen. corr. Adiect. (μανησωνος) Quod ad mangonem pertinet. Plin. libro 21. cap. 26. 1. Suetonius, Necessariosque ad mangonicos quae sunt suscinenda dignitatis causa descendit.
 Mangonium, mangonij (μανησωνος) Artificium, quod ad res facilius uendendas adhibetur. Plinius libro 10. cap. 50. 2. Dedere & Paribi cocis suos mores, nec tamen in hoc mangonio quicquam totum placet, hic clune, alibi pectora tantum

¶ **Manalem lapidem** putabant esse ostium Orci, per quod anime inferorum ad superos manarent, qui dicuntur Manes. Manalem lapidem etiam uocabant petram quandam quæ erat extra portam Capenam, iuxta ædem Martis: quæ quum propter nimiam siccitatem in urbem pertraherent, sequebatur statim pluuia: eumq; quod aquas manaret, manalem lapidem dixere. Festus.

¶ **Manabilis**, hoc manabile, Adiectiuum: ut, Frigus manabile. Lucret. lib. 1.
 Nam neq; conlidi sine mani posse uidetur
 Quicquam, &c.
 Nec capere humorem, nec item manabile frigus.

Manabile, inquit Lambinus, id est, quod facile in partes intimas penetrat.

Manobarbulus] Teli genus, simile plumbeæ pilæ, quo utentes milites ipsi manobarbuli dicti sunt. Hic postea à Maximo Cesare, quod se fortiter in Illyrico gessissent, Iouiniæni & Herculani dicti sunt. Sipiðimus putat esse uocabulum peregrinum.

Manon] *μανον*, Spongiæ genus, minus spissum & mollius: *μανον* *μανον*, hoc est, à raritate appellatum. Plin. lib. 9. cap. 45. Spongiarum tria genera accepimus: spissum, prædurum, & asperum, Tragos id uocant: minus spissum & mollius, manon: tenuis densumq; ex quo penicilli, Achilleum.

Manstetra] Aquæ urna, id est, urcius. Plaut. Bacchid.
 Effert manstetram cum aqua foras.

Manfio] Vide Manco.

Manfito] Vide Mando, Mandis: & Maneo.

Manfutor] Vide Manus.

Manfuetus] pen. prod. Adiect. (*μανητος*, *μανητος*, *μανητος*) Mitis, quasi manu affuetus: quod omnia quæ sunt natura fera, manu præmulsionem mitescant. Festus, Manfuetus, neq; misericordia mœstus, neq; crudelitate scæuis, sed moderate temperatus. Terent. Andr. 1. 87.
 Hæc ego putabam esse omnia humani ingenij.
 Manfuetiq; animi officia.

Manfuetus & Ferus, contraria. Cic. 1. de Inuent. 4. Deinde propter rationem atq; orationem studiosus audientes, ex feris & immanibus mites reddidit & manfuetos.

Amor manfuetus. Propert. lib. 1. eleg. 9. 3.

Manfuetæ bestie, Placidæ & cicuræ dicuntur.

Beneficus, salutaris, & manfuetus ciuis. Cic. pro Milone, 15.

Ira manfuetior. Ouid. 3. Trist. eleg. 6. 5.

Littora manfuetæ. Propert. lib. 1. eleg. 16. 6.

Manus manfuetæ. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 6.

Pectus manfuetum. Ouid. in Ibm, 6.

In moribus suis erga necessarios declarandis manfuetissimus. Cic. 2. de Orat. 111.

Facere manfuetum, uel reddere. Plautus Afn. 10. 1. Cicero 1. de Inuent. 4.

¶ **Manfuetæ**, pen. prod. Aduerbium (*μανητος*) Cic. pro Marcello 10. 5. At uero quum aliquid clementer, manfuetæ, iuste, moderate, sapienter factum, &c.

¶ **Manfuetudo**, pen. prod. (*μανητος*, *μανητος*, *μανητος*) Cic. 7. Verrin. 90. Illam clementiam, manfuetudinemq; nostri imperij, in tantam crudelitatem inhumanitatemq; esse conuersam.

Lenitatis & manfuetudinis genus orationis, cui opponitur Vehemens & atrox. Cic. 2. de Orat. 110.

¶ **Manfuetio**, manfueti, pen. cor. manfueti (*μανητος*, *μανητος*) Manfuetio, manfueti, pen. cor. manfueti reddere. Plin. lib. 11. cap. 37. 4. 4. Quæ causa etiam manfueti, ubi ad uinum sanguinem peruenit salua, inuitat ad rabiem.

Manfueti facere plebem. Lucret. 3. ab Vrbe, 62.

Manfueti & exculti. Cic. 1. Tusc. 97.

Domitus & manfuetus: de inanimatis. Plin. lib. 34. cap. 9. 1.

Manfuetum Cesar. Multaq; erant intra eum locum manfueti facta, quibus interim iumenta pascerebant: id est, ut ipse dicit, inter munitiones sata. Budæus.

¶ **Manfuetio**, pen. prod. manfuetis, pen. indiff. (*μανητος*) manfueti. Cesar 6. bell. Gall. 99. Sed affuescere ad homines et manfueti, ne parui quidem excepti possunt.

¶ **Manfuetis**, etis, Antiqui dicebant, pro manfuetio. Plaut. Afnar. Reddam ego te ex fera fame manfuetem. Accius Meleagro. Nunc me matrem manfues misericordia capisti.

¶ **Manfuetem** (*μανητος*) pro Manfuetio posuerunt ueteres. Fest. ex Varro.

¶ **Manfuetarius**, manfuetarij (*μανητῆριος*) Qui seras manfueti facit. Vnde etiam Ferarum manfuetarius dicitur. Lampridius in Heliog. Habuit leones & leopardos, quos edoctos per manfuetarios, subito ad secundam mensam iubebat accumbere. Firmicus lib. 8. Septentrione oriente nati erunt manfuetarij ferarum.

¶ **Manfuesco**, manfuescis, manfueui, pen. prod. (*μανησκω*) manfuescere, Manfuetum fieri, mitescere. Colum. lib. 7. Non per hæc blandimenta triduo feræ manfuescunt. Corda scilicet manfuescere precibus. Virg. 4. Georg. 94. Feræ manfuescere clauso carcere. Lucan. lib. 4. 49. Fructus manfuescunt terra. Lucret. lib. 5. 275. Tellus manfuescit arando. Virg. 2. Georg. 48. Pace subita manfuescere. Stat. 11. Theb. 95. Manfuescere, pro Manfueti, posuit Varro lib. 2. de Rust. cap. 1. Sic ex animalibus, quum propter eandem utilitatem quæ possent bluestria deprehenderent, ac concluderent, & manfuescerent. Fortasse legendum, manfuescerent.

Manfus] Vide Mando, mandis.

Mantalus] *μανταλος*, Phrygiæ oppidum, ita dictum à Mantalo conditore Gentili Mantalenus. Stephanus.

Mantelia] de quibus Arnobius aduersus gentes, lib. 2, quædam sunt mulierum ornamenta: quæ, quoniam in desuetudinem abierunt, ideo ignorantur.

Mantelum] Manteli, pen. prod. (*μαντελιον*) & Mantelium, mantelij, apud Varr. & Mantile, mantilis: composita dictio ex manus & tela, à manibus tergendis. Est enim lintoolum, quo manus tergere solemus. Ouid. 4. Fast. Dixerat, à dextra uillis mantille solutis, &c.

Mantelum, uel Mantile, huius mantelis, pen. prod. Genus penule. Plin. lib. 7. cap. 2. 3. Cutibusq; hominum cū capillo; pro mantelibus utuntur, Hermolaus, Antiqua lectio pro mantelibus, aut pro mantelis: ita enim penule genus appellatur Plauto, quam Græci mandian quocq; uocant, quo scutlorica muniunt. Etiam si mantelia & mantilla pro mappis, quæ à manibus tergendis sumuntur.

Mantelum mendacijs. Plaut. Capt. 10. 5.
 Nec mendacijs subdolis mihi usquam mantelum est meis.
 id est, tegmen.

Mantes] mantis (*μαντις*) Vates Latine dicitur. Cic. 1. de Diuin. 156. Nam & Athenienses omnibus semper publicis consilijs diuinos quosdam sacerdotes, quos Mantes uocant, adhibuerunt.

¶ **Manteum**, mantei, pen. prod. (*μαντειον*) Locustis oraculis dicatus. Cicero 2. de Finib. 38. tam doloris medicamenta illa Epicurea, tanquam de manteo promant. Vetus codex legit, narthecio. Plin. lib. 5. cap. 29. 2, ab Epheso manteum aliud Colophoniorum.

¶ **Mantice**, mantices, pen. corr. Ars ipsa diuinandi. Cicer. 1. de Natura deorum, 77. Sequitur uentri uestra, quæ Latine diuinatio dicitur, quæ, &c.

Mantia]

Mantia] mantie, pen. prod. (*μαντια*) quia per e diphthongum scribitur, Latine dicitur diuinatio, uaticinium.

Mantica] mantice, pen. cor. (*μαντικον*) Nummorum receptaculum, quod manu geratur.

¶ **Mantica**, *μαντικη*, Perula uaticinaria, authore Porphyrio. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 22.
 relictet mulo, uel, si libet, usq; Tarentum,
 Mantica cui lumbos onere ulceret, atq; eques armos.

Non uidemus mantice, quod in tergo est: Prouerbiū. Catull. ad Varum, 19. 5. Id est, Non uidemus nos ipsorum uitia, quum aliena curiosis oculis perspiciamus. Prouerbiū natiū ex apologo quopiam Aesopico, qui fertur huiusmodi finxit, Aesopus, singulos mortales binos habere manticas, hoc est, peras: alteram ante pectus, alteram à scapulis tergoq; propendentem. Sed in priorem, inquit, aliena uitia intutimus: in posteriorem nostra. Persius Satyr. 4. 3.
 Ut nemo in sese tentat descendere, nemo,
 Sed præcedenti spectatur mantica tergo. Horat. 2. Sat. 3. 60.
 Respicere ignoto discet pendentia tergo. Erasmus.

¶ **Mantica**, pen. cor. Diminut. (*μαντικον*) Festus, Manticalarum usus pauperibus in nummis recondendis etiam noster scilicet fuit.

¶ **Manticularia**, dicuntur ea, quæ in frequenti usu habentur, et quasi manu tractantur. Frequens enim ad manus tergendas usus fuit mantelorum, unde hæc trahitur similitudo. Festus.

¶ **Manticularius**, manticularij (*μαντικῶν*) Dicitur fur, qui infrens se confertæ multitudini, marjupia aut secat, aut artificio dolo aperit & euacuat, ablata pecunia.

¶ **Manticular**, pen. corr. manticularis (*μαντικῶν*) manticulari, Est (autho Festo) surandi gratia manticularis atrectare. In de pro Dolo se aliquid agere, usi sunt quidam eo uerbo. Papius, ad manticularium astu aggredditur. Plaut. Capt. 13. 127. Nam hercle nisi manticularium probe hæc fuisse.

Mantichora] *μαντικωρα*, Bestia in India, quæ triplicem dentium ordinem, et hominis faciem unâ cum corpore leonimo habet, humanas carnes maxime affectas. Plin. lib. 8. ca. 21. De mantichora sic scribit Aelianus, Apud Indos, inquit, nascitur immanis robore animal, cui Indorum lingua Mantichora nomen est, magnitudine maximi leonis, colore rubrum, canis modo uillosum, facie eadem prope quæ hominis, dentium triplicem utriusq; ordine acutissimorum, caninis maiorum, auribus hominis similibus, nisi quod hæc & grandiores & uillosiores sunt: oculis castis, & ijs non dissimilibus hominis, pedibus & unguibus istædem, qui leonis. Summa cauda illi Scorpionis modo terrenti, aculeis plus quam cubitali armata, reliquum caudæ utriusq; aculeis cuspidatum est: quos tanquam tela, siquis insequatur, eminus ei aculatur. Humanis carnibus maxime delectatur: quocirca complures homines interficit: nec singulos duntaxat homines inuadit, sed plures collecta, solum interimit. Ideo in dice Mantichora appellatur, quod bestia sit hominum conscientissima, ex rebus quas gerit, nomen trahens. Vide plura apud Aelianum, loco iam citato.

Mantile] mantilis, pen. prod. n. g. (*μαντελιον*, *μαντελιον*) Idem quod mantelum. Virg. 4. Georg. 76.
 — tonsiq; ferunt mantilla uillis. Seruius dicit maiores mappas, uillos habuisse. Plin. lib. 7. cap. 2. 4. Cutibusq; cum capillo pro mantilibus ante pectora uti. Quo in loco quidam legunt corrupte, monilibus. Ex uetusto codice legitur, mantelibus.

Mantineæ] *μαντινα*, Arcadiæ urbs, quam Epaminondas superatis secunda pugna Lacedæmonijs illustrem reddidit, in qua & ipse diem obiit. Hæc Strabo lib. 8.

Theauri pars 2.

¶ **Mantineæ** item, urbs quæ postea Antigonis dicta fuit, in adulationem Antigoni eius; qui Philippo Persæ patri curator regni fuit. Sed postea Adriani Imperatoris iussu, rursum Mantineæ fuit appellata.

Mantis] Diuinus uel uates. Vide Mantes.

Mantis] *μαντις*, Locustæ genus, quæ in stipulis nascitur, utrens colore, corpore prælongo, pedibus item prioribus prælongis, quos & agit atq; asidue. Aristarchus in commentario Lycurgi, locustam hanc scribit, si quod in spexerit animal, protinus illi quidpiam producere mali: unde, inquit, *μαντις* dicitur, *επιβλαβης* *και* *χρηστος* *ορῶσα*, hoc est, mantis uocatur, quæ noxij molestiq; aspectus est. Vel dicitur mantis, quia locustis aduentantibus, præfagium fit ingruentis penurie.]

Mantissa] *μαντισσα*, Additamentum dicitur lingua Tusca, quod pæderi adicitur, & quod sine ullo usu est. Lucil. Mantissa obsonium uincit. Festus.

Manto] mantas, mantare (*μανω*) Veteres, pro Manere usurparunt, teste Nonio. Plaut. Pseud. 5. 50.
 At dabit, parabit aliquid hos dies, manta modò. Idem Poen. 4. 42.
 — nos herus
 Apud eadem Veneris mantat.

Manto] huius Mantus (*μαντις*) Fuit Tirestæ uatis Thebani filia, quæ post Thebanorum clades seruitutem prima seruauit sub Creonte, postea sub Theseo: quæ post patris interitum ad diuersa loca diffugiens, primum in Asiam uenit, ubi Clarj Apollinis templum condidit. Sed quum interina ex Tyberino Tusco Rege Ocnus ei natus esset, qui & Blænor deinde cognominatus fuit, & ad oppidum ipsum Tusci quoq; & Veneti confluerent: circumdedit Ocnus oppidum muris, & in altam formam redogit. Quin à matre Mântiam appellauit, Virg. lib. 10. Aen. 40.

Mantua] *μαντωα*, Vrbs clarissima. Vide Manto. Poetarum clarissimo illustrissimoq; principe Virgilio Marone gloriatur Mantua: cuius scilicet ingenium tam omnes efferrere debent, quam imitari nulli possunt.

Mantua Musarum domus. Sil. lib. 8. 118.

Diues auis Mantua. Virg. 10. Aenid. 41.

¶ **Mantuanus**, pen. prod. Adiect. (*μαντανος*) unde Mantuanus Homerus, & Mantuanus Virgilius dictus est.

Fama Mantuana. Stat. 4. Sylu. 7. 6.

Manualis, Manuarius, Manubiæ, Manubrium, Manulentus, Manum, sio, Manuprecium] Vide Manus.

Manum] *μανη*, dicitur clarum. Vnde etiam mane, post te nebras noctis diei pars prima. Nonius.

¶ **Manum** antiqui bonum dicebant. Varr. lib. 5. de ling. Lat.

Manus] huius manus, f. g. (*μανη*, *μανη*, *μανη*, *μανη*) Notæ significationis. Dicta manus, à manando, quod ex brachijs manat, uel quod ex ea digiti manant.

Vulgi manus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 15.

Acgra manus. Ouid. epist. 20. 50.

Amica manus. Ouid. epist. 10. 25.

Armifere manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 3.

Artifices manus. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 11.

Audaces manus ad omne factum. Seneca Herc. furen. 4. 9.

Auidæ manus. Horat. 4. Carm. ode 7. 4.

Candida manus. Stat. 3. Syl. 4. 12.

Carnifices manus. Sil. lib. 1. 35.

Nunquam casta manus. Stat. 9. Theb. 154.

Cauæ manus. Virg. 12. Aenid. 17.

Certa manus. Quint. lib. 4. cap. 5. 11. Vide Certus.

Compressi in pugnum manus. Quint. lib. 2. cap. 20. 6.

Explicita manus. Quint. lib. 2. cap. 20. 6.

T Fatalis

Fatalis manus. Virg. 12. Aeneid. 47.
 Ferox manus. Seneca Herc. Oeth. 4. 28.
 Fida manus, & fideles socij. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 13.
 Fœminee manus. Ouid. epist. 8. 2.
 Formosa manus. Ouid. epist. 17. 4.
 Ad unum modum formata manus. Quint. lib. 2. cap. 13. 6.
 Formidata manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 13.
 Fulminea manus. Statius 6. Theb. 150.
 Furibunda manus. Senec. Troad. 2. 6.
 Horrida ferro manus. Senec. Herc. Oeth. 13. 6.
 Ignaue manus. Lucan. lib. 9. 6.
 Illigata post tergum manus. Vide Illigo.
 Impia manus. Horat. Epod. 3. 1.
 Incerta manus. Quint. lib. 4. cap. 5. 11.
 Incontinentes manus. Horat. 1. Carm. ode 17. 6.
 Indocte, rusticæque manus. Quint. lib. 1. cap. 11. 9.
 Inermes manus. Virg. 1. Aeneid. 99.
 Iners manus. Ouid. de Arte. 14. 2.
 Ingens manus. Virg. 5. Aeneid. 98.
 Insinuatis manibus. Vide Insinuo.
 Inualide manus. Lucan. lib. 5. 55.
 Languida facta manus in gremio iacet. Ouid. epist. 9. 28.
 Lanifica manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 5.
 Lepida manus. Vide Lepidus.
 Magna manus. Virg. 5. Aeneid. 49.
 Medica manus. Virg. 12. Aeneid. 81.
 Ministre manus. Lucret. lib. 4. 167.
 Mollis manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.
 Mollis & leuis manus. Quint. lib. 2. cap. 4. 9.
 Nœxe manus ex ordine. Ouid. 8. Metam. 151.
 Manus niuea. Catull. de Bercynthia. epigr. 58. 2.
 Nuda manus. Iuuenalis Satyr. 15. 6.
 Manus oculata. Plaut. Asinar. 5. 55. Oculatas manus dixit Plautus, quæ promissa uelint exhiberi re, nō oratione promitti. Nam oculos habere, quibus uideant exhibita: aures non habere, quibus audiant pollicitationes. Erasimus.
 Pareta manus. Horat. 3. Car. ode 16. 9.
 Pestifera manus. Ouid. 4. Metam. 99.
 Pigra manus. Ouid. epist. 20. 32.
 Plena manus: hoc est, Ampliter, copiose, prolixè, minimeq; malignè. Cic. Attico, lib. 2. 40. 2. At hercle alter tuus familiaris Hortensius, quàm plena manu, quàm ingenuè, quàm ornatè nostras laudes in astra sustulit? Ex Erasmo.
 Manus plene mensura sorbentur ad firmandas fauces. Plinius lib. 20. cap. 22. 4.
 Potentes manus. Horat. in Carmine secul. 11.
 Præstricta manus uinculis. Senec. Troad. 6. 31.
 Marmora deformata prima manu. Quint. lib. 5. cap. 11. 24.
 Prime & secunde manus. Quint. lib. 5. cap. 13. Nascuntur ex ijs, quæ contradictioni opposuimus, aliæ contradictiones: euntq; interim longius, ut gladiatorum manus, quæ secunde uocantur. Fiunt & tertie, si prima ad euocandum aduersarij ictum prolata erit: & quartæ, si geminata captatio est, ut bis etiam cauere, bis repetere oportuerit. Hermolaus dicit secundas & tertias manus uocari posse, quando fessis reuocantes succedunt: sed tamen potius ictus significari uidentur, ut ipse alibi nono. Nāq; ut in armorum certamine, & aduersos ictus, & rectas & simplices manus, tum uidere, tum etiā cauere & propulsare faciliè est: auersæ, tectæq; minus sunt obseruabiles. Budeus.
 Prophana manus. Ouid. 2. Metam. 152.
 Proterus manus. Ouid. 12. Metam. 47.
 Pure manus. Horat. Epod. 17. 11.
 Retortæ manus. Horat. 2. Epist. 1. 39.

Rigida manus. Ouid. Epod. 14. Metam. 130.
 Rotata manus. Stat. 6. Thebaid. 158.
 Sacrilæga manus. Horat. 2. Carm. ode 13. 1.
 Sinistra manus. Catull. in Asinium, epigr. 12. 1.
 Strictæ manus in fida alicuius. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 3.
 Sublata manus ad celum. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 20.
 Summissæ manus. Ouid. epist. 16. 16.
 Supplex manus. Ouid. 11. Metam. 56.
 Tacita manus. Valer. 6. Argon. 53.
 Torpens manus. Lucan. lib. 2. 16.
 Tremule manus. Ouid. 10. Metam. 83.
 Truculenta manus. Senec. Herc. fur. 4. 10.
 Valida manus. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 15.
 Vare manus. Ouid. 8. Metam. 7. Vide Vatus.
 Velate manus. Plaut. Amphit. 4. 103. Vide Oro.
 Vesana manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 1.
 Victrix manus mille laborum. Ouid. epist. 9. 15.
 Virginea manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 3. 5.
 Vinca manus. Stat. 1. Thebaid. 86.
 Abrumpere manibus. Ouid. 2. Metam. 72.
 Aequis manibus abscedere. Tacit. lib. 1. Vide Abcedo.
 Abscissa manus lacerto. Lucan. lib. 3. 123.
 Abstinerè manus ab alienis, uel Abstinerè manus in iudicio. Vide Abstineo.
 Abstineo me manum. Vide Abstineo figuratè dictum.
 Abstinerè manum alieno. Vide Abstineo.
 Addere manus in uincula. Vide Addo.
 Adducere rem ad mucrones & manus. Tacit. in uita Agricole.
 Adhibere manum. Quint. lib. 7. cap. 12. Vide Adhibeo.
 Medicas adhibere manus ad uulnera. Virg. 3. Georg. 91.
 Adhibere manus genibus. Ouid. 9. Metam. 44.
 Infirmas adiuuat ira manus. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 14.
 Admouere manum. Vide Admoueo.
 Admouere manum alicui. Catull. ad Aurelium, epigr. 16. 4.
 Afferre manus, Interficere. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 5. Vide Afferro.
 Inassueta manu egere aliquid. Ouid. 1. de Arte. 60.
 Anillere è manibus. Vide Amitto.
 Amputat ense manus. Lucan. lib. 6. 36.
 Appetere manus. Vide Appeto.
 Apponere manum ad os. Vide Appono.
 Apprehendere manu. Vide Apprehendo.
 Armare manus. Virg. 9. Aeneid. 2. 4.
 Proccacem armare manum. Senec. Agamem. 3. 21.
 Manibus supinis arripere beneficium. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 15.
 Inter manus arripere aliquem, Est collatis simul manibus aliquem sublimem ferre. Plaut. Mostel.
 Afferre manu & manum. Vide Afferro.
 A lenone manu asse. Vide A uel Ab præpositiones.
 Inter manus auferre è conuiuio. Vide Inter. Cic. 7. Verr. 24.
 Manu alicuius cadere. Ouid. 5. Metam. 2. 2.
 Capere manu & in manum. Vide Capio.
 Tremente manu tela capio. Ouid. epist. 14. 9.
 Manu capere: id est, bello quærere. Salust. Pop. Roma. quaslibet que urbes & agros manu ceperat, regi donat. Budeus.
 Pugnam manu capefit. Tacit. lib. 12.
 Captatus tactum manus. Ouid. epist. 20. 40.
 — Captantem tactus eicio: id est, Remoueo manum cupientem me tangere.
 Carpere pomum manu. Virg. 6. Aeneid. 30.
 Vincis manibus carpente frondes. Virg. 2. Georg. 73.
 Cedo manum. Vide Cedo.
 Cohibere manus. Vide Cohibeo.

Coll-

Collidere manus. Quint. lib. 2. cap. 12. 6.
 Commaculare manus sanguine. Virg. 8. eclog. 10.
 Componere manus manibus. Vide Compono.
 Facili manu componere aliquid. Ouid. 1. de Arte. 32.
 Comprime manus. Vide Comprimo.
 Conferre manus. Vide Confero.
 Conferre manum, Certare cum aliquo. Virg. 9. Aeneid. 9.
 Conferre manu certamina pugnae. Lucret. lib. 4. 170.
 Confligere manu. Vide Confligo.
 Oppida manu congesta. Virg. 2. Georg. 32.
 Conferre manum cum hostibus. Vide Confero.
 Conferre manus cum alicui. Liu. 7. bel. Pun. 109.
 Ex iure manu confertum. Vide Ex præpositionem.
 Constrictas in se conferre manus. Ouid. epist. 12. 20.
 Continere manus. Vide Contineo.
 Continere manum alicuius. Ouid. 1. Fast. 101.
 Vix continet manus ab ore misero. Ouid. epist. 11. 16.
 Cruentis manibus contingere aliquid. Virg. 2. Aeneid. 34.
 Decertare manu. Vide Decerto.
 Dedere manus, figura prouerbiali significat, Victum se sateri. Lucret. lib. 2. 209.
 Defendere se manu. Vide Defendo.
 Deficiunt ad cepta manus. Ouid. 8. Metam. 99.
 Manibus his denumerari. Plaut. Epid. 8. 17.
 Docta manu distinguere crimen. Senec. Troad. 10. 5.
 Diuellerè montes manibus. Lucret. lib. 1. 41.
 Dare manum. Quint. lib. 2. cap. 3. 6. Vide Do.
 Placidam dare manum. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 1.
 Vistas dare manus. Ouid. epist. 4. 3.
 In manu dare. Vide In præpositionem.
 Datis in manum milites, cerni effigiem, &c. Tacit. lib. 4.
 Sana manu dare fata miseris. Senec. Troad. 10. 25.
 Concussa manu dare signum alicui. Ouid. 11. Metam. 94.
 Manu docere. Aperte. Cic. 1. de Nat. deor. 69.
 Ducere aliquem manu. Virg. 3. Aeneid. 74.
 Emillere manum. Vide Emitto.
 Eruiere manu sylvas. Virg. 4. Georg. 66.
 Eudere manus alicuius. Virg. 9. Aeneid. 112.
 Scelestas hostium euita manus. Senec. Agamem. 11. 1.
 Teneras exercent manus puella. Propert. lib. 3. eleg. 5. 7.
 Manibus prælium facere, idem quod Conferre manus. Salust. in Iugurtha.
 Ferre manus. Virg. 3. Aeneid. 98.
 Ferre manum in prælia. Virg. 5. Aeneid. 81.
 Manum ferre contra. Vide Fero.
 Manu fingere, Est arte, curaq; formare. Metaphora sumpta ab ijs, qui è cera siue argilla fingunt imagines. Senec. in epist. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 10. Erasimus.
 Manibus demissis fugere. Plaut. Epid. 10. 16.
 Glomerare manum bello. Virg. 2. Aeneid. 63.
 Pollatas habere manus. Ouid. epist. 8. 23.
 Habere ad manum. Quint. lib. 12. cap. 5. 1. Vide Ad præpositionem.
 Manum habet in Aetolis, mentem uero in Clodidis. Scomma est, quod in fortis extrema hominem, semperq; in petendo paratum, ac nihil nisi rapinas meditanti, optime taceat. Ioci autem gratia, ex uerbi Graeci notione consurgit, & tunc enim petere est, & Aetolorum gens quædam: quod facit ambiguum, Rursus ἄλκιος furtum indicat. Urbanitas uero inde elicitur, quia Clotide in Leontide recensebatur tribu. Dum ergo signari loca uidentur, mores impostoris ac nefarij hominis scitus occultitusue reteguntur. Vix est Aristophanes in comœdia, cui titulus Equites.
 Manum habere sub pallio. Quint. lib. 12. cap. 10. Quapro-

Theauri pars 2.

pter mihi falli multum uidentur, qui solos esse Atticos credunt, tenues & lucidos & significantes, sed quadam eloquentia frugalitate contentos, ac semper manum intra pallicum continentes. Hastenus Fabius. Sumptum est à gestu Rhetorum. Nam qui languenti, manum occultant sub pallio: qui commoti sunt, profertur: & agitatione manus, brachijq; pronunciantur ea, quæ contentiois plusculum habent. Erasimus.
 Iactare manus. Quint. lib. 6. cap. 3. 37.
 Peruulgata & in manibus iactata. Cic. pro Muræna. 24.
 Illidere manus. Vide Illido.
 Immiscere manus manibus. Virg. 5. Aeneid. 86.
 Imponere manum. Vide Impono.
 Imponere manum studijs. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 8. 17.
 Imponere summam manum alicui operi. Vide Impono.
 Ultima manus imposita est cepto. Ouid. 8. Metam. 40.
 Summam in eloquentia manum imponere. Quæmilianus in Proœm. lib. 1. 4.
 Vnctis manibus tremor incidit. Horat. 1. epist. 17. 5.
 Incidere in manus. Cic. de clar. Orat. 69.
 Incidere in manus hostis. Vide Incido. pen. corr.
 Inferre manus alicui. Vide Infero.
 Manum iniicere. Vide Inticio.
 Inijce non uindas in tua ura manus. Ouid. epist. 8. 4.
 Inijcere manus alicui. Ouid. 1. de Arte. 24.
 Inferre manum tunicis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 3.
 Intenderat Sciano manus. Tacit. lib. 4.
 Intentare manus in aliquem. Vide Intendo.
 Intentare manus alicui. Tacit. lib. 3. Vide Intendo.
 Interfici manu. Quint. lib. 5. cap. 11. 8.
 Iungere manus. Stat. 5. Sylu. 3. 56.
 Inuoluere manum caudis serpentum. Ouid. epist. 9. 18.
 Manus laua, enigmaticè in eum dicitur, qui aut furto, aut hoæmicidio, aut alio quouis turpi facinore, suas ipse manus poluit. Inde iocus ille Sextij apud Cic. lib. 2. de Orat. Manus laua, & cœna. Depeccatorem significabat & furem, qui sordidis & turpibus furis esset ditatus. Furum enim manus inquinatas esse dicebant, ut de fure balneario Catullus inquit epigr. 31. in Vibennio. Graeci quoq; eum dicunt manibus puris non esse, qui eadem perpetravit. Herodot. lib. 1. de Adrasto, qui fratrem suum imprudens occiderat, ob idq; ad Cræsum regem expiandus uenerat, Aduenit, inquit, Sardis quidam calamitate præditus, manibusq; non puris, &c.
 Miscere manus. Tacit. lib. 2.
 Mittere manus ad rem aliquam: id est, sumere in usum aliquem. Vlpian. in l. at siquis. §. sed est. ff. de relig. & sumpt. funer. Sed est si res legata sint à testatore, de cuius funere agitur, nec sit unde funeretur: ad eas quoque manum mittere oportet.
 Manu salutem mittunt milites. Plaut. Pseud. 15. 47.
 Sanguinea manu mouere bella. Ouid. epist. 13. 13.
 Forti manu obire. Seneca Herc. Oeth. 10. 24.
 Malum manu obiectum. Vide Malus.
 De manibus rem omittere. Liuus, Hæc agentibus quum interuenisset nuncius Rhodiorum classis, omiffa de manibus res est. Id est, urbs iam capi cepta. Budeus.
 Onerare ambas manus acutis iaculis. Virg. 10. Aeneid. 174.
 Pærere sibi lethum manu. Virg. 6. Aeneid. 87.
 Perire manibus hominum. Virg. 3. Aeneid. 122.
 Perire manu aliena. Quint. lib. 5. cap. 9. 7.
 Immunda manu perungere tota ora. Ouid. 3. de Arte. 151.
 Insana manu plangere pectora. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 12.
 Porrigere manus. Catul. in Epithalamio Iulie. 56. 44.
 Extentas porrigere manus. Ouid. 3. Fast. 175.

T t 2 Manus

Manus multas poscit hoc opus: hoc est, Multi est laboris. Plinius epist. 1.58.
 Prærigent manus. Tacit. lib. 13.
 Præmere aliquid manu. Lucret. lib. 4. 12.5.
 Pulsare aliquem utraq; manu. Virg. 5. Aeneid. 92.
 Auris manibus rapi. Ouid. 2. Amor. eleg. 6.8.
 Regere manum alicuius manu superimposita. Quintil. lib. 1. cap. 1.21.
 Manus remittere in aleæ ludo, Est collatori iactum condonare, quem sua quisque manu damnosum iecit. Sueton. in Augusto, cap. 71.
 Vix retinere manum. Ouid. 6. Metam. 7. Subauditur ab istu.
 Satiare manus sanguine. Lucan. lib. 5. 49.
 Struata manibus mania. Virg. 5. Aeneid. 163.
 Manum ferule subducere, Est literas discere, et præceptorum opera uti. Nam antiquitus literatores, discipulorum manus ferula cedebant. Unde manum ferule subduxisse dicuntur, qui desierunt in ludo literario uersari, neq; iam pueri docendi, sed utriusq; docti sunt. Iuuenal. Satyr. 1.2.
 Et nos ergo manum ferule subduximus, et nos Consilium dedimus Syllæ Ex Erasmo.
 Subuolucere saxa manibus. Virg. 1. Aeneid. 86.
 Succedere sub manus, Est aliquid bene, et ad optatū contingere. Plaut. Mille, tr. 58.
 Manus alicuius esse. Cic. 4. Verr. 17. Comes illi tui delecti, manus erant tuæ: præfecti, scribæ, medici, accensæ, aruspices, præcones, manus erant tuæ. id est, tibi hæbebant, te iuuabant. Per eos quod uolebas, transigebas.
 Ad manum esse. Vide Ad.
 In manu, et in manibus esse. Vide In manibus et In manus dare. Cic. 4. Tusc. 112. Et 1. Acad. 4. Liu. 7. ab Vrbe, 173.
 In manibus esse, uel habere. Vide In.
 In manibus terræ. Subaudi, sunt. Virg. 2. Georg. 9. hoc est, in faucibus et in promptu est terrarum descriptio. Seruius.
 In manibus ustris quantus sit Cæsar habetis. Lucan. lib. 7. 51. hoc est, in uestra potestate.
 Esse in manibus laudatio, oratio, aut liber dicitur, qui editus est, et legitur. Cic. de Senect. 11. et de Amicit. 78. Vide In Horat. 2. epist. 1.11.
 In manu mea esse. Vide In.
 Inter manus aliquid esse dicitur, per translationem: pro, in potestate esse. Virg.
 Ante oculos, interq; manus sunt omnia uestra.
 Plus illi est in manu: id est, ditior est. Habere enim in manibus dicuntur, qui aliquid possident, et diuites sunt. Plautus Afin. 3. 74.
 In manus sumere. Quintil. lib. 10. cap. 1. Cic. 3. de Orat. 9.
 Immunis aram si tenuit manus. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.
 Tendere manus, Petentis auxilium, uel misericordiam implorantis signum. Cæsar in Comment. Hec manus tendere, deditionem significare. Virg. 6. Aeneid. 63.
 Tendebantq; manus ripe ulterioris amore. Cic. 4. in Catil. 99. Supplex manus tendit patria communis.
 Supinas manus ad cælum tendere. Virg. 3. Aeneid. 36.
 Tendit ad uestra genua supplices manus. Quintil. lib. 6. ca. 1.32.
 Languenti manu tenere aliquid. Ouid. 12. Metam. 64.
 Corruptum manibus tenere. Virg. 4. Georg. 81.
 Tollere manus, Modus loquendi, signum lætitiæ significans. Cicero Cæsari, lib. 7. 5. 6. Sustulimus manus et ego et Balbus, et tanta fuit opportunitas.
 Manu longa, et manu breui tradere. Iabolenus in l. Pecuniâ, lib. Pandect. 4. 6. tit. de solutionibus. Pecuniam quam mihi debes, aut aliam rem, si in meo conspectu ponere te iubeam,

efficitur ut et tu statim libereris, et mea esse incipiat. Nam tunc quod a nullo corporaliter eius rei possessio detineretur, acquisita mihi et quodammodo manu longa tradita existimanda est. Vlpian. in tit. de iure dotium. l. licet soleat, Quoties autem extraneus accepto ferri debitori dotis constituenda causa, si quidem nuptiæ in se quæ non fuerint, liberatio non sequatur, nisi forte sic accepto tui, uel tui heri totum donatum: tunc enim credendum est, breui manu acceptum à muliere, et marito datum. Quæ si desectas, plus habebunt ueneris: ueluti qui promissis agit, ac spem tantum ostendit, longa manu dat, quod animo contueri possis, non statim etiam tollere. Contra, qui presens ac statim exhibet quod promittit, breui manu dat. I. ueri assensu ostendunt elephanto, nec audent corrigere. Erasmus.
 Venire ad manum. Quintil. lib. 2. cap. 11. 5. Vide Ad.
 Res ad manus atque ad pugnam ueniebant. Cic. 7. Verr. 23. Et pro Cluentio, 107. Vide Ad.
 Venire in manus. Salustius in Iugurtha, Existimamus Iugurtham ob suos uitandos in manus uenire.
 Versantur inter manus libri, aut scripta. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 3. 9. Pompeius de origine iuris. l. necessarium. §. post hos Q. Mutius, Deniq; nec uersantur omnino scripta eorum inter manus hominum.
 Manum non uerterem, Prouerbialis hyperbole, pro eo quod est, Nihil omnino laboro, aut mea nihil refert. Nihil enim facilius, quam manum uertere. Extat præter alios apud Apuleium in Apologia magiæ: Quid de me, inquit, Mezentius sentiat, manum non uerterim. Item, Cic. lib. 5. de Fin. Ne manum quidem uersuros fuisse. Erasmus.
 Manus uetant prius quam penes sese habeant, quicquid credere. Plaut. Trucul. 19. 8. id est, nihil credam te daturum, nisi prius numeraueris.
 Vibrant tela manus. Lucan. lib. 7. 17.
 Vincere manus post terga. Virg. 11. Aeneid. 17.
 Manu uindicare. Salust.
 Ad manum. Vide Ad præpositionem.
 A manu seruus, et à manibus. Vide A uel Ab.
 Ad manum seruus. Vide Ad.
 De manu in manum. Cic. ad Cæsarem, lib. 7. 5. 10.
 De manibus aliquid amittere: pro E. manibus. Cic. 5. Verr. 26.
 Manum de tabula. Cic. ad Gallum, lib. 7. 2. 6. 2. Hæc tu, manu de tabula: magister ad est citius quam putaramus. Videtur hac prouerbiali figura Cic. admonuisse, ut desisteret à scribendis dicerijs. Allusum autem apparet ad Appellis nobilissimum pictoris dictum: qui quom Protogenis opus immensi laboris, ac curæ supra modum anxie miraretur, ait omnia sibi cum illo paria esse, aut illi meliora, sed uno se præstare, quod manu ille de tabula nesciret tollere: memorabili præcepto, nocere sepe nimiam diligentiam. Hæc Plin. lib. 35. cap. 10. Proinde si quando admonerimus, ut recedat aliquid ab opere, negotioque quod in manibus habet, inbebbimus illum manum de tabula tollere. Ex Erasmo.
 Per manus, quod Cicero De manu in manum dicit. Cæsar in Comment. Per manus tractus seruatur.
 Per manus tradita disciplina uel historia dicitur, quæ non monumentis literarum, sed uerbo tantum traditur, et à maioribus ad posteros sine literis transmittitur. Liu. 5. ab Vrbe con. Etiam si nobis cum Vrbe simul posita traditaq; per manus religiones nullæ essent. Quintil. lib. 12. cap. 4.
 Præ manu pecuniam aliquam dare, Quod uisgo dicunt Ante omnia, uel Ante manum dare. Terent. Adelph. 5. 9. 4.
 Præ manibus, pro In manibus, uel Inter manus. Plaut. Bacchid. Reddidit patri omne aurū quod mihi fuit præ manibus.
 Sub manu, idem est quod Ferre esse ad latius, expeditum, prom-

ptum in usum. Plancius Ciceroni, lib. 10. 23. 4. Adhuc hæc, in loco eligendo flumen oppositū ut haberem, in quo mora transitus esset. Vocontij sub manu ut essent, per quorum loca fideliter mihi pareret iter. id est, in promptu et in proximo, inquit Budæus.
 Manibus pedibusq; Extremum conatum significates dicimus. Terent. And. 1. 1. 13. 4. Donatus, Prouerbialiter, id est, omnibus membris. Ibidem, 4. 2. 52.
 Ego Pamphile hoc tibi pro seruitio debeo, Conari manibus, pedibus, noctesq; dies Capitis periculum adire, dum profim tibi.
 Manus iniectione. Vlpian. in l. sed si. ff. de in ius uocando. At si uenditor, qui manus iniectionem excepit, et prostituit. Manupreciū. Cic. 3. Verr. 10. 4. Lapis aliquis cadendus et apertandus fuit machina sua, nam illo non saxum, non materies aduecta est: tantum operis in ista locatione fuit, quantum pauca opere fabricorū mercedis tulerunt, et manupreciū, machinæ. Manupreciū appellare uidetur mercedē, non quæ datur pro materia, sed quæ artis nomine debetur architecto. Caius de uerb. significatione. l. mulieris, Quoniam in manuprecio plus est quam in re. Detraheri poterit in eos, qui institutione formant ad uirtutem, aut corrumpunt discipulos. Hæc Erasmus. Quædam exemplaria legunt, manus precium, ut sint duæ dictiones. Manus, id est, artis.
 Manus plena mensura forbentur ad firmandas fauces. Plinius lib. 20. cap. 22. 4.
 Manus precium ualidius. Plin. lib. 33. cap. 11. 8. Nec copia tantum argenti fuerat uita, sed ualidius penes manus precium. Nonnulli scribunt Manuprecium. Plin. lib. 3. 4. cap. 7. 5. Solium enim ex manuprecio cuiusq; signi denarios seponere aures singulos.
 Pro manu precio aliquid dare. Alphenus in l. qui insulam. §. qui ædem ff. locati. Qui ædem faciendam locauerat, in lege dixerat, Quo ad opus lapidis erit, pro lapide et manus precio dominus redemptori in pedes singulos septē dabit.
 Manus in ludo dicitur id, quod sibi tollit qui proiecit. Venerē. Augustus apud Suetonium, cap. 71. Ego perdidit uiginti millia nummum meo nomine: sed quæ effusa in lusu liberalis fuisse, ut soleo plerumq; Nam si quas manus remisit cuiq; exegisset, aut retinuissem quod cuique donauit, uicissem uel l. millia.
 Manus, instrumentum et telum nauale dicitur, quo nauis harpagonibus captæ tenentur.
 Ferrea manus. Lucan. lib. 3. 12. 6. Intelligit harpagonem.
 Manus, Multitudo, uel exercitus. Virg. 6. Aeneid. 232.
 Hic manus ob patriam pugnando uulnera passi.
 Agrestes manus. Virg. 11. Aeneid. 137.
 Ardens iuuenium manus. Virg. 6. Aeneid. 1.
 Multa manus poetarum. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 29.
 Parata prelio manus. Tacit. lib. 2.
 Paruula manus. Vide Paruulus.
 Valida manus. Tacit. lib. 2.
 Orare pacem manu. Virg. 10. Aeneid. 16.
 Manumittere (ἀναρῶν ὀφθαλμῶν) seruum, siue diuisim, siue coniunctim legas, Dare ei libertatē. Nā quādiu quis in seruitute est, manus, hoc est potestati subditus est. Plaut. Aulul. 31. 9.
 Igitur orabo ut manu me mittat. Cic. ad Atticum, lib. 2. 33. 5. De statio manumisso, et c.
 Manumissio, Verba (ἀναρῶν ὀφθαλμῶν) Cicero pro Cælio, 55.
 Sed scire cupio, quid habeat argumenti ista manumissio. Manumissio, inquit Vlpian. l. 4. ff. de iust. et iur. à iure gentium originem sumpsit: utpote quum iure naturali omnes homines liberi nascerentur, nec esset nota manumissio, cum seruitus esset incognita. Sed postquam iure gentium seruitus

uitus inuasis, secutum est beneficium manumissionis.
 Manufactus, unica dictione, aut duabus, opponitur Naturali. Cælius, Naturales, uel manufactus natationes. Cicero 3. de Finib. 112.
 Manufacta piscina. Varro 3. de Re rust. cap. 11. 1. Sic Cicero 2. Offic. 18. Portus manufactus.
 Manus, Proboscis elephantis. Hanc, manu Latini uocant, quod ea in decerpando pabulo pro manu utatur elephātus. Curtius lib. 4. Plin. lib. 8. cap. 10. 2. Mandunt ore, spirant et hiant, odoranturq; hanc, hanc improprie appellata manu. De elephantis.
 Manus, pro Scriptura. Quintil. lib. 1. cap. De orthographia, Causa, Cælius, Cicero et Virgil. scripserunt: sic manus eorum docent. Cic. ad Atticum, lib. 4. 8. 5. 1. Occupationum mearum uel hoc signum erit, quod epistolæ librarij manu est.
 Mea manu literæ. Vide Meus.
 Manus, pro scripto chirographo, uel autographo. Cic. ad Atticum, lib. 11. 2. 10. 4. Quibus tibi uidebitur, uel in des literas nomine meo: nostri familiares, signum requirent, aut manum: dices ijs me propter custodias ea uisasse. Budæus.
 Manstator, manstatoris, Qui manu tectur et tenet, quicq; possidet. Plaut. Trucul.
 Video eecum qui manstotorem meum adoptauit bonis.
 Manuatus est, pro Furatus est, usurpat Laboris in Mimis. Et in Fullone, Furem, Manuarium appellat. Sed hæc obsoleta. Vide Gellium lib. 16. cap. 7.
 Mantiola, mantiole, diminutiuum (μαρτυρία) Parma manus. Neuius, Mantiole tene illis.
 Manualis, et hoc manuale, pen. prod. (μαρτυρία) Plin. lib. 2. 4. cap. 15. 2. Ob id incipientibus hydropicis efficax, manuales scapis eius in tribus heminis aquæ decoctis usque ad tertias.
 Pecten manualis. Plin. lib. 18. cap. 30. 2.
 Manualis fasciculus lini. Plin. lib. 19. cap. 1. 8. hoc est, qui manum implet.
 Manualia saxa, quæ manu commodè tolli et proijci possunt. Tacit. lib. 4.
 Manuaris, Adiectiuum. Quod ad manum pertinet. Gellius, Hoc ore, quasi manuario collecto, cænula parabat.
 Manubie, manubiarum (μαρτυρία, οὐδὲν) pluraliter tantum legitur. Præda ex hostibus capta. Ascomus scribit manubias prædæ imperatorum, pro portione de hostibus capta. Spolia quoq; quæ ista de hoste nobili per deditionem, manubias ueteres dicebant, de quibus quod uellent faceret. Cic. 5. Verr. 161. Quæ ex præda aut manubijs, hæc abs te donatio constituta est? Nonius Marcellus, Manubias (inquit) à præda hoc distare ueteres existimauerūt, ut sit præda, corpora ipsa rerum quæ capiuntur: Manubiæ uero, pecunie ex præda uendita redactæ. Cic. 1. pro Lige agræ. 7. Quod ad quenque peruenit, peruenit ex præda, ex manubijs, ex auro coronario. Idem sentit Gellius lib. 13. cap. 23.
 Festus, Manubiæ Iouis tres esse dicuntur: quarum una sunt minime, quæ moneant, placidæq; sint. Alteræ, quæ maioræ sunt, ac ueniunt cum fragore, discitiantq; aut diuellant quæ à Ioue sint, et consilio deorum mitti existimantur. Tertie his ampliores, quæ cum igne ueniunt: et quanquā nullum sine igne fulgur sit, hæc propriam differentiam habeat, quod aut adurant, aut fuligine deformet, aut accendat, quæ statum mutant deorum consilio superiorum.
 Manubiæ, pro spolijs. Cic. 5. Verr. 8. Nonne per spicium est, Verrem esse qui uestras uillas suis manubijs ornet: id est, signis et suppellectili, quæ depredata est. Budæus.
 Manubias facere, Prædari. Cic. 3. Verr. 109.
 Manubialis, et hoc manubiale, pen. prod. (μαρτυρία)

Quod ad manubias pertinet: ut Manubialis pecunia, Quae ex venditione manubiarum contracta est. Suet. in Aug. ca. 30.
 ¶ Manubiarum, Adiect. (μανηβιαριος) Manubiarum particeps. Plaut. Trucul. 1. 2. 6.
 Amicus mihi esto manubiarum, id est, qui manubias ex exuvias affert, et spolia. Turneb.
 ¶ Manubrium, manubrij (μανηβιαριος) Capulum cuiuscunque rei significat. Plin. lib. 16. cap. 43. 4. Hyginus manubria rusticis caprinis, iligna, cerrea.
 Trulla excavata cum manubrio aureo. Cic. 6. Verr. 5. 4.
 Ossa manubria cultellorum. Lucret. Satyr. 11. 1. 4.
 ¶ Manubriolum, pen. corr. Diminutivum (μανηβιαριος) Celsus lib. 7. cap. 7. de ungue oculorum, Lini duo capita apprehendere: et per ea erecto ungue, si qua parte oculo inhaeret, manubriolo scalpelli diducere, donec ad angulum veniat.
 ¶ Manuleatus, pen. prod. Adiectivum (μανηβιαριος) ut Homo manuleatus, Tunica indutus manicata. Et Manuleatam tunicam dicimus, Manicas prolixiores habentem. Plaut. Pseud. 11. 4. 8. Sueton. in Calig. cap. 52.
 Manuleatus, metaphorice, pro delicato. Seneca epist. 33. Apud me uero Epicurus est et fortis: quamquam manuleatus sit.
 ¶ Manulearius, μανηβιαριος, Qui uestimenta manicata conficerebat. Plaut. Aulul. 19. 39.
 Flammearij, uolarij, carinarij, Aut manulearij, aut myrobrecharij.
 Mapalia] mapallorū (μαπαλλια) Punica lingua agrestes caesae dicuntur. Festus, Mapalia, caesae Poenicae appellatur: in quibus, quia nihil est secreti, solet solute uiuentibus obijci id uocabulum. Cato lib. 4. Originum, Mapalia uocantur ubi habitant: ea quasi cohortes rotundae sunt. Plin. lib. 5. cap. 3. 1. Nomi. et uero Nomades, a permutandis pabulis, mapalia sua, hoc est, domus palustres circumferentes. Martial. lib. 8. 4. 9. Pallidus attonitus ad plena mapalia pastor.
 Mapalia, per metaphoram. Seneca, Ego P. C. interrogare uobis permiseram: uos mera mapalia fecistis. id est, uos dissoluti fuistis, et a disciplina recessistis, inconditeque et perturbate omnia egistis. Haec Turnebus.
 Mapalia, inquit Seruius, idem significat quod Magali. A frorum caesae, sed magalia, ma producit: mapalia uero corripit. Virgil. 3. Georg. 68.
 — et raris habitata mapalia testis.
 Dispersa mapalia. Silius lib. 17. 18.
 Vacua mapalia. Lucan. lib. 2. 18.
 Mapeia] μαπεια, Sarmatiae in Asia urbs, Ptolemaeo. Vulgo Copa.
 Mappa] mappae (μαπηαι) Qua recumbentes inter scyphos et epulas utebantur, et pro se quisque afferbat. Martial. lib. 12. 29.
 At tulerat mappam nemo, dum furia timentur. Idem lib. 10. 87.
 Et uani triplices, breuesque mappae.
 Candide mappae. Stat. 1. Syll. 6. 7.
 Lunde. Stat. 4. Syll. 9. 5.
 Sordida mappa. Horat. 1. epist. 5. 5.
 Variata mappa. Martial. lib. 1. 152.
 Compefcere risum mappa. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 13.
 Mappam (inquit Quintilianus lib. 1. cap. 9.) uisum Circo nomen Poeni sibi uendicant. Vbi interpret, Cur mappam uisum Circo nomen Fabius dicit? an quod in ludis Circusibus mappa a Praetore uictori aurigae ueteri instituto mitti solebat? Martial. lib. 12. 29.
 Cretatam Praetor quum uellet mittere mappam, Praetor mappam surripit Hermogenes. Iuuen. Satyr. 12. 20.
 Interea Megalesiacae spectacula mappae. Mappa, in-

quit Budaeus, Circensium committendorum signum erat, Sueton. in Nerone, cap. 2. 2.
 Maras] apud Beroen Syriae ciuitatem ditissimus, humanus et officiosus in omnes tum ciues, tum hospites, ut scribit Erasimus. Vide Suidam.
 Marasmus] μαρσμος. Idem quod tabes, hoc est, totius corporis, uel partis alicuius sciticia, quae accidere solet, humore nativo uel caloris absumpto. Hinc febris marasmodi, a medicis appellatur hectica species, quae contingit ex febre ardente adeo propagata, ut humorem totius corporis absumat. Vide Galenum de Diff. febr. lib. 1. cap. 10.
 Marastus] uiperia dicta, a Marforum populis sumpto nomine: quia id genus maxime confectur Marstis circumferentibus; Vide Cels. lib. 6. cap. 16.
 Marathelium] μαραθηλιον, Ephesorum oppidum in Caria: cuius incolae dicuntur Marathesij. Stephan.
 Marathonia] Oppidum Thraciae, non procal ab Abdera: cuius incolae dicuntur Marathoniate. Stephanus.
 Marathon] pen. corr. (μαραθων) Campus Atticae, seu ciuitas, distans ab Athenis circiter decem millia. Et morte Icarij regis interfecti insignis: et Militiadis gloria, qui centum millia ex Darij Persarum regis exercitu prostrauit. Author Strabo lib. 9. Ouid. 7. Metam. 87.
 ¶ Marathonius, Adiectivum (μαραθωνιος) unde Taurus Marathonius dictus est, qui apud Marathonem a Theseo interfectus est. Cicero 4. Tusc. 77. et Plutarchus in Theseo.
 Virgo Marathonia, Erigone. Stat. 5. Syll. 3. 15. id est, Atticae a Marathonio campo Atticae.
 Marathos] μαραθος, Vrbs est Phoeniciae apud Melam, lib. 1. cap. 12. Haec hodie uocatur Margath, ut scribit Olinarius in Melam.
 Marathrum] pen. corr. (μαραθρον) Herba, quam Latini foeniculum uocant. Plin. lib. 20. cap. 10. 3.
 ¶ Marathrites, pen. prod. (μαραθριτης) uinum, eo modo dictum, quo Aromatites, nempe quod Marathrum infusum habet: ualeatque ad uisus imbecillitatem adiuuandum. Columella lib. 22. cap. 35.
 Marathus] marathi, pen. corr. (μαραθ) Herba, cuius meminit Ouidius de medicamine facit, his uerbis,
 Profuit et marathos bene olentibus addere myrrhis.
 Marathusa] μαραθουσα, Insula quaedam, a copia foeniculi sic dicta, quae et Giacomonia dicitur. Est oppidum Plinio lib. 4. cap. 12.
 Marcella] Nomen mulieris Romanae, quae quum a matre rogata esset, gaudereme se nupsisse, ita ualida, respondit, ut amplius nolim.
 Marcellus] μαρκελλος, nomen uiri clarissimi Romani principum, cuius gesta et a Plutarcho, et ab alijs scripta sunt. Hic Gallorum ducem, singulari certamine fudit, spolia laegit, Annibalem uinci docuit, Syracusas per tres annos expugnauit, quinque Consul. In fidijs Annibalis deceptus, magnifice sepultus fuit. Horat. 1. Carm. ode 12. 10.
 Crescit occulto uelut arbor aëno Fama Marcelli.
 Ferox Marcellus. Claud. 1. in Eutrop. 92.
 Loquax Marcellus. Lucan. lib. 1. 64.
 ¶ Marcella, Festa quaedam instituta Syracusis, in honorem Marcelli, quod is Siciliam optime rexisset. Horu meminit. Cic. 4. Verr. et Cels. lib. 18. cap. 12.
 ¶ Marcellus, ut Plutarchus tradit, est Bellicosus, id est, et hoc est, Martius. Puto autem Marcellum dictum esse quasi Martellum, id est, paruum Martem. Eo plebeia gens Claudia cognomine usi est. Annotauit Sigonius.
 Marceo] marces, marciu (μαρκεος) marcere, Putrescere. Martial. lib. 5. 129.

Marces

Marcentes tibi porrigentur iua.
 Marcere uino, et Torpore, inertia et ignauia teneri, inquit Budaeus, unde etiam Luxuria marcere dicimur. Liu. 3. bel. Pun. 208.
 Epulis marcere. Claud. de bello Get. 7. 4.
 Marcet animus. Celsus lib. 2. cap. 2.
 Corpus marcet annis. Lucret. lib. 3. 193.
 Syllus marcet comis. Stat. 5. Syll. 5. 6.
 Venere marcent. Lucan. lib. 4. 67.
 Vir marcet ab annis. Ouid. 1. Amor. eleg. 13. 9.
 Marcere, absolute, pro, aetate confectum esse. Lucret. lib. 3. Omnia per fructus uitae premia marces.
 ¶ Marces, Particip. (μαρκεος) Plin. lib. 9. cap. 45. 1. Allas marcentis similis, et iactari se passa fluctu algae uice.
 Arma marcentia. Silius libro 15. 147. id est, hominis marcentis.
 Colla marcentia. Stat. 2. Thebaid. 127.
 Gutture marcentia. Ouid. 7. Metam. 63.
 Pocula marcentia. Stat. 4. Syll. 6. 12.
 Potorem marcentem recreare. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 12.
 Vifa marcente. Senec. Agamem. 8. 2.
 ¶ Marcesco, marcescit, marcescit (μαρκεω, μαρκεω) marcescere, Putrescere. Plin. lib. 10. cap. 48. 2. Corpus occise statim marcescit.
 Marcescere desidia et ocio. Languescere. Liu. 8. bel. Pun. 184. idem 3. bel. Maced. 105.
 Vno nimio marcescere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.
 Ocia marcescunt per inertes somnos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 13.
 Marcescente adhuc stomacho pridiani cibi onere. Sueton. in Calig. id est, languescente, inquit Budaeus.
 ¶ Marcidus, pen. corr. Adiect. (μαρκεος, μαρκεος) Putrescit: id est, marcidus, quae et tabes dicitur. Celsus de Leithargo, lib. 3. 20. 1. In hoc marcor, et inexpugnabilis penes dormiendi necessitas.
 Turbis marcor. Stat. 10. Thebaid. 53.
 Marciopor] penult. corr. marcioporis, pen. corr. m. g. (μαρκεος) Marci puer, hoc est, famulus, inquit Festus. Sic Publiapor, Lucipor, et huiusmodi. Plin. lib. 33. cap. 1. 21. Singuli Marciopores, Luciporesque dominorum gentiles, omnem uitium in promiscuo habebant. Quibus uerbis significat Plinius, pricos Romanos singulis seruis contentos fuisse: quare Marciopores et Lucipores, quasi Marci pueri uel Lucij uocabantur, quasi ministri et affecle, ut Graeci παιδων uocant seruos: quod in numerosa familia postea fieri non potuit. Quintil. lib. 1. cap. 4. 20, in seruis iam intercidit genus illud nominis, quod ducebatur a domino, unde Marciopores, Publiopores. Bud.
 Marcius Sabinus] A quo Marcia gens Romae traxit originem, Numam ad regnum suscipiendum hortatus, cum eo Roman migravit. in Senatum lectus, a Numa, primus Pont. Max. creatus est. Plutarchus in Numa. Liuius Dionysius.
 Marcomani] pen. corr. (μαρκομανοι) Germaniae populi. Stat. 3. Syll. 3. 34.
 Que modo Marcomanos post horrida bella, uagosque Sarmatiam. Vide Strabonem lib. 7. qui eos uocat Marcomanos.

Marculus] pen. corr. (μαρκεος) nomen instrumenti, quo fabri ararij uti solent. Plin. lib. 7. cap. 56. 5. Tegulas inuenit Cynira Agriopae filius, et metalla eris: utriusque in insula Cypro: item forcipem, marculum, uectem, in eadem. Martial. lib. 12. 53.
 Marcus] praeponen. Marcum uero dictum uolunt, quasi Mascum, quod primus qui fuit eo praeponen, planè masculus esset. Alij a marra, quasi Marricum, deducunt, quod a rebus rusticis Romani saepe nomina capiebant. Alij Marcum putant eum esse dictum: qui Martio mense natus esset. nec eos mouet, quod Marcus, non Martius, scribatur: quando Frontinus contra Martiam aquam a Marco deducit.
 Marci municipem uides? Aenigmata dixit Seneca in Apolo-cynthosi. Existimo autem significari, Claudium Caesarem non uerum germanumque Romanum esse, sed inquilinum, quales erant municipes Ciceronis, quos tamen contēdebat ueros esse Romanos, quum municipibus diceret duas esse patrias, unam loci, alteram iuris. Claudius uero non Romae, sed Lugduni natus fuerat. Haec Turnebus.
 Mardi] Asiae populi. Plin. lib. 6. cap. 5. ad Heraclium Colchidis, Achaos, Mardos et Cercetas nominat: quoniam et apud Persas Mardi sunt, alij tamen ab his.
 Mardonius] Persa, quem quum Xerxes apud Salaminam uictus cum exercitu reliquisset, ut reliquias belli foueret, ab Arimneste Spartata saxo obrutus est. Author Plutarchus in Aristide.
 Mare] maris, neut. gen. (θαλασσα, θας, θηρ) Notum uocabulum.
 Accessus maris. Vide Acceclo.
 Aequor maris. Virg. 2. Aeneid. 156.
 Aestus maris. Vide Aestus.
 Aspera maris. Tacit. lib. 4.
 Inuisi cerula forma maris. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 3.
 Proxima maris. Tacit. lib. 3.
 Rabies calig. maris. hoc est, Intempestas. Virg. 5. Aen. 161.
 Via tuta maris. Ouid. 11. Metam. 150.
 Restagnans maris unda. Ouid. 11. Metam. 73.
 Acclimata terris maria. Stat. 5. Syll. 4. 2.
 Adueniens mare. Vide Aduenio.
 Altum mare. Catul. de Berecynthia, epigr. 58. 1.
 Ardua maria. Valer. 8. Argon. 71.
 Aspera maria. Virg. 6. Aeneid. 70.
 Auarum mare. Horat. 3. Carm. ode 29. 13.
 Commune omnibus mare. Vide Communis.
 Effusum late mare. Horat. 1. epist. 11. 6.
 Feruon mare. Catul. de Berecynthia, epigr. 58. 8.
 Fluctuosum mare. Plaut. Rudente.
 Humida maria. Virg. 5. Aeneid. 119.
 Immensum mare. Cic. 1. Tuscul. 116.
 Importuosum mare. Tacit. lib. 12.
 Inclinata maria. Stat. 4. Thebaid. 13.
 Indomitum mare. Tibul. lib. 2. eleg. 3. 10.
 Infectum uenenis mare. Vide Infectio.
 Mare infernum: id est, Tyrrhenum, uel Tuscum: Mare superum: id est, Adriaticum, uel Ionium. Cicero ad Atticum, libro 9. 173. 1.
 Infusa terra maria. Vide Infundo.
 Ingens mare. Ouid. 3. Metam. 90.
 Iratum mare. Horat. Epod. 2. 2.
 Lacesitum mare. Vide Lacesso.
 Magnum mare. Lucret. lib. 2. 1. 2.
 Mediterraneum mare. Vide Medius.
 Mare medium. Virg. 4. eclog. 10.
 Procelsosum mare. Senec. Medea, 6. 7.

Profundum mare et immensum. Cic. pro Plancio, 12.
 Purpureum mare. Virg. 4. Georg. 75.
 Purpureum mare uidetur Faunio nascente. Cic. 4. Acad. 188.
 Refluum mare Oceani. Ouid. 7. Metam. 54.
 Refugum. Stat. 12. Thebaid. 127.
 Secum. Senec. Othou. 6. 17.
 Sollicitum. Virg. 4. Geor. 53.
 Tranquillum. Stat. 4. Syll. 3. 9.
 Tumidum. Virg. 8. Aeneid. 135.
 Tumuluosum. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.
 Turgidum. Horat. 1. Carm. ode 3. 4.
 Vastum. Senec. Oedip. 14. 4.
 Veluolum. Virg. 1. Aeneid. 40.
 Ventosum. Horat. 3. Carm. ode 4. 9.
 Adornare mare. Vide Adorno.
 Aduehere per mare. Vide Adueho.
 Mare agitari et turbari ui uentorum. Cic. pro Cluentio, 109.
 Agitur mare uentis. Ouid. epist. 2. 7.
 Ambulare maria. Vide Ambulo.
 Ardet uentis mare. Florus lib. 4. cap. 2. id est, uehementissime agitur.
 Collucet mare a sole. Vide Colluceo.
 Confundere mare celo. Iuuenal. Satyr. 7. 29.
 Conglobatur mare. Vide Conglobo.
 Contrahitur mare. Ouid. 2. Metam. 52.
 Turbo conuoluit mare. Senec. Agamem. 6. 18.
 Tuto mari decurrere. Ouid. 9. Metam. 119.
 Placata maria dant uenti. Virg. 3. Aeneid. 14.
 Placidum per mare facere iter. Ouid. epist. 18. 19.
 Incerto mari ferri. Horat. Epod. 9. 7.
 Infestum mare habere. Vide Infestus.
 Atrium hyemat mare. Horat. 2. Sermon. Satyr. 2. 4.
 Planum tacet mare. Iuuenal. Satyr. 12. 7.
 Veni incubere mari. Virg. 1. Aeneid. 18.
 Ingredi mare pedibus. Vide Ingredior.
 Inuehi per mare. Vide Inueho.
 Mergit se in mari. Vide Mergo.
 Mare celo miscere. Est omnia turbare, nihilque non facere. Iuuenal. Satyr. 6. 29. Virg. 5. Aeneid. 159.
 Mollit mare. Vide Mollis.
 Mouere omnes terras, omnia maria. Vide Moueo.
 Navigare mare. Vide Nauis.
 Peragere pedibus maria. Vide Peragro.
 Per mare pergere. Vide Pergo.
 Navigabile prebere mare. Vide Nauis.
 Leua maris preteruectus. Tacit. lib. 18.
 Coortum mare seuebat. Lucret. lib. 5. 207.
 Scindere mare nauigijs. Ouid. 2. de Arte. 135.
 Secare mare. Horat. 1. Carm. ode 1. 3.
 Turbatum mare sistere. Ouid. 7. Metam. 31.
 Placidum uentis stat mare. Virg. 2. eclog. 6.
 Tremulum fit mare tenui quum stringitur aura. Ouid. epist. 11. 15.
 Suffidit mare. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 15.
 Sulcare maria. Virg. 10. Aeneid. 40.
 Vastissimum mare transire. Cic. in Pisonem, 45. Horatius de Arte, 70.
 Transilire mare. Pers. Satyr. 5. 15.
 Alta maria tumescunt. Virg. 2. Georg. 96.
 Infantum tumuit mare. Senec. Medea, 10. 6.
 Placatum uoluit per mare nauite. Horat. 4. Carm. ode 5. 4.
 Venti uolunt mare. Virg. 3. Aeneid. 40.
 Mare, aliquando pro quacumque grandi aqua usurpatur.
 Mare magnum, per excellentiam Mediterraneum mare a L.

inis appellatur. Cicero ex antiquo poeta,
 Iamque mari magno clasiss cita texitur.
 Plin. lib. 9. Intranse magno mari pontu uerno tempore gregatim. Isidorus, Mare magnum est, quod ab Occasu ex Oceano fluit. Et in Meridie uergit, deinde ad Septentrionem tendit: quod inde magnum appellatur, quia cetera maria in comparatione eius minora sunt. Hec ille. Graeci quoque *αὐχάνα* ex magnitudine uocant.
 Mare accerrimum, meretrix. Plaut. Aftin. 4. 9.
 Mare, terra, celum, di uestram fidem, fatim' ego oculis plane uideo? Plautus Trinum. 14. 61. Exclamatio est perturbati et perterriti animi.
 Mari terraeque querere id est, ubique. Plaut. Pcenul. 2. 105. Sic Cic. lib. 5. Epist. 9. ad finem, Terra marique conquirere.
 Mare, pro fluuio. Virgilius,
 Unde per ora nouem uasto cum murmure montis
 It mare prorupitum.
 Idem a Nicandro factum est, qui in Theriacis scribit,
 τὸν ἀπὸ θηνίου καὶ ἰσχυροῦ ποταμοῦ ὀφθαλμοῦ,
 ὃν ποταμὸν καλεῖσθαι. Turnebus.
 Mare, Vas capacissimum ab Solomone in templo dicatum, in sanctis literis appellatur, teste Rhodigino lib. 30. cap. 20.
 ¶ **Marinus**, pen. prod. (ἀλάριος, ἀλάριος, ἀλάριος, ἀλάριος, ἀλάριος, ἀλάριος) Quod mare incolit, uel quod ex mari est, inquit Valla: ut, Piscis marinus. Cic. 2. de Nat. deor. 61. Marini humores. Plin. lib. 10. cap. 69. 2. in marinis oftreis. Idem lib. 14. cap. 16. 3. Marina aqua.
 Concha marina. Ouid. 15. Metam. 53.
 Di marini. Ouid. 13. Metam. 204.
 Fremus marinus. Virg. 2. Georg. 32.
 Latex marinus. Ouid. 3. de Ponto. eleg. 1. 4.
 Monsira marina. Virg. 7. Aeneid. 156.
 Volucres marinae. Ouid. epist. 10. 25.
 ¶ **Maritimus**, pen. corr. (μαρμαθαλασσίου, μαρμαθαλασσίου) Quod mare accolit, uel quod ad mare est, uel quod ad mare fit, ut ait Valla: ut, Ora maritima. Gens maritima, Bellum maritimum. Cic. ad Atticum. lib. 2. 31. 9.
 Maritimus, et Remotus a mari, contraria. Cic. in Partit. 21.
 Maritimae Alpes. Plin. lib. 8. cap. 39. 2. Et apud Caesarem 3. bel. Ciuil. 17. Maritima oppida.
 Homines maritimi. Cic. 7. Verr. 55. Tamē homines maritimos non plane reformidat.
 Maritimus moribus mecum experitur, etc. Plaut. Cist. 5. 11. id est, Periculum de me facit eiusmodi, cuiusmodi quum mare iactatur uarijs fluctibus.
 Maritimum praelium. Gel. lib. 5. cap. 6.
 Vita maritima. Plaut. Bacchid. 5. 107.
 Maritimus, Quod maris est. Plaut. Rud. Fluctus maritimos. Cic. cer. 5. Tuscul. 57. Quod multas naues in omnem oram maritimam dimississet, etc. Idem 2. de Natura deorum, 198. Aestus maritimi.
 ¶ **Mare rubrum** (ὁ ἑρυθρὸς ἁγῶν) inquit Pomponius, dicitur, siue quia eius coloris est: siue quia ibi Erythras regnauit, ἑρυθρὰ δὲ ἀναστέλλει appellat, procellosum, asperum, mare profundum, et magnorum animalium magis, quam cetera capax. Vide Pomponij enarratorem Vadianum. Hebraei uocant mare Suph, hoc est, procellosum, uel cariosum, seu fruticosum: contenduntque pro rubro sic fuisse Latine uertendum.
 Marca] *μαρκα*, Lacus est, Alexandriam a Meridie alluens, multis Nili fossis auctus: portum habens altero, qui ad mare est, multo utiliore. Alio nomine dicitur Mareotis, ut testatur Strab. lib. 17. Stephano item Marea oppidum est, Mareotidi lacui adiacens.

Mareotis] pen. prod. Mareotidis (μαρπειδης) Lacus in Aegyptio Straboni. Plin. lib. 14. cap. 3. etiam asserit, Mareotida partem Libye Aegyptio conterminam appellari, et Mareotis populos in ea habitantes. Et Mareotis pars Epiri, in qua unum optimum nascitur: unde Mareotides uites dicitur. Virg. 2. Georg. 19.
 Sunt Thasiæ uites, sunt et Mareotides albae.
 ¶ **Mareoticus**, pen. corr. Adiectiuum (μαρπειτικός) ut Vites Mareotica. Colum. lib. 3. cap. 2. 14. Vina Mareotica, Stat. 3. Syll. 2. 5.
 Mareoticum, absolute, pro uino quod ad Mareotidem Aegypti paludem nascitur. Hor. ut. 1. Carm. ode 37.
 Mentemque lymphatam Mareotico. Athen. libro 1. *λενωσος* scribit, uinum Mareoticum esse Alexandrinum, a Marea, fonte, qui in Alexandria est, et ab urbe ei fontis uicini eiusdem nominis, appellatum: eamque urbem fuisse olim maximam, nunc esse uicam: p. uicis uerbis post, a Marone quodam, uno ex his qui cum Bacco militauerunt esse dictam.
 Marga] *μαργα* Genus terrae in modum cretae albae, qua uiuntur ad agros stercoreandos. Plin. lib. 17. cap. 6.
 Margaritæ] *μαργαρίτες*, Palmae sunt a margaritis nomen trahentes, quoniam et breues, et candidae, et rotundae sunt, acuis quam balanus similiores. Plin. lib. 13. cap. 4.
 Margarita] *μαργαρίτης*, pen. prod. (μαργαρίτης) Vnio aliis dicitur. Plin. lib. 9. cap. 35. 2. Primum ergo, culmenque omnium rerum precij margaritæ tenent. Ibidem 8. Dos omnis in candore, magnitudine, orbe, leuore, pondere, haud promptis rebus, in tantu ut nulli duo reperiantur indifferenti: unde nomen uniuersum Romanae scilicet imposuere deliciae. Plura. Ibidem, Cic. 6. Verr. 1. Nego ullam gemmam aut margaritam fuisse.
 Ornatus margaritarum insignis. Cic. in Orat. 43.
 ¶ **Margaritum**, margariti, pen. prod. n. g. (μαργαρίτης) Idem. Tacitus de uita Iulij Agricole, Ferē Britannia aurum et argentum et alia metalla gignit, et Oceanus margaritæ, sed iussuica et luentia.
 ¶ **Margaritarius**, margaritarij, Negotiator margaritarum. Apud Firmicum lib. 4. cap. 6.
 ¶ **Margaritifer**, pen. corr. Adiect. (μαργαρίτης) Ferens margaritæ. Plin. lib. 32. cap. 11. 5. Concharum genera, inter que et margaritiferæ cochleæ.
 Margiana] pen. prod. (μαργαριανή) regio Asiae Maioris, inchole apricitatis, ut ait Solinus, ambitu stadiorum mille quingentorum, difficilis aditu propter arenosas solitudines, in qua Antiochus Antiochiam extruxit, ut libro 10. et 11. scribit Strabo.
 Margo] marginis, pen. corr. com gen. (μαργαρίτης) Foij extremitas, inquit Sipontinus. Margo, cuiuslibet rei citia extremitas dicitur, ut ripa agri non culti. Ouid. 1. Metam. 3. Longo margine dixit. Iuuenal. Satyr. 11. 1.
 — plena iam margine libri.
 Extremo in margine rasa litera. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 5.
 Margo concha. Plin. lib. 9. cap. 33. 2.
 Margines testudinis. Plin. lib. 9. cap. 10. 3.
 Lapidem margines fluminis. Varro 3. de Rust. cap. 5. 8.
 Gramineus margo fontis. Ouid. 3. Metam. 33.
 Ripe margo. Ouid. 3. Metam. 14. 7.
 Terrarum margo. Ouid. 1. Metam. 3.
 Margines imperij. Plin. lib. 12. cap. 20. 1.
 Contineri marginibus. Quintil. lib. 1. cap. 1. 20.
 ¶ **Margino**, marginas, marginare. Liu. lib. 1. Decad. 5. Censores uias sternendas sic in urbe, glareæ extra urbem substernendas marginandasque: primi omnium locauerunt.
 ¶ **Marginatus**, pen. prod. Adiect. (μαργαρίτης) ut, Marginata

tabula, Quæ margine habet latissimū. Plin. lib. 35. ca. 12. 5.
 Margopolis] Tiulus erat Satyræ Varronis, infantiam ex professo ciuitatis in comitijs et magistratibus frentis, et honorum studio et ambitione luxuriosus et ingluuie perditus et insana, acerrime notans. Ex ea citantur nonnulla in quibusdam authoribus. Annotauit Turneb.
 Margus] *μαργαριος*, Aflis fluuius, quem Ptolemeus lib. 6. cap. 10. duobus montibus Seraphijs descendere tradit, et per Massægetes, qui Margianus uicini sunt, ac Dorbicas in Oxii amnem defertur.
 Maria] *μαρια*, Faemininum est à nomine Marius, et accentum in antepenultima habet: nam penultimam habet correptam, Claudianus de Nuptijs Honorij, 3.
 Preparat et pulchros maria, sed luce minores
 Eligit ornatus. Pro deipara uirgine uult Valla Mariam nominatio casu legi, quem admodum Abraham, indeclimabile, et accentu in ultima. Sanè apud Lucam cap. 1. ubi legitur. Et nomen uirginis, Maria: Graeci codices habent Martam, uoce et accentu Hebraeo, ut annotauit Erasimus. Inuenitur nihil fecius et Mariae in genitio, sed tunc Latine dicitur à nominatio Maria. Hebraei Mariam dicunt, duabus utique syllabis, ut Exodi cap. 15. de Aaronis sorore propheta tissa. Nos i consonantem uertimus in uocalem.
 Mariaba] *μαριαβη*, Metropolis Sabæorum est. Strab. lib. 16. Hos sequuntur, Sabæi, quorum metropolis est Mariaba.
 Marian dini] pen. prod. siue Mariandyni (μαριανδυνος) Bithynie populi iuxta Pontum. Valer. 4. Argon. 35.
 Et Mariandynium patrias penetrant ad urbes.
 Marian dymum] regio sita in Asia, Bithynie contermina, ubi Hercules Cerberum canem tricipitem deicit, quem ferunt uirus euouuisse, eamque regionem infecisse.
 Marianus] pen. prod. Ptolemeo lib. 2. cap. 4. Hispanie Baeticæ mons, uulgo Sierra Morena: saltus Castellonenfis.
 Marica] Adiectiuum à Mario. Vide Marius.
 Marica] pen. prod. (μαρικα) dea est litoris Minturnensium Horat. 3. Carm. ode 17. 2.
 Qui Formiarum moenia dicitur
 Princeps, et innantem Maricæ
 Littoribus tenuisse Lyrim. Virg. 7. Aeneid. 10.
 Hunc Faunio, et Nympha genitum Laurente Marica
 Accipimus.
 Maridunum] *μαριδυνον*, Britannie insule urbs, ut scribit Ptolemeus lib. 2. cap. 3. uulgo Caermarden.
 Marila] *μαριλα*, Languidus ignis dicitur item puluis, ac carbonum tenuissima. Vnde illud, Faber fumo oppletus et marila. Caelius lib. 2. 6. cap. 16.
 Marinus] Adiectiuum. Vide Mare.
 Marionis] *μαριωνος*, Germania ciuitas Ptolemeo, lib. 2. cap. 11. Vulgo Lunenburg. Marionis, altera Germaniæ ciuitas, Ptolemeo auctore lib. 2. cap. 11. Vulgo Sberin.
 Maris] Fluuius Agarthyrforum in Istru fluens. Hero d. lib. 4.
 ¶ **Maris**, maridis, m. g. mensura est sex capiens cotylas, siue heminas sex. Vide Cal. lib. 2. 6. cap. 16.
 arisca] *μαρισκα* (σύνος ἀνισκος) Ficus insipida dicitur. Plin. lib. 15. cap. 18. 4. Ficos mariscas in loco cretoso aut aperto serito. Claud. 5. Pan. g. 51.
 — flauæque tenens querceta mariscæ Lyris.
 Mariscas, quidam dicunt esse ficus, quæ præ pinguedine aperiantur, semenque ostentant. Colum. lib. 10. 40.
 Purpureæque chelidonia, uilesque mariscæ. Mart. li. 11. 19.
 Non boletus hiare, non mariscæ
 Ridere, aut uiolæ patere possunt.
 ¶ **Marisca** (σύνος) Genus morbi, ad similitudinem fici. Iuuenal. Satyr. 2. 2. Caduntur tumida, medico ridente, mariscæ.
 Mari-

Mariscum] marisci, n.g. uel mariscus, masc. g. Genus iuncti. Plin. lib. 21. cap. 18. 1.

Maritimus] Vide Mare.

Maritus] mariti, pen. prod. masc. gen. (ἀνὴρ, ἀνδρῶν, ἀνδρῶν) uxoris uir. Plaut. Casin. 2. 5. 5. Quid agis marite, mi uir, &c.

Maritus de gallinaceo, Colum. lib. 8. cap. 5. Rarior est in his aubus maritis bonitas.

Maritum esse, & Nubere, correlatiua. Cic. 1. de Inuent. 68.

Ignara puella mariti, Virgo. Horat. 2. epist. 1. 2. 7.

Sororis maritus. Cic. pro Rab. perduel. reo. 5.

Iura uiolata mariti. Ouid. 2. de Arte, 77.

Durus maritus. Ouid. epist. 4. 29.

Iuuenis maritus. Horat. 3. Carm. ode 11. 8.

Novus maritus. Plaut. Casina, 18. 3. Vide Nouus.

Captare maritos. Catul. in Epital. Iulie, 56. 12.

Somno maritorum infidari. Cic. 1. in Catil. 19.

Maritum esse. Plaut. Casina, 6. 12. Plinius epist. 1. 4. 4. 4. Intra, quartum & uicesimum annum maritus: & si deus admisisset, pater.

Olentis uxores marititid est, caprae. Horat. 1. Carm. ode 17. 2.

Marite, mulieres nuptae. Ouid. in Epist. Medee, Forsitan & stultae dum te iactare marite Queris. Id est, uxori. Horat. Epod. 8. 3. Nec sit marita quae rotundioribus Ornata baccis ambulet.

Castae marite. Ouid. 2. Fast. 2. 8.

Maritae etiamnum arbores dicuntur, ad quas uites aut alia id genus applicantur: quasq; suis clauiculis complectuntur. Plin. lib. 14. cap. 1. Colum. lib. 11. cap. 2. 2. 4. Vel si quae in agris aut uepribus singulares arbores maritae a putatoribus relictae sunt. Quintil. lib. 8. cap. 3.

Maritum oliuetum. Colum. lib. 3. cap. 11. 3.

Maritae domus. Liu. 7. bell. Pun. 17. 4. Vagabatur enim cum uno aut altero comite per maritas domos dies noctesq;. Id est, per domos maritorum adulterium committebat cum maritis uxoribus.

Faces maritae. Ouid. epist. 11. 21.

Fides marita. Propert. lib. 4. eleg. 3. 3.

Foedus mariti. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 15. Hoc est, maritale.

Marita pecunia. Plaut. Epid. Pulchra & depol. dos pecunia est. p. quae quidem & depol. est non marita. Quasi dicat, Fateor pecuniam esse pulchram dotem: sed eam pecuniam quae non sit uxori coniuncta: id est, dummodo extra matrimonium habeatur.

Marito, maritas, pen. prod. (συνομιση) maritare, Locare in matrimonium. Suet. in Augusto Vesp. cap. 14. Vitellij ho- sris sui filiam splendidissime maritauit, dotataq; etiam, & instruxit. Idem, Maritandum principem cunctos suadere. Tacit. lib. 12.

Maritare, de arboribus etiam dicitur, & uitibus. Colum. lib. 4. cap. 2. 2. Qui possunt uel sua maritare statumina: uel si qua sunt iudua, in propinquo propagnibus uestrae. Idem lib. 5. cap. 6. Si teneram ulnum maritaueris, nouam sufferet: si ue tristam uitam applicueris, coniugem necabit. Plin. lib. 13. cap. 4. 7. de palmis.

Populos maritare. Horat. Epod. 2. 2. Arbores intelligit.

Maritare etiam dicuntur canes. Varr. 2. de Re rust. cap. 9. 9. Tamen dicitur catulire, id est, ostendere se uelle maritari.

Maritari. Praegnatem fieri. Solinus cap. 36. In proximis Vlyssiponis equae lasciuunt mira fecunditate. Nam spirante Fa uonio uento concipiunt, & sitientes uiros auratam spiritu maritantur.

Maritalis, & hoc maritale, pen. prod. (μαρτυριος) Colum.

lib. 12. in Procem. 1. Maritale coniugium.

Capistrum maritale. Iuuen. Satyr. 6. 5.

Vestis maritalis. Ouid. 2. de Arte, 52.

Marius] Marius, qui septies apud Romanos Consul fuit. Hunc Arpinatē fuisse aiunt, humili loco natum, nouum hominem, aratorem, qui in uilla Ciuentate (ut ait Plutarchus) uita diu uixit rustica planē & agrestem, procul ab urbanis munditijs. Hic per ordinē primis honoribus functus, legatus, Metello in Numidia criminando Consulatum adeptus, lugurthā captū ante currū egit, in proximū annū Consul utro factus. Cimbro in Gallia apud aquas Sextias, Teutonas in Italia uicit, deq; his triumphauit. Victus a Sylla in Italia nis in palude latuit: inuentus & in carcerē coniectus, immis sum percussorem Gallum, uultus auctoritate deterruit: ac ceptaq; nauicula in Africam traiecit, ubi diu exulauit. Mox Cimiana dominatione reuocatus, cessis inimicis, septimo Consulatu (ut quidā ferunt) uoluntaria morte decessit. Hic quum in curiis uarices haberet, praebuit uaricosum crus medico secandaū. Et dum secaretur, neq; suspicans, neq; sita pericula cōtrahens, pertulit sectionē, fixisq; oculis spectauit cruciabilem curationem. Quumq; medicus alterū crus secare uellet, minime assensum praebuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam esse non arbitror. Habuit filium Marium nomine: qui quum esset uiginti septem annorum, Consulatum inuasit, quem honorem mater tam immaturum se uit. Hic patri se uicta similit, Curiam armatus obsedit, & inimicos trucidauit, tandem se iugulandum praebuit.

Marij multi fuerunt, de quibus Virg. 2. Georg. 3. 4. — Volcosq; uerutos Exulit: haec Decios, Marios, Magnosq; Camillos. Vide Volaterranum.

Marianus, pē. prod. Adiect. (μαριανος) Cic. 3. de lege Agrar. 5. Quid ergo ait Marianus Trib. pleb. qui nos Syllanos in inuidiam rapit? Propert. lib. 3. eleg. 3. 9. Marianum signum.

Mariani multi. Vide Mulus.

Mariani colonia, Corsicae insulae ciuitas ita dicta a C. Mario septies consule, qui eō coloniam deduxit. Author Plin. libro 3. cap. 6.

Marianus fossae, Narbonensis provinciae oppidum est, quod hodie Aquas mortuas uocant: ita dictum a uicina fossa a C. Mario ad mare usq; ducta. Vide Ptolem. lib. 2. cap. 10. Plin. lib. 3. cap. 4. & Strab. lib. 4.

Marium] teste Stephano, urbs fuit Cypri, quae mutato nomine postea Arsinoc est uocata. Catullus masculinē protulit his uerbis, Quae sanctum Idalium Mariosq; apertos. In Arsinoc autem Veneris erat templum & lucus. Sed & Plin. lib. 5. cap. 31. Marium cum Idalio coniungit. Quod autem Arsinocem a Mario separat, a Stephano non discrepat. Nam ut Strabo narrat, duplex est Arsinoc in Cyprio.

Marmarica] pen. cor. (μαρμαρικη) regio Aegypti & Libyae uicina, auctore Ptolemaeo lib. 4. cap. 5. Hodie Barca.

Populi Marmarici. Silius lib. 3. 139.

Marmaricæ] pen. corr. (μαρμαρικη) teste Plinio, populi sunt Africae, Aegypti contermini, qui & usq; ad maiores Syrtis protenduntur. Solino populi sunt supra Garamantes contra noxium uirus in credibili corporis firmitate muniti: Psylli dicti, quia nimio calore solis nudi incedunt. Vide de Psylli.

Phalanx Marmaridum. Silius lib. 5. 37.

Marmaridæ Psylli. Lucan. lib. 9. 179.

Marmaridæ medicum uulgus. Silius lib. 3. 60.

Marmaritis] pen. prod. (μαρμαριτιος) marmaritis, fem. gen.

Herba, de qua Plin. lib. 2. 4. cap. 17. Aglaophotim herbam, quae admiratione hominum propter excimium colorem accepit nomen, in marmoribus Arabiae nascentem, Persico latere. Quae de causa & marmariti uocari. Magos uisq; ea uti, quum uelint deos euocare.

Marmarax] marmaris (μαρμαριος) Vnus fuit ex prociis Hippodamiae, omniumq; primus ab Oenomaio necatus, cuius ex quo tradunt uocatas Partheniam & Eripham, quas quum item iugulasset Oenomaus, iussit sepeliri: a Parthenia uero impositum stium nomen. Refert Cael. lib. 2. 1. cap. 2. 2.

Marmessus] Mars est, Romanorum lingua, ait Lycophronis interpres. Barbarus autem hic, inquit, haud contentus alijs, etiam Romanis scribit. Nam Romani & bellaces Marmessus dicunt: sicuti memorant Diodorus uel Dion. Hec ille.

Marmor] marmoris, pen. cor. neut. gen. (μαρμαρος) Genus lapidis, cuius diuersae sunt species. Vide Plinium.

Nitor marmorum. Vide Niteo.

Templum de marmore. Virg. 4. Aeneid. 9. 2.

Candens marmor. Lucret. lib. 2. 153.

Deformata marmora prima manu. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.

Inscisa notis marmora. Horat. 4. Carm. ode 8. 3.

Leue marmor. Virg. 7. eclog. 7.

Mydonium marmor. Ouid. epist. 2. 1. 29.

Numidicum marmor. Vide Numidia.

Parium marmor malleum rude. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.

Solido de marmore templa. Virg. 6. Aeneid. 14.

Non in omni marmore necesse est inesse Praxitelia capita. Cicero 2. de Diuin. 71.

Expolire marmor. Quintil. lib. 2. cap. 19. 3.

Incidere in marmor. Vide Incido, pen. prod.

Inleno luctantur marmore tonsa. Virg. 7. Aeneid. 6.

Nobilissimum marmore Praxitiles. Vide Nobiliss.

Simulacrum est marmore. Cic. pro Domo sua, 86.

Secura marmora. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.

Pario marmore purius splendens. Horat. 1. Carm. ode 19. 2.

Infidum remis impellere marmor: id est, equor. Virg. 1. Georg. 51.

Marmoreus, Adiect. (μαρμαριος) Quod ex marmore est. Plin. lib. 31. cap. 2. 9. Varro auctor est, Titium quendam Praetura functum, marmorei signi faciem habuisse propter id uitium.

Aequor marmoreum. Virg. 6. Aeneid. 14. 6.

Candor marmoreus. Lucret. lib. 2. 153.

Ceruis marmorea. Virg. 4. Georg. 103.

Collum marmoreum. Ouid. 4. Fast. 27.

Columnae marmoreae. Cic. pro Domo sua, 49.

Domus marmorea. Tibul. lib. 3. eleg. 2. 5.

Gelu marmoreum. Ouid. 4. Fast. 18. 5.

Opus marmoreum. Ouid. 4. Metam. 13. 5.

Palma marmorea. Ouid. 3. Metam. 97.

Paruimenta marmorea. Cic. 2. de Legib. 2.

Pedes marmorei. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 3.

Pollex marmoreus. Ouid. 13. Metam. 161.

Signum marmoreum. Cic. 6. Verr. 1.

Sola marmorea. Cic. in Parad. 62.

Testa marmorea. Cic. in Parad. 14.

Tumulus marmoreus. Ouid. 14. Metam. 88.

Marmoratus, pen. prod. Adiect. (μαρμαριωτος) Quod superficium tantum ex marmore habet. Varro 1. de Re rust. cap. 57. 1. Parietes, & solum opere tectorio marmoreo locantur. Stat. 4. Syll. 3. 10.

— pariterq; se leuarat Ingenti plaga marmorata dorso.

Marmoratum, pen. prod. substantiue dixit Varro lib. 3. de Re rust. cap. 7. 3. pro eo quod est ex marmore, luto & calcē factum, intrinsecus quasi leuissimo marmore, toti parietes ac cameræ oblinuntur: & Plinius lib. 36. cap. 23. 3. Experimentum marmorati est in subigendo, donec ruo non cobereat.

Marmorata laudes, dicuntur quando in alicuius honorem decernuntur statuae marmoreae, uel quid aliud simile. Cic. pro Archia, 16.

Marmoratio, marmoratio, fem. gen. (μαρμαριωσις) Ex marmore constructio. Apul. lib. 3. Flor. Quid igitur superest ad statuae meae honorem? pauimentum marmoratio, nec pro scene contabulatio, &c.

Marmorosus, pen. prod. (μαρμαριος) Aliud adiectiuum, Quod marmoream firmam uel duritiem habet. Plin. lib. 35. cap. 6. 9. Fit & Romae cremato file marmoroso & resimato aceto.

Marmorarius, Qui marmora uel fecat uel polit. Seneca epist. 89. Non enim adducor, ut in numerum liberalium artium pictores recipiam, nō magis quam statuarios, marmorarios, aut ceteros luxuriae ministros.

Marnas] Iupiter dictus, et hoc nomine Gazae cultus fuit, quae uox Cretensis indicat uirginem. Hieronymus, Gazae Marnas luget inclusus. Meminit idem auctor in enarrationibus in Esaiam.

Maro, μαρως, ut quidam uolunt, opifex figulus: sine ut plures, magi cuiusdam mercenarius: pater P. Virgilij, cui etiamnum Maronis manet cognomen.

Alifoni Maronis carmina. Iuuenal. Satyr. 11. 18.

Toruius Maro. Stat. 5. Syll. 3. 13.

Maro item optimus uinitor fuit, comes expeditionum Osti- ridis, quem aetate pronectum, ut Diodorus scribit, in Thracid reliquit. Maroneq; conditor urbis fuit. De hoc forsitan intelligi possit illud Propertij, Flumina sopito quaeq; Marone cadunt.

Maroneus] pen. prod. (μαρωνιος) Adiectiuum a Marone. Stat. 4. Syll. 4. 11. Maroneum templum.

Maronea] μαρωνια, Ciconum urbs uino laudata: cuius meminit Homerus. Hinc Maroneus adiectiuum: ut, Maroneus Bacchus, id est, uinum ex Maronea urbe. Tibul. ad Messalam, lib. 4. 12.

Marpesius] pen. prod. (μαρπησιος) mons est in Paro insula, a quo Marpesiam cauent, id est, lapidem Parium, dixit Virgilius 6. Aeneid. 95. Seruius.

Marphadates] fuit Cappadociae regulus, ad quem quum filius Catonis Vticensis diuertisset, uxorem eius quam Psyphen appellabat, corrupit: unde existit iocus Porcius, et Marphadates φθορ ἄβο, ψυχὴ ἀτακιδ est, amici duo, anima una. Itē generosus & illustris Cato βασιλευς ψυχῶν ἄβω: erat enim rex Marphadates. Refert Plutarchus inuita Catonis, & post eum Caelius lib. 2. 4. cap. 9.

Marpissa] μαρπησια, fuit teste Homero lib. 9. Iliad. filia Eueni, & speciosa inter paucas nymphea: quae cum raperetur ab Apolline, eius uir Idas arcu, sagittisq; sumptis, Apollinem inuadere nō dubitauit. Quam, postquam rapta est, parentes Halcyonem cognominauerunt: quod mater eam domi deflebat sortita luctuosum ac flebile Halcyonis fatum.

Marra] Instrumentum ferreum ad excidendas herbas. Columella lib. 10. 7.

Tu penitus maris eradere uiscera matris Ne dubita. Iuuen. Satyr. 3. 31.

Ne marre & sarcula desint. Plin. lib. 18. cap. 16. 6.

Marrhes] μαρρησιος, fuit Aegypti rex, qui cornicem impendit mitem ac prorsum habuit cicurem, educationis solertiore cura

cura eò prouectam insuefactamq; ut pterophori cursorisq; uice fungeretur. Quo enim concupisset alter, ceu rationis planè compos, epistolas de ferebat, commonita noscens calidè, quã transuolandum, quòne dirigendus impetus, ac ubi sidendum foret interquisiscendum. Quamobrem obsequio miti adeo, ac nullius stipendij indigo & utcuque parato, quum obisset, digna à rege habita est, quæ sepulcro statuaq; honoraret: ut, propagandæ in æuum longius facti tā inopinabilis, rarenterq; auditi. Hec Cæl. Rhodig. lib. 2. 5. cap. 28. ex Græcorum monumentis.

Marrubij] Populi fuerunt Italiae, circa Fucinum lacum habitantes, sic dicti uel à rege Matrudio, uel quòd circa mare habitent. Virg. 7. Aeneid.

Quin & Marrubia uenit de gente sacerdos. Marrubium] marrubij (μαρρυβιον) Plin. lib. 20. cap. 22. Marrubium pleriq; inter primas herbas commendauere, quod Græci prafion uocant, alij limostrophon, nonnulli philope-da aut philocharis, notius quàm ut indicandum sit. Huius folia semenq; contrit. profunt contra serpentes, pectorum & lateris dolores, tussim ueterem.

Marrucini] pen. prod. (μαρρυκωνοι) populi quorum meminit Strabo lib. 5. Plin. lib. 15. cap. 19. 4. Græcis simpliciter scribitur.

Domus Marrucina. Silius lib. 17. 92.

Gens Marrucina. Silius lib. 15. 112.

Mars] μαρς, οὐρανός, deus belli: dictus quòd maribus in bello praesit, siue quòd à Sabinis acceptus est, apud quos Marmers uocatur: à poetis Mawors, quòd magna ueritat, per epenibem dicitur.

Arma horrenca Martis. Virg. 1. Aeneid. 1.

Opus graue Martis. Virg. 8. Aeneid. 104.

Belliger Mars. Seneca Hippol. 6. 15.

Dubius medijs Mars errat in armis. Virg. 2. Georg. 57.

Duri Martis arma. Virg. 10. eclog. 9.

Indomitus Mars. Virg. 2. Aeneid. 88.

Noxter Mars. Virgilius,

Sin nostrum annuerit nobis uictoria Martem.

Mars illorum esse uidetur, quibus fauet, qui uictoriam obtinēt: ut econtrario non uidetur esse illorum, quibus aduersatur, quiq; uincuntur. Sensus igitur est huius carminis, Si Mars nobis fauerit, uictoriamq; dederit. Monuit Turnebus.

Toruus Mars. Horat. 1. Carm. ode 28. 4.

Mars, pro ipso bello. Quintil. lib. 8. cap. 6, Vario Marte pugnatum, eruditus est sermo.

Amantes Martis Iberi. Silius lib. 16. 22.

Rigidi certamina Martis. Ouid. Metam. 4.

Ancipis Mars. Liu. lib. 1. Decad. 3.

Aperii copia Martis. Nulla fuit. Ouid. 13. Metam. 42.

Cæco Marte resistit. Virg. 2. Aeneid. 67.

Cruentus Mars. Horat. 2. Carm. ode 14. 3.

Ferox Mars. Ouid. 13. Metam. 3.

Impius Mars. Virg. 1. Georg. 103.

Incertus Mars. Tacit. lib. 20.

Sanguineus Mars. Ouid. 1. de Remed. amor. 31.

Accendere Martem cantu. Virg. 6. Aeneid. 33.

Acuere Martem. Vide Acuo.

Marte suo cadere. Ouid. 3. Metam. 25.

Inuadunt Martem clypeis, atque uere sonoro. Virgil. 12. Aeneid. 143.

Infano Marte petere urbem. Claud. de bello Get. 102.

Collato Marte, & enimus pugnare. Vide Eminus.

Notum Martem tentare. Silius lib. 15. 70.

Mars communis. Hoc dicto incertum ac uarium belli euentum notabant ueteres. Cic. in Philipp. Sed ut concedam incerta

tos exitus esse belli, Martem communē: tamen pro libertate, uita periculo decernendum. Idem 3. de Orat. 92.

Noxter Marte rem aliquam peragere dicimur, quoties nostro pte ingenio, proprijsq; uiribus, aut etiam nostro periculo eam rem peragimus. Cic. 3. Offic. 43. Hanc igitur partem relictam explebimus, nullis adminiculis, sed ut dicitur, noxter Marte. Idem 5. Verr. 8. Ex Erasmo.

Adminiculis alterius, & Suo Marte aliquid explore, cōtraria. Cic. 3. Offic. 44.

Forensis Mars, Eloquentia. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 6.

Stella Martis quatuor & uiginti mensibus, sex diebus minus, lustrat orbem. Cic. 2. de Nat. deor. 76.

Rapax Mars. Propert. lib. 4. eleg. 1. 17. De stella Martis.

Martius, Adiect. (μαρτιος, μαρτιος) Ad Martem perimens: ut Martia auis, Marti dicata. Ouid. 3. Fast. 8.

Bella Martia. Ouid. 3. Fast. 47.

Calendæ Martiæ. Cic. Attic. lib. 8. 147. 5.

Martius campus. Liu. Ager Tarquiniorum, qui inter urbem et Tyberim erat consecratus Marti, Martius deinde campus fuit. Cic. pro Rab. perd. 70. 7.

Canor Martius ranci eris. Virg. 4. Georg. 15.

Castra Martia. Tibull. lib. 1. eleg. 2. 14.

Certamen Martium. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.

Horror Martius. Claud. 2. de raptu Proserp. 30.

Legio Martia. Cic. 4. Philipp. 155. Quid legio Martia, qua mihi uidetur diuinitis ab eo deo traxisse nomen, à quo pop. Romanum generatum accepimus, &c.

Martius mensis (μαρτιος μηνος) dictus est primus mensis anni: quoniam Romulus primum anni mensē genitori suo dicauit. Ouid. 3. Fast. 15. Plin. lib. 11. cap. 3. 5. Disfrantur in Martium mensē callosæ.

Miles Martius. Ouid. 14. Metam. 160.

Vulnera Martia. Virg. 7. Aeneid. 37.

Marticola, pen. prod. (μαρτιος κολο) Qui Martem colit. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 5.

Nec patria est habitata tibi, sed ad usq; niuosum Strymona uenisti, Marticolamq; Getem.

Martigenus, pen. corr. Adiectiuum (μαρτιογενος) Plautus Amphit. 15. 15.

Martigena ille aggressus belluam magnus Europæ quæstor, anguineo Repente hoste s' peperit seminio.

Martigena, penult. corr. (μαρτιογενος) Qui ex Martendatus. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 8.

In qua Martigena non sunt fides crimine nati, Romulus Iliades, Iliodesq; Remus.

Quirinus Martigena. Ouid. 1. Fast. 40.

Martianus, pen. prod. Adiect. (μαρτιανος) ut, Fœdus Martianum, omni Marte sanctius. Cic. pro Corn. Balb. 31.

Martialis, et hoc Martiale, pen. prod. (μαρτιος, μαρτιος) Qui natus est sub Marte stellacuel qui Marti seruit. Cic. pro A. Cluatio. 32. Martiales quidam Larimi appellantur ministri publici Martis, atq; ei deo ueterib. institutis religionibusq; Larinatum consecrati.

Flamen Martialis. Cic. de Arusp. resp. 10.

Lupi Martiales. Horat. 1. Carm. ode 17. 2.

Marsi] Populi in Scythia, & ait Herodotus lib. 4.

Marsi] μαρσοι, populi in Italia ultra Picenum, Samnites uerysus, à Marso Circe filio, à quo originem duxerunt, distictus eius populi Marsi sunt uocati, non longe ab Vrbe. Cic. pro Domo sua, 89. Quin Marsis natus est, etc. Plin. lib. 7. cap. 2. 6. & in Proœmio lib. 25.

Marsus] Circes filius, à quo Marsi, quibus ut quadam genti tali datum est, ut serpentium uirulentorum domitores sint: & incantationibus, herbarumq; succis faciant medelarum miracula. Refert Gell. lib. 16. cap. 11.

Marsus, Adiect. (μαρσος) ut, Nenia Marsa, Horatius Epod. 17. 6.

Cantus Marsi. Ouid. de Medicamine faciei, 8.

Nicus Marsæ. Stat. 1. Sylu. 5. 6.

Voces Marsæ. Hor. Epod. 5. 17.

Marsicus, pen. corr. Adiect. (μαρσικος) ut, bellum Marsicū. Cic. 2. de lege Agrar. 89.

Marsica uina, & Marsica cepa. Colum. lib. 12. capite 10. 1. Et lib. 2. cap. 9. 6. Marsicæ fabæ. Nam Marsica sunt & Marsicis montibus.

Marsia] siue Marsias (μαρσιας) fluuius Apameam prætestuens: cuius meminit Claudianus 2. in Eutropium, 54.

Marspiter] pen. corr. (μαρσιος πατριος) Martis pater: sicut Diespiter, diei pater: teste Gellio lib. 5. cap. 12.

Marsupium] marsupij (μαρσυπιον) Sacculus nummari, uel hoc est, in quo nummi reconduntur. Plaut. Epid. 5. 3. — acutum cultrum habeo.

Qui seni exenterem marsupium. Varro de re Rust. lib. 3. cap. 17. 2. Magis ad oculos pertinent, quàm ad uesciam: & potius marsupium domini exaniunt, quàm replent.

Nunatum marsupium. Vide Numus.

Inspicere marsupium. Vide Inspicio.

Marsyas] Peleus historicus, nutritus unã cum Alexandro magno. Scripsit res Macedonicas libris decem, à primo rege usque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros duodecim. Marsyas Philippius item historicus. Marsyas, Tabenus, qui scripsit de Tranquillitate libros 12. Fabula libris septem, & quadam alia de patria sua. Auctor Suidas.

Marsyas] Marsye, Phrygæ tibicen, qui tibijs à Mimerua primini inuenit, deinde abiecit, cum Apolline certauit, à quo uictus & excoartatus est. Ouid. lib. 6. Fast. 242. Est & Marsyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd nympharum lachrymis Marsyam de flentium creuisset: ut est apud Ouidium.

Martes] huius martis, scem. gen. Animal notum è genere multissimo, cuius pellis magno habetur in precio. Mart. lib. 10. epigr. 37. ad Maternum, Venator capta Marte superbus adest.

Martia] Martia, scemini generis, Aqua urbis Romæ. Plinius lib. 31. cap. 3. 11. Clarissima aquarum omnium toto orbe, frigoris salubritatisq; palma, preconio urbis, Martia est, inter reliqua deum munere Vrbi tributa. Vocabatur hæc quondam Aufcia, fons autem ipse Piconia. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, transit Marsos, & Fucinum lacum, Romam non dubiè petens. Mox specu mersa, in Tyberina se aperit 1 x. m. pass. fornicibus structis producta. Primus eam in urbem aducere auspicatus est Ancus Martius, unus è regibus, postea Qu. Martius Rex in prætura, rursusq; restituit Marcus Agrippa. Idem & Virginem adduxit ab ostia uilapudis diuerticulo 11. m. passuum Prænestina uia. Iuxta est Herculeus riuus, quem refugiens Virginis nomen obtinuit. Horum amnium comparatione differentia supradicta deprehenditur, quum quantum Virgo tactu, tantu præstet Martia haustu.

Martia] Catonis filia minor. Que quum quererentur ab ea, cur post amissum maritum denud non nuberet. Respon-dit, non se inuenire uirum qui se magis uellet; quàm sua: Quo dicto, ostendit diuitias magis in uxoribus eligi solere, quàm pudicitiam.

Martialis, Martianus, Martius, Adiectiuum.] Vide Mars.

incantationibus, herbarumq; succis faciant medelarum miracula. Refert Gell. lib. 16. cap. 11.

Marsus, Adiect. (μαρσος) ut, Nenia Marsa, Horatius Epod. 17. 6.

Cantus Marsi. Ouid. de Medicamine faciei, 8.

Nicus Marsæ. Stat. 1. Sylu. 5. 6.

Voces Marsæ. Hor. Epod. 5. 17.

Marsicus, pen. corr. Adiect. (μαρσικος) ut, bellum Marsicū. Cic. 2. de lege Agrar. 89.

Marsica uina, & Marsica cepa. Colum. lib. 12. capite 10. 1. Et lib. 2. cap. 9. 6. Marsicæ fabæ. Nam Marsica sunt & Marsicis montibus.

Marsia] siue Marsias (μαρσιας) fluuius Apameam prætestuens: cuius meminit Claudianus 2. in Eutropium, 54.

Marspiter] pen. corr. (μαρσιος πατριος) Martis pater: sicut Diespiter, diei pater: teste Gellio lib. 5. cap. 12.

Marsupium] marsupij (μαρσυπιον) Sacculus nummari, uel hoc est, in quo nummi reconduntur. Plaut. Epid. 5. 3. — acutum cultrum habeo.

Qui seni exenterem marsupium. Varro de re Rust. lib. 3. cap. 17. 2. Magis ad oculos pertinent, quàm ad uesciam: & potius marsupium domini exaniunt, quàm replent.

Nunatum marsupium. Vide Numus.

Inspicere marsupium. Vide Inspicio.

Marsyas] Peleus historicus, nutritus unã cum Alexandro magno. Scripsit res Macedonicas libris decem, à primo rege usque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros duodecim. Marsyas Philippius item historicus. Marsyas, Tabenus, qui scripsit de Tranquillitate libros 12. Fabula libris septem, & quadam alia de patria sua. Auctor Suidas.

Marsyas] Marsye, Phrygæ tibicen, qui tibijs à Mimerua primini inuenit, deinde abiecit, cum Apolline certauit, à quo uictus & excoartatus est. Ouid. lib. 6. Fast. 242. Est & Marsyas, Phrygiæ fluuius, ab huius nomine dictus, quòd nympharum lachrymis Marsyam de flentium creuisset: ut est apud Ouidium.

Martes] huius martis, scem. gen. Animal notum è genere multissimo, cuius pellis magno habetur in precio. Mart. lib. 10. epigr. 37. ad Maternum,

Venator capta Marte superbus adest.

Martia] Martia, scemini generis, Aqua urbis Romæ. Plinius lib. 31. cap. 3. 11. Clarissima aquarum omnium toto orbe, frigoris salubritatisq; palma, preconio urbis, Martia est, inter reliqua deum munere Vrbi tributa. Vocabatur hæc quondam Aufcia, fons autem ipse Piconia. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, transit Marsos, & Fucinum lacum, Romam non dubiè petens. Mox specu mersa, in Tyberina se aperit 1 x. m. pass. fornicibus structis producta. Primus eam in urbem aducere auspicatus est Ancus Martius, unus è regibus, postea Qu. Martius Rex in prætura, rursusq; restituit Marcus Agrippa. Idem & Virginem adduxit ab ostia uilapudis diuerticulo 11. m. passuum Prænestina uia. Iuxta est Herculeus riuus, quem refugiens Virginis nomen obtinuit. Horum amnium comparatione differentia supradicta deprehenditur, quum quantum Virgo tactu, tantu præstet Martia haustu.

Martia] Catonis filia minor. Que quum quererentur ab ea, cur post amissum maritum denud non nuberet. Respon-dit, non se inuenire uirum qui se magis uellet; quàm sua: Quo dicto, ostendit diuitias magis in uxoribus eligi solere, quàm pudicitiam.

Martialis, Martianus, Martius, Adiectiuum.] Vide Mars.

Valerius Martialis] οὐρανός, μαρτιος, in Hispania Bilbili, nobili Celtiberie oppido natus est, patre Frontone, matre Flacilla. Venit ad urbem Romam studiorum gratia, tenuiq; suppellectile contentus, in literis duntaxat uersatus est. Huius meminit & Plinius iunior ad Cornelium Priscum, libro 3. epistol. 21. adscribens uersus aliquot ipsius Martialis.

Martio barbui] Lasciua militari appellati sunt milites, qui plumbatas gerebant, quæ & ipse etiam nomine Martio barbui uocata per ludum & iocum uidentur esse, quòd quum pisces in delicijs essent, in quibus numerantur barbi & barbui, plumbatæ, quâsi non conuiuij, sed Martis barbi essent & cibi, ioculariter Martio barbui dici potuerint. Vegetius, Plumbatarum quoq; exercitatio, quas Martio barbulo uocant, est tradenda iunioribus, &c.

Martion] Smyræus medicus, teste Plinio libro 28. capite 3, Qui de simplicibus affectibus scripsit, rumpi scolopendras marmas sputo tradidit em rubetis, alijsq; ranis.

Martius] μαρτιος, nomen eius uiri, qui Ancus cogneminasus est, quartus Romanorum rex, equitate & religione suo similis. Latinos bello domuit, Auentinum & Martium montes urbi addidit, noua moenia oppido circumdedit, syluas ad usum nauium publicauit, salinarum uelutiq; instituit, carcerem primus edificauit, Ostiam coloniam martiumis comœatibus opportunam in ostio Tyberis deduxit.

Martulus] à Plinio pro malleo usurpatur. Capet Grammaticus, Martulus, inquit, à Marte, non marculus. In omnibus tamen codicibus legitur marculus, in Plinio.

Martyr] μαρτυρις, penultima correpta, com. gen. (μαρτυρις) Latine testis dicitur. Quia factum est, ut qui sanguinis sui pignore Christo diuinitatis testimonium dederunt, Martyres uocentur.

Marulus] Tribunus plebis cum Flauio, coronas Caesaris Diastatoris statui detraxit: rosq; qui primi Casarem regē saluauerant, in uincula duci iussit. Quamobrem Cesar Marulum magistratu priuauit. Auctor Plutarchus in Casare.

Marullus item poeta mimographus sub Antonino principe, apud Spartanum. Pomponius item Marullus grammaticus Rome profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus: quum ex oratione Tiberium reprehendisset, assermante Acteio Capitone, & esse illud Latinum, & si non esset, futurum certè: eum inde mentitur (inquit) Capito: tu enim Cesar ciuitatem dare potes hominibus, uerbis non potes. Suet. de clar. Rhet. 22.

Maron] μαρρον, Dioscoridi, herba est surculosa, flore origani, sed odoratiore, filijsq; multo candidioribus, quæ circa Magnesiæ & Tralleis copiosa gignitur. Plinius quoq; lib. 12. cap. 24. in Aegypto marum nasci tradit, sed peius quàm Lydium, maioribus folijs, ac uarijs.

Mas] maris, in g. (μαρμας, οὐρανός, οὐρανός) Cui contrarium est Foemina. Cic. 1. de Nat. deor. 192. Bestiæ aliæ mares, aliæ foeminae sunt.

Admittere mare. Vide Admitto.

Intromittere mares in feminas. Vide Intromitto.

Mutari in mare. Vide Muto.

Pârere mare. Ouid. 9. Metam. 136.

Permittere maribus foeminas. Vide Permitto.

Vitellus mas. Hor. 2. Serm. Satyr. 4. 3.

Animi mares. Hor. de Arte, 81.

Masculus, masculi, penult. corrept. masculini generis (μασκαλος) Diminutiuum, inquit Festus. Plautus Cistell. 10. 40.

Bona foemina, & malus masculus hic te uolunt.

Masculus, Adiectiuum (μασculus, ἀδίκη) pro Forti & uehementi aliquando accipitur, ut uult Nonius. Varro, Si non plus testiculorum offenderis quam in castrato pecore in Apulia, uincor non esse masculum ad rem. Apud Horatium 1. epist. 20. 6. legitur Mascula Sappho, pro uirili.

Mascula bilis. Persius Satyr. 5. 15.

Proles mascula. Hor. 3. Carm. ode 6. 8.

Masculum ihus. Plin. lib. 12. cap. 14. 8. de ihure, Quod ex eo rotunditate guttae pependit, masculum uocamus, quum aliis non ferè mas uocetur, ubi non sit femina. Masculum aliqui putant à specie testium dictum. Ouid. de medicamine faciei, 19. Virg. 8. eclog. 13.

Masculinus, pen. prod. Adiectiuum (μασculinus) Quod masculum esse ut, Rapum masculinum & femininum. Plinius lib. 18. cap. 13.

Masculina & femina uocabula dici melius est, secundum Græcorum quoque consuetudinem, inquit Festus.

Masculinè, penultima producta, Charisius libro 1. Forum neutro genere dicimus locum rebus agendis destinatum, aut quum commercium significamus. Masculinè autem, tabylata nauium, & semper pluraliter: quamuis Gellius forauit nauium neutraliter dixerit: & Lucilius negotiorum forum masculinè extulerit libro 3. Forus olim ornatus lucernis. Paulo post, Cælum quum sit neutrum, etiam masculinè ueteres dixerunt. Iterum, Vulgus inuenitur & masculinè elatum.

Masculesco, masculifecis (μασculifecis) masculifecere, Masculum fieri. Plinius libro 18. capite 13. de rapis & nabis loquens, Denflore enim fatu masculifecere, item in terra difficili.

Masculitum, penultima producta (μασculitum) Locum in quo plante uinearum mascula consistunt. Plante autem mascula sunt, quæ non subiguntur, ut palmitis alios emittant, sed alius crescunt, & in altum attolluntur. Plinius libro 17. cap. 22. 14. de uinearum putatione. Nec ueterem placet palmitem in longum, & ad quarum usque pedamentum emittit, quod alij dracones, alij unculos uocant, ut faciant que masculita appellat.

Masfalia μασφαλια, Crete fluius, Ptolemæo libro libro 3. cap. 17. Hodie Mesano.

Masaris μασαρις, Bacchi cognomen apud Caras, de cuius origine sic fabulantur: In comitatu Rheæ, cui Iupiter Bacchum alendum commiserat, mulierem fuisse, cui nomen erat Mâ: quam quum Iuno rogasset, cuius is esset puer, & hoc est, Martis, illa respondit. Quia uoce à uulgo excepta, Bacchus deinceps Masaris dictus est, quasi τὸν μὰρ ἀφ' οὐ.

Masdes Vide Mauis.

Masdorani Asiae populi, iuxta Parthiam, & Carmaniam desertam incolentes. Horum meminit Ptolemæus, libro 6. capite 17.

Masdoranus Mons Asiae, qui Parthiam ad Orientem ab Asia dirimit. Ptolem. lib. 6. cap. 5.

Masniissa μασανισσα, Numidarum rex, in Africa primum populi Roma, hostis capitalis fuit: deinde amicissimus effectus, usque ad finem uitæ perseuerauit. De quo multa Liv. 7. belli Punic. Suidas habet. Masaniissa. Ouidius 6. Fastorum, 154.

— superat Masaniissa Syphacem.

Masniissa annos nonaginta natus, quum iter ingressus erat, in equum omnino non ascendebat: quum equo, ex equo non descendebat: nullo imbri, nullo frigore adducebatur ut capite aperto esset: summa erat in eo corporis siccitas: itaque exequabatur omnia regis officia & munera. Cicero de Senectute, 30.

Maspetum pen. corr. (μασπετ) Folium laserpitij. Plin. lib. 19. cap. 3. in ea laserpitium gigni solitum, rem feram ac contumacem: & si coleretur, in deserta fugientem: radice multa, crassaque, caule ferulaceo, haud simili crassitudine. Huius folia maspetum uocantur, apto maxime similia. Vide Laser.

Massa massa (μασσα, φεραμα, πωσα) Græcis massa, farina omnis ad pinsendum macerata, & aqua subacta, quam pastam uocant.

Massa etiam significat, quicquid densum spissumue est, ad similitudinem farinae subactæ, ut Massa auris, Massa ferri, hoc est, pilæ, & ueluti moles. Columel. libro 12. capite 5. Quædam ferri massas excurrunt, ita ut ignis speciem habeant. Virgil. & Georg. 3. 4.

Ac ueluti lentis Cyclopes fulmina massis, &c.

Massam pisces urbe reportat. Virgilius 1. Georgicor. 55. de agricola.

Ardentis massa fuligo. Iuuen. Satyr. 10. 13.

Lactis massa coacta. Ouid. 8. Metam. 134.

Dura massa & pondus iners. Ouid. 3. de Arte, 44.

Nubila massa. Vide Nubes.

Massula, pen. corr. Diminutiuum (μασσυλα) Colum. lib. 12. cap. 38. Post hæc complures ex ea massule sunt, & ita per latera serie in mæstrum demittuntur, ne altera offa super alteram perueniat.

Masso, massas, massare, in massam redigere, Conglobare, coidensare. Lucret. lib. 1. 134.

Quod si forte ulla credunt ratione potesse ignes in coctus stringi, massareque corpus.

Massa μασσα, Libye fluius, Ptolemæo: hodie Massalat.

Massalyia μασσυλια, sive, ut apud Stephanum & Strabonem legitur, μασσυλια, unico & Africae regio, à Mauris Mulucha fluius (quæ Strabo Moloch ut appellat) dirèpta. Vide Strabon. lib. 17. & Plin. lib. 5. cap. 2. Huius regionis populi Massalyi uocati fuerunt, quos Plin. testatur sua ætate extinctos fuisse.

Massagetae pen. corr. (μασσαγεται) nobiles populi Scythiæ Asiaticæ, Orientem uersus, trans Araxem: quorum studium est, in sagittandi peritiam incumbere: in festissimis sunt hospitibus, neque cum uicinis populis ullam seruare diuitum amicitiam possunt, neque fidem. frumenti ac uini usum prorsus ignorant: bibunt enim lac, cum equorum admixto sanguine: ut Dionysius scribit, item Herodotus lib. 3. & Strabo lib. 11.

Massagetes, numero singulari dicitur. Claudianus 1. in Rufinum, 63.

Est qui cornipedes in poculo uulnerat audax Massagetes. Massagete Solem pro deo uenerant: quibus optimum genus mortis uidetur, si senio confecti in frustra scindantur, & cum ouillis caribus edantur promiscue: eos qui morbo moriuntur, ut impios abijciunt, & diægnos qui à feris deurentur, ut ait Strabo lib. 2.

Massaris Vna est, quæ ex uite soluestri cum flore in Africa decerpitur, medicinae tantum & odoramentis idonea. Vide Plin. lib. 12. cap. ult. & in Proem. lib. 23.

Malsia μαλσια, Stephano, Oppidum Hispaniæ ulterioris, non procul à Tartesso, circa quod lateres fiebant ex terra pumicosa, qui siccati non mergebantur in aqua. Vide Plin. lib. 35. cap. 14.

Masica Regio Bætica, Tartessys apposta. Hanc Virgilius Maxiam appellat.

Masicus pen. corr. (μασικος) Mons Campaniæ, optimi uini ferax. Docet Seruius, Masicus in plurali facere Masicos. Virg. 7. Aeneid. 145.

— uertunt felicia Baccho Masica. Silius, libro 7. 53.

Masicus uisiferis addebat nomina glebis.

Radices Masicæ. Cic. 2. de lege Agraria, 68.

Uisifer Masicus. Stat. 4. Sylu. 3. 13.

Masicus, Adiect. (μασικος) ut, Munera Masica Bacchid. Virg. 3. Georg. 206.

Hæmor Masicus Bacchi. Virg. 2. Georg. 29.

Vina Masica. Hor. 2. Serm. Satyr. 4. 11.

Masicum, masticæ, pen. corr. (μασικον) Substantiuum, dicitur ipsum uinum ex Masico proueniens. Horatius 1. Carm. ode 1. 4.

Est qui nec ueteris pocula Masticæ, &c.

Obluiofum Masticum. Horat. 2. Carm. ode 7. 5. quod faciat obliuisci curarum.

Masilia μασσαλια, secunda syllaba correpta, Gallie Narbonensis urbs, aliquando fama rerum gestarum, abundantia opum uiriumque & doctinarum gloria florentissima, quæ à Cicerone lib. 2. Offic. 39. multis uerbis laudatur: tum etiam in oratione pro Flacco, 50. De huius origine Iustinus lib. 43. multa. A Phocensibus Asiaticis conditam esse constat, qui relictus à Phocæa illa sua Phocenses dicerentur, teste Hermolao. Animanus lib. 1. 5. A Phocide (inquit) Asiaticus populus, Harpali in clementiam uitans Cyri regis præfidi, illam nauigio petit: cuius pars in Lucania uentum, aliam condidit in Viennensi Masticam. Quæ uerba ex libro decimo notium Atticarum Gellij nutatas est. De uerbis huius uerteribus inscriptis multa libro secundo Valerij. In clyti fuisse clarissimo gymnasio, in Agricola uita Tacitus testatur. Lege Strabonem lib. 4. Masilia uulgo hodie Masseille. Lucanus lib. 3. 62.

Mores Masilienses. Plaut. Casin. tanquam optimos & probatissimos dixit. Hæc uini optimi ferax fuit: unde Martialis lib. 11. 123.

Fumea Masilia ponere uina potes. A Masilia fiunt.

Masilienfis, masiliensis, Masilitanus, Masilioticus, Adiectiuum: unde Masiliensis uiri, Masilitana uina, & Masilioticum osium.

Masurinus legum interpres, Eques Romanus, tempore Tiberij Iurifconsultus non incelebris.

Masylla pen. prod. (μασσυλλα) inquit Seruius, mediterranea est pars Mauritanie: unde haud longè sunt horii Hesperidum, & mons Atlas. Virg. 4. Aen. 97.

Hinc mihi Masylla gentis monstrata sacerdos, &c.

Massyli, masyli, eius regionis populi, de quibus Virg. 4. Aen. 27.

Massylique ruunt equites, &c. Hæc gens neque ephippijs utitur, nec frenis, sed sola uirga contenta est, quæ agitet equos, & moderetur.

Masyllus, pen. prod. Adiectiuum (μασσυλλος) ut, Arua Masylla. Silius lib. 17. 13.

Oppida Masylla. Claud. 4. Paneg. 76.

Robora Masylla. Stat. 3. Sylu. 3. 19.

Masyllus, secunda producta, Adiectiuum (μασσυλλος) Idem. Lucan. lib. 4. 138.

Et gens que nudo residens Masyllia dorso Ora leui flecitur frenorum nescia uirga.

Masyllus, Aliud adiectiuum (μασσυλλος) Martialis, libro 9. 24.

Masyllus uirga gubernat equum.

Mastaura μασταυρα, Lydiæ ciuitas: ita dicta, quod in ea Rheæ Bacchi nutriti (quæ Mâ Lydis appellatur) taurus solet immolari. Huius incolæ dicti sunt Mastauraenses, Thesauri pars 2.

Mastaurite Stephano: quorum meminit Plinius libro 5. capite 29.

Mastax mastacis (μασταξ) Locustarum genus, quæ rodunt fata: quas quidam bruchos appellant, & attacos, uti est apud Nicandrum. Alij tamen sunt, qui uniuersum locustas dicit mastacas uelint, idque in Anbracia in primis. Author Cæli. lib. 3. cap. 25.

Mastiche mastiches, pen. corr. f. g. (μαστικη) uel, ut alij Mastice, sine h aspiratione: Lacryma est, quam lentiscus arbore gummi modo sudat. Plin. lib. 12. cap. 17. 1. Sed mastiche quoque gemina est: quoniam & in Asia Græciaque reperitur herba radice folia emittens. Et paulo post, Laudatissima autem Chia, candida, cuius precium in libras xx, nigra uero xii. Chia est lentisco traditur gigni, gummi modo.

Mastigia Vide Mastix.

Mastix mastix, pen. prod. m. g. (μαστιξ) Flagellum, scutica. A uerbo Græco μαστιξ, sive mastix, flagello. Vnde Homero mastix dicitur Zoilus ille, qui contra Iliadem & Odyssæam Homeri scripsit.

Mastigophorus, Mastigophori, penultima correpta (μαστιγοφορος) Qui agonothetas in sacris certaminibus comitatur. Mastigophori, id est, flagelliferi, erant licitores agonothetarum, ad submouendam turbam, & cohibendas seditiones. Ex Budaëo.

Mastigia, mastigie, secunda producta, masc. gener. (μαστιγια) Verbero, sive qui uerberibus dignus est. Plaut. Amphit. 1. 4. 18.

Ita ego te certo cruce & cruciatu mastigo, exi foras Mastigia. Ibidem, 15. 36.

Mastigeus, mastiget (μαστιγος) Idem. Apud Plautum in Trinummio, 13. 18. legitur.

Aggrediundus est hic homo mastigeus.

Mastos herba. Plin. lib. 26. cap. 15. non procul à sine, Quæ uero mastos uocatur, inquit, indita, pilos mammarum è partu nascentium aufert, & tineas in facie, aliisque cutis uitia emendat.

Mastruca mastruca, penult. prod. (μαστρουκα) Vestis qua Sardi utuntur. Cic. pro Scauro, Quem purpura regalis non commouit, eum Sardorum mastruca mutauit.

Mastrucatus, penultima producta, Adiectiuum (μαστρουκατος) Qui mastruca utitur. Plautus Mastrucatus & pleanus puluere. Cic. de Prouincijs Consularibus, 12. Res in Sardinia cum mastrucatis latrunculis à Propatore una cohorte auxiliaria gesta.

Masturbator masturbatoris, Qui thalassionem indicit manibus libidinosis, fitque sine foemina maritus. Vtitur Martialis.

Mastus masti (μαστος) Latine mamma dicitur: & proprie animalium est. Hinc Tubuli mammati seu mamme in balneis & fontibus intelliguntur: quas Virgilius lib. 7. mastos Græca uoce nominauit, Athenis, inquit, ex huiusmodi locis & fontibus masti usque ad portum Pireæum ducti sunt salientes. Eas Varro libro de re Rustica, papillas conuertit.

Mataris Genus teli. Liu. Decad. 1. lib. 7. Consul Leuo humeromataris propè traiecto cesserat parumper ex acie.

Mataurus ματαυρος, Siciliæ oppidum, Loërorum opus: cuius incolæ dicuntur Mataurini, Stephanus.

Mataxa mataxa, uidetur esse restis seu funiculi species. Isidorus Etymolog. lib. 19. cap. 4. cui titulus est, De funibus: Catapirates, limea cum massa plumbea, qua maris altitudo tentatur. Lucilius, Hanc catapiratem puer eodem deferret unctum, Plumbi paucillum rudus liniq; mataxam. Descriptio est holidis, id est, instrumenti quo maris altitudo

Discere materiam quas imitetur puer. Quint. lib. 2. cap. 4. 9.
 Dare materiam exordio. Quint. lib. 4. 1. 8.
 Preformam materiam dare secundum cuiusq; vires. Quint. lib. 2. cap. 6. 3.
 Dare alicui respondendi materiam. Quint. lib. 6. cap. 3. 5. 6.
 Duplicat materiam. Quint. lib. 2. cap. 4. 16. de comparationis exercitatione.
 En gere materiam veritati quam simillima. Quintilianus libro 2. cap. 10. 3.
 Expantentur, & gaudeant materia. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.
 Præbuit iuveni materiam adipiscendi suavis. Tacitus.
 Vita materiam præbet malis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 10.
 Præbere materiam suo damno. Ouid. 2. Metam. 4. 3.
 Amori materiam querere. Ouid. 1. de Arte, 10.
 Relinquere materiam Drusi fratris glorie. Tacit. lib. 2.
 Scribere de integro materiam retractatam. Quintilianus libro 2. cap. 4. 10.
 Suggestere materiam. Quint. lib. 5. cap. 7. 6.
 Opus superat materiam. Ouid. 2. Metam. 1.
 Trahere materiam à re aliqua. Quint. lib. 4. cap. 1. 38.
 Superans materia. Celsus lib. 3. cap. 4. Minui ergo tantum materiam superantem oportet, que naturaliter digeritur, ubi nihil noui accedit.
 Materiam benefaciendi. Plinius in Paneg. 61. Delibasse quedam, seu potius demonstrasse contentus, largam, ac propè intactam benefaciendi materiam filio reseruauit. Idem epistol. 159. 6. Liberalitatis materia gratissima.
 Mali materia. Hor. 3. Carm. ode 24. 10.
 Ea vetustissima militaribus odijs materies. Tacit. lib. 1.
 Materia campusq; tuis laudibus profertur. Vide Proferno.
 Materiam etiam appellatione, ligna etiam comprehenduntur: quod Greci *δύλω*, & *σύλω* & materiam uocent. Lilius, Multam materiam ceciderat miles. Cato de re Rust. cap. 17.
 Robur, materies item pro uida, ubi solstitiu fuerit ad brumam, semper tempestiua est. Cetera materies que semè habet, quom maturum semen habet, tum tepetiu est. Cic. pro Milone, 55. Repente lynchibus in eam insulam materiam, calem, camenta atq; arma conuexit.
 Incorrupta contra omnia uitia materia. Vide Incorruptus.
 Materiam pro ligno quod est inter corticem, accipit Colum. lib. 5. cap. 11. dicens, Cuneum ferreum uel osseum inter corticem & materiam considerat demittito, ne ledas, aut rum pas corticem.
 Materia, Palmes qui de nouello nascitur, & in tenero alligatus dependet. Colum. lib. 5. cap. 6.
 Materies, de equis etiam dicitur. Colum. lib. 6. cap. 27. Equinum pecus tripartitò diuiditur: est enim generosa materies, que circo sacrisq; certaminibus equos præbet.
 Materiarius, materiarij (*μάτρη*) Faber lignarius, uel qui materiam præstat. Plaut. Millie, 12. 4. 6.
 Ad sunt fabri, architectiq; eã quidè ad re haud imperiti. A. Si nõ nos materiarius remoratur, quod quidè opus est, Noui indolem nostrum ingenij, citò erit parata nauis.
 Materiarius, Adiect. (*μάτρη*) ut, Materiarius faber, Lignarius: Materiaria fabrica, Lignaria. Plinius libro 7. capite 56. 8.
 Materiaria incrustatio, est quod uisgò lambritium uocant. Budæus.
 Materiari (*μάτρη*) ea forma dictum, qua Lignariidemq; significat, teste Sipontino. Cæsar 7. bel. Gall. 288. Erat eo tempore & materiari & frumentari, & tantis munitiones fieri necesse.
 Materiatus, pen. prod. Adiect. (*μάτρη*) Cic. 3. Offic. 70.

Malè materiata edes, id est, composita ex mala materie, ut ex lignis non cæsis tempestiua.
 Materiatio, & materiatura, pen. prod. (*μάτρη*) apud Vitruuim legitur lib. 4. cap. 2. In ædificijs omnibus insuper collocatur materiatio uarijs uocabulis nominata. Paulò post, E quibus rebus, & à materiatura fabri in lapideis et marmoreis ædium sacrarum ædificationibus, &c.
 Materis] huius materis, suem gener. Teli genus post lanceam longius. Sisenna historiarum lib. 3. Gallia materibus, Sueuicilancibus configunt. Nonius.
 Maternus, Matertera] Vide Mater.
 Mathesis] huius mathesis, penultima producta, f. g. uel Mathematica, pen. prod. mathematicis, pen. correp. Græcè *μαθηματικά*, Latine disciplina dicitur. Ad discit hanc spectant geometria, musica, arithmetica, astrologia. Et hæ mathematica scientiæ, discipline dicuntur: eo quòd discantur planè, & per demonstrationem quandam percipiuntur. Alijs Mathematici uocantur generalitèr, astrologiq; & qui Chaldei uocantur. Cic. 1. de Orat. 6. Quis ignorat, ij qui mathematici uocantur, quanta in obsequio rerum, & quam recondita in arte, & multiplici, subtiliq; uersentur? Gell. lib. 1. cap. 9. de ordine discipline Pythagorice, Tum uerba facere, & querere, queq; audissent, scribere, & que ipsi opinarentur, exponere potestas erat: ij dicebant in eo tempore *μαθηματικοί*, scilicet ab ijs artibus quas iam discere atq; meditari inceperant: quoniam geometriam, & gnomonicam, musicam, ceterasq; item disciplinas aliores, *μαθηματικά* ueteres Græci appellabant, uulgus autem quos genitio uocabulo Chaldaeos dicere oportet, mathematicos dicit.
 Nota mathematicis genesis in a. Iuuen. Satyr. 14. 2. 5.
 Mathios] Herba, quam quum serpentes comedunt, sentiu deponunt etatis. Hec Lactantius in lib. 4. Theb.
 Matho] Apher quidam, qui supplicium formidans, quòd multa sedulo secessisset, primo Punico bello finito, sic in Carthaginenses inuectus est, ut qui aliter consuleretur surgeret, non expectato orationis principio, coniectis lapidibus eum interficeret: quo pacto multi non solum duces, uerum etiam priuati homines sunt cæsi. Meminit huius historie Cælius lib. 29. cap. 2.
 Matinus] pen. prod. (*μάτρη*) Mons est Calabria, auctore Porphyrio. Lucan. lib. 9. 37.
 & calidiluceni Buxeta Matini.
 Matinus, Adiect. (*μάτρη*) ut, Apis Matina. Hor. 4. Carm. ode 2. 6.
 Cacumina Matina. Hor. Epod. 16. 6.
 Matiolichus] *ματιόλιχος*, ut Celio uidetur, qui parum comedit, aut qui in minimis astutum se præstat. Quamquam & Matiolichus dici ualet, qui ex mensuris lucrum uenatur. Nam est mensura genus matron, & *μάτρη* lambo. Hincq; forsitan Eusebio cuidam apud Marcellinum Matiocobe scilicet cognomen tum. Vide lect. Antiq. lib. 26. cap. 21.
 Matralia] Vide Mater.
 Matreas] *ματρηάς*, Alexandrinus quidam, qui Romanis Græcisq; admirationi fuit, quòd diceret, feram à se nutrir, que ipsa semet uoraret: uel nunc anxie scrutentur multi, *τὸ ματρηάσθαιον τί ἐστι*, id est, que nam sit Matrea fera. Matrea meminit Plin. lib. 16. hist. Naturalis, huius an alterius, uitem fuisse Smyrne apud Matream triferam. Huius multæ sunt ambiguitates, quibus ludebat, ut refert Cel. Rhodig. libro 11. cap. 13.
 Matresco] Vide Mater.
 Matricaria] Vide Amaracus, & Parthenium.
 Matricida] Matricida]

Matricida, Matrimus, Matrimonium, Matrix] Vide Mater.
 Matrona, Matronalis] Vide Mater.
 Matrona] penult. corr. (*μάτρη*) flumini Gallie, ortus in finibus Lingonum, & Celtas à Belgis separans: cuius multa describuntur apud Cæsarem. Vulgò Marne. Ausonius in Mosella.
 Matroum] *ματρώου*, apud Smyrnam celebrat Strabo lib. 14. Interpret eo nomine matronarum accipit locum. Cælius Matris deum templum dici mauiit. Scribit Plutarchus, Lycurgum rhetorom ubi iam è uita demigrandum aduertit, in matroum ac buleuterium ferri se iussisse, ut eorum que in republica gessisset, penes daret, si quid foret delictum. Matroum etiam pro loco Athenis accepit Libanius, ubi concionetur Demosthenes. Vide Cel. lib. 9. cap. 7. & libro 18. capite 17.
 Matia] matia (*μάτρη*, & *ματριάς*) Stora uel teges, in quibus suppa, uel seuum, uel lane rudiores, aut aliud aliquid simile inferum est: suntq; interdum è canabe, aut scirpo. Ouid. 6. Fast. 13. 6.
 At dominus, Discedite, ait: plastroq; morantes
 Sussult, in plastro scirpea mata sunt.
 Mattea] Vide Mattya.
 Matia] *μάτρη*, Saponis erat quoddam uile genus, quo ad ruffinos crines mulieres utebantur. Martialis lib. 14. in epophoretis,
 Simul re paras longeuos cana capillos:
 Accipe matiacas (quo tibi calua?) pilas. Dicitur autem Matiacas pile, à Matiaico Germ. niæ oppido: de quo Plin. lib. 31. cap. 2.
 Matia] *μάτρη*, cognominantur homines malarum magnarum, at oribus late patentibus. Festus.
 Mattya] Mattya (*μάτρη*) prime declinationis: ut ait Georgius Merula, dicitur quodcumq; preciosum edulium. At Calderinus dicit, Mattea cum e secunda uocali, neutrum plurali, condimentum esse carnium unctum: unde Matteolicus, id est Galofus. Cælius uero lib. 9. cap. 12. Mazam, inquit, putat ex farina, oleo, & aqua confici solitam. Suidas etiam ex latetunde mox paulo nata & Mattya est: dicitq; eo nomine preciosa omnia edulia, ut scribit Athenæus. Hinc illud Martialis lib. 13. 9. 2. sunt qui ita legant,
 Inter aues turdus, si quis me iudice certet,
 Inter quadrupedes matyia prima lepus. Verba autem Athenæi, que à Celio allegata sunt, lib. 14. leguntur: ubi & inuentum à Theophrasto hoc esse inquit. Ceterum lib. 4. inter *ματριάς* seu *ματριάς* numerat, & significatione idem esse inquit. Sunt aut *ματριάς*, que post cenam apponi solent: Latini bellaria uocant, & secundas mensas, nonnunquã etiam peregrina uoce, tragemata. Suet. in Caligula, cap. 38. uidetur matreas appellasse, nisi forte mendosus sit locus.
 Matula] *μάτρη*, pen. corr. (*μάτρη*) Vas aquarium, siue ad aquam tenendam. Plaut. Mostell. 6. 38.
 Iam hercle ego uos pro matula habebò, nisi matulã datis.
 Matulam pro meticulofo, uanoq; accipere uidetur Plautus in Persa, 15. 67.
 Nunquam ego te iam esse matulam credidi:
 Quid metuis?
 Matella, matelle, f. g. (*μάτρη*) Diminutiuum à matula, Est aquarium uas, inquit Nonius. Varro Endymionibus, Diuiti aphocachias ad communem reuocat matellam.
 Matella, Vas in quod urinum reddimus. Martialis, lib. 10. 11. in Calliodorum,
 Disperam, si tu Pyladi præstare matellam
 Dignus es.

Matellio, matellionis, m. g. (*μάτρη*) Diminutiuum à matula, inquit Festus: & Varro de Lingua Lat. Idem de uitis Patrum, Postularet truelleum, matellionem, pelum. Cic. in Parad. 4. 8. Si L. Mummius aliquem istorum uideret matellionẽ Corintheta cupidiſſimè tractantem, &c.
 Maturus] pen. prod. Adiect. (*μάτρη*, & *ματριάς*) Proprie de frugibus dicitur, quod neque crudum, neq; mite, neq; caduuum, neq; nimium coctum, sed in tempore temperatum prouenit: ut Poma matura. Cic. de Senec. 65. Et quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, ui auuelluntur: si matura & coctã, decidunt.
 Arbuti sunt matura. Lucret. lib. 5. 188.
 Albescit messis maturis arifis. Ouid. 5. Fast. 72.
 Factus maturos edere. Ouid. de Nuce, 19.
 Fruges mature. Virg. eelog. 3. 16.
 Vne mature uinitor. Virg. 10. eelog. 8.
 Maturus æui, per translationem, pro Sena quandoq; accipitur: Virg. 5. Aeneid. 15.
 — eui maturus Aestus.
 Animi maturus. Virg. 9. Aeneid. 50.
 Animo maturus & uito. Ouid. 8. Metam. 12. 4.
 Annis maturus. Tacit. lib. 1. Ouid. 14. Met. 123.
 Militie maturus. Lilius lib. 2. Decad. 5.
 Hic sponsæ maturus, illa marito. Stat. 3. Sylu. 1. 36.
 Ad arma maturus. Sil. lib. 16. 132.
 Maturus cibo. Plin. lib. 12. cap. 27. 1.
 Conſilium maturum. Claud. de bell. Get. 2. 4.
 Dies matura. Lucret. lib. 4. 208. id est, tempus maturum.
 Facultas maturior dicendi. Cic. 1. de Orat. 47.
 Viro matura filia. Virg. 7. Aeneid. 11.
 Funeri maturo propior. Hor. 3. Carm. ode 15. 1.
 Gloria matura. Liu. 2. ab Vrbe, 32.
 Homo maturus & mitis. Cic. de clar. Orator. iudicium maturum. Cic. pro Cecinna, 5.
 Libertas matura. Liu. ab Vrbe, 201.
 Onus maturum auferre utero. Ouid. 2. Fast. 91.
 Probitas maturior æuo. Stat. 2. Syl. 1. 8.
 Partus maturus. Horat. in Carmine secul. 3.
 Puer maturus alicui rei scienda. Quint. lib. 2. cap. 1. 5.
 Reditus maturus. Horat. 4. Carm. ode 5. 1.
 Tempus maturum. Cic. ad Atticum, lib. 15. 32. 3. Non recuso id quidem, sed & componendum argumentum est, & scribendi expectandum tempus maturius. Sic de Senec. 69. Maturum tempus mortis.
 Tempus maturum uino. Celsus lib. 4. cap. 11. hoc est, ut ægroto detur uinum bibendum.
 Tempore maturo adepta coniugium. Catull. in Carm. nupt. 57. 12.
 Venter maturus. Ouid. 11. Metam. 63.
 Matura uiro uirgo. Gell. lib. 12. cap. 7. Horat. 3. Carm. ode 6. 5.
 Virginitas matura toris. Stat. 1. Achill. 59.
 Maturior. Horat. 3. ode 17. 2.
 Ab te meæ si partem anime rapit
 Maturior uis.
 Maturum, significat aliquando Festinum & repentinum. Cic. 7. Verr. 11. 5. Et etiam illa uox & illis imploratio, Cuius Romanus sum: que sepe multis in ultimis terris opem inter Barbaros & salutem tulit, e. a mortem illis acerbiorẽ & supplicium maturius ferret.
 Maturum malum. Plaut. Pseud. 5. 6.
 Celsus, ignauia corpus hebetat, labor firmat illa matram senectutem, hic longam adolescentiam reddit.
 Maturum papauer ad excipiendum lachrymam. Celsus libro 5. cap. 25.

Maturum facere, pro Cito expedire. Gell. lib. 3. cap. 7.
Maturissimus, pen. corr. Superlativum (ματῦστος) Col. lib. 4. cap. 29. 4. Fecundos & quam maturissimos surculos uiti detraxerit. Idem libro 11. capite 3. Semina quam maturissima.
Maurrimus, pen. corr. Aliud superlativum. Tacit. lib. 12. Rober etatis quam maturum precari.
Maturitas, pen. corr. fg. (ματῦρῆς, ματῦρῆ) Tempus maturi. Cicer. 2. de Natur. deor. 178. Sol mundum omnem sua luce compleat, ab eoq; luna illuminata grauiditates & partus afferat, maturitatesq; gignendi. Idem 1. Tusculan. 106. Maturitas frugum. Caesar 3. bell. Civil. 199. Maturitas frumentorum.
Ingenium celeriter maturitatem assecutum. Cicero 2. de Oratore. 49.
Festinata maturitas occidit celerius. Quint. in Proem. lib. 6. 9.
Inchoata maturitas. Vide Inchoo.
Maturitas animaduertendi. Cic. Dolabel. lib. 9. 14. 17.
Maturitas etatis. Cic. Sulpitio. lib. 4. 4. 14. Idem ad Leptam, lib. 6. 18. 7. Est abest maturitas etatis iam tamen personare aures eius huiusmodi uocibus non est inutile.
Prima dicendi maturitas. Cic. de claris Orat. 83.
Maturitas orationis. Cicero de claris Orator. 4. Quumq; ipsa oratio iam nostra canesceret, habereiq; suam quandam maturitatem, & quasi senectutem.
Maturitas sceleris. Cic. 1. in Catil. 22.
Maturitas senectutis. Cic. de Senec. 30. Ut enim infirmitas est puerorum, & ferocitas iuuenum, & grauitas iam constantis etatis: sic senectus maturitas, naturale quiddam habet, quod suo tempore percipi debeat.
Maturitas uirtutis. Cic. pro Caelio. 60.
Nondum est maturitas illud sciendi: id est, nondum est tempus maturum. Cic. ad Att. lib. 1. 15. 7. Inducendi Senatus consulti maturitas nondum est.
Assequi maturitatem. Vide Assequor.
Capere maturitatem. Vide Capio.
Maturè, pen. prod. Aduerb. (ματῦρῆ, ματῦρῆ, ματῦρῆ) Tempus, siue ad tempus. Terent. Eunuch. 2. 1. 2. Fac ita ut iusti deducantur isti, p. faciam. p. n. at dilgeter. p. fiet. p. n. at maturè. p. fiet. Ibidem, 5. 4. 11. Quomodo adolescentulus meretricum ingenia & mores possit noscere: Maturè, ut quam cognorit, perpetuo oderit. Vbi Donatus, Maturè, Cito, & ante tempus. Cic. pro A. Cecinna, 9. Sed hunc fructum maturè fortuna ademit: nam breui tempore M. Ful. inius adolescens mortuus est.
Maturè facere oculis. Plaut. Milii. 13. 43. Videm tu illum oculis maturè facere, atq; aucupium auribus: id est, ut festinat audire. Cic. 6. Verr. 86.
Quæ si fuit sine mora, maturèq; decreta facilius, & c. Cicero 5. Philipp. 203.
Maturè mittere. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1. 12.
Redeat maturè, repetatq; relicta. Horat. 1. epist. 7. 20.
Venit ipse maturè. Cic. 3. Offic. 78.
Maturè extollere aliquem ad summum imperium per omnes honorum gradus. Cic. 1. in Catil. 20.
Maturus, Comparativum. Cic. 4. Acad. 19. Quò quidem & maturus uenimus, quòd erat constitutum, & c. Idem 4. Verrin. 28.
Maturissimè, pen. corr. (ματῦρῆστος) Superlativum: cui Tar dissimè opponitur. Dicitur etiam Maturimè, per contractionem, quemadmodum Celerrimè. Cic. pro Cecin. 5. Nā ut quæq; res est turpissima, sic maximè & maturissimè iudi-

canda est: ea in qua existimationis periculum est tardissime iudicatur. Caesar 1. bel. Gall. 137. Quibus rebus quam maturimè occurrendum putabat.
Maturus, maturas, pen. prod. (ματῦρῆ, ματῦρῆ) maturare, Accelerare, ita ut adhibeatur industriæ celeritas, & diligentie tarditas: ex quibus duobus contrariis fit maturitas, ut neq; aliquid citius, neq; serius fiat. Terent. Heaut. 3. 1. 37. Quod sensisti illos me incipere fallere, Id ut maturem facere. Salustius, Antonius Catilinam cū exercitu persequi maturet. Liu. lib. 10.
Maturare oua. Plin. lib. 9. 57. 3.
Maturare pomum. Plin. lib. 16. cap. 25. 9. Floret prima omnium amygdala mense Ianuario, Martio uero pomum maturat. Dicitur (ut ex precedentibus, & sequentibus exemplis est manifestum) Maturare, absolute, & Maturare rem aliquam. Cic. ad Brutum, 10. 1. Quod ut faceres, idq; matures, magno perè desiderabat Resp.
Annus in apricis maturat collibus uias. Tibull. lib. 1. eleg. 4. 4.
Maturat arbor. Plin. lib. 16. cap. 25. 8. Seruino quadam germinatu florent, maturantq; celeriter, sicuti morus. Ibidem, cap. 27. 3.
Maturare & properare. Virg. 1. Georg. 53.
Maturare cœpta. Maturè absoluerit. Liu. 4. bel. Pun. 56.
Fugam maturare. Virg. 1. Aen. 29.
Maturare alicui mortem. Cic. pro Cluent. 136.
Maturare mortem. Cels. lib. 7. cap. 26. In vesica uero non tulo uel hi conquiruntur, uel attrahuntur: quoniam ubi illam conuulnerant, ex distentione neruorum mortem maturant.
Maturare proficisci, & Maturare facere funus. Linius 2. ab Vrbe, 162. Idem 3. ab Vrbe, 180.
Maturatum est ab eo. Liu. 2. ab Vrbe, 91.
Maturare, Perficere. Quint. in epist. ad Triphonem, Nam ipse eos nondum opinabar satis maturauisse: Quidam legunt, Maturuuisse: idq; rectius, nempe ad uerbo Maturefco.
Maturatus, penult. prod. Participium (ματῦρῆστος, ματῦρῆστος) Maturum factum. Cic. de Senec. 48. Primò est peracerbam gustauit: deinde maturata dulcescit.
Maturatum negotium, Acceleratum, aut perfectum. Et apud Plinium, Maturata concotio, Perfecita.
Maturato, ablatiuus iunctus cum hac dictione opus: ut Maturato est opus, hoc est, celeritate & maturitate. Liu. 4. bell. Punic. 107. Idem 1. ab Vrbe, 255. Ut cum singulis fidelibus amicis ueniant ita facio, maturatoq; opus esse, rem atrocem incidisse.
Maturatè, pen. prod. Aduerb. (ματῦρῆστος) Festinanter. Liu. 2. bell. Maced. 58. Iussis cæteris, quantum maximè possent maturatè sequi.
Maturatè properare. Plaut. Pseud. 20. 50.
Maturatio, Verbale (ματῦρῆσις) Author ad Herennium, lib. 3. 93. Dolus consumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, maturationes, mentiones, & cæteras res.
Maturefco, maturefco, maturui (ματῦρῆστω, ματῦρῆστω) Maturefco, Maturum fieri, a matureo deriuatur. Plin. lib. 11. cap. 11. Quum mellis coeperunt maturefco, abigunt fucos. Col. lib. 4. Caesar 6. bell. Gall. 102. Ipse, quum maturefco frumenta inciperent, ad bellum Ambiorigis profectus.
Lucus maturus pleno anno. Ouid. 11. Metam. 39.
Annis nubilibus maturat puella. Ouid. 14. Metam. 67.
Parius maturefco septem nonnunquam, aut, ut plerumq; no- uem lunæ cursibus. Cic. 2. de Nat. deor. 100.
Libros nondum opinabar satis maturuuisse. Quint. in epistola ad Triphonem.
Vites maturefco. Plin. lib. 16. cap. 25. 8.

ut semen

In semen maturefco. Plin. lib. 18. cap. 16. 6.
Maturefco, Participium (ματῦρῆστω) Plin. lib. 21. cap. 3. 2.
Malus Assyria omnibus horis pomifera est, alijs cadentibus, alijs maturefcentibus, alijs subnascentibus.
Maturor, maturaris (ματῦρῆστω) Passivum, eiusdem significationis cum maturefco. Plin. lib. 15. cap. 18. 3. Contra nouissima sub hyeme maturatur chelidonia.
Matuta matutæ, pen. prod. (ματῦρῆστω) Aurora à nostris dicitur, quæ à Grecis ματῦρῆστω, Cic. 1. Tusc. 44. Quid Ino Cadmi filia: nonne Leucothea nominata à Grecis, Matuta habetur à nostris? Dicitur est, quòd matutino tempore presit. Seruius, Ino in Matutam uersa est, quæ Græcè dicitur Leucothea. Vide Ino.
Matuinus, pen. prod. Adiect. (ματῦρῆστω, ματῦρῆστω) ut Tempus matuinum, pro mane. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 2. Itaq; quum bene completa domus est tempore matuino, quum, & c.
Alius matutini. Propert. lib. 1. eleg. 15. 10. id est, Galli.
Dies matutini. Plin. lib. 8. cap. 32. ad finem.
Matuina horæ: apud Plinium.
Matuini pastus. Plin. lib. 12. c. 17. 4.
Prima matutina. Propert. lib. 2. eleg. 10. 9.
Radix iuga subdita matutinis. Ouid. 1. Metam. 136.
Tempora matutina. Ouid. 3. Metam. 118.
Matutina umbra. Plin. lib. 16. c. 17. 2.
Matutinis omnibus, pro quolibet mane. Plin. lib. 10. cap. 43. 1.
Matutino, pro Mane: et subauditur tempore. Plin. lib. 7. cap. 53. 2. Nullis euidentiibus causis obidè, dum calcantur matuino duo Cæsares.
Matutinus homo. Virgil. 8. Aeneid. 93. Nec minus Aeneas se matuinus agebat. Vbi Seruius, Rē temporis, ad personam transulit.
Matuinum, matutini, pen. prod. Mane. Quintilian. lib. 12. cap. 8. Prædie ad se uentre, litigatorum, aut eodem matuino iubent.
Mauelin, Mauellem, Mauolo] Vide Malo, mauis.
Mauget siue Maigmed. (αυρογῆ, αυρογῆ) is qui magnam Orientis partem religione peruersa implicuit, ut prodium est: morbo comitiali fuit obnoxius. Id quum adiuuaret, uxor, & eo nomine plurimū indignaretur, ac rogaret subinde quid esset: Desine (inquit) mirari, morbus abest sed quem aduertentis numinis uim pati nequeam, mente collabor, ac stupent membra. Communis est hæc prophetarum affectio: quorum me esse unum, scias uelim. Hac fraude delimita uulner, quem odisse coeperat euentus atrocitate, commenti uersuta, ut diuinum suspicere uirum coacta est, quæ illuc deniq; prorupit fraus, ut illum moriens ex esse heredem institueret. Quæ res potentie, quam mox adesse epistulam, exordia præbuisse narratur. Cælius. **Mauors**] & p. n. (inquit Seruius) per epenthestim Mars dicitur: ut Nautia, pro Nautia: Induperator, pro imperator. Ouid. 3. Fast. 35. Sic ego sic postea dixit mihi casside Mauors. Dicitur est porrò Mauors, quòd magna uerteret. Author Cicero 2. de Natur. deorum, 97.
Fortissimus Mauors. Ouid. 2. de Arte, 118.
Fortibundus Mauors. Senec. Thyeste, 7. 3.
Inclutus Mauors. Virg. 12. Aen. 36.
Rigidus Mauors. Stat. 5. Sylla. 2. 7.
Sæuus Mauors. Sil. lib. 7. 142.
Sanguineus Mauors. Virg. 12. Aeneid. 67.
Mauortius, Adiectiuum (μαυρῆστω) ut Cyprius Mauortia. Stat. 9. Thebaid. 158.
Acta Mauortia. Claud. de bel. Get. 7.
Fata Mauortia. Sil. lib. 1. 11.

Machia Mauortia. Virg. 1. Aeneid. 56.
Terra Mauortia. Virg. 3. Aeneid. 3.
Mauritania] μαυρῆστω, μαυρῆστω, Africa regio extrema, uersus Gaditanum fretum, & Occidentalem Oceanum. In ea Antheus gigas regnasse dicitur, ab Hercule uictus. Est autem duplex, Cæsariensis à Cæsarea, & Tingitana à ciuitate Tingi. Diciturq; est Mauritania, à μαυρῆστω, quòd est nigrum: quòd nigros habeat colonos, Gignit simias, dracones, struthiones, & elephantes.
Rex Mauritaniae. Cic. pro Sylla, 42.
Mauri] μαυρῆστω, μαυρῆστω, Populi qui Mauritiam regionem incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce cum innumera aliarum gentium multitudine, in hæc loca peruenisse, multum crediderunt, ut Strabo lib. ult. scribit. Salust. cerre in Inguribino, Mauros & Numidas, reliquosq; qui maritimam Africam cultiore reddiderunt, Medos, Armenios, Persas, & Phœnices fuisse indicat. Hi Romanis, bellis Punicis, maxime autem rebus contra Iugurtham gestis innotuerunt. Vide Strabonem libro ultimo.
Incoliti corpora Mauri. Sil. lib. 17. 128.
Leues Mauri. Claud. 6. Paneg. 11.
Occidit Mauri. Lucan. lib. 3. 59.
Terrificus nigris prorumpit Maurus in armis. Sil. lib. 7. 137.
Maurus, Adiectiuum (μαυρῆστω) pro Mauritianus, siue Mauritanicus, ut Vnde Mauria. Horat. 2. Carm. ode 5. 1. id est, Mauritania.
Mauricè] Aduerbium à Mauro. Gell. lib. 2. cap. 25.
Maurusius, Adiect. (μαυρῆστω) Idem: ut, Arundo Maurusia, Silius libro 10. 80. id est, Mauricum telum, ab hoste Mauro immissum.
Præda Maurusia. Silius lib. 16. 111.
Tellus Maurusia. Claud. 3. Paneg. 56.
Maurusiacus] Adiectiuum, idem quòd Maurusius. Martial. lib. 12. epig. 67. Gemmantes prima fulgent testudine lecti Et Maurusiaci pondera rara citri.
Mausolus] pen. prod. (μαυροσολῶ) dictio trisyllaba fuit, inquit Gellius, ut Marcus Cicero ait, rex terre Carie: ut quidam Græcarum historiarum scriptores dicunt, prouincia Græcæ Præfectus, quem αμαθῆστω Græci uocant. Is Mausolus ubi fato perfunctus est, & inter lamenta & manus uxoris funere magnifico sepultus est, Artemisia luctu atq; desiderio mariti flagrans, ossa, ceteraq; eius mista odoribus, contusaq; in pulueris faciem, aqua indidit, ebibitq; multaq; alia uolenti amoris indicia fecisse dicitur. Multa quoq; est ingenti impetu operis, conseruandæ mariti memorie causa, sepulchrum illud memoratissimum, dignatumq; memorari inter septem omnium terrarum spectacula. Hæcenus Gell. lib. 10. cap. 18. De Mausoleo lege Plin. lib. 36. cap. 5. & Herodotum lib. 7. Martialis lib. 10. 68. Marmoræ parua quidem, sed non cessura uiator Mausoli saxis, Pyramidemq; lege.
Mausoleum, penult. prod. (μαυροσολῶ) tetrasyllabum, non Mausolum. Propert. lib. 3. eleg. 2. 5. Nec Mausolei diues fortuna sepulchri. Hoc sepulchrum attollitur in altitudinem uiginti quinque cubitis, cingitur columnis triginta & sex. Ab hoc sepulchro, omnia preciosa sepulchra, ex nomine eius mausolea dicuntur. Vnde Sueton. in Augusto, cap. 100. sepulchrum Cæsarium appell. uit Mausoleum, quòd extruxit Augustus. Idem in Caligula, Duobus forulis subuectos mausoleo intulit.
Mausoli] Dicitur sunt Cares, Asia populi, à Mausolo rege, Artemisia uxor, Steph.
Mausos] μαυροσ, Agri Corinthi uicinus est Steph. no. Maxies]

Maxies] *μαξίαι*, Africæ populi, à Troianis (ut ipsi gloriatur) orti, qui dextram partem capitis comatam gestant, sinistra radunt, & corpus nudo tingunt. Author Herod. lib. 4.
Maxilla] *μαξίλα* (*μαξίλα*) Diminutivum à mala, ut putavit Priscianus. Verum mala à maxilla fit, per detractionem littere medie, auctore Cicerone in Orator. 86.
Maxilla, in qua fixi sunt dentes: quamvis etiã de parte exteriori quandoq; dicitur, quæ barbam emittit. Pers. Satyr. 4. 4. *Τη, quum maxillis balatum gausape pectas, Inguibus quare detonsus gurgulio extate*
Ordo maxillarum. Plin. lib. 11. cap. 37. 34. Vide Ordo.
Thesaurus maxillarum. Vide Thesaurus.
Maxillaris, & hoc maxillare, pen. prod. (*μαξίλαριος*) Quod ad maxillam pertinet: ut, Dens maxillaris, qui & Molaris dicitur. Plin. lib. 32. Maxillaresq; ita sanari dentes præcipue putant.
Maximè] pen. corr. Aduerbum superlativi gradus à Magis. Vide Magis.
Maximinus] de cuius vita & gestis historici permulti, tanta uoracitatis, & bibendi adeo audius fuisse memoratur, ut se pe illum opera diurna uini amphoram captolinam perficasse scribat Cordus, & carnis uorasse libras quadraginta, uel sexaginta quosq; Meminit Cælib. 27. cap. eodem.
Maximopete, **Maximus**] Vide Magnus.
Maxyes] Vide Maxies.
Maza] *μαζα*, quæ & massa dicitur, solet ex farina, oleo & aqua confici, aut etiam ex lacte, secundum Suidam. Vide dictionaria Græca.
Mazaca] penult. corr. (*μαζακα*) ciuitas est Cappadocia, teste Plin. lib. 2. cap. 208. 3. sub monte Argeo, quæ nunc Cesarea. Inde Mazaca populi, eidem, lib. 6. cap. 7. Eusebius in Chronicis, Tiberius Archilao pulso, & Cappadocia in prouinciæ formam redacta, nominauit Cesaream. Hinc
Mazaceni, & **Mazaces**, **Mazacis** (*μαζακαίωνες*) Sueton. in Nerone, Turba Mazacum.
Mazæum] *μαζαίον*, Bithyniæ oppidum, teste Stephano in dictione *μαζαίων*.
Mazæi] *μαζαίοι*, Pannonie populi sunt, apud Strabonem lib. 7.
Mazares] *μαζαρες*, Ex Medorum satrapis fuit, qui Priene in Cyri ditionem redegit. Vide Herod. lib. 1.
Mazara] pen. corr. Genus teli, quo antiqui in bello utebantur. Cæsar. bell. Gall. 10. 2. Et nonnulli inter carnos rotasq; mazaras ac tragulas subiciebant, nostrosq; uulnerabant. Liuius 7. ab Vrbe cond. 105. Vbi quidam legunt, machera: alij, matari.
Mazax] *μαζαξ*, Africæ populus, qui in torquendis missilibus non est inferior Medis. Beroaldus in illud Lucani lib. 4. 137. *— equaturusq; sagittas Medorum, tremulum quum torfit missile Mazax.*
Mazetas] Fluvius in ora maris Hyrcani. Vide Plinium libro 6. capite 16.
Mazeres] Cyri regis miles apud Herodotum.
Mazonomum] pen. corr. (*μαζονομο*) Græca dicitio, qua lanx grãdior significatur, ut ait Acron, quo cibi feruntur in conuiuia. Horat. 2. Serm. Satyr. ult. 18.
Mazonomo pueri magno discepta ferentes.
Membra gruis. Var. 3. de re Rust. cap. 4. 2. Vt in eodẽ tecto ornithonis inclusum triclimum haberet, ubi delicatè cœnitaret, & alios uideret in mazonomo positos coctos, alios uolitare circa fenestras captos.

M E

Me] Accusatiuus (*με*) ab Ego, mei.
Me, pro Mihi, inquit Festus, dicebant antiqui: ut Ennius, quum ait libro 2,

Siquid me fuerit humanitas, ut teneatis, &c.
Meapte] A latinitate, cum syllabica adiectione: Mea propria siue Mea ipsius. Terent. Heaut. 4. 3. 8. *Ita me di ament, ut ego nunc non tam meapte causa Letor, quam illius.*
Meabilis, **Meatus**] Vide Meo, mea.
Mearus] Fluvius est Hispanie in ore Asturum, ut est apud Pomp. Melam lib. 3.
Mecaphroditon] *μυκαφροδιτον*, Species est papaueris, spumeum habens semen: unde etiam à Dioscoride *μυκαφροδιτον*, hoc est spumeum papauer appellatur.
Mecastor] Iurandi aduerbium. Festus, Mecastor & Mehercules, iusurandum erat: quasi diceretur, ita me Castor, ita me Hercules: ut subaudiatur, iuriet. Terent. Heccyra, 1. 2. 8. *— b salue Parmeno.*
*s. v. Salue mecastor Parmeno. Vbi Donatus, Olim saluantes addebant iusurandum, ut hoc sedulo facere uiderentur. ME, aut adiectio est, & abundat: aut positum est pro uia syllaba, ut Græci *μὲν τὸν ἀπὸ καὶ λέγουσι* dicunt.*
Mecastor, iusurandum erat femininarum proprium, sicut uiri per Herculem deierant. Aedepol autem, quod est per Pollucem iurare, uiro & femine commune est. Rationem uide apud Gellium lib. 21. cap. 6.
Mechanicus] *μηχανικός*, pen. corr. (*μηχανικός*) Faber, optifex eorum operum, quæ ingenio simul ac manibus fiunt. *ἀπὸ τῆς μηχανῆς, quod inuentionem significat.* Sueton. in Vesp. Augusto, cap. 18. Mechanico quoq; grandes columnas exigua impensa perducturum in Capitolium pollicenti, præmium pro commento non medio cre obtulit.
Mechanicus, Adiectiuum (*μηχανικός*) ut, Ars mechanica, id est fabrilis.
Mecoenas] *μηνόκενός*, Equestris ordinis Hetrurie regibus oriens, Horatio & Propertio authoribus. Propertius lib. 3. ad Meccoenatem,
Mecoenas Eques Hetrusco de sanguine regum Intra fortunam qui cupis esse tuam. Horat. lib. 1. Carm. ode 11.
Mecoenas ataus edite regibus. Aretini suum faciunt. Amicum in super Cesaris Augusti uel præcipuum, & poetarum ea tempestate amantissimum, omnes fatentur. Delicatus præterea, non solum cultu ac moribus, sed etiam stylo commemorant: quare eum Augustus Malacium uocabat, exagitationisq; frequenter ut Cacozelum, teste Tranquillo in Augustis, cap. 86.
Teneri Meccoenates. Iuuenal. Satyr. 12. 4.
Mecone] *μηνόκενός*, Ciuitas in Sicyone, in qua honores distribuerunt aij, quod significat Hestodius, quum ait, *ἡ δὲ πόλις ἐστὶν ἰσχυροτέρου θεοῦ θυγατρὸς τῆ ἀβδρακτοῦ μηχανῆς.*
Sed & Callimachus Meconem appellat *μηνόκενός* id est, beatorum sedem. Meminit huius Cælib. 12. cap. 12. Vide & Strabon. lib. 8.
Meconis] pen. prod. huius meconidis, pen. corr. f. g. Lactuca atræ genus, à similitudine quadam ad meconium, id est, papaueris succum. *ἡ δὲ μὲν enim papauer Græcis dicitur.* Plin. lib. 19. cap. 8. Est etiam nium alia distinctio atræ, quæ meconis uocatur, à copia lactis saporis: quoniam omnes somnũ parere creduntur. Apud antiquos Italia hoc solum genus earum fuit, & ideo lactucæ nomen adeptæ. Idem libro 20. capite 7. sub finem. Et amara lactensq; quam meconidem uocauimus.
Meconites] *μηνόκενίταις*, Gemma est, papaueris similitudine exprimens: de qua Plin. lib. 37. cap. 10.
Mecum] *μετ' ἐμῆ*, id est, cum me. Cicer. in Orat. 86. Ex eo est mecum, & tecum: non, cum me, & cum te: ut esset simile illis, uo-

illis, uobiscum atq; nobiscum. Plaut. Cist. 8. 15. *— nihil mecum tibi:*
Mortuus tibi sum: hanc ut habeo, certũ est non amittere.
Indignabar mecum. Virg. 2. Aeneid. 19.
Mecum simul. Cicero ad Atticum, lib. 3. 48. 6. Atq; uim iam ante uideres, neq; totum animum tuum maiori mecum simul dedisses.
Mecum unã. Terent. Heccyr. 1. 2. 56. *— Vi colloqui mecum unã possit.*
Mecum unã simul. Terent. Heaut. 5. 1. 34.
Mecum facit: id est, mecum sentit. Insulse dicitur. Facti pro me. Cic. pro A. Cecinna, 58. Nam uerba ipsa sponsonis facerent mecum, si uellem diligenter attendere. Horat. 2. epist. 1. 14. *Et si pit, & mecum facit, & Ioue iudicat æquo.* Vide Facio.
Mecum sentit. Idem. Terent. And. 2. 1. 26.
Mecum, intra me, uel apud me. Terent. Heccyra, 1. 2. 32. *— haud propterea te rogo*
— Vi hoc proferam: sed uia tacita mecum gaudeam.
Mecyberna] Macedonia oppidum: & Mecybernus sinus, eadem oppido adiacens. Vide Plin. lib. 4. cap. 10.
Meddix] *μῆδι*, magistratus nomen erat apud Oscos. Ennius, *Summis tibi capitur Meddix, Occiditq; aliter.*
Medea] pen. prod. (*μῆδεια*) filia Aetæ regis Colchorum, ex Iduia coniuge, ut uult Cicero, 3. de Natur. deor. 65. *Que Iaso nomen ex Thejsilla cum Argonautis profectum amauit. Cui quum iurasset ille, eam se nunquam relicturum, adiumento fuit, ut uellus aureum acquireret, & draconem occideret: quum igitur cum Iasone clam abiret, & pater eam persequeretur, ut illum retineret, fratrem suum paruulum, nomine Agialeum uel Absyrtum, quem secum habebat, occidit, & eius corpus membra in dissepersit. Vide Cic. pro lege Manil. 15. *Quum iam multis annis cum Iasone uicisset in Græcia, & aliquot filios ex illo suscepisset, Iason eam repudiavit, & Glaucam, siue Creusam, ut alij uocant, Creonidis regis filiam duxit. Medea repudiata filios Iasonis occidit: & regis incendens, Glaucam & Creontem exussit. Iason uero seipsum interfecit. Postea Medea facta est uxor Aegæi, regis Atheniensis. Deinde in Asiam refugit, ubi ex rege Medii filium suscepit, à quo Media prouincia appellata est.* Vide Iustinum lib. 4. 2. Fuit autem Medea uenefica, & incantatrix insignis. Vocatur etiam Aetias, à nomine patris: & Colchis, à regione patria. Vide Ouidiũ libro 7. Metam. & eundem epist. 12.
barbare Medea uenena. Horat. Epod. 5. 14.
Medeis] pen. prod. Medeidis, pen. corr. Patronymicum, f. gen. pro possessiuo. Ouid. 2. de Arte amandi, 21. *Non facient ut uincat amor, Medeidis herba, &c.*
Medela] Vide Medeor.
Medeon] *μῆδειον*, Duorum uicorum nomen est apud Strab. lib. 9. quorum alterum in Phocide collocat, ad sinum Crisæum: alterum in Boeotia, non procul ab Onchesto.
Mederga] *μῆδεργῆ*, pro Erga me: interpositum est d, propter hiatus uocalium. Plaut. Epid. 9. 9. *— quasi quid filius meus*
Deliquisset mederga.
Medeor] mederis, pen. prod. (*μῆδεω*, *μῆδεω*, *μῆδεω*, *μῆδεω*) mederi, Deponens: A medius deducit Spononius, quod medij quibusd. m. hoc est, temperatis rebus hoc fieri oporteat. Est autem mederi, Remedium asferre. Plin. libro 12. cap. 3. 1. Malus Assyria, quam alij uocant medicam, ueneficis medetur.
Mederi, cum accusatiuo. Terent. Phorm.*

Quas, quum res aduersæ sint, minus mederi possis.
Mederi contra serpentium ictus. Plin. lib. 9. cap. 31. 3.
Mederi uitijs & erroribus. Plin. epist. 109. b. lib. 4. Idem in Pa. negyr. 75.
Mederi uulneribus, per translationem Cic. pro Quintio, 4.
Mederi alicui. Cic. ad Tironem, lib. 16. 19. 4.
Mederi rei alicui. Cic. ad Castum, lib. 12. 10. 10.
Mederi & conseruare. Cic. 6. Verr. 102.
Amori mederi. Ouid. 9. Metam. 131.
Mederi inopia. Cæsar 5. belli Gal. 91.
Labori alicuius mederi. Ouid. 7. Metam. 176.
Mederi Reipub. pro Opem ferre. Cic. pro Sestio, 24.
Timori alicuius mederi. Ouid. 9. Metam. 156.
Medendi, medendo, medendum. Virg. 12. Aen. 10. *— exuperat magis, egrescatq; medendo.* Vbi Seruius, *Medendo, dum ei medetur: nam gerundi modus est à passiuo significatione.*
Ars medendi. Ouid. 2. de Arte, 147.
Vitilis medendi rad. x. Ouid. epist. 5. 30.
Vnicè mederi. Plin. lib. 24. cap. 11. 4.
Medens, Participium (*μῆδων*) ut Artes medentum. Ouidiũ 15. Metam. 116.
Verba medentia. Stat. 2. Sylu. 11.
Medendæ ualitudinẽ nullam diuinam humanamq; opem non adhibuit. Sueton. in Tito, cap. 8.
Medela, medele, pen. prod. (*μῆδεια*) Iulius Firmicus lib. 4. cap. 2. Tales decernit egritudines, quibus curadi gratia, medela cauteriorum adustionibus cõseratur. Gellius lib. 17. cap. 16. *Ipsum autem regem asiduo talium medelarum usu à cl. indefinitis epularum insidijs cauiffe. De Mithridate loquitur, & eius antidoto. Idem lib. 20. cap. 1. Non enim profectò ignoras legum opportunitates & medelas, pro temporum moribus, & pro rerum publicarum generibus, ac pro utilitatum presentium rationibus, proq; uitiorum, quibus medendum est, feruoribus, mutari atq; flecti. Quintil. Declam. tione, 13. Nobis habere medelam non liceat, uobis liceat habere uenenis.*
Medelæ] animorum & corporum. Gell. lib. 4. cap. 13. *Tanta prorsus est affinitas corporibus hominum, mentibusq; & propterea quoq; uitijs aut medelis animorum & corporum.*
Facere medelam. Gellius lib. 12. cap. 5. *Quum Taurus & medicos accersisset, colloctusq; de facienda medela esset, &c.*
Medi, edi] Vide Mediusfidius.
Media] Media, prima syllaba producta (*μῆδία*) regio in Asia: à Medo, Medæ & Aegæi Atheniensium regis filio sic nominata, ut Solinus refert: à qua Medi populi dicti sunt. Hos tamen Iosephus Antiquitatum lib. 1. cap. 11. scribit à Medeo Iapheth filio dictos fuisse. Hæc regio, ut Ptolemæus ait, à Septentrione Hyrcano mari terminatur, ab Occasu maiori Armenia & Assyria, à Meridie Perside, ab Oriente Hyrcania ac Parthis, quæ montibus excluditur. Sunt qui Mediam in duas partes diuidunt, quarum alteram Matorem uocauerunt, alteram Ambropathiam.
Medus, Adiect. (*μῆδός*) Qui est ex Media.
Horribilis Medus. Horat. 1. Carm. ode 29. 1.
Braccati Medi. Persius Satyr. 3. 6.
Decoripharetra Medi. Horat. 2. Carm. ode 16. 2.
Medica, medica, pen. corr. (*μῆδική*) Herba equorum pabulo quamoptima. Seruius scribit, medicam à Medis in Græciam translata, quo tẽpore eam inuasit. Colum. lib. 2. cap. 11. *Pabulorum genera complura, &c. Sed ex ijs quæ placent, excimia est herba medica: quod quũ feritur, decẽ annis durats quod per annum, deinde rectè quater, interdum etiam sexies demittitur.*

demetitur: quod agrum stercoreat: quod omne emaciatur armentum ex ea pinguescit: quod egrotanti pecori remedium est: quod iugerum eius toto anno tribus equis abunde sufficit. De eadem Cato de re Rust. cap. 42. Et Varro 1. de Re rust. cap. 42. Virg. 1. Georg. 43.
— tunc te quoque medica putres
Accipiunt sulci, et milio venit annua cura.
Arbor medica. Plin. lib. 12. cap. 3. 1. Malus Assyria, quam alij uocant medicam, uenenis medetur. Virg. 2. Georg. 26.
Media fert tristes succos, etc.
Dicta est medica, à Media regione, ut dictum est, non à mendendo. Dicimus enim Medus, Medius et Medicus, auctore Stephano.
Mediastinus] Vide Medius.
Medica] herba. Vide Media.
Medico] medicas, penult. corrept. (μεδικός) medicare, Mederi. Virg. lib. 1. Georg. 39.
Semina uidi equidem multos medicare ferentes. Plin. lib. 16. cap. 27. 4. Ficus sola ex omnium arborum factu maturitatis causa medicatur.
Capillos medicare. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 1.
Medicor, pen. corr. medicaris (μεδικός) medicari, Deponēs, uel status quam Medico.
Datiuo aliquando iungitur. Terent. Andr. 5. 4. 42.
Quum ego possum in hac re medicari mihi. Virgilius 2. Georg. 27.
— senibus medicantur anhelis.
Accusatio. Plaut. Mostel. 6. 39. Virg. 7. Aen. 152.
Sed non Dardaniam medicari cupidus idum
Eualuit. Vbi Seruius, Medicor illam rem, et illi rei.
Aufferre dolorem medicando. Tibull. lib. 3. eleg. 6. 1.
Medicatus, pen. prod. Adiect. (μεδικός) Quod medicamentis admixtis confectum est, ut Medicata ficus. Plinius lib. 23. cap. 7. 5.
Medicate fruges. Virg. 6. Aen. 84.
Papauera medicata. Silius lib. 10. 71.
Medicata pocula. Martial. lib. 9. 99.
Res medicatissima. Plin. lib. 28. cap. 7. 9.
Medicatus spor, uel odor. Plin. epist. 173. b. et lib. 2. 5. cap. 8. 17.
Somnus medicatus. Ouid. epist. 12. 22.
Medicata suffitio uina. Col. lib. 1. cap. 6. 13.
Tela medicata ueneno. Silius lib. 7. 92.
Medicatio, Verba (μεδικός) Colum. lib. 2. cap. 10. 13. Potest tamen etiam cura istam medicationem cineri mista com modo seruari.
Medicus, medici, pen. corr. (ιατρός, ἰατρὴς, ἰατρὴς, ἰατρού) Nota significationis. Cic. pro Cluentio, 44. Iam hoc quoque prope iniquissime comparatum est, quod in morbis corporis, ut quisque est difficillimus, ita medicus nobilissimus atque optimus quaeritur in periculis capitis: ut quaeque causa difficillima est, ita deterrimus, obscurissimusque patronus adhibetur.
Cura solers medicorum. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 7. 7.
Celer atque fidelis medicus. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 30.
Fidi medici. Horat. 1. epist. 8. 2.
Medicus securus. Celsus lib. 2. cap. 6.
Medicum adhibere. Cic. de Fato, 46.
Conuocare medicos. Catull. de Acme, epigram. 39. 2.
Mistrare iussa medicorum. Ouid. epist. 19. 27.
Medicus, Adiectiuum (ιατρός) Quod est medici. Virgilius 3. Georg. 91.
Dum medicas adhibere manus ad uulnera pastoris abnegat.
Ope medica iuuare aliquem. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 2.

Ars medica. Tibull. lib. 2. eleg. 33.
Vfus medicus. Plin. lib. 22. cap. 8. 2. 1. bidem, cap. ult. ad finem
Et frugum quidem haec sunt in usu medico.
Medicina, medicina, penult. prod. (ιατρική, ἰατρικὴ, ἰατρικὴ, ἰατρικὴ) Cic. 5. de Finib. 28. Quonia ut medicina ualetudinibus, navigationis gubernatio, sic uiuendi ars est prudentia.
Adulatio medicina. Quint. lib. 2. cap. 15. 17.
Requies et medicina cura. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 24.
Somnus publica medicina cura. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 9.
Furoris medicina. Virg. 10. eclog. 12.
Mali medicina. Propert. lib. 1. eleg. 5. 6.
Imbecillus medicina. Vide Imbecillus.
Medicina deducta ad experimentis. Celsus in Proem. lib. 1.
Medicinam adhibere Reip. Cic. pro Seft. 119.
Admittere medicinam. Vide Admitto.
Afferre medicinam. Cic. 2. in Catill. 37.
Efficere medicinam. Cic. ad Att. lib. 1. 13. 4.
Facere medicinam. Cic. Terent. lib. 14. 7. 2. Ita sum leuatus, ut mihi deus aliquis medicinam fecisse uideatur. Idem pro Quinctio 5. Medicinam facere morbo. Plaut. Cist. 2. 65.
Facilitate medicinam. Quint. lib. 7. cap. 3. 22.
Fungi munere medicina. Ouid. 2. de Remed. amor. 80.
Parare medicinam. Ouid. 1. de Remed. amor. 19.
Vulnera posunt medicinam. Sil. lib. 11. 33.
Vates medicina. Plin. lib. 1. cap. 37. 85. Descriptus ab Herophilo medicina uate.
Temeraria medicina. Celsus lib. 3. cap. 9. Neque ideo tamen non est temeraria ista medicina: quia plures, si protinus à principijs excepti, intererit. Id est, contra artem, sine consilio et prudentia tentata. Temeritas et ratio contraria.
Excolere medicinam. Celsus in Proemio lib. 7.
Trunca medicina, et debilis, sine naturae rerum cognitione. Celsus in praefatione lib. 1.
Reperire medicinam incommotis. Cic. 1. Verr. 39.
Sera medicina struitur dolori. Stat. 5. Syl. 1. 4.
Temporibus medicina ualeat. Ouid. 1. de Remed. amor. 27.
Medicam, inquit Nonius, dicitur et uenenum tractum à Graecis, qui uenenum φάρμακον appellant. Accius Phoenicis, Sterilem esse illius opera medicinam autumans.
Medicina, medicinarum (ιατρικὴ) Medicorum taberna, uiculus thurarius, taberna aromataria, ubi pharmacopola obuersantur, et pharmacia uenduntur, hoc nomen in album Latinitatis acceptum est, et eo utitur Macrobius, in 1. 1. 7. Graecè medicinam, hoc est, medicorum officinam significat. Plaut. Amphib. 13. 5.
In medicinis, in tonstrimis, apud omnes aedes sacras.
Medicinalis, et hoc medicinale, penult. product. (ιατρικὴ) Quod ad medicinam pertinet: ut, Herba medicinalis. Plin. lib. 32. cap. 10. 9. Celsus, Vix ulla perpetua praecipua ars medicinalis recipit.
Medicinalis digitus dictus est minimo proximus, ut ait Macrobius: quoniam arteria quaedam à corde nata, pergit usque ad quartum digitum manus sinistrae. Ob quam causam nouus nuptus huic digito tanquam cordis uicario, sua sponse imponit anulum.
Medicabilis, et hoc medicabile, pen. corr. (ιατρός, ἰατρικὴ) Cui medicina adhiberi potest. Ouid. 1. Metam. 106.
Hei mihi quod nullis amor est medicabilis herbis.
Cura medicabilis nulla arte. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 5.
Medicabilis, pro Medicinalis aliquando ponitur. Col. lib. 7. cap. 10. 7. Quippe ligni succus medicabilis, epotus intestinum uentrem compefcit. (le, ut ait Festus.)
Medibilis, et hoc medibile (ἰατρός) Idem quod medicabile Medicamentum

Medioamen, pen. prod. medicaminis (μεδίομεν) Idem quod Medicina. Plin. auuncul. lib. 7. cap. 16. 1. Inunctis medicaminibus oculis.
Fortia medicamina. Ouid. 2. de Arte, 98.
Viste medicamen. Ouid. 6. Metam. 28.
Violenta medicamina. Cic. in Dionem, 9. Et quum isto ore fecido teterrimam nobis popinam in balasses, executione te uti ualetudinibus: quod dices uolentis te quibusdam medicaminibus solere curari: hoc est, uino imbutis.
Medicamen, pro succo purpure. Plin. lib. 9. cap. 38. 9. Centenas atque quinquagenas medicaminis libras aequari, etc. Medicamentum, pro eodem, ibidem, cap. 40. 1.
Medicamentum, medicamentum (μεδίομεν, ἰατρικὴ) Quo homines et cetera animalia curantur. Cicero secundo de Natura deorum, 199. Medicamentorum salutarium plenissima terra.
Medicamentum, Venenum etiam significat, ut Graecè φάρμακον, auctor Nonius. Medicamentum praesentatiuum. Plin. lib. 28. cap. 13. 5.
Opitalantur medicamenta. Celsus lib. 5. in Proemio.
Vinci medicamentis. Celsus lib. 5. cap. 28.
Medicamenta doloris. Cic. 2. de Finib. 38.
Medicamentarius, Substantiuum (φάρμακον) Qui medetur, uel medicamenta conficit. Plin. lib. 19. cap. 6. 10. Seditui duo genera: herbaceum folio incisuris eius euidentibus, quo uiuunt medicamentarij.
Medicamentarius, Adiect. (φάρμακον) Quod ad medicamentum perinet. Plin. lib. 7. cap. 56. 6. Herbariam et medicamentariam. Scilicet artem.
Medicamento'us, penult. prod. (φάρμακον) Aliud adiect. Quod remedium adfert, et medicamenti uice est. Cato cap. 15. 2. Et primum scito de omnibus brassicis, nulla est illiusmodi medicamentofior.
Medidles] medidiei, non dicitur, sed meridies (μεριδία) Cic. in Orat. 89. Ipsum meridiem, cur non medidie me credo quod erat insuauis.
Medietas] Vide Medius.
Medimnus] et Medimnum, medimni (μεδίων) Genus mensurae, quā minimam aedimus. Lingua enim uernacula primū minium, per syncope, postea minnum pro medimno posuit. Lucilius Satyr. lib. 15.
Praeterquam in precio primus semisse, secundus Numo, tertius iam plures quam totus medimnus. Buius auctor est, medimnum fenos modios capere. Cicero. 5. Verr. 92. In iugere Leontini agri medimnum ferè tritici feritur perpetua atque aequabili satione: ager efficit, cum octiduo bene ut agatur: uerum ut omnes dii adiuent, cum decimo: quod si quando accidit, tum fit ut tantum decuma sit, quantum feueris: hoc est, ut quot iugera sunt sata, totidem medimna decumae debeantur. Idem ibidem plura.
Mediocris, Mediocritas, Mediocriter, Mediocritas] Vide Medius.
Mediolanum] siue Mediolanū (μεδίολαν) Ptolemaeo, Britanniae urbs: uulgo Manchester. Item Mediolanum eisdem, Germaniae urbs. Hodie Monasterium, uulgo Munsler. Mediolanum aliud, Santonum urbs, auctore eodem. Vulgo Santes ut scribit Strabo lib. 4. ad Oceanum uergēs, inter Aquitanias maxima ex parte arenosa et agro tenui, ex milio alimoniam captans, reliquis fructibus sterilis.
Mediolanum] pen. prod. (μεδίολαν) Urbs est Cisalpina Galliae: de qua Strabo lib. 5. Insubres hac etiam etate sunt, qui Mediolanum metro polim habuere. ea quidem pridē uicus erat: omnes enim uicem habitabant: hac uero tempestate eximia dignitatis trans Padum ciuitas est, Theauri pars 2.

quodam modo Alpibus finitima. Vide Plin. lib. 3. cap. 17.
Mediolanum Insubres Galli edificarunt, ex nomine reliqui ab eis Mediolani, quod Ptolemaeus inter Cenomanos ponit. Haec tenus Volaterranus. Lilius autem Decad. 1. lib. 5. sic, Galli, inquit, per Taurinos saltus Iuliae Alpibus transcederunt: fustisq; acie Tuscis haud procul Ticino flumine, quū, in quo confederant, agrum Insubrium appellari audissent, cognominem Insubribus pago Heduarum: ibi omen sequentes loci, condidēre urbem, Mediolanum appellarunt. Haec tenus Lilius. Aufonius in urbium catalogo,
Et Mediolani mira omnia, copia rerum,
Innumerae cultaeque domus: sacunda uirorum
Ingenia, etc.
Mediolanensis et hoc Mediolanense (μεδίολαν) Quod ex Mediolano est, siue Mediolanum habitat. Cicero in Titon. 49.
Mediolanū] medίολαν, Ptolemaeo lib. 2. cap. 6. Hispaniae urbs. Vulgo Medina cali.
Mediomatrites] medίοματρικες, populi sunt inter Belgas, Leucis et Eburonibus uicini: Metenses scilicet, et his uicini Lotharingae populi. Plin. et Strab. Mediomatricos uocant, Vulgo Metz en Lorraine.
Medion] medίολαν, Herba est Mediae peculiaris (unde et nonomen accepit) in locis umbrosis petrosisque nascens. Romani Trifolium odoratum uocant. Vide Dioscoridem libro 4. capite 20.
Medioxi] di]. Vide Mediocris in Medius.
Medipontus] medιοποντι, instrumentum funariū, apud Catonem de Re Rustic. cap. 3. 3. Funes lorcos priuos, uel sces ferinos, fibulas duodenas, medipontos priuos lorcos, trochleas Graecicas binas. Idem cap. 12. Alio loco apud eundem legitur et medipontus: sed corrupte.
Meditor] pen. corr. medicaris (μεδίομαν) Quasi medio animo uersari, proprie enim est Cogitare, et ut ait Seruius, Mentē pertractare. Terentius Phorm. 2. 1. 12.
Quamobrem omnes, cum secunda res sunt maxime, tum maxime
Meditari secum oportet, quo pacto aduersam eorumnam serant. Cic. Curioni, lib. 2. 4. 5. Tu tamen ea para, meditare, cogita, quae, etc. Idem 2. Offic. 20. 2. Vi si quisquam causam sit acturus, in itinere aut in ambulatione secum ipse medietur, aut si quid aliud attentius cogitet, non reprehendatur.
Meditari male iugis. Plaut. Pseud. 20. 99.
Amorem meditari. Virg. 4. Aen. 34.
Arma meditari. Propert. lib. 3. eleg. 4. 1.
Meditari exilium. Cic. ad Att. lib. 14. 317. 2.
Meditari fugam. Col. lib. 9. cap. 8. 3. de ceruis.
Insidias aut dolum meditari alicui. Virg. 5. eclog. 12.
Meditari poenam in fratrem. Cic. 4. Tuscul. 12. 5.
Meditari ad. Cic. ad Curionem, lib. 2. 2. 3. Aut ne ad id mediteare, imperatum te offondam.
Meditari aduersus aliquem causam suam. Cicero ad Attic. libro 5. 110. 18.
Meditari de. Cic. ad Lent. lib. 1. 8. 9. Haec ego ad te ob eam causam maxime scribo, ut iam te tua quoque ratione meditare.
Meditari quomodo. Cic. ad Att. lib. 9. 190. 1.
Meditari regnare. Cic. 2. Phil. 12. 1.
Meditari se, Est se exercere. Plautus Stichus, 5. 31. Virgilius 6. eclog. 2.
Agrestem tenui meditabor arundine musam, id est, causam rusticam scribam, inquit Seruius.
Dicitur meditor, à Graeco. Seruius, Quod Graeci μεδίομαν dicunt, per

per antificum meditor dixerunt Latini. l. enim & d, inter dum sibi inuicem cedunt: unde & sella pro seda dicitur, a sedendo.

¶ Meditans, pen. cor. Particip. (μελετῶν) ut, lectum obliquum meditans. Horat. 3. Carm. ode 22. 2.

Longam & continuam absentiam paulatim meditans. Tacitus lib. 3.

¶ Meditatus, penult. product. Particip. (μελετησέν) Terent. Andr. 2. 4. 3.

Veni meditatus alicunde ex solo loco.

Plinius in Panegy. 5. Igitur quod temperamentum omnes in illo subito pietatis calore seruamus, hoc singuli quoque meditati teneamus, & c. Meditati id est, preparata oratioe.

Paratus & meditatus. Cic. pro Quintio, 21.

¶ Meditatus (μελετησέν) in passiva significatione reperitur. Terent. Phormione, 2. 1. 18.

Meditata mihi sunt omnia mea incommoda. Cicer. 1. Offic. 40. Leuiora enim sunt ea que repentino aliquo motu accidunt, quam ea que meditata & preparata insistantur.

Verba meditata componere. Ouid. 9. Metam. 165.

¶ Meditate, Aduerb. (μελετησέν) Plaut. Bacch. 11. 16. Ne tu illorum mores perquam meditate tenes.

Quasi dicat. Probe calles illorum mores, tu illos ad unguem nosti, ex longa meditatione & usu, siue experientia.

¶ Meditatio, Verbale (μελετη, μελετημα) Cic. 2. Tusc. 71. Tantum exercitatio, meditatio, consuetudo ualeat.

Commentatio & meditatio. Cic. 2. de Orat. 65.

Meditatio atq; exercitatio. Cic. 2. de Diuinat. 144.

Dicendi meditatio. Quint. lib. 2. cap. 10. 2.

Suilla est meditatio futuri mali. Cic. 3. Tusc. 37.

Verfari meditatione. Cic. pro Cluentio, 66.

¶ Meditamentum (περιτρομα) Idem. Tacit. lib. 15. Nomina similia curæ, & medicamenta. Idem lib. 20. Et ceteris belli meditentis militem firmabant.

¶ Meditatum, pen. prod. (μελετησέν) Dicitio facta a Grammaticis, qui Meditatum uerbum appellant, quod sensum quandam meditandi uideatur habere. Vide Priscianum & Vallam.

Mediterraneus, Meditullum Vide Medius.

Meditina pen. prod. Medicamentorum dea, Festo.

Meditrialia Torum, Sacra dea Meditriae. Mos erat, ait Festus, Latinis populis, quo die quis primum gustaret mustum, dicere omnis gratia, Vetus nouum unum bibo: ueteri nouo morbo medeor. A quibus uerbis etiam meditriae dea nomen coepit, eiusq; sacra Meditrialia dicta sunt. Varro de lingua Lat. lib. 5. Meditrialia, dies dictus a medendo: quod, ut ait Flaccus, Flamen Martialis dicebat, hoc die solitum unum nouum & uetus libari, & degustari medicamentis causa: quod facere solent etiam nunc multi, quum dicant, Nouum uetus unum bibo: nouo ueteri morbo medeor.

Medius Fuit quidam ex Alexandri adulatoribus, ac uelut hexarchus, & sophistes corypheus in optimum quenque. Hic alios hortabatur, calumnias in quenuis audacter coflarent. Nam etiam si, inquit, uulnus perforarit, in quem morsum infixeris, nihilominus cicatricosus conuulsetur locus. Ceterum ne lingua nostra sit gladius acutus, dum sale multo hunc illumq; defricamus, meminerimus. Author Cael. lib. 15. cap. 25.

Medius Adiect. (μέσος, μέσος, μέσος) Quod mensuratum equaliter distat ab extremis. A Græco deduci putat Sponimus, quod est μέσος.

Medium dicitur etiam, quicquid inter duo extrema est, etiam si non equaliter distet. Virgilius,

Iam medium tenuere rates. Terent. in Prolog. Phorm. 17.

Is sibi responsum hoc habeat, in medio omnibus Palmam esse positam, qui artem tractant musicam.

Medium inter. Cicero 8. Philipp. 236. Quum inter bellum & pacem medium nihil sit, necesse est tumultum, si bellum sit, pacis esse.

Medius æstus. Virgil. 1. Georg. 60.

At rubicunda Ceres medio succiditur æstu. id est, per diem, quando æstus est. Seruius.

Media mulieris ætas. Plaut. Aulul. 6. 32. Et paulo post, 35. Post mediam ætatem qui mediam ducit uxorem domi, & c. id est, medietatis uxorem.

Medius amicus, qui duorum hostium amicis, eorum cōtentio nibus & odijs se non miscet. Liu. lib. 5. bel. Maced.

Medius annus. Plin. in Pan. 100. Dies, Col. lib. 7. cap. 3. 7. Nox, Cesar. 5. bel. Gal. 32. Sic apud Liuium lib. 7. bel. Pun. 259.

Medium diei.

Per medias rapit ira cædes. Horat. 3. Carm. ode 2. 3.

Dies medius, Meridies. Virg. 3. Georg. 61.

In medios dormire dies. Horat. 1. epist. 2. 6.

Medius digitus. Plin. lib. 11. cap. 43. 2.

In foro medio, uel per medium forum. Cic. pro Domo sua, 39. Idem ad Quint. frat. lib. 2. 7. 9.

Frigoribus medijs. Virg. 10. eclog. 13.

Medium ingenium erat in Anco. Liu. 1. ab Vrbe, 140.

Medius mundi locus. Cic. 1. Tusc. 63.

In medio mundo terra sita est. Cic. 1. Tusc. 62.

In media nuntiorum nocte. Virg. 1. Georg. 66.

Plus media parte. Ouid. 3. Metam. 9.

In media potione exclamauit mulier. Cic. pro Cluent. 22.

Sermonem medium abrumpere. Virg. 4. Aeneid. 77.

Sonus medius. Plin. lib. 10. cap. 29. 6. Modulatus editur sonus.

Et paulo post, Summus, medius, imus.

Medium tempus. Plin. epist. 111. cap. Idem lib. 3. epist. 5.

Medio tempore, pro interea. Sueton. in Cesare.

In uoce media resistit. Virg. 4. Aen. 16.

Pacis & belli medius. Horat. 2. Carm. ode 19. 6.

Mediam locauit. Virg. 1. Aen. 141. hoc est, in medio.

Medium arripere: hoc est, Per medium corpus. Terentius Adelph. 3. 2. 18.

Sublimen medium arripere, & capite primum in terram stauerem.

Mediam mulierem complectitur. Terent. Andr. 1. 1. 106.

Medium responsum. Dubium. Liu. 9. bel. Maced. 163.

Medius & ambiguus sermo. Plin. epist. 190. f.

Media uocabula dicuntur, que in bonam & in malam partem accipi possunt. Qualia sunt tempestas, ualetudo, facinus, dolus, gratia, industria, periculum, uenenum, contagium. Et apud ueteres, honor quo significabatur iniuria.

Medie artes. Quint. lib. 2. cap. 21. 1.

Medium tenere. Plin. epist. 74. 6.

Cursum medium tenere. Cic. in Vatium.

Medius, importunus, incongruus. Virg. 1. Aen. 138.

Ne qua scire dolos, mediusue occurrere possit.

Interiectus ac medius, uel interiectus medius. Cicero 4. Actadem. 31. Is ipse alia interiecta & media numerabat. Idem de Opt. gener. orator. 142. Alios eis interiectos & tanquam medios putet. Et 10. Philipp. 276. Qui duorum fratrum ætatibus medius interiectus, utriusq; cum utroque certabat.

Medius, Manifestus. Virg. 2. Aen. 76.

—sensit medios delapsus in hostes. Seruius, manifestos. ut idem Virg. 2. Aen. 107.

—quanquam in media iam morte tenetur.

¶ Afferre in medium. Cic. 1. Offic. 34. Et communes utilitates in medium afferre mutatione officiorum. id est, in communem usum. Vide Afferro.

In medium consulere, pro In commune. Virg. 11. Aen. 67.

¶ Medio discedere: pro secedere & occultari. Suet. in Cesare, in principio. Budæus.

¶ Medio excedere, pro Mori. Terent. Phorm.

Pellere è medio. Cic. 3. Offic. 47.

Ponere in medio, Idem quod afferre in medium. Cicero 1. de Natura deorum, 20. Ponam in medio sententias Philosphorum.

Proferre aliquid in medium, Idem. Cic. 2. Verr. 18. Idem Senatus, lib. 15. 2. 16. Sed tamen illud tempus, cum rem nunquam in medium propter periculi metum protulisse.

¶ Quæere in medium. Virgilius 1. Georg. 26. id est, in commune. Seruius.

Recede è medio, per alium transigam. Cicero pro Sextio Roso, 66.

Relinquere in medio. Cicero pro Cælio, 37. Mulierem nullam nominabo: tantum in medio relinquam, si qua, & c. id est, controuersum relinquam, nihil statuum, uel constituam. Budæus. Vide In.

In medio esse, uel situm aut positum esse: quibus contrarium est, obcurum. Cic. 4. Verr. 72. Tabule sunt in medio. ibidem, 1. de Oratore, 72. Dicendi autem omnis ratio in medio posita. Et 5. Tusc. 134.

In medio sit. Suet. Sed quod discrepat, in medio sit, id est, sit pro incomperio. Bud.

Sumere è medio. Cic. pro Domo sua, 106.

De medio tollere, pro Occidere. Cicero pro Roscio Amærimo, 12.

Venire in medium, & Procedere in medium. Cic. 4. Verr. 126. Et 2. de Inuent. 153. Item 1. de Finib. 21. Prima ueniat in medium Epicuri ratio.

Vocare in medium. Cic. pro Cluent. 61.

Medio campi, medio montium, medio diei, & similes locutiones. Tacit. lib. 1. Idem libro 13. Medio temporis contradicere liceret.

Medio tempore, pro Interea. Sueton. in Cesare.

Medius, pro Mediocri. Liu. lib. 6. ab Vrbe. Apparebatq; nec ueri iudicij mediæ gratiam, nec falsi offensionem fore.

Medius, secundum Priscianum, in libello De duodecim carminibus, à modo dicitur, hoc est, à mensura: unde & modius: & differentie causa, medius mutauit o in e. Vel dicitur à Græco μέσος, ut dictum est.

Medic] aduerbio, frequenter utitur Firmicus libro 2. cæa pite 28.

¶ Mediale, huius medialis, pen. prod. neut. gē. Solinus cap. 653. Lignū omne atq; medicale, eadem ferme & facie & nitore, qui est in lapide gagate. hoc est, omnes hebeni partes, tam extere quam medie seu medullaceæ, similes sunt gagate lapidi. Idem cap. 33.

¶ Medietas, pen. cor. medietatis (μέσότης, μέσος) Cic. de Vniuersitate, 30. Vt in singulis essent bina media, uix enim audeo dicere medietates: quas Græci μέσότητες appellat: sed quasi ita dixerim, intelligatur: erit enim planius. Paulus iuriconsultus in l. antiqui. ff. si pars hereditatis pet. Prudentissimi uis auctores medietatem quædam secuti sunt: ut quod fieri non raro admodum possit, intuerentur.

Mediocris] & hoc mediocre, pen. corr. (μέτριος, μέτριος) Quasi mediam tenens.

Astor medicris caesarum. Horat. 2. de Arte, 75.

Ars medicris. Cic. 1. de Orat. 4.

Cura non mediocris. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 19.

Infortunium mediocre. Plaut. Curcul. 11. 5.

Ingenium mediocre. Cic. 2. de Orat. 63.

Innitiu mediocre. Sueton. de claris Grammat. 1.

Iracundia mediocri iratus. Plaut. Curcul. 11. 1.

Malum mediocre. Cic. 3. Tusc. 38.

Orator medicris. Cic. de claris Oratoribus.

Pœna medicres. Plaut. Bacch. 8. 21.

Spacium mediocre. Plin. lib. 7. cap. 38. 1.

Sponsalia medicria. Plin. lib. 9. cap. 35. 13.

Statura medicris. Plaut. Rud. 9. 9.

Status medicris. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1. 61.

Non mediocre telum ad res gerendas fama. Cic. de Amic. 5. 5.

Vitia medicria. Horat. 1. Serm. 4. 28.

¶ Mediocritas, penult. corr. (μετριότης) Medium dicitur, ut ait Nonius. Cicero 4. Academ. 244. Mediocritates illi probabant, & in omni permutatione naturalem uolebant esse quandam modum. Colum. libro 4. Mediocritas in electione loci maxime probatur: quoniam in confinio boni maliq; posita est.

Mediocritas ingenij. Cic. 2. Phillip. 29.

Minus superba medicritas præceptoris ad suscipiendas elementorum molestias. Quint. lib. 2. cap. 3. 2.

¶ Mediocriter, penult. ebr. Aduerb. (μετρίως) Medio quodam modo: hoc est, Prudenter & moderatè. Cic. 1. de Finib. 10. Quid Theophrastus, medicriter ne delectat, quum tractat locos ab Aristotele ante tractatos?

Nemo medicriter quidem doctus ignorat. Cic. 2. Tusc. 11.

Etiã medicriter à me tibi commendatus. Cicero ad Sulpit. lib. 13. 29. 1.

Non medicriter ferre. Cic. 5. Verr. 79. Idem pro Quint. 43.

Tamen esset non medicriter conquerendum.

Mediocriter doctus. Plin. epist. 10. b. Cic. 2. Tusc. 11.

Haud medicriter. Plaut. Merc. 5. 13.

Mediocriter facere. Terent. Andr. 1. 1. 32.

Mediocriter uelista ueste lugubri. Terent. Heaut. 2. 3. 45.

¶ Medioximus, uel medioximus, pen. corr. Adiectiuum (μέσιστος) Mediocris, siue medius. Vnde Medioximi diij uocantur potestatis mediæ. Seruius in librum 8. Aeneid. dicit, Herculem communem deum utriusq; nature, medium & inter mortalitatem & inter diuinitatem. Sunt numina aliqua tantum terrestria, aliqua tantum cœlestia, aliqua media, quos medioximos Apuleius uocat. Plaut. Cistel. 5. 36.

At ita me di deeq; superi, inferi, & medioximi, & c.

Medioxima uxor. Plaut. Cistel. 7. 68.

Medioximè] aduerbium, Medio modo. Varr. Modio, Quid aliud est quod Delphica canat columna literis suis, & c. uel uideam uos facere addit mortalem modum medioximè, ut quondam patres nostri loquebantur. Ex Nonio.

Mediusfidus] μέσος φίδος (inquit Festus) compositus uidetur, & significare Iouis filium, id est, Herculem: quod Iouem Græci φίδος θεός, & nos Iouem ac fidium, id est, pro filio: quod saepe antea pro L. litera, D utebantur. Quidam existimant, uisurandum esse per diui fidem: quidam per diuini temporis, id est, diei fidem. Hæc Festus. Alij sic, Mediusfidus, hoc est, per deum fidium. nam Fidius deus est, qui si dei præest. Plaut. Asin. 3. 8.

Per dium fidium queris iurato mihi. Cicer. pro Roscio Amer. 57. Quæ ita aperta & manifesta sunt, ut mediusfidus, iudices inuitus ea dicam.

¶ Mededi, pro Mediusfidus. Titinius, An quia pol ad te pol fabulare, mededi. Verba sunt adolescentis qui in somniant deo generat: proindeq; hoc iusturandum non audeant ea loqui, quum religio esset mulieribus illud proferre. Et quæ

Suet. in Calig. cap. 5.
Mehercule] penultima correpta (μὲν τὸν ἠγανάκην) **Adura-**
bium iurandi, Per Herculem. Cicero Attico, libro 10.
 205, 13, Epistola tua gratissima fuit meae Tulliae, & me-
 hercule mihi semper secum aliquid afferunt literae tuae. In
 dem 5. Ver. 25.
Mehercules, Idem (μὲν τὸν ἠγανάκην) **Festus, Meccator** &
Mehercules iurandum erat: quasi diceretur, ita me Ca-
stor, ita me Hercules: ut subaudiatur, iuuet. Cic. 6. Verr. 27,
 Verè mehercules hoc iudices dicam. Idem in Oratore, 89,
 Impetratum est, inquit, à consuetudine, ut peccare suauita-
 tis causa liceret, & pomeridianas quadrigas, quam post-
 meridianas libentius dixerim: & mehercule, quam me-
 hercules.
Mei] uel mis (μῆς) **genitiuus ab Ego. Vide suo loco.**
Meio] meis, mimi, mictum (μῆς, μῆς) **meiere, Vrinam e-**
mittere. Diomedes praeteritū meij esse dicit, sed in usu mi-
 xi. Persius Sat. 7. 12,
 —sacer est pueri, locus, extra Mijte. Martial. li-
 bro 3. 36,
 Mimiisti corrente femel Pauline carina,
 Meiere uis iterum, iam Palinurus eris.
Mictum, Supinum. Horat. 1. Ser. Satyr. 8. 8.
 —atq; in me ueniat mictum atq; cacatum
 Iulius, & fragilis Pedatia.
Mula meiens. Catul. de Amylio, epigr. 92. 2.
Micturio, micturis, pen. corr. micturire, Desideratiuum uer-
bum à Meio. Iuuenal. Satyr. 6,
 Noctibus hic ponunt lecticas: micturiunt hic, Pro primi-
 tiuo Meio uidetur hic positum.
Mel] mellis, n. g. (μῆλι) **Notè significationis. Vide Plin. lib. 11,**
cap. 14. 1. Cic. 3. de Finib. 53, Mel, est dulcissimum est, suo ta-
men proprio genere saporis, non comparatione cum alijs,
dulce esse sentitur.
Mel, à Græco μῆλι fit. Plaut. Trucul. 4. 72,
 —in melle sunt lingue sitæ nostræ atq; orationes
 Corda in selle sunt sita, atq; acerbo aceto.
Dulcior melle. Ouid. 5. Trist. eleg. 5. 6.
Aerij mellis caelestia dona. Virg. 4. Georg. 1.
Antica mella, de fauis. Ouid. de Medicamine faciei, 17.
Constructa mella. Virg. 4. Georg. 43.
Dulcia mella. Virg. 4. Georg. 21.
Flaua mella. Ouid. 1. Metam. 23.
Flagrantia mella thymo redolent. Virg. 4. Georg. 34.
Humida mella. Virg. 4. Aeneid. 97.
Liquata mella expressis fauis. Ouid. 4. Fast. 30.
Liquentia mella stupant apes. Virg. 1. Aen. 88.
Liuentia mella ueneno. Valer. 1. Argon. 13.
Pressa puris mella condit amphoris. Horat. Epod. 2. 3.
Purissima mella. Virg. 4. Georg. 33.
Redolentia mella flore thymi. Ouid. 15. Metam. 16.
Reperia à Baccho mella. Ouid. 3. Fast. 148.
Rosida mella. Virg. 4. eclog. 7.
Spumantia mella cogere pressis fauis. Virgilius quarto Ge-
orgic. 28.
Tenacia mella figunt. Virg. 4. Georg. 12.
Generandi gloria mellis. Virg. 4. Georg. 4. 1.
Poetica mella. Horat. 1. epist. 20. 9.
Muscaum dulce mel. Lucret. lib. 4. 5.
Mel, pro eloquentia, seu dicendi suauitate. Ouid. ad Pisonem,
 Inebria Nestorei cedit tibi gratia mellis.
Mel meum, Blandentis uox: quæ admodum est, Meum suauit.

Plaut. Curcul. 4. 8.
Melliculum, melliculi, pen. corr. (μῆλιγγον) Dimin. blandiē-
tis. Plaut. Casina, 2. 1. 15,
 Meum corculum, melliculum, uerulum. Idem Cur-
 cul. 2. 11.
Mellillum, mellilla, mellillum (μῆλιγγον) Diminut. alterum
similiter blandientis. Plaut. Casina, 3. 4. 5,
 Mea uita, mea mellilla, mea festiuitas.
Mellarius, Adiect. Quod ad mel pertinet. Plin. lib. 21. cap.
14. 4. Vasa mellaria aut fauos lauari aqua præcipiunt: hæc
etiam apiaria dicuntur.
Mellarius, Substant. (μῆλιγγον) Qui mellis opus ex-
ercent. Varro libro 3, de Re rust. cap. 16. 13, Ad extrema,
qua mellarij fauum eximere possunt, opercula imponunt
aluicis.
Mellarium, Substant. (μῆλιγγον) Vbi apes nutriuntur. Var-
ro de Re rust. lib. 3. cap. 12. 6. 9, Mellitonas ita facere oportet,
quos alij melitrophia appellant: eandem rem quidam
mellaria.
Meliturgus, meliturgi (μῆλιγγον) Idem quod Mellarius,
qui mellaria exercent. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 2, Merna-
la, ut cetera fecit historicos, quæ sequi meliturgi solent,
demonstrabit.
Mellatio, mellationis (μῆλιγγον) Mellis uindemia,
quum mel eximitur. Plin. lib. 11. cap. 16. 2, Hæc ergo mella-
tio sine uindemia & Vergiliarum occasu. Idem lib. 11. cap.
15. 12, Aestiuu mellatione decimam partem Thasio Diony-
sio apibus relinqui placet.
Melleus, Adiectiuum (μῆλιγγον) Quod ex melle est, uel
mellis quantitatem refert ipso gustu: ut, Melleus sapor, &
apud Plinium libro 15. capite 14. Et libro 11. capite
16. 7, Fæx statim mellei coloris. Et lib. 2. 1. cap. 14. 5, Mela-
leus odor.
Melleus, aliquando pro Dulci accipitur, ut, Vox mellea.
Mellitius, pen. prod. Adiectiuum (μῆλιγγον) Quod est mela-
le conditum. Plin. lib. 3. cap. 19, Mellites succum remittit:
dulce, mellitiusq; tuis. Varro 3. de Re rustica cap. 16. 17, Et
fauis mellitius ponendi à faucibus longè. Porro mellita
uocantur, cibaria dulciora, melle condita, quum luxuria no-
dum saccharum materiam gancæ fecisset. Antiquius enim
saccharum ad medicinæ duntaxat usum adhibebatur: cuius
hac tempestate tam frequens usus est ad gula condimenta.
Bellaria mellita, Vide Bellaria.
Placentæ mellite. Horat. 1. epist. 10. 3.
Mellitius puer, pro Suauis & iucundo. Cic. ad. Attic. lib. 1. 13. 2.
 Catul. ad Iuuenentium, epig. 4. 5. 1,
 Mellitos oculos tuos Iuuenenti, &c.
Mellifluus, Adiectiuum (μῆλιγγον) Ex quo fluit mel,
uel fluere uidetur: hoc est, Dulce, iucundum: ut, Melliflua
oratio.
Mellifer, pen. corr. Adiect. (μῆλιγγον) Ouid. 10. Metam.
 Mellifera apes.
Mellifico, mellificas, penult. corr. (μῆλιγγον) mellifica-
re, Mel facere. Plin. lib. 11. cap. 18, Alium quæ in arborib.
mellificant.
Mellificus, penult. corrept. Adiectiuum (μῆλιγγον) Quod
mel facit. Colum. lib. 9, Vt ab opere mellifico euocata apes
foetibus expleant.
Mellificium] mellificij (μῆλιγγον) Mellis artificium. Var-
ro de Re rustica, libro tertio, capite 16, Sed ut hoc aptissi-
imum ad sanitatem apium, sic ad mellificium thymum. Col-
lib. 9. cap. 12, Apes magis mellificijs, quam foetibus suadent.
 Mellis

Melligenus] penult. corrept. Adiect. (μῆλιγγον) Quod
est eiusdem generis cum melle. Plinius libro 16. cap. 7. 2,
Fert & aliam inuitilem pilulam cum capillo, uerno tamen
tempore melligeni succi. hoc est, eiusdem succi, cuius est
mel ipsum.
Mellina, mellina, fœm. gen. Potio est confecta adiectio mela-
te. Plaut. Epidicò,
 Nissi in idulo, aut in mellina attulisti. id est, nisi si
 in scortea eum habes mantica, aut in œnophoro, uel lagena
 melline, ex Turnebo.
Melana] melana insula est, quæ alio nomine Corecyra ap-
pellatur. Stat. 12. Theb. 12. 4,
 Icarij, Cœleijq; domus, uiridesq; Melane.
Melamphyllum] melamphylli (μῆλιγγον) Species
acanthi herbae, à siliorum nigredine sic dicta, quasi melano-
phyllum. Plin. lib. 22. cap. 22.
Melampodium] melampodij (μῆλιγγον) Genus ni-
gri bellebori, à Melampode uate dictū. Plin. lib. 25. cap. 5. 9,
Melampus] Melampodis, pen. corr. (μῆλιγγον) fuit, teste
Homero lib. Odyssæ 15, filius Amythaonis ex patria Ar-
go. Stat. lib. 3. Thebaid. 91,
 —Amythaone cretus,
 iam senior, sed mente uirens Phœboq; Melampus
 Affociat. Dicitur etiam fuisse medicus illustis, &
 filius Pœni sanauisse belleboro. Virgilius 3. Georg. 110,
 Quæ sita q; nocent artes: cœsere magistri
 Philyrides Chiron, Amythaonidq; Melampus.
Melampus, nomen canis apud Ouid. 3. Metam. 41. Dicit sic.
 τὰ μὲν τὸ μέλας ἔχου τὸν πόδας, quod nigros habeat pe-
 des. Ouid. 3. Metam. 42,
 —primusq; Melampus Ichnobatesq; sagax latra-
 tis signa dederunt.
Melampygos] Lapis in Thermopylarum monte, legitur
apud Herodotum historia 7. ubi desinit Anopæa uia, quæ
grassantes Persæ Pylus occupauerunt, Epialte duce.
Melampygos] 4, um. Vide Passalus.
Melancholia] melancholie (μῆλιγγον) Latine dicitur
atra bilis, quæ sepe in furorem agit homines. Cic. 3. Tuscul.
18, Græci uolunt illi quidem, sed parum ualent uerbo, quæ
nos furorem, μῆλιγγον ipsi uocant: quasi uerò atra bilis
solum mens, ac non sepe uel iracundia grauiore, uel timo-
re, uel dolore moueat.
Melancholicus, penult. corr. Adiectiuum (μῆλιγγον) Qui
atra bile plurimum abundat. Cic. 1. Tuscul. 12. 6, Aristot-
eles quidem ait omnes ingeniosos melancholicos esse. Idem
1. de Diuin. 139.
Melanchlani] μῆλιγγον, Scythia populi, à nigris ue-
libus quas ferunt, ita nominati Stephanio.
Melanocoryphus] melanocoryphi, penult. corr. (μῆλιγγον)
avis quæ & ficedula dicitur: sed ficedula no-
men habet, potissimum Autumno, ab edendis ficis. alijs
temporibus melanocoryphus, quod νοβρὸν μέλας, hoc
est uerticem nigrum habeat, Latine atricapillam dicere
possunt: mutat enim formam et colorē. Plin. lib. 37. ca. 8. 6.
Melandryum] μῆλιγγον, Genus herbae. Plin. lib. 26.
 cap. 7. 7. Martial. lib. 3. 35,
 Teq; iuuant gerres, & pelle melandrya cana.
Melanes] uel Nigri montes (μῆλιγγον) iuxta desertā A-
rabia. Ptolemæo lib. 5. cap. 17. Hodie mons Sinai, mons
S. Catharinae: sur desertū Hebræis, à Mauris Tur dicitur.
Melanla] melania, pen. corr. fœminini generis, Idem quod
Nigritia seu nigredo. Plin. lib. 24. cap. 8. 1, Et lentiginem et
carcinomata, melanias quoque ueteres addito melle emen-

dant. Meminit etiam Hieronolus.
Melaneus] penult. corr. tribyllabum, Nomen canis apud O-
uid. 3. Metamorphoseos,
 Harpalos & Melaneus, hirsutaq; corpore Lachne.
Melanteria] tria. Scribonius Largus, Melanteria, quæ cre-
ta sutoria dicitur, qua ligule calceolorum demigraunt. De
la pierre noire.
Melanthia] teste Aristarcho in 10. Odyss. Homeri, filia fuit
Deucalionis ex Pyrrha.
Melanthium] melanthij (μῆλιγγον) Herba, quæ uulgò
Nigella appellatur, à seminis nigredine: unde etiam Græcis
melaspermon appellatum est. Plinius lib. 20. cap. 17. 7,
 Gith ex Græcis alij melanthion, alij melaspermon uo-
 cant: optimum quàm excitatissimi odoris, & quàm
 nigerrimum. Medetur serpentium plagis & scorpionum.
Melanthius] Nomen uiri: qui quum Gorgia inimicus es-
set, dixit, Hic nobis de concordia præcepit, qui tres in una
domo concordare non potuit.
Melanthius item, Nomen est uiri Troiani, quem Eurypilus
in bello Troiano interemit, ut scribit Homerus. Alius eius-
dem nominis pastor est apud Theocritum. Alius item pi-
stor fuit, cura pingendi præcipuus. Author Quintil. lib.
12. cap. 10.
Melanthus] Vnus eorum quos in Delphines mutauit Bac-
chus. Ouid. 3. Metamorph.
Melanurus] melanuri, pen. prod. (μῆλιγγον) Piscis sic
dictus, quod nigricantem caudam habeat, & inter saxatiles
numeratur. Etmus,
 Melanurum, turdum, merulam, timbramq; marinam.
 Vbi primam produxit, penultimam corripuit: quum ta-
 men Græcè scribatur μῆλιγγον. Proinde rectius Lippius
 in 3. Oppianici,
 Haud facili paruus melanurus fallitur arte. Plinius
 lib. 32. cap. 2. 7. Vide Cælium libro 25. cap. ultimo.
Melapium] melapij (μῆλιγγον) Malum maius est
appij. Plinius libro 15. cap. 14. 4. Cetera è causis traxer-
re nomen: germanitatis coherentia, & gemella, nunquam
singula in fœm, coloris serica, cognationis melapia.
Neque enim accipiendum est melappia (sic enim ferè
in omnibus exemplaribus legitur) cognationis nomen à
gente uel familia Appiorum accepisse, sed à cognatione,
quæ ea ipsa mala cum pyris habent. & enim pyrura
est Græcis, μέλας malum siue pomum. Quod autem Pli-
nii ipse non aliter quàm melapia scripserit, & ut dica-
norum malorum mentionem fecit, quæ ex Appio è claudia
gente sunt cognominata, & melapiorum nomen nobis
ex gente, sed ex causa cognationis tractum esse ait.
Melas] μέλας, Maltorum flumiuu nomen est. Nam unū esse
in Mygdonia ostendere uidetur Ouid. 2. Metam. 50,
 Mygdoniusq; Melas. Alium in Sicilia describit Ouidius
 lib. 4. Fast. Sacratumq; Melam pascua lata bouum.
Melas] melanos, masc. g. Vtiliginis species. Vide Alphos.
Mele] μέλι, Nominatiuus plur. Græcus, à μέλι, idè quo à
carmina & modulationes. Lucret. lib. 2. 83, —equè
 Ac musea mele per choras, organici quæ
 Nobilibus digitis expergefæcta figurant.
 Cygea mele. Lucret. lib. 2. 102.
Meleager] uel Meleagrus, penult. corr. (μῆλιγγον) Tydei
frater fuit, Oenei filius, qui quum aprū Calydonium inter-
fecisset, eiusq; pellem & caput Atalantæ amicae sue dona-
uisset, Thestiade eius auunculi uirumq; illi ademerunt. Quæ

re cognita, ille eos interfecit. Althea Meleagri mater ob fratrum suorum eadem filio irata, eum execrata est, eius interitum exoptavit. Quum Calydon postea à Curetibus oppugnaretur, neque iam Calydonij impetum hostium sustinerent, Meleager neque patris, neque matris iam placate rogatu open ferre patrie uoluit. Flexus tandem, et uictus Cleopatrae uxoris precibus, hostes à moenibus Calydonis propulsauit. Althea autem odio renouato, facem ei à Parcis donatam, inflammavit. Vide Homerum lib. 1. Iliad. et Ouid. lib. 8. Metamorph.

Meleagraa] Calydon urbs dicitur, quoniam Meleager in ea imperauit. Sipontinus.

Meleagrides] penult. corrept. (μελαγριδες) Gallinae Africae. Plin. libro 10. cap. 26. Simili modo pugnant meleagrides in Bœotica Africa: hoc est, gallinæ genus gibberum, uarijs sparsum plumis, quæ nouissime sunt peregrinarum auium, in mensas receptæ propter ingratum uirus. Verum Meleagri tumulus nobiles eas fecit. Colum. lib. 8. cap. 2. 2.

Melesigenes] pen. corr. Nomen proprium fuit Homeri poetae, qui propter cecitatem Homerus est appellatus: ut supra scripsimus.

Melia] μέλαινα, A' Græcis dicitur arbor, quam Latini fraxinum uocant. Vide Ruell. lib. 1. cap. 82. Est et Melia Carie oppidum, apud Hecateum. lib. 1. Genealog.

Melia terra] μέλαινα γῆ, Terra genus est Bretrie cineræ non dissimile, quod digitis confricatum stridorem reddit trito pumici similem. Vires habet in medicina eadem ferè cum alumine, paulò tamen ignauiore. Picioribus etiam usui est, ad diuturniorem colorum firmitatem. Plinius Melinum uocat, nomine deducto à melo, insula una Sporadum, unde aduehi solet.

Melibœa] μέλιβοια, Vrbs est litoralis Magnesiæ, propinqua Thessaliæ: ut testis est Herodotus lib. 6. Eius etiã patria Phicolaete, dicente Luciano lib. 6. 71.

— precioso, nefandæ Lampados, Herculeis fortis Melibœa pharetris Fulgens Melibœa purpura. Lucret. lib. 2. 101.

Melibœus, Adiect. Vnde Purpura Melibœa, hoc est, Melibœensis, ait Seruius.

Meliceris] pen. prod. meliceridis, f. g. uel Meliceria, meliceriæ (μελιμυρία) à cera et melle nomen accepit. Tuberculi mellis crassitudine in cubitis et genibus: interdum quoque alijs partibus, et in ore ipso, et in capite: quod ita nominatur, quia humor in eo melli similis includitur, nec pressum remittitur, ut id quod ganglion siue ganglion appellant in eadem parte, sed molle cedensque. Plin. lib. 20. cap. 21. 11. Radice meliceris et lepras curant. Idem lib. 21. cap. 20. 13. Et contra meliceridas efficax. Sunt qui scribunt, meliceris. Vide Celsum lib. 5.

Meliceria] μελιμυρία, Filius Athamantis et Inus: cum quo mater, quum uideret Athamanta, regem Thebarum maritum furentem, in mare se precipitem dedit: et postquam in numina sunt comutati, Græcè Leucothea et Palemon sunt appellati: Latine Portunus, et mater Matuta. Author Seruius apud Virgilium 1. Georg. 88.

Votâque seruati soluent in litore nautæ, Glauco, et Panopee, et Inoo Meliceriæ. Fabulam describit Ouid. 6. Fast. 99.

Melichros] penult. corrept. Lapis modò niger, modò flavus, à mellis colore uocatus. Plinius libro 37. capite 11.

Melichrysis] penult. prod. Gemma, quæ ex India mittitur, quasi per aurum sincero melle translucens. Plin. libro 37. cap. 9.

Melicus] penult. corr. (μελιος) Adiect. à μέλι, Idem quod Musicus. Vnde poetae lyrici, melici dicti sunt. Ausonius.

Tumelicus, lyricosque modos. Cicero de Opt. genere Orator. 1. 4. 1. Poematis enim tragici, comici, epici, melicæ tiam ac dityrambici, etc.

Melicum] ab imperito uulgo dicitur gallinarum genus, quod medicum dici debet, teste Columella libro 8. cap. 2. his uerbis. Præcipue Tanagricum genus et Rhodium probabant, nec minus Chalcidicum et medicum, quod ab imperito uulgo litera mutata melicum appellatur: nobis nostrum uernaculum maxime placet.

Meligene] penult. corrept. Ptolemæo libro 2. capite 17. Melytusa Polybio dicitur, quam nos Melitem insulam uocamus, ad mare Adriaticum, ante Dalmatiam sita.

Meligunis] μελιγυνη, Insula est Sicilia adiacens, una ex Aeolijs, quæ notiore nomine Lipara dicitur. Plinius libro 3. cap. 9.

Melilotos] penult. prod. scem. gen. (μελιλωτος) Herba quam Columella Serulam Campanam appellat, quod in Serta urbe Campanie frequentissima sit. Plinius lib. 21. cap. 11. 3. Melilotos ubique nascitur. Laudatissima tamen in Attica.

Melime] melimelis, pen. corr. n. g. (μελιμελι) Sapor meli Cydonij ita conditi, ut melli quiddam simile referre uideatur. Colum. lib. 12. cap. 45. 2.

Melime] melimeli, penult. prod. (μελιμελιος) Dicitur pomum musteum, siue dulce, quasi mel pomum, nam μέλι Græcis dicitur mel, et μέλιον mali, quod mellis saporis habeat. Plinius musteum à celeritate nascendi denominatum dicit, lib. 15. cap. 14. 4. Mustea, à celeritate mitescenti: quæ nunc melimela dicuntur, à sapore melleo. Orbiculata à figura orbis in rotunditatem circumacti. Martial. libro 7. 2. 4.

Infanti melimela dato, fatuasque mariscas. Plinius lib. 23. cap. 6. 4.

Melime] rubere. Horat. 2. Serm. Satyr. 81. Post hæc me docuit melimela rubere minore Ad Lunam delecta.

Melinum] melini, Apiastrum uocat Varro de Rustica, lib. 3. cap. 16. his uerbis. Et ortum habuisse, ac reliquum thymo et cythiso obfuisse et apiastro: quod alij meliphylion, alij melissophyllon, quidam melinum appellant.

Melinum] μέλινον, Oleum ex flore malorum. Plin. lib. 23. cap. 6. 3. Fit et oleum ex his, quod melinum uocantur, quoties non fuerint in humidis nata. Ideo utilissima, quæ ex Sicilia ueniunt.

Melinum, Vnguentum. Plin. lib. 13. cap. 1. 4. Postea eodem loco prelatum est melinum, Cyprinum in Cypro.

Melinum, Coloris candidissimi species. Plin. lib. 35. cap. 6. Melinum candidum et ipsum est, optimum in Melo insula. in Samo quoque nascitur: sed eo non utuntur pictores, propter nimiam pinguedinem. Plautus Mostel. 4. 106. Quidam uolunt esse colorem medium inter album et fuscum, qui dicitur giluus.

Melina, melina, μέλινα, Genus uestis apud Plantum in Epidico, 2. 21. — ubi ergo est: nisi in uidulo.

Aut

Aut si in melina attulisti. Est item genus tibie acutissimè sonitæ Vestis ait.

Melior, Meliusculus, Meliorefco, Melioro] Vide Bonus.

Meliphylion] μέλιφυλλον, Nomen herbe. Varro lib. 3. de Rust. cap. 16. Reliquum thymo et cythiso obfuisse, et apiastro, quod alij μέλιφυλλον, alij μέλιφυλλον, quidam μέλιφυλλον appellant. Virg. 4. Georg. 13.

Tritum meliphylia, et cerynthe ignobile gramen. Vide Melissophyllum.

Melipontus] Adiectiuum, ut Melipontus fanis. Cato cap. 68. Vbi legitur et medipontus. Vide suo loco.

Melis] huius melis, f. g. (μέλι) Animal quod et taxo, siue taxus dicitur, quod sit melli auditissimum, et alueribus semper infestum, in cauernis utens, asperum, mordaxque, magnitudine uulpis, colore felis: ex cuius pelle pharetras et canum collaria obtegunt. Plin. lib. 8. cap. 38. 2. Varro 3. de Rust. cap. 12. 3. Alterumne felis, aut melis, aliæque bestia intrare possit.

Melissa] Vide Melissus.

Melissophyllum] melissophylli (μελισσοφυλλον) Plin. lib. 20. cap. 11. 4. Apiastrum Hyginus quidè melissophyllum appellat: sed in confessa damnatione est uenenatum in Sardinia. Virgilius per syncopam dixit, 4. Georg. 13.

Tritum meliphylia.

Melissus] μέλισσα, Fuit rex Cretensis antiquissimus, qui, ut scribit Lactantius Institutionum lib. 1. primus dejs sacrificauit. h. b. uitijs filius Amaltheam et Melissam, quæ Iouem puerum caprimo lacte ac melle aluerunt, unde Melissa apes dicitur: Amalthea capra eiusdem nomè accepit. Colum. lib. 9. cap. 2. 2. Nec sane rustico dignum est sciscitari, si uine mulier pulcherrima species Melissa, quæ Iupiter in apè conuerit. Vnde et apes Græcis μέλισσαι dicuntur. Fuit itè Melissus grammaticus muneris datus Meecenati, ac manuissus ab eo. Author Tranquillus. Melissus præterea Samius, Parmenijs auditor, Philosophus ciuibus suis charus, quibus præcepta plura dedit. Rempublicam administrauit, classisque in bello præfuit, ut refert Apollodorus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 6.

Et tua cum focco Musa Melisse leuis. Fuit et alter Melissus, Helius nomine, summi quidem loci inter Grammaticos sui temporis, Roma, sed matore in litteris iactantia quæ opera Memini Cellius lib. 18. cap. 6.

Melite] Melites, siue Melita, Melite, pen. corr. (μελιτη) Insula inter Italiam Epirumque posita, et (ut scribit Strabo) ante Pachynum sita. Cic. 6. Verr. 91. Melita insula satis lato ab Sicilia mari, periculosoque disiuncta: in qua eodem nomine oppidum. Vnde Melitæ canes, paruuli, olim in delictijs sceleratissimorum. De hac Ouid. 3. Fastorum, 114. Fertilis est Melite. Est et urbs hoc nomine Carthaginiensium colonia. Diodorus refert in Melita insula pretiosam tenuitate ac mollitie telâ fieri. Cic. 4. Verr. 127. Vestem Melitensem nominauit.

Melites, et Melitenis, Adiect. (μελιταιος) Mel, Canes Melitæ et Melitenes. Plin. lib. 30. cap. 5. 6. Melitensem rosam commendat Cic. 7. Verr. 22.

Catuli Melitæi. Plin. lib. 3. cap. ult.

Melites] Gemma est mali coloris, ut inquit Plin. lib. 31. cap. 11.

Melittes] pen. prod. Plin. lib. 36. cap. 19. Melittes lapis succum remittit dulcem, mellitumque ius.

Melittes, melittis, pen. prod. m. g. (μελιττιος) Pottio ex melle melle facta, auctore Plinio, lib. 2. cap. 2. 4. 8.

Meliton] melitonis, pen. prod. m. g. (μελιτων) Vbi apes nutriuntur. Varro de Rust. lib. 3. cap. 16. μέλιτωνες ita

facere oportet: quos alij μέλιτωνες appellant, eandem rem quidam mellaria.

Meliturgus] Vide Mel.

Melium] μέλιον, herba est in aquis nascens, et locis uliginosis, semen habens lini semini non dissimile, aliquando tamen maius et firmius, et præ leuore splendens. Alio nomine Satyrion rubens appellatur. Vm habere creditur incendens di ad libidinem. Dioscorid. lib. 3.

Melius] Comparatiuum à Bene, et Meliuscule. Vide Bene, in Bonus.

Melizardrus] Melisius, Lapitharum et Centaurorum bellum scripsit, ut est author Aelianus de uaria historia.

Mella] μέλλα, Fluuius Gallie est, iuxta quem Amello herba frequens nascitur. Seruius Blondius in Italia illustrata, Brixiam, inquit præterlabitur fluuius Mella. Quod etiam testatur Catull. in epigr. ad Iuanam his uerbis, Flauus quam molli percurrit flumine Mella, Brixia Veronæ mater amata mee.

Flumina curua Melle. Virg. 4. Georg. 56.

Mella, melle, f. g. Aqua e melle sic fieri solita, uel potius è ceris quibus adhuc non nihil mellis adhaerebat. Quum secundarium mel de fauis erat exceptum, cere statim minuitè resoluebantur ac rumpebantur, et aqua fontana uel celestis m. cerabatur. Expressa deinde aqua colabatur, et in uase plumbæum desufa decoquebatur, omnisque spurcicia cum spumis eximebatur, quæ decocta, quum ita crassa esset quàm defrutum, refrigeratur: et bene picatis lagenis condebat. Hac mella quidam pro aqua malsa utebantur, nonnulli etiam pro defruto in condituris oliuarum. Author Columella lib. 12. cap. 11. Erat igitur mella uelut ablutio cerarum, aliquid mellis adhuc habentium, aqua uerò malsa ex optimo melle fiebat, ut idem author scribit capite proximo.

Mellaria] Vrbs Hispaniæ Beticæ, patria Pomponij Mellæ, ut ipse testatur lib. 2. cap. 6. sub finem. Oliuarius dicit Mellariam hodie non extare.

Mellartum, Mellartius, et Mellatio] Vide Mel.

Melliceris] Vide Meliceris: nam unico scribi debet.

Mellicatio, Mellicor, Mellicico, Mellitus] Vide Mel.

Melligo] pen. prod. melliginis, f. g. (μέλιγω) Succus è lacrymis arborum, siue florum, quem apes deuorant, quemque postea ad alueos regressæ euomunt, operandoque componunt. Plin. lib. 11. cap. 6. 2.

Melligo etiam, pro quocunque succo florentis fructus adhuc, atque immaturi. Plin. lib. 12. cap. 27. 1. In prima lanugine demettitur uua, eiusque melligo. Reliquum corpus sole coquitur.

Mellonia] uel Melona, Mellis dea à Romanis putabatur.

Melo] Fluuius, qui et Nilus et Gebon appellatus est. Ausonius in enigmate.

Melobosis] penult. corrept. Nympha est: sic dicta ab ouibus pascendis, teste Hesiodo in Theogonia.

Melocabus] μέλοναβος, Germanicæ urbs apud Ptolemæum lib. 2. cap. 11. Vulgò Choburgh.

Melocarpus] μέλοναρος, Herba est quæ alio nomine Aristolochia longa appellatur. Dioscorid. libro 3. capite 4.

Melodes, Melodia] Vide Melos.

Meloesia] Insula ex Syrenis una, non tam à pomorum, quàm à pecoris abundantia dicta. Vide Plinium libro 3. cap. 10.

Melomeli] μέλονέλι, à Colum. lib. 12. cap. 45. 3. uocatur, quæ mala maturissima, integræ, sine macula in lagena in melle sub-

le submergunt. Sed rectius legitur melimeli. Vide suo loco.
 Melones] dicitur à Palladio genus peponis, quod alijs melopepo appellatur, quasi pepocyonius, uel cotoneus, quod mali sydonij figuram habeat. dicitur enim *από το μήλο* hoc est à pomo uel malo, quod absolute Græcis malum cotoneum significat.
 Melopepones] *μυλοπέπων*, Fructus sunt ex genere pepo- num, qui mali figuram rotunditate imitantur. Non pendent hi, sed humi rotundantur, & odorem iucundissimum habent, ubi maturuere. Palladius Melones uocat. Vide Ruell. lib. 1.
 Melos] *μῆλος* indeclinabile, Cantus suauitas, uel dulcis modulatio. Perf. in Prolog. 3. Cātare credas Pegaseū melos. Sic Calepinus. Græci autem, quorum hæc est dictio, τὸ μέλος, τὸ μέλεος, ἢ μέλος, τὸ μέλεος. Lactātius Firmianus de- clinationem Latinam formauit. Hoc melos, huius meli, &c. apud quæ ablatiuus melo, in carmine de Christi resurrectione, legitur. Fitq; repercussio dulcior aula melo. Melos, inquit Budæus, ad flexum uocis pertinet, constat enim canore ac sonis: rhythmus uero modulatione, pertinet enim ad cor- poris gestum & collocationem uerborum, ut docet Quintil. lib. 1. in sit. de musica loquens.
 Longus melos. Horat. 3. Carm. ode 4. 1.
 Mele] *μῆλον*, Nominatiuus plur. Græcus à *μῆλον*, idem quod carmina & modulationes. Lucretius lib. 2. — æque Ac misæa mele per chordas, organici quæ Mobilibus digitis expergefæcta figurant.
 Cygnea mele. Lucret. lib. 2.
 Melodia, melodia (*μελωδία*) Dulcis cantus, siue melleus.
 Melodes, pen. prod. (*μελωδός*) Qui dulcia carmina cantat; Sidonius, Proculus melodes insonare pulsibus.
 Melicus] pen. corr. (*μελικός*) Adiectiuum, à *μῆλον*, idem quod musicus. Vnde poeta lyrici, melici dicti sunt. Auso- nius, Tu melicos lyricosq; modos. Cicero de Optimo genere Orat. Poematis enim tragici, comici, epici, melici, etiam ac diuhyrambici, &c.
 Melos] Insula inter Cycladas Pomponio numeratur, lib. 2. Nunc uulgò Mil. alijs Milo.
 Melota] Melote, pen. prod. f. g. Pellis ouilla: sed non tam pel- lem ouis significat, quam exuium, hoc est, pellem corpori detractam unâ cum lana. Erasmus in epist. ad Hebræos, capite 11. De Melota uide Gesnerum pag. 279.
 Melothrum] *μελοθρόνον*, Herba est, quæ alio nomine *αμα- πλον* λουίζ, hoc est, uitis alba appellatur. De hac Diosco- rid. lib. 4.
 Melpomene] pen. corr. (*μελπομένη*) una Musarum, Vide in dictione Musæ. Horat. 1. Carm. ode 24. 1. — præcipe lugubres Cantus Melpomenei cui liquidam pater Vocem cum cithara dedisti. *μῆλο* idem significat quod Canto, celebris.
 Membliarus] *μυμβλιάρης*, Insula est maris Aegæi, una Spo- radum, non procul à Thera & Anaphe. Plinius libro 4. cap. 12.
 Membrum] membri (*μέμβρον*, *μέμβρον*, *μέμβρον*) Sipontia- nus, Artus à membris ita distinguuntur, quod artus dici- mus ossa cum nervis & uenis: membra autem propriè uo- camus carnem artus tegentem. Vnde membrana, superior membri pars, hoc est, pellis ipsa appellabatur. Silius li- bro 2. 94. — & uenis malè iuncta trementibus ossa Extant consumptis uisu deformia membris. Quædam exemplaria legunt, neruis.

Membrum, etiam pro singulis corporis partibus ponitur. Ci- cero 3. de Finibus, 29. Iam membrorum, id est, partium corporis alia uidentur propter eorum usum à natura esse donata, ut manus, crura, pedes, &c. alia autem nullam ob utilitatem, quasi ad quendam ornatum, ut cauda pavoni. Iners membris. Vide Iners.
 Artus magni membrorum. Virg. 5. Aeneid. 85.
 Flexus membrorum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 17.
 Grauitas membrorum. Lucret. lib. 3. 97.
 Abalienata membra. Vide Abalieno.
 Acconimoda bellis membra. Stat. 4. Sylu. 4. 13.
 Aegra membra. Ouid. epist. 20. 38.
 Auulsa membra. Virg. 9. Aeneid. 99.
 Cesa membra. Ouid. 6. Metam. 82.
 Candida membra. Ouid. 2. Metam. 122.
 Curua membra. Ouid. 3. Metam. 56.
 Debilia membra. Silius lib. 10. 79.
 Direpta membra manibus. Ouid. 3. Metam. 147.
 Discerpta membra grauis. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 18.
 Dissecta membra laceri corporis. Senec. Hippol. 12. 20.
 Exanguia membra. Silius lib. 7. 137.
 Exilia membra. Ouid. 5. Metam. 87.
 Fessa membra diurnis ministerijs. Ouid. 4. Metam. 43.
 Hispida membra. Iuuenalis Satyr. 2. 2.
 Immania membra. Ouid. 12. Metam. 102.
 Implicita membra. Lucan. lib. 3. 138.
 Liquefacta membra. Silius lib. 1. 36.
 Muliebribus membris puer. Lucretius libro 4. 212. Id est, puer tener.
 Procreta membra. Silius lib. 16. 71.
 Rigentia membra fugiente uita. Lucan. lib. 2. 5.
 Saucta membra. Ouid. 2. Metam. 131.
 Squalida membra. Lucret. lib. 5. 191.
 Tenuera membra. Lucret. lib. 4. 222.
 Truncata membra. Claud. de bello Get. 53.
 Turpia membra udo fimo. Virg. 5. Aeneid. 72.
 Valida ac iuuenalia membra. Iuuenalis Satyr. 11. 1.
 Velocia membra. Silius lib. 17. 109.
 Vieta membra. Horat. Epod. 12. 2.
 Viuida membra. Silius lib. 7. 13.
 Lassata membra abluere. Ouid. 6. Metam. 71.
 Abscindere membra. Lucret. lib. 3. 29.
 Languida membra cadunt. Ouid. epist. 2. 0. 32.
 Captus membris. Vide Capio.
 Componere membra. Vide Compono.
 Defessa componere membra. Virg. 4. Georg. 88.
 Correpunt membra pauore. Lucret. lib. 5. 2. 45.
 Viua membra dilaniat. Ouid. 6. Metam. 129.
 Dissoluantur membra, fluantq; . Lucretius libro 4. 186. de fomno.
 Diuidi à membris suis. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 8.
 Curata membra dare sopori. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 17.
 Placidam membris dat cura quietem. Virgilius 4. Aeneid. dos 1.
 Durare membra in duro opere. Lucret. lib. 5. 273.
 Erigere membra cubili. Silius lib. 7. 58.
 Pauor membra excutit. Senec. Thyeste. 1. 1.
 Expressus membris infans. Quintil. lib. 2. cap. 4. 5.
 Irrigare quietem per membra. Virg. 1. Aeneid. 140.
 Languescunt membra. Lucret. lib. 4. 194.
 Laxare membra quiete. Virg. 5. Aeneid. 168.
 Leuare membra baculo. Ouid. 8. Metam. 140.
 Luxuriant membra. Ouid. 7. Metam. 59.
 Membra madent uino. Vide Mædeo.

Mollia

Mollia membra mouere. Lucret. lib. 4. 298.
 Murrata membra posuere solo. Ouid. 6. Metam. 4.
 Horor membra quatit. Virg. 3. Aeneid. 6.
 Genitalia membra recidere. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 1.
 Soluantur frigore membra. Virg. 12. Aeneid. 191.
 Soluta langiore membra. Ouid. 11. Metam. 123.
 Vales membris. Virg. 5. Aeneid. 87.
 Puer tabida uenit membris. Virg. 3. Aeneid. 28.
 Vigor habilis uenit membris. Virg. 4. Georg. 84.
 Dicuntur & membra in status: ut, fundere membra statuæ. Quintil. lib. 2. cap. 1. 9.
 Membrum, in oratione. Est (inquit Valla) sensus numeris con- clusus, sed à toto corpore abruptus, & per se nihil efficiens. Vide authorem ad Herenn. lib. 4. 173. Cicero in Orat. 12. 2. Quam Græci *υπερμετρον* & *καὶ δὲ* nominent, nos non rectè incisa & membra dicamus. Idem 1. Verr. 2. 4. Quid quum accusationis tue membra diuidere cœperit, et in digitis suis singulas partes cause constituere? Membrum dormitorium dixit Plin. lib. 2. epist. 17. Adhæret dormitorium membrū transitu interiaccente. Id est, pars do- mus, quieti corporum dicata. Plin. lib. 5. Dormitorium cu- biculum uocat. Quin & partem domus Columella cū Apu- leio membrum nominat. Et Vlpianus de manifestantibus, Querit, inquit, potest, si fabris duobus uel pictoribus tem- plum, uel membrum depictum esset. Membrifosus, pen. prod. Vnde comparatiuum Membrifosor, id est, mentulatio.
 Membratim, pen. prod. Aduerb. (*μεμβρατῶς*, *μεμβρατῶ*) Per singula membra. Plin. lib. 9. cap. 15. 4. Hi membratim cæsi, ceruicæ & abdomine commendantur.
 Membratim tractare aliquid. Plin. lib. 11. cap. 37. 1. Cicero in Partit. 67. Narratio autè accusatoris erit, quasi membratim gesti negocij suspiciosa explicatio.
 Generatim & Membratim, contraria. Plin. lib. 25. cap. 11. 1. Sensem uitalem membratim deperdere. Lucret. lib. 3. 107.
 Inuicè & membratim dicere. Cicero in Orat. 123.
 Membratim & cæsim Quintil. lib. 9. cap. 4.
 Membrana pen. prod. (*μεμβράνη*) Pellis quæ artus tegit, ut sita perius dictum est. Cic. 2. de Nat. deor. 213. Quæ primum oculos membranæ tenuissimis uestiuit & sepist. Plin. libro 9. cap. 29. 4.
 Squamea membrana chelydri. Ouid. 7. Metam. 58.
 Membranas mittunt utiuli de corpore summo. Lucret. lib. 4. 12.
 Membrana ligni. Plin. lib. 16. cap. 14. 1. de tilia, inter corticè & lignum tenues tunicas multiplici membrana.
 Violare membranam. Celsus lib. 8. cap. 3.
 Membrana, Charta pergamena, è pellibus animantium concin- nata. Plin. lib. 13. cap. 11. 4. Mox emulacione circa bibliote- cas rerum Ptolemei & Eumenis, supprimente chartas Pto- lemeo, idem Varro membranæ Pergami tradidit repertas. Quintil. lib. 10. cap. 3. Martial. lib. 1. 33.
 Hos eme quos arctat breuibus membrana tabellis. Ho- rat. de Arte, 79.
 Membranis intus positis delere licebit Quod non edideris.
 Bicolor membrana. Persius Satyr. 3. 1.
 Consecrare in tenues membranas. Vide Consecro.
 Direpta plumbo membrana. Catul. ad Varum, epigr. 19. 2.
 Lutea membrana nituèu inuoluat libellū. Tibull. libro 3. eleg. 1. 2.
 Membrana pro Superficie, figura, & simulacro aliquo rerū ut, Membrana summi coloris, &c. Lucret. lib. 4. 18.
 At contra, tenuis summi membrana coloris Quæ tacetur, nihil est quæ dæ discerpere possit, &c. Ibid. 10.
 Membranula, pen. corr. Diminutiuum (*μεμβράνυλον*) Cicero ad

Atticum, lib. 4. 73. 2. Uisq; imperes, ut sumant membranulâ ex qua indices fiant.
 Membranaceus, Adiect. (*μεμβρανῆος*) Quod similitudinem membranæ habet. Plin. libro 16. cap. 31. 1. Quibusdam cor- tex membranaceus, ut uiti. Idem libro 10. cap. 61. 1. Vo- lucrum animal parit uespertilio tantum, cui & membrana- cæe pinnae uni.
 Membraneus, Aliud adiect. (*μεμβρανῆος*) Quod ex membra- nis est. Vlpianus de legat. 3. 1. librorum appellatione. Quod si in codicibus sint membranæ, uel chartaceis, uel etiam eboreis.
 Membrari, (*μεμβρῶ*) Per membra formari: quo uerbo uti- tur Censorinus.
 Membratura, membrature, pen. prod. (*μεμβράσις*) Mem- brorum compositio.
 Meme] Accusatiuus geminatus, maioris uehementiæ gratia, ab Ego primitiuo. Virg. 9. Aeneid. 86.
 Meme, adsum qui feci, in me conuertite ferrum
 Rutuli. Vbi Seruius, Meme, subaudi, interficite: & est interrupta elocutio dolore turbati. Idem 12. Aeneid. 53.
 — meme duce ferrum Corripite ô Rutuli, &c.
 Memecylos] *μεμῆκυλος*, Species est arbuti. Plin. lib. 15. cap. 2. 4. de unedone loquens, Duobus tamen hoc nomini- bus appellant Græci Comaron, & Memecylon, ex quo ap- paret totidem esse genera apud nos. Vide Dioscoridens lib. 1.
 Memet] Pronomen compositum, pro Meipsum. Plaut. Capt. 7. 69. Nec me secus unquam ei facturum quicquam, quam memet mihi. Idè Cistell. 10. 2. 6. Sed nunc ego memet moror.
 Memini] penul. corr. (*μνήσκω*, *μνήσκω*) Verbi dicitur factiuum in preterito tantum coniugatur, & temporibus à preterito formatis, præter hæc habet etiam in imperatiuo, memento, mementote, penul. prod.
 Memini, A Mæno antiquo uerbo fit, quo ueteres usi sunt pro Recordor, & in mentè reuoco. Quamuis sit preteritū hoc uerbum, in presenti tamen ferè semper accipitur, teste Val- la in Raudensem. Plaut. Persa, 5. 8.
 — potim ne moneas memini & scio, Et calleo, & commemini. Terent. And. 5. 5. 13.
 Facturum quæ uoles scio esse omnia, p. memini. Cicero pro Quintio, 32. Memini, uetus est, de scurra multò facilius diuitem quam patrem familiâs fieri posse.
 Bene memini. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 14.
 Maxime memini. Vide Magis.
 Libentius meminit illud. Horat. 2. epist. 1. 53.
 Longissime memini. Vide Longus.
 Memoriter memini. Vide Memor.
 Animus meminisse horret. Virg. 2. Aeneid. 3.
 Doloris pars est meminisse. Ouid. 9. Metam. 59.
 Meminero, pen. corr. Plaut. Afin. 3. 105.
 Ibi liquid opus fuerit. l. meminero.
 Memineris unde sit oriundus. Plaut. Aulul. 20. 6.
 Meministi quantum. Cic. de Amicitia, 2. Meministi enim pro- fectò, ut opinor, Attice, &c. quanta esset hominum uel admi- ratio uel querela.
 Memini cõprimere. Plaut. Epid. 11. 13. Terent. And. 2. 5. 18.
 Ego illam uidi uirginè, forma bona memini uidere. Vbi Donatus, Memini uidere, aut memor sum me uidisse: aut, memini me uidere: hoc est, intelligo, scio: aut, Memini quod uiderim. Memini uidere, pro uidisse. Cic. 6. Verr. 12. 9. Hoc me memini dicere. Idem 1. de Legib. 18, iuri studere, te me- mini. Virg. 9. eclog. 10.
 Cantando puerum memini me condere soles. Valla in Raudens.

Raudenssem, Hic (inquit) uersus magis licentiam poeticam ostendit, qua ego non uter duntaxat in prosa. Dicerem enim sic, Memini me puerum condidisse, seu condere solitum esse dies cantando. Hactenus Valla: cuius sententia refragatur exempla ex Cicerone producta.

Memini permisisse. Cic. Attico, lib. 1. 6. Idē pro Rosc. Amer. 72. Meministi me ita distribuisse initio causam.

Memineris meminisse. Plaut. Capt. 5. 54.

Meminisse et commemorare. Cic. pro Pompeio, 33.

Memineris de. Cic. pro Sylla, 32. Ne qui possit tantum aut de Reipub. aut de alicuius periculo meminisse, quantum uellet.

Memini diei. Terent. Eun. 4. 7. 31.

Faciant ut huius loci, dieiq; meiq; semper memineris. Cic. Titio, lib. 13. 76. 2. Quare uelini mihi ignoscas si illius uoluntati obtemperans, minus uidebor meminisse constantie tue.

Meminit officium suū. Plaut. Casina, 5. 43. Plin. lib. 8. cap. 40. de canibus, Intra quāuis longa meminerit. Terent. Phorm. 2. 3. 40. Si meministi quod olim dictum est, subijce. Cic. 4. Acad. 10. Ea sepe audiendo facile cognouit, quæ uel semel audita meminisse potuissent.

Numeros memini, si uerba tenerem. Virg. 9. eclog. 8.

Meminerunt omnia amantes. Ouid. epist. 21. 9.

Memini Cinnā, uidi Syllā, modo Cæsarem. Cic. 5. Philip. 175.

Memini disputata ab eo. Cic. de Amicitia, 4.

Memini, pro eo quod est Mentionem facio: recusat accusatiū, postulatq; gentium, uel ablatiuum cum præpositione de: ut Quintil. lib. 11. cap. 2. Neq; omnino huius rei meminit usquam poeta ipse. Et iterum, De quibus multi meminerūt. Hæc Valla lib. 3.

Memor, memoris, pen. corr. (μνημων) omnis generis, secundum Priscianum, à Memini fit. Virg. 9. Aeneid. 90.

Nulla dies unquam memori uos eximit æuo. Terent. And. 1. 5. 46.

Unum hoc scio, hanc meritam esse ut memor esses sui. Virg. 4. Aeneid. 108.

Et bene apud memores ueteris stat gratia facti.

Adiisti memor. Ouid. 1. Metam. 77.

Ventura huius memores apes. Virg. 4. Georg. 32.

Facere aliquem memorem sui. Virg. 6. Aeneid. 133.

Vive memor quam sis qui breuis. Horat. 2. Sermon. Satyr. 6. 20.

Memor et gratus. Cic. 4. Verr. 124.

Memor, cuius nos memores sumus. Virg. 1. Aeneid. 2.

— seu memorē Iunonis ob iram. Horat. 1. Carmin. ode 13. 3. — sue puer sirens

Impresit memorem dente l. bris notam. Hoc est, tam uehementem, ut non facile excidat memoria.

Aure memori uocem condidit. Ouid. epist. 19. 20.

Cura memor. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 2.

Ira memori te iudicat. Ouid. epist. 20. 2.

Mens memor. Horat. 2. Sermon. Satyr. 6. 7.

Memoria, memoria (μνησις, μνησικα, μνησικα, μνησικα, μνησικα) Est (inquit author ad Herēnum) firma animi rerum et uerborum dispositionis perceptio. Cic. 2. de Inuent. 240. Memoria est per quam animus repetit illa que fuerunt. Terent. And. 5. 4. 41.

Nunquid meministi? R. id quero. P. egone huius memoriam patiar meæ

Voluptati obstare, quā ego posim in hac re medicari mihi.

Memoria et recordatio. Cic. de claris Orator. 5. (hic)

Ad memoriam. Vide Ad Præpositionem.

Insigne ad memoriam. Vide Insignis.

In memoriam sempiternam. Vide In præpositionem.

Annalium memoria. Tacit. lib. 4.

Memoria patrum. Cic. pro Fonteio, 12. Quod per se per se sita, et patrum memoria sapientissimi iudices, de clarissimis nostræ ciuitatis uiris dubitandum non putauerunt.

Memoria rerum. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 326. Et quidem quum ageretur, fleuit memoria rerum gestarum commotus.

Post hominum memoriam. Cic. ad Plancum, lib. 10. 16. 1. Nihil post hominum memoriam gloriosius, nihil gratius, ne tempore quidem ipso opportunius accidere uidi.

Ex omni memoria etatum, temporum, ciuitatum. Cic. 1. de Oratore, 9.

Omnis memorie facile princeps. Cic. post reditum in Senatu, 4. Cn. Pompeius omnium gentium, secularum omnium, omnium memoria facile princeps. Idem 3. Offic. 7.

Omni memoria, uel in omni memoria: pro la omni tempore. Cic. de Arusp. resp. 33.

Inauditum in omni memoria. Vide Inaudio.

Multū etiam superiore memoria ciues Romani, etc. Cicer. pro Corn. Balbo, 21.

Vsq; ad hanc memoriam, hoc est, Vsq; ad hoc tempus. Liu. 2. ab Urbe, 175.

Ut mea memoria est. Cic. ad Atticum, lib. 13. 286. 3. Id est, quatum possum meminisci.

Mea memoria, Memoria tua: hoc est, quantum meminisse possumus. Cic. pro Sestio, 28. Nec uero huic tate multitudinis, quanta mea memoria nunquam ullo in iudicio fuit, deero. Idem pro Rabirio perduel. reo, 19. Causam enim suscepisti antiquiorem memoria tua. Ablatiuus est.

Alta memoria. Vide Altus.

Bona memoria. Vide Bonus.

Egregia memoria. Tacit. lib. 4.

Exoleta memoria. Liu. lib. 7. Decad. 4.

Immortalis memoria. Vide Immortalis.

Leta memoria. Tacit. lib. 3.

Ab recenti memoria perfidia, aliquanto minore cū misericordia auditi sunt Carthaginensium legati. Liu. 3. Decad. lib. 10.

Id est, ob recentis perfidia memoriam.

Sæcra memoria. Tacit. li. 20. Quippe Sorani sancta memoria.

Memoria sempiterna. Cic. de Amicitia, 14.

Tenacissima memoria. Quintil. lib. 1. cap. 1. 14.

Et uetere memoria. Tacit. lib. 3.

Abijcere memoriam doloris. Vide Abijcio.

Abit memoria. Vide Abeo.

Accipere memoria. Vide Accipio.

Adequare memoriam. Vide Adequo.

Adhibere memoriam. Vide Adhibeo.

Adimere memoriam. Vide Adimo.

Afferre memoriam. Vide Afferro.

Memoria offigere. Quintil. lib. 10. cap. 1.

Agitare memoriam. Quintil. lib. 1. cap. 8. 10.

Amittere memoriam. Vide Amitto.

Amplecti memoriam. Vide Amplector.

Augere memoriam. Vide Augeo.

Celebrare memoriam nominis alicuius. Vide Celebro.

Circumferri a uorum memoria. Vide Circumfero.

Colere memoriam. Vide Colo.

Commendo memoria. Vide Commendo.

Complecti memoriam. Cic. 2. de Diuina. 216. Vide Complector.

Comprehendere memoria. Vide Comprehendo.

Consecrare nominis memoriam. Vide Consecro.

Consignata literis memoria. Vide Consigno.

Memoria continere. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Animo percipere, et memoria custodire. Cicero 1. de Oratore, 63.

Custodiri

Custodiri hominum memoria. Vide Custodio.

Memoria alicuius dare operam. Cælius ad Ciceronē, lib. 8. 1. 3.

Memoria falli. Plin. lib. 10. cap. 42. 3.

Firmare memoriam. Quintil. lib. 2. cap. 4. 11.

Vetus memoria firmat. Tacit. lib. 5.

Eugiet memoriam iudicis. Quintil. lib. 2. cap. 5. 3.

In memoria habere, Meminisse. Terent. And. 1. 1. 13. Vbi Donatus, in memoria habeo, Plus est quam si dixisset Scio: nam que scimus, possumus obliuisci: que uero memorie mandamus, nunquam amittimus.

Implorare memoriam alicuius. Vide Imploro.

Incidere in memoriam cōmuniū miserari. Vide Incurro.

Inducere aliquem in memoriam rei alicuius. Vide Induco.

Inferre memoriam sempiternam in domū suam. Vide Infero.

Infixa mentibus memoria Consulatus amici. Vide Infigo.

Inheret oculis memoria imaginis. Vide Inhareo.

Insidere memorie. Vide In fido.

Insidet in memoria. Cic. 2. de Orat. 66. Vide Infideo.

Intercidit memoria. Vide Intercido.

Labat memoria. Vide Labo, labas.

Memorie mandare. Cic. de Amicitia, 3. Vide Mando.

Manet memoria. Vide Maneo.

Memoria memini facile. Plaut. Capt. 7. 33.

Mortui memoria. Vide Morior.

Obruere memoriam. Vide Obruo.

Occidit memoria. Vide Occido.

Perdere memoriam. Vide Perdo.

Memoria prodere sermonem alicuius. Cic. lib. 3. de Orator. 9.

Memoria proditum. Cic. 1. de Orat. 89.

Prodere memoriam alicuius rei posteris. Cælius Ciceroni, lib. 8. 3. 8.

Memoria proditum est. Cic. de Amicitia, 37. Tum etiam cum ijs, et inter se conuictissimos fuisse M. Curium, et T. Cornelianum memoria proditum est.

Memoriam alicuius sibi proponere atq; imaginem. Cic. de Amicitia, 85.

In memoriam redire et regredi. Vide In præpositionem.

Referre memoriam alicuius. Cic. pro Sylla, 18.

In memoriam redijt Quintius, quo die, etc. Cic. pro Quintio, 39. Et de Inuent. 110. Ita in memoriam redibit auditor.

In memoriam redite que se libido istius fuerit. Cicero 3. Verr. 84.

In memoriam redigere, et Reuocare animos ad memoriam, siue Reducere in memoriam. Terent. Phorm. 2. 3. 36. Cic. pro Flacco, 47. Et 1. de Inuent. 110.

Reficenda memoria breui repetitione rerū. Quintil. in Prooem. libro 4. 5.

Arem sui memoriam relinquunt. Tacit. lib. 15.

Memoriam generis inter mortuum renouare. Cic. pro L. Murræna, 14.

Repeterre memoria. Quintil. lib. 1. cap. 6. 6.

Repeterre memoria euentus aliorum, siue uetera. Cic. 1. de Orat. 1. Idem Titio, lib. 5. 16. 4.

Antecedentem memoriam sequuntur. Quintil. lib. 1. cap. 1. 19.

Melior memoria esse. Vide Melior in Bonus.

In memoria esse alicui. Cic. pro Sylla, 27.

Memoria est. Plaut. Trucul. 5. 10. Id est, memini.

Subeat tibi memoria nostri. Senec. Medea, 7. 26.

Memoria tenere, siue retinere, Apud Ciceronem pro Roscio Amer. 19. Et 3. in Catil. 63. Idem Philipp. lib. 13. 75. 1. Et si non dubito pro tua in me obseruantia, proq; nostra necessitudine, quin commendationem meam memoria teneas.

Tenere, siue retinere memoria alicuius. Cic. 3. de Finib. 13. Et 2. de Orat. 5. Deberi hoc à me tantis hominum ingenijs putat.

Theauri pars 2.

ui, ut cum etiam nunc uiuam illorum memoriam teneremus, hanc immortalē redderem si possem.

Traditum est memorie. Cic. in Parad. 27.

Memoria tradidit. Colum. lib. 8. cap. 13. 1.

Turbari memoria. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.

Venerari memoriam alicuius. Tacit. in uita Agricole.

Memoria alicuius usurpare cū charitate. Cic. de Amicitia, 28.

Memoria, memoriarum, in plurali. Gel. Noct. Attic. lib. 10. cap. 12. Nam et pleriq; nobilium Græcorum, et Phælorianus philosophus memoriarum ueterum exequentissimus, asseruatiissime scripserunt, etc.

Memoria, pro uetustate, antiquum. Pacu. Chryse, Perq; nostrā egregiā unanimitatē, quā memoria delugat. Nonius.

Memoriola, pen. corr. Dimin. (μνησικα) Cic. ad Attic. lib. 12. 232. 3. Sed quod scribis igniculum matutinum, uel uel uel, est memoriola uacillare.

Memorialis, et hoc memoriale. pen. prod. Adiectiuum.

Memorialis liber, Enchiridion ad uiuandam memoriam. Suetonius in Cæsare, cap. 56. Epistole quoq; extant ad Senatū, quas uidetur primum ad paginas et formam memorialis libri conuertisse.

Memoriter, pen. corr. Aduerbiū (ἀπό τοῦ μνησικα, ἀπό μνησικα, ἀπό μνησικα) Quod Barbari dicunt. Mente tenuis. Cic. 4. Acad. 114. Si te, inquit, Luculli oratio flexit: quæ est habitus memoriter, accuratè, copiosè.

Memoriter cognoscere: hoc est, Optime, et mente memori tenere. Terent. Eunuch. 5. 3. 6.

Memoriter colligere. Cic. 1. de Fin. 53.

Memoriter memorat. Plaut. Amphit. 4. 263.

Memoriter meminit. Plaut. Capt. 5. 56.

Memoriter narrare. Cic. de Amicitia, 1. Terent. Phorm. 2. 3. 47. — primum esses memoriter.

Prøgentem uestram usq; ab uno atq; a quo profrens.

Memoriter respondere. Cic. in Vatinius, 7.

Memoriter exponere aliquid. Cic. 4. de Fin. 1. Næ tu inquit, Cato ita exposuisti tā multa memoriter, tam obscura dilucide.

Memoriter me uocat. Plaut. Asin. 11. 38.

Memorabilis, et hoc memorabile, pen. corr. (μνησικα, ἀπό μνησικα, ἀπό μνησικα) Quod est dignum memoria. Terent. And. 4. 1. 1. Hocine credibile est, aut memorabile, etc. idem Heaut. 2. 3. 73. Hæc tu, non sit sine periculo facinus magnū et memorabile. Cic. de Amicitia, 4. Sic quum accepissemus à patribus maxime memorabilem C. Lælij et P. Scipionis familiaritatem. Virg. 4. Aeneid. 19.

— magnum et memorabile humen,

Vna dolo diuim si scemina uicta duorum est.

Memorable ingenium. Plin. lib. 5. cap. 10. 1.

Memorabili causa, sed eueniū misero. Plin. lib. 7. cap. 43. 6.

Lethum memorabile. Silius lib. 11. 35.

Munus memorabile. Tibull. lib. 2. eleg. 1. 12.

Nomen memorabile. Virg. 2. Aeneid. 117.

Gloriosa et memorabilis uirtus. Cic. 3. de Fin. 18.

Memoro, memoras, pen. cor. (μνησικα, ἀπό μνησικα, ἀπό μνησικα) Memorare, in memoriam reducere. Plantus Pœnul. 16. 100.

Patris atq; matris memini. P. memorandum mihi, Si noui forte, aut si sunt cognati mihi.

Memorare, Commemorare, narrare. Cic. de Legib. Nam quid Accium memorem? Ibidem, lib. 2. 97. Honoratorum uirorum laudes in concione memorentur.

De re aliqua memorare. Tacit. lib. 11.

Ordine memorare. Vide Ordo.

Bella memorare. Propert. lib. 2. eleg. 1. 5.

Memorant, pro Aiunt, ferunt. Liu. lib. 1. Heracleūq; in ea loca

Xy Geryone

Geryone interempto boues mira specie abegisse memorant. Memorare memoriter. Vide Memoriter in Memini.
 Verbum est verum quod memoratur: hoc est, quod dicitur, uel circumfertur. Plaut. Trucul. 18. 30. Cic. 6. Verr. 95. Emma autem, ubi ea que dico, gesta esse memorantur, est loco præcelso atq; edito.
 Memorare, Dicere, Efferre, Pronuntiare. Plaut. Trin. 13. 38.
 Agedum nomen tuum primum memora mihi. Virgil. 1. Aeneid. 3. Misisti mihi causas memora. Ibidem, Sic memorat: id Lepidè memora. Vide Lepidus. (est, ait.)
 Memoror, penult. corr. memoraris (ἀπομνημονοῦμαι) Pas- sium. Plaut. Amphit. 6. 14. Experiri istuc mauellem me, quam mihi memorarier. Salust. Incredible memoratu est, quam facile coaduerint. Id est, dictu.
 Memorandus (ἀπομνημονεύω) Ouid. 13. Metam. 3. Nec memoranda tamen uobis mea facta Pelasgi Esse reor. uisidistis enim.
 Post nullos memorandus: id est, omnium primus memorandus. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 1.
 Longum memorandus. Stat. 1. Syllu. 3. 3.
 Iuuentis memorandus. Virg. 10. Aeneid. 159.
 Iuuenta memoranda. Virg. 4. Georg. 57.
 Hoc memorandum contigit urbi. Lucan. lib. 3. 78.
 Nomen memorandum condere. Silius lib. 4. 8.
 Memorator, pen. prod. Verbale (ἀπομνημονεύω) Propert. lib. 3. eleg. 1. 7.
 Necnon ille tui casus memorator Homerus.
 Memoratus, huius memoratus. Aliud uerbale, penult. prod. (ἀπομνημονεύω) Idem quod Memoria. Gellius lib. 11. cap. 4. Eos uersus non minus frequenter astiduoq; memoratu dignos putat, quàm philosophorum de officijs decreta.
 Memmianus (Μέμμιος), Cuius Romanus, qui de ambitu postulatui fuit à Q. Curio, teste Cicerone ad Q. fratrem lib. 3. 18. 4. A quo Memmiorum familia.
 Memmiorum familia nomen habere putatur à Mnestro Troiano Aeneæ comite. Virgilius Aeneid. 5.
 Velocem Mnestheus agit acriter emige Pristin, Mox Italus Mnestheus genus à quo nomine Memmi. Mox Italus, subaudi, futurus. Ipse enim familiam Memmiorum constituit. Nobiles autem fuisse familias à Troianis iuuen. ostendit, Sat. 1. — ubi et præcone uocari ipsos Troiogenas: A quo nomine, scilicet Mnesthei, ducit Memmij genus. Seru. Memmius, Ad quem scribit Lucretius, Caius prænomine dicitur. L. Memmij filius, qui à deuicta Achæa cognomen accepit, et urbem Corinthum diruit, signis ac tabulis spoliavit. Hæc ex Petro Crinito. Lucretius etiam Memmiatam uocat.
 Memnon] Memnonis, pen. corr. (Μέμνων) Filius Titoni et Aurora, qui Troianis ex Oriente ferens auxilia, et fortiter pugnans, ab Achille occisus fuit. Ad cuius sepulchrum, quod est prope Ilium, quotannis ex Aethiopia uolant aues, quas uocat Memnonias. Lege Strabonem lib. 15. ubi agitur de sepultura eius. Ouid. 13. Metam. 117.
 Niger Memnon. Virg. 1. Aeneid. 99. Memnon dux Aethiopum fuit, non Aethiops, et à Sisy Perfurum, et Choaspis flumine oriundus: illas gentes sub imperio habens, ut ait Suidas.
 Memnonius, Adiectiuum (Μεμνονίος) ut, Color Memnonius, Niger. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 20.
 Domus Memnonie. Propert. lib. 1. eleg. 6. 1.
 Regna Memnonia. Lucanus libro. 3. 57. Intelligit Parthos et Babylonios.
 Memnonides (Μεμνονίδης) aues ex cineribus Memnonis. Ouid. lib. 13. Metam. 132. (mtrn.)
 Memor, Memoria, Memoriter, Memoro] Vide Memphus] Μίμψις, Aegypti urbs, quam Ogdorus rex Aea-

gypti condidit, ambitus stadium centum et quinquaginta, urbem omnium Aegypti præclarissimam opportuniori totius eius orae loco, ubi Nilus in plures scissus partes efficit formam Δ, quo fit, ut tanquam in Nili clauistro posita aditu præbeat, prohibeatisq; ad superiora loca nauigantibus: et ad cohibendam aquarum inundationem uersus Notum aggeres ingentes opposuit: et à partibus ceteris undiq; effossus est lacus ingens ac profundus, qui urbem efficit munissimam. Unde et posteri reges serè omnes relictis Thebis, cæ sibi regiam delegerunt, ut scribit Diodorus Siculus lib. 2. Hodie Alacayrum uulgò uocant, de hac etiam Martialis lib. 1. 1.
 Barbara pyramidum sileat miracula Memphis, Memphus, Ptolemæo, lib. 4. cap. 5. in finibus Arabie ciuitas, quam Nophet et Migdol Hebræis, hodie Messer.
 Carens Sythonia niue Memphis. Horat. 3. Carm. ode 26. 2.
 Memphi, populi Memphin habitantes. Vide Taphnis.
 Memphitis, pen. prod. Memphitidis (Μεμφίτις) Patronymicum scem. gen. Iuuenal. Satyr. 15. 13.
 — anne aliam terra Memphitide sicca Inuidiam facerent nolenti surgere Nilo?
 Memphites, pen. prod. (Μεμφίτης) Patronymicum mafc. ponitur loco adiectiuum.
 Bos Memphites. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 6.
 Memphiticus, pen. corr. Adiectiuum (Μεμφίτικος) Martialis, Dat chartis agiles calamos Memphitica tellus. Ouid. 1. de Arte, 16. Neu siq; Niligene Memphitica sacra iuuenca, Ensis Memphiticus. Lucan. lib. 10. 1.
 Mempricus] Rex Britannie, qui fratrem Malym exiit uita, ut et mortuo regnaret. Auctor Volaterranus.
 Mena] apud Romanos fuit dea, quæ mensuris suoribus præesse putabatur. Quo etiam nomine dicitur est piscis quidam breuis, qui hyeme candidus, et state nigrior sit: de quo in dictione sequenti.
 Mena] mensuris, piscis quidam breuis, qui hyeme candidus, et state nigrior sit. Cic. 2. de Finib. 14. 6. Qui uoluptatem contemnunt, eis licet dicere, se accipisorem menæ non antepanere. Vide Mæna, et Plin. lib. 31. cap. 7.
 Menæchmi] Μενεχχμῶν, Apud Plautum comœdia, in qua Menæchmus introducitur. Legitur et Menæchmi sine c.
 Menæchmus, Philosophus Platonius, Proconnesius, scripsit libros tres in libros Platonis de Republica. Menæchmus uero Sicyonicus historicus, scripsit historiam Alexandri Magni. Memnit utriusq; Suidas.
 Menalippe] Μενάλιππος, fuit Antiope Amazonum reginæ soror. Hæc ab Hercule capta fuit in bello quod contra Amazones gestit. Satyr. 8. 23.
 Syrma uel Antigones, seu personam Menalippes.
 Menalippides] Μενάλιππιδης, pen. corr. Poeta Melius genere, scripsit Dithyrambicorum plures libros, et poemata epica, et epigrammata, et eligos. Huius ex filia nepos Menalippides iunior, item poeta, scripsit Lyrica et Dithyrambica. Vixit, mortuusq; est apud Perdicam regem Macedoniam. Suidas.
 Menalippus] Μενάλιππος, Tydei fuit interfector, cui caput ante obitum coruosi Tydeus ex rabie, qui apud Statium, 8. Thebaid. 14. 4. ita uociferatur, — caput ò caput, ò mihi si quis Adportet Menalippe tuum. Fuit et alter Menalippus Tydei frater, quem Tydeus in uenatu fertur peremisse: ob id fratricidium exulasse.
 Menander] Μένανδρος, Atheniensis comicus nouæ comœdiæ, strabus fuit, mente acutus amore in mulieres insanus, scripsit fabulas LXXX. et epistolam unam ad Ptolemæum regem, aliq; nonnulla soluta oratione. Hæc Suidas. Vide Quintilianum,

Quintilianum, libro 10. cap. 1.
 Facundus Menander. Stat. 2. 22.
 Fabula iucunda nulla est sine amore Menædri. Ouid. 2. Trist. 7. 4.
 Menandrus, et Menander, utroq; modo dicitur. Propert. lib. 3. eleg. 2. 1. Librorumq; tuos dote Menandre sales.
 Menandrus, pen. prod. Adiectiuum (Μενανδρῆς) Propert. lib. 2. eleg. 6. 1.
 Turba Menandrea fuerat nec Thaidos olim Tanta.
 Menapij] Μενάπιοι, Populi Gallie inter Belgas, Treueris, Condruis, Ardennen flua, Rheuog; finitimi.
 Menaria] Insula est Plinio libro 3. cap. 5. contra Magonem: sic dicta à piscium multitudine, qui Menæ dicuntur.
 Menas] Sex Pompeij liberus diuissimus fuit, qui quum nemi in apud Romanos gestare aureum amulum, præter Senatore: et Equites, esset permissum, ab Augusto id ius impetrasset, ut scribit Dion. Memini et Cælius lib. 6. cap. 12.
 Menda] menda: et Mendum, mendicatio (Μένδα) Error, siue erratum, ponitur etiam pro uitio corporis. Cic. Attic. lib. 2. 22. 6. Castricianum mendum nos corrigemus. Cic. ad Atticum, lib. 13. 28. 1. 2. Tantum liberiorum menda tolluntur.
 Facies menda caret. Ouid. 3. de Arte, 55.
 Continere mendam. Vide Continere.
 Eximere mendas de corpore. Ouid. 2. de Arte, 131.
 Nocte latent mendæ. Ouid. 1. de Arte, 59.
 In toto nusquam corpore menda fuit. Ouid. 1. Amor. eleg. 5. 4.
 Mendosus, penult. prod. Adiectiuum (Μένδοσος) plenum mendis et erratis: ut, Exemplar mendosum, apud Plinium in Mendosior historia. Cic. de claris Orat. 31. (epistolis.)
 Mendosum est deesse aliquam partem et superare, et c. Cic. 2. de Orat. 4. 6. Id est, uitiosum, inquit Budæus.
 Mendosus librarius. Cic. 4. Verr. 13. 7.
 Mendosus et mendax. Horat. 1. epist. 17. 8.
 Facies mendosi. Ouid. 12. Metam. 80.
 Natura mendosa, Vitiosa. Horat. 1. Seru. Satyr. 6. 14. Budæus.
 Mores mendosi. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 1.
 Mendosè, pen. prod. Aduerbiu. Incorreptè, inemendatè, Cic. ad Q. frat. lib. 3. 2. 1. 8. De Latinis uerò quò me uertam nescio, ita mendosè et scribuntur et ueniunt. Idem 1. de Inuen. 13.
 Mendosè colligis, inquit Persius Satyr. 5. 9. Id est, uitiosè.
 Reddere mendosè causas. Lucret. lib. 4. 103.
 Mendacium] mendacij (Ψευδῆς, Ψευδομυθία, Ψευδολογία) Orationis uanitas.
 Lingue blandæ mendacia, Ouid. epist. 21. 11.
 Callidum mendacium. Vide Callidus.
 Non est infacetum mendacium. Vide Infacetus.
 Magna mendacia. Stat. 4. Syllu. 6. 9.
 Magnum et impudens mendacium. Cic. pro Cluentio, 13. 4.
 Prodigiosa mendacia. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 4.
 Accommodare mendacium. Vide Accommodo.
 Componere mendacia. Vide Compono.
 Conflare mendacium. Vide Confluo.
 Dicere mendacium alicui. Cic. de Petitione Consul. 31.
 Mendacium dicere et Mentiri, quemadmodum distent, P. Nigidius (inquit Nonius) bonarum artium præclarissimus, manifestissimè separauit, Qui mentitur, ipse non falsus, alterum fallere conatur: qui mendacium dicit, ipse fallitur, quantum in se est. Vir bonus prestare debet ut non metiatur: prudens, ne mendacium dicat: alterum iudicet in homine, alterum non. Eludat mendacium mendacio. Quintil. lib. 6. cap. 3. 55.
 Facere mendacium. Quintil. lib. 5. cap. 4. 1.
 Improbi hominis est mendacio fallere. Cic. pro Muræna, 58.
 Perducere aliquem ad mendacium. Vide Perduco.
 Mendacunculium, mendacunculi, pen. corr. Diminutiuum (Ψευδοκύνιον) Cic. 2. de Orat. 133. Quod tamen est mendacium Thefauri pars 2.

ciunculis aspergendum. Quidam hic legunt mendaciolis.
 Aspergere mendacunculis. Vide Aspergo.
 Mendax, mendacis, pen. prod. om. gen. (Ψεύδης, Ψεῦδος) Proprie qui per errorem frequenter dicit mendacium. Cic. pro Roscio Comædo, 17. At quid interest inter periuurum et mendacem? qui mentiri solet peierare consueuit. Plautus Menæh. 8. 53. — depol haud mendacia Tua uerba.
 Fui mendax mihi: id est, Falso mihi persuasi. Ouid. epist. 2. 3.
 Splendidè mendax. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.
 Mèdax huius rei est: id est, de hac re metitur. Plaut. A sin. 16. 5.
 Dannum mendax. Ouid. 1. de Arte, 87.
 Fama mendax. Propert. lib. 4. eleg. 2. 4.
 Form. mendax. Ouid. 3. Metam. 88.
 Fundus mendax, Qui plus promittit, quàm præstat. Horat. 3. Carm. ode 1. 6.
 Nuntius mendax. Claud. de bello. Get. 7. 4.
 Os mendax. Ouid. 9. Metam. 65.
 Somnus mendax. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 3.
 Speculum mendax. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 8.
 Vir mendax. Virg. 8. Aeneid. 12. 9.
 Mendacior, Comparatiuum. Horat. 2. epist. 1. 23. Inuenior Parthis mendacior. Ex eo sunt Parthi mendaces, quòd fugientes et tergo uerso simulent se pugnare nolle, què tamen fugiendo maxime pugnent. Alij, Parthos omnium hominum esse mendacissimos. Et rei argumèto esse, quòd apud eos mendacium acerrimis pœnis uindicatur; ut narrat Herodotus. lib. 1. Et quidem ita Muretus hunc locum explicat: sed priorem sequitur Lambinus.
 Mendaciloquus, pen. corr. Adiectiuum (Ψευδολόγος) Qui mendacium loquitur. Plaut. Trinum. 4. 120.
 — nihil est profectò stultius,
 Neq; stolidus, neq; mendaciloquus, neq; arguti magis.
 Mendaciter, Aduerbiu. Arnobius libro 5. aduersus gentes.
 Mendè] uel Mendis, Ciuitas est in Thracia, ut est apud Apollodorum: unde Mendæum uinum. Sunt et in Sicilia prope Palicos Mendæ. Vide Rhodig. lib. 18. cap. 37.
 Mendesium] Μενδεσίον, Vnguentum dictum à Mendoso Aegypti urbe, uel à loco ubi Mendis, quod Aegyptijs caprù significat, colebatur. Hermolao teste. Est autem Mendis hircus, itemq; Pan deus, Aegyptia uoce à lingua uocatus, què hirci effigie Mendisij uenerantur: ut etiam ipsi inde appellationem inuenerint. Vide Herodotum in Euterpe.
 Mendicula] penult. corr. Vestis genus. Plaut. Epid. 5. 40.
 Quid erat induta: an regillam induclam, an mendiculam?
 Mendicus] pen. prod. Adiectiuum (Μένδοκος, Ψευδοκός, Μενδοκός) Inops, et pauper. Festus, Mendicum dicit Verrius putat à mente eius quam fessillerit fortuna: uel quòd precetur quæq; ut uite suæ medeatur cibo, uel quòd manu indicet. Varro 4. de lingua Latina. Mendicus à minitis: cui quò opus est, minus nullo est. Plaut. Bacchid. 9. 16.
 Mendicum malim mendicando uiuere. Cic. 5. de Finibus, 14. 4. Paupertas si malum est, mendicus beatus esse non potest, quamuis sit sapiens.
 Iustus Bassus apud Senecam, lib. 6. Controuers. uocat pueros mendicos, eius cui mendicabant, meritorios, quia ille ex stipibus collectis comestabatur.
 Mendicum, dicitur uelut quod in prora ponitur. Festus.
 Mendicum instrumentum et exiguum, per translationem: hoc est, infirmum et imbecillum. Cic. 3. de Oratore, 51.
 Mendicissimus] pen. corr. (Μένδοκιστος) Forma superlatiui prolatum à Cicerone, pro Muræna, 56. Solos sapientes esse, si distortissimi sint, formosos si mendicissimi diuites.
 Mendiculus, pen. corr. Diminutiuum (Μένδοκίον) Cic. in Catil. 28. Collectum ex senibus desperatis, ex aegri luxuria,

ex rusticis mendiculis, ex decotribus, &c.
 Mendico, mendicas, penult. prod. $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega$, $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\epsilon\omega$, $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$ ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega$) mendicare, Vitæ alimenta ostiatim postulare. Iuven. Stat. 6. 55. Arcanam ludæa tremens mendicat in aurem. Mendicare sibi malū, p̄ metaphorā dixit Plaut. Amphit. 1. 4. 12. Mendicarius, pro Mendicare, apud Plautum in Vidularia, Malim moriri meos quam mendicarius. Nonius.
 Mendicans, penult. prod. Participium ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) Plautus Capt. 6. 73. — ubi minime honestū est mendicantē uiuere.
 Mendicatus, pen. prod. ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) Aliud participium: ut, Cibo mendicato pasci. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 3.
 Mendicitas, penult. corr. mendicitatis ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) Cicero pro Sex. Roscio, 52. In hac enim causa quum uiderent illos amplissima materiā possidere, hunc in summa mendicitate esse. Offerre mendicitatem. Vide Offerro.
 Confors mendicitatis. Vide Confors.
 Mendicatio, Verbale. Seneca epistol. 102. Quid sibi uult tam fœda uite mendicatio?
 Mendicimonium, mendicimonij ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma\tau\epsilon\iota\sigma$) pro eodem accepit Laberius, teste Nonio.
 Mendicabulum, mendicabuli. pen. corr. ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) antiquum, pro Mendicatione. Plaut. Aulul. 2. 4. 3. Nam istos reges ceteros memorare nolo hominū medicabula. Nonius.
 Mendosus, Mendum] Vide Menda.
 Menecheus] oraculo edito largitus est patrie suum sanguinem. Author Cic. 1. Tuscul. quæst.
 Menecina] Vrbis in Oenotria, à qua.
 Menecinet, & Meneceni populi. Stephanus de Urbibus.
 Menecrates] pen. corr. ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) Syracusanus medicus, nullam dicitur accepisse mercedem medendo. Curabat in primis sacrum morbum, tantum hac mercede contentus, ut liberatis ipsius esse seruus fateretur: se uero Iouem appellabat. Alter Menecrates comicus poeta fuit, ut scribit Suidas. De superiore scribit Aelianus de Varia historia.
 Menedemus] pen. prod. ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) nobilis inter Socraticos philosophos, Phædri discipulus, pauperis architecti filius, oriundus ex Eretria ciuitate: à quo philosophi Eretriaci dicti sunt, teste Cicero. 4. Acad. 23. 4.
 Menedemus alter Rhodius, Aristotelis auditor ac discipulus præcipui nominis, de quo uide Gellium lib. 13. cap. 5.
 Menelæetus] Auis ex aquilarum genere, minima magnitudine, uiribus præcipua, colore nigricans, quæ sola sectus suos alit, frequensq; uersatur in montibus. Vide Plin. 10. cap. 3.
 Menelaus] pen. prod. ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) filius Atrei, frater Agamemnonis, rex Spartæ ciuitatis, & maritus Helene, quam rapuit ei Paris.
 Menelaum ipsum, dulcem illum quidē tradit Homerus, sed pauca dicentem. Cic. de claris Orat. 2. 4.
 Meneleus] pen. corr. trisyllabum, vnus ex Centauris. Est & vnus ē canibus Actæonis apud Ouid. 3. Metamorphoscos, Harpalos, & Meneleus, hirsutaq; corpore Lachne. Alij legunt Meneleus, per primam uocalem in secunda syllaba.
 Menenia gens] Romæ fuit, ex qua Agrippa Mnenius C. F. Lanatus COS. cum P. Postumio ANN. CCL. Casiodorus. De Sabinis triumphauit. Legatus ad plebem in sacrum montem ANN. CCLX. Mortuus est Casio, Cominio iterum COS. ANN. CCLX. Eius funus publica impensa elatum. Dionysius lib. 5. & 6. Liu. lib. 2.
 Menephron] pen. corr. ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) ubi proprium, qui cū matre concubuit, authore Ouidio, lib. 7. Metam.
 Mences] teste Herodoto, primus omnium hominū in Aegypto regnauit, sub quo tota Aegyptus præter Thebaticam plagā palustris fuit.
 Meniana] nō à mœnibus dicta, sed à Menio quodam, qui pri-

us id genus ædificij inuenit extensis tignis ultra columnas, quo superiora ampliarentur: uulgo nunc quoq; meniana, siue podioli dicitur. Suet. in Caligula, cap. 18. Pauci ex proximis menianis spectabant. Hermolauus, Meniana Græcè oras uocant, si Honorio & Theodosio principibus credendum in mentione de priuatis ædificijs. De origine menianorum, & de columna Menia, ad quam ferri & fiores alligabatur. Cic. pro Sestio, 108. Pædianus, Festus, Vide Columna menia, in Columna.
 Meninx] $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$, Insula est, teste Plin. lib. 5. ca. 7. Circa Africā clarissima, longitudine xxxv. mill. pass. latitudine xxv. ab Eratosthene Lotophagitis appellata. Vulgo Gelues.
 Menippus] Phoenix, Philosophus Cynicus, nihil memoria dignū edidit: porro ipse, librisq; eius ridendi. Cumq; habendi cupidissimus esset, bonis amissis laqueo uitā finiuit. Author Diogenes Laertius. Menippus poeta comicus fuit, auctore Suida. Menippus itē alius Stratonicensis, in tota Asia disertissimus, præceptor Ciceronis, ut ipse in Bruto testatur, post à me, inquit, Asia tota peragrata est, cū summis quidē oratoribus, quibuscumq; exercebar ipsi libetibus: quorū Princeps erat Menippus Stratonicensis, meo iudicio tota Asia illis tēporibus disertissimus: & si nihil habere molestiarum, nec inceptiarum Atticorum est, hic Orator in illis numerari rectē potest. Hactenus Cicero. Alium præterea eius nominis Macrobius adducit Menippum, quem Philosophum & seruum fuisse tradit, scripsisse libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas Menippeas nominauit: alij uero Cynicas. Vide ipsum Macrobi. lib. 1. Saturn. cap. 11.
 Menis] Vide Mena piscis.
 Menius] $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$, Lycaonis filius, qui quum, patre in lupum uerso, & domo conflagrante, Iouem detestaretur, ab eodem fulmine percussus est. Ouid. in Ibm. 96. (cid.)
 Menlaria] Ptolemæo lib. 4. ca. 6. Hispanie urbs, vulgo Mar Menoba] $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$, Vrbis est Hispanie apud Melam lib. 2. ca. 6. Oliuarius dicit eā nunc uocari uulgo Velezmalaga.
 Menodotus] $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$, Medicus insignis ætate Serapionis, cuius meminit Galen. in Therapeut.
 Menœceus] Iuuenis Thebanus, filius Creontis, qui pro patrie salute sanguinem suum, atq; aded uitam ipsam spontē profudit. Vide Statium 10. Thebaid.
 Menœtes] $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$, Nomen unius ex socijs Aeneæ, qui gubernator fuit nauis cui nomen erat Centauro. Virg. 5. Aen. Rectorem nauis compellat uoce Menœtem.
 Menœtius] $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$, filius Actoris, pater Patrocli. Vnde & Patroclum Menœtalem uocant Poetæ. Ouid. epist. 3. 5. Ipse Menœtiades tunc quum tradebar, in aurem, &c. Propert. lib. 2. eleg. 1. 8.
 Menoles] pen. corr. dictus est Dionysius, quod Latine totum furentem significat, cui Bacche Orgia celebrabant, & crudas carnes comedentes, sacro furore initiabatur. Euan Euan conclamantes. Quæ uox adspirata, secundum exquisitam Hebræorum linguam fœminæ sexus serpentem significat. Scribitur & eum & diphthongo Menoles.
 Menophilus] pen. corr. ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) Eunuchus fuit, cui Mithridates à Pompeio uictus filiam seruandam dedit in arce quadā: quam quū Manlius Briscus obsidisset, defensoresq; deditione parare Menophilus sentiret, gladiū in uiscera sua compegit, ueritus ne captiua puella raperetur & uiolaretur. Author Ammianus Marcell. lib. 16. Est & alius Menophilus apud Martialem, lib. 7.
 Menosgada] $\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$, Germaniæ urbs apud Ptolemæū. Hodie Eggra, Eger.
 Mens] mentis, fœm. gen. ($\mu\epsilon\delta\iota\kappa\omega\sigma$) Quasi eminens: est enim altior animi pars, qua etiam diuina percipimus. Lat. Stantius

Stantius lib. 7. Primum non idem est mens & anima, aliud est enim quo uiuimus, aliud quo cogitamus, nam dormientū mens, non anima sopiuit: & in furiosis mens extinguitur, anima manet. Cicero. 2. Offic. 147. Hominis autem mens discedo alitur, & cogitando semper aliquid aut inquit, aut agit, uidentiq; & audiendū delectatione ducitur.
 Mens animi. Plaut. Cistell. 5. 6. Nullam mentem animi habeo.
 Mens, Voluntas, sententiā, & quam uulgus intentionem uocat. Virgil. 1. Aeneid. 62. — in primis regina quietum Accipit in Teucros animum, mentemq; benignam Teuerent. And. 1. 137. Mala mens, malus animus.
 Vna mens omnibus. Virg. 4. Georg. 43.
 Hac mente: id est, eo animo. Cic. 1. de Orat. 88. Ego autem defenderem hac eum mente fuisse, &c.
 Mens pro memoria. Cic. in Brut. de Curione, Tum Brutus admirans, Tantāne fuisse obliuionē, inquit, in scripto præsertim, ut ne legens quidē unquam senserit quantum flagitij commisset: Paulū post, iam qui hac parte animi, quæ custos est ceterarū ingenij partū, tam debilis esset, ut ne in scripto quidē meminisset, quid paulū antē possisset, huic minime mirū est, ex tempore dicenti solitū effluere mentē. Id est, memoriā.
 Mens, pro Consilio. Virg. 1. Aeneid. 137. Quæ facere id possis, nostram nunc accipe mentem. Seruius. Vide Accipio.
 Mens & cogitatio. Cic. 7. Ver. 28.
 Mens & sententiā. Cic. pro Muræna, 1.
 Mens & uoluntas. Cic. de Arusp. resp. 37. In querelis mens. Vide In.
 Anxius mentem. Stat. 12. Thebaid. 39.
 Agitatio percussus est. Ouid. in Ibm. 96.
 Alienatio mentis. Plin. lib. 2. i. cap. 21. 4.
 Mentis compos, idē quod sane mentis, uel sua mentis. Cic. in Di. Discordia mentis. Ouid. 10. Metam. 88. (sonē, 37.)
 Exil mentis. Ouid. 9. Metam. 82.
 Facies mentis. Ouid. 5. Metam. 114.
 Ferox mentis. Ouid. 8. Metam. 124.
 Gaudia mala mentis. Virg. 6. Aeneid. 56.
 Mens inops. Ouid. 2. Metam. 40.
 Integer mentis. Vide Integer.
 Parentes mentium. Quintil. lib. 2. cap. 9. 1.
 Non potens mentis. Seneca Thyeste, 7. 1.
 Præstigia mentis. Ouid. 6. Metam. 102.
 Questio mentis. Quintil. lib. 3. cap. 6. 29.
 Ruina mentis. Ouid. epist. 12. 7.
 Sacrarum mentis. Stat. 3. Thebaid. 50. Arcem hanc æternam, mentisq; sacraria nostræ Testor. Verba sunt Iouis.
 Templam mentis. Lucret. lib. 5. 21. Hoc est, secreta mentis & interioris animi, qui res à sensibus cognatas iudicat & discernit.
 Tumulus mentis. Horat. 2. Carm. ode 16. 2.
 Vitium mentis. Ouid. 4. Metam. 40.
 Abderitica mens: id est, stupida. Vide Abderita, Abderite.
 Adultera mens. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 1.
 Aegra mens. Tibull. lib. 3. eleg. 4. 4.
 Alta mentis capax animal. Ouid. 1. Metam. 16.
 Antiqua mens. Ouid. 2. Metam. 97.
 Arida mens est. Valer. 7. Argon. 50.
 Armata mens dolis. Silius lib. 1. 38.
 Arrecte mentes, stupescitq; corda. Virg. 5. Aeneid. 129.
 Aversa de a mens: id est, non fauens nobis. Virg. 2. Aeneid. 34.
 Angusta mens. Ouid. 15. Metam. 29.
 Auida mens bellis. Luc. lib. 6. 6.
 Thefauti pars 2.

Bona mens. Persius Satyr. 2. 1.
 Bone mentis iuuenes. Quintil. lib. 2. cap. 12. 8.
 Cæca futuri mens hominum. Stat. 5. Theb. 144. Lucan. lib. 2. 3.
 Captiua mens. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 6.
 Circumflua mens luxu. Claud. 5. Paneg. 8.
 Commota mens. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 56.
 Commotus mente. Plin. lib. 23. cap. 1. 12.
 Confusa mens. Virg. 2. Aeneid. 48.
 Conscelerata mens. Vide Conscelero.
 Conscia mens. Vide Conscius.
 Conscia sibi mens facti. Lucret. lib. 3. 207.
 Conscia sibi mens recti. Virg. 1. Aeneid. 122.
 Crudelior ipso mens pelago. Ouid. 11. Metam. 41.
 Cupida mens. Ouid. epist. 6. 15.
 Dira mens. Virg. 2. Aeneid. 104.
 Diuinae mentis pars. Virg. 4. Georg. 44.
 Erecta mens circa studia. Quintil. lib. 1. cap. 3. 6.
 Facilis mens ad perora. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.
 Firmata mens. Ouid. 1. de Remed. amor. 49.
 Fluxa senio mens. Tacit. lib. 5.
 Fortis mens. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.
 Fragilis mens. Stat. 10. Thebaid. 32.
 Ventosa ceruorum frigida mens est. Lucret. lib. 3. 61.
 Furata mente iuuenis. Virg. 2. Aeneid. 82.
 Furtiua mens. Ouid. epist. 16. 53.
 Generosa mens. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 7.
 Honestæ mens. Senec. Thebaid. 1. 20.
 Humanae mentes. Ouid. 1. Metam. 12.
 Ignota mens culpa. Stat. 4. Syllu. 2. 19.
 Ignea mens. Silius lib. 3. 28.
 Illiberalis mens. Quintil. lib. 1. cap. 3. 8.
 Impenetrabilis ira mens. Silius lib. 7. 113.
 Impia mens. Senec. Octau. 5. 1.
 Impigræ experientia mentis. Lucret. lib. 5. 292.
 Imposita mens cunctis. Stat. 1. Thebaid. 46.
 Incertæ discordia mentis. Ouid. 9. Metam. 127.
 Infirma mens. Ouid. epist. 18. 2.
 Infixa in imagines mens. Vide Infigo.
 Infina mens. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 4.
 Integra mens. Horat. 1. Carm. ode 31. 4.
 Intenta malis mens. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 1.
 Inuicta mens. Silius lib. 4. 39.
 Læua mens. Virg. 1. eelog. 4.
 Lapse spes & mentes. Silius lib. 10. 62.
 Liberae mentes. Quintil. lib. 5. cap. 11. 29.
 Lymphata mens. Horat. 1. Carm. ode 37. 3.
 Maculata crimine mentes. Silius lib. 11. 40.
 Magna mens. Virg. 6. Aeneid. 3.
 Melior mens. Vide melior, in Bonus.
 O miseris hominum mentes. Lucret. lib. 2. 3. (ode 4. 5)
 Nutrita mens et imoles sub fastis penetrabilis. Horat. 4. Carm.
 Perniciosissima mēs, multisq; malo futura. Quintil. lib. 5. ca. 9. 8.
 Perturbata animi mens in marore. Lucret. lib. 6. 238.
 Pia mens. Ouid. 8. Metam. 155.
 Placida & alta mens. Quintil. in Proem. lib. 6. 7.
 Premollitæ mentes. Quintil. lib. 6. cap. 5. 7.
 Præstigia mali mens. Virg. 10. Aeneid. 169.
 Præscia mens. Sil. lib. 16. 18.
 Pristina mens. Ouid. 3. Metam. 4.
 Profunda mens. Claud. de bello Get. 18.
 Profusa mens. Liberalis. Stat. 3. Syllu. 1. 9.
 Mentis prædonis res hereditarius apprehendere. Vlp. in l. sed est. 5. de eo. ff. de petit. hereditatis.
 Proua

Prona mens in ferrum. Lucan. lib. 1. 92. In ferrum in cades.
 Pronida mens. Ouid. 7. Metam. 145.
 Releuata mens ab hac cura. Ouid. 1. Trist. eleg. 10. 3.
 Rudis mens. Quint. lib. 1. cap. 11. 2.
 Sacra mens. Ouid. 6. Fast. 2. Impetus hic sacre femina mentis
 Sagax mens. Lucret. lib. 1. 208. (habet.)
 Sane mentis compos. Ouid. 8. Metam. 8.
 Segnis ad artem mens. Claud. 1. in Eutrop. 16.
 Seuera mens. Claud. 2. Paneg. 15.
 Sobria mens. Claud. 1. in Eutrop. 46.
 Solida mens. Constant. Horat. 3. Carm. ode 3. 1.
 Stolidæ præcordia mentis. Ouid. 11. Metam. 30.
 Spicera mens. Claud. 7. Paneg. 46.
 Temperata mens. Horat. 2. Carm. ode 3. 1.
 Tenebre mentes. Quint. lib. 2. cap. 4. 4.
 Tristis mens. Ouid. epist. 12. 30.
 Turbata mens. Virg. 11. Aen. 1.
 Vacue mentes. Virg. 3. Georg. 1.
 Accendere mentes in prælia. Sil. lib. 4. 34. Vide Accendo.
 Benignam mentem accipere in aliquem. Virg. 1. Aen. 62.
 Addere mentibus. Vide Addo.
 Addere ardorem mentibus. Virg. 9. Aen. 37.
 Surdæ menti adhibent solatia. Ouid. 9. Metam. 131.
 Adijcere mentē dictis, Auscultare diligenter. Ouid. 14. Met. 64.
 Deorum mente ac ratione mundum a inimistrari. Cic. 1. de Nat.
 tur. deor. 7.
 Faciles aduerti mentes. Ouid. 1. de Arte, 54.
 Aduerte huc mentem. Vide Aduerto.
 Mente, siue in mente agitare. Vide Agito.
 Agitare aliquid mente. Ouid. 1. Fast. 19.
 Agitat mihi mens. Virg. 9. Aen. 39.
 Agitatur furis mens uecoris. Ouid. in Ibin, 69.
 Succensas mentes agit libido. Senec. Hippol. 4. 37.
 Misera turbine mentis agor. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 6.
 Alienari mente. Vide Alienio.
 Alere mollis teneras mentes more nutriti. Quint. lib. 2. cap.
 Aperire mentem. Ouid. 1. Fast. 89. de auibus. (4. 4.)
 Appellere mentem ad philosophiam. Vide Appello.
 Captis ardeant mentibus. Ouid. 4. Metam. 13. Captis amore.
 Aequis mentibus audire. Virg. 9. Aeneid. 48.
 Augurat mens. Virg. 7. Aen. 55.
 Morbo mentis aliquo calere. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 16.
 Mente captus, dicitur (authore Festo) quum mens hominum
 potestate abijt.
 Capere mente. Vide Capio.
 Bona mente carere. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 2.
 Celeri circumspice mente. Ouid. 1. de Remed. amor. 18.
 Circumspicere mentibus. Vide Circumspicio.
 Coire mente. Quint. lib. 5. cap. 11. 25.
 Colligere mentem. Ouid. 14. Metam. 70.
 Commoueri mente. Vide Commoueo.]
 Belligeram somno componere mentem. Sil. lib. 3. 33.
 Comprehendere aliquid mente. Cic. 3. de Nat. deor. 27.
 Conciderere mente. Vide Concido pen. cor.
 Concipere mentem. Vide Concipio.
 Conciderere aliquid mente. Tacit. lib. 2.
 Concussa metu mente uirago. Virg. 12. Aen. 94.
 Conquassatur mens, animæq; potestas. Lucret. lib. 3. 121.
 Consentire mente una. Vide Consentio.
 Consistere mente. Vide Consisto.
 Constitit mens, Quiescit. Virg. 1. Aen. 130.
 Caligine mentis cæca constitus. Catull. Argon. 59. 42.
 Conspicere mente aliquem. Vide Conspicio.
 Dubias constringere mentes, Coercere. Lucan. lib. 5. 52.

Conuertere mentem aliò. Lucret. lib. 4. 114.
 Conuertere mentes hominum oratione. Vide Conuerto.
 Molem mentis corruere. Lucret. lib. 3. 165.
 Crescit et senescit mens. Lucret. 3. 91.
 Dare mentē. Cic. pro Milone. Hic dij immortales mentē dede-
 runt illi perditio ac furioso, ut huic faceret insidiam. Suprà di-
 xerat, mentē iniecit: Ea, inquit, uis igitur ipsa, quæ sepe in-
 credibiles huic urbi felicitates atq; opes attulit, quæ illa per-
 niciē extinxit ac sustulit, huic primum mentē iniecit, ut in ira
 ritare, ferroq; laceffere fortissimū uirū auderet. Significat au-
 tem mentē dare, uel inijcere, excitare desiderium in pectore
 alicuius subitōq; ad aliquid gerendū impellere. Virg. 3. Ge-
 org. de furore equarum agens, Et mentē Venus ipsa dedit.
 Liu. Decad. 1. lib. 6. ubi Manlium plebis animos contra Pa-
 tres inflā. antem inducit: Dij prohibeant hæc: sed nunquam
 propter me de celo descendunt, uobis dent mentem oportet
 ut prohibeatis, sicut mihi dederunt armato togatoq; ut nos
 à barbaris hostibus, à superbis defenderem ciuibus.
 Deditæ mentes cum oculis. Vide Dedito.
 Deducere mentes. Pers. Satyr. 5. 4.
 A' mente et consilio. Vide Deduco.
 Tota mente deficere. Ouid. 9. Metam. 128.
 Duram deflectere mentem. Lucan. lib. 3. 61.
 Demittere mentem, Desperare. Virg. 12. Aen. 122. Sernius,
 Error mentis demptus. Horat. 2. epist. 2. 28. (362.)
 Mentē, mentumq; in gremijs minarū deponere. Cic. 13. Philip.
 Memori mente deprehendere aliquid. Lucret. lib. 3. 176.
 Paratam mentem uerba desitiunt. Lucan. lib. 5. 147.
 Diuidere mentem. Catul. in carmine Nuptiali, 57. 3.
 Nos aliò mentes, aliò diuissimus aures.
 Dubie menti spem dedit. Virg. 4. Aen. 11.
 Percussa mente dederunt lachrymas. Virg. 9. Aen. 59.
 Dominatur in æquas mentes Venus. Lucan. lib. 5. 145.
 Durat mentem. Tacit. lib. 3.
 Iracunda mens in ira effertur. Lucret. lib. 3. 60.
 Exacuere mentem ad uaria conamina. Sil. lib. 7. 29.
 Ignis acrior mentem excoquit. Senec. Herc. fur. 1. 22.
 Explorant mentes deorum. Sil. lib. 5. 12.
 Spes anxia mentem extrahit. Stat. 1. Thebaid. 65.
 Exuere mentem. Virg. 4. Aen. 64.
 Facere aliquid bona mente. Quint. lib. 5. cap. 10. 36.
 Composita mente ferre aliquid. Ouid. 3. de Arte, 114.
 Iniqua mente ferre aliquid. Ouid. 8. Metam. 128.
 Placida mente ferre aliquid. Ouid. 13. Metam. 43.
 Duram flectere mentem. Ouid. 9. Metam. 122.
 Flectere consilium mentis crudelis. Catul. Argon. 58. 28.
 Fodere mentes stimulo inuidiæ. Sil. lib. 7. 103.
 Formandam quā optimis institutis mentem infantium iudic-
 cat. Quint. lib. 1. cap. 1. 12. de Chryssippo.
 Tenebre mentes asperioribus formandæ studijs. Horat. 3. Carm.
 ode 2. 4. 11. (27.)
 Mens fugit admonitū, frigusq; perambulat artus. Ouid. epist. 9.
 Certa mente aliquid gerere: id est, obfirmata mente. Ouidius
 epist. 17. 8.
 Sollicitam gerere mentem formidare. Lucret. lib. 3. 213.
 Tumores magnos mente gerere, Superbire. Lucan. lib. 10. 20.
 Habitat mentes deus. Stat. 12. Thebaid. 99.
 Herere mentibus. Horat. 2. epist. 1. 11.
 Dij illum in eam mentem impulerunt, Dij illi mentem dederūt,
 Dij illi mentem iniecerunt, ut conaretur, &c. Cic. pro Milo-
 ne, 64. & 68.
 Incidit mihi in mentem hæc res. Vide Incido pen. corr.
 Incitatus mente. Vide Incito. (duo.)
 Induit in mentes animosq; hominū apologa Aesopus. Vide In-
 iustifico

Inficere mentem. Quint. lib. 1. cap. 11. 1.
 Mens intelligentiaq; nostra infixæ in eas imaginēs, &c. Cic. 1. de
 Nat. deor. 70.
 Infixæ mentibus memoria alicuius. Vide Infigo.
 Inherescunt penitus in mentibus. Vide Inhæreo.
 Inijcere mentem alicui. Vide Inijcio.
 Iniecerē mentem alicuius. Senec. Hippol. 4. 12. implicare.
 Inijctare mentem celo, Cælestia inuestigare animo. Stat. 3. The-
 baid. 110.
 Inijdere in mente. Vide Inideo.
 Inijtere mente et animo in rem aliquam. Vide Inijcto.
 Furor inijctat mentes. Senec. Thyest. 1. 6.
 Intrare in mentem iudicis dicitur quippam. Vide Intro.
 Introspice in mentem tuam ipse. Vide Introspicio.
 Labas mens. Celsus lib. 4. cap. 19. Vide Labo, labas.
 Labi mente. Vide Labor, laberis.
 Munera Bacchi duram laxarunt mentem. Silius lib. 11. 58.
 Simulati mente loqui. Virg. 4. Aeneid. 21.
 Madet mens. Lucret. lib. 3. 97.
 Mandare animis et mentibus. Vide Mando, mandas.
 Mens mihi non inuenit certa sede. Horat. 1. Carm. ode 13. 1.
 Imnota manet mens. Virg. Aeneid. 90.
 Manet alta mente repositum. Virg. 1. Aeneid. 6.
 Mulcere mentes. Ouid. 10. Metam. 61.
 Mutare mentem. Vide Muto.
 Mutat insania mentem. Virg. 4. Aeneid. 119.
 Rigida mente negare aliquid. Ouid. epist. 3. 20.
 Oblinare mentem. Claud. 3. de rapto Proserp. 6.
 Mentem obtundere. Vide Obtundo.
 Pacificare mentem. Senec. Agamem. 3. 24.
 Peragere omnia mente, animoq; Lucret. lib. 1. 15.
 Percussa mentem formidare mater. Virg. 4. Georg. 72.
 Nobiles ad superflitionem percussit semel mentes. Tacit. lib. 1.
 Pietas mentem percussit. Stat. 11. Thebaid. 121.
 Obscurata mente perferit. Catull. ad Seipsum, epigr. 8. 3.
 Firma permanet mens. Ouid. epist. 15. 34.
 Permotus mente. Vide Permo, uero.
 Tota mente petere. Virg. 4. Aeneid. 20.
 Præcipit mentem furor, iraq; Virg. 2. Aeneid. 64.
 Alacris præditus homo. Vide Alacris.
 Tacta mente malè precari alicui. Ouid. 1. de Arte, 121.
 Pressus mentem formidare. Virg. 3. Aeneid. 10.
 Leta mente receptum munus. Ouid. 2. Amor. eleg. 15. 1.
 Superas recludere mentes, Consilia aperire deorū. Sil. lib. 1. 4.
 Redit mens. Ouid. 9. Metam. 117.
 Anxijis mentibus spem reducit Lyæus. Horat. 3. Carm. ode 21. 3.
 Relaxare mentem. Seneca Hippol. 4. 18.
 Inobliqua mente reperere aliquid. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 8.
 Reponere mentem alicui, Reddere animū. Valer. 7. Argon. 50.
 Reuincere mentem amore. Catull. in Epithal. Iulia, 56. 7.
 Sanatur mens. Lucret. lib. 3. 103.
 Satiare teneras mentes ueluti quodam incundioris disciplinæ ci-
 bo, lacteq; Quint. lib. 2. cap. 4. 4.
 Scriuari mentes deum in fibris. Ouid. 15. Metam. 28.
 Senescit mens. Lucret. lib. 4. 91.
 Senocare mentem ab oculis. Cic. 3. de Nat. deor. 27.
 Stetit in dubio mens. Lucan. lib. 7. 50.
 Subijit mentem ea res. Virg. 10. Aeneid. 165.
 Labefacta mens succubuit. Senec. Troad. 10. 18.
 Sæuientis esse. Cic. in Pisonem, 39.
 In mente, et in mentem est mihi. Vide In præpositionem.
 Est mens mihi id est, placet mihi, Volo. Ouid. epist. 2. 27.
 Non eadem est mens. Horatius de Arte, 1. Id est, non idem nunc
 placet.

Tenerasit mens in tenero corpore. Lucret. lib. 3. 154.
 Tepefcunt mentes. Lucan. lib. 4. 58.
 Terrent etiam nunc nubila mentem. Ouid. 1. Metam. 72.
 Trepidat mens metu. Horat. 2. Carm. ode 19. 1.
 Turbatus uulnere mentis. Virg. 12. Aeneid. 32.
 Hec ueniunt in mentem, Harum rerum memini. Cic. 2. de Nat.
 deor. 2. 49. Virg. 4. Aeneid. 8.
 Nec uenit in mentem quorum confederis aruis? Id est,
 non cogitas.
 Venit in mentem illius rei. Cic. Mario, lib. 7. 3. 1.
 Venit in mentem de hac re. Cic. de Petitione Consulatus, 35.
 Venit in mentē ut portorium uini institueret. Cic. pro Fonteio, 8.
 Venit in mentem facere, dicere, &c. 1. Cic. de Orat. 123.
 Videre aliquid mente. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 4. 2.
 Liquida mente uidere. Catull. de Berecynth. epigr. 58. 10.
 Mens animi uigilat. Lucret. lib. 4. Hec duo sepe coniuncte po-
 nuntur à scriptoribus. Aristoteles autem huiusmodi ἀνάθε-
 ζια, id est, comparisonem seu proportionem proponit tum
 in lib. 1. de moribus ad Nicomachum, tum Topicorum pri-
 mo, ubi ἐπινοῦντι δὲ ψυχῆς, ἢ τῶν οὐδὲ ψυχῆς. Id est, ut in corpore
 res aspectus, sic mens in animo. Lambinus.
 Virens mente. Stat. 3. Thebaid. 91.
 Mens mea facientis. Pomponius in l. si iur. ff. de Legat. et fidei-
 com. 3. Videndum est, an mens mea hæc fuerit facientis po-
 stea testamentum.
 Mentio, mentionis, fœm. gen. (Μέντιον) A' supino Mentum,
 quod à Meno uerbo antiquo deducitur, teste Valla libro 3.
 quod Recordor, et in mentem reuoco significabat.
 Agitare mentionem. Vide Agito, in Ago.
 Facere mentionem, Commemorare. Cic. de Senec. 58. Lysân-
 drum Lacedæmonium (cuius modò mentionem feci) dicere
 aiunt solitum, Lacedæmone esse honestissimum domicilium
 senectutis.
 Fidere mentionē necessariā alicuius rei. Quint. lib. 2. cap. 2. 2.
 Facere mentionem de pecunia, &c. Cic. pro Quintio, 21.
 Habere mentionem. Quint. lib. 4. cap. 2. 13.
 Incidere in mentionem. Cic. 1. Verr. 27.
 Incidit mentio de Philippo. Vide Incido pen. corr.
 Inferre mentionem. Vide Infero.
 Iniecit a mentio de aliquo. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 19.
 Intermittere mentionem. Cic. Attico, lib. 5. 96. 4.
 Mouere mentionem rei cuiuspiam. Vide Moueo.
 Opprimere mentionem aliquam. Vide Opprimo.
 In mentione terræ dicitur: hoc est, dum mentionem terræ facia-
 mus. Plin. lib. 2. cap. 8. 3.
 Mentior, mentiris, pen. prod. (ψευδομαί, ψευδομαίω, ψευ-
 δομαίω, ἀδύναται) mentiri, Deponens, notum uerbum Tee-
 rent. Heaut. 3. 2. 38.
 Non est mentiri meum. id est, non consueui mentiri, si-
 ue solitus sum.
 Mentiebatur ad militem. Gell. lib. 15. cap. 22.
 Palam mentiri. Vide Palam.
 Nisi mentior. Vide Nisi.
 Aduersus aliquem mentiri. Plaut. Aulul. 23. 9.
 In aliquem mentiri. Cic. in Salust. 1.
 Alicui mentiri. Plaut. Amphit. 5. 6.
 Mentiri de. Cic. 2. de Orat. 102, De me autem causa nulla est,
 cur apud homines prudentissimos atq; amicissimos mentiar.
 De annis ætatis suæ multum mentiri. Quint. lib. 6. cap. 3. 50.
 Mentiri se esse aliquem, Fingere et simulare. Plin. de Viris il-
 lust. 62. Martial. lib. 1. 86.
 Mentiturq; urum prodigiosa Venus
 Amorem mentiri. Ouid. epist. 20. 37.
 Causam fugæ mentitur. Ouid. 11. Metam. 57.

Colorem facio mentiri. Quint. lib. 2. cap. 15. 18. Plinius lib. 37. cap. 8. Inficitur, candoremq; mentitur.
 Lana mentitur varios colores. Virg. 4. eclog. 9.
 Color ille chrysolocum mentitur. Plin. lib. 35. cap. 6. 18.
 Dolorum capitis mentita puella. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 3.
 Fidem mentiri. Claud. 5. Paneg. 22.
 Verum robur inani sagina mentiri. Quint. lib. 2. cap. 15. 18.
 Sexum muliebri motu mentiri. Colum. in Praefat. libri 1. 14.
 Vitam uanitas mentitur sibi. Plin. lib. 7. cap. 55. 1.
 Mentiri, pro falso scribere. Plin. lib. 12. cap. 15. 2. Necnon fuere qui è thure arbore utrunq; nasci mentirentur.
 Mentibor, pen. prod. (Μεντιβορα) Plaut. Mil. 5. 99. et 3. 35. Et assentandum est quicquid hic mentibitur.
 Mentitus, pen. prod. Part. (Μεντιτις) Cic. 4. Acad. 153. Ne tu qui idè me facturum paulò ante dixeris, uideare mētītus.
 Os mentitum. Ouid. 6. Fast. 86.
 Mentita et falsa plenaq; erroris. Cic. 2. de Nat. deor. 80.
 Fama mentita. Ouid. 10. Metam. 6.
 Figuris mentitis celare se. Ouid. 5. Metam. 66.
 Mentiturus, pen. prod. (Μεντιτιρος) Aliud participium. Ouid. in Ibin. 14.
 Non mentituro quilibet ore legat.
 Vox mentitura. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 4.
 Mentitio, mentitionis, Verbale. Auctor ad Heren. lib. 3. non ita procul ab initio, Dolus consumitur in pecuniam, pollicitationes, dissimulationes, maturaciones, mentitiones, et ceteras res, etc.
 Mensa] mensa (Μενση) Super quam edere solent: dicta, inquit Varro, quasi mesa, quod inter duos ponetur. Virg. 1. Aeneid. 14. 3.
 Pars epulis onerant mensas, et plena reponunt pocula.
 Acerna mensa. Ouid. 12. Metam. 51.
 Argentea mensa in delubris. Cic. 3. de Nat. deor. 12. 1.
 Citrea et acerna mensa. Mart. lib. 14. 9. 4. et 95. Cic. 6. Verr. 32.
 Conscripita uino mensa. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 4.
 Curiales mensa. Vide Curia.
 Delphice è marmore mensa. Cic. 6. Verr. 11. 5.
 Gemmifera mensa. Claud. 5. Paneg. 53.
 Pantherina mensa. Vide Pantherinus, in Panther.
 Polluta mensa cruore. Sil. lib. 7. 37.
 Supina mensa. Propert. lib. 4. eleg. 9. 4.
 Tripes mensa. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 3.
 Astare mensa domini. Vide Asto.
 Consistere ad mensam. Cic. 5. Tusc. 86.
 Discumbere mensis. Stat. 4. Sylu. 2. 7.
 Esse in honore mensarum. Plin. lib. 10. cap. 49. 1.
 Extruere mensas conquisitissimis cibis. Cic. 5. Tusc. 87.
 Instruere mensas. Virg. 3. Aen. 47. Ouid. 8. Metam. 115.
 Onerare epulis mensas. Virg. 4. Georg. 76.
 Opulentare mensam pretiosis dapibus. Vide Opulento.
 Reponere uina mensis. Virg. 7. Aeneid. 27.
 Mensa, Prandium, uel Coena quadoq; dicitur. Iuuen. Satyr. 1. 14.
 Nam de tot pulchris, et latis orbibus, et tam antiquis unà comedunt patrimonium mensa.
 Reuerentia mensa. Iuuen. Satyr. 2. 12.
 Omnium mensarum affecta. Cic. in Salust. 13.
 Mensa sine arte. Marcial. lib. 10. 47.
 Angusta mensa. Senec. Thyeste, 5. 10.
 Tutusq; mensa capitur angusta cibus. Id est tenui, non sumptuosa.
 Apposita mensa. Ouid. epist. 16. 15.
 Apta mensa loco. Ouid. 1. de Arte, 120.
 Breuis mensa. Horat. de Arte, 4. 1.
 Cara mensa, Quae magno constat. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 8.

Diuites mensa. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 18.
 Nitentes mensa. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 1.
 Opimae mensae inconfusus miles. Sil. lib. 11. 57.
 Pungues mensa. Catul. in Carmine nupt. 57. 1.
 Plena mensa. Virg. 11. Aen. 148.
 Regales mensa. Virg. 1. Aeneid. 139.
 Secunda mensa: id est, secundi cibi, uel epulae. Virg. 2. Geor. 21.
 Cic. Attic. lib. 14. 304. 3.
 Haec ad te scripti apposita secunda mensa.
 Tenuis mensa. Horat. 2. Carm. ode 16. 3.
 Apponere mensam. Vide Appono.
 Ausferre mensam. Vide Ausfero.
 Communicare aliquem mensa. Vide Communico.
 Perpetuis considerare mensis. Virg. 7. Aen. 36.
 Relicta mensa discedit conuiuia. Ouid. 1. de Arte, 121.
 Lucis pars optima mensa est data. Ouid. 7. Metam. 135.
 Verecunda laxanuis seria mensa. Pers. Satyr. 5. 5.
 Pingues linqere mensas. Catull. in Carin. nuptiali, 57. 1.
 De mensa mittere: id est, de ijs quae mensae appositae erant. Cic. Attico, lib. 5. 88. 5.
 Percurrere mensas. Vide Percurro.
 Mensam remouere. Virg. 1. Aen. 4. 4.
 Repellit mensas ingenti clamore. Ouid. 6. Metam. 132. de Tereo.
 Mensam tolli libet. Cic. in Pisonem, 55.
 Mensa etiam discus et quadra dicitur. Virg. 7. Aen. 25. et 23.
 Heus etiam mensas consumimus, inquit Iulus. Id est, panis mensas, inquit Seruius, epularum sustentaculum.
 Mensa, Tabula quae argentarij utuntur. Cic. pro Flacco, 35. Si Praetor dedit, ut scriptum est, à Questore numerauit, Quae stior à mensa publica, mensa aut ex uectigali, aut ex tributo.
 Mensa, Particula quaedam in ballista fabrica, de qua sic Vitruuius, Regulae quae in mensa longitudo foraminu octo. Quid autem sit mensa, declarat Turnebus his uerbis, Mensa interior est, et media inter duas hinc et inde scutulas, constatq; regulis diapaegmatis, et tabula, inter regulas et diapaegmata collocata: estq; in summo et imo capitulo, et peritreta. Ctesibius uel Hero, uar. à τριγωνοειδους οργανου ονομασθησεται τριγωνοειδους, uel τριγωνοειδους οργανου ονομασθησεται τριγωνοειδους. Haec uenit ille.
 Mensula, pen. corr. Diminut. (Μενσυλα) Plaut. Mostel. 4. 150. Cedo aquam manibus pueri, appone hic mensulam.
 Mensarius, (Μενσαριος) qui et Collybista. Habebant autem, inquit Budeus, nummularij siue mensarij aut mensularij et argentarij causam publicam, et ratione accipi expensiq; faciebant: et tam pecuniaria permutationem, quam maiorem negotiationem exercebant: quibus olim moris fuit pecunias custodiendas dari, foenerato interdum, interdum gratuito. Alias Latine Argentarius dicitur: à Graecis Trapezita. Cic. pro Flacco, 34. Cum ciuitate mihi res est aceruata et conscientissima literarum in qua nummus moueri nullus potest sine quinq; Praetoribus, tribus Quaestoribus, quatuor Mensarijs, qui apud illos à populo creantur. Liu. 7. ab Vrbe, 94. Solutionem aeris alieni in publicam curam uerterunt: quinq; uiris creatis, quos Mensarios ab dispensatione pecuniae appellauerunt.
 Mensarius, Adiectiuum: ut, Triumuir mensarij. Vide Triumuir.
 Mentio] mentionis, Vide Metior.
 Mensis] huius mensis (Μην) à Metior deducitur, quasi res numero dierum mensa. Cic. 2. de Nat. deor. 100. Quia mensa spacia conficiunt, menses nominantur. De cursibus Luna. Macrobius à Graeco Μην, id est, à luna trahit, nam luna curriculo mensis conficitur. Terent. Adelph. 3. 4. 29. Compressu, grauidam facta est, mensis hic decimus est. Plaut.

Plaut. Persa, 16. 79. Nunquam hercle hunc mensum uertentem credo seruibit tibi.
 Mensis, à Luna motu dictus, dum ab sole profecta, rursus redit ad eum Luna, quod Graecè olim dicta Μην: unde illorum uerbis, etc. Varro de Ling. Latina, lib. 5.
 Primis à mensibus. Virg. 1. Georg. 13.
 Aprilis mensis marinae Veneris. Horat. 4. Carm. ode 11. 3.
 Augustus mensis. Vide Augustus.
 Biffeni mensis. Stat. 3. Syl. 1. 4.
 Demense Decembri. Vide De praepositionem.
 Gelidi mensis, Tempora hyemis. Claud. 3. de raptu Prof. 4. 5.
 Incerti mensis sunt ueris et autumnus. Nam et hyemis certum est frigus, et aestatis certus est calor: ueris uero et autumnus nunc frigus, nunc calor est. Seruius in illud Virg. 1. Georgico: riu. Praesertim incertis si mensibus annus abundans Exit.
 Intercalaris mensis. Vide Intercalo.
 Pauci mensis. Vide Paucus.
 Opportunus, et Rectus mensis. Plin. lib. 10. cap. 63. 7.
 Sexilis mensis. Augustus. Horat. 1. epist. 11. 4.
 Tardi mensis. Virg. 1. Georg. 7.
 Totus ex ordine mensis. Virg. 3. Georg. 69.
 Voluendi mensis, Volubiles. Virg. 1. Aeneid. 55. Seruius.
 Mensis abit. Terent. Adel. 4. 5. 57. Haec dum dubitas, mensis abierunt decem. Vbi Donatus, Quasi dicat, ce cessante, decem mensis cessere. Et abire dicitur quod paulatim nos deserit.
 Abesse tres mensis. Vide Absum.
 Aegit mensis. Vide Ago.
 Exaltis mensibus grauidae errant. Virg. 3. Georg. 28.
 Occupare primos mensis. Vide Occupo.
 Incipiunt magni procedere mensis. Virg. 4. eclog. 3.
 Pronos uolui mensis Luna. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.
 Menses, in plurali, pro Mensibus mulierum. Plin. lib. 21. cap. 21. 5. Prodest et orthopnoicis et anhelationi, mulierumq; mensibus retardatis.
 Mensis etiam in singulari idem significat. Plin. lib. 17. cap. 28. 6. Priuatim autem contra crucas ambiri arbores, singulas à muliere incitati mensis nudis pedibus recincta. Idem libro 28. cap. 4. 11.
 Commorantes mensis trahit lens. Plin. lib. 22. cap. 25. 2. 6.
 Menses foeminarum trahere dicitur mastiche condrilla. Plin. lib. 22. cap. 22. 23.
 Menses mulierum abundant, uel subsidit. Plin. lib. 22. cap. 8. 2.
 Abundantia mensium. Plin. lib. 23. cap. 7. 22.
 Monstrifici mensis. Plin. lib. 28. cap. 7. 7.
 Euocare mensis. Plin. lib. 26. cap. ultimo, 10.
 Mensibus, Adiect. (Μενση) Quod est unius mensis. Cic. 1. de Nat. deor. 120. Huius hanc lustrationem eiusdem incensa radijs mensibus spatio luna cõplet.
 Mensura aduersaria. Cic. pro Rosc. Comod. 3.
 Cibaria mensura. Cic. 5. Verr. 60. et 186.
 Cursus mensurae Diane. Catull. in Carmine secul. 32. 4.
 Cursus mensuri, Mensura muliebri. Plin. lib. 11. cap. 39. 4.
 Luna mensura. Virg. 1. Georg. 71.
 Opus mensurum. Cic. 2. de Legib. 72.
 Thurua mensura reddere Lari: id est, singulis mensibus. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 7.
 Uta mensura. Cic. 4. de Fimib. 49.
 Utra mensura. Cic. ad Atticum, lib. 6. 11. 7.
 Mensurum, pro alimento in singulos mensis legato: ut Annui, quod in singulos annos. Vlpianus in l. qui bonis. ff. de cestio bonorum, Si quid misericordiae causa ei fuerit relictum, puta Mensurum uel annuum, alimentorum nomine. Idem in l. ex anno. de don. inter uir. et uxor.

813
 Mensurum, mensuri, n. g. numero singulari. Plinius lib. 28. cap. 7. 8. Quocunq; autem alio mensuro, si nudate segetem ambiant, erucas ac uermiculos scarabeosq; ac noxia animalia decidere.
 Mensurum, mensuri, Cibus et uelut annona unius mensis. Liu. Decad. 5. lib. 4. 6. Praetore dimisso, Consul mensurum iussa milite secum ferre, profectus, etc.
 Mensura, mensurorum, substantiuum. plur. num. n. g. (Μετρα) Mulierum profluuium est, quod illis unoquoq; mensae accidere solet. Vide Plinium lib. 7. cap. 15. Columel. libro 11. cap. 3. 31. Eiusdem fructe pluribus annis permanet innoxius, nisi si mulier quae in mensuris est, contigerit eum, et ob hoc exaruerit.
 Mensura bene respondentia. Celsus lib. 6. cap. 6.
 Mensuralis, et hoc mensurale, pen. prod. (Μενση) Quod singulis mensibus fit. Plaut. Capt. 8. 23. Qui solebam mensurales epulas ante adipiscier.
 Mensurale animal mulier, quae mensura patitur. Plinius libro 7. cap. 15.
 Mensura] Mensura] Vide Metior.
 Mensula] Vide Mensa.
 Menta] mente, Herba quae à Graecis Μεντα dicitur, hoc est, sua uolens. Menta autem appellata, quod suo odore mentem feriat. Cic. Peto, lib. 9. 22. 11. Volo mentam pusillam ita appellare, ut rutulam. Plinius lib. 20. cap. 14. 3. Menta ipsius odor animum excitat, et sapor auiditatem in cibus. Est et menta aquatica, quae à Dioscoride cissimbrum dicitur. Vide Menta.
 Oientes mente. Ouid. 10. Metam. 146.
 Mentagra] mentagra, pen. corr. (Μενταγρα) Morbus dictus à mento. Plin. lib. 26. cap. 1. Grauisimum ex his lichenas appellauere, Graeco nomine: Latine, quoniam à mento ferè oriebatur, ioculari primum lasciuia (ut est procax natura mulierum in alienis miserijs) mox et usurpato uocabulo mentagram, occupantem in multis totos utiq; uultus, oculis tantum immunibus, descendente uero et in colla pectusq; ac manus saeco cutis suffure.
 Mentastrum] mentastri (Μενταστρι) Menta silyuestris. Plin. lib. 20. cap. 14. 1. Mentastrum silyuestris menta est, differens specie filiorum quasi figura ocimi, pulegij colore. Propter quod quidam silyuestre pulegium uocant.
 Mentastrum silyuestre. Colum. lib. 11. cap. 3. 30.
 Mentercola] Mentercola, Hispania urbs Ptolemaeo: uulgo Petra de la Sierra.
 Mentigo] pen. prod. mentiginis, f. g. (Μεντιγις) Genus morbi, quod pecudes inuadere solet. Colum. lib. 7. cap. 5. 17.
 Mentio] mentionis, facm. gen. et Mentior, mentiris. Vide de Mens.
 Mentifa] Mentifa, Hispania urbs Ptolemaeo: alio nomine Menta refa: uulgo Taen.
 Mentosas] Fluuius olim dicebatur, quem nunc (Eustathio in Dionysium teste) silyum siue Danubium appellamus.
 Mentor] huius Mentoris, pen. corr. (Μεντορας) fuit in uasis caelands mirus artifex, de quo Plin. lib. 12. Et lib. 33. cap. 12. Liu. uen. Satyr. 8. 11.
 —rare sine Mentore mensa.
 Mentoreus, pen. corr. Adiectiuum (Μεντορειος) Propert. lib. 1. eleg. 3. 1. Lesbica Mentoreo uina bibas opere.
 Mentores] pen. corr. (Μεντορες) Stephano) populi fuerunt in illyrico, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 21.
 Mentula] mentule, pen. corr. f. g. Menbrum uirile.
 Mentum] menti (Μεντι) Ab emendo dicitur, quod à gula emineat. Plaut. lib. 11. cap. 37. 33. Mentum nulli prater hominem, nec male. Cic. 1. Tuscul. 16. Mento sum manu

sumere, seu dignum esse. Merere, inquit Valla lib. 4. Cic. 7. Verr. 12. Idem pro Rab. perduel. reo. 15. Quid in imperatore Labiene meruisti. Sueton. in Iulio, cap. 3. Merere, cum ablativo. Cicero Pro Roscio Comed. 17. Nam illa membra merere per se non amplius poterant duodecim et ris disciplina que erat hoc tradita, locabat se non minus festiis. Cicero in Lucano libro 10. 82. Aere merent parvo.

Meruit sub. Liu. 3. Decad. lib. 1. 13. Cum hac indole uirtutum ac uitiorum triennio sub Hasdrubale imperatore meruit.

Merere equo, et Merere equo publico. Plin. lib. 33. cap. 1. 4. Liu. 7. bel. Pun. 65.

Merere pedibus. Liu. 4. bel. Pun. 80.

Alicui merere. Stat. lib. 4. Thebaid. Lucan. lib. 6. 29. Scava uiro nomen, castrorum in plebe merebat.

Meritus, pen. corr. (ἐξ) Particip. siue nomen ex participio. Terent. Phorm. 5. 9. 25.

Ego Nauisstrata esse in hac re culpam meritā non nego, Sed eam que sit ignoscenda. Id est, non eo infictas, me in hac re deliquisse, et aliquid tale commississe, unde culpam merear. Plin. lib. 7. cap. 30. 8. Primum in toga triumphum, in qua quę lauream merite.

Meritos artis imponit honores id est, congruos et conuenientes. Virg. 3. Aen. 24.

Honores meritis indicit. Virg. 3. Aen. 53.

Grates meritas agere. Ouid. in Ibiu. 5.

Merita militie. Maritimus in I. de ferre. §. 1. ff. de iure fisci. Veterani quoque sacris constitutionibus delatores esse prohibentur, propter honorem utique et merita militie.

Meritus, Passiuum. Plinius lib. 7. cap. 28. 6. Que cannis coarona merita?

Morte iacent merita. Ouid. 3. Fast. 14. 2.

Meritissimus, pen. corr. Adiectiuum. Plin. lib. 5. epist. 15. Quod mihi cognitum est non fama, qua alio qui optima et meritissima fruitur, sed longis magnisque experimentis.

Meritum, meriti, pen. corr. (ἀγαθότητα, εὐσέβεια) Præstitum beneficium, Officium. Plancius Ciceroni, Quid enim tibi pro maximis tuis, ac penę immortalibus in me meritis, præstare amplius possum? Idem ad Attic. lib. 2. 32. 3. Merita in patriam ad annos sexcentos maiora uiderentur.

Memor meriti, Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 1. Tanti meriti non immemor. Virg. 9. Aen. 52.

Prædicator meritorum alicuius. Plancius Ciceroni, lib. 10. 7. 2.

Præmia grandia meritorum. Horat. 2. epist. 2. 8.

Immane meritum. Lucan. lib. 9. 210.

Vilia merita. Ouid. 13. Metam. 21.

Asequi alicuius meritum. Vide Aſsequot.

Exprobrare meritum alicui. Ouid epist. 12. 5.

Pro tuis in me meritis faciam, etc. Cic. pro Milone. 77.

Illustratur magnis in Republicam meritis uirtus alicuius. Cic. Planco, lib. 10. 12. 14.

Implere aliquem meritis. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 8.

Oblitus meritorum. Ouid. 8. Metam. 28.

Meritum, in malam partem. Iustinus lib. 1. de Astyage qui Harpago filium interfecerat, epulandumque patri tradiderat: Astyages, inquit, meriti in Harpago oblitus, summa belli eidem committit, qui exercitum acceptum statim Cyro perditionem tradidit, regis crudelitatem perfidia defectionis ulciscitur.

Meritum, pro Mercede. Terent. Phorm. 2. 1. 75.

Egone illam cum illo ut patiar nuptam unum diem? Nihil suauem meritum est. Id est, nihil mihi mercedis suauem est, ut ego illam cum illo nuptam feram. Suauem meritum enim, suauem mercedem significat. Budæus.

Meritum

Meritum meum est: hoc est, meritum sum. Terent. Heaut. 1. 1. 4. Merito meo. Vatinus Ciceroni, lib. 5. 9. 4. Scis meam fortunam nescio quomodo facile obretatores inuenire non meo qui dem merchules merito. Terent. Eunuch. 3. 2. 5. —ecquid nos amas

De fiducia ista etc. T. H. A. Plurimum merito tuo. Cicero. 3. Philipp. 14. 1. Meritoque uestro maximas gratias uobis omnes et agere et habere debemus.

Pro merito, Ita ut meritis est quis. Terent. Phor. 2. 2. 23.

Ex merito. Ouid. epist. 5. 2.

Leniter, ex merito quicquid patiare, ferendum est.

Meritissimum, penul. corr. Substant. (ἀξιοτάτος, μέγιστος) Hoc est, maximum meritum. Plaut. Aſin. 12. 14. 7. —iube aduenire queso,

Meritissimo eius que uolet faciemus.

Merito, penul. cor. Aduerbium (ἀξίως, εὐδοκῶς, μέγιστον) Digne dicitur, et Meritissimo in superlatiuo, a Cicerone. Terent. And. 3. 2. 50. Si noluit quim eum merito possum cogere. Cicero 5. Verr. 13. 5. Quamquam merito sum iratus Metello, tamen hæc que uera sunt, dicam. Idem 1. de Orat. 12. 0. Primum Scauola te dedisti, quem omnes amare meritissimo pro eius eximia iuauitate debemus.

Merito, meritas, penul. cor. (ἀξιοπέσω) Meritare. Plin. lib. 7. cap. 39. 1. Quippe quum iam apud maiores Roscius hirsutus s. quinquaginta annua merita se prodatur, etc.

Meritorius, Adiectiuum (ἀξιοτάτος) ut, Meritorius puer, Qui quæstum facit corpore suo. Cicero 2. Philipp. 103. Ingeni pueri cum meritorijs, sortita inter matres familias uerfabantur.

Meritorium conaculum, Quod quæstus gratia locatur. Suet. in Vitellio, capit. 7.

Meritoria salutatio. Seneca de breuitate uitę.

Meritoria uehicula. Sueton. in Calig. Capit. 39.

Taberna meritoria, Diuersorium atque hospitium mercenarij, ubi cuique licet introire danti mercedem.

Meritorium pro lupanari in quo prostant meretrices. Firmic. lib. 6. cap. 31. Si autem ijs Veneris stella accesserit, illustrabit, uis de meritorio detracta mulier coniugali gratia copulatur. Paul. post. Eritque in publicis meritorij prostituta.

Meritorium, absolute, quandoque pro Taberna meritoria. Iuuen. Satyr. 3. 23. —nam que meritoria somnum Admittunt? V. l. in 1. si cuius rei. s. item si domus. ff. de usufruct. et quemad. Item si domus usufructus legatus sit, meritoria illic non facere usufructuarius non debet, nec per conacula diuidere domum. Et paul. post. Quod autem dicitur meritoria non facturum, accipe que uulgò diuersoria, uel fullonica appellantur.

Meretrix, penul. corr. meretricis, pen. prod. (ἐραστρία, πόρνη, μαχαρά) A merendo: nam mercede suam exercet militiam, inquit Valla. Terent. in Prologo Eunuch. 373. —meretrices malas, Parastum edacem. Plaut. Truc. 11. 14. —meretricem ego item esse reor.

Mare ut est, quod des deuorat: nunquam abundat.

Peregrine olim meretrices dicebantur. Vide Peregrinus: Amor turpis meretricis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 23.

Artes sacrilege meretricum. Ouid. 1. de Arte, 88.

Alicarie meretrices. Vide Alca.

Arguta meretrix. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 8.

Blanda meretrix. Ouid. 1. Amor. 15. 4.

Commoda meretrix. Vide Commodus.

Lutea meretrix. Vide Lutum.

Mercabilis meretrix certo ære. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 5.

Mulier nō solum meretrix, sed etiā pro cæc. Cic. pro Cælio, 38. Thefauri pars 2.

Amellere se à meretrice. Vide Auello.

Amica meretrice infanire. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 10.

Meretricula, penul. corr. Diminut. (ἐραστρία) Cic. 5. Verr. 2. 4. A meretricula commendati.

Meretricius, Adiect. (ἐραστριος) Quod est meretricis, uel quod ad meretricem pertinet. Terent. And. 5. 4. 10. Ac meretricios amores nuptijs conglutinas? Idem Eunuch. 5. 5. 18. Domus meretricia. Cic. 5. Verr. 5. Meretricia disciplina.

Et pro Cælio, 1. Meretriciæ opes.

Amores meretricij. Cic. pro Cælio, 37.

Corpora meretricia. Ouid. 2. Trist. 62.

Turba meretricia. Ouid. 5. Fast. 70.

Meretricium, meretricij (ἐραστριος) Ipsa meretricandi ars. Tranquil. in Calig. Additumque ad caput legis, ut tenerentur publico et que meretricium, et que lenocinium fecissent.

Meretricie, Aduerb. (ἐραστριως) In modum meretricis. Plaut. Milit. 11. 57.

Quam dignè ornata incedit, haud meretricie?

Meretricor, pen. prod. meretricaris (ἐραστριος) meretricari. Col. lib. 11. cap. 1. 14. Quippe plurimum affert mali, si operario meretricandi potestas fiat.

Merga] merge, Furcula qua acervi frugum fiunt. Dicte merge à mergis uolucris: quia ut illi se in aquam mergunt dum pisces persequuntur, sic menses eas in fruges demergunt, ut eleuare possint manipulos. Hec Festus. Plinius Pœn. lib. 16. 55.

Palas uendundas sibi ait, et mergas datas.

Vi hortum fodiat, atque ut frumentum metat. Id. Rud. 18. —si attigeris ostium,

Iam hercle tibi menses in ore fiet mergis pugnis probè.

Mergis pugnis dixit, quasi eis uti uelit pro furculis ad dentes colligendos. Proinde dixit, Tibi menses in ore fiet, subaudi dentium.

Mergis] mergitis, pen. corr. f. g. Spicarum manipulus, inquit Seruius: à mergendo dicitur. Virg. 2. Georg. 10. 4.

Aut foetu pecorum, aut Cerealis mergite culmi, Prouentusque oneret sulcos atque horrea uincat. Plin. libro 18. cap. 30. 1. Inter duas mergites spica diffringitur.

Mergo] mergis, mersi, mersum (ἀναμίση, βυρῶνα, πορρῖση) mergere, Sub aquam ponere. Plinius epist. 173. c. Idem laucus in flumen egeritur: quod ubi se paulisper oculis dedit, specu mergitur.

Mergere ponto. Colum. lib. 10. 6. Plinius libro 9. cap. 36. Pelago alius mersæ, quam ut penetrèt radij. Idem libro 8. cap. 24. 1. Mergit se limo sepius, siccatisque sole.

Brachia mersit in aquas. Ouid. 3. Metam. 86.

Mergere se in flumen. Varro 3. de Re rustic. capit. 10. 2. Mart. libro 4. 22.

Merserat in nitidos se Cleopatra lacus.

Æquore mergere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 70.

Vnda mergere aliquem. Ouid. 10. Metam. 139.

In undis mergere aliquem. Ouid. 7. Metam. 70.

Mergere aliquem in aquam. Cic. 2. de Nat. deor. 11.

Sub æquore mergere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 69.

Mergit se in mari. Cic. 2. de Nat. deor. 18 5.

Mergitur unda delphinus. Cic. in Arato, 41.

Mergere cymbas, pro Submergere. Plinius lib. 9. cap. 44. 1.

Vnda mergit ratem in ima. Ouid. 11. Metam. 112.

Pars maxima classis mergitur. Lucan. lib. 3. 150.

Lumina somno mergimus. Valer. 8. Argon. 14.

Ferrum mersit uisceribus. Claud. 1. in Eutrop. 90.

Mergere ultimis supplicijs, per translationem, pro Obruere. Plin. lib. 7. cap. 40. 3.

Mersus secundis rebus. Linius 9. ab Vrbe, 93. Et loquimur de Zc Alexanã

Mererere, seu dignum esse. Merere, inquit Valla lib. 4. Cic. 7. Verr. 12. Idem pro Rab. perduel. reo. 15. Quid in imperatore Labiene meruisti. Sueton. in Iulio, cap. 3. Merere, cum ablatiuo. Cicero Pro Roscio Comed. 17. Nam illa membra merere per se non amplius poterant duodecim et ris disciplina que erat hoc tradita, locabat se non minus festiis. Cicero in Lucano libro 10. 82. Aere merent paruo.

Meruit sub. Liu. 3. Decad. lib. 1. 13. Cum hac indole uirtutum ac uitiorum triennio sub Hasdrubale imperatore meruit.

Merere equo, et Merere equo publico. Plin. lib. 33. cap. 1. 4. Liu. 7. bel. Pun. 65.

Merere pedibus. Liu. 4. bel. Pun. 80.

Alicui merere. Stat. lib. 4. Thebaid. Lucan. lib. 6. 29. Scava uiro nomen, castrorum in plebe merebat.

Meritus, pen. corr. (ἐξ) Particip. siue nomen ex participio. Terent. Phorm. 5. 9. 25.

Ego Nauisstrata esse in hac re culpam meritā non nego, Sed eam que sit ignoscenda. Id est, non eo infictas, me in hac re deliquisse, et aliquid tale commississe, unde culpam merear. Plin. lib. 7. cap. 30. 8. Primum in toga triumphum, in qua quę lauream merite.

Meritos artis imponit honores id est, congruos et conuenientes. Virg. 3. Aen. 24.

Honores meritis indicit. Virg. 3. Aen. 53.

Grates meritas agere. Ouid. in Ibiu. 5.

Merita militie. Maritimus in I. de ferre. §. 1. ff. de iure fisci. Veterani quoque sacris constitutionibus delatores esse prohibentur, propter honorem utique et merita militie.

Meritus, Passiuum. Plinius lib. 7. cap. 28. 6. Que cannis coarona merita?

Morte iacent merita. Ouid. 3. Fast. 14. 2.

Meritissimus, pen. corr. Adiectiuum. Plin. lib. 5. epist. 15. Quod mihi cognitum est non fama, qua alio qui optima et meritissima fruitur, sed longis magnisque experimentis.

Meritum, meriti, pen. corr. (ἀγαθότητα, εὐσέβεια) Præstitum beneficium, Officium. Plancius Ciceroni, Quid enim tibi pro maximis tuis, ac penę immortalibus in me meritis, præstare amplius possum? Idem ad Attic. lib. 2. 32. 3. Merita in patriam ad annos sexcentos maiora uiderentur.

Memor meriti, Ouid. 5. Trist. eleg. 10. 1. Tanti meriti non immemor. Virg. 9. Aen. 52.

Prædicator meritorum alicuius. Plancius Ciceroni, lib. 10. 7. 2.

Præmia grandia meritorum. Horat. 2. epist. 2. 8.

Immane meritum. Lucan. lib. 9. 210.

Vilia merita. Ouid. 13. Metam. 21.

Asequi alicuius meritum. Vide Aſsequot.

Exprobrare meritum alicui. Ouid epist. 12. 5.

Pro tuis in me meritis faciam, etc. Cic. pro Milone. 77.

Illustratur magnis in Republicam meritis uirtus alicuius. Cic. Planco, lib. 10. 12. 14.

Implere aliquem meritis. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 8.

Oblitus meritorum. Ouid. 8. Metam. 28.

Meritum, in malam partem. Iustinus lib. 1. de Astyage qui Harpago filium interfecerat, epulandumque patri tradiderat: Astyages, inquit, meriti in Harpago oblitus, summa belli eidem committit, qui exercitum acceptum statim Cyro perditionem tradidit, regis crudelitatem perfidia defectionis ulciscitur.

Meritum, pro Mercede. Terent. Phorm. 2. 1. 75.

Egone illam cum illo ut patiar nuptam unum diem? Nihil suauem meritum est. Id est, nihil mihi mercedis suauem est, ut ego illam cum illo nuptam feram. Suauem meritum enim, suauem mercedem significat. Budæus.

Alexandro nondum merso secundis rebus. Id est, obruto, lu- uenal. Satyr. 10. 6.
 —mergit longa atq; insignis honorum Pagina.
 Malis mergere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 103.
 Funere mergere aliquem. Virg. 6. Aeneid. 86.
 Quos dulcis uita exortet, et ab ubere raptos
 Absulit atra dies, et funere merfit acerbo.
 Mergi. Vlpianus in l. quid ergo, de contraria et utili actione
 tutela. Neq; enim in hoc administrantur tutela et mergan-
 tur pupilli. Id est, ere alieno obruantur. Budeus.
 Mersus furno uel foro, per translationem dixit Plautus Epid.
 3. 16. Malim istiusmodi mihi amicos furno mersos qua foro.
 Mersus, Nomen ex participio (μερσισ) ut,
 Campus mersus cruore. Sil. lib. 1. 11.
 Carina mersa. Lucan. lib. 3. 126.
 Dolor mersus in corde. Stat. 5. Sylu. 1. 41.
 Ferrum mersum in robora. Lucan. lib. 3. 87.
 Res mersae caligine. Virg. 6. Aeneid. 54.
 Sit mihi fas audita loqui, sit numine uestro
 Pandere res alta terra, et caligine mersas.
 Mersurus, pe prod. Particip. (μερσισ) Ouid. in l. bin. 69.
 Sic te mersuras adiunct ignis aquas.
 Mersus, mersas (μερσισ) mersare, Frequen. Sape merge-
 re. Col. libro 7. cap. 4. 8. Quarto die, si est uicinia maris, ad
 litus deducta mersatur ouis. Virg. 1. Georg. 55.
 Balantumq; gregem fluuio mersare salubri.
 Aries mersatur in gurgite. Virg. 3. Georg. 90.
 Fluctibus fortuna mersor. Catull. ad Mallium, epigr. 63. 3.
 Mersito, mersitas, pen. corr. mersitare, frequentatiuum a fre-
 quentatiuo merso. Solinus cap. 57. ad finem, Quo quis a-
 crior fuerit, speiq; maioris, eo profundius naues mersitat in
 bibendo. De pullo equino.
 Merto, mertas (μερσισ) mertare, Idem quod Mersare.
 Actius Deiphobo, Vel hic qui in ea parte effrenata impu-
 dentia praesentem praesens dictis mertare instituit. Haec No-
 nius. Festus, Mertat pro Mersat dicebant.
 Mertaret item, merentem faceret. Accius Myrmidonibus:
 Quod sicut decuit istares mecu, aut meus mertaret dolor,
 tandiu inflammari et ardere naues uidissent suas. Nonius.
 Mergulus, merguli (μερσισ) Dicitur funiculus ille qui in
 lychno flammam nutrit. Graeco uocabulo Ellychnium uo-
 camus.
 Mergus] mergi (μερσισ) Auis, dicta quod se in aquam cibum
 captans assidue immergat, ut ait Var. de Ling. Lat. libro
 4. quem alij mergonem appellant. Virg. libro 1. Georg. 73.
 Quum medio celeres reuolant ex aequore mergi. Hu-
 ius auis natura est, ut sepe mergens aurarum signa colligat
 et prauidens tempestatem futuram, prope medio reuolet
 ex aequore, et ad lituorum tuta cum clamore contendat. Ho-
 rat. 2. Serm. Satyr. 2. 11.
 Siquis nunc mergos suauis edixerit affos,
 Parebit prauis docilis Romana iuuentus.
 Aprici mergi. Virg. 5. Aeneid. 26.
 Mergus prius uitabit aquas. De re incredibili dixit Ouid. 1. de
 Ponto, eleg. 7. 11.
 Nam prius incipient turres uitare columbae,
 Antra ferre, pecudes gramina, mergus aquas:
 Quam male se praestet ueteri Graecinus amico.
 Mergus, in uite quid sit, declarat Columella lib. 4. cap. 15. his
 uerbis, Mergi genus est, ubi supra terram iuxta suum admi-
 niculum uitis curuatur, atq; ex alto scrobe submersa perdu-
 citur ad uacantem palum, tum ex arcu uehementer citat ma-
 teriem, que protinus applicata suo pedamento ad iugum
 euocatur. Idem lib. 5. cap. 5. Vulgus nostrum, inquit Bu-

deus, marquotas foetellaeq; uocat.
 Meribulus] Vide Merus.
 Meridies] meridi (μερσισ) Medius dies, quasi
 medidies. Nam ut ait Varro, a antiqui, non r. hoc loco dice-
 bant. Terent. Adel. 5. 3. 62. —praeter hoc
 Meridie ipso faciam ut stipulam colligat. Cicer. in O-
 rat. 89. Ipsum meridiem cur non medidies? credo quod e-
 rat insuauis.
 Meridies olim fuit Romanis incognitus. Plin. lib. 7. cap. ult.
 de horaru obseruatione, Serius etia dicitur. Duo
 decim tabulis ortus tantum et occasus nominatur. Post ali-
 quot annos adiectus est et meridies, Accenso consulum id
 pronuntiant, quum Curio inter rostra et Graecostasi pro-
 spexisset talem Solem.
 Appetit meridies. Vide Appeto.
 Inclinat meridies. Horat. 3. Carm. ode 28. 1.
 Ad meridiem. Vide Ad prepositionem.
 In meridiem spectat. Vide In prepositionem.
 Meridianus, pen. prod. Adiect. (μερσισ) Quod ad meridiem spectat: ut, Meridianus orbis. Plin. lib.
 13. cap. 4. 12. Et lib. 12. cap. 19. 1. Meridianus sol.
 Meridianus, pro gladiatore. Sueton. in Claud. Caes. cap. 34.
 Bestiaris meridianisq; adeo delectabatur, ut etiam prima
 luce ad spectaculum descenderet, et meridiem demisso ad pra-
 dium populo presideret. Meridianos, uocat gladiatores
 qui hora meridiana digladiabantur.
 Meridiano, pro Meridie hoc est, hora meridiana. Diuinus libro
 9. cap. 8. 5. et lib. 2. cap. 2. 6. 3. Praeter ora populi meri-
 diano transcurrit.
 Meridio, meridiis: uel, Meridior, meridiaris (μερσισ) meri-
 diari, Deponens, Cibum meridianum capere. Plaut. Len-
 tando, meridiando, comestando, pergracando uita ducere.
 Catull. ad Iphitillam, epigr. 30. 1.
 Amabo mea dulcis Iphitillam,
 Mea delitii mei lepores,
 Iube ad te uentam meridiatum.
 Meridiare (μερσισ) Somnum meridianum capere. Suet-
 on. in Calig. cap. 38. Gloriatuq; est, expergescitae fona-
 no Cesonae, quantum egisset, dum ea meridiaret. Corn. Cel-
 sus lib. 1. cap. 2. Longis diebus meridiari potius ante cibum
 utile est: minus, post eum: per hyemem potius totis nocti-
 bus conuiescere.
 Meridiano, meridiatiois (μερσισ) Quies meridia-
 na. Cicero 2. de Diuin. 209. Nunc quidem propter inter-
 missionem forensis operae, et lucubrations detraxit, et meri-
 diationes addidi, quibus uti antea non solebam.
 Meriones] pe. ul. corr. (μερσισ) Idomenei patruelis, quem
 Homerus inter Graecorum fortissimos numerat, lib. 7. Iliad.
 auwiga ipsius Idomeni. Horat. 1. Carm. ode 6. 3.
 —aut puluere Troico
 Nigrum Merionem. Ibid. ode 15. 6.
 Meris] meris, Pelta, id est, taculi genus est, quo antiquitus u-
 sos esse Helueticos et Aruernos in bellis tradit Strabo libro
 Geograph. 4.
 Meris] meris, Herba est, que alio nomine Tripolium appella-
 tur. De hac Dioscorides lib. 4.
 Merismos] merismos, A Graecis dicitur figura apud Rhetos
 tores, quam Latini Distributionem uocant: quum scilicet ge-
 nus in species, aut totum in partes diffecamus, ordine discre-
 to: que sententiarum figura diuisioni ac partitioni affinis
 est. Nam dispositio (que utrunq; complectitur) est, auihore
 Fabio, utilis rerum ac paritum in loco distributio. Hinc etia
 pertinet diuisionis, id est, dispositio, quum dispersa distribu-
 tione dissipantur: quali Cicero usus in epist. ad Luceium, 2.
 Fam. lib.

Fam. lib. 5. Transferam animum ad ea, quibus secunda res
 ornatur aduersae adiuantur.
 Merito, meritas, Meritorius, Meritum] Vide Mereo.
 Meritus] Substantiuum, Mons est Thraciae, apud Plinium li-
 bro 4. cap. 11.
 Mermeros] Vnus ex centauris. Ouidius Metamorph. 12.
 Quisq; pedum nuper certamine uicerat omnes
 Mermoros, accepto tum uulnere tardior ibat, ut gressus
 et, autem Latine Curiosus interpretatur, a uerbo μερσισ
 so, quod est cogito et consulo.
 Mermessius] μερσισ, Vrbis Troadis, Sibylla Erythraea
 patria, ut Stephano placet, qui etiam ab urbis huius rube-
 dine Erythraeam eam appellatam existimat. Straboni tamē
 magis credendum existimo, qui lib. 14. Erythraeam Sibyllā
 dictam putat ab Erythris Ionia urbe, non procul a Clazom-
 enis sita.
 Mero] μερσισ, dictus est Nero, quod impendit uinofior esset.
 Suet. in Tiberio, cap. 42. in castris tyro, etiam tum, pro-
 pter nimiam uini audiatem, pro Tiberio Biberius, pro
 Claudio Claudius, pro Nerone Mero uocabatur.
 Merobibus] Vide Merum.
 Meroe] Meroes, penul. corr. (μερσισ) dictio trisyllaba, insula
 Nili metropolis: a qua et tota insula Meroe dicitur. Hanc
 Cambyses condidit a nomine sororis Meroe. Quum enim
 Aegyptum omnem occupasset, Meroen secum usq; Aegy-
 ptios duens, pro celsis que cum ibi mortem obisset, urbi no-
 men indidit. Forma insulae scuto pefsimilis, de qua Lucan.
 lib. 10. 61. —gurgite rupto
 Ambitur nigris Meroe fecunda colonis. Patet longi-
 tudine stadiorum tribus millibus, latitudine mille. Effodiu-
 tur in ea aurum, argentum, aes, ferrum, eburnum: praeterea
 ferri et lapidum multiplex genus. Distatq; a Syene quinq;
 millibus stadiorum, ultra quam est ad Torridam zonam. Ex-
 ceperat omnes altas Nili insulas, quas circiter septingentas
 esse scribit Diodorus lib. 1. et 17. Vide Strabonem lib. 17.
 ubi de Aethiopicis a Romanis uicinis mentio est.
 Merope] penul. corr. (μερσισ) Pleias, uxor Sisyphi, de qua
 infra in dictione Pleias des. Est item insulae nomen Plinio
 libro 5. cap. 31. et (ut quidam putant) a Merope terrige-
 na, Troiae filio dicta.
 Merope] Populi extra orbem hunc, quorum ciuitates et
 multa sunt et insignes, legibus omnino et uiuendi institutis
 haudquaquam nobis similes, amplitudine corporis ad nos
 dupla, uita quoq; spatis mensu compari. Meminit Aelianus
 de Var. hist. 10.
 Merope] meropis, penul. corr. m. g. (μερσισ) Auis quae apes
 comedit. Virg. 4. Georg. 33.
 —meropes, aliaeque uolucres. Plin. lib. 10. cap. 33.
 Meros] mons Indiae sub cuius radicibus est Nisa ciuitas con-
 Meris] mersas. Vide Mergo. (situta.
 Merto] mertas. Vide Mergo.
 Merula] merula, penul. corr. f. g. (μερσισ) Auis: dicta Fe-
 sto quod sola uolet, et solitaria pascatur, quasi mera uolās.
 Quint. lib. 1. cap. 10. Cic. 5. de Finib. 75. Deinde suo quaeq;
 appetitu mouetur: serpente anguiculus, nare anaticulus, euo-
 lare merulas, cornibus uti uidemus boues, et c. Plin. lib. 10.
 cap. 29. 4. Merula ex nigra ruffescit, canit aestate, hyeme
 balbutit, circa solstitium muta: rostrum quoq; anniculis in-
 ebur transfiguratur, duntaxat maribus. Horatius 2. Serm.
 Satyr. 8. 19. —tum pectore adusto
 Vidimus et merulas poni, et sine clune palumbes.
 Intentus merulis auceps. Horat. de Arte, 93.
 Merula, Pifcis saxatilis. Plin. 32. cap. 11. 7.
 Merus] mera, merum (μερσισ) Idem quod Solum, inquit
 Theclauri pars 2.

Nonius, Festus, Merum antiqui dicebant solum: unde et da-
 uis merula nomen accepit, quod solitaga est, et solitaria
 pascitur. Ut nunc Merum purum appellamus. Haec enim Fe-
 stus. Cic. 2. de Orat. 51. Ecce tibi exortus est Isocrates, magi-
 ster istorum omnium: cuius è ludo, tanquam ex equo Troia-
 no, meri principes exierunt. Alia exemplaria habent innu-
 meri. Plinius libro 33. capite 1. 18. Alia per sese mero auro
 decorant.
 Meri bellatores. Plaut. Milit. 2. 4. 84.
 Clamor merus. Plaut. Mostel. 8. 123.
 Lac merum. Lucret. lib. 1. 53.
 Libertas mera. Horat. 1. epist. 19. 2.
 Monstra mera nutiarat. Cic. ad Att. li. 4. 76. 1.
 Mora mera. Plaut. Cap. 7. 36.
 Nuge mēre. Cic. ad Att. lib. 6. 114. 8. Quid est igitur quod las-
 borem amicos habet, meras nugas M. Scapitum.
 Rus merum. Plaut. Trucul. 6. 14.
 Scelera mera loquuntur. Id est, nihil aliud quam scelera. Cic. ad
 Attic. lib. 9. 184. 6.
 Spes mera. Terent. Phorm. 1. 2. 96.
 Vinum merum. Plaut. Amphit. 4. 2. 76. Eam ego, ut matre fue-
 rat natum, iuni eduxi meri. Sub. cirneam.
 Vina mera bibere. Ouid. 15. Metam. 67.
 Vires mēre. Ouid. 2. de Arte, 95.
 Merum (μερσισ) aliquando sine substantiuo ponitur, pro
 Mero uino. Plin. lib. 23. cap. 1. 30. Merum quidem remedio
 est contra cicutas, coriandrum, aconita, uiscum, meconium,
 argentum uiuum.
 Multi meri Damalis: id est, ebriosa. Horat. Carm. ode 36. 3.
 Latex meri. Ouid. 13. Metam. 142.
 Odium meri. Ouid. 15. Metam. 66.
 Plena meri pocula. Ouid. 9. Metam. 48.
 Vis meri. Ouid. 14. Metam. 55.
 Bimi patera meri. Horat. 1. Carm. ode 19. 3.
 Diffusum patetis merum. Horat. 4. Carm. ode 5. 7.
 Dulce merum. Horat. 3. Carm. ode 13. 1.
 Lene merum. Horat. 3. Carm. ode 29. 1.
 Pingue merum. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 13.
 Rubens merum. Sil. lib. 7. 38.
 Superbum merum. Horat. 2. Carm. ode 14. 6.
 Certare mero. Horat. 4. Carm. ode 1. 7.
 Nocturno certare mero, putere diurno. Horat. 1. epist. 20. 3.
 Curare genium mero. Horat. 3. Carm. ode 17. 3.
 Cura diluitur mero. Ouid. 1. de Arte, 48.
 Implere mero cratera. Virg. 3. Aeneid. 105.
 Ingurgitare in se merum. Vide Ingurgito.
 Ponere merum in gemma. Ouid. 8. Metam. 115.
 Succensi mero ad bellum Lapithae. Senec. Herc. fur. 9. 33.
 Merobibus, penul. corr. Adiect. (μερσισ) Qui merum
 bibit. Plaut. Curcul. 2. 77.
 Auis hic recubare solet custos ianatrix.
 Nomen est lenae multibida, atq; merobiba.
 Meribulus, Qui uinum sine aqua bibit: cuiusmo di homines
 a Graecis μερσισ, appellantur: quo ueluti peculiari ca-
 pitheto apud illos Thraeces notati sunt August. Quū temeti
 audior esset, quadam die ab irata ancilla per conuiuium
 appellata est meribula: que res tantum ei pudorem iniiecit,
 ut post modum sobria prorsus fuerit. Et hoc quidem nomen
 diminutiuum est a Merobibus.
 Merē, Aduerb. (μερσισ) Pure. Plaut. Truc. 3. 16. —inte-
 rim ille Hamum uorat, si semel amoris pocullū accepit merē.
 Merusium] Merusij (μερσισ) Siciliae locis 70 stadijs a Sy-
 racusis distans: cuius incolae Merusij dicti sunt. Author Ste-
 phanus.
 Z z 2 Merx]

Merx] mercis, f. g. (ἐμπόρευμα) Quod emitur, uenditur uel. Plaut. Cist. 1. 10. Mala merx hera haec & callida. Cicer. lib. 3. de Rep. Phœntes primi mercaturis & mercibus suis, auaritiam & magnificentiam, & inexplebiles cupiditates omnium rerum exportauerunt in Græciam. **Emenda mercis.** Horat. de Arte, 8. 5. **Efculentæ mercis:** id est, ea quæ hominum esui accommodata uenduntur. Col. lib. 12. de cucurbitis. At si esculentæ merci præparabis, recto cacumine de collo cucurbitæ sumptu se- rendum erit: quod prolixior & tenuior fructus eius na- scatur. Hoc est, si ferere uoles cucurbitas ad esum uen- dendas. **Fallaces & fucose mercis.** Cic. pro Rab. Posth. 2. 4. **Fœminæ mercis,** Quæ ad fœminas pertinent. Ouidius 13. Me- tamorph. 3. 4. **Improbæ merx.** Vide Improbus. **Mala merx.** Vide Malus. **Sordidæ mercis negotiator.** Quint. lib. 1. cap. 12. 12. **Augere mercis.** Vide Augere. **Conuehere mercis ex Hispania.** Vide Conueho. **Esse in merce.** Plin. lib. 12. cap. 25. 5. Hoc est, uenire. **Expedit suas mercis,** Ostendere & explicare. Ouidius 1. de Arte, 8. 5. **Vendens mercis extrudere.** Horat. 2. epist. 2. 3. **Gest. at mercem sine facis.** Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 17. **Mutare mercis.** Virg. 4. eclog. 8. Vide Muto. **Ostendere mercem.** Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 2. 1. **Partiri mercis.** Cic. in Vatinius, 8. **Vendere mercis.** Ouid. 5. Fast. 13. 4. **Mer cimonium, mercimonij.** Idem. Plaut. Amphit. 3. 1. **Ut uos in nostris uultis mercimonij** **Emundis uendundisq; me letum lucris** **Afficere.** Idem. Curcul. 12. 8. Antiquum nomen est. **Mefa**] μέσσα, teste Vitruuio, sunt partes mediæ adium, quas in- dem Latine medianas appellari aferit. **Mefa**] μέσσα, Fluuius notus per Leodiū fluens, & per Brabā- tiam & Geldriam: Ptolem. lib. 2. cap. 9. Mosa dicitur, & coniungit se cum Rheno. **Mefancula**] mefancula, Genus teli uisitati apud antiquos, cui- us meminit Gellius lib. 10. cap. 26. **Mefapia**] μεσαπία, Apulia, à Mefapo rege sic appellata. Strabo lib. 9. **Mefarum**] mefarei, n. g. membrana est ex uenis, arterijs, ac neruis contexta, per cuius uasa ex uentriculo in hepar ali- menti distributio contingit. Idem etiam Mefenterion appel- latur, à situ uidelicet inter uentrem intestinaq; ac ipsum he- par medio, uelut in Anatomicis lib. 6. Galenus tradit. Vasa autem tenarum tum arteriarum Mefaraica ab eadem mē- brana dicuntur. Hippocrates μεσάρια appellauit, partis uocabulo pro toto usus. Est enim Mefocolo proprie ea pars Mefenterij, ex qua intestina crassa dependent. Neque ta- men altera pars Mefenterij unde tenuia intestina pendent, nomen aliquod priuatim habet, ut uidelicet μεσούριον, uel simili uocabulo appelletur. Totum uero Mefenterium in- unum quoddam spinæ uentriculum, post septum transuer- sum sub uentrem situm, procedit: indeq; ex ligamento nera- uoso dependet, uelut Galenus in 4. Comment. in 6. Epidem. Hippoc. declarat. **Mefaulg**] μεσάυλα, Aedium iuicera dicuntur, quod inter du- as aulas, id est, duo atria sunt interposita, nostri andronas uocant. Vitruuius libro 6. cap. 10. Voyes communes entre deux salles. **Mefes**] Mefes, uentus inter Boream & Ceciam, Plin. libro 2. cap. 47.

Mefembria] μεμβρία, Megarensum colonia, quam antea Menebriam uocabant, ueluti Menapolim, id est, Menæ ciui- tatem. Eius enim edificator Menas appellabatur. Bria ue- rò sermone Thracio ciuitas uocatur. Hæc Strabo libro septimo. Nunc uulgò uocatur Messember testis Oliua- rius in Melam. **Mefembriaci portus.** Ouid. Trist. eleg. 9. 8. Id est, Thracij, μεμβρια enim urbs est Thracia. **Mefenterium**] Vide Mefarum. **Mefia**] Prouincia quæ Pannonia iungitur, ad Pontum usque cum Danubio decurrens. Sueton. de Tiber. Armeniam à Par- this occupari, Mefiam à Dacis Sarmatisq;, Gallias à Ger- manis uisitari neglexit. Sunt qui hoc nomen cum ce scribant, Mæsia, Mefia item Pomponio lib. 3. palus est. **Mefochorus**] mefochori, pen. corr. (μεσοχορος) Fissulato- r, citharista in medio saltationum. Sidonius, — nullus ibi hystes, — Coraules, mefochorus, ympanistris, psalteria canit. **Mefocolon**] Vide Mefarum. **Mefolabum**] μεσολαβιον, Instrumentum est ab Eratosthene excogitatum ad mediarum linearum inuentionem, quibus solent, mathematici figuras augere, ut duplicare: eas lineas μεσοχρηστος uocat in Marcello Plutarcho, sic scribens, μεσοχρηστος τινος απο μαθητων χρηματων μεσοχρηστος. Hi- us Mefolabi ratio ab Eutocio explicatur. Meminit Vitru- uius. Vide Turnebum. **Mefoleucos**] μεσολευκος, est inquit Plin. lib. 37. cap. 10. gē- ma, quam mediam candida distinguit linea. **Mefoleucos**, Herba. Plinius libro 27. capite 11, Leuce Mer- curialis similis, nomen ex causa accepit, per medium so- lium candida linea transcurrente: quare Mefoleucos qui- dam uocant. **Mefomedes**] pen. prod. (μεσομηδης) Poeta Adriano prin- cipi charissimus. Scripsit in laudem Antinoi liberti sui. Au- thor Suidas. **Mefomelas**] penul. corr. (μεσομηλας) Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. Mefomelas nigra uena quemlibet colorem secante per medium. **Mefon**] authore Festo, persona Comica appellatur aut cocti, aut nauæ, aut eius generis: dicta ab inuatore eius Mefone comædo, ait Aristophanes grammaticus. **Mefon**] Astrologus ex his unus qui Atheniensibus adscriptus fuit, nauigaturus in expeditionem Siciliae, onus detestare cupiens, tempestatem futuram prædixit. Quumq; propte- rea minime proficeret, simulauit insaniam, atq; hoc modo missionem impetrauit, felicitusq; hoc illi contigit, quam Va- lysi, cuius ficta insania à Palamede detecta & accusata fuit. Author Aelianus de Varia hist. **Mefopertica**] μεσοπερτικα, Genus calcamentorum mulie- brium, apud Pollucem lib. 7. cap. 22. **Mefopotamia**] μεσοποταμία, Asia regio, inter Tigrim & Euphratem. Vnde nomen sortita, ut est notum cum ex alijs, tum ex Philostrato lib. 1. de uita Apollonij, & Tacit. lib. 5. Habet ab Oriente Tigrim, ab Occidente Euphratem, à Me- ridie Babyloniam, ab aquilone Caucasum. **Mefopotamiam fertilem efficit Euphrates,** in quam quotannis quasi novos agros inuehit. Cicero secundo, de Natura deo- rum, 19. 6. **Mefosphærum**] mesosphæri. Plinius libro 12. cap. 12. de nardi generibus loquens, Quod minore folio est, Mefosphæ- rum appellatur. **Mespilus**] mespili, penul. corrept. f. g. (μεισπιλον) Arbor. Pli- nius libro 17. cap. 1. 2. 4. 6. Mespilus quoq; in senectâ obno- xia ei morbo est.

¶ Mespilum,

Mespilum, mespili (μεισπιλον) Fructus. Plinius libro 15. cap. 20. Malorum, pyrorumq; generi adnumerantur iure me- spila atq; sorba. **Messala**] penul. prod. (μεισάλας) dictus est Valerius Corui- nus, quia Messalam in Sicilia uicit, & urbis captæ in se trās- lato nomine, Messana primò, paulatimq; uulgò permutan- te literas, Messala dictus est. Vnde & Messalarum familia Rome florentissima, ex qua Messala Coruinus orator nobi- lis ortum habuit. **Disertus Messala.** Horat. de Arte, 7. 5. **Messalina**] pen. prod. (μεισάλη) nomē filie Barbati Mese- sale, confobrini Claudij imperatoris. Quæ quum adulescen- tula esset, ipsi Claudio seni nupta fuit, summe libidinis mu- lier, ita ut innumeris adulterijs se submiterit, & mutata ue- ste, lupanaria frequenter adierit. Tandem ab ipso Claudio supplicio affecta est, quum C. Silio nupsisset. **De Messalina,** Iuuenal. Satyr. 6. & 10. **Messana**] pen. prod. (μεισάλη) ciuitas est Sicilia, propinqua Peloro monti, ut scribit Plin. lib. 3. Clarissima autem est ex Punicis & Atticis bellis, antè Zancle uocata. Sil. lib. 14. 399. Incumbens Messana freto, niubusq; reuulsa. Postea quum Mamertini, natio Campana, eò colonos mississent, ipsi quoq; Mamertini, potius quam Messanenses sunt uocati. **Ferox Messana.** Ouid. 6. Metam. 84. **Messapeæ**] μεσσηπια, Laconici agri locus, in quo Iupiter colebatur, ut ex Theopompi sententia refert Stephanus. **Messapion**] μεσσηπιον, Eubœæ insule mons, ita dictus à Messapo quodam, qui inde in Italiã coloniam deduxit, Ste- phanus. **Messapus**] μεσσηπος, Vnus ex fortissimis Italie ducibus, qui Turno aduersus Aeneam suppetias tuuit. Virgilius 7. Aeneidos, At Messapus equum domitor Neptunia proles. Quænt Virgilij locum exponens Seruius, ideo Neptuni filium cre- ditum ait, quod mari in Italiã fuerit aduectus. **Messapia**] Vide Calabria. **Messias**] μεσσις, Thessalie fons est, non procul à Pharsalo oppido, cuius meminerunt Plin. lib. 4. cap. 8. & Strab. lib. 9. **Messenia**] μεσσηνια, regio Achaia duodeuiginti montium, ut ait Plin. lib. 4. cap. 5, in illa regione oppidum est Messene. **Mania Messenia.** Ouid. 12. Metam. 110. De Messenia Siciliae, ibidem lib. 14. 43. **Littore in Italico Messenia moenia contra Scylla mihi uisa est.** **Mestias**] Hebraicè, Græcè μεσσις, Latine Vinctus dicitur. **Mestis**] huius mestis, f. g. (μεισπιλον) Tempus metendi. Plinius lib. 6. cap. 17. Alta illius celi facies, alij siderum ortus: bimæ mestis in anno, bimæ æstates. Var. de Re rust. lib. 1. cap. 50. 1. Mestis proprio nomine dicitur in ijs quæ metuntur, ma- xime in frumento: & ab eo esse uocabulo declinata. **Nemo tam sine oculis, tam sine mente uiuit, ut quid sit sementis ac mestis, quid arborum putatio ac uitium, quo tempore anni, aut quomodo ea fiant, omnino nesciat.** Cicero 1. de Orat. 129. **Semente prohibita, aut messe amissa, fructus annuus interit.** Ci- cero 5. Verr. 10. 5. **Mestis** (μεισπιλον) Reges iam matura. Virg. 4. Georg. 66. — atq; interfice messes. **Amara mestis.** Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 5. **Frugifera messes.** Ouid. 5. Metam. 13. 2. **Gravidis onerati mestibus agri.** Ouid. 8. Metam. 15. 8. **Larga mestis.** Ouid. 4. Fast. 124. **Nudate messes.** Ouid. 3. Fast. 112. **Sate messes.** Virg. 8. eclog. 20.

Thefauri pars 2.

Peregrina messe plene carina. Lucan. lib. 6. 2. 1. **Mestis triticea.** Virg. 1. Georg. 4. 4. **Siccas messes coquit insana Canicula.** Pers. Satyr. 3. 1. **Seges eludat messem herbis fallacibus.** Propert. lib. 2. 4. **Spicea mestis inhorruit campis.** Virg. 1. Georg. 63. Vide In- horreo. **Immense ruperunt horrea messes.** Virg. 1. Georg. 10. **Seruntur messes.** Virg. 1. Georg. 33. **Surgunt messes.** Virg. 1. Georg. 33. **Messes area quum teret crepantes.** Mart. lib. 9. 92. **Vestri mestibus agri.** Ouid. 4. Fast. 142. **Mestibus, Ablatiuus, Tempore mestis.** Plinius libro 22. capit. 13. 5. Semen colligi mestibus oportet. De urtica. Ibid. 64. pit. 21. 1. **Per messes, Idem.** Plinius libro 24. capit. 14. 19. Flos mori per messes colligitur. **Mestim accusatiuus, pro Messem, apud Plautum in Most. 4. 5.** **Mestis, per translationem.** Cic. in Parad. 59. Qui proscriptio- nes locupletum, qui cædes municipiorum, qui illam Syllani temporis messem recorderetur. **Metere messem malorum.** Vide Meto. **Messor**] messoris. Vide Meto. **Mesutium**] μεσσιον, Ptolemæo libro 2. capit. 11, Germaniæ urbs: uulgò Mesdurg. **Mesurancma, & Mesuranium**] Vide Tetartemorion. in Tetara. **Met**] syllab. i. ornatus causa ponitur, & aduerbium est: ut, E- gomel. Iungitur castus omnibus pronominum primæ per- sonæ, tam singularis quam pluralis numeri, absq; genitiuo plurali, ut Egomel, memet, nosmet. Secundæ uero personæ obliquis tantum castibus, ut Tuimet, tibimet: nominatiuo non addunt, ne uerbum putetur, Tuimet à Tumeo. **Metipse.** Tribonius in Iustitiani. ff. de usufruct. Si met- ipse incidit, in usufructu fuerint. **Tanquammet.** Plaut. Curcul. 1. 4. 29. Phedrome obsecro serua me. p. h. a. nquammet genium meum. **Meta**] μετα (μετα) Congeries seu serues in acutum tendens, seu turbo inuersus, conus à Græcis appellatus: quia esset po- sita in dimenso spatio: uel quia eam metantur quadrigæ cir- cum currentes. Moris enim erat sepies metâ lustrare. Pro- pertius lib. 2. eleg. 26. 5. **Aut prius inestio deposcit premia cursu,** **Septima quam metam triuerat antè tota.** Quum enim iam carceribus emisse ad metam uenissent quadrigæ, erat opus ut circum ipsam steterentur. Virg. 5. Aeneid. 26. **Hic uiridem Aeneas frondenti ex ilice metâ Constituit.** **Stringere metas rota.** Ouid. Amor. eleg. 2. 3. **Tendere ad metam.** Ouid. 15. Metam. 91. **Terenda meta admissa rota.** Ouid. 1. de Arte, 8. **Meta** (μετα) per translationem pro agrorum termino po- nitur, quem pyramidalis forma effigiari mos est. **Meta foeni.** Plinius libro 28. capit. 28. 5. Col. libro 2. capit. 19. 2. Certè quicquid ad eum modum quo debet, siccatum erit, in metas construi conueniet, easq; ipsas in angustissimos uer- tices exacui: sic enim commodissime scenum defenduntur à pluujs: quæ etiam si non sint, non alienum tamen est præ- dictas metas facere, ut si quis humor herbis mest, exudet atq; excoquat in aceruis. **Meta, pro quocunq; termino ac sine.** Virg. 1. Aeneid. 57. **Hic ego nec metas rerum, nec tempora pono.** **Sic apud Ciceronem 2. de Diuin. 25, Meta noctis.** **Meta mortis.** Virg. 12. Aeneid. 110. Hic tibi mortis erant metæ. **Nouissima meta spaij.** Senec. Trac. 6. 6. **Mediam cali meta contigerat nox.** Virg. 5. Aeneid. 167.

Zx 3 Optatum

Oplatus cursu contingere metam. Horat. de Arte. 83.
 Sol ex equo meta distabat utraq. Ouid. 3. Metam. 29.
 Finem tormentis, metamq. laboribus orat. Sil. lib. 13. 52.
 Hestit ad metas fama eius. Cic. pro Caelio. 59.
 Propere ad metam. Ouid. ad Lucret. 72.
 Vite metam tangere. Ouid. 1. Trist. eleg. 8.1.
 Pylas cui transcendere metas, Superare annos Nestoris, id est,
 trecentos. Stat. 5. Sylu. 3. 51.
 Voluptas finita ad metas venit. Ouidius 2. de Remedio amoris. 44.
 Meta, quandoq. accipitur pro inferiore parte mole: sicut cartillus pro superiore. Vide Catullus, in Catinus.
 Meta lactis, dicitur casus ad formam metæ factus. Mart. libro 5. 114.
 —fert ille ceris cana cum suis mella,
 Metamq. lactis Salsinate de sylua. Idem alio loco, Metas lactentes, quasi adhuc lac sugentes, et nondum in totum coactas.
 Metula, penul. corr. (μετῶλη) Diminut. legitur apud Plinium Iuniorum in epistolis.
 Meteor, metaris (μετεωρις) est quod μεταμετεωρις metaris, Deprensens, Metas in agris terminandi gratia disponere, mensurare locum. Liu. 1. ab Urbe, Hec tibi uictor Romulus rex regia arma ferro: templumq. ijs regionibus, quas modò animo metatus sum, dedico. Plinius libro 7. capit. 37. Dinocrates, metatus Alexandro cõdente in Aegypto Alexandriam. De geometria excellentia.
 Metari caelum. Ouid. 1. Fast.
 Metari pedibus. Gell. lib. 1. cap. 1.
 Metari, Disponere et parare. Virgilius libro 2. Georgicorum, —si pinguis agros metabere campi, Densa fere. Metabere, id est eliges. Seruius. Unde castra metari dicimus, pro castra disponere. Liu. Castra prope Tyberim metatus est.
 Meto, metas, etiam inuenitur (μετῶ) Virg. in Culice, Metabat se circum loca.
 Metata, etiam passiuè dicitur. Horat. 2. Carm. ode 15, Nulla decempedis metata priuatis Opacum porticum excipiebat Arcton.
 Agellus metatus. Horat. 2. Serm. Satyr. 2.
 Metatio, Verbale (μεταμετῶσις) Dispositio. Columella libro 9. cap. 15. Hec in quinque uinearum metatio experitissimaratione conficitur.
 Metator, pen. prod. metatoris, in gen. (μεταμετῶτης) Qui arbores in seminario uel arbutu disponit, et ordine quodã digerit: qui etiam à Cicerone dicitur decempedator. Lucanus libro 1,
 Audax Hesperios ueniam metator in agros. Plinius libro 18. capit. 33. Oliueti metator.
 Metatores in castris dicuntur, qui præcedentes locum eligunt castris ipsis, authore Vegetio lib. 2. cap. 7. Cic. 14. Philipp. Peritus metator et callidus, decempeda sua Saxa diuiserat? Castrorum metator et urbis. Cic. 11. Philip.
 Metabasis] μεταβασις, Latine Transitio: figura qua monemus quid dictum sit, et proponimus quod superest: ut Cic. pro Deiotaro, Habetis crimina insidiarum, nibi enim dixit amplius. Et paulo post sequitur, Reliqua pars accusationis duplex fuit.
 Metabole] μεταβολη, Quam quidam traiectionem interpretantur: figura est, que fit contrarijs ita traspositis, ut à priori posterius oppositum proficiscatur: ut apud Terentium in Andria, Quoniam id fidri quod uis non potest, id uelis quod potest.

Metabus] Metaponi conditor fuit, quam urbem etiam Barbari Metabum appellabant. Step. μεταποποι, inquit, πόλις τριακίας η πρότερον οίχθη, ἀπὸ μετῶβου τοῦ ἀδελφοῦ τῶν ἀδελφῶν. Virgilius Cas mille patrem Metabum dicit fuisse, eumq. Priuerno pulsam profugisse.
 Metagonium] μεταγόμιον, Promontorium Aphricam à Numidia diuidens: ita dictum, quod angulare sit. Ab hoc promontorio Numidia ipsa Metagoniis dicitur. Authores Plinius libro 5. cap. et Mela lib. 1.
 Metalepsis] huius metalepsis, f. g. (μετάληψις) Figura est quam modò translatiuam, modò transumptiuam, modò transpositiuam dicimus: utro transumptiuam acceptio. Est autem cum aliqua dictio aliud à propria sua significatione, ex his que præcesserunt, denotat, ut apud Virgilium 1. Eclog. 14. Post aliquot, mea regna uident, mirabor aristam. Id est segetes.
 Metallum] metalli (μέταλλον) dici potest perscrutatum: à μεταλλω, quod Perscrutor significat: quod metallum intra terræ uenas scrutari soleamus. Plin. lib. 33. capit. 6. 2. Et uicibusq. una inuenta uena est, non procul inuenitur alia: hoc quidem et in omni ferè materia: unde metalla Græci uidentur dixisse.
 Ignis excoquit uitium metalli. Ouid. 4. 158.
 Potior metallis libertas. Horat. 1. epist. 10. 8.
 Aeris metalla. Virg. 2. Georg. 33.
 Argentaria metalla et auraria. Plin. lib. 34. capit. 18. 11.
 Aurata metalla. Lucet. lib. 6. 163.
 Aurifera metalla. Lucan. lib. 3. 42.
 Fuluum metallum. Senec. Agamem. 9. 11.
 Fului metalli uasta congeries. Claud. 2. in Rufin. 27.
 Generosi uena metalli. Ouid. ad Pisonem, 4. 5.
 Incoctum metallum. Claud. 1. de raptu Proserp. 49.
 Inexhausta metalla. Vide Inexhaustus.
 Inexhaustis Chalybum metallis generosa ilua. Virgilius 10. Aeneidos 35.
 Niuea metalla. Sil. libro 8. 96. intelligit marmor.
 Metallum miniarium dixit Plin. libro 33. cap. 7. 6. pro sordida. Item, Argentaria metalla, et plumbaria, ibid.
 Metallicus, penul. corr. Adiect. (μεταλλικός) Quod ad metallum pertinet: ut, Metallica natura. Plin. libro 27. cap. 4. 4. Fuere qui traderent in Iudea super Ierosolymam eius naturam metallicam.
 Metallicus, Subst. (μεταλλικός) Qui in metallis operatur. Plin. lib. 34. cap. 16. 1. Lauant eas arenas metallici: et quod substat, coquunt in fornacibus.
 Metallifer, penul. corr. Adiect. (μεταλλοφόρος) Stat. 4. Sylu. 4. 5. An ne metallifera repetit mea mœnia Luna? Terræ metallifera. Silius lib. 15. 98.
 Metamorphosis] penul. prod. huius metamorphosis, f. g. (μεταμορφωσις) Latine transformatio, uel transfiguratio dicitur: Quo nomine Ouidius Opus suarum transformatio num appellari uoluit.
 Metaphora] metaphora, penul. corr. (μεταφορά) Translatio à Cicerone dicitur. Fitq. quò nomen aut uerbum ex proprio loco in eum transferitur locum, in quo aut proprium deest, aut translatum proprio melius est: ut, —ferrumq. armare ueneno. Metaphora duplex est. Nam et uenenum armare, et ferrum armare, translatio est. Quintil. libro 8. capit. 6. In totum autem metaphora est breuior similitudo: eoq. distat, quòd illa comparatur rei quam uolumus exprimere: hæc pro re ipsa dicitur.
 Metaphysica] penultima, corrept. metaphysicorum (μεταφυσικά)

(μεταφυσικά) tantum pluraliter, supernaturalia dicuntur. Quam tamen uerè, et ex ipsius operis quod conscripsit Aristoteles titulo, μεταφυσικά, scribitur. Titulus tamen factus ab interpretibus uideatur, quum ab Aristotele appellatur theologia et philosophia prima.
 Metaplasimus] metaplasmi (μεταπλασμός) ad uerbum dici potest transformatio. Est autem translatio quædam recti, solitiq. sermonis in alteram speciem, uel metri, uel ornatus, uel necessitatis gratia. Donatus.
 Metaplanum] teste Plinio libro 3. capite 4, unum est ex ostijs Rhodani.
 Metapontis] idem (μεταποντίς) Insula est in mari Carpathio, inter Rhodum et Gulum sita, recentiore nomine Syme appellata, à Syme Labyli filia. Vide Stephanum in dictione Syme.
 Metapontum] μεταπόντιον, Italiae oppidum in sinu Tarentino à Pyrsi, qui Nestore duce è Troia nauigauerunt, eonditum: adeò terræ prouentu et agricolatione fecit, ut ea gratia arcum estatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerit. Pompon. lib. 2. Ptolemæo Metapontium dicitur: uulgo Pelicor. Plin. lib. 14. capit. 1. 1. Metaponti templum Iunonis iugitineis columnis stetit.
 Metapontinus, penul. prod. Adiect. (μεταποντινός) Liu. 3. Decad. libro 5. itaq. Metapontini exemplum meti quo tenebantur libertati ad Annibalem defecere.
 Metathesis] huius metathesis, penul. corr. f. g. (μετάθεσις) Latine transpositio dicitur, quum una litera necessitatis causa ex uno dictionis loco in alienum transponitur: ut, Tymbre pro Tymber, et Euandre pro Euander.
 Metatio, Metator] Vide Meteor.
 Metaurus] μέταυρος, et Metaurum, Umbriae fluius in Flaminiam decurrens: que regio, Gallia dicebatur, ubi Claudius Nero Consul cum Salutorio Afrubalem interfecit. Nunc Plumba fluius, teste Oliuario in Melam. Plinius lib. 3. capit. 14. Oliuarius in Melam libro 2. capit. 4. aliud sciat Metaurum, quod dicit uocari Teniana.
 Flumen Metaurum. Horat. 4. Carm. ode 4. 8.
 Vagus prærupta ualle Metaurus. Claudius quarto Panegy. 100.
 Velox Metaurus. Lucan. lib. 2. 82.
 Metaxa] μετάξα (μετάξα) dicitur Latine sericum, qua uoce usi sunt Arcadius et Honorius lib. 11. Cod. titulo 7. de mulieribus. Martianus quoque, ff. de publican. et uestigal. l. ult. Metaxa, inquit, uestis serica uel subserica. Aetius et Aetharius medici, hombicum uerminum uellus, antequam coramtiman uel colorem experiatur, id est (ut uulgo dicunt) sericum crudum, cataxam uocant, luxata dictione, pro metaxa siue metaxa. utcumq. cataxam agnouit Ruellius de stirpibus libro 2. cap. 150. in fine. adeò pertinax in illis auctoribus menda irrepserat.
 Metaxarius, metaxæ siue serici negotiator. Iustinianus libro 8. Cod. titulo 14. de pignoribus et hypothecis.
 Metelis] μέτελις, Oppidum Aegypti, non procul ab Alexandria, recentiore nomine Bechis appellatum: à quo uicium Nomus Metelites dicitur est. Stephan.
 Metelli] dicuntur in re militari, quasi mercenarij. Accius Anadulum 27. Calones, famuliq. metelliq. caculæq. Hæc Sex. Pomp. lib. 11.
 Metelli] μέτελοι, plebei seere, ut ait Liu. lib. 19. uerum clari uictorij et magistratibus, Cæciliq. omnes appellati. Quorum primus Cæc. Metellus cæcus et Põtifex maximus: quam orbitatem contraxit dum sacra ex incendio adis Venerat rapuit. Prius enim primo bello Punico, aduersus Pœnos

speciosissimum egit triumphum, xlii. ducibus hostium, et c. x. elephantis in eo ductis. Cæc. Metellus, à domitis Macedonia Macedonicus uocatus, Prætor Pseudophilippum et Acheos, quos bis proelio fudit, triumphandos Maximo tradidit. Inuisus plebi ob nimiam seueritatem, et ideo Consul agrè factus. De hoc Liu. libro 59. Memorantur alij plures Metelli, ut Balearicus, Vittatus, quem Plinius Diadematum uocat, Metellus præterea Numidicus dicitur, quod de Numidia rege Iugurtha triumphauit. Cuius meminit Cicero, et item Gellius lib. 1. cap. 6. et lib. 6. cap. 11. Metellus Creticus, à deuicta Creta dicitur, cuius meminit Plutarch. in Pompon. Metellus Dalmaticus, à deuictis Dalmatis. Author Pædianus Ach. 3. in Verrem.
 Pugnax Metellus. Lucan. lib. 3. 23.
 Fortes Metelli. Claud. 5. Paneg. 30.
 Metellinus] (μετέλλινος) penul. prod. Adiectiuum, Quod est Metelli. Cic. ad Attic. lib. 1. epist. 8. in illam orationem Metellinam addidi quædam. Id est, contra Qu. Metellum Nepotem scriptam. Eius orationis meminit Gellius lib. 18. cap. 7. his uerbis, Sicut M. Tullius in oratione quæ inscripta est contra concionem Qu. Metelli. Quintilian. libro 9. cap. 3. de dissolutione, Vt Cicero dicit contra concionem Metelli.
 Metempsychosis] μετεψυχωσις, Latine reddi potest, Anima transigratio, hoc est, transitus animarum ex uno corpore in aliud, quod fuit Pythagore dogma.
 Meteoros] μετεωροσ, penul. prod. Adiectiuum (μετεωρος) Suspensus, sublimis, subleuatus ad aliquam rem. Inde Meteora, Meteororum, Aristotelis opus, in quo de rebus sublimibus tractatur.
 Methodus] methodi, pen. corr. f. g. (μέθοδος) breue dicendi compendium uerit Quintilianus, quasi breuem uiam qua quæcelerimè ad peritiã euadimus. Cicero uiam, artem, et rationem uocat. Ex Budeo.
 Methodice] pen. corr. Est pars grammatices, rationem loquendi tradens. Quint. lib. 1. capit. 15.
 Methone] penul. prod. (μεθώνη) urbs Peloponnesi, Ptolemæo libro 3. capit. 16. Hodie Modona: uia peregrinantium Ierosolymam à Venetijs.
 Methurides] μεθουριδες, Stephano, siue (ut apud Plinium legitur) Methurides, insula quatuor sunt in sinu Megarico, non procul à Træzene. Vide Plinium libro quarto, capit. te duodecimo.
 Methydrium] μεθυδριον, Stephano, Arcadiae oppidum est, de quo Strabo libro octauo, et Plinius libro quarto, capit. te sexto.
 Methymna] μεθύμνα, ciuitas est in Lesbo insula, optimam habens uinum. Ouid. 1. de Arte amandi, 12, Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.
 Methymneus, Adiectiuum (μεθύμναος) Virgil. libro 2. Georg. 18. Non eadem arboribus pendet uindemia nostris, Quam Methymneæ carpit de palmite Lesbos.
 Methymnea Lesbos. Ouid. 11. Metam. 11.
 Meri Methymnæi grata salina. Propertius libro quarto, ea leg. 9. 2.
 Vna Methymnæa. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 10.
 Vates Methymneus. Stat. 2. Sylu. 2. 12.
 Methymnia, Methymniadis, form. gener. (μεθύμνιας) Ouidius epistol. 21. 3. Nec me Pyrrhiades, Methymniades ue puella, etc.
 Metia tribus] Vide Tribus.
 Meticolus] Vide Metuo.
 Metiochus] μετιόχος, fuit, teste Herodoto lib 6, Militiadis Athenienæ

Atheniensis ducis filius, qui quum à Phœnicibus caperetur, & Dario Persarum regi, contra quem pater bellum gerēbat, presentaretur, in nullo proorsus læsus fuit, sed eum donavit Darius pulcherrimo palatio, multis possessionibus & diuitijs, atq; uxorem Persicam dedit, ex qua liberos suscepit. Vide Herodotum lib. 6.

Metior] metiris, pen. prod. mensus sum (μετρίω, διαμετρίω) metiri, Mensurare. A Græco deducitur μετρίω. Cic. 4. Acad. 2. 3. Nec magis affirmabit signum illud (si erunt sex mensura pedum) esse, quàm solem, quem metiri non possunt, plusquam duodeuiginti partibus maiorem esse quàm terram. Parce & restricte metiri. Vide Parcius.

Intervallis æqualibus aliquid metiri. Cic. 3. de Orat. 10. 2.

Agrum aliquem metiri. Cic. Pto. lib. 9. 17. 4.

Fruentum metiri. Cic. 5. Verr. 166. lib. 17. 1.

Parce & paulatim metiri frumentum. Caesar 7. bel. Gal. 18. 4.

Mundi magnitudinem metiri. Cic. 1. Offic. 216.

Metiri stipendium. Curtius lib. 3.

In hasta metiri se. Stat. 1. Achill. 9. de Achille.

Annua metiri sol dicitur. Ouid. 4. Metam. 4. 6.

Aeternitas nulla temporis circumscriptione metitur. Cicero 1. de Nat. deor. 32.

Oculo metiri aliquid. Horat. 1. Ser. Satyr. 2. 21.

Prospectu metior æquora. Ouid. epist. 10. 6.

Terras metitur oculis. Lucan. lib. 6. 7.

Animo metiri aliquid. Ouid. 2. Metam. 38. de Phaethontē.

Pectus alicuius metiri cupide. Sil. 4. 59.

Pedibus metiri aliquid. Cic. Qu. frat. lib. 3. 17. 6.

Metiri gradibus, pro Abire. Plautus Pseud. 17. 11. Quin hinc metimur gradibus militarijs?

Iter cursu metiens. Catull. in Carmine secul. 32. 4.

Metiri, Transire. Lucilius lib. 30. Vir mare metitur, magnū fluctibus tradidit. Virg. 4. Georg. 78.

Et iuncto bipedum cursu metitur equorum. Nonius.

Aquas metiri carina. Ouid. 9. Metam. 90.

Auribus sonantia omnia metiri. Cic. in Orat. 133.

Metiri, aestimare. Cic. de Senect. 42. Neq; enim ipsorum conuiviorum delectationē uoluptatibus corporis magis, quàm cœtu amicorum & sermonibus metebat.

Metiri summum bonum honestate, aut suis commodis: id est, constituere in honestate. Cic. 2. de Finib. 79. Idem 1. Offic. 9. Idem 1. de Nat. deor. 157. Omnia, quæ ad beatam uitam pertinent, autem, uentre metiri.

Charitatem patrie non nostro sensu, sed salute ipsius patrie metiri. Cic. 1. Tuscul. 14. 4.

Metiri omnia dignitate, non ambitione. Cicero ad Furnium, libro 10. 25. 7.

Fidelitatem sua conscientia metiri. Plane. Cicero in lib. 10. 4. 4.

Angustē tantos metiris honores. Stat. 11. Thebaid. 137.

Modum diuitiarum, ex eo quantum cuiq; satis est, homines metiuntur. Cic. in Parad. 55.

Metiēs aliorum in se odiū suo in alios odio. Liu. 3. ab Vrb. 22. 4.

Officio metiri omnia. Cic. Att. lib. 8. 160. 4.

Vitijs hominum, non rerum euentu metienda sunt peccata. Cicero in Parad. 23.

Scientiam clarorum uirorum rerum gestarum magnitudine metiri. Cic. 1. de Orat. 4.

Suo modulo ac pede metiri se. Horat. 1. epist. 7. 20.

Studia nostra naturæ regula metiamur. Cic. 1. Offic. 155.

Facultate sua, non rei natura uim eloquentiæ metiri. Cicero de Opt. gen. Orator. 146.

Virtuten uerborum magnificentia non metiamur, sed uitæ sermonisq; nostri consuetudine interpretemur. Cicero de Amic. 20.

Voluptates obscenas forma, etate & figura metiri. Cicero 5. Tusculan. 134.

Mensur, Particip. (μετρητικός) Catō capit. 14. 6. 1. Modio oleario mensum dato unguinis pondo x.

Spacia mensa quia conficiunt cursus lunæ, mensas uocantur. Cicero 2. de Nat. deor. 100.

Mensor, mensuris, Verbalē (μετρητής) Col. libro 6. cap. 13. Quod ego non agricola, sed mensuris officium esse dicebā.

Mensores (inquit Vegetius lib. 2. cap. 7) qui in castris ad pondisū dimetiuntur loca in quibus milites tentoria figant: uel hospitia in ciuitatibus præstant. Legitur & metatores.

Maris & terræ mensor. Horat. 1. Carm. ode 2. 8. 1.

Mensio, Aliud uerbale (μετρησις) Cicero in Orat. 103. Anares enim, uel animus, aurium nuntio naturalem quandam in se continet uocem omnium mensiōnem.

Mensura, mensura, pen. prod. (μέτρον) Note significatiōnis. Plin. lib. 7. cap. 56. Mensuras & pondera Phidon Argiuus, aut Palamedes, ut maluit Gellius, inuenit.

Colligere solis ac terræ mensuras. Quint. lib. 2. cap. 17. 24.

Roboris mensura implebat ter quinq; uinas. Ouid. 8. Met. 151.

Breuior mensura capillis. Ouid. 9. Metam. 158.

Agitare mensuram animo. Vide Ago.

Currit mensura. Plin. lib. 6. cap. 33. 4.

Mensura uenit ad digitos. Pinius libro 2. cap. 23. 4. Hoc est, computatur.

Mensura uenit in computationem. Plin. lib. 6. cap. 33. 4.

Inire mensuras agrorum. Vide Ineo.

Par mensura. Iuuenalis Satyr. 10. 10.

Parua mensura relicte partis. Iuuen. Satyr. 14. 10.

Mensuram alicuius rei agere. Plin. lib. 2. cap. 1. 4.

Mensura beneficij. Plin. epist. 168.

Nominis mensura. Ouid. 1. de Pontō, eleg. 2. 1.

Mensura sic definitur, & exponitur ab ijs, qui de limitibus scripserunt: quorum hæc sunt uerba, Mensura est, quicquid pondere, capacitare, longitudine, altitudine, latitudine, animoq; finitur. Maiores itaq; orbem in partes, partes in prouincias, prouincias in regiones, regiones in loca, loca in territoria, territoria in agros, agros in centurias, centurias in iugera, iugera in climata: deinde climata in actus, pericias, passus, gradus, cubitos, pedes, palmos, uncias, & digitos, diuiserunt.

Metis] μετις, teste Heslodo in Theogon. nymphæ quædam una fuit ex filiabus Oceani & Tethyos, sic dicta à consuetudo.

Metiscus] Turni aurigæ quod Virgil. 12. Aeneid. Aurigæ Turni media inter lora Metiscū Excutit, etc. Sunt qui scribendum putent Methyseus, etymon eius deriuantes à Græco uerbo μεθύω, quod est inebrior.

Metius Carus] delator insignis fuit, de quo. Plin. 1. epist. ad Voconium: lib. 6. ad Hispanum.

Metius Geminus, dux Tusculanorum, superatus à Romanis bello Latino.

Metius item Curtius, Sabinorum dux contra Romulum, obraptas Sabinas acriter pugnauit.

Metius Suffenus] (μετις & σφετις) dux Albanorum, quod contra fecus societatis in bello Fidenatum animū accipit: tem & infidum gesserat, iussus est in concione à Tullo Hostilio quadrigis discerpi. Liu. lib. 1.

Meto] metas. Vide Meteor, metaris, in Meta.

Meto] metis, messui, messum (μετώ, μετίζω) metere, Secare significat, ut ait Seruius: & tā de una & alijs rebus, quàm de frugibus dicitur. Caesar 4. bel. Gal. 58. 2. Tū dispersos depositis armis, in metēdo occupatos subito adorti. Sic Cic. 3. Tusculan. 101. Tum uita omnibus metenda ut fruges. Ex quo dā poeta.

Arua meo

Arua metere. Propert. lib. 4. eleg. 1. 6.

Farra metere. Ouid. 2. Fast. 10. 4.

Purpureosq; metunt flores. Virg. 4. Georg. 11.

Lilia summa metere uirgam. Ouid. 2. Fast. 14. 2.

Pabula falsa metit. Ouid. epist. 6. 17.

Agmina metuntur. Sil. lib. 17. 30.

Orcus metit gratia cum paruis. Horat. 2. epist. 2. 36.

Ut sementem feceris, ita metes. Cic. 2. de Orat. 14. 5.

Fructum metere ut possis, ferere beneficium, est liberale officium. Cic. Anteq. iret in exil.

Metere messim malorum. Plaut. Trinum. 3. 8.

Mhi illic nec feritur nec metitur. Plaut. Epid. 5. 81. Id est, Ista res nihil ad me pertinet, ut que neq; meo fiat periculo, neq; emolumento. Metaphora notissima est. Etenim qui sementem facit, is suo impendio suoq; periculo facit: qui metit, cōpendium accipit, & in tuto est. Diuersi enim est huic quod est apud eundem in Mercatore. 3. 71. Tibi aras, tibi occas, tibi seris, tibi eidem metis. Erasimus.

Messus, Participium (θεριστός) ut, Herba messe falceibus. Virg. 4. Aeneid. 103.

Messio, messiois, foemini generis (θερισμός) ipsa metendi actio.

Messor, Messoris (ἀμειβόμενος) Qui metit. Cicero 3. de Orator. 26. Non mihi oratores antiquos, sed messorēs uideris imitari.

Durus messor. Ouid. 14. Metam. 129.

Essi messor. Virg. 2. eclog. 2.

Inducere messorum aruis. Virg. 1. Georg. 64.

Messor scelerum. Plaut. Capt. 12. 13.

Messorius, Adiectiuum (θεριστικός) Quod ad messorum pertinet. Cicero pro Sestio. 70. Messoria se corbe contextit. Sic. Col. lib. 2. cap. 13. 2. Messoria opera.

Uices messorie. Vlpianus in l. instrumento. ff. de instructo uel instr. legato.

Meteccus] μετάνειμα, qui de una ciuitate in aliam migrat: uel habitandi animo. Latine aduena dici potest, uel inquilinus. Pompon. in l. pupillus. ff. de uerborum significat. paræcum appellat.

Metonymia] metonymia (μετωνυμία) Latine transnominatio, uel denominatio. Festus, Metonymia est tropus, quum ab eo quod continet, significatur id quod cōiunctur: ut, Ennius quum ait,

Africa terribili tremuit horrida terra tumultu. Aut ab eo quod continetur, id quod continet: ut quum dicitur. Epota amphora uini. Aut à superiore inferior: ut Ennius, Cum magno strepitu Volcanus uentus uegetat rem. Aut ab inferiore superior: ut, Peruastisti animo uinum deus, qui multo est maximus. Cicero in Orator. 50. Hanc hypallagen rhetores, quia quasi summutantur uerba pro uerbis, metonymiam Grammatici uocant, quod nomina transferruntur.

Metoposcopus] metoposcopi, pen. corr. (μετωποσκόπος) Qui frontem consideret, id est, diuinat ex facie hominis: quiq; priuatum ex inspectione frontis, quid cuiq; euenturū sit prædicat, μετρωπος frontis, ενόρα & inspektor. Plin. lib. 35. cap. 10. 22. Imagines adeo similitudinis indiscrete pinxit, ut incredibile dicta Appon grammaticus scriptum reliquerit, quendam ex facie hominum ad diuinantem (quos metoposcopos uocant) ex ijs dixisse aut futuræ mortis annos, aut preterite. Suet. in Tit. Vesp. cap. 2. Quo quidem tempore, aiunt metoposcopum à Narciseo Claudij liberto adhibitum ut Britannicum inspiceret.

Metor] metaris, Vide Meta.

Metopion] μετόπιον, Arbor est in Africa Aethiopia sua biecta nascens, ex qua ammoniac lacryma in subiectas arenas desillat. Plinius libro 12. capite 28. Dioscoridi uerū metopion, ferula est in Syria nascens, ex qua galbanum desillat. Est & metopion olei genus ex amaris amygdalis confectum, teste Plinio libro 15. cap. 7.

Metra] Erisichthonis cuiusdam Thessali filia, meretrix liberrali forma, ad quam qui commeabant adolescentes, corporis copiam non assequerantur, nisi equos, boues, amplissimiq; deserrent munera: quia nondum id temporis reperitus fuerat gemmarum usus. Porro Thessali per iocunt dicebant Metram Erisichthonis uerū in ea omnia, quæ illi ab amatoribus donabantur: unde fluxit prouerbium, Muntabilior Metra Erisichthonis.

Metreta] metreta, penul. prod. (μετρητής) Genus uasis quod conficitur ex duobus battis. Budæus, Metreta est congiorum decem, ut auctor est Dioscorides. Decem autem congij sexaginta sextarios ualent, id est, amphoram & quadrantem. Columell. libro 12. capite 22. 1. Iuuenal. Satyr. 3. 24.

— hic tignum capiti incutit, ille metretam.

Metrocomia] μετρονομία, eodem modo dici uidetur quod metropolis, in titulo, Non licere habitatoribus metrocomiæ loca sua ad extraneum transferre, libro 11. C. item, in l. luitima de exact. tribut. lib. 10. Budæus.

Metrodorus] penul. prod. (μετρόδορος) Lampacensis. Epicuri discipulus, fidelissimusq; amicus. Strabone, Diogeneq; testibus.

Metrodorus item Atheniensis, Carnædis auditor, ut Cicero de Orat. libro 1. testatur, pictor & philosophus fuit. Metrodorus preterea Scepticus, qui è philosophica uita in ciuilem mutatus est, magna ex parte in suis scriptis oratorie loquitur & nouo quodam dicendi generi usus est, quo multos deterruit. Strabo libro 13. Huius etiam meminuit Cicero, memoriamq; commendat 1. Tuscul. Quest.

Metropolis] penul. corr. (μετρόπολις) quasi mater ciuitatis dicitur. Budæus, Metropolis dicitur urbs, ex qua coloniæ deductæ sunt, quales multæ Athenis, & ab urbe Roma, sic enim se habet Metropolis ad coloniam, ut mater ad filium.

Metropolitani, penultima prod. Qui ex metropoli oriundus est.

Metropolitēs, penultima prod. Metropolitanæ ciuitatis Pontifex.

Metrum] metri (μέτρον) Mensura Latine dicitur.

Metra dicuntur uersus à Latinis, quoniam mensurantur uersus. Col. libro 3. cap. 10. 18. Exceptis quæ retulimus metris Virgilij.

Seruire metro coguntur. Quint. lib. 1. cap. 8. 10.

Metricus, penult. corr. Adiectiuum (μετρικός) Plinius libro undecimo capite 37. 86. Arteriarum pulsus, in modulos certos, legesq; metricas per atates stabilis, aut citatus, aut tardus.

Metuo] metuis, metui (φοβέομαι) metiere. A quodam motu animi dicitur, ut inquit Varro. Et proprie seruorum est. Significat autem Timere & formidare, ac uereri. Cicero de Senect. 33. Metuebant eum serui, uerebantur liberi, charum omnes habebant.

Magis metuo. Vide Magis.

Male metuo. Vide Malus.

Metuit loqui. Ouid. 1. Metam. 150.

Metuit tangi. Horat. 3. Carm. ode 11. 2.

Metuo crimē: id est, ne detur crimini. Cicero 7. Verr. 62.

Metuo

Metuo illum. Plaut. Pseud. 1.6.3. Terent. Eunuch. 3.1.43, Metuebant omnes iam me. Metuo illum ne. Terent. Eun. 3.5.61, —nunc metuo fratrem Ne intus sit. Metuo illum de. Plaut. Merc. 9.22, De lanificio neminem metuo, una etate quae sit. Metuo tibi, Nequid mali scilicet tibi accidat. Plautus Amphitru. 1.7.61. Metuo meo amori moram, Ne remoretur matrimonium meum. Plaut. Pen. 7.6. Plin. lib. 18. cap. 29. 4. Tria namque tempora fructibus metuebant. Metuo illum mihi ne. Plaut. Milit. 1.4.6, Eos nunc homines metuo mihi, ne ob sint, neve ob sint usquam. Metuo a uel ab. Cic. ad Att. lib. 9.17.5. Sed quum eadem metuam ab hac parte, etc. Idem ad Sextium, lib. 5.6.6, Partim non credunt, et a me insidias metuunt. Metuo abs te de uerbis tuis. Plaut. Men. 7.41. Ab hoste metui. Ouid. 13. Metam. 23. Metuo Reip. malum ab eo. Cic. ad Att. lib. 1.8.4. Idem 3. Ver. 99, Nullam maiorem pupillo metuunt calamitatem. Metuo de uita. Cic. Att. lib. 10.19.8. Haud metuo. Terentius Eunuch. 4.6.20. Id est, non curo, floccifacio. Metuo ne. Cic. Att. lib. 7.143.1, Quum dedissem ad te literas tristes, et metuo ne ueras, etc. Idem 4. Ver. 129, Quapropter nihil est quod metuas ne quid tecum fingam. Metuo ne non. Terentius Heaut. 5.3.14, Quid metuis ne non, quum uelis, conuincas illum esse tuum? Metuo ne quando. Terent. Eunuch. 3.1.59. Metuere pro aliquibus. Celsus lib. 3. cap. 11, Item maturius uisite multa tegendus est, admoenda partibus his pro quibus metuimus, sicca et calida fomentatio. Metuebam propter uos, ne. Plaut. Rud. 2.4.2. Metuo quid agam, uel quid sit. Terentius Heauton. 4.3.42. Ibid. 4.1.7. Metuo quin. Plaut. Amphitru. 1.7.54, —diuinitus Non metuo quin mea uxori latae suppetiae sint, Id est, certo scio latae esse suppetiae diuinitus uxori meae. Metuo quot patres fuere. Plaut. Trucul. 1.7.32. Metuo ut id est, ne non. Terent. Heaut. 2.2.15, —te mihi iniuriam facere arbitror Phidippe, Si metuis, satis ut mea domi curetur diligenter. Metuo ut ne pereat. Cicero. Metuens, metuentis (particip. Terent. And. 3.4.6, Idque adeo metuens uos celauit quod nunc dicam. Cladem metuens. Ouid. 5. Metam. 72. Fortunam metuens. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 6.10. Superos metuens. Stat. 3. Sylu. 3.16. Inopi metuens formica senectae. Virg. 1. Georg. 38. Metuens (aduersus) Nomen ex participio, Metuens legum, Metuens iudiciorum. Cic. pro Domo sua ad Pontif. 55. Flagelli metuens. Iuuen. Satyr. 5.16. Inualidum, metuensque periculi. Virg. 5. Aeneid. 14.4. Metuentior, Comparatiuum. Ouid. 6. Fast. 52, de Numa, Regis opus placidi, quo non metuentius ullum, etc. Idem epist. 17.17, Quid tamen euenit cur sis metuentior undae? Hostes metuentior. Sil. lib. 8.100. Metuendus, (particip. Cicero de Arusp. resp. 58, Eodem fere tempore factus in agro Piceno Potentiae nuntiatur, terrea motus horribilis cum quibusdam multis metuendisque rebus. Antrum metuendum. Propert. lib. 4. eleg. 10.2.

Eques metuendus hasta. Horat. 3. Carm. ode 2.1. Pericula metuenda. Horat. 2. epist. 1.28. Vis metuenda. Virg. 4. Georg. 8. Metuus, penul. prod. Partic. (particip. Lucet. lib. 5.230, Nam cupide concilicatur nimis ante metutum. Metuus, huius, metus. m. g. (particip. Metuus) Est de instans uel futuro periculo, mentis trepidatio, inquit Vlp. Cic. 4. Tusc. 2.4, Metus, opinio impendentis mali, quod intolerabile esse uidetur. Et tam actiue quam passiuè sumitur: nam metus hostium rectè dicitur, et quum timent hostes, et quum timentur. Rursus Cic. 4. Tusc. 1.13, Aegritudini similitimus est metus: de quo pauca dicenda sunt est enim metus ut aegritudo praesentis, sic ille futuri mali itaque nonnulli aegritudinis partem quandam metum esse dicebant, alij autem metum praemolestiam appellabant, quod est quasi dux consequens molestiae. Quint. lib. 6. capit. 3, Metum duplicem intelligi uolo, quem patimur, et quem facimus. Mortalitatatis metus. Quint. in Proem. lib. 6.2. Metus existimationis uiuorum. Cic. 3. Ver. 66. Metus fulminis. Quint. in Proem. lib. 6. Metus de. Cic. ad Attic. lib. 3. 48. 6, Me et meorum malorum memoria et metus de fratre in scribendo impedit. Metus ex corpore. Celsus lib. 4. cap. 24. Metus in hac re. Celsus lib. 2. cap. 10. Frigido metu exanguis. Senec. Hippol. 10.13. Liber a metu. Vide Liber, liberi. Liber omni metu. Vide Liber, liberi. Trepidat, exanguisque metu. Stat. 3. Thebaid. 72. Vacuus metu. Ouid. 10. Metam. 24. Dubij inter spem et metum. Virg. 1. Aeneid. 4.5. Acer metus. Virg. 1. Aeneid. 7.4. Ibidem, 3.137. Acrior metus omni cura. Valer. 1. Argon. 139. Adiunctus metus. Vide Adiungo. Ambiguus metus. Tacit. lib. 2. Audax metus, et pallens fiducia. Stat. 6. Thebaid. 79. Cecus metus. Vide Caecus. Depositus metus. Ouid. 5. Metam. 73. Humiles metus. Valer. 3. Argon. 79. Inanis metus. Tacit. lib. 13. Insignis metus poenarum. Lucet. lib. 3.206. Pavidus metus. Ouid. 1. Fast. 4. Vide Pavidus. Solicitus metus. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2.3. Vigiles metus. Sil. lib. 7. 8. Abolere metus. Stat. 1. Achill. 27. Abstergere metum. Vide Abstergo. Abstergere animi metum. Cic. Pato, lib. 9.16.25. Aberant poena metusque. Ouid. 1. Metam. 19. Accipere metum. Vide Accipio. Acuere metum alicui. Virg. 12. Aeneid. 170. Vide Acuo. Adducere in metum, et Adduci metu. Vide Adduco. Adducere in metum aliquem. Tacit. lib. 15. Adhibere metum. Quint. lib. 4. cap. 1.14. Adimere metum. Vide Adimo. Adiungere metum. Vide Adiungo. Afferre metum alicui, et spem ostendere. C. 4. Ver. 94. Vide Afferro. Afficere metu. Vide Afficio. Amittere metum. Vide Amitto. Amouere metum. Quint. lib. 4. cap. 1.14. Amoto metu. Terent. And. 1.2.10. Ausferre metus. Virg. 12. Aeneid. 64. Capere metum. Vide Capio. Captus metu subito. Stat. 12. Thebaid. 74. Repens metus commouit me. Senec. Troad. 6.4.

Vehe-

Veheamenti metu commota mens. Lucet. lib. 3.31. Compellere in metum. Vide Compello. Comprensa metu murmurata. Stat. 1. Thebaid. 42. Concipere metum. Vide Concipio. Concitare metum. Vide Concito. Concussus mentem metu. Virg. 12. Aeneid. 94. Conijcere in metum. Vide Conijcio. Defendere a metu. Cic. pro lege Manil. 9. Demere metum. Ouid. 2. Metam. 174. Tacit. lib. 18. Diriguere metu. Ouid. 7. Metam. 23. Dissoluunt animi magno se angore, metusque. Lucet. lib. 3. 185. Excessere metum mea iam bona. Ouid. 6. Metam. 40. Excitare metum alicui. Ouid. epist. 14.9. Excipere metum. Celsus lib. 7. cap. 26, Siquidem ut distensio ne neruorum periclitatur aliquis, dum uestica eius agitur: sic alter metus excipitur remotis medicaminibus, ne tantum sanguinis profuatur ut occidat. Somnum excussit metus. Ouid. epist. 10.3. Excitare metum corde. Ouid. 3. Metam. 138. Exoluere metum. Lucan. lib. 5.52. Facere metum alicui, pro Inferre. Ouid. 5. Trist. eleg. 11.6. Graues facere metus. Senec. Agamem. 4.5. Habere metum. Celsus Ciceroni, lib. 8.10.1. Vanos res habet ista metus. Ouid. epist. 15.69. Incidit animis metus tacitus. Vide Incido, pen. corr. Incutere metum. Celsus Ciceroni, lib. 8.4.4. Inferre metum. Vide Infero. Ingruit metus. Vide Ingruo. Inijcere metum alicui. Vide Inijcio. Inimicauit metus pestora. Lucet. lib. 6.15. Intendunt metum. Tacit. lib. 11. Intra metus. Tacit. libro 1. Pavidus, et conscientia uetordes intra metus. Intra metus. Sil. lib. 3.27. Lenare metum alicui. Vide Lenis. Liberare aliquem metu. Quint. lib. 1. cap. 10.34. Vide Liber. Letitia misti metus. Ouid. epist. 15.2. Offrire metum. Vide Offero. Ostendere metum. Vide Ostendo. Pallens metu. Ouid. 9. Metam. 23. Parcere metu. Vide Parco. Pati metum. Quint. lib. 6. cap. 2.17. Pellere metum. Vide Pello. Pelle femineos metus. Senec. Medea, 1.9. Pernotus metus. Vide Pernotuo. Ponere aliquid in metum, pro Metuere. Cicero ad Attic. libro 14.319.3. Metus et spes diuinationem et auguria repererunt. Vide Amantes sibi somnia fingunt. Gelido lingua retenta metu. Ouid. epist. 11.17. Sedare metum. Senec. Thyest. 8.11. Mens semota metu. Lucet. lib. 2.4. Solari metum alicuius. Virg. 12. Aeneid. 22. Soluere metus. Virg. 1. Aeneid. 94. In metu esse, pro Metuere. Terent. Phorm. 1.2.7. Cicero ad Attic. lib. 3. 49. 4. Mihi etiam unum de malis in metu est fratris miseri negocium. Sublatus metus. Celsus lib. 4. cap. 5. Tentari metu. Lucet. lib. 3.63. Trepidare metu. Silius lib. 15.114. Trepidare metu falso. Ouid. 1. Trist. eleg. 4.8. Ingenti trepidare metu. Virg. 6. Aeneid. 99. Lymphato trepidare metu. Lucan. lib. 7.38. Turbari metu monstri. Ouid. 15. Metam. 104.

Inanis metus urget mortales. Lucet. lib. 3.200. Metus, pro religione: quoniam ut docet Seruius, ex timore nata est. Virg. 7. Aeneid. 12, —multosque metu seruata per annos. Meticolus, meticolus, penul. corr. Diminutiuum. Meticolosus, penul. prod. (particip. Meticolosus) Adiectiuum a meticolus diminutiue, Timidus. Plaut. Amph. 4.139, Nullus est hoc meticolosus aequus. Meum] Meum, Herba est caule folijsque amiso non absimilis, quae in Italia non nisi a medicis feritur, et ijs admodum paucis. Duo genera eius describit Plin. lib. 20. cap. 23.1. Meuania] Meuania, ciuitas Umbriae, incho. Propertio a lumno. A qua Meuanates populi. Plinius libro 35. capit. 14. In Italia quoque lateritius murus Aretij et Meuaniae est. Lucan. lib. 1.44, —tauriferis ubi se Meuania campis Explicat. Vbi committitur, Meuania est pars Tusciae, cuius nominis et insula Hybernis proxima Meuania dicitur. Meuania, oppidum est in Umbria ad uiam Flaminiam, iuxta quod labitur clitumnus fluius, cuius aqua pota caedidos boues facit. Vide Clitumnus. Meuius] Meuius, pessimus poeta, Virgilio et Horatio inimicus. Virg. 3. ecolo. 4.18, Qui Bauium non odit, amet tua carmina Meui. Horat. Epod. 10.1, Olens Meuius. Meus] Adiect. Pronomen possessiuum (particip. Meus) Plaut. Trinum. 6.47, Nam quod tuum est, meum est: omne meum, est autem tuum. Terent. Heaut. 3.1.22, Meus gnatus? sic est, m. uenit? c. certè, m. Clinia Meus uenit? c. dixi. Meum, uel Mea est negare. Plaut. Pseud. 7. 68. Cic. ad Attic. lib. 5. 100.4, Et si intelligis quam meum sit scire, et curare quid in Rep. fiat. Mea, mea tu, et huiusmodi. Terent. Adelph. 3.1.2, —modo dolores, mea tu, occipiunt primulum. Idem Eun. 4.3.14, Haec obsecro mea Pythias, quid istucnae nostri sunt? Mea tu, inquit Donatus, blandimentum est, sine quo non progreditur colloqui seminarum, et maxime trepidanti. Cum mei unius salute, ciuitatis filius conuincat: pro Me Cicero in Vatinius, 6. Sic Budaus. Vetus tamen exemplar legit, mea salute. Meum non est mentiri, Quod uulgò dicitur, Non est mea natura. Terent. Heaut. 4.2.8. Meum est, pro Meum est inuentum, Excogitauit illud. Terent. Eunuch. 3.1.39, Tuum obsecrone hoc dictum erat uetus credidi. r. Audieras? s. sepe: et fertur in primis. r. meum est. Mea est descriptio id est, Ego ipse descripsi, non alius. Cicero de Senect. 55. Meus sum: id est, mea potestatis, mei iuris. Pers. Satyr. 5.9. Meus, tuus, aliquando substantia sunt. Virgilius 4. Aeneid. 96, —dulcesque meorum Reliquias. Idem lib. 3.98, —cape dona extrema tuorum. Terent. Phorm. Ego meorum solus sum meus. Mea quidem sententia, pro Vt ego sentio, Vt opinor. Terent. Adelph. 1.1.40. Meus carnifex. Terentius And. 4.1.27. Donatus, Id est, in me carnifex, qui me torserit: ut alibi, Deo irato meo: hoc est, in me irato Deo. Meo pretio emptus, A me factus, a me statutus, inquit Donatus: Terent. in Prolog. Hecyrae, 55. De meo. Vide De praepositionem. De meo nihil addo. Cic. de Arusp. resp. 36.

Mea ma

Mea manu litera. Cic. ad Att. lib. 5. 101. 1. Meopte ingenio id repereri. Plaut. Mostel. 3. 52. Meapte malitia, Meapte causa. Plaut. Trucul. 9. 18. Terentius Heaut. 4. 3. 8. — ita me diament, ut ego nunc non tam meapte causa Lator, quam illius. Mezentius] Pater Laus, deorum contemptor, apud Virg. lib. 7. Aeneidos, Primus mit bellum Tyrrhenis asper ab oris Contemptor diuim Mezentius, &c. Fuit enim impius in homines, sine deorum respectu, inquit Macrobius.

Mi] Dandi castus, & genitio mis. Virg. 6. Aeneid. 25. — & mi genus ab Ioue summo. Id est, mihi. Catull. ad Lesb. 48. 1. ille mi par esse deo uidetur.

Mi uo catus, pro Meus. Terent. Adel. 2. 4. 5. O mi Aeschine, o mi germane. Idem Phor. 2. 1. 42. Mi patrie salue. D. salue. Vbi Donatus, Mi uim blandimentum habet. nā significat meus.

Mi homo. Terent. Phor. 5. 9. 13. Idem Eun. 1. 2. 15. Ne cruciate obsecro anime mi Phedria. Donatus, Foeminarum oratio, est non blanditur, blanda est.

Miacorus] penul. prod. (μιακός) Chalcidis oppidum apud Theopompum libro 25. referente Stephano. A quo fit gentile Miacorius.

Mica] mica (μικρά) Pulvisculus ille qui in arena quasi argenti, fulget. A quo & panis, & omnium rerum frustula, quae tractantibus nobis aliquem rem, inde emicant, mica appellantur. Colum. libro 6. capit. 30. Thuris mica. Plin. lib. 12. capit. 14. 9. Micas concussis elisas mannam uocamus. Catullus, de Quinctia & Lesbia, epigr. 81. 13. Nulla in tam magno est corpore mica salis. Hoc est, nihil in tā magno corpore est ridiculum. Sic exponit Qy, lib. 6. capit. 4.

Auri mica. Lucret. lib. 1. 172. Lucida mica salis. Ouid. 1. Fast. 68. Saliens mica. Horat. 3. Carm. ode 23. 5. Salientem micam, salis granum intellige, quod saliat, quum in ignem missum sit. Propheyy.

Mico, micas, micui (μιχο) micare. Est subinde & per interualla, ut mica faciunt, resplendere. Virg. 1. Aeneid. 19. — crebris micat ignibus ether.

Micare digitis. Lusus genus quoddam, quod adhuc apud Italos durat, ut repente porredis digitis certantium, uterque numerum diuinet. Per translationem dictum, quod d talis quaedam uariatio, dum digitis sortitur, apparet. Huius Cicero mentionem facit lib. 2. de Diuin. 127. Quid enim fors est? idem propemodū, quod micare, quod talos iacere, q. tesseras M. Varro, Micandum erit cum Graeco, utrum ego illius numerum, an ille meum sequatur. Ex Erasmo.

Qui certissima esset fide, eum antiqui dignum dicebant, qui cum in tenebris micaretur. Cicero 3. Offic. 102. Idem 2. de Finib. 85. Cur iustitia laudatur? aut unde est hoc contritum uetustate prouerbium, quicum in tenebris? Porro, quicum mices in tenebris, ei liberum est, si uelit, fallere. Proinde dignus quicum in tenebris mices dicitur, qui sit usq; adeo certa fide, ut nec sit tuō possit, uelit quempiam mendacio fallere. Ex Erasmo.

Ardor flammæ micat. Lucret. lib. 5. 221. Micat animus. Lucret. lib. 3. 59. Ardor micat oculis. Lucret. lib. 3. 59. Cor timore micat. Ouid. 3. Fast. 8. Enses triste micant. Stat. 4. Thebaid. 31. Auribus micat equus. Virg. 3. Georg. 17. Gemma micat. Virg. 10. Aeneid. 27.

Micant gladij. Liu. 6. ab Vrbe, 56. Ignis micat oculis. Virg. 12. Aeneid. 21. Linguis micat ore trifidulis. Virg. 3. Georg. 88. Nubila micuerunt celeri flamma. Ouid. 1. Tristiteleg. 2. 9. Oculi micant igne. Ouid. 8. Metam. 57. Sinus micuere metu. Ouid. epist. 1. 9. Sidera micuerunt. Ouid. 7. Metam. 4. 4. Sidus Iulium micat. Horat. 1. Carm. ode 12. 10. Micant uene. Cic. 2. de Nat. deor. 35.

Micans, Participium: ut, Aurum micans. Ouid. 2. Metam. 1. Aera micantia. Virg. 2. Aeneid. 47. Cor micans. Ouid. 6. Fast. 68. Crura micantia. Ouid. 9. Metam. 8.

Labelum micans. Catul. in Epithal. Iulie. 56. 44. Membra micantia. Claud. de nup. Honorij. 57. Sidera micantia. Catul. in Epithal. Iulie. 56. 42.

Micca] Filia fuit Aristodemi Eliensium tyranni, quae moribunda Megisthonenem rogauit, ne se post mortem turpiter nudatam iacere patereur. Meminit Plutarchus libro de claris Mulier. cap. 15.

Michale] penul. corr. (Μιχαῖλη) Foemina uenefica inter Centauros. Senec. Herc. Oeth. 4. 59. Hoc docta Michale Thejalas monuit nurus: Vnam inter omnes luna quam sequitur magam Afris relicta.

Micipsa] Numidarum rex, Massinise regis filius, qui lugurtham Manastabalis fratris filium, unā cum Adherbale & Hyempsale filijs regni participem reliquit. De quo Salustius de bello Iugurthino.

Microcosmus] (μικροκόσμος) Latine Paruus mundus dicitur Micrologia] (μικρολογία) a Graecis appellatur anxia cura circa minutula, & sedulitas quouis modo rem augendi, is quoq; qui rem uilem magni facit, & tenuissimum lucellum undecunq; aucupatur. Micrologus appellatur.

Micropsychos] penul. prod. Pusillanimus dicitur, & timidus, (μικροψυχός) Plin. libro 22. cap. 24. 4. Inuenio apud auliores hunc potum bibendum aliossitem animi humilis ac praeparci, quos illi dicere micropsychos.

Micropythia] (μικροπυθία) Graecis ac medicis dicuntur, quibus pusilli sunt uenarum pulsus, longitudine, altitudine, ac latitudine minima, uti ab Galeno proditum est, surrecta arteria. Vide & Cal. libro 3. capit. 15.

Micthyris] Paupercola pulmentaria. Lucilius lib. 20. Pulmentaria utentibus aut aliquod genus herbae, & eius manarum bene habet se micthyris, hoc est merk. Nonius. Lunius medicus Mictilis emendat.

Mictatio] micturis. Vide Meis. Midas] (Μιδας) Gordiae bubulci filius, & rex Phrygum, qui cunctorum penē regum opes pecunie abundantia antecessit. De quo Herodotus & Iustinus lib. 11. multa scripserunt.

Auriculas asini Midas habet, Prouerbium, quod refertur a Diogenio, natum a fabula notissima Midae regis Phrygiae: cui Phoebeus, quod d Stolidē Dana canentē sibi pretulisset, afinas affixit auriculas. Quas quum diu mitra occultuisset, tandem a tonsore animaduersum est, ac prolatum in uulgus, ut refert Ouid. 11. Metam. 35. Porro adagium recte dicitur uel in stolidos, & crassos auribus, pinguiq; iudicio homines. Alij narrant, quū aliquando praeteriret asinos huius dei, atq; eos afficisset iniuria, iratū Bacchum Midae auriculas afinas addidisse. Sunt qui dicant huic aures natura praelongas fuisse, & afininarum instar prominentes, atq; hinc fabule iocum ortum esse. Quāquam pluribus placet, hac allegoria significatum, Midam utpote Tyranum. Corycios ac subaesculatores dimittere solitum, per quos quocunq; per omne regionē uel fierent, uel dicerentur, cognosceret, nimirū illis

utens aurium uice. Proinde quum uulgus admiraretur, ab illo resciri etiam ea, quae clam ac procul fierent, occasione suble dederunt, ut Midas diceretur auriculas asini habere. Vel quod nullum aliud animal acrius audiat quā asinus, excepto mare: uel quod aures habeat omnium longissimas. Pers. Satyr. 1. 13.

Auriculas asini, quis non habet? Ferunt nonnulli primum a poeta scriptum fuisse: Auriculas asini Mida rex habet. Deinde metu Caesaris scripturam mutasse, quis non habet. Erasmus.

Mida etiam dicitur. Claudian. 3. Paneg. Dibat rutilo quicquid Mida tangeret auro.

Midas] (Μιδας) Vermiculus in fabis nascens, ut ait Theophrastus lib. 4. de plantarum causis.

Midia] sive Midea, pen. prod. (Μιδεία Stephana) Oppidum fuit in agro Argiuo, ita dictum a Midia Aloei filia, quum antea Persepolis appellaretur. Meminit oppidi huius Homerus lib. 2. Iliados.

Mieza] Oppidum Macedoniae, quod olim Strymonium uocabant, a Mieza Beretis Macedoniae filia cognominatum. Plin. lib. 31. cap. 2. Nam Mieze in Macedonia, etiam pendentes in ipsis cameris: ut in Corintho, quum decidere, &c.

Migdylybs] hoc est mixtus Libys. Plaut. Pen. Qui huc aduenisti nos captatum migdylybs. Significat hominem mixti generis & bilinguem, id est, ἡμιμαθητός & ἡμιμαθητός, quales erant Carthaginienses. Virgilius,

Quippe domum timeat ambiguum, Tyriosq; bilingues. Nam Carthaginienses & lingua Tyriorum & Afrorum utebantur. Duplex autem lingua qui uiuntur, infideles & ueratores improbiq; habentur. Itaq; Hanonem ut bilinguem dicit esse bisulca lingua, quafi prosperetem bestiam. Omnes codices habent magdalia: uerum sic restituit Turnebus, idq; optima ratione.

Migro] migras (μιγρῶ) migrare, Est domicillum mutare, & alio se ad habitandum conferre, relicta priorē habitatione: ut ait Valla lib. 5.

Migrare domo. Cic. 4. Verr. 62. Vide Emigro. Migrare ex Vrbe. Terent. Hecyr. 4. 2. 13.

Migrare hinc. Plaut. Epist. 8. 7. Migrare nidum. Gellius libro 2. cap. 29. Id est, transportare, ad aliud migrare.

Migrare de uel ex uita. Mori. Cic. in Somnio Scipionis, 2. Idem 1. de Finib. 93.

Migrare in caelum. Plaut. Amph. 18. 13. Migrare in locum. Lucret. lib. 2. 194.

Migrare ē phano foras. Plaut. Curcul. 5. 1. Migratum est Romam. Liu. 1. ab Vrbe, 47. Migrare communi iure. Cic. 1. de Diuin. 15.

Migrat officium. Plaut. Trinum. 10. 14. Migrat dicta. Plaut. Pseud. 7. 55. Voluptas migravit ab aure. Horat. 2. epist. 1. 38.

Omnia migrant. Lucret. lib. 5. 166. Anima migrat in uariis figuris. Ouid. 11. Metam. 35. Migrare in mucronem. Plin. lib. 11. cap. 37. 5.

Fimus migrat aduerso meatu. Claud. 7. Paneg. 97. Migrasit, pro Migrauerit. Cic. 3. de Legib. 17. Quo quis earū rerum migrasit, noxiae poena par esto.

Migratu difficile, apud Luuium libro 10. pro Ad exportandum difficile.

Migratio, Verbale (ἀποδημιός) Cic. 1. Tusc. 4. 4. Mortem non interitum esse omnia tollentem atq; delentem, sed quandam quasi migrationem, commutationemq; uitae. Liu. 5. ab Vrbe, 238. Nunc haec migratio nobis misera. (nomine. Mibi] (Μεμνησθῆναι) Datus est primae personae ab Ego pro-

Mibi, Ad meam utilitatem, aut damnum. Terent. Heaut. 3. 1. 102. hic mihi quanto nunc plus sapit, quam egomet mihi idem Adelph. 2. 2. 36. Si quid peccat Dema, mihi peccat. Mibi, quantum ad iudicium meum pertinet, interprete Donato Terent. Adelph. 5. 6. 5.

Nam is mihi est profectio seruis spectatus satis, Cui dominus cura est.

Mibi, A me. Terent. Eun. 3. 5. 2. Iamne erumpere hoc licet mihi hi gaudium? Donatus.

Mibi, Circa me. Terent. And. 1. 1. 85. Quid si amasset quid mihi hic faciet patri? Donatus.

Mibi & tibi, aliquando ita ponuntur in oratione, ut neq; ad me, neq; ad te, neq; aliquem referantur, sed tantum festiuitatis gratia. Cicero in Pisonem, 1. is mihi etiam gloriatur se omnes magistratus sine repulsa assecutum. Idem 4. Verr. 17. Tu mihi ita defendas. Sic alijs locis multis. Terentius Phorm. 5. 9. 21.

Qui mihi ubi ad uxores uentum est, tum sunt senes. Mibi crede, affirmantis particula, idem quod Certē significans. Cic. in Pisonem, 47. Inania sunt ista, mihi crede, delectamenta tenē puerorum.

Mihimetipsi] (μυμητιψι) Cic. pro Quintio, 18. Breuitas postulat quae mihimetipsi amicissima est.

Mihipte, pro Mihipsti posuit Cato, Festo teste. Milax] (Μιλῶ) a Galeno appellatur frutex hederae similis, quae simlaxem uocat Dioscorides. Uterque duas eius facit species, asperam & laeuem. Vide infra in dictione Smilax.

Milcia des] pen. corr. (Μιλκιάδης) dux clarus Atheniensis: qui undecim millibus suorum profligauit sexcenta millia Persarum in campis Marathonijs. Postea tamen damnatus peculatus, in carcerem coniectus obiit.

Miles] militis, pen. corr. com. gen. (Μιλῶν) Qui militiam exercet. A militia, id est, duritia, quam pro Rep. sustinet, dicitur. Aut a multitudine: aut a malo quod arceat. Festus, Militem Aelius a mollitia per antiphrasin dictum putatio: qui d nihil molle, sed potius asperum quid gerat. Cic. pro lege Manili. 19. Qui extremae pueritia miles fuit summi imperatoris. Idem pro Corn. Balbo, 37. C. Marius P. Africanus discipulus ac miles.

In militē, in capita, in naues, & familia. Vide In prepositione. Incurso militum in agros hostium. Vide Incurro.

Incursum militum. Vide Incurro. Instructio militum. Vide Instruo.

Leuis armaturae milites. Vide Leuis. Acrior miles. Horat. 3. Carm. ode 5. 6. Aerarij milites. Vide Aes. aris.

Argentati milites. Vide Argentum. Armatus miles. Virg. 2. Aen. 4. Aurati milites. Vide Aurum.

Causarij milites. Vide Causa. Dirus miles. Senec. Herc. Oeth. 17. 15. Ferox miles. Horat. 1. Carm. ode 6. 1.

Impius miles. Virg. 1. eclog. 14. Haud incurtus miles. Vide Incurtus.

Infidus miles. Lucan. lib. 7. 155. Infestus miles. Senec. Herc. fur. 8. 5. Innumerus miles. Ouid. epist. 15. 74.

Inordinati & compositi milites. Vide Inordinatus. Inualidi milites. Vide Inualeo.

Iustus miles. Vide Iustus. Legionarij milites. Vide Legio. Manipularis miles. Ouid. 3. Fast. 24. Pertica suspēsus portabat loga maniplos, Vnde manipularis nomina miles habet.

Mercenarij milites. Liu. 4. bel. Pun. 2. 24.
Pharetratus miles. Sil. lib. 7. 128.
Præstantior miles. Ouid. 11. Metam. 106.
Rabido milite perfracta porte. Sil. lib. 13. 50.
Vagus miles. Sil. lib. 4. 167.
Auocare milites à signis. à bello. Vide **Auoco.**
Cogere milites. Vide **Cogo.**
Colligere milites. Vide **Colligo, Colligis.**
Deducere ex aliquo loco milites. Vide **Deduci.**
Aere dirutus miles. Vide **Aes, eris.**
Excitatur classico miles truci. Horat. Epod. 2. 1.
Fieri militem. Cic. 7. Philipp. 232.
Incitare milites in aliquem. Vide **Incito.**
Legere milites. Vide **Legi, legis.**
Obfedit milite campos. Virg. 3. Aeneid. 80.
Ordinare milites. Vide **Ordino.**
Milites. pro apparitoribus iudicum & magistratuum. Vlpianus in l. in eadem. ff. ex quibus causis maiores, in eadem causa sunt, & qui à militibus statoribus; vel à municipalibus ministris adferuntur; si probentur rei sue superesse non potuisse. Hinc Manus militaris. Idem in l. qui restituere. ff. de rei uendicatione, Qui restituere iussus, iudici non paret, cõtendens non posse restituere; si quidam habet rem, manu militari officio iudicis ab eo possessio transfertur.
Miles in sceminio genere. Ouid. epist. 11. 10.
 Et rudis ad partus, & noua miles eram.
Militia, militiæ (& militia) quandoq; bellũ, & quandoq; rem militarem significat. Cicero 3. Offic. 131. Sed insimulant eum tragœdiæ, simulatione infantiæ militiam subterfugere uoluisse. De Vlyffe.
Acer militiæ. Tacit. lib. 18. Vide **Acer.**
Decora militiæ. Liu. 2. ab Vrbe, 96. Vide **Ordo.**
Facta splendida militiæ. Ouid. epist. 13. 20.
Gnarus militiæ. Tacit. lib. 12.
Impiger militiæ. Tacit. lib. 3.
Labor militiæ. Ouid. 1. Fast. 61.
Maturus militiæ. Liu. lib. 2. Decad. 5.
Piger militiæ, & malus. Horat. 2. epist. 1. 25.
Rudimenta militiæ. Stat. 5. Sylu. 2. 2.
Gravis militiæ. Horat. 1. Carm. ode 18. 1.
Imaginaria militiæ. Suet. in Claudio Cæs. cap. 25. Equestres militiæ ita ordinauit, ut post cohortem, alam; post alam, tribum legionis daret: stipendiâq; insituit, & imaginariæ militiæ genus, quod uocatur super numerum: quo absentes & titulo tenuiungerentur. Budæus.
Impigra militiæ. Vide **Impiger.**
Intenta militiæ. Tacit. lib. 12.
Longa militiæ seffum latus. Horat. 2. Carm. ode 7. 4.
Pis militiæ. Ouid. 7. Metam. 97.
Colere militiam. Ouid. 2. Fast. 102.
Detrectare militiam. Ouid. 13. Metam. 8.
Dare nomen militiæ. Est ad delectum se exhibere. Cicero 7. Philipp. 224. Bud.
Togate militiæ exercere munera. Ouid. ad Pisonem, 6.
Seuam militiam ferre. Horat. 1. epist. 19. 11.
Proficisci in militiæ disciplinam. Cic. pro lege Manil. 19.
Premia militiæ puluerulenta sequi. Ouid. 1. Amor. eleg. 15. 1.
Soluebatur militiæ. Tacit. lib. 1.
Tolerare militiam, & graue Martis opus. Virg. 8. Aen. 104.
Signa militiæ tueri. Ouid. 1. Amor. eleg. 11. 3.
Militiæ uacare. Quintil. lib. 9. cap. 2. Alio bello petierat ut militiæ uacaret.
Militiæ, genitiuus aduerbij uice positus, ut Domi. Cic. 3. de Oratore, 74. Idemq; & in Senatu, & apud populum, &

in causis amicorum, & domi, & militiæ consilium suum si demq; præstant. Idemq; 5. Tusc. 77. Quorum uirtus fuerat domi militiæq; cognita.
Militia, exercitium. Plaut. Persa. 6. 51. At confidentia illa militiæ militatur magis, quam ponderare.
Militia urbana, est eorum qui in foro uersantur. Cic. pro Muræna, 16. Seruius hic nobiscum hanc urbanam militiam respondendi scribendi, cauendi, plenam solitudinis ac stomachi secutus est: ius civile didicit, multum uigilauit, laborauit, præstò multis fuit.
Veneris militiam pati. Propert. lib. 4. eleg. 1. 28.
Militio, militas, pen. cor. (& μάτιον) militare, Militiam exercere. Stipendia in bello merere. Cic. 1. Offic. 55. Qui in eadem legione militabat.
Militare sub. Plin. in Præf. 23. Militare didicisset sub Annibale. Liu. 3. bel. Pun. 197. Subsignis militat tuis.
Militari non sine gloria. Horat. 3. Carm. ode 26. 1.
Militare mercede. Curtius.
Catulus militat in syluis. Horat. 1. epist. 2. 14.
Militatur (& μάτιον) legitur apud Plautum in Persa, 6. 51. Illa militiæ militatur magis.
Bellum militatur. Horat. Epod. 1. 5.
Militaris, & hoc militare, penul. pro. Adiect. (& μάτιον) Quod ad milites aut militiæ pertinet: ut, Militaris homo. Plaut. Epid. 2. 14.
Aetas militaris. Tacitus libro 2. Id est, robusta, ac apta ad militiam.
Dauia militaris. Horat. 1. Carm. ode 22. 3.
Militaris herba. Vide **La Crocus.**
Militaris industria. Plin. lib. 18. cap. 6. 6.
Manus militares. Senec. Agamem. 6. 7.
Nauare operam militarem. Liu. lib. 4. Decad. 5.
Rem militarem discere. Cic. 1. de Orat. 65.
Septimenium militare. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 14.
Signa militaria. Cic. in Catil. 34.
Timor militaris. Plaut. Pseud. 14. 23.
Via militaris. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 5.
Militarius, Adiectiuum (& μάτιον) Plautus Pseud. 17. 11. Quin hinc metimur gradibus militarijs: Pro militariibus, antiquè.
Militariter, penul. corr. Aduerbium (& μάτιον) More militum, uel more militari. Liu. 4. ab Vrbe, 173. Caterum militariter grauis, nõ suis uana laudibus, nõ crimine aliõ læta. Lautus militariter. Tacit. lib. 18. Militariter lautus, læta omnia & affluentia excepit. Significat Vespasianum nõ fuisse exquiritæ, seu urbana elegantia excultum.
Miletia] Vna fuit ex filiabus Scedasi, qui fortuna pauper Leustra habitabat (uicinis est prope Thespias in Bœotia) que una cum sorore à iuuenibus Spartani consuprata, ambe mox interemptæ, in puteum quandam sunt deiectæ. Meminit huius historiæ Plutarchus & Pausanias, qui tamen hanc Molpam nominat. Vide plurim Scedalus.
Miletopolis] μάτιον πόλις, Vrbs in minore Asia, inter Cyzicum & Bithyniam, ad Rhindacum amnem, cuius meminit Strabo lib. 12.
Miletus] μάτιον, Filius fuit Apollinis, & Argeæ Cleochi filie, uel (ut Ouidius habet) Dejonæ, qui quum Minoæ Cretenfium regem iam senem regno priuare uellet, à Ioue territatus, in Samum, deinde in Cariam Asiæ regionem fugit, ibiq; oppidum condidit, quod de suo nomine Miletum appellauit, cuiusq; incolæ Milesios. Ouid. libro 9. Metam. Alij tamen aliam afferunt nominis rationem, ut est uidere in diætionem sequenti. Inde Miletis, miletidis, Patronymicum, id est Byblis, Miletis filia.
Miletus]

Miletus] pen. prod. (μάτιον) Vrbs fuit in finibus Ioniæ & Carie (auctore Herodoto) à Neleo edificata. Hanc generosa uelleræ nobilitauerunt. Vnde proverbium mansit, Miletia fragula. Martialis lib. 8. 28.
 Nec Miletus erat uellere digna tuo. Hæc autem Anactoria nominata super octoginta urbium per cuncta maria genitrix, ubi oraculum fuit antiquitus Brancidarum appellatum, postea Apollinis Didyme. Vide Pomponium Melam. lib. 1. Alia fuit eiusdem nominis urbs in Creta, teste Homero lib. 2. Iliados. De Miletis & Miletis etiam Cic. meminit, 3. Verr. 61. & 63.
Miletis] μάτιον, populi dicti sunt, qui quum prius potentes essent, & opulenti, delitijs dediti, & opes & potentiam amiserunt. Cicero pro Cluentio, 61. Memoria teneo Miletiam quandam mulierem, &c.
Miletia uelleræ. Lane pretiosissime dicitur. Virg. 3. Georg. 62.
Militaria] Aus ita dicta, quod milio uescatur & pinguescat. Huius meminit Varr. lib. 3. de Re rust. cap. 5. Militaria etiam herba est, que milium necat. Plin. lib. 22. cap. 25.
Militaris, Militia, Milto, militas] Vide **Miles.**
Milium] milij (μάτιον) Genus frugis. Plin. lib. 18. cap. 7. 6. Milium intra hos decem annos ex India in Italiam inuestitum est, nigrum colore, amplum grano, arundineum culmo: adolefcit ad pedes altitudine septem prægrandibus culmis. Locus uocant, omnium frugum fertilissimum. Virgilius 1. Georg. 44.
 — tunc te quoq; medica putres
 Accipiunt sulci: & milio ueni annus cura.
Esella milij. Ouid. 4. Fast. 150.
Liba de milio. Ouid. 4. Fast. 150.
Milium (inquit Festus) quidam putant cepisse nomen à maxima numerorum summa, que est mille.
Miliarius, Adiect. (μάτιον) Quod ad milium pertinet, uel quod est milij. Militaria aus, que milio uescitur & pinguescit. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 5. 1.
Militaria herba dicitur, que milium necat. Plinius libro 22. capite 25. 40.
Miliarium, Substantiuum. Vlpian. in l. quum aurum. §. si cuius de aur. & arg. legat. Certè si cacabos argenteos habebat, uel miliarium argenteum, uel sartagineum, uel aliud uas ad coquendum; dubitari poterit, an argento escario contineretur, & hæc magis coquinarij instrumenti sunt.
**Miliarium, Vas est longum & angustum ad similitudinem milij. Palladius, Vas inquit, æneum miliarium simile, id est, adustum & angustum. Eo ad balnea utebantur. Subdebatur etiã trapeto miliarium, tanquam sulcimentum, & in eo columella ferrea recta stabat, qua mola tenebatur: quod miliarium ita temperari accommodariq; oportebat, ut quod ad latitudinem attingeret, inter orbem & miliarium non amplius digitum interesset: quod si plus interesset, miliarium constringebatur, & in arcu adducebatur eius laxitas. Cato de Re rust. Inter orbem & miliarium, unum digitum interesse oportet.
Mille] χίλιον, Substantiuum, neutri gen. declinatur hoc mille, huius mille. Pluraliter hæc millia, horum millium. Genitiuo iungitur. Cicero 6. Philipp. 214. Quis unquam in illo lano inuentus est, qui L. Antonio mille nummum ferret expensum?
Octo millia nummorum. Horat. 2. epist. 2. 1.
Centum millia frumenti. Horatius 1. Serm. Satyr. 1. 9. subaudiatur modium.
Cararum millia. Propert. lib. 1. eleg. 5. 2.
Milium cum milibus ibat. Virg. 5. Aeneid. 15.
Mille in ablatiue lectum est apud antiquos, teste Gellio lib. 1. capite 16. Lucilius lib. 9. Tum mille nummum potest uno
Theauri pars 21**

querere centum. Hoc est, quod Græci uocant χίλια, &c.
Mille etiam adiectiuum est, & tunc tantum declinatur pluraliter: mille, horum mille, &c. Virg. 2. eclog. 5.
Mille meæ Sicilia errant in montibus agnæ. Colum. lib. 3. cap. 3. Percipere debet in annos singulos mille, septingentos quadraginta festerios.
Tercentum mille cadi. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 24.
Mille usq;. Plin. lib. 12. cap. 1. 2.
Mille pro numero infinito. Virg. 4. Aeneid. 140.
Mille trahens uarios aduerso sole colores. De Iride.
Millesimus, pen. corr. (μάτιον) Adiectiuum. Cicero de Fato, Quæquam id millesimo ante anno Apollinis oraculo editum esset.
Miliarius, Adiectiuum (μάτιον) Mille librarum: unde Apri miliarij, dicebantur mille librarum, qui apponebantur in cenis Romanorum. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 2. Et miliariæ oleæ ab olei pondere, apud Plinium libro 17. capite 12. 5.
Miliarius græc. hoc est, mille capitum. Varro de Re rust. lib. 2. cap. 108.
Porricus miliaria. Suet. in Claud. Cæsare, cap. 31. Hoc est (ut opinor) mille passuum.
Miliarium, miliarij. hoc Miliare, miliaris, pen. prod. (μάτιον) Mille passuum spatium. Cic. Attic. lib. 6. 11. 1. Accipi tuas litteras ad quintum miliare Laodiceæ, quas legi libentissime. Paulus Iurisc. in l. plan. ff. de excusationibus tutorum, Plan. ultra centesimum miliarium ab Vrbe, sistori Collegarum suorum tutelam suscipere non coguntur.
Miliarium, Columna quædam, quæ in capite Romani fori prope ædem Saturni fuerat, in quam omnes Italiæ uite terminabantur: quod etiam miliarium aureum dictum est. Plin. lib. 3. cap. 5. Roma diuiditur in regiones 14, compita earum 265, pass. eiusdem spacij mensura currente à miliario in capite Romani fori statuto ad singulas portas, que sunt hodie numero 37. Tacit. lib. 17. Otho innixus liberto per Tyberianam domum in Velabrum, inde ad miliarium aureum sub ædem Saturni pergit. Tranquill. quoque in Othone cap. 6. Præmonitis consijs, ut se in foro sub æde Saturni ad Miliarium aureum opperirentur. Plutarch. in uita Galbæ, in forum ibat ad eam partem in qua steterat, aurea columella, ad quam omnes Italiæ uite terminantur.
Miliarij, dicti sunt quidam heretici Augustino, quos Græci χίλιους uocant, propter illud ex sacra pagina, Vna dies, ut mille anni, & mille anni ut una dies. Meminit Rhodigin. lib. 1. cap. 14.
Millies, Aduerbium (μάτιον) Terent. And. 5. 4. 44. Ex ipsa millies audiui. Cicero pro C. Rabirio perdu. reo, 9. Sed moreretur prius acerbissima morte millies Gracchus, quam in eius concione carnis confisteret.
Quinquies millies. Plin. lib. 2. cap. 23. 1.
Millies reuocatum est. Cic. pro Sexto, 107. Et i. Offic. 159. Millies oppetere mortem, quam illa pati maluisset.
Millefolia] millefoliæ (χίλιόφυλλον) Herbae genus. Plin. lib. 25. cap. 5. Aliqui & hanc panacem heracleon, alij sideritum, & apud nos millefoliam uocant, cubitali scabo, ramosis, minutioribus quam feniculi folijs uestitam ab imo.
Millefolium] χίλιόφυλλον, herba quam Græci myriophyllon uocant, caulis teneri, similis feniculo, plurimis folijs, unde & nomen accepit. Plin. lib. 24. cap. 16. 9.
Millepeda] millepedæ, pen. corr. (μάτιον) ab alijs centipeda aut multi-peda dicta, animal est e uermibus terra pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactiq; contrahens se, ophis con Græci uocant, alij tilon. Hæc Plin. lib. 29. cap. 6. 28.
Miliarium, Milles] Vide **Mille.**

Rubens minio. Virg. 10. eclog. 6.
 Miniarum, miniarie (μινιαριον) Loca in quo foditur minium. Plin. lib. 33. cap. 7. 10. Sifaponensibus autem miniaris suae uenae harena sine argento excoquitur: auri modo probatur.
 Miniacus, Adiectiuum. Quod ex minio est. Vitruu. lib. 7. cap. 4. Cuneis silaceis, seu miniacis interpositis. Et cap. 5. Silaceorum miniacorumque cuneorum inter se uarias distributiones. Rursus cap. 9. At si quis subtilior fuerit, et uoluerit expolitionem miniacam suam colorem retinere, quum paries, &c.
 Miniacus] pen. corr. Adiectiuum (μινιακος) Quod ex minio est. Vitruuius lib. 7. Parietes passim expolitione miniacae excoliebantur.
 Miniaris, Aliud adiectiuum (μινιαριον) ut Miniarium metallum. Plin. lib. 33. cap. 7. 6.
 Miniatulus, penult. prod. & Miniatulus, pen. corr. (μινιατουλος) Diminutiuum adiectiuum ut, Miniatula cera, quam rubram dicimus, inde Miniatula cera aliquid notare, est Locus corrigendae annotare. Cic. Dolabella in Epist. ad Atticum, libro 15. 328. 4. Vetus codex habet ne miniatula cerula. Idem ad Atticum, libro 16. 336. 1. Cerulas enim tuas miniatulas illas extimescebam.
 Minio, minias (μινια) miniare, Minio tingere. Plinius, libro 10. capite 42. 2. Pfitacem uocat uiridem toto corpore, torque tantum miniatum in ceruice distinctam. Vide Minium.
 Minius] μινιος, Fluuius Hispaniae, a colore pigmenti, quo plurimum exundat. Nunc uulgo dicitur Migno. Olinarius in Melam.
 Mino] minas, minare, Ducere. Festus, Agasones equos agentes. Id est bene minantes.
 Minoa] pen. prod. Vrbs in Armogo insula Cycladum. Est & altera in Sicilia. Item, Megarensium emporium fuit, duodeuiginti stadiis distans ab urbe, quod & Nysca appellatur. Lege Strabon. lib. 9. Vide Minos.
 Minois] idis (μινωια) Insula est una Cycladum, quae notiore nomine Baros appellatur. De hac Plin. lib. 4. cap. 12.
 Minor] minaris. Vide Mina, minarum.
 Minor] Comparatiuus a Paruis. Vide Paruis.
 Minos] huius Minos, pen. prod. (μινως) filius fuit Iouis ex Europa, ut poete ferunt omnes asserunt. Alij uero nonnulli asserunt non Iouis, sed Xanibi regis Creientium ex Europa filium fuisse, cui in regno successit. Herodotus lib. 1. dixit cum fratre Sarpedone de regno Cretae discessisse, sed illo fugato regnum obtinuisse. Idem primus Creientibus leges dedit, ut scribit Aristoteles Polit. lib. 1. Hic quum haberet uxorem Pasiphaen, & illa ex tauro genuisset Minotaurum, Dædalum quod bouem ligneam fabricasset, sub qua latens cum tauro uxor concubuerat, persecutus in Siciliam peruenit: ubi à Eocali regis filius interfectus fuit (ut Aristoteles refert) iuxta Camerinam urbem, & apud inferos iudex animarum factus est. Virg. 6. Aen. 87. Quæstor Minos urnam mouet. De Minois interitum aliter Diodorus Siculus lib. 5. cap. 13. Minos cognita Dædali in Siciliam fuga, statuit eum bello persequi. Preparatis nauibus è Creta profectus in Acragantinam appulit: quæ nunc ab eo Minoa uocatur. Expositis copijs, per nuntium à Cocalo tradi sibi Dædali ad poenam poposcit. Coralis Minos ad colloquium accito, quod postulare se facturum pollicitus, domi receptum quum in balneis lauaretur, adeo in longum tempus in thermis detinuit, ut nimio estu suffocaretur. Eius deinde corpus Cretesibus reddidit, prælata obitus causa, quod in lauacro elapsus aqua calida perisset. Hactenus ille. Sinosius Minos. Senec. Herc. fur. 9. 24.

Legifer Minos. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 9.
 Inexorabiles iudices apud inferos Minos & Rhadamanthus. Cic. 1. Tusc. 16. (Minoa uenit.)
 Minoa, Accusatiuus, Catul. Argon. 59. 17. Magnanimum ad Minoius, pen. corr. (μινωιος) Adiectiuum possessiuum quadrisyllabum: ut, Regna Minoia. Virg. 6. Aen. 3.
 Minous, pen. prod. (μινωος) Aliud adiectiuum. Ouid. in Ibin. 103. Si tua contigerit Minos puppis arenas.
 Taurus Minous, Minotaurus. Stat. 1. Achil. 35.
 Minois, pen. prod. huius Minoidis, pen. corr. (μινωιος) Patronymicum femininum. Ouid. 8. Metam. 39. Protinus Aegides rapta Minoidem Diam Vela dedit.
 Minotaurus] μινωταυρος, dictio est composita ex Minos & tauro, quasi Minos taurus. Næ, ut scribit Homerus libro 8. Odysseæ, quum Minos bello contra Athenienses & Megarenses, qui Androgeum filium interemerant, detineretur, Pasiphae eius uxor à Venere, quæ in Solis sobole irata erat, ad infautum amorem formosi tauri compellitur, cum quo arte Dædali concubuit, ac granda facta Minotaurum genuit. Fabulam narrat Catullus in Argon. Ouid. epist. 10. Diodorus Siculus lib. 5. cap. 13. & Seruius in Virg. 6. Aen. 5. Hic crudelis amor tauri suppositaque furto Pasiphae. Veritas autem sic habet. Næ Taurus notarius Minos fuit, quem Pasiphae amauit, cum quo in domo Dædali concubuit. Sic autem Plin. lib. 19. cap. 8. 29. Mentha nomen suauitatis odoris apud Græcos mutauit, quum alioqui Mentha uocaretur, unde ueteres nostri nomen declinauerunt. Ouid. lib. 10. Metam. ad finem, — a tibi quondam Fœmineos aruis in olentes uertere menthas Persephone licuit. Vide Mentha.
 Minthos] μινθος, Præter uulgatam significationem, quæ apud Græcos stercus humanum significat, etiam floris nomen est, in sterquilijns enascentis, quo mirum in modum afficiuntur hirci. Vide Cel. Rhodig. lib. 10. cap. 22.
 Minthurnæ] Oppidum Liri flumio, & Sinussa oppido propinquum, in Campaniæ sinibus. Hor. lib. 1. epist. ad Torquatum, — palustres Inter Minthurnas, Sinussamque Petrinum. Vide Melam libro 2. cap. 4. Nunc est castellum, uulgo Traiectum uocant. Testis Olinarius in Melam.
 Minuo] minuis, minui, minui, pen. prod. (μινωω, ελαττωω, ελαττωω, χαλεπω, εδρατιω) minuire, Minus aliquid redere, uel extenuare. Ex Græco μειωω dictum uideri potest, inquit Festus. Plin. lib. 11. cap. 54. 1. Minuitur corpora siccis & aridis.
 Auctoritatem minuire. Cic. 4. Acad. 113. Vide Imminuo.
 Aes alienum minuire, Persoluere debuit. Plin. lib. 9. epist. 214. Consilium minuire. Terent. And. 2. 3. 18. — nec tu ea causa minueris, Nec quæ facis, ne is metes suam sententiam.
 Controuersiam minuire. Cic. 4. Acad. 146.
 Curas minuire. Hor. 1. Epist. 19. 22.
 Cura minuiuntur carmine. Hor. 4. Carm. ode 11. 7.
 Dolorem, laborem, &c. Terent. in Prolog. Heaut. 42.

Minui aliquantulum ex febre. Celsus lib. 3. cap. 3.
 Fidem minuire. Tacit. lib. 5.
 Frigora Zephyri minuiunt. Ouid. 3. Trist. eleg. 12. 1. Fructum. Terent. Phorm. 5. 9. 24.
 Fuorem. Hor. 1. Carm. ode 37. 3.
 Imperium matris. Plaut. Aflin. 10. 6. Vide Imperium.
 Ingenium longi minuire labores. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 3. iram. Terent. Phorm. 2. 3. 88.
 Labores alicuius. Ouid. 7. Metam. 42.
 Lactus. Ouid. 15. Metam. 128.
 Magistratum. Vide Magistratus.
 Maiestatem. Vide Maieftas.
 Maiestatem per uim minuire, id est, uim publicam committere. Cic. 1. Philipp. 16. Budæus.
 Malum minuiunt gaudia. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 2.
 Spen. Celsus 5. bel. Gall. 12. 6.
 Studium minuire labores. Ouid. 4. Metam. 59. Sumpunt. Cic. 2. de Legib. 37.
 Sufpicionem. Cic. ad Allicum, lib. 10. 207. 4. in ore. Celsus 1. bel. Ciuil. 267.
 Vires minuiuntur amoris. Ouid. 5. Metam. 75.
 Minuire, absolute, pro Decrescere. Celsus 3. bel. Gall. Quod rursum minuire est, uires in uadis afflictae sunt.
 Minutus, pen. prod. Participium (minutus) ut, Minuta spes, pro minutata. Tacit. in uita Agricole.
 Minutus, penultima producta (minutus, æquus) Nomen, Breuis, paruus, ut, Minutium argentum. Plaut. Persa. 7. 4. Varro epistola Latina, Si uenisset Capuam, quod & pueros minutos uidet libenter, & maiores animaduertere non uis. Cic. 7. Verr. 22. Reiculumque ad nares sibi apponcbat tenuissimo lino, minutis maculis, plenum rose.
 Animus minutus. Cicero 3. de Orat. 93. Abutimur sepe etiam uerbo, non tam eleganter quam in transferendo: sed etiam filicentius, tamen interdu non impudenter ut quum grandem orationem pro magna, minutum animam pro paruo dicimus.
 Corpora minuta. Lucret. lib. 3. 36.
 Minutor cura. Quint. lib. 8. cap. ultim.
 Diminuti. Plaut. Cistell. 5. 46.
 Dijne omnes magni, minutique, & patellarij Faxint. Virg. Minute, Parus, quales sunt frumentum, & id genus, ut à fabis & pisce distinguantur. Vel minute, quæ minus minus ueniunt. Cic. 5. Verr. 14. L. Octauio, & C. Cottæ Consulibus Senatus permisit, ut uini, olei decumas, & frugum minutarum, &c.
 Olla minuta. Lucret. lib. 1. 171.
 In partes minutas distrabi. Lucret. lib. 1. 166.
 Minutus, quum diminutius additur, eleganter ipsam rem attenuat, & minorem facit. Terent. And. 2. 2. 32. Olera & pisciculos minutos ferre obolo in cenam seni. Cic. in Paradox. 3. Minutus interrogatiunculis, quasi pñctis, quod propositus, efficit.
 Literæ, uel literule minute. Plaut. Bacchid. 20. 66. Cic. 6. Verum. 83.
 Quæstiuicula minute. Sueton. de claris Gram. 24.
 Minutum, Obscurum, & scrupulosum interpretatur Nonius, ut à Græcis dicitur μινωωσπερ. Cic. 1. de Finib. 92. Ecce autem alij minuti & angusti, & omnia semper desperantes, aut maleuoli, inuidi, difficles, lucifugi, maledici, monstrosi: alij autem, &c.
 Minutulus, pen. corr. (μινωουλος) Diminutiuum à Minutus. Plaut. Pœnulo, 2. 28. Pueri minutuli.
 Minutio, Verbalis (μινωωτιον) Gellius lib. 16. cap. 5. Ve partit-

cula tum intensionem significat, tum minutionem. Quintil. lib. 4. cap. 3.
 Minute, pen. prod. Aduerbium (μινωωτε) Columel. libro 2. cap. 4. 5. Vide Distinctio.
 Minutum, pen. prod. Aduerbium (μινωωτος) pro minute. Columel. lib. 4. cap. 1. 1. 1. sequitur deinde fissor, qui crebris bidentibus equaliter & minutim soli terga commuat.
 Minutatum, & Repente contraria. Senec. epist. 30.
 Minutatum, pen. prod. (μινωωτατος) Aliud aduerbium, in minutissimas partes. Cato cap. 123. De iunipero macerâ crassam concidito minutatum.
 Minutatum interrogare, pro Particulatum. Cic. 4. Acad. 164.
 Minutatum & gradatim aliquid addere, aut demere. Cicero 4. Acad. 90.
 Minutatum, pro Paulatim. Varro 1. de re Rust. cap. 20. 2. Tū ita subigendum, ut minutatim assuefaciant, & ut tyronem cum ueterano adiungant: limitando enim facilius dominantur. De bobus.
 Offa minutatum morbo collapsa traherat. Virg. 3. Georgico-rum. 97.
 Minuta, minutæ (μινωωτα) Minutissima pars cuiusque rei. Lactantius de ira Dei. Seneca epist. 91. Viri quoque attritus grana franguntur, & sepius, regeruntur, donec in minutia frequenter trita redigantur.
 Minutal, pen. prod. minutalis, pen. prod. Genus condimenti ex rebus minutatim concisis, auctore Apicio. Fiebat inter cetera marino pisce, liquamine, oleo, uino, porris & coriandro. Iuuen. Satyr. 14. 13. Hæstrum solius medio seruare minutal Septembri. Mart. lib. 11. 32. Hinc exit uarium coco minutal.
 Minutizo] minurizans (μινωωτισω) minurizare, Parua uoce succinere: uires enim Cantillo significat, & modulata concino. Sidonius lib. 1. epist. Diluculo autem Philomela inter frutices silentem Progenem inter aceres minurizantem. Alia exemplaria habent minurientem, uisus à uerbo Minurio, quæ uisus est Spartianus in Antonio Geta, Agni, inquit, halant, porcelli grunniunt, palumbes minuriunt, leones rugiunt, &c.
 Minuratio, minuritionis (μινωωτιον) Verbalis à uerbo Minurio. Festus, Minuritiones appellantur minorum animi cantus. Cic. lib. 1. de Oratore, Antè quàm pœanem aut minuritionem citariuis. Sic enim reponit Turnebus, existimans Ciceronem uerba Græca conuertere uoluisse, μινωωτισω & μινωωτισω: ut pœan sit cantio (nam pro pede non censet hic accipi) quæ clara exultant contentaque uoce citatur, id est, canitur: minuratio, canio quæ tenui, lenio: e. remissionesq.
 Minus, Minutulum] Vide Minor in Paruis.
 Minuta] μινωωτα, uascula sunt, quæ propter corporis elegantem cultum in suspitionem uenit libidinis, unde & uina de fossa est. Liu. lib. 8.
 Minutius] Cognomento Augurinus, Tribunus plebis, qui Sp. Molum regnum Romæ affectantem reum peregit. Hic quod farris pretium trinis nundinis, ad eam utilitatem redegit, ut esse modius ueniret, tantum à plebe habuim est honoris, ut collata in capita sipe unctaria, aenea ei statua extra portam trigeminam fuerit collocata. Author Plin. lib. 24. cap. 5. & lib. 18. cap. 3.
 Minya] μινωα, fuerunt Thessaliæ populi, qui teste Orpheo in Argonautica, Iasonem ad Colchos proficiscentem secuti sunt. Unde ait Ouid. lib. 7. Metam. 1. Iamque fretum Minyæ Pagos, puppe secabant. Lucanus item Thessaliam describens, lib. 6. 77. Minyæ gens cognita femis.
 Minyas]

Minyas] *μινυαίς*, Chryse filius, ex Chryso genia nati & Neptuno. Sic diuitijs creditur cunctos antesse mortales, ac primos hominum thesaurum recondendis pecunijs struxisse, a quo nuncupatos ferunt Minyas, quibus interpretari lib. Meminit Pausanias.

Minyetus] Fluvius est in Thessalia ueniens, qui teste Homero lib. 21. Iliad. oppido Arene uicinus, ostia maris facit.

Mirabilis, Miraculum, Mirificus, & alia] Vide **Miror**.

Mirallonnes] pen. prod. Erant pugiles se ad duellum pro-uocantes. Nam gladiantium alter retarius, alter mirmillo appellabatur. Festus, Retario (inquit) pugnantem aduersus mirmillonem cantatur. Non te peto, piscem peto, quid me fugis Galle? Quia mirmillonem genus armatura, Gallicum est: ipsiq; Mirmillonnes ante Galli appellabantur, ut quorundam piscis effigies inerat. Quod genus pugnae institutum est a Pitaco, uno ex septem sapientibus, qui aduersus Phrynonem dimicaturus, propter controuersias scitum, que euerant inter Atticos & Mityleneos, reti oculic allato, impediuit Phrynonem. Cicero, & gladiatorem L. Antonium, & mirmillonem sepe uocat, 6. Philipp. 210. & 5168. Lucret. Satyr. 6.9.

Nobilis Eurythium mirmillonem exprimat infans.

Miro] mironis. Mirones, inquit Cel. lib. 3. cap. 31. personas oribus distortas & deformes legimus nuncupari: nam & miracula a miris dicuntur, id est, monstris.

Mirobriga] *μυροβρυγα*, Ptolemaeo, Hispanie ulterioris urbs in conuentu Cordubensi. Plin. lib. 3. cap. 1. Mirobricam uocat, per secundam consonantem in ultima syllaba.

Miror] miraris, miratus sum (*μυροῦμαι, ἀμυροῦμαι*) mirari, Est de re aliqua tanquam noua obstupefieri. Virgilius 1. Aeneidos, 92.

Artificumq; manus inter se, operumq; laborem Miratur.

Mirari atq; efferre nimium aliquid. Cic. 6. Verr. 110.

Mirari aliquem. Cic. 1. Acad. 67.

Mirantur dona Aeneae, mirantur Iulum. Virg. 1. Aen. 143.

Se ipse miratur. Catul. ad Varum, epigram. 19. 4.

Magnopere mirari. Vide Magnus.

Stultè mirari aliquid. Hor. 1. epist. 110.

Mirari, Cum uoluptate intueri, delectari, accendi, inquit Nonnius. Virg. 3. Georg. 10.

Seu quis Olympiace miratur premia palme.

Mirari, Imitari. Virg. 8. Aen. 102.

— primis & te miretur ab annis. Vbi Seruius, Miretur, imitetur. Lucan. lib. 9. 162.

— miratoriq; Catonis. Optima enim ingenia necesse est ut ea que mirantur, imitentur.

Mirari, Nescire: quia (inquit Donatus) admiratio ab ignoranti descendit. Terent. And. 4. 5. 11. Miror unde sit.

Mirantur terram oculi. Plaut. Merc. 7. 31.

Mirari, ad inanimata translata. Virg. 2. Georg. 17. — & ingens Exist ad celum ramis felicibus arboris.

Miraturq; nouas frondes, & non sua poma.

Miror, cum gentiuo laudis, uel uituperij. Virg. 11. Aen.

— quibus caelo te laudibus equem?

Iustitiane prius mire, belline laborum? Græca metabasis est, quam Græci *μεταφορά*, uocant, supplendum est, ut sit causa laborum, causa iustitiæ.

Miror non iussisse me arripi. Terent. Heaut. 5. 2. 48.

Mirari se, Est sibi placere, & de se magnifico sentire. Martialis lib. 10. 13. 2.

Miror, Absolutum. Terent. Heaut. 2. 3. 134. Laudabilis, s. uide fis. Cl. 1. tutemet mirabere.

Miraretur quis, quum cereret aperto mari ab altera parte, & c. Lin. 4. bel. Maced. 42.

Miror si potuit. Cic. de Amic. 49. Id est, nescio an potuerit. Terent. And. 1. 2. 4. Mirabar, hoc si sic abiret.

Miror quod audierim. Cic. de Senect. 39.

Miror quid ex Peireo abierit. Terent. Eun. 2. 2. 59.

Miror quapropter hæc curet. Plaut. Amph. 3. 86.

Miror quomodo. Terent. Heaut. 5. 3. 2.

Satis mirari hominis negligentiam non queo. Cicero Attico, lib. 10. 195. 18. Et 1. de Natur. deor. 131. Mirari satis non possum unde, & c.

Miro, miras (*μυροῦμαι*) Eiusdem significationis. Varro Eumenidibus, Hospes quid miras? Nonius.

Mirans, Participium (*μυροῦν*) Ouid. 5. Metam. 42. Marmoreoq; manet uultus mirantis in ore.

Miratus, pen. prod. Aliud participium (*μυροῦν*) Hor. 4. Carm. ode 9. 3.

— & aurum uestibus illitum Mirata, regalesq; cultus.

Miratio, Verba (*μυροῦσις*) Cic. 2. de Diuinat. 73. Causarum enim ignorantia in re noua mirationem facit: eadem ignorantia si in rebus usitatis est, non miramur.

Miratus, huius miratus, pen. prod. Verba. Senec. epist. 94. Alia deinceps digna miratu.

Mirator, pen. prod. Aliud uerbale (*μυροῦσις*) Mart. libro 16. 87. Mirator ueterum senex auorum.

Forme mirator hiesæ. Propert. lib. 2. eleg. 14. 2.

Decoris mirator. Ouid. 10. Metam. 117.

Rerum mirator. Ouid. 4. Metam. 129.

Miratrix, pen. prod. Verba foeminiuum (*μυροῦσις*) ut, Turba miratrix. Iuuen. Satyr. 4. 7.

Fama miratrix senioris æui. Senec. Hipp. 6. 2.

Mirandus, Adiect. (*μυροῦσις, μυροῦσις*) Dignè admiratione. Terent. And. 5. 4. 36. Mirando hoc tanto, tam repente tino bono.

Decore magno miranda foemina. Ouid. epist. 24. 8.

Accidit mirandum. Senec. Medea, 12. 2.

Loqui miranda. Sil. lib. 3. 126.

Mirandum uerò est, homines quibus odio sunt nostre securæ, libenter arripere facultatem ledendi. Cic. pro Flacco, 14.

Mirandum in modum gaudeo. Cic. Marcel. lib. 15. 9. 1.

Mirabundus, Adiectiuum (*μυροῦσις*) Qui miratur. Linius 5. bell. Pun. 205. Extemplo improuidi res pauorem incutit Pœnis: mirabundiq; unde toti hostes tam subito exorti, & c. Idem 3. ab Vrbe, 157.

Mirus, Adiectiuum, Miratio dignum (*μυροῦσις, μυροῦσις*) Plaut. Pseud. 7. 97. Si abstuleris, mirum & magnum feceris facinus. Plin. lib. 12. cap. 9. 3. Mira arborum natura. Idem lib. 9. cap. 35. 7. Miræ ad cauendum folertie.

Facies mira. Lucret. lib. 5. 168.

Mirus apud populum fauor. Tacit. lib. 1.

Honore miro colere aliquem. Virg. 4. Aeneid. 92. Sic idem 7. Aeneid. 12.

Adiungi generum miro properabat amore.

Morè miro periere aliquem. Ouid. 13. Metam. 146.

Nouitas mira. Ouid. 15. Metam. 82.

Præcepta mira. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 7.

Mirus in omni reliqua diligentia. Plin. lib. 2. cap. 108. 9.

Mira, apud ueteres pro monstris atq; horrendis. Plaut. Amph. 17. 65. Mira memoras, nimis formidolosum prædicat acinus.

Facere, quid miri. Hor. 1. Serm. Satyr. 5. 21.

Efficere multa & mira. Lucret. lib. 5. 238.

Mira sunt nisi. Plaut. Amph. 4. 129.

Mirum: Responso aduerbij cuiusdam formam habens. Terent. Eun. 3. 1. 13.

— uerum credere omnem exercitum,

Consi

Consi. c. mirum.

Magis mirum. Vide Magis.

Mimimè mirum est. Cic. 6. Verr. 10.

Mirum cur. Terent. in Prologo Heaut. 1.

Nec mirum. Cic. 4. Acad. 198. Ne illam quidem prætermisisti Luculle reprehensionem Antiochi: nec mirum.

Mirum est quod. Plin. lib. 12. cap. 5. 2.

Non mirum fecit uxor mea, si hoc ægre tulit. Terent. Heaut. 4. 4. 87.

Mirum de illo. Plaut. Amph. 8. 197.

Mirum ni. Terent. And. 3. 4. 19. Age igitur, ubi nunc est ipse? d. mirum ni domi est.

Mirum est quod hac de re tradere hominum notitie possumus. Plin. lib. 3. cap. 5. 2. 1.

Mirum quoniam ab auro eiuis aut proauro acciperem qui sunt mortui. Plaut. Trinum. 13. 12.

Quid istuc tam mirum est si de te exemplum capis? Terent. And. 4. 127.

Mira uerò militi quæ placeant. Terentius Eunuchus, 2. 2. 57.

Vbi Donatus, Mira pro mirum, & est εἰρωνεία, Quid mirum est, inquit, scire loqui eum qui militi placeat?

Mirum quantum illi uero hæc nuntiant fides fuerit. Pro Mirum est quantum. Bui. lib. 1.

Mirum in modum deludi. Id est, in maiorem modum, quasi inaffirationem. Plautus Amph. 1. 7. Plinius libro 17. capite 24. 22.

Tangi odore mirum in modum.

Miris modis. Plaut. Amph. 15. 28.

Nimium miris modis. Vide Nimitis.

Mirè, Aduerbium (*μυροῦσις*) pro miro modo, siue Mirabiliter. Terent. Heaut. 5. 1. 25. Sed ille tuus quoque Syrus idem mirè finxit filium. Cicero ad Atticum, Fuero nunticipia mirè fauent.

Mirus, pro Magis mirum apud antiquos. Varro, Nunquid hoc mirus? Nonius.

Mirificus, pen. corr. Adiectiuum (*μυροῦσις*) Quod est mirabile. Cic. de Senec. 8. Quum diu multumq; uixeris, mirificæ afferunt fructus. Sic ad Brutum, libro 3. 1. Casaris uerò pueri mirifica inuoluit uirtutis.

Structuræ carminis mirifica. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 1.

Mirificissimus, penult. corr. (*μυροῦσις*) Terentius Phorm. 5. 6. 31. Atqui mirificissimum.

Mirificè, pen. corr. Aduerbium (*μυροῦσις*) pro Mirum in modum. Cic. 1. de Orat. 30. Ac iam tum erat adolescentulus his studijs mirificè deditus. Idem 1. Acad. 48. Quas mirificè Plato erat amplexatus.

Loqui mirificè. Catul. de Ario, epig. 79. 1.

Mirifico, mirificas, pen. corr. (*μυροῦσις*) mirificare, Mirabilem facere. Plaut. Amph. Quamquam adeo Thebanus ciues modo miro mirificant, probaui.

Mirabilis, & hoc mirabile, pen. corr. (*μυροῦσις, ἐπιπλάττω*) Admiratione dignus. Cic. 1. Offic. Quare ex multis mirabilibus exemplis haud facile quis dixerit hoc exëplo aut laudabilius, aut præstantius.

Mirabilis illi. Virg.

Mirabile donum. Virg. 1. Aen. 132.

Factum mirabile. Ouid. 4. Metam. 55.

Mirabilis fama effigies. Plin. lib. 7. cap. 3. 2.

Opus mirabile uisu. Hor. 2. epist. 2. 19.

Opus mirabile magni. Tib. lib. 4. ad Messalam, 4.

Mirabilem in modum. Cic. ad Attic. lib. 5. 100. 1.

Mirabilis raritate arbor. Plin. in Aethiopia sine quinq; earum nec plures arbores tradunt, non raritate magis, quàm iusitate mirabiles.

Dictu mirabile. Virg. 1. Aeneid. 89.

Mirabilior, & hoc mirabilis, Comparatiuum. Cic. in Lucullo, siue lib. 4. Academic. Idq; est fuit mirabilis, quod ab eo laus imperatoria, & c.

Mirabiliter, pen. corr. Aduerbium (*μυροῦσις, ἀμυροῦσις*) Cic. ad Casarem, libro 13. 17. 8. Satisfacere immortalitati laudum tuarum mirabiliter cupit. Idem Bruto, libro 11. 14. 1. Mirabiliter mi Brute letor, mea consilia meosq; sententias à te probari.

Mirabilitas, pen. corr. mirabilitatis: id est, admiratio. Cic. 2. Of. Ergo & hæc animi desipientia mirabilitatem magnam facit. Ex Nonio. Alia exëplaria passim legunt, admirabilitatè.

Miraculum, miraculi, pen. corr. (*μυροῦσις, ἐπιπλάττω*) Quicquid admirationem afferre potest. Festus, Miracula quæ nunc digna admiratione dicimus, antiqui in rebus turpibus utebantur. Plin. lib. 10. cap. 52. 1. Generatio autium simplex esse uidetur, cum & ipsa sua habeat miracula.

Ingeniosa miracula facti natura. Vide Ingenium.

Monstri dicitur miracula. Ouid. 7. Metam. 60.

A miraculis cessare, id est, Miraculis uacare seu carere. Plinius lib. 2. cap. 103.

Miracula, pro Monstris, uel horrendis ponebant ueteres. Virg. 4. Georg. 89.

Omnia commutat sese in miracula rerum. Liu. 2. ab Vrbe, 29. Adhuc miracula huic pugnae silentio proximæ noctis ex sylua Arisia ingentem ediam uocem.

Miraculo esse. Liu. 5. bel. Pun. 40.

Miracula, miracube. Plaut. in Cistellaria, Diabolares, scenicula, miracula. Miracula, inquit Varro, à miris, id est, monstris, à quo Accius ait, Personas distortas, oribus deformes, mirones.

Mis] *μῖς*, Gentilius antiquus à pronomine Ego. Ennius, Ingenis cura mis est concordiibus æquiparare.

Misanthropos] pen. prod. (*μισανθρωπος*) Latine ofor hominum dicitur. Cic. 4. Tusc. 38. Vt in hominum uniuersum genus, quod accepimus de Timone, qui *μισανθρωπος* appellatur, ut inhospitalitas est.

Miscellus] Vir fuit cui redditam ferunt sortem ex adytis: Coarditurum eum ciuitatem ubi in seruitute ipsum excepisset pluuiæ. Id nunquam futurum comestatum ab eo est, ob rei absurditatem. Quum tamen in Italiam appulisset, ac maxima euentus fluctuaret incertitudine, affedit illi pellex uberior flens, moestiq;. Quod conspiciatus Miscellus, finem habere oraculum suspicatus, ciuitatem condere adortus est. Ex Cel. lib. 12. cap. 4.

Misceo] *μισκέω, μίσκω, μίσκω* (*μίσκω, μίσκω, μίσκω*, *μίσκω, μίσκω, μίσκω*) miscere, Confundere, & sine ratione perturbateq; facere. Virg. 1. Aen. 26.

Interea magno misceri murmure pontum. Plaut. Pseud. 3. 61. Dulce amarumq; una nunc miscens mihi.

Miscere uinum aqua, & Miscere aquam uino. Plin. lib. 7. cap. 56. Vinum aqua misceri Staphilius docuit. Col. lib. 6. cap. 4. Multi largo sale miscent pabula. Idem 7. cap. 5. 17. Celestis aqua parti mensura lacti miscenda est.

Miscere ad. Colum. lib. 7. cap. 5. 6. Facit autem commodè primum ea compositio, quam paulo ante demonstrauius, si ad fecem & amurcam, succumq; decocti lupini miscetas portione æqua detritum album helleborum.

Miscere in aciem. Vide Acies.

Miscere, Dare bibere. Cic. 2. de Fin. 27. Dico ergo in eadem uoluptate eum qui alteri miscet nullum, ipse non sitiens, et eum qui illud sitiens bibit. Ouid. 10. Metam. 32.

Arripit illudem qui nunc quoq; popula miscet: Inuitatq; Ioui nectâr Iuone ministrat.

Miscere

Miscere aliquem suo negotio. Terent. Heaut. 4. 5. 35.
 Omnia miscere. Cicero ad Octavianum, 15, Quibus ille septus
 omnia misceret, nulli parceret, sibi uiueret. Idem pro Ros.
 Amer. 55.
 Miscere absolute, pro Miscere omnia. Cic. ad Quint. fratrem,
 lib. 3. 2. 4. 11. Pompeius abest: Appius miscet.
 Turbare & miscere. Cic. 3. de Legib. 29.
 Caelum miscetur magno murmure. Virg. 4. Aeneid. 32.
 Miscer e certamina. Liu. 2. ab Vrbe, 81.
 Canities miscuerat comas. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 19.
 Consilia cum Vestino non miscuerant. Tacit. lib. 15.
 Corpus cum matre miscere. Cic. 1. de Diuin. 108.
 Domus miscetur misero tumultu. Virg. 2. Aen. 98.
 Veris miscens falsa. Senec. Herc. fur. 12. 4.
 Graeca miscere uerbis Latinis. Hor. 1. Serm. Satyr. 10. 5.
 Incendia miscere. Virg. 2. Aen. 66.
 Miscere malum. Cic. 3. de Orat. 121.
 Miscere & concitare mala. Cic. 4. in Catil. 78.
 Maiores dubias miscet utrinque manus. Propertius libro 2.
 eleg. 28. 2.
 Maria omnia caelo miscuit. Virg. 5. Aeneid. 158.
 Moenia diuerso miscentur luctu. Virg. 2. Aen. 60.
 Commercio miscere nationes diuersas. Plin. in Paneg. 47.
 Oscula miscere blandis uerbis. Ouid. 1. de Arte, 133.
 Otia miscere cum duris uenatibus. Ouid. 4. Metam. 62.
 Pacem duello miscuit. Hor. 3. Carm. ode 5. 8.
 Pector a miscentur uario motu. Virg. 12. Aen. 44.
 Populi miscentur. Virg. 4. Aen. 23.
 Prælia miscere. Virg. 2. Georg. 57.
 Iniquis imperijs Rempublicam miscere. Cicero 2. de Leg. A.
 89.
 Sacra profanis miscere. Hor. 1. epist. 17. 11.
 Sortes Fortunæ monitu manu pueri misceri atque duci. Cic. 2.
 de Diuin. 129.
 Stultitiam miscere consilijs. Hor. 4. Carm. ode 12. 6.
 Tristitia miscentur latis. Ouid. 6. Fast. 93.
 Miscere tumultum in concionem. Liu. 8. ab Vrbe, 161.
 Vada miscentur a flu arena. Virg. 3. Aen. 112.
 Vile dulci miscuit. Hor. de Arte, 70.
 Vilia honestis miscere. Tacitus in uita Agricola.
 Miscuerunt, trisyllabum apud Virg. 2. Georg. 26.
 Miscueruntq; herbas, & non innoxia uerba. Sic. 3.
 Georg. 57.
 Miscendus (amert) amor pudor. Ouid. epist. 4. 2.
 Mistus, uelut alijs placet, Mixtus (mixtura) Participiū:
 Hoc est temperatus. Liu. 2. ab Vrbe, 24. Ea colluuiū misto-
 rum omnis generis animalium, &c.
 Mistus pluribus. Plin. epist. 14. 7. e.
 Mistum ex. Cic. pro leg. Manil. 19. Idem 3. Offic. 164. Nec uerò
 finis honorum & malorum, qui simplex esse debet, ex disti-
 millimis rebus misceri & temperari potest.
 Amor uoluptate & molestia mistus. Cic. de Vniuers. 50.
 Grauitas modestie in oratione mista. Cic. 2. Offic. 69.
 Genus mistum. Virg. 6. Aen.
 Varium, mistum, & turbulentum genus hominum. Cicero 2. in
 Catil. 41.
 Lachrymæ mistæ risu. Stat. 2. Syl. 1. 16.
 Ploratus misti uagibus. Lucret. lib. 2. 117.
 Curstant mistæ pueris puella. Hor. 4. Carm. ode 11. 2.
 Mistus candore rubor. Cic. 1. de Nat. deor. 101.
 Tumultu misto exorta letitia. Virg. 3. Aen. 20.
 Ventus mistus grandine. Ouid. 4. Fast. 126.
 Verbera mista cum uerbis. Ouid. epist. 10. 8.
 Mistissimus, pen. corr. Superlatiuum. Paterculius lib. 2. De

L. Pifone hoc omnibus sentiendum ac predicandum est, esse
 mores eius uigore ac lenitate mississimos: & uix quenquam
 reperi posse, qui aut otium ualidius diligit, aut facilius sus-
 ficiat negotio.
 Mistura, pen. prod. (μίστρον, mistra) Moderatura, ut ait No-
 nius. Varro de uita Pop. Rom. lib. 1. Sed quod ea & propter
 talem misturam immoderatam ex aquis cunctis, quod tem-
 peratura moderatur in Romuli uita triplices ciuitates. Col.
 lib. 7. cap. 5. 17.
 Mistura rerum. Lucret. lib. 2. 195.
 Generum mistura. Quint. lib. 6. cap. 3. 43.
 Mistura iocorum Mart. lib. 8. 1.
 Miscellaneus, Adiectiuum (σμίχμα) pluraliter miscel-
 lanea, a mistura discreta rerum dici, significare uidetur
 Gellius lib. 12. cap. 11. quum ait, Quia uariam & miscellaneam,
 & quasi confusam doctrinam conquisiuerunt, co-
 titulos quoq; ad eam sententiam exquisitiuissimos indide-
 runt. Quidam legunt miscellam. Apuleius in Metamorpho-
 si. Nec mora cum magna irruptione patefactis aedibus, ma-
 gistratibus eorumq; ministris, turbe miscellaneæ cuncta
 completa. Hinc quidam opera sua, Miscellanea inscripse-
 runt, in quibus uarijs de rebus tractatur. Iuuen. Satyr.
 14, 11,
 — sic ueniunt ad miscellanea ludi.
 Miscellus, Aliud adiectiuum (σμίχμα) Quod mistum est.
 Miscellos ludos Lugduni edidisse Caligulam scribit Sueton. in
 Caligula, cap. 20.
 Miscellum genus columbarum uocat. Varro quod nec agreste
 est, nec domesticum, sed ex utroque temperatum, libro 3.
 capite 7. 2.
 Miscelle uites, Quæ in omni agro conueniunt, quod ceteris ubi-
 que utiliter miscantur. Cato de re Rust. cap. 6. 4. Varro
 1. de re Rust. cap. 5. 4. 1. Nam & praecox, & miscella, quam
 uocant nigram, multo ante coquitur.
 Miscellas uuas appellat Cato cap. 23. 1, quibus præliganeum ui-
 num fit, quod operarij bibant.
 Miscellus] μίσηδος, Crotonis urbis in magna Grecia
 conditor, de quo uide infra in dictione Syracusa.
 Miscera] μίσηδος, Oppidum Siciliae apud Stephanum.
 Miscellus] Vide Miser.
 Misenum] pen. prod. (μίσσηδος) Promontorium est prope
 Cumas, nomen habens a Miseno tubicene Aeneæ: cuius me-
 minit. Hor. 2. Serm. Satyr. 4. 7.
 Ostrea Circæ, Miseno oriuntur echini.
 Misenus] pen. prod. (μίσσηδος) Aeneæ fuit tubicen, qui dici-
 tur filius fuisse Aeoli, unde & Aeolides dicitur, quia con-
 stat sonum omnem ex uento creari. Seruius in illud Virg.
 1. Aeneid. 6. 33.
 Misenum Aeolidem, quo non præstantior alter
 Aere ciere uiros, Martemq; accendere cantu.
 Miser] misera, miserum, pen. corr. (μίσσηδος, μίσσηδος, μίσσηδος)
 Calamitosus, ærumnifus, infelix. Terent. Eun. 3. 2. 34.
 Apparet seruum, hunc esse domini pauperis,
 Miseriq;. Cicer. pro Plancio, 64. Quo quidem etiam
 magis sum non dicam miser (natura quidem abhorret à uir-
 tute uerbi) sed certe exercitus.
 Aerumnifus, infelix, miser. Cic. in Parad. 17.
 Laboriosus, non miseros, qui magnos dolores perferunt, sole-
 mus dicere. Cic. 11. Philipp. 294.
 Miser animi. Plaut. Milit. 1. 4. 75.
 Miser animo. Plaut. Truc. 11. 35.
 Miser ex animo. Idem Plaut. Stich. 2. 1.
 Miser ambitionis. Plin. in Paneg. 98.

Miser

Miser, Aegrotus, nam ægritudo, genus infelicitatis. Plaut. Mi-
 serum esse prædicat buccam, sibi fortasse medicos non esse
 putat.
 Miser, innocens aliquando dicitur, teste Asconio in Prætura ur-
 bana. Cic. pro Milone, 47. Miseros interdum ciues optime
 de Rep. meritos. Idem 6. Verr. 73. Defensione miserorum, o-
 dio improborum.
 Ferre open miseris. Ouid. in Ibin, 116.
 Fortuna finxit me miserum. Virg. 2. Aeneid. 16.
 Fieri miserum. Lucret. lib. 3. 178.
 Miseris & laborantibus nihil negare. Cic. pro Plancio, 68.
 Succurrere miseris. Virg. 1. Aeneid. 127.
 Miseram me. Terent. And. 1. 5. 5. Miseram me, quod uerbum au-
 dios Idem Adolph. 3. 1. 4. Miseram me, neminem habeo. Vbi
 Donatus, Miseram me proprium est mulierum quum loquuntur,
 aut alijs blandiuntur. Sunt enim interiectiones alijs do-
 lentis alijs exclamantis, aut indignantis.
 Miser, & Misera, similiter usurpantur. Terent. Hecyra, Perij
 miser. Idem And. Misera timeo incertum hoc quorsum acci-
 dat. Sic idem sepe alibi. In quibus locis Miser & Misera
 commodè per aduerbium Miserè declarantur: quasi Misere
 perij. Nisi uelis eadem forma dicta esse, ut Miserum, uel
 miseram me.
 Ambitio misera. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 6.
 Anni miseri. Propert. lib. 3. eleg. 7. 12.
 Cades miserrima oritur. Virg. 2. Aeneid. 83.
 Miserum carmen, fridentis stipula disperdere. Virg. 3. eclog. 6.
 ubi Seruius, Miserum, tristis, flebile, quale canunt stipulae.
 Corpus miserum. Ouid. 9. Metam. 74.
 Cupido misera. Horat. 1. epist. 1. 7.
 Diuitie misera. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 4.
 Fames misera. Horat. 1. Carm. ode 2. 13.
 Formido misera. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 16.
 Fortuna miserrima nostra est. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 15.
 Misere multumq; iactate fortuna ac persequium portum futu-
 rum hunc locum spero. Cic. pro Cluentio, 4.
 Fuga misera. Ouid. 2. de Arte, 15.
 Furor miser. Ouid. 3. Metam. 96.
 Homines miseri. Lucret. lib. 3. 12.
 Lateris miseri dolor. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 6.
 Luxuria misera. Propert. lib. 1. eleg. 2. 7.
 O miseras hominum mentes! Lucret. lib. 2. 3.
 Miserrima miseria. Plaut. Amphit. 7. 32.
 Modis miseris distractus. Lucret. lib. 3. 103.
 Mors misera. Virg. 10. Aeneid. 166.
 Mortales miseri. Virg. 3. Georg. 14.
 Opes miserae. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 5.
 Pax misera. Tacit. lib. 3.
 Pectus miserum. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 2.
 Plebs misera. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 2.
 Ad preces miseras decurrere. Horat. 3. Carm. ode 29. 12.
 Querele miserae. Ouid. 2. Metam. 69.
 Res misera. Ouid. 5. Trist. eleg. 8. 14.
 Misera & calamitosa res. Cic. pro Rosc. Amer. 46.
 Miserum spectaculum atq; acerbum. Cic. 7. Verr. 78.
 Vita misera. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 15. 1.
 In uita turpi & misera commorari. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 3. 10.
 Vrbes miserae. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.
 Miserrimum miseriarum. Cic. ad Atticum, lib. 3. 47. 5.
 Miserum. Virg. 6. Aeneid. 5.
 — tum pendere pœnas
 Cecropide iussi (miserum) septena quotannis
 Corpora natorum. Vbi Seruius, Miserum, dolentis in-
 teriectio, ac si diceret nefas.
 Thesauri pars 2.

Misellus, Adiectiuum diminut. (μίσσηλος, misellus) Cic. ad
 Atticum, lib. 3. 65. 9. Meum Ciceronem, cui nihil misello re-
 linquo præter inuidiam & ignominiam nominis mei, tuere
 quoad poteris. Idem ad Terent. lib. 1. 4. 4. 7. Sed certe quo-
 quomodo res se habebit, illius misellæ & matrimonio & fa-
 miæ seruendum est.
 Misellum pallium. Plaut. Rud. 13. 66.
 Spes misella. Lucret. lib. 4. 221.
 Miserè, pen. corr. Aduerbium (μίσσηδος) Infelicitate. Cic. 3. de
 de Finib. 78. Quæ nihil ualerent ad beatè miserè uiuendū.
 Idem Quint. fratri, lib. 1. 3. 1. Tua me inuidia, ac non ego te
 miserè perdidit.
 Miserè, Valde, nimis. Terent. Heaut. 1. 2. 16. Eam miserè amat.
 Idem Eunuch. 1. 1. 23.
 Hæc uerba una me hercle falsa lachrymula,
 Quæ oculos terendo miserè, uix ui expresserit, Restinguet.
 Inuidere miserè. Terent. Eun. 3. 1. 22.
 Miseriter, pen. corr. (μίσσηδος) Miserè apud antiquos.
 Laberius, Mens incorrupta miseriter corrumpitur. Catul. de Be-
 recynthia, 58. 10.
 Patriam allocuta est ita uoce moesta miseriter.
 Misericordia, misericordia (μίσσηδος, τὸ μίσσηδος) Cic. 2. Tusc. 35. Gen-
 tes, nostras stebunt miserias. Ex quodam poeta.
 Miserrima miseria. Vide Miser.
 Aberrare a miseria. Vide Aberto.
 Capere miseriam. Vide Capio.
 Commonere miseriarum. Vide Commoneo.
 Cooperius miseris. Vide Cooperio.
 Miserijs & calamitatibus, alicuius opè ferre. Cic. 2. de Diuin. 130.
 Incidere in miseriam. Cic. 2. Philip. 46.
 Nasci in miseriam sempiternam. Vide Nascor.
 In miserijs esse. Cic. 3. de Fin. 74.
 Aerumne & miserie preuenit alicquem. Cic. in Parad. 21.
 Miseritudo, penult. prod. (μίσσηδος) Antiquum uerbum.
 Actus, Qui infelix miseritudine factus est aliena. Vide
 Nonium.
 Miserbor, misereris, pen. prod. miserum sum uel miseritum sum
 (ἐλεῖω, μίσσηρω, μίσσηρω, τὸ μίσσηρω, μίσσηρω, μίσσηρω) misere-
 ri, Verbum deponens: & aliquando Misereo, miserer, pen.
 corr. Est ob alicuius miseriam, dolorem animo concipere. Et
 genitiuo tantum iungitur. Virg. 2. eclog. 2. Nil nostri misere-
 re. Cic. pro Corin. Bal. 51. Misere mini eius qui nõ de suo pecc-
 ato. Brutus ad Cic. 16. 15. Ac uestri miserebor. Festus, Misere-
 retur is qui miserum subleuat.
 Esurirei alicuius misereri. Cælius Cic. lib. 8. 1. 11.
 Laborum misereri. Virg. 2. Aeneid. 29.
 Miserere inopum sociorum. Iuuen. Satyr. 8. 9.
 Supplicum misereri. Cic. 1. de Inuent. 64.
 Misereo, antiqui usurpabat pro Miseror. Ennius in Hecuba,
 Misere te manus, date ferrum, ut me anima priuem. Nonius.
 Misereo, miserer, pro Misereor, eris, apud antiquos usitatum
 fuisse testantur Festus & Priscianus Lucret. lib. 3. Ipse sui mi-
 seret, neq; enim se uindicta bilumo, id est, miseretur.
 Miseret, pen. corr. Imperfonale, Pastuum habet affectum: idem
 est enim miseret me illius, & misereor illius quippe utrunq;
 significat, Ex illius me miseria angore suscipere. Teren. Eun.
 4. 7. 32. Miseret tui me qui hunc tantum hominẽ faciãs mi-
 micum tibi. Cic. pro Ligario, 8. Cæue te fratru pro fratri salute
 obsecrantium misereat.
 Miseret me. Terent. Eunuch. 5. 5. 3. — quid est?
 p. Miseret me itaq; ut ne uiderem, misera huc effugi so-
 ras. Fest. Miseret me, eadẽ forma dicitur qua Piget, pœnitet,
 Miseret me uicem tuam. Terent. Heaut. 4. 5. 1. (tedet.
 Miseret homines pœna. Liu. 2. ab Vrbe, 21.
 BB Te mi

Te nil miseret tui dulcis amicum. Catullus ad Alphenum, epistol. 28. 1.

Miserum, uel miserum est. Plaut. Trinum. 8. 23. Nam nunc cum uidi miserum, et me eius miserum est. Terent. Phorm. 3. 2. 16. Miserum est.

Miserescere, miserescis (μαρταίω, μαρταίεσθαι) miserescere, Moueri misericordia. Virg. 2. Aeneid. 29. His lachrymis uitam damus, et miserescimus ultro.

Miserescere, cum genitio. Virg. 8. Aeneid. 115. — Ariadij queso miserescite regis.

Miserescit, impersonale (μαρταίεσθαι) Terent. Heaut. 5. 4. 3. Atq; inopis nunc te miserescat mei.

Misericors, pen. corr. misericordis, o. g. (ἐλεήμων, ἠμελεῖς, ἢ ἐλεῖν, οὐκ ἐλεῖται) Qui ex alicuius calamitate dolorem animo suscipit. Cic. 4. de Fimb. 38. Nec misericordem iudicem esse oportere?

Supplex mansuetus, et misericors. Author ad Heren. lib. 2. 59.

Mitis et misericors animus auditoris. Cic. 1. de Inuent. 117.

Honestum et misericors mendacium. Cic. pro Ligario, 9.

Misericordē se praeiuit, et in testimonio religiosum testis. Cic. pro Cecina, 19.

Misericordior, Comparatiuū antiquum. Plaut. in Rud. 7. 16. Misericordior nulla est me feminarum.

Misericordia, misericordie (ἐλεῖν, ἠμελεῖν, οὐκ ἐλεῖται, μαρταίω, οὐκ ἐλεῖται) Est egritudo ex miseria alterius iniuria laborantis, inquit Cicero, 4. Tusc. 28. Cicero pro Ligario, 23. Nulla de uirtutibus tuis plurimis nec gratior, nec admirabilior misericordia est.

Clementia et misericordia singulari uir. Cic. Post red. in Sen. 15.

Perfugium misericordie. Cic. pro Ligario, 9.

Adducere ad misericordiam. Vide Adduco.

Addibere fortunae alicuius misericordiam. Cic. pro Rab. perduel. reo, 3. Vide Adhibeo.

Adnere misericordiam. Vide Adimo.

Capere misericordiam. Vide Capio.

Captare misericordiam. Cic. 2. Philip. 90.

Commendare misericordiam iudici. Quint. lib. 5. cap. 11. 29.

Commoueri misericordia. Vide Commoueo.

Conciare misericordiam populi. Cic. 1. de Orat. 115.

Confugere in misericordiam alicuius. Vide Confugio.

Impartiri misericordiam alicui. Cic. Bruto, 12. 3.

Implorare et exposcere misericordiam alicuius. Cic. pro Milone, 70.

Inducere ad misericordiam. Vide Induco.

Mouere misericordiam. Vide Moueo.

Precedenda est iudicis misericordia. Quint. lib. 4. cap. 1. 19.

Requirere et efflagitare aliquorum misericordiam. Cicero pro Milone, 71.

Ad lenitatem misericordiamq; mentes reuocare. Cic. 1. de Oratore, 28.

Uuere misericordia aliena. Cic. pro Rosc. Amer. 85.

Miseror, pen. corr. miseraris, miseratus sum (μισέω, ταλαίφω) miserari, Verbis, aut lachrymis, aut opere dolorem, quē ex alicuius miseria, aut etiam ex nostra concepimus, ostendere, lamentari, et desere. Et construitur cum accusatiuo. Festus, Miseratur is qui conqueritur aliena incommoda. Seruius, Miseror, et Miseror unum significant. Cicero pro Murena, 51. Vt non queam satis neq; communem omnium nostrum conditionem, neque huius euentum fortunamq; miserari.

Contusosq; animos, et res miserabere fractas. Virgilius. 4. Georgic. 48.

Sortem alicuius miserari. Virg. 12. Aeneid. 49.

Gratiter miserans. Virg. 10. Aeneid. 164.

Miserata animi, pro animo. Virg. 10. Aeneid. 138.

Misero, pro Misero dicebat ueteres: ut Accius in Athmanate, atqui ita de illis merui, ut iure haec nunquam miserent mala.

Miseratio, miserationis (μισήσις) Significatio misericordie, qua ex alicuius infelicitate mouemur. Cic. in Orat. 72. Nec uero miseratione solum mens iudicum per mouenda est. Idem Luceio, lib. 5. 12. 17. Quem enim nostrum ille moriens apud Mantineam Epaminundas non cum quadam miseratione delectat.

Non sine lachrymis, non sine dolore miseratio. Cicero 2. de Orat. 106.

Commouere miserationem. Quint. lib. 3. cap. 1. 34.

Discutere miserationem. Quint. lib. 3. cap. 1. 34.

Eximere miserationem. Liu. lib. 5. Decad. 5.

Odia incitari, et Miserationem nasci, contraria. Cicero in Paratition. 31.

Occupari miseratione. Quint. lib. 4. cap. 2. 80.

Venit miseratio aliquando ex eadem causa. Quintilianus lib. 3. cap. 1. 19.

Miserandus, Adiectiuum (μισήσις) idem quod Miserabilis. Cic. 2. Tusc. 36.

Accede, accede nate, assiste, miserandum aspice Euiseratum corpus lacerati patris. Ex Sophocle.

Miserandus et Irrendus, contraria. Cic. 1. de Orat. 82.

Funus miserandum. Lucan. lib. 1. 21.

Lues miseranda. Virg. 3. Aeneid. 28.

Miserandum in modum milites Pop. Rom. capti, necati, deserti, dissipati sunt. Cic. de Prouin. Consul. 4.

Oratio tua omnibus miseranda uisa est. Cic. 2. de Orat. 154.

Sors miseranda. Ouid. 2. Amor. eleg. 7. 3.

Tempestas miseranda. Virg. 3. Georg. 94. Seruius, Miseranda, pessima ferens rem dignam miseratione.

Miserabilis, et hoc miserabile, pen. corr. (ταλαίφω, οὐκ ἐλεῖται) Miseratione dignus, per quem alij misericordia commouentur. Cic. 2. de Fin. 105. Qui nobis miserabilis uidetur audientibus, illi perpetenti erat uoluntarius.

Aspectus auctionis miserabilis. Cic. 2. Phil. 81.

Bellum miserabile. Ouid. epist. 13. 11.

Casus miserabilis. Cic. 2. de Fin. 106.

Carmen miserabile. Virg. 4. Georg. 103.

Corpus miserabile. Virg. 5. eclog. 5.

Dimicatio miserabilis. Liu. 1. ab Vrbe. Ibidem, 136. Voces etiam miserabiles exaudiebantur, mulierum praecipue.

Excidium miserabile. Stat. 6. Theb. 20.

Factum miserabile. Ouid. 9. Metam. 79.

Fatum miserabile. Ouid. 6. Metam. 18.

Genus miserabile poenae. Ouid. 8. Metam. 158.

Ignorantia miserabilis. Quint. lib. 6. cap. 1. 36.

Insans miserabilis. Ouid. epist. 7. 27.

Lethum miserabile. Catul. ad Mallum, epig. 63. 19.

Puer miserabilis. Ouid. 3. Metam. 99.

Respectus miserabilis. Cic. 1. de Diuin. 119.

Sonus miserabilis. Cic. 2. de Orat. 104.

Supplicium miserabile. Stat. 1. Theb. 11.

Vulgus miserabile. Virg. 2. Aeneid. 160.

Vulnus miserabile. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 3.

Miserabilis alteri. Ouid. in Ibin. 24.

Visu miserabile. Virg. 1. Aeneid. 23.

Miserabile, pro Miserabiliter, nomen pro aduerbio. Virg. 12. Aeneid. 68.

— miserabile caesis Hostibus insulans. Seruius.

Miserabiliter, pen. corr. Aduerbium (ταλαίφω) Cic. 1. Tusc. 153. Est enim

Est enim stenuis quum legimus, tamen non miserabiliter uir clarus emoritur.

Laudari miserabiliter. Cic. Attico, lib. 1. 4. 306. 2.

Miseranter, Aliud aduerbium (μισήσις) Gel. lib. 10. cap. 3. Et quid est quod aut ampliter, insigniterq; aut lachrymose, aut miseranter, aut multa copiosaq; inuidia grauiq; et penetrabili querimonia dixerit?

Misetus] Misseti, pen. prod. (μισήσις) Oppidum Macedoniae apud Stephanum, cuius gentile est Misetus.

Mitina] Carthaginensium nauale dicitur, ut testis est Caelius lib. 18. cap. 38.

Mispila] μισπύλα, Medorum oppidum, apud Xenophont. lib. 3. exped. Cyri minoris. Gentile est Mispilates.

Misile, Misio, Missus] Vide Mitto.

Mitura, Mistus] Vide Misceo.

Misumenos] μισυμένος, Comedia erat Menadri hoc nomen, interpretaturq; inuisus, et quem odere uulgō. Hac dictio ne usus est Martialis in Lemmate, quod tentacula inscribitur, lib. 14.

Non erit in turba quisquam misyus ista: hoc est, tam formosi et amabiles sunt pueri isti Comocidi, tamq; uix ex animo eorum desiderium deponi potest, quod uehementer pernitusq; medullis inhercat, ut si misyus id est, persona eius qui inuisus sit, agenda sit, ut usitare uolet in comocidij, non sit in turba quisquam qui eam agere possit. Hec Turnebus, quae ideo addenda censui, quia nec passim occurrunt, nec aliorum satisfacit interpretatio.

Misy] Plin. lib. 19. cap. 3. Simile est, inquit, et quod in Cyrenaeae prouincia uocant misy, praecipit suauitate odoris et saפורis, sed carnosius. Athenaeus autem mison uocant, et odor carniuum habere, non tubere carnosius esse, sicut Plinius scribit. Vtra lectio melior sit, docti iudicent. Est item Misy corpus metallicum, quod in sodamis ararijs supra Chalcedonem et Sory inuenitur, colore subflauro in more sulphuris ignem iam experti. Vulgus utriusque appellat.

Mitella] Vide Mitra.

Miteco, Mitecscis] Vide Mitis.

Mithra] μίθρας, cui h. a Persis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Persae celum Iouem putant: colunt Solem, quem Mithram uocant. Stat. lib. 1. Thebaid. 1. 43.

Indignata sequi torquentem cornua Mithram. Vbi Lutatius ait, Sol apud Aethiopes Titan, apud Assyrios Osyris, apud Persas ubi in antro colitur, Mithra uocatur. Pontitur aliquando pro primario sacerdote. Apuleius libro ult. Iplung; Mithram illum suum sacerdotē praecipuum sacrorum ministrum decernit.

Mithriaca, pen. corr. n. g. plur. num. (μυθριακά) Sacra Solis, sive Osyridis sacrificia, de quibus Lampridius in Commodose scribit, Sacra mithriaca homicidio uero polluit, quum illi aliquid ad speciem timoris uel dici, uel fingi soleat.

Mithrax] μίθραξ, Gemma est, uarijs coloribus contra Solem resurgens, de qua Plinius lib. 37. cap. 10. Mithrax a Persis accepta est et Rubri maris montibus multicolor, contra solem uariē resurgens.

Mithridates] pen. prod. (μυθριδάτης) Rex Ponti fuit, uim magna et animi et corporis, ut sex iuges equos regeret, duarum et xx. gentium ore loqueretur. Hic dissidentibus Romanis, sociali bello Nicomedem Bithynia, Ariobarzanem Cappadocia expulit, Graecā insulasq; omnes, excepta Rhodo, occupauit: sed postea a Sylla apud Dardanum fusus, et a Pompeio uictus, tandem a Pharnace filio in turre obsessus uenenum sumpsit. Quumq; id tardius biberet (quia aduersum uenenum multas antea medicamentibus corpus firmauerat) inuissum perussore Gallum, cito eum autoritate inuul

Thefauri pars 2.

ius territum reuocauit, et in eadem suam manum trepidantis adiuuit. Alius etiam Mithridates qui regi Mithridati Briti epistolas collegit. Mart. lib. 5. 117.

Profecit poto Mithridates saepe ueneno, Toxicia ne possent sana nocere sibi.

Mithridaticum, Antidotum (μυθριδάτιον) Plinius lib. 25. cap. 2. 2. Primo inuenta genera antidoti, ex quibus unum eam nomen eius retinet. Illius inuentum autumant, sanguinem anatum Ponticarum miscere antidotis: quoniam ueneno uiuerent. De Mithridate.

Mitigo] mitigas. Vide Mitis.

Mitis] et hoc mite (μίτη, μίτην, ἀμύθη, ἀγνώστου) Lenis, clemens, mansuetus: cui Durus opponitur. Cic. in Hortensio, Quid Theopompo acruis, aut Theophrasto mitius inueniri potest?

Mitis et mansuetus, Ferus et immanis, contraria. Cicero 1. de Inuent. 4.

Precanti mitis. Stat. 1. Theb. 38.

Natura mitis et annis. Ouid. epist. 14. 11.

Animo mitior. Horat. 3. Carm. ode 10. 4.

Vultu mitior. Stat. 6. Theb. 59.

Mitior in aliquem. Liu. ab Vrbe, 198.

Alimenta mitia. Ouid. 2. Metam. 58.

Animus semper mitis. Ouid. 1. de Pontō, eleg. 2. 21.

Aura mitior. Ouid. 2. Fast. 30.

Caput mite. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 8.

Consilium mite. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 1.

Dij mites hostibus. Ouid. 2. de Pontō, eleg. 1. 10.

Moderata et mitis doctrina: cui opponitur Aspera et Durā. Cic. pro Murena, 55.

Dolorem mitiorem facit patientia. Cic. 2. Tusc. 42.

Exilium mitius. Ouid. 2. Trist. 37.

Mitissimus et lenissimus homo. Cic. 4. in Catil. 82.

Incendia mitia. Ouid. 1. Fastr. 82. Vide Incendium.

Ingenium mite. Ouid. 13. Metam. 38.

Iramitior. Ouid. 4. de Pontō, eleg. 6. 4.

Lachrymae mites. Ouid. 6. Metam. 101.

Mores mitissimi, Trastabiles. Colum. lib. 6. cap. 29. 3.

Obitus mitis. Tacit. lib. 3.

Compta et mitis oratio. Cic. de Senect. 2. 6.

Mitorem in partem interpretari. Cic. pro Murena, 59.

Patrocinium mite. Ouid. 1. de Pontō, eleg. 3. 1.

Pietas mitis. Ouid. 3. Trist. eleg. 4. 7.

Poenam mitior. Quint. lib. 6. cap. 4. 13.

Solator mitis. Stat. 5. Syl. 5. 8.

Solum mitte. Horat. 1. Carm. ode 18. 1.

Spes mitior. Tacit. lib. 13. Deinde oblatā mitiore spe, etc.

Succi mites. Ouid. 14. Metam. 138.

Temperies mitis. Claud. 1. de raptu Proserp. 53.

Ventus mitior. Ouid. 13. Metam. 89.

Verba mitissima. Ouid. 2. Metam. 164.

Mite et placatum. Cic. Attico, lib. 5. 88. 3.

Nihil mitius. Cic. 4. Acad. 23.

Tristitia mutare mitibus. Horat. 1. Carm. ode 16. 6.

Mite stagnium, Tranquillum. Virg. 8. Aeneid. 18. Nonius.

Mitis, Maturus. Virg. 1. eclog. 16.

— sunt nobis mitia poma, Castneae molles. Nonius.

Vindemia mitis. Virg. 2. Georg. 105.

Vna mites. Virg. 1. Georg. 90.

Mitēmitius, mitissime, Aduerbium (μίτην, ἀμύθη, ἀγνώστου) Caesar 7. bel. Gall. 174. Quae tamen si Caesar intelligebat, tamen quam mitissime potest legatos appellat. Ferre aliquid mitius. Ouid. 15. Metam. 99.

erire mitius. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 7. 6.
Mitesco, mitesci is (μιττω, μιττωμαι) mitescere, Mansue-
scere. Plin. lib. 2. 2. cap. 25. 32. Genua quoque degrauiat: sed ma-
defactum pluribus diebus mitescit. De equo. Liu. 8. bel. Ma-
ced. 7. 4. Horat. 1. epist. 1. 8.
Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit,
Si modo culturæ patientem præbeat aurem.
Mitescere, Tranquillari, inquit Sipont. seu manus Tranquillum
fieri. Apuleius, Conflaccescunt fluctus, mare mitescit.
Freta mitescunt. Ouid. 7. epist. 3. 4.
Mitescent hyeme. Liu. 3. bel. Pun. 87.
Flecti et mitescere. Ouid. 14. Metam. 140.
Mitescunt discordia. Liu. 5. ab Vrbe, 82.
Ira mitescit. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 16.
Secula mitescent positis bellis. Virg. 1. Aeneid. 59.
Mitescere, Maturescere. Plinius lib. 15. cap. 13. 2. Reliquorum
prunorum uelocitas citò mitescentium transuolat. Colum.
lib. 3. cap. 1. 6.
Mitigo, mitigare, penult. corr. (μιττω, μιττωμαι, μειωσασθαι)
mitigare, Placare, quasi mitem facere: ut, Mitigata feritas, a-
pud Plinium, lib. 16. cap. 12. Cic. 7. Verr. 108, Neg; in Pa-
rentum luctu atq; lachrymis, te mei nominis commemoratio
mitigauit.
Irafi et Mitigari, contraria. Cic. in Orat. 72.
Ex agris mita exculti ad humanitatem et mitigati sumus. Cic.
2. de Legib. 58.
Reconciliare et mitigare sibi aliquem. Cic. Lent. lib. 1. 9. 109.
Vfus flectet, dies leniet, etas mitigabit. Cic. pro Muræna, 59.
Longinquitas temporis mitigat. Cic. Torquato, lib. 6. 4. 12.
Animum mitigare. Cic. pro Fonteio, 22.
Dolorem mitigare. Cic. 2. de Fin. 153.
Dolores uelustate mitigantur. Cic. Attico, lib. 55. 3.
Febrem quiete et absentia mitigauit. Quint. lib. 2. cap. 17. 7.
Iras mitigare. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 10.
Labores magna cõpensati gloria mitigatur. Cic. 2. de Orat. 58.
Populum excitatum in bonos mitigare. Cic. 1. de Orat. 101.
Seueritatem acerbam multis condimentis humanitatis mitigare.
Cic. Quint. fratris, lib. 1. 1. 32.
Tristitiam mitigat et relaxat tristis. Cic. 2. de Orat. 131.
Agrum syluestrem mitigare flammis et ferro. Horat. 2. ca-
pist. 2. 38.
Cibum mitigare id est, coquere. Cic. de Nat. deor. 227.
Mitigare, Matureare. Cic. lib. 4. de Rep. Quumq; Autumno ter-
ras ad concipiendas fruges patefecerit, hyeme ad concipien-
das relaxarit, a fistula maturitate alia mitigauerit, alia tor-
ruerit. Nonius.
Mitigatio, Verbale (μιττωσις) Cicero 3. de Orat. 65, Om-
nisq; ad omnem animi motum et impulsio, et, si ita res fe-
ret, mitigatio.
Mitigatorius, pen. corr. Adiectiuum (μιττωσις) Quod habet
uim mitigandi. Plin. lib. 28. cap. 6. 6. Contra renum et lum-
borum uescicq; cruciatus in balnearum solijs pronos urina-
na reddere, mitigatorum habetur.
Mitifico, mitificas, pen. corr. (μιττω) mitificare, Mitem face-
re. Plin. lib. 8. cap. 7. 6. Capiti celerimè mitificamur hordei
succo. De elephantis.
Cibum mitificare, Concoquere. Cic. 2. de Diuin. 84. Depulso e-
nim de peccore, et in omne corpus diuiso et mitificato ci-
bo, cantus edere quiete satiatos. De gallis.
Mitra [mitra (μιτρη)] Dicitio barbara, qua significatur quod-
dam capitis ornamenti genus, quo primum Mæonij, deinde
uerò Aegyptij, Syrij, Phrygij, et Lydij usi sunt. erat enim pi-
leus incuruus: quamuis et pro muliebri corona ad ornatum
capitis adolescentularum accipitur, ex qua pendebant fa-

sciola, que phylla dicebatur: quoniam foliorum instar pen-
derent. Virg. 9. Aeneid. 123.
Et tunica manicas, et habent redimicula mitræ. Ab
Italjs in Troianos dictis, per metaphoram. Plin. lib. 35. cap.
9, Capita mulierum mitris uersicoloribus operuit. Catul. Ar-
gon. 79. 13.
Non flauo retinens subtilem uertice mitram.
Mitræ autem gestasse uirum turpe et molle censebatur. Lucian.
ἐκατόβωδῃ νάει μὲν βούτῃ ἔχρησεν τῆς μίτρæ τῆς ἀδελφῆς
μὲν. Et Imo Ioui Bacchi mollitiem obijciens apud eundem
ait, μίτρη ἀδελφῆς μὲν τῶν νόμων. Quin et ἐλλομῆτες,
per probum illic uocatur.
Anademata, mitræ. Lucret. lib. 4. 227.
Mitra Mæonia. Virg. 4. Aeneid. 43.
Teret mitra. Claud. 2. in Eutrop. 37.
Picta mitra. Iuuen. Sat. 3. 7.
A mitra, a crocata, a multibribus soleis purpureisq; fiscoolis, a
strophio, a psalterio, a flagitio, a stupro est factus repente po-
pularis P. Clodius. Cic. de Arusp. resp. 40.
Mittella, Diminut. (μιττωσῆλον) Virg. in Copa,
Copa syrica caput Grata redimita mittella. Cic. pro Rab.
Posth. 16. Delictuarii causa et uoluptatis, nõ modò ciues Ro-
manos, sed et nobiles adulescentes, et quosdã etiã Senatores
summo loco natos, non in hortis, sed suburbanis suis, sed Nea-
poli in celeberrimo oppido cum mittella sepe uideamus. Alia
exemplaria habent, mitrella.
Mittella, uno e charpe. Celsus lib. 8. cap. 10. De brachij fracti
curatione, Deligari autem brachium debet paulum pollice
ad pectus inclinato. Siquidem is maxime brachij naturalis
habitus sit: idq; inuolutum mittella commodissime excipitur:
que latitudine ipsi brachio, per angustis capitibus collo inij-
citur, atq; ita cõmodè brachium ex ceruice suspensum est.
Mitrula, mitrula, pen. corr. Diminutiuum. Solinus cap. 40.
Serpens est pene ad semipedem longitudinis, alba quasi mi-
trula lineatus caput. De basilisco.
Mitto [mitto, mittere] (μιττω, αποσῆλω, ἵστημι, ἵσθημι, ἵσθημι, ἵσθημι) mittere, Note significationis,
Terent. Eun. 3. 2. 2. Miste porro orare ut uenirem serio.
Mitto tibi. Cic. Attico, lib. 1. 1. 1. 25. Ego tibi aliquid de meis scri-
ptis mittam.
Mitto ad te. Cic. de Senec. 2. Hunc uerò librum de senectute ad
te miffimus.
Mittere circa regem. Liu. 5. bel. Maced. 46.
Mittere foras ad cenam filium. Cic. 3. Verr. 45.
Mittere aliquem de. Cic. ad Atticum, lib. 8. 14. 5. 2. Ei statim res-
scripsi, hominemq; certum nisi de conuictibus meis.
Mittere e uia, uel ex itinere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 188. 5. Idem.
5. Verr. 130.
Mature mittere. Vide Maturus.
Paucis diebus mittere. Vide Paucus.
Mittere in acta, pro Redigere. Senec. lib. de Benefic. 2.
In fabulas et sermones aliquem mittere. Quint. Declamat. 15.
In ora populì mittere. Quint. Declamat. 18.
In sermones aliquem mittere. Vide paulo antè, in fabulas mittere.
Mittere, pro Transmittere. Cic. in Libello ioculari ut Quinti-
lianus uocat lib. 8. cap. ult. Fundum Varro uocat quem post-
sua mittere funda.
Manus mittere ad res legatas a testatore. Vide Manus.
Mittere se precipitem ex alto. Vlpian. in l. cum autem. §. capita-
lem. ff. de adlilio edicto.
Mittere signum, pro Dare. Cæsar 1. bel. Ciuil.
Mittit in caput, pro Dimittit. Seneca Nat. quæst. lib. 4.
Mittere, pro Scribere. Cic. Tironi, lib. 16. 9. 7. Curio miffi, ut
medico honos haberetur: et tibi daret quod opus esse: me
Mittere

qui iussisset curaturum.
Mittere, cum priore supino. Terent. And. 3. 2. 34.
Miffa est ancilla illico.
Obstetricæ accersiti ad eam et pueri ut adferret simul.
Miffi qui pro neclura solueret. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 13.
Auxilium mittere. Ouid. 11. Metam. 78.
In consilium mittere. Est dimittere iudices ad sententiam dicen-
dam ubi orator dixerit, Dixi, auctore Asonio. Cicero pro
Cluentio, 67. Cur eum quum in consilium iretur, Cluentius
et Cannutius abesse patiebantur? et qui in consilium mit-
tebant, Stalenum iudicem, cui pecuniam dederant, non requi-
rebant? Oppianicus querebat? Hactenus Cicero. Si hoc est
(inquit) uerum quod Cluentius et Cannutius iudicium cor-
ruperint, quomodo id explicari potest, quod quum iudices
ipsi in consilium mitterent, id est, quum iudicium iam expe-
ctare se dicerent, dicendi finem facientes, non requirebant
Stalenum unum iudicem, quem constat redemptorem totius
corruptionis fuisse: sed facile patiebantur illum abesse, non
autem Oppianicus qui erat Cluentij aduersarius? Plin. in
Pæneg. ad Traianum, 114. Alij se superstities Reipub. opta-
bant faciebantq; tibi salus tua inuisa est, si non sit cum Rei-
pub. salute coniuncta. Nihil pro te pateris optari, nisi ex-
pedi optantibus, omnibusq; annis de te in consilium deos
mittis, exigisq; ut sententiam suam mutent, si talis esse desti-
ris, qualis electus es. Quotannis dijs ipsi, inquit, tanquam
iudicibus calculum de te permittis, an dignus sis incolumita-
te. Budeus.
Corpus mittere sepulchro. Stat. 6. Thebatid. 164.
In expeditionem mittere milites. Cæsar, 5. bell. Gall. 40.
In federa mittere se. Virg. 12. Aeneid. 39.
Ad fortunam mitti leges. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 31.
Hæstium miffi in ora. Ouid. 11. Metam. 2.
Sub iugum mittere alicuius exercituum. Cæsar. 1. bel. Gall. 46.
Liu. 3. ab Vrbe, 284. Quippe toties fusi fugatiq; castris ca-
xiti, agro multati, sub iugum miffi. Vide Iugum.
Legatos ad Senatam. Cic. 1. de Diuin. 162.
Legatos cum auctoritate. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 4. 2.
Legatos miffi, se uenturum. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 13.
Orbem totum sub leges mittere. Virg. 4. Aeneid. 46.
Literas mittere. Salust. in Iugurtha, Literas ad Iugurtham mit-
tunt, quam ocysimè ad provinciam accedat.
Crebro alicui literas mittere. Cic. Att. lib. 6. 116. 1.
Mittere aliquem in locum alterius. Liu. 5. bel. Pun. 226.
Licem quam a sole accipit, mittit in terras luna. Cic. 2. de Nat.
deorum, 148.
Mandata mittere alicui. Propert. lib. 4. eleg. 3. 1.
Ad mortem mittere. Cic. 1. Tusc. 155.
In negotium mittere. Cic. pro Rab. Posthumo, 2.
Ad nomen mittere. Quint. in milite Mariano, Ad nomen mit-
tere filios parentes festinarunt, quamuis asperrimo bello, ut
sub te ponere rudimenta militie contingeret.
Nuntios ad regem mittere. Cæsar 4. bell. Gall. 517.
Obsides mittere. Cæsar. 4. bell. Gall. 599.
Obulam mittere. Cic. ad Att. lib. 3. 48. 1.
Obulam literas mittere. Cic. ad Att. lib. 6. 118. 2.
Oratores mittere peticum pacem. Liu. 1. ab Vrbe, 63.
Oratores ad aliquem de re aliqua mittere. Cic. de claris Ora-
toribus, 27.
In possessionem mittere. Cic. pro Quintio, 56.
Precipitem mittere de muro. Hirtius 6. bel. Hispaniensis, 58.
lacere et mittere ridiculum. Cic. in Orat. 48.
Salutem mittere alicui. Ouid. 5. Trist. eleg. 14. 1.
Mittere sanguinem. Id est, quod uulgò dicitur, Extrahere san-
guinem uel Græco uocabulo φλεγομαι, Cic. Att. lib. 6. 111.
Thefauri pars 2.

3. Sic Appius quum ab apollonio provinciam curarit, san-
guinem miserit, quicquid potuit detraxerit. Corn. Celsus lib.
2, Sanguinem incisa uena mitti nouum non est: sed nullum
morbum esse in quo non mittatur, nouum est.
Mittere sanguinem, per translationem. Cic. Attico, lib. 1. 11. 19,
Nam et illud non nobis obest, uideri nostrum testimonium
non ualuisse, missus est sanguis inuidie sine dolore. Supra
enim dixerat, Apud bonos ipsam sumus quos reliquisti. Id
est, Antea nos regnare dictabamur in iudicijs. Quod autem
tem in iudicio Clodiano Ciceronis testimonium a maiori iu-
dicum parte creditum non erat: ideo dicit inuidiam eius po-
tentie esse imminutam sine fame dispendio, quia notum e-
rat, corruptum illud fuisse iudicium, et nummarios iudices
Clodium absoluisse. Budeus.
A saxo mittere se. Ouid. 11. Metam. 69. Id est, precipitare.
In seruitutem urbes mittere. Liu. 4. bel. Maced. 214.
Subsidium et subsidio mittere. Cæsar 2. bell. Gall. 256. Ibidem
libro 7. 18.
In suffragium mittere Centurias, Decernendum proponere, et
suffragia de aliqua re mittere. Liu. 1. bell. Maced. 21.
In plures suspiciones mittere. Quint. lib. 4. cap. 2. 66.
Talos mittere, pro lacere, siue iactare. Horatius 2. Sermon. Sa-
tyra 7. 4.
Temporalem mittere. Plaut. Rud. 3. 3.
Vocem mittere, pro emittere. Liu. lib. 5. Decad. 4. Qui uocem
liberam mittere aduersus regis legatum auderent.
Mittere uocem contra aliquem. Cic. pro Cluent. 71.
Vocem pro Republica mittere. Cic. pro Syllio, 34.
Vocem mittere de. Cicero pro Flac. 4. Vox de quaestura nulla
missa est.
Voces furiales mittere. Cic. de Arusp. resp. 35.
Mittere, pro Emittere, uel producere. Plin. lib. 17. cap. 24. 18,
Et cerasus, et lilia, et uitis corticem mittunt, sed nõ uitalem,
Mittere folia. Plin. lib. 12. cap. 13. 1.
Mittere fructum. Plin. lib. 12. cap. 6. 1, Fructum e cortice mittit,
admirabilem succi dulcedine. Alij legunt, Fructum cortice
emittit.
Mittere radicem. Colum. lib. 5. cap. 10. 9.
Mittere, Donare. Virg. 9. eclog. 2. Hos illi, quod nec bene uer-
tat, mittimus hædos.
Mittere, Desinere, et finire. ut, Mitte lachrymas, Ne fleueris am-
plius. Terent. Adel. 3. 2. 37.
Mitte ambages. Plaut. Cistell. 10. 92. Liu. 4. bell. Maced. 214,
Quin mittimus ambages, inquit P. Sulpitius, etc.
Certamen mittere. Virg. 5. Aeneid. 58.
Curam mittere de peccore. Virg. 6. Aeneid. 17.
Iram mittere. Terent. Hecyr. 5. 2. 14.
Odium mittere et finire. Liu. 10. bell. Maced. 189.
Mitte leues spes, et certamina diuitiarum. Horatius 1. epi-
stol. 5. 2.
Timorem mittere. Virg. 1. Aeneid. 42. Terent. Adelph. 5. 3. 92.
Repressi, redij, mitto maledicta omnia.
Mitte male loqui. Terent. Andr. 5. 3. 2.
Cetera mitte loqui. Horat. Epod. 13. 2.
Pro nobis mitte precari. Id est, Noli precari pro nobis. Ouid. 3.
Metamorph. 123.
Mitto scrutari. hoc est, Desino. Plaut. Aulul. 24. 23.
Mitto de. Cicero 4. Verr. 133, Non inquam iam quæro unde
hæc habueris, sed quo tibi tantum opus fuerit, id quæro, mit-
to de melle.
Mitto uitam duram, Id est, Taceo. Terent. Adelph. 5. 4. 6. Idem
Heaut. 5. 1. 27, Mitto iam osculari atq; amplexari, id nihil
puto. Et Andr. 4. 5. 25, Mitte id quod scio: dic quod rogo.
Item, Phor. 2. 1. 2. Cic. Verr. 5. 48, Mitto uincula, mitto car-
cerem,

cerem, mitto uerba.
 Mitto quod inuidiam, quod pericula, quod omnes meas tempe-
 states subire, &c. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 34.
 Mitte hunc ire. Plaut. Mili. 2. 20. Terentius Adelph. 5. 2. 5.
 Quid agis quod abis? d. mitte me.
 Mitte hanc noxiam. Terent. Eunuch. 5. 2. 14.
 ¶ Missus, Participium (ἐμισσας) & Ius, Missus ad Mithridati-
 cum bellum. Cic. 4. Acad. 2.
 Subsidio missus. Stat. 3. Thebaid. 2.
 Sub magni pericula missus. Virg. 9. Aeneid. 97.
 Clamor missus ad sidera. Stat. 12. Thebaid. 105.
 Corpora missus neci. Ouid. 8. Metam. 12. 4.
 Dux missus in bellum. Horat. de Arte, 6. 4.
 Legati missi de magnis rebus. Horat. 1. Sermon. Satyr. 5. 6.
 Leo e cauea missus. Author ad Herennium, lib. 4. 2. 10.
 Sagitta missa, Emissa. Ouid. 8. Metam. 140.
 Sanguis missus e corpore. Lucret. lib. 2. 39.
 — nescit uox missa reuertit. Horat. de Arte, 79.
 Missus oraculo uoces. Liu. 4. bel. Maced. 18. 6.
 Missum facere, Est deponere, ac etiam a nostro consortio, fami-
 liaritate, potestate, arbitrio dimittere. Cicero 7. Verr. 49,
 Deinde alij quæstus instituantur: ex uno genere nauali ui-
 dete quam multi accipere a ciuitatibus pecunias, ne nauas
 darent: precio certo missos facere nauas: missorum om-
 ne stipendium lucrari. Varro de Rerum. lib. 3. cap. 7. Colum-
 bas redire solere ad locum licet animaduertere, quod multi
 in theatro e sinu missus faciunt. Terent. Phorm. 3. 8. 53. Mis-
 sum sunt te facinus.
 Me missum facere. Noli uti opera mea, inquit Donatus. Terentius
 And. 4. 1. 56. Ibidem, 5. 1. 14. Illam hinc ciuem esse aiunt.
 puer est natus. nos missos facere.
 Missa facio. Terent. Adel. 5. 9. 34. Missa facio, effundite, emite,
 facite quod uobis lubet. Id est, Sino quod lubet agere.
 Hæc missa facio, illud quero, is homo, etc. Cic. p. Ros. Amer. 4. 5.
 Missum facere amorem. Plaut. Merc. 3. 83.
 Missam facere uxorem, id est, Repudiare. Suet. in Calig. cap. 25.
 Missum facere uadimonium. Cic. pro Quintio, 25.
 Missio conuiuium. Liu. 6. bell. Pun. 73.
 Missio officio. Cic. Att. lib. 10. 19. 7. Quod si iam missio officio,
 periculi ratio habenda est, ab illis est periculum, si peccaro.
 Missos facere honores nec Rempub. attingere. Cic. Pro Sextio.
 Missus] huius missus (ἀολῶ) pro Missione. Liu. 9. ab Vrbe,
 103. Be pilum haud paulo quam hasta uehementius icu mis-
 susq; telum. Cesar 2. bel. Ciuil. Hunc conspicatæ naues, quæ
 missi Bruti ad portum excubabant.
 Missus, immisionem ferarum, siue ludorum aut gladiatorum
 in arenam aliquando significat. Suet. in Domitiano Cesare
 cap. 4. In his Circensium die, quo facilius centum missus pera-
 gerentur, singulos a septenis spatij ad quinta corripuit. Idem
 in Claudio Cesare, cap. 21. Circenses frequenter etiam in Va-
 ticano commisit, nonnunquam interiecta per quinque missus
 uenatione. Budeus.
 Missus, pro Immisione ferulorum. Lampridius scribit Helio-
 gabalum celebrasse tale conuiuium, ut apud amicos singu-
 los singuli missus apparentur, & aliquando omnes missus so-
 la carne phasianorum struxisset. Budeus.
 ¶ Missio, missionis, Verba (ἐμισσας) Cic. Att. lib. 1. 3. 2. De li-
 terarum missione sine causa abs te accusor.
 Legatorum missio. Cic. 7. Philipp. 218.
 Causaria missio. Vide Causa.
 Missio, pro Dimissione. Suet. in Cesare, Missionem contumuo ef-
 flagitauit. Huiusmodi missionum in re militari multa sunt ge-
 nera. Est enim honesta, quæ immertis stipendijs ab impera-
 tore indulgetur. Est causaria, quæ propter ualeitudines & la-

boribus militia soluitur. unde Causarij milites dicuntur a Li-
 uio. Est ignominiosa: quum quis propter delictum sacra-
 mento soluitur. Cic. 7. Verr. 79. & 86. At ab omnibus in merce-
 dem missionem acceperat. Liu. 6. bel. Pun. 4. quibus Senatus
 missionem redidit; in patriam negasset ante belli finem.
 Inter missionem dare & exauctorare. Missio nimirum datur,
 qui penitus dimittuntur. Exauctorantur, qui soluantur si-
 pendio, nec tamen dimittuntur, sed habentur sub uexillo,
 non sub aquila, aut signis legionis: neq; iam legionarij sunt,
 retinentur tamen, donec emerita soluantur, aut agri assi-
 gnentur. Cornel. Tacit. lib. 1. Missionem, ait, dari uicena stu-
 pendia meritis, exauctorari, qui sena dena fecissent. Annota-
 uit Turneb.
 ¶ Missio, missitas, pen. corr. (ἐμισσας) missitare, Frequen-
 tatiuum. Liuus 9. ab Vrbe, 2. 43. Ad Aequos inde ueteres
 hostes, ceterum permultos annos sub specie infidæ pacis
 quietos, uersa arma Romana, quod incolumi Hernico nomi-
 ne missitauerant simul cum ijs Samniti auxilia. Plinius libro
 33. cap. 1. 7. Quum & codicillos missitatos epistolarum gra-
 tia indicet.
 ¶ Missiculo, missicula, pen. corr. missiculare, pro Missitare, ut
 Pensiculo, pro Pensito. Plaut. Epid. 3. 29.
 — empta est ancilla, quod tute ad me literas Missiculabat.
 ¶ Missilis, hoc missile, pen. corr. (ἐμισσας) Quod facile
 mittitur.
 Missile] Telum omne quod manu in longum mittitur. Vide
 & lapides, missilia dicuntur. Virg. 9. Aeneid. 105.
 — sed pellere uallo Missilibus certant.
 Crinitum missile multa flamma. Stat. 5. Theb. 78.
 Missiles aculei sunt histrici. Plin. lib. 8. cap. 35.
 Missiles lapides. Liu. 1. ab Vrbe, 188.
 Res missiles, Qui sparguntur: dicuntur & substantiue, Missilia,
 ut paulo post. Suet. in Augusto, cap. 98. Iisdem etiam epulum
 in conspectu suo præbuit, permissa, imò exacta iocandi li-
 centia, diripiendiq; pomorum & obsoniorum, rerumq; misa-
 silium. De ephelis loquitur.
 Pondus missile disci. Propert. lib. 3. eleg. 14. 2.
 Missilia faxa, & Missilia tela. Liu. 2. ab Vrbe, 275. & 5. 209.
 Lucret. lib. 5. 194.
 Missilia tormenta. Plin. lib. 8. cap. 23. 2.
 Missilia, dicebantur munera, quæ a principibus populo spar-
 gebantur, ut puta bellaria, lineæ, odores, unguenta: quod quæ
 alij temporibus, tum maxime Saturnalibus in theatro fieri
 solebat. Suet. in Calig. cap. 18. Sparfit & missilia uariarum
 rerum, & panaria cum obsonio uiritum diuisit. Missilia ua-
 riarum rerum, dixit, pro Variis res missiles. Idem in Neronæ,
 cap. 11.
 Mitulus] ἰστὺς, Piscis, ut reor, ostreæ generis. Horat.
 lib. 2. Sermon. Satyr. 4.
 — si dura morabitur alius,
 Mitulus, & uiles pellent obstantia conchæ. Martialis
 libro 5.
 Sumitur inciso mitulus ore mihi.
 Quidam mitulos arbitrantur eosdem esse, atq; musculos,
 quos Græci ἰστὺς appellant, quos uidetur satis resellere A-
 thenæus lib. 3. his uerbis, Mitulorum tenuiores sunt quidem
 regij, & aluum mouent, & leues sunt, tum præterea ualde
 alunt: stuuiales autem sunt dulciores: at musculi mediocri-
 ter alunt, mediocriterq; aluum & urinam mouent. Sic enim
 uertit Lambinus, apud quem de mitulis uide plura.
 Mitylene] Mitylenes, penul. prod. (Μιτυληνῶν) & Mitylenæ
 Mitylenarum, Vrbis in Lesbo uicæ Methymnæ, a cuius no-
 mine nunc tota insula Mitylene appellatur, in qua siue or-
 lim due nobilissime ciuitates, hæc uidelicet & Methymna.
 Hanc

Hanc eandem insulam pridem Lesbium dictam uolunt ab ur-
 bis nomine, quæ in ea potentissima fuit. Martial. lib. 10. 68,
 Qui tibi non Ephesos, nec fist Rhodos, aut Mitylene. Dicta
 Mitylene, ut Diodor. lib. 6. scribit, a Mitylene Machari filia.
 Hæc uinc Mitallinum dicitur. De Mitylenis meminit Cicer.
 pro Rab. Posth. 16. Horat. 1. Carm. ode 7. 1.
 Laudabant alij claram Rhodon, aut Mitylenen.
 Pulchra Mitylene. Horat. 1. epist. 11. 4.
 Mixobarbari] ἡμιβάρβαροι, Dicebantur qui ex altero pa-
 rente Græco, altero barbaro prognati erant: quo nomine di-
 si fuerunt. Medæe liberi, quos Aegeo peperit.
 Mixtarius] seu Mistarius (μίσταρος) Vas quo unum aqua
 miscemus. Lucret.
 — Vreces, aut gemina longus mistarius ansa.
 Mixtus] Vide Mistus, in Misceo.
 M
 Mna] mnæ (μνῆ) Vide Mna. Plaut. Rud. 30. 27. Præterea
 centum mnæ Philippicæ. Plin. lib. 21. cap. 34. 1. Mna quam
 nostri minam uocant, pendit drachmas Atticas centum.
 Mnas] Pirata fuit, qui temporibus Pompeij orâ Italia præda-
 toria classe infestabat: ut est author Plutarchus in Antonio.
 Mnasitheus] Pictor fuit non ignobilis, patria Sicyonius,
 cuius meminit Plinius lib. 35. cap. 11.
 Mnason] Helatenium tyrannus fuit, qui pro duodecim dijs de-
 dit Asclepiodoro pictori in singulos mnas trecentas: idemq;
 Theomnesto, in singulos heros mnas centenas. Plin. lib. 35.
 cap. 16.
 Mnemonica] pen. cor. mnemonicorum (μνημονικῶν) Præ-
 cepta de memoria. Author ad Herenn. lib. 3. 124. Quæmad-
 modum igitur qui literas sciunt, possunt id quod dictum est
 scribere, & recitare quod scripserunt: ita qui mnemonicæ di-
 cærent, possunt quæ audierunt in locis collocare, & ex his
 memoriter pronuntiare.
 Mnemosyne] pen. corr. (μνημοσύνη) mater nouem Musæ-
 rum, & interpretatur memoria. Huius meminit Cicero 3. de
 Natur. deor. 73.
 Mnemosynon] pen. corr. (μνημοσύνη) Monumentum si-
 ne pignus quod amico in memoriam alicuius rei relinquitur.
 Catul. in Asinium, epigr. 12. 3.
 — Verum est ἀρετῶν ἠμῶν mei sodalis.
 Mnesarchus] Inter principes philosophorum Ciceroni nu-
 meratur. Acad. quest. lib. 4.
 Mnesimachus] ἡμισίμαχος, Poeta comicus: cuius fabulæ
 tres enumerantur a Suida.
 Mnesitheus] ἡμισίθεος, Medicus Athenensis, cuius memi-
 nit Galenus de Arte curatiua ad Glauconem. Mnesitheos
 quoque a quibusdam uocatur herba, quæ notiore nomine
 Buphrthalmus appellatur. Vide Dioscorid. lib. 3.
 Mnester] Agrippina, quæ Neronis iussu interfecta est, liber-
 nus. Is Agrippina a satellitibus interempta, ferro se transfi-
 xit, incertum charitate in patronâ, aut metu exitij. Cornel.
 Tac. lib. 14.
 Mnestheus] ἡμισίθεος, nomen fuit proprium uiri Troiani.
 De quo Virg. 4. Aeneid. 58. Mnesthea, Sergestumq; uocat,
 &c. Ibidem, 12. 113. Is ab Assaraco rege originem traxit, ut
 idem Virgil. author est ibidem, 26. Et genus Assarici Mne-
 stheus. Nonnunquam uerò causa metri additur e post m.
 Mnestheus. Virg. 10. Aeneidos, 28. Nec Clytio genitore mi-
 nor, nec fratre Mnestheo. Nec aliter potest stare uersus, ut
 amota uertit Seruius.
 Mneuis] ἡμισίτης, Suida, Bos soli sacer, quem Heliopolita pro
 deo colebant, in septo eum nutientes. Strab. lib. 17.
 M
 Moab] ἡμοαβ, Arabiæ ciuitas, quæ et Areopolis nominatur.
 Hanc

Quo etiâ nomine uocatus est filius Loth, a quo Moabite.
 Mobilis, Mobilitas, Mobiliter] Vide Moueo.
 Moderatè, Moderatio, Moderator, Moderatrix,
 Moderatus, Modero, Modestè, Modestia, Mo-
 destus] Vide Modus.
 Modialis] Vide Modius.
 Modicè, Modicum, Modificor] Vide Modus.
 Modius] modij (μοδιός) Mensuræ genus. Colum. lib. 7. cap.
 3. de bubus aratorijs loquens, Bubus pro temporibus anni
 pabula dispensantur. Ianuario mense singulis fressi & aqua
 macerati erui quaternos sextarios mistos paleis dare conue-
 nit: uel lupini macerati modios, uel cicercule maceratæ femo-
 dios. Potest etiam, si prouentus utilitatem facit, femodius fa-
 be fresse præberi Nouembri mense, ac Decembri per semen-
 tem, quantum appetit bos, tantum præbundum est: plerunq;
 tamen suffiunt singulis modij glandijs & paleæ ad satiandam
 tem date uel lupini macerati modij. His exemplis conijcere
 possumus, modium Romanum non distare fuisse ei men-
 suræ quam bæotium nostrates uocant, quum sit diurnus ci-
 bus bouis aratoris fuit, qui femodius, pro uarietate pas-
 buli. Budeus. Cicero de Amic. 60. Verumq; illud est quod di-
 citur, Multos modios salis simul edendos esse, ut amicitie
 munus expletum sit. Cic. 2. Offic. 86. Ne M. quidem Seio,
 uizio datum est, quod in caritate affe modium populo de-
 dit. Cesar 2. bell. Gallic. Tritici modici c. x. millia polli-
 certi cogit.
 Mille modij fabe. Horat. 1. epist. 17. 11.
 Modius agri, Aclus quadratus, qui latus est pedes centum, &
 longus totidem: mina etiam Latine dicitur teste Varrone, 1.
 de Rustic. cap. 10. 1.
 ¶ Modium, neutro genere etiam dicitur. Plin. lib. 18. cap. 16. 5.
 Id præstant in iugera modia uicena.
 ¶ Modiatio, modiationis, pro eodem, in l. quum non frumentum.
 C. de usuris, Quum non frumentum, sed pecuniam scenori te
 accepisse alleges, ut certa modiatio tritici præstauerit: ac nisi
 is modius sua die fuisset oblatus, mensuram, &c.
 ¶ Modiolus, modiolus, pen. corr. (μοδιόλος) Diminutiuum.
 Modiolus, Paruum uas quadratū ad haurendum ex puteo, aut
 lacu, aut flumine aquam Vitruuius, Ita quum rota a calcena-
 tibus uersabitur, modiolus pleni ad summum elati, & rursus
 ad inum reuertentes infundent in castellum ipsi per se quod
 extulerunt.
 Modiolus etiam, Vas est mensurarium potui paratum, ut phiala,
 ut trulla. Scauola in l. Seia. ff. de auro & arg. leg. Seia dul-
 cissime poculum aureum, quod elegerit, fidei heredum com-
 mitto ut dent. Quæro quum in hereditate non sint nisi trul-
 læ, scyphi, modiolus, phialæ, an Seia de his spectebus eligere
 possit? Respondi, quum omnia potui parata pocula dican-
 tur, posse eam ex his eligere. Hæc Budeus. Plaut. Cistell. 6. 7.
 — uix exculpsti ut diceret,
 Quia ei promisi modiolum uini dare.
 Modiolus in ballista. Vitruuius in fabrica eiusdem, Constituitur
 (inquit) modiolus foraminum ij.
 Modiolus in rota (σπυρίδιον, ἡμοδιόν, ἡμοδιόν) Cui affixi sunt radij.
 Plin. lib. 9. cap. 4. 1.
 Modiolus quale sit instrumentum chirurgicum, uide Celsum
 lib. 8. cap. 3. Dicitur & serua teres.
 Modialis, & hoc modiale, pen. prod. (μοδιῶν) Quod mo-
 dum continet. Plautus Capt. 15. 8. Aulas, calicesq; omnes cõ-
 fregit, nisi quæ modiales erant.
 Modò] ἡμῶν, Aduerbium, o finali breui, Tempus signifi-
 cat præteritum, uel mos præteritum, uel nondum præteritum,
 uel statim futurum: ut, Modò id ago, Modò non, Modò id di-
 cebam, Modò faciam. De presenti sequuntur exempla. Te-
 rent.

rent. Adelp. 3. 1. 2. Modò dolores mea tu, occipiunt primum. Vbi Donatus, Evidenter hic Modò temporis presentis aduerbii est. Idem Hecyr. 3. 5. 8. Aduenis modò? P. A. M. admodò. Vbi Donatus, Difficile inuenitur presentis temporis Modò. Atq; ut ostendat esse momentum eiam presentis temporis, dicit Admodum, quod est minus.

Florent modò nata. Horat. de Arte, 13.

Modò ait, modò negat. Terent. Eunuch. 4. 4. 7. Cic. 2. de Diuin. 139. Quod si eorū uel celum modò hoc modo, modò illo modo temperatur.

Modò ab nostris Imperatoribus subacti modò bello domiti, modò triumphis ac monumentis notati, modò ab Senatu agris urbibusq; multati sunt. Cic. pro Fonteio, 2.

Modò egens, repente diues. Cic. 2. Philip. 76.

Modò unū, tū autē plures deos dicere. Cic. 1. de Nat. deor. 46.

Modò, pro Nunc. Quintil. in proœm. lib. 1. Nunc autem quæ uelut propria philosophiæ asseruntur, passim tractamus omnes. Quis enim modò de iusto, æ quo, ac bono, nō et uir pessimus loquitur? Hic apertissime Fabius Nunc et Modò pro eodem usurpauit.

Modò de tempore præterito. Terent. Eunuch. 4. 4. 30. Quando? D. O. hodie. P. N. quàm dudum? D. O. modò. Donatus, Nota Modò aperte pro præterito tempore dictum esse, id est iam dudum. nam qui uitauerat urginem non modò, sed longè antè uessem mutauit cum eunucho Phædria. Cicer. 5. de Finib. 7. Modò enim fuit Carneades: id est nuper, inquit Budæus.

Modò uno tempore tot uiri clarissimi interierunt. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 5. 13.

Modò, minus significat quàm Nuper. Cic. 6. Verr. 5. Quid dico nuper? uno uerò modò, ac planè paulò antè uidimus. Bud.

Modò ut, uel Si modò, aut Modò uideam, pro Dummodo. Terent. Phorm. 1. 2. 9.

—quid istuc est? et scies: Modò ut tacere possis. Virg. 4. Aeneid. 2. 2. Si modò quod memoras factū, fortuna sequatur Cicero 1. de Finib. 43. Probabo, inquit, modò ista sis æquitate qua ostendis.

Modò, pro Tantummodo, ut ait Donatus: siue Solum et duntaxat. Terent. Eunuch. 2. 3. 16.

—Cherea aliquid inueni

Modò quod ames. Cic. 2. de Orat. 80. Quæ quidē omnibus, qui ea mediocriter modò considerant, studio adhibito et usu pertractata esse possunt. Quintil. lib. 2. cap. 16. Quidam enim circa res omnes, quidam circa ciuiles modò uersari thethorice putauerunt.

Modò, pro Quidem, uel tamen. Quintil. lib. 6. cap. 3. Si mihi tradita sequi præcepta sufficeret, satis fecerant huic parti, nihil eorum, quæ legi uel didici, quod modò probabile fuit omittere. Cic. 1. de Diuin. 145. Nemo aliter philosophus senserit, in quo modò esset autoritas.

Paulum modò offendere. Cic. 3. de Orat. 108.

Modò ne. Cic. de Amicit. 54. In quibus eorum aut caput agatur aut fama, declinandum est de uia, modò ne summa turpitudine sequatur. Id est, dummodo non sequatur summa Reipub. turpitudine.

Modòne, interrogatiuum, quemadmodum nōne, et nunquid. Terentius And. 5. 3. 11. Me miseram. s. modòne id demum sensisti Pamphile?

Modò non, Rei non planè peractæ Aduerbium. Id est, tantum non. Perinde ualet quasi dicas Propemodum. Terent. Phorm. 1. 2. 18. Senem per epistolam pellexit, modò non montes auri pollicens. Donatus.

Modò ut, pro Dummodo. Cic. Tironi, lib. 16. 11. 10. Magna auxilia Afranio et Petreio ducibus habet, à tergo: uidetur, si

insaniet, posse opprimi, modò ut urbe salua. Et 6. Verr. Concede ut impune emerit, modò ut bona ratione emerit 9 Non modò, sed etiam. Cic. Ligario, lib. 6. 13. 10. Deinde, quod ea de Republ. semper uoluit atq; sensisti, ut non modò cum secūda sperare debeas, sed etiā si omnia aduersa essent, et c. Modò, pro Saltem. Terentius Adelp. 3. 4. 63. Vitam hoc sit modò defunctum.

Modò, pro Interdum. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 2.

—sæpè notatus

Cum tribus annellis, modò Lena Priscus inani Vixit inæqualis.

Modulor, Modulatio, Modulor, Modulatus, Modulatè] Vide Modulus, in Modus.

Modus] modi (μῆτρον, τροπή, ὄργανον, μέτρον) Propriè rationem significat id est, mensuram, siue formam. Ratio uerò iubet ne quid nimis, sed omnia cum moderamine fiant. Plaut. Poenul. 4. 21. Colum. lib. 2. Est autem modus in sicca do feno, ut neq; per aridum, neq; rursus uiride colligatur.

Modus est suus cuiq; Cic. in Orat. 40.

Ratio et modus. Cic. 1. Offic. 180. Vi incipiendi ratio fuerit, ita sit definiendi modus.

Ratio et modus, Aliter. Cicer. 2. de Orat. 195. Pictoris cuiusdam summi ratione et modo formarum uarietate locos distinguens.

Modus benignitatis. Terent. And. 5. 1. 7.

Modus uiuendi. Cic. de Senect. 78. Nam habet natura, sicut aliarum omnium rerum, sic uiuendi modum. Terent. And. Scias posse habere tam ipsum suæ uitæ modum. Id est, moderationem et regimen, inquit Donatus.

Bellandi modus. Silius lib. 16. 19.

Blandi modi. Ouid. epist. 22. 7.

Asper, et rarus modus. Quintil. lib. 4. cap. 1. 14.

Frequens, et fauorabilis modus. Idem, ibidem.

Morigeri modi. Lucret. lib. 4. 258.

Modus par omnium. Cels. lib. 3. cap. 27. Vitale est tam seum miscere cum hyosciami et urticae contritis seminibus, sic, ut omnium par modus sit, idq; imponere.

Modus uini maior. Cels. lib. 8. cap. 4.

Sumere iustum modum cibi. Celsus lib. 4. cap. 2.

Miris modis uisenda animalia. Virg. 4. Georg. 62.

Omni modo differre. Plin. lib. 16. cap. 14. 1.

Omni modo laborare. Plin. lib. 16. cap. 32. 5. Omni modo laborauit Mithridates rex, et ceteri incolæ, sacrorum certe causa laurum, myrtumq; habere, et non contigit.

Seruorum modo: id est, in modum seruorum. Linius lib. 9. bel. Maced. 110.

Figere modum nequitie. Horat. 3. Carm. ode 15. 1.

Abijt modus. Vide Abeo.

Adhibere modum alicui rei. Cic. 1. Offic. 27. Vide Adhibeo.

Adijcere modum. Vide Adijcio.

Æstimare aliquid simili ratione modoq;. Horat. 2. epist. 14.

Capere modum. Vide Capio.

Fine modoq; carere. Lucret. lib. 1. 196.

Constituere modum rebus infinitis. Cicero 1. de Finib. 5. Et pro Sylla, 34. Nisi tibi aliquid uitæ modum constitueris, coges me, et c.

Custodire modum. Vide Custodio.

Definire modum alicui rei. Cic. pro Marcello, 15.

Modo et ordine dicere et facere aliquid. Cic. 1. Offic. 25.

Dare modum professioni. Quintil. lib. 2. cap. 1. 4.

Numerosq; modosq; edificare uitæ. Horat. 2. epist. 2. 29.

Sationis modum exequi. Cic. 5. Verr. 37.

Tempus modumq; exigere secum. Virg. 4. Aeneid. 95.

Facere modum. Cic. 4. Verr. 82. Nos modum aliquem et finem orationi

orationi nostræ criminibusq; faciamus.

More et modo aliquid facere. Cic. pro Muræna, 65.

More modoq;. Horat. 4. Cariz. ode 2. 6.

Modo et ratione omnia facere. Cic. pro Quintio, 14.

Finuit modum nouis sepulchris. Cic. 2. de Legib. 103.

Habere modum. Cic. 2. de Finib. 48. Ergo et auarus erit, sed finitè: et adulter, uerum habebit modum: et luxuriosus, eodem modo.

Res non habet modum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 53.

—ò here, quæ res

Nec modum habet, neq; consilium, ratione, modoq; Tractari non uult.

Habet ratio modum. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 8.

Modum dolori, pugne, et tempori imponere. Vide Impono.

Nille modum labens. Ouid. 5. Metam. 120.

Miseris modis distracta laborant. Lucret. lib. 3. 103.

Multis modis miseri. Lucret. lib. 2. 24.

Parare modum. Cic. 3. de Nat. deor. 132.

Secundis patitur in rebus modum: id est, modestiam seruat. Seneca Thyeste, 3. 5.

Ponere modum exitijs. Virg. 7. Aeneid. 26.

Præscribere modum. Quintil. lib. 4. cap. 1. 22.

Qgerere modum. Cic. pro lege Manilia, 2.

Seruare modum, finemq; tenere. Lucan. lib. 2. 77.

Arma non seruare modum. Senec. Herc. furem. 6. 14.

Sistere modum. Ouid. 15. Metam. 99.

Statuere modum. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 23.

Statuere modum inimicitiarum. Cic. pro Sylla, 36.

Statuere modum gradus ærumnis. Senec. Herc. fur. 4. 1.

Statuere modum imperij diuturnitati. Cic. pro lege Manil. 17.

Statuere modum alienæ industriæ. Cic. 1. de Finib. 6.

Temperant modum frigoris et caloris accessus et recessus. Solis Cic. 2. de Nat. deor. 71.

Tenere uel retinere modum. Cic. 1. Offic. 146. Ludendi est etiam quidam modus retinendus, ut ne nimis omnia profandamus. Idem in Parad. 31. Si quidem rerum modum fingere non possuimus, animorum modum tenere possumus.

Terminare modum artis utilitate. Cic. 1. Tusul. 8.

Modus in. Cic. pro lege Manil. 2. Itaq; mihi non tam copia, quàm modus in dicendo querendus est.

Hoc modo. Cic. 1. de Inuent. 64. Credibile est, quod sine illo teste, auditoris opinione firmatur. hoc modo, Nemo est, et c.

Ad hunc modum. Cic. 2. Tusul. 14. Est igitur ambulanti bus ad hunc modum sermo ille nobis institutus.

Modo meo. Terent. And. 1. 1. 26. Sine nunc meo me uiuere interea modo. Id est, mea uoluntate, meo arbitrio, inquit Donat.

Bono modo. Cic. ad Attic. lib. 14. 181. 4. De die tantum uideto, et id ipsum bono modo.

Bono modo fiat. Plaut. Merc. 2. 4. 62.

Bono modo inuenire pecuniam. Plin. lib. 7. cap. 43. 5.

Bono modo uindicare. Cato cap. 5. 1.

Humanus modus. Cic. 4. Verr. 6. Hunc deniq; ipsum pertulissent, si humano modo, si uisitato more, si deniq; uno aliquo in genere peccasset.

Accipi indignis modis. Vide Accipio.

Miris modis. Vide Miror.

Multiplex modus. Plin. in Procem. lib. 33. 4.

Multis modis aliquem expectare, pro Vehementer. Terent. Hecyr. 2. 3. 7. Donatus. Vide Maltus.

Nouo modo. Cic. 4. Verr. 65. Et hæc præterea addidit homo Venerens, nouo modo, nullo exemplo, et c. Vide Nouus.

Nullo modo. Cic. 4. Verr. 134. Nunc ad sociorum tabulas accipi et expenfi, quas remouere honestè nullo modo potuerunt, et c. Vide Nullus.

Nullus modus. Cic. pro Sexto Rosc. 61. Nullum modum esse hominis occidendi, quo ille non aliquot occiderit.

Omnibus modis aliquem cruciare. Terent. Eunuch. 2. 3. 92.

—quæ nos, uostramq; adolescentiam Habent despecta tam, et quæ nos semper omnibus cruciant modis.

Omni modo cum aliquo agere aliquid. Cic. Attic. lib. 6. 113. 10.

Extra modum. Cic. 1. Offic. 195. Cauendum autem est, præsertim si ipse ædifices, ne extra modum sumptu et magnificentia prodeas.

Extra numerum modumq; facere aliquid. Horat. 1. epist. 19. 12.

In modum pile, in modum semipedis: item etiam, Modo galimarum: et modo sagitte. Plin. lib. 9. cap. 46. 3. Colum. de Arboribus cap. 32. 3. Plin. libro 11. cap. 16. 6. Idem lib. 9. cap. 29. 1.

In modum pecorum. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Conuoluere se in modum uæ. Vide Conuoluo.

In modum amici. Vide In præpositionem.

In germanum modum amicus. Plaut. Casin. 1. 25.

In modum hostilem. Linius 1. ab Vrbe, 19.

Hostilem in modum cruciari et necari. Cic. 7. Verr. 58.

In maiorem modum. Vide Magnus.

Mirabilem in modum. Vide Miror.

Mirum in modum. Vide Miror.

Miserandum in modum. Vide Miser.

In modum perpetuum. Vide In præpositionem.

In modum peregrinum. Vide In præpositionem.

Seruilem in modum cruciari. Cic. 2. Verr. 8.

Intra modum. Vide Intra præpositionem.

Intra loquendi modum dicere. Vide Intra præpositionem.

Præter modum. Cic. 1. de Diuinat. 161.

Ita supra modum. Virg. 4. Georg. 48.

Latrocinijs magis, quàm belli modo. Liu. lib. 8. Decad. 4.

Indeginis modo. Tacit. in uita Agricole.

Pacis modo. Tacit. lib. 20.

Pecorum modo, pro Ritu siue more pecorum. Tacitus. lib. 12.

Rationis atq; abundantie modo. Tacitus in uita Agricole, Lados, et inania honoris, modo rationis atq; abundantie dixit.

Ruinæ modo. Tacit. lib. 20.

Seruorum modo: id est, in modum seruorum. Linius libro 9. bell. Maced.

Modus, Finis, seu euentus. Iuuenal. Satyr. 6. 4. 5.

Imponitq; modum sapiens, et rebus agendis. Virg. 4. Aen. 59.

Tentaturum aditus, et quæ molissima fandi Tèpora, quis rebus dexter modus. Id est, quis sit optimus rebus euentus, uel quis finis, inquit Seruius.

Quis scelerum modus esset? Lucan. lib. 1. 68.

Nullo modo, pro Nullo fine. Iuuenal. Satyr. 7. 11.

Nullo quippe modo millefima pagina surgit.

Nullus modus longo lateri. Virg. 3. Georg. 11.

Non est modus exemplorum. Plin. lib. 9. cap. 8. 9.

Nullus modus, id est lachrymis. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 8.

Facere sibi modum Veneris. Ouid. 4. Metam. 52.

Ponere modum orationi. Tacit. lib. 4.

Modus, in musicis, pro Mensura quam in suo cantu obseruare solent. Cic. 1. de Orat. 132. Solet idem Roscius dicere, se quò plus sibi etatis accederet, eò tardiores tibicinis modos et cantus remissiores esse facturum.

Docilis modorum. Horat. 4. Carm. ode 6. 9.

Discordes modi. Stat. 5. Sylu. 5. 6.

Dulces modi. Horat. 3. Carm. ode 9. 2.

Flebiles modi. Horat. 2. Carm. ode 9. 2.

Impudici modi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 24.

Lyrici modi. Ouid. epist. 21. 2.

Musici modi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 13.

Pressi & stiles modi. Cic. 1. Tusc. 170.
 Rudis modus. Ouid. 1. de Arte, 23.
 Numeris modisq; licentia maior. Horat. de Arte, 43.
 Verbis, rebus, & modis lugubre carmen. Cic. 3. Tusc. 79.
 Diversis certare modis. Stat. 1. Sylu. 2. 50.
 Varij concordant modi. Ouid. 10. Metam. 30.
 Dicere aliqua quocumque modo: id est, carminibus celebrare.
 Virgil. 5. eclog. 9.
 Fingere & disponere modos. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 13.
 Intendi modis. Quint. lib. 1. cap. 10. 22. Sed ne haec quidē prae-
 sumenda pars est, ut uno interim contenti sumus exemplo C.
 Gracchi, praecipui suorum temporum oratoris: cui concio-
 nanti consistens post eum musicus fistula, quam tonarion uo-
 cant, modos quibus deberet intendi, ministrabat.
 Laxare & mutare modos. Cic. 1. de Orat. 133. Quod si illi ascri-
 ptus certa quadam numerorum moderatione & pedum, ta-
 men aliquid ad requiem senectutis excogitat: quanto facilius
 non laxare modos, sed totos mutare possumus?
 Ministrare modos. Quint. lib. 1. cap. 10. 22.
 Varietates & modos uocum surdus noscere potest. Cicer. 2. de
 Diuin. 13.
 Summiores quendam modum postulant. Quint. lib. 3. cap. 8.
 Saltare ad tibicinis modos. Liu. 7. ab Vrbe, 6. (32.)
 Paruis modis tenuare magna. Horat. 3. Carm. ode 3. 15.
 Modus agri. Certa definitio seu mensura agri, qua quod iugerū
 esset, intelligi poterat. Cic. Attic. lib. 13. 288. 1. Et si nihil scri-
 psit, nisi de modo agri. Idem pro Flac. 62. Voluisti magnum
 agri modum censerī. Horat. 2. Seru. Satyr. 6. 1. Liu. ab Vr-
 be cond. Ne cui maior quam quinquaingenta iugerum agri
 modus esset.
 Modus, etiam mensura aliarum rerum. Gell. lib. 1. cap. 1. Facile
 intellexit modum spaciumq; plantae Hercules, ratione pro-
 portionis habitae, tanto fuisse quam aliorū procerius, quan-
 to Olympicum stadium longius esset quam cetera.
 Lupis maiorem natura modum dedit: id est, magnitudinem.
 Horat. 2. Seru. Satyr. 2. 8.
 Modulus, pen. corr. Diminutiuum (μῆτρον) pro mensura.
 Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 62. — ab imo
 Ad summum totus moduli bipedalis. Idem 1. Epist. 7. 20.
 Metri se queng; suo modulo ac pede uerum est.
 Pōderib. modulisq; suis ratio uitur. Hor. 1. Seru. Satyr. 3. 16.
 Modulos Vitruuius lib. 3. cap. 2. uocat particulas quasdam, ad
 quas opus totum dimeiturur architecti: nunc paruū pe-
 dem dicunt. Paulus in l. non solum. §. sciendum. ff. de operis
 noui nunciat. Sed ut probari possit quid postea edificatum
 sit, modulos sumere debet is qui nunciat: qui ut sumuntur, cō-
 feranturq; Praetor decernere solet. Budaeus.
 Moduli aquarū a principibus impetrabantur, quibus priuatis
 licebat aquam publicam in priuata loca ducere ē castellis a-
 queductuum. Sunt erogatorij moduli, quibus aqua eroga-
 tur & distribuitur, ut est apud Frontinum. Vlp. in l. damni
 infecti stipulatio pertinet. ff. de damno infectio. Vnde Labeo
 putabat, eū qui moduloru aut riuū faciendū causa opus face-
 ret, etiā satisfacere debere, quia in alieno solo faceret. Budaeus.
 Modulus, ponitur etiā pro ipsa modulatione in cantu, qui etiā
 modulamen dicitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 86. Arteriarum pul-
 sus in modulos certos, legesq; metricas, per aetates stabilis,
 aut citatus, aut tardus. Sed hoc est per translationem. Idem
 lib. 7. cap. 5. 6. 13. Lydiis modulos Amphion: Dorios, Tha-
 myras Thrac. Phrygios, Marjyas Phryx inuenit.
 Aequilalere modulis. Auctor Philomela, 1.
 Modulus, siue modus potest etiam dici cantionis genus. Vnde
 illud in titulis comediarum Terentij, Modos fecit Flaccus
 Claudij filius, tibijs paribus dextris & sinistris.

Modulus, penult. corr. modularis, modulatus suū (μετρώω,
 ἰσομετρεῖν, ἰσομετρεῖν, ἰσομετρεῖν) modulari, Metri.
 Gellius lib. 1. cap. 1. Scitē, subtiliterq; rationatum Pythagorā
 philosophum dicit in reperienda modulandaq; stans longi-
 tudinisq; eius praestantia. De Hercule.
 Modulari carmen. pro Cōponere, uel decantare. Virg. 1. Aen. 1.
 Carmina pastoris Sticuli modulari aena. Virg. 10. eclog. 11.
 Carmen modulari arundine. Ouid. 11. Metam. 31.
 Vocem modulari. Cic. 3. de Orat. 103.
 Orationem modulari. Cic. in Orat. 32.
 Sonum uocis pulsū pedum modulari, apud Liuium: pro attem-
 perare, lib. 7. bell. Punic.
 Verba modulanda fidiū. Horat. 2. epist. 29.
 Modularis, pen. corr. Particip. (ἐπιμετρεῖν) Virg. 5. eclog. 3.
 Carmina descripsi, & modulans alterna notauit.
 Modularis, pen. prod. Participium (ἐπιμετρεῖν) ut, Modu-
 latus sonus. Vide Sonus. Et Modulata cantica. Quint. lib.
 9. cap. 2. Nomen ductum à canticis ad aliorum similitudinē
 modulatis. Seneca. Agamem. 7. 17.
 Iton in uarios modulata sonos.
 Nerui modulati. Ouid. ad Pisonem, 35.
 Modularis, huius modularis, pen. prod. (μετρώω) Sen-
 neca Herc. furen. 4. 12.
 Cuiusq; muros natus Amphion Ioue
 Struxit canoro saxa modulata trahens.
 Modulatione, Verba (ἐπιμετρεῖν, ἰσομετρεῖν) Quint. lib. 9.
 cap. 4. Vt sint tamen pedes alij alijs crebriores, non uerba
 facient, quae neq; augeri, nec minui, nec sicut modulatione
 produci aut corripri possunt: sed transmutatio & collatio.
 Modulatione signiferi. Plin. lib. 2. cap. 8. 3.
 Modulamen, pen. prod. modulaminis, n. g. Idem (μετρώω)
 Auctor Philomela, 1.
 Nam quamuis aliae uolucres modulamina tentent.
 Modulator, pen. prod. (ἐπιμετρεῖν) Aliud uerbale. Colum.
 in Praef. 2. lib. 4. Placite disciplinae confectentur magistrum
 uocis, & cantus modulatorem.
 Cantor atq; optimus modulator. Horat. 1. Seru. Satyr. 3. 26.
 Modulate, pen. prod. Aduerb. (ἐπιμετρεῖν) Concinnē, & cum
 mensura. Cic. 2. de Nat. deor. 32. Si ex oliua modulate canen-
 tes tibia nascerentur, num dubitares quin inesse in oliua ti-
 bicinis quaedam scientia?
 Modificor, pen. corr. modificaris (ἀμειψέω) modificari,
 Metri. Gell. lib. 1. cap. 1. Comprehensa autem mensura Her-
 culani pedis, secundum naturalem membrorum omnium in-
 ter se competentiam modificatus est. Cic. 3. de Oratore, 103.
 Verba illa modificata esse debebunt.
 Modificatio, Verba. Seneca epist. 89. Syllabarum enarra-
 tio, uerborum diligentia, fabularum memoria, uersuum lex
 ac modificatio.
 Modicus, pen. corr. Adiectiuum (ὀλίγος, ὀλιγότερος, ὀλιγώτερος)
 Paruum & pusillum. Plin. lib. 10. cap. 55. 1. Sed inuentū, ut
 oua in calido fico imposita paleis igne modico fouerentur.
 Aceruus modicus. Horat. 2. epist. 2. 38.
 Anus modica. Plaut. Curc. 3. 13.
 Cantaris modicis potare. Horat. 1. Carm. ode 20. 1.
 Classis modica. Liu. de bel. Maced.
 Collis modicus. Plin. epist. 16. 1. 4.
 Corporatura modica. Colum. lib. 6. cap. 2. 12.
 Funus eius modicum. Tacit. lib. 5.
 Mentio modica & uulgaris. Tacit. lib. 19.
 Patella modica coenare. Horat. 1. epist. 5. 1.
 Sacellum modicum. Tacit. lib. 19.
 Sepulcrum modicum. Tacit. lib. 18.
 Ab usu modico tibi iunctus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 2.
 Originis

Originis modicus. Tacit. lib. 5.
 Pecunie modicus. Tacit. lib. 3.
 Volt modicus. Pers. Satyr. 5. 11. Silius lib. 5. 3.
 Modicus, Paucus. Plautus,
 In angiportu turba est, domum modici introierunt.
 Pecunia modica. Cic. in Parad. 60.
 Modicum proprie dicitur, non cui aliquid sit imminutum, sed
 quod non excedat modum, modestumq; est, & temperatum.
 Cic. 3. de Legib. 15. Quae cū populo, quaeq; in patribus agun-
 tur, modica sunt.
 Centuria modica. Varro de Re rustica.
 Modicus cultu, & in cultu. Plin. in Paneg. 137. Idem epist. 12. b.
 Cultu modicu, sermone facilis. Tacit. in uita Agricola.
 Eques modicu. Tacit. lib. 1.
 Exercitationibus modicis utendum. Cic. de Senect. 32.
 Facilitas modicus. Plin. epist. 118.
 Gradus modico. Plaut. Pseud. 7. 19.
 Iudicium modicum. Quint. lib. 8. cap. 3.
 Minis modicis. Plaut. Pseud. 20. 119.
 Prelum modicum. Liu. de bell. Maced.
 Quies modica. Liu. de bell. Maced.
 Res modica. Plaut. Pers. 10. 18.
 Modicus titulus. Plin. epist. 159. a.
 Sed tamen modici sumus in uoluptate. Cic. ad Atticū, lib. 4. 74.
 3. hoc est, breues.
 Modicum, Substantiuum (ὀλίγον) ut,
 — modico contentus agebas. Iuuenal. Satyr. 9. 1.
 Modicellus, Adiectiuum diminutiuum. Sueton. in Nerone,
 cap. 48. Decubuit super lectum, modicella calcitra uetere
 pallio strato instructum.
 Modicum, pen. corr. Aduerbium (πιεθῆν) Parum. Plautus,
 Aedepol. id modicum curat.
 Modice, pen. corr. Aliud Aduerbium (μῆτρον) Parum, bre-
 uiter. Plautus Milt. Modice sapit. Plin. lib. 6. cap. 22. 9. Ac-
 cificia modice ab humo extantia.
 Modice tangeri. Cic. ad Atticū, lib. 2. 34. 2.
 Modice uile. Cic. Attico.
 Modice non semper à paucis, sed à modo quandoq; deducitur,
 ut modicā designet, quae inter parum & nimium uersatur,
 non paucitatem. Varro de re Rust. Quum aer est modicē
 temperatus.
 Modice agere. Cic. Tironi, lib. 16. 9. 8.
 Modice dicere. Cic. pro P. Sylla, 59. Quamquam à me timide
 modicēq; dicitur.
 Modice facere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 4. 13. id est, cum modo
 equo & pari. Gell. lib. 12. cap. 13.
 Modice ferre dolorem, pro Modeste, uel moderate & patien-
 ter. Cic. 2. Tusc. 181.
 Modice spernere libertatem. Liuus.
 Modice uil libertatem. Liu. de bell. Maced.
 Modero, moderas, pen. corr. (μετρώω) moderare, Modum
 ponere. Salust. Vbi hoc exemplo per Senatus decretum Con-
 sul gladium adduxerit, quis illi finem statuet, aut quis mode-
 rabit? Plaut. Milit. 17. 15.
 Moderor, penult. corr. moderaris, moderatus sum (ἐπιμετρεῖν,
 ἰσομετρεῖν, ἰσομετρεῖν, ἰσομετρεῖν, ἰσομετρεῖν)
 moderari, Deponens, Idem.
 Moderari ex sua libidine. Terent. Heaut. 2. 1. 4.
 Moderari alicui rei. Cic. pro Caelio, 5. Quod & pudor tuus mo-
 deratur orationi meae. Idem in Partit. 9. Nam auditorum
 aures moderantur oratori prudenti & prouido, & quod
 respuunt, immutandum est.
 Alicui moderari. Tacit. lib. 13. Sed quibus Silius moderabatur.
 Aliquid moderari. Cic. 2. de Finib. 130. Et multi Epicurei fue-

runt, & hodie sunt, & in amicis fideles, & in omni uita
 constantes & graues, nec uoluptate, sed officio consilia mo-
 derantes.
 Moderatur, mouet, regit omnia mens mundi. Cic. 4. Acad. 213.
 Gubernare et moderari prudentia omnia. Cic. Curioni, li. 2. 6. 2.
 Animo & orationi moderari quum sis iratus, non mediocri
 ingenij est. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 59.
 Cantus numerosq; arbitrio multitudinis moderari. Cic. 5. Tu-
 scul. 147.
 Consilia sua officio moderari. Cic. 2. de Finib. 130.
 Versat caelum Deus, terram tuetur, maria moderatur. Cic. 3. de
 Natur. deor. 135.
 Cursum moderari. Tac. lib. 2. Naues soluit: moderaturq; cur-
 sum fortunae moderari. Liu. lib. 7. Decad. 4. (sub)
 Ortus nascentium luna moderatur. Cic. 2. de Diuin. 136.
 Religionem moderari. Cic. 1. de Nat. deor. 1.
 Res rusticas uenti & tempestates moderantur. Cic. 5. Ver. 19. 5.
 Moderari se immodestis moribus. Plaut. Curcul. 4. 45.
 Sententiam aliquam, tanquam aliquod nauigium, atq; cursum,
 ex Reipublicae tempestate moderari, non est inconstans.
 Cic. pro Cornelio Balbo, 50.
 Tempus dicendi grauitate & prudentia moderari. Cicer. 2. de
 Orat. 137.
 Verba moderatur, & se ipse sustentat testis. Cic. pro Flacco, 9.
 Linguae moderandum mihi est. Plaut. Curcul. 9. 25. id est, tacerē
 diu est mihi. Cic. 5. Ver. 84. Sentio iudices moderandum mi-
 hi esse iam orationi meae, fugiendamq; uestram satietatem.
 Actio uocis conformatione moderanda est. Cic. 1. de Orat. 10.
 Moderans, pen. corr. Particip. (ἐπιμετρεῖν) Iuuen. Satyr. 10. 13.
 — seuus & illum
 Exitus eripuit, qui mirabantur Athenae
 Torrentē, & pleni moderantem frenae theatri. De Cicerone,
 Moderanter, Aduerb. (ἐπιμετρεῖν) Lucret. lib. 2. 220.
 Quis regere immensi summam, quis habere profundi
 Indum tuu ualidis potis est moderanter habenas?
 Moderantius. Ouid. 2. de Arte, 71.
 Optare moderantius aliquid. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 15.
 Currere moderantius. Ouid. 1. Metam. 10. 3.
 Moderatus, pen. prod. (μέτρον, ὀλιγωρῶ) Particip. uel
 nomē ex participio. Cic. de Senec. 7. Moderati enim & nec
 difficiles, nec imbutum in senes, tolerabilem agunt senectutem.
 Moderatus uir. Cic. 3. de Finib. 16.
 Moderatus & temperans in omnibus uita partibus. Cicer. pro
 Fonteio, 25.
 Amor moderatus. Ouid. 4. Metam. 47.
 Ira moderata. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 16.
 Tempora moderata. Claud. 4. Paneg. 110.
 Ventis moderatis iactantur equora. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 12.
 Nihil habere moderati, Nihil habere modestiae. Salust. in Catil.
 Moderator. Ouid. 1. Trist. eleg. 8. 5.
 Moderatē, pen. prod. Aduerb. (μετρώω) cum moderatione.
 Ferrē moderatē. Cic. de Amic. 7.
 Sed te, quaecumq; est, moderatē iniuria turbet. Ouid. 3. de Arte,
 Dictum moderatē. Cic. pro Fonteio, 18. (136.)
 Facere moderatius. Cic. 1. de Finib. 4.
 Vti dono moderatius. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 10.
 Moderatissime, pen. corr. (μετρώω) Cic. 3. de Legib. 18.
 Quae res cum sapientissime, moderatissimeq; conficuta esset
 à maioribus nostris.
 Moderatim, pen. prod. Aduerb. Lucret. lib. 1. 66,
 — naturaq; rebus
 Paulatim tribuit moderatim crescere cogens.
 Moderatio, huius moderationis (μετρώω, ὀλιγωρῶ)
 Modestia, siue lenitas, quae temperat, auerigaturq; modos in fin-

Et dicitur, et ceteris talibus quae agendi officio utuntur. Cic. de Senect. 1. Noui enim moderationem animi tui, et equitatem. Suet. in Tib. Caesare, cap. 32. Parenti moderatione minoribus quoque personis et rebus exhibuit. Adhibere moderationem in re aliqua. Vide Adhibeo. Moderabilis, et hoc moderabile, pen. corr. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 12. Nox et Amor, Vinumque, nihil moderabile suadent. Moderator, pen. pro d. moderatoris, Verbalis (ἀδουρηγ, ἀδουρηγ, ἀδουρηγ) Rector, gubernator. Cic. 2. de Natur. deor. 131. Postea qui uiderent motus eius finitos, et equabiles, omniaque raris ordinibus moderata, immutabilique constantia, intelligere inesse aliquem non solum habitatorem in hac caelesti ac diuina domo, sed etiam rectorem et moderatorem, et tanquam architectum tanti operis, tantumque muneris. Et ad Curionem, lib. 2. 5. 11. Dux nobis et auctor opus est, et eorum uentorum quos proposui, moderator quidam et gubernator. Moderator iuuenis, Praeceptor et pedagogus. Mart. lib. 2. 89. Aratri moderator. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 12. Orbis moderator. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 15. Moderatrix, pen. prod. moderatrix (ἀδουρηγ) Gubernatrix, rector. Cic. pro Flac. 45. Quum speculator atque obstidet Rostra, iudex temeritatis et moderatrix officij Curia. Sic. 3. de Natur. deor. 134. Eius autem uniuersae fuerunt et moderatricem diuinam esse prouidentiam. Iudex et moderatrix Resp. Cic. 5. Philip. 2. 20. Moderatrix rerum sapientia. Cic. 1. de Inuent. 8. Stat. 4. Sylu. 4. 9. Cessat centeni moderatrix iudicis hasta. Arcans moderatrix Cynthia noctis. Stat. 10. Thebaid. 72. Moderamen, pen. prod. moderamen (ἀδουρηγ) Idem quod Moderatio. Ouid. 3. Metam. 129. Obstipui: Capiatque aliquis moderamina, dixit, intelligit moderamen nauis, id est, gubernaculum. Ius et moderamen equorum. Ouid. 2. Metam. 10. Certum moderamen. Ouid. 2. Metam. 14. Sceptra et rerum moderamen capere. Ouid. 6. Metam. 136. Sumere moderamina mundi. Claud. de laudibus Serene, 10. Moderato, moderato, modum imperans. Varr. Rer. Human. lib. 2. 0. In conuiuijs qui sunt instituti putandi moderatores magistris. Nonius, Moderatores dicuntur, qui in conuiuijs moderandi auctoritatem habent, quasi modum imperantes ἡμπερατορες. Vide quae scripsimus in Talus, pro Ludo. Modestus, Adiectiuum (ἐλάδουμ, ἐλάδουμ, ἐλάδουμ) Temperatus. Terent. Adel. 5. 8. 7. Proba et modesta. Vbi Donatus, Proba sibi, et modesta apud alios. Modestus uultu, hoc est, ipso uultu modestam quandam praeseferens. Terent. Andr. 1. 1. 93. Adolescentis modestissimi pudor. Cic. pro Plancio, 11. Adolescentia modestissima. Cic. pro Murena, 50. Modestus et prudens homo. Cic. Bruto, lib. 13. 11. 9. Modestum iter, apud Plinium in epistolis. Moeres modestissimi. Cic. pro Plancio, 2. Oculi modesti. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 3. Optima et modestissima plebs. Cic. 2. de lege Agraria, 83. Modestus, probus, et integer rex. Cic. Attic. lib. 10. 196. 3. Neque pudeat coram uerba modesta loqui. Ouid. 3. Am. eleg. 13. 4. Modeste, Aduerb. (σωφρόνως) Cum modo, inquit Donatus: moderate, adhibito modo. Terent. Hecyra, 4. 11. 38. — quid tum postea, si modeste ac raro hoc fecit? Cic. 1. de Finib. 71. Et ipse fortunae modeste ferre doceat iniurias. Modeste munificus. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 11. Parere modeste. Cic. 3. de Legib. 6.

Modeste et abstinenter se gerere aliqua dignitate. Cic. in Salust. 11. Lingua non modestè uti. Ouid. 3. Fast. 122. Modestissime, pen. corr. (σωφρόνως) Varro Modio, Non eos optime uixisse qui diuissime uixerint, sed qui modestissime. id est, modice, inquit Nonius. Modestia, modestia (σωφροσύνη, σωφροσύνη) ut dicitur auctor ad Herenn. lib. 3. 9. 43. Est in animo continens moderatio cupiditatem. Cic. 1. Offic. 19. Sic fit ut modestia, scientia sit opportunitatis idoneorum ad aliquid agendum temporum. Sententiarum, et compositionis, et iudicis, et iuulius modestia Quintil. lib. 4. cap. 1. 39. Modestia est scientia earum rerum quae agentur aut dicuntur loco suo collocandarum. Cic. 1. Offic. 19. 8. Pudoris et modestia magistra seueritas Cenforia. Cic. in Piso. 6. Humanitas et modestia alacritas. Cic. Attic. lib. 7. 12. 5. 2. Lecti modestia uacui. Stat. 1. Sylu. 2. 33. Diuina modestia. Claud. 8. Paneg. 4. 4. Praeco modestia. Stat. 2. Sylu. 1. 8. Virginalis modestia. Cic. 1. de Diuin. 11. 5. Per modestiam pudor honestus clarum et stabilem comparat auctoritatem. Cic. 2. de Inuent. 2. 4. 3. Mitigare aliquem modestia. Quintil. lib. 5. cap. 7. 18. Mœcenas] Vir quidam fuit Augusti temporibus potens, qui omnium primus in urbe calentium aquarum natatoria struxit. De hoc historici et poetae plura. Interea illud est adnotandum, Mœcenas nomen per se scribi in Graecis exemplaribus, esse et maluit alij: quod marmora comprobant peruestuta. Vide Cael. lib. 12. cap. 16. Mœchus] mœchi (μοιχός) Adulter, cuius femininum est Mœcha, Adultera. Terent. Eunuch. 5. 5. 15. Nunc minatur porro sese id quod mœchis solet. Mart. lib. 10. 13. Caelius Ciceroni, lib. 8. 7. 4. Accipit leno mœchi bona, si uxori suae iure capere non liceat. Iuuenal. Satyr. 1. 6. Notior mœchus. Iuuenal. Satyr. 9. 3. Pusillus et semitarius mœchus. Catul. ad Contubernales, 35. 4. Putida mœcha. Catul. de Acme, epig. 39. 4. Turpis mœcha. Catul. de Acme, epig. 39. 3. Mœchus mulierum. Plaut. Mil. 10. 179. Zolotypha mœcha. Iuuen. Satyr. 6. 28. Mœchisso, mœchissas (μοιχισμός) mœchissare, Adulterare. Plaut. Casin. 2. 6. 7. In adulterio dum mœchissat, Casinam, credo perdidit. Mœchor, mœcharis (μοιχός) mœchiri, idem. Catull. de Mentula, epig. 89. Mentula mœchatur, mœchatur Mentula certe. Mœchocinædus, mœchocinædi, dictio composita, contumeliosa et infando nomine eos significans, qui et Adulteri sunt, et ijdem molles. Lucilius. Mœmagus] Ptolemeo Gallie urbs: uulgo Nemours. Mœnia] mœnium, mœnibus, n. g. (μαῖνα) Pluraliter tantum declinatur, à muniendo dicuntur. Veteres enim et uindifferenter ponebant. Festus, Mœnia, Muri, et alia muniente urbis gratia facta. Virg. 2. Aeneid. 47. Diuidimus muros, et mœnia pœdinus urbis. Valla, Muri, est urbis lapideus ambitus, qui Graecè dicitur τείχος. Paries uerò domorum, Graecè δόμοι. Murius est etiam nomen urbis: sed urbis tamen similis, ut munitionum, castrorumque Mœnia pro muris accipi solent, et pro edificijs ipsius urbis. Hactenus Valla lib. 4. Cesar. 2. bell. Ciuil. 63. Quum penè edificata in muris ab exercitu nostro mœnia uiderentur, et C. Muri et mœnia. Cic. 3. de Natur. deor. 137.

Augustus

Angusta mœnia. Vide Angustus. Ardua mœnia. Ouid. 3. Metam. 13. Conseruata mœnia. Silius lib. 13. 27. Direpta mœnia. Lucan. lib. 6. 7. Turrita mœnia. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 10. Accedere mœnibus. Vide Accedo. Miles assilij mœnibus. Ouid. 11. Metam. 106. Medijs in mœnibus affans. Virg. 2. Aen. 66. Cingere mœnibus urbem. Cic. pro Sexto, 79. Circundatus mœnibus. Cic. 3. de Legib. 91. Compellere intra mœnia. Vide Compello. Compellere mœnia. Virg. 9. Aeneid. 8. Condere mœnia. Ouid. 3. Metam. 3. Constittere mœnia. Ouid. 9. Metam. 91. Obliquo sinu mœnia in orbem curuantur. Silius lib. 13. 28. Desicite passim mœnia, in planum date. Senec. Theb. 2. 5. Destruere mœnia. Virg. 4. Aeneid. 65. Trepidantia fumant mœnia. Silius lib. 1. 26. Cuncta malis habitantur mœnia Graijs. Virgil. 3. Aen. 80. Turritis mœnibus incingere urbes. Ouidius tertio Amor. eleg. 7. 10. Irrumpere mœnia. Silius lib. 13. 16. Luctu miscetur mœnia. Virg. 2. Aen. 60. Ponere mœnia. Ouid. 5. Metam. 82. Silius lib. 1. 5. Moresque uiris et mœnia ponet. Virg. 1. Aeneid. 55. Referare mœnia alici. Ouid. 8. Metam. 13. Signare mœnia sulco. Silius lib. 13. 24. Surgunt mœnia. Virg. 1. Aeneid. 89. Tegere mœnia. Defendere. Virg. 12. Aen. 30. Vexantur mœnia. Catul. Argon. epig. 59. 16. Mundi mœnia. Lucret. lib. 1. 217. Ingentia mœnia caeli. Ouid. 2. Metam. 81. Mœne, singulariter protulit Ennius, teste Festo, Apud Emporium in campo hostium per mœne. Mœnitum, pen. prod. Adiect. (μαῖνιτι) Mœnibus circum Plaut. Bacchid. 2. 0. 2. Quum Priami patriam Pergamum diuina mœnitum manu, Armis, equis, exercitu, atque exuijs bellatoribus. Antiquum. Mœniana] Vide Meniana. Mœchis] mœchis, Germaniae fluius, in Rhenum influens: ut ait thor est Pompon. lib. 3. Huius fluius meminit et Tacitus. Mœreo] mœres, mœstus sum, et olim mœreui (μαῖρεω, μαῖρεω) mœrere. Varro de Ling. Lat. lib. 5. per se ab Marceo deducit: quod, inquit corpus mœrescere facit mœror. Est autem mœrere, Tristari, et dolore affici, lugere. Cic. de Amicitia, 13. Quocirca mœrere hoc est ius euentu, uerore ne inuidi magis, quam amici sit. Lugere et mœrere. Cic. pro Domo sua, 22. Dolore alterius mœrere. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 10. Alienis bonis mœrere. Cic. pro Corn. Balbo, 45. Incommodo suo mœrere. Cic. 1. Tusc. 48. Mœreo, cum accusatiuo. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 2. 4. A te quidem omnia fieri fortissimè et amantissimè uideo: nec mœror, sed mœreo casum eiusmodi, ut tantis tuis miserijs mœriserite subleuentur. Mortem mœrere. Tacit. lib. 18. Mœrere, Deplorare. Cic. 1. Tusc. 168. At illa sicut acerbissimam rem mœret. Et iterum, Quum grauius filij mortem mœreret. Mero, mœras (μαῖρεω) mœrare, Antiquum uerbum, mœretem facere. Pacuuius, Qui multis mœrauit modis. Mœrens, mœrentis, Particip. (μαῖρεω, μαῖρεω) ut Mœrens fletus. Cic. 1. Tusc. 40. Stat. 6. Thebaud. 125. Pectora nunc mœrens, nunc ora indigna cruento Theauri pars 2.

gue fecit. Mœrens fratrem. Horat. 1. epist. 14. 2. Horridus, incultus, mœrens. Cic. post Red. in Senatu, 12. Afflictus, debilitatus, mœrens. Cic. 2. de Orat. 105. Pectora mœrentia mulcet. Virg. 1. Aeneid. 41. Vultus mœrens. Ouid. epist. 11. 19. Mœror, mœroris (μαῖρεω, μαῖρεω) Cic. de Amic. 10. Quam autem ciuitati charus fuerit, mœrore funeris indicatum est. Idem 4. Tusc. 29. Mœror, egritudo flebilis. Cuncta mœrore horrida. Senec. Herc. fur. 9. 18. Grauis mœror. Horat. in Arte, 13. Perpetuus mœror. Iuuen. Satyr. 10. 25. Adiuuare mœrorem orationis lachrymis. Vide Adiuuo. Dies nulla mœrore caret. Senec. Troad. 2. 3. Consenescere mœrore et lachrymis. Vide Consenesco. Demere mœrorem è pectore. Lucret. lib. 3. 186. Iacet in mœrore meus frater. Cic. ad Attic. lib. 10. 195. 8. Vita in mœrore iacebat. Lucret. 5. 36. Minuere mœrorem. Cic. Att. lib. 12. 246. 3. Offerre mœrorem. Vide Offero. Pressus mœrore. Senec. Octau. 4. 1. Mœstus, Adiect. (μαῖστος, μαῖστος) Triste, miserandū. Virg. 2. Aeneid. 56. — et mœstas promere uoces. Alter ab alterius funere mœstus erat. Ouidius 4. Trist. ea leg. 4. 16. Amor mœstus. Virg. 10. Aeneid. 39. Mœstæ aræ. Virg. 5. Aeneid. 10. — mœstasque sacrauius aras. Vbi Seruius, Mœstas aras ad hominem pertinet: id est, dijs Manibus consecratas. Clamores mœsti. Ouid. 8. Metam. 90. Resonet mœsto clamore chaos. Senec. Herc. fur. 13. 11. Deficiens animo mœsto cum corde iacebat. Lucret. lib. 6. 248. Ebur mœstum illachrymat templis. Virg. 1. Georg. 96. Fama mœsta. Tacit. lib. 18. Fauilla mœsta. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 17. Fletus mœsti. Senec. Octau. 6. 12. Fœmina mœsta. Ouid. 3. Fast. 27. Frons mœsta. Claud. 4. Paneg. 32. Genæ mœstæ. Ouid. 6. Metam. 61. Hostia mœsta. Lucret. lib. 1. 20. Mœstasque resuscitat iras. Sil. lib. 12. 127. Lamentatio mœsta. Senec. Hippol. 7. 4. Loci mœsti, uisusque ac memoria deformes. Tacit. lib. 1. Luctu mœsto immugit regia. Virg. 11. Aeneid. 8. Lucus mœstus. Valer. 1. Argon. 72. Questibus mœstis late loca implet. Virg. 4. Georg. 103. Luget mœstos tristis reditus. Senec. Hippol. 11. 5. Senex mœstus et sordidatus. Cic. 2. de Orat. 106. Timor mœstus. Virgil. 1. Aen. 4. 2. Seruius, Quod mœstos et sollicitos faciat: ut, Mors pallida, et tristis senectus. Vēstis mœsta. Propert. lib. 3. eleg. 6. 3. Voces mœstas expromere. Virg. 2. Aen. 56. Vultus mœstus. Virg. 6. Aeneid. 32. Vultus mœstus et conturbatus. Auctor ad Heren. lib. 3. 121. Mœstior, Comparatiuum. Lucan. lib. 8. 9. Mœstissimus, pen. cor. Virg. 2. Aeneid. 54. In somnis ecce ante alios mœstissimus Hector Vilius adesse mihi. Ira tæcita mœstissimus. Valer. 5. Argon. 14. Vultu mœstissima. Lucan. lib. 1. 38. Propopœcia est Rōmæ. Mœstitia, uel ἡ μωροπονία, idem quod mœror. Quintil. Dolore, atque animi mœstitia langues. Cic. 1. de Finib. 68. C C Sapientia

Sapientia enim est una quae moestitiam pellat ex animis. Fletere os in moestitiam. Tacit. lib. 3. hoc est, moestitiam uultus prae se ferre.

Incessit moestitia animos. Vide Incesso.

Inferre moestitiam. Cic. 1. Tuscul. 170. Vide Infero.

Pelle e moestitiam ex animo. Vide Pello.

Resistere moestitia. Cic. in Orat. 82.

Tanta in moestitia sua, quanta, &c. Cic. 2. Philip. 56.

Moestitudo, pen. corr. moestitudinis. Idem (μοῆσις) Accius, Ni uestitus teter, moestitudo, uastitudo, praedicarent hominē esse. Plautus, Cui tanta moestitudo obigit. Nonius.

Moestē, Aduerbium (μοῆσις) Cum moestitia. Author ad Herennium, lib. 3. 117, de pronuntiatione, Deinde modo acriter, tum clementer, moestē, hilarē in omnes partes commutabimus.

Moestiter, pen. corr. (μοῆσις) Aduerbium antiquum, pro Moestē. Plaut. Rud. 7. 5.

Obsecro tam moestiter uestitus?

Moeror] moerorum (μοῆσις) pro Muris. Virg. 10. Aen. 5, Quin intra portas, atq; ipsi praelia miscent Aggeribus moerorum. Vbi Seruius, Moerorum, pro Murosum, antiquē. Nam ueteres plerq; eorū, quae nos per u dicimus, per ce diphthongā pronuntiabant. hinc est moerorum, pro Murosum.

Moeris] moeris, Veneticus, describitur Virgilio in Bucol. 8. e clog. 19.

Moeris, moeris, Insula est in mari Lycio, de qua Plinius libro 5. cap. 31. Fuit praeterea hoc nomine Aegyptiorum rex, cuius opus est lacus inter Aysnoitem & Memphitem, circumcitus c o c c l m. pass. qui ab illo Moeridis lacus appellatur. De hoc Plin. lib. 5. cap. 9.

Moestia] Europa provincia, quae Pannoniae iungitur, ad Pontum usq; cum Danubio decurrens. Suetonius de Tiberio, Armeniam à Parthis occupari, Moestiam à Dacis Sarmatisq; Gallias à Germanis uastari neglexit. Seruius Moestiam ciuitatem Phrygiae esse inquit, Mysiam autem provinciam. Stephanus tamen Mysiam & regionem & urbem esse tradit. Virg. 1. Georg. 21,

— nullo tantū se Moestia cultu

Lactat: & ipsa suas miratur Gargara messes.

Moestileum] n. g. & plur. Moestilea. Frontin. Similiter locorū religiosorum, quibus secundum cantiones modus restituendus. habent enim & moestilea iuris sui, hortorum modos circumiacentes, aut praescriptum agri finem. Quae ferē uerba apud Vrbicum reperiuntur. Turnebus moestilea, interpretatur sepulchra, quae ab alijs mausolea sunt appellata: atq; mausolea, non moestilea scribendum putat. Quum enim Frontinus (inquit) de religiosi locis loquatur, facile est cōiectu, mausolea significari, hoc nomine non tantum principum sepulchris uindicato, sed etiam aliorum tumulis communitato.

Moga] primum dicebatur, quae postea Cappadocia nunc autem Caesarea à caesare, ut refert Iosephus.

Moguntia] moenuntior, Oppidum Galliae Transalpiniae, in ripa Rheni.

Mola] mola (μῶλα) Dicta est, quod ueluti mole quadam frumentum, legumina, aliasq; res terat: uel quod duarū molarum motu eō coniecta moluntur. Vnde Mola frumentaria, Mola fabarū, Mola ceariae dictae sunt. Plin. lib. 15. cap. 6. 3. Quod uero post molam primus est, flor.

Mole inuentae sunt quaedam asinarie, quaedam trusatiles, id est hominum opera uersatiles. Gell. lib. 3. cap. 3. De mola asinaria loquitur Cato. cap. 10. 3.

Molus uersatiles Vo sinijs inuentas, aliquas & sponte motus

inuenimus in prodigijs, inquit Plin. lib. 36. cap. 18. Punicea mola. Ouid. 6. Fast. 64.

Scabra mola. Ouid. 3. de Arte, 58.

Verfare molam. Iuuen. Satyr. 8. 7.

Mole operam dare. Cic. ad Atticum lib. 2. 16. 16, Ac modestē tamen dixit, ut Rhodi uideretur molas potius, quam Moloni operam dedisse.

Mola, Caro infirmis in uteris mulierum sine uiri semine genita. Plin. lib. 7. cap. 15. 1. Solum autem animal menstruale mulier est. In unius utero, quas appellantur molas, ea est caro infirmis, inanima, ferri ictum & aciem respuens. mouetur, sicutq; mensēs. Idem lib. 10. cap. 64.

Mola, à molito & farre, dicitur sur tostum & sale sparsum: quod eo molito hostiae aspergantur, inquit Festus. Virg. 8. e clog. 17, Spargere molam. Plaut. Amphit. 8. 107,

— prodigiali totū

Aut mola falsa hodie, aut thure comprecatum oportuit. Horatius 2. Seru. Satyr. 3. 40,

Tu cum pro uitula statuis dulcem Aulide natam. Ante aras, spargis q; mola caput improbe falsa. Mola falsam, qua ante sacrificia hostia conpergebatur, interpretantur ferē omnes, fruges molitas. Graeci tamen fruges integras, nec fresas, nec molitas, aspergebant hostiae. Argumento est, quod βλάσται à Graecis, & βλαβτα uocantur, quae erant hordei integrae fruges, cum sale mixtae. Horat. expressit, cū scripsit,

Farre pio, & saliente mica. quod est, falsis grano saliente, & farre, sed molito tamen. Et Virgilius, Dant fruges manib. falsa. Graeci autem, ut Theophrastus scripserat, hordeo non molito in sacris, in praese memoriae uitae utebantur, in qua homines nondum molere fruges, sed solidis uesci solebant. Est igitur mola falsa, tanquam molitur a falsis: ut mola, qua frumenta franguntur, nomen, molito farri tribuatur. Hec Turnebus.

Mola deos testari. Virg. 4. Aeneid. 104.

Sancta mola. Tibull. lib. 1. e clog. 5. 3.

Inducere molas culro. Lucan. lib. 1. 121.

Inspargere molam. Cic. 2. de Diuin. 56.

Molaris, huius molaris, pen. prod. m. g. (μῶλα) Dens maxillaris est: à Molo, molis, quod cibum à caeteris dentibus infractum ipsi molunt. Iuuen. Satyr. 13. 23,

— interq; molares

Difficili crescente cibo.

Presso fridere molari iumen. Satyr. 6. 16.

Molaris, Lapis è mola concisus & effractus. Stat. lib. 5. Thebaid. 78,

— uastatq; sudas, fractiq; molares.

Librati molares. Stat. 5. Thebaid. 113.

Molaris, & hoc molare, pen. prod. (μῶλα) Lapis molaris, ex quo mola fit. Plin. lib. 36. cap. 23. 2. Quinlib. libro 2. cap. 19. 3.

Molaris, Adiectiuum (μῶλα) Quod ad molam pertinet: ut Asinus molaris, quo utitur ad molam. Cato de Rust. cap. 11, Asinum molarium unum.

Molo, molis, molui, molitum, pen. corr. (μῶλα) Molere, Mola terere. Terent. Phorm. 2. 1. 19,

Molendum usq; in pistino, uapulandum. Plin. lib. 7. cap. 56. 1, Ceres frumenta inuenit, quum antea glande uescerentur. Eadem molere & conficere, in Attica. Plin. libro 33. cap. 4. 3. Quod effosum est, undatur, lauatur, uritur, molitur in farinam.

Molitura, penul. prod. (μῶλα) Plin. lib. 15. cap. 23. 1, Molitura etiam praestant teiuino seminarum quandam imaginem panis.

Molitor, pen. corr. Verbalē (μῶλα) Qui molit.

Molitor, pen. prod. Vide Molitor.

Molitorix, pen. corr. saem. gen. (μολιτορις) Qui molit.

Molendinarius, Adiectiuum (μολιτοριος) Quod ad molendinum pertinet: ut, Mola molendinaria. Paulus iureconsultus. Asinam molendinariam & molam negat ea appellatione contineri.

Moletrina, moletrine, pen. prod. (μολοτρινα) A molendo, pistinum olim dicebatur, quo tempore tundebantur frumenta, non autem molebantur. Cato in Thermum, Neruo, carcere, moletrina. Hec Nonius. Budeus, Aquariorum autem molarum loca, quibus nunc utimur, moletrinas, ut arbitror, appellare possumus, ut ex Nonio colligo.

Molile, molilis, pen. prod. Instrumentum quod mola, aut colli boum, uel humeris feruorum adalligatur, ad trudendas molas. Cato, cap. 11. 2, Iuga plostraria duo, iugum asinarium unum, molile unum. Turnebus, Scapus, uel manubrium quo mouetur mola, molle uocatur: ut à libra, librule.

Mola] Deae quaedam antiquitus dictae sunt, filiae Martis, de nomine molarū appellatae: quod Mars ut molis fruges, sic bellis homines frangat & comminuat. De his meminit Gellius, quas in Romanis comprecationibus nominari solitas esse Molas Martis scribit, & post eum Turnebus, quem uide.

Molēs] molis, f. g. (μῶλα) Res magna & magni ponderis: à mouendo dicitur. Festus, Moles pro magnitudine ferre poni solet. Virg. 3. Georg. 74,

— Confrictosq; agmine cerui

Torpent mole noua. id est, magnitudine, inquit Seruius. Col. lib. 4, India perhibetur molibus ferarum mirabilis. Cic. 2. Tuscul. 33, Moles gigantum.

Alta moles Auentini. Silius lib. 12. 14. 4.

Immanis moles. Virg. 8. Aen. 104.

Ingens moles. Virg. 5. Aen. 45.

Prerupta moles. Ouid. epist. 2. 27.

Molem & montes, pro Molem motium dicit Virgil. lib. 1. Aeneid. 13. Figura est è p. Aeneid. Seruius.

Stat saxea moles Templum ingens cineri. Statius 6. Thebaid. 49.

Sruetis moles. Tacit. lib. 2.

Aeriam molem educere. Stat. 5. Sylu. 3. 10.

Opprimere molibus infans aras aliquorum. Cicero pro Milo 1. 65.

Extrudere moles opere magnifico. Cic. 1. 4. Philip. 406.

Moles in mari dicitur, quoniam excluditur aqua. Cic. ad Att. lib. 4. 86. 4, Constat enim aditus insulae esse munitos mirificis molibus. Cic. 6. Verr. 10. 5, Qui fluctu totus operiretur, nisi munitione ac mole lapidum à mari disjunctus esset. Caesar 1. bel. Ciuil. Quia fauces erant angustissimae portus, mole atq; aggerem ab utraq; parte litoris iaciebat. Hic moles, inquit Budeus, est immensa structura in portu aliquo obiecta ad arcendum fluctus: qualis est Genue.

Opponere fluctibus moles. Cic. 2. Offic. 18.

Iacere moles ab utroq; portu cornu. Vide Iacio.

Iacere in mare moles. Horat. 3. Carm. ode 17.

Posite moles. Iuuen. Satyr. 12. 8,

Tandem intrat positas inclusas per equora moles. Perpositas intelligit Portum Hostiensium, quem Claudius Caesar Hostiae extruxit: ut est apud Suetonium in Claudio Caesare, cap. 20.

Vnda praecelsis crescit molibus. Stat. 5. Sylu. 6. 6.

Immensam attollere molem. Virg. 2. Aeneid. 37.

Prima fuit rerum confusa sine ordine moles. Ouidius secundo de Art. 94.

Operosa moles mundi. Ouid. 1. Metam. 52.

Rudis indigestaq; moles. Ouid. 1. Metam. 2.

Theauri pars 2.

Moles, Motus. Virg. 5. Aeneid. 45.

Inde Gyan, ipsamq; ingenti mole chinaram Consequitur.

Densa mole feruntur ad muros. Virg. 12. Aen. 115.

Tarda mole se ferre homines magni & crassi dicuntur, qui ob corporis molem tardè ingrediuntur. Stat. 5. Thebaid. 89.

Vasta mole se mouens. Virg. 3. Aen. 112. de Polyphemo.

Moles natua. Ouid. 5. Fast. 30. Idem epist. 5. 13.

Crassa mole leo. Claud. in Eutrop. 76.

Membris & mole ualens. Virg. 5. Aeneid. 87.

Moles, Difficultas: quoniam quae magna sunt, difficilia esse consueverunt. Virg. 5. Aeneid. 8,

Tanta molis erat Romanam condere gentem & Curarum moles. Tacit. lib. 12.

Iniurie molem sustinere. Cic. 1. in Catil. 17.

Mali molem à ceruicibus suis depellere. Cic. 3. in Catil. 62.

Molestus, Adiect. (μῶλα) Qui alicui grauis est, nec finit eum quiescere: & à Moles dicitur. Terent. Eunuch. 3. 2. 31,

Verum ubi molestum non erit, ubi tu uoles, Vbi tempus tibi erit, sat habet si tum recipitur. Cic. de Senect. 7, Importunitas autem & inhumanitas omni aetati molesta est, idem de Amicit. 75, Molesta ueritas est, si quidem ex ea nascitur odium. Idem ad Atticum, lib. 15. 327. 7, Molesti interpellatores.

Magis molestus. Vide Magis.

Laboriosus & molestus. Cic. 3. de Legib. 27.

Odiosum & molestum est cupidis carere: satiatis uero & expletis iucundius est carere. Cic. de Senect. 44.

Quous sermone molestus. Horat. 1. Seru. Satyr. 3. 13.

Nisi forte molesti interuenimus, uenisse delectat. Cicero de Orator. 9.

Intempestiua & molesta nunquam est amicitia. Cicero de Amicit. 21.

Cura molesta. Ouid. 3. de Arte, 120.

Operosus & molestus labor. Cic. 2. de Nat. deor. 84.

Lites cum rege molestae. Horat. 1. Seru. Satyr. 7. 1.

Onus molestum, munus. Horat. 1. Seru. Satyr. 6. 20.

Ocium tibi molestum est. Catul. ad Lesbiam, epig. 48. 3.

Negociosa & molesta provincia. Cic. pro Murena, 16.

Grauis & molesta uita ocioforum aliquibus minus est. Cic. 1. Offic. 101.

Voces comescere molestas. Propert. lib. 1. e clog. 5. 1.

Molestus etiam interdū difficilis dicitur: ut, Separatio molesta, Vlpian. in l. si serius. 8. item. ff. ad leg. Aquil. item si quis frumento arenam uel aliud miscuerit, ut molesta separatio sit: quasi de corrupto agi poterit.

Molestia, molestia (μῶλα) Sollicitudo, grauitas. Cicero 4. Tuscul. 29, Molestia, & gritudo permanens. Plaut. Pœn. 2. 35,

Ne & hic uiris sint & domi molestiae.

Sine molestia. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 24. 3. Terent. Eunuch. 5. 4. 6; — uirginem

Quam amabat, eam confeci sine molestia.

Iudicialis molestia. Vide Iudico.

Abstergere molestias. Cic. de Senect. 2, Mibi quidem ita iucunda huius libri confectio fuit, ut non modo omnes abstergerit senectutis molestias, sed effecerit mollem etiam & iucundā senectutem.

Abstergere molestias. Vide Abstergo.

Abesse à molestijs. Vide Abstum.

Addere molestias. Terent. Eunuch. 1. 1. 32.

Afficere molestia. Vide Afficio.

Amouere molestiam. Vide Amoueo.

Aspargere molestiam alicui. Cicero ad Quintum fratrem, libro 2. 12. 2.
Capere molestiam. Cic. pro Sylla, 1.
Circumsisse usque molestiam. Vide Circumfundo.
Delere molestiam alicui. Cic. ad Quintum fratrem, libro 3. 2. 4. 1.
Depellere molestiam. Cic. Calio, libro 2. 15. 1.
Deponere molestias. Cic. Terentia, libro 14. 7. 1.
Exhibere molestiam alicui. Cic. Attic. libro 2. 16. 4.
Habeo etiam illam molestiam, quod, Cicero Titoni, libro 16. 11. 12.
Habent ea molestiam. Cic. ad Atticum, libro 8. 14. 7. 10.
Effe in molestiis. Cic. Tigulo, libro 4. 13. 13.
Suscipere molestiam. Cic. ad Tronem, libro 16. 10. 3.
Trabere molestiam ex perniciose Reipubl. Cicero Sulpitio, libro 4. 3. 2.
Molestē, Aduerb. (Αυχρησ) Cum molestia, grauitate, egrē.
Cic. de Amic. 7. 6. Obiurgari molestē ferunt.
Molestē ferre. Cic. Acad. 2. 64.
Pati, et non molestē ferre. Cic. 3. Verr. 2.
Molestus, molestus (Αυχρησ) molestus, Nota significationis.
Modestissimus, 2. 0. ff. de liber. legat. Ab Aurelio Sempromio fratre meo neminem molestari uolo.
Moletrina, Mollis] Vide Mola.
Molior] moliris, penul. prod. molitus sum (μολισσάμενος) moliri, a mouendo, uel a molibus, significat Mouere. Liu. 9. ab Vrbe, 11. Num montes moliri sua sede paramus?
Moliri (μολισσάμενος) Est uel ingenio, uel corpore ad aliquid agendum moueri. Cic. de Senect. 23. Sed uidetur ut senectus non modo languida atq; iners non sit, uerum etiam sit operosa, et semper agens aliquid et moliens. Idem 7. Ver. 70. Euolatrat iam e conspectu fugiens quadremis, quum etiam tunc cetera naues suo in loco moliebantur. id est, magno labore se applicabant ut consequerentur. Terent. Heaut. 2. 2. 10.
 — et nosi mores mulierum:
Dum moliantur dum comuntur, annus est.
Moliri (μολισσάμενος, μολισσάμενος) Operari, uel facere. Cic. 1. Tuscul. 107. Quarum altera, quam nos incolimus, sub axe posita ad stellas septem, unde Horrific Aquilonis stridor gelidas molitur niues. Columel. libro 2. Et ideo minoribus aratris moluntur.
Facere et moliri aliquid. Cic. Acad. 4. 6.
Agere per se et moliri. Cic. Trebiano, libro 6. 10. 7.
Id speramus, idq; molimur. Cic. Lentulo, libro 1. 5. 12.
Obscurē moliri. Cic. 2. Tuscul. 25.
Struerē et moliri aliquid calamitatis alicuius. Cic. pro Cluentio, 14. 2.
Amorem, odium in iudicium animis oratione moliri. Cicero 2. de Orat. 13.
Acem moliri. Virgil. 1. Aeneid. 86. Quasi molibus factis arcem attollere, ut ait Seruius. id est, ingentibus aedificijs.
Sublime moliri atrium, Extruere. Horat. 3. Carm. ode 1. 10.
Bellum moliri, Belligerare. Colum. in Praefat.
Bipennem moliri in uites. Virg. 4. Georg. 67. id est, succidere uites. Seruius.
Classē moliri, Parare classē, inquit Seruius. Virgil. 3. Aeneid. 2.
Corpora moliri ex somno. Liu. 6. bell. Maced. 100.
Corruptelam iudicij moliri. Cic. in Parad. 58.
Molitur crimina, et accusatorem. Tacit. lib. 12.
Discordiam optimatum moliri. Cic. de Arusp. resp. 36.
Dolos molitur operos. Val. 5. Argon. 50.
Dextera uindex molitur facinus. Silius lib. 11. 39.
Fores moliri. Tacit. lib. 1.

Fugam moliri. Virg. 2. Aeneid. 22. id est, parare. Seruius.
Fulmina moliri. Virgilius 1. Georg. 66. Seruius. Agitare et iacere.
Genus poenae miserabile molitur. Ouid. 8. Metam. 158.
Seniles moliri gradus. Senec. Hippolyt. 4. 15.
Gressus moliri. Claud. 3. de raptu Proserp. 88.
Habenas moliri manu. Virg. 12. Aeneid. 66.
Hunum infra moliri. Tacit. lib. 11.
Ignem moliri. Virg. 10. Aeneid. 27.
Moliri in aliquem locum, Contendere aliquod. Tacit. lib. 18.
Infidias aibus moliri. Virg. 1. Georg. 55. id est, aucupia facere. Seruius.
Infidias filio moliri, infidiari. Cic. pro Cluent. 139.
Iter moliri, iter peragere. Virg. 6. Aeneid. 96. Seruius.
Laborem moliri. Virg. 4. Aeneid. 46. hoc est, parare et exercere. Seruius.
Locum moliri. Virg. 7. Aeneid. 32.
Magna moliri. Cic. Attico, libro 16. 33. 5. 1.
Moenia urbis moliri. Ouid. 11. Metam. 40.
Moram moliri. Virg. 1. Aeneid. 84.
Morbos molitur rex Deum. Virg. 12. Aeneid. 171.
Muros urbis moliri. Virg. 3. Aeneid. 27.
Nauēs moliri. Liu. 8. Decad. 3.
Nefas aliquod moliri. Stat. 8. Thebaid. 101.
Noua moliri. Claud. 7. Paneg. 16.
Nuptiasq; Domitij, et Octauiae Caesaris filiae moliri. Tacit. libro 12.
Obices moliri. Liu. 6. ab Vrbe, 133.
Opera moliri, Operari. Colum. libro 4. capit. 18. 2. Cicero i. de Natura deorum, 72. Nihil enim agit, nullis occupationibus est implicatus, nulla opera molitur. hoc est, tenet et conatur facere.
Oppida moliri. Horat. in Arte, 81.
Periculum alicui moliri. Cic. pro Sestio, 1.
Pescem patriae nefarie moliri. Cic. 2. Catil. 25.
Terram moliri. Liu. 10. belli Maced. 117. Colum. in Praefat. 1. Ut enim qui in uillis intra conscripta morarentur, quam qui foris terram molirentur, ignauiores habitos, et c.
Triumphos moliri. Ouid. 14. Metam. 144.
Viam moliri. Virg. 19. Aeneid. 96. Vbi Seruius, Viam molita, hoc est, cum difficultate quaesuit: per quod et soliditas cluspei, et minus firmus haestus ostenditur.
Et uentis molire uias. Silius lib. 4. 160.
Moliri, Passuum. Lucretius lib. 7. Mutilamur, molimur, subdumcitur, id est, retinemur et moramur, inquit Nonius.
Molitus, pen. prod. Part. (Μολισσάμενος) Cicero 2. de Finib. 179.
Molitus tanta. Et lib. 1. 78. Molita quippiam impietas.
Molitus, Verba (Μολισσάμενος, Μολισσάμενος) Conatus ipse, et machinatio. Cicero de Vniuers. 19. Quae ramus igitur causam, quae impulerit eum qui haec machinatus sit, ut originem rerum, et molitionem nouam quaereret. Idem 1. de Natur. deor. 29. Quae molitio, quae ferramēta, qui uectes, qui machinae, qui ministri tanti muneris fuerunt?
Tanta rerum molitio. Cic. 1. de Natur. deor. 34.
Agrorum molitio. Colum. in Praef. 37.
Molimen, penul. prod. molimēnis, n. g. (Μολισσάμενος) Id est, quod molimur, et conatus. Liu. 2. ab Vr. 244. Res tamen suo ipsa molimine grauis certaminibus in annu extrahitur.
Magnum molimen. Ouid. 12. Metam. 72.
Rerum molimina. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 2.
Magno molimine circumspectare. Horat. 2. epist. 2. 19.
Molimentum, idem (Μολισσάμενος) Liu. 7. bell. Maced. 59. Et eo minoris molimenti ea claustra esse, quod in fluminis modum, longū, et angustum, et uadosum ostium portus sit. Mo

Molitor, pen. prod. molitoris, Verba (Μολισσάμενος, Μολισσάμενος) Qui aliquid fruit, conatur, et machinatur. Suet. in Domitiano, cap. 10. Quasi molitores nouarum rerum.
Prima q; ratis molitor lason. Ouid. 8. Metam. 61.
Molitor, author et conditor, aut effector. Cicero de Vniuers. 21. Hanc igitur habuit rationem effector mundi, molitorq; Deus.
Molitor, pen. cor. Vide Molo, molis, in Mola.
Molitoris, pen. prod. molitricis, Verba (Μολισσάμενος) Suet. in Claudio Nerone, cap. 35. Antoniam filiam Claudij reculantem post Poppeae mortem nuptias suas, quasi molitricem nouarum rerum interemit.
Molitoris] pen. corr. Vide Molo, molis, in Mola.
Mollesco] Vide Mollis.
Mollis] et hoc molle (μαλακός, μαλακός, απαλός, βλαβός, βλαβός, χαλαρός, χαλκός, πώσων, ἀβελροδίκων) Tener, non durus. A mouendo dicitur, quasi mobilis, quod in quocunq; partem facile trahi ac moueri possit. Quint. de Signis loquens, lib. 12. cap. 10. Illius opera a duriora, molliora huius. Plaut. Capt. 13. 82. Et mollem caseum.
Id quod molle sit, et gelidum, seruens ue uideri neesse est. Lucret. lib. 4. 100.
Molle, tenerum, fragile, flexibile. Cic. pro Milo, 32.
Aditus molles, Faciles. Virg. 4. Aen. 85.
Aestas mollior. Virg. 1. Georg. 63.
Aetas mollior luxu. Claud. de bell. Get. 32.
Amaracus mollis. Virg. 1. Aeneid. 140.
Amplexus mollis, in bonam partem, pro Facili et tractabili. Cic. Attic. lib. 1. 12. 2.
Anni molles, Puertitia. Ouid. epist. 1. 23.
Arista mollis. Virg. 4. eclog. 6.
Mollis articulus. Quint. Quam molli autem articulo tractauit Catonem? id est, molli brachio, molli manu, non acri manu ista, aut eius tenaci comprehensione. A pugilibus uel luctatoribus accessita est tractatio. Mollem porro articulum, uocat mollem manum: nam in ea sunt articuli. ut Catull. abstergi omnibus articulis, id est, omnibus digitis. Aut potius brachium, lacertumq; artus enim etiam habet, quos articulos per diminutionem uocat. Turnebus.
Ascensus mollior. Liu. 7. bel. Pun. 110.
Nec ueni inceptis mollior aura meis. Ouid. epist. 39.
Molli brachio, et leui brachio aliquid facere. Quia tacite inuimus, nos aliquid leui attingere articulo, ut Quintil. ait, et non diligentem operam praestare, molli uel leui brachio id facere dicimus. Cic. Att. lib. 4. 85. 9. Vide Brachium.
Brachio molli obturgare aliquem. Cic. Att. lib. 2. 16. 11.
Castaneae molles. Naturae. Virg. 1. eclog. 17.
Cera mollis. Cic. 3. de Orat. 97.
Cerebrum molle. Ouid. 12. Metam. 88.
Cerux mollis. Lucret. lib. 6. 150.
Cliuus mollis, Non arduus, nec erectus. Virg. 9. ecl. 2. Nonius.
Celsus lib. 7. Et Molle fastigium, apud eundem.
Cogitationes mollissimae. Cic. 1. Tuscul. 152. Nam nunc quidem cogitationibus mollissimis effeminamur, et c. Alia exempla uia habent, molestissimis.
Colla mollia, Domita. Virg. 3. Georg. 41.
Columba mollis. Horat. 1. Carm. ode 37. 4.
Coma mollis. Senec. Agamem. 7. 25.
Cor melle ad preces. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 6.
Cultus mollissimus. Cic. 2. Tuscul. 62.
Digit mollis. Claud. 3. de raptu Proserp. 44.
Disciplinā mollis. Cic. 1. de Finib. 57.
Fauille molles. Ouid. 3. Fasti. 113.
Theauri pars 2.

Flamma mollis. Virg. 4. Aeneid. 14.
Flumen molle. Claud. de laudibus Serenae, 4. 1.
Folia mollia. Virg. 5. eclog. 7.
Fragra mollia. Ouid. 13. Metam. 175.
Fretum molle. Ouid. 14. Metam. 112.
Fronde molli premere crines. Virg. 4. Aen. 30.
Molle et remissum dicendi genus. Cic. 2. de Orat. 5.
Gramen molle. Lucret. lib. 2. 6.
Herba mollior. Virg. 6. eclog. 9.
Hora mollior. Propert. lib. 2. eleg. 29. 4.
Hyacintibus mollis. Virg. 6. eclog. 11.
Hymens mollis, Non dura et aspera. Stat. 3. Syl. 5. 17.
Imperia mollia. Horat. 4. Carm. ode 1. 2.
Intertia mollis. Horat. Epod. 14. 1.
Ingenuis nobis molle Thaleia dedit. Ouid. epist. 21. 17.
Internodia mollia poplium. Ouid. 6. Metam. 52.
Iter molle. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 4.
Iussa haud mollia, Non leuia aut contemnenda. Virg. 3. Geor. 9.
Lana mollis. Virg. 2. Georg. 24.
Lanugo mollis. Lucret. lib. 5. 163.
Latus molle. Ouid. epist. 18. 28.
Lex mollis. Cicero 3. Verr. 17. Viram igitur putas legem molliorem?
Litora mollia naufragijs. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 13.
Lyra mollis. Stat. 10. Thebaid. 174.
Manus mollis. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 5.
Molli manu rigida iaculari gesta. Senec. Hippol. 2. 6.
Non faciunt molles ad fera bella manus. Ouid. epist. 14. 12.
Ministri molles. Ouid. 4. Fasti. 49.
Molles cithare modi. Horat. 2. Carm. ode 12. 1.
Mollibus est oculis. Ouid. 1. de Remd. amor. 68.
Odor mollibus. Plin. lib. 12. cap. 19. 10.
Oratio mollis et liberalis. Cic. ad Ligarium, lib. 6. 14. 5. Ex oratione Caesaris, quae sane mollis et liberalis fuit.
Mollis, tenera, et ita flexibilis oratio, ut sequatur quocunq; torquatur. Cic. in Orat. 29.
Os molle. Ouid. 4. Fasti. 14.
Purpureus molli fiat in ore pudor. id est, pudeat.
Mollia securae peragebant ocia gentes. Ouid. 1. Metam. 21.
Pabula mollia. Ouid. 7. Metam. 57.
Pectus molle. Ouid. 4. Fasti. 1. de Arte, 108.
Pecus molle. Virg. 3. Georg. 60.
Pensa mollia deuoluunt sustis. Virg. 4. Georg. 70.
Per mollis equi, Vngula fragilis. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 18.
Pisces molles, Delicati. Plin. lib. 9. cap. 28. de piscibus sanguine carentibus.
Pluma mollis. Virg. 10. Aeneid. 39.
Prata mollia. Virg. 3. Georg. 105.
Prece molli uincuntur dura pectora. Tibul. lib. 3. eleg. 4. 16.
Pueri molles. Horat. Epod. 11. 1.
Querelae molles. Horat. 2. Carm. ode 9. 4.
Quiēs mollis. Lucret. lib. 4. 200.
Senectus mollis ac iucunda. Cic. de Senect. 2.
Sententiae molles. Cic. in Catil. 21.
Seruitium molle. Tacit. lib. 20.
Somnos molles carpere. Virg. 3. Georg. 87.
Somno molli dedita membra. Lucret. lib. 3. 23.
Stimulis haud mollibus incitat iras. Virg. 11. Aeneid. 145.
Assuetus studijs mollibus ipse fui. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 15.
Tactus mollissimus corporis. Col. lib. 6. cap. 1. 3.
Tempora mollia. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 7.
Tempora mollissima fandi, Opportuna. Virgilius 4. Aeneid. 59.
Tillae molles. Ouid. 10. Metam. 19.
Velamina

Velamina mollia, Vestes. Ouid. 5. Metam. 119. Venter mollis. Horat. Epod. 8. 2. Verba mollia. Ouid. 6. Fast. 2. 4. Lenire mollibus uerbis. Horat. Epod. 5. 18. Versus molles, Amatorij. Ouid. 2. Trist. 62. Via mollissima. Liu. 4. bel. Maced. 70. Non est ad astra mollis e terris via. Senec. Herc. fur. 6. 21. Vinum molle, carens asperitate, et defecatum. Virgilius 1. Georg. 69. Vir mollis. Ouid. epist. 9. 15. Vita mollis. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 2. Torus de mollibus ulnis. Ouid. 8. Metam. 132. Umbrae molli succedere. Virg. 3. Georg. 93. Unde molles. Lucret. lib. 2. 76. Vultus mollis. Ouid. 10. Metam. 121. Lachrymis mollis. Propert. lib. 3. eleg. 15. 6. Ira mollissimus. Claud. 1. in Eutrop. 73. —facilisq; moereri Supplicibus, mediisque tamen mollissimus ira. Mollis in obsequium, facilisque rogantibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 3. 1. Auricula infima in Repub. et inimicitij mollior aliquis. Vide Auris. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 12. 5. Homo mollis, Effeminatus, non seuerus, minime fortis, pusillitas abiecit animi. Plin. lib. 25. cap. 5. 22. Vetant dari senibus et pueris item mollibus, ac feminei corporis animi ne exilibus ac teneris. Mollis, et parum uir. Quint. lib. 5. cap. 9. 9. Solutus et mollis in gestu homo. Cic. de clar. Orat. 119. Mollis, languidus, eneruatus philosophus, omnia ad uoluptate corporis doloremq; referens. Cic. 1. de Orat. 115. Effeminatum aut molle, aut nequid durum aut rusticum sit. Cic. 1. Offic. 179. Molle atq; facetum. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 9. Dicitur haud mollia. Silius lib. 1. 23. Quid precibus nostris mollius esse potest? Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 14. Molliculum, penuli. correpti. Adiectiuum diminut. Plautus Poen. 4. 144. Meus molliculum caesus. Versus mollituli. Catul. ad Aurelium, epigr. 16. 1. Mollitellus, Diminut. a Mollitulus. Catul. ad Thallum, epigram. 22. 1. Cinede Thalli mollitor cuniculi capillo, Vel anseris medullula, uel inula mollitella. Mollitia, mollitie, sicut Mollities, mollitici (μαλακότης, μαλακότης, μαλακία, βλακεία) Plin. lib. 13. cap. 9. 11. Differens breuitate ac mollitie. Colum. lib. 7. cap. 2. 5. Ex his rursus quicquid conceptum est, maternam mollitiem, paternam et autem retulit colorem. Plin. lib. 11. cap. 37. 82. Item omnium auriculae ac nares, quae modicum eminent flexili mollitia. Ceruicium mollitia. Cic. in Orat. 33. Agilitas mollitiesque natura. Cic. Attic. lib. 1. 12. 6. Imbecillitas et mollities uictus alicuius. Cic. Att. lib. 12. 244. 6. Mollities maris, Placiditas, tranquillitas. Plinius de Viris illustribus. 22. Mollities, sive Mollitia animi. Terent. Eunuch. 2. 1. 16. Efficienda hercle haec mollities animi: nimis me indulgeo. Salust. Sed inertia et mollitia animi alium alium expectantes cunctantur. Cic. 5. de Fin. 105. In primo enim ortu inest seueritas et mollitia quedam. Lenitas et mollitia animi. Cic. pro Sylla. 13. Animi mollitia lenitatem imitatur. Cic. in Partit. 43. Labantur et mollitiem moris. Vide Labor, Iubertis.

Vincere quamlibet mulierculam mollitia. Horat. Epod. 11. 5. Mollitia, arum. Paterculus lib. 1. Sardanapalum regem mollitissimam, et nimium felicem, Pharnaces Medus imperio uitae priuauit. Idem lib. 2. Vir ocio ac mollitij penes adtra fecerimam suens. De Mecenate loquitur. Mollitudo, penul. prod. mollitudinis (μαλακότης) Idem quod mollities. Cic. 3. de Orat. 55. In ipso tactu esse modum et mollitudinis et lenitatis. Ibidem, lib. 3. 88. Nam et odor urbanitatis, et mollitudo humanitatis, et murmur maris, et. Vocis mollitudo, quum eam torquere pro comodo nostro possunt. Author ad Herennium, lib. 3. 112. Raritas et mollitudo. Cic. 2. de Nat. deor. 205. Molliter, pen. cor. Aduerb. (μαλακῶς) Cic. 2. de Nat. deor. 195. Et cubilia sibi nidosisq; construunt, eosq; quam possunt mollissimè substruunt, ut quamfacillimè oua seruentur. Molliter impresso conor adire toro. Propert. lib. 1. eleg. 3. 3. Molliter admissum claudii Tarbellicus equor. Lucan. lib. 1. 85. Vitae defunctae molliter ossa cubent. Ouidius 1. Amor. eleg. 8. 22. Molliter se curare: id est, delicatè, inquit Donatus. Terentius Adelph. 5. 1. Excipere molliter cadentem. Ouid. 11. Metam. 158. Parce et molliter facere aliquid. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 98. Austerum laborem molliter studio fallere. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 3. Ferre molliter, Placidè, a quo animo. Cic. de Senect. 6. Bellum molliter gerere. Salust. de Rep. ord. Incedit molliter. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 5. Offa molliter quiescant. Virg. 10. eclog. 7. Recubare molliter, et delicatè. Cic. 3. de Orat. 36. Molliter admoda sollicitare manu. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 15. Partus molliter soluere dicitur mulier. Ouid. 3. Fast. 52. Delicatè et molliter uiuere. Cic. 1. Offic. 149. In patria molliter uiuere. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 5. Molliter, sine uerbo expresso positum. Plaut. Pseud. 2. 39. —quid tu (malum) ergo in os mihi Ebrius iractas? p. molliter, sustine nunc me, Cate ne cadam. Mollis (μαλακός) Aduerb. comparatiui gradus: ut, Recubare mollis. Stat. 4. Sylu. 6. 3. Accipere mollis. Tacit. lib. 2. Interpretari aliquid mollis. Tacit. lib. 18. Mollis, mollis, molliui, mollium, pen. prod. (μαλακός, μαλακίω, μαλακίω, μαλακίω) mollire, Mollie facere. Cic. 2. de Nat. deor. 201. Dentibus autem in ore constructis manditur, atq; ab his extenuatur, et mollior cibis. Sed hic forte rectius legas. Mollior, pen. cor. a Molo, molis: hoc est, coarctatur, et uelut molis comminuitur. Lanam mollire. Ouid. 3. Fast. 164. Ferrum molli ignis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 4. Mollire, per translationem. Ouid. 3. de Arte 109. Scilicet ingenium placida mollior ab arte. Accessus mollietate ista tuos. Ouid. 1. de Arte, 71. Animos mollire, Temperare, Mites facere. Cic. 2. Tusc. 48. Animos mollire, pro Effeminare. Cic. 5. Tusc. 114. Animos molli et temperat tras. Virg. 1. Aeneid. 13. Molliantur animos lectus et umbra meos. Ouidius 1. Amor. eleg. 9. 9. Fructus feros mollire colendo. Virg. 2. Georg. 8. Hominem mollire, Placare. Terent. Phorm. 2. 2. 13. Cicero de Senect. 9. Et Annibalem iuueniliter exultantem, patientiam sua mollebat. Impetum mollire, Reprimere. Liu. 3. ab Vrbe, 144. Ignotiam mollire. Tacit. lib. 4.

Mollire. Liu. 1. ab Vrbe, 40. Mare mollire, Placare, Mollie reddere. Accius Telepho, Remisq; nixi, propter nauem in fugam tradunt subter saxa ad Lemam, qua mons mollebat mare. Ex Nonio. Opus graue mollire in docili numero. id est, yudi cantilena. Ouidius 4. Trist. eleg. 1. 2. peiora alicuius mollire. Horat. Epod. 3. 3. Penam mollire. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 11. Dura uerba nisi mollienda. Cic. 1. de Nat. deor. 132. Durescere et molliri, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 38. Languescere et molliri. Cic. 12. Philip. 323. Amore molliri. Silius lib. 13. 24. Mollis, pen. prod. Participium (μαλακός) ut, Membra mollia. Ouid. 4. Metam. 77. Agros mollicos oblimatosq; ad serendum relinquit recedens Silius. Cic. 2. de Nat. deor. 201. Feritas mollis. Ouid. 4. Fast. 44. Mollimentum, mollimenti, Lenimentum. Seneca de Tranquillitate uiae. Nullo nomine melius de nobis meruit natura, quam quod calamitatum mollimentum consuetudine inuenit. Mollisco, mollescere (μαλακίζω, μαλακίζομαι) mollescere, Mollie aut placatum fieri. Claud. lib. 1. de rap. Prof. 46. Ferrea laqueis mollescat corda sagittis. Ouid. 4. Met. 78. Quisquis in hos fontes uir uenerit, exeat inde Semuir, et tactis subhi mollescat in undis. Mollescunt colla iuuenis. Catul. Argon. epig. 59. 8. Peiora mollescunt, asperitasq; fugit. Ouidius 1. de Ponto, eleg. 7. 2. Mollipes, pen. corr. mollipedis (μαλακόπους) Qui mollem habet pedem. Cic. 1. de Diuinat. 26. M. Mollipedesq; boues spectantes lumina caeli. Ex quodam poeta. Mollistra, mollestre. Pelles ouinas antiqui mollestras appellabant, quibus galeas subtergebant, inquit Festus. Mollicina, mollicina, Vestis, inquit Nonius, a mollitie dicta. Neuius Epidico, Mollicinam, crocotam, chirodotam, ritcam. Nonius. Mollugo molluginis, Species est lupi pignis, similis Anagallidi, nisi quod ramiosior est, ac pluribus folijs, aspera alioqui, et gruni odore. Plin. lib. 20. cap. 10. Quidam eandem credunt esse, quam Dioscorides uocat Hippophelton. Mollusca mollusca (μαλακόν, μαλακόν) Nuclei genus, a mollitie putaminis dicta. Plin. lib. 15. cap. 22. 5. Molluscae putamenru pentes. Non est mollusca pomum id quod uulgò persicu nominatur, ut putauit Macrobius, autore Perotto. Molluscum mollusci (μαλακός) Arboris species. Plin. lib. 16. cap. 16. 1. Pulcherrimum uerò est brusci, multoq; excellentius etiamnum molluscum. Tuber utrunq; arboris eius. Sed bruscum, intortius crispum: molluscum, simplicius sparsum. Et si magnitudinem mensurari caperet, haud dubie preferretur cedro. Molo mollis. Vide Mola. Molo, iudiciorator Alabandensis, qui Rhodi clarnit Ciceronis atate: cuius meminit Plutarch. in uita Cic. et Strab. lib. 14. Molochath Africae finibus, Mauritiam Casariam a Massesflorum regione distans. Plinio et Salustio Mallucha dicitur. Moloche quae et Malache (μαλάχη, μαλάχη) Herba est notissima, quam Latini Maluam appellant. Moloche agraria (μαλάχη αγρία) Herba est inter Syluestris maluae genera enumerata a Galeno. Plinius Hibiscum interpretatur. lib. 20. cap. 4. pastinace similem facit. Molochinus molochini, pen. corr. (μαλακίνος) Color qui in purpura inclinat quod maluae flori similis sit, quasi ma-

lachinus. Graeci enim μαλάχη, maluam dicunt. Cicil. Paustrimacho, Carbafina, molochini, ampelisa. Ex Nonio. Molochinarius, molochinarius (μαλακίνοπος) Molochini coloris infector, inquit Nonius. Plaut. Aulul. 19. 42. —stant molochinarius, Peiunt fallones. Molochites molochites, Gemma est non translucens, spissa uisiditate maluae colorè referens unde et nomen accipit. Vide de Plin. lib. 37. cap. 8. Molorchus molorchus. Domitius dicit, instrumentum esse nauticum ad latetia saxa indaganda. Stat. 3. Sylu. 2. Sint quibus exploret rupes grauis arte Molorchus. Molorchus molorchus, pastor iuxta Nemeam siluam habitans, qui uenientem Herculem ad occidendum Nemeum leonem, hospitio excepit, ut scribit Seruius. Lucius Molorchus. Virg. 3. Georg. 4. Cleoneus Molorchus. Stat. 4. Theb. 32. Parci domus Molorchus. Stat. 3. Syl. 1. 6. Pauperis arua Molorchus. Stat. 3. Syl. 1. 6. Molorthus molorthus (μαλὸρθος) Perpendicularium. Dictione composita, qui significatur rectum plumbum: μαλὸρθος, plumbum: ὀρθος, rectus. Moloisia moloisia, Regio, pars Epiri: a Moloisso Pyrrhi et Andromaches filio nominata. Moloissus, adiect. (μαλῶσος) Scribit Theopompus fuisse xiiij. Epirotarum gentes, e quibus celeberrimi fuerunt Chaones et Moloissi. Ouid. 1. Metam. 46. Nec contentus eo est, missi de gente Moloissa, In Moloisia nascabantur boni canes. Virg. 3. Georg. 81. Nec tibi cura canum fuerit postrema, sed una Veloces Spartae catulos, acremiq; molossum Pasce sero pingui. Horat. Epod. 6. 1. Nam qualis aut molossum, aut siluus lacon, Amica uis pastoribus. Canes moloissi. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 23. Armillati colla moloissa canes. Propert. lib. 4. eleg. 8. 5. Moloissus, Pes dictus est, ab eius patriae saltatione. Vel quod eo merri genere odas in teplo iouis, ad laudem canere consueuerat, in memoria Moloissi Pyrrhi et Andromaches: a quo postea ista Moloisia sunt dicta. Vel, ut alij uolunt, quod Moloissi, id est, Thessali ad bellum procedentes, huius modulata compositione utebantur. Constat autem tribus longis, ut Aeneas. Molothros Genus uitae albae, qua nonnulli ampelocucen appellat, inquit Perottus. Molois molois, Homero, uir fuit Cretenstis, et Merionis aurigeae Idomenei pater. Moloisium inter cetera illud mulierum uirtutem significat, quod eam intumescit uterus, ut fetu grauidarum. Alij scriptores mola uocant: sed Afranius apud Festum, molocrum appellat. Turneb. Est uero lignum quadratum, autore Festo, quo uereres immolabant. Itè illud quo mola uertitur, quod Graeci μάλακον dicunt. Moly moly, Herba. Plin. lib. 25. c. 4. 1. Laudatissima herbarum est Homero, qua uocari a dijs putat moly, et inuentione eius Mercurio assignat, contraque summa ueneficia demonstrat. Nesci ea hodie circa Phencum, et in Cyllene Arcadiae tradit specie illa Homericam, radice rotunda nigraque, magnitudine cepae. folio scilicet effodi autè difficulter. Graeci authores florè eius luteu pinxere, qui Hom. cadidum scripserit. Ibid. plura. Molybdæna molybdæna (μαλὸβδαίνα) Est (inquit Plin. lib. 34. cap. 18. 7.) quam alibi Galenam uocant, plumbi et argenti uena communis. Molybdæna, Herba. Plin. lib. 25. cap. 13. 11. Molybditis huius molybditis, pen. prod. f. g. (μαλὸβδαίτις) Plumbi spuma. Plin. lib. 33. cap. 6. 10. Fit in istem metallis et quae uocatur spuma argenti. Genera eius tria: prima,

quam chrysiū uocant: secūda, quā argyriū: tertia, quā molybdātū. Et paulo post, Molybdātis plumbi ipsius sulfura, quae fit Puteolis, & inde habet nomen.

Molyctia] μολυκτία, Oppidum est Aetoliæ, non procul ab Ænirbio promontorio, quod Rhium Molycticum appellauit Thucydides lib. 2.

Molyndea] πρὸς, prod. (μολυνδέα Stephano) Licie oppidū.

Molyris] μολυρίς (μολυρίς) Aristoteli locustæ genus, quæ frumenta depopulatur.

Molys] μολυς, Lybie oppidum, à quo sunt gentilia, Molytes & Molyates Stephanus.

Molyssa] μολυσσα, ab Hippocrate appellatur alij caput cum ipsa comā. Vide Ruell. lib. 2. cap. 85.

Momari] Siculi sultum uocant, auctore Festo.

Momen] mominis, n. g. id est, momentum. Lucret. lib. 3. 38, Momine uti paruo possunt impulsa moueri.

Momen mutatum. Lucret. lib. 2, Tantum quod mōmen mutatum dicere possis.

Quidā docti putāt legēdū, Tantū quo ad mōmē, & c. Alij, Tantū quod minimū mōmentū dicere possis. Lambinus primam lectionē retinet, atq; mōmen hic ualere extiguum motum, quem Græci πρὸς λέω appellant.

¶ Momentum, momenti (μομένον, μομή) Qualecūq; spaciū temporis, & qualecūq; pōdus, seu magnū sit, seu paruum: à Moueo deductum. Cic. Trebatio, lib. 6. 10. 13, Omnia mōmenta obseruabimus, neq; ullum prætermittemus tui iuuandi & leuandi locum.

Magnū momentum. Vide Magnus.

Inclinationes rerum & mōmenti temporum. Cic. 5. de Fin. 19, Certis mōmentis decedentia tempora. Horat. in epist. 6. 1.

Momento, Ablatiuū uice aduerbii. Lilius, Momento susi, id est, celerimē.

Fulgor faciē rapitur momento. Senec. Hippol. 6. 7.

Momentum temporis, uel horæ, Lilius de bel. Maced. Versa momento temporis fortuna pugne est. Horatius 1. Serm. Satyr. 1. 2, —horæ

Momento aut cita mors uenit, aut uictoria læta.

Momentum, Quodcūq; minimum potest appellari. Plin. lib. 30. cap. 7. 2, Profunt & combustæ, ut cinis earum bibatur in uino, addito resine momento.

Momentum etiam iuxta eum modum dicitur, quo multi dicit, Res parui momenti, magni momenti id est, quæ magnū pōdus & uim habet, siue efficaciam. Lilius ab Vrbe condita, Rege superato, nullum momentum in solis per se Gallorum copijs fore.

Iudiciorum momentum. Quintil. lib. 3. cap. 7. 2.

Officiorum omnium mōmenta diligentissimē perpendebat Cato. Cic. pro Muræna, 2.

Mōmenta maximarum rerum. Cicero 5. Philipp. 182, Lucanus libro 7. 24,

Prima uelim caput hoc sine fusti lancea belli,
Si sine momento rerum partisq; ruina
Cæsura est, feriat, — id est, si sine rerum & exercitus discrimine moriturus sum.

Infinutum autem (ut mox dicemus) in his quoq; rebus mōmentum est. Quintil. lib. 1. cap. 11. 6.

Leue momentum. Cels. lib. 7. cap. 7.

Maxima mōmenta ad bene uiuendum. Cic. 5. de Fin. 65.

Minimū mōmentū. Cic. 5. Phil. 182, Minimis mōmentis, P. C. maximæ inclinationes temporum fiunt.

Minimi mōmenti esse ad. Cic. 4. de Finib. 78, Sic errare Zenonem, qui nulla in re, nisi in uirtute aut uitio propensionem, ne minimi quidem mōmenti ad summum bonum adipiscendum esse diceret.

Momenti nihil est omnino in eo. Cic. 1. Acad. 52.

Minimo momento. Cic. 5. de Fin. 152, Ego quam ille præponendam & magis eligendam, beatiorē hanc appello, nec ullo minimo momento plus ei uite tribuo quā Stoici.

Nullius momenti putatur eius testimonium. Cic. in Vatiniū, 1.

Nullius in medicina mōmenti. Plin. lib. 20. cap. 9. 2. de brastica.

Mōmenta paria contrariarum rationū. Cic. 4. Acad. 22. 4.

Pari momento fors. Cic. pro Muræna, 16.

Paulo momento huc illuc impellitur. Terent. And. 1. 5. 31.

Perleui momento. Cic. 2. de lege Agrar. 80.

Permagni momenti est in Rep. ratio atq; inclinatio temporū. Cic. 7. Verr. 139.

Summa mōmenta fauoris trahuntur annonæ. Lucan. lib. 3. 11.

Afferre momentum ad. Quintil. lib. 6. cap. 2, Magnū ad salutem momentum preces attulisse. Cic. 2. de Fin. 80.

Confertus ordo rerum est tribus mōmentis. Quintilianus lib. 5. cap. 10. 50.

Momento atq; iudicio disponere inuenta. Cic. 1. de Orat. 69.

Facere momentum. Liu. 1. ab Vrbe, 207, Tanaquil regio semine orta, ut nullum momentum in dando adimendog; regno faceret. his, & c.

Habere momentum ad. Cic. 4. de Finib. Hec res nullum habet momentum ad beatam uitam.

Habet momentum gratia. Cic. pro Muræna, 57.

Habet momentum apud me tua religio. Cic. pro Font. 4.

Momentum in re aliqua positum. Quintil. lib. 4. cap. 1.

Rem aliquam ponderare momento suo. Cic. pro Font. 10.

Momentum, pro Particula. Quintil. lib. 3. cap. ult. Hec autem breuior, & uel ideo lucidior multo uia, nec discēt per ambages fatigabit, nec corpus orationis in parua mōmenta diducendo consumet. Plin. lib. 18. cap. 3. 4. 2, Sol autē quotidiē ex alio celi momento quā pridē oritur: hoc est, ex aëlia parte, alio loco, & uelut puitō.

¶ Momentosus, Alicuius mōmentū. Quintil. Declamat. 1. 4, Nunc uero differendum mihi est, quā momento sit huius animalis rapina. Loquitur de apibus, quæ ita leniter flores decerpunt, ut nulla appareat rapinæ iactura.

¶ Momus, momi, Deus quidā, Noctæ matre (inquit Hesiodus) ac somno patre progenitus. Huic adeo mos est, ipsum quidē nihil edere, sed aliorū deorum opera curiosis oculis contēplari: et siquid est omisium, aut perperā factū, id summa cū libertate carpere. Nā μῶμος, Latine reprehensioē sonat. Huius Lucianus cōpluribus locis meminit. Illud potissimum in hominis opificio notauit, quod artifex non in pectore fenestras, aut ostia quaedā addidisset, quo perspicere posset quid in corde latēret: quod ille speciosum alioquinē facit & Plato. Hic igitur Momus uarias adaglorū formas suppeditat, ut ne à Momō quidem possit reprehendi. Vide Erasimum.

Monax] μόνια, insula inter Britannia & Hybernia sita, ut docet Plin. lib. 4. cap. 16. Cornel. Tacit. lib. 1. 4, Igitur Monax incolis ualida, & receptaculum perfugarum, aggredi parat, nauesq; fabricatur plato aluco aduersus breue litus & incertum.

Monabæ] μοναβία, Isauriæ oppidū, à quo fit gentile Monabates. Stephan.

Monacris] Mons Arcadiæ, ut notat Tortelius.

Monaxis] Parthorum rex, apud Horat. 3. Carm. ode 6, Iam bis Moneses & Pachori manus Non auspicas contudit impetus Nostris. Vbi Acron, Monesis et Pachorus reges Persarum fuere, aduersus quos Romani contra minimum uoluntate pugnaverunt infelicitē. Bis autem Parthos uictoriant

uictoriam retulisse ob hoc dixit, quia antē Crassum, & post Didium Saccum cum exercitibus suis occiderunt.

Monaxda] μοναδοία, Ptolemæo lib. 2. cap. 2. insula iuxta Orientalem plagam Hyberniæ: uulgo Mān.

Monax] monadis, pen. corr. f. g. Vntas.

Monachus] monachi, pen. corr. Solitariū.

Monarcha] monarchæ, Vnicus omnium princeps.

Monarchia] monarchiæ, Vnius principatus.

Monaulos] μόνωλος, Tibia simplex dicitur. Plin. lib. 7. cap. 56. 13, Monaulum (id est, unicam & simplicem ubiā) Mercurius inuenit. Martialis lib. 1. 4. 69.

Sepe duas pariter, sepe monaulon habet.

Monedula] monedula, pen. corr. (μόνοδος) Auis sic dicta, quod monetam furetur. Plin. lib. 17. cap. 1. 4. 1, Tradunt & monedulam condentem semina in thesauros cauernarum, eiusdem rei præbere causas. Idem lib. 10. cap. 29. 2, Ciceropro Flacco, 59, Non plus aurum tibi quā monedula commiteb. nt.

Nigra pedes, nigris uelata monedula pennis. Ouid. 7. Metā. 94.

Monco] monere, monui, monitum, pen. corr. (παρρηγοῦν, ὑπομνησκῶ) monere, Scientem, seu memorem facere.

Monet res. Cic. ad Atticū, lib. 10. 19. 7. 1, Et res ipsa monebat, & tuosten leras, & ego uidebam, & c.

Ratio ipsa monet. Cic. 1. de Fin. 10 2.

Monere aperte & arriter. Cic. de Amic. 4. 1.

Monere & obliuigare. Cic. de Amic. 7. 5.

Paribus monere. Quintil. lib. 5. cap. 13. 17.

Se mohe crebro monere. Claud. 7. Parneg. 53.

Literis monere. Cic. ad Q. fratrem, lib. 2. 7. 10.

Seris monere periculis. Sil. lib. 6. 58.

Monere, prædicere, & antē denunciare. Cic. 2. Verr. 23.

Monere & denunciare. Cic. Sulpitio, lib. 4. 3. 3.

Monere atq; hortari aliquem. Cic. Plancio, lib. 10. 1. 6.

Res aliquem monere. Cic. 2. de Orat. 54.

Monere aliquem de. Cic. lib. 2. de Diuin. 106, A qua, præterquam de sue plena, quid nunquam monui sumus?

Fideliter multa monere. Ouid. epist. 21. 14.

At quanto meliora monet. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 15.

Monere te hanc rem. Terent. And. 5. 4. 15, Cic. 2. de Diu. 19 5,

Que nostra causa monerent nos.

Falsa monere. Ouid. 10. Metam. 85.

Monuit mihi illud. Plaut. Trucul. 15. 12.

Monere ne. Terent. in Prolog. Eunuchi, 16,

Is ne erret, moneo, & desinat lacescere.

Monere quid factū usus sit. Terent. Adelph. 3. 3. 75.

Monere ut. Terent. And. 5. 4. 1,

Mitte orare, una harū quæuis causa me ut faciā, monet.

Monere aliquem ut ueniat ad cœnam: id est, uocare ad cœnam. Terent. Heaut. 1. 1. 117.

Immortalia ne speres monet annus, & alnum Que rapit hora diem. Horat. 4. Carm. ode 7. 2.

¶ Monendo, τὸ παρρηγοῦν. Horat. in Arte, 70,

Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci, Lectorem delectando, pariterq; monendo.

¶ Moneris, pro Monueris, antiquē. Pacuius Armorum iudicio, Dic quid faciam, quod me moneris effectum da. Idem Chryside, Dij monerini meliora.

Moneror id ab eo. Cic. de amic. 4. 7.

¶ Monius, pen. corr. Participium (παρρηγοῦν) Cic. 2. de Diuin. 126.

Monitus, multumq; monendus. Horat. 1. epist. 3. 3.

Sed tamen ut monitus caueas. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 16.

Moniti meliora sequamur. Virg. 3. Aeneid. 38.

Exemplo monitus. Ouid. 3. Metam. 147.

¶ Moniturus, pen. prod. (παρρηγοῦν) Aliud participium. Propert. lib. 1. eleg. 14. 9,

Quis ego nunc pereō smiles moniturus amantes.

¶ Monitum, moniti, pen. corr. (παρρηγοῦν) Quod quis nos monuit. Cic. 4. de Fin. 10, Itaq; quæ sunt eorum consolatio nes, quæ cohortationes, quæ etiam monita, & consilia scripta ad summos uiros?

Aduertere animos monitis. Ouid. 15. Metam. 28.

Celestibus diffidunt monitis. Ouid. 1. Metam. 80.

Hec quoq; pars monitis erudienda tuis. Ouid. 3. de Arte, 10.

Diuum monitis exterrita acies. Virg. 3. Aeneid. 101.

Consilij monitisq; alicuius mihi. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 6.

Parere monitis. Ouid. 3. Fast. 152.

Præceptis & monitis omnium patuerunt aures mee. Cic. 1. 4. Philipp. 139.

¶ Monitus, huius monitus, pen. corr. (παρρηγοῦν) id est, monitio. Cic. 2. de Diu. 129, Eorumq; iustit ex illa olea arcam esse factam, eaq; conditas sortes, quæ hodie Fortunæ monitu tolluntur.

Vatum monitus. Ouid. epist. 16. 48.

Diuinus monitus. Ouid. epist. 15. 4.

Fidelis monitus. Ouid. 13. Metam. 256.

Leuis monitus, Iniquis & non rectus. Iuuen. Satyr. 14. 23.

Occulti deorum monitus. Ouid. 3. Fast. 34.

Terrifici monitus. Valer. 1. Argon. 6.

Terribilis monitus. Virg. 4. Aeneid. 93.

Necquē etiam responsa deū, monitusq; uelusti Exciderāt. Stat. 5. Thebaid. 29.

Fimierat monitus. Ouid. 1. Fast. 46.

¶ Monitor, pen. corr. monitoris, Verbale (παρρηγοῦν) Quis monet: hoc est, Sufasor, qui monet & impellit aliquem ad quidpiam agendum. Terent. Phorm. 2. 1. 4,

O facinus audax, o Geta monitor?

Monitor & author. Cic. in Catil. 80.

Monitor non exauditus. Horat. 1. epist.

Externus monitor. Stat. 5. Syl. 2.

Non fatuus monitor. Cic. 2. de Orat. 55.

Aster iuuenis monitoribus. Horat. in Arte, 33.

Actionum monitor. Cic. in Salustium, 7.

Monitores, Quintil. lib. 6. cap. 5. uocat, quos Græci pragmatikos appellant, qui iura ac fori consuetudines oratorib; submissa uoce suppeditabant. Cicer. 1. Verr. 28, Video mihi non te, sed hunc librum esse responsurum, quem monitor tuus hic tenet.

Monitores, dicuntur qui in scena monent histriones, inquit Festus. hoc est, qui recitātibus comedias ponē uerba suggerūt.

Monitor, Vocator ad cœnam. Terent. Heaut. 1. 1. 119,

Nihil opus fuit monitore: iam dudum domi Prætor apud me esse aiunt.

Appellare ciues per monitorem, id est, nomenclatorem, inquit Budæus. Cic. pro Muræna, 70.

¶ Monitorius, Adiect. ut, Fulmen monitoriū, apud Senecā, 2. Nat. quæst. quod homines præmonet de rebus futuris.

¶ Monitio, monitionis (παρρηγοῦν, ὑπομνησκῶ) Est ante commissum Obiurgatio, post turpe factum. Cic. de Amic. 7. 5,

Primum ut monitio acerbitate, deinde ut obiurgatio contumelia careat.

Accipere monitionem patienter. Vide Accipio.

Moneris] pen. prod. scem. gen. Nauis quæ uno remorum ordine ducitur. Liuus Decad. 4. lib. 8, Neque plures quā deacē naues actuarias, nulla quarū plus q̄ triginta remis agatur habeto: ne uē monerē ex belli causa, quod ipse illaturus erit.

Moneta] moneta, pen. prod. (μνῆμα) Dicta quod nos signū impressiōe, uel authoris, uel precij moneat. Mart. lib. 1. 13 5,

Et centum numeros noue monete.
 Adulterina moneta. Vlpian. in l. sacrilegij. ff. ad leg. iul. pecul.
 Moneta; Locis ubi moneta cuditur. Cic. Attic. lib. 8. ep.
 pist. 7. ad finē. Ad Philotimū scripsi de uatico, siue a Moneta,
 nemō enim soluit siue ab Oppijs, siue a cōubernalibus. A
 Moneta uult pecuniā a Philotimo sumi, tradito (quod etiā
 nunc solet) auro argenteū in seculo.
 Moneta luno, a monendo dicta. Cic. i. de Diuin. 154.
 Moneta, metaphoricē nonnunquam accipitur ut, Proferre ali-
 quid ex nostra moneta: id est, excogitare nostro ingenio.
 Senec. 3. de Benefic.
 Monetarius, monetarij (μοηταριος) Qui monetam cudit.
 Monetalis, et hoc monetale, pen. prod. (μοηταριος) Quod
 ad monetam pertinet. Apuleius de Asino, Plotina preciosiss=
 simis moniliū et auro monetali zonis refertis incincta.
 Monetales Triumuiroi dicti sunt, ut scribit Pomponius iurecōf.
 aris, argenti, atq; auri flatores, de origine iuris, l. 2. §. de in=
 de. Cic. ad Atticū, lib. 10. 207. 7. de Vulteio loquens, Mo=
 netali autem adscripti, quod ille ad me, Proconsuli, id est, in
 summa epistola scripsi Vulteio monetali, quod moneta nia=
 nis amaret. Proconsuli, nō (ut debuit) imperatori. Budeus.
 Monile] monilis, pen. prod. (μοηταριος) Ornamentum, quod solet de collo uirginū pendere.
 Dictum, quod uirtutis admoneat. nam primō ob aliquid e=
 gregium factū dari solebat, etiā ingenuis iuuenibus. Ouid.
 10. Metam. 53.
 Dat digitis gemas, dat lōga monilia collo. Virg. i.
 Aeneidos 132, — colloq; monile
 Baccatum, et duplicē gemmis auroq; coronam. Sub,
 ferre iubet. Cic. 6. Verr. 35.
 Aurata monilia ornabant collum. Ouid. 5. Metam. 11.
 Gemmata monilia. Claud. de bello Get. 126.
 Lunata monilia. Stat. 19. Theb. 138.
 Monile, Non solum hominum, uerumetiam equorum, teste Fe=
 sto. Virg. 7. Aeneid. 5. de equis Latini,
 Aurea pectoribus demissa monilia pendent. Gellius lib.
 5. cap. 5. Equitatumq; frenis, ephippijs, monilibus; phale=
 risq; praefulgentem.
 Monumentum] monimēti (μοημεντιον) uel ut alij uolūt, monimentū per u. Quicquid nos monet, si=
 ue monere potest alicuius rei prae terita: ut tituli, sepulchra,
 statuae, fana, porticus, carmina, historia, documenta, doctri=
 na, libri, ceteraq; eiusmodi. Cic. ad Caes. Sed ego quae monu=
 menti ratio sit, nomine ipso admoner: ad memoriā magis
 spectare debet posteritatis, quam ad praesentis tēporis gra=
 tiā. Florentinus iurecōf. sic scribit in l. monumentū. ff. de re=
 ligiosis et sumptibus funerū. Monimētū generaliter est res
 memoriae causa in posterū prodita: in qua si corpus uel reli=
 quae inferantur, fiet sepulchrū. Si uerō nihil eorū, erit monu=
 mentū memoriae causa factū, quod Graeci μνημεντιον appel=
 lant. Varro, Monumenta a monēdo, quae sunt in sepulchris.
 Et ideo secundū uia, quō prae terentes admoneant et se suis
 se, et illos esse mortales. Plaut. Rud. 22. 27,
 — et ego urbi Gripo indam nomen,
 Monumentum meae fame, et factis.
 Monumenta, pro scriptis. Plin. lib. 8. cap. 4. 4. 3. In pluriū Græ=
 corum est monumentis, cum, et c.
 Monumentum et pignus amoris. Virg. 5. Aeneid. 115. Terent.
 Eunuch. 4. 6. 15.
 Abi tu, castellam Pythia domo effer cum monumentis.
 Monumenta annalium. Cic. 2. de Fin. 107.
 Antiquitatis monumenta. Cic. pro Domo sua, 67.
 Multa sunt tuae elementae monumenta, sed maxime eorum in=
 columitates quibus salutem dedisti. Cic. pro Deiotaro, 28.

id est, uestigia uel signa.
 Monumentum istius crudelitatis. Cic. 6. Verr. 22.
 Monumenta tuae formae ac nominis in suis ciuitatibus esse cui=
 piebant. Cic. 4. Verr. 113.
 Carmina formae alicuius monumenta. Propert. lib. 3. eleg. 2. 4.
 Indicia et monumenta furtorum. Cic. 4. Verr. 128.
 Glorie monimenta, honoris ornamenta, laudis insignia in anti=
 mis conderē et collocare. Cic. 3. in Catil. 70.
 Ingeniorum monumenta. Quintil. lib. 3. cap. 7. 12.
 Monumenta utriusq; linguae. Plin. lib. 12. cap. 1. 8.
 Monumentum eius pugnae. Liu. 1. ab Vrbe, 55.
 Rerum gestarū monumenta. Cic. pro Fonteio, 26.
 Rerum gestarū monumenta; et uetustatis exempla, oratori
 nota esse debent. Cic. i. de Orat. 100.
 Scriptorum monumenta. Colum. in Praef. lib. 10.
 Stirpis monumenta. Ouid. 1. Metam. 33. Templi Vestae, Numae
 regis monumenta erant. id est, quae in sui memoriam extru=
 ta reliquit. Horat. 1. Carm. ode 2. 3.
 Abolere monumenta alicuius. Virg. 4. Aeneid. 100.
 Celebrare monumentis annaliū aliquid. Cic. pro Rab. Posth. 26.
 Commendare res nostras monumentis. Cic. Lucio, lib. 5. 12. 3.
 Commonefacere aliquem bubulis monumentis. Plaut. Stich. 3.
 6. hoc est, loris.
 Testimonia monumentaq; uirtutis comparare. Cic. Anteq. iret
 in exilium, 3.
 Ex annalium monumentis et regum cōmentarijs conquirere a=
 liquid. Cic. pro Rab. Posth. 10.
 Consecrare amplissimis monumentis memoriā nominis alicui=
 ius. Cic. Quint. fratri, lib. 1. i. 85.
 Monumentis et praeceptis sapientissimorum uirorum cōsequi
 aliquid. Cic. Cecinae, lib. 6. 6. 6.
 Annaliū monumentis testes aliquos excitare. Cic. 2. de Fin. 107.
 Exigere monumentum. Perficere aliquid in sui memoriam. Ho=
 rat. 3. Carm. ode 30. 1.
 Sēpiterna odij publici monimēta in hostes excitare. Cic. Brut.
 Mandare monumentis. Vide Mando. (15. 12.)
 Mandare monumentis annalium. Vide Mando.
 Mandare orationē monumentis et literis. Cic. de clar. Orat. 13.
 Quanta potes praebere nostrae monumenta salutis. Ouid. 4. de
 Pontō, eleg. 13. 10.
 Projicere monumenta. Tacit. lib. 20.
 Relinquere monumenta alicui. Virg. 6. Aeneid. 103.
 Vestigia sceleris; quam monumenta maiorum sapientie sequi
 malle. Cic. 2. de lege Agrar. 95.
 Ornamenta sua et monumenta ad aliquem usum seruant fami=
 liae. Cic. de claris Orat. 31.
 Statuere eternum monumentum et eterna insignia posteris.
 Cic. 2. de Inuent. 173.
 Animi cuiusdam monumenta tenere. Cicero pro Milone, 79.
 id est, memoriam.
 Grauisimis, certissimisque monumentis testari aliquid. Cic. Ru=
 fo, lib. 5. 20. 16.
 Publicis monumentis auctoritatem alicuius iudicij testari. Cic.
 pro Sylla, 30.
 Tradita monumentis disciplinisq; Graeciae artes et studia. Cic.
 Quint. fratri, lib. 1. i. 42.
 Veterum uolens monumenta uirorum. Virg. 3. Aeneid. 21.
 Sepulchrorum monumenta et elogia. Cic. 1. Tusc. 50.
 Monumentū, pro sepulchro ponitur aliquando. Quintil. lib.
 7. cap. 4. ille potuit uel ex loco tumulum, uel ex opere tum=
 multuario suspicari non esse monumentum.
 Elogia monumentorum. Cic. 2. de Fin. 184.
 Auita monumenta. Ouid. 13. Metam. 106.
 Marmorum monumentum. Seruius. Cic. lib. 4. 12. 10.

Aditus

Aditus monumentorum suorum carminibus exornare. Cicero
 pro Archia, 20.
 Exirere monumenta. Senec. Octau. 4. 20.
 Insculptum monumento. Vide Insculpo.
 Sequantur heredes monumentum. Horat. 1. Serm. Saty. 8. 3.
 Mille pedes in fronte, trecentos cippus in agrum
 Hic dabit, heredes monumentum ne sequerentur. id est,
 ne sibi iudicarent, neque corpora aut reliquiae exinde in=
 ferrentur.
 Templum et monumentum. Cicero ad Quintum fratrem, li=
 bro 1. 139.
 In deorum immortalium monumenta atq; in urbis ornamenta
 praedas et manubias conferre. Cic. 2. de Lege Agrar. 64.
 Monna] monna, insula Angliae seu Aritanniae, quae (teste Cor=
 nelio Tacito) incolis est ualida, et receptaculum perfiga=
 rum. Est et eius nominis insula in Rheni fluuio, Frisiae
 proxima.
 Monoceros] pen. corr. monocerotis, pen. prod. m. g. (μονο=
 κερως) Animal, quod aliis uicicornis appellatur: de quo Pli=
 nius lib. 8. cap. 21. Asperimā autem feram monocerotē, reli=
 quo corpore equo similem, capite ceruo, pedibus elephāto,
 cauda apro, mugitu graui, uno cornu nigro media fronte
 cubitorū diuim eminente. Hāc fera uia negant capi.
 Monochordum] μονοχορδον, Instrumenti musici genus
 esita dictū, nō quod unā chordā, sed quod oēs chordas u=
 nius uocis habeat, nisi panniculi nexu distinguant.
 Monoclonos] μονοκλωνος, Species est Artemisiae, a ratru=
 li unitate ita appellata, quemadmodum μονοκλωνος, a ra=
 mulorum multitudine.
 Monochromatos] pen. corr. (μονοχρωματος) Latine u=
 nius coloris dicitur. Vnde et Monochromata Plinio dicitur
 singulis coloribus depicta, lib. 35. cap. 8. 3. Quod si re=
 cipi necesse est, simul apparet multo uetustiora principia ef=
 se, eosq; qui monochromatis pinxerint, quorum etas non
 traditur. Idem lib. 33. cap. 7. 5. Cimabari ueteres, quae etiā
 nunc uocant monochromata, pingebant.
 Monochromateus, Adiectiuum (μονοχρωματος) Plin.
 lib. 35. cap. 5. 1. Qui monochromateae genera picturae uo=
 cauerint, qui deinde, et c.
 Monocolus] monocoli (μονοκωλος) Vniumbrus, a μος
 quod est unius, et κωλος, membrū Solinus cap. 51. Legi=
 mus monocolos ibi quodq; nasci singulis cruribus, et singu=
 lari pernicitate. Hodie tamen oēs libri monocolos scribunt,
 sed falso. Reperitur et haec dictio corrupta aliquoties apud
 Plin. ubi loco huius, monocoli editur ut annotauit Turneb.
 Monocolus] monoculi, penult. corr. Dicitur partim Graeca,
 partim Latina. Firmicus lib. 8. cap. 19. Tertia pars Arietis si
 in horoscopo fuerit inuenta, erunt surdi, monoculi, ac stoli=
 do situitatis stupore confecti. Rursus cap. 22. Inter Cauteri
 oculos quicumq; horoscopus habuerit, monoculus erit, aut
 omni lumine priuatus. Et cap. 27. Intra sagittarij caudā na=
 ti, monoculi erunt et strabones. Vnocolus Gellio dicitur.
 Monodia] cum accentu in antepen. (μονοδια) Lugubris
 cantus. Nam ceteris flentibus sola praefica canit. Huiusmo=
 di cantus etiam Nenia dicitur.
 Monodos] pen. corr. (μονοδος) Prusae filius qui detū loco
 orūm cōtinuum habuit. detōus enim dens: unde monodos,
 quali unicus dens: quemadmodum Pyrrhum Epirotarū re=
 gem habuisse Plinius refert. Idem dicit Festus.
 Monocci portus] μονοκκισ λιμνη, Massiliensium urbs Ptole=
 meo uulgo Monacho.
 Monocacus] cum et dipthongo (μονοκακος) portus et sta=
 tio quae a Liguriis, ab Albina oppido distant stadijs quae=
 dringentis et octoginta. A Monocci portu usq; in Tusciam,

uniuersum litus continuum omnino sine portu est, exceptis
 quibusdam paruis stationibus ad iactadas anchoras: nec est
 multarū aut magnarū capax nauium. Virg. 6. Aeneid. i 66.
 Aggeribus focer Alpibus, atq; arce Monaci
 Descendens, gener aduersis instructus Eois,
 Monogamus] μονογαμος, Vnius uxoris uir. Vnde et Mo=
 nogamia. Hieronym. Quam sancta sit monogamia, hinc
 ostenditur, quod digamus in clerum eligi non potest.
 Monogrammus] μονογραμματος, quasi delimitatus taotum,
 non additis reliquis quae iustam picturam absoluunt. Dicitur
 de macilento et extenuato, deformiq; ut apud Cice. dij
 monogrammi ab Epicuro dicuntur, lib. 2. de Nat. deor. 85.
 Monometi] Populi sunt apud ultimas Orientis terras, sin=
 gulis cruribus saluatiue currentes, uiuacissime pernicita=
 tis. Autho Gellius lib. 9. cap. 4. Plin. Monoscelos uocat.
 Monometex] monometri, pen. corr. Versus monometer,
 qui unam habet mensuram: hoc est, pedes duos.
 Monophagi] μονοφαγοι, Dicebatur teste Athenaeo, qui se=
 orsum cibū sumebant, more diuerso a Romanis, qui simul
 cum amicis accumbentes: unde et cenā appellabant, et πη=
 ρη κοινωνιας. Dicuntur praeterea monophagi, qui eodem
 perpetuo uictu utuntur: quae uiuendi ratio etiā Monopha=
 gie appellatur.
 Monopodiū] monopodij (μονοποδιον) Mensa unico pede
 sulta. Plin. lib. 34. cap. 3. 4. Nā triclina arata, abacosq; et
 monopodia Cn. Manlii Asia deuicta primum inuexisse tri=
 umpho suo, quem duxit urbis anno 567. L. Piso auctor est.
 Liu. 9. bel. Maced. 23.
 Monopolium] monopolij (μονοπωλιον) dicitur, qui penes
 unū uendēdi est potestas. Plin. lib. 8. cap. 37. 5. Magnū fraus
 et ibi lucrū monopolio inuenit. Hermodolus, Melius ut mo=
 nopolio casu septimo legatur. id est, ex erinaceorū monopo=
 lio magnū lucrū fraus hominū inuenit: de quo in Iustinianā
 Codice. tit. de monopolijs: ubi de monopolijs echimorū agi=
 tur. quē locū recitiores leguleij ridiculē sunt interpretati.
 De monopolio autē cum Suetonius, in Aristoteles in Politi=
 cis. Plautus, Habes, inquit, murrinū et calamū, potes mo=
 nopolū insituere. Origo uerbi, quod penes unū aliqū uen=
 dendi potestas est. quod genus hodie in multis rebus serua=
 tur: ut in corallis Aphricae ad Hippōne: alumine in Sicilia
 et Hebrus. uis passis in Achaia: Bitumine in Iudea: quod
 quia Graecae asphaltum uocant, omne monopolium uulgo
 asphaltum dicitur. Haecenus Barbarus.
 Monops] μονοψ, Fere genus Peonie peculiare, magnitudi=
 ne tauri: quod quā ab insequētib; uiget, acre et igneum
 stercus excernit: quod si in uenatorū quēpiā incidit, mor=
 tem repente affert. Autho Aelianus lib. 7. cap. 8.
 Monoptoton] pen. prod. (μονοπτοτον) Vnius castis dicitur:
 tur: habet enim unam uocem per omnes casus, ut Tot.
 Monosceli] μονοσκελοι, Homines Indici, singulis cruribus.
 Hi et Sciopodes uocantur: quod in maiori aestu humi iacen=
 tes, σκια παλας, hoc est, umbra pedis se protegāt. Vide Plin.
 lib. 7. cap. 2.
 Monoxylon] μονοξυλον, Nauigium dicitur ex ligno inte=
 gro factum. Plin. lib. 6. cap. 23. 15. Regio autē ex qua piper
 monoxylis lintribus Becaren conuehunt, uocatur Cottona.
 Mons] Iouis in Hispania, nūc Moniui dicitur. Eius partē Oca=
 cidētē aduersam, eminētia cautiū, quae inter exigua spacia ne
 gradus subinde cōsurgunt, Scalas Annibalis appellant. Pome=
 pon. Mel. lib. 2. cap. 6. Oliuarius dicit, Scalas Annibalis
 nunc uulgo uocari Les costes de Garraf.
 Montis] montis, m. g. (μόντις) Terrae tumor altissimus,
 ab emūdo, quasi emittēs dictus. Mōs, quicquid eminet, dicitur
 Acumen montis. Ouid. 12. Metam. 68. (potest.
 Altitudo

Altitudo montium. Cic. de Prouinc. Consul. 27.
 Articuli montium. Vide Articulus in Artus.
 Cæumen sublime montis. Ouid. i. Metam. 134.
 Capita aspera montis. Virg. 6. Aeneid. 72.
 Montium syluarumq; clamor. 3. Carm. ode 29. 8.
 Obiectus montis. Tacit. lib. 4.
 Profunda montium. Tacit. in uita Agricole.
 Saxosi montis scopuli. Sil. lib. 7. 72.
 Vestitus densissimi montium. Cic. 2. de Nat. deor. 240.
 Abrupti montis latus. Senec. Herc. Oeth. 9. 8.
 Aerius mons. Virg. 8. eclog. 12.
 Albanus mons. Cic. i. de Diuinat. 32.
 Alti montes. Virg. 3. Aeneid. 129. Ouid. i. Metam. 27.
 Anhelus mons, Qui anhelantes facit. Claud. 3. de raptu Proæ
 Ardui. Horat. i. Carm. ode 29. 3. (serp. 77)
 Assurgentes. Vide Assurgo.
 Auij. Horat. i. Carm. ode 23. 1.
 Cani. Virg. i. Georg. 9. Vide Canus.
 Cauti. Ouid. ii. Metam. 119.
 Continui. Horat. i. epist. 17. 1.
 Deuexi. Valer. 3. Argon. 139.
 Deusto monte Celio. Tacit. lib. 4.
 Feri. Virg. 5. eclog. 6.
 Fracti. Ouid. i. Fast. 113.
 Gelidi. Claud. 3. Paneg. 53. Ouid. i. Metam. 139.
 Impendentium montium altitudines. Cic. 2. de Nat. deor. 143.
 Inaccessi. Claud. de bel. Get. 65.
 Intonsi. Virg. 5. eclog. 13.
 Lapidosi. Ouid. i. Metam. 9.
 Magni. Virg. 2. Georg. 52.
 Nemorosi. Ouid. 3. de Arte. 86.
 Nubiferi. Silius lib. 4. 1.
 Perpetui. Vide Perpetuus.
 Rupti. Lucan. lib. 3. 13.
 Saxosi. Virg. 2. Georg. 23.
 Summi. Virg. 3. Aeneid. 132.
 Supremi. Virg. 4. Georg. 92.
 Tumidi. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 11.
 Vestiti atq; syluestres. Cic. 2. de Nat. deor. 198.
 Vmbiferi. Silius lib. 13. 45.
 Abdidit se in mōtes lupus. Virg. ii. Aeneid. 162.
 Abeuntq; in nubila montes, Nimbis obscurantur. Silius li-
 bro 3. 100.
 Cædere montes. Vide Cædo.
 Annis montes decurrens. Horat. 4. Carm. ode 2. 1.
 In montibus errare. Virg. 6. eclog. 11.
 Impendebat mons altissimus. Vide Impendo.
 Montes ululatus implent. Ouid. 4. Fast. 91.
 Mons lapsu inclinatus ad æquora. Stat. i. Theb. 66.
 Abfisso Neruus interluit æquore montes. Claud. i. de rapt.
 Proserp. 29.
 Totus circum mouetur mons. Virg. 3. Aeneid. 19.
 Nutare montem syluis. Silius lib. 8. 106.
 Occurrit mons. Quint. lib. 2. cap. 13. 3.
 Parturient montes, nascetur ridiculus mus. Horat. in Arte, 29.
 Perfodere montem. Vide Perfodio.
 Arduus mons duobus uerticibus petit astra. Ouid. Met. 64.
 Ex turbe se in montes remouere. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 3.
 Remugit mons, Reddit echo. Virg. 12. Aeneid. 186.
 Prominentia montium resistent. Tacit. lib. 2.
 Rigeat ardua montis ætherij facies. Silius lib. 3. 97.
 Mater ad insantem scandebat culmina mōtis. Stat. ii. Theb. 64.
 Congestos montes struere ad sidera. Ouid. i. Metam. 31.
 Superant montes, et flumina tranant. Virg. 3. Georg. 54.

Præruptus aquæ mons. id est, in altis eleuatus. Virg. i. Aen. 22.
 Montes frumentum. Plaut. Pseud. 4. 56.
 Montes mali. Plaut. Merc. 12. 32.
 Monteis aureos polliceri. Proverbialis hyperbole, de ijs qui im-
 mensa promittunt, spesq; amplissimas ostentant. A Persa-
 rum arrogantia ducta, qui propter auri uenas monteis au-
 reos iactabant. Terent. Phorm. i. 2. 18.
 — is senem per epistolam
 Pellexit, modo nō mōtes auri pollicēs. Persius Satyr. 3. 7.
 — Magnos promittere mōtes. ut hyperbole magnitudi-
 nis sit, nō in aureis, sed simpliciter in ijs montib. Ex Eras-
 Monticulus] monticuli, pen. corr. Diminutiuum (ἀεικέλις)
 Montanus] pen. prod. Adiect. (ἀεικέλιος) Quod ex monte est. Colum. lib. 6.
 cap. 17. 5.
 Antra montana. Ouid. ii. Metam. 30.
 Montanus, Qui in montibus habitat, apud Cæsarem lib. i. bel.
 Ciuil. Et Plin. lib. 6. cap. 20. 3.
 Armenta montana. Ouid. i. de Arte, 61.
 Feræ montanae. Ouid. 2. Fast. 44.
 Rapidus montano flumine Torrens. Virg. 2. Aeneid. 61.
 Ligures montani, duri atq; agrestes, docui ager ipse, nihil fer-
 rendo, nisi multa cultura et magno labore quaesitum est.
 Cic. 2. de lege Agrar. 93.
 Montana nunc sunt omnia id est, plena montibus, et montuo-
 sa. Plin. lib. 5. cap. 27. 16.
 Montana, montanorum, substantiuum. Lilius lib. i. belli Pu-
 nici, Peruenit inde ad alium frequentem, ut inter montana
 na, populium.
 Montosus, pen. prod. (βουνόστος) Similiter adiectiuum, Vbi
 sunt multi montes. Plinius, Nascitur in montosis et asperis,
 aliquando et herbosis. Cic. de Amic. 60. Cum locis etiam
 ipsi montosis delectentur et syluestribus. Legitur et
 montuosus.
 Montosa regio. Cic. pro Plancio, 18.
 Montosus locus. Cic. in Partit. 21. Et Cæsar i. bel. Ciuil. 246.
 Montiuagus, pen. corr. Adiectiuum (ἀεικέλιος) Qui per
 montes uagatur. Cic. 5. Tusc. 115. Quid bestia, nō me frigus,
 non famem, nō multiuagos atq; syluestres cursus, atq; iustia-
 tiones patiuntur?
 Montiuagi cursus. Sil. lib. 3. 110.
 Dea montiuaga, Diana. Stat. i. Achilleid. 90.
 Feræ montiuage. Lucret. lib. 1. 82.
 Monticoli, pen. corr. (ἀεικέλιος) Qui mōtes incolit. Ouid.
 i. Metamorph. 39.
 Et Nymphæ, Satyrig; et monticolæ Syluani.
 Monstro] monstras (ἀεικέλιος, ἀεικέλιος, κατὰ δεικνύω) mon-
 strare, Ostendere, declarare, indicare. Cicero i. de Diuin.
 216. Qui sibi semitam non sapiunt, alteri monstrant uiam.
 Ex quodam poeta.
 Indice monstrare digito. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 6.
 Prætereunium digito monstrari. Horat. 4. Carm. ode 3. 5.
 Viam monstrare. Virg. i. Aeneid. 78.
 Comiter uiam erranti monstrare. Vide Comis.
 O si urnam argenti fors quæ mihi monstret. Horat. 2. Serm.
 Satyr. 6. 1.
 Monstrare, pro Docere. Cicero ad Tironem, libro 16. 22. 3.
 Tu istic siquid librarij mea manu non intelligent, monstra-
 bis. Sic Plin. lib. 19. cap. 10. 3. Monstrare remedium.
 Inulas ego primus amaras monstrauit incoquere. Horat. 2. Serm.
 Satyr. 8. 11.
 Delinimenta uitæ alicui monstrare. Tacit. lib. 15.
 Cæcus iter monstrare dicitur, quum quis rudis docto consule-
 re conatur. Horat. i. epist. 18. 1.

Et uide

Et uita monstrata uia est. Hor. in Arte, 82.
 Monstrare, pro Probare. Vlp. in l. i. §. qui aduer. ff. de postulatio-
 do, Qui aduersus ea fecisse monstratur: et pro alijs interditi-
 ta postulatione repellitur, et pro estimatione iudicis extra
 ordinem pecuniaria pœna multatur.
 Monstrans, Participium (δεικνύω) Stat. 3. Syl. 3. 8.
 — uenturosq; tuus durabit in annos
 Me monstrante dolor.
 Monstratio, monstratiōnis, Verbale (δεικτική) Terent. A-
 delph. 4. 6. 2.
 Desessus sum abulando: ut Syre te cum tua
 Monstratione magnus perdat iuppiter.
 Monstratus, huius monstratus, pen. prod. pro Demonstratio-
 ne. Senec. in Consolat. ad Martiam, Viti; ignotarum urbium
 monstratus nouo hospitii gratius est.
 Monstrator, pen. prod. (καταδεικτής) Aliud uerale: ut,
 — uincij; puer monstrator aratri: id est, Triptolemus,
 seu potius Ostris, ut inquit Seruius. Virg. i. Georg. 4. Tacit.
 de moribus Germa. Qui nuper hospes fuerat, idem mon-
 strator hospitij, et comes.
 Monstrabilis, et hoc monstrabile, penult. corrept. (δεικτός)
 Plin. epist. 10. 7. lib. 6. Nescio an nobis hominem, quanquam
 nosse debes: est enim probitate morum, ingenij elegantia, o-
 perum uarietate monstrabilis.
 Monstrum, monstri (ἀποφάσιον, πάλωρ, τὸ φασ, φάσμα,
 ἀμυστράνιον dictum est, quod aliquid significando mon-
 stre. Est autem aliquid præter naturam aditū aut procrea-
 tum. Cic. 2. de Nat. deor. 10. Prædictiones uero et præsentio-
 nes rerum futurarum, quæ aliud declarant, nisi hominibus
 ea quæ futura sunt, portendi; prædici: ex quo illa ostenta;
 monstra, portenta, prodigia dicuntur.
 Biforme monstrum. Ouid. 8. Met. 32. de Minotauro.
 Detestabile monstrum. Luuen. Satyr. 15. 13.
 Fatale monstrum. Hor. i. Carm. ode 27. 5.
 Hortendum et dictu mirabile monstrum. Virg. 3. Aen. 6.
 Immane monstrum. Sil. lib. 13. 46.
 Infame monstrum. Stat. ii. Theb. 116.
 Infelix monstrum. Equius Troianus. Virg. 2. Aen. 49.
 Noua monstra. Hor. i. Carm. ode 2. 2.
 Saenum monstrum. Catul. Argon. epig. 50. 20.
 Vitepius monstrum. Luuen. Satyr. 9. 4. Vide Vitra.
 Immania monstra perferimus. Virg. 3. Aen. 117.
 Consecrare monstis. Vide Consecro.
 Nouitate monstri mouentur. Ouid. 12. Metam. 35.
 Gygantes terra geniti monstra dicuntur. Horatius 3. Carmim.
 ode 4. 15.
 Monstrum, pro Prodigio. Viag. 2. Aen. 35.
 Nec dubijs ea signa dedit Tritonia monstis.
 Monstrum ac prodigium. Cic. 5. Verr. 14. 7.
 Monstrum, Est omne contra naturam, inquit Donatus, quod
 præter naturam aut deficit, aut excedit. Terent. Eunuch. 4.
 4. 29. — taces?
 Monstrum hominis, non dicturus? Cic. 2. in Catil. 25.
 Abijt excessit, euasit, eripit: nulla iam pernices à monstro
 illo atq; prodigio mœnibus ipsis intra mœnia cōparabitur:
 Immanissimum et foedissimum monstrum. Cicero in Pisonem,
 24.
 Monstrum aliter, ubi quid occulti uiti latere significamus: haud
 scio an inde sumpta metaphora, quod monstra ob pudorem
 clanculum aluntur et occultantur. Pamphilus in Andria
 Terentiana, 1. 5. 15.
 Repudiatus (inquit) repertor.
 — quamobrem nisi si, id est, quod suspicor,
 Aliquid monstri alunt. Erasmus.

Thesauri pars 2.

Dicere monstra. Cic. 4. Tusc. 84.
 Monstra narrare, siue nunciare. Cic. ad Atticum, lib. 4. 76. 1.
 Idem lib. 9. 182. 3.
 Monstra quis tanta explicet? id est, quis tantum enigma sol-
 uet? Senec. Theb. 1. 28.
 Monstrum, pro Monstratione aliquando accipitur. Virgil. 3.
 Aeneid. 12.
 Monstra deum refero.
 Monstruosus, pen. prod. Adiectiuum (τὸ βάρβαρον, τὸ βάρβαρον)
 Quod præter naturam est. Lucan. lib. 1. 112.
 Monstrosg; hominum partus.
 Fabula monstrosa, turpisq; relatu. Claud. in Eutrop. 110.
 Monstruosus, per translationem. Cic. i. de Fin. 9. 1. Inuidi, diffi-
 ciles, lucifigi, maledici, monstrosi. Suet. de claris Grammat.
 15. Laestrum et laronem, et nebulonem, popinonemq;
 appellans, et uita, scriptisq; monstruosum.
 Monstruosissimus, penult. corr. Superlatiuum. Cic. 2. de Di-
 uinatione, 10. 4.
 Monstrofe, penult. product. Aduerbium (τὸ βάρβαρον) Præ-
 ter naturam. Cic. 2. de Diuinat. 216. Nihil tam præpostre,
 tam incondite, tam monstrofe cogitari potest; quod non
 possumus cogitare.
 Monstrifer, penult. correpta, Adiectiuum (τὸ βάρβαρον)
 Monstrum referens. Plin. lib. 6. cap. 30. 1. Animalium homi-
 numq; effigies monstriferas circa extremitates eius gigni,
 minime mirum.
 Annus monstrifer. Claud. 2. in Eutrop. 1.
 Monstriferos agit unda sinus. Lucan. lib. 5. 124.
 Tumultus monstrifer. Lucan. lib. 2. 1.
 Monstrificus, pen. corr. Adiectiuum, idem (τὸ βάρβαρον)
 Plin. lib. 21. cap. 5. 4. Inuenta est et in his ratio inferendi;
 monstrificis hominum ingenijs.
 Artes monstrificæ. Valer. 6. Argon. 31.
 Gemme monstrificæ. Plin. lib. 37. cap. 11. 7.
 Effigies monstrificæ. Plin. lib. 2. cap. 3. 2.
 Monstrificabilis, et hoc monstrificabile. Lucilius lib. 26.
 Nunc ignobilitas his mirum, ac monstrificabile. Nonius.
 Monstrificæ, penult. corrept. Aduerbium (τὸ βάρβαρον) Pli-
 nius lib. 28. cap. 11. 18. Equarum uirus à coitu in bychnis ac-
 censum, Anaxilaus prodidit, equinorum caput uisus re-
 præsentare monstrificæ.
 Montanus] μωντάος, Poeta, cuius meminit Ouid. 4. de
 Ponto, eleg. 16. 3.
 Montanus, Montiuagus, Montosus] Vide Mons.
 Monumentum] Vide Monumentum.
 Monycha] monyche (μῶνυχη) Nomen est matris D. Augu-
 stini, cuius uita sanctimoniam et ipse Augustinus, et Ma-
 phæus Vegius Laudeiis uates literis mandauerunt.
 Monychus] pen. corr. (μῶνυχος) Vnus fuit Centaurosum,
 de quo Luuen. Satyr. 1. 2.
 — quantas iaculetur Monychus ornos.
 Componitur ex μῶνυχος, hoc est, solus et unguis, quod
 pedem instar equi habuerit. Sunt enim μῶνυχοι, equi, quia
 solidas ungulas habent. Lucan. lib. 6. 77.
 Aspera te Pholoes frangentem Monyche saxa. Ouid.
 12. Metam. 100.
 Grauis Monychus. Valer. i. Argon. 30.
 Monyma] pen. corr. Mithridatis uxor, quæ in desperatione
 rerum profligatarum, detractum è capite didema collo cir-
 cumligasse traditur, seseq; suspendisse, et quæ corporis pon-
 dere laqueus ille diruptus esset, dixisse, Execrandum didema
 ma, neq; in tam tristi ministerio mihi profuisti. Moxq; quum
 super illud humi abiectum insputasset, Eunuchus regio iugu-
 landum sese obtulisse.

DD Mony

Monymus] *μόνυμος*, Fuit Corinthij cuiusdam trapezite seruus: qui quum Philosophiæ amore teneretur, cuperetq; maxime operam dare Diogeni, neq; tamen hoc ipsum à domino posse impetrare, simulata infania monetam cepit frangere, eoque modo dimissus, ad philosophiam se conuertit, Diogenemq; sequutus est. Author Laertius.

Moplion] *μόψιον*, Agri Pelasgici oppidum in Thessalia, apud Strabonem, lib. 9.

Moplopia] *μόψοπία*, Attica regio, à Mopsopere rege sic dicta, ut author est Strabo.

Mopsopius, Adiectiuum (*μόψοπιος*) ut, Iuuenis Mopsopius, Atheniensis, Ouid. 5. Metam. 133. de Triptolemo.

Mopos] *μόψος*, Liberum Cilicie oppidum, ad Pyramum flumini stium, teste Plin. lib. 5. cap. 27. Strab. lib. 14. *μόψος* *μοψίου* appellat.

Mopsus] *μόψος*, Nomen proprium uiri uatis, qui (ut P. Mela refert) in finibus Pamphiliæ Phaselim urbem cõdidit. Fuit et alter Mopsus Lapitha, id est, Thessalus, ut Strabo scribit lib. 9. qui fuit Ampicis et Chloridis filie Orchmei filius. Alius fuit, cum quo certauit Calchas de peritiâ diuinandi, Apollinis filius.

Sacer Mopsus. Valer. 1. Argon. 43.

Mora] *μόρα* (*μορα*, *μορα*, *μορα*, *μορα*) à Moror, moraris, ut quidam uolunt, Expectatio, temporis dilatio, prolatio, tarditas, procrastinatio.

Dispensia mora, Virg. 3. Aen. 91.

Annosa mora, Tempus longum. Ouid. 5. Fast. 29.

Damaosa mora, Ouid. 11. Metam. 76.

Inmensa mora, Ouid. epist. 1. 17.

Inanis mora, Quint. lib. 4. cap. 3. 6.

Iuusta mora, Quint. in Proem. lib. 6. 13.

Lenta mora, Ouid. epist. 2. 28. Vide Lentus.

Nostris mora longa laboris, Ouid. 12. Metam. 4.

Mera mora, Vide Merus.

Mora nulla, Cic. ad Atticum, lib. 5. 110. 1. In his *χρονόμετρον* illud confirmas, moram mihi nullam fore.

Nec mora ulla est, quin eam uxorem ducam, Terentius And. 5. 5. 7.

Mora nulla ad agendum, Cic. ad Att. lib. 5. 110. 1.

Tarda mora, Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 6.

Abrumpere moras, Vide Abrumpo.

Acquirere moram ad aliquid agendum, et spatium alicui ad sese colligendum dare, Cic. pro Cecinna, 4.

Acquirere moram ad condemnandum, Vide Acquitto.

Afferre moram, Remorari, Hor. 2. Serm. Satyr. 14. 1.

Afferre moram supplicij, Cic. 7. Verr. 130. Et 5. Philip. 182.

Ista legatio moram et tarditatem efferet bello.

Agitare moras, Vide Agito.

Asequi moram, Cicero. 9. Verr. 131. Apud te Prætozem si non effugium, nec moram quidem mortis, mentione atq; usurpatione ciuitatis assequi potuit?

Castigare moras, Virg. 4. Aen. 82. Vide Castigo.

Corripere moras, Ouid. 9. Metam. 57.

Creare moram, Plaut. Pseud. 5. 158.

Distincta et interpuncta interualla, moras, respirationesq; alios delectant: flumen alijs uerbosâ, uolubilitasq; cordi est, qui ponunt in orationis celeritate eloquentiam, Cicero in Orator. 29.

Dimaque uocis moras: id est, Dic breuiter, Seneca Hippo. lit. 4. 46.

Dare moram, Terent. Hecyr. 1. 2. 52.

Paruula mora dabitur, Iuuen. Satyr. 10. 34.

Ducere moras, Quint. lib. 4. cap. 2. 42.

In longam ducere uerba moram, Propert. lib. 1. eleg. 10. 2.

Effugere moras, Quint. lib. 4. cap. 2. 79.

Ne fabricate moras, Sil. lib. 16. 134.

Facere morâ, Cic. ad Attic. lib. 16. 332. 2. De Publio autè quod perscribi oportet, moram non puto esse faciendam.

Moram facere libidini, Liu. 7. bel. Pun. 1.

Ferre moras, Ouid. 6. Metam. 94.

Non tulit illa moram, Ouid. 10. Metam. 99.

Fit mora, Hor. 3. Carm. ode 14. 5.

Frangere moras portarum: id est, frangere portas que nos morantur, Stat. 10. Theb. 39.

Habeo aliquid moræ, dum pronissa militibus perfolio, Castus ad Cic. lib. 12. 12. 6.

Inferre moram, Vide Infero.

Inferre moram et impedimentum alicui, Cicero 1. de Inuentione, 18.

Inijcere moram et religionem indicandi iudicibus, Cicero pro Cecin. 3.

Innectere moras, Stat. 5. Theb. 149.

Interponere moras quibus infirmetur aliquis, Cicero 8. Philipp. 2. 45.

Interposita fluminis mora, Vide Interpono.

Interponere moram, Cic. 2. Acad. 1. Quod cum audissemus, nullam moram interponendam putauimus, quin uideremus, et. Idem 10. Philip. 2. 69.

Breuem moram largiri alicui, Seneca Troad. 8. 5.

Metuere amoris suo moram, Vide Metuo.

Moliri moram, Vide Mollior.

Moue abs te moram, Vide Moueo.

Corda moras neunt, Valer. 3. Argon. 75.

Obstat mora, Virg. 1. Aen. 150.

Lime labor et morâ poetâ offendit, Hor. in Arte, 54.

Pellere moram, Ouid. 10. Metam. 131.

Pone moras, et studium lucri, Hor. 4. Carm. ode 12. 5.

Præbere moras, Senec. Herc. fur. 7. 10.

Querere moras, Ouid. 2. Metam. 93.

Ad iudicij moram, aliquam excusationem querere, Cicero pro Rab. Posthum. 5.

Consulta moras extrema recusant, Sil. lib. 7. 65.

Rumpe moras omnes, Virg. 9. Aen. 3.

Segnas rumpe moras, Virg. 3. Georg. 9.

Mora sui illi rei, Terent. Adelp. 4. 5. 79.

Mora esse, Plaut. Amph. 11. 15.

In mora esse, Terent. And. 3. 1. 9.

Sed sequere me intrò: ne in mora illi sis. id est, Moreris et detineas, uel inferas moram et impedimentum.

Mora est, Plaut. Capt. 14. 6.

Nam si alia memorem, quæ ad uentris uictum conducunt, mora est. id est, Diu immorarer.

Iamiam nulla mora est, sequor, et quâ ducitis, adsum, Virg. 2. Aeneid. 14. 1.

Non est mora libera nobis, Ouid. 2. Metam. 29.

Res magna preciumq; moræ erit, Virg. 9. Aen. 43.

Quid ergo erat moræ et tergiversationis, Cic. pro Mil. 40.

Ne sit mora, Terent. Adelp. 2. 1. 17.

Ne mora sit, si innumero, quin pugnis continuo in mala hereat.

In me est mora, Terent. And. 2. 5. 9.

Neq; istic, neq; alibi tibi usquam erit in me mora. id est, Paratus sum quod uis facere.

In me mora non erit ulla, Virg. 3. eclog. 11.

Per te est mora, Terent. And. 3. 4. 14.

Que tanta tenuere moræ, Virg. 2. Aen. 57.

Tenuit mora nulla uocatos, Ouid. 1. Metam. 34.

Neq;

Neq; moram times, tempus quod querimus instat, Ouidius de Ponto, eleg. 3. 17.

Tollere moram iudicandi, Quint. lib. 4. cap. 4. 4.

Trahere moras, Virg. 10. Aen. 178.

Trahere moram, et tempora differre, Ouidius 9. Metamor. phos. 154.

Trahere tot moras, Virg. 10. Aen. 178.

Haud mora consilij, nec inissa recusat, Aestes. Virgilius 5. Aeneidos, 150.

Nusquam mora, Virg. 4. Georg. 37.

Nec mora, nec requies, Virg. 3. Georg. 22.

Sine mora, Citissime, celerrime, Plancus ad Ciceronem, libro 10. 18. 11.

Mora, aliud significat apud Celsum lib. 8. cap. 10. de crurum se morumq; fractorum curatione, in crure æque ad rem pertinet, alterum saltem os integrum manere. Commune uerò ei finorq; est, quod ubi deligatum est, in canalem conijciendum est. Is canalis et inferiori parte foramina habet, per que si quis humor excesserit, descendat: et à planta moram, que simul et sustineat eam, et delabi non patiat: et à lateribus cana, per que loris datus mora quidem crus femurq; ut collocatum est, detineat.

Inter moras, Vide Inter præpositionem.

Mora, pro Luce æstiuâ: quæ quia longa est, Mora noctis dicitur, quod nonstem retardet, et tardius uenire faciat, Virg. 1. Aeneid. 150.

Quid tantum Oceano properant se tingere soles Hyberni: uel quæ tardis mora noctib. obset. Tardis, pro Tardè uenientibus, inquit Seruius.

Moram mentis, moramenti (ἀνὰ δὲ νόου) Idem quod Mora.

Apul. in Flor. Hic igitur moramenti omnibus qui uolunt equitare, aduocorem sibi in equum deligunt.

Mora Vaticana, *ἡ νόσος ἑστὴ*, à Romanis uocatum fuisse rubi fructum, author est Dioscorides lib. 4. cap. 35.

Moralis, Moratus] Vide Mos.

Morbositas] uel, ut alij, Morbovia. Sueton. Quidam ex officio admissionis simul expellens abire morbovia iusserat. Quo quidem in loco morbovia, uel morbovia, ut nomen oppidi, quod tum nusquam est, fingi uidetur: aut adeo populi ore frequentabatur, ceu oppidi nomen, sub sensu morbi et exitij. Hoc enim perinde est, ac si quis in malam crucem amandem, aut ad cornus abire iubeat. Certè compendium Dionis pro morbovia *ἐς νόσους* habet. Ex Turnebo.

Morbis] morbi (*νόσος*, *νόσος*) Habitus cuiuscunq; corporis contra naturam, qui usum eius faciat deteriore. Cic. 4. Tusc. 43. Morbum appellant totius corporis corruptio: nem: agrotationem, morbum cum imbecillitate: uitiu, qui partes corporis inter se distident, ex quo prauitas membrorum, distortio, deformitas. Itaq; illa duo, morbus et agrotatione, ex totius ualitudinis corporis conuassatione et perturbatione gignuntur.

Animi morbus, Salust. in Cic. 1. Grauius et iniquo animo maledicta tua paterer, M. Tulli, si te scirem iudicio magis, quam morbo animi petulantia ista uti.

Morbis et imbecillitas corporis, Cic. Att. lib. 11. 214. 5.

Aeger morbo graui, Cic. 1. in Catil. 23.

Infirmus ex graui et diuturno morbo, Cic. 8. Philip. 237.

Insignia morbi, Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 51.

Admonitio morbi, Vide Admoneo.

Acer morbus, Vide Acer adiectiuum.

Acutus morbus, Vide Acuo.

Adueniens et crescens morbus, Cicero 2. de Diuinatione, 210.

Anticipes morbi, Vide Anceps.

Theauri pars 2.

Amplior, Vide Amplius.

Cæcus, Vide Cæcus.

Caducus, Vide Cado.

Comitalis, Vide Comititia.

Declinans morbus, Vide Declinatio.

Grauis morbus, Cic. 1. Offic. 116.

Immanes morbi, Lucret. lib. 2. 54.

Impatiibilis morbus, Vide Impatiibilis.

Leuiores morbi, Quint. lib. 2. cap. 3. 5.

Longinquus morbus, Vide Longus.

Maior morbus, idem qui Comititalis, Celfo libro 3. capite 23. teste Bud.

Missus morbus ad corpora à numine Iuuen. Satyr. 13. 25.

Morosus morbus, Ouid. 2. de Arte, 65.

Pallentes morbi, Virg. 6. Aen. 55.

Pedicularis, Vide Pedicularis, in Pes.

Perniciales morbi, Vide Pernicies.

Regius morbus, Hor. de Arte, 4. 2. Interitiam aliter uocant.

Solstitialis morbus, Vide Solstitium, in Sol.

Morbis fonticus in x 11. tab. interpretatur, qui nocet. Sed Plinius eo nomine morbum comitalem intellexit, cum ita scripsit de lapide gagate, Deprehendit fonticum morbum. Nam Dioscorides scribit, ἡ νόσος ἐπιληπτικὴ. Turnebus.

Teter morbus, Catul. de Lesbia, epig. 71. 5.

Tremens morbus, Seneca Herc. fur. 9. 16.

Absumi morbo, Vide Absumo.

Accessit spatium morbis, Vide Accedo.

Adueni morbus, Vide Aduenio.

Afferre morbum, Vide Afferro.

Affici graui morbo, Cic. pro Cluent. 24. Vide Afficio.

Affectus morbo, Lucret. lib. 1. 27.

Afflictari morbo, Vide Affligo.

Anni tempora morbos apportant, Lucret. lib. 5. 45.

Assurgere ex morbo, Vide Assurgo.

Assurgere è morbo, Tacit. lib. 18.

Auxiliari morbis, Vide Auxilio.

Cadere in morbum, Vide Cado.

Mentis morbo aliquo calere, Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 16.

Ossa morbo collapsa, Virg. 3. Georg. 97.

Concipere morbum, Vide Concipio.

Confirmata ualeudo à morbo, Cic. ad Att. lib. 10. 20. 282. 2.

Constrictari morbo, Vide Constricto.

Conscire in morbum, Vide Conscio.

Graues morbo nequeunt consurgere, Ouidius 7. Metamor. phos. 116.

Contaminatus grex morbo turpium uirorum, Horat. 1. Carm. ode 37. 6.

Contrahere morbum, Vide Contrahio.

Conualescere ex morbo, Cic. Planco, lib. 13. 30. 10.

Morbi corripunt corpora, Virg. 3. Georg. 95.

Crudecit morbus, Vide Cruidus.

Crudescere cepit morbus in proctu, Virgilius 3. Georg. corum, 101.

Curare morbos, Quint. lib. 2. cap. 3. 5.

Delabi in morbum, Cic. ad Att. lib. 7. 125. 1.

Depellere morbum, Cic. Gall. lib. 7. 27. 7.

Euadere ex morbo dicitur egrotus, Cicero 2. de Diuinatione, 20.

Tristes euincere morbos, Tib. lib. 4. eleg. 11. 1.

Anima non euoluit morbis, Lucret. lib. 3. 147. hoc est, Non effugiunt morbos, non sunt à morbis immunes.

Exasperatur morbus, Celsus lib. 2. cap. 14.

Facere morbum, Celsus in proem. lib. 1.

Medicinam facere morbo, Vide Medico.

DD 2 lactari

Laetari morbo. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 25.
 Impediri morbo. Cic. Lent. lib. 1. 10. 101.
 Implicatus morbo. Lucret. lib. 6. 2. 48. Vide Implico.
 Impugnatur morbus. Vide Impugno.
 Incessit morbus in castra. Vide Incesso.
 Incidere in morbum. Cic. pro Cluent. 138.
 Inclinator morbus. Vide Inclino.
 Incurrere in morbos. Vide Incurro.
 Incutere morbos. Lucret. lib. 6. 155. Vide Incutio.
 Ingraunt morbi gentibus universis. Vide Ingruo.
 Injici in morbum. Vide Injicio.
 Inhabescere morbo. Cic. 3. de Nat. deor. 123.
 Invasit morbus. Vide Inuado.
 Laborare morbo. Cic. 1. de Fin. 91.
 Languebant plerique morbo. Lucret. lib. 6. 2. 46.
 Leuare morbum alicui. Vide Leuis.
 Leuari morbo. Cic. Cornific. lib. 12. 2. 9. 4.
 Mederi morbo. Quint. lib. 1. cap. 10. 5.
 Moriturus meriti morbo. Ouid. 7. Metam. 110.
 Nec tibi vis morbi nocuit. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 8.
 Venienti occurrere morbo. Pers. Satyr. 3. 7.
 Oppressa est morbo mulier. Cic. pro Cluentio, 15. Et ad Atticū, lib. 15. 32. 1. Quum hominem temperantem, suamum medicum, tantus improvisus morbus oppresserit.
 Perire morbis. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 32. Vide Pereo.
 Ingravescentem morbum praevidere. Vide Ingrauo.
 Recreari ē morbo. Cic. Post. reditum. 3.
 Releuare morbum. Cicero in Catil. Sic morbus qui est Repub. releuatus istius poena, uehementius uiuis reliquis ingrauescet.
 Remouere morbum. Cic. Attic. lib. 11. 2. 07. 6.
 Exanguisqualebant corpora morbo. Ouidius 12. Metamorphos. 126.
 In morbo esse. Cicero 4. Tusculan. 14. Qui in morbo sunt, sani non sunt.
 Tentari morbo. Cic. 4. Tusc. 48.
 Acuto morbo tentantur renes. Horatius 2. Sermon. Satyr. 14. 33.
 Vergeri morbo. Cic. de Fato, 27.
 Reliquiae morborum lentae. Cels. lib. 2. cap. 15.
 Vnde sint morbi. Cels. in Praefat. lib. 9.
 Morbus in summo incremento. Cels. lib. 3. cap. 8.
 Longi morbi. Cels. lib. 3. cap. 1.
 Recentes morbi. Cels. lib. 2. cap. 14.
 Regius morbus. Cels. lib. 3. cap. 24. Aequē notus est morbus, quem interdum arquatū, interdum regium nominant. Paulo post, Color autem cum morbum detegit, maximē oculorum: in quibus quod albū esse debet, fit luteum. Soletque accidere et situs, et dolor capitis, etc. Deinde ad finem capitis, Per omne uerō tempus utendum est exercitatione, fritione: si huius est, balneo: si aestas, frigidis natationibus: leuato etiam et conclauis cultiore clauso uti, ludis, lasciuia, per quae mens exhilaretur. Ob quae regius dicitur uidetur.
 Vetus morbus. Celsus lib. 3. cap. 26.
 Lenatur morbus. Celsus lib. 2. cap. 8.
 Mutare morbum. Celsus lib. 3. cap. 9. Nonnunquam etiam lente febres sine ulla remissione, corpus tenent: ac neque cibo, neque ulli remedio locus est. In hoc casu medici cura esse debet, ut morbum mutet.
 Opportunus morbo. Cels. lib. 1. cap. 5.
 Occupat morbus. Cels. lib. 5. cap. 27.
 Subsistentes morbi. Celsus in Praefat. lib. 1.
 Sustinere morbum. Celsus lib. 2. cap. 8.
 Teneri morbo. Celsus lib. 2. cap. 17.

Tollere morbum. Celsus in Praefat. lib. 7.
 Transire ad morbum. Cels. lib. 3. cap. 19.
 Vacare morbo. Cels. lib. 3. cap. 22.
 Vacare a morbis. Celsus lib. 2. cap. 1.
 Morbus uincit medicamenta. Celsus lib. 7. cap. 33.
 Morbus et uitium apud Iuriconsultos differunt. Morbus, est habitus cuiusque corporis contra naturam, qui usum eius facit deteriore: ut phthisis, febris, caecitas. Vitium uerō, partium corporis inter se dissidentia, ex quo finis deformes: ut balbum esse, et atypum, et reliqua id genus. Sed qui morbosus est, is etiam est uitiosus: non contra, potest enim quis uitiosus esse, et non morbosus. Haec Gellius ex Cecilio Sabino, lib. 4. cap. 2.
 Morbidus, pen. corr. Adiectiuum (μορβος) Morbo affectū significat, uel morbis obnoxium. Varro 3. de re Rust. cap. 16. 17. Aut quum sunt apes morbidae propter primores ueranos pastus.
 Morbida uis, Quae morbum affert. Lucret. lib. 6. 220. Idem, — fit morbidus aer.
 Morbosus, pen. prod. Adiectiuum (μορβος) Morbo confectus, aut morbo obnoxius, qui ualitudinarius etiā dicitur. Cato cap. 2. 4. Ferramenta uetera, seruum senem, seruum morbosum, et si quid aliud superstiti, uendat.
 Mordendi, soli morbofi. Cic. 4. Tusc. 85.
 Mordeo] mordere, momordi, morsum (μωρδω, μωρδω, μωρδω) mordere, Dentibus ledere et corripere.
 Momordi, Ouid. 9. Metam. 13, — tum denique tellus
 Pressa genu nostro est, et arens ore momordi.
 Morfi, aliquando fecit in praeterito. Plautus in Trigeminitis, Ni fugissem, inquit, medium credo praemorsisset. Ex Gellio lib. 7. cap. 9.
 Latrant et mordent canes. Cic. pro Rosc. Amer. 34.
 Mordere humum. Plaut. Merc. 18. 9.
 Frenum mordere. Brutus Cic. lib. 11. 23. 3. Vide Frenum.
 Mordere herba dicitur sapore acri. Plin. lib. 12. cap. 19. 10. Sic lib. 2. 2. cap. 14. 1. Mordens folium.
 Aestus momordet oleam. Hor. 1. epist. 8. 1.
 Amnis mordet rursus aqua. id est, radit. Horat. 1. Carm. ode 31. 2.
 Mordere, per translationem, Detrahere alicui. Terent. Eunuch. 3. 1. 21, — inuidere omnes mihi,
 Mordere clanculum: ego non floccipendere.
 Iniquo dente mordere, Calumniari. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 25.
 Dente inuido morder. Hor. 4. Carm. ode 3. 4.
 Morderi dicitur. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 5.
 Opprobrijs falsis morderi. Hor. 1. epist. 17. 8.
 Non mordenda tibi turba fidelis erat. Ouidius 4. de Pont. leg. 14. 10.
 Mordere, Pungere. Cic. Attico, lib. 12. 215. 10. Quod rogatus in bonam partem accipiam, si qua sunt in tuis literis quae me morderant.
 Frigora mordent parum cautos. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 9.
 Morderi consentia. Cic. 4. Tusc. 68.
 Morfus, Partic. (μωρδω) Plin. lib. 29. cap. 3. Datur morsus a rabioso, ne rabidi fiant.
 Morfus, huius morsus, mascul. gen. (μωρδω, μωρδω, μωρδω) Dentium lesio uel apprehensio. Cic. ad Atticum, libro 12. 24. 1. 9. Dum recordationes fugio, quae quasi morsu quodam dolore efficiunt, refugio ita te adueniendo.
 Viperinus morsus. Cic. 2. de Fin. 25.
 Funesto morsu saucijs. Ouid. 11. Metam. 75.
 Apprehendere morsu. Vide Apprehendo.

Ferro

Ferro consumite uiscera morsu. Ouid. 4. Metam. 23.
 Corripere morsu. Vide Corripio.
 Pecoris morsu frondes defendite nostras. Ouidius 9. Metamorph. 77.
 Nec tu mensuram morsus horrescite futuros. Virgilius 3. Aeneidos, 79.
 Inferre morsu alicui. Ouid. 11. Metam. 12.
 Lacerare morsu uiscera. Vide Lacer.
 Leo parat morsus. Seneca Herc. fur. 11. 11.
 Premere morsu. Lucret. lib. 3. 133.
 Vastis moribus praedam leo premens. Seneca Troade, 9. 13.
 Citra morsum. Vide Citra.
 Bibere morsu. Vide Bibo.
 Vni morsus, De anchora dicitur, terrae uel fundo infixae. Lucan. lib. 3. 139.
 Morsus, conuulsiō et nexus dicitur, ubi lorica cum fibulis conuectitur. Sil. lib. 7. 126.
 Strage super lapsus socium, quae fibula morsus
 Lorica crebro laxata resoluatur ictu.
 Coire ad morsum. Vide Coeo.
 Morsus, pro Liuore morsuicularum. Lucret. lib. 4. 219,
 Blandaque refrinat morsus admista uoluptas.
 Ex mulierum morsu uestigia libidinis atque nequitiae. Cicero 7. Ver. 17.
 Morsus, Dolor et aegritudo. Cicero 3. Tusc. 103. Ibidem, 140,
 Aegritudo erit sublata illa mœrens, morsus tamen et conuulsiōculae animi relinquuntur.
 Sopor necis morsus. Sil. lib. 13. 55.
 Morsus, pro Inuidia et detractio: ne,
 Insequi morsibus aliquem. Ouid. 13. Metam. 115.
 Acres incitare morsus. Catul. ad passerem Lesbiae, epig. 2. 1.
 Inicit et morsus error uterque pares. Ouid. epist. 18. 23.
 Venerare morsu. Hor. 1. epist. 14. 8.
 Morsuicularum, morsuicularum, pen. corr. Diminutiuum (μωρδω) Paruus morsus. Plaut. Pseud. 3. 65,
 Compressiones arctae amantium compares,
 Teneris labellis, molles morsuicularae.
 Mordax, mordacis, penult. product. om. gen. (μωρδω, μωρδω, μωρδω) Qui mordendo ledit. Plautus Truc. 8. 1,
 Num tibi iam amabo ianua est mordax mea, quod introire
 Meas mea uoluptas?
 Ferro mordaci icta pinus. Hor. 4. Carm. ode 6. 2.
 Mordax folium, Pungens et tactum feriens uel gustum. Plin. lib. 16. cap. 24. 3.
 Mordax uis. Plin. lib. 9. cap. 4. 5. 1.
 Mordax homo, Detractor. Cic. 3. de Orat. 135.
 Liuidus et mordax. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 19.
 Non ego mordaci distinxerim carmine quenquam. Ouidius 2. Tristium, 113.
 Sollicitudines mordaces. Hor. 1. Carm. ode 18. 1.
 Mordacissimus, penult. corr. Superlatiuum. Plinius libro 17. cap. 18. 1.
 Mordacitas, pen. corrept. mordacitatis (μωρδω) Plin. lib. 21. cap. 15. 6. is enim omnibus folijs inest aculeata mordacitas. De urtica, et similibus.
 Mordicibus (μωρδω) pro morsibus. Plaut. Aul. 7. 57,
 Asti me mordicibus scindant, boues incurfent cornibus.
 Mordicus, pen. corr. Aduerbum (μωρδω) Mordendo. Plaut. Cinc. 13. 7,
 Manum mordicus arripuit. Varr. 2. de re Rust. capite 78. Ille impetum fecit in eum, et mordicus interfecit. De equo.
 Diueller mordicus agnam. Hor. 1. Serm. Satyr. 8. 6.
 Thesauri pars 2.

Auferre mordicus auriculam alicuius. Cicero. Quint. frat. lib. 3. 20. 3.
 Mordicus, Strictum, et quasi morsu ac dente. Suetonius in Caesare, cap. 64. Paludamentum mordicus trahens, ne spolio potiretur hostis.
 Mordicus tenere, per translationem, pro Summa pertinacia tueri. Cic. 4. Acad. 93. Nam ab omnibus eiusmodi uis per spicuitatem, quam mordicus tenere debemus, abesse dicemus. Idem 4. de Fin. 126.
 Mordicatum, penult. correpta (μωρδω) Mordendo, antiquae. Varro, Sicut pulli incedunt, et in bellis mordicatum ludunt.
 Morsus] Fluuus est ex Alpibus defluens, unus eorum qui ad Pado excipiuntur: de quo Plin. lib. 3. cap. 16.
 Morsum] moreti, pen. prod. neut. gen. (μωρδω) Genus libi ex farina, lacte, uino, casteo, et herbis confectum: quale describitur a Virgilio in eo opusculo, cui titulus est Moretum. Ouid. 4. Fast. 74,
 Non pudet herbosum dixi, posuisse moretum, etc.
 Moribundus] Vide Morior, in Mors.
 Morigeror] Vide Mos.
 Morini] penultima correpta (μωρδω) Populus Galliae Belgicae ad Oceanum, ut scribit Pomponius libro 3. Virgil. 8. Aeneid. 146,
 Extremisq; hominum Morini, Rhebusq; bicornis.
 Morio] morionis (μωρδω) Stultus. Moriones sunt fatui, quos in delicijs principum esse uidemus. Martial. libro 12. capite 90,
 Paruum bastat usque morionem. Idem lib. 18. 4,
 Morio dicitur erat, niginti millibus emi.
 Morion] Gemma est, de qua sic Plin. Morion Indica, quae nigerrimo colore translucet, uocatur pramnion: in qua miscetur et carbunculi colos Alexandrinum: ubi Sardae, Cyprii, nascitur et in Tyro et in Galatia. Xenocratus et sub Alpibus nasci tradit. Haec ille, lib. 37. cap. 10.
 Moriseni] Thraciae populi, circa Ponti littora incedentes: quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 11.
 Morior] Vide Mors.
 Mormytra] Piscis est marinus, uarijs coloribus pictus: cuius meminit. Ouid. in Halieut. referente Plinio lib. 32. cap. ult.
 Morochthus] μωρδω, Lapis est in Aegypto nascens, quae nonnulli ad lacteo colore Galaxiam et Leucographiam appellant. Utuntur eo linteariorum officinae ad candorem uestium, propterea quod mollis sit, et facillime aluatur. Author Dioscorides lib. 5.
 Moror] moraris, moratus sum (μωρδω, μωρδω, μωρδω) morari, Detinere, retardere. Terent. Heaut. 1. 1. 120,
 Ego me conuiuas moror. Cicero. 5. Philipp. 182. Et belli celeritatem morabitur.
 Diutius morari. Cic. 3. de Orat. 43.
 Longius morari in loco aliquo. Propert. lib. 3. eleg. 20. 3.
 Longo morari tempore. Virg. 3. Georg. 113.
 Morari emori. Catul. ad Seipsum, epig. 49. 1.
 Moror ferre. Virg. 8. eclog. 22.
 Consurunt nauae, et magno clamore morantur: id est, retro agunt. Virg. 5. Aen. 42.
 Per leue morari. Hor. 2. Serm. Satyr. 7. 18.
 Iter alicuius morari. Ouid. epist. 18. 4.
 Longa ambage aliquem morari. Ouid. 7. Metam. 105.
 Longis ambagibus aliquem morari. Hor. 1. epist. 7. 17.
 Insequeris tamen hunc, et lite moraris iniqua. Hor. epist. 2. 4.
 Carmina morantur oculos alicuius auresque. Hor. 1. epist. 13. 4.
 Ne multis morer. Cic. 6. Ver. 93.

Non moror hoc est, Non obsto, non repugno. Terentius Eunuch. 3. 2. 7.
Quod quum fecus erit, quid te Apulia moretur? Cic. ad Attic. lib. 4. 86. 1.
Moratur aliquem pietas curaq; alicuius, quo minus quid efficiat. Hor. 1. epist. 14. 2.
Moratur me quin. Plaut. Aulul. 2. 5.
Non morari in dicendo, &c. Cic. pro Cluent. 134.
Ac ne pluribus moremur in re confessa, in regione Italiae octava, &c. Plin. lib. 7. cap. 49. 4.
In parvis morari. Ouid. 2. de Arte, 107.
Non circa uilem, patulumq; moraberis orbem. Horat. in Arte, 27.
Morari apud aliquem. Pomp. in l. Quintus. §. ad autoritatē. ff. de annuis legatis & fideicommiss.
Morari eum aliquo. Scaenola in l. annua. ff. de annuis legat. & fideicommiss.
Morari solutionem. Differre. Paulus in l. si seruum stip. §. sed si. ff. de uerbor. obligat.
Morari, Expectare. Lentulus Senatui, lib. 12. 15. 3. Diutius morari aut expectare praesidium, non necesse habui.
Morari, Habituare. Brutus ad Cic. lib. 1. 23. 3. Ego, tibi ut antea scripsi, dum mihi à te literae ueniant, in Italia morabor. Cas. 4. bel. Gall. 5. 43.
Qua spe inimica in gente moratur. Virg. 4. Aen. 47.
In urbe morari. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 2.
In una sede morari. Ouid. 2. Metam. 170.
Sub dio morari. Hor. 2. Carm. ode 3. 5.
Morari, Curare, estimare. Liu. 2. ab Vrbe, 104. Ne quis militis, donec in castris esset, bona possideret, aut uenderet liberos, nepotesque eius moraretur. Ibidem, lib. 4. 180. C. Sempronium nihil moror, quando hoc est, in imperio consecutus, ut tam charus esset militibus. Cic. in Verrem. Nihil moror eos saluos esse, & ire quod lubet. Vide Nihil.
Nihil ne ego quidem moror, quo minus Decemuiratu abeam. Liu. 3. ab Vrbe, 225. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 3.
Nihil moror officium quod me grauat. Hor. 2. epist. 1. 54.
Morandi, morando, morandus, Gerundium. Virg. 10. Aen. Aeneae subijt mucronem, ipsumq; morando sustinuit. Vbi Seruius, Morando, Moram iniiciendo eius impetum iussit.
Causas inuicte morandi. Virg. 4. Aen. 11.
Morans, morantis, Participium. (μορανσ) Virg. 4. Georg. 15. — nanq; morantes
Martius ille aris rauici canor increpat. Seruius, Turde incedentes.
Tempore longo morans. Virg. 3. Georg. 13.
Reditum alicuius morans. Hor. 3. Carm. ode 5. 11.
Lapsus fluminum morans Orpheus. Hor. 1. Carm. ode 12. 2.
Moratus, pen. prod. (μορατ) Aliud participium. Liuus 4. bel. Pun. 187. Et ad duo millia aut moratorum, aut palantium per agros miserata, &c. Cic. ad Att. lib. 5. 104. 2. Moratus triduum Laodiceae, & triduum Apameae, & totidem dies Synade.
Non multis ille moratus. Ouid. 1. Fast. 33.
Haud multa moratus dat dextram iuueni. Virg. 3. Aen. 12. 2.
Lachrymis & mente morata. Virgilius 4. Aeneidos, 130. De Didone.
Ira morata. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
Oscula sunt labris nostra morata tuis. Prop. lib. 2. eleg. 16. 2.
Planta morata expensa gradu. Prop. lib. 2. eleg. 4. 2.
Vultum diu tellure moratum erexit. Ouidius 14. Metamorphos. 22.
Morandus (μορανδ) Aliud participium futuri temporis, ut,

Fraude aliqua morandus est pater. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 4.
Spei actor morandus illecebris, & grata nouitate. Horatius de Arte, 4. 6.
Morator, pen. prod. (μορατορ) Liu. 2. ab Vrbe, 190. Quatuorq; Tribunorum aduersus unum moratorem publici commodi auxilium delectum Coss. habent.
Morator, Ministerij nomen erat in ludis Circensibus, quo qui fungebantur, ut conicere est, quadrigarios & bigarios morabantur, ne ante tempus, aut non suo ordine currerent: & ut inter missus interualla essent. Hoc ex priscis titulis eruit Turnebus: in quorum uno sic legitur, Q. Rapidio, Q. F. Lem. Milioni moratori ludi Circensis.
Moratorius, Adiectiuum (μορατοριος) Paulus iureconf. Quo minus praedium iure pignoris distrahatur, oblata moratoria cautio non admittitur. hoc est, Cautio quae datur ut quis differat & expectet.
Morosus (μορος), Latine fatuus & insipiens dicitur, teste Budeo. Plaut. Trinum. 10. 43.
Is mores hominum moros & morosos efficit. De amoro loquitur. A quo,
Morari, prima longa (μοραρι) Insanire significat. Cuius exemplum in commate illo Neroniano apud Tranquillum in Nerone, cap. 33. Certè omnibus rerum uerborumq; consuetudinibus mortuum insensatus est, modo stultitia, modo seuitia arguens. Nam & morari eum inter homines desisse, producta prima syllaba, iocabatur: multaq; decreta ut insipientis atq; deliri pro irritis habuit. Morari pro stupide, & fatue, & delirè agere dixit: quod Graeci μοραρισιν dicunt. Budeus.
Morologus, Morosus.] Vide Mos.
Morosofophus] pen. corr. (μοροσοφ) Nomen hominis, inter stultum & sapientem ambigui. Bud. Vn sage fil.
Morpheus] dissyllabum, huius Morphei uel Morpheos, pen. corrept. (μορφεος) Filius aut minister Somni deus dicitur, quod dormientib. inducat uarias formas & uisiones. Ouid. 11. Metam. 12. 8.
Excitat artificem simulatoremq; figura Morpheus.
Morphnus] μορφνος, Aquile genus, circa paludes & lacus uitam praecipue agens: ab Homero Percnos, ab alijs etiam Plancus & Anataria appellatur. Vide Plin. lib. 10. cap. 3. ubi sex aquilarum genera enuenerat, Melanaeton, Pyragon, Morpnon, Pernopterum, Gnesium, et Halyaeton, etc.
Mors] mortis (μορτ) & τανατος, μόρτ & τανατος, μόρτ) Cicero 1. Tusc. 29. Sunt enim qui discessimus animi à corpore putent esse mortem.
Mors, Dissolutio. Cic. 2. de Fin. 161. Quero aut quid sit, quod quid dissolutio, id est, morte sensus omnis extinguatur, etc.
Extremum omnium rerum mors. Cic. Toranio, lib. 6. 21. 4.
Finis uite misera mors esse uidetur. Cic. 1. Tusc. 16.
Mors non est interitum omnia tollens atq; delēs, sed quaedam quasi migratio commutatioq; uite: quae in claris uiris & faminis dux in caelum soleret esse. Cic. 1. Tusc. 4. 4.
Mors ultima linea rerum est. Hor. 1. epist. 17. 16.
Mors est migratio in eam oras, quas qui e uita excesserunt, incolunt. Cic. 1. Tusc. 156.
Mortes, pluraliter, apud Plinium iuniorē epist. 169. Cōfcerunt me infirmitates meorū, mortes etiā, & quidem iuuenū. Item apud Plinium auunculū lib. 7. cap. 53. 1. in primis aut miraculo sunt atq; frequentu, mortes repētinæ. Sic Mart. lib. 1. 94. Et lib. 3. 22. Mortes blāde. Cic. 2. de Fin. 156. Praestare mortes sunt imperatorie. Quint. Declamat. 2. Contr. uerba et experimenta telorum, mortium pertulere patientiam.
In morie. Vide In praepositionem.
Obnoxia morti. Ouid. 14. Metam. 120.

Arbiter

Arbiter mortis, Pluto. Seneca Herc. fur. 7. 12.
Cupidus mortis. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 20.
Iusta exequialia mortis. Stat. 11. Theb. 12. 2.
Pax mortis. Ouid. epist. 20. 35.
Gradus mortis. Horat. 1. Carm. ode 3. 4.
Ianu. a mortis. Silius lib. 11. 38.
Imago mortis. Virg. 7. Aeneid. 74.
Imago mortis, somnus. Cic. 1. Tusc. 14. 7.
Laquei mortis. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 2.
Metæ mortis. Virgilius 12. Aeneid. 110. de Aeolo quodam. Vide Meta.
Mora mortis. Ouid. epist. 10. 17.
Nigror mortis. Lucret. lib. 3. 8.
Fallaces motæ mortis et uitæ. Celsus lib. 2. cap. 6.
Solamen mortis. Ouid. 12. Metamorph. 17.
Acerba mors. Ouid. 14. Metamorph. 38.
Adaperta mors. Vide Adapertio.
Admota mors. Vide Admoueo.
Aegra mors. Virg. 3. Georg. 103.
Amara mors. Propert. lib. 1. eleg. 18. 4.
Bona mors, pro laudabili & cita. Plin. epist. ult. lib. 2.
Mors quæstu certior. Colum. lib. 1. cap. 3. 2. Vide Orcus.
Cita mors. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 2.
Communis omni ætati mors. Cic. de Senec. 62.
Complosata mors. Cic. pro Domo sua, 75.
Consentanea mors. Vide Consentaneus.
Cruentæ mors. Ouid. epist. 2. 28.
Definita omnibus mors. Cic. pro Sestio, 38.
Deliberata mors. Horat. 1. Carm. ode 37. 6.
Difereta mors. Ouid. 11. Metam. 140.
Dura mors. Virg. 10. Aeneid. 159.
Extrema iam in morte. Virg. 2. Aeneid. 90. Ibidem, 11. 170.
Famosa mors. Horat. de Arte, 95.
Fera mors. Ouid. in Ibin, 80.
Fortuna mors, quæ naturæ debita, pro patria est potissimum reddita. Cic. 14. Philipp. 405.
Gelida mors. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 9.
Gravis, immatura, misera mors. Quint. lib. 6. cap. 3. 76.
Horrida mors. Senec. Herc. Oeth. 16. 2.
Immatura mors. Cic. 4. in Catil. 75. Vide Immaturo.
Indiuidua mors est noxia corpori. Senec. Troad. 5. 67.
Indomita mors. Horat. 2. Carm. ode 14. 1.
Instant mors. Silius lib. 8. 29.
Inuidiosior mors. Ouid. 7. Metam. 123.
Non iniusta est mors ista mihi. Sen. Octau. 17. 19.
Lurida mors. Silius lib. 13. 112.
Merita morte perire. Virg. 4. Aeneid. Hoc sic declarat Turnebus: Mors est quadam naturalis, cum fatalem annorum summam consecimus, ut cum morimur in senectute profundamors est etiam merita, ut quam bellorum casus, & morbi intemperantia & cruditate quæsit, aut scelera & crimina asserunt. Meruit enim mori, qui in aciem prodijt. Hinc illud Aeneae,
 — & si fati fuissent,
 Ut caderem, meruisse manu. Is quoq; mortē lacefit, qui luxuriosè intemperanterq; uiuendo ualetudinem labefaciat. At nec fato, nec merita morte Dido occidebat, sed morte imperita, ut subito furore correpta. Hec ille.
Nec optima morte perdere aliquem. Ouid. 1. Metamorph. 46.
Obita mors. Lucret. lib. 1. 27.
Pulcherima mors. Plin. epist. 16. c. lib. 3.
Rapax mors. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 13.
Sicca mors: id est, mors sine uulnere aut cæde. Iuuenal. Satyr. Turpis mors. Lucret. lib. 6. 250.

(10. 12.

Squalida mors. Senec. Medea, 10. 1.
Abfultit clarum cita mors Achillem. Horat. 2. Carm. ode 16. 6.
Absumi morte. Vide Absumo.
Absumptus morte. Vide Absumo.
Accelerare mortem. Lucret. lib. 6. 155.
Accipere mortem. Lucan. lib. 8. 128.
Turpis mors forti uiro non potest accidere, neq; immatura Confulari, nec misera sapienti. Cic. 4. in Catil. 75.
Loca mortis adire. Ouidius 14. Metam. 25.
Afflicere morte. Cic. pro Cluentio, 135. Homines inimicos suos morte affici uolunt.
Afferre mortem alicui. Seruius Cic. lib. 4. 12. 7.
Anteponenda seruituti turpitudiniqu; mors. Cic. 1. Off. 114.
Appetere mortem. Cic. 4. in Catil. 79. Ex uetusto codice rectius legitur, appetuerunt mortem.
Iusta morte cecidere Centauri. Horat. 4. Carm. ode 2. 3.
Capere plures mortes, Mori pluribus mortibus. Quintilianus in Milite Mariano.
Honore mortis carentes. Virg. 6. Aeneid. 67.
Mors atris circunuolet alis. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 12.
Vitam cum morte commutare. Seruius Cic. lib. 4. 5. 7.
Conficere extremum diem morte. Cic. 3. de Fin. 114.
Consciscere sibi mortem. Vide Conscisco.
Consecuta mors matrem. Vide Consequor.
Immitti consumptus morte. Tibull. lib. 1. eleg. 3. 11.
Contemnere mortem. Seneca Herc. fur. 8. 5. Cic. 1. Tusc. 160.
Instructus ad mortem contemnendam. Vide Instructo.
Conceptam mortem precordijs continere. Cic. 1. Tusc. 154.
Damnatus morti, De cuius uita desperatur. Lucret. lib. 6. 249.
Debemur morti nos, nostraq; Horat. de Arte, 13.
Decreta mors est. Seneca Hippol. 2. 29.
Dedere aliquem morti, Vide Dedo.
Demittere aliquem morti. Virg. 5. Aeneid. 139.
Depellere mortem. Ouid. epist. 14. 26.
Deprecari mortem. Ouid. 2. Fast. 2. 1. Et 1. de Ponto, eleg. 2. 12.
Deuincere mortem. Seneca Herc. Oeth. 12. 8.
Desota morti peccora. Horat. 4. Carm. ode 14. 4.
Anima dirempta morte. Lucret. lib. 1. 23.
Dare morti aliquem. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 4.
Omnes per mortes animam fontem dare. Virgilius 10. Aeneid. 171. id est, per omnia mortis genera, hoc est, per omnia supplicia. Seruius.
Duci ad mortem. Cic. 1. Tusc. 160.
Eripere aliquem morti. Virg. 12. Aeneid. 32.
Exigere mortem. Seneca Theb. 1. 32.
Pœnam exigere morte. Senec. Agamem. 13. 9.
Mors eximit infelicitates. Lucret. lib. 3. 177.
Honestæ mors sæpe uitam turpem exornat, uitæ turpis ne mortis quidem honestæ locum relinquit. Cic. pro Quintio, 28.
Vulnera non explent mortem. Lucan. lib. 6. 42.
Nulla morte nec igni excuti iustus. Silius lib. 6. 9.
Manu facta mors. Ouid. in Ibin, 30.
Desertasq; tulis sine funere mortes. Stat. 9. Theb. 6.
Finire dolores morte. Ouid. 1. Metam. 66.
Finis mors. Ouid. 11. Metam. 116.
Tormenta male conscientie in morte grauescunt. Lucret. libro 4. 207.
Habere mortem in procliu. Quint. in Milite Mariano.
Horere mortem. Virg. 10. Aen. id. 176.
Illychrymare morti alicuius. Vide Illychrymo.
Mors inuicta quietem. Stat. 5. Syl. 3. 52.
Imminet & impendet mors. Cic. 1. Tusc. 144. Idē 1. de Fin. 91.
Imperare mortem, & Eripere mortem alicui, contraria. Seneca Iphid. 1. 21.

DD 4

Mortem

Mortem senioribus imputat annis. Ouid. 15. Metam. 94. Inferre mortem. Vide Infero. Praesentemq; uiris intentant omnia mortem. Virg. 1. Aen. 19. Interire morte. Ouid. in Ibin. 61. Mors res interimuit. Lucret. lib. 2. 200. Inuenire mortem manu. Virg. 2. Aeneid. 129. Viam mortis inueniam. Seneca Herc. fur. 13. 22. Irrumpere mortes. Ouid. 11. Metam. 108. Iuncta leniuit morte dolorem. Silius lib. 17. 96. Luctari morti. hoc est. morti reluctari seu repugnare: uel pugnare cum morte. Silius lib. 10. 5. Luere quippiam morte. Vide Luo. Mactare morte. Vide Macto. Maturare alicui mortem. Vide Maturus. Mimeri mortem. Quint. lib. 5. cap. 10. 31. Cic. 4. in Catil. 92. Mors. quae illi mihi fortasse mimitantur. omnibus est parata. Mitti ad mortem. Cic. 1. Tusc. 154. Vide Mitto. Multari morte. Cic. pro Cluentio. 21. Multare trifidi morte. Vide Multo. Mortem obire. Mori. Festus. Mortem obijisse. ea consuetudine dicitur. qua dixerunt antiqui. ob Romam legiones ductas: et ob Troiam duxit exercitum: pro ad. similiterq; Vadimonium obijisse. id est. ad uadimonium isse: et obuiam. ad uiam. H. Aenus Festus. Cic. 5. Philip. 198. Quid Macedo Alexander. quam ab incunte etate res maximas gerere coepisset. nonne tertio et tricesimo anno mortem obiit? Et pro Sestio. 50. Morie obita. Vide Obeo. Multi mortem obeunt. Lucret. lib. 4. 205. Morti obijcere. Cic. in Vatinius. 17. Occumbere morti. mortem. et morte. Vide Occumbo. Cic. 1. Tusc. 163. Ignobili atq; inhonesta morte occumbere. Vide Ignobilis. Occupauit eum mors. Vide Occupo. Offerre mortem alicui. Cic. pro P. Sestio. 45. Oppetere mortem. Cic. 5. Verr. 119. Clarere mortes pro patria oppetere. Vide Clarus. Honestam mortem nunquam fugienda. sepe etiam oppetenda. Martius Cic. lib. 11. 28. 10. Opponere alicui mortem. Virg. 2. Aeneid. 26. Orare mortem. Virg. 4. Aeneid. 90. Peragere mortem. Plin. epist. 14. lib. 3. Perdere mortes. Stat. 9. Theb. 12. Indigne morte peremptus. Virg. 6. Aeneid. 33. Pulchram petunt per uulnera mortem. Virgil. 4. Georg. 44. Morte boum tellus placanda duarum. Ouid. 4. Fast. 133. Nec mihi mors grauis est posturo morte dolores. Ouidius 3. Metamorph. 95. Postulare mortem sub armis. Silius lib. 10. 12. Praestat mors omnia mortuo. quae uiuo. id est. relinquit. Lucretius lib. 3. 43. Precari mortem. Ouid. 1. de Ponto. eleg. 2. 12. Premere alicui mortibus. Lucan. lib. 7. 172. Importuna mors omne sacrum profanat. Ouidius 3. Amor. = leg. 8. 4. Pulchram properat per uulnera mortem. Virg. 9. Aeneid. 81. Nec nimio rigida prostrati morte iacebant. Lucret. lib. 6. 241. Pallida mors aequo pulsat pede pauperum tabernas. Regumq; turres. Horat. 1. Carm. ode 4. 3. Morie et suspensio remedium iniuria sua quaerere. Cicero 5. Verr. 110. Placida morte quietui. Virg. 9. Aeneid. 90. Reducere alicui a morte. Virg. 4. Aeneid. 75. Morte aliquid relinquere. Virg. 4. Aeneid. 87. Resignat lumina morte. Virg. 4. Aeneid. 49. de Mercurio.

Satis facere morti. Quint. in Periete palmato. Et an morti satis fecisset. intellexit. hoc est. an omnino patri em occidisset. Miserram solari mortem. Virg. 10. Aeneid. 166. Sternere alicui mortem. Virg. 12. Aeneid. 93. Sternere alicui mortem. Virg. 11. Aeneid. 160. Subest mors quibusdam moribus. Cels. lib. 2. cap. 6. Media iam morte tenetur. Virg. 2. Aeneid. 107. Transire in mortem. Quint. Declam. 2. Vadimus haud dubiam in mortem. Virg. 2. Aeneid. 72. Mors immatura uagatur. Lucret. lib. 5. 45. Diram mors ante oculos uagatur. Seneca Octau. 6. 10. Mors memoria. Plin. lib. 14. cap. 22. 5. Hinc rerum omnium obliuio. morsq; memoria. Morior. moriri. pen. prod. uel moreris. pen. corr. mortuus sum. mori. et moriri. pen. prod. (δύωμαι, τήλωμαι, ἀπείρωμαι, ἀνατρίβωμαι, ἀναδύωμαι, ἀναδύωμαι) Notum uerbum. Cicero de Senect. 67. Moriendum enim certe est. et id incertum. an eo ipso die. Mori nemo se potens miserum dixit. ne beato quidem. Cic. Torquato. lib. 6. 35. Mori ex uulneribus. Pollio ad Cic. lib. 10. 33. 10. Ab ense mori. Lucan. lib. 2. 53. Moriebatur in studio dimittendi celi. Cic. de Senect. 45. Iussus mori. Virg. 3. Aeneid. 65. Immeritus mori. Dignus qui semper uiuat. Horatius 3. Carm. ode 2. 5. Dulce et decorum est. pro patria mori. Horat. 3. Carm. ode 2. 3. Ante diem morior. Ouid. 3. de Arte. 47. Per uim mori. Horat. 3. Carm. ode 4. 3. Non omnis moriar. multa q; pars mei Vitabit Libitinum. Horat. 3. Carm. ode 3. 2. Acris mori. Propert. lib. 2. eleg. 3. 10. Acquisimo animo moritur sapientissimus quisq; subtilissimus iniquissimo. Cic. de Senect. 75. Insano amore mori. Ouid. 1. de Arte. 75. Curis morior. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 11. Desiderio alicuius mori. Cic. Attico. lib. 1. 1. 12. Frigore mori. Horat. 1. epist. 18. 7. Leito moriere uirorum. Stat. 9. 1. hebad. 158. Quin morere. ut merita es. Virgil. 4. Aeneid. 10. Fama moritur. Cic. post reditum in Senatu. 2. Meriti morietur gloria uestri. Ouid. 3. de Ponto. eleg. 2. 6. Memoria suauissimi hominis ne moriatur. Cic. in Pisonem. 74. Sermo moritur. Cic. pro Caelio. 60. Virg. morientur. Plaut. Capt. 11. 119. Vnguentum suis horis moriur. Plin. lib. 13. cap. 3. 1. Moriar. Iurandi uerbum. quem admodum Disperiam. Cicero ad Attic. lib. 8. 150. 3. Moriar. si magis gauderem si id mihi accidisset. Moriendo ponere sensus Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 20. Moriens. Participium (ἀποθνήσκω) Jui. Lumina morientia. Ouid. 9. Metam. 79. Cyeno moriente dulcior uocem mouit. Seneca Hipp. 3. 6. Dignitatem morientes. Ouid. 5. Metam. 24. Heri moriens. Virg. 7. eclog. 12. Idem 1. Georg. 22. Lingua moriens. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 10. Mortuus. aliud Participium (ἀποθνήσκω) Plautus Aulul. 21. 1. Spirantis mortui effigies. Cic. Quint. fratri. lib. 1. 3. 3. Hospes mortuus. Ouid. 5. Fast. 132. Lacerti senis athletae mortui. Cic. de Senect. 25. Plautus mortuus. Cic. Att. lib. 2. 34. 5. Exanguis et mortuus concidisti. Cic. in Pisonem. 70. Concidit mortuus ueneno potu Themistocles. Cicero de claris Oratorib.

Oratoribus. 21. Inferre mortuum in domum alicuius. Cic. pro Milone. 56. Infra mortuos aliquem mandare. non solum ex numero uiuorum exturbare. Cic. pro Quintio. 28. Mortuo uerba facere. Est frustra uel suadere. uel orare. perinde quasi mortuo quis loquatur. Terent. Phorm. 5. 9. 16. Verba sunt mortuo. Natum adagium a ridicula consuetudine ueterum. uita defunctos ter uoce ceniunt. unde et Conclamati dicebantur. praeterea in pompis funeralibus multa deplorantium erga mortuum. Ex Erasmo. A mortuo tributum exigere. uel colligere. Vide A uel Ab prepositiones. Excitare alicui a mortuis. Cic. 1. de Orat. 127. Mortuus. pen. prod. (ἀποθνήσκω) Aliud Participium. ut. Crudeles funere moriturus. Virg. 4. Aeneid. 62. Denso fertur mortuum in hostes. Virg. 2. Aeneid. 103. Moribundus. Adiectiuum (ἀποθνήσκω) Moriens. Cicero pro Sestio. 74. Filua moribundum extendit arena. Virg. 5. Aeneid. 75. Cuine moribundam deseris hostes? Virg. 4. Aeneid. 65. Hostia moribunda cecidit. Virg. 3. Georg. 98. Ora moribunda. Propert. lib. 3. eleg. 7. 12. Pestus moribundum. Ouid. 12. Metam. 24. Vox moribunda. Stat. 8. Thebaid. 129. Mortalis et hoc mortale. pen. prod. (ἐπιθνήσκω) Quod morti subiectum est. Cicero 3. de Natur. deor. 39. Mortale igitur omne animal et dissolubile et diuiduum sit necesse est. Ad deos unquam mortalia fallunt. Ouidius 1. Trist. et leg. 2. 20. Annua mortales. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 19. Arma mortalia demorari. Virg. 10. Aeneid. 6. Pro condicione uite mortalis immortalitatem consequi. Cicero 14. Philipp. 407. Corda mortalia. Virg. 1. Georg. 66. Corpora mortalia. Cic. de Senect. 73. Lucret. lib. 2. 182. Deus quidam mortalis. Quint. lib. 1. cap. 10. 3. De Oratore. Facta mortali. Facta hominum. Horat. de Arte. 14. Mortalia demere fila. Ouid. epist. 22. 8. Forma mortalis. Virgil. 9. Aeneid. 21. Fortuna non nunquam tanquam ipsa mortalis cum immortalis natura pugnare uidetur. Cic. 1. Offic. 168. Fulgor siderum mortalis. Plin. lib. 2. cap. 8. 2. Genus mortale. Ouid. 1. Metam. 53. Inimicite mortales. amicitiae immortales. Cicero pro Rabir. Posthumo. 20. Leges mortales. Liu. 4. bel. Maced. 27. Sic quas tempora aliqua desiderarunt leges. mortales (ut ita dicam) et temporibus ipsis mutabiles esse uideo. Mortales leges intelligit Linius non firmas. sed temporarias. Senec. autem epist. 64. Legem mortalem uocat mortalium. uel mortalitatis. Lumen mortale. Quint. lib. 5. cap. 12. Micro mortalis. Virg. 12. Aeneid. 148. hoc est mortali manu factus. Seruius. Mundum mortalem fecit Plato. Cic. 1. de Nat. deor. 31. Opera mortalia. Liu. 1. ab Vrbe. 9. Sermo mortalis. Lucret. lib. 5. 25. Vita mortalis. Lucret. lib. 3. 178. Turme mortales. Horat. 3. Carm. ode 4. 10. Vultus mortale. Virg. 12. Aeneid. 160. hoc est. ab homine mortali illatum. Seruius. Vultus mortalis. Virg. 1. Aeneid. 67. Mortale et Aeternum. contraria. Cic. 4. Acad. 223. Et quicquid est. mortale sit. an eternum et

Mortale et caducum. quibus opponitur Diuinum et aeternum. Cic. 1. de Legib. 91. Nil mortale loquar. Horat. 3. Carm. ode 25. 4. Nec mortale sonans. Virg. 6. Aeneid. 10. Mortalior. Comparatiuus. Plin. lib. 34. cap. 14. 4. Eademq; providentia nihil in rebus mortalibus faciente. quam quod infestissimum mortalitati. Mortalis. pen. prod. (ἀποθνήσκω) Substantiuum. pro homine. Cicero 7. Verr. 139. Na istum pascis horis prima actionis omnium mortalium sententis condemnauit. Aegri mortales. Virg. 1. Georg. 48. Miserrimi mortalis casum subire. Cicero Antequam iret in exil. 19. Turpe deum mortali cedere. Ouid. 9. Metam. 4. Tranquilla pace mortales inuare dicitur Venus. Lucret. lib. 1. 7. Tribuere plus alicui. quam mortali concedere par est. Lucret. libro 4. 239. Mortalitas. pen. cor. mortalitatis (ἀποθνήσκω) est contrarium est immortalitas. Quint. lib. 6. in Proem. Festinantemq; metu mea mortalitatis prostrauit. Afferre se a mortalitate. Vide Afferro. Omne quod ortum est. mortalitas consequitur. Cicero 1. de Natur. deor. 39. Intercipi mortalitate. Vide Intercipio. Supra mortalitatem tibi sunt omnia tributa. Cic. Octauio. 8. Mortalitas mollitie. Plin. lib. 36. cap. 22. 9. Mortalitas. pro hominibus mortalibus. Plin. lib. 2. cap. 76. 3. Mortalitas ipsa inuenit sibi medium quiddam. Mortalis. et hoc mortuale. pen. prod. (ἀποθνήσκω) Quod ad mortuos pertinet. Plaut. Afin. 13. 63. Haec sunt non nugae. non enim mortualia. Antiquum. Mortuariu. Idem. Domitius apud Gellium. Vos philosophi. inquit. mera estis (ut M. Cato ait) mortuaria glossaria. Vide Noct. Attic. lib. 18. cap. 7. Hoc autem uerbo Domitius. acriter philosophos pungit. ut loquaces. et inanium uerborum fundatores. praeficiq; similes. quae in mortuos nemiam argutam et nugacem cauebant. Glossaria mortuaria igitur intelligo per diminutionem linguas ad contemptum. ut ita dicam. praeficales. Turneb. Mortifer. pen. corr. siue Mortiferus. mortifera. mortiferum. pen. corr. Adiectiuum (ἀποθνήσκω) Quod mortem affert. Cic. 1. Tusc. 113. Et quum penes in manu iam mortiferum illud teneret poculum. De Socrate. Bellum mortiferum. Virg. 6. Aeneid. 56. Mortiferus dolor. apud Celsum sepe legitur. et lib. 5. cap. 26. Mortiferum ferrum. Silius lib. 10. 29. Grauis et mortifer morbus. Cic. 1. de Diuin. 112. Plaga mortifera. Cic. in Vatinius. 15. Insanabilis et mortifera plaga. Cic. pro Sestio. 35. Potio mortifera. Quint. lib. 7. cap. 4. 6. Praecepta mortifera pro salutaribus conscripserunt imperiti. Cic. 2. de Legib. 21. Vrtica contactu mortifera. Plin. lib. 10. cap. 59. 3. Vultus mortiferum. Liu. 2. ab Vrbe. 206. Mortifere. pen. corr. (ἀποθνήσκω) Aduerb. Lethaliter. Plin. epist. 60. 4. Aegrotabat mortifere. Morticinus. pen. prod. Adiect. (ἀποθνήσκω) Exanguis. corrupte unde Morticinam carnem dicimus animalium. quae non sunt mactata. sed per se mortua. Plinius. Sola haec anis in eo genere morticinam carnem non attingit. Varro 2. de re Rust. cap. 9. 8. Morticinus ouis non patiuntur uesci carne. Morticini. Pedum clau. Plin. lib. 22. cap. 23. 8. Clauis pedum. qui uulgò morticini appellantur. Nitro misto. ante subacti. Subacti. circumlinuntur lafer. Mortificatio.

Mortificatim, Mortifuncta, Mortus] Vide Mordeo.
Mortam] Vnam esse ex Parcis dicunt, quas veteres Latini tres esse putauerunt, easq; naturae et mori praesidere. Earum nomina fuerunt Nona, Decima, et Morta; quo commento illud uidentur uoluisse significare, tempestiuum partus tempus esse mensum nonum et decimum: qui uero ante hoc tempus in lucem prodeunt, aut mortuos nasci, aut uiuos statim mori. Siphontinus ex Martiano.
Mortarium] mortarij (μορτάριον) Vas in quo res resoluenda pisillo teruntur. Plaut. Aulul. 5. 17.
 Cultum, securim, pisillum, mortarium, Quae utenda uasa semper vicini rogant. Plinius libro 12. capite 27. 2. Fit et alio modo, quum in mortarijs immatura uia teritur.
Mortarium, Lacus et conceptabulum, in quo calx, siue intrita subigitur feruaturae. Budaeus, Mortarium, locus ubi arenatum ruro subigitur. Vitruu. de tectorio loquens, libro 7. capite 3. Graecorum uero tectores non his rationibus solum utendo faciunt opera firma, sed etiam mortario collocato, calce et arena ibi confusa, decuria hominum inducta lignis uectibus pisanter materiem, et ita ad certamen subacta tunc utuntur. Plin. lib. 36. cap. 23. 4. In Graecia tectoris etiam arenatum quod inducitur sunt, prius in mortario lignis uectibus subigunt.
Mortariola] Vide infra Olfici.
Mortuum in mare] (μορτῶν) Straboni dicitur quia nihil uiuum gignit. Lacus est in Pentapoli Syriae, qui nihil praeter bitumen gignit, nihil in eo graue submergitur. Vnde et Asphaltites uocatur: siue ab eo quod Graeci bitumen μορτῶν τῶν appellant: siue etiam rite μορτῶν dicitur, hoc est, a securitate, eo quod corpora uiua ei inhaerent, itaq; sint a submersione.
Morticinus, Mortifer] Vide Mors.
Morus] mori, f. g. (μορῖα) Arbor nouissima urbanarum germanis, nec uisi exacto frigore: ob id dicta sapientissima arborum. Sed quum coepit, intantum uniuersa germinatio erumpit, ut una nocte peragat etiam cum strepitu. Haec Plin. lib. 16. cap. 25. 8. Sunt tamen qui a Graeco deriuatum putent mori uocabulum, quod fructus nigros proferat, μωρῶν enim, Graeci nigrum uocant.
Arbor mori. Plin. lib. 16. cap. 44. 7.
Morum, mori, n. gen. (μορῶν) Fructus mori arboris. Sanguineis frontem moris, et tempora pingit. Virg. 6. eelog. 5.
Nigra mora. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 5.
Mora quoq; in rubis sunt, sed multum ab his differentia. Columel. lib. 5. cap. 10.
Excussa mora rubetis. Ouid. 4. Fast. 102. 1.
Haerentia mora in duris rubetis. Ouid. 1. Metam. 22.
Morychus] (μορῖος) Cognomen Bacchi apud Siculos, cuius faciem uindemia tempore misto et recentibus ficis illinere consueuerunt. Vide Erasum in prouerbio, Morycho stultior.
Moryllij] (μορῖλλοι) Macedoniae populi in Occasum uergentes, iuxta Allantenses, et Lyncestas. Plin. lib. 4. cap. 10.
Mos] moris, m. g. (ἦθος, ἥθη) Est uita institutum, consuetudine firmatum. Varro ait morem esse institutum animi, quod sequi debeat consuetudo. Cicero pro Cluent. 77. Non mos, consuetudoq; seruata.
Mores, de equis. Colum. lib. 6. cap. 29. 5. Mores autem laudantur, qui sunt ex placido et concitato mitissimi.
Mos obliuisci hominibus, neq; nouisse quouis nihili sit facienda gratia. Plaut. Capt. 18. 8.
Mos et consuetudo ciuilibus. Cic. 1. Offic. 206.
Nec mos bellantes una stabulare. Virg. 3. Georg. 45.
Mos est, Cic. de clar. Orator. 42. Mos est hominum, ut nolint

eundem pluribus in rebus excellere.
Mos erat antiquus. Ouid. 15. Metam. 9.
Virginibus Tyrjs mos est gestare pharetram. Vir. 1. Aen. 68.
Ut mos est, ut fieri solet. Cic. 7. Verr. 53.
Is genti mos dirus erat. Sil. lib. 16. 108.
Moris est. Cic. 3. Verr. 4. 5. Tum ille ut aliquid responderet, negauit moris esse Graecorum, ut in conuiuio, etc.
Graecia principium moris fuit. Ouid. 2. Fast. 9.
More. Plaut. Trinum. 1. 4. 26. Scuta iacere, fugereq; hostis, more habent licentiam.
More institutoq; omnium defendere. Cic. pro Cecinna, 1.
More agere, institutoq; ciuilibus. Cic. 1. Offic. 206.
Accusatorio more, et iure facere aliquid. Cic. pro Flacco, 10.
More sit. Plaut. Trinum. 1. 4. 27.
More rotat funde. Ouid. 4. Metam. 104.
More scribo, ut soleo. Cic. ad Oppium, lib. 11. 29. 7.
Meretricio more uiuere. Cic. pro Celso, 30. Vide Mereo.
More, pro De more. Virg. 7. Aeneid. 50.
Hot Priami gestamen erat quum iura uocatis
 More daret populis.
Bestiarum more uagari. Cic. 1. de Inuen. 3.
Ferarum more. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 22.
Degere uitam more frue. Virg. 4. Aeneid. 110.
Gigantum more bellare cum dijs, est naturae repugnare. Cicero de Senect. 6.
More hominum euenit. Terent. And. 5. 6. 3.
More ingenij humani. Salust. in Iugurtha.
Maendri more. Vide Maender.
More maiorum. Cic. ad Att. lib. 8. 167. 4.
More noualium proficiat ut terra id est, quemadmodum noualia. Colum. lib. 3. cap. 13.
More omnium, ut solent omnes. Cicero ad Cornificium, libro 12. 17. 5.
More patrum. Virg. 3. Georg. 36.
More meo. Cic. 1. de Orat. 53. Neq; grauior breuiter meo more, quid quaq; de re sentiam, dicere.
Intima more suo sese in canabula condent. Virgilius 4. Georg. 14. de apibus.
Nouo more aliquid facere. Cic. 4. Ver. 47.
More isto. Plaut. Bacchid. 11. 11.
Ad morem. Quintil. lib. 4. cap. 1. Materias sibi ipsi fingunt, et ad morem actionum proficiuntur.
Deducere ad morem alicuius. Vide Deduco.
De more. Virgil. 1. Aeneid. 65.
 Namq; humeris de more habilem suspenderat arcum.
 Pura coronatis portabant sacra canistris. Vide De.
Et circum illadas crimen de more soluta. Virg. 3. Aeneid. 13.
Cestis primum de more iuuenis. Virg. 3. Aeneid. 74.
Armenta affueto belli de more sequuntur. Sil. lib. 7. 63.
Comptos de more capillos turpare sanguine. Virgilius 10. Aeneidos, 167.
Ex more. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 56.
 Ex more imponens cognata uocabula rebus.
Priscoq; deos ex more precatus. Ouid. 15. Metam. 119.
Ex moribus disciplinaq; aliquorum barbariem quandam delere. Cic. pro Corn. Balbo, 34.
In morem. Virg. 1. Georg. 49.
 — perq; duas in morem fluminis Arctos. id est, in similitudinem, ut ait Valla lib. 4.
In morem stagni. Virg. 8. Aeneid. 18.
Simuloso stexu in morem fluminis elabi. Virg. 1. Georg. 48.
In morem operis componere carmina. Horatius 2. Serm. Satyr. 1. 13.
In more. Cic. 2. de lege Agrar. 17. Est hoc in more positum, institutoq; ma-

stitutoq; maiorum, ut ij qui, etc. Idem 2. Offic. 98; Quodq; in patrijs est moribus, multorum causas et non grauate, et gratuito defendere. Vide In.
In moribus est mihi. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 21. Qui locus tamen corruptus est. Legendum enim est in amoribus: hoc est, in delicijs. Baysius.
Per hunc morem. Horat. 2. epist. 1. 30.
Tempestas sine more furit. Virg. 5. Aeneid. 139.
Moribus, pro more et consuetudine. Cic. pro Cecinna, 14. Et de fundo Cecinna moribus deduceretur.
Qui sapit innumerus moribus aptus erit. Ouid. 1. de Arte, 53.
Casus moribus. Vide Castus.
Consimilis moribus. Vide Consimilis.
Incompositus moribus. Quintil. lib. 4. cap. 5. 8.
Perfectus moribus. Quintil. in Proem. lib. 1. 14.
Natura uel more perfecta uirtus. Cic. 1. Acad. 53.
Argumenta morum. Quintil. lib. 3. cap. 9. 15.
Doctus imitator morum. Horat. de Arte, 65.
Veritas morum. Quintil. lib. 6. cap. 2. 22.
Aequi mores modicis erantibus. Iuu. Sat. 14. 2.
Antiqui mores. Vide Antiquus.
Moris antiqui homo. In laude ponitur, pro eo qui antiqua innocentiam obseruat. Liu. 9. bel. Maced. 37.
Antiquus mos sacrorum. Lucret. lib. 2. 12. 2.
Auidi mores. Vide Auidus.
Barbarus mos. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.
Bonus mos. Plaut. Capt. 5. 4.
Commodus mos. Cic. de Amicitia, 49.
Carui mores, Non recti. Per Satyr. 3. 6.
Damnati mores. Iuuenal. Satyr. 13. 25.
Deductus mos. Horat. 4. Carm. ode 4. 4.
Feri mores hominum. Senec. Octau. 7. 10.
Humiles mores. Stat. 3. Sylu. 3. 30.
Immodesti mores. Vide Immodestus.
Improbos mos. Plaut. Trinum. 1. 4. 27.
Indosti mores. Vide Indostus.
Infidus mos. Stat. 4. Thebaid. 49.
Institus uicio genti mos. Vide Infero.
Insuper mos. Vide Insuperco.
Internortui mores. Vide Internortior.
Inortui mores. Pers. Satyr. 5. 4.
Non inutilis mos. Quintil. lib. 1. cap. 2. 16.
Lepidi mores. Vide Lepidus.
Malignus mos. Claud. 1. Paneg. 23.
Maritimi mores. Vide Mare.
Mendosi mores. Vide Menda.
Mitissimi mores. Vide Mitis.
Noui mores. Vide Nouus.
Pacifici mores. Claud. 3. Paneg. 31.
Patrius mos. Ouid. 6. Metam. 130.
Patrius mos Academiae. Cic. 1. de Orat. 41.
Rigidi mores. Ouid. 2. de Remed. amor. 74.
Solemns sacrorum mos. Lucret. lib. 1. 20.
Variis mos. Virg. 1. Georg. 51.
Accipere more. Cic. 3. Off. 57. Vide Accipio.
Affingere mores. Vide Affingo.
Agere morem. Vide Ago.
Resio more agere aliquid. Horat. 2. epist. 2. 27.
Austero more et modo agere. Cic. pro Cel. 24.
Astringere mores. Quintil. lib. 2. cap. 2. 3.
Bibere more Graeco. Vide Bibo.
Bibere mores. Claud. de Nupt. Honorij, 47.
Captare mores. Vide Capto, in Capio.
Cedere moribus alicuius. Horat. 1. epist. 19. 9.

Rebus mores cessere secundis, id est, cum fortuna immutata fuerunt mores. Lucan. lib. 1. 33.
Colere mores populi. Vide Colo.
Comprobare mores factis. Vide Comprobare.
Permetit ad faciem rabidos compefcere mores. Ouidius 3. de Arte, 100.
Conformare mores. Cic. 4. de Finib. 7. Vide Conformato.
Congruere cum alterius moribus. Vide Congruo.
Congruere in morem alicuius. Vide Congruo.
Consequi morem. Vide Consequo.
Conueniant mores. Vide Conuenio.
Corrumpere mores alicuius. Vide Corrumpto.
Custodire morem. Vide Custodio.
Decedere suo more. Vide Decedo.
Deduci ad morem. Cic. 2. Offic. 165.
Mendosus defendere mores. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 1.
Detegunt se mores. Quintil. lib. 1. cap. 3. 7.
Noctentissimis moribus perniciofa dare instrumenta. Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.
Effingere mores. Cic. 2. de Diuinat. 14. 2.
Excolere mores. Quintil. in Proem. lib. 4. 3.
Exornare morem communis sermonis decore quodam scenico. Quintil. lib. 2. cap. 10. 9.
Scilicet expectas solium tibi moris honorem? Ouidius 3. Trist. eleg. 13. 3.
Exprimere oratione mores alicuius iustos, integros, religiofos, etc. Cic. 2. de Orator. 98.
Exuperas morum nobilitate genus. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 1.
Nam morem fecerat usus. Ouid. 2. Metam. 69.
Peruerso more facere. Cic. pro Rose. Com. 32.
Facta moribus uis: cui opponitur, Contra morem facta. Cicero pro Cecinna, 1.
In faciem, moresq; meos noua crimina fingis. Ouidius epist. 12. 36.
Suis quisq; fingitur moribus. Cic. in Parad. 43.
Morem gerere, Obedire. Terent. Eunuc. 1. 2. 108. Mos gerendus est Thaidi.
Morem gerere animo. Plaut. Amph. 3. 131.
Sed gerat ille suo morem furiosus amori. Ouidius 2. Amor. eleg. 2. 3.
Mores quos ante gerebant, nunc quoque habent. Ouidius 7. Metamorph. 133.
Imitari mores et disciplinam alicuius. Cic. pro Deiotaro, 19.
Immutare mores. Vide Immuto.
Facis morem imponere populis: id est, leges pacis. Virgilius 6. Aeneid. 171. Seruius.
Incessus mos. Vide Incesso.
Inducere morem. Vide Induco.
Nouos inducere mores. Stat. 12. Thebaid. 119.
Inducere aliquid in mores populi. Cic. 2. de Orat. 66.
Inducere mores pudicos et seueros. Vide Induco.
Inscicere prauis moribus. Vide Inscicio.
Hominum mores inspicere. Horat. 1. epist. 2. 4.
Instituere mores. Quintil. lib. 1. cap. 2. 2.
Ad uitium mores instruet inde suos. Ouid. 2. Trist. 52.
Labuntur ad mollitiem mores. Vide Labor, laboris.
Manet mos. Vide Maneo.
Ma. net mos antiquus. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 3.
Mutare mores. Vide Muto.
Obcalluerit mores. Vide Obcallero.
Obferere mores. Vide Obfero, obferui.
More et exemplo opitulari. Cic. pro Cecina, 27.
Ornare moribus aliquid. Horat. 2. epist. 1. 1.
Ostendere mores alicuius. Vide Ostendo.

Feres mores immanemq; alicuius naturam ostendere. Cic. pro Rosc. Amer. 22.
 Si miro perdere more,
 Ferre uocatur opem. Ouid. 13. Metam. 145.
 Perdere mores alicuius. Quint. lib. 1. cap. 2. 6.
 Perducere aliquid in morem. Cic. 2. de Inuent. 242.
 Perlucent mores, & quodammodo agnoscuntur ex oratione dicentis. Quint. lib. 6. cap. 2. 12.
 Permittere morem. Virgil. 1. Aeneid. 109.
 Hec melior specie, moribus illa placet. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 10.
 Prætereundere uultum & tristitiam pessimis moribus. Quint. in Proem. lib. 1. 13.
 Pallentes radere mores. Perf. Satyr. 5. 2.
 Referre morem aliquem. Virg. 5. Aeneid. 120.
 Morem antiquum referre, pro Reducere. Suet. in Iulio Cæsar. capite 20.
 Exemplisq; suo mores reget. Ouid. 15. Metam. 167.
 Virtutem & mores alicuius representare. Hor. 1. epist. 20. 3.
 Sensus moresq; repugnant. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 20.
 Retinere morem. Cic. 2. de Fimib. 3.
 Seruare morem. Quint. lib. 1. cap. 2. 16.
 Adumbrare morem alicuius, imitari. Curtius lib. 10.
 Condere mores alicuius gentis, instituire. Curt. lib. 8.
 Pati mores. Plin. lib. 36. cap. 16. 2.
 Proferre mores ciuiles, Euertere, perdere. Plinius lib. 36. capite 13. 15.
 Soluere morem traditum à prioribus. Vide Solutio.
 Traditum ab antiquis morem seruare. Horatius 1. Serm. Satyr. 4. 24.
 Regibus hic mos est, &c. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 1.
 Tendere morem. Cic. 5. Tusc. 17.
 Sacrorum morem tenere. Virg. 3. Aeneid. 82.
 Ad nostrum usum moremque trans ferri. Cic. 3. de Orat. 53.
 Iam dolor in morem ueni meus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 8.
 More alieno uiuere. Vide Vitio.
 Moribus antiquis uiuendum. Plaut. Trin. 6. 16.
 Mores cæli. Plin. lib. 14. cap. 1. 2. Succisq; tantum gratia ex his pluribus modis ad cæli mores, soliq; ingenia.
 Varium cæli prædicere morem. Virg. 1. Georg. 11.
 Moratus, pen. prod. Adiect. (moratus) Qui siue bonis siue malis moribus præditus est. Cicero 2. Tusculan. 16. Quotus enim quisq; Philosophorum inuenitur, qui sit ita moratus, ita animo ac uita constitutus, ut ratio postulat. Idem in Partit. 4. 4. Quemadmodum quisq; generatus, quemadmodum educatus, quemadmodum institutus, moratusq; fuerit. Terent. Hecyra, 4. 4. 22.
 — sed quid mulieris
 Vxorem habes: aut quibus moratam moribus Fabula recte morata. Horat. de Arte, 65.
 Morata ianua. Plaut. Aſina. 8. 10.
 Moratus, in malam partem. Plaut. Trucul. 4. 5.
 — noui ego hominum mores:
 Ita nunc adoleſcentes morati sunt.
 Moratus bene. Cic. 2. Offic. 58. Bene morati reges.
 Moratum optime genus hominum. Cic. 2. pro lege Agrar. 83.
 Morata ciuitas. Cic. de clar. Orat. 4.
 Morata oratio. Quint. lib. 4. cap. 2. id est, qui mores exprimit, inquit Budeus.
 Bene moratam disciplinam obtinere. Colum. lib. 1. cap. 8. 16.
 Moralitatis, hoc morale, pen. prod. (moralitatis) Quod pertinet ad mores. Cic. de Fato, 1. Quia pertinet ad mores, quos illi Græci uocant, nos eam partem philosophiæ de moribus appellare solemus: sed decet augentem linguam Latinam nominare moralem.

Moralitas] pen. cor. moralitatis. Macrobi. lib. 5. Saturn. cap. 1. Sunt præterea styli dicendi duo, dispari moralitate diuersi.
 Morigeror, pen. corr. morigeraris, morigeratus sum (morigerari) morigerari, Obsquit, & quasi ad alterius uoluntatem mores transformare. Cic. in Oratore, 90. Voluptati autem aurium morigerari debet oratio.
 Morigero, morigerus, pen. corr. (morigerari) morigerare, antiq; dixit Plautus Capti. 5. 4.
 Ei uos morigerare mos bonus est.
 Morigerus, pen. corr. Adiectiuum (morigerus) Obediens. Terent. Andria, 1. 5. 59.
 Siue hæc te solum semper fecit maximi, Seu tibi morigera fuit in rebz omnibus.
 Malè morigerus. Vide Malus.
 Morosus, penult. prod. Adiectiuum (morosus) Qui moribus est difficilibus & fastidiosus. Cicero in Oratore, 56. Vsq; eò difficile ac morosus sumus, ut nobis non satis fiat ipse Demosthenes. Idem de Senectute, 60. At sunt morosi & anxij & iracundi & difficiles senes, si querimus, etiam auari.
 Difficilis & morosus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 19.
 Mirabiliter morosum esse. Cic. Attic. lib. 2. 40. 1.
 Morosa nati, uel nasci arbor. Plin. lib. 16. cap. 33. 1. Idem libro 17. capite 20. 8.
 Cantus morosa. Horat. 1. Carm. ode 9. 4.
 Morosa uitis. Plin. lib. 14. cap. 2. 7.
 Morose, pen. prod. Adiectiuum (morosus) Plinius libro 18. capite 13. 2. Terram non morose eligit, penè ubi nihil aliud feri possit.
 Morose, aut ingenio, liberoq; fastidio ineptias hominum respiciere. Cic. de clar. Orat. 12. 7.
 Morositas, pen. corr. morositas (morositas) Cic. de Senect. 60. At morositas tamen, & ea uitia quæ dixi, habent aliquid excusationis.
 Morologus, morologi, pen. cor. (morologus) Qui in sermone morosus est, id est, molestus. Vnde & sermones huiusmodi dicuntur morologi. Plaut. Pseud. 2. 2. 15.
 Neq; ibi esse alium alio odio, ibi nec molestum, nec sermonibus morologis uti.
 Mosillus, mosilli (mosillus) Paruus mos: quo diminutiuus usus est Cato.
 Mola] uulgo, Fluius est Gallia Belgica, ex Vogeso monte profuens: de quo Plin. lib. 4. cap. 14. & 15. Tacit. lib. 2. & 20. Et Cæsar de bello Gall.
 Moschatula] Pyra quedam dicitur, teste Sipontino, quæ odorem moschij referunt. Est autem Moschus, animalculum similitudine muris, binos in superiore mandibula dentes habens, & totidem in inferiore, eosq; ad interiora recuruos, in cuius corpore iuxta umbilicum apostema sanguinolentum nascitur, quod unâ cum pelle excisum siccatumq; præstantissimum spirat odorem, & inter primas hominum delicias habetur, cibisq; & medicinis, & unguentis passim adhibetur. Hinc itaq; pyri quoddam genus Moschatulum dicitur, quod ad hunc odorem proximè accedat.
 Moschus] uulgo, Populus est Asiaticus prope Phasim fluuium. ea regio est tripartita: unam Colchi, alteram Euberes, & tertiam Hermetij inhabitant. Lucan. lib. 3. 54. Hi nunc Moscouite dicuntur.
 Moschus] fluius, nunc uulgo Moraua.
 Moschus] grammaticus & poeta Syracusanus, Aristarchi scholasticus: hic secundus à Theocrito scriptis carmen Bucolicum. Suidas.
 Moschus] alius quidam apud Horatium 1. epist. 5. Mitte leues spes, & certamina diuitiarum.

Et Moschi

Et Moschi causam.
 Moses] Mosi & Mosi, sicut Achilles, Achilles, & Achilli (μοῦσης, μωσῆς) nomen inclitici Iudeorum ducis. Iuuen. Satyr. 14. 11.
 Tradidit arcanò quodcumq; uolumine Moses.
 Et interposito y psilo, Moses dicitur: quod habetur in frequentiori usu. Sedulius.
 Quid quod & Heliam & clarum uidere Moses? Scriptum legitur in sacris Biblijs, Exodi cap. 2. ex euentu rerum nomen ei impostum fuisse: id est, ex aqua saluatus, eo quod de flumine sit saluatus.
 Mossynœci] uulgo, populi Asia: uersus Septentrionem, qui (ut Pomponius lib. 1. refert) turres ligneas subeunt, notis corpus omne persignant, propatulo uescuntur, promiscue concumbunt, & palam reges suffragio delignant, unculisq; & aratissima custodia tenent. Valer. 5. Argon. 311. Vos quoq; non nota mirari uela carina.
 Mossynœci: uos stabulis Macrones ab alijs.
 Mo(s)ylon] uulgo, promontorium Aethiopiae, emporium habens eiusdem nominis. Stephanus.
 Motabilis, Motus] Vide Moueo.
 Motacilla] motacilla. Vide Cinædus, auiculae nomen, in Cinædi.
 Motho] mothus, uulgo, Arabum uicis, in quo Antigonus Macedo à Rabilo rege fuit interfecus: quæ etiam cædes uicem nomen fecit. Nam Motho Arabum lingua mortis locum significat. Stephanus.
 Motye] Motyes, uulgo, Siciliae oppidum, ita dictum à Motye quadam muliere, quæ Herculi eos indicauit qui boues eius abegerat. Hæc Stephanus, ex sententia Hecate.
 Moueo] moues, moti, motu (moueo, mouere, mouere) mouere, Notam habet significatio nem. Terent. And. 4. 4. 10.
 Moue ocyus te, ut quid agam porro intelligas.
 Motus in infirio rem locum de superiore. Cic. pro Cecim. 37.
 Moueri de opinione. Cic. 4. Acad. 255.
 Mouere de sententia. Liu. 9. bell. Maced. 165.
 Mouerit è uotis pars quotacumq; deos. Tibul. lib. 3. eleg. 7. 11.
 Mouere in contrarium. Plin. lib. 11. cap. 48. 1. Idem, cap. 28. 5. In obliquum mouere.
 Mouere, pro Discedere. Cic. ad Atticum, lib. 9. 170. 1. Hæc dum scribebam priuè Non. xiiii. die, postquam ille Canusio mouerat.
 Mouere ab Vrbe: subaudi, castra. Liu. 4. bel. Pun. 200. Cicero ad Att. lib. 4. 79. 3.
 Si nondum profecta sunt, nihil est quod se moueant. Cic. ad Atticum, lib. 7. 135. 3.
 Mouere se uestigio. Liu. 1. bell. Pun. 164.
 Mouere castra. Cæsar i. bell. Gall. 160. Sic lib. 2. 238. Cicero 6. Verr. 35. & 1. de Diuinat. 130. Quum Aretium uersus castra mouisset.
 Mouere, pro Mutare. Liu. 4. bel. Maced. Ad eò nihil motum ex antiquo probabile est ueteribus, nisi quæ usus euidenter arat quit, stari malunt.
 Mouere se ad motum fortunæ, Mutare animum cum fortuna. Cæsar lib. 2. bel. Ciuilis.
 Mouere ancilla. Sueton. in Vitell. Sed & moris, nec dum conditis ancillis. Solebant qui bello gerendo præciebantur, ut inquit Seruius, ingredi Martis sacrarium, ancillaq; primini mouere: deinde simulachri hastam, dicentes, Mars uigila. Promuebantur autem in dicto bello ancilla, ut mouerentur: ac professionem suscipere, antequam condita essent, omnium & religionum habebatur. Cornel. Tacit. Euerit qui proficenti Othoni moras religio neque nondum condi-

Theauri pars 2.

torum ancillium afferrent. Hæc ex Turnebo.
 Mouere pro Remouere. Cic. 3. de Fimib. 112. Quid non si aliud ex alio necitur, ut nò si ullam literam moueris, labet omnia Actem loco mouere. Vide Acties.
 Loco mouere uerba. Horat. 2. epist. 2. 23.
 Catulos læne mouere. Horat. 3. Carm. ode 20. 1.
 Mouere loco aliquem. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 4.
 Mouere se loco, uel ex loco. Cels. 3. bel. Gal. 4. 11. Sic, Liu. 4. bel. Macedon. 77.
 A gremio alicuius se mouere. Catul. de Passere, epigr. 3. 2.
 Mone abs te morantibus est, Festina. Plaut. Capt. 13. 21.
 Vasta mole mouere se. Virg. 3. Aeneid. 132. de Polyphemo.
 Tali remigio, nauis se tarda mouebat. Virg. 5. Aeneid. 56.
 Mouere ex opinione. Cic. 3. de Nat. deor. 6.
 Mouere aliquem possessione. Cic. 3. Verr. 81.
 Mouere Senatus, uel de Senatu. Cic. pro Cluent. 96. Liu. 9. bel. Maced. 176. Sic moueri statu, Liu. 10. bel. Pun. 83.
 Mouere animum. Virg. 3. Georg. 165.
 Non umbrae atorum nemorum, non mollia possunt Prata mouere animum. Seruius, in suam desiderium illicere.
 Lachrymis adamantam mouebis. Ouid. i. de Arte, 133.
 Admiraciones, plausus, clamores, nò approbationes solum mouere debet Orator. Cic. in Orat. 140. Vide Admiror.
 um uel uentrem mouere, pro Ciere. Cato cap. 115. Martial. Alu. lib. 11. 46. Sic Mouere uirum, Plin. lib. 20. cap. 2. 3. Et Mouere uomitionem, ibidem.
 ud tuat ambages præceptaq; parua mouere: Ouidius 3. Que Arte, 130.
 Arma mouere. Virg. 12. Aeneid. 2.
 Tum demum mouet arma leo.
 Magica arma mouere. Ouid. 5. Metam. 40.
 Bellum mouere: & ad bellum. Cic. 1. Offic. 56. Ad eò summa erant obseruato in bello mouedo. Liu. 5. bel. Maced. 415. Suis queng; stimulis mouerent ad Romanum bellum.
 Brachia mouere dicitur equi, quado subsilit. Ouid. 2. Met. 134.
 Edidit hinnitus, & brachia mouit in herbis.
 Mouere calculos in utraq; parte: id est, difficultates, aut rationes. Plin. epist. 43. 6.
 Cantus mouere. Virgil. 10. Aeneid. 33.
 Ianua faciles mouet cardines, Facile aperitur. Horat. 3. Carm. ode 25. 1.
 Carmen ore mouere. Ouid. 14. Metam. 5.
 Citharam cum uoce mouere. Ouid. 5. Metam. 23.
 Cursus pituitæ mouere. Cels. lib. 7. cap. 7.
 Dentes nonnunquam mouentur, modo propter radicem imbecillitatem, modo propter gingiuarum arescentium nitium. Celsus lib. 7. cap. 12.
 Dolorem mouere. Celsus lib. 7. cap. 4.
 Dicta Iouis mouere deos. Ouid. 9. Metam. 88.
 Expectationem mouere alicui de. Cic. ad Att. lib. 2. 29. 1.
 Fastidium mouere alicui. Iuuen. Satyr. 10. 21.
 Fastidia mouere stomacho. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 16.
 Febrem mouere. Celsus lib. 8. cap. 16.
 Mouere Ioui serium. Cato cap. 134. 1. Vide Fertum.
 Mouere fidem, Mutare. Liuius lib. 5. belli Maced.
 Mouere cerebrum, Turbare. Senec. epist. 36.
 Mouere se ad nutum fortunæ, Mutare animum cum fortuna. Cæsar lib. 2. bell. Ciuil.
 Controuersiam mouere. Scauola in l. ult. in princip. ff. de pignor. actione.
 Fides mouere, Ludere fidibus. Ouid. ad Pisonem, 35.
 Et fila sonantia mouit. Ouid. 10. Metam. 18.
 Fletum mouere. Cic. 1. de Oratore, 116.

Et Heredes

Heredes mouere, pro Excludere. Cic. 3. Offic. 100. Indignationem mouere. Liu. 4. ab Vrbe, 218. Inflammationes graues mouere. Celsus lib. 8. cap. 4. Ingentium alicuius mouere. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 4. Labra mouet metuens audiri. Horat. 1. epist. 17. 12. Lachrymas mouere. Quintil. lib. 6. cap. 2. Lingua strepore stridore mouere. Ouid. 9. Metam. 13. Loco mouentur ossa. Celsus lib. 8. cap. 2. Mentionem de re aliqua mouere. Liu. 8. bell. Pun. 80. Misericordiam mouere. Cic. 2. de Orator. 154. Multa mouens animo. Virg. 3. Aeneid. 7. Omne nefas animo mouentes. Horat. 3. Carm. ode 4. 14. Nuptias mouere, Perturbare, inquit Donatus. Terent. Andr. 3. 2. 36. Oculos mouet et delectat pulchritudo corporis. Cicero. 1. Officior. 139. Verbis odia aspera moui. Virg. 2. Aeneid. 20. Mouetur opus. Ouid. 4. Fast. 65. Maius opus moueo. Virg. 7. Aeneid. 9. Ad cit haram uocata mouerat ora. Ouid. 5. Metam. 67. Palmam mouet ordine nemo. Virg. 5. Aeneid. 70. Quisq; pedem moui. Ouid. 5. Metam. 127. Pedem mouerat et protulerat a limine. Iuuen. Satyr. 10. 3. Solemnis uoce mouere preces. Ouid. 6. Fast. 125. Risum mouere, Excitare. Cicero 4. de Fimib. 99. Horatius 1. epist. 3. 4. Risum et iocum mouere alicui. Horat. 1. epist. 20. 4. Risum mouere salibus. Claud. 8. Paneg. 62. Risum mouere per uarios sales. Claud. 2. in Eutrop. 68. Saxa mouere sono testudinis. Horat. de Arte. 80. Mouere alicuius sententiam. Cic. ad Attic. lib. 7. 123. 10. Signa mouere. Virg. 3. Georg. 48. Verba lyrae motura sonum. Horat. 2. epist. 2. 12. Spiritum mouere. Celsus lib. 8. cap. 9. Sternutamentum mouere. Celsus lib. 8. cap. 9. Stomachum mouere, Vomitum excitare. Plin. lib. 13. cap. 23. 1. Apulum uomitus facit stomachum et alium mouet. Mouere stomachum alicui, pro Irritare. Cic. ad Attic. lib. 6. 114. 13. In quo tamen ille mihi risum magis, quam stomachum mouere solet. Studia alicuius mouere, Obturbare, uel interturbare. Cicero 1. de Fimib. 4. Sudorena mouere. Celsus lib. 2. cap. 17. Quae uoueo, superos motura puabo. Ouid. in Ibin. 26. Suspicionem mouere. Cic. ad Cellium, lib. 2. 15. 7. Rigidam tellurem mouere spirante Borea. Virg. 2. Georg. 64. Omnes terras, omnia maria mouere. Cic. ad Attic. lib. 8. 155. 3. Unde mouet tonitrus. Ouid. 2. Metam. 62. Tragedias mouere. Quintil. lib. 6. cap. 1. 28. Tussim mouere. Celsus lib. 8. cap. 9. Tenui uentos mouisse flabello. Ouid. 1. de Arte. 33. Vomitum mouet bilis. Celsus lib. 8. cap. 16. Vriam mouere. Celsus libro 3. cap. 21. Optima est, quae urinam mouet. Moueo istec, aut curo. Terent. Andr. 5. 4. 18. Ego iste c moueo, aut curo. Irrisio est. Mouet me. Papinianus de cond. furiua. l. parui refert. Nec me mouet praesens homo fuerit, necne. Causa de damn. infecti l. si adibus. Sed mouet me, quod ipse meas ades reficere possim. Multa me mouent in discessu. Cic. Attico, lib. 16. 333. 4. Moueri super re aliqua. Virg. 10. Aeneid. 9. Peracutem moueri. Vide Peracutus. Serua Briseis mouit Achillem. Horat. 2. Carm. ode 4. 1. Nulla hic infida tales, absiste moueri. Virg. 6. Aeneid. 80.

Sponte moueri, et Agitari pulsus externo, contraria. Cic. 2. de Natur. deorum, 45. Pluma, aut folio facilius moueri. Cic. ad Attic. lib. 8. 167. 3. Nulla contentione mente ipsa ac uoluntate mouentur membra hominum. Cic. 3. de Nat. deor. 133. Animis mouentur et sensibus. Cic. 2. de Nat. deor. 83. Animo moueri de salute aliquorum. Cic. pro Deiotaro, 6. Donis moueri. Virg. 1. Aeneid. 145. Fletibus moueri. Virg. 4. Aeneid. 88. Nil moueri lachrymis. Propert. lib. 3. eleg. 24. 5. Mente ac sensibus moueri. Cic. 4. Academ. 180. Moueri sermonibus. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 31. 3. Neque enim species famulae mouetur. Virg. 4. Aeneid. 34. Vultum moueri. Virg. 6. Aeneid. 94. In omnem affectum mouere aliquem. Quintil. lib. 6. cap. 3. 72. In neutram partem moueri in re aliqua. Cic. 5. Acad. 235. Organice et mechanicè moueri, apud Vitruuium. Vide Organice in Organum. Mouentur res magne: hoc est, commouentur, excitantur. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 7. 7. Mouere ac moliri aliquid. Liu. 3. bell. Punic. 182. Mouere, pro Moueri: ut, Terra mouere dicitur. Gel. lib. 4. cap. 6. Sueton. in Claud. Celsus, cap. 22. Obseruauitq; sedulo, ut quoties terra in urbe mouisset, ferias aduocata concione Praetor indiceret. Mouendus puluis (μωννδν) Virg. 2. Georg. 84. Sollicitanda tamen tellus, puluisq; mouendus. Mouens, Participium (μωννδν) Qui mouet, Mouentes res, pro mobilibus. Liu. Quod ex ea tantum praeda quae rerum momentium sit, decima designetur. Motus, Aliud Particip. (μωννδν) Virg. 1. Aeneid. 28. — sed motus praestat componere fluctus. Motus eram dictus. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 5. Tumultu motus Aeneas. Virg. 6. Aeneid. 64. Moti terriculis. Liu. 4. bel. Maced. 50. Motus sonuere colubrae. Ouid. 4. Metam. 99. Motus, huius motus, Verbale (μωννδν) mouens, mouens, uoluntatis, uoluntatis) Ipse mouendi actus. Virg. 5. Aeneid. 76. Ille pedum melior motu. Acutus motus. Stat. 6. Thebaid. 58. Vide Acuo. Asidui motus. Ouid. epist. 18. 33. Concitatisimus corporis motus. Quintil. lib. 2. cap. 11. 4. Decens motus. Quintil. lib. 1. cap. 10. 21. Inconditus motus. Vide Inconditus. Ionici motus, Saltationes Ionum. Horat. 3. Carm. ode 6. 5. Mora mes, quod uulgo dicimus sensum turbatum. Senec. epist. 94. Socius motus. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 7. Tremulus motus. Lucret. lib. 3. 61. Nullos audeat dare corpore motus. Ouid. 5. Metam. 126. Incompositos motus dare. Virg. 1. Georg. 70. Furere motu capitis. Quintil. lib. 2. cap. 12. 6. Habuere motum saxa. Senec. Herc. Oeth. 4. 45. Vano motu iactans brachia. Senec. Herc. fur. 12. 7. Feroci motu quatiens caput. Senec. Medea. 11. 2. Hastarum tremulo quatiebant spicula motu. Ouid. 8. Met. 76. Effero motu recursum huc et huc. Senec. Medea. 6. 2. Tremiscere motu. Ouid. 7. Metam. 130. Lassasq; uersantes supremo lumina motu. Ouid. 7. Metam. 118. Reciprocos motus agit spiritus. Senec. Herc. fur. 11. 32. Motus caeli et siderum. Cic. de Vniuers. 25. Orbicus motus. Vide Orbis. Ipsa quoq; asidua labuntur tempora motu. Ouid. 15. Met. 36. Incerto discurrunt sidera motu. Lucret. lib. 1. 128. Dare motus. Lucret. lib. 1. 168.

Retio

Retio contrariotq; motu orbes atq; caelum uersantur. Cicero in Somn. Scipion. 14. Celeri motu simul aethra feruntur. Lucret. lib. 4. 36. Cietur et agitatur motu suo quod est calidum et igneum. Cic. 2. de Nat. deor. 34. Omnia quum rerum primordia sint in motu. Lucret. lib. 2. 62. Auctifici motus. Lucret. lib. 2. 15. Diuino motu concitus. Ouid. 6. Metam. 32. Exitiales motus. Lucret. lib. 2. 115. Sollicitus motus. Lucret. lib. 1. 70. Vitales motus. Lucret. lib. 2. 190. Varius motus. Lucret. lib. 5. 243. Interiore motu cietur id quod animal est. Cic. in Som. Scip. 32. Motibus mutationibusq; suis ciens omnia natura. Cicero 3. de Natur. deorum, 37. Consciare motus. Lucret. lib. 2. 23. Declinare motus. Lucret. lib. 2. 52. Siquid proprio dat corpore motus. Lucret. lib. 2. 63. Dominans motus lethi in corpore. Lucret. lib. 2. 192. Edere motus. Lucret. lib. 3. 113. Nouos rerum peragere motus. Lucret. lib. 2. 117. Motus animi. Perturbatio. Cic. 1. Offic. 189. Vi perturbationes fugiamus, id est, motus animi nimios, rationi non obtemperantes. Agitatio et motu uacuis esse nunquam potest animus. Cic. 1. de Diuin. 191. Sensus, motus, et appetitus animi. Cic. 1. de Diuin. 122. Celeres quidam motus animi et ingenij esse debent. Cicero. 1. de Orat. 56. Sensiferi motus. Lucret. lib. 3. 189. Temporarius animi motus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 21. Leticia motus in se accipere. Lucret. lib. 3. 24. Afferre motus in animis: Vide Affero. Dulcem motu afferunt sensibus res quaedam. Cic. 2. de Fin. 16. Adhibere motus iudici. Vide Adhibeo. Cogitationis motus celeriter agitur. Cic. in Orat. 74. Consciteri motum animi sui lachrymis. Quintil. lib. 6. cap. 1. 18. Dat motus actum quendam et factum. Quintil. lib. 2. cap. 13. 6. Languescunt motus mentis. Lucret. lib. 3. 211. Vario miscetur pectora motu. Virg. 12. Aeneid. 44. Petendus motus a comediis. Quintil. lib. 1. cap. 11. 2. In motu uoluptatem esse. Cic. 2. de Fimib. 17. Modici tangunt praecordia motus. Ouid. 1. de Remed. amor. 16. Pectora tangebant trepido salientia motu. Ouid. 8. Met. 127. Animi motus aliò traducere. Lucret. lib. 4. 216. Motus, Comotio. Cic. pro Flacco, 37. Videtis quo in motu temporum, quanta conuersione rerum ac perturbatione uersentur. Motus et conatus. Cic. 2. in Catil. 45. Populi motus factus est. Cic. 2. de Orat. 109. Anceps motus uulgi. Claud. 1. in Ruffin. 14. Rebells motus. Claud. 4. Paneg. 43. Magnificentissimus ille totius Italiae motus, municipiorumq; concursus. Cic. pro Domo sua, 110. Truces motus. Lucan. lib. 8. 159. Afferre motum Reipub. Cic. 2. in Catil. 27. Discordesq; serit motus. Stat. 10. Thebaid. 115. In motu esse, pro Perturbari, uel excitatum esse. Cic. ad Quintil. frat. lib. 3. 18. 5. Excipere fluuios motus. Virg. 4. Aeneid. 59. Ingens motus aquarum. Virg. 4. Georg. 73. Caci motus orientis Auftri. Horat. 3. Carm. ode 27. 4. Magni motus. Lucret. lib. 1. 60. Infolitis tremuerunt motibus Alpes. Virg. 1. Aeneid. 95. Motus, pro causa. Plin. epist. 4. lib. 3. Audisti cossilij mei motus.

Thefauri pars 2.

Motio, motionis, Verbale (μωννδν) Cic. 2. de Natura deor. 218. In corporum etiam motione atque gestu multa cernunt subtilis. Motio animi. Cic. 1. Acad. 46. Motio manet. Celsus lib. 3. cap. 6. Nam si post alteram febrem motio manet, post alteram integrum corpus est, integro corpore, cibo tempus aptius est. Motio ab ordine. Vlpian. in l. ij. §. poena autem. ff. stellationatus, in his autem qui sunt in aliquo honore positi, ad tempus relegatio, uel ab ordine motio, remittenda est. Motiuicula, pen. corr. Diminutiuum. Seneca de Tranquillitate, Qui ex diuturno grauiq; morbo explicui, motiuiculis leuibuscq; offensis perstringuntur. Idem epist. 54. Leuis motiuicula decipit. Motor, aliud Verb. (μωννδν) Mart. lib. 11. in Charidemum, Cunarum fueras motor Charideme mearum, Et pueri cultos, assiduusq; comes. Motorius] Adiectiuum: unde Motoria fabula. Vide Statarius in Sto. Moto, motas (μωννδν) motare, Frequent. Virg. 5. eclog. 1. Siue sub incertas Zephyris motantibus umbras. Quercus motant cacumina. Virg. 6. eclog. 6. Latus motare. Ouid. 13. Metam. 199. Motuantur] μωννδν, pro motantur, dixit Plautus in Trucul. 4. 84. Ne ut in estu motuantur ire. Mobilis, et hoc mobile, pen. corr. (μωννδν, μωννδν) Qui facile mouetur. Plin. lib. 11. cap. 37. 16. Supercilia homini et pariter et aeternè mobilis. Mobilis pedes. Plaut. Mil. 10. 36. Volat ambiguus mobilis alis. Senec. Hippol. 11. 4. Mobilia et fluitantia. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 54. Aequor mobile. Ouid. epist. 2. 26. Aetis mobilis iuuenum. Virg. 3. Georg. 33. Mobili animo esse: hoc est, Leui et inconstanti. Q. Metellus ad Ciceronem, lib. 5. 1. 4. Mobilissimo ardore tenetur mundus. Cic. 2. de Nat. deor. 45. Aura mobilis. Ouid. 3. de Arte, 139. Curfus mobilis. Senec. Hippol. 4. 18. Folia mobilia. Horat. 1. Carm. ode 23. 1. Mobilis ad omnem auram spei gens, atque infida. Liu. 9. bel. Punic. 26. Mobilis homo: cui opponitur Cōstans. Cic. pro Rosc. Com. 28. Hora mobilis. Senec. Hippol. 11. 4. Horat. 2. epist. 2. 35. Humor mobilis caeli. Virg. 1. Georg. 84. Mobilia ingenia. Liu. 2. ab Vrbe, 157. Ira mobilis turbati uulgi. Silius lib. 8. 57. Mobile lignum alienis uiribus. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 17. id est, quod mouetur alienis uiribus, alioqui immobile. Egregie mobilis natura animi. Lucret. lib. 3. 42. Lubrici et mobiles oculi. Cic. 2. de Natur. 1. or. 213. Res mobiles. Hermogenes de uerb. et rerum signif. Pecunie nomine nō solum numerata pecunia, sed omnes res, tam solum quam mobiles, et tam corpora quam rura continentur. Veni mobiles. Ouid. epist. 5. 22. Vulgus mobile. Claud. 7. Paneg. 61. Caduca semper et mobilia non uirtutis atq; ingenij, sed fortunae et temporum munera. Cic. pro Domo sua, 113. Mobiliter, pen. corr. Aduerbium (μωννδν) Cic. 2. de Natur. deor. 35. Animaduersumq; sepe est, quum cor animatis alicuius euilsum, ita mobiliter palpitaret, ut imitaretur igneam celeritatem. Mobiliter et celeriter. Caesar 3. bell. Gall. 390. Mobilitas, pen. corr. Dimin. (μωννδν, μωννδν) Plinius

EE 2 lib. 6.

lib. 6. cap. 30. 1. Animalium, hominumq; effigies monstriferas circa extremitates eius gigni minime mirum artifice, ad formanda corpora effigiesq; celandis mobilitate ignea.

Pedum mobilitas. Ouid. ad Pisonem, 37.

Crebra mobilitas. Ouid. epist. 2. 1. 10.

Præcellere mobilitate. Lucret. lib. 2. 33.

Fama uiget mobilitate. Virg. 4. Aeneid. 35.

Celerissima mobilitate sunt sidera. Cic. 2. de Natur. deor. 59.

Linguae mobilitas, uerborum celeritas. Cic. 1. de Nat. deor. 63.

Mobilitas, pro Inconstantia & lenitate. Cic. 7. Philipp. 223.

Quid est inconstantia, mobilitate, lenitate, cum singulis hominibus, tum uero uniuerso Senatui turpius?

Mobilito, mobilitas, penul. corr. (μολιτώ) mobilitare: Lucretius lib. 3. 59.

Inde calor motus & uentri cæca potestas Accipit, inde aer, inde omnia mobilitantur.

Mox] ad uicem, Aduerb. significat Statim. Terent. Eunu. 2. 1. 13.

Nam aut tam reuertere: aut mox noctu te adigent horsum in somnia.

Discedo pauper à somnijs, atq; mox reuertar. Ci. de Diuin. 86

Mox deinde recurrit. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 15.

Mox, Paulò post, uel Postea. Cic. 1. de Orat. 72, Verum illa mox nunc de ipsa exercitatione quid sentias, querimus.

Quis segetes occat, tibi mox frumenta datur? Hor. 2. epist. 2. 33.

Mox tamè ardentes accingar dicere pugnas. Virg. 3. Georg. 10.

Mox, pro Deinde. Sueton. in Octauius Aug. cap. 4. 7, Nec mox occasio aut causa traiciendi fuit. Plin. lib. 12. cap. 12. 3.

Quam mox Terent. Phorm. 1. 3. 9.

Dum expecto quam mox ueniat, qui adimat hanc mihi consuetudinem. Liu. 5. ab Urb. 198.

Mox quam. Vlpian. tit. 1. eius libri qui inscriptus est, Tituli ex corpore Vlpiani, Qui testamentum liber esse iustus est, mox quam unus ex hereditibus adierit hereditatem, liber fit. id est, mox postquam.

Muc] syllaba ueteres ad depulsionem fascini et inuidie, maliq; imò ad silentiū ominandum interpretandūq; usurpasse uidentur, si modò uetustis libris fides habenda est, in quibus, quod ex Plinio scribam, sic exaratum est, Quamquam illos religione mutatur. Libri editi habent, mutatur, quod & placet. Vide Turnebum.

Mucor] mucoris, pen. prod. m. g. (μυρός) Lanugo quæ diutino situ contrahitur: quemadmodum in pane, carne, alijsq; huiusmodi fieri uidemus Colum. lib. 12. cap. 4. 3. Ne situ penoris mucorem contrahant.

Mucor in uino. Vlpian. in l. si quis uina. §. 1. ff. de peric. & commod. rei uend.

Mucridus, pen. corr. Adiect. (μυρδός, μυρδόνος) Quod mucorem contraxit. Columel. de Arboribus, cap. 6. 4. At quæ mali generis & infructuosa uinea est, summâsq; partes & mucidas & excasas habet, &c.

Frusca mucida farinæ solidæ. Iuuenal. Satyr. 5. 7.

Mucida seeta. Varr. 2. de Rust. cap. 10. 7. Quæ ostenderent seetas nostras, quæ in conopseis iacent dies aliquot, luridas, mucidas, & contemnendas.

Mucidum unum. Martial. lib. 8. 7.

Muceo, mucus, mucui (μυρωτός) mucere, Mucidum esse. Cato de Rust. Vini singule urinae dabuntur, quod neq; aceat, neque muceat.

Muceo, mucefcis (μυρωτός) mucefcere. Idem Plin. lib. 14. cap. 20. 8. Proprium autem est inter reliquos liquores uino mucefcere, aut in acetum uerti. Idem lib. 18.

Mucosus] Vide Mucus.

Mucro] mucronis (μυκρός, μυκρός, τὸ σῆν) Cuspis & acumen

ensis ac telorum, a pul. Circulatoremsi pexi, equestrem spatham præcuti in festo mucrone deuorasse. Mari. lib. 4. 18.

Tabuit in calido uulnere mucro tener.

Mucro, improprie aliquando ponitur pro ense.

Festigia tenuia mucronum. Lucret. lib. 5. 254.

Aptato mucrone incubuit ferro. Ouid. 4. Metam. 33.

Coruscus mucro. Stat. 9. Thebaid. 109.

Cruentus mucro. Vide Cruor.

Cultratus mucro. Vide Culter.

Ferreas ad costas alto stat uulnere mucro. Virg. 11. Aen. 164.

Flexi mucrone. Lucret. lib. 2. 86.

Hebeti mucrone rectusum aurum. Lucret. lib. 5. 256.

Longo mucrone ensis. Senec. Hippol. 4. 39.

Coruscare mucronem. Vide Corusco.

Stricto mucrone constitit. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 16.

Ferire aliquem mucrone. Virg. 12. Aeneid. 102.

Figere mucrones in aliquo. Cic. 14. Philipp. 389.

Migrare in mucronem. Vide Migro.

Reiscere mucrones aliquorum à iugulis nostris. Cic. in Catil. 49.

Resoluere iugulum mucrone. Ouid. 1. Metam. 46.

Retundere mucronem alicuius. Cic. pro Cluentio, 97.

Corusco mucrone strita ferris acies. Virg. 2. Aeneid. 67.

Subire mucronem. Virg. 10. Aeneid. 166.

Transijt & parmam mucro. Virg. 10. Aeneid. 164.

Mucro, etiam pro quaruuis rerū summo acumine. Vnde apud Plin. Herbarum mucrones dicuntur, & Herbam, in mucrone nem defunctis: hoc est, mucronata folia habentes, Strictisq; seges mucronibus horret Ferrea. Virg. 12. Aen. 133.

Mucro dentium. Plin. lib. 8. cap. 3. 3.

Mucro unguium. Plin. lib. 8. cap. 15. 3.

Mucro faucium alicuius loci. Plin. lib. 6. cap. 13. 6.

Mucro defensionis, per translationem. Cic. pro Cecin. 61. Per acutum hoc tibi nidetur: hic est mucro defensionis tue.

Mucronem Tribunitium exacuere. Cic. 3. de Legib. 31.

Mucronatus, pen. prod. Adiectiuum (μυκρονάτος) Quod mucrone habet, aut mucronis similitudinem. Plin. lib. 32. cap. 2. 5. Trebius Niger auctor est, xiphiam, id est, gladium, rostro mucronato esse.

Mucronata folia. Plin. lib. 25. cap. 13. 16. Folijs angustis, mucronatis, succosis.

Mucula] Perfarū lingua appellatur gemma, cordis colorem habens: unde & Teichardios appellatur Plin. lib. 37. cap. 10.

Mucus] mucī (μύκη, μύκη) Narium humiditas, & crassior pituita. Catul. ad Furium, epig. 20. 4.

A' te sudor abest, abest salina.

Mucusq; & mala pituita nasci.

Mucosus, pen. prod. Adiect. (μυκρός, μυκρός) Mucosus plenus. Colum. lib. 6. cap. 7. 1. Sequitur torminum uitium, quorum si num est cruenta & mucosa uentris proluues. hoc est, purimum rui habens.

Mugil] mugilis, pen. corr. uel Mugilis, huius mugilis, m. gen. (μύγος) Genus piscis capitofsi, unde etiam Græcis cephalos appellatus. Plin. lib. 9. cap. 17. 1. Mugilum natura uidetur, in metu capite abscondit, totos se occultari credentiu. Græci à capite μύγος uocant: qui omnium pisciu squamatis intellectorum uelocissimus est, adeo ut transuersa nauigia interim superia fiet: ut testatur idem Plin. lib. 9. cap. 15. 10.

Catul. ad Aurelium, epig. 15. 4.

Percurrent raphaniq; mugilesq;.

Mugilis. Iuuen. Satyr. 10. 32.

— necat hic ferro, secat ille cruentis

Verberibus, quosdam mæchos & mugilis intrat.

Ad cuius loci explanatione faciunt uerba Celij lib. 27. cap. 4. sic dicentis, Cestreu est piscis, quem Latini mugilem uocant,

cant, ita nuncupatus, quia teli modo publica Atheniensium pæna intrat adulteros. Est enim missilis genus cestron, quod nostri iuriculum uocant. Haftenus ille.

Mugilus. Horat. 2. Seru. Satyr. 4. 6.

— si dura morabitur alius,

Mugilus, & uiles pellent obstantia conche. Sed hic alij legunt, Mitulus.

Muginos, pen. prod. muginarius, muginari (μυγίνος) Murmurare. Lucilius, Muginamur, molimur, subducimur. Cic. Att. lib. 16. 33. 6. 10. De Ocella, dum tu muginarius, nec mihi quicquam rescribis: cepi consilium domesticum. hoc est, dum nihil explicans differis. Festus, Muginari, est nugari, & quasi tardè coronari.

Mugio] mugis, mugiu, mugitum, pen. prod. (μυγία, μύγιον, μύγιον) mugira, Fastidium uerbum à uoce boum. Liu. 1. ab Urb. 2. 7, unde cum ad e boues quædam ad desiderium (ut fit) relictarum mugissent, &c. Auctor ad Herennium, lib. 4. 19. 5, imitationis hoc modo, ut maiores ruderere, uagire, & mugire, & murmurare, & sibilare appellauerunt. Stat. 11. Thebaid. 43.

Mugiu. Propert. lib. 2. eleg. 29. 4.

Io uersa caput primos muguerat annos.

Solum mugit sub palibus. Virg. 6. Aeneid. 52.

Terram mugire uulcibus. Virg. 4. Aeneid. 98.

Milus mugit Africis procellis. Horat. 3. Carm. ode 29. 12.

Mugiens. Participium (μύγιον) ut,

Greges mugientium. Horat. Epod. 2. 3.

Frenitum mugientis loca cuncta resonant. Catul. de Bercynthia, epigr. 58. 17.

Litera mugiens. Quintil. lib. 12. cap. 10.

Mugitus, huius mugius, penult. prod. (μύγιον, μύγιον) Vox boum. Dicitur & de alijs animalibus: ut de monocero = te, apud Plin. lib. 8. cap. 21. 5. Mugitu graui.

Boum mugitus. Virg. 2. Georg. 9. 4.

Armentorum mugitus. Ouid. 5. Metam. 33.

Ladifonum mugitus. Ouid. 1. Metam. 14. 7.

Terrificos mugitus ciet taurus. Virg. 12. Aeneid. 21.

Dare mugitus. Ouid. 15. Metam. 102.

Eldit mugitus ore. Ouid. 1. Metam. 128.

Rancos mugitus edere. Ouid. 14. Metam. 82.

Visitima diros mugitus edidit. Ouid. 7. Metam. 122.

Erupit tristi fluitio mugitus. Silius lib. 6. 57.

Feroci mugitu nemora exeret taurus. Silius lib. 16. 2.

Auras impulit mugitibus. Ouid. 3. Met. 5. de iuuenca quædam.

Prædes implerit falsis mugitibus agros. Virg. 6. eelog. 10.

Punificatq; locum mugitibus implere. Ouid. 7. Metam. 23.

de tauris qui uellus aureum custodiebant, quorum terribilis spiritus ignis erat, ut alibi inquit idem Ouidius.

Vasto mugitu taurus replet delubra. Senec. Herc. Oeth. 7. 12.

Crebris mugitibus sonant amnes. Virg. 3. Georg. 111.

Mugitus nemorum. Plin. lib. 18. cap. 35. 17.

Frenitum & mugitus terræ. Cic. 1. de Diuin. 65.

Mugitus, & sibilus, & murmur, nomina sunt fictitia. Quintil. lib. 8. cap. 6. de onomatopœia.

Mugius] Cognomen Romani cuiusdam à frequentii murmuratione: à quo Mugiona porta, cui ipse aliquando præfuit, nominata est, ut ait Festus.

Mugonia] porta Romæ: mugitu, quod per eam uenale pecus intraret. Hæc & Trigonia est: hoc est, trium angulorū.

Hæc Sipontinus: apud quem legendum uidetur, Mugiona.

Mula] Vide Mulus.

Mulceo] mulces, mulsi, mulsum, & mulctum, secundum Priscianum (ἀμύγω, ἀμύγω, ἀμύγω) mulcere, Lenire, mollire, miugare, dulcem facere, ungere, delectare, polire. Festus, Thesauri pars 2.

Mulcere, mollire est, siue lenire. Pacinnus, Quid me obtutus terres, mulces laudibus Plin. lib. 8. cap. 32. 3, Mulcentur fistula pastorali & cantu de ceruis.

Aethera mulcebant cantu. Virg. 7. Aeneid. 7.

Ceruis mulcet dextra. Cic. in Arato, 6.

Feras mulcere. Ouid. 14. Metam. 68.

Voluptas animum mulcet. Ouid. 1. de Remed. amor. 40.

Flamma mulcere. Cic. in Arato, 14.

Aure mulcent florem Catul. in Carm. Nuptiali, 57. 9.

Fluctus mulcere. Virg. 1. Aeneid. 14.

Carmina mea mulcebunt mentes uestras. Ouid. 10. Metam. 61.

Pastor arduineo carmine mulcet oues. Ouid. 4. Trist. eleg. 1. 3.

Dictis mærentia pectora mulcet. Virg. 1. Aeneid. 41.

Pocula mulcere succis Lyæi. Silius lib. 7. 84.

Procellas mulcere. Cic. in Arato, 23.

Carmine mulcere puella. Horat. 3. Carm. ode 11. 3.

Vulnera mulcet ope. Ouid. 5. Fast. 81.

Mulcens] Participium (μυλκός) ut, Animam solamine mulcens. Valer. 4. Argon. 88.

Somnus mulcens pectora. Ouid. epist. 17. 6.

Mulcendus, μύλκω, μύλκω, Participium: ut, Auribus mulcendis apta referre. Ouid. 2. Trist. 72.

Ad aures mulcendus natus canor. Ouid. 5. Metam. 113.

Cella mulcenda præbere manibus. Ouid. 10. Metam. 24. de ceruo quodam.

Mulcedo, pen. prod. mulcedinis (μύλκω) Gel. lib. 19. cap. 9.

Quæ nullas uoluptates, nullamq; mulcedinem ueneris, necq; Muse haberet.

Mulciber] pen. cor. mulciberis, & per syncope mulcibris, est enim tertij ordinis: sed aliquando etiã secundi (μύλκω) à mulcendo dictus est Vulcanus, id est, molliendo ferro: ut uolunt Festus & Donatus: quod ignis omnia mulceat, id est, molliat, uincat, ac domet. Cic. lib. 2. Tusc. 41.

Iouisq; numen Mulcibri adiciuit manus. Ex quodam poeta. Ouidius 2. de Arte, 113.

Mulciberis capiti Marsq; Venusq; dolis.

Donatus, Mulciber à mutilando dici putat, quod ob claudita = tem sit mutilatus ac debilis. Martianus Capella lib. 6. ca. 1.

Dissendiaq; lini persuagata cassum deuorante Mulcibero.

Mulciber, pro Igne. Ouid. 14. Metam. 107.

Iamq; picem, & ceras, alimenta q; cætera flamma Mulciber urebat, perq; altum ad carbasa malum Ibat.

Mulco] mulcas, mulcère, Verberare, ledere, cruciare: Antiquum uerbum est, quod tamen apud Cornelium Tacitum reperis. Turnebus.

Mulcta] Vide Multa.

Mulstra, Mulstrale] Vide Mulgeo.

Mulgeo] mulges, mulsi uel mulxi, mulsum, uel mulctum, (ἀμύγω, ἀμύγω) Priscianus, Mulgeo quoq; mulsi facit, quæ multis differentie causa quidam mulxi protulerunt: quia mulceo quoq; mulsi facit.

Mulgere, Lac è mammis exprimere. Virg. 3. Georg. 80.

Quod surgente die mulgere horisq; diurnis.

Nocte premunt. Varro 2. de Rust. cap. 11. 2. A' mulgendo, atq; ortu optimū est id, quod neq; emunctum longè abest à mulso, neq; à partu continuo est sumptum. De lacte.

Oues mulgere. Virg. 3. eelog. 1.

Mulgere hircos, De re palam absurda, prouerbialiter dicitur. Virg. 3. eelog. 18.

Mulsi, in præterito. Lucret. lib. 4. 244.

Et commiscendo quum semen forte uirile

Fœmincum mulsi subita ui, corripuitq;

Mulstra] mulstra (ἀμύγος) Ipsum lac mulctum, seu emunctio, & extractio lactis. Virg. 3. eelog. 6.

Bis uenit ad mulstram, binos alit obere factus. Colum. lib. 3. cap. 17. Ut mulstrare ens caseus, si loti ponditio, uel lactis annona permittit. Docet, quibus cibis atēdi sint pisces. Mulstra, Vas in quo mulgentur uaccæ, uel capræ. Colum. lib. 7. cap. 8. 2. Sed mulstra quam est repleta lacte, non sine tempore aliquo debet esse.

¶ Mulstrale, mulstralis, pen. prod. n. gen. (μυλστρα) Idem quod mulstra pro uase. Virg. 3. Georg. 36. — implebunt mulstralia uaccæ.

¶ Mulstrā, mulstri, n. g. (μυλστρα) Idē. Horat. Epod. 16. 10. Illic iniussu ueniunt ad mulstra capellæ.

¶ Mulcius, huius mulcius, m. g. (μυλκιος) Verbalē. Colum. lib. 2. cap. 11. 1. Sed horū sunt discrimina quadam, et a pastionibus et a pecudū natura et a mulctu. De lactis discriminibus. Mulgo] mulgare, mulgare, Palam facere. Plautus Cistell. Pro puella seruulus nequā, qui dominum mulgat atq; uillicum. Ab hoc Promulgo cōpositum.

Mulier] mulieris, pen. cor. (μυλκε) Notum uocabulum: proprie uerō dicitur, quæ uirgo non est. Vlpian. in l. alioquin. ff. de contrah. empt. Quod si ego me uirginem emere putarem, cū esset mulier, emptio ualebit: in sexu enim non est erratum. Cicero obiurgantibus, quod sexagenarius Populiam uirginem duxisset, Cras mulier erit, inquit. Huius meminit et Quintil. lib. 6. cap. 4.

Penuria mulierum. Vide Penuria.

Animal menstruale mulier. Vide Mensis.

Amarā mulier. Vide Amarus.

Copiosa. Vide Copia.

Dolosa mulier. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 15.

Formosa mulier. Horat. de Arte, 1.

Non hūanilis mulier. Horat. 1. Carm. ode 37. 7.

Immoderata mulier. Vide Immoderatus.

Copiosa planē et locuples mulier. Vide Locuples in Loc.

Abuti muliere. Vide Abutor.

Impudicas mulieres complexi. Vide Impudicus.

Mediam mulierem complexit. Vide Medius.

Conuenit mulier uiro in manum. Vide Conuenio.

Gaudens unico marito mulier. Horat. 3. Carm. ode 14. 1.

Perire mulierem. Vide Pereo.

Sentiant omnes mulieres in natura foeminarum deum castitatem pati. Cic. 2. de Legib. 49.

Mulier, etiam dicitur ea quæ uirum non cognouit, inquit Vlpianus in l. queritur. ff. de Adilitio edito.

Mulierem eunuchum uocat Terentius, a membr. rum mollitie, in Eunuch. 2. 3. 65.

Mulier a mollitie dicitur, ut ait Varro, immutata et detracta litera, quasi mollier.

Mulier ancilla. Salsit. in Tuguritha, Quum interim Hiempsal reperitur, occultans se in tugurio mulieris ancillæ, quod initio pauidus et ignarus loci profugerat. Cur mulieris dixit, quum satis esse uideretur, ancillæ? Nam si ancilla, et mulier est: non autem contrā. Mulieris igitur addidit, quia uideretur alioquit ancillam eius significare. Hic enim sensus esset, Occultans se in tugurijs ancillæ, sub. suæ.

Mulier, pro uxore. Modestinus in l. penult. ff. de supell. lega. Nunquam ex eo quod supellestem legauit maritus testamento, habitationem in qua supellex fuit, legasse uidetur: quare contra defuncti uoluntatem, habitationem sibi mulierem uendicare procul dubio est.

Mulier, pro Ea uel illa dicitur, sicut Homo, pro Eo uel illo. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 13. — illa tamen se, Non habuit, mutatū loco, peccatū superne: Quum te formidet mulier. id est, quum ea te formidet.

¶ Muliercula, pen. corr. Diminut. (μυλκερις) Cic.

2. Offic. 83. Bene etiam colligit hæc pueris, è mulierculis, et seruis, etc. Sic. 1. Tusc. 56. Muliercula, pro Muliere imbecilli et inopi. Vulgò pauperulam mulierem sic uocamus, quasi desitutam auxilio, et fragilem. Idem 6. Ver. 42. Quæ forsitan uobis parua esse uideantur: sed magnum et acerbum dolorem commouent, mulierculis presertim, quæ eripiuntur è manibus ea, quibus ad res diuinas uti consueuerunt. id est, matronis pauperibus. Budeus.

Muliercula impura. Cic. 4. Ver. 139.

Detriore forma muliercula. Lucret. lib. 4. 257.

¶ Muliebris, et hoc muliebre, pen. corr. (μυλκεριος) Quod ad mulieres pertinet: ut Muliebre uestimentum, Plaut. Menaeb. 4. 53. Muliebris malitia, Plaut. Epid. 11. 18.

Muliebris angnus, Timidus et ineanans. Cic. 1. Offic. 88. ex Ennio,

Vos etenim iuuenes, animum geritis muliebrem.

Muliebris audacia. Liu. 1. ab Vrbe, 202.

Muliebre bellum gerere. Cic. pro Calio, 53.

Muliebris et delicatus ancillæ uerorūq; comitatus. Cicero pro Milone, 21.

Muliebris fides, pro leui. Plaut. Mil. 844.

Formæ muliebris pulchritudo excellens. Cic. 2. de Inuen. 122.

Fraus muliebris. Tacit. lib. 2.

Origo muliebris. Lucret. lib. 4. 248.

Sive uirum soboles, sive et muliebris origo. id est, siue masculus est, siue foemella.

Seculum muliebre. Lucret. lib. 4. 247.

Et muliebre oritur patris de semine seculum. hoc est, multiudo et continua series, siue sequela successiua.

Sententia muliebris et enervata. Cic. 2. Tusc. 23.

Seruitus muliebris. Liu. 4. Decad. 61.

Stola muliebris. Cic. 2. Philip. 61.

Tutela muliebris. Liu. 1. ab Vrbe, 9.

Venustas muliebris. Cic. 1. Offic. 181.

¶ Muliebra, muliebrū, tantū pluraliter, mēstrua (μυλκερια) Muliebra, pro Libidine, Quinil. Nobilis adolescens a Centurione muliebra passus. Vlpianus in l. 1. §. remouet. ff. de postulando, Remouet autem a postulando pro alijs et eum, qui corpore suo muliebra passus est.

¶ Muliebritas, pen. cor. f. gen. (μυλκεριος) Mollities.

¶ Muliebriter, pen. cor. Aduerb. (μυλκεριος) Effeminitas, seu more mulierum. Iustinus, Quæ non muliebriter hostiū aduentu terita. Cic. 2. Tusc. 84. Si turpissimè se illa pars animi geret, quam dixi esse mollem, si se lamentis muliebriter, lachrymisq; dedet.

Nequid abicere, nequid timide, nequid ignaue, nequid seruiliter, muliebriter ue faciamus in dolore, maximè prouidentum est. Cic. 2. Tusc. 94.

Muliebriter expauescens. Horat. 1. Carm. ode 37. 7.

¶ Mulierosus, mulierosi, pen. prod. (μυλκεριος) Qui nimium appetit mulieres. Cic. de Fato. 15. Hinc scribitur suis familiares et ebriosum et mulierosum fuisse.

¶ Mulierosus, Adiect. (μυλκεριος) Quod est mulieris. Plaut. Menul. 19. 24.

Sanè genus hoc mulierosum est tunicis demistis.

¶ Mulierositas, pen. corr. mulierositatis (μυλκεριος) Cic. 4. Tusc. 37. Similiterq; ceteri morbi, ut glorie cupiditas, ut mulierositas: ut ita appellem eam quæ Græcè μολκεριος dicitur.

¶ Mulierarius, mulierarij (μυλκεριος) Qui nimium amat mulieres. Iulius Capitolinus, Mulierarius fuit inter primos amatores. Cic. pro Calio, 52. Cur Liciniū titubantē, hastitantē, cedentē, fugere conantē mulieraria manus ista de manibus emisit. id est, congregatio effeminatorū hominū. Dixerat

Dixerat enim antea, mulieris amici. Hæc autem est lectio castigiorum exemplarū: quum alia legant, mulieris manus.

¶ Muliero, mulieras, pen. corr. (μυλκεριος) mulierare, Effeminare. Varro, Et rex et missellus ille pauper amat, habetq; ignem intus aorem: hic ephēbum mulierauit: hic ad me deca adolecentem cubiculum pudoris primus polluit. Alij legunt, hic Admedeæ cubile primus polluit. Nonius. Obsoletū.

Mulio] mulle. Festus, Mulleo genus calceorū aiunt esse, quibus reges Albanorum primi, deinde patrij usi sunt. M. Cato Originum lib. 7. Qui magistratum Curulem cepisset, calceos mulleos allucinos, ceteri perones. Itē Tiinnius in Setina, tam cum mulleis te ostendisti, quos tibialis in calceos; quos putant à nullando, id est, suendo dictos. Hæc enim Festus. Vopiscus in uita Cesarum, Calceos, inquit, mulleos, et cereos, et hederaeos uiris omnibus suis fuit, mulieribus reliquit.

Mullus] nulli (μυλλος) piscis genus. Plinius lib. 9. cap. 17. 4. Ex reliqua nobilitate et gratia maxima est et copia nullus, sicut magnitudo modica, binasq; libras ponderis raro admodum exuperant, nec in uiuarijs piscinisq; cresunt. Septentrionalis tantum hos et proxima Occidentis parte non gignit Oceanus. Cetero eorum genera plura. Nam et alga uescuntur, et ostris, et limo, et aliorum pisciū carne, barba gemina insignitur inferiori labro. Et paulo post, Nomen his Feneſtella à colore mulleorum calceamentorum datum putat. Horat. Serm. Satyr. 2. 7.

— laudas insigne trilibrem Mullum. Martialis, Nolo mihi ponas rhombum, mullumq; bilibrem.

Lutarius mullus. Vide Lutum.

Nulli barbati. Cic. Attico. lib. 2. 16. 14.

¶ Mullulus, pen. cor. Diminutiuum (μυλκεριος) Cic. in Parad. 48. Et uideant aliquem summis populi beneficijs usum, barbatus mullulus exceptantē de piscina, et pertrahantem.

Mulomedicus] pen. cor. Firmus lib. 8. cap. 13. in Scorpij parte duodecima, oritur Centaurus. Hoc oriente qui natus fuerit, aut erit auriga, aut eorum nutritor et cultor, aut mulomedicus, uel equestris. Mulomedicum interpretor, mulorum aliorūq; ueterinorum medicum: qui et ueterinarius dicitur.

Mullam] mullis (μυλλα) Mulleo dicitur, quasi melle delimitum: Est potio ex uino, melleq; confecta. Vide Plin. libro 22. cap. 2. 4. 7. Cic. 2. Tusc. 75. Huius calix mullis impingendus est, ut plorare desinat.

Martialis epigramma est de mullis, lib. 13. 108.

Veteres Romani mullum in delicijs habebant, et in triumpho milites ab imperatore eo donabantur. Plautus, Sed spectatores uos nunc ne miremini, Quod non triumpho: per uolatum est, nihil moror: Veruntamen accipientur mullis milites. Liuius, Et ad portam Capenam mullum profectus finus dedisse. Significat Liuius, Cullonem in Africani finere renouata memoria triumpho eius pileatū dedisse mullum, aut triumpho imitatu liberalitate et imaginē hoc fecisse. Annotauit Turnebus.

Lene mullum. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 6.

Mullum si calidum bibatur, uocem permulcet: si frigidū, excasperat. Cic. 2. de Oratore, 156.

Miscere mullum. Cic. 2. de Finib. 27.

¶ Mullus, mulla, mullum, Adiectiuum (μυλκεριος) ut, Mulla aqua. Plin. lib. 22. cap. 2. 4. 3. de mulla aqua loquens, quæ melle cōcinatur. Colum. lib. 9. cap. 12. Rorem marinum aqua mulla decoctum.

Lac mullum. Plin. lib. 10. cap. 22. 2.

Loqui mulla. Plautus Pœnulo, 4. 102. hoc est, dulcia, suauia.

Mulla dicta. Plautus Rud. 10. 33.

Mulla mea: Amantis et blandientis affectus. Plautus Casin. 8. 20.

¶ Mulla, Adiectiuum (μυλλα) Colum. lib. 8. cap. 7. 33. Mulla recente aqua predicti generis farinam conspergunt, et ita faciunt.

Mulleus sapor. Colum. lib. 13. cap. 4. 5. 2.

Multa] multe (μυλτα, μολτιον, μολτιον, μολτιον) Solationis poena: quod olim, ut Varro ait, singula ob peccatum exigebantur, ut ouis, aut bos: postea multa simul exigi cœperunt, et unum atq; oleum addi. Varro lib. 9. Rerum humanarum, dicit hoc uocabulum, non Latinum, ut Sabianum esse.

Multa, siue Mulsta, differt à poena. Vlpian. ff. de uerb. significatione. l. 131.

Multam, ait Festus lib. 11. Osci dici putant poenam. M. Varro ait poenam esse, sed pecuniariam. Maximam multam dixerunt trium nullum et uiginti asium: quia non licebat quondam pluribus triginta bubus et duabus ouibus quendam multari: æstimabaturq; bos centusibus, bos decussibus. De hac suprema seu maxima multa, deq; minima, quæ unius erat ouis, uide Gell. lib. 11. cap. 1.

Irrogatio multa. Cic. pro Rab. Perduel. reo, 5.

Certare multam, et Certatio multa. Vide Multam dicere in Dico: et Certatio in Certo certas.

Committere multam, est quum quis aliquid committit, propter quod multa est afficiendus. Cic. pro Cluentio, 83. Budeus. Grauem multam depellere alicui. Cic. Rufo, lib. 5. 20. 14.

Dicere multam. Vide Dico.

Exposcere multam. Catul. Argonat. Epigr. 59. 38.

Imponere multam. Vide Impono.

Indicere multam. Vide Indico.

Irrogare multam, non est iudicis multantis, sed actoris, aut postulantis, et accusantis Liuius lib. 7. belli Maced. 2. 48. Centum nullum multa irrogata erat: his de eare certatum est: tertio qui de petitione desistisset reus, nec populus de multa suffragium ferre uoluit. Irrogare multam hodie forensi uocabulo dicitur, Concludere ad multam, et Conclusiones multatitas assumere: quod et Poenalter intendere dici potest. Latine loquentibus. Budeus. Cic. pro Milone, 28.

Multare multa et poena. Cic. pro Corn. Balbo, 33.

Petere multam, nempe ut irrogetur. Cic. pro Cluentio, 82. Necesse est nullo modo illam multam quæ à Iunio petita sit, eum Cluentij causa posse conungi. Budeus.

Sufferre multam legis. Cic. pro Cecinna, 71.

Multa ei esto ut. Plaut. Asin. 13. 56.

Hæc multa ei esto, uino uiginti dies ut careat. id est, interdicitur ei uino.

¶ Multatitas, Adiectiuum (μολτιον) Quod ex multa fit, uel quod ad multam pertinet, siue quod nomine multe exigitur. Liuius 10. ab Vrbe, 110. Ex multatitia item pecunia, quam exegerunt pecuarijs damnatis, ludi facti. Et libro 7. belli Pun. 34. Aciles plebis Quæ Catus, et L. Porcius Licinius, ex multatitio argento signa ænea ad ædem Cereis dedere.

¶ Multo, multas (μυλτος, μολτιος, μολτιος) multare, Punire, condemnare. Construitur cum genitiuo, aliquando cum ablatiua.

Malè multare aliquos. Cic. de clar. Orat. 4. 4.

Exilio aliquem multare. Tacit. lib. 5. Exilio, aut morte multarentur. Idem lib. 13.

Stultitia fama multatur. Cecinna Cic. lib. 6. 7. 2.

Infortunio multare. Plaut. Merc. 3. 22.

Morte multare. Virg. 11. Aeneid. 168.

Crudelissimè per uim morte aliquos multare. Cic. 3. in Catil. 9.
 Seipsum morte potius, quam sempiterno dolore multare. Cic. post. red. in Senatu, 31.
 Vitia hominum atq; fraudes damnis, ignominijs, uinculis, uerberibus, exilijs, morte multantur. Cic. 1. de Orat. 96.
 Pecunia multare. Curtius lib. 2.
 Verberibus aliquem multare. Tacit. lib. 1.
 Multari uirgis. Liu. 6. bell. Pun.
 Multare, Priuare. Multari patria. Virg.
 Quod si perdidim, parua multabor. Cic. 5. Tuscul. 150. Ac multantur bonis omnibus exules.
 Diminutione provincie imperatorem contumeliosum multari. Cic. de Prouinc. Consul. 30.
 Stipendio multare. Cic. pro Corn. Balbo, 32.
 Multare, Laccrare, mutilare, uerberare, inquit Donatus, Terentius Adelp. 1. 2. 10,
 Ipsum dominum atq; omnem familiam multauit usq; ad mortem. Colum. lib. 2. cap. 4. 6.
 Multare, Augere, & uoti compotem facere. Næuius Colace, Et afferi laudes ago, quum uotis me multatis meis: quod præter spem quem uellem, audiebam. Nonius.
 Multare, Malè tractare. e. Colum. lib. 1. cap. 2. 2. Nam illud uetus est Catonis, agrum pessimè multari: cuius dominus quid in eo faciendum sit, non docet, sed audit uillicum.
 Multare matrimonio, Diuortium facere. Plaut. Amphit. 8. 2. 21.
 Multor, multaris (τιμωρεω) multari, Deponens, Idem. Suet. in Augusto, cap. 21. Neq; aut crebrius, aut perfidiosius rebellantes, grauiore unquam multatus est pœna, quam ut captiuos sub lege uanundaret, ut in uicina regione seruirent.
 Malè multari. Vide Malus.
 Multatus, pen. prod. Participium (τιμωρεω) ut, Multatum exilio maleficium. Cic. pro Cecinna, 72.
 Multata consilia à fortuna. Cic. pro Rab. Posthumo, 1.
 Multatio, Verbale (τιμωρη) Cic. pro Rab. perduel. reo, 10,
 Misera est ignominia iudiciorum publicorum, misera multatio bonorum, miserum exilium.
 Multus] multa multū (πολλός, πολλή, πολλοί, πολλή, πολλοί, πολλή) Notæ significationis. Cic. pro P. Sestio, Et in cæteris, que rerum potita sunt, multis fortissimis atq; optimis uiris, iniustis iudicijs tales casus incidisse.
 Minus multi. Vide Minor in Patuus.
 Minime multi. Vide Minor in Patuus.
 Nimum multi. Vide Nimis.
 Vna de multis. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.
 Vnus è multis. Horat. 1. epist. 6. 12.
 Vnus è multis orator non fuit Callidius, potius inter multos propè singularis fuit. Cic. de clar. Orat. 1. 4. 9.
 Videri multus in aliqua re. Cic. 2. de Nat. deor. 177.
 Multus alius in admiratione Circes gloriam herbarū Aegyptio tribuit. Plin. lib. 25. cap. 2. 9. id est, multum admiratur.
 Multus in coloribus. Plin. lib. 35. cap. 11. 15.
 Multus in eo fuit, siue in ea re. Cic. 4. Acad. 35.
 Inconcinuus aut multus in aliquo genere, ineptus dicitur. Cic. 2. de Orator. 11.
 In opere multus, Continuus, uel assiduus. Salust. in Iugurtha.
 Multus & insolens in re nota & peruulgata nescim. Cicero 2. de Orator. 194.
 Multa, id est, multa uerba. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 13. Multa Cicerus ad hæc, id est, multa respondebat.
 Non est quod multa loquamur. Horat. 2. epist. 1. 6.
 Satis multa. Cic. 2. de Finib. 96.
 Nimum multa. Cic. Planco. lib. 4. 14. 9.
 Nimis multa in genera diuidere. Cic. 2. de Orat. 159.
 Multa, pro Multum: ut,

Reluctans multa. Virg. 4. Georg. 62.
 Haud multa moratus Dat dextram iuueni. Virgil. 3. Aeneid. 123.
 Amictus multus. Virg. 1. Aeneid. 84.
 Arte multa uix reuulsus è scopulo. Virg. 5. Aeneid. 54.
 Aura multa. Horat. 4. Carm. ode 2. 5.
 Baccho multo hilarans conuiuia. Virg. 5. elog. 14.
 Cedes multa. Virg. 1. Aeneid. 95.
 Cedes multa bidentium. Horat. 3. Carm. ode 23. 3.
 Caputum multorum bellua. Horat. 1. epist. 1. 16.
 Pauca tibi è multis expediam dictis. Virg. 3. Aeneid. 76.
 Dies multa. Horat. de Arte, 60.
 Ad multum diem. Cic. ad Att. lib. 13. 267. 1.
 Multo deniq; die per exploratores Cesar cognouit & motem à suis teneri, etc. 1. bell. Gall. 89.
 Dolore multo corrupta uoluptas. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 8.
 Grandine multa crepitant nimbis culminibus. Virg. 5. Aen. 92.
 Hominum multorum mores iudii. Horat. de Arte, 29.
 Herbe multe prodigus locus. Horat. 1. epist. 7. 9.
 Tanti tamq; multi ignes. Cic. 2. de Nat. deor. 134.
 Tropheis multorum imperatorum, non turribus munita antea erat Macedonia. Cic. de Prouinc. Consul. 3.
 Incommoda multa. Horat. de Arte, 35.
 Lachrymis nõ sine multis noctes agit. Horat. 3. Carm. ode 7. 2.
 Laus multa. Horat. de Arte, 57.
 Cum multa libertate notare aliquè. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 1.
 Liura multa. Horat. de Arte, 60.
 Lamine multo manifestius. Virg. 3. Aeneid. 31.
 Multa luce reuocati hostes. Tacit. lib. 21.
 Mala multa precatu. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 41.
 Multo mane. Cic. Attic. lib. 5. 91. 1.
 Merces multa. Horat. 1. Carm. ode 28. 6.
 Millia multa dare letho. Virg. 5. Aeneid. 162.
 Cum multis millibus ibat. Virg. 5. Aeneid. 15.
 Multis modis reprehendere aliquid. Cic. 2. de Finib. 132.
 Multis modis, pro Vehementer, inquit Donatus. Terent. Hecyr. 2. 3. 7.
 Nisi pol. filium multis modis iam expecto.
 Nomen tuum multum est in his locis. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 5.
 Nominis multi homo. Horat. 3. Carm. ode 9. 2.
 Multa nocte. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 2. 10. 1. Sed tamen postria die quam tu es profectus, multa nocte cum Vibullio uenit ad Pompeium.
 Multa iam nocte. Tacit. lib. 18.
 Nocte multa reserunt se. Virg. Georg. 3. 6.
 Multa nocte uenire. Cic. Qu. fratri, lib. 8. 10. 1.
 De nocte multa profectum esse ad Cesarem. Cicero. Attico, lib. 7. 124. 3.
 Odore multo sumat ara. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.
 Pars multa mei. Horat. 3. ode 30. 2.
 Multis partibus maior. Cic. 4. Acad. 208. id est, multo maior.
 Prælia multa conferimus. Virg. 2. Aeneid. 80.
 Præmia multa ferre. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 3.
 Prece multa prosequi aliquem. Horat. 4. Carm. ode 5. 7.
 Promissa multa. Horat. 2. epist. 2. 2.
 Multe, copiose, uarièq; rationes. Cic. 1. de Orat. 113.
 Res multe officient tibi. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 20.
 Rerum multarum diues. Horat. 2. epist. 2. 7.
 Multe & magna res. Cic. 1. de Inuent. 8.
 Risus multus. Horat. 4. Carm. ode 13. 6.
 Sale multo defricuit urbem. Lucilius. Hor. 1. Serm. Satyr. 10. 1.
 Salutem multam dicere. Plaut. Pœnul. 4. 182.
 Sermonem multum habere de aliquo. Brutus ad Ciceronem, lib. 11. 20. 2.

Sudoris

Sudoris multi. Cic. 1. de Orator. 134. Ac stylus ille tuus, quem tu uerè dixisti perfectorem dicendi esse ac magistrum, multum sudoris est, & c. id est, multum in eo laborandum & sudandum.
 Multa, pro sepe. Cic. ex Ennio,
 Quinquam multa manus ad celi cærule templi Tendebam lachrymans. Loquitur enim uirgo Vestalis, que sepe se dicit tetendisse manus ad cælum.
 Multa aduersa reuertens. Cic. 1. Tuscul. Itaq; dubi ans, circumspiciens, hesitans, multa aduersa reuertens, tanquã in rate in mari immenso nostra uehiur oratio. Rationem quãdam priscam & poeticam olet, ut superior. Demonstratur autem estus hac locutione eorum, qui eò sepius unde degressi sunt, redeunt sua per uestigia, quod eos cepit timoris aut uæ pœnteat. Quare multa aduersa reuertitur oratio, que retro redit sepe, & aduersum se fertur, pedemq; in contrarium uertit, contraq; id quod affirmat, secutaq; est, pronuncia atq; aduersum tendit, et mutat sententiam in diuersum. Verba sunt Turnebæ sic explicantis hunc locum.
 Multo tanto, eadem forma dicitur, qua Altero tanto. Græci dicunt πολλοῦ καὶ ἄλλοῦ. Plaut. Rud. 13. 37.
 Ego multo tanto inferior quam tu Labrax.
 Crebræ, multaq; toto corpore intextæ sunt uenæ. Cicero 2. de Nat. deor. 208.
 Verba multa fecimus. Plautus Pœnul. 2. 0. 31. id est, satis diu.
 Virtus multa. Virgil. 4. Aeneid. 1.
 Vi multa remulsam gubernaculum. Virg. 6. Aeneid. 70.
 Vilitas multa. Cic. de Amicitia, 30.
 Multissimus, pen. corr. Cicero Attico, lib. 11. 210. 1. Ex multissimis & miseris curis est una enata, si, ut scribis, ista hereditas fides, & famam meam tueri potest. Correctiora exemplaria legunt, Ex multis meis. Sunt & qui multissimis legendum putent.
 Multus, pro multiplici. Plinius lib. 19. cap. 3. Radice multa crassaq;
 Multi existimare operam suam. Cic. 2. de Orat. 56.
 Multum noctis. Tacit. lib. 18. Antonius per Flamini. in ad Saxa rubra, multo iam noctis ferum auxilium uenit.
 Multum, Aduerbium (πολλοῦ καὶ ἄλλοῦ) Plaut. Mulu 8. 4.
 Vbi sum afflicta multum.
 Multum admodum. Cic. 5. de Finib. 21.
 Non ita multum. Cic. ad Gallum, lib. 7. 24. 13.
 Multum celer medicus. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 30.
 Homo multum demissus. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 12.
 Dissimiles multum. Horat. 1. epist. 10. 1.
 Parentes multum miseri. Ouid. 4. Metam. 31.
 Securus multum. Tibul. lib. 4. eleg. 10. 1.
 Abeit ab ijs multum. Vide Absum.
 Amare multum. Plaut. Fers. 1. 9. 2.
 Nautis multum amata. Horat. Epod. 17. 4.
 Multum & diu cogitare. Cic. de Senect. 35.
 Non multum differens ab Indico. Plin. lib. 12. cap. 12. 4.
 Dolitura multum Neera. Horat. Epod. 15. 3.
 Multum excellent uirtutes proprie animi. Cic. 5. de Finib. 67.
 Flexit multum. Plin. epist. 19. 8.
 Fundit multum lachrymas. Virg. 3. Aeneid. 70.
 Multum ineptus labor. Plin. epist. 9.
 Non tam multum in istis rebus intelligo. Cic. 6. Verr. 84.
 Obiurgabo multum. Plaut. Trinum. 4. 24.
 Multum prestat. Cic. 5. de Fin. 72. Longè multumq; prestat mens atq; ratio.
 Multum prouidere in posterum. Cic. 2. de lege Agrar. 90.
 Multum sepe quaesta ac difficilis res. Cic. 3. de Legib. 48.
 Non multum est, unum si præsto togatum. Martial. lib. 11. 179.

Salus multum. Plautus Trinum. 17. 55.
 In teneris multum est conuescere. Virg. 2. Georg. 55.
 Longè omnes multumq; superare. Cic. 7. Verr. 90.
 Tactu multum. Plin. epist. 198.
 Multum me in silentio tenui. Plin. epist. 12. 6. b.
 Multum uale. Plaut. Stich. 840.
 Viuere multum. Cicero. Volumno, lib. 7. 34. 4. Vinamq; tecum multum, & cum communibus nostris amatoribus. id est, frequenter.
 Multum ut aliquo, pro Familiariter. Cic. de Amic. 2.
 Multo, Aduerbium (πολλοῦ καὶ ἄλλοῦ) cum dictionibus Alius, aliter, secus, ante, post, præsto, malo, antecedo, excello, & similibus superlatiuum habentibus, elegantem dicendi uim habet.
 Multo aliter. Terent. in Prolog. Andr. 4.
 Verum aliter euenire multo intelligit.
 Multo ante. Terent. Eunuch. 4. 5. 7.
 Sed Thais multo ante uenit. Cic. in Verrè, Cui quem admodum resistam, multo mihi ante est iudices prouidèdū.
 Multo ante mala prouidere. Cic. Sulpitio, lib. 4. 1. 3.
 Illud ad me, ac multo etiam magis ad uos Cotta nosfer & Sulpiti Cic. 2. de Orat. 76.
 Multo post. Cic. ad Atticum, lib. 12. 259. 1. Non multo post quam tu à me discip. si.
 Non multo post discessum meum. Cic. Post. red. in Senatu, 2.
 Multo secus. Cicero, Multo secus euenit.
 Multo antepone. Cic. 4. de Finib. 33.
 Multo præstat. Salust. Multo præstat beneficij, quam maleficij memorem esse.
 Multo, comparatiuo etiam iungitur. Cicero de Amicitia, 62.
 Quod quidem est multo profectò magis in ueris patribus, certisq; faciendum.
 Molestius multo. Cic. de Amicit. 75.
 Cuius multo. Lucret. lib. 2. 33.
 Ferocius multo. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 4.
 Multus multo. Virg. 3. elog. 8.
 Multo minus mouebant minæ. Cic. Att. lib. 8. 153. 5.
 Multo minoris uendidit, non modò quam tu, sed etiã quam qui ante uendidit. Cic. 5. Verr. 35.
 Multo prius. Lucret. lib. 3. 159.
 Enitecis multo pulchrior. Horat. 2. Carm. ode 8. 2.
 Splendidè multo est. Horat. 1. epist. 18. 4.
 Multo suauius. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 18.
 Multo, elegantissimè superlatiuo iungitur. Terentius Heaut. 4. 8. 1.
 Multo omnium nunc me Fortunatissimum factum puto esse gnate, quã te intelligo Respuisse. Cic. pro lege Manil. 1. Conspicetus uesler multo iucundissimus.
 Lux multo gratissima. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 8.
 Multo grauisissimus sopor. Lucret. lib. 4. 193.
 Multo maxima pars. Cicero pro lege Manilla, 37. Maxima ac multo maxima parte non modò utilitatis, sed dignitatis atque imperij caruit.
 Multo pars maxima. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 17.
 Multo maxime. Cic. in Verrem.
 Adiuuat & exornat orationem expolitio, sed multo maxime per eam exercemur ad elocutionis facultatem. Author ad Herennium lib. 4. 222.
 Multitudo, pen. prod. multitudinis (πολλοῦ καὶ ἄλλοῦ) Notæ significationis. Cic. 2. de Oratore, 184. Habet enim multitudo uim quandam talem, ut quemadmodum tibicen sine tibijs canere, sic orator sine multitudine audiendo eloquens esse non possit.

Testimo

Testimonium multitudinis non grauiſſimum eſt. Cicero 2. de
Fimibus, 129.
Numerus hominum & multitudo. Cic. de Proin. Conſul. 2.4.
Circuſuſa multitudo. Quintil. lib. 4. cap. 2. 2.7.
Conſternata & pauida multitudo. Vide Conſterno.
Imperita multitudo. Vide Imperitus.
Imperita multitudinis ex errore qui pendet, hic in magnis ui-
ris non eſt habendus. Cic. 1. Officior. 94.
Vaga multitudo. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.
Amputare multitudinem. Vide Amputo.
Eugens conſulto multitudinem philoſophia, & paucis iudici-
bus contenta. Cic. 2. Tuſc. 5.
Manum facere, copias parare, multitudinem hominum coge-
re. Cic. pro Cecinna, 24.
Cauſarum multitudo pertineſcenda eſt: eſt enim infinita. Cic.
2. de Orat. 76.
Magna frequentia à multitudine domũ reduci. Cic. 2. Verr. 12.
Multitudo, pro frequentia, aut copia. Cicero de Orat. lib. 3. Sed
ut pontifices ueteres propter ſacrorum multitudinem tres
uitros epulones eſſe uoluerunt, &c. Nonius.
Multitudo, pro numero multitudinis, ſeu plurali. Charifius li-
bro 1. Lignum ſingulariter ſemper dici debet: in multitudine
Cato Originũ primo, ligni ait. Sic Varro pluribus in lo-
cis lib. de Lingua Latina.
¶ Multangulus, penult. corr. Adiectiuum (πολύγων) Quod
multos habet angulos. Lucret. lib. 4. 132.
Eſſe minima igitur quedam, maiorãq; debent,
Multa rotunda, modis multis multangula quedam.
¶ Muſſima pars (πονημόριον) pro Quantitate infinita.
Lucret. lib. 6. 131.
Quam fit paruula pars, & quam muſſima conſtet.
Muſſimus ea formam dicitur, qua milleſimus.
¶ Multibarbus, πολυπόδιον, Qui habet multam barbã. Apul.
in Floridis, Multibarbus, ſpintis obſitus & pilis.
Multibibus, pen. corr. (πολυπόδιον) Qui multum bibit. Plaut.
Curcul. 2. 77.
Nomen eſt lenæ multibiba atq; merobiba.
¶ Multicaucus, pen. prod. (πολυκαυτος) Adiectiuum. Varro
3. de Re ruſt. cap. 16. 18. Fauus eſt quem ſingunt multicauca-
tum eſt cera, quum ſingula caua ſingula latera habeant.
¶ Multicaucus, pen. corr. Adiectiuum (πολυκαυτος) Quod mul-
tum habet concaui. Ouid. 8. Metam. 113.
Pumice multicaucio, nec læuibus atria topbis
ſtruſta ſubit.
¶ Multicaulis, & hoc multicaule (πολυκαυλος) Multos cau-
les habens. Plinius lib. 21. cap. 16. 1. Eſt & illa differentia,
quod quedam in ijs multicaulia, ramoſaq; ſunt, ut carduus.
¶ Multicolor, pen. corr. huius multicoloris, pen. prod. om. gen.
(πολύχρος) Plin. lib. 37. cap. 10. 26. Hexecontalibos in
parua magnitudine, multicolor, hoc ſibi nomen adoptauit.
¶ Multifacis, multifacis, pen. corr. (πολυπλοκός) multiface-
re, dicitur ſicut Magnifacere & Paruifacere. Cato, Neq; ſi-
dem, neq; uſurandum, neq; pudicitiam multifacit. Feſtus.
¶ Multifarius, Adiect. (πολύχρος) Id eſt, uarium: quaſi quod
multis modis poſſit diuidi: uel quod multarum eſt ſpecierũ.
Gel. lib. 5. cap. 6 Militares coronæ multifarie ſunt.
¶ Multifarie, Aduerbium (πολυτρόπος) Id eſt, uarie, multis modis.
Plinius lib. 18. cap. 7. 6. Panis multifarie & eſt milio ſit, eſt pa-
nico rariuſ.
¶ Multifariam, Aliud aduerbiũ (πολυτρόπος, πολυαίλιος) Idem.
Sueton. in Sergio Galba, cap. 19. Nihil amplius quam con-
timere ſe ſtatuit, & legionarioruũ firmare preſidijs, qui mul-
tifariam, diuerſeq; tenebant. Feſtus, Multifariam dixerunt
antiqui, quod ut dicitur in multis locis ſari poterat, id eſt, di-

ci. Cic. 2. de Orat. 93. Quod eſſet multifaria deſoſſum. Idem
1. de Leg. 58. Hodie multifariam nulla ſunt.
¶ Multifera, pen. corr. Adiect. (πολυφόρος) Plin. lib. 16. cap. 8. i.
Tam multifera ſunt, & tot res præter glandem parunt
robora.
¶ Multifidus, pen. corr. (πολυχιδής) Ex multus & fido com-
poſitum, quod in multas partes ſinditur, & multas diuſi-
ras habet. Plin. lib. 11. cap. 37. 7. Oñium nulla, nec cerua-
rum, nec quibus multifidi pedes, &c. De cornibus.
Multifidus dens. Martialis. lib. 14. 25. De peſtine.
Diſcrimen multifida. Claud. de Nupt. Honorij, 21.
Facies multifida. Ouid. 7. Metam. 52.
Iſter multifidus. Lucan. lib. 3. 41.
Lingua multifida. Valer. 1. Argon. 13. De dracone.
Quercus multifida. Stat. 10. Theb. 168.
Timauus multifidus. Mart. lib. 8. 29. quod in multa, nempe in
nouem oſtia ſiſſus prorumpat in mare.
Multiforatiſ] penult. corr. Apuleius lib. 1. Floridor. Nec
tam multiforatiſ tibia, &c.
¶ Multiforis, et hoc multifore, pen. corr. (πολυפורος) Quod
eſt multorum foraminum. Plin. lib. 8. cap. 55. 2. Inſciunt
eas in ſpecus, qui ſunt multifores in terra.
¶ Multiforus, penult. corr. Idem (πολυפורος) Ouid. 12. Meta-
morph. 32.
Longaq; multifori delectat tibia buxi.
Tibia multifora. Senec. Agamem. 58.
¶ Multiformis, & hoc multiforme (πολυμορφος) Varium, quaſi
multiplicis forme, aut uarie. Colum. lib. 3. cap. 11. Earum
ſpecies diuerſe & multiforme ſunt. Cic. 1. Acad. 39. Ex ijs
autem orta, uarie ſunt, & quaſi multiforme.
Partus multiforme. Plin. lib. 8. cap. 16. 1.
Species multiforme. Colum. lib. 3. cap. 11. 1.
¶ Multiformiter, pen. corr. Aduerbium (πολυμορφως) Varijs mo-
dis. Gellius lib. 9. cap. 5. Plato ante hos omnes ita uarie &
multiformiter diſſeruit de uoluptate. Plin. lib. 36. cap. 27. 2.
¶ Multigenis, pen. corr. Adiect. (πολυγενής) Multorum gene-
rum. Plin. libro 11. cap. 11. Multa hæc & multigena terre-
ſtrium uoluerum uita. Scripta manu exemplaria habent,
multigena: non improbanda lectione.
Multigena figura] Lucretius lib. 2.
Percipe multigenis quam ſunt uariata figuris, &c.
¶ Multigenis, & hoc multigeneris, pen. corr. Idem (πολυ-
γενής) Plaut. Capt. 4. 56.
Multis, & multigeneribus opus eſt tibi militibus. Idem
Sticho, 659.
¶ Multijugis, & hoc multijuge: ſiue Multijugus, pen. corr. Ad-
iectiuum (πολυζυγος) Multiplex & uarium, multum
& numeroſum. Iuges autem per ſe nihil ſignificat, ſed pro-
traditionem ſolum demonſtrat. Cic. Attico, lib. 14. 305. 3. Ve-
runtamen de Rep. multa cognoui ex tuis literis, quas qui-
dem multijuges accepti uno tempore à Veſtorij liberto.
¶ Multimodis, pen. corr. Adiectiuum (πολυτρόπος) Liu. 1. bel.
Pun. 29. Oppidani ad omnia tuenda atque obeunda, multi-
moda arte diſtineri cepti ſunt: & non ſufficiebant.
Multimodis] pro Multipliciter, quaſi multimodis, ut ſit
uelut ablatiuus uice aduerbij: ut,
Prauus multimodis. Lucret. lib. 4. 2. 33.
Agitari multimodis. Lucret. lib. 3. 2. 4.
Ducere multimodis cantus, & flectere uoces. Lucretius li-
bro 5. 282.
¶ Multimodus] Subſtantiuum. hoc eſt, Varietas. Lucret. lib. 4.
Fit quoq; ut interdum ſimiles exiſtere auorum
poſſint, & referant prauorum ſepe figuris,
Propterea quia multimodis priordia multis

Mista

Miſta ſuo celantur corpore ſepe parentes,
Que patribus patres tradunt à ſtirpe profecta.
¶ Multimodis: id eſt, multiplici uarietate.
¶ Multiuimus, pen. prod. Adiectiuum (πολυζυγιαντος) ut Mul-
tinimi aſini. Varro 3. de Re ruſt. cap. 17. 6. Aqua domeſti-
ca, meos multiuimos alo aſinos, hoc eſt, quoruũ opera mul-
tos paro numos.
¶ Multipartitus, pen. prod. Adiectiuum (πολυμερής) Plin. lib. 6.
cap. 19. 1. Nang; uia mitioribus populis Indorum multi-
partita degitur.
¶ Multipes, Adiectiuum, Multos pedes habens. Plinius lib. 11.
cap. 45. 3. Sic & multipedibus, &c.
¶ Multipes, pen. corr. (πολύπους) multipedis: uel Multipeda,
multipeda, pen. corr. Animal multorum pedum. Plin. libro
22. cap. 25. 3. Ad multipedum morſus cum melle. Idem lib.
29. cap. 6. 27. Millepeda, ab alijs centipeda, aut multipeda
dicitur, animal eſt uermibus terra piloſum, multis pedibus
arcuatim repens, tactuq; contrahens ſe.
¶ Multiplex, pen. corr. (πολλαπλόος) multiplex, pen. corr.
om. gen. Varius, inuolutus, multas plicationes habens. Huic
contrarium eſt Simplex. Sueton. de claris Gram. 10. Multi-
plici uariãq; doctrina cenſebatur.
¶ Multiplex animus, cui Vnus idemq; animus opponitur. Cic. de
Amicitia, 77.
Auri multiplex thoraca tulli. Silius lib. 16. 117.
Cursus multiplex uolebat animo. Catul. Argo. epig. 59. 50.
Magna & multiplex diſciplina. Cic. 1. de Orat. 113.
Domus multiplex. Ouid. 8. Metam. 32. de Labyrintho.
Fetus multiplex. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
Ingenium multiplex & tortuoſum. Cic. de Amicit. 58.
Lapſu multiplex & erratico ſerpere. Cic. de Senect. 48.
Mutatio multiplex. Plin. lib. 9. cap. 17. 6.
Nexus multiplex. Plin. lib. 19. cap. 4. 2.
¶ Multiplex, copioſus, & uariuſ Plato ſuit. Cic. 1. Acad. 24.
Anceps & multiplex uerborum poteſtis in ambiguis. Author
ad Herenn. lib. 4. 239.
Ratio diſputandi multiplex. Cic. 5. Tuſc. 16.
Varia res & multiplex ad ſuſpicionem & ſimilitates præture
iuridictio. Cic. pro Flac. 4.
Sermones multiplices uarij. Cic. in Orat. 7.
Sermones multiplices populos replebat. Virg. 4. Aeneid. 38.
Spacium multiplex tranſcurrere. Lucret. lib. 2. 33.
Terror multiplex. Liu. 1. ab Vrbe, 61.
¶ Multipliciter, pen. corr. Aduerb. (πολλαπλως, πολλαπλοως)
Titulus eſt apud Plinium, De eodem multipliciter: libro 7.
cap. 14. 1.
¶ Multiplico, multiplicat, pen. corr. (πολλαπλασιάζω) multi-
plicare, Multiplex reddere aut facere. Plin. lib. 34. ca. 8. 11.
Aes alienum multiplicare. Ceſar 3. bel. Ciuil. 129.
Flumina collectis multiplicantur aquis. Ouid. 1. de Remed. 20.
Gloriam multiplicare. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 2. 25.
Grauitas authoris honorẽ multiplicat. Ouid. 4. de Pont. 9. 14.
Suas uires multiplicare. Ouid. 5. Triſt. eleg. 1. 13.
Voces acceptas multiplicare. Plin. lib. 36. cap. 15. 2.
¶ Multiplicatus, penult. prod. Participium (πολλαπλασιασ-
θείς) ut, Auxilijs multiplicatis, aucto exercitu. Plancius Ci-
ceroni, lib. 10. 8. 9.
Multiplicata domus, Cui acceſſio adiuncta eſt. Cic. 1. Offic. 193.
Mala multiplicata. Ouid. 4. Triſt. eleg. 5. 15.
¶ Multiplicatio, Verbale (πολλαπλασιασμός) Colum. lib. 3.
cap. 2. 3. Nam ſi ſordidus aut uilis ſeraciſſimã quanq; ſerere
conducit, ut multiplicacione frugum reditus augetur, &c.
Ex multiplicacione efficere ſumnam aliquã. Colum. libro 5.
cap. 2. 2.

¶ Multiplicabilis, et hoc multiplicabile, pen. corr. (πολλαπλασι-
ασιμος) Quod poteſt multiplicari. Cic. 2. Tuſc. 36.
Hæc intermit toru multiplicabili, &c. Ex quodam
poeta.
¶ Multipotens, pen. corr. multipotentis, om. gen. (πολυδυνατός)
Qui multum poteſt. Plaut. Bacch. 15. 10.
— niſi habet peſtus multipotens.
¶ Multifonus, pen. corr. Adiect. (πολυφωνος) Mart. lib. 1. 49.
Sic ubi multifona ſeruet ſacer Aſthide lucus.
Catene multifone. Stat. 8. Theb. 5.
Siftrum multifonum. Stat. 3. Sylu. 2. 21.
¶ Multifonorus, penult. prod. Adiect. (πολυφωνος) Claud. de mu-
labus Gall. 10. 45.
Eſſeda concordẽ multifonora trahunt.
¶ Multiuagus, pen. corr. Adiectiuum (πολυπλοκος) Plin. libro
10. cap. 37. 1. Ferunt non uiuare ſedem columbas, multiua-
ga alioqui aue. id eſt, que multum uagatur.
Multiuagus lunæ flexus. Liu. lib. 2. cap. 10. 3.
Domus multiuaga Scytharum. Senec. Herc. fur. 7. 2. quia pe-
luſtris circumuehantur.
Gradus multiuagus. Stat. 6. Theb. 1.
¶ Multiuolus, pen. corr. Adiectiuum (πολυβόλος) Qui multis
uult, uel cupit. Catul. ad Mallium, epigr. 63. 26.
Quantum præcipue multiuola eſt mulcer.
¶ Multipere, pen. corr. (μυδαλος) ea forma dixit Plautus, qua
Magnopere dicimus, in Merc. 3. 65, Multipere in mundo
ruſtico ſe exercitum.
¶ Multoties] Aduerbium. Florus in Epitome lib. 58. de Scia-
pione Africano, Multoties contra hoſtium eruptiones ſe-
liciter pugnauit.
¶ Multitia, multitorum, Pluraliter tantum, n. g. Indumenta di-
cebantur in multis ſilis contexta. Vnde à multis ſilis, &
propterea ſubtilibus, nomen inditum. Vel à Mulcedo, quo-
niam carnem demulceant, Budæus. Multitia, ueſtes ſunt
ferice tenuiſſimæ æſtium. Iuuenal. Sat. 2. 8.
— quero an deceat multitia teſtem. Idem Satyr. 2. 7.
¶ Plus, πλεον, πλεον, πλεον, neut. gen. in ſingulari numero,
in plurali uerò, hi & hæc plures, & hæc plura uel plura.
Comparatiuus gradus eſt à multus. Cic. de Amicit. 39. Plur-
res enim diſcent quemadmodum hæc ſiant, quam quemad-
modum his reſiſtatur.
Tantum, & plus etiam debere. Cic. Attico, lib. 7. 123. 11.
Nonimatio aliquando iungitur. Liu. de bel. Maced. Paulõ plus
trecenta uehicula amiſſa, Idem de bel. Punico, Hominum ea
die caſa plus duo millia.
Genitiuo, iuxta regulam commanem: ut, Plus Flauſtorũ, Plau-
tus Aulul. 19. 32.
Plus dimidiati menſis ferre cibaria. Cic. 2. Tuſc. 63.
Plus ſapientie. Plaut. Milil. 5. 81.
Plus uirium habet alio alio. Cic. 1. de Leg. 9.
Accuſatiuo. Terent. Adelp. 2. 1. 46.
Plus quingentos colaphos inſtingi mihi. Cato de Re
ruſtica, Ne plus quatuor digitos tranſuerſos uineant. Te-
rent. Heaut. 3. 1. 42.
Anas ſecum adduxit plus detem.
Plus annum abtinere proninciam. Cic. Attico, lib. 6. 117. 4.
Ablatiuo. Terent. Heut. 3. 4. 7.
Dies triginta, aut plus eo in navi ſui. Cic. pro Publio
Quintio, 22. At tecum anno plus uixit. Et pro Seſtio, 74.
Plus uiginti uulneribus acceptis.
Plus æquo. Cic. de Amic. 52.
Dimidio plus ſcripſit Clodia. Cic. Attico, lib. 9. 180. 3.
Nihil plus. Vide Nihilum.
Nimio plus. Vide Nimitis

Nimio

Nimio plus aliquem diligere. Antonius Cic. in epist. ad Atticū, lib. 10. 198. 1.
 Paulo plus audire de arte. Author ad Heren. lib. 4. 143.
 Media plus parte, elegans locutio: hoc est, Ultra medietatem. Quid. 3. Metam. 4.
 Plus una ut uera sit opinio, fieri certē non potest. Cic. 1. de Natur. deor. 9.
 Plus uigame nocte ciuitas retinere non potuit. Cicero 1. Philipp. 5.
 Plus uerbis iunctum. Terent. Heaut. 2. 1. 8.
 Is mihi ubi adhibet plus paulo, sua quae narrat facinorae. Cic. de Amic. 3. 5. Et hercle ita fecit, uel plus etiā quam dixit.
 Proscit plus sepe ad misericordiam commouendam uirtus et magnificencia, in qua grauitas et authoritas est, quam humilitas et obsecratio. Cic. 1. de Inuent. 12. 1.
 Plus fuisse. Terent. Heaut. 2. 1. 39.
 Vbi cum matre unā plus esset? Vbi Donatus, *id est* dicitur dixit, id est, diu, ac maiorem partem.
 Plus intronissus. Plaut. Truc. 1. 6. 20.
 Plus nocens tibi, dum feris illos. Plaut. Pseud. 4. 5.
 Plus scio. Terent. Adelph. 5. 9. 39.
 Plus scis quid factū opus est.
 Plus sum quam. Plaut. Rud. 3. 0. 18.
 Plus uidet. Terent. Andr. 4. 4. 17.
 Plus minusue. Terent. Phorm. 3. 3. 21.
 Ne quid plus minusue faxit, quod nos post pigeat. Geta. Plusue minusue. Martialis lib. 8. 71. id est, circiter.
 Plus minus, sine coniunctione frequentius legitur, pro Plus minusue, hoc est, Circiter: ut, Dies plus minus triginta: pro eo quod est, Paulo plus, aut Paulo minus, hoc est, Circiter. Plinius lib. 16. cap. 6. 2. Continentur hispido calyce, per genera plus minus complectente.
 Plus minus, cum uerbo. Plaut. Merc. 1. 4. 18.
 Plus minus opus quam erat, multo dixeram
 Controuersiam, ut sponso fieret.
 Plus plusque. Cic. Attico, lib. 6. 113. 17, Quem mehercule plus plusque in dies diligo.
 Plus quam, Vnica dictio est, uel due. Terent. Phorm. 5. 3. 14.
 Hei uideo uxorem: penē plus quam sat erat. Cicero de Amic. 4. 5. Quamobrem angor iste qui pro amico sepe capiendus est, non tantum ualeat ut tollat et uita amicitiam, non plus quam ut uirtutes, quia nonnullas curas et molestias asferunt, repudientur.
 Plus satis, pro Satis, inquit Donatus. Terent. Eunuch. 1. 2. 5.
 Accede ad ignem hunc, iam calefces plus satis.
 Plusis, genitiuus, uerbis aestimandi et precij frequenter iungitur. Cic. ad Tironem, lib. 16. 10. 9. Nos agimus nihil cupiāde, eoque est nostra plusis authoritas.
 Plusis aestimare. Cic. 3. Offic. 1.
 Plusis dimidio addicitur. Cic. 5. Verr. 65.
 Plusis edificamus, pro Carius. Colum. libro 1. cap. 4.
 Plusis est eloquentia, quam iuris ciuiliis scientia. Cicero in Topic. 4. 5.
 Multo plusis est nunc ager, quam tunc fuit. Cicero pro Roscio Comedo, 19.
 Plusis est consideratē agere, quam cogitare prudenter. Cicero 1. Offic. 2. 23.
 Plusis feci teipsum, ex quo tempore tu me diligere coepisti. Cicero Appio, lib. 3. 4. 4.
 Plusis fuit Annibale, consilio, uirtute, rebus gestis nemo Carthaginiensium. Cic. pro Sextio, 12. 5.
 Habetur plusis hic, quam alius. Cic. 6. Philip. 2. 11.
 Plusis putare quod uile uideatur, quam quod honestum. Cicero 3. Offic. 2. 2.

Putare se plusis quam mundum, arrogantis est. Cicero 3. de Natur. deor. 35.
 Pluses, pro multo, passim apud antiquos legitur. Plin. libro 9. cap. 12. Aquatiliū tegmenta plura uini.
 Multi et pluses. Cic. pro lege Manilia 12. Non enim possunt una in ciuitate multi rem atque fortunas amittere, ut non plures secum in eadem calamitatem trahant.
 Plures et pauci, contraria. Author ad Heren. lib. 4. 172.
 Eunt plures multis paribus in illius sententiam. Cicero Lentulo, lib. 1. 2. 7.
 Plura dicam de peccatis tuis. Terent. in Prolog. Heaut. 33.
 Colores plures in columba uideri sentio, necesse plus uno. Cicero 4. Acad. 1. 40.
 Sumus dolor plures uies manere non potest. Cic. 2. de Fin. 1. 4. 9.
 Pluribus uerbis aliquid petere. Cic. 3. Verr. 95. Aliquādo uerbis subintelligitur, ut apud Ouid. 5. Trist. eleg. 14. 3.
 Plures nimio similitates exercuerunt eum. Lilius 9. bel. Maced. de Catone.
 Plura, pro Amplius. Lucet. lib. 5.
 Quod superest, ne te in promissis plura moremur, etc.
 Pluria, neutrum plurale a singulari Plus. Lucretius,
 Pluria eo dispergit, et a se corpora mittit.
 Sic autem legendum, non ut in uulgatis; Plura modo. Pluria autem dixisse ueteres, testantur A. Gellius lib. 5. cap. 20. et Charisius lib. 1. et idem Lucret. lib. 4.
 Vnaque res haec est, cuius quam plura habemus,
 Tam magis ardescit, etc. Ex Lambino.
 Plurium, pro Multorum. Tacit. lib. 12. Genua Mithridatis inuadit, ipsūque prostermit; simulque concursu plurium uincta uincit cathenas ac compedes.
 Plurifarius, Adiect. (πυρρῶν) Suet. in Claud. Caes. cap. 23. Gladiatori munera plurifaria ac multiplicia exhibuit, Quaedam exemplaria hic legunt, plurifariam, aduerbialiter.
 Plurifariam, Aduerb. (πυρρῶν) Pluribus modis. Suet. in Tib. Caes. cap. 43. Cubicula plurifariam disposita.
 Pluralis, et hoc plurale, pen. prod. (πληθυντικός) Quod plura comprehendit, uel plures: ut, Pluralis numerus.
 Datius pluralis] Macr. lib. 1. Saturnal. cap. 4.
 A singulari casu ad pluralem transire. Pompon. in l. Seruius ait. D. de uerb. signif.
 Pluralitas] tatis, scem. gen. Charisius lib. 1. Nomina autem nominatiua u. littera terminata, in singularitate per omnes casus eandem u. litteram seruant nouissimam, in pluralitate tantum declinantur. ut, genua genuum genibus. Rursus lib. eodem. Alia singularitate carent, ut, exta, arma: alia pluralitate, ut garum, oleum, ferrum.
 Pluraliter] pen. corr. (πληθυντικῶς) Aduerbium. Charisius lib. 1. Hoc tergum, tergi, tergo. Pluraliter, haec terga, tergorum, producte. Tergus, huius tergoris facit: pluraliter tergora, et genitiuo tergorum correpte. Sic alibi frequenter.
 Pluratiuus, pen. prod. Adiectiuum (πληθυντικός) ut, Pluratiuus numerus, apud Macrobiū.
 Plusculus, pen. corr. (πλεονεκτικῶν) Adiectiuum, diminutiuum a Plus. Terent. Phorm. 4. 3. 60.
 Vxori emunda ancillula est, tum autem pluscula
 Supellectile opus est.
 Plusculum, Substantiuum, neut. gen. (πλεονεκτικῶν) Columel. lib. 12. cap. 4. 7. 5. Deinde exiguum acetii piperati, et plusculum mellis aut mulsi adiungunt.
 Negocij plusculum in quibusdam causis est. Cicero 2. de Orat. 55.
 Plusculum, Aduerbium (πλεονεκτικῶν) Plaut. Amphit. 4. 12. 9.
 Nisi inuitauit sese in cena plusculum. Hoc est, nisi bibit paulo plus quam par fuerit.

Pluscula

Plusculum etiam quam concedit ueritas, amori nostro largienda. Cic. Lucetio, lib. 5. 12. 12.
 Plusimus, pen. corr. Adiectiuum (πλεονεκτικῶν) Superlatiuum a multus. Terent. Eunuch. 2. 2. 39.
 Plurima salute Parmenonem
 Summum suum imperit Gnaitho.
 Plurima] plurima: ut Excesum, foederum, et alia pleraque; ab antiquis dicta, ait Varro de Ling. Latin. libro 6. quem uide, ne quid antiquitatis ignores.
 Labor plurimus. Horat. 4. Carm. ode 2. 6.
 Plurima stragula. Cic. 4. Verr. 12. 7.
 Attice, plurimam salutem. Valer. Cic. ad Attic. lib. 14. 318. 7.
 Plurimus, Longus. Virg. 1. Aeneid. 8. 5.
 Iamque ascendebant collem, qui plurimus urbi
 Immuet. Seruius idem, Quum se nux plurima: id est, amygdala: longa nansque est.
 Plurimi, genitiuus uerbis aestimandi iungitur. Cicero 3. de Finibus, 53. Sic bonum hoc de quo agimus, est illud quidem plurimi aestimandum.
 Quod plurimi est ut quisque possidet, ita ditissimus habendus est. Cic. in Parad. 62.
 Plurimum etatis. Cic. 4. Verr. 131. Idem 1. de Finib. 82. Itaque ne iusticiam quidem recte quis dixerit per seipsam optabilem: sed quia incunctitatis uel plurimum afferat.
 Plurimum et minimum, contraria. Cic. 1. de Inuent. 37.
 Plurimum, Aduerbium (πλεονεκτικῶν) hoc est, permultum. Cicero de Amic. 4. 1. Plurimum in amicitia amicorum bene suadentium ualeat authoritate.
 Longe, longeque, plurimum. Vide Longus.
 Diligere plurimum aliquem. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 1.
 Post plurimum dignitate apud aliquem. Cic. pro Roscio Amer. 2.
 Praestabat plurimum alijs in multis corpore pingendo Zeuxis. Cic. 2. de Inuent. 12. 2.
 Plurimum, Sapius. Terent. Phorm. 1. 4. 17.
 Dormium ire pergami: ibi plurimum est. id est, frequenter. Plin. lib. 9. cap. 36. 1. Idem de urbis, lib. 8. cap. 36. 1. Parriunt plurimum quinos. Pro hoc uulgus. Vt plurimum dicit, Graecorum more. Quomodo et locutus est Plinius lib. 15. cap. 3. ad finem, Nec tam numerosa differentia: tribus ut plurimum bonitatibus distat.
 Mulucha, pen. prod. (μολυχαδ) flumini Mauritaniae. De quo Strabo lib. 7. Post Mauritiam (inquit) est Masesyliorum regio, a Molochoth flumine (ita Mulucham nominat) initium sumens, etc.
 Mulus] muli (μύλος, μύλος) Plinius libro 8. cap. 4. 4. 1. Ex asino et equa mulus gignitur mensis duodecimo, animal uiribus in labore eximium. Et paulo post, Equo et asina genitos mares, bimulos antiqui uocabant: contraque mulos, quos asini et equae generarent.
 Clitellarius mulus. Cic. in Topic. 18. Vide Clitellae.
 Curto mulo ire. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 21.
 Festinat calidus mulus, gerulisque redemptor. Hor. 3. epist. 2. 15.
 Ornare aliquem mulis. Cic. 2. de lege Agrar. 43.
 Peruehi Romam mulo. Cic. Peto, lib. 9. 18. 8.
 Villitates mulorum et asinorum ad usum hominum paratae. Cic. 2. de Nat. deor. 23. 8.
 Mulus, piscis. Vide Mullus.
 Muli Mariani, Sunt sicule, quibus religatas sarcinas uiatores gerunt: quarum usum quia Marius attulit, muli Mariani potest appellati. Front. lib. 4. Stratag.
 Mula, mula (μύλος) Plin. lib. 8. cap. 4. 4. 1. Gignitur autem mula ex equo et asina, sed effrenis et tarditatis indomitae.
 Carrucaria mula. Vide Carrus.
 Fata mula. Iuuen. Satyr. 13. 7.
 Thefauri pars 2.

Missa pastum mula. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 4.
 Munda nitet ungula mula. Iuuen. Satyr. 7. 19.
 Calceare mulas. Vide Calceo in Calx, pro posteriore parte pedis.
 Mularis, et hoc mulare, pen. prod. (μύλος) Colum. lib. 6. cap. 27. 12. Est enim generosa materies, quae circo, sacrisque certaminibus, equos praebet: est mularis, quae praecio foetus sui comparatur generoso.
 Mulio, mulionis (μύλωνος) Qui mulos clitellarios sine quadrigarios ducit. Martialis lib. 9. 80.
 Nec pigri rota casta mulionis. Sic lib. 13. 11.
 Mulio, culicum genus. Plin. lib. 11. cap. 18. 3.
 Mulionius, Adiectiuum (μύλωνος) Quod ad mulionem pertinet. Cic. pro Sest. 70. Mulionem penulam arripuit, ut qua primum Romam ad comitia uenerat: messoria se corbe contexit.
 Mumaestis] μύμαστis, Carie oppidum: cuius incolae dicuntur Mumaestae.
 Mummius] Praenome Lucius, nobilis Romanus, qui Corinthum bello captam diruit, Italiamque, uasis Corinthijs aeneisque signis impleuit. Author Plinius lib. 3. 4. cap. 3. et 7.
 Munda] Vrbs est Hispania, ubi Caesar pugnavit contra filios Pompeij. Author Plin. lib. 3. cap. 1. Vide et lib. 3. 6. cap. 18.
 Mundus] Adiectiuum (μυδαδ) Purum, tersum, politum significat. Terent. Eunuch. 5. 4. 12.
 Que dum foris sunt, nihil uidetur mundus,
 Nec magis compositum quicquam.
 Mundus et elegans. Cic. 2. de Fin. 38. Nemo nostri iam istius generis a fotos incunde putat uiuere, mundos, elegantes, opulentes cocis, piscatoribus, piscatu, aucupio, uenatione, his omnibus exquisitis uitantes crudelitatem, etc.
 Mundus et elegans uir. Cic. 2. de Fin. 40.
 Coena munda. Horat. 3. Carm. ode 2. 9. 3.
 Corpore mundo culta foemina. Lucret. lib. 4. 2. 58.
 Supellex munda. Horat. 1. epist. 5. 2.
 Mundior. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 3.
 Mundior iusto cultus. Liu. 8. ab Vrbe, 79.
 Mundus, mundi, Substantiuum (μύδος) Dicitur ornatus muliebri, quo scilicet mulier mundior fit. In cuius nominis appellatione continetur speculum, armille, annuli, gemmae, et similia, quibus mulier ornatur. Accius, Cum uirgini mundo clam pater. Liu. 2. bel. Maced. 168. Non aurum modo ijs, sed postremo quoque uestem, mundumque omnem muliebrem ademit.
 Mundum, neutro genere dixit Lucilius.
 Legauit quidam uxori mundum omne penumque.
 Mundus etiam dicitur caelum, et quicquid celi ambitu continetur. Nam sicut Graeci νόστος, quod apud nos ornatum significat: ita nos a perfecta, absolutaque elegancia uocamus mundum, quod nihil eo sit mundius et pulchrius et ornatus.
 Hec ex Plinio lib. 2. cap. 1. et 4. Cic. 3. de Fin. 98. Mundum autem censent regi nutime deorum, eumque esse quasi communem urbem et ciuitatem hominum et deorum, et unquamque nostrum huius mundi esse partem: ex quo illud natura consequitur, ut communem utilitatem nostrae anteponamus.
 Mundus, interdum terra est, qui quidem est mundus inferior, ut cum Veteres mundum patere dicebant: quoniam et tum terrae partem inferiorem patere censebant, ut mundus potius subterraneus intelligeretur, qui alio tempore clausus esset, ut maria clausa esse dicuntur, et aperta. Mundus autem est caelum, qui mundus est superior, et a Cicerone in Timaeo appellatur mundus lucens. Hec Turnebus.
 Mundus, est quasi communis deorum atque hominum domus, aut urbs utrorumque. Cic. 2. de Nat. deor. 23. 1.

In rerum

In rerum natura totoq; mundo que constant, queq; mouentur. Cic. de Amic. 23.
 Principio ipse mundus deorum hominumq; causa factus est: quecumq; in eo sunt, et parata ad fructum hominum et inuenta sunt. Cic. 2. de Nat. deor. 231.
 Arx sidera mundi. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 5.
 Cardo mundi. Ouid. 2. de Ponto. eleg. 10. 9. id est, polus alter.
 Extremum et ultimum mundi, celum est. Cic. 2. de Diuin. 13. 7.
 Fabricator mundi. Ouidius 1. Metamorph. 12. Quintilian. libro 2. cap. 16. 7.
 Lumina clarissima mundi, Liber et alma Ceres. hoc est, Sol et Luna. Virg. 1. Georg. 1.
 Machina mundi. Lucret. lib. 5. 20.
 Mœnia flammantia mundi. Lucret. lib. 1. 15.
 Moles operosa mundi. Ouid. 1. Metam. 52.
 Nouitas mundi. Lucret. lib. 5. 16. 4.
 Oculus mundi. Sol. Ouid. 4. Metam. 4. 6.
 Orbis mundi. Virg. 6. eclog. 7.
 Regio ultima magni mundi. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 17.
 Ruina mundi. Lucan. lib. 5. 128.
 Species serena mundi. Lucret. lib. 4. 2. 6.
 Vetusitas arcana mundi. Stat. 4. Theb. 7.
 Vigiles mundi, Sol et Luna. Lucret. lib. 5. 288.
 Aeternus mundus. Senec. Herc. Oeth. 16. 9.
 Annosus mundus. Senec. Oedip. 5. 29.
 Arduus mundus. Vide Arduus.
 Capax mundus. Ouid. 2. Trist. 8.
 Citatus mundus. Senec. Herc. Oeth. 15. 8.
 Compositus mundus. Quint. lib. 1. cap. 17. 3.
 Concitatus mundus. Senec. Agamem. 9. 4.
 Diues mundus. Ouid. 2. Metam. 19.
 Diuisus mundus. Lucan. lib. 1. 16.
 Genialis mundus. Sil. lib. 13. 107.
 Immensi mundi publica lux. Sol. Ouid. 2. Metam. 7.
 Varietate distinctum bene Graeci νόστος, nos lucentem mundū nominamus. Cic. de Vniuersit. 4. 5.
 Magni primordia mundi. Ouid. 15. Metam. 14.
 Patulus mundus. Lucret. lib. 6. 22.
 Picti mundi sidera. Senec. Thyest. 9. 9.
 Pulcherrimus mundus. Claud. 7. Paneg. 57.
 Stelliger mundus. Senec. Herc. fur. 13. 14.
 Subactus mundus, Deuictus. Lucan. lib. 1. 32.
 Triformis mundi regna. Ouid. 15. Metam. 17. 2.
 Triplex mundus. Ouid. 12. Metam. 8.
 Vastus mundus. Ouid. 13. Metam. 22.
 Administrare et regere mundum. Vide Administro.
 Attollit se mundus. Vide Attollo.
 Incestare mundum. Claud. 2. de re pto Proserp. 4. 4.
 Magnitudinem mundi metiri. Cic. 1. Off. 11. 7.
 Nasci mundum, et deficere. Quint. lib. 5. cap. 10. 57.
 Sol negat officium mundo. Ouid. 2. Metam. 7. 7.
 Lumina mundo prebet Titan. Ouid. 1. Metam. 2.
 Proferre mundum. Lucan. lib. 7. 5. 6.
 Phœbus diem reddidit mundo. Senec. Agamem. 1. 12.
 Rubescit mundus. Ouid. 2. Metam. 2. 4.
 Mundi, mundorum, num. plurali dixit Lucretius lib. 5.
 In uarijs mundis, uaria ratione creatis, &c.
 Mundanus, pen. prod. Adiectiuum (κοινωνός) Quod mundi est. Vnde interrogatus philosophus Socrates, cuius esset, mūdanum se esse respondit: ait Cic. 5. Tusc. 152.
 Mundulus, pen. corr. Adiectiuum diminutiuum à Mundus adiectiuo, Qui nimia munditia uititur, ut placeat mulierculis. Plaut. Truc. 13. 10.
 Nunc ego istos mundulos urbanos amafios

Hoc idu exponam.
 Munditer, penult. corr. Aduerbiū (καθ' ἑαυτῶν) Plautus Pœn. 4. 2. 0.
 Nam quum sedulo munditer eos habemus, nix agrè amatorculos inuenimus.
 Munditia, munditie: uel Mundities, munditiei (καταβολή) Lauidia, uel ornatus quo quis se mundum ac polium tenet. Cic. 1. Off. 182. Adhibenda præterea munditia est, non uia osa neq; exquisita nimis: tantum que fugiat agrestem et inhumanam negligentiam.
 Elegantia et munditia. Cic. in Orat. 4. 3.
 Lauidia, munditia, elegantia. Cic. Planco. lib. 9. 20. 6.
 Mundities mundior. Catul. ad Furium. epigr. 20. 4.
 Minime uiriles munditie. Claud. 2. in Eutrop. 88.
 Capimur munditijs. Ouid. 3. de Arte. 27.
 Mundities facere. Cato cap. 2. et cap. 39. Vide Facio.
 Mundo, mundas (καθαρίσας) mundare, Mundum et nitidum facere. Plin. lib. 15. cap. 6. 2. Ob id crebrius uasa mundanda.
 Mundator pen. prod. mundatoris. Verbale. Firmicus lib. 8. cap. 19. ad finem, uicissima octaua pars Arietis si in horo scopo fuerit inuenta, latramum faciet cloacarumq; mundatorem. Et cap. 29. Decimatertia pars Aquarij si in horo scopo fuerit inuenta, hortorum cultores faciet, uel cloacarum mundatores.
 Munerarius, Munerator, Munero, Muneras] Vide Munus.
 Mungo] mungis, mungi, mungium (μύνη) mungere, Quasi mucum agere.
 Mungor, Deponens, aliquando legitur apud antiquos. Cato de Liberis educandis, Neq; emungentur libertatem.
 Munia, Municeps] Vide Munus.
 Munifex, Munificentia] Vide Munus.
 Munio munis, muniui, munitum, penult. prod. (ἀσφαλισῶ, ἀσφαλίω, ἀσφαλίω, κατὰ ἀσφαλίαν) munire, Fulcire, fortificare, reficere, reparare, præparare, defendere. Siphonius, Munio proprie Instruo, orno, et quasi muneribus compleo. Plaut. Mil. 5. 73.
 Magnum illic honorem incipis, si magna munis mœnia. Munire à frigore. Colum. Quantumq; res patietur, à frigore et tempestatibus munimus.
 Ad aliqua tempora se munire. Cic. Pæto. lib. 9. 18. 3.
 Contra pudorem se munire. Tacit. in uita Agricola.
 Mirificis molibus munire aditus insule. Cicero Attico, libro 4. 86. 4.
 Aditus munire. Cic. pro Cluentio. 23.
 Castra munire. Cesar. 1. bel. Gall. 2. 12.
 Præsidijs, custodijs, uigilijsq; coloniam munire. Cicero 1. in Catil. 5.
 Colonijs munire gentem aliquam. Cic. pro Flacco. 50.
 Iter munire. Liu. 5. bel. Pun. 60.
 Oppidum et arcem munire. Cic. de Prouinc. Consul. 3.
 Vi multa munire oppidum. Virg. 1. Aeneid. 55.
 Intercludere omnes seditionum uias, munire præsidia Reipub. Cic. pro Rab. perduel. reo. 2.
 Muniri et ornari bonorum omnium præsidio. Cicero pro Flacco. 80.
 Præclare et tueri et munire se beneuolentia multorum. Cicero 2. de Finib. 135.
 Misericordia et liberalitate se munire. Cic. Att. lib. 9. 17. 2.
 Gnatis munire senectam. Lucret. lib. 4. 253.
 Firmisimis præsidijs clausibusq; frumentaria subsidia Reipub. munire. Cic. pro lege Manilia. 24.
 Viam munire, repurgare, reficere, ac substruere, interdum lapidibus, quales sunt uie Romanæ à plerisq; portis in multorū dierum

dierū iter silicibus strata. Cic. pro Milone. 13. Perinde quasi appius ille Cæcus uiam muniuerit, non qua populus uteretur, sed sibi impune sui posteri latrocinauerunt. Dicimus etiam ut uiam, ita Ripam munire, Alueum munire, Aditus munire, quum illa reficimus aut reparamus. Hæstius Valla.
 Munire uiam, per translationem, de corporalibus ad incorporalia. Quint. lib. 3. cap. 1. Propterea quod plurimi auctores, quamuis eodem tenderent, uias tamen diuersas muniuerunt, et in suam quisq; induxit sequentes.
 Munire uiam ad. Cic. 3. Verr. 4. 4. Alia sibi ratione uiam muniere ad stuprum coepit.
 Viam accusandi alicui munire, adipiscendi obstruere. Cicero pro Murena. 45.
 Munire contra auium morsum. Cic. de Senect. 47.
 Fidelitate nouarum necessitudinum contra ueterum inimicorum perfidiam muniendum me putauit. Cicero Planco, libro 4. 14. 9.
 Munior, passiuum, non facile reperias, excepta tertia indicatui personæ, munitur, et infinitiuum, muniti. Cic. de Senect. Munire contra auium morsum, uallo aristarum. Vide Morsus.
 Munius, pen. prod. (ἐπιμαρτυρία) Participium, siue Nomen ex participio. Cic. ad Quint. frat. lib. 2. 7. 6. Dixitq; aperit, se munitorem ad custodiendam uitam suam fore, quam Africanus fuisse.
 Nil tam munitum, quod non expugnari possit. Cic. 2. Verr. 3. Contra hostes septus et munitus. Cic. 1. de Fin. 79.
 Latera concedibus munitus. Tacit. lib. 1.
 A propinquis munitus. Vide A uel Ab propositiones.
 Amicis non paucis munitus. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 5.
 Partis et fundatis amicisq; fretum ac munitum esse oportet. Cicero de Petil. Consul. 17.
 Beneuolentia hominum firmissima muniti sumus. Cicero Attico, libro 2. 40. 3.
 Stipatus sicarijs, septus armatis, munitus iudicibus Aedilis. Cicero pro Scst. 82.
 Timore nullo munitus. Propert. lib. 3. eleg. 12. 4.
 Ingenio alicuius munitores amici. Cic. pro Murena. 52.
 Munitissima arx. Liu. 6. bel. Pun. 2. 45.
 Castella munita. Cic. Cælio. lib. 2. 9. 8.
 Delicta munita autoritate alicuius. Salust. in Jugurth.
 Clausa fati et munita aliquibus domus. Cicero pro lege Manilia. 46.
 Publico omni præcipuo et diuino et humano iure munita domus. Cic. de Arusp. respon. 12.
 Domus tot Senatus consulis munita atq; septa. Cic. de Arusp. resp. 13.
 Equus munitus. Propert. lib. 4. eleg. 3. 2.
 Iter munitum. Silius lib. 15. 101.
 Libertas leuitate legum munita. Cic. pro Rab. perduel. reo. 6.
 Munitissimus habendi Senatus locus. Cic. in Catil. 1.
 Oppidum munitissimum oppugnare. Cic. Cælio. lib. 2. 9. 8.
 Palpebra tanquam uallo pilorum munita sunt. Cic. 2. de Nat. deor. 21. 4.
 Sapientia munitum pectus gerere. Cicero 1. de Diuinat. 82.
 Ex Accio.
 Munitissimus portus. Cic. 2. Verr. 8.
 Munitus uirtute. Cic. de Amic. 29.
 Via ad Consulatum munita. Cic. pro Murena. 30.
 Munio, Verbale (ἐπιμαρτυρία, ἐπιμαρτυρία) Cesar. 1. bell. Gal. 32. Operis munitione, et militum concursu et telis repulsi. libidem, lib. 2. 34. 6.
 Loci munitio. Quint. lib. 3. cap. 7. 19.
 Operibus munitionibusq; sepere urbem aliquam. Cicero 13. Thesauri pars 2.

Philippica. 358.
 Ex uiarum munitione quas sum facere. Cic. pro Fontio. 6.
 Munitione ac mole lapidum distinctus à mari fons. Cicero 6. Verr. 105.
 Munitor, penult. prod. Aliud uerbale (ἐπιμαρτυρία) Liu. 7. bel. Pun. 69. Castra inde ponentem, pugnando unatq; in munitores, operibus prohibet.
 Munio, munitas, pen. prod. (κατὰ ἀσφαλίαν) munire, Frequent. Cic. pro Rosc. Amer. 83. Nunc uero quam uiam munitet, quod iter affecit, uidetis.
 Munimē, pen. prod. muniminis (ἐπιμαρτυρία) Munio est, proprie castrorum, ceterarumq; rerum, quæ contra aduentum hostium muniuntur, siue uallo, siue fossa, siue alio quouis modo. Dicitur et de alijs rebus. Virg. 2. Georg. 71.
 hoc effusus munimen ad imbres.
 Munimen nullo quassabile ferro. Lucan. lib. 6. 5.
 Munimentum, munimen, idem (ἐπιμαρτυρία, ἐπιμαρτυρία) Liuus 1. ab Vrbe. 149. Quiritium quoq; fossa, haud paruum munimentum à planioribus aditu locis, Anci regis opus est.
 Tene se munimentis, et maiores copias opperire iubetur. Tacitus lib. 13.
 Toge munimenta. Iuuen. Satyr. 9. 3.
 Munis] Vide Munus.
 Munus] muneris, pen. corr. (ἐπίδομα, ἐπίδομα, ἐπίδομα) Donum, dictum munus, ut ait Varro, ab eo quod qui multo animo sunt, id dant officij gratia. Festus, Munus, donum quod officij gratia datur. Paulus in L. munus ff. de uerborum et rerum sig. Munus, inquit, tribus modis dicitur: Vno, donum ei inde munera dici, dari, mitti. Altero, onus: quod quam remittitur, uacationem militie, munerisq; præstat: inde immunitatem appellari. Tertio, officium: unde munera militaria, et quosdam milites, munifices uo cari, igitur et municipes dici, quod munera ciuilia capiant.
 Omnia plena tuis muneribus. Virg. 2. Georg. 1.
 Beneficia parentum, decorum immortalium munera. Cic. Post red. in Senatu. 1.
 Liberi iocosi munera, Vinum. Horat. 4. Carm. ode 15. 6.
 Acceptissima munera. Ouid. epist. 16. 15.
 Ceca munera Fortune. Senec. Hipp. 9. 5.
 Exiguum munus. Ouid. 2. de Arte. 58.
 Extremum munus. Virg. 8. eclog. 12.
 Funestum munus. Ouid. 2. Metam. 18.
 Inania munera. Ouid. 2. Met. 69. Vide Inanis.
 Inenarrabile munus. Vide Inenarrabilis.
 Intemerata munera. Virg. 3. Aeneid. 26.
 Leue munus. Ouid. 1. Metam. 125.
 Memorabile munus. Ouid. 14. Metam. 47.
 Miserabile munus. Stat. 8. Theb. 127.
 Naturale munus decoris. Ouid. 14. Met. 137.
 Nocitura munera. Ouid. 11. Metam. 21.
 Pexa munera. Vide Pecto.
 Popularia munera. Cic. 2. Off. 81.
 Publica munera. Ouid. 6. Metam. 71.
 Regale munus. Senec. Herc. fur. 6. 19.
 Secreta munera. Iuuen. Satyr. 9. 6.
 Triste munus. Ouid. 9. Metam. 1.
 Voluita munera. Ouid. epist. 21. 43.
 Accipere aliquid in muneribus. Vide Accipio.
 Afferre munus. Cic. 2. de Diuin. 7. Vide Afferro.
 Augere uerbis munus. Vide Augeo.
 Paruo munere beare aliquem. Horat. 1. epist. 19. 16.
 Illa dei munus bene cedere sensit. Ouid. 8. Metam. 174.
 Certare muneribus. Virg. 2. eclog. 12. Vide Certo.
 Contendere cum aliquo muneribus. Vide Contendo.
 FF 2 Corruptere

Corrumpere aliquem munere. Horat. 1. Serin. Satyr. 9. 12.
 Magnis munerebus cumulare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 107.
 Supremis munerebus decorare aliquem. Virg. 11. Aeneid. 5.
 Despicere munus alicuius. Ouid. 13. Metam. 178.
 Dignum munus dare alicui. Virg. 5. Aeneid. 71.
 Extremum munus dare. Virg. 4. Aeneid. 86.
 Mirificum munus populo dare. Cic. Quint. frat. lib. 3. 24. 8.
 Dare aliquid muneri. Quint. lib. 1. cap. 10. 15.
 Personale munus. Vide Vigilantia & sollicitudo animi, in Vigil.
 Praestanti munere donat iuuenem. Virg. 5. Aeneid. 73.
 Promisso munere donare aliquem. Virg. 5. Aeneid. 57.
 Pinguis donatus munere. Horat. 2. epist. 1. 54.
 Diuino munere Reip. donatum uideri. Cic. de Arusp. resp. 5.
 Exequiarum munus eripere. Cic. pro Cluentio, 20.
 Ferre munera templis. Virg. 4. Aeneid. 44.
 Lenire munerebus, congiarijs, epulis multitudinem imperitam. Cic. 2. Philipp. 121.
 Mittere munera alicui. Cic. in Orat.
 Mittere aliquid muneri alicui. Catul. in Asinium, epig. 12. 3.
 Foedum munus obtrudere alicui. Claud. 1. in Eutrop. 9.
 Offerre aliquid muneri. Quint. lib. 4. cap. 2. 12.
 Ornare munus uerbis. Vide Orno.
 Parta mea Veneri sunt munera. Virg. 3. eclog. 14.
 Pensare munus munere. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 10.
 Munera (crede mihi) placant hominesq; deosq;. Ouidius 2. de Arte, 130.
 Poscere munus aliquem. Ouid. 3. de Arte, 160.
 Seruabere munere nostro. Ouid. 7. Metam. 19.
 Soluere munus alicui. Ouid. 11. Metam. 21.
 Sordent tibi munera nostra. Virg. 2. eclog. 9.
 Spernere munus. Virg. 7. Aeneid. 53.
 Terere munus. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 4.
 Terre munere uestimur. Horat. 2. Carm. ode 14. 2.
 ¶ Munus, ἔργον (inquit Festus) significat etiam officium, quod dicitur quis munere fungi. Cic. 1. Off. 25. Eiusq; uirtutis hoc munus proprium.
 Munus proprie est, quod necessario subimus, lege, more, imperio eius, qui iubendi habet potestatem. Dona autem proprie sunt, quae nulla necessitate, iure, officio, sed sponte praestantur: quae si non praestentur, nulla reprehensio est: et si praestentur, plerumq; laus inest, sed in summa, in hoc uentum est, ut non quodcumq; munus, id et donum accipiatur: at quod donum fuerit, id munus recte dicitur. Martianus in l. munus proprie. ff. de uerborum et rerum signific.
 Tuum est munus, tuae partes. Cic. ad Brutum lib. 11. 5. 6.
 Hoc proprium tuum munus est ut ita erudiat, ut et patri, et Scipioni nostro, et tibi tam propinquo respondeat. Cicero 3. de Finibus, 12.
 Tui munus est. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 2.
 Principum munus est, resistere leuitati multitudinis. Cicero pro Milone, 17.
 Animi munus est, ratione uti. Cic. 3. Tuscul. 27.
 Munera belli. Liu. 4. bel. Pun. 160.
 Officij munus. Cic. de Senect. 26.
 Officij ac studij erga aliquem munus. Cic. Ligario, lib. 6. 14. 2.
 Solitudinis munus. Cic. 3. Off. 5. Nulla tamen eius ingenij monumenta mandata literis, nullum opus ocij, nullum solitudinis munus extat.
 Vite munus. Cic. 1. de Fin. 19.
 Officium et munus. Cicero 2. de Orat. 137. Tamen ab oratoris proprio officio atq; munere se iuncta esse arbitror.
 Tanti ac tam praecleari munus societatis. Cicero Metello, libro 5. 2. 4.

Munus et omnia. Cicero 1. de Orat. 57. Magnum quiddam est, munus ac munus suscipere, atq; profiteri se, etc.
 Munus Aedilitium magnificentissimum. Cicero ad Brutum, libro 11. cap. 16. 6.
 Annum munus. Cic. Attic. lib. 6. 11. 5. 1.
 Assignatum munus. Vide Assigno.
 Candidatorum munus. Vide Candeo.
 Grande munus. Horat. 2. Carm. ode 1. 3.
 Plena honorum munera. Hor. 4. Cat. ode 14. 1.
 Laute munus sui administrare. Vide Lautus.
 Colere et efficere munus. Cic. 1. de Leg. 23.
 Conficere munus. Cic. in Partit. 73.
 Curare munus suum. Vide Curo.
 Deserre munus alicui. Cic. ad Cic. lib. 8. 8. 3.
 Immunitatem munierum alicui dare. Cic. 4. Acad. 217.
 Exequi munus. Cic. de Senect. 30.
 Susceptum Reip. munus explere. Cic. de Prouinc. Consil. 29.
 Explere munus amicitiae. Cic. de Amicit. 60.
 Fungi munere candidato. Cic. ad Atticum, lib. 1. 1. 5.
 Fungi munere amici. Horat. 1. epist. 9. 1.
 Fungi munere corporis. Cic. de Amic. 21.
 Habere munus aliquod. Cic. 2. de Leg. 11.
 Inire munus alicuius. Virg. 5. Aeneid. 170.
 Iniungere munus. Vide Iniungo.
 Inserere munus negocijs. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.
 Instillere munus. Vide Instillo.
 Obire munus. Vide Obceo.
 Orbati munerebus pristinis. Cic. 2. de Diuin. 10.
 Susceptum perferre munus. Virg. 6. Aeneid. 126.
 Perfungi munere. Cic. de Senect. 70.
 Praebere munus alicuius. Cic. pro Sylla, 41.
 Praeponere alicui muneri aliquem. Cic. 2. de Orat. 27.
 Munus, et onus profiteri. Cic. 1. de Orat. 57.
 Ferre munera belli regit Mars. Lucret. lib. 1. 7.
 Succedere muneri. Cic. 6. Verrina.
 Suscipere munus. Quint. in Procem. lib. 4. 6.
 Magnum de iure respondendi munus sustinebat Rutillius. Cicero de claris Orat. 58.
 Ministrum tanti munus esse. Cic. 1. de Nat. deor. 29.
 Tenere suum munus. Cic. 5. Tuscul. 55.
 Munus, Spectaculum gladiatorum, aut ferarum, cum quibus homines depugnarent. Cic. 2. Off. 84. Itaq; et P. Crassius cum cognomine diues, tum etiam copijs, fundus est Aedilitio maximo munere. Et paulo post, Magnificentissima uero nostri Pompeij munera secundo Consulatu. Suet. in Cae. cap. 39. Edidit spectacula uarij generis, munus gladiatorum, ludos etiam regionatim urbe tota. Budaeus.
 ¶ Munusculum, pen. cor. Dimin. (μυνησκίον) Cicero epist. lib. 1. 5. 3. Tulliola delictola nostrae tuum munusculum flagitasti Virg. 4. eclog. 4.
 At tibi prima puer nullo munuscula cultu, etc.
 Non ingrata munuscula. Catul. Argon. epig. 59. 21.
 Non inuisa munuscula. Horat. 1. epist. 7. 4.
 Condonare munusculum. Vide Condo.
 Promittere munuscula. Catul. Argon. epig. 59. 21.
 Deserre munusculum alicui. Caesius Cic. lib. 8. 8. 3.
 ¶ Munerarius, munerarij (μυνηροί) Muneris gladiatorij exhibitor. Suet. in Domit. cap. 10. Patre familiaris quod Thracem Mirmiloni parem, munerario imparem dixerat, detrahitum et spectaculis in arenam, canibus obiecit. Quibus uerbis munerarius Domitianus dicitur, ut ludorum exhibitor, a quo Thrax coactus fuerat depugnare: hoc enim significat, impari ei fuisse, quae figura sermonis exitialis homini in tempestiue faceto fuit. Plin. lib. 33. cap. 3. 14. pro ferarum spectacu.

speculento, Caesar (inquit) qui postea Dictator fuit, primus in Aedilitate munere patris iuniori, omnia apparatus arena argenteo usus est. Haec Budaeus. Quintil. lib. 8. cap. 3. Munerarium Augustus primus dixit.
 ¶ Muneralis, et hoc munerale, penult. product. (μυνηροί) Quod ad munus pertinet. Unde Muneris lex, qua Cincius (ut ait Festus) cauit, ne cui liceret munus accipere. Plautus.
 Nec muneralem legem, neq; lenoniam rogo fuerit, necne, flocci aestimo.
 ¶ Munero, munerar, pen. corr. (μυνηρομαι) munerare: et Muneror, muneraris, munerari, Deponens, Donare, uel donare. Macrobius lib. 1. Saturn. cap. 7. Ianus quum Saturnum classe prouectum excepisset hospitio, et ab eo edocuit peritiam iuris, ferum illum et rudem ante fruges cognitatis uicium in melius redegeisset, regni eum societate munerauit. Cicero 2. de Inuent. 124. Aliud alij commodi aliquo adiuncto incommodo muneratur.
 ¶ Muneror, muneraris passiuum. Gell. lib. 18. cap. 12. Verba patiendi, pro agentibus in omnibus ferme ueterum scriptis reperitur: ex quibus sunt pauca ista, quae nunc meminimus. Muneror te, pro munero, etc.
 ¶ Munerator, muneratoris, Verbalis, Muneris gladiatorij exhibitor. Florus lib. 3. cap. 26.
 ¶ Munis (μυνηρος) Officiofus, antiquè. Plaut. Merc. 3. 10. 4. Dico eius pro meritis gratum me et munem fore.
 ¶ Munia, munitionum, η. γ. (μυνηρα, τέλη) Obsequia lege debita, et officia quae publice praestantur. Cic. pro Murena, 67. Omnia haec sunt officia necessariorum, commoda tenuiorum, munia candidatorum.
 Capessere munia. Vide Capesso.
 Exuere munia. Tacitus libro 4. Non enim exuere imposta munia.
 Induere munia ducis. Tacit. lib. 1.
 Obire regis munia. Liu. 1. ab Vrbe, 82.
 Pacis munia. Liu. 1. ab Vrbe, 186.
 Vite munia seruare recto more. Horat. 2. epist. 2. 27.
 ¶ Municeps, pen. corr. municipis, pen. corr. om. gen. (μυνηροί) Proprie municipes dicebantur, qui in ciuitatem Romanam recepti, munerum participes fiebant. Festus, Municipes est, ut ait Aelius Gallus, qui in municipio liber natus est. Item qui ex alio genere hominum munus fundus est. Item qui in municipio a seruitute se liberauit a municipe. Item municipes erant, qui ex alijs ciuitatibus Romanam uenissent, quibus non licebat magistratum capere, sed tantum munus partis. Haec Festus. Cic. 2. de Leg. 8. Ego mhercule, et illi et omnibus municipibus duas esse censo patrias: unam naturae, alteram ciuitatis.
 Municipis dicti sunt, quod munera ciuilia capiant. Paulus in l. munus. ff. de uerb. et rer. significatione.
 ¶ Municipis, qui una munus fungi debent, dicti. Author Var. de Ling. Latin. lib. 5.
 Municipis abusuè nunc dicimus, suos cuiuscunq; ciuitatis ciues: ut ait Vlpianus in dicta l. 1. ff. ad municipales. quo nomine tam oratores quam poetae utuntur. Iuuenal. Sat. 4. 4. Tam princeps equitum, magna qui uoce solebat Vendere municipes fracta de merce siluros. Cic. Bruto, lib. 13. 12. 2. Non dubito quin scias non solum cuius municipis sim, sed etiam quam diligenter soleam meos municipes Arpinates tueri.
 ¶ Municipium, municipij (μυνηροποις) Id genus hominum dicitur, inquit Festus, qui quum Romam uenissent, neq; ciues Romani essent, participes tamen fuerunt omnium rerum ad munus fungendum una cum Romanis ciuibus, praeterquam

de suffragio ferendo, aut magistratu capiendo: sicut fuerit quondam Fundani, Formiani, Cuman, Acerrani, Lanuui, Tusculani, qui post aliquot annos ciues Romani effecti sunt. Alio modo, quum id genus hominum definitur, quorum ciuitas uniuersa in ciuitatem Romanam uenerit, ut Aricini, Cerites, Anagnini. Tertio definitur, quum id genus hominum qui ad ciuitatem Romanam ita uenerunt, sic ut municipia essent sua cuiusq; ciuitatis et coloniae: ut Tiburtes, Praenestini, Pisani, Arpinates, Nolani, Bononienses, Placentini, Nepefinae, Sutri, Lucrenses. Haec Festus. Caesar 8. bel. Gall. 177. Ut municipia et colonias appellaret. Cicero 3. Philipp. 134. Videte quam despiciamur omnes qui sumus et municipijs, id est, omnes plane: quous enim quisq; non est? Ideo 4. de Fin. 12. Vides quantam rem agat, ut Circis qui habitet, totum hunc mundum suum municipium esse existimet. Attributi finitimis municipijs. Vide Attribuo.
 ¶ Municipia, Vrbes erant, iure ciuitatis Romanae donatae, in quas si coloni deducerentur, in coloniae conditionem transibant, et quum ante sui iuris essent, legem a deductore coloniae accipiebant. Hinc ueretur Cicero, ne Rullus municipia Campaniae colonis occupet. Vide Colonia.
 Municipia quidam putant a munitionibus dicta: alij a munificencia, quod munifica essent ciuitates: primaq; origo opipidorum, quae ciuitates dictae sunt, municipia nominata. Haec Siculus Flaccus.
 ¶ Municipalis, et hoc municipale, pen. prod. (μυνηροποις) Quod ad municipes pertinet. Cic. 3. de Leg. 53. Vitam, inquit. M. Cic. isto animo atq; uirtute in summa Repub. nobiscum uersari, quam in municipali maluisses.
 Arena municipalis. Iuuenal. Satyr. 3. 3.
 Municipales homines, Imperij. Cic. Attico, lib. 8. 165. 2. Multum mecum municipales homines loquuntur, multum rustici. Haec Budaeus.
 Municipalis honestissimi generis. Cic. pro Sylla, 18.
 Municipalis dolor. Cic. ad Atticum, lib. 7. 130. 4.
 Municipalia sacra uocantur, quae ab initio habuerunt ante ciuitatem Romanam acceptam, quae obseruare eos uoluerunt Pontifices, et eo more facere, quo fuissent antiquitus. Festus, Municipale ius dicitur, priuatum ius uniuscuiusq; ciuitatis. Municipalia magistreria, uocantur administrationes et officia sui municipij.
 Municipalis, id est, ignobilis et obscurus. Cornel. Tacit. lib. 4. Seq. et maiores et postros municipali adultero foedabat. Iuuenalis, Municipalis eques de Cicero. Ut enim municipales homines pro ueris ciuibus non habebant, est donata ciuitate omnia municipia erant: sic et equites municipales pro ignobilibus, qui tibi ponere solebant: quod coru non esset tantus splendor, nec tanta diuitiae, quanta urbanorum equitum. Turnebus.
 ¶ Municipatum. Suet. in Iulio, cap. 14. Senatu uniuerso in socios facinoris ultimam statuente poenam, solus municipatum diuidendos custodiendosq; publicatis bonis censuit.
 ¶ Munificus, munifica, munificum, pen. corr. (μυνηροποις, μωνιφικος) Munifici apud antiquos, non a largitione quae nulla erat, sed consentientes appellabantur ad ea quae amici uellent. Nunc autem munificus pro liberali ponitur, quasi si munera largè praebens. Plaut. Amphit. 8. 2. 11. Tibi morigera, atq; ut munifica sim bonis, pro sim probis. Munifica syluarum genera. Plin. lib. 3. cap. 5. 4.
 Munificus laudis. Claud. 7. Paneg. 100.
 Munificus amicus. Liu. 3. bel. Maced. 20. Mitis ac munificus amicus fuit.
 Dea munifica, Ceres. Ouid. 3. Amor. eleg. 9. 1.
 Numa munificus. Ouid. 3. Fast. 77.

Fractum murmur. Stat. 10. Theb. 64.
 Fragoſa murmur. Claud. 3. Paneg. 68.
 Futilis murmur. Valer. 8. Argon. 17.
 Graue murmur. Seneca Agamem. 6. 15.
 Ieiunium murmur. Pircane tigridis. Stat. 12. Theb. 34.
 Incerium murmur. Quint. lib. 2. cap. 11. 4.
 Ingens murmur erat in aedibus. Ouid. 7. Metam. 131.
 Imitans murmur. Cic. in Arato. 8.
 Modicum murmur. Iuuen. Satyr. 10. 29.
 Mactum murmur. Valer. 1. Argon. 126.
 Querulum murmur. Senec. Herc. Oeth. 3. 7.
 Ravidum murmur. Valer. 4. Argon. 48.
 Raucum murmur ciet cadens unda. Virg. 1. Georg. 2. 2.
 Secreta murmur uulgi. Iuuenal. Satyr. 10. 9.
 Stridentis murmur raucua clangor. Sil. lib. 16. 19.
 Suppreſſum murmur. Valer. 5. Argon. 94.
 Vastum murmur. Virg. 1. Aen. 50.
 Ventosum murmur. Virg. 9. eclog. 11.
 Comprimerem murmur. Ouid. 1. Metam. 4. 2.
 Tenui murmur dicere aliquid. Ouid. epist. 12. 12.
 Exiguo murmur dicta uerba. Ouid. epist. 17. 4.
 Dare murmur. Lucret. lib. 6. 29.
 Parua murmur dedit. Ouid. 2. Metam. 15. 8.
 Raucum murmur edera. Ouid. 14. Metam. 56.
 Arcana murmur figit auribus. Stat. 1. Achill. 76.
 Incluſo murmur fremunt alta corda. Senectute Agamemnon. 7. 25.
 Increbreſcit murmur nemorum. Virg. 1. Georg. 7. 2.
 Magno indignantur murmur uenti. Lucret. lib. 6. 46.
 Horrendo murmur labitur annis. Ouid. in Ibin. 16.
 Iucundo murmur labentes riuu. Ouidius 1. de Remed. 4. mor. 36.
 Laxauit murmur in uocem. Claud. 2. in Eutrop. 5. 1.
 Imitans murmur caeli. Lucret. lib. 1. 14.
 Magno miſcetur murmur caelum. Virg. 4. Aen. 32.
 Depreſſo ſub murmur mugit tuba. Lucret. lib. 4. 111.
 Pauſo orantes murmur. Claud. 7. Paneg. 90.
 Percurrunt murmur caelum. Lucret. lib. 5. 246.
 Minaci murmur cornuum perstringis aures. Horat. 2. Carm. ode 1. 4.
 Pro uerbis murmur reddunt. Ouid. 10. Metam. 140. de Duo- bus mutatis in leones.
 Rodere murmur. Perf. Satyr. 3. 9.
 Strepit omnis murmur campus. Virg. 6. Aen. 142.
 Tacito uenerantur murmur nomen. Ouidius 6. Metamor- phoſ. 41.
 Murmur, murmurat. penult. corrept. (μῦρῶν, μῦρῶν, μῦρῶν) murmurare, murmur facere. Cicero 5. Tuſc. 163. Murmurans mare. Plin. lib. 18. cap. 35. 15. Mur- murans ignis.
 Vnda murmurat. Virg. 10. Aen. 43.
 Elebile murmurat lingua exanimis. Ouidius 11. Metamor- phoſ. 11.
 Murmurare, Contradicere. Plaut. Aulul. 4. 13.
 Ut ſceleſta ſola ſecum murmurat.
 Murmuratio, Verbale (μῦρῶν) ut, Murmuratio aqui- larum. Plin. lib. 10. cap. 3. 1.
 Murmuratio querula. Plin. lib. 10. cap. 3. 3.
 Murmuratio, pro ſtrepitu aut fremitu obloquentis ac con- tradicentis. Seneca libro 3. de Ira, capite 24. Idem de Benef. 5. cap. 15. Item, epist. 108. Optimum eſt pati quod emenda- re non poſſis. Deum, quo auctore cuncta proueniunt, ſi- ne murmuratione ſequi.
 Murmurillum, murmurilli (μῦρῶν) Diminutiuum,

Plaut. Rud. 31. 48.
 Palam age, nolo murmurillum, neq; ſuſurrum fieri mihi.
 Murmurillo, murmurillas (μῦρῶν) murmurillare, Mur- murare. Plaut. Rud. 31. 61.
 Quid murmurillas tecum, ac te diſcrudas? Hic uerſus in quibusdam exemplaribus deeſt.
 Murmurum, murmuraris (μῦρῶν) murmurari, Depo- nens apud antiquos. Varro, Ita ut ſoliti eramus, Romae in balneis plodere coepimus, & murmurari.
 Muroela] μῦρῶν, Ptolem. eo lib. 2. cap. 15. Pannonia ſu- perioris urbs: uulgò Moreclz.
 Murranus] penultima producta, Priſcus Latinorum rex, à quo poſtea Latini omnes reges, Murrani ſunt dicti. Author Seruius. Scimus enim, inquit, ſoleri plerunq; fieri, ut primi regis, reliqui nomen eius poſſideant: ut apud Romanos Au- guſti uocantur, apud Albanos Sylluij, apud Perſas Arſacidae, apud Aegyptios Ptolemæi, apud Athenienſes Cecropidae. Hæc Seruius, enarrans carmen illud Virg. 12. Aen.
 Murrantum hic, atanos, & aurorum antiqua ſonantem Nomina, per regesq; actum genus omne Latinis. Alij, quod murræ unguentisq; oblinerentur: uel quod oppidis murræ clauſis & cinclis præſſent, ut murrani, quaſi murræ ni dicantur.
 Murrha] murrhæ (μῦρῶν) Lapidis egregij ſpecies, ex quo uafa potoria fiebant. Mart. lib. 14. 113.
 Si calidum potas, ardenſi murrhæ ſalerno Conuenit, & melior ſi ſapor inde mero. Alij myrrhæ ſcribunt. Humorem eſſe putant, qui in Oriente, maximè in Parthico regno ſub terra condenſatur, ut ait Plinius li- bro 37. cap. 2.
 Murrhæ, pro Smyrno herba. Plin. lib. 19. cap. ult. Libanotis odorem thuris, murrhæ myrrhæ reddit.
 Murrhinus, pen. corr. ſiue myrrhinus, Adiectiuum (μῦρῶν) Quod ex murrhæ factum eſt. Fiebant enim uafa ex ea. Plin. lib. 37. cap. 2. 8. Oriens murrhina mittit, Inueniuntur enim ſibi in pluribus locis nec inſignibus, maximè Par- thici regni, præcipuè tamen in Carmania. Humorem putat ſub terra calore denſari: amplitudine niſquam paruos ex- cedunt abacos, craſſitudine raro, quanta dictum eſt uafa po- torio. Splendor hiſ ſine uiribus, nitorq; uerius quam ſplen- dor. Sed in precio uarietas colorum, ſubinde circumagenti- bus ſe maculis in purpuram candoremq;, & tertium ex u- troq; igneſcentem uelut per tranſitum coloris purpuræ ru- beſcente, aut lacte candefcente. Mart. lib. 13. 110.
 Surrentina bibiſt nec murrhina picca, nec aurum Summe dabunt calices hæc tibi uina ſuos.
 Murrheus, Aliud adiect. (μῦρῶν) Idem quod murrhinus. Iabolenus iurifcon. in l. uafa. ff. de ſupellectili legata, ſcribit, murrhæ uafa que ad uſum edendi & bibendi cauſa re- perta ſunt, eſſe in ſupellectili. Fortaſſe ſcribendum, murr- hina. Vlpianus de auro & argento legato. I. cum aurum ſ. perueniamus. Murrhina autem uafa in gemmis non eſſe, Caſſius ſcribit.
 Onyx murrheus. Propert. lib. 3. eleg. 10. 5.
 Murtia] Arnobio dicitur ſegniu dea. Huius etiam meminit Tertullianus in lib. de Spectaculis, quam eſſe marmoris deã dicit, ubi fortiaſſe, marcoris, ſcribendum eſt. Murtiam enim deam, inquit, marmoris uolunt, cui in illa parte ædem uouer- re. Scribitur & Murcea. Vide ſuo loco.
 Murtius] μῦρῶν, Auentinus mons, quod è lapidibus & ueluti muro conſtare. A quo Murtia dea, Venus. Plin. lib. 15. cap. 29. 4. Ara uetus fuit Venere Myrteæ, quam nunc Murtiam uocant. Huic erat ſacellum ſub Auentino monte, qui ante Mureus uocabatur.

Murtes,

Marte, inter genera olearum recensetur à Columel. libro 5. capite 8.
 Murus] muri (μῦρῶν, μῦρῶν) à muniendo dicitur: & proprie eſt urbis lapideus ambitus. Cic. 3. de Nat. deor. 137. Idem pro lege Manil. 38. Parua ſine muro nihil time- bat. de inſula Delo.
 Mure murorum ingentes. Virg. 4. Aen. 18.
 Aerij ſaſtigia muri. Valer. 2. Argon. 111.
 Ahenus murus. Hor. 3. Carm. ode 3. 13.
 Criminalis murus Cybeles. Claud. 2. in Eutrop. 5. 6.
 Diſiſti muri. Stat. 1. Syll. 1. 3.
 Humiles muri. Ouid. 2. Amor. eleg. 12. 2.
 Lapidus murus. Vide Lapis.
 Sublimes muri. Claud. 6. Paneg. 25.
 Aediſſicæ muros. Ouid. 11. Metam. 41.
 Latior murus urbem ampleſſitur. Hor. de Arte, 43.
 Sibilos ut tollere muros. Lucan. lib. 6. 7.
 Oppida cingere muris. Virg. 4. eclog. 7.
 Igni circumdare muros. Virg. 9. Aen. 31.
 Arces circumdabit muro. Virg. 6. Aen. 157.
 Triplici muro circumdata moenia. Virg. 6. Aen. 110.
 Contabularunt murum turribus. Vide Contabulo.
 Corripere intra murum. Vide Correpro.
 Deſendere muros longo bello. Virg. 9. Aen. 103.
 Diuidimus muros, & moenia pandimus urbis. Virgilius 2. Aeneid. 47.
 Dare murum celeri. Claud. 7. Paneg. 22.
 Ducere muros. Virg. 1. Aen. 86.
 In planum eſſe fundere muros, Diruere muros, & ſolo equare. Lucan. lib. 1. 78.
 Patrios excedere muros. Lucan. lib. 1. 99.
 Fodere murum. Ouid. 11. Metam. 108.
 Hoſtis habet muros. Virg. 2. Aen. 67.
 Impellere muros manu. Stat. 1. Achill. 18.
 Lapsi muris ingentia iacent ſaxa. Lucan. lib. 1. 5.
 Percuſit murum aries. Cic. 1. Offic. 54.
 Fragiles pro cubunt muri. Claud. de bel. Get. 43.
 Conuulſis proſternes oppida muris. Sil. lib. 3. 43.
 Quætere muros. Virg. 2. Aen. 122.
 Labentes renouare muros. Seneca Thyreſt. 7. 5.
 Tuos ſeriabant aggere muros. Virg. 9. Aen. 9.
 Ignem ſubdere muris. Sil. lib. 17. 104.
 Succedere murum. Tacit. lib. 2.
 Traſſere murum iaculo. Cic. 4. de Fin. 38.
 Tranſcendere muros ſcalis. Sil. lib. 13. 23.
 Murus, per translationem. Cicero 7. Verr. 2. Ad omnes enim meos impetus quaſi murus quidam boni nomen imperato- ris opponitur.
 Propugnaculum & murus. Cic. in Piſonem, 6.
 Murus, Agger etiam dicitur ſine ſoſſa. Varro 1. de re Ruſtic. cap. 14. 3. Aggeres qui faciunt ſine ſoſſa, eos quidam uocant muros, ut in agro Reatino.
 Muralis, & hoc murale, pen. producta. (μῦρῶν) Quod ad murum pertinet.
 Corona muralis, Corona ex muris, ſiue ad murorum effigiem facta. Lucret. lib. 2. 123.
 Corona murali donari ſolebat ab imperatore is qui primus murum ſubiſſet, & in hoſtium oppidum per uim aſcen- diſſet. Plinius libro 16. capite 4. 1. Cedunt iſs murales, ualla- reſq;, & aureæ, quanquam precio antecedentes. Liuius 3. bel. Pun. 83. Vtique poſtquam corona aurea muralis pro- poſita eſt, &c.
 Herba muralis, Que in muris creſcit. Plinius libro 24. ca- pite 19. 5.

Honos muralis: hoc eſt, corona muralis. Claudianus de laud. Serenæ, 22. 37.
 Ius muralis, E muro impactus. Sil. lib. 6. 54.
 Machinae murales, Quibus muri diruntur. Plinius libro 7. capite 56. 11.
 Pila muralia, Que de muris deiſcuntur. Caſar 7. bel. Gal. 332.
 Tormentum murale. Virg. 12. Aen. 185.
 Muratus, penultima producta, Adiect. (μῦρῶν) Quod muros habet.
 Mus] muris, maſc. gen. (μῦρῶν, μῦρῶν) Exiguum animal. eſt, in domibus frequens: à corroſionis ſono, quem facit, dictus. De muribus uide Plinius lib. 8. cap. 57. Cicero Attico, lib. 14. 305. 4. Sed quod quaeris quid arceſſerim Chryſippum, ta- bernæ mihi duæ corruerunt, reliquæ rimas agunt. itaq; non ſolum inquilini, ſed mures migrauerunt.
 Breuis mus. Ouid. 2. Faſt. 115.
 Exiguus mus. Virg. 1. Georg. 37.
 Opici mures. Iuuenal. Satyr. 3. 21.
 Puſillus mus. Plaut. Truculent. 18. 14.
 Ridiculus mus. Hor. de Arte, 29.
 Ruſticus mus. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 16.
 Urbanus mus. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 16.
 Floſſello adiungere mures, eſt puerorum. Horatius 2. Serm. Satyr. 3. 50.
 Aedificata muribus & muſſis domus. Cic. 2. de Nat. deor. 25.
 Derofa à muribus clypei. Cic. 1. de Diuin. 161.
 Rodunt mur es. Cic. 2. de Diuin. 87.
 Mures etiam antiqui intellexerunt non tantum de muſſis illas beſtias, penori inſeſſas, omniaq; radentes: ſed ſylueſtres ſer- rasq; beſtias minoris formæ, pelle commendabiles: quo in ge- nere ſunt martes & hermelini, quibus nobiles hyberno iæ- pore pellitas gerunt penulas. Eo quoq; nomine cenſeri uide- dentur muſſæ: quæ, ſi ueriloquium ſequaris, ſunt mures longi. Seneca lib. 4. epist. Non hodieq; magna Scytharum pars tergis uulpium induitur ac murium, quæ taſtu mollia & impenetrabilia uentis ſunt: aſium, de Scythis, Lanæq; u- ſus ac uelut ignotus, & quanquam continuis frigorebus urantur, pellibus tamen ferinis aut murinis ueſtiuntur. Mo- nuit Turnebus.
 Mus araneus (μῦρῶν) à mure & muſſa appellant: quia muris magnitudine ſit, muſſina ſpecte, cre oblongo, cauda gracili, uerſu dentium quadruplici, ut inquit Aetius. Abun- dat in ſula Britannia. Plin. lib. 29. cap. 4. 29.
 Murium marinorum meminit. Plin. lib. 9. cap. 19. 1.
 Muſculus, pen. corr. Diminutiuum (μῦρῶν) Cicero 2. de Diuinatione, 49. Nam & muſculorum tecuſcula bruma di- cuntur augeri.
 Muſculus præciſus. Celsus lib. 5. cap. 26. Nam percuffus, mor- tiſiferus eſt: præciſus, ſanitate recipit.
 Aquatiles muſculi. Vide Aqua.
 Muſculus (μῦρῶν) Pars organica corporis, conſtans car- ne, fibris neuroſis, uena, arteria, & membrana ſuccin- gente: eſtq; motus organum. Plaut. Amphit. 16. 60.
 Quid dicas noui: cicatricem in dextro muſculo, ex illo uulnere.
 Quod mihi impiegit Pterela. Plin. lib. 20. cap. 21. 8.
 Item concluſis, luxatis, tumentib. & muſculis, neurois, arti- culis impoſuit.
 Conuulſus muſculus. Vide Conuelſo.
 Muſculoſus, pen. prod. Adiectiuum (μῦρῶν) Celsus libro 5. cap. 20. At ſi neuroſus aut muſculoſus is locus eſt, commo- dius eſt cerato miſcere.
 Muſculus etiam dixerunt antiqui, minores machinas, quibus proteſti bellatores, ſoſſatum ciuitatis, ad portatis lapidibus, lignis

lignis & terra, non solum complent, sed etiam solidant, ut turres ambulatoriae sine impedimento uehantur ad murum. Sunt maiores uimeis subditioresq; & maiores firmioresq; pluteis. Caesar 7. bel. Gal. 339. A castris longioribus musculos, falces, reliquaq; quae eruptionis causa parauerat, profert. Idem. 3. bel. Civil. 337.

Musculus à resitudine differt paruitate, minoresq; muscoli, maioresq; testudines uocatae sunt. Vitruuius collocat in musculo duo longa tigna in solo crassitudinis bipedalis: in eis columellas defigit utrinque, quas capreolis fastigatis coniungit: nostra lingua nomen capreoli retinet. Capreolis imponuntur perpetua tigna tecti longitudine, quibus inuehantur trabes transuersae à fastigio, ad extremum muscoli tectum. His insiguntur regulae, quas lingua nostra latus appellare consueuimus. Ita firmisimum ad omnem iniuriam & pondus tectum comparatur. Haec ideo hic adscripsi, quia in legendis authoribus nihil molestius ferè reperitur, quam architecturae descriptiones.

Musculus, Genus piscis parui, qui paruo moderamine caudae temperat balenam, ne in scopulum impingat. De hoc Claudianus lib. 2. in Eutropium, 85. Plin. lib. 9. cap. 62. 2. Amicitiae exempla sunt, balena & musculus: quando praegravi superciliorum pondere obruitur eius oculis, infestantia magnitudinem uada prenatans demonstrat, oculorumq; uice fungitur. Idem lib. 32. cap. 11. 3.

Murinus, penultima producta, Adiectiuum (μυρινός) Quod ex mure est. Plinius lib. 30. cap. 8. 1. Murino fimo contra calculos illinere uentrem prodest. Sic lib. 28. cap. 11. 16. Murina capita. (cap. 37.)

Murinus color, qui uulgaris est in asinis. Columella, libro 6. Murinum hordeum, herba phoenicea à Graecis appellata. Plin. lib. 22. cap. 25. 15.

Pelles murinae. Vide paulo ante, Mureetiam.

Muscicida, muscerda (μυσκόδορος) Murium sterces. Plin. lib. 26. cap. 6. 1. Praeterea (ut Varro nosse tradit) murinum fimum, quod item muscerdas appellat.

Muscipula, pen. corr. (μυσκάρα) Laquei genus ad capiendos mures. Varr. 1. de re Rust. cap. 8. 5. Necnon si parit humus mures, huius minor sit uidentia, nisi totas uimeas oppleueris muscipulis.

Musa] musae (μῦσα) Cantum significat. Virg. 8. eclog. 1. Pastorum musam Damonis & Alphesibœi.

Agristem tenui meditabor arundine musam. Virg. 6. eclog. 2. Callida musa. Lucret. lib. 6. 19.

Crastore musa. Quint. lib. 1. cap. 10. 21. Libet propter quosdam imperitiores crastore (ut uocant) musa, dubitationem huius utilitatis eximere.

Genialis musa. Ouid. 3. Amor. eleg. 14. 4.

Iocosa musa. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 2.

Pedestris musa. Hor. 2. Serm. Satyr. 6. 3.

Potens hys musa. Hor. 1. Carm. ode 6. 2.

Procaz musa. Hor. 2. Carm. ode 1. 8.

Proterua musa. Ouid. 1. de Remed. amor. 73.

Solers hys musa. Hor. de Arte, 82.

Soluestrem tenui musam meditaris auena. Virg. 1. eclog. 1.

Musas, Poetae finxerunt deas esse Iouis & Memoriae filias, quae poetis & musicis praesent. Musae primae (ait Cic. libro 3. de Nat. deor. 73) quattuor, natae Ioue altero, Thelxiopae, Aëdae, Arche, Meleae. Secundae, Ioue tertio & Mnemosyne procreate nouem. Tertiae, Ioue tertio Pierionatae & Antiope, quas Pieridas & Pierias solèti poetae appellare ipsae nominant. eodè numero quo proxime superiores. Facit igitur Cicerone triplicem Musarum genealogiam. Alcmæon poeta scribit eas Caeli & Terrae filias esse, ut testatur Diodorus lib. 5. cap. 1.

Musas duntaxat tres enumerat M. Varro: unam, quae ex aqua nascitur motu: alteram, quam aeris tecti sonus efficit: tertiam, quae mera tantum uoce consistit. Author Seruius in Id. lud. Virg. 7. eclog. 5.

Nymphæ, noxter amor, Libethrides, &c. Censorinus itidem De die natali, capite 26, Organum (inquit) tres habuit intensiones, grauem, mediam, acutam. Inde Musae quoque tres olim sunt estimatae, Hypate, Mese, Nete. vnde id est, chorda tenoris infimit: uerum, media: uerum, chorda soni acuti. Diuus Augustinus libro 2. de doctrina Christiana, Non audiendi sunt, inquit, errores gentilium superstitionum, qui nouem Musas, Iouis & Memoriae filias esse finxerunt. Resistit eos Varro, quo nescio utrum apud eos quisquam talium rerum doctor uel curiosior esse possit. Dicit enim ciuitatem nescio quam (nec enim recordor nomen) locasse apud tres artifices terna simulachra Musarum, quae in templo Apollinis dono poneret: ut quisquis artificum pulchritudinem formasset, ab illo potissimum emerit. Ita contigisse, ut opera sua illi artifices aequè pulchra explicarent: & placuisse ciuitati omnes nouem, atq; omnes uenturas esse, ut in Apollinis templo dicarentur, quibus postea dicit Hesiodum poetam imposuisse uocabula. Non ergo Iupiter nouem Musas genuit: sed tres fabri teruas fecerunt. Haec tenus Augustinus. Porro ciuitatis nomen quod ait se non recordari, Sicyon esse, ut testatur Ausonius in Grypho ternarij hoc carmine.

Tres solas quondam tenuit quas dextera Phoebi: Sed Sicyon totidem ternas ex ere sacrauit.

Sunt tamen qui legant, Sacrauit toties ternas ex ere Cithæron. Pausanias quoque tres artifices, Cephisodotus, Strongylion, & Olympiosibem nominat: quorum singuli ternas Musas effecerunt, & has primas fuisse. Alias uero idem Pausanias tres Musas connumerat, quas ait ab Aloei filijs Oto & Ephialte sic nominatas: primam uocant, hoc est, meditationem: secundam uocant, hoc est, memoriam: tertiam uocant, hoc est, cantilenam. Plutarchus in libro Symposiacum tradit, antiquitus res Musas fuisse existimatas, non secundum ea tria modulandi genera, de quibus paulo supra retulimus, uerum quod potius distiplinas in tria genera ueteres diuiserunt, philosophiam, rhetoricam, et mathematicam. Hinc quoque, iuxta Hesiodi opinionem, harum quilibet in tres diuisa. Philosophia quidem in dialecticam, ethice siue moralem, & physicam: Rhetorice uero in demonstrationem, deliberationem, & iudicalem: Mathematica autem in musicam, arithmeticam, & geometricam. Sed & Arati interpret scribit, Orpheum ideo hynam nouem chordarum constituisse, quoniam idem esset Musarum numerus.

Musas Iouis & Mnemosynes, hoc est, Memoriae filias poete finxerunt, quod ipsi qui ad disciplinas & scientias peruenire cupiunt, duo haec in primis necessaria sunt, intellectus scilicet, & memoriae facultas. Hoc Graeci μνημονεύειν, illud uocant uocant. Proclus in Commentarijs. Iouem autem putabant contribuere, τὸ μνημονεύειν: at Mnemosynen, τὸ μνημονεύειν.

Musas Plato in Cratyllo dicit affirmat a τὰ τὸ μῦσαι, quod est inquirere, quasi indagatrices: cui Pharnutus in libro de Nat. deor. subscribit. Ita enim ait, καὶ δὲ τὰ μῦσαι αὐτὰ τὸ μῦσαι, ὃ ἐστὶν ἠρώμεναι. Musae, inquit, dicuntur ab inquisitione. Idem sentit Suidas, idem & Palephatus. Vnde & alii quando Mosas eas antiqui uocauerunt. Eusebius tamen in Eudagelica preparatione, Musas tradit sic appellatas, quia uisus apud Graecos honesta bonaq; doctrina in hituo significat, quam obrem eas Orpheus & Proclus hominibus religione monstrasse in hymnis suis eccinerunt. Idè Orpheus in hymnatis Musas per cōcisionem quasi in clusas, ἀ μῦσαι δὲ μῦσαι ut nra

ut nihil sint nisi melos harmoniacum. Alij uero propter disciplinarum inter se conuenientiam, quasi quorūdam, quod uno nexu disciplinae omnes teneant, atq; ita fiat ethyclopædia. Vel quod inuicem, sicut uirtutes, necessariae sibi esse uideantur, ut ait Casiodorus. Vnde fit, ut ab antiquis nonnullis doctrinae ac scientiae copula ac nodus quidam existimetur.

Musas simul uersari, & in chorum numerumq; ludos agere, dixerunt antiqui, propter scientiarum copulam & nexum, quo inter se disciplinae quodam quasi nodo copulantur & coniunguntur. Eadem de causa sorores existimatas putant.

Muse in montibus dicuntur uersari, ut ait Cornutus: quod secessu & solitarijs maxime locis studiosi uiri delectantur. Sunt & qui uide in Helicone & montium uerticibus uersari autem, quod ipsa sapientia atq; intellectus, ex quibus disciplinae ac scientiae nobis comparantur, quae per Musas intelliguntur, in hominis capite, ut in puriori & eminentiori loco, dicuntur esse.

Musas palma coronari multi prodidiere, propter quandam nominis similitudinem. Phoenicum enim populorum inuentū esse literae dicuntur, & ab his ad Graecos delatae. Phoenicetiam Graeci palmam significat. Vel, ut consentaneum magis Cornuto uidetur, ideo palma Musae coronantur, quoniam eius arboris fructus dulcis est, multumque tardè crescit, multiplex & copiosus. Attribuitur & laurus Musis: uel quod ea arbor ad inspirationem & afflatum, & (ut Graeci dicunt) enthusiasmum conseruat: quod Sophocles in Cassandra docet. Vel quod eius arboris gustu poeticam se facultatem adipisci antiqui crediderunt, ut Lycophon innuit, qui posteam daphnophagum uocat, & de se canit Hesiodus: atq; ideo etiam à tuernale dictum, Satyr. 7. 2.

Laurumq; momordit. Vel potius, quod ab ea arbor semper sit uirens: atq; simili modo bonorum poetarum uersus uiretere perpetuo dicuntur per ora docti uirorum. Quæ & eadem causa in Musarum et Apollinis certaminibus poetarum uictores, quasi immortalitate quadam dignos, lauro coronati non solum apud antiquos, sed nunc quoque moris esse uidemus.

Musas esse Apollinis comites, idq; in dextra parte, indicat illud Ausonij in Grypho,

Tres solas quondam tenuit quas dextera Phoebi. Quæ de re Marcellus Picinus in epistolis haec memoriae prodidit, Orpheus (ait) Delphicos aliquando lucos ingressus, oraculum consulturus, obuium statim quasi iam expiatus Apollinem habuit. Quamq; nouem Musas, tresq; Gratas ad dextram comitantes cominus aspexisset, ad sinistram autem quamuis eminens sequentes picae & furiae, admirabundus exclamauit altius, O quam diuersi, inquit, decem hunc sequuntur exercitus. Sed nolli uates mirari, Phoebus ait. Nempe quotidie multi mihi sacrificant, ut Musarum à me Gratiarumq; munera impetrent. Ergo quicumq; sacra puris manibus nobis faciunt, Musas à nobis Gratasq; gratis accipiunt. Quicumq; uero sacra manibus pollutis attrectare audent, picae & furiae inuiti reportant. Haec ille. Macrobius libro 1. Saturnal. capite 17, tradit Apollinis simulacra manu dextera Gratas gestare, arcum uero cum sagittis sinistra: quod ad noxam sit pigrior, & salutem dextera manus promptior largiatur. Quam eandem causam accipere, cur in parte dextra Musae sint collocatae. Hinc & à Graecis Apollo Musagetes dicitur, quasi Musarum dux.

Musas comites fuisse Ostridis, testatur Diodorus lib. 1. cap. 2. Dicitur Ostris, inquit, fuisse cupidior risus delectariq; solitus musicis & choris. Quapropter illum, musicorum mul-

titudo sequebatur. Inter eos nouem fuisse uirgines adolescentulas, tum canere solitas, tum in alijs eruditas: quas deinceps Graeci appellarunt Musas. Haec Apollinem docuisse dicunt (ut ait ibidem) quae ex re musicus est appellatus. Sunt tamen qui putant Musas à Parcis edoctas fuisse. Diodorus Siculus Musas ab Ioue patre literarum inuentionem attributam asserit. Eas quoque multi tradunt fuisse Bacchi comites.

Musarum nutricem Hyginus in Astronomico poetico, & Latina in Aratum commentaria, quae Basso à quibusdam adscribuntur, Euphemen uocant, quae Crotonem filium habuit, qui Musarum precibus, quod inter eas esset uersatus, & ab eis musicam edoctus, ab Ioue inter sidera collocatus, Saggiarij nomen habet. Huius quidem Euphemes statuam Pausanias in Helicone positam fuisse ait ad Musarum lucum. Porro Eupheme interpretatur Latine Laus.

Musas esse alatas scribit Porphyrius in tertio de Sacrificijs. Vnde apud Ouidium Metam. 5. una earum sic ait,

— claudis sua tecta Pyreneus,

Vimq; parat: quam nos sumptis effugimus alis.

Musas esse pulchritudine eximia tradit Homerus, teste Diodoro Siculo lib. 5. cap. 1.

Musae, à plerisq; uirgines esse dicuntur, ut author est Diodorus lib. 1. cap. 2. quoniam disciplinae, ut uirgines, abditae atq; incomptae esse uidentur, natuo scilicet decore contentae.

Musae & Hercules eodè in templo una colebantur, ut est apud Ouidium in Fastis, & Suetonium in Augusto, cap. 29, ubi fertur, à Martio Philippo eadem Hercules & Musarum exstructam, cuius rei causam Plutarchus in questionibus uestigans, ex Iube autoritate ait, Euanthrum edoctum ab Hercule literas, gratis id statuisse. Hinc uocari cepit Hercules Musarum. Eumgenius in Oratione de instaurandis scholis, hystoriam sic recitat, Aedem, inquit, Hercules Musarum in circo Flaminio Fuluis ille nobilior ex pecunia Censoria fecit, non id modo sequitur, quod ipse literis & summa poetae amicitia duceretur, sed in Graecia quum esset imperator, ac ceperat Herculem Musagetem esse, hoc est, comitem ducemq; Musarum. Idemq; primus nouem signa, id est, omnium Caenarum, quae ex Ambraciensi oppido translata sunt, sub tutela fortissimi numinis consecrauit, ut res quae à mutuis operibus & praemijs iuari ornariq; deberent, Musarum uidelicet quiete defensionis Hercules, & uirtus Hercules uoce Musarum. Haec uenit ille.

Musis rem diuinam primi fecisse dicuntur in Helicone Otus et Ephialtes, Aloei filij, & in Asra habitasse: ut uersus poetae Elegefisi ex eius poemate Atthide ostendunt, qui apud Callippum leguntur, & Pausaniam.

Musis etiam rem sacram facere Pastores, tradit Theocritus, & eius expositor: qui propterea id fieri ait, quoniam illis cura est cantilenarum, quarum sunt Musae praesides. Quinimo in hymno quodam Nemeo Pindarus eas uult filias esse Musarum, quum ita canit, αὐτὰρ ὅρα μὲν ὄρνιθες ἀϊόνα δῶ. Vbi expositores haec identidem inculcant, Musarum filiae Cantilena.

Musarum uolucres, uocat Apes Varr. de re Rust. lib. 3. cap. 16. Sic enim ait, de apibus uerba faciens, Quae cum causa Musarum esse dicuntur uolucres, quod & si quando dislicate sunt, cymbali & plausibus & numero reducuntur in locum unum. Et ut Musis Heliconae atq; Olympum attribuerunt homines, sic his floridos & in cultos natura attribuit montes. Haec uenit Varro. Proinde etiam non defuerunt, qui Aristoteli scripserunt pastorem fuisse Musarum, propterea quod primus apes & mellis usum admirant: Comatan quoque pastorem fuisse legimus in Commentarijs Theocriti, qui ex pecora

ribus singulis quum rem sacram Musis faceret, eius dominum indignatum fuisse, illumque ideo in ligneam arcam conclusisse, ac eius salutem Musis commississe, quas tantopere Comatas coluerat. Arcam uero insequenti mox tempore adaperiens dominus, Comatas uiuum reperit, inque ea mellis fauos, quibus Muse uitam Comate conseruauerant.

Musarum nomina et cognomina, uide singula suis locis. Dicitur enim Nympha, Camoena, Heliconiades, Parnassides, Aonides, Pierides, Pegasides, Aganippides, Thestiasides, Libethrides, Pimpliades, Castalides, Corycides, Olympiades, Ardalides, Maenides, Mnemosynides, Pateides, Ligiae, Ilisiades, et Ilisiades siue Hiliadiades, Hyantiae, Citheriades.

Delubra Musarum colere. Cic. pro Archia, 29.

Dona Musarum. Hor. 2. epist. 1. 49.

Sacerdos Musarum. Hor. 3. Carm. ode 1. 1.

Sacerdos Musarum, Phoebusque. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 5.

Sacra Musarum colere. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 2. 10.

Amicus Musis. Hor. 1. Carm. ode 26. 1.

Dulces Musae. Virg. 2. Georg. 9. 5.

Deditus nulli Musae. Hor. 2. Serm. Satyr. 3. 21.

Musae, pro Humanitate, doctrina, et literis accipiuntur. Cicero 5. Tusculan. Quis est enim omnium, qui modo cum musis, id est, cum humanitate et cum doctrina habeat aliquod commercium, qui se non hunc mathematicum malit, quam illum tyrannum?

Agrifres musae. Cicero in Orat. Omnis enim ueritas et quasi sylvia dicendi ducta ab illis est, nec satis tamen instructa ad forenses causas, quas (ut illi ipsi dicere solebant) agrifloribus musis reliquerunt. Sic enim Philosophi forenses causas appellabant, quoniam in eis (ut frequenter agriflorum homines solent) oratores uociferantur, clamant, litigant, et sepe de rebus tantum pecuniariis certant. In Partionibus Cicero duo genera hominum facit: alterum agriflorum, quod utilitate ac licentia alterum uero urbanum, quod honestate magis mouetur. Quin et Philosophicas disputationes appellat Musas mansuetiores, et pro quacumque doctrina Musam ponit. Unde apud Graecos uir omni scientia destitutus, ἀμαθία appellatur, hoc est (ut Cicero pro Archia uidetur interpretari) aduersus a Musis. Hinc illud prouerbum, indoctos a Musis atque a Gratia abesse. Sic Athenaeus parum eruditus fabulas ἀμαθιστικὰς uocat. Contra ἀμαθιστικὰς Graeci uocant, hominem maximè eruditum et politum: quasi quis Latine dixerit, omnibus Musis instructum. Quoniam igitur apud uulgum imperiti homines (quod ait Aristoteles et Quintilianus) plerumque uidentur ingeniosiores in dicendo, quam eruditi, ideo Musas agriflorum uocant.

Mansuetiores musae. Cic. Lent. lib. 1. 9. 94.

Musae nostrae. Cicero ad Tironem, libro 16. 12. 4. Tum Musis nostris para, ut operas reddas, nostra ad diem dictam fient.

Auersus a musis, insulsus et ineptus ad literas. Cicero pro Arch. 15.

Cum omnibus musis rationem habere cogito. Cicero ad Attic. lib. 2. 20. 4.

Delectare se cum musis. Cic. ad Att. lib. 2. 19. 3.

Musica, musica: uel Musice, musices, penultima correpta (μῦσικος) Scientia, quae modum canendi demonstrat. Plinius libro 7. capite 56. 13, Musicam Amphion inuenit. Cic. 3. de Fin. 8.

Tractare musicam. Cic. 3. de Orat. 7. 2.

Effeminata, et impudicis modis fracta musice. Quintilianus lib. 1. cap. 10. 2. 4.

Musicae appellatione (inquit Budaeus) prisci humanitatem literarum significauerunt: in qua ingenuus homines docebant

ocium conterere, animumque recreare. Recentiores uero ad numerorum modulationem hoc uebrum transferunt: quia musica uelut lyrae animi a curis uexati est requies. Artem tractare musicam, Periphrasticè dictum, pro Comedias scribere. Terentius in prolog. Phorm. 18. Donatus.

Musica, pen. corr. Adiectiuum (μουσικός) Quod ad musicam pertinet. Plin. lib. 2. cap. 22. Sed Pythagoras interdum ex musica ratione appellat tonum, quantum abste a terra luanat. Idem lib. 37. cap. 1. Hic uidetur instituisse, ut omnes musicae artis, hac quoque ostentatione censerentur.

Note musicae. Quintilianus lib. 1. cap. 12. 10.

Musicum studium, pro Studio componendi comedias. Terentius in prolog. Heaut.

Musicus, Substantiuum (μουσικός, μουσικός) Qui docet musicam. Cic. 3. de Fin. 5.

In fidibus, musicorum aures uel minima sentiunt. Cicero 1. Offic. 13. 0.

Haberi musicum. Cic. 2. Tuscul. 18.

Flouerunt in Graecia musici. Cic. 1. Tuscul. 7.

Musica, musicorum (μουσική) Cic. 1. de Orat. 92. Ut in musicis numeris et uoces, et modi, et c. Et 5. Tusculan. 89, Musicorum uero perstudiosum accepimus. de Dionysio Syracusano.

Conterere se in musicis. Vide Contero.

Musice, pen. corr. Aduerbium (μουσικῶς) Integre, ut nihil desit. Nam Musicam ueteres encyclopaediam dixerunt, in qua omnes artes sunt comprehense. Musice etiam, delicatè significat et genialiter: nam musicos adipat et genialiter uere manifestum est. Plaut. Mostell. 9. 33.

Musice herede agit et aetatem: itaque, uti uos decet, Vno et uictu, piscatuque, probò electili vitam colitis.

Musaeus, Adiectiuum (μουσαῖος) ut Lepor musaeus. Lucret. lib. 4. 2. Idem paulo post.

Et quasi musaeo dulci contingere melle.

Museum, musaei (μουσαῖον) Domicilium Musis dicuntur: accipiturque pro diversorio eruditorum. Plin. lib. 1. epist. 9. ad Minutium Fundanum, O mare, o litus, uerum secretumque museum: quam multa inuenitis, quam multa dictatis? Varro de re Rust. lib. 3. cap. 5. Vbi confluunt alter annis ad summum flumen, ubi est museum.

Musa Antonius] Augusti medicus fuit, cuius meminit Horat. lib. 1. epist. ad Vallam. Plin. lib. 19. cap. 8. Diuus certe Augustus laetitia conferuatus in egritudine fertur, prudentia Musae medici.

Musaeus] μωσαῖος, Eumolpi filius, Atheniensis, primus, teste Diogene, deorum genealogiam uersibus tradidisse fertur, sphaeramque inuenisse scripsit amores Heris et Leandri hexametris, qui extant. Decepsit Falerijs, ut indicat epigramma.

Eumolpi exanimem Musaeum terra Falerium Coninet hoc tumulo pignora chara patris. Musaeos tres Suidas commemorat: unum Eleusinum, Antiphoni filium, uersificatorè, discipulum Orphei, qui scripsit de poetis, id est, uitae praecepta, ad Eumolpum filium, uersuum ferè 1111. millibus. Virgilius 6. Aeneidos, 134. Alterum Thebanum, Thamyrae filium refert, ante Troianum bellum, qui poeta melicus fuit: scripsitque hymnos et cantica. Tertium Epheasium, item uersificatorum, qui tempore fuit Eumenis et Ataltali Pergami regum, scripsitque res Pergamenses: praeter ea de Perside libros decem.

Musca] musca (μύγα) Notum animal. Cicero de clar. Oratoribus, 11. 4. Qui nisi se suo more iactauerit, hodie te istius muscae comedissent.

Ligurium

Liguriunt muscae. Var. 3. de Re rust. cap. 16. Lambunt muscae. Vide Lambo.

Abigere muscas. Cic. 2. de Orat. 13. 7.

Afferantur muscae. Vide Aspéro.

Musca, pro homine modesto et importuno. Cic. lib. 2. de Oratore, Quid enim est Vargola affectus cum eum caddidatus A. Sempronius cum Marco suo fratre complexus esset, Puer abigere muscas: Ratum quae fuit, qui est mea sententia uel tenuissimus ingenij fructus.

Musca nulla foemina: id est, nulla foemina. Plaut. in Truculento, Act. 2. scen. 2. — quae tu mulieres

Mibi narra, ubi musca nulla foemina est in aedibus?

Musca, pen. corr. Adiectiuum (μύσκα) Quod ad muscas pertinet. Plin. lib. 29. cap. 6. 23. Aranei muscarij tele, et praecipue spelunca ipsa imposita per frontem, et c. id est, qui uenatur muscas.

Muscarium, muscarij (μούσκου) Flabellum quo muscae abiguntur. Martialis de muscario pauonio, lib. 14. 7. 2.

Lambere quae turpes prohibet tua prandia muscae, Alitis eximia cauda superba fuit.

Muscarium ab huius similitudine etiam appellatur coma illa quarundam herbarum, in qua semina dependent: qualis est ferule, foeniculi, aneti, olusatari, et similia. Plin. lib. 12. cap. 26. 1. Semine è muscarij dependente, ut ferule. in papauere et similibus, scapus: in iuglandibus, auellanis, panicula appellatur.

Muscarius, Adiect. Ea formatione fit, qua formicinus, inquit Perottus.

Muscarda, Musculus] Vide Mus.

Muscus] musci (μύσκη, μύσκη) Viridis herba sine lanugo in corticibus arborum, et circa latera fontium, et locis humidis nascens. Virg. 6. eclog. 13, — musco circumdat amarae Corticis.

Molli tellus erat humida musco. Ouid. 8. Metam. 113.

Virens muscus. Ouid. 3. Fast. 60.

Viridis muscus. Lucret. lib. 5. 190.

Circum ita saxa musco. Horat. 1. epist. 10. 2.

Turpi musco squalabant fistigia. Ouid. 1. Metam. 76.

Virentia stagna musco. Virg. 4. Georg. 4.

Muscus in uite. Colum. lib. 4. cap. 2. 4.

Muscosus, pen. prod. Adiectiuum (μούσκος) Quod musco opertum est: ut Muscosi fontes. Virg. 7. eclog. 9. Et Muscosi prata, apud Varronem 1. de Re rust. cap. 9. 5. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 95. Nihil muscosius.

Solum muscosum. Propert. lib. 3. eleg. 3. 6.

Muscor, muscaris (μούσκα) muscari, Est musco tegi: unde compositum Emuscor. Colum. lib. 11. cap. 2. 2. 6. Oleae putantur et emuscantur: hoc est, musco liberantur.

Musca] muscorum (μούσκα λεγόμενα) dicuntur quae in edificijs ex pumicibus dependentia sunt, ad imaginè specus arte reddenda. Plin. lib. 36. ca. 21. In què locis sic ait Hermolaus, quae hic Musca appellatur, Aelius Spartianus Musca appellat: haec hodie uulgò Musca dicuntur. Muscae opus (ait Volateranus lib. 27. De domo et eius partibus) Plinius comenorat lib. 36. ca. 21. Spartianus in Pescenio nigro Musca, sic enim ait, Hinc in Commodianis hortis in porticu curua, pictura Musca inter Comodi amicissimos uidentur sacra fides ferè. Eius nunc rei hodie ars amissa: cum tot in templis collabentes ac celebres imagines absidesque ignaua seculi pereat. Haec tenus Volateranus. Vide Hermol. Barbar. in Corol. cap. 960. et Alciatu in tres lib. posteriores Codicis: et Lodoicium Viuem in lib. 16. cap. 8. beati Augustini de Ciuitate Dei. Siphonimus, Vermiculare ueteres dixerunt, minuta opera facere: et uermiculata opera, paruis testulis elaborata: qualia sunt, Theauri pars 2.

que nunc à Muscis Musca uocant. Musca enim dicuntur, quae in edificijs ex pumicibus dependentia, sunt ad imaginè specus arte reddendam. Plin. lib. 36. ca. 1. Vermiculatis ad effigiem rerum et animalium crustis, Lucilius apud Cic. lib. 3. de Orat. Quam lepidè lexeis cōposse, ut tessellae omnes

Arte pauimento atque emblemate uermiculato. Nobis placet hoc genus operis, quod Graeci ἀπὸ τῆς ὑβδαλλῆς, quod est Interfero, emblemata uocant, trifaria distinguunt quod in parietibus fit, uermiculatum siue muscaecum dicitur: quod in lignis, segmentatum: quod in pauimentis, tessellatum. Constat tamen, haec apud aethiopes saepe confundi. Idè alibi, Huiusmodi, inquit, pauimento lapideis siue figulinis crustis constant, uitro tectis, atque encausto pictis: inuentum Agrippae in thermis, quas Romae edificauit. Vulgo id opus nunc Muscaecum uocant. Muscaecum autem dici debet, à Muscis.

Muscaecum] pen. prod. (μούσκα) Locus est circa Olympum Macedoniae montem, Musca consecratus. Stephanus.

Musica] Vide Musa.

Musimon] pen. cor. musimonis, masc. g. (μούσιμων) Asinus, mulus, aut equus breuis. Lucilius lib. 6. Precum emit, qui uendit equum musimonem. Cato Deletorio, Asinum, aut musimonem, aut arietem. Haec Nonius. De musimone sic Plin. lib. 8. cap. 49. Est in Hispania, sed maxime Corsica, non maxime ab simile pecori, genus musimoni, caprino uillo, quam pecoris uelleri propius: quorum è genere, et ouibus natos prisci umbros uocauerunt, infirmissimum pecori caput: quada obrem auersam à sole pasci cogendum.

Musinor] Vide Muginor.

Musium] Vide Musca, muscaeorum.

Musmon, musmonis (μούμων) Musmones, inquit Strabo, arietes sunt in Sardinia, qui pro uellere uillum caprinum generant, quorum sese pelibus loriant. Haec ille. Plinius uideatur eos appellare Musimones. Vide supra in Musimon.

Musonius] Philosophus fuit non incelebris, cuius hoc luculentè uereque dicitur refert Gellius: ἀντι πελάγας καλῶν μετὰ πόδας, ὁ μὲν πύθη δὲ χιτῶνα, τὸ δὲ καλῶν μένει: ἀντι ποίησε αἰσχροῦ μετὰ ἡλιον, τὸ μὲν ἡδὲ δὲ χιτῶνα, τὸ δὲ αἰσχροῦ μένει. Vide Noct. Attic. lib. 16. cap. 1.

Mulsito, Musso, Mussa] Vide Mutio in Murus.

Mustace] mustaceus, pen. pro. Genus lauri. Plin. lib. 15. ca. 30, Duo lauri genera tradit Cato: Delphica, et Cypria. Pompeius Lenaeus adiecit, quam mustacem appellauit, quoniam mustacis subijceretur, hanc esse folio maximo, flaccidoque et albicante.

Mustaceum, γλαυκίον, Genus libi. Vide Laureola in Laurus. Cic. ad Attic. lib. 5. 108. 6. In eodem Amomo cepit laureolam in mustaceo querere. Luuen. Satyr. 6. 21.

Mustaceus, masc. gen. Idem (γλαυκίον) Cato de Re rust. cap. 128, Mustaceos sic facito: Farinae siligineae modium unum musto confertur, ansium, cuminum, adipis p. 11. casei libram, et de uirga lauri deradito, eodem addito. Et ubi definxeris, lauri filia subitus addito, quum coques.

Mustela] mustela, pen. prod. (μούστα) Animal mures persequens et serpentes. Plin. lib. 29. cap. 4. 3. Mustelarum duo genera: alterum syluestre: distant magnitudine. Graeci uocant ichthidas. Harum scilicet contra aspidem dicitur efficax, caeterò uenenum. Haec autem quae in domibus nectis oberrat, et cautos suos (ut auctor est Cic.) quotidie transfert, mutatque sedem, serpentes prosequitur. Var. 3. de Re rust. cap. 10. 4.

Mustela, Piscis genus, murenae ferè similis. Plin. lib. 9. ca. 17. 4. Mustela, aut Siphonimus, in lacu Brigantino Rherie, murenae ferè similis, et caeteros omnes pisces nostra etate excedentes precio: quas à lambendis petris, nunc lampetras nominant. Siphonimo subscribit Massarius in lib. 9. Plin. ubi multa de

GG ta de

ta de musela. Ausonius in Mosella,
 Quaeq; per illyricum, per stagna binominis isbri
 Spum. urum indicij caperis Musela natatum, &c.
 ¶ Muselanus, pen. prod. Adiect. (μυσελαδης) Quod est mu-
 selae, vel simile musela. Terent. Eunuch. 4. 4. 21,
 Hic est uerus, uicinus, ueternus senex,
 Colore muselino. Plin. lib. 30. cap. 14. 2. Aut ex utricu-
 lo muselino per genitale effluentes aquas.
 Musella] Musela, Viri nomen proprius, qui Ciceronis ualde
 studiosus fuit, ut ipse testatur scribens Attico, lib. 12. 2. 57. 3.
 Idē 2. Philip. 10. 4. dicit hunc gladiatorum principem fuisse.
 Musricola] musricola, Est machinula (auctore Festo) ex
 regulis, in qua calceus nouus infuitur. Afranius, Musricu-
 lam in dentes indam tibi.
 Mustum] musti (μυστου) Vinū nouū. Ouid. 4. Fast. 179,
 Præmia de lacubus proxima musta tuis. Plin. lib. 23. cap.
 1. 16. Musti differētia habent naturales has, quod sunt can-
 didi, aut nigri, aut inter utrunq; aliq; ex quibus uinum fiat,
 alia ex quibus passum. Cic. de clar. Orat. 15. 9. Sic ego istis cō-
 fuerim, & nouam istam quasi de musto ac lacu feruidā ora-
 tionem fugiendam.
 Austeri musta. Quinil. lib. 2. cap. 4. 7.
 Candida musta. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 5.
 Circuncidaneum mustum. Vide Circuncidaneus in Cir-
 Dulce mustum. Virg. 1. Georg. 59. (cuncido.
 Feruida musta. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 15.
 Noua musta bibere. Ouid. 2. de Arte. 140.
 Pressi musta ueloci pede. Tibull. lib. 1. eleg. 5. 5.
 Pugnacibus mustis capula plus inditur, lenibus parcius. Plin.
 lib. 14. cap. 20. 3.
 Purpureum mustum. Propert. lib. 2. eleg. 17. 4.
 Mustum, inquit Nonius, non solum uinum, uerum etiam nouel-
 lum quicquid est, recte dicitur. Neuius Gymnastico, Virū
 est uictus, uirginem, an uidiuam uxorem ducere uirginem, si
 musta est.
 ¶ Mustus, Adiect. (μυστος) Recens. Plaut. Mustā iuuenē dixit.
 ¶ Mustaceus, mustacet, Genus libi. Vide Mustace.
 ¶ Mustarius, Adiect. (μυσταριος) Quod ad mustum pertinet:
 ut Mustarius urceus, in quo mustū reponitur. Cato ca. 11. 2.
 ¶ Musteus, Adiect. (μυσταριος) Quod mustum, hoc est, dulcedi-
 non in se habet: ut Poma mustea. Cato de Re rust. cap. 7. itē
 alia cōditua mala mustea. Plin. Est tanta mustis pomis sua-
 uitas, ut finis mandendi non nisi periculosa fiat.
 Mustus, Recens. Plin. lib. 12. cap. 7. 4. Amaritudo grano eadē
 quae piperi musto creditur esse. Colum. lib. 9. cap. 15. 11.
 Liber musteus. Plin. epist. 17. 4. b.
 Ciseus musteus. Plin. lib. 11. cap. 4. 2. 1.
 ¶ Mustulentus, Adiectiuum (μυσταλυτος) Idem quod musteus.
 Plaut. Cistell. 10. 101. Ita mustulentus estus nares attingit.
 Mutabilis] Vide Muto.
 ¶ Mutatoria, ab Esia. cap. 3. inter ornamenta muliebria posi-
 ta sunt, de quibus uide ibi Hieronymum, & forte haec sunt,
 quae Homer. lib. 8. Odyss. μεταξωμοισα uocat. id est, uesti-
 mēta mutatoria, permutata, alternata. Quidā apud Esiam
 uerterunt Ricas: de quibus infra.
 Mutulus] pen. corr. Adiectiuum (μυλοβδω, μυλλω) Siponti-
 nus à mutus deductum putat, significareq; truncatum & cō-
 minutum. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 12. — d tua cornu
 Ni foret execto frons (inquit) quid faceres, quum
 Sic mutulus mimitaris?
 Cornibus mutulus. Cesar. 6. bel. Gall. 95.
 Mutuli boues, dicti sunt sine cornibus, auctore Donato. Colum.
 lib. 7. cap. 3. 3. Nam est melior mutulus aries.
 Mutula & hiantia. Cic. in Orat. 17.

Mutula & decurtata. Cic. in Orat. 103.
 ¶ Mutilo, mutilas, penult. corr. (μυλοβδω, μυλλω) mutulare, Est
 (ut ait Donatus) aliquid detrudere, sine quo res esse nō pos-
 sit. Terent. Hecyr. 1. 1. 18,
 Quin spoles, mutiles, laceres, quenquam nacla sis.
 ¶ Mutillatus, pen. prod. Adiect. (μυλλω, μυλλω) ut,
 Mutillatus dens. Plin. lib. 8. cap. 5. 1. Ouid. in Ibin. 110,
 Trunca geras seuo mutillatis paribus ense,
 Quælia Mycerni membra fuisse serunt.
 Rami mutillati. Ouidius de Nuce, 8.
 Colubræ mutillatæ cauea. Ouid. 6. Metam. 112.
 Exercitus mutillatus. Cic. 3. Philip. 146, id est, diminitus.
 Aures mutillatæ. Liu. 9. bell. Pun. 4. 6.
 Muticus] Vide Mutus.
 Mutulus] mutuli, pen. corr. Quadrangulus ex aliqua parte
 comminutus. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 8. Sed pro colum-
 barijs in pariete mutulos aut palos in ordinem, supra quos
 tegeticule cannabine sint impostæ. Sic cap. 5. 11.
 Mutina] pen. corr. (μυτινα) urbs Italiae in Flaminia, Roma-
 norum quondā colonia: ut est auctor Pomponius Mela lib.
 2. & Liu. Decad. 4. lib. 9. non procul à fine.
 Firmissima & splendidissima pop. Rom. colonia Mutina. Cicer.
 5. Philip. 181.
 Labores Mutinae. Lucan. lib. 1. 9.
 Obfesse moenia Mutinae. Ouid. 15. Metam. 165.
 ¶ Mutinensis (μυτινα) & hoc Mutinense: ut Color Muti-
 nensis, id est, pullus: à Mutinensibus lanis, ex quibus natio
 colore panis fuit. Varro, Nam & ludere alacrem uidimus
 Mutinensi tunica.
 Arma Mutinensia. Ouid. 4. Fast. 126.
 Mutinitinus] Deus erat, cuius sacellum, ut Festus ait, Romæ
 fuit, cui uelate togis pretextatis solebāt sacrificare. Ego no-
 men eum gentiliū deum habuisse à tacendo, & non tinnien-
 do putor: nam in eo ni, ualeat t. c. Quare cōflatum nomen ex
 hac particula, & duobus imperatiuis uidetur: quasi diceret,
 Muti, ne tinni. Ex Turnebo.
 Mutinus] pen. prod. membrū uirile. Auctor Carminis Ob-
 Tutelam pomarij diligens Priape facito: (sceni,
 Rubricato furibus mimare mutino.
 Est & unum ē nominibus Priapi. Laetantius lib. 1. cap. 20.
 Sterculius, qui steruandi agri rationem primus induxit: et
 Mutinus, in cuius sinu pudendo nubentes sedent, ut illarū pu-
 dicitā prior deus delibasse uideatur. Arnobio lib. 4. aduer-
 sus Gentes, uocatur Mutinus, per quintam uocalem sic enitit
 ait, Etiamne Peruūda, que in cubiculis præsedē est, uirginālē
 serobē effodientibus maritis? Etiamne Mutinus, cuius immu-
 nibus pudendis, horrendiq; fascino, uestras inequitare ma-
 tronas, & auspiciabile ducitis, & optatis? Augustinus de Ci-
 uilit. Dei lib. 4. cap. 11. Mutinus, qui est apud Græcos Pri-
 apus. Idem lib. 6. cap. 9. Priapus nimis masculus, super cuius
 immanissimū & turpissimū fascinū sedere noua nupta iube-
 batur. Sunt qui Mutinum dictū putent, quod præset ut in
 primo cōcubitu uir moueatur, uirgo uero ne reluctetur. Por-
 ro fascinū dici uirile membrum, testatur Horat. Epod. 8. hoc
 carmine. Mutus ue languet fascinum. Vbi Porphyrio:
 Fascinū, inquit, pro uirili parte posuit, quoniam fascimandis
 rebus hæc membri deformitas apponi solet. Alij potius ab
 aueritō fascino dictū esse putant, quod in sacris Liberi sive
 Bacchi, ritē propitiato Priapo, & imposta illi corona à ma-
 trona honestissima, fascinum seu fascinatio à frugibus auerte-
 retur: ut Augustinus de Ciuit. Dei, lib. 7. cap. 21. ex Var-
 rone narrat. Ad fascinū ergo amolendū iubebatur noua nu-
 pta super id sedere: nam & Pompeius Festus uersus secenti-
 mos, qui in nuptijs dicebantur, etiā inde uideri posse dictos
 scribit,

scribit, quod fascinum existimarentur æcere. Sicut ergo in
 agris, ita et in nuptijs Priapus, seminum deus, ne succundit as
 fascinatione impeditur, colebatur.
 Mutio] mutis. Vide Mutus.
 Mutius] nobilis Romanus priscis temporibus, qui
 Porfenna, rege Roman obfidente, solus in castra profectus
 est, ut Porfennam occideret: sed quum regem non cognosce-
 ret, & regis scribam pro regeneccasset, comprehensus, &
 conuictus pro se nullo pœna uinci posse. Rex autem admira-
 tus eius fortitudinem, eum liberum dimisit. Tunc Mutius pro
 gratia regi dixit ut sibi caueret, quia trecenti Romani coniu-
 rassent sic se facturos. Quæ propter rex pacem fecit cum Ro-
 manis. Mutio autem postea Scænoles, à clade dextræ manus,
 cognomen est inditum. testis Liu. Decad. 1. lib. 2. Fuerunt
 præterea alij Mutij, quorum historiam multis profeguitur
 Raphael Volaterranus lib. 17.
 Muto] mutas (αλλεψω, μεταβαλλω, μεταβαλλω, μετα-
 μεταβαλλω) mutare, transferre. Varro, Fac ut te-
 cum omni familia mutēs.
 Mutari in marem. Plin. lib. 7. cap. 4. 2.
 Mutare in peius. Quinil. lib. 1. cap. 1.
 In horas mutari. Horat. de Arte. 33.
 Mutare se in formam alterius. Plaut. Amphit. 2. 2.
 Mutare, Variare. Plin. lib. 12. cap. 7. 1. Piper totum folibus, co-
 lore rugisq; mutatur.
 Mutare se habitu & loco: pro eo quod est, mutare habitum &
 locum. Horat. 2. Serm. Satyr. 13.
 Mutare et uertere ad omnē rationē aliquid. Cic. 3. de Orat. 97.
 Animum mutare, & Mutare sententiā. Terent. Phorm. 5. 2. 9.
 Cic. ad Galliam, lib. 7. 2. 4. 8.
 Verbo mutantur amantes. Propert. lib. 2. eleg. 5. 3.
 Amictus frustra mutantur. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 3.
 Beneficium mutare. Cesar. 2. bell. Ciuil. 120.
 Brachia mutamus uario amplexu. Propert. lib. 2. eleg. 16. 2.
 Cœnacula mutare, lectos, balnea, &c. Horat. 1. epist. 1. 19.
 Colores mutare. Horat. 1. epist. 1. 7. 8.
 Colorem mutare ad similitudinem loci. Plin. lib. 9. cap. 29. 3.
 Consilium mutare. Cic. ad Attic. lib. 3. 53. 1.
 Decretum mutare. Cic. 3. Verr. 8. 4.
 Mutare aliquid de. Terent. And. 5. 4. 4. 7.
 — d lepidum patrem:
 De uxore ut possedit, nihil mutat Chremes: id est, quana-
 tum ad uxorem attinet.
 Dimutari. Horat. 1. Carm. ode 5. 2.
 Dicit mutare. Plaut. Bacchid. 23. 31.
 Factum mutare. Terent. And. 1. 1. 13. Vbi Donatus, Haud mutō
 factum, Vetustē: non me poenitet. Idem, Donatus in cōment.
 in Phormionem, Sic enim ueteres dicebant, Muto factum, &
 nolo factum, quum alicuius rei eos poenitebat.
 Fidem mutare. Plautus Milite, 13. 36.
 — sed ne istam amittā, & hæc mutet fidē, Viue modō.
 Fidem mutare cum aliquo. Terent. Phorm. 3. 2. 27.
 Fortunæ mutantur. Plaut. Trucul. 5. 9.
 Gestum mutare. Lucret. lib. 4. 156.
 Effigies laquila mutauerat habitu notioris. Lucan. lib. 9. 209.
 Mutauit id. Terent. Andr. 1. 5. 7.
 Ius mutare. Liu. 8. ab Vrbe, 139.
 Lares mutare. Horat. in Carmine seculari, 8.
 Locum mutare. Cic. 2. de Legib. 1.
 Potestas tralata mutauit locum. Lucan. lib. 2. 28.
 Mentem mutare. Cic. 1. in Catil. 4. Muta iam istam mentem, ni-
 hi crede, obliuiscere cedis atq; incendiorum.
 Que mentem infamia mutat? Virg. 4. Aeneid. 119.
 Thefauri pars 2.

Mentes & uoluntatem mutare. Cic. de Prōuin. Consul. 20.
 Merces mutare. Virg. eelog. 4. 8.
 Mutare mores. Terent. Adelph. 5. 9. 27.
 Naturam mutare pecunia nescit. Horat. 1. epist. 12. 2.
 Nuptias mutare. Plaut. Stich. 2. 36.
 Pactionem mutare. Cic. pro Domo sua, 18.
 Sedem mutare. Cic. pro Cecinna, 71.
 Sediū mutare ex sede, ut uolucres. Plin. lib. 2. cap. 37. 1.
 Sententiā mutare. Cic. Attico, lib. 9. 171. 2.
 Solum mutare, quod et Vertere solū dicitur. Cic. in Parad. 38.
 Sortem alicuius mutare in contraria. Ouid. 3. Metam. 66.
 Testamentum mutare. Cic. pro Cluentio, 23.
 Vellera mutare luto, pro Tingere, inficere per naturam, inquit
 Seruius. Virg. 4. eelog. 9.
 Vestem mutare. Cic. post redit. in Senatu, 10.
 Tempestas & humor cali mutauere uias. Virg. 1. Georg. 84.
 Terra mutat uices. Horat. 4. Carm. ode 7. 1.
 Vitam mutare priorem. Lucret. lib. 5. 24.
 Vulgus mutatur cum principe. Claud. 7. Paneg. 61.
 Vultum mutare. Cic. 2. Tusc. 71.
 Mutare aliquid cum aliquo, Aliud pro alio accipere. Terent.
 Eunuch. 3. 5. 2. 4.
 Ut uestem cum eo mutem, & pro illo iubeam me ducier.
 Mutare ere aliquid cum altero. Salust. in Iugurtha, Statuit ta-
 men Metellus pecoris & mancipiorū prædas certatim age-
 re, eaq; mutare cū mercatorib. uino aduocatio, et alijs talib.
 Mutare ere, pro Vendere. Colum. lib. 10. Quare dum utridis
 ætas pulchritudinem corporis conseruat, ere mutandi sunt.
 Mutare bellum pro pace. Salustius.
 Miseram pacem uel bello bene mutari. Tacit. lib. 3.
 Mutare alia re aliam. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 22,
 — an hic peccat sub noctem qui per uiam
 Furtiua mutat strigili?
 Mutare gaudium merore. Plin. epist. 111. b.
 Mutare iucunda seueris. Plin. epist. 112. a.
 Mutibus mutare tristia. Horat. 1. Carm. ode 16. 6.
 Exilio mutant urbem. Ouid. 6. Fast. 133.
 Mutare pretextam paludamento. Plin. in Paneg. 94.
 Quadrata mutat rotundis. Horat. 1. epist. 1. 20.
 Nihil mutauit fortuna te ipso. Plin. in Paneg. 38.
 Mutare uisicem patriam uicta, apud Liuuium. Cicero pro Se-
 stio, 29, Commutare dixit.
 Mutare, pro Emere aut uendere, antiquis fuit in usu. Horat. Sa-
 tyr. 4. lib. 1. & Virg. in Pollione.
 Mutare, Corrigere, emendare. Terent. Adelph. 4. 7. 40,
 — ceterum
 Placet tibi factum Mitio? m i. non, si queam
 Mutare, nunc quum non queo, æquo animo fero.
 Mutare, neutrum absolutum, pro uariare. Liuus lib. 5. ab Vr-
 be, Amona ex anteuicta copia, nihil mutauit: id est, Quo-
 nam urbs frumento abundabat propter anteuictam copiam,
 annonæ precium non creuit.
 Mutare ad, apud Sal. in oratione Marci Tribuni plebis, Ne uo-
 mina rerum ad ignauiam mutantes, ocium pro seruitio ap-
 pelletis.
 ¶ Mutor, mutaris, Passiuum. Horat. lib. 2. Carm. ode ult.
 Iam iam residum cruribus asperæ
 Pelles: & album mutor in alitem Superbē, &c.
 Id est, mutor à partibus superioribus in cynnum. Quidam
 corruptē legunt, superna. Vide Lambinum in hunc locum.
 Mutari ciuitate, pro Alterius ciuitatis ciuem fieri. Cicero pro
 Corn. Balbo, 23. & 33. Ut & ciuitate illum mutatum esse
 fateretur, & ius ciuitatis honore dignissimum indicaret
 Budeus.

Mutans, ἀλλὰ φέρω, Participium praesens: aliquando accipitur pro eo, qui mutatur. Quint. lib. 1. cap. 10. Diu enim mutantibus, scilicet uerbis, repugnandum.

Mutandus, Participium (μυτοβλητός) ut, Ratio mutanda est. Catul. de Acme, epigr. 39. 6.

Sedes mut. and. Virgil. 3. Aeneid. 33.

Mutatus, pen. prod. Participium (μυτοβλητός) ut, Mutatio nomine. Plin. lib. 3. cap. 11. 9.

Mutatus ab illo, id est, Dissimilis. Virg. 2. Aeneid. 55.

In deterius mutatus. Tacit. lib. 4.

In peiorem partem sunt uersi & mutata omnia. Cicero per Roscio Amerino, 62.

Vultum mihi mutatus. Stat. 2. Thebaid. 131.

Faciem mutatus & ora. Virg. 1. Aeneid. 133.

Amor mutatus. Ouid. epist. 5. 7.

Aura mutata. Horat. 1. epist. 19. 19.

Fortuna mutata. Virg. 5. Aeneid. 121.

Frontis mutata. Horat. 2. Serm. Satyr. 8. 17.

Res mutata. Horat. 1. epist. 10. 7.

Sententia mutata loco cedit. Virg. 9. Aeneid. 45.

Mutaturus, pen. prod. (ἀλλὰ φέρω) Aliud Participium. Habenas non mutaturus. Stat. 3. Sylu. 5. 6.

Mutatio, Verbale (ἀλλοίωσις, μεταβολή, μεταβολή, τροπή) ut Mutatio sedis. Plin. lib. 13. cap. 4. 9.

Mutationem annonae significans. Plin. lib. 2. cap. 103. 9.

Consilij mutatio optimus est portus poenitentiae. Cic. 12. Phil. 32. 2.

Loci non ingenij mutatio. Cic. pro Quintio, 7.

Crebra corporis mutatio. Cic. pro Cluentio, 42.

Morum scienda mutatio. Cic. 1. Offic. 168.

Officiorum mutatio, dando, accipiendo. Cic. 1. Offic. 34.

Motus & mutatio. Cic. 4. Acad. 21. 5.

Motibus & mutationibus suis ciens omnia & agitans natura. Cic. 3. de Natur. deor. 37.

Mutatio, pro Commutatione. Terent. Hecyr. 4. 4. 11.

A uirginitate hae sunt mea uxor exorta omnia: Mutatio sit: ea nos perturbat Laches.

Mutabilis, & hoc mutabile, pen. corr. (μυτοβλητός, μεταβλητός, μεταλλανός) Quod facile mutatur. Virgil. 4. Aeneid. 114.

— uarium & mutabile semper Foemina.

Vultu mutabilis. Horat. 2. epist. 2. 38.

Mutabiles uulgi animi. Liu. 2. ab Vrbe, 30.

Mutabilis causa. Liu. 1. bel. Maced. 114.

Fatum non mutabile. Stat. 9. Thebaid. 133.

Mens mutabilis Tibul. lib. 3. eleg. 4. 13.

Pectus mutabile consilij. Ouid. 2. Metam. 30.

Vaga & mutabili ratione labuntur sidera quaedam. Cic. de Ver. inuerst. 46.

Vulgus mutabile. Valer. 1. Argon. 153.

Mutabilitas, pen. corr. (μεταβλητότης) Mobilitas. Cicero. 4. Tusc. 123, Haec inconstantia, mutabilitasque mentis, quem non ipsi grauitate deterreat?

Mutabiliter Aduerbium, Mutando. Varr. Cras, credo, hodie nihil. Quibus instabilis animus ardens mutabiliter habet habere, & non habere.

Mutuo, mutitas, pen. cor. mutitare. Saepe facere, aut saepe exercitare. Gell. lib. 2. cap. 24, Principes ciuitatis qui ludis Megalensibus antiquo ritu mutitarent: id est, mutua inter sese conuiuia agerent. Videtur Gellius à Mutuus deducere. Turnebus mutitarent, legendū putat, ut mututare sit, mutuo conuiuia agitare. Quidam mutitare retinent, quod epulas inter se mutarent, & uicissim conuiuia conuiujs.

Muto] mutonis, m. g. Membrum uirile. Horat. Serm. lib. 1. Satyr. 2.

Huic si mutonis uerbis male tanta uidentis Diceret haec animus, &c.

Mutoniatus, pen. prod. id est, mentulatus. Mart. lib. 3. epigr. 31, in Phœbum, Dormis cum pueris mutoniatis, Mutulus] Vide Mutulus.

Mutinus] deus ethnicis fuisse uidetur, qui mutiret, efficeretque nequid em anaret, sed clam esset, & tacitum & cultum. Lucilius, Sed quid Mutino, subiectoque; huic opus signos? Mutuo, Aduerbium, & Mutuo, Mutuus] Vide Mutuo.

Mutus] Adiect. ἀλλολος, ἀναυδος, ἀφαιρος, εὐνήτος, βουβός) quidam à mugiendo deduci putant: etenim quum mutus loqui non possit, siue id linguae defectu, siue aurium accidat, prorumpit tamen in uocem, quae mugitus potius, quam sermo uidetur. Vel dicitur mutus, quasi minus, quod eo sensu minus sit, Vel dicitur à mussando, quod hic non amplius, quam mus dicat. Terent. Heaut. 4. 4. 26.

Tu nescis quod scis Dromo, si sapias. D. mutum dices. Plin. lib. 10. cap. 29. 4, Merula canit astate, hyeme balbutit, circa solstitium muta.

Mutus, inquit Nonius, onomatopoea est incertae uocis, quasi mugitus. Nam mutus sonus est proprius, qui intellectum non habet. Neuius Lycius.

Ducite eò cum argutis linguis mutas quadrupedes. Muti uel eloquentis origo. Cic. 5. Tusc. 98.

Mutum esse fatius est, quam quod nemo intelligat dicere. Cicero. Cornificio, lib. 12. 2. 7. 4.

Mutus illic. Terent. Eunuch. 3. 1. 27, — papae Inguaras hominem, quid ille? T. Mutus illic. Vbi Donatus, Tam hoc stultum est, quam si diceret, stultum nihil.

Mutus accusator. Cic. pro Ros. Amer. 63.

Accusatio huius temporis muta, Cic. pro Flacco, 4.

Auum mutum. Silius lib. 3. 117.

Aгна muta. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 43.

Armenta muta. Stat. 5. Thebaid. 67.

Mute artes à Virgilio, mimine celebres dicuntur, uel comparatione musica, lib. 12. Aeneid.

Scire potestates herbarum, usumque medicandi Maluit, & mutas agitare inglorios artes.

Mute artes, picture dicuntur, quae quum non loquantur, tamen res ipsas exprimunt. Cic. 3. de Orat. 15.

Aspectus mutus. Quint. lib. 6. cap. 1. 20.

Bestiae muta. Cic. 1. de Finib. 108.

Mute bestiae, & nihil intelligentes. Cic. 2. de Natur. deor. 200.

Dialectica in excogitandis argumentis muta nimium est, in iudicandis nimium loquax. Cic. 2. de Orat. 87.

Eloquentia muta quaedam inducere. Cic. in Orat. 76.

Forum mutum, elinguiem curiam, tacitam & fractam ciuitatem uidebatis. Cic. post red. in Senatu, 5.

Gratia muta. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 7. 11.

Historia muta. Cic. 2. de Finib. 108.

Imago etiā muta à tanto scelere reuocare debuit. Ci. 3. Catil. 55.

Leges muta tacent. Ouid. ad Liuian. 38.

Magistratus mutus, lex: cui opponitur Magistratus, lex loquens. Cic. 3. de Legib. 3.

Os mutum. Ouid. 6. Metam. 115.

Pecudes muta. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 35.

Pecus mutum & turpe. Hora. 1. Serm. Satyr. 3. 20.

Petus mutum metu. Virg. 9. Aeneid. 69.

Querelas mutas abruptit. Claud. 3. de raptu Proserp. 32.

Res muta. Quint. lib. 6. cap. 1. 20, Mute tamen res mouent.

Res inanimatae atque muta. Cic. 1. de Natur. deor. 53.

Muta & informis res: cui opponitur Eloquens & formata. Athor ad Herennium, lib. 4. 237.

Scientia muta. Quint. lib. 5. cap. 10. 84.

Silentia

Silentia muta noctis. Ouid. 7. Metam. 37.

Spelunca muta. Stat. 1. Achil. 48.

Suspiria muta. Stat. 11. Thebaid. 121.

Mutum à literis tempus. Cic. ad Attic. lib. 8. 166. 2.

Muti lapides in agrorum diuisionibus dicebantur, siue inscriptione appositū, ideo quia nulla significatione apparerent, quoto loco numerarentur. Ex Hygenio.

Mutio, mutis, mutiui, mutitum, pen. prod. (μῦσις) mutire, Tanquam mutus signum facere seu strepitum, siue submissa & imperfecta uoce fabulari, aut unum tantum uerbum dicere. Ter. And. 3. 2. 25, — Itaque hercle nihil tā mutire audeo. Idem Hecyra, 5. 4. 25, — Adeo mutio. id est, uel tenui dicto, inquit Donatus.

Muticus, pen. corr. Adiect. (μυτοβότος) ut, Mutica spica. Varro 1. de Re rust. cap. 48. 2, Spica mutica dicitur, quae non habet aristam: e enim quasi cornua sunt spicarum. Quibus uerbis inuit Varro, spicam dici muticā, quasi cornibus mutilatā. Quam etiam expositionem probat Caelius lib. 3. cap. 30.

Musso, mussas (μῦσις) mussare, Frequentatiuum à Mutio mutis, Occultē et depressa uoce loqui quod celatum quis uelit. Plin. epist. 12. 1. b, Postea quum uicissim ualeudinis die balineo prepararer, mussantesque medicos repente uidissem, causam requisij.

Tacta formidine mussant. Claud. 2. in Eutrop. 27.

Proceres mussant turbata consilia. Stat. 3. Thebaid. 19.

Mussare, Murmurare, inquit Festus. Ennius, In occulto mussabant. Seruius, Mussare, queri. Virgil. 11. Aeneid. 91, Fletu inuesti, mussantque patres.

Mussant oras & limina circum. Virg. 4. Georg. 38.

Mussant iuuencae. Virg. 12. Aeneid. 144.

Mussare, uulgo pro Tacere ponitur, auctore Festo. Ennius, Nō decet mussare bonos. Ter. Sil. cœla, occulta, tege, tace, mussa.

Mussabat tacito medicina timore. Lucret. lib. 6. 237.

Mussare, Dubitare. Virgil. 12. Aeneid. 144, — mussantque iuuencae Quis pecori imperitet. Seruius.

Mussat dicere. Virg. 11. Aeneid. 69, — cuncti se scire fatentur, Quid fortuna serat populi: sed dicere mussant. Vbi Seru. Mussant, modo uerentur significat. Aliis, dubitant: ut, — mussat rex ipse Latinus Quos generos uocet.

Interdum susurrantur: ut de apibus dicit. Et proprie mussare est obmurmurare, & mutio esse uicium.

Musito, musitas, pen. corr. (μῦσις) musitare, Frequentatiuum à musso. Liu. ab Vrbe, lib. 7. 109, Musitantesque inter se rogabant, nū quē plebei Cos. poeniteret. Plaut. Mil. 10. 119, Illi inter se certant donis, ego mecum musito. Terent. Adelphis, 2. 1. 53, Verum cogito id quod res est, quando eū quæstum occideris, Accipiunda & musitanda iniuria adulescentiū est. Vbi Donatus, Musitanda, Patienda, consideranda cum silentio, & ut in amatore putanda, atque per hoc perferenda. Musitare enim proprie est, distimulandi causa tacere: dictū uel à muto, uel ab m: quae litera est nimium presse uocis, ac penē nullius, adeo ut sola omnium, quum inter uocales incidere, atteratur, atque subfidat. Hinc Virg. 12. Aeneid. 132, — mussat rex ipse Latinus, Budeus à Greco μῦσις potius deriuari putat.

Mutuuum] mutui (ἀδελφότης, ἀδελφότης) Dicitur ab eo quod de meo tuum sit. Paulus iureconf. Mutuum damus, non recepturi eandem speciem quam dedimus (alloqui aut commodatum erit, aut depositum) sed idem genus: nam si aliud genus, ueluti pro tritico uinum recipiamus, non erit mutuuum. Mutuū est, si datur, quod reddetur: quod Siculi κατόπιον. Varr. Thesauri pars 2.

lib. 5. de Lingua Latina.

Mutuuum in amicitia, est quum par uoluntas accipitur & redatur. Cic. filius Metello, lib. 5. 2. 7.

Mutuuum argentum. Plaut. Pseud. 3. 78, Miser sum, argentum nusquam inuenio mutuuum.

Mutuuum argentum dare. Plaut. Pseud. 3. 83.

Frumentum mutuuum aliquibus dare. Cic. 2. de I. Agraria, 82.

Mutuo appendere: id est, dare mutuo. Plin. lib. 9. cap. 55.

Mutuuum rogare. Plaut. Pseud. 5. 61.

Mutuas pecunias sumere. Plaut. A. Sin. 5. 95. Cic. 3. Verr. 19.

Mutua quinq; seferria petere. Mart. lib. 10. 14.

Mutuus, pariter atque æqualiter respondens. Par: ut, Mutuus amor dicitur, quum ab eo amaris quem amas. Terent. Meretrix adulescentem, cuius mutuo amore tenebatur, exclusit. Quint. lib. 12. cap. 7. ad finem, Ac ne pauper quidem tanquam mercedem accipiet, sed mutua beneuolentia utetur: id est, respondente.

Animus muluus. Horat. 4. Carm. ode 1. 6. Cicero filius Metello, libro 5. 2. 7.

Animus mutuis amant, amantur. Catul. de Acme, epigr. 4. 2. 4.

Ardor mutuus. Lucret. lib. 4. 245.

In amici mutua beneuolentia consequere. Cic. de Amic. 20.

Beneficia mutua & grata dum sunt, inter quos ea sunt, firma deuincuntur societate. Cic. 1. Offic. 82.

Mutua carne inter se uescuntur. Plin. lib. 10. cap. 23. 6. id est, uolores uescuntur carnibus olorum.

Certamina mutua. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 6.

Consilia mutua. Plaut. Epid. 287.

Coniuiuia mutua inter se curant. Virg. 1. Georg. 61.

Cupido mutua. Lucret. lib. 5. 193.

Dicta mutua referre. Ouid. 1. Metam. 132.

Face mutua torret me. Horat. 3. Carm. ode 9. 3.

Mutua inter se fiducia. Plin. epist. 237.

Gaudia mutua. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.

Ignis mutuus. Tibul. lib. 4. eleg. 5. 2.

Innocentia mutua. Plin. lib. 12. cap. 14. 7, Sylua diuisa certis portionibus, mutua innocentia tata est. De pluribus dixit, non de duobus tantum.

Odio mutuo flagrant inter se mugil & lupus. Plinius libro 9. cap. 62. 1.

Officij mutuis commune commodum gubernatur. Cicero pro Roscio Amer. 66.

Operas mutuis tradere. Terent. Phorm. 2. 1. 37.

Praelijs mutuis inter se pugnare. Hirtius de bel. Asia. lib. 5. 109.

Terror mutuus. Liu. 4. ab Vrbe, 175, Nec Volsorum meliores res esse credere quam pop. Romani fortunam, noctemque omnia terroris mutui impleffe. Terrorem mutuuum uocat, quo tam Volsi quam Romani terrebantur. Ex uetusto exemplari legitur, erroris.

Testimonium mutuuum dare. Cicero pro Flacco, 7.

Par & mutua uoluntas. Cic. Attic. lib. 16. 34. 1. 1.

Voluntatem mutuam alicui tribuere. Cicero filius Metello, libro 5. 2. 4.

Vulnera mutua. Ouid. 3. Metam. 25.

Mutuis uulneribus se concidere. Plin. de Viris illustr. 10.

Mutuuum facere cum aliquo. Plaut. Trinum. 8. 30, Bene uult tibi. i. adepol mutuuum mecum facit. id est, tantum bene illi uolo, quantum ille mihi. Idem Persa, 2. 17, — omnia quae tu uis, ea cupio. T. mutua Fiunt à me. hoc est, id uolo quod uis.

Inter se mortales mutua uiuunt. Lucret. lib. 2. 16. hoc est, mutuuo, Pedes per mutua nexi. Virg. 7. Aeneid. 14.

Mutuo, Aduerbium (κατόπιον) aliquando significat Inuicem, aliquando Euerso. Plaut. Milit. 2. 1, GG 3, Merea

Meretricem ingenuam deperibat mutuò Atheniensis iuuenis. Plancus ad Cic. lib. 10. 4. 9. Fac ualeas, meq; mutuò diligis. hoc est, Fac mihi in amore respondeas.

Facere mutuò aliquid. Plancus Cicero, lib. 10. 9. 6.

Mutuò, Aliud aduerbium (ματὸν λατὸν) Cic. filius Cn. P. m= peio, lib. 5. 7. 4. Nulla in re tam letari soleo, quam meorum officiorum conscientia: quibus si quando non mutuò respondeatur, apud me plus officij residere facillimè patior.

Mutuitans, pen. corr. mutuitantis (μυτῶν) Rogitans mutuum Plaut. Mercatore, 3. 5. 2.

Conclamitare tota urbe & predicare, Omnes tenerent mutuitanti credere.

Mutuò, mutuas (ἀνεύθε) mutiare, Dare mutuò, uel mutuò Mutare, pro Mutuo sumere, aliquando accipitur. Cælius, Ad amicos curat mutuatum, mutuè causa mea.

Mutuò, mutuas, pro Accipere mutuò. Valer. lib. 6. cap. 2. Et prius à libertate, quam ab innocentia præsidium mutuauit.

Mutuor, mutuarius (ἀνεύθετος, μὴτὸν εὐμας, μὴτὸν εὐμας) mutuari, Depoens, Mutuo accipere Mart. lib. 8. 17.

Sed consumis, & usq; mutuarius.

Mutuari in sumptum. Cic. ad Attic. lib. 8. 15. 0. 3.

Mutuari auxilia ad rem aliquam. Cæsar 8. bell. Gall. 79.

Mutuari, sæpe per metaphoram accipitur, pro Aliunde sumere. Cic. 2. de Natur. deor. 132. Mutuemur hoc quoq; uerbū, dicaturq; tam æther Latine, quam dicitur ær. Est autem, inquit Budeus, mutuari, quæ ab alijs inuenta sunt, in scripta iura uertere, ita ut sua uideri uelit, qui hoc facit: nec modo mutuum est, sed etiam furtum. Cicer. 1. de Oratore, 29. Nam ego quæ sunt oratoris cum illis communia, non mutuor ab illis.

Mutuari consilium. Lilius, Ab amore temerarium atq; impudens mutuatur consilium.

Mutuari laudem aliunde. Cic. 2. Offic. 66.

A uiris uirius nomen est mutuata. Cic. 2. Thic. 76.

Subtilitatem ab Academia mutuatur orator. Cic. de Fato, 5.

Verbum aliquod mutuari. Cic. 2. de Natur. deor. 132.

Mutuatio, Verbale (μυτῶν) Cic. 1. Tuscul. 161. Ego uerò illi maximam gratiam habeo, quòd me ea poena multauerit, quam sine mutuatione & sine uersura possem dissoluere. Idem pro Placco, 37.

Mutuatiuus, a, um, (ἀνεύθετος) Quod mutuò datur: ut, Pecunia mutuatiua. Gell. lib. 20. cap. 1. Maximeq; in pecunie mutuatiua usu atq; commercio.

Mutitū] Indiæ emporiū, cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 23.

M] facere, est hesitare, aut subuereri, & uix loqui audere. Cælius lib. 2. 4. cap. 30. Varronem citans.

Mya] μύα, Genus conchæ siue margaritæ, in freto circa Bosphorum Thracium, unioes rufos ac paruos gignens. Plin. lib. 9. cap. 35.

Est item mya, insula in sinu Ceramico: cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 31.

Myacanthon] μυακάνθον, Herba est, quæ alio nomine Corrua, hoc est, syluestris asparagus, dicitur de qua Plin. lib. 8. ca. 9. Myacantha uerò quibusdā herba est, quæ à Dioscoride μύριον ἀγρία, à Latinis Ruscus appellatur. Cuius nomenclaturæ rationem hanc reddidit, quod herba hæc in carnario suspensa, aculeis suis mures à lardo, carneq; salsa arceat. Vide Marcell. Virgilium in Dioscoridem.

Myaces] μύακες, Pisces sunt ex concharum genere, qui muricum modo coaceruantur, uiuuntq; locis in algosis, & ubi dulcis aqua copiosa mari commiscetur: gratissimi autumno: nā procedente hyeme amaritudinem contrahunt, colorimq; rubrum. Reliqua uide apud Plin. lib. 32. cap. 9.

Mya] myæ, fec. gen. prima prod. (μύα) Latine dicitur Musca Est & ludus quidam puerilis, cum aliquis ceteros clasfis oculis, protensisq; manibus capiat.

Myagros] pen. corr. Herba ferulacea est, folijs similis rubie, tripedanea: semen oleum, quod & fit ex eo. Medetur oris ulcerib. perunctis hoc succo. Author Plin. lib. 27. ca. 12. Nostru uocant camelianam, aut Camaminam: ex cuius semine oleum uulgo conficiunt. Ruell. lib. 3. cap. 12. 6. Dicitur & Melampyron, quasi nigrum triticum.

Myagrus] pen. corr. (μύαγρος) deus muscarū. Aliter uocatur Myodes et Achor, ut scribit Plutarchus. Plin. lib. 10. cap. 28. Inuocant & Aegyptij ibes suas contra serpentium aduersum: & Elei Myagron dunt muscarū, multitudine pestilentiam afferere: quæ protinus intereunt qua litatum est illi die: Mycale] pen. corr. Nomen ueneficæ mulieris apud Ouidiū lib. 12. Metam. Mater erat Mycale, quam deduxisse canendo. Sæpe reluctantis confabat cornua Luce.

Est prætereā, ut notat Herodotus, promontoriū in cōiuentiū suū. Mycale] pen. corr. Mons in Mediterraneo Bœotie, oppidū habens eiusdem nominis. Viriūsq; meminit Plin. lib. 4. cap. 7. Stephanus Mycale] pen. corr. Nomen accepit exstimaat à mugitū bouis, quæ Cadum in Bœotiam perduxit.

Mycenæ] Mycenarum, & Mycena, Mycena: siue Micene, mycenes, pen. prod. (μυκῆναι) Vrbs Peloponnesi, quæ Perseus Danaes filius extruxit, regiuncula in qua regnauit Agamemnon: à Mycena nymphe sic appellata. Cælius tamen lib. 9. cap. 12. Mycenas, inquit, nuncupari credunt, quòd ibi à Perseo sint condita: Mercurij præcepto, unde excidit gladius manubrium, id est myces.

Agamemnonia Mycenæ. Silius lib. 1. 6.

Agamemnonia Mycenæ. Virg. 6. Aeneid. 168. quia Agamemnon rex fuit Mycenarum.

Clare Mycenæ. Virgil. 1. Aeneid. 58.

Dites Mycenæ. Horat. 1. Carm. ode 7. 2.

Fortes Mycenæ. Virgil. 3. Georg. 25.

Magnæ Mycenæ. Virg. 2. Aeneid. 67.

Pelopelades Mycenæ. Ouid. 3. Fast. 17. quoniam illic Pelops habitauit: cuius etiam filio Thyeste, Thyestias uocat Lucan. lib. 1. 108.

Seuæ Mycenæ. Virg. 7. Aeneid. 45.

Myceneses, Mycenesium (μυκῆναι) Habitatores Mycenarum. Cic. 2. de Finib. 31. Omnes Danaei aut Myceneses, Attica pubes, reliquiq; Graeci, & c.

Mycenasus] Adiectiuum (μυκῆνας) ut, dux Mycenasus, Agamemnon. Ouid. 2. Trist. 80.

Mycerinus] pen. prod. Cheopis Aegyptiorū regis fuit filius, qui postquam patri successit in regnum, ita paterna facta perosus est, ut populo ad extremū calamitatis afflicto, res agere di fecerit potestatem: quin etiam præ regibus omnibus iusticiam exercuisse fertur. Herodotus.

Mycitus] Vide Anaxilaus

Mycon] Nomen pictoris egregij. Fuerunt autem duo Mycones unus Atheniensis, Syracusanus alter.

Mycone] Mycones, & Myconos, Myconi, pen. corr. (μύκων) Insula una ex Cycladibus. Statius 1. Achil. 41.

Cyclades hinc præter Myconos humilissq; Seriphos. Scribit Seruius, hanc insulam terræ motu diu laborasse: quo cesante, è Mycone Gyroq; uicinis insulis populos uenisse, qui eam tenerent & incohererent. Cælius lib. 13. cap. 29. scribit nomen ei fuisse inditum à Mycono, Aeneæ ac Rhodus filio.

Celsa Mycone. Virg. 3. Aeneid. 16.

Humilis Mycone. Ouid. 7. Metam.

Myconius, Adiect. (μυκῆνας) nomen possessiuū à Mycono.

Myconios gigni sine capillo, tradit Plinius lib. 11. cap. 37. 9.

unde caluos omnes, Myrconios dicitur, auctore Stephano. Meminit & Strabo.

Mydia] insula, quæ etiam Delos dicitur, una & Cycladibus. Mydon] teste Homero lib. 5. Iliad. Atymnis filius, & Pylamnis dicitur Paphlagonum auriga, ab Antilocho Nestoris filio in bello Troiano interemptus est.

Mydriasis] μύδριας, Vocatur morbus oculorum, cum pupilla quidem ipsa colorem non mutat, sed uidetur ultra naturalem situm multo latior, interim ut usum omnem adimat, interim ut partem. Latini pupille dilatationem uocant.

Mydusa] μύδουσα, à quibusdam recensetur inter nomenclaturæ Anchuse herbe: sed à doctioribus inter Dioscoridis nomina rejicitur.

Mygale] es, penult. prod. fœm. gen. Vide Mus araneus in Mus.

Mygdonia] Mygdoniæ (μυγδονία) regio literalis Macedoniae, à Mygdone rege sic dicta. Iuxta hanc est insula Mygdon.

Mygdonius, Adiect. (μυγδόνιος) ut, Marmor Mygdonium. Ouid. epist. 21. 29.

Campi Mygdonij. Horat. 3. Carm. ode 16. 9.

Opes Mygdoniæ. Horat. 2. Carm. ode 12. 5.

Mygdonus] pen. corr. (μύγδων) fuit frater Otrei, ac, teste Porphyrio in tertium Iliados, ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Cissei filij, ambo reges in Thracia.

Mygdonides, pen. corr. Patronymicum, m. g. (μυγδονίδης) quod pro gentili ponunt poetæ. Virgil. 2. Aeneid. 69.

—iuuenisq; Choræbus

Mygdonides.

Mygdonis, pen. corr. huius Mygdonidis (μυγδονίς) Patronymicum, fœm. gen. Ouid. 6. Metam. 9.

Mygdonidesq; nurus.

Mylacris] μυλακρίς, Blatta genus, magnitudine cicadæ, circa molas nascens, uescensq; farina. Pollux auctor est, Mylacridem apud Aristophanem accipi pro gallina.

Mylasa] μύλασσα) Liberum Carie oppidum, ita dictum (si Stephano credimus) à Mylaso Aeoli abnepote. Meminit huius oppidi Plinius lib. 5. cap. 29.

Myle] myles (μύλη) Herba est, radicem habens paruo bulbo similem, contrahentis facultatis, quæ cum farina loliacea desiccata comestur, uulnū sanat. Author Galen. lib. 7. Simplex.

Myle] Oppidū, de quo Senec. lib. 4. Natur. quest. Circa Mesopotamiam & Mylasimo quiddā simile mare profert feruetq; & astat non sine calore fœdo. Unde illic stabulari Solis boues, fabula est. Eadem penè ad uerbum scribit Plinius libro 2. cap. 98.

Myllocos] Vermiculi genus ex blattis, circa molas ferè nascens, ut ait Plin. lib. 29. cap. 6.

Mymphur] Lignum medicocris longitudinis, rotundū, quod loro circumuolutum circumagunt fabri in operibus tornandis. Spononius.

Myobarbum] quo uocabulo usus est Ausonius in lemmate epigrammatis tricesimi, quid sit, multi inquirunt. Turnebus putat uerbum compositum à mure & barbo, quæ uox significat mystrium, id est, mensuram liquidorum sefunciant pendentem, ut sit tanquam muris cyathus. Inest autem & latent in mure mysterij significatio, & barbo, quo in mysterijs Cereis legiferæ utebantur. Hoc igitur lemma significat mystica Liberi patris nomina & mysticam potestatem.

Myctonos] pen. corr. (μυκτόνος) Radix aconiti. Plin. lib. 27. cap. 33.

Myoparo] pen. corr. myoparonis m. gen. (μυοπαρον) Genus nauigij: ex duobus dissimilibus formatum, inquit Festus

nam mydion & paron per se sunt. Nonius, Myoparo, est nauicula piratarum. Sifenna Historiarum lib. 4. Nauisq; tri-ginia biremis, totalem myoparones. Cic. 6. Verr. 10. 4. Eum sibi Prætoræ Cilicum myoparoni, prædombusq; patuisse. De portu Syracusano. Ibidem 7. 7. 6. Proh diu immortales piraticus myoparo, & c. Ibidem 3. 61. illi suam myoparonem egregium de sua classe, ornatum, atq; armatum dederunt.

Myopes] penult. prod. (μύοπος) dicitur, inquit Budeus, qui iam inde ab initio ortus sui, nisi admota oculis contineri nequeunt. Cuiusmodi multos uidemus, qui res intueudas oculis propè contingunt, & limis etiam, semiclusisq; oculis aspiciunt. Vide Lasciosus. Nominatiuus singularis Myops huius myopis. Vlpian. in Litem Offilius. ff. de edil. edict.

Myophonon] μύφονον, Herba est muribus exitialis: unde & nomen accepit. eadem fortassis cum ea, quam alibi Myoston & Aconitum appellari diximus. Meminit Miophoni Plin. lib. 11. cap. 9.

Myosota] μύοστος, Herba est, quam & Alsinem, & uerbū ex uerbo exprimentes, Muris auriculam uocant Latini. Folia enim cum primū erumpūt, murinæ auri habet non dissimilia. Alsines uerò nomen accepit, quòd algidis locis gignat, & opacis. Gallicis Muronis nomine notissima est, eiq; sotent auricularum escam fassidientium appetitum recreare. Refertur & alterū Myosoton à Dioscoride, quod & Myositis diminutiua forma appellatur, plures ab una radice caules mittens, aliquatenus ab imo rubentes, & concavos: folia autem angusta, ingrescentia, & acutum desinentia. Flosculus uerò caeruleos, anagallidis colorem exprimentes. Posteriorem hanc speciem describit Plin. lib. 27. cap. 12. prloram uerò, lib. 26. cap. 4.

Myrsei] seu Nipsei, teste Herodoto lib. 4. populi sunt Thraciæ, qui Dario Thraciam oppugnant, ultrò se dederunt.

Myra] Vrbs Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Myrias] myriads. pen. corr. fœm. gen. Numerus continens decem millia.

Myriaca] myrica, uel Myrice, myricæ, pen. prod. (μύριαν) Genus humilis uirgultū, in Italia ferè nascens: quod quidam putarunt esse tamaricem, quæ uulgo tamariscus dicitur & Dioscoridi, sed eius tantum folia habet. Virg. 4. eclog. 1.

Nō omnes arbuta uiuant, humilesq; myrica. Plin. lib. 13. cap. 21. 2. Myricen, & Italia, quam alij tamaricem uocant. Achaia autē bryan syluestrem. inigne in ea, quod satina tantum ferat galle similem fructum, in Syria & in Aegypto copiosa hæc est, cuius infœlicia lingua appellamus, quæ tamen infœliciora sunt Græciæ, Gignit enim arborem ostryn, quæ & ostryam uocant, solitariam circa saxa aquosa, similem fraxino cortice & ramis, folio pyri, paulo tamen longioribus crassioribusq; ac rugosis incisuris, quæ per tota discurrunt. Semine hordeo simili, & colore, materia est dura atq; firma: qua in domum illata, difficiles partus fieri produunt, morteq; miseræ. Myricam syluestrem Gallia bryariam uocat, de la bruyere. Ruellius lib. 1. cap. 99.

Fragiles myrica. Ouid. 3. de Arte, 138.

Tenuis myrica. Ouid. 10. Metam. 20.

Myrca] Myrica (μύριαν) insula est maris rubri, apud Steaphanum.

Myrice] Nymphe à quo genus suum duxit timice uxor Hannibal: ut scribit Silius lib. 3.

Myrina] Regina fuit Amazonum, quæ triginta millia pedum, & duo millia equitum in exercitu habuisse dicitur. Author Diodorus lib. 4. Fuit prætereā, teste Homero, urbs Aolia.

Myrinus] μύρινος, Mus muræne est. Plin. lib. 9. cap. 23. 1.

Aristoteles myrinum uocat marem qui generat. Vetus exemplar legit, Myrus.
 Myrinus] *μυρίνος*, Apollinis cognomen, à Myrina Aeolidis urbe, in qua religiosissime colebatur. Vnde & Myrimi campi appellati.
 Myriophyllum] *μυριόφυλλον*, Herba quae millefolium aliis dicitur. Plin. lib. 2.4. cap. 16.9.
 Myrtea] Plinio lib. 5. cap. 32. oppidum Bithyniae, quod Apamea dicitur: à Myrta Colophonorum duce, uel à Myrtea Amazone. Nicomedes autem Epiphane, Prusij regis filius, de matris nomine Apames, Apameam uocari uoluit.
 Myrmecias] Gemma nigra, quae habet eminentias similes uerucis. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Myrmecides] penult. corr. (*μυρμηκίδης*) Nomen uiri proprum, de quo Cic. 4. Acad. 215. Plin. lib. 7. cap. 21. 2. Calliocrates ex ebore formicas, & alia tam parua fecit animalia, ut partes earum à ceteris cerni non possent. Myrmecides quidam in eodem genere inuenit, à quo quadrigam ex eadem materia quam misca integeret aliis fabricatam, & nauem quam apicula pinnis absconderet. Idem lib. 36. cap. 5.
 Myrmecion] morbi genus. Cels. lib. 5. cap. ult. Thyminon nominatur, quod super corpus quasi uerrucula eminet, ad cutem tenue, supra latius, subdurum, & in summo perasperum, & c. Et paulo post, Myrmecia autem uocantur, humiliora thymio, duriora quoque, quae radices alius exigunt, maioremque dolorem mouent: infra lata, super autem tenuia, nimis sanguinis mittunt: magnitudine uix unquam lupini modum excedunt. Nascuntur ea quoque aut in palmis, aut in inferioribus partibus pedum.
 Myrmecion, Phalangij genus. Plin. lib. 29. cap. 4. Myrmecion formica similis capite, alio nigra, guttis albis distinguentibus.
 Myrmecites] pen. prod. m. g. (*μυρμηκίτης*) Gemma, in tantam repentis formicae effigiem habens. Plin. lib. 37. cap. 11. 2. Sane myrmex, myrmecis, f. g. formica Latine dicitur.
 Myrmecoleo] *μυρμηκόλειον*, Exiguum animalculum formicis aduersum, quod se sub puluere abscondit, & formicas frumenta gestantes interficit, & interfectas consumit. Est autem diu ex formicae et leonis nominibus composita: quasi Formico-leonis dicas. Nam quaedam odium imbecilliorum animalium, ita hoc animalculum formicarum praedam agit: qui tamen uolucris nihil aliud sit quam formica. Vnde in lib. 106 legitur Myrmecoleo perijt, eo quod non habeat praedam.
 Myrmidones] pen. corr. (*μυρμιδόνες*) Populi sunt iudaei qui Hellenes. Seruius, Myrmidones sunt Achilles socij dicti propter hanc causam. Aeneas qui in arbore ficu formicas, id est, *μυρμηκας* uidisset, optauit tot sibi socios conuenire: & statim formicae in homines uerse sunt, sed hoc fabula est. Nam Eratosthenes dicit Myrmidones à rege Myrmidone dictos. Virgil. 2. Aeneid. 2. — quis talia fando
 Myrmidonum, Dolopumue, aut duri miles Vlyssi
 Temperet à lachrymis?
 Sedes superbae Myrmidonum. Virg. 2. Aeneid.
 Myrmilon] *μυρμιλον*, histronis nomen est apud Iuuenal. Satyr. 6. 9. — aut Myrmilonem exprimat infans.
 Myrmillones] Vide Mirmillones.
 Myrmisus] *μυρμισός*, Vrbs est Asiae, in ora Hellepontica, non procul à Lampaco. Gentile est Myrmisius (*μυρμισίος*) Stephano.
 Myrobalanum] myrobalani, penult. corr. (*μυροβάλανος*) Quasi unguentaria glans. Cels. lib. 4. cap. 9. Fit ex unguento & palmulis quod *μυροβάλανος* uocant. Plin. lib. 12. cap. 21. Myrobalanum Troglodytis, & Thebaici & Arabiae, quae iudeam ab Aegypto distinguit, commune est nascens unguento, ut ipso nomine apparet. Quo item indicatur & glandem esse arboris, heliotropio, quae dicemus inter herbas, simili fo-

lio. Eructus magnitudine auellanae nucis. Martialis lib. 14. 62.
 Myrobrechij] pe. cor. siue Myrobrecharij (*μυροβρεχάριος*) Quasi unguento fillantes. à *βρεχάριος* Graeci unguentum uocant: *βρεχάριος*, prolio, aspergo, madefacio, & irriigo. Plaut. Aul. 19. 39. Myrobrecharios pro unguentorum confectoribus accipiunt ad capillos irrorandos. ait enim, Aut manulearij, aut Myrobrecharij.
 Myron] aut Myro (*μύρων*) urunq; enim legitur, teste Plinio lib. 34. cap. 2. Statimius Eleutheri filius, & Hegesiladis discipulus Syracusanus, cuius uacca multorum poetarum epigrammatis celebratur. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 7.
 Vi similis uerae uacca Myronis opus.
 Alter fuit Atheniensis, ut scribit Pausanias.
 In arte fingendi praestans fuit Myro. Cic. 3. de Orat. 15. Fecit inter alia imaginem Herculis, ut uult idem Cic. Verr. 4. Mart. lib. 9. 50.
 Quis labor in phiala docti Myos? ane Myronis?
 Myron] *μύρων*, inter ornamenta muliebria posuit Pollux lib. 7. cap. 22.
 Myropola] myropola, pen. prod. m. g. (*μυροπόλις*) Unguentorum uenditor. Plaut. Trinum. 8. 5.
 Lanij, coq. olitores, myropola, aucupes. Idem Casina, 6. 12.
 Myropolium, myropolij (*μυροπόλιος*) Locus ubi unguenta uenduntur. Plaut. Amph. 13. 3.
 Nam omnes plateas perreptaui, gymnasia, Myropolia, Apud emporium.
 Myrothecium, myrotheci (*μυροθέκιον*) Unguentorum repositoryum. Cic. scribit ad Atticum, lib. 2. 16. 3. se myrothecium Isocratis totum consumpsisse in commentario Consulatus sui scribendo. hoc est, pigmenta oratoria.
 Myrrha] myrrhae (*μύρρα*) Arbuscula est, in Arabia praecipue nascens. Arboris altitudo ad quinque cubita, nec sine spina, caudice duro & intorto, cuius gutta, quae sponte fillat, uiridis est & amara: quae eodem nomine uocatur myrrha Arabica siue stacte, id est, gutta siue stilla myrrhae. Eius uirtus est, ut corpora impurissima reddat. Vide Plin. lib. 12. cap. 15. & 16. Propert. lib. 3. eleg. 19. 4.
 Crimen est illa fuit patria succensa senectae
 Arboris in frondes condita myrrha nouae.
 Fulua myrrha. Ouid. 5. Metam. 80.
 Maculosa myrrha. Vide Macula.
 Odoraria myrrha. Vide Odor.
 Orontea myrrha. Propert. lib. 1. eleg. 2. 1. Vide Orontes.
 Pinguis myrrha. Ouid. de Medicamine faciei, 18.
 Sabaea myrrha marcidus comam. Senec. Herc. Oeth. 2. 19.
 Madentes myrrha crines. Virg. 12. Aeneid. 20.
 Myrthatus] pen. prod. Adiect. Sil. Ital. lib. 13.
 Exhausto in sinu Pontus uacuare cerebro
 Ora uirum, & longum myrthata reponit in euum.
 Myrthata, id est, myrrha condita, quae putrefactionem arceat.
 Myrrhinus, pen. corr. Adiect. (*μυρρινός*) ut, myrrhinum unum, quod myrrha conditum est.
 Myrrheus, pen. corr. Aliud adiectiuum (*μυρρηός*) quod ex myrrha est, Propert. lib. 4. eleg. 1. 6.
 Myrrheaq; in partu pocula caeca focis.
 Crimen myrrheum cohobere nodo. Horat. 3. Carm. ode 14. 5.
 Myrrha] *μύρρα*, filia Cinyre regis, quae nefando sui patris amore capta, nutritis auxilio, cum illo ignorante quod filia sua esset, concubuit. Postquam uero pater filliam esse rescit, eam gladio uoluit occidere. Sed Myrrha fugiens per Arabiam, mutata fertur in arborem sui nominis. genuit quoque filium nomine Adonidem. Vide Ouid. lib. 10. Metam.
 Myrthapia] siue, ut apud Plin. legitur, Myraptia (*μυρθαπία*) Genus pyrorum, quod odorem gratissimum reddit. Plin. lib. 15. cap. 15.

Myrrhine]

Myrrhine] Myrrhines (*μυρρινή*) Fluvius est Troas, alio nomine Sebastopolis dicitur. Auctor Plin. lib. 5. cap. 30.
 Myrrhis] Myrrhidis (*μυρρίς*) Oleris genus cicutae simillimum, filijs aliquanto minoribus, & breuiori caule, saporis & odoris iucundi. Vulgus herbariorum uocat Cicutariam.
 Myrrhites] *μυρρίτης*, Gemma quae myrrhae colorem habet, odoremq; unguenti. Plin. lib. ult. cap. 10.
 Myrsilus] *μύρσιλος*, Myrsi filius ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiae rex, alio nomine Candaules appellatus: qui cum uxore haberet formosissimam, non contentus secreta uoluptatum suarum conscientia, & ergi cuidam ex satellitibus suis nullam eam ostendit. Quae rem illa indignè ferens, & ergem ad uiri necem impulit, seseq; illi & Lydorum regnum tradidit. Auctor Herodotus lib. 1.
 Myrsinites] *μυρσίνιτες*, teste Plin. lib. 26. cap. 8. species est thymali, & folijs myrri acutis, compungentibus, sed mollioribus. Item, Myrsinites gemma est, quae melleum colorem nigricantem habet, & myrri odorem. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Myrsinos] Myrsini (*μύρσινοι*) Oppidum Elidis, teste Stephano, postea Myrtoium appellatum: cuius meminit & Home-rus in Cat. nauium.
 Myrsos] *μύρσος*, Propriū nomen fuit patris Candaules, à quo & ipse Myrsilus dicitur fuit. Herod. lib. 1. Plin. lib. 35. cap. 8.
 Myrteacantha] *μυρτεάκανθα*, à quibusdam appellatur Russeus, Frutex, quem Dioscorides *μυρτεόβλητος* hoc est, syluestrem myrtum appellat. Est autem ex his nomenclaturis, quas eruditiores ueluti nothas à Dioscoridis familia sum-mouerunt.
 Myrtillus] Oppidum est in ora Lusitaniae, ad Oceanum: cuius meminit Plin. lib. 8. cap. 22.
 Myrtilus] pen. corr. (*μύρτιλος*) auriga Oenomai regis Elidis & Pise, à Pelope in mare proiectus: unde Pelagus Myrtoium dicitur est.
 Myrtopetalum] *μυρτοπέταλον*, Herba est, quam alio nomine Polygonatum appellat, à multitudine geniculorum. Auctor Plin. lib. 27. cap. 12.
 Myrtoum] In mare, à Myrtulo dicitur, iacet inter Cretam & Atticam, habetq; latitudinem maximam: in quo sunt insulae, Cythera, Calauria, & quae Aginam cingunt, & Salaminem, & ex Cycladibus pleraque: quod uero conuigium est, iam Aegeum existit. Auctor Strabo. Alij Myrtoum à Myrto (sic enim uocant Oenomai aurigam) nominatum tradunt, quem Pelops ab Hippodamia falso apud se accusatum, quasi ei stuprum in ferrere conatus esset, cum illa, absente Pelope, Myrtoi complexum & concubium ultra appetisset, in mare proximum e curru praecipitem dedit. Verum Pausanias in Arcadicis haec non probat. Vult enim mare Myrtoum à muliere quadam Myrtone esse appellatum.
 Mare Myrtoum. Horat. 1. Carm. ode 1. 3.
 Aque Myrtoe. Ouid. epist. 15. 4. 2.
 Myrtus] Asia est Lydia, uel quod idem est, Maeonia. Sic autem regio à Sardis Tmolus & Caystrum uocatur, uindicta & uliginosa, & myrtitis aptissima. Illic & Asium prauum erat, & Asia palus. Meminit Turnebus.
 Myrtus] myrti (*μύρτις*, *μύρτις*) Arbor baccas saporis praecipue producens, ex quibus uinum fit. Vide Plin. lib. 15. cap. 29. 1.
 Folium myrti. Ouid. 3. de Arte, 11.
 Amanes littora myrti. Virg. 4. Georg. 25.
 Fragilis myrtus. Horat. 3. Carm. ode 23. 4.
 Gratissima myrtus Veneri. Est enim arbor Veneri dicata, teste Plin. lib. 12. cap. 1. 11. Virg. 7. eclog. 13.
 Horrida myrtus densis bustilibus. Virg. Aeneid. 5. 3.
 Intonsa myrtus. Stat. 4. Syll. 7. 2.
 Littorea myrtus. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 7.

Paphie myrtid est, quae amat Venus. Ouid. 3. de Arte, 37.
 Pulla myrtus. Horat. 1. Carm. ode 25. 4.
 Cingere tempora myrto. Virg. 1. Georg. 6.
 Defendere à frigore myrtos. Vide Defendo.
 Viridi nitidum caput impedire myrto. Horat. 1. Carm. ode 4. 2.
 Myrtidanus, pen. prod. Adiect. (*μυρτιδανός*) Quod ex myrto factum est: ut, Myrtidanum unum. Plin. lib. 15. cap. 29. 1.
 Myrtaceus, Adiect. Cels. lib. 7. cap. 17. Quidam medium tumorem excidunt, ad similitudinem myrtacei filij.
 Myrtatus, pen. prod. (*μυρτάτος*) Aliud adiectiuum, idem: ut, Myrtatum obsonium. Plin. lib. 15. cap. 29. 1. Et lib. 12. cap. 17. 6. Ladana myrtata deprehenduntur, crepitantq; in igne.
 Myrtatum] à myrto, quod eo largè factum intestinum crassum. Varr. lib. 4. de ling. Lat.
 Myrteus, item adiectiuum, idem (*μυρτέος*) Plin. lib. 23. cap. 4. 9. Similis & myrte olei ratio, asstringit, indurat, & c.
 Serta myrtea. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 13.
 Virga myrtea. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 7.
 Myrtinus, pen. corr. (*μυρτινός*) Similiter adiectiuum, idem. Plin. Oleo myrtino illi dum statim resoluitur.
 Myrtetum, myrteti, pen. prod. (*μυρτείδιον*) Locus myrtis constitus. Plaut. Aulul.
 Nescio qui seruus est myrteto profuit. Martialis lib. 5. 11. 4.
 Myrtetis ociofis ordinata uilla.
 Littora myrtetis Leisima. Virg. 2. Georg. 23.
 Myrtites, pen. prod. (*μυρτίτης*) unum eo modo dicitur quo Aromates. Colum. lib. 12. cap. 38. 1. Vinum myrtitum ad tormina sic facio. Plin. lib. 30. cap. 7. 2.
 Myrtuosus, penult. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 12. cap. 13. 2. Frutice myrtuoso, palmi altitudine.
 Mys] Myos (*μύς*) nomen fuit caelatoris, qui claruit argento calando. Martialis lib. 8. 50.
 Quis labor in phiala docti Myos, ane Myronis?
 Mys] huius myos, m. g. In mari testudo, inus aquatilis, qui & mus marinus, & luatu testudo dicitur. Item, piscis genus ex ostrea est. Plin. lib. 37. cap. 11.
 Mysia] *μυσία*, Regio Hellepontica, à Mysis dicta, qui è Thracia illuc migrauerunt: quae subdita fuit Telepho. Est & alia Mysia post Macedoniam, quae affinis Adriatici, usq; ad Ponticum extenditur mare. Ptolemeus duplicem Mysiam facit, Maiorem & Minorem, & utranq; extra Bithyniam in Asia posuit, non procul ab Ida. Mysos alij Thracas, alij Lydos fuisse dixerunt. Et quoniam Lydi saugum acetosum (quae multa nascitur in Olympo) Mysiam uocauerunt, ab eo Mysos dictos putarunt, quibus sermo fuit ex Lydo Phrygiog; permixtus. De Mysia meminit Cic. in Orat. 13. Et pro Flacco, 51. Claud. 7. Part. 11.
 Quum Geticis ingens premeretur Mysia plaustris. Seruius in 1. Georg. Mysia prouincia est: Macedonia uero, ciuitas haud longè à Troia: quam magis debemus accipere propter Gargara montes Phrygios.
 Mysorum postremus. Strabo Geographic lib. 12. refert, Mysorum populum usque adeo contemptum fuisse, ut prouerbio locum fecerit. Id usurpat M. Tullius pro L. Flacco, 51. Quid, inquit, porro in Graeco sermone tam tritum atq; celebratum est, quam si quis despiciat ducitur, ut mysorum ultimus esse dicatur? idem ad Q. fratrem, lib. 1. 1. 29. Nisi me forte Paconij nescio culus hominis, ne Graeci quidem, at Mysi, qui Phrygis potius querelis moueri putat. Nimirum gentis eius contemptum declarans. Summum itaq; despectum & infamam humilitatem hoc adagio significabimus. Erasmi.
 Agmina Mysorum. Horat. Epod. 17. 2.
 Mysomacedones] *μυσομακεδόνες*, Populi sunt Asiae in tractu maioris Mysiae, à Macedonibus oriundi: unde & nomen habent. Meminit horum Plin. lib. 5. cap. 29.

Mysterium]

Mysterium] mysterij (μυστήριον) Arcanum Latine dicitur, uel sub quo arcani aliquid latet: quodq; non perficitur, nisi occulta aliqua sacroru ratione. res arcana occultaq;: quaeq; nefas est uulgo offerre. Erant enim mysteria, sacra arcana, quae Latini seclusa uocant. Haec aut duorum generum erant apud Eleusinen terrae Atticae: magna, quae Cereri sacra erant: & parua, quae Proserpinae: in quibus quae agebantur, sacerdotibus summo silentio occultabant. Cic. ad Attic. lib. 4. 87. 2. Neq; enim sunt epistola nostra, quae si perlata non sunt, nihil ea res nos offensura sit: quae tantum habent mysteriorum, ut eas ne librarijs quidem ferre committamus.

Aperire mysteria. Cic. 4. Tusc. 88. Enunciare dicendi mysteria. Cic. 1. de Orat. 103. Referre mysteria. Cic. 3. de Orat. 43. Quae tradantur mysterijs reminisci. Cic. 1. Tusc. 46. Tacitum tanquam mysterium tenere aliquid. Cicero 3. de Oratore, 37.

Mysteria etiam erant quaedam festa, ut uidetur apud Cicero-nem, ad Atticum, lib. 5. 110. 19. Et lib. 6. 112. 7. Faciesq; me, in quem diem Romana incidant mysteria, certiorum. Vide In cido, pen. corr.

¶ Mysta, mystae (μύσται) Sacra discens, mysteriorum peritus discipulus, initiatus sacris alicuius numinis. Seneca Herc. su- rent, 19. 4.

Et citi testis properant relictis Attici noctem celebrare mystae.

¶ Mystagogus, pen. prod. (μυσταγωγός) Princeps sacrorum. Cic. 6. Verr. 116. itaq; iudices, hi qui hospites ad ea quae uisenda sunt, ducere solent, & unumquidq; ostendere, quos illi mystagogos uocant, conuersam habent tam demonstra- tionem suam.

¶ Mysticus, pen. corr. Adiectiuum (μυστικός) Arcanus: ut, Mysti- ca sacra. Martial. lib. 8. 75.

Furta mystica. Ouid. 2. de Arte, 129.

Sacra mystica. Ouid. epist. 2. 9.

Vitis mystica. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 1.

Mythillus] μύθιλλος cocus est apud Martialem, Si tibi Mythillus coquus Aemyliae uocatur, Dicitur quare non Taratalla mibi.

Mystus] Piscis ex lacertorum genere. Plin. lib. 32. cap. 11. Be- lonius putat esse Vn barbatus, a mysticibus.

Mythos] Latine fabula.

¶ Mythologia (μυθολογία) Sermo seu ratiocinatio fabularum. Mythridates] Vide Mithridates.

Mytilus] pen. corr. Piscis est ex genere concharum, in areno- sis potissimum locis proueniens, cuius exusti cinis causticam uim habet, non secus ac muricis. Vide Plin. lib. 31. cap. 9. & lib. 9. cap. 51. Martial. lib. 5. Sumitur inciso mytilus ore mibi.

Myus] myuntis (μύς) Vna ex duodecim Ioniae urbibus, tri- ginta a Maeandri ostio distans stadys, quam postea ob homi- num paucitatem Malesij incoluerit. Author Strabo lib. 14.

Myxa] myxae, Pituita e naribus fluens, qui & mucus dicitur, μύξα.

Myxon] myxonis, pen. prod. (μύξων) Mucosus, hoc est, na- res mucosae fordidata habens.

¶ Myxon, genus piscis. Plin. lib. 22. cap. 7. Auribus utilissimum bati piscis sel recens, sed & inueteratum uino. Item banchi, quem quidam myxona uocant.

¶ Myxos, μύξος, Prominens pars lucernae, ex qua profer- tur elychnium, quasi ex naribus mucus. Martial. lib. 14. 41. Illustrem quum tota meis conuiuia flammis, Totiq; geram myxos, una lucerna uocor.

centi. ubi uero non fuerit, seratur c, ut Ducenti. N literam postponebant ueteres frequentissime uocalibus na- tura longis, ut pleriq; ueterum inscriptionibus appare, ubi legitur Formosus, Formose, Atlans, Gigans, Pallans, Then- saurus. Quod hac de causa factum existimat Pierius: quod mos ueteribus fuerit istiusmodi uocalibus natura longis τὸ μακρόν, signum superaddere: quia nota, quante ille essent, admoerentur: eamq; postmodum imperitoribus seculis com- pendiarie scripturae aplice esse crediderunt. coepitq; primo pro n proferri, mox & adscribi: atq; ita ex formosus, For- mosus: ex Thesaurus, Thesaurus: ita ex Atlas, Atlans, & similia in usum prodierunt.

Nabathaea] Nabathaea, regio est, quae ab Arabia incipiens, quam intra se continet, usq; ad mare rubrum ex latere de- xtro, atq; ex superiori parte in Indicum protenditur. Inda

¶ Nabathaeus, pen. prod. Adiectiuum (Nabathaeus) Ouid. 1. Me- tamorph. 136.

Eurus ad Auroram Nabathaeaq; regna recessit. Eadem olim mitebat elephantis, ut est auctor Iuuenalis. Flatus Nabathaei. Lucan. lib. 4. 13.

Nabis] huius nabis, s. g. (Nabis) Animal. Plin. lib. 8. cap. 18. 4. Horum aliqua similitudo in duo transfertur ani- malia: Nabis Aethiopes uocant, collo similem equo, pedibus & cruribus boui, camelo capite, albis maculis rutilum colo- rem distinguuntibus, unde appellata camelopardalis. Dicitur- toris Caesaris Circensibus ludis primu uisa Romae. Ex eo subinde cernitur, aspectu magis quam feritate conspicua: quare etiam ouis ferre nomen inuenit.

Nabius] Tarracoenfis Hispaniae fluiuius, Ptol. lib. 2. cap. 6. Narium dicit Mela.

Nablium] nablij (Nablium) Instrumentum musicu, quod alias psalterium dicitur. Ouid. 3. de Arte, 66. Disce etiam duplici genitalia nablia palma Vertere conueniunt dulcibus illa modis.

Nabriassa] Nabriassa, Ptolemeo lib. 2. cap. 4. alijs Nebrissa: hodie Veneria cognominata: Hispaniae ciuitas est.

Nabuchodonosor] Babylonis rex fuit, qui (inquit Orige- nes) genibus innumeris propinauit mæoris potum, super- be ac crudeliter, quod Domini fiebat uirtute, sibi arrogati- uis ascribens.

Naccæ] appellantur uulgo fullones, ut ait Curiauius, quod nauci sint, id est, nullius precij. Idem sentit & Cincius. Qui- dam aiunt, quod omnia ferre opera ex lana, naccæ dicantur a Graecis. Festus. Vide Commentarios in Horatium, pag. 392.

Nactus] Vide Nancifcor.

Næ] Graeca dictio (Næ) Aduerbiu affirmandi. Valde uel ni- mis aliquando significat, ut ait Donatus. Terentius Andr. 2. 1. 26.

Faciunt næ intelligendo, ut nihil intelligant. Idem Andr. 2. 1.

Sponsam

Sponsam hic tuam amat. p. næ iste haud mecum sen- tit. Vbi Donatus, Næ, Valde, ut & Cicero 2. in Cas- til. 29. Næ illi uehementer errant. Sensus hic est, Non id a- mat quod amo, nec id odio habet, quod odi. hoc est, Val- de iste, inquit, non mecum sentit: id amat quod ego odi. Et paulo post, Næ, Valde: aut, ut quidam uolunt, O quam. Lu- cilius in 10.

Næ in arce bouem discerpsi magnifice, inquit. Næ, Certè, utiq; profectò. Cicero Curio, lib. 7. 31. 1. Incredibile quam turpiter mihi facere uidear, qui his rebus interfim. næ in uideris multo ante prouidisse quid impenderet. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 20.

Clarus erit, fortis, iustus, sapiens, næ etiam rex. Cic. 6. Verr. 73. Næ ista praecleara nobilitas desinat queri populum Rom. hominibus nouis, &c.

Nænia] nenie: uel Nenia, neniaram (Nenia) uocabitur. Est (inquit Festus) carmen, quod in funere laudandi gratia cantatur ad tibiam. Sunt qui eo uerbo finem significari pu- tant. Quidam uolunt neniā in deo dici, quod uoci simlior querimonia sentium sit. Quidam aiunt, neniā ductum no- men ab extremi intestini uocabulo. Graeci enim uerbo extre- mum dicunt: siue quod chordarum ultima uerba dicitur, ex- tremam cantionis uocem neniā appellarunt. Nonius, Neni- a ineptum & inconditū carmen, quod adducta precto mu- lier, quae praefica diceretur, ijs quibus propinqui non essent, mortuus exhiberet. Varro de Vita populi Rom. lib. 4. ubi à muliere, quae obtutum à uoce esset, perquam laudari, deinde neniā cantari solitam ad tibias & fides. Haecenus Nonius. Cic. 2. de Legib. 98. Honoratorum uirorum laudes in con- cione memorentur, eaq; etiam ad cantus ad tibicinem profe- quantur. Cui nomen neniā: quo uocabulo etiam Graeciae can- tus lugubres nominant. Quintil. lib. 8. cap. 2.

Neniā quoq; deam ueteres colere, cui sacellum extra portā Viminalē fuerat dedicatum, ut ait Festus.

Soricina neniā. Plaut. in Truculento, Si tibi mæchæra est, nobis uerūna est domi, Quae quidam te faciam, si tu me irritaueris, Confosiores soricina neniā. Quo loco Turnebus, So- ricina neniā non aliud quicquam uidetur esse, quam can- tuncula quaedam celebris de confosioe sorice, qui dum uodit, suo iudicio plerunq; confosidit. Proinde canebatur, Sorex suo iudicio confosissus perijt: aut aliud quiddam simile.

Pterorū neniā. Horat. i. epist. 1. 13.

Neniā pro incantatione accipi dicit Porphyrio apud Horat. Epod. 17.

Caputq; Marsa distilire neniā.

Nenu] pro Non antiquis fuisse in usu probat Nonius. Lu- cil. lib. 30.

Sed tamen haec dicas, quid est nenu molestum est. Varr. si hodie nenu uenis, cras quidē si ueneris, &c. Sic à pleriq; nenu legitur sine m. Alij Nenum scribunt. Vide suo loco.

Nenuia] Mulieris nomen, a Nenu sic appellatae.

Nenuia Sylua dicta iuxta urbem, quod Nenuij cuiusdam fue- rit. Festus.

Nenuius] Nenuius. Poeta comicus uetustissimus, cuius meminit Horatius 2. epist. 1. 11.

Nenuius, epigramma sibi posuit plenum superbia Campanae. Author Gellius lib. 1. cap. 24. Varro autem in libro de Poe- tis, dicit eum stipendia fecisse primo bello Punico, idq; bellum carmine scripsisse.

Nenuius Turpio, Verris in omni calumnia praecursor & emissarius: ut refert Cic. 7. Verr.

¶ Neniānus, pen. prod. Adiectiuum (Neniānus) Cic. de clar. O- rat. 30. Illius autem etatis qui sermo fuerit, ex Neniānis feri-

ptis intelligi potest. Neniānus laudator. Cic. lib. 1. ad Atticum, Nosti caluum ex Næ- uianis illum laudatorem meum. In pleriq; tamen libris scri- ptum est, ex Nanneianis: sed mendium subolet, rectumq; ui- detur, ex Neniānis. Respexit enim Cicero ad uersum Næ- uij, cuius ita meminuit in epistolis, Letus sum laudari me, inquit Heffor, opinor apud Neniū abs te pater lauda- to uiro. M. inquit Crassus laudator ille meus, quem irridens caluum appellat, & laudatum uirum, similem; Neniāno laudatori, negotium transegit & confecit. Turnebus.

Næuus] Næui, Corporis insigne, seu genuina macula. Cic. 1. de Nat. deor. 107. At est corpori macula næuus: illi tamen hoc lumen uidebatur. Nullus in egregio corpore næuus erit. Ouidius 5. Trist. eleg. 14. 3.

Nagnata] Hyberniae urbs insignis, apud Ptolem. lib. 2. cap. 2. Magnata legitur in codice manu scripto.

Nagnia] Vilmbrorum urbs in Italia, Ptolem. lib. 3. cap. 1. Prius Nequinum, hodie Narnia, uulgo Narni.

Naiades] pen. corr. (Naiades, Naiades) Nymphae sunt fontiu, uel fluminum.

Aequoreae Naiades. Ouid. 14. Metam. 111. Chori Naiadum. Ouid. 1. Fast. 102.

Dominae undarum Naiades. Stat. 1. Sylu. 5. 2. Nonnulli legunt, Naias, quod à nominatio Nais descendit: illud uerò à no- minatio Nais.

Hesperiae Naiades. Ouid. 2. Metam. 65. Puella Naiades. Virgil. 10. eclog. 2.

Sorores Naiades. Silius lib. 6. 58. Vide Naiades. Claud. 3. de raptu Proserp. 4.

¶ Naius, a, um: Propert. lib. 2. Supposita excipiens Naiica dona manu.

Naim] Ciuitas Galilaeae, duobus millibus distans à monte Thabor.

Nais] huius Naidis, pen. corr. (Nais) nomen nymphae aquati- cae, à Nais.

Cerula Nais. Stat. 3. Sylu. 4. 8. Candida Nais. Virg. 2. eclog. 10.

Lubrica Nais. Stat. 1. Sylu. 3. 13.

Nais, item nomen fluiui, qui ex Tauro nascens in Pontum mergitur.

Nalcua] Nalcua, urbs Britanniae Ptolemeo. Nunc uulgo di- citur Osi fordae.

Nam] γὰρ, ὅτι, Coniunctio causalis, primum tantum locum sortitur. Terent. And. 2. 6. 27.

Quid nam hoc rei est? quid nam hic uult ueterator sibi? Nam si hic mali est quicquid, hem illic est huic rei caput.

Nam, non tam causam aliquando reddit, quam ingressum rei si- gnificat. Terent. And. 1. 1. 24.

Bo pacto & gnati uitam, & consilium meum Cognosces, & quid facere in hac re te uelim.

Nam is postquam excessit ex ophabis, Sofia, Liberius uiuendi fuit potestas, &c. Nam hic non cau- sam, sed rei initium notat: Pamphili nempe uitam incipit de- scribere. Cic. in Bruto, Fabius Pictor fuit & iuris, & litera- rum, & antiquitatis bene peritus, Quintusq; Fabius Labeo fuit ornatus istdem ferè laudibus. Nam Qu. Metellus, is cuius quatuor filij Consulares fuerunt, in primis est habitus elo- quens, &c.

Nam, incipiendi uim habet. Verba sunt Donati in illud prolo- gi Adelphi.

Nam quo d isti dicunt malenoli, homines nobiles Eum adiuuare, &c.

Nam, pro Autem, uel simili discretiua ponitur. Cic. in Salust. Nam

nam quod ista impetata rabie petulanter in uxorem et filiam meam, etc.

Nam quid, siue Nam quis: pro Sed quid, uel Sed quis: id est, Quid autem, uel Quis autem? Terent. Eunuch. 5. 2. 58, —quam tu rem actura obsecro es?

Nam quid ita est? Virg. 4. Georg. 90,

Nam quis te iuuenem confidentissime, nostras iussit adire domos? Cic. ad Marii, lib. 7. 1. 30, Nam quid ego te athletas putē desiderare, qui gladiatores contēperis? Nam profecto, Salust. in Catil.

Nam quia. Quintil. lib. 10. cap. 2, Nam quia quedam sunt imitabilia, quibus, etc.

Nam, pro Etenim. Cic. in Orat. 11. 4, Nam qui audiunt, hæc duo animaduertunt. Sic sepiissime Cic. Budeus.

Nannitæ] *ναυνησι*, Ptolemao libro 2. cap. 8. alio nomine Nannetes dicti: quorum ciuitas Condiuincii, uulgo Nantes. *ναυνησι* uel *ναυνησι* nancisci, Acquirere: cum homine autem iunctum, frequentissime capitur pro Inuenire. Fit autem à Nancio, nancis, secundum Priscianum. Nancisci, inquit Donatus, proprie dicitur, qui paratus ad tenendum ante quam possit reperire quod tenet, statim quod occurrerit, prehendit. Plautus Rudente, 20. 33, —ut nactus es, abi Bono animo.

Aduersarium nancisci, Venerem, uestitum. Plaut. Capt. 2. 64. Idem Bacchid. 4. 39. Terent. Eunuch. 3. 58.

Bellus immanes nanciscimur uenando. Cic. 2. de Natura deorum, 240.

Boni aliqui fortuiti nancisci. Cic. 3. de Nat. deor. 136.

Causam moriendi se nactū esse Cato gaudebat. Cic. 1. Tuscul. 116.

Fidem nacta. Ouid. 1. Fast. 95.

Firmitatem nancisci. Cic. Bruto, lib. 11. 12. 3.

Nacti sunt hami. Plaut. Rud. 23. 45.

Hospitium. Plaut. Menach. 9. 59.

Impudentiam. Plaut. Bacch. 252.

Malum. Terent. And. 5. 6. 3.

—more hominum euenit, ut quod sim nactus mali, Prius rescisceres tu, quam ego, quod tibi euenit boni.

Occasionem. Caesar 3. bel. Ciuil. 32.

Ocium. Cic. Appio Pulchro, lib. 4. 7. 1.

Aliquem ociofum. Cic. 1. de Fin. 22.

Pisces. Terent. Adelph. 3. 3. 67.

Potestatem. Salustius, Homines adolēcentes summam potestatem nacti.

Potestatem per scelus nancisci. Cic. 3. de Nat. deor. 123.

Prædam nactus in agro. Ouid. 3. Metam. 122.

Nanciscetur enim precium, nomenq; poetæ. Horat. de Arte, 61.

Sortem. Cic. 3. Verr. 73.

Spem. Cic. 3. Verr. 39, Quo quidem tempore iudices, iste spem maximam reliquorum quoq; peccatorum nactus est.

Spem maiorem aliquid impetrandi nancisci. Cicero Cluio, libro 13. 8. 8.

Tempora apta nactus. Ouid. 9. Metam. 115.

Nannium] Meretricula quædam fuit, proscenium ut scribit Athenæus, cognominata, quod uestitum et auri cultu plurimo speciosa uidebatur, cum exuta foret uel turpissima. Hæc item si Suidæ credimus, facetè dicta est Capra: quod Thalli cuiusdam couponam facientis bona degluisset, tanquam germina hædis obijci solita in pastum, quæ Thallos Græci uocant. Plaut. Amphit. 3. Alij legunt Nanium, simplici n.

Nanq;] *ναυ*, Coniunctio causalis, quæ secundo loco ponitur, ut, ille nanq; ita, etc.

Nanq;, primo loco positum, pro Siquidem, certè. Terent. Nāq; est hæc anus à fratre egressa modo. Virg. 1. eclog. 2,

Nanq; erit ille mihi semper deus. Cic. 1. de Orat. 50.

Nanq;, pro Verum, aut Sed. Cic. 1. de Orator. 37, Nanq; illud quare Scaeuola negasti te fuisse laturum, etc.

Nanus] Adiectiuum (*ναυ*) teste Gellio lib. 19. cap. 13, Græcum uocabulum est: quo antiqui uocauerunt breui corpore hominem, paululum supra terram extantem, quem Latine pumilionem dicimus. Iuuenal. Satyr. 9. 4,

—nanum cuiusdam Athlanta uocamus.

Nanum, inquit Festus, Græci uas aquarium dicunt, humile et concauum, quod uulgo uocant situlum barbatum. Vnde nani pumilionem appellantur.

Nanium] nanij (*ναυνησι*) sint qui dicant diminutiuum esse factum à Comici, pro muliere parua, sicut Glycerium, et huiusmodi. Plaut. Amph. 3. 91,

Etiam histriones nanio in proscenio hic Iouem inuocauerunt. Alij legunt nannio, duplici n.

Napata] Napatorum (*ναπατα*) Aethiopiæ urbs est: olim Can daces regina, cuius meminit Strabo libro 17.

Napeæ] *ναπηαι*, Nymphæ sunt fontium, ut Scribit Seruius. Faciles Napeæ. Virg. 4. Georg. 107.

Naphtha] naphthæ (*ναφθα*) Genus ueniens ex bitumine. Plinius libro 2. cap. 105. Similis est natura naphthæ: ita appellatur circa Babyloniam, et in austrogenis Parthiæ profluens, bituminis liquidi modo. hinc magna cognatio ignium, transilluntq; protinus in eam undecunq; uisam. Ita ferunt à Medea pellicem crematam, postquam sacrificatura aras accesserit, corona igne raptâ. Hæc Plinij uerba plurimū afferunt lucis Horatio sic scribenti,

Hoc delibuitis ulta donis pellicem

Serpente fugat aliæ. Etsi iocatur alio, non naphtha imbutam fuisse coronam. Appellare uidentur Latini hoc genus bituminis liquidi, Oleum uiuum. Gratius,

Vulcano condita domus, quam subter eunti

Stagna sedent uenis oleoq; madentia uiuo. Turnebus.

Napithæ] *ναπιθα*, Populi in Scythia, quorum Caput uicis Napis: qui et Napate nominantur. Stephanus.

Napus] napi (*ναπος*) Genus rapi obtusifloris et breuioris. Colum. lib. 2. cap. 10. 18, Napus deuexam terram amat et siccam. Vide Plinium lib. 20. cap. 4. 1.

Napellus] napelli, nomen habet à napi similitudine. Est autem radix paruo napo similis. Arabes nunc uulgo uocant Bisch.

Napina, Napina, pen. prod. Locus in quo seminatur napi. Colum. lib. 11. cap. 2. 53, Nanq; et napina, itemq; rapina siccae locis per hos dies sunt.

Nar] *ναρ*, Fluuus, qui per urbem Narniam effluens, Tyberim immiscetur. Vide Plinium libro 3. cap. 5. Est et alius hoc nomine qui à Danubio uidetur deriuari. Virg. 7. Aeneid. 104,

Sulphurea Nar albus aqua. Strabo hunc Naranē uocat.

Narane] fluuus Dalmatiæ, ab Epidaurio non distans amplius centum millibus passuum.

Narbais] Vrbs æstuarua in Hispania.

Narbo] *ναρβω*, Martius, Gallie urbs, decumanorum colonia, xlii. m. pass. à mari distans. Plin. lib. 3. cap. 4. 2. Ab hac urbe nomen est inditum prouinciæ Narbonensi. Ausonius in urbium catalogo,

Nec tu Martie Narbo silebere, etc.

Vulgo Narbona dicitur. Cic. pro Font. 2, Est in eadem prouincia Narbo Martius, etc.

Narbonensis] *ναρβωνοια*, prouincia, ut ait Plinius libro 3. cap. 4. appellatur pars illa Galliarum, quæ interno mari alluitur: Brachata autè dicta, à uestitum habitus: quæ reliqua, à nutriendi capilli studio Comata diceretur, quoniam sunt qui

qui toti id nomen Gallie tribuant. Amne Varo ab Italia et Alpibus discernitur: reliqua uero Gallia, montibus Cebenæ et Turasagrorum cultu, uiuorum morumq; dignatione, amplitudine opum nulli prouinciarū postferenda. Hæc et Plinius. De hac uide Melam libro 2. cap. 5. et Strabonem lib. 4.

Narcæus] *ναρκαυ*, Filius fuit Dionysij et Phisocæ, qui bello clarus Palladis Narceæ templum excitauit. Nam sepe à templorum conditoribus, dijs ueterum adoptabantur cognomina. Author Cælius lib. 13. cap. 34.

Narcissus] Claudij libertus fuit, potentia formidolosus: qui quum quondam missus esset à Claudio, ut milites tumultuantes sedaret, suggestumq; uelut concionaturus conscendisset, hominis indignatione moleste ferentes militum plures, id inuulgatum succlamarunt, id est *ναρκαυ*, id est Saturnalicius dies, quoniam dominorum habitu tunc prodeant serui. Author Dion. Fuit et Narcissus, nomen fluij.

Narcissus] *ναρκαυ*, Flos apud Italos frequentissimus, nostris autem minus cognitus. Plin. lib. 21. cap. 5. 3. et cap. 19. 5. Narcissi duo genera in usu medici recipiunt: unū purpureo flore, et alterum herbeaceum. Hunc stomacho inutilem, et ideo uonitiorum, aliosq; soluentem, neruis inimicum, caput grauantem. Et à *ναρκαυ* Narcissum dictum, nō à fabuloso puero. Virg. 8. eclog. 90,

—narcisso floreat alnus.

Lachryma narcissi. Virg. 4. Georg. 32.

Purpureus narcissus. Virg. 5. eclog. 8.

Sera comus narcissus. Virg. 4. Georg. 25.

Narcissinus] pen. cor. Adiectiuum (*ναρκαυ*) ut, Narcissinum oleum. Plin. lib. 21. cap. 19. 6. Et hoc flore fit narcissinum oleum ad emolliendas duricias.

Narcissites, pen. prod. (*ναρκαυ*) Gemma appellata est, quæ narcissi colorem habet, uenis hederæ distincta. Huius meminit Plin. lib. 37. cap. 11.

Narcissus] *ναρκαυ*, fertur filius fuisse Cepheij amnis, et Lyriopes nymphæ: qui quū pulchritudine præstaret, à muliere nymphis amatus est. Et quum nimio desiderio potiunde nymphæ contabisset, mutatus est in florem sui nominis. Ouid. 3. Metam. 74. Et Stat. 7. Thebaid.

Narcoica] *ναρκαυ*, Medici neoterici appellat medicamentum, quibus stupor conciliatur, ac torpor aduersus sensum doloris ac cruciatum, et *ναρκαυ*, quod stuporem significat.

Nardus] *ναρδα*, sem. gen. et Nardum, n. g. (*ναρδα*) Eriatex est (inquit Plinius lib. 12. cap. 12.) graui et crassa radice, sed breui, ac nigra, fragiliq; quamuis pingui, situm redo lente ut cyperi, aspero sapore, folio paruo densiq; cacumina in aristas se spargunt, ideo gemina dote nardus spicas ac folia celebrant. Hebraicè uocatur Nerd. Vulgus nostrum uocat spicam nardi. Est enim et alia nardus celtica, quam eandem esse cum nostra lauandula putat Barbarus. Plin. lib. 21. cap. 6. 2. Baccar quoq; radice tantum odorata est, à quibusdam nardum rusticum appellatum.

Achemeniæ nardo perfundi. Horat. Epod. 13. 2.

Assyria nardus. Horat. 2. Carm. ode 11. 4.

Lenis nardi aristæ. Ouid. 15. Metam. 80.

Nardus, et Nardum, pro unguento nardino. Tibul. libro 2. eleg. 2,

Illius puro distillent tempora nardo: Puro, id est, non adulterato. Sic lib. 1. eleg. 7. dixerat,

Illius et nitido stillent nardine capillo.

Et capite et collo mollia ferta gerat. Veteres enim epulabantur unguentati. Horat. lib. 2. Carm. ode 11,

Thefauri pars 2:

Cur non sub alta uel Platano, uel hæc Eui iacentes sic temerè, et rosa Canos adorati capillos, Dum licet, Assyriaq; nardo Potamus uncti? Quæmadmodum rosa dixit, pro roseo: sic nardo, pro nardino.

Perunctus nardo. Horat. Epod. 5. 13.

Nardinus] pen. cor. Adiectiuum (*ναρδα*) Quod nardum redolet, uel quod potius nardi saporem habet. Plin. lib. 15. cap. 15, Pyra ab odore myrapiæ, laurea, nardina.

Vnguentum nardinum, Ex nardo uel spica nardi factum. Plin. lib. 13. cap. 1. 11.

Narica] naricæ, authore Festo, Genus est piscis minuti. Plaut. Muriaticam uideo in uasis stanneis, naricam bonam et canatam, et taguma, quinas fartas conchas piscinarias. Naticæ (inquit Festus) piscem leges apud antiquos per r, non per r: et uidetur à natando dictus.

Naris] huius naris, se. gen. (*ναρ*) Nares proprie nasi latiores partes, in quibus sunt spiracula, à naritate, inquit Donatus, quæ nos adoratu doceant præsto et propè esse, quod adhuc oculi non uident. Plin. lib. 11. cap. 2. 84. Item, omnium auriculæ ac nares quæ modicum, aliosq; soluentem, neruis inimicam, naturæ prouidentia, ne frangerentur. Festus, Nares appellari putant, quod per ea nasi foramina odoris cuiusq; quæritur. Melius dicit à Græco per immersionem literarum, ut Latinis consuetum est *ναρ*, nares: ut *ναρκαυ*, forma: et *ναρκαυ*, tener, et multa huiusmodi.

Rectè sursum sunt nares, quod odor omnis ad supera fertur. Cic. 2. de Nat. deor. 211.

Acute nares. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 6.

Adiunctis naribus spiritus augetur. Cicer. 2. de Natura deorum, 201.

Adunca naris spiramina. Lucan. lib. 2. 37.

Balba de nare locutus. Persius Satyr. 1. 4.

Caua naris. Ouid. 1. de Arte, 105.

Compreste nares. Lucret. lib. 6. 240.

Emunctæ naris durus componere uersus. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 2. de Lucilio. Porphyrio refert aduersus, appellans uersus emunctæ naris, elegantes et decentes. Acron refert ad Luciliū, interpretaturq; sapientem: quia e contrario, inquit, mungosum sultum appellamus. Emunctæ igitur et purgatæ naris dicitur is, qui nasum emunctum et non mucosum habet. Porro qui nares purgatas habet, aerius olfacit, et clarius loquitur, unde facilius potest alienorū uitiorum factorè ac graucolentiā indagare, et liberius arguere. Adde, quod mucosus non nisi emuncti solent irridere.

Gemina nares. Virg. 4. Georg. 60.

Obeşe naris iuuenis, Qui nihil olfacit: hoc est, stupidus. Horat. Epod. 12. 1.

Obeşe nares igni. Silius lib. 7. 72.

Patulus captauit naribus auræ Bucula. Virgilius 1. Georg. 76.

Pilose nares. Iuuenal. Satyr. 14. 20.

Remisse nares à fronte. Ouid. 14. Metam. 19.

Resima patulæq; nares. Vide Patulus.

Sagacitare sentire aliquid. Lucan. lib. 7. 168.

Truncæ nares in honesto uulnere. Virg. 6. Aen. 100.

Tumidæ nares. Valer. 1. Argon. 46.

Admouere aliquid ad nares. Cic. 3. Tuscul. 73.

Corrugare nares. Horat. 1. epist. 5. 5.

Ducere naribus succum. Cic. 1. de Diuin. 26.

Indulgere naribus, irridere, substatuare: quod et naso suspenderè aduincò dicitur. Pers. Satyr. 1. 5.

Infundere in naribus. Vide Infundo:

Infundere per nares. Vide Infundo.
 Lumen extinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6. 159.
 Patent nares propter necessarias utilitates. Cicero 2. de Natura deor. 217.
 Auris inducere naribus. Lucret. lib. 4. 201.
 Tauri spirantes naribus ignem. Virg. 2. Georg. 28.
 Viti naribus. Horat. 1. epist. 20. 9.
 Narium tadia & graecolentiam emendat succus hederae. Plin. lib. 24. cap. 4. 10.
 Naritia. Vide Narycium.
 Narina. Iul. Narnia (vopvns) auctore Strab. lib. 5. Vmbria civitas, per quam Nar labitur, a quo & nomen accepit. Silius lib. 8. 93.
 Hissellon, & duro moti per saxa recumbens Narnia. Narniensis tribus. Vide Tribus.
 Narona. vopv. Finius Dalmatiae, Ptolemæo lib. 2. cap. 17. Mele Nar dicitur. hodie Narenta.
 Narona. pen. prod. Liburnie oppidum, Oppositum Naroni fluvio, unde & nomen accepit, a Salona lxxxi. m. pass. distans. Author Plin. lib. 4. cap. 22.
 Narro. narras (naryeo ma, naryeo ma, naryeo ma, naryeo ma, naryeo ma) narrare, Dicere, recitare. Donatus, Narrare aliena, & que nobis non sunt necessaria, dicimus. Terentius Eunuch. 5. 5. 28.
 Tu isti narrato omnem rem ordine ut factum fiet. Idem Andr. 3. 1. 8.
 Bonum ingenium narras adolescentis.
 Quid narras. Admirantis uox, non interrogantis, inquit Donatus. Terent. Adelph. 4. 2. 19.
 Quid (malum) bone uir mihi narras? equidem perij. Idem Phorm. 1. 2. 86.
 Opitor narras? Terent. Andr. 2. 2. 30.
 Non opinor Daue, d. opinor narras? non recte accipis, Certares est.
 Quas mulieres narras? Plaut. Trucul. 6. 29.
 Narrare de. Cic. ad Attic. lib. 3. 5. 1. Alteram qua Craffi libertum ais tibi de mea sollicitudine macieque narrasse.
 Nauia de uentis, de tauris narrat arator. Propert. libro 2. e. leg. 1. 9.
 Male narrare de aliquo. Cic. Attic. lib. 16. 338. 3.
 Casum aliquem narrare. Ouid. 18. Metam. 145.
 Fabellam narrare sardo asello. Horat. 2. epist. 1. 40.
 Incunde aliquid de aliquo narrare. Vide Lucundus.
 Memoriter narrare. Vide Memor.
 Ordine narrare. Vide Ordo.
 Peneque narrare. Vide Peræquus.
 Pericula sua narrare. Propert. lib. 2. eleg. 29. 1.
 Singula narrare. Ouid. epist. 6. 8.
 Stomachum narrare. Plin. epist. 19. 4.
 Suspiciosè aliquid narrare. Quint. lib. 4. cap. 2. 58.
 Vulgo narrare aliquid. Horat. 1. epist. 13. 4.
 Narravit ut. Plaut. Amph. 8. 111. Terent. Hecyr. 1. 2. 70.
 Narratq; ut uirgo a se integra etiam tum fiet.
 Narra mihi, reges Armenij patricos salutare non solent? Cic. ad Attic. lib. 2. 22. 2.
 Narro tibi, planè relegatus mihi uideor, posteaquam in Phormiano sum. Cic. ad Attic. lib. 2. 26. 2. id est, dico.
 Narravit antiquitas. Vide Antiquus.
 Narrat epistola. Plaut. Pseud. 15. 50.
 Rumor narrat. Martial. lib. 3. 45.
 Narrant, pro Dicunt. Plin. lib. 11. cap. 37. 17. Solui enim pericula & meus narrant.
 Lux, breuitas, fides, consilium, & occulta calliditas narrandi. Quint. lib. 2. cap. 5. 5.

Tempora narrando fallere. Ouid. 3. Trist. eleg. 3. 3.
 Narratus, pen. prod. Participium (naryeo ma) ut, Fabula narrata est. Ouid. 3. de Ponto eleg. 2. 20.
 Narrata uulgo. Plin. lib. 11. cap. 52. 2.
 Magis narrati artibus. Plin. lib. 11. cap. 37. 71.
 Narratus, huius narratus, pen. prod. narratus (naryeo ma) Ouid. 6. Metam. 10.
 —ueniet narratibus hora Tempelina meis.
 Narraturus, pen. prod. Participium (naryeo ma) Stat. 3. Sylu. 3. 42.
 Verbaque dilecte fert narraturus Hetrusca.
 Narratio, Verbale (naryeo ma, naryeo ma) Est rerum gestarum, aut perinde ut gestarum expositio. Cic. ad Attic. lib. 6. 113. 4. Is multis nominibus in Trophona Charonis narratione Græcos in eo reprehendit, quod, &c.
 Aperta atq; dilucida narratio. Quint. lib. 4. cap. 2. 26.
 Narratio, Est rerum explicatio, & quedam quasi sedes ac fundamentum constituendæ fidei. Cic. in Partit. 18.
 Aperta, breuis, & uersimilis narratio. Cic. 2. de Orat. 45.
 Arida & teiuna narratio. Quint. lib. 2. cap. 4. 3.
 Constricta, an latius fusa narratio: continua, an diuisa: recta, an ordine permutato: causæ docebunt. Quint. libro 2. cap. 13. 4.
 Credibilis narratio. Quint. lib. 4. cap. 2. 38.
 Credibiles, non historico, sed propè quotidiano sermone dilucide explicatæ narrationes. Cic. in Orat. 68.
 Obscura narratio totam obsecrat orationem. Cicero 2. de Orator. 179.
 Gracillitas preesse narrationis. Quint. lib. 4. cap. 3. 2.
 Sinuosa narratio. Quint. lib. 2. cap. 4. 3.
 Amputandæ narrationes. Vide Amputo.
 Dicere narrationem. Quint. lib. 2. cap. 20. 8.
 Exponere narrationem. Cic. in Orat. 121.
 Narratiuncula, pen. corr. diminut. (naryeo ma) Quint. lib. 1. cap. 9. 5. Narratiunculas à poetis celebratas, noticie causa, non eloquentie tractandas puto.
 Narrator, pen. prod. Verbale (naryeo ma) Cicero 2. de Orat. 29. Cateri non exornatores rerum, sed tantummodo narratores fuerunt.
 Faceti narratores & imitatores. Cic. 2. de Orat. 121.
 Narrabilis, & hoc narrabile, pen. corr. Adiect. (naryeo ma) Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 12.
 Lingua sile: non est ultra narrabile quicquam.
 Naryes (vopvns) Eunuchus, Iustiani principis cubicularius: bibliopola prius: deinde ob animi uirtutem patricius honore auctus, uir religione pietateq; præditus. De quo uir de apud Volaterranum.
 Nartes. Populi in Vmbria regione Italiae, qui aliàs Interamates dicuntur: teste Plin. lib. 3. cap. 14.
 Narthex. huius narthecis, pen. prod. m. g. (vopvns) Græcis, ferula Latinis. Vnde narthecia, alia ferule species, priore minor, quasi humilis ferula. Plin. lib. 13. cap. 22. 4. Ferula calidis nascitur locis, atq; trans maria, geniculatis nodata scapis. Duo eius genera: nartheca Græci uocant, assurgente in altitudinem, nartheciam uerò semper humilem. A genibus exeuntia folia maxima, ut quæq; terræ proxima. Caterò natura eadem quæ anetho, & fructui similis.
 Narthecophori (vopvns) dicebantur olim, qui Bacchi sacris initiati ferulam ferebant. Vnde Plato lib. de Anima prouerbium fecit in eos qui sanctitatem prætentant, uitijs omnibus inquinati, cum ait, Narthecophori quidem multi, Bacchi uerò pauci, id est, Religionè sanctitatemq; prætentant quidem plures, sed quotuisquis scopum pertingit, aut induit

induit perfectionem: passim quidem uocantur omnes, electorum tamen mira paucitas. Vide Celiu lib. 7. cap. 13. qui hoc pluribus explicat.
 Narthecium, narthecij (vopvns) Pro repositoio medicamentorum ponitur, etiamsi ex alia materia fuerint facta: quod id genus ligni accommodatum sit ad seruanda medicamenta. Cic. 2. de Fin. 38. Tam doloris medicamenta illa Epicurea, tanquam de narthecio promant, &c. Martial. libro 14. 83.
 Artis ebur medicæ narthecia cernis habere Munera. Narthecusa. vopvns, Insula est in mari Carpathio: cuius meminit Plin. lib. 5. cap. 31.
 Narycium. Oppidum Locrorum uetustissimum, unde Ajax fuit: & Narycij populi, de quibus Virg. 3. Aeneid. 80.
 Hic & Narycij posuerunt membra Locri.
 Abundant autem pice optima: ut testatur Virgilius 2. Georgic. 82.
 Narycieq; pice locus.
 Nafamones. pen. prod. Populi sunt in Libya, iuxta Syrtis, spolijs naufragorum uiuentes, ut scribit Herodotus lib. 4. Lucan. lib. 9. 88.
 Hoc tam sege solum, ratas tamen exerit herbas, Quas Nafamon gens dira legit, &c. Plinius libro 5. capite 53. In ora Syrtis Nafamones, quos antea Mesamones Græci appellauere ab argumento loci, medios inter arenas sitos.
 Aequoreus Nafamon. Silius lib. 3. 65.
 Pauper Nafamon. Lucan. lib. 9. 92.
 Semihomines Nafamones. Silius lib. 11. 36.
 Nafamonius, Adiect. (vopvns) Silius lib. 7. 123.
 Nafamonius Idmon.
 Nemus Nafamonium. Senec. Herc. Oeth. 13. 8.
 Nafamoniacus, pen. corr. (vopvns) Aliud adiect.
 Agri Nafamoniaci diuissimus. Ouid. 5. Metam. 26.
 Rex Nafamoniacus. Stat. 4. Sylu. 6. 15.
 Triumphus Nafamoniaci. Silius lib. 16. 126.
 Nafamoniæ. pen. prod. Gemma sanguinea, nigris uenis aspersa. Plin. lib. 37. cap. 10.
 Nafatus. Vide Nafus.
 Nascor. nascens, pen. corr. natus sum (vopvns) nasci, Notâ habet significationem.
 Nasci equis pedibus. Plin. lib. 4. cap. 13. 5.
 Nasci in pedes. Plin. lib. 10. cap. 53. 4.
 Nasci & in lucem edi. Cic. 1. de Legib. 23.
 Natus ex. Terent. Heaut. 5. 4. 7.
 Ita mihi atq; huic fis superstes, ut ex me atq; hoc natus es.
 Natus ex ea familia. Terent. Adel. 3. 1. 10.
 Patre claro natus. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 11.
 Patre certo nasci. Cic. pro Rosc. Amer. 26.
 Illa matre natus. Lucret. 1. ab Vrbe. 10. Cicero 3. Tusc. 44. Penelope natus.
 Iusta uxore nasci. Cic. 1. Tusc. 132. Vide Iustus.
 Summo genere natus. Plaut. Cist. 2. 19. Cicero 7. Verr. 1. 4. 1.
 Natus genere nobilit. Et ad Brutum, lib. 11. 22. 4. Natus summo loco.
 Dea natus. Virg. 1. Aeneid. 118.
 Humana matre natus. Plaut. Amph. 3. 28.
 Natus malè uolente genio. Plaut. Bacch. 1. 4. 4.
 Natus de. Plaut. Capt. 6. 27.
 Quo de genere natus est illic Philocrates? Polyplisio.
 De pellice natus. Ouid. 2. Metam. 9. 4.
 Nata res ex tempore. Cic. 1. de Inuent. 36.
 Inter agros & armenta natus. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 14.
 Natus Athenis. Plaut. Rudente. 18. 32.
 Thefauri pars 2.

Natus ibidem. Plaut. Pœn. 14. 80.
 Natus in Apulis. Plaut. Milit. 10. 53.
 Natus & oriundus differunt. Liu. 4. bel. Pun. 24. Hippocrates & Epicides, nati Carthagine, sed oriundi à Syracusis, exule auo.
 Natus animo leni. Terent. Hecyr. 2. 2. 28.
 Natus cum uirtutibus. Plaut. Rud. 9. 16.
 In dedecore natus Verres. Cic. 5. Verr. 48.
 Sine crimine natus: id est, non ex adulterio, incestu, amore meareticio. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 8.
 Per scelera natus. Senec. Agamem. 13. 7.
 Natus ad. Cic. pro Sestio, 77. Nam quid ageret uir ad dignitatem & gloriam natus? Terent. Heaut. 3. 1. 12.
 At ego profectò ingenio egregie ad miseriam Natus sum.
 Ad arma natus. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 4.
 Ad bella natus. Cic. pro lege Manil. 29.
 Ad facinus prædamq; natus aliquis. Cic. 11. Philip. 317.
 Ad dicendi singularem quandam facultatem natus Crassus. Cic. pro Corn. Balbo, 2.
 Ad furtâ nata manus. Ouid. 13. Metam. 23.
 Ad hoc unum natus, aut in hoc solo se exercuit, aut huic generi studet uni aliquis. Cic. in Orat. 53.
 Ad honestatem natum genus hominum. Cic. in Partit. 49.
 Ad iugum natæ boum ceruices. Cic. 2. de Nat. deor. 237.
 Ad iusticiam nos esse natos intelligere, nil præstabilius. Cicero 1. de Leg. 42.
 Nati, suscepti, & instituti ad laudem & decus sumus. Cicero. 5. de Finib. 112.
 Natus atq; aptus ad alterius libidines flagitiosus. Ci. 4. Ver. 93.
 Ad societatem & communitatem generis humani nati sumus. Cic. 4. de Finib. 7.
 Ad omnia summa natus Pompeius. Cic. de clar. Orat. 129.
 Deorum beneficio ad hæc tempora natus Cæsar. Cicero. 12. Philipp. 324.
 In miseriam nasci. Cic. 1. Tusc. 15.
 In oia natus. Ouid. 15. Metam. 143.
 In spem nasci. Liu. 6. bel. Pun. 34.
 Scythi nati in usum letitiæ. Horat. 1. Carm. ode 27. 1.
 Foro & multitudini nata eloquentia. Cicero de claris Orator. 156.
 Imperio huic natus. Cic. pro Cælio, 46.
 Nata gens instaurandis, reparandisq; bellis. Liu. 4. bel. Punic. 192.
 Literis nati Græci. Cic. 3. de Orat. 72.
 Laudi natus. Cic. pro Sestio, 12. Terent. Adelph. 4. 2. 6.
 —nequeo satis decernere: Nisi me credo huic esse natum rei, ferendis miserijs. Suis commodis natus. Cic. pro Cluentio, 33.
 Patrie, non sibi natus Cato. Cic. pro Murena, 75.
 Ita nati sumus, ut & bladiui & suppliciter insinuare ijs à quibus esset petendum, & aduersarios minaciter terrere possimus. Cic. 1. de Orat. 45.
 Nos numerus sumus, & fruges consumere nati. Horatius 1. epist. 2. 6.
 Annos quinque natus. Plaut. Milit. 10. 35. Cic. de Sen. 13. Mortuus est (quum ego quinque & sexaginta annos natus, legem Voconiam uoce magna & bonis lateribus suasssem) annos septuaginta natus: tot enim uixit Ennius.
 Annos ad quinquaginta natus. Cic. pro Cluentio, 88.
 Annos natus unde octoginta. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 24.
 Nata herba ad spem scænicæ. Varr. 1. de Rustica, capit. 47.
 Copiosissimè nasci. Vide Copia.

Lentè nasci. Vide Lentus.
 Bene natus ager. Varro 3. de Re rust.
 Alni nascuntur crassis paludibus. Virg. 2. Georg. 23.
 Poma nascuntur per annos continuos. Ouid. de Nuce. 5.
 Nascuntur dissidia. facinora. oratio. &c. Donatus. Natum dicitur de rebus repentinis. Cic. de Amic. 33. Magna etiam dissidia. & plerumq; iusta nasci. Plaut. Milit. 6. 10.
 Nescis tu fortasse apud nos facinus quod nati est noui.
 Terent. Adelph. 5. 3. 19.
 Nunc denum isthæc nata oratio est.
 Nasci & proficisci. Cic. pro Quintio. 58.
 Nasci & Occidere. contraria. Cic. in Oratore. 6.
 Exoriri & nasci. Extingui atq; opprimi. contraria. Cic. 2. de lege Agrar. 88.
 Oriur ex se. & sua sponte nascitur amor. Cic. 2. de Finib. 12. 5.
 Nascitur argumentum. Cic. ad Tironem. lib. 16. 2. 2. 5. Scribis ad me. ut mihi nascatur epistole argumentum. hoc est. ut inde sumam argumentum ad te scribendi.
 Natus error. Cic. 1. de Fin. 4. 9.
 Exordium nascitur. Cic. 1. Tusc. 14.
 Historia maxima nascitur de nihilo. Propertius libro secundo. eleg. 1. 4.
 Malum nascitur. Cic. 7. Ver. 2. 7.
 Ex cupiditatibus odia nascuntur. Cic. 1. de Fin. 69.
 Optimo nascens. Cic. filius ad Tironem. lib. 16. 2. 1. 4.
 Maior rerum mihi nascitur ordo. Virg. 7. Aeneid. 9.
 Nulla tam detestabilis pestis est. quæ non homini ab homine nascatur. Cic. 2. Offic. 2. 2.
 Sententia nata. Cic. 2. de Fin. 59.
 Voluptas nata. Lucan. lib. 2. 79.
 Ventus nascitur. Cic. 4. Acad. 181.
 Auster nascitur. Virg. 3. Georg. 5. 6.
 Natus ex se. Cic. 5. de Fin. 2. 2. Sed ita degenerant. ut ipsi ex se nati esse uideantur.
 Procreatus sum paruis à parentibus. à uobis natus sum Consul. Cic. post reditum ad Quirites. 3.
 ¶ Nascendo. Ouid. 4. Fast. 130.
 Agnati nascendo sepe necabat ouem.
 ¶ Nascens. Participium (νασσειν) ut Athenis non nascentibus. sed iam adultis fuit Thucydides. Cic. de clar. Orat. 13.
 Fragra nascencia humi. Virg. 3. eclog. 19.
 Laus nascens. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 2. 5.
 Luna nascens. Horat. 3. Carm. ode 23. 1.
 Poma nascencia. Ouid. 1. 4. Metam. 153.
 Puer nascens. Virg. 4. eclog. 2.
 Sol nascens. Senec. Hippol. 3. 3.
 Tempora nascencia. Ouid. 1. Fast. 34.
 Vne nascentes. Ouid. de Nuce. 6.
 ¶ Natus. nati (γεννησθαι) Substantiuum. pro filio. Virg. 1. Aeneid. 13. 4.
 Nate patris summi. qui tela Tiphocæ temnis. Natorum appellatio. inquit Modestinus. ad nepotes extenditur. Quin. lib. 4. cap. 2. Vxorẽ duxi. natum sustuli. filium educaui. Vbi forte legas. Filium sustuli. natum educaui. Vt sit sensus. postquam natus est.
 Et nati natorum. & qui nascuntur ab illis. Virg. 3. Aen. 2. 0.
 Charitas quæ est inter natos & parentes. dirimi nisi detestabili scelere non potest. Cic. de Amic. 2. 7.
 Parui nati. Horat. 3. Carm. ode 5. 8.
 Natus aliquando assumit g. & dicimus gnatus.
 Nati de pullis equarum. Columell. libro 6. cap. 27. Id præcipue genus pecudis amore natorum. nisi fiat potestas. non xam trahit.

¶ Nata. nata (γεννησθαι) Filia.
 Maxima natarum Priami. Virg. 1. Aen. 132.
 Dulcis nata. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 4. 0.
 Auellere natam complexu matris. Catul. in Carm. Nupt. 57. 4.
 ¶ Nati (γεννησθαι) ut. Maior natus. nõ nisi in ablatiuo reperitur. & cum adiectiuis. magnus. paruus. & grandis iunctum. Terent. Adel. 5. 4. 2. 7.
 Id mea minime refert. qui sum natus maximus. Cic. de Senect. 9. Quamquam eum colere cepti. non admodum grandem natu. sed tamen iam ætate prouectum.
 Minor natus. Vide Minor in Paruus.
 Minimus natus. Vide Minor in Paruus.
 Maxima natus. Virg. 5. Aen. 12. 9.
 Grandis natus. Horat. 1. epist. 7. 10.
 Grauior natus animus. Terent. Heaut. 4. 1. 32.
 ¶ Natio. nationis (γεννησθαι) Est. auctore Festo. genus hominum qui non aliunde uenerunt. sed ibi nati sunt. Plinius libro 12. capite 2. 5. 10. Colos in quacunq; natione præferatur ruffus.
 Seruittuti nate Iudeorum & Syrorum nationes. Cic. de Pro uinc. Consul. 8.
 Natione Macedo. Plin. lib. 35. cap. 10. 11.
 Acerrime nationes. Cic. de Pro uinc. Consul. 2. 6.
 Bellicosa natio. Vide Bellum.
 Cumulata natio. Vide Cumulo.
 Erudita illa Græcorum natio. Cic. 2. de Orat. 11.
 Exteræ nationes & gentes. Cic. pro Fonteio. 21.
 Inanes & barbaræ nationes. Cic. Qu. frat. lib. 1. 1. 41.
 Cognomine nationis magis sue. quam generis sui. Cicero pro Cluentio. 57.
 Coniungere nationes. Vide Coniungo.
 Conquassare nationes. Vide Conquasso.
 In pecoribus quoq; inquit Festus. bonus prouentus bona natio dicitur.
 Hominis natio. Cic. ad Trebonium. lib. 15. 2. 0. 1.
 Nationes mellis. Plin. lib. 2. 2. cap. 2. 4. 3. Mellis casus atq; differentias nationesq; & indicationem. in apium. ac deinde florum natura diximus.
 Nationes resine. Plin. lib. 2. 4. cap. 6. 10. Resinam è supradictis arboribus gigni docuimus. & genera eius & nationes in ratione uini. ac postea in arboribus.
 Natio. pro Ordine & societate. & genere hominum. Cic. pro L. Murena. 63. Quia si illa officiosissima. quæ nemine patitur non honestè in urbem introire. tota ratio candidatorum? Idem pro P. Sestio. 83.
 In natione hominum genus consideratur. Cic. 1. de Inuent. 51.
 Gentiles nationes. Tacit. lib. 11.
 ¶ Natio (γεννησθαι) Nomen deæ. Cic. 3. de Nat. deor. 63.
 Quod si tales dii sunt. ut rebus humanis intersint. Natio quoq; dea putanda est. cui. qui sana circueimus. in agro Arædeati rem diuinam facere solemus. quæ quia partus matronarum tueatur. à nascentibus Natio nominata est.
 Natalis] pen. prod. m. g. uel Natale. n. g. & hoc Natalitium. (γεννησθαι) sumitur pro die quo quis natus est. Cic. Atti. lib. 7. 12. 5. 3. Sed de Formiano Tarracina pridie Calend. Ianuariæ: inde Pötinum sumam: inde Albanum Pompeij. ita ad urbem in. Nonas. natali meo. Virg. 3. eclog. 1. 6.
 —meus est natalis Iola. Plin. lib. 4. cap. 7. 3. Et misis natale in nemore Heliconis assignant.
 Celebrare natalem suum. Vide Celebro & Concelebro.
 Urbis natalis: id est. Dies qua condita fuit urbs. Plinius lib. 1. 4. cap. 4. 10. Ea celi temperies fuisit. quam cocturam uocant. solis opere natali urbis D C X X I I I I. Id est. ab urbe condita.

Natalis

Natalis alicuius numinis. id est. templi dicatio. Sic. Cic. 1. epist. lib. 4. ad Attic. natalem Salutis uocat. quo die salutis fuerat dicatum templum. Proinde cum à Martiale scribitur. Maia Mercurium creastis idus. nõ significatur. natum eo die Mercurium. sed eo die ei dicatum templum. Id ex Luio lib. 2. & Festo satis apparet. quum. inquit. Maijs idibus mercatorum dies festus erat. quod eo die Mercurij ædes esset dedicata. Ex Turnebo.
 ¶ Natalis. hoc Natale. pen. prod. (γεννησθαι) ut. Natalis dies. Cic. 2. de Diuin. 131. Chaldeis in prædicatione & in notatione cuiusq; uite ex natali die minime esse credendum. Idem 2. de Fin. 161. Quod satis sit ad diem agendum natalem suum quotannis. Et ad Attic. lib. 9. 173. 1. Natali die tuo scripsi tibi epistolam ad me plenam consilij.
 Astrum natale. Horat. 2. epist. 2. 38.
 Dies natalis urbis. Cic. pro Flac. 7. 9. O none ille Decembres. quæ me Consule fuisit. quam ego diem uerè natalem huius urbis. aut certè salutarem appellare possum?
 Domus natales. Valer. 3. Argon. 65.
 Hora natalis. Horat. 2. Carm. ode 17. 4.
 Humus natalis. Ouid. 2. de Ponto. eieg. 9. 16.
 Locus natalis. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 8.
 Lux natalis. Ouid. in Ibin. 4. 4.
 Rura natalia. Ouid. 4. Fast. 137.
 Natalis. de rebus inanimatis etiam dicitur. pro Nascens. Plin. libro 37. cap. 4. 2. Similis est huic quidem Arabicus. minor tantum. similiter & nascens. cæteris pallor gentis. & in auro non nisi excellentissimo natalis.
 Sterilitas natalis & ingentia. Col. lib. 3. cap. 7.
 ¶ Natales. natalium. pluraliter tantum (γεννησθαι) Significanti (inquit Valla) conditionem sanguinis ac familiæ: ut. Generosi natales. Natales obcuri. Corn. Tacit. Plin. epist. 171. Nam mulier natalibus clara. moribus proba. ætate deuclius. diu uidua.
 Natalibus restituere. hodie nobilitate uocamus: & Nobilitatem. natalium restitutionem. Verbum est in Iure frequens. Dicitur autem natalibus restitui non modo libertus. ut patronatus obseruantia liberetur: sed etiam plebeius. quum ad nobilitatem asciscitur. quamuis antea nunquam inter nobiles fuerit. Propterea autem natalibus restitui dicuntur. qui ad nobilitatem uocantur. quasi obsterfa natalium plebeiorum sordida conditione. & in prisam communemq; ab initio generi humano ingenuitatem. repositis illis qui hoc beneficio affecti sunt. Plinius ad Traianum. Postulantibus quibusdam ut de agnoscendis liberis. restituendisq; natalibus. secundum epistolam Domitiani scripsit Minutio Rufus. & secutiundum exempla Proconsulum ipse cognoscerem. respexi ad Senatusconsultum pertinens ad eadem generâ causarum. Budæus.
 Natales gratè numeras. Horat. lib. 2. epistol. ult. significat hic uel generis auctores & incunabula: uel annos & ætatem duntaxat. & tunc intelligitur dies. Lambinus.
 Natalis. Semen è quò aliquid nascitur. Plin. lib. 17. cap. 10. 13. E. cupressi foemina pilule collectæ. quibus docui mensibus seccantur sole: ruptaq; emittunt semen. formicis mirè expetitum: ampliato etiam miraculo. stantuli animalis cibo absumi natalem tantarum arborum.
 Natales. pro Ignobilitate & sordibus generis. posuit Plinius in epist. ad Messum. lib. 3. Nonnunquam candidatus aut natales competitoris. aut annos. aut etiam mores arguebat. Valla lib. 4.
 Natales. pro Celebritate diei sumpsit Inuenalis. Satyr. 6. 33. Palmam inter dominas uirtus natalibus æquat. id est. nõ aliter à uictoria exhilaratur. q; si dies natales celebratur.
 Thefauri pars 2.

Natales diuersarum gentium: hoc est. Origo & generis nobilitas. uel ignobilitas. Plin. lib. 7. cap. 12. 7.
 ¶ Natalitius. Adiect. (γεννησθαι) ut. Dies natalitius. in quo quis natus est.
 Natalitia prædicta: id est. diuinationes astrologorum. inquit Budæus. Cic. 2. de Diuin. 132. Et paulo post. 136. Notent si uera natalitia.
 ¶ Natalitium. n. g. Substant. Donum erat quod olim misitari solebat ab amicis. & notis die natali. Persius.
 Et natalitia tandem cum sardoniche albus. Et Censorinus suum de die Natali librum. quem ad Cereulum ipsius natali mittit. natalitium uocat: Quodcumq; inquit. hoc libri est meis opibus comparatum. nataliui uulgo tibi misit. Annotauit Turnebus.
 Dare natalitia. Cicero 2. Phil. 39. Hodie non descendit Antonius. cur? dat natalitia in hortis. Vbi interpres. natalitia. sunt conuiuia luxuriosa ad celebrandum natalem diem peculiariter structa.
 ¶ Natiuus. penult. product. Adiectiuum (γεννησθαι) Plin. lib. 31. cap. 7. Sunt & montes natiui salis: ut in Indis Oromenus. Gell. Propterea obliteratis & abolitis natiuæ pietatis. &c.
 Natiuus color. dicitur naturalis. qui nulla arte. sed natura producit. modo in albedinem tendens. modo in nigredinem. non tamen perfectè. ut albus uel niger. Plin. lib. 26. cap. 4. 8. Radicem eius ante solis ortum erutam. inuoluunt lana coloris quem natiuum uocant.
 Coma natiua. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 11.
 Corpus natiuum. Lucret. lib. 2. 110.
 Corpus natiuum ac mortale. Lucret. lib. 5. 4. 8.
 Decus natiuum retinere. Ouid. de Nuce. 11.
 Natiui dei. Qui nascuntur & occidunt. Cic. 1. de Natura deorum. 38.
 Domos natiuitas dabant antra. Seneca Hippol. 4. 37.
 Lapilli natiui. Propert. lib. 1. eleg. 2. 3.
 Malum natiuum. Cic. pro Domo sua. 9. Hoc est. ingentium.
 Moles natiua. Ouid. epist. 5. 13.
 Domesticus natiuusq; sensus. Cic. de Arusp. resp. 17.
 Testæ. nature belluarum. Cic. 2. de Nat. deor. 145.
 Verba natiua. Cic. in Partit. 10. Quin. lib. 8. cap. 3. Verborum alia sunt (ut dicit Cicero) natiua. id est. quæ significata sunt primo sensu: alia reposita. quæ ex his facta sunt. Var. de Origine ling. Latin. uerba natiua uocat prima & primitiua.
 ¶ Natiuitas. pen. cor. (γεννησθαι) Ipse ortus. Vlpian. ad Municipia pal. l. i. in principio. Municipem aut natiuitas facit. aut mansumissio. aut adoptio.
 ¶ Natura. pen. prod. (γεννησθαι) dicta est. quod nasci aliquid faciat. Plinius ubiq; naturam parentem rerum. opificemq; appellat: ac pro ipso Deo sumpsisse uidetur.
 Naturam alij esse censent. uini quandam sine ratione cientem motus in corporibus necessarios. Alij autem uini participem rationis atq; ordinis tanquam uia progredientem. declarantemq; quid cuiusq; rei causa efficiat. quid sequatur. Sunt autem qui omnia nature nomine appellant. Cic. 2. de Nat. deor. 115. 116. & 117.
 Natura Deus. Plaut. Bacchid. Nature deus sum. Bromij altor maximi. Aclius in Menæomis. Nunc ipsa natura deo mihi responde adolescens. Hoc enarrans Turnebus. Obseruasse mihi uideor. inquit. ab antiquis scriptoribus nature deum appellari. non eum qui uniuersæ nature ac summe rerum administrationem curamq; gerit. quq; celo. in uiri. terræ præest. sed qui naturam hominis eiusq; aut hominum. regit. fouet. tuetur. curat. iandã: estq; quidam hominis genius.
 H H 3 S16

Sic in Bacchid. Silenus genialis deus, naturæ deus dicitur.
 Expressus Horatius,
 Scit genitus natale comes qui temperat astrum,
 Naturæ deus humane mortalis in unum
 Quodq; caput, & c. Hec ille.
 Artificiosa planè artifex ipsius mundi natura, consultrix &
 prouida uilitatum opportunitatumq; omnium. Cicer. 2. de
 Nat. deor. 82.
 Naturæ numini diuino parent omnes. Cicero 1. de Natur. deo-
 rum, 32.
 Creatrix rerum natura. Lucret. lib. 2. 223.
 Mater omnium rerum natura. Cic. in Parad. 16.
 Parens communis natura. Cic. lib. 5. Tuscul.
 Parens omnium natura. Cic. 1. Tuscul. 193.
 Infensa natura generi humano. Vide Infensus.
 Ius naturæ nouatum. Ouid. 4. Metam. 56.
 Natura, pro locis genitalibus aliquando accipitur. Cicer. 2. de
 Diuinat. 214. Parere quædam matrona cupiens, dubitans
 effret ne prægnans, uisa est in quiete obfiguram habere na-
 turam. retulit. negauit eam, quoniam obfigurata fuisset, con-
 cipere potuisse.
 Fecunda natura. Lucret. lib. 2. 108.
 Natura nihil aliud est, quàm quod intelligitur in suo genere a-
 liquid esse.
 Rerum natura. Cicer. 4. Acad. 100. Quod rerum natura non
 patitur.
 Natura rerum euellere. Cic. de Prouinc. Cõsul. 36. Hoc est, de-
 lere, tollere. Budæus.
 In rerum naturam cadere. Apud Quint. lib. 2. cap. 18. Id est, in-
 terdum accipere. Budæus. Vide Cado.
 Constare natura sua. Quint. lib. 1. cap. 5. 41.
 Circumindere simplicem uocis naturam pleniore quodam sono.
 Quint. lib. 1. cap. 11. 4.
 Mundi natura. Cic. de Amicitia. 74.
 Præclara mundi natura. Lucret. lib. 5. 32.
 Coherens & concinnata natura. Vide Cohæreo.
 Corporea natura. Lucret. lib. 1. 67.
 Edax natura Aetna. Ouid. 15. Metam. 71.
 Immortali natura præditus. Lucret. lib. 1. 48.
 Quinta natura è qua fit mens. Cic. 1. Tuscul. 36.
 Tenuis natura aeris. Lucret. lib. 2. 47.
 Tenui natura constat imago. Lucret. 4. 22.
 Natura, inclinatio, indoles. Cicero de Amic. 74. Natura soli-
 tariam nihil amat, semperq; ad aliquid, tanquam adminicu-
 lum annuitur.
 Natura, Mos, industria. Virg. 4. Georg. 30.
 Nunc age, naturas apibus quas Iuppiter ipse
 Addit, expediam.
 Quæ tua est natura. Cic. ad Allienum, lib. 13. 79-3. Cognitum
 per te ipsum, quæ tua natura est, dignum eum tua amicitia
 hospitioq; iudicabis.
 Natura & mores alicuius. Cic. de Amic. 27.
 Ad naturam. Vide Ad præpositionem.
 Admirabilis ad dicendum natura. Cic. de claris Orat. 153.
 Adiuncta natura. Vide Adiungo.
 Aduersante & repugnante natura nil decet. Cic. 1. Offi. 156.
 Agilis & uelox humani ingenij natura. Quintilianus lib. 1. ca-
 pite 12. 2.
 Bona natura. Terent. Eunuch. 2. 3. 24. Vide Bonus.
 Collegium naturæ. Vide Collegium.
 Communis omnium natura. Cic. 5. de Fin. 43.
 Difficilis natura. Ouid. epist. 2. 1. 7.
 Docilis natura. Quint. lib. 1. cap. 3. 1.
 Dura rerum natura. Horat. 1. Serm. Satyr. 10. 12.

Dux rectè uiuendi optima natura. Cic. de Amic. 18.
 Eximia illustrisq; natura. Cic. pro Archia. 11.
 Fixa & mutari nescia natura. Luuenalis Satyr. 13. 26.
 Generata hominis natura. Cic. 5. de Fin. 117.
 Humana natura. Horat. de Arte. 72.
 Ignaua natura. Ouid. 3. de Arte. 77.
 Immanis atq; importuno natura. Vide Importunus &
 Immanis.
 Incorrupta natura. Quint. lib. 2. cap. 5. 8.
 Animi quædam ingenta natura. Quintilianus libro quinto,
 capite 10. 86.
 Inuida natura. Lucret. lib. 1. 66.
 Larga natura. Luuenal. Satyr. 10. 31.
 Liberalior natura. Quint. lib. 2. cap. 8. 7.
 Mendosa est natura mea. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 14. Vide
 Menda.
 Mobiles naturæ & anni. Horat. de Arte. 32.
 Mobilis & uaria natura malorum. Luuenal. Satyr. 13. 25.
 Voluntates hominum occulte, multiplicesq; naturæ. Cicero
 Bruto. 1. 3.
 Norma legis est natura. Cic. 2. de Legib. 97.
 Potens natura. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 11.
 Prouida solersq; natura. Cic. 2. de Nat. deor. 193.
 Vaga natura. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 15.
 Accommodatus ad naturam. Vide Accommodo.
 Addere naturam. Vide Addo.
 Naturam atq; ingenium ad dicendum: uim afferre maximam.
 Cic. 1. de Orat. 56.
 Aptare ad naturam. Vide Apto.
 Assumere in causam naturas iudicium. Quintilianus libro 4.
 capite 1. 12.
 Naturæ cedere, siue concedere. Idem quod Mori. Salust. de
 Rep. ordinanda, & in lugurt.
 Commutare naturam. Vide Commuto.
 Comparata ita est hominum natura. Vide Comparo.
 Contra naturam uniuersam nihil est contendendum. Cicero 1.
 Offi. 155.
 Controuersa gens natura. Vide Controuersus.
 Adiuta cura naturam magis eualescit. Quint. lib. 2. cap. 8. 3.
 Fabricata est hoc incredibiliter natura. Cic. 3. de Orat. 97.
 Facere sibi naturam alicuius rei. Quint. lib. 2. cap. 4. 13.
 Ut fert natura aliquid facere. Terent. And. 4. 5. 56.
 Vi fert natura facias, an de industria? Vbi Donatus, Fi-
 gura est & figuræ. nam quid est ex animo, nisi ut fert natura?
 Et paulo post, ut fert natura: hoc est, naturalis & ingeni-
 ta actio.
 Fingit homines ac creat imitatores ac narratores facetos na-
 turæ. Cic. 2. de Orat. 12. 1.
 Naturæ suæ rationem habere. Cicero ad Lentulum, lib. 1. 9. 81.
 Id est, morum.
 Natura insitum. Cic. pro P. Sylla. 63.
 Naturæ & legib. satis facere. Mori. Cic. pro Aulo Cluent. 21.
 Sequi naturam ducem. Quint. lib. 4. cap. 5. 2.
 Ducem tanquam deum sequimur optimam naturam, eiq; præ-
 remus. Cic. de Senect. 5.
 Ad laudem atq; uirtutem naturam sepius sine doctrina, quàm
 sine natura ualuisse doctrinam. Cic. pro Archia. 11.
 Ad naturam uiuere. Seneca.
 Natura, Vis. Vnde arborum atq; herbarum naturas dicimus.
 Plin. lib. 12. cap. 14. 6. Hæc concreta densatur, ubi loci na-
 tura poscit.
 Tetra natura absynthij. Lucret. lib. 2. 81.
 Animæ natura propria atq; uis: ut ipsa à seipsa moueatur. Cle-
 de Somnio Scip. 32.

Celi

Celi & loci alicuius natura. Cic. 7. Verr. 21.
 Simplex canendi natura. Quint. lib. 5. cap. 10. 87.
 Perferitari penitus naturam criminis. Vide Perferutor.
 Vis & natura iustitiae. Cic. 1. de Fin. 78.
 Loci natura. Cic. pro lege Agrar. 92.
 Prouincie natura. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 20.
 Stirpium naturas perfercutus est Theophrastus. Cic. 5. de Fin. 17.
 Traflare uirtutum, uitiorumq; naturam. Quintilianus libro
 2. cap. 4. 16.
 Natura, Ablatus: id est, naturaliter. Apud Quint. lib. 1.
 Fieri natura: cui opponitur, Fieri quod in instituto. Cicero in
 Oratore, 90.
 Insolens & superba natura uictoria. Cic. pro Marcello, 5.
 Sublimis & acer natura. Horat. 2. epist. 1. 34.
 Præter naturam aliquid facere. Terent. Adelph. 5. 4. Vbi Do-
 natus, Præter naturam plus dicit, quàm si diceret Præter con-
 suetudinem.
 Naturalis, & hoc naturale, pen. prod. (φυσικός, φυσικὸς)
 Quod secundum naturam est. Vnde Naturales filij, dicun-
 tur legitimi, qui sola natura cõiugali lege sint orti, nõ ex cõ-
 cubina. Suet. in Tib. cap. 52. Filiorum neq; naturalè Drusum,
 neq; adoptiuum Germanicum, patria charitate dilexit.
 Desideria naturalia, pro Cupiditate coeundi. Columel. lib. 6.
 cap. 2. 4. de uaccis. Atque in id ferè tempus naturalia con-
 gruunt desideria.
 Diuinatio naturalis: cui opponitur, Artificiosa præsenso. Cic.
 1. de Diuinat. 179. & 180.
 Fautor naturalis. Quint. lib. 4. cap. 1. 6.
 Legem naturalem diuinam esse censet Zeno, eamq; uim obti-
 nere recta imperantem, prohibentemq; contraria. Cicero 1.
 de Nat. deor. 51.
 Malum naturale. Ouid. 9. Metam. 148.
 Motus naturalis. Cic. 1. de Finib. 228.
 Munus naturale decoris. Ouid. 14. Metam. 137.
 Naturalis & non factus nitor. Cic. de claris Orat. 18.
 Naturalis atq; insita in animis nostris notio. Cic. 1. de Fin. 47.
 Pabulum naturale. Cic. 4. Acad. 229.
 Præter naturalis. Cic. 3. Philip. 138.
 Fautor naturalis cerui. Ouid. 10. Metam. 24.
 Principium naturale omnium causarum unum est. Cicero de
 claris Orat. 109.
 Quæstiones naturales & obsecr. Cic. in Partit. 34.
 Societas naturalis. Cic. 1. Offi. 7.
 Vindemia naturalis. Plin. lib. 12. cap. 14. 6.
 Maximè naturalis. Vide Magis.
 Naturale est. Plin. lib. 11. cap. 37. 20.
 Naturalia. Plurali tantum numero, dicitur pudenda. Colum.
 lib. 6. cap. 28. 9. Si equa marem non patitur, detrita scylla,
 naturalia eius linuntur, quæ res accendit libidinem. Idem li-
 bro 8. cap. 5. 12.
 Naturale numero singulari, eodem sensu protulit Celsus, lib. 7.
 cap. 26. 2. Inter imas oras super naturale positum, non mi-
 nus sepe auxilio eget. Ibidem aliquanto post, Muller per
 naturalia etus.
 Naturaliter, pen. corr. Aduerb. (φυσικῶς) A natura. Cic. de
 Senect. 24. Quod enim homini naturaliter insitum est, eo
 uiti decet: & quicquid agas, agere pro uiribus. In uetusto
 exemplari tantum legitur, Quod est, eo, & c. Colum. libro
 3. cap. 16.
 Naturaliter inscunda uitis. Quint. lib. 2. cap. 12. 2.
 Natica pen. prod. (νασίδας) Scipio dictus est à nasi magni-
 tudine. Ouid. 4. Fast. 70.
 Natica exceptit, tẽpli nõ extitit author. Vide Scipio.
 Nasticerna nasticerna, Vas aquarium ansatum & patens, in-

quit Nonius. Var. de Re rust. lib. 1. cap. 22. 2. Ut ex ære,
 abena, urceos, & nasticernam faceret.
 Nasticerna amphora. Cato cap. 11. 2.
 Nasticum] nasticum, Ptolemæo auctore lib. 2. cap. 9. Gallie Bel-
 gicæ urbs. Vulgo Nansæ, Nansi.
 Nassa] nasse (νάσσα) inquit Festus, Est piscatorij uasis ge-
 nis, quo qui intrauit piscis, exire non potest. Plautus, Num-
 quam hercle ex ista nassa hodie ego escã petam. Cic. ad At-
 tium lib. 15. 329. 12. Ex hac nassa exire constitui, non ad-
 fugam, sed ad spem mortis melioris. Per translationem di-
 cta. Vetus exemplar habet, naxa.
 Leuis nassa. Silius lib. 5. 10.
 Nastes] fuit frater Amphimachi, unus ex his qui in auxilium
 Troianorum uenerunt, teste Homero lib. Iliad. 2.
 Nasturtium] nasturtij (νάστουρτιον) Herba hortensis à na-
 ribus torquendis dicta, à Græcis cardamon appellata. Plin.
 lib. 20. cap. 13. Econtrario nasturtium uenerem inbibet, a-
 nimum exacuit. Cic. 2. de Finib. 146. Sit uoluptas non mi-
 nor in nasturtio illo, quo uesci Persas esse solitos scribit Xe-
 nophon, quàm in Syracusanis mensis.
 Adhibent ad panem nil præter nasturtium Persæ. Cicero 5.
 Tusculan. 140.
 Nasturtium. Plinius lib. 19. cap. 8. 25. Nasturtium nomen ac-
 cepit à narium tormento. Et inde uigoris significatio præ-
 uerbio id uocabulum usurpauit, ueluti torporem excitatis.
 In Arabia miræ amplitudinis dicitur gigni. Varro in Vopi-
 sco, Nasturtium nõne uides ideo dici, quod nasum torquat?
 Nastus] nasti (νάστι) Genus fuit panis, quod item Sactum
 uocant, ex melle, & uuis passis, & aromatis alijs confecti.
 Sunt tamen qui eo nomine recentem intelligant, & calen-
 tem panem ex oleo. Meminit Aristophanes Pluto. Dictum
 uolunt, quia densior sit, confitiorq; nihil prorsus leuita-
 tis habens, aut inantatis, & πῶς τὸ πάχος ἀφ' ἑαυτοῦ. A
 nasto uero dicti nastopahgi, qui eius esitandi pro lubio ten-
 nentur. Sed & nastocopi, panis eius confectores. Vide Cæl.
 lib. 9. cap. 16.
 Nasus] nasi (νάστις) Dicitur ea pars faciei, quæ à superci-
 liorum confinio oriens, & quasi æquali porrecta iugo, tra-
 nsiq; aciem simul & discernit & munit. Cicero 2. de Nat.
 deor. 215. Nasus ita locatus est, ut quasi murus oculis inter-
 iectus esse uideatur.
 Ad nasum. Vide Ad præpositionem.
 Pestis nasorum. Catul. in Rufum epigr. 64. 2.
 Pituita mala nasi. Catul. ad Furium, epigr. 20. 4.
 Aduncus nasus. Vide Aduncus.
 Crispans nasus. Pers. Satyr. 3. 9.
 Integer nasus. Luuen. Satyr. 15. 6.
 Madidi infantia nasi. Luuen. Satyr. 10. 20.
 Turpiculo puella naso. Catull. de Acme, epigr. 39. 1.
 Naso clamare. Plaut. in Milite, Act. 3. sen. 2. Eho an dormit
 Sceledrus intus? L. v. Non naso quidem. Nam eo magnū cla-
 mat: id est, uehementer stertit.
 Vigilanti stertere naso. Luuen. Satyr. 1.
 — doctus spectare lacunar,
 Doctus & ad calicem uigilanti stertere naso. Sterte-
 re, id est, stertendo simulare dormientem. naso uigilanti, id
 est, ipse uigilans, & faciens nasum stertere. ad calicem, iuxta
 pocula, quibus se potu simulabat dormire, ut mocho uxo-
 rem ofculanti & contrectanti conuiuens obsequerentur.
 Vide Pararencho.
 Nasus, pro reprehensione & irrisione quandoq; usurpa-
 tur. Martialis lib. 13. epigr. 2.
 Nasutus sis usq; licet, sis deniq; nasus,
 Quantum noluerit ferre rogatus Aida:

Et possis ipsum tu deridere Latinum. Hinc apud Plinium in totius operis prefatione dicitur Lucilius condidisse styli nasum, quia apud Latinos fuit author satyræ. id est, quia satyræ mordacis & pungentis reprehensionem & irrisiōnem condidit, & stylum acrem in homines distinxit. Stylus enim interdum mordax & pungens iocus est, & irrisio ac reprehensio.

Nasus pro sermonis acrimonia et dicacitate aliquando accipitur. Plin. lib. 11. cap. 37. 31. Et aliorum hominum tantum, quem noui mores subdole irrisioni dicauerunt, nasus.

Naso suspendere. Vastè ac subdole irridere. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. i. Persius Satyr. 1. 12. de Horat. Callidus excussio populii suspendere naso. Ex Erasmo.

Nasum habere. Mart. lib. 1. 2. 5. Non cuiquam datum est habere nasum. Id est, acrimoniam ad deridendum, & dicacitatem.

Ad nasum uentre. Vide Ad.

Præuo uiuere naso. Horat. de Arte, 8. Id est, marcido & turpi.

Nasus in proverbia abijt, pro iudicio. Horat. lib. 2. Serm. Satyr. 2. —no quia nullus illis nasus erat. Erasmus in pro- uerbio Odorati.

Nasatus, dicuntur nasati, ut Lampridius aduertit, uiriliores ac bellè mutonati: unde parœmia, de Nasatorum peculio. Sed hos item malunt eruditi nasatos nuncupari, propter illud ex carmine obsceno, Grandia Dulychij uasa tulisse uiri. Ab naso aut ita inflecti potest nasatus, ut ab oculo, oculatus, inquit Cælius libro 2. 7. cap. 2. 6. quem uide.

Nasutus, pen. prod. Adiect. (μωκρηδύτης) Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 19. —uerum Depygis, nasuta, breui latere, ac pede longo est.

Nasutus, Quis doctè nouit alios irridere. Mart. lib. 13. 2. Nasutus sis usq; licet, sis deniq; nasus.

Nasutus, comparatiuum formauit Martial. Nil nasutus hac, maligniusq; est.

Nasutulus, pen. corr. (μωκρηδύτης) Adiectiuum diminutiuum. Apul. Nasutula mulier atq; dicacula.

Natales] Vide Nascor.

Natalis] Vide Natus.

Nates] natis: pluraditer, hæ nates (πρωτό, & λυτὸς, νεχόνη) Conglobata uersus os sacrum caro, sedendi officio aptissima. A nitendo dicta, ut uult Perottus: quod ibi sit firmior, quam in cæteris membris, ne premente corporis mole, ostibus cogatur. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 10. Diffissa nate filius. Martial. lib. 14. 18.

Aride nates. Horat. Epod. 8. 1.

Natinatio] inquit Festus, dicebatur negociatio. Et natinatores ex eo seditiosi.

Natio, **Natiuus**] Vide Nascor.

Natiso] natiōis, Venetiæ fluminis Ptolemæo, lib. 3. cap. 1. Vulgò Lisontio.

Nato] natus. Vide Natus.

Natrix] natrix, pen. corr. m. & fœm. g. (ἐχίνα, ἐχιδνα) Genus serpentis. A nâdo, quod in aqua quoq; uenenum spar- gunt. Priscianus lib. 5. Natrix quæ spectem anguis significat, masculinum quoq; inuenitur. Cic. 4. Acad. 215. Cur deus omnia nostri causa quum faceret (sic enim uultis) tantam uim natrix, uiperarumq; fecerit? Lucanus lib. 9. 45. Et natrix uiolator aquæ. Colum. lib. 1. cap. 5. 5.

Natrix herba. Plin. lib. 27. cap. 12. 3. Natrix uocatur herba, cuius radix euulsa uirus hirci redolet. Hac in Piceno à scœmis abigunt, quos mira persuasionis fatuos uocant.

Natura, **Natus**] Vide Nascor.

Nauæthus] Italiæ fluminis, à nauium exustione sic nūcupa-

tus, quod scribit Apollodorus: quia Laomedontis filia, de Priami sorores, Aethylla, Astioche, Mydesicastræ, cū captiuis alijs illuc appulsa, naues incenderunt; ex quo & ipse Nauprestides nuncupata. Vide Rhodig. lib. 2. 4. cap. 5.

Nauale, **Nauarchus**] Vide Nauis.

Naualia] Ptol. lib. 2. cap. 11. urbs Germaniæ: uulgò Schuuel.

Nauici] n. g. indeclinabile (ναυικία) Festus ait, Nauici significare nucis putamē, aut oleæ nucleū, aut eā mēbrā anulā, quæ uisitur in medio nucis iuglādīs interstita. deniq; rei cuiusuis putamē, quod Græci πικύριον, nauici uocari existimat.

Nauici, pro Nihilī ponitur. Plaut. Mostel. 15. 1. Qui homo timidus erit in dubijs rebus, is nauici non erit. Cic. 1. de Diuin. 215. Non habeo deniq; nauici Marsum augurem.

Nauificatio, **nauificatio**, pen. corr. (ναυικία) nauici- ficare, Nihilī facere. Plautus Bacch. 2. 2. 16. Perij, hoc seruū meum non nauificare esse aufum?

Naucleriacus, **Nauclerus**] Vide Nauis.

Naucratis] uocatur, Stephano ciuitas in Aegypto, à Milesiis condita, qui non mari potiebantur, teste Strabone, libro 17. Eius incolæ Naucratice appellantur.

Naufragium] Vide Nauis.

Nauia] nauis. Lignum cauatum ut nauis, quo in uindemijs uti solent, inquit Festus.

Nauiculus, **Nauigo**] Vide Nauis.

Nauis] huius nauis (ναῦς, ναῦς, ναῦς, ναῦς) A Græco uocatur. Plaut. Meneph. 9. 45. Perij misera, quā tu mihi nauis nauis narras? m. n. ligneam, Sepe tritam, sepe fixam, sepe excussam malleo.

Refor nauis. Virg. 5. Aeneid. 33.

Moderamen nauis. Ouid. 15. Metam. 146.

Inhabilis magnitudinis nauis. Vide Inhabilis.

Acta per æquoreas hospita nauis aquas. Ouid. 1. Fast. 68.

Actuarie naues, Quæ remis agebantur. Liu. Decad. 4. lib. 8. Traditio & naues armamentaq; earum: ne uel plures quam decem naues actuaris, nulla quarum plus quam triginta remis agitur, habeto. Caesar commentariorum quinto. Has omnes actuaris imperat fieri: quam ad rem humilitas multum adiuuat. Neq; tamen numerandæ sunt inter lōgas, quæ & ipse remis agebantur. Subdit enim paulo post, Eo quum uenisset, circūcis omnibus hybernis, singulari militum studio, in summa rerum inopia circiter sexcentas eius generis cuius supra demonstrauimus, naues, & longas duodeuiginti inuenit in stratis. Eas eodem libro Caesar uictoria gratiaq; nauigia uocat, etiam si remis agerentur. Quæ in re, inquit, admodum fuit militum uirtus laudanda, qui uictorijis grauibuscq; nauigijs non intermisso remigandi labore, longarum nauium cursum adæquauerunt. Quæ autem uictoria Caesar dixit, Vlpian. in l. prima. ff. de exercitoria actio- ne, in stratis appellat, his uerbis, Quædam enim naues onerarie, quædam, ut ipsi dicunt, in stratis sunt. in stratis, dicte, quasi in stratis, ad exercitorias solim, id est, uictoriae traiciendos. Et forte legendum apud Iuriconsultum in stratis.

Aerate naues, quæ et Rostrate. Hirtius de bello Alexandrino, Nauibus actuarijs, quarum numerus erat satis magnus, magnitudine quamquam non satis iusta ad præliandum, rostrata imposuit. Has adiunctas nauibus longis, & numero classis aucto, in litibus ueteranis impositis, & c. Rostrate igitur dicte à rostris: quæ quia ex ære fiebant, ærate etiam dicebantur. Caesar lib. 2. de bel. Ciuil. interim L. Nasidius ab C. Pompeio cū classe nauis sedecim, in quibus pauca erant ærate, L. Domitio M. Silicij subijsq; sublitio missus. Virg. 8. Aen. 135. In medio classes, æratas, Actia bella Cernere erat. Liuus Decad. 4. lib. 6. Vna & octoginta rostra-

rostrate nauibus multis præterea minorib; quæ aut aperte rostrate, aut sine rostris speculatorie erant, Delū traiecit. Quibus uerbis constat, rostratas fuisse etiā quæ recte non erāt.

Aperte naues. Vide Constrate naues, in Constrictio.

Cerulea nauis. Vide Cæruleus.

Celæ naues. Virg. 2. Aeneid. 75.

Citæ naues. Ouid. epist. 15. 22.

Claude naues. Tacit. lib. 2. Liu. lib. 7. bel. Maced. 98. Contem- platus Eudamus hostes, claudas mutatasq; naues apertis nauibus remulco trahentes.

Curforia nauis. Vide Curro.

Curæ naues. Ouid. 2. Metam. 33.

Debilitata nauis. Vide Anchorale.

Fluuiatilis nauis, Quibus nauigamus in fluuijs. Liuus Decad. 1. 10.

Fruentarie naues, Onerarie ad frumentum uehendum aptæ. Caesar lib. 3. bel. Ciuil.

Inanis nauis. Vide Inanis.

Ingentes naues. Lucret. lib. 1. 55.

Instabiles naues. Ouid. 2. Metam. 33.

Longe naues ab onerarijs differebant. Si quidem onerarie uelis duntaxat incitabantur. Longe uerò etiam remis agebantur. Lentulus in epistolis Ciceronis, lib. 12. 15. 19. A classe discesserunt, nauisq; longa profugerunt, onerarijs relictijs. Caesar lib. 4. belli Ciuilis. Quod ubi Caesar animaduertit, naues longas, quarum & species Barbaris erat insitior, & motus ad usum expeditior, paululum remoueri ab onerarijs nauibus, & remis incitari, & ad latus apertum hostium constitui: atque inde fundis, tormentis, sagittis hostes propelli, ac summoueri iussit. quæ res magno usui nostris fuit. Nam & nauium figura, & remorum motu, & insitio- gere tormentorum permoti Barbari confiterunt, ac paululum modò pedem retulerunt. Longarum aliæ uocabantur biremes, quæ duobus remorum ordinibus agebantur: aliæ triremes, quæ tribus: aliæ quadriremes, quæ quatuor: quinqueremes, quæ quinq; & ita deinceps. Erant & Liburnicæ, quæ Liu. 3. Decad. lib. 4. leues biremes uocat: nos uulgò Galeras.

Lusoria naues, de quibus Vegetius lib. 3. dicebantur, quas in Danubio aduersus Barbaros Romani in excubijs habebat, quæ huc & illuc discursare solebant. Nam ludere nauis dicitur, quæ huc & illuc uelut lasciuia quadã currit: Seneca ubi naues lusurunt, hauriuntur. Lusoria autem uocate sunt, quod ludere triremibus & æratas cõparate uideretur, & itaquã ad lulum haberentur. Senec. Cui triremes & æratas nō mittere, lusorias, & cubicalatas, & alia ludibria regum in mari lasciuientium militum. Meminit Turneb.

Nauis maris, Quibus in mari nauigamus, ad discrimen fluuiatillum. L. Iulia repetundarum. ff. de uacat. & excusat. numerum.

Minuta nauis. Catul. ad Tbhallum, epig. 22. 3.

Obruta nauis aquis. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 10.

Oneraria nauis. Vide Onus.

Papyraceæ naues. Vide Papyrus.

Perfossa naues. Vide Perforatio.

Piratica nauis. Quintil. lib. 2. cap. 14. 2.

Piscatorie naues, Quæ piscium capiendorum causa paratæ sunt. Liu. Decad. 3. lib. 3.

Predatorie naues. Liu. 3. Decad. lib. 9. Hæ etiam Piraticæ naues dicuntur. Liu. Decad. 4. lib. 4.

Prætoriana nauis, quam Græci πραιτορικὴ uocant, nostri uulgò Capitaneam. Liu. 3. Decad. lib. 1. Fretum intranti rex Hiero classem ornata obuiam duxit, transgressisq; ex regia in prætoriam nauem, & c. Lucan. lib. 3. 108.

Rostrate naues. Vide paulò antè Aerate naues.

Salua nauis in portum peruenire. Quintil. lib. 2. cap. 17. 15.

Speculatorie naues. Liu. Decad. 4. lib. 6. Idè Decad. 3. lib. 2.

Nauis tecta, et nauis aperte cõtraria. Liu. 2. bel. Maced. 100.

Turrite naues, quibus ad librâ turres imponebantur, idq; non solum ad proram, sed etiam ad puppim, ut testatur Appia- nus de bellis Ciuilib; Plin. lib. 32. cap. 1. 2. Sed armate clas- ses imponunt sibi turrium propugnacula, ut in mari quoq; pugnetur uelut è muris. Caesar lib. 3. de bel. Ciuil. Liu. 4. Decad. 7. Abscedentes è turri Prætorie nauis.

Valida nauis. Virg. 1. Aeneid. 25.

Vinaria nauis. Vlpianus in l. uulgaris. ff. de furtis, Quid deim- de si de nauis uinaria, ut sunt multæ in quas uinum infunditur, quid dicemus de eo qui uinum hausit? an totius one- ris sursum? & magis est ut & hic non totius dicamus.

Viues naues. Plin. lib. 7. cap. 5. 6. 16.

Vulnerata nauis. Liu. lib. 7. bel. Maced. 98.

Nauis abrepte remis in terram. Liu. lib. 6. bel. Pun. 200.

Adiguntur naues. Tacit. lib. 2. Sed Caesar, dum adiguntur naues, Silium legatum cum expedita manu irruptione in Cat- thos sacre iubet. Vide Adigo.

Adornare nauem. Vide Adorno.

Aduertere nauem. Vide Aduerto.

Auehere nauem, & nauem. Vide Aueho.

Auehi nauis ab Epidaurio Piræi. Seruius Ciceroni lib. 4. 12. 1.

Aedificare nauem. Vide Aedificio.

Aedificare nauem maximam triremis instar. Cic. 7. Ver. 35.

Agere nauem. Horat. 2. epist. 1. 23.

Ambulant naues. Vide Ambulo.

Appellere nauim ad uillam aliquam. Cicero Attico, libro 13. 278. 2. Vide Appello.

Applicare naues terræ, & ad terram. Vide Applico.

Apte insruunt, & remigio naues. Liuus Decad. 3. lib. 1. Hinc illud Virgilijs. Aeneid. 16. Sic memorat: geminasq; legit de classi biremes, Remigioq; aptat, socios simul instruit armis.

Armare naues. Vide Armo.

Summa nauium tabulis augent. Tacit. lib. 19.

Coactæ naues. Vide Cogo.

Conducta nauis. Vide Conduco.

Conficit optimè cursum nauis quæ scientissimo gubernatore uiuitur. Cic. 1. de Inuent. 74.

Constrata nauis. Vide Confringo.

Confugere in naues. Vide Confugio.

Conscendere nauem. Cic. 4. Acad. 179.

Conscendere nauem, uel in nauem. Vide Conscendo. Quintil. lib. 4. cap. 2. 30.

Cõstrate naues, quæ & tecta dicebantur, de quibus Plin. lib. 7. cap. 5. 6. 19. Tectas longas inuenerunt Thasij. antea ex prorâ tantum & puppi pugnabatur. Caesar bell. Ciuil. lib. 3. Atq; Omnes naues incendit xxxv, in quibus erant uiginti con- strate. Hirtius in bello Alexandrino, Magnosq; impetu qua- tuor ad eam constrata naues, & complures aperte conten- derunt. Quod perinde est ac si dixisset, alias tectas fuisse, & alias aperitas. Cic. 7. Ver. 82. Poterone in eos esse uehemens, qui naues inanes non modo habuerūt, sed etiam aperitas: in eum dissolutus, qui solus habuerit constratas nauem, & minus exinanitam? Porro constrata naues dicebantur, eo quod haberent catastromata. Quid autem sit catastroma, uide suo loco.

Constrate tempestatibus naues. Vide Construo.

Construere nauem. Vide Construo.

Contrudere in naues. Vide Contrudo.

Correperè in nauem. Vide Correpo.

Deferrī nauī. Vide Defero.
 Descendere ad naues. Cic. 4. Acad. ad calcem, Nos ad nauiculas nostras descendimus. Hoc est, Ad litus et locum in quo stabat nauicula. Nō enim idem est quod Descendere naues.
 Detrudunt naues scopulo. Virg. 1. Aeneid. 30.
 Timidē dirige nauis iter. Ouid. 1. Fast. 1.
 Diuidere nauem. Quintil. lib. 6. cap. 3. 60.
 Euertere nauem in portu. Cic. 1. de Orat. 85.
 Palearum nauem euertere. Cic. 4. de Finib. 122.
 Fabricari naues. Tacit. lib. 14.
 Magna uel parua nauē ferri. Horat. 2. epist. 2. 40.
 Pertur nauis uelis uentoq;. Lucret. lib. 4. 182.
 Frangere nauem. Terent. in And.
 Gubernare nauem, et saluā in portu collocare. Cic. in Pis. 15.
 Herentes littore nauis. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 41.
 Austrī iactantes nauim. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 2.
 Impēgit nauem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 43. Vide Impingo.
 Inflammari nauem, incendiq; iussit. Vide Incendo.
 Inhiberi retro nauem. Vide Inhibeo.
 Instituere nauem, uel naues. Vide Institutio.
 Instruētā naues. Virg. 2. Aeneid. 51.
 Instruētā et ornata nauis. Cic. 7. Ver. 104.
 Aqua inuoluens nauemq; uirosq;. Virg. 6. Aeneid. 68.
 Loqui ex nauibus. Vide Loquor.
 Moliri naues ab terra. Liu. lib. 8. Decad. 3.
 Tardā nauis remigio mouebat se. Virg. 5. Aeneid. 56.
 Patiens nauium Tiberis. Vide Patior.
 Peragere nauem in portum. Vide Perago.
 Nauibus atq; quadrigis petere aliquid. Horat. 1. epist. 11. 6.
 Propere naues. Tacit. lib. 2.
 Reficere naues. Tacitus lib. 2.
 Iactatam nauim religat udo littore. Horat. 1. Car. ode 32. 2.
 Soluere nauem. Ouid. 1. de Remed. amor. 57.
 Subducere naues. Virg. 1. Aeneid. 116.
 Supplere remigio naues. Liu. lib. 6. bel. Pun. 194.
 Fessas naues tenent uimcula. Virg. 1. Aeneid. 35.
 Transportare nauibus copias omnes Dyrrachium. Cicer. Attic. lib. 8. 161. 4.
 Turbata duce amisso nauis. Liu. lib. 6. bell. Pun. 200.
 In nauibus uehere aliquem. Cic. 3. de Nat. deor. 129.
 Venire nauibus. Liu. 6. bell. Pun. 88. Quum Tarraconem nauibus uenisset.
 Vna nauis est bonorum, per translationē. Cic. Cornific. lib. 12. 25. 12. Vna nauis est iam bonorum omnium, quam quidem nos damus operam ut rectam teneamus, utinam prospero cursu, sed quicunq; uenti erunt, ars nostra certē non aberit.
 Nauicula. pen. corr. Diminut. (ναυκίλλιον) Cicer. 4. Acad. 266. Ita sermone confecto Catulus remansit, nos ad nauiculas nostras descendimus.
 Parua nauicula. Vide Paruus.
 Traisecere nauicula in Africam. Cic. Post red. ad Quirites, 16.
 Nauicella (ναυκίλλιον) Diminutiui ab altero diminutiui Nauicula. Vtitur Martiani in tractatu de Fundo instructo.
 Naualis, et hoc nauale, pen. prod. (ναυαλ) Quod ad naues pertinet, ut Prælium nauale: Quod nauibus fit. Plin. lib. 16. cap. 1. 4. Prælium nauale aduersus arbores mirent.
 Naualis apparatus ei semper antiquissima cura fuit. Cic. ad Atticum, lib. 10. 197. 6.
 Bellum nauale. Cic. pro lege Manil. 20.
 Certamen nauale. Virg. 5. Aeneid. 99.
 Corona naualis, qua donari solebat qui primus in hostium nauem armatus transiisset. Virg. 8. Aeneid. 37.
 Crimen nauale. Cic. 7. Verr. 102.
 Disciplina naualis. Cic. pro lege Manilia, 37.

Gloria naualis. Cic. 7. Verr. 76. Et Plin. lib. 9. cap. 16. i.
 Materia naualis ad classem edificandā. Liu. 6. bel. Pun. 246.
 Prælia naualia. Quintil. lib. 2. cap. 17. 21.
 Pugne nauales et pedestres. Cic. de Senect. 12.
 Res naualis. Liu. Decad. 4. lib. 10.
 Socij nauales, Qui remiges quoq; dicuntur. Liu. lib. 1. bel. Pun. 188. Contra eludere Pœnus, et arte non ut rem gerere: nauiumq; quam uirorum, aut armorum malle certamen facere. Nam ut socij naualibus affatim instructā classem, ita inopem milite habebat. Vides ut alios ponat pro socijs naualibus, alios pro milite et propugnatoribus. Et lib. 6. 88. Quum Tarraconem nauibus uenisset, expositisq; ibi copijs et nauibus subductis, socios quoq; nauales multitudinis augende causa armasset: profectus, et. Rursus libro eodem 224. Postero die militibus, naualibusq; socijs conuocatis, primum dijs immortalibus laudes gratiasq; egit.
 Naualis triumphus. Plin. lib. 34. cap. 3. 3.
 Naualis tuba. Martial. lib. 1. 28. Et freta naualis sollicitare tuba. Vncus naualis. Valer. 8. Argon. 60.
 Nauale, naualis, pen. prod. n. g. (ναυαλ) Locis in quo stant, uel fieri solent naues. Virg. 4. Aeneid. 119.
 Diripentq; rates alij naualibusq; ite. Cic. 2. Off. 87. Atq; etiam ille impense meliores, muri, naualia, portus, aquarum ductus.
 De opere naualium dicere. Cic. 1. de Orat. 33.
 Aptum nauale carina. Ouid. epist. 17. 42.
 Causa naualia. Ouid. 4. Trist. eleg. 7. 4.
 Longa naualia. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 5.
 Siccum nauale. Ouid. 3. Metam. 133.
 Diripere rates naualibus. Virg. 4. Aeneid. 119.
 Puppis exiit naualibus. Ouid. 4. Fast. 147.
 Nauarchus, nauarchi (ναυαρχος) Nauis princeps, qui in nauī nauis imperat, uulgus Pilotā et patronū uocat. Cic. 2. Ver. 67. O' dij immortales! quid si harū ipsarū ciuitatū milibus, nauib. nauarchis, Syracusanus Cleomenes iussus est imperare, et. Ibidem, 161. An quōdā forum Syracusanum nauarchorum sanguine redundauit.
 Nauarchis, nauarchidis, pen. cor. f. g. (ναυαρχίς) Nauis Prætoris, in qua est Prætor. Nostri uulgo Capitaneam uocant.
 Nauclerius, naucleri, pen. prod. (ναυκληρ) Qui nauē regit, Latine nauicularius dicitur. Plaut. Milit. 15. 16.
 Nauclerus dixit, qui illas aduexit, mihi.
 Nauclerius, Adiect. (ναυκληρ) Quod ad nauclerū pertinet. Plaut. Asin. 3. 55.
 Nauclerius ipse ornatu per fallaciam, Quam amabat, abduxit ab lenone mulierem.
 Naucleriacus, pen. corr. Idem (ναυκληρικός) Plaut. Militate. Facito ut uenias huc ornatu naucleriaco.
 Naufragus, naufragi, pen. corr. (ναυαγός, ναυαγός) Qui nauis fracta bona amisit. Cic. 3. Offic. 120. Quid si una tabula sit, duo naufragi, inq; sapiētes, sibine uterq; rapiat; an alter cedat alteri?
 Expulsus aliquis et naufragus. Cic. in Pisonem, 33.
 Interijt naufragus. Ouid. 11. Metam. 138.
 Agere naufragum. Quintil. lib. 6. cap. 2. 29. Orbem agimus, et naufragum, et periclitantem.
 Naufragus, per translationem, pro eo qui bona dissipauit. Cic. in Catil. 22. Quod si se eiecerit, secumq; suos eduxerit, et eodem ceteros undique collectos naufragos aggregauerit, extinguentur, et.
 Naufragus patrimonio. Cic. pro Sulla, 30.
 Dare tabulam naufrago. Seneca de Benefic. libro 3. capite 9.

Naufrag

Naufragus, pen. corr. Adiectiuum (ναυαγός) Interdum actiue, interdum passiuē sumitur ut, Corpora naufraga. Virgil. 3. Georg. 109.
 Mare naufragum. Horat. 1. Carm. ode 16. 2. Hoc est, naufraga faciens. Acron et Porphyrio.
 Monstra naufraga. Ouid. 4. Fast. 100.
 Puppis naufraga. Ouid. epist. 2. 4.
 Tempestas naufraga. Valer. 1. Argon. 117.
 Vnda naufraga. Tibul. lib. 2. eleg. 4. 2.
 Naufragium, naufragij (ναυαγία, ναυαγία) Nauis fractio. Cic. 1. Tuscul. 171. Execratur luculentis sanē uerbibus apud Ennium Thyestes: primum ut naufrago pereat Atreus.
 Commune naufragium. Claud. 7. Paneg. 13.
 Magna naufraga. Lucret. lib. 2. 112.
 Dira naufraga. Senec. Octau. 4. 6.
 Colligere naufraga. Vide Colligo.
 Expelli naufrago. Cic. in Pisonem, 34.
 Facere naufragium. Cic. 1. de Inuent. 6. Hinc nimirum non iniuria, quum ad gubernacula Reipub. temerarij atq; audaces homines acceperunt, maxima et miserima naufraga fiebant. Id est, maxima bonorum iactura fiebat. Idē ad Tironem, libro 16. 9. 3. Qui cupide profecti sunt, multi naufraga fecerunt.
 Factum naufragium. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 6. 3.
 Pati naufragium. Senec. Herc. Oetico, 2. 3.
 Clarissimorum ducum, regūq; naufragium. Cic. 1. de Diu. 49.
 Naufraga et bonorum direptiones. Cicero ad Nigidium Fulgum, 4. 13. 6.
 Naufraga rei familiaris. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 15.
 Ex naufrago tabula. Cic. ad Attic. lib. 4. 87. 4. Id est, unicum subsidium calamitatis. Budeus.
 Naufragium fortunarum. Cic. pro Rab. perduel. reo, 19.
 Naufragus, pen. corr. Adiectiuum (ναυαγός) ut, Fretum naufragum. Ouid. 14. Metam. 2.
 Saxa naufraga. Stat. 5. Thebaid. 83.
 Scylaceum naufragum. Virg. 3. Aeneid. 111.
 Nauicula, pen. corr. nauicularis (ναυκίλλιον) nauicula-ri, Nauicula uehi. Mart. lib. 3. 20.
 Piger Lucrino nauiculatur in stagno.
 Nauicularius, nauicularij (ναυκίλλερ, ναυκίλλερ) Idem qui Græcē nauclerus. Cic. 7. Ver. 119. Malo inquam te, isti generi hominum, quam mercatoribus et nauicularijs inimicum atq; infestum putari. Ibidem, 4. 95.
 Nauiculator, pen. prod. Idem (ναυκίλλερ) Cic. pro lege Manilia, 6. Miores uestri sepe mercatoribus ac nauiculato-ribus iniuriosus tractatis, bella gesserunt.
 Nauicularia, nauiculariæ (ναυκίλλερία) Ars ipsa regende nauis.
 Nauiculariam facere. Cic. 7. Ver. 37.
 Nauigium, nauigij (ναυγίον, ναυγίον) Nauis ductio, quod et nauigium dicitur.
 Nauigium, omne genus nauis quo in mari utimur. Plin. lib. 32. cap. 3. Hec tanilla est satis contra tot impetus, ut uetet ire nauigia. Idem lib. 13. cap. 11. 4. Noctis, dieiq; uelifico nauigij cursu.
 Astuaria nauigia. Vide Ago.
 Graui nauigia. Vide paulo antē, Astuaria naues.
 Piscatorium nauigium. Quintil. 6. cap. 3. 21.
 Probum nauigium. Cic. 4. Acad. 179.
 Speculatoria nauigia: id est, exploratoria. Cesar 4. bel. Gall. Fragmina nauigij. Ouid. 13. (562.)
 Lignum utile nauigij, pinus. Virgil. 2. Georg. 89.
 Committere paruo nauigio pueros. Cic. Attico, lib. 10. 203. 5.
 Concedere mari nauigia. Vide Concedo.

Concredere mari nauigia. Vide Concedo.
 Dissolutum et dissipatum nauigium. Cicero Attico, libro 15. 326. 6.
 Infricare nauigia anchoris. Vide Infranco.
 Instruere nauigia armamentis. Vide Instruo.
 Nauigium interijt. Hirtius in bello Alexandrino.
 Mare scindere nauigij. Ouid. 2. de Arte, 134.
 Nauigium, pro Nauigatione uidetur accepisse Iuriconsultus in l. qui Romæ. §. Callimachus, in tractatu de uerborum obligatione, his uerbis, Idq; creditum esse in omnes nauigij dies ducentos sub pignoribus et hypothecis, mercibus à Berytho comparatis.
 Nauigiolum, penult. corr. Diminut. (ναυγιόλον) Lentulus Senatu, lib. 12. 15. 6. Nos uix ipsi singulis cum nauigiolis recipere.
 Nauiger, pen. corr. Adiect. (ναυγος) Plin. lib. 9. cap. 30. 6. de loliginibus.
 Nauigeram similitudinem et aliam in Proponide uisam sibi prodidit Mutianus: concham esse acatij modo carinatam, inflexa puppe, prora rostrata. Lucret. lib. 1. 1.
 Quæ mare nauigerum quæ terras frugiferentes Concelebras.
 Nauigo, nauigas, pen. corr. (ναυγίζω, ναυγίζωμαι, ναυγίζω) nauigare, Naui iter facere. Cic. Att. lib. 5. 99. 1. Negotium magnum est nauigare.
 Nauigare in, Plin. lib. 13. cap. 25. 4. Qui nauigare in Indos Alexandri milites.
 Nauigare in portu, Est à periculo abesse: propterea quod qui medijs adhuc in fluctibus nauigant, hi uentorū et æstus arbitrio nauigāt. Terent. And. 3. 1. 22. Huius periculo fit, ego in portu nauigo.
 E' portu nauigare. Quintil. lib. 4. cap. 2. 31.
 Commodē magis, quam strenuē nauigare. Cicero Attic. libro 16. 333. 18.
 Incommodissimē nauigare. Vide Incommodum.
 Classibus maximis nauigare. Cic. Attico, lib. 10. 197. 6.
 Nauigare mare. Virg. 1. Aeneid. 15.
 Myoparonibus nauigare. Cic. 7. Verr. 76.
 Probo nauigio, bono gubernatore nauigare. Cicero 4. Acad. 179.
 Pinus nauigat in undis. Ouid. 2. de Arte, 2.
 Nauigare ratibus. Plin. lib. 7. cap. 56. 16.
 Remis nauigare. Cic. Attic. lib. 16. 333. 18.
 Nauigare terram. Cic. 2. de Fin. 177.
 Plenissimis uelis nauigare. Cic. pro Domo sua, 20.
 Nauigatur, impersonale. Cicero pro lege Manil. 21. Quum aut hyeme, aut referio prædonum mari nauigaretur. Ces. 4. bel. Gall. 578.
 Nauigatur Occidens. Plin. lib. 2. cap. 67. 1.
 Nauigatus fluiuis. Plin. lib. 6. cap. 20. 2.
 Nauigatio, nauigationis, Verbale (ναυγία) Cic. ad Marc. cellū, lib. 15. 11. 4. Ego, si me nauigatio non morabitur, quæ incurret in ipsos Etesias, propediem te, ut spero, uidebo.
 Prima nauigatio, olim dicebatur, quum post sententiam trepē- mē, qua mare clausum erat, uere nauigantibus primū da- periebatur. Cicero lib. 2. epist. ad Qu. frat. Videm aiebant nunciare te prima nauigatione esse transmiffurum. Esse et prima nauigatio potest, quum dicimus nos quamprimum nauigaturos, et primam quancq; nauigandi occasionē re- repturos. Prima etiā nauigatio dicitur, quum eam secundā comparamus, quæ et temeraria magis plerumq; et impro- uida est: unde et pro uerbis Græco celebratur δόρυξ et πέρξ. Sunt tamen q; primā nauigationē, uelificationē, seu uide remigationē, ut Suidas est auctor, dicant. Ex Turnebo.

Secunda

Secunda navigatio. Tacit. lib. 2.
 Longa ex navigatione aliquando in portum venire. Cicero de Senectute, 65.
 Conquiescit mercatorum navigatio. Vide Conquiesco.
 ¶ Navigabilis, & hoc navigabile, pen. corr. (πλοῦτος, πλοῦτος) Quod navigari potest: ut, Navigabile flumen. Colum. lib. 1. cap. 2. 3. Seneca de Benef. lib. 3. cap. 8. Beneficium est, donare regiones, per quas multa flumina & navigabilia decurrunt.
 Navigabile mare. Liu. 5. bel. Maced. 171.
 ¶ Naumachia, orum, Hastilia quaedam praelonga, teste Polluce & Homero, quibus è nauis depugnatur. Meminit & Caelius libro decimo quarto, cap. 12.
 ¶ Naumachia, naumachia, pen. corr. (ναυμαχία) Naualis bel lum, seu naualis pugna. Mart. lib. 1. 35. ad Marcum, Do tibi naumachian, tu das epigrammata nobis: Vis, puto, cum libro Marce natare tuo.
 Naumachiam committere. Suet. in Claud. Cesare, cap. 21.
 Naumachia, Locum in quo fit pugna naualis. Suet. in Tiberio Cesare, cap. 72. Semel triremi usq; ad proximos naumachia hortos subuectus est.
 ¶ Naumachiaris, naumachiaris (ναυμαχίας) Qui praelium naualis committit. Suet. in Claud. Cesare, cap. 21. Proclamantibus naumachiaris. Hi etiam epibatæ dicuntur Græca uoce.
 ¶ Naumachiaris, Adiect. (ναυμαχίας) ut, Naumachiaris pons. Plin. lib. 16. cap. 36. 3.
 ¶ Naulum, nauli (ναύλον) Precium quod soluitur pro uectura in nauis. Iuuen. Satyr. 8. 10, — furor est, post omnia perdere naulum.
 ¶ Nauta, nautæ, com. gen. uel Nautia, nautæ, pen. corr. (ναύτης, ναύτης, ναύτης) Qui se in nauis agenda exercet, & quicunq; in nauis est, nauis ducendæ gratia. Terent. Phorm. 4. 1. 10,
 Saluas audiui ex nauta qui illis uexerat. Cicero ad Atticum, libro 10. 197. 14. Nautam ipse audire uideor iam euocantem.
 Nauta significare dicitur, quum tempestatem aut serenitatem præuidet. Cic. 4. Acad. 2. 63, Verum quoniam nō solum nauta significat, sed etiam Fauonius ipse insinuat nauigandi nobis Luculle tempus esse, &c.
 Nautæ & gubernatores. Cesar 3. bel. Gal. 382.
 Audaces nautæ. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 6.
 Callidi nautæ horrida uincunt æquora. Horat. 3. Carm. ode 24. 8.
 Fluctuagi nautæ. Stat. 3. Sylu. 1. 17.
 Oppressi in æquore nautæ. Stat. 11. Thebaid. 24.
 Perfidus nautæ. Catul. Argon. epigr. 59. 35.
 Sollicitus nautæ. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 5.
 Timidus nautæ. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.
 Vagi nautæ. Stat. 3. Sylu. 1. 1.
 Festinare solent quæstus sui causa nautæ. Cicero Tironi, libro 16. 9. 9.
 Hoc signum ueniens poterunt prænoscere nautæ. Cicero in Arato, 8.
 ¶ Nauticus, nautici, pen. corr. (ναυτικός) Qui nauem gubernat. Plin. lib. 9. cap. 31. 4, Quod ubi uidere nautici, statim pluribus anchoris nauigia infrenant. Liu. 8. bel. Pun. 33.
 ¶ Nauticus, pen. corr. Adiect. (ναυτικός) Quod est nautarum. Virgil. 3. Aeneid. 26,
 Nauticus exoritur uario certamine clamor.
 Nauticus cantus. Cic. 2. de Nat. deor. 129.
 Nauticæ exuuiæ. Cic. pro lege Manil. 38.
 Panis nauticus. Plin. lib. 22. cap. 25. 18.
 Pinus nautica. Virg. 4. eclog. 8.

Pubes nautica. Silius lib. 6. 71.
 Res nauticæ. Cic. 2. de Nat. deor. 228.
 Vela nautica. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 22.
 Verbum nauticum. Cic. ad Attic. lib. 13. 278. 2.
 Naula] nautæ, f. g. (ναύλα) Genus musici instrumenti, quod idem esse cum psalterio quidam tradunt.
 ¶ Naulium, Diminutiuum (ναύλιον) Ouid. 3. de Arte, 66.
 Disce etiam duplici genialia naulia palma Vertere, cōueniunt dulcibus illa modis. Vide Cel. li. 9. ca. 4.
 Naulochum] ναύλοχος, Locorum oppidum est, teste Plinio lib. 4. cap. 3. Est item Naulochon, siue Naulochus, Thraciæ oppidum, non procul ab Hæmo monte: cuius meminit idem Plinius lib. 4. cap. 11. Stephanus præterea Naulochum urbem in Ionia collocat, alio nomine Smyrnam appellatam.
 Nauo] nauas (ναυαριστής, ναυαριστής) nauare, Studiosè aliquid adimplere, dare, conferre, cum effectu demonstrare, id est adiuuando esse. Tractum uerbum à nauis, quæ sunt auxilio alijs in gubernandis nauibus, nauis enim quæ ex naua libus in mare deducitur, maximo hominū auxilio indiget.
 Nauare & efficere aliquid. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 22.
 Bellum nauare. Tacit. lib. 2. 1.
 Beneuolentiam nauare id est, nauo animo adhibere & præstare, inquit Budæus. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 10. 11.
 Flagitium nauare. Tacit. lib. 2. 0.
 Operam nauare, iurare. Cic. lib. 2. de Orat. 15.
 Operam militarem nauare. Liu. lib. 4. Decad. 5.
 Operam nauare alicui. Cic. de Aruspicum responsis, 1.
 Nauare & efficere opus aliquod. Cic. Attic. lib. 9. 18. 2. 0.
 Mihi dextera ferro nauet opus. Valer. 3. Argon. 29.
 Reipublicæ nauare, & de moribus & legibus scribere. Cicero Valer. lib. 9. 2. 13.
 Studium suum alicui nauare. Cic. Attic. lib. 15. 323. 10.
 Studia suffragandi nauare. Cic. de Pet. Consul. 13.
 Naupectus] ναυπηγός, hodie Lepanthum, per Turcas Venetiæ ereptum, oppidum fuit Achaia: apud Locros, Ptolemaeo lib. 3. cap. 15.
 Naupectus Achelous. Ouid. 2. Fast. 9.
 Naupegus] naupegi, pen. prod. m. sc. gen. (ναυπηγός) Naulium fabricator. Vititur hac dictione Aurel. Arcadius in l. ultima. D. de iur. immunit. Item Firmic. lib. 4. cap. 7, Alios nauuceros, naupegos, uel nauium gubernatores.
 Nauplias] uulgò Naples de Romanie, Castellum est munitissimum, quod Veneti nostra etate Solimano Turcarum regi tradere sunt coacti: idq; ob detectam à proditoribus, quibus paulo post laqueo gula fracta est, ad eundem legationem.
 Nauplius] nauplij, Piscis, de quo Plinius lib. 30, Concham esse acatij modo carinatâ, inflexa puppe, prora rostratam hac cōdi nauplii animal septia simile, ludædi societate sola.
 Nauplius] ναυπλιός, pater Palamedis: qui quum intellexisset Diomedem & Ulysssem naufragio liberatos (in quos tamè hoc malum per insidias machinabatur) seipsum præcipitè dedit. Seneca,
 Igni fallaci moriturus Argis
 Nauplios præcepit cadit in profundum. Propert. libro 4. eleg. 1. 23.
 Nauplius uliores sub noctem porrigit ignes. Vide Seruonium in illud 11. Aeneid. 52,
 — uliorq; Caphareus.
 ¶ Nauplades, pen. corr. Patronymicum (ναυπλιόδης) Sic Palamedes uocatur Nauplij filius. Ouid. 13. Metam. 8,
 — timidi commenta reuexit
 Nauplades animi.

Nautæ

Naupontus] ναύποντος, annis, qui & Pamportus à Strabone uocatur, Annis, inquit, Pamportus, ex Ithyrio nauigabilis defertur in Sauii. Et alibi, iuxta Naupontum annis est Carcora, excipiens commerciorum onera: hic in Sauum, ille in Drauum delabitur.
 Nauportus] Isthie fluminis est, inter Aemoniam & Alpes nascens, nomen habens ab Argonaute, quam Argonaute humeris usq; delatam per hunc fluminem subuexerunt. Auctor Plinius libro 3. capite 18.
 Nauscit] inquit Festus, quum granum saba se nascendi gratia aperit: quod fit, non dissimile nauis forme.
 Nausea] nauis, (ναύσια, ναύσια) Stomachi ad uomitum ex graui odore concitatio. A nauis deductum nomen, ex cuius sentina mouetur uomitus: uel ex cuius frequenti & inordinato motu, subuertitur stomachus, & ad uomitum concitatur. Plin. lib. 21. capite 19. 1, in febre per se: uel cum aceto ad somnos, nauis. Sub. usus eius. Cic. ad Tironem, lib. 16. 10. 3, Festinare te nolo, ne nauis molestiam suscipias æger, & periculosè hyeme nauiges.
 Abijt iam planè nauis. Vide Abeo.
 Fluente nauis coercere. Horat. Epod. 9. 7.
 Discutere nauis. Col. lib. 6. cap. 4. 1.
 Facere nauis, pro Vomere. Cic. 2. Philipp. 89, Modò ne nauis faciat, quod in Numidia portica fecit, Sic legit Budæus. Vetera exemplaria legunt, nauis. Inhibere nauis. Plin. lib. 30. cap. 14. 8.
 ¶ Nauiscola, penult. corr. Diminutiuum (ναυσιόλιον) Cicero ad Attic. libro 14. 305. 2, Nauiscola tibi tum causam ocij dedisse facile patiebar.
 ¶ Nauiseofus, penult. prod. (ναυσιόδης) Quod nauis inducit. Plinius libro 26. capite 8. 16, Radice crassa, madida, nauiseofa.
 ¶ Nauiseo, nauiseas, (ναυσιόω) nauiseare, Ad uomitum impelli, & appetitum uomendi habere, quod dicitur. Cic. ad Fabium Gallum, libro 7. 27. 7, Tu tamen quum audisses ab Anito (uidit enim me nauiseantem) non modò mitendi causam iustam habuisti, sed etiam uisendi. Horat. 1. epist. 1. 19,
 — conducto nauigio æque nauiseat, ac lo cuples.
 Nauiseare, Contemere & respicere: quod qui nauiseant, cibos fasti liunt. Cic. 1. de Nat. deor. 11 4, Quam bellum erat Vellet confiteri potius nescire quod nescieris, quam ista efficien tem nauiseare, atq; ipsum sibi displicere?
 ¶ Nauiseans, Participium (ναυσιόω) ut, Ructantem & nauiseantem aliquem in alicuius plagas conijcere. Cic. Cornificio lib. 12. 25. 10.
 ¶ Nauiseator, uerb. de. Senec. epist. 54, Illud scito, Ulysssem non fuisse tam irato mari natum, ut ubiq; nauis fragia pateretur: nauiseator erat.
 Mauisica] Nauisicae, uel Nauisicae, Nauisicae, penult. prod. (ναυσιόω) fuit Alcinoi Phæacum regis filia, cuius meminit Mart. libro. 12. 31,
 Si mihi Nauisicae patris concederet bortos,
 Alcinoo possent dicere, Malo meos.
 Nauisimenes] pen. cor. Vir Atheniensis, cuius uxor quum liberis in incestu deprehendisset, indignitate facinoris perterrita uocem amisit.
 Nauisithios] penult. corr. (ναυσιθίος) fuit Neptuni filius ex Periboea, Eurimedontis filia, ac Homero teste lib. 7. Odyssæa, Alcinoi Phæacum regis pater.
 Nauisibulū] nauisibuli, Alueus ad nauis similitudinē factus.
 Nauta] Vide Nautis.
 Nautica] nautæ, penult. corr. (ναυτία) Nonius, Nautica est aqua de corijs, uel (quod est uerius) aqua de sentina: dicitur à Nautis. Plautus Asin. 16. 44,
 Thesauri pars 2.

Nauticam bibere malim si necessum est, quam illam oscularier.
 Nauticus] Vide Nautis.
 Nautij] Romæ dicti sunt, à Naute Aeneæ comite. Dionysius, Virg. & Seruius in 2. Aeneid. Quum Diomedes raptum Palladium sibi non esse aptum intelligeret, illud Aeneæ traiecit obtulit, sed quum se ille capite uelato sacrificans conuertisset, Nautes quidam simulacrum accepit, quare Mineræ sacra non Iulia gens habuit, sed Nautia. Idem scribit Varro in libro de familijs Trojanis. Ex Sigonio. (4.
 Nautilus] pen. corr. (ναύτιον) Piscis: de quo Plin. li. 9. ca. 29.
 Nautius Accius] Insignis augur fuit, qui sub Tarquinio Romanorum rege floruit: quem Lilius lib. 1. ab Vrbe condita, fabulatur nouacula cotem discidisse.
 Nauus] Adiect. (ναύσιος) Celer ac strenuus, inquit Festus: à nauium uelocitate uidetur dictus. Ennius lib. 6,
 Nauus repertus homo, Graio patre, Graius homo uerè. Sic Cicero pro lege Manil. 11.
 Nauus & Ignauus, contraria. Colum. lib. 11. cap. 1.
 Nauus & industrius homo. Cic. 5. Verr. 43.
 Nauus, pudens, & probus filius. Cic. 5. Verr. 43.
 Timor nauus. Silius lib. 7. 71.
 ¶ Nauitas, penult. corr. nauitatis (ναυτιότης) Cic. ad Furnium lib. 10. 25. 2, Istamq; operam tuam, nauitatem, animum in Remp. celeritati Præture anteponendam censeo.
 ¶ Nauiter, penult. corr. Aduerb. (ναυτιόως) Strenuè & diligenter. Terentius Eunuch. 1. 1. 6,
 Verum si incipies, neq; perficies nauiter. Lilius libro 10. bel. Pun. 15, Tempus esse aut pacem componi, aut bellum uultu gerere.
 Agere nauiter. Horatius 1. epist. 1.
 Nauiter, Profus (ναυτιόως) ut, Nauiter plenum. Lucret. lib. 1, Alternis igitur nimirum corpus inani Distinctum: quoniam nec plenum nauiter extat: Nec porro uacuum. Sensus est, Hoc uniuersum neque est profus plenum, & corpus merum: nec uicissim profus inane, sed corpore & inani distinctum. Lambinus.
 Naxium] νάξιον, quid sit, declarat Plinius lib. 36. cap. 7. 1, his uerbis, Signis è marmore poliendis, gemmisq; etiam scalpendis atq; limandis, naxium diu placuit ante alia: ita uocatur cotes, in insula Cypro genita.
 Naxos] νάξος, insula in Aegeo, una ex Cycladibus, ceteras superans, antea Strongyle dicta. Hæc Dia post appellata fuit. Verum quum Cares ex Lania profecti, duce Naxo eâ occuparunt, à duce Naxo appellari. Hanc Dionysiadè à uinearum fertilitate dici scribit Plin. libro 4. capite 12. Vel quia (ut alij uolunt) sola Naxie mulieres octauo mense pariunt, quoto & Liber pater natus creditur. Siue quia fons in ea uino fluat. Distat à Delo septem milibus. Est item Plinio libro 3. cap. 8. nomen oppidi.
 Bacchata iugis Naxos. Virg. 3. Aeneid. 25.
 Bacchica Naxos. Stat. 2. Achil. 1.
 Genialis litora Naxi. Stat. 1. Sylu. 2. 45.
 ¶ Naxius, Adiect. (νάξιος) Unde Naxius ardor apud Coluamellam, quo significatur Bacchi corone sidus. Nam (ut ferunt poetae) in insula Naxo relicta Ariadne à Theseo, nuptias cum Baccho fecit, donataq; corona, inter sidera relata fuit. Vide Hyginum in Astronomico poetico, libro 2.
 Turba Naxia. Propert. lib. 3. eleg. 17. 6.
 N E
 Ne] nō, Aduerbium prohibendi, idem significat quod Noni Secundis personis subiunctiuorum aliquando iungitur. Terent. Eunuch. 4. 7. 16,
 — hic nebulo magnus est,

ii Ne

Ne metuas. Idem And. 1. 5. 50,
Te obtector, ne abs te hanc segreges. Et
Secundis personis imperatorum. Terent. And. 2. 3. 10,
Nunquam faciam. V. ne nega. Idem Heaut. 5. 5. 8,
Age queso, ne tam obfirma te. Donatus, Ne imperatio
magis, quam coniunctio adiungitur. Alphenus de uerb. si-
gnif. Pro ijs portorium ne dato.
Ne fugite hospitium, neue ignorete Latinos. Virg. 7. Aen. 41.
Optatio aliquando. Cic. Gallio, lib. 7. 24. 14. Sed ne uiam,
si tibi concedo. Terent. Phorm. 1. 3. 5.
Ne abeo: pro Non abeo. Plaut. Most. 8. 36,
Quo nunc te agis? R. ne quoquam abeo. Idem alio lo-
co, Ne uult.
Ne forsitan: pro Ne forte, Portius Latio in declamatione in Ca-
tilinam.
Ita, ne. Terent. Heaut. 4. 5. 35.
Ita tu istha c tua misceto, ne me admisceas. Terent. And.
4. 2. 23, — dies hic mihi ut sit satis uereor
Ad agendum ne uacuum esse me nunc ad narrandum credas.
Ego id agam mihi qui ne detur: hoc est, ut ego non habeam.
Terent. And. 2. 1. 37. Ibidem, 2. 2. 12,
Id panes, ne ducas tu illam tu autem, ut ducas. Ne, pro
non, accipiendum, teste Donato.
Ne, causalis. Terent. Andr. 1. 5. 65,
Verbum unum caue de nuptijs, ne ad morbum hoc etiam.
Ne quis illud admiretur, quoniam modo, &c. Cic. 3. de Or. 107.
Vide ne. Terent. Eun. 5. 5. 23,
Vide Parmeno quid agas, ne neq; illi prosis, & ut pereas.
Vt ne, pro Vt non. Terent. And. 2. 1. 29,
— nunc te per amicitiam & per amorem obsecro,
Principio ut ne ducas. Ibidem, 5. 3. 28. Graeci dicunt, *in*
ne, teste Donato.
Vt ne quid meorum tibi esset ignotum, animaduerti te operam
dare. Cic. Bruto, lib. 13. 12. 1.
Vt ne addam, quod sine sumptu ingeniam, liberalem nactus es.
Terent. Phorm. 13. 16.
Videndum est, ne non omnia illata uel inducra, &c. Pompo-
nius in l. in praedijs. ff. ex quib. caus. pig. uel hyp. &c.
Ne non faciam. Causus in l. posthumorum. ff. de iniusto, rup. ire
rito fac. test. Vel ex h. er. edare nominatum debeo, ne non iure
faciam testamentum.
Ne, non etiam ne, &c. Vlpian. in l. quoties. §. 1. ff. de peculio,
Hoc solum consecutum dominum esse constat, ne inuito-
ria teneatur, non etiam ne de peculio.
Ne, pro Neq;. Cic. 3. in Catil. 68, Ne dici quidem opus est qua-
ta diminutione ciuium.
Ne, ut Priscianus scribit lib. 16. coniunctio est interdum neque
dubitans, neq; interrogans: sed confirmans, aut certe enun-
tians. Allegat locum ex Horat. 1. Ser. Satyr. 10.
— d' feri studiorum, quid ne putetis Difficile & miru, Rho-
dio quod Pitholeoni Contigit, &c. Alterum exemplum
ex Satyra 3. lib. 2,
Clarus erit, fortis, iustus, sapiens ne etiam, & rex.
Ne quidem. Cic. Attico, lib. 6. 111. 16. Igitur meo decreto soluta
res Scaptio, stat inquam decretum, si tu iudicabis, ne ad Ca-
tonem quidem prouocabo. Idem de Amicitia, 85. Nunquam
illum ne minima quidem re offendi. Idem 6. Ver. 2, Nihil in
aedibus cuiusquam, ne in oppidis quidem: nihil in locis com-
munibus, ne in fanis quidem, &c. tota Sicilia reliquisse.
Ne istius quidem laudis sum cupidus. Cic. pro Rosc. Amer. 2.
Ne nunc quidem. Terent. Eunuch. 1. 1. 1,
Quid igitur faciam? non eam, ne nunc quidem
Quum accersor ultro?
Ne id quidem. Terentius Eunuch. 2. 3. 39,

Quid uirgo, cuius est? C. H. nescio hercle. V. unde est?
C. H. tantundem. P. ubi habitas? C. H. Ne id quidem.
Ne hoc quidem tacebit Parmeno. Terent. Eunuch. 1. 2. 49.
Ne tantillum quidem commotus est: Cicero ea forma dixit, quae
Terentius Adelph. 2. 1. 9. Huius non faciam: ut ait Donatus.
Idem. Cic. Attico, lib. 5. 108. 10. Interea e Cappadocia, ne
pilum quidem.
Ne ita, ut. Cic. de Amicit. 39. Ne existiment ita se alligatos, ut ab
amicis in magnam aliquam rem peccantibus non discedant.
Ne plura: supple dicam, uel dictum sit, prout sensus poscit. Cic.
cero Caio Memmio, lib. 13. 1. 12.
Ne multa: id est, ut breui expediam, ad summam, ut breuiter
colligam. Cic. pro Cluentio, 143. Ne multa: perquiritur a coa-
storibus, inuenitur ea ferrula ad Stratonem peruenisse. Idem 5.
Verr. 51. Ne multa iudices, his contumelijs scitate Quintum
Lollium coactum ad Apronij leges conditionesq; uenisse.
Ne multis. Cic. pro Cluentio, 36. Ne multis, Diogenes enutur.
Ne longum sit. Cic. pro Cluentio.
Ne longum faciam, inquit Horatius 1. Ser. Satyr. 3. 28.
Ne diutius teneam. Cic. 3. Verr. 23.
Ne uiuam, Ne ualeam, Ne sim saluus: Modi sunt dicendi, quum
quid assureare, & uelut quibusdam precibus deuouere,
aut sacramento aliquo obtestari contendimus. Cic. Attic. lib.
16. 33. 7. 2. Ne sim saluus si aliter scribo ac sentio. Eadem, li-
bro 4. 85. 12.
Ne, dubitativa aut interrogativa particula. Ter. And. 4. 6. 6,
Est ne hic Crito sobrinus Chrysidis? Virg. 11. Aeneid. 26,
Iustitiae ne prius mirer, belline laborum?
Ne an. Cic. 1. Off. 15. Honessumne factu sit, an turpe, dubitant.
Est ne, aut non. Plaut. Epid. 11. 11, estne ea, An non? Terent.
Heaut. 2. 4. 25,
Aedone Cliniam, an non?
Vise redierine iam, an nondum, domum? Terent. Phorm. 2.
4. 5.
Nec quid agam, certum est, Pamphilumne adiutem, an auscula-
tem senti. Terent. And. 1. 3. 4.
Ne, necne. Plaut. Capt. 12. 55,
Emittere ne, necne eum seruum manus?
Neue, geminatum. Cic. 2. de Legib. 10 5, Eam nequis nobis mi-
nuat, neue uiuus, neue mortuus.
Neue hoc, neue illud. Cic. Lent. lib. 1. 9. 70. Peto a te, ut id a me,
neue in hoc reo, neue in alijs requiras.
Ne dicam. Cic. 1. de Nat. deor. 81, Vt molestie ferrem tantum ita
genitum (bona uenia me audis) in tam leues, ne dicam in tam
ineptas sententias incidisse.
Hec clausula, Ne dicam, si sequatur substantiuum, adiectiuum
ponitur in accusativo: sin interijcitur inter substantiuum
& adiectiuum, relinquit utrumq; in nominatio. Homo im-
prudens, ne dicam stultum: non, stultus: quia Homo, substan-
tiuum praecedit. Crudelis, ne dicam impius & sceleratus Ca-
stor, no, sceleratum Castorem: quia substantiuum Castor, se-
quitur, in alijs casibus nulla est ambiguitas: quia semper o-
portet conuenire adiectiuum & substantiuum, ut, Non face-
ret haec magistro nescio, ne dicam presente: non, presen-
tem. Ex Valla lib. 3. capit. 20.
Lex haec carminibus data est iocosis. Ne possint, nisi
pruriant, iuuare.
Ne, Rationalis: pro Ergo. Virg. 1. Aeneid. 9,
— mēne incepto desistere uitam?
Ne nihil. Ne amicus nihil tribuamus, epulamur. id est, etiam
si aliquid tribuamus. Cicero Ret. libro 9. 26. 8.
Ne, Ad

Ne, Aduerb. percontans, ut ait Donatus. Terent. And. 4. 3. 1,
Nihilne esse proprium cuiquam? di uestram fidem?
Imne uides bella? Iamne sentis quae sit hominum querela fron-
tis tua. Cic. in Pisonem, 1.
Cōtūmōne causa fuisse, cur ad Praetore postulares, ut bona pos-
sederes? Cic. pro Quintio, 27.
Egone? P. tu ergo. Terent. And. 5. 2. 9,
Ne, superfluit aliquando in oratione. Horat. 1. Ser. Satyr. 1. 22,
Nemon' ut auarus se probet?
Ne sit sanē, uideri certē potest. Cic. 4. Acad. 148. Idem de Nat.
deor. Ne sit igitur sol, ne stelle, ne luna: quoniam nil esse po-
test, nisi quod attigimus. id est, dicimus igitur non esse: hoc
est, sequitur ex dictis tuis.
Nea [Insula. Plin. libro 2. cap. 87, de insulis enatis, Inter Lem-
num & Hellepontum Nea.
Neera [uēra, nomen est feminae, quae peperit Soli duas fi-
lias, Phaetufam & Lampetiam, quae armenta Solis, trans-
eunte Vlysse iuxta Siciliam, ostendebat. Virgil. 3. eclog. 1,
— ipse Neeram Dum fouet. &c.
Neathus] uēra, fluius est in Calabria: de quo sic Strabo
lib. 6. Est & Aejarus fluius, & portus: & fluius alter
Neathus nomine, quorum cognomina casu prouenisse dictū
tur. Nam in Aethiolorum errore, quasdam ab Iliaca classe ap-
plicuisse, ad locorum explorationem egressos. Troianas ue-
rō mulieres navigationis comites, tam longi perasas pelagi-
cus cursum, naues incendisse, &c. Dicitur est igitur Neathus
απὸ τοῦ νεῶς ἔχει τὸ ὄνομα, quod combustae sint illic naues. O-
uid. 15. Met. 13,
Praeterit & Sybarim, Salentinumq; Neathum.
Neales] Pictoris nomen, qui Venere pinxit, Naumachia
Aegyptiorum & Persarum. Item, asellum bibentem in lito-
re, & crocodilum ei insidiantem.
Neandrus] uēra, Troadis oppidum, postea Perpereni-
ne nominatum, teste Plinio libro 5. capit. 30. Steph. Nean-
driam appellat.
Neapolis] penul. corr. (νεάπολις) insignis urbs Italiae in Lu-
cania, aliquando Parthenope dicta, Maronis tumulo clara.
Est Neapolis, Africa oppidum, ut scribit Pomponius Mela
libro 1. 1. Nunc Mahometa dicitur, teste Oliuario in Melam,
Est item eius nominis Cariae urbs ad Iasium sinum, eodem
authore. Neapolis, quae & Leptis magna Ptolem. 20 lib. 4.
capit. 3. urbs Syriae paruae, uulgo Tripoli: in Barbaria re-
gia ciuitas. Neapolis colonia Ptolem. 20 lib. 4. capit. 3. urbs
Africae.
De Neapoli Syracusanorum. Cic. 6. Verr. 106.
Celeberrimum oppidum Neapolis. Cic. pro Rab. Posth. 16.
Foecunda Neapolis. Ouid. ad Pisonem, 19.
Ociosa Neapolis. Horat. Epod. 5. 9.
Secreta Neapolis. Stat. 4. Sylu. 8. 2.
Neapolitanus, penul. prod. Adiectiuum (νεαπολίτης) Qui
ex Neapoli est. Cic. Acilio, lib. 13. 31. 1.
Nearchus] Iuuenis fuit eximie pulchritudinis, cuius formā
commendat Horat. 3. Carm. ode 20.
Nebis] apud Ptolem. 20 lib. 2. cap. 6, Tarracensis Hispa-
niae fluius: Benis Straboni dicitur.
Nebrites] pen. corr. (νεβριδης) damarum seu ceruorum pel-
les, quibus uti ueteres in Bacchi sacris solebat. uēra, enim
dama seu ceruus est.
Asperse nebrides uario auro. Stat. 2. Achill. 9.
Nebrites] singularis numeri, Gemma Libero patri sacra, a
nebridum pellium similitudine. Plin. lib. 37. cap. 10.
Nebrophonus] penul. corr. Nomen canis uenatici apud
Ouidium, lib. 3. Metamorphosos,
Nebrophonusq; ualens, & trux cum Laespe Theron.
Theauri pars 2.

Interpretari licet hinnulorum interfectorem: *νεβρὸν τὸ νεβρὸν*
quod est hinnulus, & *νεβρὸν* occido.
Nebula] nebulae, penul. corr. (νεβρὸν, *νεβρὸν*) Vapor est terra
atq; aquis surgēs, qui siue statim euanescit, siue in altum sub-
latu, conuertitur in nubem. Plin. lib. 2. capit. 60. 1. Nebulas
nec estate, nec maximo frigore existere.
Amictus nebulae. Virg. 1. Aeneid. 84.
Aerea nebulae. Catull. ad Alphenum, epig. 28. 2.
Atra nebula. Virg. 2. Aeneid. 72.
Grauis nebula. Senec. Thyeste, 8. 31.
Humentes nebulae. Stat. 9. Thebaid. 91.
Liuens nebulae. Silius lib. 6. 57.
Tristes nebulae. Stat. 5. Thebaid. 37.
Volucres nebulae. Ouid. 1. Metam. 121.
Quasi per nebulam audire: hoc est, leuiter, non attentē. Plaut.
Capt. 19. 27.
Diluit nebulas Titan. Silius lib. 5. 12.
Dimouere nebulam. Claud. 1. in Eutrop. 79.
Campus in caelum erigit nebulas. Senec. Thebaid. 2. 16.
Resoluntur nebulae uentis ac sole. Ouid. 14. Metam. 80.
Obstantes nebulas scindere. Ouid. 2. Metam. 31.
Volutus nebula. Ouid. 12. Metam. 120.
Pinguem nebulam uomuere lucerna. Perf. Satyr. 5. 19.
Nebula erroris. Iuuenal. Satyr. 10. 1.
Nebula linea, pro tenui amiculo lineo, quod nec panni crebri-
tatem, nec tele densitatem, sed nebulae tenuitatem emulatur
pellucidam. Petronius Arbiter, Palam proostare nudam in
nebula linea, Ex Turneb.
Nebula, pro nugis. Perf. Satyr. 5,
Grande loquuntur nebulas Helicone legunt. Vulgus in-
terpretum nebulas musas intelligunt, quod satis est frigidū.
Turneb. Inania & nugacia poetarū fragmenta sumis & ne-
bulis familia accipit, quae omnia eis in Helicone, quod Mu-
saeum domicilium est, nasci uidentur, quod Heliconem &
Musas Heliconis incolat, saepe in suis poematis appellare,
praesertim in principio soleant. Nebulae, enim his in rebus
poni solent: unde & nebulones dicti. Haec ille.
Nebula, pro Re nihili. Plaut. Poenulo,
Cuius ego uel nebulae cyatho septē noctes nō emā. Turneb.
Nebulo, penul. corr. nebulonius, ut ait Donatus (*νεβρὸν*)
Eur. quod nebulas obijciat: uel mollis, ut nebula est uel ina-
nis & uanus, ut nebula est. Terent. Eunuch. 2. 2. 38,
Nebulonem hunc certum est ludere. Lucilius, Nugator
quidā ac nebulo sit maximus multo. Cic. ad Attic. lib. 1. 7. 7.
Et nebulonem illū, si quo pacto potes, ex istis locis amoue.
Ex magno aliquo nebulone aliquid audire. Cicero Attic. lib. 6.
A nebulone facile eludi. Cic. pro Rosc. Amer. 76. (112. 4.)
Nebulosus, penul. prod. Adiectiuum (*νεβρὸν, νεβρὸν*)
Nebulis teclis, plenus nubibus.
Aer nebulosus. Plin. lib. 21. cap. 7. 2.
Aestus nebulosus. Colum. lib. 11. cap. 2. 4. 1.
Ager nebulosus. Cato cap. 6. 1.
Celum nebulosum. Cic. 1. Tusc. 9. 4.
Cubilia nebulosa. Stat. 10. Thebaid. 17.
Littus nebulosus. Ouid. ad Luuiam, 90.
Locus nebulosus: hoc est tepidus, & frequentibus nebularum
humoribus conspersus. Colum. lib. 2. cap. 10. 6.
Meuania nebulosa. Propert. lib. 4. eleg. 1. 26.
Palus nebulosa. Silius lib. 8. 76.
Saxa nebulosa. Lucan. lib. 6. 19.
Nebulosior, Comparatiuum. Cato cap. 6. 4, *Qui locus crassus*
erit, aut nebulosior, tibi amineum maius, &c.
Nec] Disiunctiua coniunctio (*νεβρὸν, νεβρὸν*) Cic. de Amicit. 5, Nec
enim melior uir fuit Africano quisquam, nec clarior. Peflus;
Nec con-

Nec coniunctionem Grammatici ferè dicunt esse disiunctam, ut Nec legit, nec scribit: quia si diligētius inspicatur, ut fecit Afinius Capito, intelligi possit eam positam esse ab antiquis, pro non et ut in XII est, Aster custos nec sit.

Nec, pro Non, ut dictum est, Cic. 3. de Leg. 15, Senatori qui nec aderit, aut causa, aut culpa esto.

Nec opinanti, Non opinanti. Terent. Heaut. 1.2.12, Vi hanc letitiam nec opinanti primus ei obijcerem domi. Et And. 1.2.9, Id uoluit, nos si nec opinantes duci falso gaudio, Sperantes iam amoto metu. Cicero ad Sulpitium, lib. 13. 19. 2, Ei nec opinanti uoluntatem tuam tantam per literas detulisse.

Nec opinata res Volscos percudit. Liuius 2. ab Vrbe, 92.

Nec opinato, aduerbii uoce positum, pro Inopinato. Cicero 3. de Fin. 11, Quod quum accidisset, ut alter alterum nec opinato uideremus, surrexit statim.

Nec, secundo loco positum. Terent. Eunuch. 5. 4. 13, Que dum foris sunt, nihil uidetur mundius, Nec magis compositum quicquam. Ibidem, 5. 9. 47.

Nec nihil. Terent. Adelph. 1. 2. 61, Nec nihil, neq; omnia hæc sunt, que dicit, tamen.

Nec, neq; Liuius 7. bel. Pun. Mors Marcelli quum alioqui miserabilis fuit, tum quod nec pro etate (maior iam enim 1. x. annis erat) neq; pro ueteris prudentia ducis tam improvide iisset.

Nec enim illa prima uera est, ut quemadmodum in se quisq; sic in alium sit animatus, id est, non enim. Cic. de Amic. 51.

Nec iniuria. Liuius 6. bel. Pun. 69, Tanta sanguinis nostri hauriendi est sitis, nec iniuria forsitan.

Nec ita multo post. Cic. pro Quintio, 8, Quo mortuo nec ita multo post in Galliam proficiscitur.

Nec mirum. Cic. de Amic. 31, Ab his qui peccandum riuu ad uoluntatem omnia referant, longè dissimulatis: nec mirum: nihil enim altum, nihil magnificum ac diuinum suspicere possunt.

Nec sicut uulgus, sed ut eruditi solent, &c. Cic. de Amic. 6.

Nec uerò multitudo pedes nouit, nec ullos numeros nunc tenet. Cic. in Orat. 100.

Nec uerò, secundo loco positum, pro Sed nec. Cic. de Amic. 53, Negabat ullam uocem inimiciorum amicitie potuisse reperiri, quam eius qui dixisset, ita amare oportere, ut aliquando esset ofusus: nec uerò se adduci posse, ut hoc quemadmodum putaretur à Biante esse dictum, crederet.

Nec uerò, sed etiam. Cic. de Amic. 60, Nec uerò in hoc quod est animal, sed in ijs etiam que sunt in anima, consuetudo ualet.

Nec, pro etiam. Quintil. in Aegro redempto, Persolui gratia non potest, nec malo patri.

Nec caput, nec pedes habet. Modus loquendi vulgaris, quum res intricata et impedita est ita, ut quò te uertas, nescias. Cic. Curio, lib. 7. 32. 2.

Nec eo minus, pro nihilo secius. Sueton. in Othone, cap. 4.

Nec quicquam aliud, pro Tantum, Sueton. in Nerone, cap. 43.

Necnon et. Sueton. in Tito Vesp. cap. 5, Tanto militum gaudio ac fauore, ut in gratulatione imperatorem eum consalutauerint, et subindè decedentem prouincia detinuerint, suppliciter, necnon et minaciter efflagitantes, aut remaneret, aut secum omnes pariter abduceret. (Gram. 23.)

Necnon etiam poemata facieb at ex tempore. Sueton. de claris Non nequicquam. Vide Non, Aduerbium.

Nec quidem. Plin. lib. 8. cap. 36. de Vrvis, Proceunt uere, sed mare præpingues: cuius rei causa non prompta est: quippe nec somno quidem segnatis præter XIII dies.

Nec omni plebe aduersante. Liuius 2. ab Vrbe, 175.

Nec tamen. Cic. 4. Ver. 89, Excogitat inquam quemadmodam

in se illo legitimo comitia haberentur, nec tamen Herodotus adesse posset.

Necne. Cic. ad Caninium, lib. 2. 16. 5, Paritè transferunt, necne, præter te uideo dubitare neminem.

Nec suspicari, pro Ne suspicari quidem. Cic. 1. Acad. 11, Quod bonum quale sit, negat omnino Epicurus sine uoluptatibus sensum mouentibus nec suspicari.

Nec, à Neg, factum est, per apocopep extremarum uocalium, Et quia in fine syllabæ Q scribi non poterat, transiit in c. nam q et c affines literæ sunt.

Nec dum, pro Non adhuc. Cic. ad Att. libro 6. 111. 23, Castius inepias literas misit: nec dum Bibuli erant allatæ.

Nec dum illis labra admouit. Virg. 3. eclog. 9, Nec dum etiam causa irarum, seuq; dolores Exciderant animo. Virg. 1. Aeneid. 6.

Necepro] Nomè authoris, de quo Firmicus lib. 8. sic inquit, Hunc locum diuinus ille Necepro, ut remedia ualitudinum inueniret, diligentissime tradit (ut diuinum tanti uiri potuit ingenium) manifestis tractatibus explicauit.

Necesse] sunt necessum (ὁ ἀναγκαῖον, ἢ ἀναγκαῖον) Nomen est, inquit Donatus: nam necesse, necessus, et necessitas, et necessum, lectum est. Dicitur necesse, quod ui aliqua cogente fieri opus est. A cesso uerbo, quia non fit in eo cessandum. Terent. Eunuch. 5. 6. 28, Nisi quia necesse fuit hoc facere, id gaudeo. Cic. de Amic. 43, Que necesse est ut tuam aliqua cura res sibi contraria spernetur.

Mori necesse est Scipioni. Cic. de Fato, 28.

Corpus mortale aliquo tempore interire necesse est. Cic. 2. de Inuentione, 24. 7.

Ferre legem consilijs opus esse, sibi necesse non esse. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 105.

Necesse est uenidit. Cic. 5. Ver. 174.

Necesse habere, pro Opus habere. Cic. de Opt. gen. Orat. 148, In quibus non uerbum pro uerbo necesse habui reddere. Idè in Partit. 26.

Habere necesse aliquid dicere. Quintil. lib. 7. cap. 3. 13.

Necessum, idem. Plaut. Aflin. 16. 45, —nauteam Biberè malim, si necessum est, quam illam oscularier. Idè Stich. 4. 66.

Necessitas, penul. cor. necessitatis (ἀνάγκη, ἀνάγκη) Vis ipsa que nos cogit ut aliquid faciamus. Cicero 1. Acad. 42, Quomò interdum eandem necessitatem appellat, quia nihil aliter possit atq; ea constitutum sit, intra quasi fatale et immutabilem continuationem ordinis sempiterni.

Horatius anteambulatricem fortunæ dicit esse necessitatem, fortunæ dominatum et potentiam constituens: quod quicquid ei collibuerit, nulla uis tanta sit, ut impedire possit. Clauos autem trabales perlegenter fictione et cœptione tribuit necessitati, quibus omnia figat, firmetq; et retineat. Hæc Turnebus.

Efficiendâ necessitas. Cic. in Topic. 31.

Uite necessitas. Cic. 1. Off. 220. (Cic. in Orat. 135.)

Excusatio necessitatis in dicendo atq; in scribendo non probatur.

Dira necessitas. Horat. 3. Carm. ode 24. 2.

Fatalis necessitas, ut quicquid accidat, id externa ueritate, causarumq; continuatione fluxisse dicatur. Cicero 1. de Nat. deorum. 76.

Immutabilis necessitas. Quintil. lib. 2. cap. 13. 1.

Seua necessitas. Horat. 1. Carm. ode 35. 4.

Adducere in necessitatem. Vide Adduco.

Adhibere necessitatem. Vide Adhibeo.

Afferre necessitatem. Cic. 10. Philipp. 269, Vide Afferro.

Astringere necessitate. Vide Astringo.

Africus necessitate. Cic. 1. de Nat. deor. 27.

Fatali aliqua quasi necessitate mihi cum fortuna belligerandū fuit. Cic. Post. red. ad Quirites, 16.

Necessitate coactus feci. Cic. pro Cluentio, 43.

Constringi necessitate. Vide Constringo.

Debetur necessitati uita. Cic. pro Sestio, 39.

Denunciare ultimam necessitatem. Tacit. lib. 15. hoc est, mortem indicere.

Deprehendi subita necessitate. Quintil. lib. 1. cap. 12. 3.

Damus laudem uirtutis necessitati. Quintil. lib. 1. cap. 8. 10.

Dare operam necessitati. Cic. 1. Off. 177.

Datur necessitati uenia. Cic. 2. Off. 82.

Tempus et necessitas flagitat. Cic. 5. Philipp. 20. 3.

Ea que habet aliquam necessitatem: pro, Que necessaria sunt. Cicero de Diuinatione.

Mors necessitatem habet fati. Cic. 12. Philipp. 34. 1.

Necessitatem sibi imponere. Cic. ad Atticum, lib. 4. 74. 2.

Iniungere necessitatem. Vide Iniungo.

Obuenire necessitatem. Cic. 2. Off. 82.

Parere necessitati. Cic. de Orat.

Tempori cedere, id est, necessitati parere, semper sapientis est habitum. Cic. Marcello, lib. 4. 9. 5.

Premittit necessitas. Cic. pro Rosc. Amer. 59.

Necessitatem proponere sibi. Cic. 1. Off. 26.

Repugnare necessitatibus. Quintil. lib. 1. cap. 3. 6.

Vti necessitate. Tacit. lib. 16.

Necessitates, pro Negocijs instatibus et necessarijs. Plin. epist. 4. libro 3, Colleg. e optimi, meiq; amantissimi, de communis officij necessitatibus prolocuti, excusare me, et excimeretanturunt. Cic. pro Cluentio, 53.

Necessitas, Affinitas. C. Cesar quum Plautiam suast rogatione, Equidem mihi uideor, inquit, pro nostra necessitate, non labore, non opera, non industria defuisse. Significat hic coniunctionem sanguinis uel amoris, hoc est, affinitatem, uel strictam amicitiam. Ex Gellio, lib. 13. cap. 3.

Necessitatem familiaritatemq; uiolare. Cic. pro Sylla, 1.

Necessitudo, penul. prod. necessitudinis (ἀνάγκη) Idem quod necessitas, et uis ipsa. Cic. 2. de Inuen. 247, Puto igitur hæc esse necessitudinē, cui nulla ui resisti potest. Salust. in Iugur. Coactus rerum necessitudine, statuit armis certare.

Afferre necessitudinem pugne. Tacit. lib. 12.

Necessitudinibus circumuectus. Salust. in Catil.

Dicere ad necessitudinem. Salust. in Iugurtha.

Facere necessitudinem alicui, pro Cogere. Tacit. lib. 3.

Necessitudinibus publicis implicitus, inquit Plinius epist. 2. Imponere necessitudinem. Salust. in Catil.

Necessitudo, significat etiam familiaritatem et coniunctionem quandam, aut etiâ affinitatem. Cic. 1. Ver. 33, Sic enim à maioribus nostris acceptus, Prætorum Quæstori suo parentis loco esse oportere: nullam neq; iustorem, neq; grauiorē causam necessitudinis posse reperiri, quam coniunctionem sortis, quam prouincia, quam officij, &c.

Hospitium, necessitudo et familiaritas. Cic. Sulpit. lib. 13. 20. 1.

Conubernij necessitudo. Cic. pro Plancio, 21.

Liberorum necessitudo. Cic. Bruto, lib. 13. 11. 1.

Fraterna necessitudo. Cic. pro Quintio, 3.

Magna, ueteres, iusta necessitudinis. Cicero ad Atticum, lib. 16. 34. 1. 1.

Religiosa necessitudo. Quintil. lib. 1. cap. 2. 14.

Simplex et absoluta necessitudo. Cic. 2. de Inuent. 248.

Summa necessitudine et summa coniunctione adductus, eos commendabat. Cic. Seruio, lib. 13. 28. 3.

Adiungere ad necessitudinem suam bonos uiros. Cic. Bruto, lib. 13. 12. 5.

In amicitia coniunctionisq; necessitudine, superiores se æquari cum inferioribus debent. Cic. de Amic. 62.

Accessionem afferre ad ueteres necessitudines. Vide Accedo.

Attingere aliquem summa necessitudine. Vide Attingo.

Coniungere necessitudinem cum aliquo. Cic. 6. Ver. 128.

Necessitudine aut beneuolentia quos coniunxit natura aut uoluntas, distrahantur. Author ad Herentium, lib. 4. 211.

Constituta necessitudo officij. Cic. pro Cluentio.

Summam necessitudinem magna eius officia in me et in meos effecerunt. Cic. pro Deiotaro, 28.

Habere aliquam necessitudinem aut cognationem cum aliqua re. Cic. in Orat. 108.

Habere necessitudinem in. Cicero pro Plancio, 31, Dubitatis quin eas Tribus in quibus magnas necessitudines habet Plancius, &c.

Implicitus alicui et priuatis et publicis necessitudinibus. Plin. lib. 7. epist. 16. ad Fabatam.

Intercedit alicui necessitudo cum altero. Vide Intercedo.

Nomina necessitudinum mutare. Cic. pro Cluentio, 157.

Familiaritatis necessitudinisq; obliuisci. Cic. pro Mur. 5.

Parare necessitudines. Vide Paro.

Recipere aliquem in necessitudinem. Cicero. Seruio, lib. 13. 18. 6.

Repudiare officium necessitudinis. Cic. 1. Ver. 8.

Necessitudo est mihi cum. Cicero ad Brutum, lib. 11. 22. 1, Cum Appio Claudio. C. P. summa mihi necessitudo est.

Amicitia necessitudines mihi erant cum illo. Cic. pro Sest. 32.

Necessitudo, Cognatus, uel affinis, aut consanguineus. Suet. in Augusto, Remisit tamen hosti iudicato necessitudines, amicosq; omnes.

Necessarius, Adiectiuum (ἀναγκαῖος) Quod est necessum. Cic. 3. Ver. 60, Quominus miremini Siculos re necessaria coactus, auxilium à patronis, à Consulibus, ab Senatu, à legibus, à iudicij petiuisse.

Necessarius illi rei. Cic. Curioni, lib. 2. 5. 5.

Maximè necessarius. Vide Magis.

Necessarius et fatalis casus. Cic. 10. Philip. 283.

Conclusio necessaria. Cic. in Topic. 31.

Ex consecutione necessaria simplex conclusio efficitur. Cicero. 1. de Inuent. 61.

Fatales ac necessariae leges. Cic. de Vniuer. 60.

Necessaria et uoluntaria oratio: cōtraria. Cic. pro Q. Rosc. 8.

Necessarium ad. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 20. 2, Item, cetera que sunt ad uitam necessaria.

Ad usus necessarios expetuntur diuitie. Cic. 1. Off. 37.

Facere necessaria. Quintil. lib. 1. cap. 9. 5.

Necessarium dictum. Plin. libro, 11. cap. 24. 1.

Necessarij, οἱ ἀναγκαῖοι τῶν βίβητων, sunt, ut Gallus Aelius ait, qui aut cognati, aut affines sunt, in quos necessaria officia conferuntur præter ceteros. Hæc Festus. Cicero. Bruto, libro 13. 2, Nam et priuignus est M. Cæsij mei maximè et familiaris et necessarij.

Amicus et necessarius. Cic. pro Cluentio, 70.

Familiaris ac necessarius meus. Cic. pro Sylla, 1.

Necessarius et propinquus. Cic. pro Muræna, 67.

A necessarijs tuis necessario meo noli pati iniuriam fieri. Brutus Cicero, 6. 4.

Necessariè, Aduerbium (ἀναγκαῖως) Cicero. 2. de Inuen. 60, Necessariè demonstrantur ea que aliter ac dicuntur, nec fieri, nec probari possunt.

Necessariò, Similiter aduerbium (ὡς ἀναγκαῖως) Cicero 4. Tuscul. 12, Nullisq; unius discipline legibus astricti, quibus in philisophia necessariò pareamus. Terent. And. 4. 1. 8.

Necmancipi] penul. cor. Vide Mancipi, indeclinabile, in Manceps.

Neco necas, necavi, necatum, & necui, necum (νεκρω, νεκω) necare, Interimere, interficere. Diomedes, Neco, necui, ueruntamen & necavi legimus: ut necus, & necatus. Et hoc differre uolunt: necui, quasi suffocauit: necavi, quasi ferro occidi. Vnde necem, eadem appellamus. Idem sentit & Priscianus. Verum haec Diomedis & Prisciani differentia sepe infringitur. Valla, Ego sentio generalem significationem necatus, specialem uero necus. Nec unquam necus dicitur sine certo genere mortis, ut eneclius siti Tantalus. Caesar. 3. bell. Gall. 4. 14. Itaq; omni Senatu necato, reliquos sub corona uendit.

Necari ac trucidari. Cic. pro lege Manil. 4. In amine necari. Ouid. 2. Fast. 77. In eum qui parentem necauisset, nullum supplicium constituit Solon. Cic. pro Rosc. Amer. 42. Afflatu necare aliquem. Ouid. 3. Metam. 10. de serpente quoda. Ferro necari. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 12. Morsu necare aliquem. Ouid. 2. de Remed. amor. 5. Odore terro necare aliquem. Lucret. lib. 6. 158. Vniculus, uerberibus, atq; omni supplicio cruciatum aliquem necare. Cic. pro lege Manilia, 6. Necantur herbarum radices. Colum. lib. 2. Legimus necare. Plinius libro 22. capit. 25. 41. Vide Orobaniche.

Indolem neciam necas. Senec. Hippol. 4. 20. Necans, Participium (νεκων) Ouid. 2. Amor. eleg. 14. 5. Vidisse nullos matre necaste dies. Necatus, penul. prod. Aliud participium (νεκωθεις) ut, In tormentis necatus Zeno Eleates. Cic. 3. de Nat. deor. 118. Necatus fame. Apul. lib. 3. Hic adulter loris casus, aut fame necatus. Cicero ad Attic. lib. 9. 180. 5. Parentem patriam fame necandam putent. Necatus ueneno. Author ad Herennium. Apes cum stirpe necate. Ouid. 1. Fast. 73. Necaturus, penul. prod. (νεκωθεις) Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 8. Ore necatus accipiemus aquas.

Necus, semper sine ferro dicitur. Lilius lib. 1. Fame, frigore, illiue, squalore eneclia.

Necropoli] penul. prod. Adiectiuum. Vide Nec pro Non, in Nec.

Necos] Filius fuit Psammitichi, & Aegypti rex, cui filius Psammis in regno successit, teste Herodoto lib. 7. Necrocotinthij] νεκροκοθινθιοι, hoc est, Corinthisiorum defuncti, dicebantur uasa Corinthis, tam aenea quam fictilia, quae euerfa Corintho e mortuorum sepulchris eruebantur. Vide Strab. lib. 8.

Necromantia] necromantia, penul. prod. (νεκρομαντεια) Diuinitio quae fit per mortuos, ut apud Lucanum quimortuus suscitatus, euentu belli Pharsalici Sexto Pompeio praedixit. Vnde enim mortuus dicitur necron, cadauer. νεκρωθεις, diuinitio. Cicero 1. Tusc. 58. Inde ea, quam meus amicus Appius νεκρομαντεια faciebat: inde in uicinia nostra Auerni, unde anima excitantur, obscura umbra, & c. Plinius libro 37. capit. 11. 6. In ueteri codice Plinij legitur, hydromantia.

Necropolis] νεκροπολις, Aegypti oppidum est, triginta non amplius stadijs ab Alexandria distans: ita dictum, quod ibi Cleopatra, adnota uerberibus aspide, sese interemerit.

Nectar] nectaris, pen. corr. inquit Festus (νεκταρ) significat deorum potionem. Cic. 1. Tusc. 100. Non enim ambrosia deos, aut nectare, aut inuentute pocula ministrante latari arbitror. Vide Macrobius in primo de Som. Scip. cap. 2.

Nectar, sunt qui interpretentur uinum in Lydia Olympo concinnatum, fauis permixtis & floribus odoratis. Suocinijs

Alcan quocq; Sappho etiam ambrosiae craterem dicit. Sed nec Homerus esse decorum potionem nectar, nouisse creditur. Haec Caelius libro 7. cap. 13. Significat autem nectar immortalitatem: a quo quod priuationem significat, & uerba occido.

Odoratum nectar. Ouid. 4. Metam. 50. Baccheum nectar. Stat. 2. Syllu. 2. 20.

Nectar, pro Melle, per translationem. Virg. 1. Aeneid. 88. Nectar, pro suauitate. Horat. lib. 1. Carm. ode 13.

Nectaris, penul. cor. Adiectiuum (νεκταριος) Martial. libro 13. 108.

Attica nectareum turbatis mella falernum. Aqua nectaree. Ouid. 7. Metam. 144.

Flores nectari. Claud. de nupt. Honorij, 42. Nectarea] Herba, de qua Plin. lib. 14. cap. 16.

Nectarites, pen. prod. (νεκταριτης) Petio ex herba nectaree facta. Plin. lib. 14. cap. 16. 8.

Nectio] nectis, nexui, & next, nexum (νεκτω, νεκτω) nectere, Ligare, iungere. Virg. 5. Aeneid. 85.

Et paribus palmas amborum innoxuit armus. Propert. libro 3. eleg. 8. 8.

At tibi qui non duobus nexisti retia lecto. Nectere aliquid ex duobus rebus: pro Res duas in unum conuincere. Senec. epist. 67.

Brachia nectere. Ouid. 5. Fast. 66. Catenas nectere alicui. Horat. 1. Carm. ode 29. 1.

Comam myrto nectere. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 5. Coronam nectere alicui. Horat. 1. Carm. ode 26. 2.

Aranea nectit opus sub trabe. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 2. Vincula nectere. Virg. 6. eclog. 5.

Africus in glaci frigore nectis aquas. Propert. li. 4. eleg. 3. 10. Nectere aliud ex alio. Cic. 3. de Fin. 112.

Carmina dissona nectere. Stat. 2. Syllu. 2. 23. Causas inanes nectere. Virg. 9. Aeneid. 45.

Nectere dolum alicui: idem quod Circumuenire dolis. Lilius 7. bel. Pun. 156.

Gaudia mutua nectere inter se. Lucret. lib. 5. 171. Iurgia nectere cum aliquo. Ouid. 2. Amore. eleg. 2. 7.

Laqueum nectere alicui. Horat. 1. epist. 22. Moras nectere alicui. Valer. 3. Argon. 55. Tacit. lib. 17.

Nefas & foedera nectere. Valer. 3. Argon. 101. Necti. Lilius 8. ab Vrbe, 139. Eo anno plebi Romanae uelut aliud initium libertatis factum est, quod necti deseruunt. Vnde de Nexum.

Nectenda corona. Horat. 4. Carm. ode 11. 1. Nexus, Participium (νεκωθεις) Cicero 3. Tusc. 30. Omnes enim inter se nexa & iugata sunt. De uirtutibus.

Alia ex alijs apta & necessitate nexa causa. Cic. 5. Tusc. 100. Causa causa nexa rem ex se gignit. Cic. 1. de Diuinat. 204.

Manus nexa ex ordine. Ouid. 8. Metam. 151. Nexa res pignori. Martianus in l. res quae ff. de iure fisci, Res autem nexa pignori distrahere procuratores possunt.

Pedes per mutua nexi. Virg. 7. Aeneid. 14. Inter se nexa & iugata sunt uirtutes. Cic. 3. Tusc. 30.

Nexus huius nexum (νεκωθεις) ipsa ligatio. Plin. lib. 8. cap. 11. 1. Bellantesq; cum ijs perpetua discordia dracones, tanta magnitudine, ut & ipsos circumflexu facili ambiant, nexuq; nodi praestringant.

Nexu uinculi, solutiq; se undiq; in publicum proripiunt. Lilius 2. ab Vrbe, 98.

Argo Lyctantia nexa Pectora. Ouid. 6. Metam. 49.

Dansi nexui. Stat. 5. Thebaid. 113. Duros nexu soluere. Claud. 2. de raptu Proserp. 38. Multipl. ex nexu. Vide Multas. Recurio nexu serpant heder. Ouid. 3. Metam. 133. Vipereus nexus. Stat. 6. Thebaid. 2. Volubiles nexus. Ouid. 3. Metam. 9. de serpente quodam. Nexus, Noctus. Plaut. Milt. 1. 6. 43.

Idem & cum nexu in humero, leuo, ex pupillato brachio, praecinctus.

Nexus, siue nexum, Est genus obligationis civilis, qua corpus est ut pignus afficitur: ut ait Budaeus. Varro de Ling. Lat. lib. 6. Nexum, Manilius scribit omne quod per libram & as geritur, in quo sint mancipia. Mutius, Quae per as & libra funi, ut obligentur, praeterquam mancipio datur. Hoc uerum esse, ipsum uerbum ostendit, de quo querit. Nam idem quod obligatur per libram, neq; suum sit, inde nexum dicitur. Liber qui suas operas in seruitute pro pecunia quam debebat, dum soluere, nexus uocatur, ut ab are obratus. Hoc C. Papilio uacare Sylla Dictatore, sublatu ne foret, & omnes qui bonam copiam iurarent, ne essent nexi dissoluit. Festus lib. 12. In nexu sunt haec testamenti factio, nexi cautio, nexi liberatio. Nexum es apud antiquos dicebatur pecunia, quae per nexum obligatur. Cic. pro A. Cecinna, 64. Deinde quod Sylla ipsa ita tulit de ciuitate, ut non sustulerit horum nexa atq; hereditates. Et Curio lib. 7. 31. 6. Nisi haberem socium studiorum meorum Atticum nostrum: cuius quam propriam te esse scribis mancipio & nexu, meum autem usum & fructum, cedentis istu sum. Vide Liu. 2. ab Vrbe, 91. Et lib. 8. 140. & Cell. lib. 12. cap. 20. & cap. 21.

Legis nexus. Tacit. lib. 3. Exoluti legis nexu. Tacit. lib. 3. Liber a nexu pignoris. Papin. in l. si pater fam. ff. familiae et c. funde.

Liberare uenditorem a nexu uendit. Vlpian. in l. si non forem. S. adeo. ff. de condit. indeb.

Nexi (ut iam dictum est ex Varro) sunt liberi homines, qui operas suas in seruitute pro pecunia quam debebant, domino praestabant.

Nexus ob es alienum. Liu. 2. ab Vrbe, 95. Nexorum & mancipiorum iura. Cic. 1. de Orat. 84.

Nexum uirre, Lege nexos additi, inquit Budaeus. Lilius 7. ab Vrbe, 84. Vide Ineco.

Nexu obligare. Cic. pro L. Muran. 3. Nexo nexas, nexauit: & Nexo, nexis, nexui, nexum (νεκωθεις) nexere, secundum Priscianum; Frequentatiuum a Necto, nectis. Virg. 5. Aeneid. 56.

Nexantem nodis, seq; in sua membra plicantem. Nexor] nexaris, Deponens, antiquum. Lucret. lib. 2.

Pars etiam breuius spacijs nexantur ab idu. id est, copulantur, cohaerescunt per plagam, & idum. Quidam habent, uexantur, sed mendose.

Nexilis, & hoc nexile, penul. cor. (νεκωθεις) Quod nectitur: sicut textile, quod textitur. Lucret. lib. 5. 271.

Nexilis autem sicut uetris, quod textile tegmen. Coronis nexilibus redacta turba. Senec. Agamem. 5. 12.

Hedere nexiles. Ouid. 6. Metam. 26. Thorax nexilis. Stat. 4. Thebaid. 35.

Vestis nexilis. Lucret. lib. 5. 271. Necubi] penul. cor. (νεκυβιον) Aduerbium loci, Ne alicubi, id est, Ne in aliquo loco: & semper duo uerba postulat, iusti necubi mihi praesto sita est, ne in illo loco. Lilius 5. bell. Pun. 285. Necubi hosti a quo se committere loco. Var. 1. de Rerust. capit. 4. 5. 2. Si erunt imbres secuti, uidentum necubi aqua consistat.

Necubi, pro Nisquam. Liu. 2. bell. Pun. 9. Hispanos & Afros, & omne quod ueterani erat robur exercitus, admixtis ipsorum impedimentis necubi consistere coactis, & c. Necunde, Aduerbium loci (νεκυβιον) Id est, Ne ex aliquo loco. Liu. 8. bel. Pun. 4. Necunde ab stationibus Punicis conspiceretur. Ibidem, lib. 2. 105.

Necia] necia (νεκια) trisyllabum, penul. prod. diphthongo. Cic. Tusc. 1. Inde Homeri tota uerba, id est, illa moriuorum fabula quae in Odyss. 7. ita enim uocatur pars illa Odyssae, qua fingitur Ulysses ad inferos descendisse, umbrasq; aliquotius fuisse. Vide Nectromantia.

Necyomantia] νεκυμαντεια, penul. prod. Vaticinium ex mortuis, uaticinatio quae fit uocatis Manibus ex inferis. uerba, mortuus: uerba, diuinitio, uaticinium.

Necydalus] necydali, pen. cor. (νεκυδαλιος) insecti genus, a quo progeneratur bombyx. Plin. lib. 11. cap. 22. 1.

Neda] Fluius erat in Messeniis, qui populi sunt Graeciae, ora, de quo in Apollinis quodam oraculo, ος τει παρ' ος κεινον νεδα εις λιβηδον υδαος, & νετι, κεινον νεδα εις λιβηδον υδαος. Huius uisunt fontes in Lycaeo monte, Ex Celio lib. 18. cap. 9. Fuit & Neda nympha, una ex his quae Iouem educarunt, a qua & in Lycaeo fontem appellationem ducat: cuius quae fuerit olim uis, uide apud Caelium lib. 24. cap. 17.

Nedum] μηδεν, μηδεν, μηδεν, Coniunctio, significat Nihil solum. Duobus tantum modis usurpatur. Uno, quum utraq; sententiam eodem claudimus uerbo: ut, Funderem pro te sanguinem, nedum pecuniam. Cic. Curio, lib. 7. 29. 1. Erat enim multo domicilium huius urbis (quum quidem haec urbs) a prius humanitati, & suauitati tuae, quam tota Peloponnesus, nedum Patrae. Lilius 4. bel. Pun. 184. Militi quoq; nedum regi uix decoro habitus. Altero modo accipitur nedu, quum suum utriq; sententiae uerbum accommodamus: ut, Funderem pro te sanguinem, nedum tibi pecuniam crederem. Terentius Heaut. 3. 1. 45.

Satrapes si fiet amator, nunquam sufferre eius sumptus queat, nedum tu possis. Ex Valla lib. 2. Tacit. libro 13. Pueri sobrios quoque comitatus, nedum temulentos ignorantis. Horat. de Arte, 14.

mortalia facta peribunt, Nedum sermoneum stet honos, & gratia uiaax.

Nedum, Sed etiam. Cicero ad Atticum, libro decimo 207. 6. Tu quoniam quartana cares, & nedum morbum remouisti, sed etiam grauedinem: te uegetum nobis in Graecia festi. Sid legit Budaeus. Vetus autem exemplar legit, nouius morbum.

Nefandus] Adiectiuum (νεφανδεις) Quod non est fandum. Amor nefandus. Valer. 8. Argon. 78. Armata nefanda. Cic. ad Brutum, 10. 6.

Bellum nefandum. Virg. 12. Aeneid. 115. Concubitus nefandus. Ouid. 6. Metam. 108. Crimina nefanda. Senec. Hippol. 6. 18.

Domus nefanda. Ouid. 6. Metam. 120. Eufes nefandi. Virg. 2. Aeneid. 31. Facta nefanda. Ouid. 2. Fast. 170.

Gens nefanda. Virg. 3. Aeneid. 131. Institutum nefandum. Cic. pro Domino suo, 101.

Manus nefanda. Ouid. 3. Metam. 12. Odis nefanda. Virg. 5. Aeneid. 157.

Nefando foedere imbuta tellus. Catullus Argoniat. epigram. mat. 59. 8.

Vir nefandus. Virg. 4. Aeneid. 100.

Nefans, nefantis, omnis generis, idem (νεφανεις) Lucillus

lib. 7. Tantalus qui poenas ob facta nefanda luit. Varro, Ego, inquit, eam supplicat, quae tunc mihi nec res, nec ratio est, dissoluat, atque omnia nefantia. Antiquum & obsoletum est.

Nefarius] Vide Nefas.

Nefas] indeclinabile, n. gē. (ἀνεπίπυια) impium facinus & execrabile scelus.

Capitale nefas. Ouid. ad Pisonem, 9.

Dirum nefas. Virg. 4. Aeneid. 113.

Execrandum regie cedis nefas. Senec. Troad. 1. 9.

Immane nefas, & morte piandum. Iuven. Satyr. 13. 6.

Inimane nefas audere. Virg. 6. Aeneid. 12. 5.

Lachrymabile nefas. Stat. 9. Thebaid. 177.

Maculosum nefas. Horat. 4. Carm. ode 5. 5.

Admittere uasum nefas. Senec. Oeth. 7. 6.

Aggredi nefas aliquod. Ouid. 7. Metam. 14.

Auerrere nefas. Silius lib. 3. 2. 6.

Committere nefas aliquod. Ouid. 7. Metam. 86.

Concipere nefas mente. Ouid. 10. Metam. 81.

Contrahere nefas. Vide Contraho.

Dissimulare nefas. Virg. 4. Aeneid. 61.

Edere nefas aliquod. Stat. 8. Thebaid. 14.

Tantumne nefas patrio excidit ore? Virg. 2. Aeneid. 132.

Facere nefas. Ouid. 8. Metam. 97.

Ingens geminare nefas. Senec. Octau. 6. 18.

Passa nefas corpore. Ouid. 10. Metam. 70.

Prohibere nefas. Virg. 5. Aeneid. 40.

Purgare nefas. Silius lib. 11. 40.

Soluere nefas. Ouid. 2. Fast. 9.

Suadere nefas alicui. Ouid. 1. Metam. 79.

Succensere nefas patrie. Silius lib. 7. 112.

Sustinere nefas. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 9.

Nefas fit. Cicer. de Amic. 37. Aequè autem nefas fit tale aliquid & facere rogatum, & rogasse.

Nefas dictu. Cic. de Senect. 12.

Dictu nefas prodigium. Virg. 3. Aeneid. 73.

Nefas habetur. Plin. lib. 3. cap. 5. 28.

Nefas, pro Homine nefario. Virg. 2. Aeneid. 117.

Extinxisse nefas tamen, & sumpsisse merentes

Laudaber poenas. Helenam intelligit.

Nefas, pro impossibile. Horat. 1. Carm. ode 2. 4.

Dirum, sed leuius sit patientia

Quicquid corrigere est nefas. Quo modo etiam à Cicerone usurpatur in Timæo, Atque illum quidem quasi parentem huius uniuersitatis inuenire difficile: & quum iam inuenieris, indicare in ualguis, nefas. Sic enim reddidit, quod Plato dixit ἀδύνατον.

Nefarius, Adiectiuum (ἀνεπίπυια, ἀνεπίπυια) Sceleratus. Nominus, Nefarij proprietatem lib. 1. de uita populi Rom. Varro patefecit, A. farre quod aduereum est, quo scelerati uti nõ debeant, non triticum, sed far. hoc quoque idem significat, quod qui indigni sunt qui uiuant, nefarij uocantur. Cicer. 2. Off. 7. 2. Ita habendum est religioni, nocentem aliquando et nefarium, impijque defendere.

Atrous nefarius. Horat. de Arte, 38.

Facinus nefarium. Caesar 7. bel. Gal. 156.

Latrocinium nefarium. Cic. 3. Verr. 107.

Promulgatio nefaria. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 3.

Scripta nefaria. Catul. ad Fundum, epig. 41. 4.

Nefarium substantiuè, apud Liuium lib. 9. ab Vrbe, Nisi eo nefario Reipub. obstrinxeris, quo d' ominari horret animus, & c.

Nefarie, Aduerbium (ἀνεπίπυια) Cic. 2. Verr. 33. Quum multa libidinosè, multa crudeliter in ciues Rom. atque in socios, multa in deos, hominesque nefarie fecerit.

Nefastus] Adiectiuum, uis, Nefasti dies, Quibus non licet iniuriari. Ouid. 1. Fast. 10.

Ille nefastus erit, per quem tria uerba silentur. Tria hec uerba solemniter intelligit Ouidius, Do, Dico, Addico: quae omnem iuris actionem & sententiam indicant. Vide Macrobius libro 1. Saturn. cap. 6. Varro de Ling. Lat. libro 5, Dies nefasti uocantur, per quos dies nefas est iuri Praetorem. Nefasti dies, uel littera notabantur, inquit Festus. Vide Fasti. Nefastus, pro Nefarius. Nefastum habetur prolibare dijs, Plin. lib. 14. cap. 19. 1.

Nefastum & dirum. Cic. 2. de Legib. 35. Quae augur iniusta, nefasta, uitiosa, dira defixerit, irrita, infectaque sunt.

Quid intactum nefasti liquimus? Horat. 1. Carm. ode 35. 7. hoc est, nefarij. Acron.

Acheron nefastus. Vide Acheron.

Frutices nefasti. Plin. lib. 20. cap. 11. 3.

Locis nefastis impossuere delubra. Stat. 1. Thebaid. 55.

Spiritu nefastum ferro exigere. Senec. Oedip. 14. 6.

Terra nefasta. Liuius 6. ab Vrbe, 113. id est, iniusta & ominosa, inquit Budæus.

Nefrendes] dubij gen. Arietes dixerunt antiqui, inquit Festus, quod dentibus frendere non possint. Alij dicunt nefrendes iniustes esse nondum frendentes, id est, frangentes. Liuius, Quem ego nefrendem alui, lacteam immulgens opem. Sunt qui nefrendes testiculos dici putent. Haec Festus. Varro 2. de Re rust. cap. 4. 16. Porci, amisso nomine lacteis, dicuntur nefrendes, ab eo quod nondum sabam frendere possint, id est, frangere.

Negabundus] Vide Nego.

Neglectus] Vide Negligo.

Negligo] negligis, penul. corr. neglexi, neglectum (ἀμελέω, ἀμελέω, ἀποκονδέω, μετρίαι, περιόηω, ἀποσπυδάσμαι) negligere, Contemnere, non curare, quasi ne legere quidem, nec uidere dignari, inquit Sipontinus. Cic. 4. in Catil. 94. Quae quæ illa sint, Patres conscripti, pro imperio, pro exercitu, pro prouincia quam neglexi, pro triumpho, ceterisque laudis insignibus.

Pratermitti ab aliquibus, & negligi. Cic. pro Cluentio, 103.

Asternari & negligere. Cic. pro Rosc. Amer. 3.

Imperium alicuius negligere. Caesar. 5. bel. Gall. 29.

Iniurias negligere. Caesar. 1. bel. Gall. 14. 4.

Mandatum alicuius negligere. Cic. pro Rosc. Amer. 66.

Minas alicuius negligere, & horrere, contraria. Cicero pro Quint. 62.

Non negligere aliquod negocium, Est diligenter illud curare. Terent. Phorm. 1. 2. 4.

Amo te, & non neglexisse habeo gratiam.

Ornamenta negligere. Vide Orno.

Periculosa fortunarum & capitis negligere pro amico, Postponere, Non timere. Cic. ad Terentiam, lib. 14. 4. 4.

Negligens, penul. cor. om. gē. (ἀμελής, ἀμελής, ἀδύνατος, ἀδύνατος) Qui nihil curat. Cicero 4. Verr. 138. Quoniam pater tam negligens & dissolutus est.

Improuidi & negligentes duces. Cic. Attic. lib. 7. 138. 2.

Negligens in amicis eligendis. Cic. de Amic. 55.

Negligens sui. Senec. lib. 1. de Ira.

Socors & negligens ipsius natura tardauit. Cic. de claris Oratoribus, 129.

Negligentem facere. Terent. And. 2. 3. 23.

Sed si te a quo animo farre accipiet, negligentem feceris, id est, efficit ut ille non curet posthac.

Negligens de alieno. Plin. epist. 78.

Negligens in me. Cic. ad Memmiam, lib. 13. 1. 15.

Amicorum, inimicorumque negligens. Tacit. lib. 19.

Negli-

Negligentior. Catull. in Asinium, epigr. 12.

Tollis lintea negligentiorum.

Negligentia, negligentie (ἀμελεία, ἀμελεία, ἀμελεία) incuria & indiligentia quod dicitur. Terent. in And. 1. 1. 4. 4.

Ex Andro commigravit huc uicinie,

Inopia & cognatorum negligentia

Coacta. idem in Prolog. Adelp. 14.

Negligentia fortuna. Senec. de Vita beata. id est, contemptus rerum fortuitarum.

Negligentia, pigritia, inertia, & c. quos tutari debent, desertos esse patiuntur. Cic. 1. Off. 41.

Negligentia aliquid faciendi. Quintil. lib. 1. cap. 3. 4.

Agrestis & inhumana negligentia. Vide Inhumanus.

Diligens negligentia. Cic. in Orat. 43.

Non ingrata negligentia. Cic. in Orat. 43.

Adducere in negligentiam. Vide Adduco.

Contemptum negligentia aliquid. Cic. de Arusp. resp. 19.

Corruptum animam negligentiam, diligentia comparat diuitias. Author ad Herennium, lib. 4. 176.

Negligentia tua non fecidit est, quod te negligam. Terentius Phorm. 5. 9. 27.

Agrestem & inhumanam negligentiam fugere. Cic. 1. Off. 183.

Impediendo negligentia tuam maxime in amicis & diligendis & comendis. Cic. de Amic. 71.

Neglectus, ἀμελής, ἀμελής, ἀμελής, Participium: ut,

Abiectus & neglectus uir. Cic. 3. de Fin. 102.

Capillos neglectos coerebat uitta. Ouid. 2. Metam. 83.

Coma neglecta. Ouid. 3. de Arte, 31.

Facies neglecta peribit. Ouid. 3. de Arte, 21.

Fides neglecta. Ouid. epist. 20. 47.

Forma neglecta. Ouid. 1. de Arte, 102.

Tellus neglecta. Stat. 5. Sylu. 3. 33.

Virtus neglecta. Horat. in Carm. seculari, 12.

Requerere aliquid neglectum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 22.

Neglectus, huius neglectus (ἀμελής) Terent. Heaut. 2. 3. 116. Neutiquam haec res neglectus est mihi.

Negligenter, Aduerbium (ἀμελῶς, ἀμελῶς, ἀμελῶς) Terent. Heaut. 2. 3. 50.

Capillus passus, prolixus circum caput Reiectus negligenter: patet.

Negligenter & Diligenter, contraria. Cic. pro Rosc. Comce. 3. Temerè ac fortuito, inconsideratè negligenterque ne quid agamus. Cic. 1. Off. 144. Et Liuius 4. ab Vrbe, 161.

Tractanda non negligenter minuta sunt. Cic. in Orat. 43.

Negligenter, Per contemptum. Sueton. de claris Gram. 9. Librum etiam cui est titulus Puerilogos, edidit, continentem querelas de iniurijs, quas professores negligenter ab ambitione parentum acciperent.

Asternere negligentius aliquid. Cic. pro Cecinna, 53.

Nego] negas, negare (ἀποφραίνω, ἀποφραίνω, ἀφραίνω) Nihil aliud est quam dicere aliquid non esse, & inficias ire. Terent. And. 1. 1. 120. — ego illud scdulo

Negare factum: ille instat factum.

Nega nega nunc Equiti Romano homini honesto, iudicio tuo credi oportere. Cicero pro Rosc. Comcedo, 25. Hoc ex uementi animi affectu dictum est.

Fateri & Negare, contraria. Cic. de clar. Orat. 38.

Impune negare. Ouid. 13. Metam. 160.

Obstinatè negare. Vide Obstino.

Manifesta negare. Ouid. epist. 4. 23.

Negat tantum, sed quoque. Liui. 3. ab Vrbe, Decemuir alienato ad libidinem animo, negat hesterno tantum conuicio Iclij, uolentiaque Verginij, cuius restem populum Romanum habebat,

sed certis quoque indicijs compertum se habere, nocte tota caetus in urbe factos esse ad mouendam seditionem.

Negare, Facto etiam dicitur, pro Renuere. Terent. And. 2. 3. 5. Sed si tu negaris ducere, sibi culpam in te transferet. Virgil. 10. Aeneid. 87.

Egregij forma: sed queis fortuna negarat

In patriam reditus.

Oranti negavit ista. Stat. 12. Thebaid. 81.

Præcisè negare alicui. Cic. Attico, lib. 8. 148. 3.

Ingrata fronte negare aliquid. Propert. lib. 1. eleg. 10. 5.

Accessum negare. Vide Accedo.

Accessus terra paterna negat. Ouid. epist. 10. 13.

Alimenta negare miseris. Ouid. 5. Trist. eleg. 9. 3.

Cursum negare alicui. Virg. 7. Aeneid. 2.

Natura negavit mihi formam. Ouid. epist. 21. 7.

Manus negat officium. Ouid. epist. 20. 50.

Opem negavit patrie. Ouid. epist. 3. 20.

Premia negare alicui. Ouid. 7. Metam. 76.

Veniam negare. Ouid. 10. Metam. 8.

Negare, pro Recusare, cum accusatio. Ouid. 2. Fast. 166.

Quam dixit, ueniam uos datis, ipsa nego.

Negare, pro eo quod barbari dicunt, Dicere quod non. Cic. de Amic. 53. Negabat ullam uocem inimicitioem amicitie potuisse reperiri, quam eius qui dixisset, & c. Idem pro Cluentio, 89. Et iam querimur sepe hominibus nouis non satis magnos in hac ciuitate esse fructus? nego usquam unquam fuisse maiores. Budæus.

Negat & Ait, contraria. Terent. Eunuch. 2. 2. 21.

Negat quis, nego: ait, aito.

Negariss esse domi. Mart. lib. 2. 5.

Negatur esse in Tarentino agro picus Martius. Plinius libro 10. cap. 29. 2.

Negatur, impersonale (ἀνεπαρτα) Ouid. 2. de Art. 49.

Si tibi per tutum placitumque negabitur ire.

Negans, negantis (ἀποφραίνω, ἀφραίνω) Particip. siue nominis ex participio. Cic. in Top. 24. Sunt etiam ualde contraria alia quae appellantur negantia, ea ἀποφραίνω Graeci, contraria aientibus: ut, Si hoc est, illud non est.

Negantia, negantia (ἀποφραίνω) pro Negatione. Cicero in Topic. 29. Dein de addunt coniunctionum negantiam, sic Non & hoc est, & illud.

Negandum, Participium (ἀνεπαρτα) ut, Auxilium non negandum. Ouid. 15. Metam. 130.

Negatus, penul. prod. (ἀποφραίνω) Aliud participium: ut, Via negata. Horat. 3. Carm. ode 2. 5.

Cupimus negata. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 4.

Nititur in uetium semper cupimusque negata.

Negatio, Verbale (ἀποφραίνω, ἀφραίνω) Cicero de Fato, 24. Quid est quod non possit isto modo ex connexo transferri ad coniunctionum negationem?

Negatio inficiatioque facti. Cic. in Partit. 55.

Negabundus, Adiectiuum (ἀνεπαρτα) Festus, Negabundum pro negante dixere uetres.

Negito, negitas, penul. corr. (ἀνεπαρτα) negitare, Frequentatiuum. Plaut. Merc. 3. 50.

Abnuere, negitare adeo me natum suum. Lucretius libro 4. 185.

Ne fieri negites quae dicam posse retroque, & c.

Negatiuus, penul. prod. Adiectiuum (ἀνεπαρτα, ἀποφραίνω) Quod negat.

Negatorius] Adiectiuum, ut Actio negatoria. Vide Confessorius, in Confiteor.

Negotium] negotij (ἐπιχειρημα, ἐπιχειρημα) Libus, occupatio. Terent. in Prolog. Heaut. 2. 6.

¶ In da

Ut in otio esset potius quam in negotio. Author ad Herennium libro 1. 1. Esi negotijs familiaribus impediti. Cicer. Cornificio, libro 12. 18. 4.

Plurimum negotij in aliquibus causis est. Cic. 2. de Orat. 55.

Negotij plenus. Plaut. Pseud. 5. 145.

Sed quid negotij, quam obrem succenses mihi? id est, quare, uel quam obrem succenses mihi? Plaut. Capt. 12. 11.

Negotium. Terent. in Prolog. Andr. 2.

Id sibi negotij crediti solum dari.

Populo ut placent, quas sciscisset fabulas. Donatus, Negotium modo pro molestia, et cura non labore.

Rei familiaris negotio, seruorum diligentia cognoscitur. Cicer. pro Rosc. Amer. 72.

Aurarium negotium. Vide Aurum.

Carbonarium negotium. Vide Carbo.

Dapaticum negotium. Vide Daps.

Decisa negotia. Horat. 1. epist. 7. 12.

Forensia negotia. Quintil. lib. 1. cap. 12. 6.

Humana negotia. Iuuen. Satyr. 14. 27.

Maturatum negotium. Vide Maturus.

Secum negotium. Horat. 3. Carm. ode 29. 10.

Non sine negotio aliquid facere. Plin. lib. 2. 1. cap. 10. 5.

Nulla negotio, pro Facile. Cicero pro Roscio Amer. 48. Vide Abstinere a negotijs. Vide Abstinere. (Nullus.

Accerere ad aliquod negotium. Vide Accerere.

Administrare negotium. Vide Administrare.

Agere negotium. Vide Ago.

Agitur negotium. Quintil. lib. 3. cap. 5. 9.

Agere negotium suum. Cic. 1. Off. 175.

Attribuere negotium. Vide Attribuo.

Commeteri negotium. Vide Commeter.

Conficere negotium. Vide Conficio.

Conficere aut deponere negotium. Cic. Attic. lib. 7. 125. 6.

Paulis uerbis negotium conficere. Cic. 2. de Diminat. 153.

Conflare alicui negotium. id est, molestiam. Vide Confluo.

Aliena negotia curo. Excussus proprijs. Hor. 2. Ser. Sat. 3. 4.

Decedere de negotio. Vide Decedo.

Dedo tibi istuc negotij. Vide Dedo.

Dare negotium: hoc est, committere. Cic. 6. Ver. 83. Et negotium datur. Quæstoribus et Aedilibus, ut nocte uigilias agerent ad ædes sacras.

Dare alicui de re aliqua negotium. Cic. pro Domo sua, 42.

Dare et imperare quoddam negotium alicui. Cic. 6. Verr. 45.

Exhibere alicui negotium: id est, molestiam. Cicero de Nat. deor. 117.

Facessere negotium, Exhibere molestiam. Cicero Appio Pulchro, lib. 3. 101.

Facere negotium, idem. Quintil. lib. 5. cap. 12. 10.

Facere negotium, pro accusare. Vlpian. in l. qui iudicio de accusat. Quis ob accusandum negotium uel faciendum pecuniam accepisse iudicatus erit. Sic legit Budæus. Quædam tamen exemplaria, facessere negotium, habent.

Gerere negotium. Cic. pro Quintio, 42.

Gliscientibus negotijs. Tacit. lib. 11.

Magna, ampla, et expedita negotia habere. Cicero Lentulo, lib. 13. 1.

Per magna negotia habebat. Horat. 1. Ser. Satyr. 7. 1.

Habere negotium in re aliqua. Cicero Sestio, lib. 5. 6. 3.

Habere negotium: nec quid res mea familiaris postulet, quam ego non curo, sed quid uelim, existima. Cicero Attic. lib. 12.

Habe negotium, id est, Existima tuum esse negotium: Hæc res tibi cura sit, item ut si tua res esset. Et lib. 13. Habuit suum negotium Gallus, ut scribit. id est, hæc de re ita laborauit, ut si res ipsius ageretur: Duxit suum negotium, il

en a fait son propre fait.

Impendet negotium. Vide Impendo.

Negotijs contrahendis implicari. Vide Implere.

Molestis operosisque negotijs implicari. Cic. 1. de Nat. deor. 73.

Imponere negotium alicui. Cælius Ciceroni, lib. 8. 8. 31.

Influentia negotia. Vide Influxo.

Inserere negotijs. Tacit. lib. 4.

Instituere negotium aliquod. Vide Infitto.

Instituere negotium. Vide Infituo.

Intendere se alienis negotijs. Tacit. lib. 11.

Interesse et præesse certis quibusdam negotijs. Cicero Lentulo, lib. 1. 6. 1.

Inuicere negotium. Vide Inuicere.

Legare negotium alicui. Vide Legare, legas.

Mittere in negotium. Vide Mitto.

Non negligere aliquod negotium. Vide Negligo.

Negotium obijcere. Plaut. Curc. 7. 4.

Obire negotium. Vide Obeo.

Offerre se negotijs alienis, Sine mandato ea subire. Iulianus in l. si quis. ff. de except. rei. iud.

Nulla negotio occisus. Cic. pro Rosc. Amer. 12.

Tanto negotio, tantis opibus oppidum Pindenissum oppugnatum. Cic. Cælio, lib. 2. 9. 9.

Nulla negotio recuperari aliquid posse. A. Sinius Pollio Cicero, ni, lib. 10. 21. 16.

Subire negotium. Quintil. lib. 4. cap. 1. 6.

Est mihi negotium, quod barbari dicunt, Habeo ad faciendum. Plaut. Amph. 4. 196. Terent. Adel. 4. 5. 8.

Mirabar quid hic negotij esset tibi.

Est mihi negotium cum. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 8. 30. Ut existimarent homines Pompeio cum Cæsare esse negotium. Ita negotium est. Plautus Mil. 9. 43. id est, Ita oportet, Res ipsa exigat.

Nullum negotium est quin occidam. Plautus Capt. 10. 10. hoc est, dubium non est quin.

Negotij nihil est: pro, Nihil est quod agam. Plaut. Aulul. 12. 7.

Negotij nihil est: pro, Est facile. Cic. 2. de Finib. 88. Quam scilicet comprimere nihil est negotij.

Magnum negotium est nauigare, atque id mense Quintili. Cicero Attic. libro 5. 99. 1.

Suscipere, administrare, et conficere negotium. Cicero Brut. libro 13. 11. 7.

Executionem eius negotij libens suscepit. Tacit. lib. 3.

Inuisa negotia me trahunt Romam. Horat. 1. epist. 14. 4.

Transigere susceptum negotium. Cic. pro Quintio, 50.

Negotium, pro congregatio personarum, locorum, temporum, causarum, modorum, casuum, factorum, instrumentorum, sermonum, scriptorum et non scriptorum. Causam nunc intelligimus ut patet in negotium ut patet in Peristasis, Latine circumstantia dici potest.

Negotiolum, penul. corr. Diminutiuum (negotiolus) Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 20. 8. Erit nescio quid negotioli.

Negotiosus, pen. prod. Adiectiuum (negotiosus) Quod est negotijs plenum. Salust. Prudentissimus quisque quasi maxime negotiosus erat.

Negotiosa cogitatio et actio. Cels. lib. 4. cap. 24.

Sacri, et Negotiosi dies, opponuntur. Tacit. lib. 13.

Negotiosa et molesta pronuncia. Cic. pro Muræna, 16.

Res negotiosa, Difficilis. Plaut. Stich. 6. 32.

Negotiosum tergunt, Cui facessitur negotium. Plaut. Milt. 8. 35.

Negotialis, et hoc negotiale, pen. prod. (negotialis) Ad negotium pertimens. Cicero 1. de Inuent. 21. Hæc constitutio quam generalem nominamus, partes nobis uidetur diuis habere;

habere iudiciale, et negotiale, Sic ibidem, 17. Et 2. de Inuent. 167.

Locus negotialis. Quintil. libro 3. cap. 6. 43. Idem libro 2. cap. 2. 13.

Et locus in ethice negotiale assignant, id est, negotiosus.

Negotior, negotiaris (negotiosus, negotiosus) negotiari, Negotia exercere, et mercatura operam dare. Cicero 3. Off. 75. Quum se Syracusas otianidi (ut ipse dicere solebat) non negotiandi causa contulisset. Idem Seru. Sulpitio, libro 13. 18. 13. M. Curius qui Patris negotiatur.

Negotiari animas. Plin. lib. 29. cap. 1. 11. Nec dubium est, omnes istos famam nouitate aliqua aucupantes, animus statim nostra negotiari. id est, lucrum facere in occidendis animabus. De medicis.

Negotiari aliquo genere mercaturæ. Colum. in Præf. lib. 12.

Negotiator, penul. prod. negotiatoris (negotiosus) negotiatio, Quum in aliorum negotijs se exercet. Vnde Labeo, Negotiatores serui uidentur, qui præpositi sunt negotij exercendi causa: ueluti qui ad emendum, aut locandum, aut conducendum præpositi sunt.

Negotiator, Mercator. Cic. 5. Verr. 118. Qui plus existimet apud lectissimos Senatores pecuniam, quam apud tres negotiatores metum ualere.

Improbos negotiorum paulo cupidior publicanus. Cicero Qu. frat. libro 1. 1. 11.

Mercis fordida negotiator. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12.

Mancipiorum negotiatores. Quintil. lib. 5. cap. 12.

Negotiatio, penul. corr. (negotiosus) negotiatio, Verbalis, Mercaturam significat. Cic. ad Cecinnam, lib. 6. 8. 5. Ut ad reliquias Asiaticæ negotiationis proficiscare.

Neides] uulgo, Genus quoddam ferarum, quarum magnitudo in Samo succreuerat, quum incolis esse inuito uida, quarumque intolerandus audiebatur, uelut barritus. Ex Cæll. lib. 2. 1. cap. ult.

Neleus] uulgo, fuit rex in Pylo, teste Homero in 11. Odyssæ: habuit uxorem Chlorin, ex qua genuit Nestorem, qui a poetis Neleides dicitur.

Palma herbosa Nelei. Ouid. 2. Metam. 138.

Neleus, penul. prod. Adiectiuum (neleus) ut, Pylos Niled. Ouid. 6. Met. 84.

Et Nelea Pylos, nec adhuc Pytheia Troezen.

Neleus, penul. corr. Aliud adiect. (neleus) ut, Arua Neleia. Ouid. epist. 1. 13.

Nelides] Nelide (uulgo) Patronymicum, a Neleo Pyli rege et patre Nestoris formatum. Ouid. 12. Metam. Bis sex Nelide sumus conspecta iuuentus.

Nemæus] uulgo, Gallie Narbonensis ciuitas, Aricoma mitorum metropolis, et omnium in eo tractu clarissima olim: quatuor enim et uiginti uicos eiusdem nationis subditos habuit, uirorum fortitudine excellentissimos, ut author est Strabo lib. 4. Vulgo Nimes.

Nemæa] pen. corr. (nemæa) Sylua inter Cleonæ et Pluitem, in qua Argiui ob Herculis memoriam (qui leonem ibi occiderat) Nemæa sacra celebrare consueuerunt. Plin. lib. 19. cap. 8. 28. de Appio, Honos ipsi in Achaia, coronare uictores sacri certaminis Nemææ. Hinc omnis regio Nemæa dicitur. Virg. 8. Aeneid. 59.

Et uastum Nemæa sub rupe leonem. Dicitur et Nemæe huius Nemæes, Martial. lib. 1. 27.

Non Marathon taurum, Nemæe frondosa leonem, Arcas Menalium non timuisset aprum. Sunt qui penul. uiam interdum etiam produci putant, circantes anapesticè dimetrum Senecæ in Hercule Oethæo,

Iuga Spartes, Nemææque fuent.

Nemæorum populorum meminit Lilius 7. bell. Pun. 169. et 4. bell. Maced. 157.

Ager formidatus Nemæes. Stat. 3. Sylu. 1. 6.

Eyondentis Nemæes alumnus. Stat. 1. Sylu. 3. 2. Intelligit Leonæ sidus celeste.

Lucus Nemæes. Stat. 5. Sylu. 3. 11.

Nemæus, Adiectiuum (nemæus) Nemææ, Arma Nemææ. Sta. 5. Sylu. 2. 10.

Hiatus Nemæus leonis. Lucret. lib. 5. 5.

Pestis Nemææ. Ouid. epist. 9. 13.

Vellus Nemææum. Ouid. 9. Metam. 48.

Nemæa, uulgo, Sacra fuerunt Græciæ certamina, ita appellata à Nemæa Peloponnesi sylua, in qua fieri consueuerunt in honorem Herculis, qui in ea sylua leonem ferit occidisse: seu potius in honorem Archemori pueri, in ea sylua à serpente occisus. Nemææorum uictores apio coronabantur.

Nemertes, Nympha marina, dicta quasi incorruptibilis.

Memetis] pen. corr. (memetis) Nomen cuiusdam deæ, que facinorosa et delinquentes punire putabatur, ut ex Catullo et Ausonio licet intelligi. Insuper eadem fertur remuneratrix benefactorum, ut est apud Statium libro 13. et Catull. epig. 4. 7. 4. ad Licinium. Hanc quidem Fortunam dixerunt, cui primus Adrastus rex templum edificauit. Romani quoque huic deæ templum dicauerunt stulti, qui substantiam aliquam Fortunam putarunt, regnorum atque opum dispensatricem, quæ solius Dei nutu huc atque illuc transferuntur. Ea quoque Rhæ nusta dicitur, quod in Rhannuæ Asiæ oppido templum et simulachrum Phidiacum habuerit. Ouid. libro 3. Metam. Dixerat, assensit precibus Rhannusia iustis.

Nemesis sanè putabant ultricem superborum. Macrobi. 1. Saturn. cap. 22. Nemesis contra superbiam colitur. Sunt qui distributione bonorum malorumque dictam esse uolunt, à uerbo nemesis, id est, distribuo. Vide diligenter que de Nemese copiosissime collegit Cælius lib. 11. cap. 19.

Nemesis, amica Tibulli, de qua ipse lib. 2. eleg. 3. 11. Vi mea luxuria Nemesis fluat, utque per urbem Incedat donis conspicienda meis. Martialis lib. 8. 73. Fama est arguti Nemesis formosa Catulli.

Nemetes] Germaniæ populi, Gallie tractum incolentes, circa Rhenum fluum, ubi hodie est Spira urbs, inter Argentinam et Moguntiam sita. Meminit horum Cæsar in Comment. bell. Gal. et Plinius libro 4. cap. 17.

Nemetobriga] uulgo, Ptolomæo libro 2. cap. 6. Hispaniæ Tarraconensis urbs: uulgo Valdenebro.

Nemina] Fons est in agro Reatino, uario ortu annonæ mutationem significans. Author Plin. lib. 2. cap. 103.

Nemo] neminis, com. g. (nemo, nemo) Feslus, Nemo compositum uidetur ex ne et homo, quod firmatur magis, quia in persona semper ponitur, nec pluraliter formari solet: quis intelligitur pro nullo. Terent. Eunuch. 3. 5. 13. — o festus dies hominis, amice Salue: nemo est, quem ego magis nunc cuperem uidere.

Nemo intus est. Vide Intus. (re, quam te.

Nemo adhuc conuenire me ualuit, quin fuerim occupatus. Cic. de Senectute.

Nemo, Nullius precij homo. Cicero Attic. lib. 7. Sed me mouerat, nemo magis, quam is quem tu neminem putas.

Nemo homo, pro Nemo omnino. Terent. Eun. 3. 5. 3. Nunquis hic esse nemo est. nunquis hinc me sequitur nemo homo est. Cic. ad Marcellum, lib. 15. 10. 4. Frater tuus quanti me faciat, semperque fecerit, esse hominem qui ignorat, arbitror neminem.

Nemo hominum, pro Nemo omnium. Terent. Eunuch. 4. 6. 19. Ego

Ego formidolosus nemo est hominum qui uiuat, minus.
 Nemo omnium. Cic. 1. Tusc. 4. 7. Nemo omnium tam sit imma-
 nis, cuius mentem non imbuerit deorum opinio.
 Omnium hominum neminem facio pluris. Cic. ad Attic. lib. 8.
 Nemo est nostris. Cic. 1. de Fin. 18. (146. 6.)
 Nemo ex hoc numero mihi non donatus abibit. Virg. 5. Ae-
 neidos, 61.
 Nemo est quim. Cic. pro Font. 4. Nemo est ex tanto numero,
 quin hunc optime de prouincia, de imperio, de socijs, & ci-
 ubus meritum esse arbitretur.
 Nemo hoc nescit: nemo tuorum amicorum, nemo abs te inter-
 rogatus, nunc se primum hoc dicet audire. Cic. 5. Verr. 51.
 Non nemo, pro aliqui, uel Nonnulli. Cicero pro L. Mura. 76,
 Non nemo etiam in illo sacrario Reip. in ipsa inquam curia
 non nemo hostis est. Idem pro P. Sesto, 12. Vel ut non nemo
 putaret. Vide Non.
 Nemo quisquam. Terent. Hecyra, 1. 1. 10.
 — nemo illorum quisquam, scio, ad te uenit, &c.
 Vnus nemo. Author ad Herenn. lib. 4. 14. 7. Siquis uelit artem
 demonstrare nihil prodesse ad discendum, non male utatur
 hoc adiumento, quod unus omnes artis partes consequi ne-
 mo potuerit.
 Nemo unus. Caesar in Comment. Ad neminem unum summa im-
 perij. Liu. ab Vrbe cond. Quia nemo unus satis dignus re-
 gno uisus est.
 Nemo unus uir. Liu. ab Vrbe cond. Haud dubie illa etate quid
 nulla uirtutum feracior fuit, nemo unus erat uir, quo magis
 enixares Romana flaret.
 Nemo, pro Vltus. Cic. Dolabella, lib. 9. 14. 15. Contingit enim
 tibi, quod haud scio an nemini, ut summa seueritas, &c.
 Nemo diuum. Virgil. 9. Aeneid. 2. Seruius, Nemo pro nullus
 posuit: est Acyrologia. Nam diuum nemo non possumus
 dicere, quum proprie nemo sit, nec homo.
 Nemo non. Cic. de Amic. 81. Aperte enim adulantem nemo non
 uidet, nisi qui admodum est excors.
 Nemini, genitiuo usus est Cato, inquit Festus, quum dixit, Sunt
 multi corde, quos miseret nemini. Plaut. Capt. 12. 106,
 — nemini. Misereri certum est: quia mei miseret nemo.
 Nemo non lingua, non manu promptior habetur: pro, Nemo
 aut lingua aut manu. Lilius.
 Non nemo, Omnes. Plin. lib. 14. capit. 4. 6. Cucurritq; non ne-
 mo ad spectandas uuarum in ijs uineis strues.
 Nemo, de feminis dictum. Terent. And. 3. 2. 26,
 Hoc ego scio unum, nemine peperisse hic. Plaut. Mer. 9. 22.
 Nemoralis, Nemorensis, Nemorosus] Vide Nemus.
 Nempē] *νεμπε*, aduerbium confirmantis. Quod ali-
 quando cum interrogatione ponitur, aliquando sine inter-
 rogatione.
 Cum interrogatione. ut Plaut. Nempē ergo in somnis? Cic. 5.
 Tusc. Nempē negas ad beatē uiuendum satis esse uirtutem?
 AT. pro fus nego.
 Sine interrogatione. Terent. And. 2. 3. 13,
 Nempē hoc sic esse opinor dicturum patrem,
 Ducas uolo hodie uxorem. Cic. in Partit. 19, Nempē
 ea sequuntur quae ad faciendam fidem pertinent.
 Nempē de tuo. Plaut. Trinum. 6. 46,
 Bene uolo ego illi facere, si tu non abnuis. v. nempē de
 uo. L. De meo.
 Nempē in foro. Plaut. Asin. 3. 105,
 Audim tu apud Archibulum ego ero argentarium.
 v. Nempē in foro. v. ibi: siquid opus fuerit.
 Nempē ad. Terent. Phorm. 2. 1. 80, — eo
 Recta uia equidem illuc. v. nempē ad Pamphilam.
 Nempē, Responso. Terent. And. 5. 4. 48, — causa optima est,

Nisi quid pater aliud ait. v. nempē. s. scilicet.
 Nempē ut modo. Terent. And. 3. 5. 12.
 At iam expeditam. v. expeditae. v. certe Pamphile.
 v. Nempē ut modo. v. imo melius spero.
 Nempē, uim respondendi elegantem habet, post nostram ipsa-
 rum interrogationem. Cic. 10. Philipp. 2. 72. Legiones abdu-
 cis à Bruto, quas nempē illas quas ille ab Antonij scelere au-
 uertit. Et pro Milone, 11.
 Scimus nempē, heremus nihilominus. Cic. Att. libro 9. 188. 4.
 Scio iam quid uelis, nempē me hinc abire uis. Plaut. Mercat.
 16. 36. Terent. And. 1. 1. 3,
 — paucis te uolo. s. o. dictum putat: Nempē ut curentur
 recte haec. Cic. 4. Philipp. 157, A quo defenderit nempē
 ab hoste.
 Nempē enim. Plin. epist. 60, C. Arria milites orabat, ut simul
 imponeretur. Nempē enim, inquit, daturus es Consulari ui-
 ro seruos aliquos.
 Nemus] nemoris, pen. cor. n. g. (*νεμος*, *νεμω*, *νεμω*) Pro-
 prie dicitur quod uoluptatis causa comparatum est, & ple-
 niu amantatis. *νεμω* uel *νεμω*, pasco, quod in eo greges atq;
 armenta depasci soleant. Cic. Attico, lib. 15. 32. 2. 11. L. Caesar,
 ut ueniam ad te rogat, in nemus. Quinil. libro 10. capit. 3,
 Non audiendi qui credūt aptissima in hoc nemora syluasq;
 Festus, Nemora significant syluas amoenas.
 Prærupti nemoris dorsum. Horat. 2. Seru. Satyr. 6. 19.
 Reclusus nemorum. Lucret. lib. 5. 25.
 Salus nemorum. Virg. 8. eclog. 12.
 Strages nemorum. Silius lib. 3. 42.
 Fortunatorum nemorum amena uireta. Virg. 6. Aeneid. 128.
 Studiosus nemorum. Ouid. 7. Metam. 137.
 Virgo nemorum custodia. Diana. Horat. 3. Carm. ode 22. 1.
 Alta nemora. Virg. 3. Georg. 79. Catul. de Berynth. 58. 3.
 Arcadiū nemus. Valer. 2. Arg. 12. 1.
 Ardua nemora. Valer. 1. Argon. 183.
 Argutum nemus. Virg. 8. eclog. 5. id est, garrulum, stridulum;
 Atrium nemus. Vide Ater.
 Atrium nemus horrenti umbra. Virg. 1. Aeneid. 34.
 Aua nemora. Lucret. libro 2. 29. Stat. 6. Theb. 6. Ouid. 1.
 Metam. 97.
 Densum nemus arboribus. Ouid. 6. Fast. 2.
 Excelsum. Senec. Troad. 3. 3.
 Ferrugineum. Stat. 2. Theb. 3.
 Focidum. Stat. 4. Syll. 3. 26.
 Frondiferum. Lucret. lib. 2. 72.
 Gelidum. Horat. 1. Carm. ode 1. 6.
 Nigrum. Virg. 3. Georg. 67.
 Obscurum. Senec. Thebaid. 1. 3.
 Odoratū lauri nemus. Virg. 6. Aeneid. 132.
 Opacum. Vide Opacus.
 Seclusum nemus in ualle reducta. Virg. 6. Aeneid. 141.
 Sublime. Lucan. lib. 3. 18.
 Vacuum. Horat. 3. Carm. ode 2. 5. 3.
 Vetussum. Iuuen. Satyr. 15. 16.
 Vmbriiferum. Virg. 6. Aeneid. 95.
 Vmbrosum nemus. Ouid. 7. Metam. 15.
 ¶ Accubat nemus sacra umbra. Virg. Georg. lib. 3,
 — aut sibi nigrum
 Ulicibus crebris sacra nemus accubat umbra. Accubare
 nemus sacra dicit umbra, quum umbra potius sacra accubet
 in nemore, ac sub arboribus iaceat: ut ante loquutus est.
 Speluncaeq; tegant, & saxea procubet umbra. Turneb.
 Nemus quod nulla ceciderat etas. Ouid. 2. Metam. 84.
 Nemora & syluae multos commouent. Cic. 1. de Diuin. 185.
 Congesto nemore aceruans aggerem. Senec. Herc. fur. 13. 16.
 Succisum

Succisum curuare nemus. Lucan. lib. 4. 28.
 Ignota nemora euerit. Virg. 2. Georg. 4. 2.
 Grauescit nemus setu. Virg. 2. Georg. 86.
 Insanuit uento nemus. Ouid. 2. Fast. 94.
 Totum inuoluit flammis nemus. Virg. 2. Georg. 62.
 Peragrarē nemora. Cic. 2. de Arusp. resp. 21.
 Flamma perdit nemus. Stat. 6. Theb. 22.
 Plangunt nemora ingenij uento. Virg. 1. Georg. 67.
 Vernat nemus. Senec. Herc. Oeth. 4. 4. 4.
 Violare nemus securi. Ouid. 8. Metam. 158.
 Omne nemus uirebit. Virg. 7. eclog. 12.
 Nemus, Romani appellabant in Aricino agro locum Dianae sa-
 crum. Author Strabo.
 ¶ Nemorosus, pen. prod. Adiect. (*νεμωρος*, *νεμωρος*)
 ut, Nemorosus collis. Plin. epist. 1. 61. a. Modicus collis adsur-
 git, antiqua cupressu nemorosus & opacus. id est, plenus
 uel abundans cupressu.
 Iuga nemorosa. Iuuen. Satyr. 3. 20.
 Locus nemorosus. Ouid. epist. 15. 11.
 Montes nemorosi. Ouid. 3. de Arte, 86.
 Syluae nemorosa. Ouid. 10. Metam. 137.
 Zicynthus nemorosa. Virg. 3. Aen. 54.
 ¶ Nemoralis, & hoc nemoralē, penultima producta (*νεμω-
 ραλ*) Quod ad nemus pertinet: ut, Umbra nemoralis. Mart.
 lib. 13. 19.
 Mititū præcipuos nemoralis Aritia porcos. hoc est,
 quae circum ipsa est nemora, uel quae nemoribus circum-
 septa est.
 Atrium nemorale. Ouid. 3. Metam. 32.
 Sedes nemoralis. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 12.
 Stagnum nemorale. Ouid. 14. Metam. 66.
 Templum nemora Dianae. Ouid. 1. de Arte, 52.
 Umbrae nemorales. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 1.
 ¶ Nemorensis, & hoc nemorensē, idem (*νεμωρεν-
 ρα*) ut, Nemoro-
 rensē mel. Colum. lib. 9. cap. 4. 6. Sed ex omnibus deterri-
 me notae prole habetur nemorensē, quod ex sparto atq; ar-
 buto mouent.
 Nemorensis rex. Qui Dianae sacina sacrificijs præerat. Suet.
 in Caligula, cap. 35.
 ¶ Nemorius, penultima correpta, Adiectiuum (*νεμωρι-
 ος*) ut, Aper nemorius. Catul. de Berynthia,
 epigram. 58. 15.
 Nemus, ut ait Festus, uerbum antiquum, significat Nisi, etiam,
 uel nempē.
 Nenum] pro Non, antiquum. Lucilius lib. 30,
 Sed tamen hoc dicas quid est, nenum molestum est.
 Varr. epistol. ad Eufum, si hodie nenum uenis, eras quidem
 si ueneris, dies est natalis fortunae Fortune. Sipontinus
 Noenon legit.
 Neo] nes, neut. nētum (*νεω*, *νεω*) nere, Filium torquere, quod
 proprium mulierum est. Iustinus libro 1, Inuenit eum inter
 scortorum greges purpuram colorem. Plin. lib. 33. ca-
 pite 3. 22, Superq; omnia netur ac textur lanae modo, & si-
 ne lana.
 Lanas nere. Ouid. epist. 2. 4. 9.
 Dea nerunt fortia filia. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 9. 13.
 Asiduo durum pollice nebat opus. Ouidius de Medicamine
 faciei, 3.
 Stamina neuit. Ouid. 2. Fast. 15. 4.
 Parcae nentes fatalia stamina. Tib. lib. 1. eleg. 7. 1.
 Donum quod nostrae neuere manus. Sil. lib. 7. 17.
 Neo] neis, tertia coniugationis. Idem. Tibullus lib. 3. eleg. 3:
 ad finem,
 Aut si fata negant reditum, tristisq; sorores
 Thefauri pars 2.

Stamina quae ducunt, quaeq; futura neunt.
 Netus] Participium: ut, Lana neta. Vlpian. in l. si cui lana.
 D. de legat. 3.
 Neobole] penultima producta (*νεωβόλη*) Lycambis filia,
 quae quod Archilochus poeta promissa negaretur, iambis
 infectari cepit Licambem Archilochus. Vide Archi-
 lochus.
 ¶ Neobole, pen. etiam prod. Hebrae adolescentis Liparei amo-
 re capta, ad quam scribit. Hor. 3. Carm. ode 12. 2.
 Studium aufert Neobole Liparei uitor Hebrae. Dicitur à
 νεωβόλη, & βόλη & gleba.
 Neocæsaria] & (*νεοκαισαρεια*) Vrbs Cappadociae, quam Ly-
 cus amnis præterfuit. Author Plin. lib. 6. cap. 3.
 Neocles] pen. corr. Philosophus Atheniensis, frater Epicu-
 ri, scripsit de secta sua, Diogenes Laertius. Neoclem Cicero
 lib. 1. de Nat. deor. facit Epicuri patrem.
 Neocorus] neocori pen. corr. (*νεοκορι*) Latine Aedituus.
 Firmic. lib. 3. cap. 7. Erunt etiam ipsi prophetae; necori, aut
 prepositi templis ac religionibus. Idem lib. 4. cap. 7. Luna
 facit neocorus, aut prophetae, uel sacerdotum principes.
 Neodunum] pen. prod. (*νεοδυνον*, *νεοδυνον*) Ptolem. eo
 libro 2. cap. 8. Galliae Lugdunensis ciuitas, uulgò Leondu-
 scribitur & Neodunum.
 Neometia] neometia, Nouilunium.
 Neophytus] pen. corr. Nouellus, quasi νεοφυτος id est, no-
 uum germen. In sacris literis dicitur qui nuper ad fidem ac-
 cessit, quasi nuper insitus.
 Neoptolemus] pen. corr. (*νεοπτολεμος*) Nouus miles. Vir-
 gil. 2. Aen. 55;
 Pelidesq; neoptolemus, primusq; Machaon.
 Neoptolemus] *νεοπτολεμος*, filius fuit Pyrrhi, ex Deida-
 mia, alio nomine Pyrrhus, à qualitate capillorum dictus: ut
 est author Seruius.
 Eurenæ caede Neoptolemus. Virg. 2. Aeneid. 106. De hoc Cicero
 de Amic. 64.
 Neoris] Iberiae oppidum in signe, iuxta Harmastim fluuiū.
 Author Plin. lib. 6. cap. 10.
 Neotericus] Recentior: νεωτερος recentiorē dicitur Graeci.
 Neotichia] *νεοτιχη*, Aelidis populi sunt, quorum urbs
νεοτιχη, hoc est, noua mœnia, commemoratur à Ste-
 phano.
 Nepa] nepa: uel Nepes nepis, more Graeco (*νεπη*) scor-
 pium significat. Cic. 5. de Fin. 75. Serpere anguiculos, nare
 anaticulas, euolare merulas, cornibus uti uideamus boues,
 nepas aculeis, suam deniq; cuiq; naturam esse ad uiuendum
 duces. Festus, Nepa Afrorum lingua, sidus quod Cancer
 appellatur, uel ut quidam uolunt, Scorpius. Plautus Casin.
 10. 7. 22;
 Recessim cedam ad parietem, imitabor nepam,
 Captandus est horum clanculum sermo mihi. Colum.
 lib. 11. cap. 2. Idibus Martij Nepa incipit decidere; significat
 tempestates. Cic. 3. de Natur. deorum, 157. Et in Arato, 25.
 & 47;
 Quare quum magnis sese Nepa lucibus effert.
 Nepenthes] n. g. (*νεπενθης*) Herba est. Plin. lib. 25. cap. 2.
 9. de Homero loquens, Herbas certe Aegyptias à regis uxo-
 re traditas suae Helenae plurimas narrat, ac nobile illud ne-
 penthes, obliuionem tristitia, ueniamq; afferens, & ab He-
 lena utiq; omnibus mortalibus propinandum. Hactenus il-
 le. Vnde pharma cum illud quod Helena Telemacho conse-
 cit, Odyssae 4. Homerus appellat *νεπενθης*, quasi *δενυπη*.
 Quidam eandem cum buglossa suspicantur, propterea quod
 uino infecta hilaritatem inducit, teste Galeno. Cui subscribit
 Plin. lib. 25. cap. 8. 2. Nomen habet à νεπενθη priuatiua particu-
 la, &

la, et *nepe*, luctus. Idem Plin. lib. 21. cap. 21. 7. de helenio herba. Attribuitur et hilaritatis effectum eidem pote in uino, eumque quem habuerit nepentes illud prædicat ab Homero, quod tristitia omnis aboleatur. Vide diligenter Macrobius lib. 7. Saturn. cap. 1. Budæus in posterioribus annotationibus, Cælium lib. 19. cap. 3. et lib. 27. cap. 25.

Nepeta] pen. corr. siue Nepita (*νεπέτα*) Herba quæ pulegium agreste uulgo dicitur. Colum. lib. 5. cap. 7. 15. At si modesta pituita est, cum ille bibule, uel nepete syluestris surculi lana inuoluti naribus inseruntur. Plin. libro 20. capite 14. 1. Item, pulegio est nepetaque societas. Nonnulli existimauerunt eam esse herbam quam Dioscorides uocat gallio-ppsim, quum tamen non sit. Quam potius est ex Dioscoride triia calamithes species.

Nepeta] *νεπέτα*, Tuscorum urbs Ptolemaeo, libro 3. capite 1. hodie Nepa.

Nephalia] nephaliorum (*νεφελία*) Festa erant in quibus non unum, sed aqua malsa libabatur, et sobriosorum festiuitates erant.

¶ **Nephalia**, ligna uocabantur, quæ uilginea non forent, nec ficulna, aut myrta. illa enim enispa dicuntur, aut cnosponda, ut quæ urerentur, ubi non unum, sed aqua prolibaretur. Tradit Philocorus, thymi lignum propriè nephalium uocari, quo usi primum in sacris igne factis ueteres feruntur. Vide Cælium lib. 7. cap. 16.

Nephele] huius Nepheles, pen. corr. (*νεφέλη*) Vxor Athamantis, et matris Phryxi et Helles. unde Ouid. Helles Nepheleidos dixit. *νεφέλη* interpretatur nubes, nebula, aer densus. *νεφέλη*, nubecula.

¶ **Nepheleus**, adiectiuum (*νεφελεῖος*) ut, Pecus Nepheleum, Arius qui Phryxum et Helles per mare uexit. Valerius 1. Argon. 12.

Nephritis] pen. corr. nephritidis, f. g. Renum morbus dicitur, sepe lapide magnitudinis insensat, uel in renum altero, uel in ureteris morto impæctio, à quo pronem colico haud absimilis dolor. Sic Cælium lib. 4. cap. 20.

Nepeta] Vide supra Nepeta.

Nepos] nepotis, pen. prod. m. gen. (*νεπώς, νεποτός*) Qui ex filio filidæ natus est: quod natus sit post patri, quam filius ut ait Festus. Cic. 7. Verr. 10. 7. Tu inter huiusmodi mulieres pretextatum tuum filium, nepotem meum collocasti.

Ex filia nepos. Cic. de clar. Orat. 14. 2.

Nepos et **Auus**, correlatiua. Cic. pro Deiot. 1.

Paruus nepos. Virg. 2. Aen. 64.

Sororis nepos: hoc est, Nepos ex sorore. Tacit. lib. 3.

Nepos, inquit Nonius, dici et scemina potest, Ennio auctore, quæ nunc nepitis dicitur, Iliada nepos quas erumnas retulisti.

Nepotes, posterii etiam uocantur. Virg. 6. Aen. 137. Fortè recesserat numerum, charosque nepotes. Id est, posteros ac descendentes.

¶ **Nepotes** (*νεποταί*) appellantur consumptores, à scorpione siue nepa, quæ (ut ait Plinius lib. 11. cap. 25. 5) deuorat omnes foetus suos, uno solum saluo. Siue dicuntur luxuriosæ uita homines, quod non aliter ipsi rei sue familiaris cura sit, quam ipsi quibus pater auus uiuunt. Hor. 2. Sermon. Satyra. 3. 45.

Vincit enim stultus ratio insanire nepotes. Cicero pro Quintio. 22. Quis tam perditus ac profusus nepos, non adesa iam, sed abundanti pecunia sic dissolutus fuisse, ut fuit Sexti, Neuius?

Nepos in patrimonio suo. Cicero 1. pro lege Agraria. 1. Ibi demum, 54. Vt in rebus suis, ita in Repub. luxuriosus nepos, qui, &c.

Nepos aliquando cognomen contumelie fuit à prodigitate, ut de Q. Metello collega P. Lentuli o o s. scribit Valer. un. de lusi Cic. ad Att. Sumpta tam Nepos euasit Scaptius. Patrem tamen Metelli, eum qui c. T. Didio o o s. fuit, Q. Metellum Nepotem uocant etià Capitolini scriptores. Nepotem autem eum dictum, quasi Q. Metelli Macedonia nepotem significat in Cornelianam Pædianus. Ex Sigonio.

Nepotes, in uite. Colum. lib. 4. cap. 6. Idem tamen sarmentum, quod in materiam summittimus, ab imo usque in tres pedes, et semissem pampinabimus, et omnes eius intra id spacium nepotes enatos decerpemus. Ibi demum, cap. 2. 4. 15. Iam uerò ipsos palmites, quos uidentem præparamus, clauiculis ac nepotibus liberandos magnoperè censeo. Virgilius 2. Georgicorum. 12.

Nepos. Columella libro 6. cap. 37. 3. Eiusmodi admissarius onager nepotibus magis, quam filijs utilior. De genere mularum.

¶ **Nepotis**, huius nepitis (*νεπίς*) Cic. de claris Orat. 111. Ergo illam patris elegantia tinctam uidimus: et filias eius Mutias ambas, quarum sermo mihi fuit notus: et neptes Licinias. Plin. lib. 7. cap. 43. 3.

Arbitrium nepis habebat auus. Ouid. epist. 8. 7.

¶ **Nepotulus**, nepotuli, pen. corr. Diminutiuum (*νεποτύλλος*) Plautus Milit. 2. 2. 20.

— si Te saluum hinc mittimus ire Veneriū nepotulum.

¶ **Nepotinus**, pen. prod. Adiectiuum (*νεποτινός*) Suetonius in Caligula, cap. 37. Nepotinus sumptibus omnium prodigiorum ingenia superauit.

¶ **Nepotus**, pen. prod. nepotaris (*νεποτάριος*) nepotari, Luxuriosè et prodigè uiuere. Senec. de Benefic. lib. 1. cap. 15. Vt liberalitatem nepotari id est, beneficium non dandum est ei qui nequiter profusus sit. Hinc.

¶ **Nepotatus**, huius nepotatus, pen. prod. (*νεποτάσιος*) Verbalè: de quo Afranius, Scurrilitate ac nepotatu nobiliss. Plin. lib. 14. cap. 4. ad finem.

¶ **Nepotalis**, et hoc nepotale, pen. prod. ut, Luxus nepotalis, id est, immodica profusio uictus et prodigentia. Nepos enim prodigus dicitur. Apuleius lib. 2. Asini auri, paulo post principium.

Neptunus] pen. prod. (*νεπτούνας, νεπτονώνας*) Saturni et Opis filius, maris deus: dictus est à nando, mutatis literis primis, ut ait Cic. 2. de Natura deorum, 96. Vel (ut Varro placet) à nubendo, quod ut calum nubes, ita mare terras tegat.

Corpus acerbum Neptuni. Lucretius libro 2. 95. Id est, mare acerbum.

Credere se Neptuno. Vide Credo.

Neptunus Aegæus. Virg. lib. 3. Aeneidos, Nereidum matri, et Neptuno Aegæo. Aegæus autem appellatur, inquit Turnebus, quod magna ueneratione Aegæus, quod oppidum est Eubœæ, colebatur.

Virg. Neptunus. Catull. de Sirmione, — Quæscunq; in liquentibus stagnis Mariq; falso fert uerq; Neptunus. Quæsitum qui sit uterque Neptunus: ac probabilis eorum esse uidetur sententia, qui mare superum et inferum, quibus Italia cingitur, interpretantur. Verius tamen fortasse uideri potest, quum significet Neptunus eam uitam, quæ honori præest, ut utrumque Neptunum intelligamus et eum qui dulcibus, et eum qui salis aquis imperat. Sic enim Sirmio insulis et peninsulis omnibus maris, et fluminum, et lacuum anteponetur. Huic expositioni fauent Catulli uerba, qui et liquentium stagnorū, et maris mentionem facit. Ex Turnebo.

¶ **Neptunus**, pen. corr. (*νεπτονώνας*) Adiectiuum possessi-

uum, Neptunia regna.

Ara Neptunia. Virg. 8. Aen. 139. Hoc est, mare.

Dux Neptunus. Horatius Epod. 9. 2. Hoc est, marinus imperator. Sextum Pompeium intelligit, Pompeij magni filium.

Heros Neptunus. Ouid. 9. Metam. 1. Intelligit Theseum.

Lacune Neptunia. Author ad Heren. lib. 4. 157.

Mœnia Neptunia. Propert. lib. 3. eleg. 9. 9.

Pergama Neptunia. Ouid. epist. 3. 31. à Neptuno et Apollinè edificata.

Pistrix Neptunia. Cic. in Arato, 48.

Prata Neptunia. Cic. in Arato.

Proles Neptunia. Messapus. Virg. 9. Aen. 105.

Troia Neptunia. Virg. 2. Aen. 125. Cuius muri à Neptuno et Apollinè constructi sunt.

¶ **Neptunine**, huius neptunines, pen. prod. (*νεπτονώνας*) Patronymicum fœm. Catull. Argon. epigr. 59. 6.

Tene Tethys genuit pulcherrima Neptunine. Turnebus, aliter et sic legit,

Tene Tyche tenuit pulcherrima Neptunine? Neptunumque putat hic uocari eum, qui ex elemento Neptunus, et nepibus uxorem petat, et Neptunum genere contingat. Itaque uocandi sensu de Peleo interpretandus, aut Neptunina legendum. Et hæc germana lectio est.

¶ **Neptunalia**, Neptuniorum (*νεπτονώνας*) Neptuni sacra, quæ et Salatia à Salo dicuntur.

Nequa] Aduerbium (*νεκός*) Ne per aliquem locum, Aut Nequa, nomen id est, ne aliqua. Virgilius 6. Aeneid. Cicero 1. Verr. 18. Tamen nequa deductio fiet, magna ex parte tua potestas erat.

Nequalia] Sunt detrimenta, ait Festus.

Nequam] *νεκός, νεκός*, Nomen indeclinabile, quod apud ueteres significat hominem nullius precij, quod ne tantum quidem sit, quam quod habetur minimi: ut ait Festus. Varro, Nequam ex Ne et Quicquam, media syllaba extrita, cõponi ostendit in libro de Lingua Latina. Quidam à Nequeo, quod nihil queat, nulliq; rei sit aptus. Vide Gellium libro 7. cap. 11. Caper docet, Nequam signare non malum, sed inutile. Plaut. Most. 3. 16. Atq; ubi illo immigrat nequam homo, indiligens, cum pigra familia, &c. Et Cas. 5. 41. Potius quam illi seruo nequam armigero, nibili atq; improbo. Cic. 2. Philip. 84. O hominem nequam: quid enim aliud dicant magis propriè nihil possum dicere.

Charisius lib. 1., Commune trium generum in a unum uenit Nequa, idem et singulari et plurali numero monoptoton est, propter quod multum errant qui dicant adiecta in litera, Nequam hominis propositum habet. Hæc Charisius.

Frugi et Nequam, contraria. Cic. 2. de Orat. 37.

Nequam et cessator Dauus. Hor. 2. Serm. Satyr. 7. 20.

Nequam atq; improbus homo. Cic. pro Cælio, 6.

Homo ingeniosissime nequam. Paterculus lib. 2. C. Curio eloquens, audax, homo ingeniosissime nequam, et facundus malo publico. Aliquanto post, M. Cælius, uir eloquio animosq; Curioni simillimus, sed in utroque perfectior, nec minus ingeniosè nequam.

Nequam pro Inconsideratus. Cic. Attic. lib. 6. epist. 2. Peloponnesias ciuitates omnes maritimas esse, hominis non nequæ, sed etiam tuo iudicio probati. Dic. archi tabulis credidi.

Nequam, id est, inconsiderati, indiligentis, qui temerè scribere ret quicquid in buccam.

¶ **Nequior, nequissimus**. Cic. ad Att. lib. 9. 112. 5. Nunquam uidi hominem nequiorum. Idem, 2. Philip. 34. Non cum uno gladiatore nequissimo de Repub. grauius querens. Horat. 3. Carm. ode 6. 10.

Aetas parentum peior auis, tulit Nos nequiores. Perditus, multoq; nequior homo. Cic. Cælio, lib. 12. 2. 1.

Nequus aut turpius nihil est effeminato uiro. Cicero 3. Tusculan. 41.

Homo omnium nequissimus. Cic. Brutio, lib. 11. 21. 1.

Aurum nequam. Festus, Nequam aurum est auris, quod uis uehementius ambiat. hoc uersu Lucilij significare ait Asinius Capito, nequam esse aurum, quod aures ledat, uel pondere inaurium, quum mollissima pars inciditur. Vel ex auro intelligi pecunie cupiditatem, cuius respectu et nimia cupiditate te homines ad peccandum adducuntur.

Liber nequam. Ouid. 2. Trist. 63.

Nequam uitis, inutilis. Colum. lib. 3. cap. 10. ad finem.

Nequam, pro Nequiter. Plaut. Pen. 3. 50.

— locum sibi uelle liberum præberier, Vbi nequam faciat clam.

¶ **Nequiter**, pen. corr. nequius, nequissime, Aduerbium (*νεκός*) Cic. 3. Tuscul. 64. A me quidem paulo ante appellata frugalitas, quæ te turpiter et nequiter facere nihil patitur. Plin. lib. 12. cap. 25. 7. Nequissime autem gummi, quoniam ipsum quoque inherescit. Cic. 2. de Fin. 45. Quia quod bene, id rectè, frugaliter, honestè, ille porro malè, præuè, nequiter, turpiter cenabat.

¶ **Nequitia, nequitia** (*νεκότης, νεκότης*) Lasctitia et libidinositas illecebra. Cic. Att. lib. 1. 11. 13. Nam planè ita putauerunt, quum religio, quum pudicitia, quum iudiciorum fides, quum Senatus autoritas concidisset, fore ut aperte uictrix nequitia ac libido pœnas ab optimo quoque peteret sui doloris.

Poeta suæ nequitie. Ouid. 2. Amor. eleg. 11.

Nequitia, inquit Donatus, propriè libidmosa inertia dicta est, quod nihil queat, nulliq; rei apta sit.

Natiua mala nequitia. Iuuen. Satyr. 14. 22.

Officina nequitie, et diuerforum flagitiorum omnium domus eius. Cic. pro Rosc. Amer. 79.

Semina nequitie languidiora. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 2.

Nequitia, ut ait Gellius lib. 7. cap. 11, est luxus uite prodigus atq; effusus. Ouid. 1. Fast. 83. Nequitia est quæ te non sinit esse senem. Terentius Heaut. 3. 1. 72.

Quantam fenestram ad nequitiam patefeceris.

Modus nequitie. Senec. Agamem. 3. 9.

Frugalitati contrarium uitium Nequitia dicitur. Cic. 3. Tuscul. 31. Frugalitas, ut opimor, à fruge, qua nihil melius è terra: nequitia ab eo, etsi hoc erit fortasse durius, sed tentemus, et luisse putemur, si nihil sit, ab eo quod nequiequam est in tali homine, ex quo idem nibili dicitur.

Nequitia, pro Intemperantia quadam, et libidine rerum Venerearum. Hor. 3. Carm. ode 15.

Tandem nequitie fige modum tuæ. Et Satyr. 3. lib. 2.

— par nobile fratrum

Nequitia, et nugis prauorum et amore gemellum. Luxuria et nequitia. Cic. 7. Verr. 69.

Nequitia et inertia. Cic. 1. in Catil. 3.

Malitia et nequitia. Author ad Heren. lib. 3. 102.

Perdita nequitia. Vide Perditus.

Perdita nequitia et summa egestate uir. Cicero pro Cluentio, 26.

Singulari nequitia præditus homo. Cic. 5. de Fin. 100.

Inuoluta argumentis nequitia. Vide Inuoluo.

Abducere aliquem ad nequitiam. Vide Abduco.

Adducere ad nequitiam. Vide Adduco.

Aceti enim nequitia inest uirtus, magnos ad usus. Plin. lib. 14. cap. 20. 4. Hoc est, acrimonia, et substantia quæ ex uino ita degenerauit.

Nequitia est scelere. Locus est Ciceronis in 5. Philip. *Αρνιγμά*

tis autem inuolutum & implicatum continere sensum uideatur hancq; complecti sententiam, Recte facere, nequitia est, ut quum quis per scelus partas opes, nequiter profuseq; disperdit, recte facere uidetur. Sic exponit Turnebus, sed ita ut addubitet, quod non satis incolumem eius loci integritatem esse credat. Et Muretus quoq; paruam quandam in libris uetusis ibi patere lacunam affirmat.

Nequitia, pro malitia & fraude. Vlp. in L. cum autem. §. capita lem. ff. de edil. edic. Capitem fraudem admisisse accepimus dolo malo, & per nequitiam.

Nequitias, nequitias, idem (πρωτομα) Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 27, illum aut nequitias, aut uasri insecta iuris, Postremum expellet certe uiuacior heres.

Nequando] Aduerbium (πρωτομα) Ne illo tempore. Cic. de Amicit. 5. 4. Illud potius precipiendum fuit, ut eam diligentiam adhiberemus in amicitijs comparandis, ut nequando amare inciperemus eum: quem aliquando odisse possemus.

Nequaquam] pen. prod. (ἀπολογία) Aduerbium negandi Cic. 6. Verr. 57. Iste aut. se nelle illud etiam atq; etiam confyderare: nequaquam se esse fatiatum.

Nequaquam tantum inter eos intercessit. Cicero 1. de Inuentione, 89.

Nequaquam satis in re una consumere curam. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 10.

Neque] (μηδεν, ἢ, ἢ, ἢ) Distinctiua coniunctio. Terent. Eunuch. 2. 3. 2. — occidi Neq; uirgo est usquam, neq; ego qui illam e conspectu amisi meo.

Nulle enim lites, neq; controuersie sunt, que, &c. Cicero 1. de Orat. 59.

Neq; sapius repetitum. Cic. 1. Offic. 7. Nulla enim uite pars neq; publicis, neq; priuatis, neq; forensibus, neq; domesticis in rebus, neq; si tecum agas quid, neq; si cum altero contrahas, uacare officio potest.

Neq; enim sunt isti audiendi, qui uirtutem duram & quasi ferream esse quandam uolunt. Cic. de Amic. 4. 4.

Neq; Terent. Eunuch. 1. 1. 32. — si sapius, Neq; praterquam quas ipse amor molestias Habet, addas: & illas quas habet, recte feras.

Neq; sequente etiam. Liu. 6. bel. Pun. 7. M. Sextilius Fregellanus respondit, &c. ad id sibi neq; opes deesse, animum etiam superesse.

Neq; sine Terent. And. 1. 2. 8. At nunc faciet neq; ut opinor sine tuo magno malo.

Ne, neq; Terentius And. 1. 2. 34. Ne temere facias: neque tu haud dicas tibi non predictum, caue.

Neq; id quidem. Cic. de Amic. 17. Quare sibi habeant sapientie nomen & inuidiosum & obscurum: concedantq; ut hi boni uiri fuerint, neq; id quidem facient: negabunt id nisi sapienti posse concedi. In ueteri codice legitur, ne id quidem.

Neq; dum, pro Necdum: id est, Et nondum. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 2. 4. 3. Sed eius rei maturitas neq; dum uenit, & tamen iam appropinquat. Idem pro Cluent. 58.

Neq; uero me Lacedemonij aut Atheniensis magis nouerint, quam Pop. Romanus. Quint. lib. 2. cap. 17.

Neq; quicquam quam, pro Tantum. Suet. in Claudio Cesare, cap. 10. Hinc ad alios commilitones fluctuantes, neq; quicquam adhuc quam frementes perduxit.

Neq; fecius eo, pro Nihilominus. Suet. in Domitiano Cesare, cap. 12. Sed quum obnoxium se barbaris per hoc animaduerteret, neque fecius eo in explicandis oneribus omnibus hereret.

Neq; nihil. Cic. pro Rosc. Comcedo, 5. Ad arbitrium hoc animo

adimus, ut neque nihil, neq; tantum quantum postulauimus consequamur.

Neq; non. Varro de re Rust. Neq; non etiam quaedam assumenda in uillam. Idem lib. 1. cap. 13.

Neq; opinato se ostendere. Cic. 2. Philipp. 8. 4.

Neq; ne, pro simplici negatione. Liuus 5. Decad. libro 4. 154. Neq; enim ne his enuntiationem aperuerat suam.

Nequeo] nequis, nequius, nequitum, pen. corr. (ἀδυναμία, ἀδυναμία) nequire, Non ire interpretatur Feslus. Significat autem non posse. Cic. de Amic. 7. 6. Cuius autem aures clausa ueritati sunt, ut ab amico uerum audire nequeant, huius salus desperanda est. Liuus, Signum omni ui molliente signi fero nequire conuelli.

Nequeo te exorare ut maneat triduum hoc? Terentius Phorm. 3. 2. 4.

Dormire nequeo. Hor. 2. Serm. Satyr. 1. 2.

Nequeo quin. Plaut. Milite, 20. 32, — heu mihi, neq; quum eam, Quum abs te abeam.

Nequiu. Virg. 6. Aen. 102.

Nequij. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 16. — putasne, Perduci poterit, tam frugi, tamq; pudica, Quam nequiere proci recto depellere cursus

Nequibo, Futurum antiquum. Lucret. lib. 1, — concedere porro Quo poterunt unda, quum pisces ire nequibunt.

Nequitium, pen. cor. (οὐκ ἔστιν) & Nequitur, pen. prod. pro non posse dixerunt ueteres. Pacuuius, Sed quum contenti nequitum, ut clam intendenda est plaga. Plautus in Satyrione, Retrabi nequitur quoquod progressa est semel. Et Caeto Origium lib. 1. Id nequitum exaugurari.

Nequicquam] Aduerbium (ἀδυναμία, ἀδυναμία, ἀδυναμία) id est, Frustra. Terent. Heaut. 2. 3. 103. Age modo, hodie sero ac nequicquam uoles. Liuus 1. ab Vrbe, 131. Vtrinq; iniuria facta, ac res nequicquam erant repetite. Cic. 3. Offic. 82. Ex quo Ennius, nequicquam sapere sapientem qui ipse sibi professe non quiret.

Talia nequicquam questus. Ouid. 13. Metam. 185. Heu tantis nequicquam erepte periculis. Virgilius 3. Aeneidos, 143.

Nequicquam, pro Non quicquam, ut ueteres. Ne uis, pro Non uis dicebant. Cic. 1. Tusc. Secernere autem a corpore animinum, nequicquam aliud est quam emori discere.

Nequicquam, Non. Virg. 1. Georg. 39, Nequicquam pinguis palea teret area culmos.

Nequino, nequinas, nequinare, Modò lasciuire, modò negare significat. Siphont.

Nequinum, Vmbria oppidum, teste Plin. lib. 3. cap. 14, quod nunc Narnia dicitur, ob incolarum libidinosam inertiam. A quo Nequinates, qui nunc Narnienses. Vulgò Narni.

Nequinunt] pro Nequeunt, id est, Non possunt: ut Solimut, Ferimunt, pro Solent & Ferunt, dicebant antiq. Liu. in Odyssæ, Partim errant, neq; nunc dequimunt Græciam redire. Feslus.

Nequis] nequa, nequod uel nequid (μηδεν) Ex Ne & Quis compositum. Ne aliquis. Terent. Heaut. 2. 3. 28, Hoc primum, ut nequid huius rerum ignores, anus Quo est dicta mater esse ei antehac, non fuit.

Nequitia] Vide Nequam.

Nereisus] in Argolis, Oppidum est in Cea insula, cuius meminit Aeschines Epist. 1. ad Polybcratem.

Nereus] uirgois fuit, ut testis est Hesiodus in Theogonia, marinus deus, Oceani & Tethyos filius, ac Chorim sororem uxorem accepit, ex qua nymphas plures genuit. hunc omnium

nium antiquissimum dixit Orpheus in Argonautica. Profundus Nereus. Stat. 5. Theb. 88.

Spumeus Nereus fuit tridentis. Virg. 2. Aen. 84.

Violentus Nereus. Ouid. 12. Metam. 5.

Orbem totum circumsonat Nereus. Ouid. 1. Metam. 38.

Nereides] penultima correpta (νηρηίδες) Patronymicum, fem. gener. à Nereis: fuerunt maris nymphæ, humanam effigiem habentes: quarum nomina sunt Nysæ, & Cythothoe. Nominatiuus singularis est Nereis, penult. indiff. Ouid. 11. Metam.

Sed memor admisi Nereida colligit orbam. Virgil. 5. Aeneid. 84, Claudianus in secunda præfatione libri contra Eutropium,

Lascius doctum fallere Nereidas. Ouid. 13. Metam. 162, Paulo post in cantileua Polyphemus,

Nerei te uereor: tua fulmine senior ira est. Nerei, uocatiuus est.

Dee Nereides. Ouid. 2. Amor. eleg. 11. 8.

Aequoreæ Nereides. Catul. Argon. epigr. 59. 3.

Alma Nereides. Cic. in Arato, 49.

Lasciæ Nereides. Claud. 2. in Eutrop. in præfat. 14.

Ouantes Nereides. Claud. de Nupt. Honorij, 57.

Virides Nereides. Ouid. epist. 5. 12.

Nerime, huius Nerines, pen. prod. (νηρηίς) Patronymicum fem. Virg. 7. eclog. 83.

Nerine Galatea thymo mihi dulcior hyblæ.

Nerio] Nerienis (νηρηίς) Martis uxor. Gellius lib. 13. cap. 21, Nereis, siue Nerienes, Sabium uerbum est: eoq; significatur uirtus, & fortitudo. Paulo post, Nerio igitur Martis uis, & potentia, & maiestas quaedam esse demonstratur. Plautus autem in Truculento, coniugem esse Nerienem Martis dicit. Hec etiam à Cn. Gellio in tertio Anнали dicitur Neria, non Nerio, neq; Nerienis. Nerio, quasi Nerio, dicitur putat Seruius Claudius, hoc est, sine ira, & cum placiditate: ut eo nomine mitem tranquillumq; fieri Martem precemur. Ne enim particula, ut apud Græcos, ita plerumq; in Latina quoq; lingua, priuatiua est. Hec ex Gellio.

Neritæ], ex concharum genere. Plinius libro 9. capite 33. 2.

Neritos] uirgois, insula est prope Zacynthum, Dulichium & Ithacam. Hanc à Laerte fuisse captam ait Strabo ex Homero. Est & Neritos mons in Ithaca, ut eodem loco docet Strabo. Plin. lib. 4. cap. 12.

Neritius, pen. corr. (νηρηίς) Adiectiuum, quo homine Vlysses intelligit Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 12, Pro duce Neritio docti mala nostra poetæ Scribite: Neritio nam, mala plura tuli.

Domus Neritie. Ouid. 13. Metam. 154.

Rates Neritie. Ouid. 1. de Remed. 53.

Nerium] nerij (νηρηίς) Frutex est folijs amygdalæ, sed maioribus & pinguioribus: folia eius, quadrupedibus sunt uenenum. Rhododaphne aliàs dicitur. Plin. lib. 24. cap. 11. 51. Romanis autem rhododendron, inquit Dioscorides, à flore roseo, & quod in arboris magnitudinem crescat: rhododaphne uero, quod folium lauri, florem autem rose similem gerat. Officinis uulgò hodie oleander dicitur.

Nerium] uirgois, Ptolem. lib. 2. cap. 6. Promontorium Tarda conensis Hispanie: Artabrorum promontorium alio nomine. Nunc uocatur Finis terre, in Compositella.

Nero] uirgois, Gel. lib. 13. cap. 21, Nerio, siue Nerienes, uerbum Sabium est: quo significatur uirtus & fortitudo. Itaq; ex Claudij, quos à Sabinis oriundos accepimus, qui erat egregia ac prestanti fortitudine, Nero appellatus est. Sabini autem id nomen à Græcis accepisse uidentur, qui uincula ac fir

mamenta membrorum uirgois dicunt: unde nos quoq; Latine neruos appellamus. Vide Sætion. in Tiberio, cap. 1. Hoc nomine fuit imperator Romanorum, qui omnium quos terra tulit, crudelissimus fuit. Hinc proprium nomen in appellatiuum commutatum est, ut Neronis nunc crudeles & Neromiores crudeliores dicamus. Hor. 4. Carm. ode 4. 8, Quid debeat à Roma Neronibus, Testis Metaurum flumen.

Maior Neronum. Hor. 4. Carm. ode 14. 3.

Nero caluus] maledictis populi appellatus est Domitianus, quod scilicet Neronem uel exæquaret, uel superaret, ac Nero alter esset. Et quia Caluus erat, ut à superiore distingueretur, Nero Caluus est uocatus. Iuuenalis.

— & caluo feruere Roma Neron. Ausonius, Et Titus Imperij felix breuitate, secutus Frater, quem caluum dixit sua Roma Neronem.

Neroneus, penultima prod. Adiectiuum (νηρηίς) Stat. 1. Syllu. 5. 13, — Neronea nec qui modò lotus in unda, &c.

Neronianus, penult. prod. Aliud adiectiuum (νηρηίς) Mart. lib. 7. 33, — quid Nerone peius, Quid thermis melius Neronianis?

Nerua] fuit cognomen Liciniorum, Corceiorum, & Sylliorum: ductum à Neruis, hoc est, à robore, ut quidam scribunt. Cic. in Brut. C. Licinius Nerua non indifertus fuit.

Nerua] Romanorum Imperator fuit, Flauio Domitiano cui successit, dissimilimus, animoq; uerè paterno erga populum affectus. Hic quum liberos sibi nullos genuisset, Aelium Troianum sibi adoptauit, qui illi etiam in Imperio successit. Vide Sueton. & reliquos historicos.

Neruij] uirgois, Gallie Belgice populi maxime fieri, ut ait Caesar. Tornacensis nunc uocantur, Atrebatibus & Veromanduis finitimi. Hos irrigant Sabis & Scalde flumina. Cuius pugnauit. Caesar maximo totius exercitus discrimine, ut ipse testatur fuisse belli Gallici lib. 2.

Nerulam] Populi in Latio iuxta Romam, quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 5.

Nerulam] Oppidum in Lucanis, quod ui captum fuisse repente aduentu Aemilij, testatur. Liuus lib. 9. bel. Pun. In de Nerulonenses dicti sunt. Sueton. in Augusti. Manibus coloris Lybo decoloratis Nerulonensis mensarij.

Neruus] nerui (νηρηίς, νηρηίς, νηρηίς) Note significationis, hi à corde originem habent, ut docet Aristoteles. Alij à cerebro orti dicunt: & rectius quidem, ex ipsa anatomie inspectione. Græcis autem dicuntur νηρηίς: unde nostra dictio Latina deducta est, ut testatur Gellius libro 13. cap. 21. Plautus Pœn. 18. 98, — condamus alter alterum Ergo in neruum brachialè. Adiuui aliquo conamine nerui. Vide Adiuui.

Validi nerui. Lucret. lib. 5. 186.

Astringi ossa suis neruis debent. Quint. in Proem. lib. 1. 18.

Neruis artus continentur. Cic. 2. de Nat. deor. 209.

Neruis & ossibus dii non continentur. Cicero 2. de Natura deorum, 84.

Extentare neruos. Lucret. lib. 3. 99.

Rupti uulnere nerui. Ouid. 11. 4.

Validi neruis. Celsus in Præfat. lib. 1.

Neruus, pro Robore & uiribus aliquando ponitur: in neruis enim robur peculiariter existit. Vnde dicimus rem esse sine neruis, que debilis est. Hor. 2. Serm. Satyr. 1. 1, — sine neruis altera quicquid Composuit pars esse potat.

Quantum in cuiusq; animo roboris est & neruorum, tanta est

consolatio. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 9.
 Nervi Reip. id est vires & fortitudo Reip. nempe milites, clas-
 ses, & uehigalia. Cic. pro lege Manilia.
 Nervi belli pecunia & equitatus. Cic. 5. Philip. 166.
 Vechigalium nervi. Cic. 5. Verr. 70.
 Aculei & nervi forenses. Cic. in Orat. 34.
 Mentis & corporis nervi. Quint. lib. 1. cap. 2. 6.
 Nervus & sapientia tua opus est. Cic. Appio, lib. 3. 10. 4.
 Est tuorum nervorum. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 24. 10.
 Adhibere nervos. Vide Adhibeo.
 Afferre nervos. Vide Afferro.
 Contendere omnes nervos in re aliqua, uel Contendere omni-
 bus nervis: pro, summa ut, summoq; studio nit. Nam robur
 iuxta philosophos, in nervis situm. Cic. ad Qu. frat. Sic con-
 tende omnibus nervis & facultatibus. Idem 2. Verr. 22.
 Magnum fortasse onus, & mihi periculosum, ueruntamen
 dignum in quo omnes nervos & etatis, industriaq; mea con-
 tenderem.
 Frangere nervos & mentis & corporis. Quint. lib. 1. cap. 2. 2.
 Legionum nostrarum nervos his consilijs incidemus. hoc est,
 vires & robur frangemus. Cic. 12. Philip. 313.
 Incidere nervos populi Romani. Cicero 2. pro lege Agra-
 ria, 53.
 Incidere nervos uirtutis. Cic. 1. Acad. 51.
 Intendere nervos in re aliqua: pro, Totis uiribus conari, & o-
 mnem sollicitudinem adhibere, & operam. Terent. Eunuch.
 2. 3. 20. Vide Intendo.
 Nervum etiam appellamus (inquit Festus) uinculum ferreum,
 quo pedes uel etiam ceruices impediuntur. Plautus,
 Perfidiosè captus, eo ad pedes nervo ceruices probat. I-
 dem Capt. 12. 71.
 Nam noctu nervo uinctus custodibitur.
 Sic A. fin. 11. 5. — cruceq; compedesq;
 Nervos, catenas, carceres.
 Corripere in nervum aliquem. Vide Corripio.
 Nervus, pro ameno, uel chorda arcus: ut,
 S. ridens nervus. Virg. 5. Aen. 101.
 Adducto nervo concita moles. Ouidius 8. Metamorph. 72. In-
 telligit balistam.
 Equino nervo intentus arcus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 5.
 Pulsans nervus. Virg. 4. Georg. 63.
 Sagittas aptare nervo. Virg. 10. Aen. 27.
 In nervum abire. Terent. Phorm. 4. 4. 15. — ceterum
 Quum argentum repetent, nostra causa scilicet
 In nervum potius ibit. Vbi Donatus, In nervum ibit,
 Decipiet. à proterbio tracto à sagittarijs: quum uis cona-
 tusq; tendentis arcum, non in uolatum teli, sed in ruptionem
 nervi expetatur. Alijs dictum placet, In nervum ibit: pro,
 in uincula ibit. Antiquitus enim qui soluendo non essent uin-
 cti tradebantur creditoribus, donec opera compensarent
 creditam summam. Nervus autem genus est uinculi, de quo
 paulo antè. Gel. lib. 20. cap. 1. Confessis igitur aris ac debiti
 iudicatis, triginta dies sunt dati conquirenda pecunia cau-
 sa, quam dissoluerent. Post deinde, nisi dissoluerant, ad Prae-
 torem uocabantur, & ab eo, quibus erant iudicati, addice-
 bantur. Nervus quoq; aut compedibus uinciebantur. Deinde
 subdit Gellius uerba x 11. tabul. In nervum potius ibit: id
 est, patietur se addici, & addictum uinciri.
 Erumpet fortitudo istac in nervum. Vide Erumpo.
 Nervi, Chorae citharae dicuntur. Cic. 1. Tusc. 7. Summam eru-
 ditionem Graeci sitam censebant in nervorum uocumq; can-
 tibus.
 Concordia nervorum. Quintilianus libro 5. capite 10. 87. De
 fidibus.

NER
 Lyra intenta nervis. Quint. lib. 2. cap. 8. 10.
 Modulati nervi. Ouid. ad Pisonem, 35.
 Continere nervos. Quint. lib. 1. cap. 12. 3.
 Percutere nervos. Quint. lib. 1. cap. 12. 3.
 Probare nervos. Quint. lib. 1. cap. 12. 3.
 Sonant in scabibus nervi, ut à digitis sunt pulsati. Cicero 2. de Or-
 ratore, 19.
 Trahere nervos. Quint. lib. 1. cap. 12. 3.
 ¶ Nervus, pro membro uirili. Hor. Epod. 8,
 Illiterati num minus nervi rigent? Vbi Porphyrio,
 Nervos pro membro uirili dixit. Autho. Carminis obsceni,
 Nemo meo melius nervum tendebat Vlysse,
 Siue illi laterum, seu fuit artis opus?
 ¶ Nervus, nervus (x 10. 10. 10) in foemino genere lectum est. a
 pud doctos saepe, inquit Nonius. Varro, Scientia docet
 quemadmodum in psalterio est, tendamus nervus. Nervus
 pro fidiculis, id est, cordis citharae accepit Varro. Vide
 & Gel. lib. 9. cap. 7.
 ¶ Nervium, nervij, neutro genere. Varro, Et id dicunt fia-
 am Bryseidem producere, quae eius nervia trahere solebat.
 Nonius.
 ¶ Nervulus, penultima correpta, Diminutivum (x 10. 10. 10)
 Cic. ad Attic. lib. 16. 343. 5. Quod certe facies, si tu nervulos
 tuos mihi sepe cognitos, suavitatemq; qua nemo tibi par
 est, adhibueris.
 ¶ Nervosus, pen. prod. (x 10. 10. 10) Quod multos habet nervi-
 uos, Plinius libro 11. cap. 37. 66. Ideo nulla est ei caro, sed
 nervosa exilitas.
 Nervosus orator, per translationem: hoc est, Magnam uim &
 efficaciam sermonis habens. Cic. de clar. Orat. 62. Quis A-
 ristotele nervosior?
 ¶ Nervositas, pen. corr. nervositatis (x 10. 10. 10) Plin. libro
 19. cap. 1. 3. Nervositas filo equalior penè quàm araneis,
 tinnitibusq; cum dente liberat expertiri. De lino.
 ¶ Nervose, penultima producta, Aduerbum (x 10. 10. 10) Ma-
 gna ui.
 Vigilanter & nervose. Plancus ad Ciceronem, libro 10.
 23. 13.
 Nervose dicere, uel asserere, Audacter, & magna sermonis uir-
 Cic. in Orat. 70. Idem 3. Offic. 144. Itaq; nervosius qui ista
 differunt, solum audent malum dicere id quod turpe sit.
 ¶ Nervulae, & hoc Nervule, penultima correpta: ut, Nervulae
 herba. Scribonius Largus, Herbam quam Graeci ποδάρκων
 γού, nos Nervulem appellamus.
 ¶ Nervicus, penultima correpta (x 10. 10. 10) Qui nervis la-
 borat. Vitruvius lib. 8. cap. 3. Aquae nervicos aut podagra-
 cos efficiunt: sulphurosi fontes nervorum labores resciant.
 Budeus. Sed hoc à Graeca dictione νέρυον deducitur, quae
 idem significat quod Nervus.
 Nesa] Regio montana iuxta Aetnam.
 Nesa] es, sive Nesa, & (x 10. 10. 10) Nympha marina, Nereis
 & Doridis filia, x 10. 10. 10, hoc est, à natando dicta. Au-
 thor Hesiod. in Theog.
 Nescio] nescis, nesciui, nescitum, pen. prod. (x 10. 10. 10)
 nescire, Ignorare. Terent. Eunuch. 4. 7. 29,
 Causa sis, nescis cui maledicas nunc uiro.
 Nemo in eo quod nesciat, disertus esse potest. Cic. 1. de Orat. 33.
 Nescio alius, pro eo quo à barbarè dicitur, Nescio de alijs. Te-
 rent. Heaut. 2. 4. 16.
 Casu nescio quo in ea tempora nostra etas incidit, ut quum ma-
 xime florere nos oporteret, tum uiuere etiam puderet. Cic.
 Lucio, lib. 5. 15. 5.
 Nescias eius sit potestas posthac, an nunquam tibi. Terentius
 Heaut. 2. 3. 104.

Nescia

Nescio de illo. Plaut. Merc. 7. 42.
 Nescit nisi. Plaut. Mostel. 8. 75,
 Foenus illic foenus, hic nescit quidem nisi foenus fabulari-
 er. Terent. Heaut. 4. 1. 50.
 Nescimus qui sit. Plaut. Poen. 9. 36.
 Nescio quid, Aliquid quod ignoro. Terent. Heaut. 2. 2. 7,
 Faciam: sed nescio quid profectò mihi animus praesagit
 mali. Idem. And. 2. 2. 3,
 Latus est, nescio quid.
 Nescio quid certe est. Virgil. 8. eclog. 22.
 Nescio quis. Cic. de Amicit. 73. Qualem fuisse Athenis Timonè
 nescio quem accepimus.
 Nescio quomodo. Cic. de Amicitia, 72. Serpit enim nescio quo-
 modo per omnium uitam amicitia.
 Nescio quomodo ad aures istius peruenit. Cic. 6. Verr. 56.
 Nescio quo pacto. Cic. de Amicitia, 4. Plus nescio quo pacto ui-
 detur habere grauitatis. Ibidem, 82. Terent. Heaut. 3. 1. 39.
 — nescio quod magnum malum
 Profectò Parmeno me celas.
 Dum liceat scire nescire quod nesciam. Cic. 1. de Orat. 51.
 Nescias quod scis. Plaut. Milite, 9. 89,
 Posthac etiam illud quod scies nesciueris. id est, Tacea-
 bis, nec palam facies. Terent. Eunuch. 4. 4. 55,
 — tu pol si sapis,
 Quod scis nescis, neq; de Eunucho, neq; de uitio uirginis.
 Donatus ad monet esse proterbium. Sumpitum à dialectico-
 rum ludis, in quibus huiusmodi quidam scrypi proponi so-
 lent: Facio, & non facio: Sum amicus, & non sum amicus:
 Audio, & non audio. Hoc proterbio certam in tacendo fia-
 dem significamus, dum quis quod scit, perinde continet ac
 dissimulat quasi nesciat.
 Nescio unde eam. Terent. Eunuch. 2. 3. 13.
 Nescio te ego: hoc est, Putas te mihi non esse notissimum? Plaut.
 Menæh. 16. 44.
 Nescis nec in pace, nec in bello uiuere. Cic.
 Nesciunt irasci. Cicero 3. de Oratore, 37. hoc est, non possunt
 irasci, aut nolunt.
 Lachrymare uultus nescit. Seneca Herc. furen. 13. 19.
 Ludere nescit. Horat. de Arie, 77.
 Stare loco nescit. Virg. 3. Georg. 17.
 Latine nescire. Cic. de claris Orat. 72.
 ¶ Nescitur, pen. prod. (x 10. 10. 10) Cic. ad Atticum, lib. 7. 131. 2,
 Inde utrum consistere uisum uelit, an mare transire, nescia-
 tur. Idem 4. Acad. 63.
 ¶ Nescius, pen. corr. Adiectiuum (x 10. 10. 10) Qui
 nescit.
 Viri nescia. Ouid. 1. Metam. 124,
 — uiri quass nescia querit. hoc est, tanquam uirum nõ
 cognouerit. Plin. epist. 17. 6. b. Impendentis mali nescius. Co-
 lumel. lib. 10. 6. Nescia plebs generis.
 Fati nescia Dido. Virg. 1. Aeneid. 61. Ibidem, lib. 10. 101.
 Nescia mens hominum fuit sortisq; futurae.
 Haud nescius rerum. Virg. 12. Aeneid. 46.
 Veri nescius. Ouid. 1. Metam. 124.
 Corda nescia mansuere. Virg. 4. Georg. 94.
 Lumina nescia succumbere somno. Ouid. epist. 12. 10.
 Tolerandi nescius. Tacit. lib. 3.
 Vinci nescius. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 9.
 Non eram nescius Brute, quum quae summis ingenijs, exquisi-
 taq; doctrina, &c. Cic. 1. de Fin. 1.
 Non sum nescius Crasse, ista inter Graecos dici solere, &c. Cic.
 1. de Orat. 24.
 Et non sum nescius. Vide Non Aduerbum.

Nescius, x 10. 10. 10, Incognitus, qui ignoratur. Plaut. Rud. 7. 11.
 Gellius lib. 19. cap. 1. Quum sonus aliquis formidabilis aut è
 caelo, aut ex ruina, aut repente nescius periculi nuncijs,
 uel quid aliud eiusmodi factum est, &c.
 Tributa nescia. Tacit. lib. 1.
 Nesei] Populi in Scythia Europa, optimis quondam equis abun-
 dantes. Vide Plin. lib. 6. cap. 20.
 Neseion] insula in Campano litore inter Paesilypum
 & Puteolos, quae alio nomine dicitur Nesis. Lucan.
 — tali spiramine Nesis. Huius nominis obliquos pro-
 ducit Papinius,
 Syluag; quae fixam pelago Nesda coronat. Item, Accia-
 ur eclog. 1.
 Nessorophium] nessorophij, pen. prod. (x 10. 10. 10)
 Locus ubi anates clausae pascuntur. Colum. libro 8. capite
 15, Nessorophij cura similis, sed maior impensa est: nana
 clausae pascuntur anates, &c. x 10. 10. 10. Graecis, anates Latine
 dicuntur.
 Nessus] x 10. 10. 10, Centaurus fuit, Ixionis ex Nube filius, sagittis
 ab Hercule confixus, quod eius uxorem Deianiram rapuisse
 set. Fabulam refert Ouidius 9. Metam. 21.
 Biformis Nessus. Ouid. 9. Metam. 25.
 Ferox Nessus. Ouid. 9. Metam. 21.
 ¶ Nessesus, pen. prod. Adiectiuum (x 10. 10. 10) ut,
 Tabes Nessesia illia palla. Senec. Herc. Oeth. 6. 3.
 Venenum Nessesium. Ouidius epist. 9. 33. hoc est, uenenosus
 sanguis.
 Nestocles] Statuarius fuit, Phidiae emulus, cuius tempore flo-
 ruir, Olympiade nimirum 83, ut scribit Plin. lib. 34. cap. 8.
 Nestor] huius Nestoris, pen. corr. (x 10. 10. 10) teste Homero libro
 Odyssae 11. Nelei filius ex Chlora uxore: qui, ut idem Home-
 rus in 2. Iliados scribit, cum quinqueginta nauibus ex Pylo
 contra Troianos uenit: quamquam trecentisimum annum
 ageret. Ouid. 12. Metamorph. 38,
 — uixi
 Annos bis centum, nunc terita uiuitur etas. Item, Iuue-
 nal. Satyr. 10. 25,
 Rex Pylius, magno si quicquam credis Homero,
 Exemplum uitae fuit à cornice secunda.
 Pylius Nestor. Horat. 1. Carm. ode 15. 5.
 Vincere Nestora eloquio. Ouid. 13. Metam. 13.
 ¶ Nestorides, pen. corr. Patronymicum (x 10. 10. 10) & Nesto-
 reus, possessiuum.
 Seneca Nestorea. Stat. 1. Sylu. 3. 22.
 Gratia nestorei mellis. Ouid. ad Pisonem, 13.
 Nestus] x 10. 10. 10, Fluvius est Thraciae, à Strymone secus Abde-
 ram urbem fluens. Vt Diomedis fabulis infamis est, ita De-
 mocriti patria, quam praeterfuit, clarus. Meminit huius Pla-
 nius multis in locis.
 Neu] x 10. 10. 10, à Neue deducium est, per apocopen, id est, non.
 Plaut. Stich. 2. 15,
 Neu lachryma soror.
 Neu, pro Neue, & Non. Terent. And. 1. 5. 56,
 Te obtestor, ne abs te hanc segreget, neu deserat. Caesar
 2. bel. Gal. 305. Milites non longiore oratione est cohorta-
 tus, quàm uti suae pristinae uirtutis memoriam reinerent,
 neu perturbarentur animo.
 Neu, neu, conduplicatum, elegantem nim habet. Caesar 1. bell. Ci-
 uil. 280. Neu se, neu Pompeium absentem imperatorem sua-
 um aduersarijs ad supplicium tradant, obsecrat. Lilius 5.
 bell. Pun. 210.
 Neucetia] urbs Umbriae.
 Neue] Vide Ne.

KK 4 Neugmate]

Neugmate] inquit Festus, in carmine Gn. Marci uatis signi-
ficat Negare, quam ait,
Grauis Metentium duorum neugmate. Fortasse neugma-
te. Hec Festus.

Neuolio] neuis, neuult (νεωλιω) ueteres dixerunt: pro, Non
uolo, uel Nolo, Plaut. Trinum.
Filiam meam tibi desponsatam esse audio, nisi tu neuis.
Titimius Scina, ipsius quidem hercle ducent neuult. Non.

Neuras] adis (νεωρας) Ionum lingua herba appellata est,
quae alio nomine poterion dicitur, neruorum dissolutiones
iuuans, unde et nomen accepit. Hec etiam in uiuo pota, ra-
narum, quas rubetas nominant, ueneno medetur: unde et
Phrynon uocatur. Plin. lib. 25. cap. 10. Sunt et raris uene-
na, rubetas maxime. Auxiliatur eis Phrynon in uiuo potu.
Aliqui neurada appellant, alij poterion, etc. Eadem et Pa-
ronychia appellatur, quod τὰς παρωνυχίας, hoc est, ab
seesibus circa unguis medetur.

Neuri] νευροι, Populi Scythiae Europae, ad Borysthenem a-
mnam, quorum meminit Plin. lib. 4. cap. 12.

Neuris] νευρίς, Herba, quam alij solanum, alij uescariam ap-
pellant. Dioscor. lib. 4. cap. 74. et 75. Hermolau in eundem.

Neuris] νευρίς, insula est Propontidis Cizico adiacens, alijs
nominibus Elaphonnesus et Proconnesus dicta. Plinius li-
bro 5. cap. ult.

Nericus] Vide Neruus.

Neurobata] neurobate, pen. cor. m. g. (νευροβάτη) Neu-
robatae, qui omnifariam prorepunt, qui ambulant super ner-
uos et funes nerveos. τὰ νευροβάτη, Graeci neruos dicunt. Iulius
Firmicus lib. 7. Mathefos, cum testimonio uero Martis et
Luna erunt funambuli, oribate, neurobate, et qui talia per-
trahent.

Neuroides] νευροειδής, Species est syluestris lactucae, quae
alio nomine Limonium appellatur, multo minoribus folijs
quam beta satina, undecim interdum caules habens. Author
Plin. lib. 20. capite 8.

Neurospaston] νευροσπάστιον, Herba est quam Graeci νευ-
ροσπάστιον, Latini Rubum caninum appellant. Folium habet
uestigio hominis simile, uiam autem nigram, in cuius acino
neruum habet: unde et nomen accepit. Author Plinius lib.
24. cap. 14. Sunt item Neurospasta, imagnucula, quae ner-
uis quibusdam, et fiduculis oculis mouentur, perinde ac si
uincerent. Vide Cael. Rhodig. lib. 7. cap. 16.

Neuter] neutra, neutrum, pen. cor. trisyllabum, teste Priscia-
no, genitio neutri, neutrae, neutri et neutrius (δὲ τε γένος)
Nec hic, nec ille. Terent. Andr. 5. 1. 20,
Vero uultu, quam ibi me adesse neuter tum praesenserat.
Cic. de Amicit. 48.

Neuter anguis: id est, nec mas nec foemina. Cic. 2. de Diuin. 92.

Neutram in partem. Cic. 2. Off. 27.

Neuter alterum diligit, dicimus non autem, Neuter neutrum: id
est, neq; ille hunc diligit, neq; hic illum.

Neutrum ab altero separo. Quintil. lib. 1.

Quid bonum sit, quid malum, quid neutrum. Cicero 2. de Di-
uinatione, 16.

Neuter alteri officit. Quintil. lib. 1.

Neuter utri inuidet. Plaut. Stich. 14. 51.

Neuro, Aduerbum (δὲ τε γένος) Nec ad unam partem, nec
ad alteram. Liu. 5. ab Vrbe, 121. Praeterea; parua fieri, et te-
ri tempus, neutro inclinata spe, id est, in neutram partem, 1-
dem 4. bel. Maced. 230.

Neurobi, penultima producta. Idem (δὲ τε γένος) Plautus
Aulul. 7. 56,
Neurobi habeam stabile stabulum.

Neutrale, et hoc neutrale, pen. prod. (δὲ τε γένος) Quod est
neutrius partis. Vide Neutra: alia uerba dicta sunt, quae neq;
agunt aliquid, neq; patiuntur: ut Sio, Iaceo, etc.
Positio neutralis. Quintil. lib. 1. cap. 4. 18.

Nomina neutralia. Quintil. lib. 1. cap. 5. 34.

Neutraliter, penult. corr. Aduerbum. Charisius lib. 1. Quan-
uis Gellius fora natium neutraliter dixerit. Paulo post, O-
cynum consuetudo neutraliter dicit. Rursus, Vulgus inue-
niunt et masculinè elatum: ut apud Virg. in 2,
— hinc spargere uoces
In uulgom ambiguit. Sed idem et neutraliter in primo,
Senuq; animis ignobile uulgus.

Neutiquam] pen. prod. inquit Donatus (νευτικῶς) Una
pars orationis est, pro Nequaquam. Nullo modo, ut ait Fe-
stus. Terent. Andr. 2. 1. 32,
Ego Charime, neutiquam officium esse liberi puto,
Quum is nihil promereat, postulare id gratiae apponi so-
bi. Idem Heaut. 2. 3. 113.

Nex] necis (νέξ) Mors, siue caedes, quae ferro fit, aut alia ui.
Author ad Herennium lib. 4. 179, Tiberium Gracchum
Rempub. administrantem prohibuit indigna nex diuitius in
ca commorari. Apud Plinium inuenies Neces in nominati-
uo, accusatiuo et uocatiuo pluralibus.

Necem a Graeco dicitur certum est, inquit Festus, νύξ enim mor-
tuum dicitur Graeci.

Dignus necis. Ouid. epist. 6. 30.

Artifices necis, qui nouum aliquod mortis genus comminiscun-
tur. Ouidius 1. de Arte, 132.

Amor necis. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 8.

Author necis. Ouid. 8. Metam. 90.

Multorum cinium neces. Cic. 1. in Catil. 13.

Iniusta nex. Cic. pro Milone, 7.

Afferre necem. Vide Afferro.

Cecidit necis uir. Ouid. epist. 1. 4. 3.

Consciuit sibi ipsi necem Iunius. Cic. 2. de Nat. deor. 12.

Dedere aliquem neci. Virg. 4. Georg. 18.

Demittere aliquem neci. Virg. 2. Aeneid. 17.

Infanda neci dare aliquem. Ouid. in Ithim, 76.

**Datus neci, auctore Festo, proprie dicitur, qui sine uulnere in-
terfectus est, ut ueneno, aut fame.Effugere necem**. Ouid. 7. Metam. 85.

Eriperè necem alicui, Conseruare aliquem quominus percat
Stat. 3. Thebaid. 14.

Inferre necem. Vide Infero.

Maturare necem alicui. Hor. 3. Carm. ode 7. 4.

Meruisse necem. Ouid. epist. 11. 22.

Miscere necis. Valer. 3. Argon. 76.

Corpora missa neci. Ouid. 7. Metam. 124.

Moliri necem alicui. Tacit. lib. 13.

Occumbere neci. Ouid. 15. Metam. 100.

Parare necem alicui. Ouid. 1. de Arte, 50.

Indignam necem pati. Ouid. 10. Metam. 125.

Patrare necem. Tacit. lib. 2.

Causam praebere necis. Ouid. epist. 2. 30.

Gelida necis tortus. Lucret. lib. 4. 111.

Vlcisci necem alicuius. Ouid. 7. Metam. 92.

Graviurgendus necis. Seneca Herc. Oeth. 14. 16.

**In necem alterius: pro, In damnum, et fortunarum euerfionem.Vlpianus de Crimine stollionatus, Siquis impofuram fece-
rit, uel collisionem, in necem alterius. Budeus.Nexo, nexas, et Nexus] Vide Necto.N] I
Ni] et uir, à Nisi per apocopen factum, Si non. Subiunctiuo
interdum**

Interdum iungitur, interdum etiam Indicatio. Terenti-
Andr. 3. 4. 19, Nistrum ni domi est. Cicero 3. de Finibus, 102.
Quod ni ita se haberet, nec iusticie ullus esset, nec bonitat'
locus, etc.

Ni, pro Non, dicebant ueteres, ut ait Donat. Plaut.
— ni sulta sis.

Ni, pro Ne. Virgil. 3. Aeneid. 138,
Contra iussa mouent Heleni, Scyllam atq; Charybdum,
Inter utraq; uiam lethi discrimine paruo,
Ni teneant cursus, certum est dare lintea retrò. Vbi Ser-
uius, Antiqui Ni, pro Ne, ponebant. quae particula plenus est
Plautus, Ni mala, ni sulta sis. Sensus ergo talis est, Ne cursus
teneant, hoc est, agantur et impleantur inter utraq; uiam
modico mortis interstitio, id est, Scylla et Charybdis. Lu-
cret. lib. 2. 148,
Nixue alium quemuis quae sunt imbuta colore
Propterea gereere hunc credas.

**Ni particula in responsionibus utebatur antiqui, et in iudi-
cio recuperatorio**. Cicero pro Murena, Sponfionem facere
possent, ni aduersum edictum Praetoris uis facta esset. Idem
5. Verr. 117. Budeus.

Niathos] νιαθος, Fluuius est apud Theocritum, quem enar-
ratores ipsius dicunt esse in Sicilia.

Nicaechus] Νικητορ fuit sua etate eximius. Hic inter alia
Venerem, inter Gratias et Cupidinem pinxit: et Herculem
tristem in sania penitentia. Author Plin. lib. 35. cap. 11.

Nicandrus] siue Nicander (νικανδρος) Colophonius gram-
maticus et poeta, et medicus tempore Attali iuuenis illius
qui Gallograecos uicit. Author Suidas. De hoc Cicero 1.
de Orator. 36.

Nicasio] Nicasionis. Cic. lib. ad Attic. 3. Nicasionum archety-
pa. Quo loco Turneb. Nicasionū archetypa, inquit, per str-
pion significat sceneratorum calendarium, uel quodd Nica-
sio scenerator fuerit, uel quod in Nicasione fabula à Caecilio
nescio quid tale scriberetur: uel certe quod proprium nomē,
quod Graecum est origine, quadam lasciuia ad interpreta-
tionem Romanam, ad quam alludit, reuocaretur: quae si Ni-
casto, à Nicanando, id est, necando dicitur, ut eneco et enico
dicitur sceneratorum autem crudelitas homines trucidare,
enecareq; uidetur: uel quadam etiam alia ioci luxuria, quasi
hominum sint uictores. Hec ille.

Nicerotianum] pen. prod. (νικερωτιανόν) Delicatus odo-
ramentum et unguentum: dictum ab artifice probo Nicero-
te. Martial. lib. 6. 55,
Fragras plumbea Nicerotiana. Idem lib. 10. 38,
Nymbis ebria Nicerotiana.

Nicea] et Nicia, pen. prod. (νικαία) utroq; modo dicitur se-
cundum Priscianum, est nomen duarum urbium: quarum u-
na est Galliae, à Massiliensibus condita, teste Plinio lib. 3. cap.
5. 10. alia Asiae, et Bithyniae metropolis, de qua Plin. lib. 5.
cap. ult. 8. Niceam primus Antigonus Philippi filius condi-
dit, et Antigoniam nominauit. Postea Lysimachus à nomine
uxoris Antipatri filiae Niceam appellauit. Urbis ambitus sta-
diorum LXX fuit in figura quadrata, in campo sita. Habuit
quatuor portas ad rectos angulos: quare ex uno lapide, qui
circa medium gymnasium positus erat, omnes quatuor por-
tas cernebantur. Author Strabo lib. 12. Bith. iubente Constan-
tino, famosa illa synodus celebrata est, trecentorum decem
et octo episcoporum, et perfidum Arrij dogma recisum.
Alij Nicea scribunt.

Aestuose Niceae ager. Catull. ad seipsum, epigram. 43. 1.

Nicephorium] νικηφοριον, Oppidum est Mesopotamiae, nō
procul ab Euphrate fluuiio, ab Alexandro magno conditum.
Author Plin. lib. 6. capite 26.

Nicetertia] Niceteriorum (νικητερία) Praemium uictoris: ac-
cipitur etiam pro sacrificio uel epulo, uictoriae gratia facto:
quod etiam epinicia plurali numero dicitur. Iuuenalis
Satyr. 3. 7,
Et ceromatico fert nicetertia collo. Budeus.

Nicetes] penult. prod. Smyrnaeus, sopherista Adriano principi
gratosus, ab eoq; museo Aegypcio ascriptus fuit. Quum
causas tentaret, foro etiam optissimus uidebatur. Aded inge-
num ad utraq; dicendi rationem accommodauit, ut iudi-
ciale sopheristica quadam facultate exornauerit, sopheristicum
uero et umbratile forensibus aculeis roborauerit: genus di-
cendi antiquum et politum reinuit. Lasciuus nihilominus
et dihyrambicus uisus. Ex Philostrato.

Nicias] Atheniensis, genere clarus. Aristoteles scribit, tres ui-
ros Athenis eodem tempore aequè potentes fuisse, Niciā Ni-
cerati, Thucydidem Milefium, et Tberamenem Agnonis.
Thucydides his natus aliquantulum maior, multa cum Peri-
cle clara pro Republica gessit. Post mortem Periclis ad Ni-
ciam primae partes delatae sunt. Missus igitur imperator und-
cum Demosthene altero duce contra Syracusanos, qui Gi-
lippum Lacedaemoniorum ducem auxilio acceperant, in-
feciliter pugnant, ambo à Syracusanis in bello capti sunt,
in carceremq; coniecti, sibi manus attulere. Ex Plutarebo
Nicias Marco Crasso ex nostris comparatur. Plutarchus in
Parallels: quod et diuitijs abundauerit, et eundem serē ex-
itium hic apud Siculos, ille apud Parthos inuenit. Nicias
alius Atheniensis pictor, qui, teste Plinio lib. 35. cap. 11. dili-
gentissimè mulieres pinxit: lumen et umbras custodiuit: atq;
ut eminerent in tabulis picturae, maxime curauit. Hic etiam
in artem tanta contentione animi incubuisse dicitur, ut cibū
sumere saepe oblitus sit. Aelianus de Varia historia.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabritium ueniens, ei pro-
misit Pyrrhum ueneno necaturum. At ille auersatus facinus,
Pyrrho rescristit, ut à Nicia sibi caueret. Hec Curtius.

Nicias, Grammaticus Romae, familiaris Pompeio et Ciceroni,
qui eius in epistola quadam ad Atticum meminit: item in epi-
stola ad Dolabellam. Tranquillus.

Nico] fuit unus ex tredecim principibus Tarentinorum, qui
coniurarunt in Annibalem: tandemq; comprehensus cū Phi-
lomene, ad Annibalem deductus est. De quo Linius Decad.
3. lib. 5.

Nico] nicis, nicere, Verbum antiquū, à quo deductum est ni-
care, et significat signum facere, ut manum mouere, aut ea
nimari. Plaut. Truculentio,
Emoricre ocyus si manus niceris.

Nico creon] νικηκρεων, Cypriorum tyrannus: de quo in dia-
stione Anaxarchus.

Nicolaus] pen. prod. (νικολαος) Nomen proprium, quasi
uictor populi.

Nicolaus Damascenus (νικολαος δὲ δαμασκηνός) Peripateticae
sectae philosophus fuit, Herodi Iudeorum tetrarchae, et Au-
gusto Caesari familiaris, qui uniuersalem historiam libris 80.
complexus est. Nicolaus alius fuit ex Myra Lyciae ciuitate,
flagrantissimus Christianae religionis propagator, qui sub
Constantino Caesare uixit. Fuit item Nicolaus quidam se-
pherista, ex eadem Myra ortus, Dioscoridis Grammatici fra-
ter, qui artem Rhetoricam scripsit, et meditationes quasda.
De his omnibus uide plura apud Suidam.

Nicolai uocantur Palmarum balani grandiores. Plin. lib. 13. ca-
pite 4. 15. ubi nominis rationem assignat.

Nicolaitae, pen. prod. (νικολαιται) Haeretici fuisse, ab Nicolao
nomē ductes, qui fuit cum Stephano diaconus. Eorū dogma
fuit, Vxorum communio. Improbantur apocalypsis cap. 2.
Nicomachus] pen. cor. Nicomachos sex tradit Suidas: Pri-
mum ex

mum ex Alexandria Troadis, poetam tragicum, qui scripsit tragedias undecim. Secundum Atheniensem item tragicum, qui uicit Euripidem & Theogenem. Nicomachum item medicum, Machaonis filium, Aesculapij nepotem, qui scripsit de medicina libros sex, & in philosophia unum. Reliquos duos, patrem & filium Aristotelis ponit, ambos medicos: quorum filius scripsit commentarios in Physicam patris.

Nicomedes] pen. prod. (νικωμεδους) Nomen proprium regis Bithyniae, Romanorum amici, qui olim raso capite sumpsit pileum, & se Romanorum libertum uocauit: a quo Nicomedia.

Nicomedia] vno uocabatur, Ciuitas Bithyniae, a Nicomede rege, qui eam condidit, appellata. Turcis hodie Nichor: Nauis uulgò Comidia, & Comidi.

Nicophanes] pen. corr. (νικωφανης) Pictor elegans & comerrimus, ita ut uetusta opera pingere propter aeternitatem rerum: impetuosi animi, & cui pauci comparentur. Cothurnus ei, & grauitas artis. Plin. lib. 35. cap. 10.

Nicopolis] penult. corr. (νικωπολις) Ciuitas Epiri, a uictoria Augusti sic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium bello superauit.

Nicostrata] Mater Euandri Arcadis, futurorum uaticinatrix, quae a carminibus, quibus Phæbi oracula significare solebat, Carmentis Latine dicta fuit: uel, ut alij nonnulli uoluerunt, a Carpeno quo utebatur.

Nicostrategi] alij Nicostrelegi. Hoc uerbo utitur Arcadius in l. munerum, §. 1. ad finem. ff. de munerib. Legati quoque, qui ad sacrarium principis mittentur, quia uaticum, quod legatum dicitur, interdum solent accipere sed & Nicostrategi & pistrinorum curatores, personae munus inueniunt. Ceterum quod sint Nicostrategi, apud nullum reperi. Turnebus suspicatur hic mendum esse, quod nullum tale apud Graecos uerbum sit, quam tamen Graecam mentiatur originem: & eius loco, nicorum stratorum & pistrinorum, &c. repouendum credit.

Nicostratus, Macedo, orator inter decem secundos, tempore M. Antonij & Dionis Chrysolomi, & Aristidis oratoris, & qualis scripsit nonnulla, ut author est Suidas. Fuit item alter Nicostratus, poeta comicus, cuius meminit Athenæus in Dipnosophistis. Nicostratus citharædus, & Laodocus, cum inter se concertarent: dixit Nicostratus Laodocus esse in magna arte paruorum se autem in patria magnum: si quisq; nõ domum diuinitis, sed artem studio & diligentia augere. Aelianus de uari. historia.

Nictus] nictas (νικτασ) uel nictare, Frequenter uocatum prisci uerbi Nictus, nictus: Est, quum oculis signum dantur, claudendo uel utrumq; uel alterum. Plautus A. fin. 13. 39.

Neq; illa ulli homini nutet, nictet, annuat. Plin. lib. 11. cap. 37. 21. Pleriq; uero naturale est, ut nictare non cessent: quos pauiores accepimus.

Nictaris] nictaris, Deponens (νικταρις) Plin. lib. 11. cap. 37. 30. Grauiore alitum inferiore gena conuiuent: eadem nictantur, ab angulis membrana obeunte.

Nictari] (inquit Festus) a oculorum & aliorum membrorum nisi sepe aliquid conari, dictum est ab antiquis: ut Lucretius libro 4.

Hic ubi nictari nequeunt, insistereq; alis. Nonius in Macchoco, Pone actium scribit, cum in neruo nictabere. Vnde quidam nictationem, quidam nictum: ut Cecilius in Pugile, Tamen inter laudandum hunc tumidum tremulis palpebris percutere nictu, hic gaudere & mirari.

Nictare, Translatè pro micare, seu uibrare. Lucret. lib. 6. Dissipat ardoris quasi per uim expressa repente

Semina, quae faciunt nictantia fulgura flamme. Nictatio, Verbale (νικτασιον) Plin. lib. 11. cap. 37. 30. Nec genæ quidem omnibus: ideo neq; nictationes ipsae animal generant.

Nictus] nictus, nicti (νικτω) nictare. Festus, Nictus canis in odorandis uestigijs ferarum leuiter ganniens. ut Emilius in libro 10. Veluti si quando uinculis uenatica ueneno capta solet, si forte ex nare sagaci sensu, uoce sua nictu, ululat, quae ibi acuta est.

Nidor] nidoris (νιδωρ) Proprie dicitur odor cuiuscunq; rei adustæ. A. niture ignis. Virg. 12. Aeneid. 61.

— illi ingens barba relictis, Nidoremq; ambusta dedit. Martial. lib. 1. 2. 6. Pasceris & nigra solo nidore culinae.

Lumen extinctum offendit nares nidore. Lucret. lib. 6. 159. Ganearum nidor & fumus. Cic. in Pisonem, 9. Carus nidor. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 4.

Canceri nidor. Plin. lib. 12. cap. 9. 2. Bastriano nidor fuscus. Graues nidor Chelydri. Virg. 3. Georg. 83.

Nidor etiam de stercore dicitur. Apuleius lib. 4. Alios putore nidoris foediti a meis scapulis abegissem.

Nidor, Risus. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 8. — nasum nidore supior. Sic Porphyrio interpretatur: Nidorem pro risu posuit: a quo uerbum fit Renideo. Aacron uero, Nasum, inquit, nidore supinaur, qui nimium delectatur, & inclinatur odoribus pulmentariorum. Nidor autem a nimio odore tractum, seu risu unde & Renidet.

Nidor differt ab odore. Plinius lib. 13. cap. 1. 1. Cedri tantum & citri suorum fructuum in sacris fumo conuolutum nidorem uerius quam odorem nouerant.

Nideo] nides: cuius compositum in usu est, Renideo.

Nidus] nidus (νιδωσ) Auium domicilium. A. nidore, ut putatur, quod mali odoris sint auium cubilia. Plin. lib. 10. cap. 29. 3. In fidentate agro iuxta urbem ciconiae nec pullos, nec Aditus nidi. Vide Aedeo.

Nidi apium. Virg. 4. Georg. 12. Domus & nidi. Virg. 5. Aeneid. 43.

Adulteratus nidus. Plin. lib. 10. cap. 9. 2. Dulces nidi. Virg. 1. Georg. 83.

Verni nidi. Stat. 3. Sylu. 5. 12. Abducere in diuersum a nido. Vide Abduco.

Construere sibi nidum. Ouid. 15. Metam. 80. Vide Construo. Cubilia sibi nidosq; construunt, eosq; quam possunt mollissime substerunt gallinae auesq; reliquæ, ut quam facillime oua feruentur. Cic. 2. de Nat. deor. 19 5.

Demptus cacumine nidus. Ouid. 13. Metam. 178. Detrahere aures nido. Virg. 4. Georg. 103.

Egredi nidis. Quintil. lib. 2. cap. 6. 5. Fingunt & construunt nidos procreationis atq; utilitatis sua causa uolucres. Cic. 2. de Orat. 14.

Migrare nidum. Vide Migro. Struere nidum. Tacit. lib. 5. Suis in terris struere nidum.

Texere nidos. Quintil. lib. 2. cap. 16. 9. Nidus, pro foetu scrofae, seu porculis adhuc lactentibus. Colum. lib. 7. cap. 9. non procul a fine, Et in cubili suam quisq; matrem nidus expectat. Vide totam periodum.

Nidus, aliquando accipitur pro foetu auium. Virgilius libro 4. Georgic. 4.

— ipsaq; uolantes Ore ferunt dulcem nidus immitibus escam. Nonius.

Loquaces nidi. Virg. 12. Aeneid. 95. Queruli nidi. Seneca Herc. furen. 2. 5.

Nidus, pro poculo, ad nidorum similitudinem factio. Varro Quinquatribus, Quam lympham melius è lacuna fontium al-

latam,

latam, nidos potili permisceat. Nonius. Nidus, pro domo cuiusq; propria. Horat. epist. ad Eusc. Art. lib. 3.

Tu nidum seruas: ego laudo ruris ameni Riuos, &c.

Nidi dicuntur, in quibus merces in tabernis separatim tenentur. Martialis lib. 1. epigrammate penultimo.

De primo dabit, altero uero nido Rasum pumice, purpuraq; cultum.

Nidulus, niduli, pen. corr. (νιδουλος) Paruus nidus. Cellius. lib. 2. cap. 29. Cic. 1. de Orat. 96. In asperrimis saxulis, tanta quam nidulum, effixam.

Nidifico, nidificas, pen. corr. (νιδωσ) nidificare, Nidum facere. Virgilius,

Sic uos non uobis nidificatis aues. Colum. lib. 8. cap. 15. Plin. lib. 10. cap. 32.

Nidificare ex Plin. lib. 9. cap. 2. 6. Eadem piscium sola nidificat ex alga, atq; in nido parit.

Nidificare luto. Plin. lib. 10. cap. 52. 2. Nidificus, penult. cor. Adiectiuum (νιδωσ) Seneca Mem. dea. 9. 9.

— Quodcumq; tellus Vere nidifico creat. Nidulus, pen. corr. nidularis (νιδωσ) nidulari, Idè quod Nidifico. Plin. lib. 11. cap. 28. 2. Paruosq; in ijs contra rigorem hyemis uermiculos foetus sui nidulantur. Gell. lib. 2. cap. 29. Habitat, nidulaturq; in fegetibus.

Nidulari, Ouis incubare. Varro Hebdomadaon 1. Prima dies, deinde illos quibus halcyones hyeme in aqua nidulantur, eos quoq; septem esse dixit.

Nidamentum, nidamenti, Locus ubi nidulantur aues. Plautus Ruden. 20. 51.

In neruo mille hodie nidamenta congeret.

Nigella] nigelle (νικελω) Frutex est pusillus, ramulis tenuibus, altitudine palmorum duorum, folijs paruis, senecionis herbe similibus, in cacumine capitulum habens exiguum, seu papaueris, in quo semen nigrum, acre, odoratum includitur. In officinis etiam hodie nomen seruat: a Gallis Poryreta appellatur.

Niger] nigrum (νικτωσ) Ater, & obscurus color, qui & fuscus quibusdam dicitur. Plaut. Capt. 11. 115.

Macilèto ore, naso acuto, corpore albo, & oculis nigris. Acquoris nigri femitus. Horat. 2. Carm. ode 27. 5.

Aer niger. Virg. 1. Georg. 86. Agnen nigrum. Virg. 4. Aeneid. 81. de formicis.

Auernum nigrum. Ouid. 3. Amor. eleg. 8. 6. Celum pice nigrum. Ouid. epist. 17. 2.

Capilli nigri. Horat. 1. epist. 7. 6. Colles nigri, Umbrosi propter arbores. Horat. 4. Carminum ode 12. 3.

Color niger. Ouid. 2. Metam. 48. Crinis niger. Horat. 1. Carm. ode 32. 3.

Imber nigerimus densis Austris. Virg. 5. Aeneid. 130. Lacus niger. Virg. 6. Aeneid. 49.

Limus niger. Virg. 4. Georg. 96. Liur niger. Ouid. in Fragmento, 6.

Monedula nigra pedes. Ouid. 7. Metam. 94. Mors nigra. Stat. 9. Thebaid. 161.

Nemus nigrum. Virg. 3. Georg. 67. Noctis nigra umbra. Lucret. lib. 4. 100.

Nubes nigra. Virg. 5. Aeneid. 104. Oculi nigri. Horat. 1. Carm. ode 32. 3.

Ouis nigra. Virg. 4. Georg. 110. Pecus nigrum. Virg. 3. Aeneid.

Taurum Neptuno, taurum tibi pulcher Apollo, Nigram hyemi pecudem, Zephyris felicitibus abam. Nigram hyemi pecudem immolari Maro facit, ut & Horatius ei agnam, cum esset tempestas ritu Romano dea. Libidinosus immolabitur caper, Atq; agna tempestatibus. Turnebus.

Puluis niger. Virg. 9. Aeneid. 7. Sanguis niger. Ouid. 12. Met. 17. 66. Somnia nigra. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 18.

Splendor niger. Plin. lib. 12. cap. 4. 3. Superstitio nigra. Stat. 6. Thebaid. 3.

Sylua nigra, Obscura, umbrosa. Horat. 1. Carm. ode 21. 4. Terra nigra & pinguis. Virg. 2. Georg. 51.

Turbo niger. Virg. 1. Georg. 64. Venenum nigrum. Virg. 4. Aeneid. 103.

Viola nigra. Virg. 10. eclog. 8. Vmbra nigra. Lucret. lib. 4. 85.

Vua nigerriua. Catul. ad Coloniæ, epigr. 17. 4. Alba & nigra. Cic. 2. de Diuin. 13.

Niger, per translationem quandoq; ponitur pro Mortuo. In uenal. Satyr. 1. 8.

Insimulq; rudes melior Locusta propinquas, Per famam & populum nigros efferre maritos.

Niger, Noxius. Virg. 2. Georg. 43. — & nigris excessu chelydri Creta. Seruius.

Niger, Malus. Luuenal. Satyr. 3. 3. nigrum in candida uertunt. Solebant enim prisci, quod bonum & laudabile erat, creta, uel alba linea notare: quod autem noxium & malum, nigro colore.

Niger, id est, improbis moribus, & ingenio infido. Horatius 1. Serm. Satyr. 4.

— commissata cere Qui nequit hic niger est, &c. Vide Lambinũ in Horat. Domus nigra questu, Funesta. Stat. 5. Sylu. 1. 4.

Nec minus niger, nec minus confidens quam ille Terentianus est Phormio. Cic. pro Cecin. 20.

Nigerrimus] Plin. lib. 15. cap. 25. 1. Cerasorum Aproniana maxime rubent: nigerrima sunt, ut Actia.

Nigellus, Adiectiuum diminutiuum, Paruum nigrum. Nigredo, pen. prod. nigredinis, Ipse color fuscus.

Nigritudo, pen. prod. nigritudinis, Idem. Plin. lib. 10. cap. 36. 1. Nulla Veris initio apparet nigritudo in rostro, quae ab estate incipit. De passeribus.

Nigrities, penult. corr. nigritiei, Idem. Corn. Cels. lib. 8. cap. 2. Nigrities colligi quidem potest etiam ex dolore & ex febre.

Nigritia, nigritiae (νικρωσ) Idem. Plin. lib. 9. cap. 38. 3. Nigrities etiam nigritie dat austeritatem.

Nigror, nigroris (νικρωσ) Idem. Cic. 1. de Diuinat. 49. Tenebrae conduplicantur, noctisq; & nubium obcaecat nigror. Ex Pacuio.

Nigreo, nigres, siue Nigresco, nigrescis, nigrui (νικρωσ) nigrescere, Nigrum fieri. Claudian. 3. de raptu Proserp. 15.

Nunc sibi mutat as liceat nigrescere uestes. Colum. lib. 12. cap. 48. 1. Oliua quam nigruerint.

Tenebris nigrescunt omnia. Virgil. 11. Aeneid. 164. Aequora nigrescunt uentis. Ouid. 1. Trist. eleg. 3. 22.

Celum nigrescit ab Austris. Ouid. 5. Fast. 65. Vena nigrescunt sanguine. Ouid. 3. de Arte, 100.

Nigro, nigras (νικρωσ) nigrare, Nigrum facere. Nigrare, Nigrum esse. Lucret. lib. 2. 147.

— ne forte haec ex albis alba rearis

Principijs esse, ante oculos quae candida cernis: Aut ea quae nigrant, nigro de semine nata.

¶ **Nigrans**, Participium (μελαυρός) ut, Nigrans color. Colum. lib. 6. cap. 1. 2. Parandi sunt boues, nouelli, quadrati, grandibus membris, cornibus proceris, ac nigrantibus et robustis.

Antra nigrantia. Stat. 10. Thebaid. 26.

Caligine nigranti piceus uertex. Silius lib. 4. 62.

Campi nigrantes puluere. Silius lib. 3. 82.

Comae nigrantes arboris. Seneca Hercul. furen. 9. 15.

Iuenci nigrantes terga. Virg. 5. Aeneid. 20.

Nimbus nigrans. Virg. 4. Aeneid. 24.

Pecudes nigrantes. Virg. 5. Aeneid. 148.

¶ **Nigrefacio**, nigrefaci, nigrefeci, nigrefactum (μελαυροῦμαι) nigrefacere, Nigrum facere.

¶ **Nigrefio**, nigrefis (μελαυροῖμαι) nigrefieri, Nigrum fieri.

¶ **Nigrico**, nigricas, pen. corr. (μελαυρίω) nigricare, Aliquantū nigrum esse. Plin. lib. 10. cap. 3. 1. Viribus praecipua, colore nigricans: sola aquilarum sacus suos alit.

Nigidius ¶ **Figulus**, Philosophus Pythagoricus, Roma floruit Caesaris tempore. Hic, teste Gellio, multa de re Grammatica edidit uolumina, quae ad nostra secula non peruenerunt.

Nigina ¶ **Herba**, de qua Plin. lib. 27. cap. 12. Herba quae uocatur nigina, tribus folijs longis intupacatis, illita cicatrices ad colorem reducit.

Nigit ¶ **vi**, Ptolemæo lib. 4. cap. 5. Libya inferioris fluius, eiusdem cum Nilo natura. Hodie Fluius de Senega.

Nigris ¶ **vi**, Aethiopyum fluius, eiusdem cum Nilo naturae: calanum enim et papyrus, eiusdemque gignit animantes, et ipsam temporibus auget. Auctor Plin. lib. 5. cap. 8.

Nihil ¶ **id est**, componitur ex non et hilum, per apocopen. Auctor Georgius Valla lib. 33. Putauerim tamen Nihilum ex ni, id est ne, et hilum componi: ut sit nihilū, quasi nihilum quidem, uel ne hilum quidem. Præterea ex nihilū, per apocopen sit Nihil: per syncoopen, Nilum. Lucret. lib. 1. Nil igitur fieri de nilo posse fatendum est. Paulo post, Haud igitur possunt ad nilum quaeque reuertii. Persius Satyr. 3. 9.

De nihilo nihil in nihilum nil posse reuertii.

Profus nihil abest quin sim miserrimus. Cic. Att. lib. 11. 223. 5.

Nihil ad illum: id est, Non est cum illo comparandus. Terent. Eunuch. 2. 3. 69. Cic. 2. de Orat. 15. Quem cognouimus uirū bonum, et non illiteratum: sed nihil ad Persium.

Nihil ad te. Terent. And. 4. 1. 60.

Concrepuit à Glycerio ostium. N. nihil ad te. D. quæro.

Nihil ad te atinet. Terent. And. 1. 2. 16.

Nihil ad hanc rem est. Terent. Phorm. 5. 6. 21.

Nihil ad rem, an. Cic. in Orat. 12. 4. Dichoreus: nihil enim ad re, extrema illa longa sit, an breuis.

Nihil aliud quam, pro Duntaxat. Sueton. in Domitiano, capit. 21. Ad horam somni nihil aliud quam secreto solus deambulabat. Liuius.

Nihil admodum literarum sciebat. Cic. de claris Orat. 110.

Nihil admodum territus. Liu. 7. bel. Pun. 6.

Nihil agere dicuntur, qui sumunt operam inanem. Cic. de Sen. 15. Nihil ergo agebat. Quæ Maximus, nihil L. Paulus pater tuus, Scipio ser. optimi uiri filij mei et ceteri senes Fabritij, Curij, Coruncanij, quum Rempub. consilio et auctoritate defendebant, nihil agebant? Plinius epist. 9. b. Sattus est enim, ut Atilius noster eruditissime simul et facetissime dixit, otiosum esse, quam nihil agere.

Nihil aliud nisi. Cic. de Amic. 83. Amare autem nihil aliud est, nisi cum ipsum diligere quem ames, nulla indigentia, nulla utilitate quaesita.

Nihil aliud habet quod agitet in mente. Cicero 1. de Natur. deorum. 157.

Nihil enim est aliud, quam obrem mihi percipi nihil posse uideatur. Cic. 5. de Finib. 133.

Nihil aliud facere nisi. Cic. pro Rosc. Amer. 64.

Nihil præterquam uigilatum est. Liu. 3. ab Urbe. 115. hoc est, Nihil aliud actum, nisi uigilatum est.

Nihil amplius quam: pro, Tantum. Suetonius in Sergio Galba, capite 19.

Nihil, pro Non. Terent. Heaut. 5. 5. 12.

— pater. C. H. nihil audio. m. ad me recipio, Faciet. C. H. nihil etiam audio ipsum.

Nihil cessauerunt illi. Cic. Milite. 2. 2. 40. Terent. Hecyr. 4. 1. 30.

Sed ut olim te ostendisti, eandem esse, nihil cessauisti usque adhuc.

¶ **Vi** filiam ab eo abduces.

Nihil mihi cum illo fuit: pro, Nullum commercium. Terent. And. Nihil tibi amplius cum illa fuit Charimer? Cic. 2. Phil. 84.

Nihil desidero. Plaut. Stich. 9. 10.

Nunc me gratiam abs te inire uerbis desidero.

Nihil distat. Plin. lib. 12. cap. 13. 2.

Nihil dixit tum ut sequerere sese? C. nihil, nisi abiens mihi innotuit. Terent. Eunuch. 4. 5. 9.

Nihil est. Plaut. Trucul. 17. 73.

— at ego ab hac puerum repositam.

Ne mox inficius eat: nihil est. id est, Nullus est negotij, facile est.

Nihil est nisi. Cic. ad Thermum, lib. 13. 56. 5.

Nihil est æque quod faciam lubens. Terent. Phorm. 3. 3. 34.

Nihil est: pro Nulla est spes. Terent. Heaut. 4. 2. 5.

Nam quod sperare de argento, aut posse postulare fallere, Nihil est. Idem Adelp. 2. 2. 25. Donatus.

At nihil est, ignotum ad illum mittere, operam iusseris. Plautus Capt. 6. 94.

Nihil est, quod moreris diutius: pro, Non est opus. Terent. Heaut. Cic. Terent. lib. 14. 4. 9. De familia liberata nihil est quod te moueat, idem Trebonio, lib. 15. 21. 10.

Nihil est quod illi non prosequantur suis argutijs. Cic. de Amicit. 42.

Nihil est hoc. Plaut. Milite. 3. 19.

Nihil, Responso. Terent. Phorm. 3. 3. 32.

Nunquid est quod opera mea uobis opus sit? C. nihil. uerum abi domum.

Nihil facilius. Terent. Andr. 2. 6. 6.

Potim es mihi uerum dicere? D. nihil facilius.

Nihil dictu facilius. Terent. Phorm. 2. 1. 70.

Non ratio, uerum argentum deorat. D. sumeret Alicunde. C. Alicunde: nihil est dictu facilius. Vbi Donatus, Hoc quasi subridens, et auerfo ab illo uultu pronunciauit Geta, quod genus actionis, securitatem ostendit hominis manifesta dicens.

Nihil festinare. Cic. ad Att. lib. 5. 99. 2.

Nihil intelligo quid agas. Terent. And. 4. 4. 16.

Nihil enim interest, dactylus sit extremus, an creticus. Cicero in Orat. 12. 6.

Nihil intermissa rerum cura. Tacit. lib. 4. idem lib. 3.

Nihil magis manifesto teneo. Plaut. Mercat. 15. 30. Cic. ad Lentul. lib. 1. 9. 79. Cumque Pompeius ita contendisset, ut nihil unquam magis, ut cum Crasso redire in gratiam. Subaudi, Fieri aut contendi posset, uel posita, ut nihil unquam magis à me contenderit.

Nihil metuo, nisi ne mediis dirumpar miser. Plaut. Curc. 5. 7.

Nihil minus. Cic. 3. Off. 108. Cadit ergo in uirum bonum metiri emolumentum

emolumentum sui causa, criminari, præripere, fallere: nihil profecto minus.

Nihil minus sum. Plaut. Stich. 8. 41.

Perij hercle uerò planè, atque obnixè, nihil Vno Gelasimo minus est, quam dudum fuit.

Nihil minus. Terent. Eunuch. 3. 3. 29.

— at apud nos hic mane, dum redeat ipsa.

C. Nihil minus. id est, non faciam. Idem Heaut. 4. 1. 54.

Nihil moror, Nihil facio. Plaut. Mostel. 9. 49. Et Rud. Salutem tuam nihil moror. Sic Casin. 16. 17.

Cœnam mihi ut ebria sit, lepide, nitideque uolo, nihil moror barbarico ritu.

Nihil nimis bibi. Terent. Heaut. 3. 2. 8.

Nimis nihil homo. Vide NIMIS.

Te quantus quantus, nihil nisi sapientia es. Terent. Adelp. 3. 3. 40.

Nihil non ad rationem et tanquam ad artem dirigebat Antonius. Cic. de clar. Orat. 72.

Nihil non arrogat armis. Horat. de arte, 25.

Nihil ocyus. Plaut. Stich. 11. 2.

Eum solent prouidere, qui hercle illa causa nihil ocyus uenit.

Nihil omnino. Cic. de Amicitia, 47. Atque haud scio an ne opus sit quidem, nihil unquam omnino deesse amicis. Idem 5. Verr. 141.

Nihil omnino declinare recta regione. Lucret. lib. 2. 50.

Nihil opus est resciscat. Plaut. Merc. 2. 4. 44. Cic. 5. de Finib. 28. Nihil opus est exemplis hoc facere longius.

Nihil parcunt seni. Terentius in Prolog. Heaut. 43. Idem Adelp. 4. 2. 24.

Nihil pepercit: non puduisse uerberare hominem senem?

Nihil pensi esse alicui. Liu. 2. Decad. 5.

Nihil poteris ferre. Plaut. Milite. 16. 17.

Nihil mihi potius fuit, quam ut Masiniam conuenirem. Cic. in Somnio Scip. 1.

Nihil in summa pacis proficiebatur. Tacit. 13.

Nihil mihi propius quam ut perirem. Plaut. Milite. id est, Parum absuit quin morerer.

Nihil prorsus. Terent. And. 2. 6. 4.

Nihil ne? hem. D. nihil prorsus. Idem Heaut. 5. 1. 21.

Nihil quam: pro, Nihil aliud quam. Sueton. in Claudio Cesare, cap. 36. Nihil tota uia, quam esse ne sibi saluum impertu, requirens.

Nihil quicquam. Plaut. Mercat. 2. 2. 64. Terent. Heaut. 5. 1. 23.

Quid Syrus meus? ne is quidem quicquam? M. nihil.

Nihil quicquam egrégium in uita, sine ardore quodam amoris. Cic. 1. de Orat. 66.

Nihil refert mea. Terent. Eunuch. 2. 3. 28.

Nihil scio: pro, Nescio. Plaut. Capt. 13. 73.

Gaudeo, etsi nihil sciam quod gaudeam.

Nihil scit, nisi uerum loqui. Plaut. Pers. 16. 95.

Nihil supra. Cic. ad Attic. lib. 13. 276. 2. Eos confeci et absolui, nescio quam bene, sed ita accurate, ut nihil posset supra. Subaudi, esse, uel adli.

Nihil tristis. Terent. Andr. 2. 6. 17.

Nihil tale metuamus. Cic. 1. de Fin. 86.

Nihil usus circuitione. Terent. And. 1. 2. 31.

Nihil ualet. Cic. pro Cecinna, 29. Ea si nihil ualet, aut si ad hanc rem non perinet, quid, etc.

Nihil quidem hercle uerbum ac uulsiu. Plaut. Stich. 4. 35.

Nihil ultra. Cic. Attic. lib. 15. 321. 8. Est autem oratio scripta elegantissime sententijs, uerbis, ut nihil posset ultra cogitari.

Theauri pars 2.

Nihil mihi uobiscum est. Ouid. 2. Fast. 62.

Nihil falsi, Nihil gratia, etc. Terent. And. 4. 5. 49.

Me miseram, nihil pol falsi dixi mi senec. Idem Heaut. 5. 2. 46.

Nihil incommodi. Terent. Hecyr. 3. 3. 40.

Nihil moræ. Terent. And. 1. 1. 139.

Sin eueniat (quod uolo) in Pamphilo ut nihil sit moræ.

Nihil piscium. Plaut. Rud. 23. 3.

Nihil quaest. Plautus Aulul. 5. 5.

Nihil rerum. Terent. Heaut. 2. 3. 26.

— nam mihi nunc nihil rerum omnium est

Quod malim, quam me hoc falsò suspicari.

Nihil reliqui. Caesar 1. bel. Gall. 42. Et demonstrant sibi præter agri solum nihil esse reliqui. Sic Attic. lib. 14. 319. 2.

Nihil sinceri.

Nihil dum: id est, nihil adhuc. Cic. Cassio, lib. 12. 7. 5. Et quantum nihil dum audieramus nec ubi esset.

Nihil dum certi à te exquiro. Cic. Attico, lib. 7. 131. 5.

Nihil dum Brundisio erat allatum. Cic. Attic. lib. 9. 171. 2.

Nihil dum] nihil, pen. cor. (μελαυροῦμαι) Ex nõ et Nilum cõpo situm. Festus, Nilum putant esse quod grano fabæ adheret, ex quo nihil et nihilum. Vide Nihil. Terentius Phormion. 3. 3. 2.

Vnde ego nunc tam subito huic argētum inueniā miser, Cui minus nihilo est?

Nihilum distat. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 42.

Stultitiāne erret, nihilum distabit, an ira.

In nihilum interire. Cic. 1. Acad. 41.

Ex nihilo orti, et in nihilum occidere. Cic. 2. de Diuinat. 56.

Ad nihilum recidunt omnia. Cicero in Orator. 137. et 7. Philipp. 234.

Redigi ad nihilum. Lucret. lib. 1. 162.

Reuertii ad nihilum. Lucret. lib. 1. 155.

Ad nihilum uenire. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12. 3.

Ad summum uenire, et Ad nihilum, contraria. Cicero 2. Tusculan. 7.

¶ **Nilum**, pro Nihilum. Lucret. lib. 1. 138.

Ne tibi res redeant ad nihilum funditis omnes. Vide Nihil.

Ex nihilo quicquam fieri, nulli physico placet. Cic. de Fato, 29.

¶ **Nihili** (νεπέδολος) Quod nec hili est, inquit Festus, Cicero 3. Tusculan. 32. Sed tentemus, et uisisse putemur si nil sit, ab eo quod nequicquam est in tali homine, ex quo idem nihil dicitur.

¶ **Nihilifacio**, nihilifaci, pen. cor. (νεπέδολος) nihilifacere, Nihili estimare, non curare. Plaut. Milite. 5. 13.

Sed me excepit: nihilifacio quid faciat ceteris.

¶ **Nihilipendo**, nihilipendis, nihilipendi, nihilipensum (νεπέδολος) nihilipendere. Idem Terent. Eunuch. 1. 2. 14.

Aut ego istuc abs te factum nihilifenderem? Idem Adelp. 3. 4. 6.

¶ **Nihilo** aliter (ἢ ἄλλως) pro, Non aliter: uel, nõ alius. Terent. Phorm. 3. 2. 45.

Is me sefellit, ego isti nihilo sum aliter, ac sui.

De nihilo. Propert. lib. 2. eleg. 3. 4.

Non sum de nihilo blandus amator ego. Vide De.

Non hoc de nihilo est. Vide Non.

Pro nihilo habenda est adoptio, nullo decreto probata, contra omne ius facta. Cic. pro Domo sua, 31.

Contemnere et pro nihilo putare aliquem. Cic. 1. Ver. 13.

Nihilo beatorum Iupiter quam Epicurus dempta aeternitate. Cicero 2. de Fin. 141.

Nihilo diligentior ad classem ornandam, milites renocandos alendosque esse cepit. Cic. 7. Verr. 64.

LL Nihilo

Nihil magis. Plaut. *Afm.* 8. 1. 4.
Si sit domi, dicam tibi: non est. n. quid? eius
Atrienfis? c. nihil magis intus est. Donatus, Nihil
 magis, *Quasi in nihilo possit esse magis aut minus.* Et nihilo
 magis, *affirmationis est.* Terent. *Heer.* 1. 2. 62,
Nocturna illa prima uirginem non attingit,
Quae consecuta est nox, eam nihil magis. Cic. 3.
 de *Fimb.* 73.
 Nihil magis *efficere aliquid.* Cic. 2. de *Divinat.* 155, *Sed ea su-*
mitis, quibus concessis nihil magis efficiatis quod uultis.
 Nihil melior quam. Cic. *Planco.* lib. 4. 1. 4. 7, *Sed ego tam mi-*
fero tempore nihil noui consilij cepissem, nisi in reditu meo
nihilo meliores res domesticas, quam Rem publicam offen-
dissent.
 Nihil minus. *Lucret.* lib. 3. 2. 20. Terent. *Heaut.* 5. 3. 9,
Non postulo: iam loquere: nihil minus ego hoc faciam
tamen. Cic. 1. de *Inuent.* 7, *Quare meo quidem animo ni-*
hilo minus eloquentiae studendum est.
 Nihil minus ut ego absum, haec confici possunt. Cic. ad *Planciu*,
 lib. 10. 2. 4. id est, etiam me absente, & sine opera mea.
 Nihilominus tamen & luto munire, & uinculo melius. *Plinius*
 lib. 17. cap. 16. 2.
 Nihil plus. Terent. *Eunuch.* 1. 1. 17,
 — incerta haec si tu possules
Ratione certa facere, nihilo plus agas,
Quam si des operam, ut cum ratione insanias.
 Nihil secius, idem quod Nihil minus. Terent. *And.* 3. 2. 27,
Hoc ego scio unum, neminem peperisse hic, u. intellexim
Sed nihil secius mox deserenti puerum huc ante ostium.
Cesar. 3. bel. *Ciuil.* 103, *Præteruictosq; Dyrrhachium ma-*
gna uiuenti nihilo secius sequebatur.
 Nihil segnus. *Cesar.* 2. bel. *Ciuil.* 26.
 ¶ Nil, *à Nil, à Nihil syncoptatum est.* Aliquando nomen est,
Virgil. 3. *Georg.* 9,
Te sine nil altum mens inchoat.
 Nil faciet sceleris pia dextra. Horat. 2. *Serm.* Satyr. 1. 11.
 Nil, nihil, nihilum. *Perf.* Satyr. 3. 9, — gigni
De nihilo nihil, in nihilum nil posse reuertii.
 ¶ Nil, *Aduerbum.* *Virgil.* 5. *Aeneid.* 151,
Deponunt animos, nil magnæ laudis egentes. id est, nō.
 Nil opus est uerbis. *Lucret.* lib. 5. 53.
 Nition] Gemma. *Plin.* lib. 37. cap. 6, *India & has generat, &*
nilion fulgore hebeti, aut breui, & cum intueare, fallaci.
 Nilis] *veat.*, Lacus est inferioris *Mauritaniae*, nō procul ab
Occano, quem Nili aquae stagnantes officere credantur. *Vi-*
de Plin. lib. 5. cap. 9.
 Nilum] *Vide Nihil.*
 Nilus] *veat.*, *Aegypti fluvius, à Nileo rege sic dictus: uel à*
nouo inferendo luto, quod sua inundatione totam fraxem
reddat Aegyptum. *Vnde Seruius Nilum dici existimat, qua-*
*si *νῆλος*, hoc est, nouum trahentem limum, quo oblimet,*
hoc est, limo obturet Aegyptum & oppleat. *Vnus est ex ma-*
ioribus totius orbis fluijs, à quibusdam Geon dicitur, quasi
terra, qui antea Melo uocabatur. *Habet septem ostia.* *Virg.*
 6. *Aeneid.* 160,
Et septem gemini turbant trepida ostia Nili. *Nomina*
ostiorum haec sunt: Canopicum, Bobiticum, Sebenniticum,
Phoeneticum, Mædesicum, Tanicum, & Pelusiacum. *Nasci-*
tur in monte inferioris Mauritaniae, non longè ab Oceano,
stagnante ibi lacu, quem uocant Nilidem. *Deinde condit se*
in uiginti dierum spacio fertur ad proximos Aethiops, &
denuò profilit fonte, qui Niger dicitur. *Inde Africam ab*

Aethiopia determinans, medius secans Aethiops, sic ple-
 rasq; insulas facit, quarum clarissima est *Meroe*, cuius me-
 tropolis etiam *Meroe* uocatur. Postquam se aquis omnibus
 auxit, Nilus appellatur. Deniq; multis ostijs fertur in mare
 Aegyptium: Aegyptiq; inferiorem partem dextra leuaq; di-
 uisus amplexus suo determinat, Canopico ostio ab Africa, ab
 Asia Pelusiaco, propter quod aliqui Aegyptum inter insu-
 las posuere, ita se diuidente Nilo, ut triquetram terra figu-
 ram faciat. Idcirco multi Aegyptum Δ *Græcæ* literæ simili-
 tudine Delta uocauerunt. Augetur Nilus certis diebus mi-
 rum in modum, & per totam spaciatus Aegyptum, focuna-
 distimus innatas: unde uicā spem Aegyptijs Nilo positam
 esse ait Seneca. nam sterilis aut fertilis annus est, prout ille
 magnus influxit, aut parciore. Inde est, ut nemo aratorum in
 Aegypto celum suspiciat: quod ex Seneca de promptum, ea
 leganter *Claudianus* reddidit, *epigr.* 6. 1. de Nilo,
Fœlix qui Pharias proficindit uomere terras, &c. *Vi-*
de Plinium lib. 5. cap. 9. & Cic. 2. de *Nat. deor.* 19 6.
 Pingui flumine Nilus. *Virg.* 9. *Aeneid.* 7.
 Apricus Nilus. *Valer.* 3. *Argon.* 73.
 Digestus in septem cornua Nilus. *Ouid.* 9. *Metam.* 155.
 Discretus in septem ostia Nilus. *Ouid.* 5. *Metam.* 65.
 Diuitis ostia Nili. *Inuen.* Satyr. 13. 3.
 Fertilis Nili pinguis arua. *Valer.* 7. *Argon.* 122.
 Magnum fluens Nilus. *Virg.* 3. *Georg.* 6.
 Iocofus Nilus. *Ouid.* 1. *Trist.* eleg. 2. 16.
 Lagæus Nilus. *Lucan.* lib. 1. 136.
 Paludosi Nili fecunda licentia. *Stat.* 3. *Sylu.* 2. 22.
 Paretionis Nilus. *Stat.* 5. *Thebaid.* 3.
 Papyriseri Nili septem flua flumina. *Ouid.* 15. *Metam.* 151.
 Sacer Nilus. *Stat.* 1. *Sylu.* 6. 16.
 Septemgeminus Nilus. *Virgil.* 6. *Aeneid.* 160.
 Septemplex Nilus. *Ouid.* 5. *Metam.* 38.
 Stagnans Nilus effuso flumine. *Virg.* 4. *Georg.* 58.
 Tepidus Nilus. *Claud.* de bello *Gildon.* 9 6.
 Tumoridus rigat arua Nilus. *Horat.* 3. *Carm.* ode 3. 10.
 Nili quoq; apud ueteres capiuntur pro sosis in ludis circun-
 datis, pro septis sive pro canalibus aquarum aliunde deduc-
 tarum, quos Romani intra domos deducebant. *Vide in di-*
stione Euripi. Est & Nilus urbs ibidem.
 Piscina & Nilus. *Cic.* *Quæst.* lib. 3. 2. 14, *De arcano Cæsa-*
ris opus est, uel mehercule etiam elegantioris alicuius: imma-
gines enim istæ, & palaestra, & piscina & Nilus multarū
Philosomorum est, non Dipbilorum, sed & ipsi ea adhibe-
binus, & mittentis & mandabimus.
 ¶ Nilacus, pen. corr. *Adiect.* (*νῆλος*) ut, *Urbs Nilicæ.* *Lu-*
can. lib. 10. 19.
 Acetum Niliacum. *Martial.* lib. 14. 122.
 Lens Nilicæ. *Martial.* lib. 13. 9.
 Olu Niliacum. *Martial.* lib. 13. 57.
 Pecten Nilicæ. *Martial.* lib. 14. 150.
 Pecus Niliacum. *Stat.* *Thebaid.* 96.
 Thus Niliacum. *Stat.* 4. *Sylu.* 9. 3.
 ¶ Niloticus, pen. corr. *Aliud adiectiuum* (*νῆλος*) ut, *Niloti-*
ci pisces.
 ¶ Nilotis, pen. prod. huius Nilotidis, *Patronymicum*, f. g. pro
 Possessiuo (*νῆλος*) unde *Acus Nilotis.* *Vide Acus.*
 ¶ Niligenus, pen. cor. *Adiectiuum* (*νῆλος*) *Ouidius* 1. de
Arte, 16.
Neu fuge Niligenæ Memphisica sacra iuuenæe.
id est, Iudis.
 Nimbis] *nimbi*, m. g. (*νέμετος*, *νέμετος*, *νέμετος*, *νέ-*
μετος) *Repenina & præceptus pluuia.* *Cicer.* de *Nat. deor.* 20,
Quæ terreret animos fulminibus, tempestatibus, nimibus ni-
mbus,

uibus, &c. *Martial.* lib. 1. 52,
Continuis uexata madet uindemia nimbis. *Linus,*
Subiò coorta tempestas cum magno fragore, tam denso re-
gem operuit nimbo, ut conspectum eius concioni abstulerit.
 Nox nimborum. *Virg.* 1. *Georg.* 66.
 Aetherei nimbi. *Virg.* 8. *Aeneid.* 122.
 Hyemales nimbi. *Ouid.* 9. *Metam.* 22.
 Hiulci nimbi. *Claud.* 2. de *rapt. Proserp.* 47.
 Piceus nimbus. *Stat.* 1. *Thebaid.* 20.
 Præceps nimbus. *Valer.* 1. 1. *Argon.* 17.
 Remoti Aquilone nimbi. *Ouid.* 1. *Metam.* 66.
 Terrifici nimbi. *Ouid.* ad *Pisone*, 30.
 Potens nimborum tempestatumq; Deus. *Virg.* 1. *Aeneid.* 17.
 Cinxerunt aethera nimbi. *Virgil.* 5. *Aeneid.* 3.
 Crepitant nimbi cubimibus multa grandine. *Virg.* 5. *Aen.* 92.
 Omnia feruent nimbis. *Virg.* 1. *Georg.* 92.
 Densi fundantur ab aethere nimbi. *Ouid.* 1. *Metam.* 55.
 Inuoluere diem nimbi. *Virgil.* 3. *Aeneid.* 40.
 Nox tenebat lunam in nimbo. *Virg.* 3. *Aeneid.* 118.
 Nimbis per translationem, pro Repentino & præcipiti casu.
Cic. *Att.* lib. 15. 32 5. 8, *Quid autem iste in domo tua casus*
armorum? Sed hunc quidem nimbum citò transijisse lator.
 Nimbis, pro Vento. *Virg.* 1. *Aeneid.* 11,
Nimborum in patriam loca foeta furentibus Austris,
Aeoliam uenit,
Sonnerunt nimbi toto aethere. *Virg.* 2. *Aeneid.* 13.
 Arenæ nimbus. *Virg.* 3. *Georg.* 22.
 Nimbis, Nubes qua solent diu in terris descendere. *Virg.* 1. *Ge-*
org. 66,
ipse pater media nimborum in nocte corusca
Fulmina molitur dextra.
 Nimbis, uasis genus: in quo uina, unguenta, & alij liquores
 fundantur. *Martial.* lib. 14. 117,
A' ioue qui ueniet miscenda ad pocula, largas
Fundet nimbus aquas, hic tibi uina dabit.
 ¶ Nimbosus, pen. prod. *Adiectiuum* (*νέμετος*) *Pluuiosus, uen-*
tosus ue. *Virg.* 1. *Aeneid.* 108,
 — fluctu nimbosus Orion. *Plin.* lib. 16. cap. 11. 7, *Cæ-*
pus est subiacens montibus nimbosus.
 Astrum nimbosum. *Valer.* 2. *Argon.* 72.
 Bruma nimbo. *Stat.* 1. *Sylu.* 3. 18.
 Cacumina nimbo montis. *Virg.* 3. *Aeneid.* 55.
 Haedi nimbo. *Ouid.* 1. *Trist.* eleg. 10. 3.
 Turbo nimbosus. *Ouid.* 11. *Metam.* 111.
 Ventus nimbosus. *Ouid.* 2. de *Ponto*, eleg. 3. 6.
 ¶ Nimbatus, pen. prod. *Adiect.* A nimbo uase: *Vnguentatus,*
sive unguento persusus. *Plaut.* *Poen.* 4. 125,
Quam magis aspecto, tam magis est nimbata, & nu-
ge mere.
 Nimirum] pen. prod. (*νέμετος*, *νέμετος*, *νέμετος*) *Aduerbum*
confirmandi, Sine dubio, pro certo, inquit Donatus, Terent.
Eunuch. 2. 2. 37,
Nimirum hic homines frigent. *Ibidem*, 4. 7. 14. *Cic.*
 4. *Acad.* 201, itaq; in cognitione nimirum assentiar. id est,
 opinabor.
 Quum argumenta nostra exposuerimus, contrariaq; dissolue-
 rimus, absolute nimirum munus oratorij consecerimus. *Au-*
thor ad Heren. lib. 1. 18. *Horat.* 1. *epist.* 14. 3.
 Cui placet alterius, sua nimirum est odio, fors.
 Nimirum, ad responsonem aliquando adhibetur. *Quint.* lib.
 12. cap. 1, *Vter melior dicitur orator? nimirum qui homo*
quoq; melior. *Ex Valla.*
 Nimirum, pro Scilicet. *Cic.* pro *Rosc.* *Amer.* 36, *Opinor enim*
esse in lege, quã ad diem proscriptioes, uenditionesq; fiat,
 Thesauri pars 2.

nimirum ad calend. *Iunias.* *Budeus.*
 Itaq; nimirum hoc illud est, quod *Cæsar* scribit in ea epistola, *cu-*
lus exemplum ad te misit. *Cic.* ad *Attic.* lib. 9. 180. 8.
 Hoc nimirum est illud quod de *Socrate* accepimus. *Cic.* 1. de *Di-*
uinat. 198. *Idem* pro *Flac.* 52, *Hoc nimirum est illud, quod*
non longè à gradibus Aurelijs hæc causa dicitur, id est, sci-
licet. *Budeus.*
 Nimitis] *Aduerbum* (*νέμετος*) *Sipont.* *Nimitis & nimum*
aduerbia sunt augendi, significantq; plus satis. Iunguntur au-
tem positius nominibus, aduerbijs, & uerbis.
 Nimitis acer. *Horat.* 2. *Serm.* Satyr. 1. 1.
 Nimitis acer fortasse, ueruntamen honestus amor. *Cic.* pro *Arch.*
 poeta, 20.
 Nimitis antiquè. *Horat.* 2. *epist.* 1. 14.
 Nimitis aspera. *Horat.* 2. *epist.* 2. 25.
 Nimitis audis. *Cic.* 1. de *Oratore*, 66.
 Nimitis bene. *Plaut.* *Menach.* 2. 2. 29.
 Nimitis citò. *Cic.* de *Amic.* 67.
 Nimitis diu & longum loquor. *Plaut.* *Pseud.* 10. 21.
 Nimitis doctus dolus. *Plaut.* *Milit.* 5. 93.
 Durus nimitis. *Horat.* 1. *epist.* 7. 18.
 Nimitis ferociter. *Plaut.* *Amphit.* 4. 59.
 Non nimitis honestum uerbum. *Cic.* *Pæto*, lib. 9. 22. 14.
 Imbecilla nimitis. *Lucret.* lib. 1. 173.
 Nimitis immerito meo. *Plaut.* *Casim.* 2. 4. 17.
 Nimitis improba posco. *Stat.* 2. *Achil.* 54.
 Nimitis insidiarum ad capiendas aures adhiberi uidetur. *Cic.* in
Orat. 97.
 Nimitis iracundè. *Plaut.* *Bacchid.* 13. 12. *Vide Ira.*
 Magnam nimitis ne in nos habeat dominationem, non omnia
 fortunæ committenda sunt. *Author ad Heren.* lib. 4. 17 4.
 Nimitis malè. *Plaut.* *Capt.* 15. 5.
 Nimitisq; hercle ego illum malè formidabam. *Idem Au-*
thor. 7. 31.
 Nimitis penè manè est. *Plaut.* *Persa*, 4. 33.
 Nimitis multa uideor de me, ipse præsertim. *Sub. dicere.* *Cic.* de
claris *Orat.* 177.
 Nihil est, qui piger est, nimitisq; id genus odi. *Plautus Rud.*
 22. 10.
 Non nimitis me, sed alios admodum delectarunt literæ illius. *Cic.*
Attico, lib. 7. 141. 1.
 Non nimitis deesse nobis ea quæ natura expetenda sunt, ex te
 querimus. *Cic.* de *Orat.* 66.
 Nos nimitis hæc exquirò à Græcis. *Cicero Attico*, libro *Septi-*
mo, 136. 4.
 Nimitis pulcher. *Plaut.* *Amphit.* 4. 64.
 Nimitis quam cupio. *Plaut.* *Capt.* 4. 17.
 Nimitis serò. *Cic.* 2. *Philipp.* 63.
 Teneræ nimitis mentes. *Horat.* 3. *Carm.* ode 24. 11.
 Nimitis ualde. *Cic.* 3. de *Legib.* 1, *Tu uerò quum nec nimitis ualde*
unquam, nec nimitis sepe laudaueris.
 Nimitis uellem tibi dari fundam. *Terent.* *Eunuch.* 4. 7. 16,
 ¶ Nimum (*νέμετος*) *Nomen pro Aduerbio.*
 Nemo nimum beatus est, & nemo beato beator. *Cicero* 5. de
Fimbis, 140.
 Nimum bone rei. *Plaut.* *Stich.* 6. 55.
 Nimum citò. *Plaut.* *Epid.* 13. 24,
 Nimum aduenisti citò.
 Nimum constanter iniquus. *Ouid.* 3. *Trist.* eleg. 2. 6.
 Nimum diu. *Cicero* 4. *Acad.* 108, *De quo iam nimum etiam*
diu disputo.
 Nimum diu te imperatorem tua illa *Manliana* castra deside-
 rant. *Cic.* in *Catil.* 7.
 Iussa patris nimum mihi dura uidentur. *Ouid.* 7. *Metam.* 23.
 I. L. 2 Nimum

Nimum familiariter. Plaut. Rud. 11. 6.
 Nimum feritatis. Ouid. 3. Metam. 61.
 Fertilitas nimum tellus. Virg. 2. Georg. 51.
 Fortunati nimum agricolae. Virg. 2. Georg. 92.
 Nimum graphicus nugator. Plaut. Trinum. 13. 88.
 Nimum gulosus. Martial. lib. 10. 59.
 Nimum indiligens. Terent. Adelph. 4. 5. 50.
 Nimum indoctus. Plaut. Pseud. 4. 72.
 Iratus nimum, nimumq; seuerus. Tibul. lib. 3. eleg. 6. 5.
 Nimum lepidus. Plaut. Milite. 1. 4. 8.
 Nimum longum tempus illud mihi uidetur. Cicero Attic. libro 12. 2. 41. 10.
 Nimum lubenter. Plaut. Aulul. 20. 1.
 Nimum miris modis. Plaut. Trinum. 13. 83.
 Nimum multi. Cicero pro Cluentio, 101, Ne autem nimum multi poenam capitis subirent, idcirco illa sortitio comparata est.
 Muta nimum in excogitandis argumentis dialectica, in iudicandis nimum loquax. Cic. 2. de Orat. 87.
 Nimum magis offendit quam parit. Cic. in Orat. 40. & 103.
 Nimum parca. Terent. And. 2. 6. 19.
 Paulo nimum. Cic. 2. de Orat. 49, Quod erat ingenij uerbis efferecentibus, & paulo nimum redundantibus, quod erat etatis non sum aspernatus. De Sulpitio.
 Nimum quam. Gell. lib. 15. cap. 1, Declamauerat Antonius Iulianus rhetor praeterquam semper alias, tum uero nimum quam delatrabilius & foeliciter.
 Nimum quantum. Gell. lib. 17. Lingua tamen & facundia nimum quantum praestabilis.
 Nimum sepe. Cic. 2. de Finib. 68.
 Nimum seuer. Plaut. Trinum. 14. 52.
 Seuus nimum. Ouid. 4. Metam. 110.
 Nimum is hoc abisti. Terent. Adelph. 2. 1. 15.
 Nimum ne crede colori. Virg. 2. eclog. 4.
 Nimum obsonauit. Plaut. Mercat. 1. 4. 4.
 Non nimum probare. Cic. ad Cornificium, lib. 12. 29. 13.
 Nimum multum is. Plaut. Mercat. 8. 11.
 Nimum subuertere. Terent. Adelph. 5. 3. 49.
 Nimum est. Terent. Phorm. 4. 3. 52.
 Aedacula item sunt ob decem alias. d. hoi hui, nimum est.
 Nihil tum nimum uidebatur. Cic. Bruto, 15. 10.
 Nimum uolo. Terent. Eunuch. 3. 5. 49.
 Inter nimum & parum est mediocritas. Cic. 1. Offic. 12. 5.
 Nimum (πῶλλον ἢ ἄλλο) Ablatiuus, comparatiuus solet iungi, ut, Nimum minus, equius, &c. Plaut. Rud. 5. 1.
 Nimum pol hominū, fortune minus miserae memoratur. Idem Trucul. 1. 4. 3.
 Nimum minus seuus iam sum Astapbium.
 Nimum plus. Cic. ad Attic. lib. 10. 19. 8. 11, Sed quia te nimum plus diligo. Plaut. Bacch. 2. 42.
 Video nimum iam multo plus, quam uolueram.
 Nimum satius. Plaut. Bacchid. 2. 43.
 Vixisse nimum satius est quam uiuere.
 Nimum. Aduerb. (πῶσος) Plaut. Milit. 18. 33.
 Tam nimum ut amarentur.
 Nimum, Adiect. (ὀδύνη) Cic. de Senect. 48, Ne si uescat famentis, & in omnes partes nimia fundatur.
 Aestus nimum. Lucret. lib. 5. 164.
 Aque nimie. Ouid. 4. Fast. 160.
 Ardor nimum. Lucret. lib. 6. 234.
 Cades nimia. Virg. 9. Aeneid. 71.
 Celeritates nimum suscipere in festinationibus, cauendum est. Cic. 1. Offic. 182.
 Diligentiam, tota Republica suscepta, nimum, nullam putabā.

Cic. pro Milone, 49.
 Peruores nimum. Lucret. lib. 5. 44.
 Imber nimum. Ouid. 5. Metam. 97.
 Lasciua nimia. Ouid. 2. Trist. 65.
 Leuitas nimia. Ouid. 2. Metam. 33.
 Nimum mero. Horat. 2. Carm. ode 12. 1,
 Nec seuos Lapithas, & nimum mero Hyleum. hoc est, intolerabilem ebrietate, inquit Acron. Seneca lib. 5. de Beneficijs, Nimum animis.
 Sol nimum. Ouid. 5. Metam. 97.
 Nimia circum maritum uxor. Vlpian. in l. si cum dotem. §. eo autē in fine. ff. soluto matrimonio, Filia leuis mulier, uel admodum iuuenis, uel nimia circa maritum non merentem.
 Nimum animi. Liu. Manlius nimum animi quum alios principes sperneret, &c.
 Nimum imperij. Liu. lib. 3. ab Vrbe, 114.
 Sermonis nimum erat. Tacit. lib. 19.
 Nimum in. Cic. Bruto, 15. 4, Quod in honoribus decernendis effem nimum, & tanquam prodigius.
 Nimum, cum ablatiuo. Plin. lib. 14. cap. 2. 3, Ex minus fertiles uino, acinis & ferē nimum.
 Nimum, absolute. Cic. 4. Tusc. 91, Nam quod aiunt, nimia ressecari oportere, naturalia relinquere: quid tandem potest esse naturale, quod idem nimum esse possit?
 Nimum & modicus, contraria. Cic. 5. de Fin. 54.
 Nimitas. pen. cor. (τὸ πλεονεξία) pro superfluitate usurpatur etiam a doctis. Col. lib. 6. cap. 24. 1, Naturalia congruunt desideria, quoniam nimitate uerni pabuli pecudes exhilarata lasciuunt.
 Nimiopere. pen. cor. (σπουδῆς ἄνευ) Aduerbium, pro admodum nimis. Cic. in Parad. 46, Quos aedificia magnifica nimiopere delectant. Idem in Verrem usus est hoc aduerbio, teste Budeo. Alij legunt distinctim, nimum opere.
 Ningo] nings: uel Ninguo, ninguis, nixi (νίγω) ningere. Priscianus, Ninguo quoq; nixi. unde & nix: sicut a duxi, dux a rexi, rex. Virg. lib. 3. Georg. 74.
 Interea toto non secius aere ningt.
 Ninguis, huius ninguis, antiqui dixerunt: cuius loco nunc nix, nix dicitur (νίγναι) Lucret. lib. 6. 148.
 — albas decedere ninguos. Apul. in 1. Her.
 — asper a hyems erat, omnia ninguo caneant.
 Ninguidus. pen. cor. Adiect. (νίγναι ἄνευ, νίγναι ἄνευ) id est, Ninosus. Aufonius ad Paulinum, Barcino me bimaris: iuga ninguida Pyrenici, Idem Paulo post, Oppida Iberorum ninguida.
 Niniue, penult. corrept. (νίβη, νίβη) Vrbs Assyriorum, quam aedificauit Assur egrediens terram Sennaar, a Nino rege sic dicta, ut scribit Augustinus. Est & alia ciuitas Iudeorum in angulo Arabiae: quam nunc corrupte Ninuam uocant: & in genitiuo Ninuies facit. Vnde Augustinus lib. 15. de Ciuit. Dei, Ninuies ciuitatis magne, Ninus Beli filius conditor, nomen ex illius nomine deriuatum est, ut a Nino Ninuie uocaretur. Et populi in ea habitantes. Nimum, penult. product. dicuntur.
 Ninoe] Ninoes (νίβη) Carie oppidum est, alias Aphrodisias appellatum, Lelegum Pelasgorum colonia, si Stephano credimus.
 Ninus] νίβη, filius Beli, primus Assyriorum rex. Nam Bealus solam habuit Babylonem, Ninus uero totam Assyriam. Ninus item, Assyrie urbs iuxta Tigridis amnis partem, Ptolemaeo authore libro sexto, capite primo, alio nomine Ninuie, que Ione propheta praedicationem addidit. Nunc uasata tota est, ut tradidit Iustinus lib. de Tartaris, capite 11.
 Ninos,

Nines (νίβη) Eadem urbs quae Ninus Assyriae, ut opinor. Lucanus lib. 3. 43,
 Accedunt Syriae populi, desertus Orontes,
 Et foelix (sic fama) Ninos.
 Niobe] pen. cor. (νίβη) filia Tatali, & soror Pelopis, uxorq; Amphionis. Haec, teste Diodoro Siculo lib. 5. filios vii. & totidem filias peperit, summo decore praestantes: unde tali prole superbiens admodum gloriabatur, se Latona praerens numero filiorum: itaq; ira motam fabula Latona feruit, Apollini & Diane, ut Niobes filios & filias arcu interficerent, mandasse, quibus matri obtemperantibus, contigit eodem tempore & abundare filijs Nioben, & careere. Vnde praenitio dolore attonita obmutuit, ac ueluti lapidescens malis dirigit. A' Statio lib. 5. Sylu. 1. 7, Sipylicia mater dicta Niobe, quoniam facta saxea, turbine uenti in Sipyllum patriam rapta est, ubi fixa cacumine montis liquitur, & la chrymis etiam nunc marmora manant. Fabulam Niobes uide apud Ouidium 6. Metam. 30.
 Niobe fingitur lapidea propter aeternum, credo, in luctu silentium. Cic. 3. Tusc. 107.
 Niobeus, Adiect. (νίβη) ut, Proles Niobeae. Horat. 4. Carm. ode 6. 1.
 Niphaeus] Viri proprium, ab equis interfecti apud Virgil. 10. Aeneidos,
 — quin ecce Niphæi,
 Quadrijuges in equos, aduersaq; pectora tendit:
 Atq; illi longē gradientem, & dira sumentem
 Vt uidere, metu uersi, retroq; ruentes,
 Effunduntq; ducem, rapimq; ad littora currus.
 Niphates] pen. prod. (νίφάτης) Maioris Armeniae fluius super Assyriam, quo nomine dictus est mons Armeniae, ex quo Tigris nascitur, ut refert Strabo. Virg. 3. Georg. 6,
 Addam urbes Asiae domitas, pulsumq; Niphatem.
 Montem dixit pro populo: intelligit enim Armenios, apud quos mons est Niphates. Dicitur est autem Niphates, a nini-bus, ἀπὸ τῆς νίβη, uel ἀπὸ τῆς νίβη.
 Rigidas Niphates. Horat. 2. Carm. ode 9. 4.
 Niphate] νίβη, una ex comitibus Diane, a nino cādore appellata. Ouid. 3. Metam.
 Excipiunt laticem Niphæq; Hispanisq; Rhanisq;
 Nipa] νίβη, Thraciae oppidum: cuius incolae dicuntur Nipsei. Stephanus.
 Niptra] niptrum (νίπτρα) dicuntur lauacra: a νίβη, quod significat lauo: quo nomine dicta est tragodia Pacuuij, quā citat Cicero. 2. Tusculan.
 Nireus] dissyllabum (νίρεος) Charopi & Aglaie filius, Graecorum omnium, teste Homero, qui ad Troiam nauigauerit, formosissimus. Ouid. lib. 4. de Ponto, eleg. 13. 4,
 Tam mala Theriten prohibebit forma latere,
 Quam pulchra Nireus conspiciendus erat.
 Facies Nirei. Propert. lib. 3. eleg. 18. 6.
 Vincere Nireae forma. Horat. Epod. 16. 5.
 Nis] pro Nobis, uetus uerbum, inquit Festus.
 Nisa] sicut, teste Homero lib. Iliad. 2, urbs Hellados. Est etiā nomen sceminæ, de qua Virg. 8. ecloga,
 Mopso Nisa datur: quid non speremus amantes?
 Nisara] νισάρα, Oppidum in sinu Megarico ubi Megarenasum erant naualia, teste Thucyd. lib. 2. Est item Nisaea, Parthenes regio, cuius caput fuit Alexandropolis, ab Alexandro conditore ita appellata. Vide Plin. lib. 6. cap. 26. Haec regio praestantissimos aiebat equos, qui ab ea Nisaei appellabantur, teste Strabone lib. 11.
 Nisaea] νισαία, Nymphae proprium, cuius meminit Virgilius 5. Aeneid. 164,
 Thelauri pars 2.

Nisaeq; Spioq; Thaliaq; Cymodoceq;
 Candida Nisae. Propert. lib. 2. eleg. 27. 4.
 Nisi] νίσι, νίσι, νίσι, Coniunctio, composita ex non & si significatq; Si non, uel praeterquam. In principio sententiae indicatiuum desiderat, alias etiam Subiunctiuum, ut ait Val la lib. 2. Terent. Heaut. 4. 1. 1,
 Nisi me animus fallit, hic profecto est annulus quem ego suspicor.
 Miseros illud nolunt, nisi se forte iactant. Cic. 2. de Orat. 132.
 Nisi secundo loco positum. Terent. Heaut. 1. 1. 90,
 — corrafi omnia,
 Ancillas, seruos, nisi eos qui opere rustico
 Faciundo facile sumptum exerceant suum.
 Haec, nisi mors, mihi admet nemo. Terent. And. 4. 2. 14. Cic. de Amic. 55, Indicare difficile sanē, nisi expertum.
 Profecto, nisi caues tu homo, aliquid gnato conficies mali. Terent. Heaut. 5. 3. 1.
 Nisi multis blanditijs a me gutta non ferri potest. Plautus Ruden. 11. 20.
 Nisi unum hoc faciam. Plaut. Aul. Terent. And. 5. 4. 48,
 — causa optima est,
 Nisi quid pater aliud ait. Cic. de Amic. 32, Ortum quidem amicitiae uidetis, nisi quid ad haec forte uultis.
 Nisi restitissent statuas, uehementer ijs mimatur. Cicero 4. Verr. 117.
 Nisi uellet. Cic. de Amicit. 9, Nisi enim immortalitatem optare uellet, quid non est adeptus quod homini fas esset optare?
 Nisi uideas. Cic. de Amicitia, 80, In qua nisi (ut dicitur) aperitū p. alius uideas, tuumq; ostendas, nihil fidum, nihil exploratum habetas.
 Nisi quia. Terent. Eunuch. 5. 6. 28,
 Non dubium est quin mihi magnum ex hac re sit malū,
 Nisi quia necesse fuit hoc facere.
 Nisi nunc. Plaut. Amphit. 8. 52, imo equidem te, nisi nunc, haec die nusquam uidi genium.
 Nisi quod. Cic. de Amicitia, 64, Nec ob aliam causam ullam boni improbis, improbi bonis amici esse nō possunt, nisi quod tanta est inter eos, quanta maxima potest esse, morum studiorumq; distantia.
 Aliud nisi. Cic. 4. Acad. 15, Neq; nostrae disputationes quicquā aliud agunt, nisi ut in utranq; partem dicendo & audiendo eliciant.
 Nihil aliud nisi Philomemam uolo. Terent. id est, quam, uel praeterquam. Cic. pro Rosc. Amer. 64.
 Nisi in bonis non potest esse amicitia. Cic. de Amicitia, 16.
 Non contingit nisi. Cic. de Amicit. 63.
 Nunquid igitur oportet nisi ires sortes conijci, unam educi? nihil conijci iubet tres. Cic. 4. Verr.
 Nisi forte cessare uideor. Cic. de Senect. 16.
 Nisi si. Terent. And. 1. 5. 14.
 Repudiatu repeter. quamobrem? nisi si, id est, quod suspicor,
 Aliquid monstri alant. Idem Adelph. 4. 3. 3.
 Nisi, per parenthesin positum. Cic. Attico, lib. 7. 129. 2, Adhuc certe (nisi ego insano) stulte omnia & incaute.
 Nisi quis nos deus respexerit. Cic. ad Attic. lib. 1. 11. 11.
 Quid nisi. Cic. 1. Tusc. 116, Nam quid aliud agimus quam a uoluptate, id est a corpore, quam a re familiari, que est minima & famula corporis, quam a negotio omni seuocamus animum, quid inquam tum agimus, nisi animum ad seipsam uocamus?
 Nisi uero, Nisi forte, Nisi tamen, quoties in argumentationibus subiecta est, absurditatem quādam sequi significat. Cic. 4. Acad. 155, Nisi uero Ennium non putamus ita totum illud audiuisse. Idem de Fato, 55, Nisi forte uolumus Epicureorū

Laude alicuius niti. Cic. pro Flacco, 49.
 Innocentia freti, nobilitate nixi, potentia ac multitudine amico-
 rum sulci, per facile existimarems aduersariorum uim ac fu-
 sionem a nobis repelli posse. Cic. Antequam iret in exil. 6.
 Niti maiorum opinione. Cic. in Salust. 3.
 Prudentia reru magis quam dicendi arte niti. Cic. 1. de Orat. 108.
 Sustinere se, & niti spe. Cic. ad Atticum, lib. 3. 4. 9. 4.
 Niti ueritate aut fama. Cic. ad Q. fratrem, lib. 1. 2. 2.
 Viribus suis nitens Respublica. Brutus Ciceroni, 4. 7.
 Virtute decet, non sanguine niti. Claud. 7. Paneg. 4. 4.
 Niti in. Cic. in Somnio Scipionis, 7, Tueris unus in quo nita-
 tur ciuitatis salus.
 In aliquo ambitu nostra nititur. Cic. Lentulo, lib. 1. 5. 3.
 In nobis tantum ipsis nitamur. Gel. lib. 2. cap. 29.
 ¶ Nitens, Participium (*νεπιπνεν*) ut, Coruus plumato cor-
 pore nitens. Cic. 2. de Nat. deor. 171.
 ¶ Nisus, huius nisus (*νισος*) Conatus. Cic. 2. Tusc.
 85. Pedetem, inquit, ite, et sedato nisu: ne successu arripiat
 maior dolor. Plin. lib. 11. cap. 37. 7, Angustissima cambur:
 qua de causa uehementi nisu, nec sine cruciatu leuant eam.
 Infoliti nisus. Horat. 4. Carm. ode 4. 2.
 Pedum nisus. Lucret. lib. 5. 183.
 Leui nisu sustollere aliquid. Lucret. lib. 4. 183.
 Hastam prepropero nisu iacit. Silius lib. 15. 149.
 ¶ Nixus, Participium (*νιξος*) Innixus. Cic. 7. Ver. 69.
 Stetit soleatus pretor pop. Romani cum pallio purpureo,
 tunicaq; talari, muliercula nixus in litore.
 Ad antra nixus. Propert. lib. 3. eleg. 3. 3.
 Nixæ genib. matronæ. Liuius 6. bel. Pun. 4. 4. Virg. 10. Aeneid.
 148, — tum super abiectum posito pede nixus.
 Manibus caput nixa Cynthia. Propert. lib. 1. eleg. 3. 2.
 Hastili nixus Sceuola. Cic. pro Rab. perduel. reo. 15.
 Nixi æquitate uestra. Adiuti & confirmati. Cic. Cluentio, 12. 6.
 Nixa honesto uirtus. Cic. 1. de Finib. 93.
 Mendacio nixa est. Cic. 2. de Orat. 17.
 Auxilium uniuersorum eo plurimum prodest, quo firmiorib.
 opibus est nixum. Cic. Antequam iret in exil. 2.
 ¶ Nixus, huius nixus (*νιξος*) uerbes Partus. Virg. 4. Georg.
 40, — hanc fetus nixibus edunt. Gel. lib. 12. cap. 1,
 Quam diuinitu puer perit, et quam laboriosi nixus fuissent.
 Maturis nixibus editus. Ouid. 5. Fast. 35.
 Nixus, Conatus etiã dicitur. Quintil. lib. 2. ca. 12. 2, Luctor,
 qui totius corporis nixu in id quod semel inuasit, incumbit.
 Insistere studijs suo nixu. Quintil. lib. 1. cap. 12. 8.
 Magna nixu aggredi aliquem. Virg. 3. Aeneid. 8.
 Nixus astrorum. Cic. 2. de Nat. deor. 175.
 ¶ Nixurio, nixuris, pen. cor. nixurij (*νιξουριος*) nixurire, Ni-
 ti uelle, seu cupere, aut conari facere. Nigidius, Nixurii qui
 niti uult, & in conatu sepius aliqua re repellitur.
 ¶ Nixor, nixaris, nixatus sum (*νιξαριος*) nixari. Idem quod
 Nitor. Lucret. lib. 4. 103,
 Fundamenta, quibus nixatur, uita salusq;
 ¶ Nixans, Participium (*νιξανς*) Lucret. lib. 3. 263,
 Hoc est, aduerso nixantem trudere monte Saxum.
 ¶ Nitibundus, Adiectiuum (*νιτιβουνδος*) Gel. lib. 1. cap. 11, Sed
 enim Acheos Homerus pugnam indipisci ait, non fiduciala-
 ra tibiaruq; cœcentu, uerum conspiratu tacito nitibundus.
 Nitor, nitoris] Vide Niteo.
 Nitrites] Nomos (*νιτριτες*) uocatur Straboni) Prefectura
 est in ea parte Aegypti, quæ est supra Memphum: nomen
 habens à duabus uicarijs, quæ plurimum ferunt niri. Vide
 Plin. lib. 4. cap. 9. & Strab. lib. 16.
 Nitrum] niri (*νιτριον*) A quibusdam dici putatur à Nitria,
 ubi nasci solet. Hoc non multum distat à salis hammoniæ

specie, quod nonnulli existimant esse salis genus. Sicut et
 salem in litore maris feruor conficit solis, durando in pe-
 tram aquas marinas: ita in Nitria, ubi æstate pluuie proli-
 xiores tellurem infundunt, ardor nimius aquas excoquit in
 petram salis simillimam, sed nihil gelidi rigoris, nihil salis sa-
 poris habentem: quæ tamen iuxta naturam salis durare in
 caliditate, & nubiloso aere fluere & liquecere solet. Ex ni-
 tro medicine fiunt, & fordes uestium corporumq; lauan-
 tur. De nitri generibus & confecturis, & medicinis, & ob-
 seruationibus, uide Plin. lib. 31. cap. 10. Hodie nitrum non
 habemus: sed eius loco utuntur nostri pharmacopole sale
 petræ, quem uocant.
 Nitri uaria genera in medicorum cœmentarijs reperiuntur: ut
 parthenici, id est, uirginale, quo scilicet uirgines se terge-
 bant. Quisdam Parthicon emendant, ut è Parthia adiectum:
 sed male. Huius fit mentio apud Nicolaum Myresum. Est
 & Matronale, cuius apud Marcellum empiricū fit sermo.
 Quis & aphronitrum matronicū agnoscit Traliamus. Re-
 peritur apud Nicolaum & Galenum etiam nitrum bereni-
 carium, ex urbis nomine: sed & in confectioe pulueris æ-
 pud Nicolaum legitur nitrum matronicum, quod est ma-
 tronale: & alio loco matronicum, id est, matronale, scri-
 bi debet, non matrinicon. Hæc Turnebus.
 Lapidosum nitrum. Vide Lapis.
 Radens tubera nitrum. Ouid. de Medicamine faciei, 17.
 Rubentis nitri spuma. Ouid. de Medicamine faciei, 15.
 ¶ Nitrosus, pen. prod. Adiectiuum (*νιτροσος*) Quod nitri
 habet, uel nitri saporem. Plin. lib. 31. cap. 10. 2, Aquæ uerò
 nitrosæ pluribus locis reperiuntur, sed sine uiribus densan-
 di. Et paulo post, Lacus est nitrosus, exillente è medio dul-
 Nitrosus locus. Plin. lib. 20. cap. 19. 2. (ci fonticulo.)
 ¶ Nitratia, nitratie (*νιτρατια*) Locus ubi nitrum fit et
 inuenitur. Plin. lib. 31. cap. 10. 6, Sunt ibi nitratia, in quibus
 & rufum exit à colore terre.
 ¶ Nitratu, pen. prod. Adiectiuum (*νιτρατιος*) Cui nitrum ad-
 missum est, ut, Nitratia aqua. Martial. lib. 13. 17.
 Nitrum, *νιτρον*, Muliebribus ornamentis annumeratum ab A-
 ristophane in Thesmophor. & Polluce lib. 7. cap. 22.
 Niualis, Niuarius, Niuatus, Niuicus, Niuosus]
 Vide Nix.
 Niuaria Jimfala una ex fortunatis, à perpetua niue cognomi-
 nata. Plin. lib. 6. cap. 32.
 Nix Jimis (*νιξος*) Note significationis. Plin.
 lib. 17. cap. 2. 5, Alioqui nota arborum communia sunt fru-
 gemq; niues diuinas sedere. Causa, non solum quia animã
 terræ euascentem exhalatione, includunt & comprimunt,
 retroq; agunt in uires frugum atq; radices: uerum quod &
 liquorem sensim præbent, purum præterea leuissimumq;
 quando nix, aquarum celestiu spuma est. Virg. 10. eclog. 4.
 Perq; niues alium, perq; horrida castra secuta est.
 Color nius. Ouid. 2. Metam. 171.
 Niue candidiores equi. Ouid. 8. Metam. 75.
 Candida niue Thrace. Horat. 3. Carm. ode 25. 2.
 Pruina & nix. Cic. 2. in Catil. 43.
 Alta nix iacet. Virg. 1. Georg. 62.
 Cana nix. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 9.
 Concreta nix acri pruina. Lucret. lib. 3. 4.
 Conspicua niues Taygeti. Senec. Thyeste, 2. 1.
 Discussa nix. Valer. 5. Argon. 35.
 Durate niues. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 8.
 Gelidæ niues. Ouid. 1. Fast. 136.
 Glomeratæ turbine niues. Silius lib. 3. 106.
 Hiberna niue eurgidi flauij. Horat. 4. Carm. ode 12. 1.
 Horrifera nix. Valer. 5. Argon. 62.

Id est

Id est nix. Ouid. 3. Trist. eleg. 10. 3.
 Madens sole nix. Ouid. epist. 13. 11.
 Puræ niues. Ouid. epist. 15. 51.
 Rotatæ niues. Ouid. 9. Metam. 4. 5.
 Solutæ niues. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 2.
 Verna nix. Ouid. 3. Trist. eleg. 2. 4.
 Concreuit niue pruinaq; aqua admisso calore. Cicero 2. de
 Nat. deor. 38.
 Congestas conteret ille niues. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 3.
 Eluctor niues. Tacit. lib. 19.
 Riuu niuis fundunt tela undiq;. Virg. 11. Aeneid. 123.
 Positas niues glaciæ Iuppiter. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
 Boreas indurat niues. Ouid. 6. Metam. 139.
 Perfuse niues imbre madescunt. Senec. Hippol. 4. 5.
 Auster mollit niuem. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 13.
 Obrutus niuib. Vide Obruo.
 Insa nix tegit humeros. Virg. 4. Aeneid. 50.
 Atram niuem ridere. Cicero Q. frat. libro 2. 15. 1, Risi niuem
 atram, teq; hilari animo esse & prompto ad iocandum ual-
 de me uiuat.
 Nigram niuem Anaxagoras dixit esse. Cic. 4. Acad. 129.
 Capitis niues, Capilli cani. Horat. 3. Carm. ode 13. 3.
 ¶ Niuialis, & hoc niuale, penult. prod. (*νιβαλιος*) Quod ad ni-
 uem pertinet.
 Niualia loca, ubi nix abundat. Plin. lib. 2. 6. cap. 8. 4, Nascitur
 in petrosis, apricis, & iisdem niualibus.
 Aura niuales. Horat. 1. epist. 11. 4.
 Niuale celum, pro pluuioso: quod sepe niues, & frigida aeris
 temperiem inducit. Colum. libro 3. cap. 1. in fine. Legitur
 & glaciæ.
 Candor niualis. Virg. 3. Aeneid. 108.
 Niualis dies, in qua nix plurima è celo delabitur. Liuius 1.
 Gelu niuale. Senec. Medea, 9. 10. (bel. Pun. 214.)
 Glaciæ niualis. Claud. 1. de raptu Proserp. 14.
 Osculu niuale, per translatione, pro frigido. Mart. lib. 7. 9. 4.
 Niualis tumulus. Cic. 1. de Diuin. 32. Ex quodam poeta.
 Venti niuales. Virg. 3. Georg. 64.
 Vnde niuales, Quæ ex niuib. defluunt. Mart. lib. 14. 123.
 ¶ Niuarius, Adiectiuum (*νιβαριος*) apud Martialem lib. 14.
 108. epigramma est de niuario colo. Baysius, Colum. niua-
 rium, uas quo aqua ex niuib. colari solebat. Nos hodie co-
 lo utimur ad lac colandum, & est uas ligneum, quod fundu
 linteum habet ei annexi. Hactenus Baysius. Vide Saccus.
 Saccus niuarius. Plin. lib. 2. 4. cap. 1. 3, Quæ de causa & in sac-
 cos niuarios additur polentæ. Vetus codex habet, uinarios.
 Baysius, Vitebantur Romani & sacco niuario quo liquidius
 merum putarent, & erat lineus. Martial. lib. 14. 104.
 Videto libellum de Vasculis.
 Colum niuarium. Pomponius in l. in argento. ff. de auro, argen-
 to, mundo, ornamento, &c.
 ¶ Niuatus, Adiect. (*νιβατος*) Quod est niue refrigeratum.
 Suet. in Nerone, cap. 27, Refotus sepius calidis piscinis, ac
 tempore æstiuo niuatis.
 ¶ Niuicus, Adiectiuum (*νιβικος*) Quod est ex niue, ut,
 Massa niuea.
 Aggeribus niueis in formis iacet terra. Virg. 3. Georg. 71.
 Niueus liquor. Cic. 1. de Diuin. 21. Ex quodam poeta.
 Lux niuea. Tibul. lib. 3. eleg. 3. 5.
 Niueus, pro candido aliquando ponitur, ut,
 Adonis niueus. Vide Adonis.
 Bos niueus. Ouid. 4. Fast. 166.
 Candor niueus. Aut or ad Heren. lib. 4. 199.
 Color niueus. Horat. 2. Carm. ode 4. 1.
 Columbe niuea. Ouid. 13. Metam. 14. 6.

Dens niueus. Ouid. epist. 17. 4.
 Ebur niueum. Ouid. 10. Metam. 50.
 Equi niuei. Ouid. 2. Amor. eleg. 1. 5.
 Iuuenicus niueus. Virg. 6. eclog. 10.
 Lacerti niuei. Virg. lib. 8. Aeneid. 78.
 Lapilli niuei. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 16.
 Latus niueum. Virg. 6. eclog. 12.
 Ligustrum niueum. Ouid. 13. Metam. 169.
 Os niueum. Ouid. epist. 19. 24.
 Pecus niueum. Virg. 2. eclog. 4.
 Poma niuea. Ouid. 4. Metam. 18.
 Togi niuea. Martial. lib. 1. 140.
 Vestis niuea. Ouid. 10. Metam. 86.
 Villa niuea. Virg. 3. Georg. 98.
 Vitis niueis redudem complectitur. Claud. 2. in Entrop. 38.
 ¶ Niuosus, pen. prod. Adiectiuum (*νιωσος*) Quod niuib. aba-
 undat, ut, Niuosæ loca. Colum. lib. 2. cap. 9. 5, Ea locis præ-
 gelidis ac niuosis, ubi æstas est humida, & sine uaporibus,
 recte committitur.
 Niuosæ grando. Liu. 1. bel. Pun. 231.
 Niuosæ hyems. Liu. 5. ab Vrbe, 61.
 Plage niuosæ. Claud. de bello Get. 2. 7.
 Scythia niuosæ. Ouid. epist. 12. 6.
 Sidus niuosum. Stat. 1. Syllu. 3. 20.
 Nixij] dij, erant nixuum in puerperio adiutores. Festus. Nixij
 dij appellatur tria signa in Capitolio, ante cellam Minere
 genibus nixa, uelut præfidentes parientium nixibus. Ex quo
 loco, ope uetustioru libroru, restituit Turneb. apud Ouidiu,
 — tendensq; ad celum brachia, magno
 Lucinam, nixusq; pares clamore uocabã. pro, quo edi-
 tum est, Lucinã ad partus nexos. Nixus enim pares partui
 inuocasse uidetur, uel nixos deos implorans, uel ab eis ni-
 xus ad puerperium precibus petens. Hæc ille.
 Nixurio, Nixus] Vide Nitor, niteris.
 Nixus] huius Nixi (*νιξουριος*) Sidus caeleste. Cic. in Ara-
 to, 44.
 — ille uigans uulgato nomine Nixus. Ibidem, 50.
 Hic ille exoritur conuerso corpore Nixus,
 Aluum, crura, humeros, simul & præcordia iustrans,
 Et dextræ radios leto cum lumine iactans.
 N
 No]nas (*νηπιος*) nare. Proprium est piscium.
 Nare contra aquam. Plin. lib. 9. cap. 17. 2.
 Nare etiam aues aquatiles dicuntur. Cic. 5. de Fin. 75, Nare a-
 naticulas, euolare merulas.
 Carinæ nant freto. Ouid. 8. Metam. 21.
 Linter nat liquida aqua. Tibul. lib. 1. eleg. 5. 15. Catul. Argon-
 nant. epigr. 59. 1.
 Sine cortice nare. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 25. Vide Sine.
 Nat lupus inter oues. Ouid. 1. Metam. 62.
 Ars nandi. Ouid. 2. Trist. 97.
 Tu uiribus utere nando. Ouid. 9. Metam. 23.
 Nans] Particip. (*νηπιος*) Cic. 5. Tusc. 54, Nãq; alias bestias
 nantes aquarum incolas esse uoluit. Virg. 1. Aeneid. 25.
 Protendere manum nanti. Ouid. ad Pisonem, 51.
 Nato]natas (*νηπιος*) natate, Fre-
 quantatium. Martial. lib. 1. 137,
 Sacris piscibus hæ natantur unda. Pissium hic est.
 Aquæ natantur multo pisce. Ouid. 1. de Arte, 10.
 Vnda natatur piscibus. Ouid. 5. Trist. eleg. 2. 5.
 Natate aquas. Martial. lib. 14. 201.
 Carina natat. Virg. 4. Aeneid. 80.
 Arma naufragæ natant. Lucan. lib. 4. 18.
 Natatãt pauimãta uimo, madebãt parietes. Cic. 2. Philip. 103.
 Limina

Limina natant aspersa sanie. Virg. 3. Aeneid. 12. 5.
 Tenebrae natant ante oculos. Ouid. 12. Metam. 28.
 Natate, per translationem, Vltra ire uel serpere. Colum. lib. 3.
 Alioquin etiā nouella uinea, quae ex refectione enata fuerit,
 uim inuitem habebit, summa parte natantibus radicibus.
 Idem lib. 4. cap. 1.
 Natate, Trepidare. Ouid. lib. 8. Fast. 135.
 Nox erat, et uiris oculiq; animiq; natabant.
 Crura apta natando. Ouid. 15. Metam. 76.
 Natans, priore correpta, Participium (*natans*) ut, Per
 cudes natantes. Lucret. lib. 2. 69.
 Capi natantes. Virg. 3. Georg. 4. 0. Grādiores enim fegetes uēto
 agitata ita iactantur, ut aliquam natantis speciem praebeat.
 Lumina natantia. Virg. 5. Aeneid. 172.
 Ecce deus ramum lethaeo rore madentem,
 Viq; soporatum Stygia, super utraq; quassat
 Tempora, cunctantiq; natatia lumina soluit. hoc est, er
 rantia somni uicinitate. Seruius.
 Oculi natantes sub atra nocte. Ouid. 5. Metam. 15.
 Nataturus, penult. prod. (*nataturus*) Aliud participium,
 Ouid. epist. 17. 43.
 Natatus huius natatus, pen. prod. (*natatus*) Claud. 3. de raptu
 Proserp. 67.
 — pulchroq; secat Galatea natatu.
 Segnis natatus. Claud. de torpedine, 16. 1.
 Natabula] *ναβουλα*, ab Apuleio dicuntur natationes, hoc
 est, piscine natatorie.
 Natator, pen. prod. Verbale (*natator*) Qui natat. Ouid.
 1. de Remed. Amor. 25.
 Pugnat in aduersas ire natator aquas.
 Natatilis, et hoc natatilis, pen. corr. (*natatilis*) Quod natat,
 uel natate potest.
 Natatilis, Substantiuū (*natatilis*) Locus ubi natat pisces, aut
 anates, et similia. Var. 3. de Re rust. cap. 5. 12. Et natatilia
 sunt excauata anati stabula. Vetus exēplar habet, naualia.
 Noa] Syenitarum oppidum est ad Nilum fluuium, teste Plin
 io lib. 6. cap. 29.
 Noas] *νοας*, Thracie fluuius est, ex Hemo monte nascens, et
 in Istrum influens. Author Herodot. lib. 2.
 Nobilis] et hoc nobile, pen. corr. (*nobilis*) Quasi nobilitas, a No sco:
 pro noto accipitur. Virg. 7. Aeneid. 113.
 Est locus Italiae medio sub montibus altis
 Nobilis. Plaut. Pseud. 2. 0. 8,
 — cum ijs mihi
 Nec locus nec sermo conuenit, ijs nunquam nobilis fui.
 id est, cognitus.
 Nobilis, Dignus, et excellens in quacunq; re, siue bona, siue
 mala. De bona, ut quum ad generis nobilitatem refertur.
 Salust. in Catil. Nobilitate genere natus. Cic. 1. de Diuin. 148,
 Nobili loco natus.
 Nobilis et notus. Cic. pro Flac. 41, Ceteri homines apud nos
 noti, inter suos nobiles? Idē pro Caelio, 23, Res est omnis in
 hac causa nobis Iudices cum Clodia muliere non solū no
 bilis, sed etiam nota.
 Animus nobilis. Seneca Hippol. 4. 21.
 Acies nobilior. Vide Acies.
 Bellum nobile. Horat. de Arte, 28.
 Nobilis est Canace fratris amore sui. Ouid. 2. Trist. 77.
 Nobilis ciuitas. Plin. lib. 5. cap. 25, Palmyra urbs nobilis sita.
 Aere nobilis Corinthus. Ouid. 6. Metam. 84.
 Diem hunc faciam nobilem. Senec. Herc. Oeth. 11. 13.
 Nobile emplastrum ad extrahendum. Cels. lib. 5. cap. 18.
 Equi nobiles. Ouid. 1. de Arte, 27.

Facinus nobile, et multis locis saepe commemoratum. Cicero
 4. Verr. 58.
 Forma nobilis. Senec. Hippol. 6. 18.
 Factum nobile. Silius lib. 3. 72.
 Fere nobiles. Claud. 3. Paneg. 48.
 Flumen nobile. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 18.
 Fontes nobiles. Horat. 3. Carm. ode 13. 3.
 Tres nobilissimi fundi. Cic. pro Rosc. Amer. 60.
 Nobiles, quibus opponuntur Noui homines. Liu. 9. ab Vrbe,
 136, Postulabantur ergo nobiles homines: appellatibusq;
 Tribunos nemo erat auxilio, quin nomina reciperentur. In
 de nobilitas, nec ij modo in quos crimē intēdebatur sed univ
 uersi simul negare nobilitē id crimē esse, quibus, si nulla ob
 stetur fraude, pateat uia ad honorē, sed hominū nouorū, etc.
 Homo nobilissimus Pericles Ephesius. Cic. 3. Verr. 60.
 Homo omnium nobilissimus. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 26.
 Illius aetatis nobilissimus et clarissimus philo sophus. Cic. 2. de
 Orat. 85.
 Inimicitia nobilissima. Liu. 9. bel. Maced.
 Lethum nobile Catonis. Horat. 1. Carm. ode 12. 8.
 Illustre et nobile municipium. Cic. 7. Verr. 33.
 Nobile bello nomen. Liu. 1. bel. Maced. 69.
 Numen nobile. Ouid. ad Liuiam 82.
 Opus nobile. Ouid. 1. Trist. eleg. 9. 6.
 Oratio nobilis. Cic. de claris Orat. 63.
 Par nobile fratrum. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 49.
 Pectus nobile. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 3. 20.
 Puer et nobilis, et decens. Horat. 4. Carm. ode 1. 3.
 Nobilis pugna. Liu. 3. bel. Pun. 188.
 Magnus et nobilis rhetor Isocrates. Cic. 2. de Inuent. 126.
 Scriptorum nobilium auditor. Horat. 1. epist. 2. 0. 8.
 Taurus ille nobilis, quem Phalaris habuisse dicitur. Cicero 6.
 Verr. 65.
 Honoratus et nobilis Thucydidēs. Cic. in Orat. 17.
 Virgo nobilis in omne auum. Horat. 3. Carm. ode 11. 7.
 Insignes genere nequaquam sunt tam, quam uitij nobiles. Q. B.
 Cic. de Petit. Consul.
 Nobilis et clarus origine. Ouid. epist. 18. 30.
 Ortus nobilis. Silius lib. 1. 16.
 Sanguine matris nobilior. Ouid. 1. Fast. 94.
 Iuuenium nobilium cliens. Horat. 4. Carm. ode 12. 3.
 Nobilis ad, hoc est, utilis per excellētā, quod dicitur. Plin. li. 11.
 ca 37. 64, Vitulis quidē marinis ad multa quoq; nobile sel.
 Praeclari et nobiles in philosophia. Cic. 1. de Orat. 24.
 Ex doctrina nobilis et clarus Demetrius. Cic. pro Rab. Posth.
 Nobilis in malam partem. Plaut. Rud. 1. 6. 5. (14.
 — qui se scelere fieri nolunt nobiles. hoc est, insignes,
 uel insigniter sceleratos.
 Nobilitas, pen. corr. (*nobilitas*) Generis,
 uel alterius rei excellentia et dignitas. Colum. lib. 3. cap. 21,
 Deprehendi potest nobilitas in gustu. Cic. pro P. Sestio, 16,
 Alter multos planē in omnes partes sefilit. erat enim homi
 num opinione, nobilitate ipsa blanda conciliatricula com
 mendatus. Omnes boni semper nobilitati fauimus, etc.
 Altae nobilitatis indicia sunt mores. Oui. 3. de Pōto, eleg. 2. 21.
 Clara nobilitas. Vide Clarus.
 Ingenite nobilitatis homo. Ouid. ad Pisonem, 21.
 Maxima nobilitas ingeminata. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 16. 9.
 Nobilitas in animo. Ouid. 7. Metam. 9.
 Fautor nobilitatis Roscius. Cic. pro Rosc. Amer. 9.
 Facies non impar nobilitate. Ouid. 4. Fast. 62.
 Censur maior nobilitate. Ouid. 9. Metam. 135.
 Potens nobilitate. Ouid. 13. Metam. 5.
 Genere ac nobilitate, suae ciuitatis facillē primus. Cicero pro
 Roscio

Roscio Amerino, 9.
 Contendere nobilitate. Lucret. lib. 2. 3.
 Morum nobilitate exuperas genus. Ouid. 4. Trist. eleg. 4. 1.
 Animi nobilitate gemitas genus. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 1.
 Praestantes nobilitate familia. Cic. 1. de Diuin. 151.
 Respondisse nobilitati, pulchrum erit. Quintil. lib. 3. cap. 7. 7.
 Superare aliquem nobilitate. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 2. 12.
 Venire in nobilitatem. Plin. lib. 14. cap. 15.
 Nobilitas, p. Fama et nominis celebritate. Cic. pro Arch. 20.
 In eo ipso in quo praedicationem nobilitatemq; despiciunt,
 predicari de se ac nominari uolunt. Hec Budaeus.
 Domus non minor nobilitate ullius. Ouid. 2. Trist. 23.
 Eloquio inest nobilitas. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 12.
 Florebat nobilitate discipulorum Isocrates. Cic. 3. de Orat. 78.
 Columbarum nobilitas. Plin. lib. 10. cap. 37. 2. Vide Ovigio.
 Nobiliter, pen. corr. Aduerbiū (*nobiliter*) Insigniter et
 decorē, Plin. lib. 34. cap. 8. 40, Possidonius qui et argen
 tum celauit nobiliter,
 Nobilitas, nobilitas, pen. corr. (*nobilitas*) nobilitate, Nobi
 lem facere, dignitatem augere, decorare. Apul. Quem non
 excellentia generis, sed mores, uirtutesq; nobilitarūt. Cic. 1.
 Tusc. 52, Quid poete, nōne post mori nobilitari uolunt?
 Flagitijs aliquem nobilitare. Terent. Eunuch. 5. 7. 20.
 Multitudine rerum gestarum nobilitari. Cic. in Partit. 21.
 Nobilitatus, pen. prod. Participium (*nobilitatus*) ut, Cru
 delitas nobilitata. Cic. 2. Offic. 35, Testis est Phalaris, cuius
 est praeter ceteras nobilitata crudelitas.
 Nobilitatus adulterio. Plin. lib. 29. cap. 1. 8.
 Clari et nobilitati labores. Cic. 2. Tusc. 104.
 Nobilitatus marmore Praxiteles. Plin. lib. 7. cap. 38. 2.
 Nobilitata spacia Academie. Cic. 5. de Finib. 2.
 Tempa nobilitata. Ouid. 15. Metam. 141.
 Spectata et nobilitata Lacedaemoniorum uirtus. Cicero pro
 Flac. 49.
 Noceo] nocet, nocui, nocitum, pen. corr. (*noceo*) nocere, Obesse. Cic. 3. Offic.
 28, Eodem modo constitutum est, ut non liceat sui commo
 di causa nocere alteri.
 Nobilis aliquem. Plaut. Milit. 2. 2. 18.
 Nocere noxam. Liu. 9. ab Vrbe, 52, Quandoquidem hisce ho
 mines iniussu pop. Rom. Quiritium foedus idum iri spon
 derunt, atq; ob eam rem noxam nocuerunt.
 Nihil nocuerit si. Cic. ad Attic. lib. 12. 258. 3.
 Credulitas nunc mihi noxia nocet. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 9.
 Nocui sua culpa duobus. Ouid. 15. Metam. 23.
 Indulgentia nocet nobis. Ouid. 2. Amor. eleg. 19. 7.
 Virtus temeraria nocuit Anceo. Ouid. 8. Metam. 82.
 Vis morbi nocuit tibi. Ouid. 1. Amor. eleg. 14. 9.
 Umbrae nocent frugibus. Virg. 10. eclog. 15.
 Nocet cuncta dolore uoluptas. Horat. 1. epist. 2. 11.
 Vis magna nocendi. Ouid. 5. Metam. 92.
 Noxis] Praeteritum antiquum, pro Nocueris. Videntur e
 nim ueteres Latini in imminutione praeteritorum tenues in
 duplices mutare soliti esse: ut capsis, pro ceperis; praecipis,
 pro praeeperis. Lucilius,
 Inguen ne existat, papula, tama, ne boia noxit.
 Eo aut in uersa, quod ositantur, non fuit praeterendum, ui
 detur Lucilius inguen pro inguinis tumore posuisse, qui
ασβου et a Graecis dicitur. Turnebus.
 Nocetur, pen. prod. Imperfonale (*nocetur*) Cic. 4. Ver.
 67, Confirmat his curaturum se esse, nequid ei per filium
 suum noceretur.
 Nocitum iri. Caesar 5. bel. Gal. 135, Ipsi uero nihil nocitum iri.
 Nocens, nocentis (*nocens*) Particip. siue no

mō ex participio. Qui iniuriam aut maleficiū cōmisi, Qui
 alteri nocuit, damnumq; intulit. Cic. 2. Off. 72, Ita habendū
 est religioni, nocentem aliquando et nefarium impiumq;
 defendere. Idem pro Sestio, 84, Omnes optimates sunt, qui
 neq; nocentes sunt, nec natura improbi.
 Alium nocentius cicutis. Horat. Epod. 3. 1.
 Anima nostra nocens est. Ouid. 4. Metam. 22.
 Arma nocentia. Stat. 1. Sylu. 5. 2.
 Aurum nocentius ferro. Ouid. 1. Metam. 29.
 Eloquium nocens. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 4.
 Ferrum nocens. Ouid. 1. Metam. 29.
 Herbae nocentes. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 5.
 Lingua nocens. Propert. lib. 2. eleg. 29.
 Mores nocentissimi. Quintil. lib. 2. cap. 15. 22.
 Tela nocentia. Ouid. 4. Fast. 186.
 Nocentissima uictoria. Cic. 2. Verr. 26.
 Virus nocens. Ouid. 2. Metam. 161.
 Turpis et nocens uita: cui opponitur, Honestissima et Laudā
 tissima acta uita. Cic. Antequam iret in exilium, 3.
 Nocens reus criminis. Cic. 5. Phil. 175, Ne ante turpes iudices
 quā sitū, quā honestis iudicibus nocentium salus desperata
 est. Idem pro Murena, 44.
 Nociturus, pen. prod. Participiū (*nociturus*) Lucan. lib. 3.
 125, Insiliit solo nociturum pondere puppin.
 Fraus nocitura natis. Horat. 1. Carm. ode 28. 6.
 Munera nocitura. Ouid. 11. Metam. 21.
 Pocula nocitura. Propert. lib. 2. eleg. 1. 11.
 Nocenter, Aduerbiū (*nocenter*) Colum. lib. 8. cap. 2.
 8, Robusta crura, nec longa, sed infestis uelut sudibus nocen
 ter armata. De Gallis. id est, quibus nocent.
 Nocuius, pen. prod. Adiectiuum. Plin. lib. 20. cap. 2. 4, Idem
 millepede, sepa Graeci uocant, oblongam, pilosis pedibus,
 pecori praecipue nocuiam.
 Nocuus, Adiect. (*nocuus*) Quod nocet. Cic. 3.
 de Leg. 8.
 Magistratus nec obediētē et nocuū ciuē multa, uincu
 lis, uerberibusq; coercētō. Correctiora exemplaria legunt,
 Noctesco, Noctua] Vide Nox. (noxium.
 Noctua] noctua (*noctua*) Avis à tempore noctis
 dicta, quo canit et uolat. Plin. lib. 10. cap. 17, Noctuarum
 contra aues solers dimicatio, maiore circumdate multitudine,
 ne, resupinae pedibus repugnant, collectaeq; in arctum, ro
 stro et unguibus tota teguntur.
 Noctuas, uel ululas Athenas. Subaudiendum, portas aut mittis.
 Conueniet prouerbiū in stultos negotiatores, qui merces
 eō comportant, ubi per se magis abundant. Venustius fiet, si
 metaphora ad res animi transferatur: ut si quis doceat do
 ctiorē, carmina mittat poete, consilium det homini consul
 tissimo. Cic. ad Torquatum, lib. 6. 3. 8, Sed rursus *νοκτι*
αδελφας, qui haec ad te. Idem ad Quiriat. lib. 2. 16. 14, Ego te
 libenter, ut rogas, quibus rebus uis adiuuabo, et tibi uersus,
 quos rogas, hoc est, Athenas noctuam mittam. Demon a
 pud Aristophanis interpretem existimat, non ob id solum
 dici noctuas Athenas, quod Athenis noctuarum sit copia,
 sed quod in nummis etiā tum aureis tum argenteis, Athe
 nensium noctua insculpi soleat, unā cū facie Minerae. Ex
 Erasmo. Vide Triobolum.
 Seros exercet noctua canius. Virg. 1. Georg. 81.
 Noctuabundus] Vide Nox.
 Nodia] Plin. lib. 24. ca. 19, Herba coriariorū officinis notat;
 ea mularis dicitur, alijsq; nominib. Nomus curat, efficacissi
 māq; aduersus scorpiones esse potā in uino aut posca reperio.
 Nodus] nodi, priore producta (*nodus*) Ligatura
 quae non facillē soluiunt. Cic. de Vniuers. 17, Omnia autem
 duo

duo ad coherendum tertium aliquid anquirunt, & quasi nodum uinculumq; desiderant. Virgil. 8. eclog. 15.
 Necte tribus nodis ternos Amarylli colores.
 Connectere nodum. Cicero 2. de Nat. deorum 163. Ex quodam poeta.
 Diuclere nodos manibus. Virg. 2. Aeneid. 4. 4.
 Rupit nodos & uincula. Virg. 5. Aeneid. 10. 2.
 Soluere nodum. Horat. 3. Carm. ode 21. 5.
 Connexis nodis uincire aliquid. Ouid. 12. Metam. 86.
 Amictus nodo dependet ex humeris. Virg. 6. Aeneid. 61.
 Colligere sinum nodo. Virg. 1. Aeneid. 65.
 Serpens nexans se nodis. Virg. 5. Aeneid. 56.
 Vipereis nodis nexa brachia. Ouid. 4. Metam. 98.
 Aheni nodi. Catena. Virg. 1. Aeneid. 60.
 Articulorum nodi. Plin. lib. 11. cap. 37. 49.
 Corporum nodi. Articuli. Plin. lib. 11. cap. 37. 84.
 Crura sine nodis. Caesar 6. bel. Gall. 95.
 Vitales animae nodi. Lucret. lib. 2. 190.
 Nodus Gratiarum, quod inter se semper coniunctae & impletae sunt. Horat.
 Segnesq; nodum soluere Gratiae. Sic apud Virg.
 Corripit in nodum. id est, manibus complexus constratum tenet. Turnebus.
 Nodus Hercules, pro uinculo arctissimo atq; indissolubili, legitur apud eruditos. Seneca apud Lucilium, Vnus tibi nodus, sed Hercules restat. Nodum enim quem ostendit Hercules, religiosum ac sacrum apud praefatos fuisse, satis liquet ex his Plinij uerbis, lib. 28. cap. 66. Vulnera (inquit) nodo Hercules praefigere, mirum quantum ocyor medicina est. Atq; etiā quondam cinctus tali nodo uim quantā utilem habere dicitur. Festus Pompeius ostendit antiquitus fuisse morem, ut noua nupta laneo cingulo praefingeretur, uimta nodo Hercules: quē uir omnis gratia soluebat in lecto, ut & ipse faelix esset in libere suscipiendis. Erasmus.
 Nodus, pro quacūq; difficultate. Caelius ad Ciceronem, lib. 8. 11. 1. Incideramus enim in difficilem nodum.
 Continuationis nodi. Cic. in Orat. 129.
 Coniungere nodos in ambitu. Cic. in Orat. 129.
 Expedire nodum. Cic. ad Attic. lib. 5. 109. 3.
 Validos Veneris perirumpere nodos. Lucret. lib. 4. 231.
 Nodum soluere dicebatur, qui negocium alioqui impeditum facile conficeret. Natum hinc aiunt, quod tradit Midam curru, nodis quibusdam inexplicabilibus connexo, uectari solitum. De hoc in templo reposito, proditus erat apud Phrygas rumor, ut qui uinculum illius solisset, eum Asia imperio possideret. Alexander magnus explicuit. Quidam aiunt gladio dissecuisse. Cic. Attic. lib. 5. 109. 3. Caesari nullus homines a Senatu habeatur, dum hic nodus expediatur. id est, ad hoc negotium conficiatur. Ex Erasmo.
 Nodus amicitiae amabilissimus. Cic. de Amicitia, 47.
 Nodus in Rep. Cic. ad Brutum, 18. 6. Maximus autem (nisi me forte fallit) in Rep. nodus est inopia rei pecuniarie.
 Nodus in arbore, crassior ille callus, circa quē ueluti colligati simul rami esse apparēt. Colum. de arboribus, cap. 3. 4. Eius iam partem quam in terram demissurus es, acutissima falce iuxta nodum sic, ne gemmam ledas, rotunda plaga amputato. Vitruuius lib. 2. cap. 9. de abiete, Ex ea autem anaequam est excisa, quae pars est proxima terrae, per radices excipiens ex proximitate humorem, enodis & liquida efficitur: quae uero est superior, uehementia caloris eductis in aera per nodos ramis, praefixa altē circiter pedes uiginti, & per dolata propter nodationis duritiē dicitur esse susterna. In nodum inflectere radices. Vide Inflecto.
 Arundinei nodi. Claud. de torpedine, 16. 5.

Saluo nodo. Cels. lib. 7. cap. 4. Tantummodo id linum bis die saluo nodo ducendum est, sic ut subeat fistula pars quae superior est.
 Nodu in scyrpo queris: in anxium dicebatur, minisq; diligentem, aut metuculosum, qui illic scrupulum moueret, ubi nihil esset addubitandum. Hoc adagium refertur apud Terent. And. 5. 4. 39.
 At mihi unus scrupulus etiam refstat, qui me male habet. & dignus es Cum tua religione, odio nodum in scyrpo queris. Fest. ex Ennio citat,
 Queris & in scyrpo (soliti quod dicere) nodum nominatum prouerbij titulo referens. Donato iunci species est scyrpus, leuis atq; enodis. Quaequam apud Gellium scyrpi dicuntur captiuuncule, argutisq;. Nisi forte quis malit legere, in scrupo: quod hi lapilli leues sint ac rotundi. Erasmus.
 Ignis relaxat nodos. Lucret. lib. 6. 176, Nodos hoc loco uocat glaciem constrictam gelu.
 Nodus in exercitu dicitur densa peditum multitudo, quod non facile possit resolui. Sipiwinus.
 Caelestis nodus, Sidus Piscium olim a ueteribus dicebatur. Cicero in Arato, 2.
 Nodulus. pen. corr. Diminut. (no dulus) Plin. lib. 21. cap. 5. 4. Dein nudantibus se nodulis, in saepe nigri uini uel Graeci, mense Martio macerantur.
 Nodosus. pen. prod. Adiectiuum (no dulus, no dulus) Quod multos nodos habet. Colum. lib. 4. cap. 2. 4. Nam praestat ex uulnere sobolem repulscntem uellere, quam nodosam & scabram plagā relinquare. Plin. lib. 11. cap. 37. 86. In umbilico uenarum nodoso coitu.
 Chiragra nodosa. Horat. 1. epist. 1. 7.
 Globus nodosus. Stat. 1. Syll. 6. 12.
 Nodosus homo. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 14. — adde cicutae Nodosi tabulas centum. Nodosi, id est, scrupulosi, diligentis in accipiendis cautionibus. Acron.
 Lima nodosa. Ouid. 3. Metam. 31.
 Offi nodosa. Lucan. lib. 8. 131.
 Podagra nodosa. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 4. 5.
 Poples nodosus. Ouid. 6. Metam. 52.
 Robora nodosa. Ouid. 6. Metam. 138.
 Stipes nodosus. Ouid. epist. 10. 21.
 Nodosae & anxie quaestiones: quibus opponuntur, Faciles. Macrobius. lib. 7. Saturn. cap. 1.
 Nodo, nodas (no dulus) nodare, Nodos facere, ligare in nodos. Virg. 4. Aeneid. 20.
 — crines nodantur in aurum. Plin. lib. 13. cap. 22. 4.
 Ferula geniculatis nodata scapis.
 Nodare uites per ramos. Cato de Rerust. cap. 33.
 Laqueo collum nodatus amator. Ouid. 1. de Remed. amor. 4.
 Nodatio, nodationis, f. g. (no dulus) Verbale, pro nodositate. Vide Nodus in arbore.
 Nodinus] pen. prod. (no dulus) Deus, quem diuus Augustinus in libro de Ciuitate Dei ex Varrone scribit cultū fuisse a ueteribus Romanis, putatib. Proserpinā frumentis praepositam germinantibus & proserpentibus: geniculis uero nodisq; culmorum, deum Nodinum: inuolucris autem illis folliculorum, deam Volutinam: quā folliculi patefcunt, quo exeat spica, deam Patelenam: quā segetes nouis arstis exquantur, Hostilinam deam, quia hostilire ac hostimentū ueteribus exequationem significabat: Floram quoq; adijcit, & Lactucinam, ac Maturam: quae florentibus lactescentibusq; ac maturefcuntibus praefint frumentis.
 Noega] Oppidū est Hispaniae Teraconensis, in tractu Asturum, in peninsula Pessici. Author Plin. lib. 4. cap. 10.
 Noegæum] noegæi (no dulus) Quoddam amicum genus praetextum

praetextum purpura. Lucret. in Odyssia, Simul ac lacrymas de ore no: geo dete: fit: id est, candido. Festus.
 Noema] pen. prod. (no ma) Genus sententiarum: de quo sic Quintilianus lib. 8. cap. 5. Est & quod appellatur a nouis uerbis, quia uoce omnis intellectus accipi potest. Sed hoc nomine donarunt ea quae non sicut, uerum intelligi uolunt: ut in eam quem sepius a ludo redemerat foror, agentem cū ea talionis, quod ei pollicē dormienti recidisset, Eras dignus ut haberet integrā manū. Sic enim auditur, ut depugnaret.
 Noemagus] no emagus, Ptolemao lib. 2. cap. 10. Galliae Narbonensis urbs, uulgo Non prope Gebennam.
 Noenon] veteres pro Non dixerē. Apud Nonium nenum legitur. Vide Nenum.
 Nola] no la, Vrbis Campaniae: quae prius Sidicinum dicebatur, ut scribit Plin. lib. 3. cap. 5. a quo Nolanus possessiuum. In tridinio coit, in cubiculo nola. Aenigma est, quo obijcitur, Clodia tum oris obscenitas, tum omnis infanda libido, qua notati sunt Nolani. Cum enim libidinosa & lasciuia esset in conuuiuo, & quaedam Venus Coa, in cubiculo a nulla obscenitate abhorrebatur. De se discipula. Venerē sic Ausonius, Et quam Nolanis capitalis luxur inuasisit.
 Nolo] no lo, uerbum sic coniugatur, Nolo, non uis, non uult. Pluraliter, Nolumus, non uultis, nolunt. Nolebam, Noluī, Noluēram, Nolum, noles, imperatiuo tempore praesenti, ad secundam personam, Nolito. Et pluraliter, Nolite. Futuro ad secundam personam, Nolito. Et pluraliter, Nolite. Optatiuo, Nollem, Noluissem, Nolim, Cōiunctiue, Nolite, Noluerim, Noluissem, Noluerō, Infinitiuo, Nolere, Noluisse.
 Conuiderē noli. Horat. 1. epist. 19. 6.
 Nolo, Non uolo. Terent. Eunuch. 4. 7. 43.
 — noui ingenium mulierum: Nolunt tibi uelis: tibi nolis, cupitū utirō. Cic. in Orat. 86.
 Libenter etiam copulando uerba iungebant: ut fodes, pro si audeo, & c. nolle, pro non uelle.
 Nolo offensum: id est, ueror ne offendam. Liu. lib. 5. bell. Pun. Terent. Adelph. 2. 1. 8.
 Tu quod te posterius purges, hanc iniuriam mihi nolle factam esse: uis non faciam. Budaeus.
 Noll. m. pro Vellem non. Cic. 6. Verr. 38. Imprudens huc incidi ludices: emit enim, non astulit: nollem dixisse. Budaeus.
 Non nolle, pro Velle. Cic. 4. Verr. 131. Ut quum tabulas nouo magistro traaderem, exempla literarū ipsi habere nō nollent.
 Nollens, Participium (no llo) Lucan. lib. 1. 56.
 — quāuis nolente Senatu Traximus imperium.
 Nomades] pen. corr. (no mades) Populi in Scythia Europae, nunc Tartari dicuntur: quorum uita omnis in pascendis gregibus habetur. Sunt etiam populi in Aethiopia, ut Plin. lib. 6. cap. 28. scribit. Hieronymus, Nomades & Troglodytae & Scythae & Hunni: uam noui fertitas, semicrudis uescuntur carnibus. Dicit Nomades a uerbo Graeco νέμω, quod est pasco.
 Genus Nomadum. Virg. 8. Aeneid. 145.
 Nomax] nomarum (no max) Vlcera quae carnem depascendo serpunt. Plin. lib. 23. cap. 4. 3. Tosti autem & cum melite tritū, nomas repurgant. Eae etiam nomata & carcinomata dicuntur.
 Nomarchiae] & Nomi, erant Aegypti praefecturae. Plin. lib. 5. cap. 9. 3. de Aegypto, Summa pars cōtermina Aethiopiae, Thebaeis uocatur. Diuiditur in praefecturas oppidorum (quas Nomos uocant) duodecim. Diodorus lib. 2. Aegyptū in sex & triginta nomos diuisit: sed interpres equiuocatio- ne deceptus, leges pro praefecturis transiulit: quum tamen apud Graecos nomos, pro praefectura, accentum in postero- Thesauri pars 2.

re syllaba habeat: pro lege uerò, in priore. Nomos Herodotus & Satrapias pro eodem posuit: Darij regnum in uiginti satrapias diuidens, totidemq; nomos, id est regiones: unde nomarchiae, earum regionum praefecti. Budaeus.
 Nomas] nomadis (no mas) Numida pastor. Mart. lib. 8. 49, Cui diadema daret marmore picta nomas.
 Nomen] nominis, pen. corr. (no men) Quasi nouimē, inquit Festus: quia notitiam faciat: nam per id, quicquid nominatum, agnoscitur. Nonius, Nomen est proprium uocabulum singulorum. Virg. lib. 7. Aeneid. 68.
 — cui nomina mille, Mille nocendi artes.
 Nominē isto. Terent. Phorm. 2. 3. 45.
 Neq; ego illum noram: nec mihi cognatus fuit Quisquam istuc nomine. Plin. lib. 18. cap. 22. 2.
 Nomina sunt tanquam rerum notae. Cic. 5. de Fin. 129.
 Nomen, apud Grammaticos, Pars orationis. Quint. lib. 1. cap. 4. 17. Declinare nomina & uerba in primis pueri sciunt.
 Numerale nomen. Vide Numerus.
 Fingēdis nominibus faeliciores Graeci. Quint. lib. 1. cap. 5. 20.
 Neutralia nomina. Quint. lib. 1. cap. 5. 34.
 Nomen quum dicimus, cognomen quoq; et agnomen intelligatur oportet. Cic. 2. de Inuent. 140.
 Ambius nominum. Plin. lib. 15. cap. 30. 5.
 Sanguinis nomina, Vt pater, frater, foror, & c. Ouid. 9. Metamorph. 94.
 iam dominum appellat, iam nomina sanguinis odit.
 Viri nomine & memoria dignus. Cic. 2. de Inuent. 124.
 Causa nominis est in dubio. Id est, incertum est cur ita uocetur. Ouid. 3. Fast. 168.
 Expers nominis. Lucret. lib. 3. 49.
 Heres nominis auiti. Ouid. 6. Metam. 48.
 Hereditas nominis. Cic. pro Domo sua, 28.
 Honor nominis. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 9.
 Inmemor nominis alicuius. Ouid. 2. Trist. 35.
 Oligo nominis. Ouid. 5. Fast. 89.
 Amicum nomen. Valer. 3. Argon. 35.
 Beatum nomen. Claud. de nupt. Honorij, 2.
 Bonum nomen. Vide Bonus.
 Certum nomen. Vide Certus.
 Fictum nomen. Ouid. in Ibm. 19.
 Gentile nomen. Stat. 6. Theb. 69.
 Humilis nomen, & Superbum, contraria. Senec. Hippol. 5. 5.
 Inane nomen. Lucret. lib. 5. 182. Horat. 1. epist. 18. 9.
 Inaudiuam & inuisituum nomen. Vide Inaudio.
 Infame nomen. Vide Infamis.
 Ingentia nomina. Valer. 8. Argon. 93.
 Inimica nomina. Virg. 11. Aeneid. 17.
 Insolentissimum nomen. Quint. in Proem. lib. 1. 11.
 Inuidiosum nomen uoluptatis. Vide Inuidio.
 Inuisum nomen. Luuen. Satyr. 13. 26.
 Lachrymale nomen. Claud. 2. Paneg. 53.
 Leue nomen. Vide Lewis.
 Obscurum nomen. Lucan. lib. 8. 5.
 Praedulce nomen. Valer. 4. Argon. 33.
 Proprium & uerum nomen nostri mali. Cic. pro Ligario, 10.
 Surdum nomen non celebre. Silius lib. 8. 49.
 Vacua nomina. Tacit. lib. 17.
 Vagi nominis est Ambrosia, et circa alias herbas fluctuati. Plin. lib. 27. cap. 4. 14.
 Viduum sua fama nomen. Vide Viduus.
 Abolere nomina rerum. Vide Abolito.
 Rectē abuti nomine aliquo. Quint. lib. 5. cap. 10. 5.
 Abuti nomine alieno ad suum quæstum. Vide Abutor.
 Accipere nomen dicti. Quint. lib. 6. cap. 3. 73.

Addere nomen alicui. Ouid. 9. Metam. 72. Vide Addo.
 Vera nomina rebus addere. Ouid. 5. Metam. 105.
 Adeptus nomen. Vide Adipiscor.
 Maternum nomen adepta est terra. Lucret. lib. 2. 199.
 Pudor adest nominibus: id est, obscena sunt nomina. Ovidius 2. Trist. 87.
 Adimere nomina. Vide Adimo.
 Adoptare nomen. Vide Adopto.
 Asciscere aliquem in nomen. Tacit. lib. 3.
 Asciscere sibi nomen. Vide Ascisco.
 Assari nomine. Vide Affor.
 Afficere nomine. Vide Afficio.
 Amantes nomen Pompeij. Lucan. lib. 9. 21.
 Amoliri nomen. Vide Amolior.
 Appellare nomine, uel nominatim. Vide Appello.
 Arrogare sibi nomen. Quintil. in Prooem. lib. 1. 11.
 Asssequi nomen. Vide Asssequor.
 Assumere in nomen. Vide Assumo.
 Attingere nomen legis. Cic. 2. de Legibus, 21.
 Augere nomen. Vide Augeo.
 Capere nomen. Vide Capio.
 Carere proprio nomine. Ouid. 14. Metam. 171.
 Citare per nomina. Vide Cito.
 Clamare aliquem nomine. Virg. 4. Aeneid. 135.
 Commutare nomen. Vide Commuto.
 Compositum nomen terrori: hoc est, ad terrorem incutiendum. L. Florus.
 Certis agentium nominibus continentur. Quintil. lib. 3. cap. 8. 36.
 Non conuenit nomen. Vide Conuenio.
 Custodire nomen loci. Vide Custodio.
 Deductum nomen ab aliquo. Ovidius 6. Fast. 161.
 Destructi nominibus. Quintil. lib. 3. cap. 8. 22.
 Delatum nomen ab. Lucret. lib. 3. 27.
 Demissum nomen ab. Virg. 1. Aeneid. 59.
 Iulius a magno demissum nomen uolo, hoc est, deductum.
 Dicere nomine. Virg. 6. Aeneid. 89.
 Lugentes campis: sic illos nomine dicunt.
 De nomine ducis dicta gens. Virg. 3. Aeneid. 43.
 Dissimulare nomen alicuius. Ouid. 4. Trist. eleg. 3. 11.
 Distingere nomen alicuius & spacijs. Quintil. lib. 1. cap. 10. 3.
 Dare nomen alicui. Virg. 1. Aeneid. 52.
 Dare nomen alicui rei. Quintil. lib. 2. cap. 1. 5. Et rhetorice, cui nomen uis eloquendi dedit, officia sua non detrectet.
 Dare nomen familiae alicui. Cic. pro Domo sua, 90.
 Donare aliquem nomine aliquo. Lucret. lib. 1. 19.
 Ducere nomen ab aliquo. Quintil. lib. 5. cap. 10. 5.
 Edere nomen suum. Ouid. 9. Metam. 107.
 Excipere nomen alicuius leto clamore. Lucan. lib. 5. 10.
 Fomineum omne nomen exofus. Senec. Hippol. 2. 30.
 Facere nomina. Quintil. lib. 5. cap. 10. 8.
 Feruntur libri sub nomine eius. Quintil. lib. 1. in Prooem. 6.
 Fingere nomen de nomine. Virg. 3. Aeneid. 4.
 Nomen ex Graeco creditur fluxisse. Quintil. lib. 3. cap. 4. 8.
 Habet nomen Fabius: id est, uocatur Fabius. Ouid. 1. Metam. 35.
 Est uia sublimis caelo manifesta sereno,
 Lactea nomen habet. hoc est, Est uia quae uocatur lactea.
 Moenia habentia nomen positoris. Ouid. 9. Metam. 91.
 Ex re nomen habet. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 1.
 Ignorat suum nomen. Vide Ignoro.
 Imponere nomen alicui. Quintil. lib. 1. cap. 6. 22. Vide Impono.
 Imponere nomen nouis rebus. Cic. 3. de Finib. 4.
 Impositum nomen ab re. Lucret. lib. 6. 149.

Inuidiosissimum nomen Pratoris incidatur. Vide Inuidiosus.
 Incisum grandibus literis, nomen in basi. Vide Incido, praenunt. pro d.
 Inclamare nomen. Quintil. lib. 4. cap. 2. 87.
 Inclamare nomen. Vide Inclamo.
 Indere nomen alicui. Vide Indo.
 Inducere nomen fictae religionis. Vide Induco.
 Indulgere nomen oratoris malis moribus. Quintil. libro 2. cap. 17. 20.
 Induere sibi nomen. Vide Induo.
 Ingerere nomen. Tacit. lib. 1.
 Inscribere libros nomine alicuius. Quintil. lib. 3. cap. 5. 10.
 Inscribere nomina. Quintil. lib. 1. cap. 6. 23.
 Intercidit nomen longis annis. Ouid. 2. Fast. 80.
 Interpretari quippiam nomine aliquo. Vide Interpretor.
 Inuenire noua nomina. Vide Inuenio.
 Inueterauit nomen alicuius cuiusdam. Vide Inuetero.
 Notas aut nomina inuere uitulis. Virg. 3. Georg. 32.
 Loqui nomen. Vide Loquor.
 Gratum manet mihi nomen. Ouid. 4. Metam. 108.
 Meruerunt nomen patronorum. Quintil. lib. 6. cap. 4. 5.
 Priscum nomen mutare. Ouid. 14. Metam. 171.
 Mutuari nomen aliquod. Vide Mutuum.
 Nomen nominare. Plaut. Aftin. 13. 35.
 Noscere nomina. Ouid. 2. Metam. 39.
 Notus mihi nomen tantum. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 1.
 Notare nominibus nouis. Vide Nota.
 Dulce nomen obuersatur ad aures. Lucret. lib. 4. 214.
 Occupare nomen beati. Horat. 4. Carm. ode 9. 10.
 Pandere nomen alicuius. Silius lib. 13. 146.
 Parco nominibus uiuentium. Quintil. lib. 3. cap. 1. 15.
 Ponerere nomen alicui. Virg. 7. Aeneid. 13.
 Noua nomina nouis rebus ponenda sunt. Cicero 1. de Natura deorum, 64.
 Pronuntiare nomina aliorum magna uoce. Cicero Lucio, libro 5. 12. 31.
 Reddere aliquem nomine. Id est, habere idem nomen quod ipse. Virgil. 6. Aeneid. 154.
 Referre nomen alicui. Virg. 5. Aeneid. 113.
 Resumere nomen. Tacit. lib. 19.
 Reddere nomen alicui. Vide Reddo.
 Sedet nomen in ore. Stat. 12. Theb. 23.
 Signata nomina saxo. Ouid. 8. Metam. 109.
 Subire nomen exulis. Cic. pro Domo sua, 57.
 Nomen est mihi Auxilio. Plaut. Cistell. 4. 6.
 Sumere aliud nomen. Ouid. 6. Fast. 109.
 Tenere nomen ab aliquo. Virg. 5. Aeneid. 25.
 Aeternum tenet per secula nomen. Virg. 6. Aeneid. 47.
 Trahere nomen ab aliquo. Ouidius 4. Metamorphos. 59. de Hermaphrodito.
 Traxit nomen a Marte legio Martia. Cic. 4. Philip. 155.
 Viget nomen Pythagoraeorum. Vide Vigeo.
 Viti nomine. Cic. pro Rabir. Posthumo, 17.
 Vocare aliquem nomine. Virg. 11. Aeneid. 147.
 Nomen, fama. Virg. 2. Aeneid. 28.
 — & nos aliquod nomenq; decusq; Gessimus.
 Nomen, Decus, dignitas, inquit Nonius. Virg. lib. 2. Aeneid. 112.
 Anusumq; humeris caput, & sine nomine corpus.
 Nomen, pro Generositate. Virg. 2. Georg. 48.
 Nec Baccho genus, aut pomis sua nomina seruat. Seruius.
 Ingenij nomen. Quintil. lib. 6. cap. 2. 29.
 Celebre nomen laudibus. Vide Celebris.
 Clarum nomen. Ouid. 11. Metam. 58.
 Exitabile nomen. Silius lib. 15. 75.

Fortissima

Fortissima nomina. Silius lib. 17. 100.
 Generosa nomina. Ouid. epist. 6. 23.
 Grauisimum & sanctissimum pietatis nomen. Cicero Lent. lib. 1. 9. 1.
 Ignobile nomen. Silius lib. 13. 7.
 Immortale nomen. Silius lib. 13. 146.
 Indelebile nomen erit nostrum. Ouid. 15. Metam. 176.
 Ingentis nominis rex. Vide Ingens.
 Laudabile nomen. Iuuen. Satyr. 11. 3.
 Magnum & memorabile nomen. Ouid. 10. Metam. 121.
 Magna nomina: pro, Magni nominis homines. Plin. in Paen. neg. 117.
 Multi nominis mulier. Horat. 3. Carm. ode 9. 2.
 Nobile nomen. Silius lib. 17. 92.
 Praclarum nomen. Lucret. lib. 6. 1.
 Regale nomen. Claud. 2. Paneg. 17.
 Romanum nomen. Cic. 1. de Finib. 7.
 Venerabile nomen. Ouid. 3. de Arte, 82.
 Victurum nomen. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 13.
 Acquiscere in nomine alicuius. Cic. 3. de Fin. 9.
 Adeptus est nomen honoris, non honorem. Cic. de clar. Orat. 154.
 Virgineum nomen adimere puella. Ouid. 8. Metam. 119.
 Attollere nomen alicuius ad sidera. Lucan. lib. 7. 3.
 Auferre nomen. Vide Aufero.
 Casurum nullo tempore nomen. Ouid. 3. Amor. eleg. 15. 4.
 Iam canitur toto nomen in orbe meum. Ouid. epist. 21. 6.
 Captare nomen. Vide Capto.
 Committere nomen alicuius aeternae fame. Ouid. ad Pisonem, 50.
 Memorandum condere nomen. Silius lib. 4. 8.
 Aeternum nomen emere sanguine. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 7.
 Digni nomine pauci in dicendo euadunt. Cicero de clar. Orat. 166.
 Clarum excindere nomen. Silius lib. 7. 129.
 Bonum nomen existimari. Cic. Sestio, lib. 5. 6. 7.
 Extinguere nomen Romanorum. Ouid. 1. Metam. 41.
 Ad sidera ferre nomen alicuius. Virg. 9. eclog. 5.
 Impudentia nomen fugiendum. Cic. 1. de Orat. 60.
 Magnum nomen in oratoribus habuerunt. Cic. in Orat. 11.
 Inuile nomen iactare. Horat. 1. Carm. ode 14. 3.
 Speciosa nomina imponere culpe. Ouid. 7. Metam. 14.
 Incessere nomen alicuius. Quintil. lib. 5. cap. 10. 2. 2.
 Increscit nomen late. Virg. 8. Aeneid. 3.
 Inuenire nomen diuinum. Vide Inuenio.
 Inuenit nomen diuinitate loquendi Theophrastus. Cicero in Orat. 34.
 Officere nomini alicuius. Vide Officio, officis.
 Perdere nomen aliquod. Lucan. lib. 2. 12.
 Peruenire ad aliquod ingenij nomen. Quintil. lib. 6. cap. 2. 29.
 Praebere nomen. Tacit. lib. 13.
 Memorabile nomen quaeserat studio. Ouid. 6. Metam. 3.
 Radere fastis nomen alicuius. Tacit. lib. 3.
 Fama sparserat nomen Thefei per urbes Argolicas. Ouidius 8. Metam. 54.
 Stringere nomen alicuius, Traducere aliquem, & mordere. Ouidius 2. Trist. 76.
 Superbit nomine alicui & soceri. Ouid. 11. Metam. 44.
 Dies tangit nomen rubiginem. Catull. ad Mallium, ept. 63. 31.
 Ne uestrum scabra tangat rubigine nomen.
 Hec atq; illa dies, atq; alia, atq; alia. id est, ne ulla etas deleat nomen & famam uestram.
 Nomen alicuius ad inuidiam uti. Cic. Attic. lib. 1. 11. 2.
 Nomen, pro Causa ponitur. Cic. 4. Verr. 135. Inspeciebamus Syracusis a Carpinatio confectas tabulas societatis, quae sunt Thesauri pars 2.

gnificabant multis nominibus eos homines uersuram a Carpinatio fecisse, qui pecuniam Verri dedissent. Ibidem, 68.
 Ab amicitia Qu. Pompeij meo nomine se remouerat, ut scitis, Scipio. Idem in Vatinius, 6. Non tam tuo, quam Reip. nomine. Ex Budeo.
 Portorij nomine aliquid exigere. Cic. pro Fonteio, 8.
 Amicitiae nomine aliquid petere. Cassius Cicero, lib. 12. 12. 9.
 Imperare nomine clausis pecunia ciuitatibus. Cic. pro Flac. 20.
 Damnaui conuersionis nomine. Cic. 7. Ver. 9.
 Dotis nomine omnia uxoris uiri sunt. Cic. in Topic. 10.
 Negligentia nomine suspectus alicui. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 1.
 Praemij nomine aliquid impetrare. Quintil. lib. 7. cap. 2. 30.
 Dissoluere alicui alterius nomine. Cic. pro Rosc. Comaed. 28.
 Gratulari alicui alterius nomine. Cic. 1. Philip. 22.
 Sui nomine, Sui causa. Cic. pro Cluentio, 70.
 Indicere suo nomine bellum aliquibus. Cic. 2. in Catil. 35.
 Vno nomine. Cic. 4. Ver. 23. Lege Hieronica iudicia plurimarum controuersiarum sublata uno nomine omnia.
 Nominibus honestis, dixit Salustius: pro sub honesto praetextu. Cic. pro Fonteio, 7. Si hoc crimen optimis nominibus denegare possumus. Vetus exemplar legit, hominitus.
 Pretexere culpam nomine aliquo. Virg. 4. Aeneid. 35.
 Falso nomine poscere aliquid. Iuuenal. Satyr. 1. 10.
 Hoc uno nomine, Hac una tantum de causa. Cic. in Praet. Urbana, Scitote quosdam homines, hunc quem sciunt improbitissimum hominem, hoc uno nomine absolui uelle, ut ab Senatu, &c.
 Hoc uno nomine deceptus. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 13.
 Nomina, Capita sunt breuiarij, id est, rationis argentariae. Nomina Cicero appellare solet causas, & negocia, & personarum, quibus in consuetudinibus expense pecuniae feruntur. Vulgo nunc articuli dicuntur. Cic. 3. Verr. 71. Neq; in tuas tabulas ullum nomen referres, quom tot tibi nominibus acceptum Curtij referrent: quid proderat tibi te expensum illis non tulisse? Ibidem, 3. 67. His nominibus solis Cn. Dolabella sesterium ad tricies litem esse aestimatum: id est (ut ait Aconius) his titulis & capitibus criminum articulos hunc uulgo dicimus. Et in eundem saepe dicit, Recita nomina: id est res, personas, causas, in quas ille, aut quibus expensum uisus sit. Sic, 3. de Nat. deor. 103.
 Aut tu illum fructu fallas, aut per literas
 Auertas aliquod nomen, aut per seruolum
 Percutias pauidum. Ex quodam poeta. Idem Attic. lib. 12. 260. 4. Sustinenda tamen (si tibi uidebitur) solutio est nominis Cerelliani, dum & de Metione & de Faberio Scamius. Vlpian. ff. de doli mali exceptione. l. apud Celsum, Quod si is cui pecunia debebatur, cum debitore decedit, & nomen eius uendit. Seio, cui debitor mandauerat ut nomen emeret. Ex Budeo.
 Parum idonea nomina debitorum. Aphricanus in l. tutor. §. deinde. ff. ad S. C. Velleianum.
 Expedire nomina. Cic. Attic. lib. 16. 333. 21. Nomina mea per deos expedi: exolue bella reliqui.
 Explicare nomen aliquod. Cic. Attic. lib. 13. 284. 3.
 Parua nomina in codicem non referre. Cic. pro Quintio, 2.
 Nomina, inquit Budeus, pro debitoribus ponuntur, uel pro syngraphis creditarum pecuniarum. Inde illud proverbiale apud Columellam lib. 1. cap. 7. 2. Vel optima nomina non appellando fieri mala, scelerator Alphius dixisse uerissimè fertur: id est, quamuis locupletes habeas debitores, tamen si diu iudicium ipsis non dicit aueris, usur. atq; non petieris: mala tandem fieri: id est, ipsos tandem non soluendo tanto aeri alieno fieri: sicq; inuicem tandem persecutionem, & nomina ipsa cassa factum iri. Hec Budeus.
 Nomen, interdum id significat quod nobis debetur, interdum

id quod nos debemus. Itaq; & exigere nomina dicitur, pro exigere id quod nobis debetur: & dissolvere nomen, pro dissolvere id quod ipsi debemus. Cic. pro Plancio.

De nomine appellare id est, nomen exigere. Cic. ad Attic. Bonū nomen, Non bonū nomē. Cic. Attic. lib. 5. epist. ult.

Nominum diem cedere. Cic. Attic. lib. 8.

Concurrunt nomina. Cic. Attic. lib. 16.

Nomina conficere, uel Conficere de nomine. Cic. Famil. 16. & ad Attic. 5.

Debere certis nominibus grandem pecuniam. Cic. pro Quinto. In nominibus esse. Cic. 7. Verr.

Nomina exigere: pro, Ad dissolutionem cogere. Cicero 3. Verr. 19.

Debere certis nominibus grandem pecuniam. Cicero pro Quinto, 20.

Certis nominibus expendere nummos. Horat. 2. epist. 1. 21.

Nomina expungere. Plaut. Cistell. 4.

Facere nomina. Vide Facio.

Facit nomina, negotium conficit Caninius. Cic. 3. Offic. 77.

In nominibus habere. Cic. ad Attic. 8.

Impedita nomina. Lilius, Tarda nomina & impedita inertia debitorum. Sic & Expedita, & Explicata.

Adire ad arbitrum de nomine alicuius. Cicero pro Roscio Comed. 7.

Fide nominum aliquid agere. Cic. in Salust. 11.

Nomen deferre. Vide Defero. Cic. 4. Verr. 66. Att. si liceret, nomen absentis deferre se uelle. Et pro Celio, 19, Si quidem non modo nomina deferunt inter se sodales, sed etiam commemorant sodalitatē in accusando.

Nomen suum alicui commo dare ad translationem criminis. Cicero 6. Verr. 82.

Nomen absentis recipere. Cic. 4. Ver. 65, Palam de sella ac Tribuni pronunciat, si quis absentem Sthenium rei capitalis rem facere uellet, sese eius nomen receperit. Et paulo post, 66, Hic tum repente Pacilius quidem homo egenus & leuis accedit: ait, si liceret, nomen absentis deferre se uelle. Iste uero, & licere, & fieri solere, & se recepturum.

Nomen dare. Liu. 2. ab Vrbe, 102. Apud Tacitum legitur.

Dare nomen in coniurationem. Vide Do.

Nomen accipere. Liu. 9. bel. Maced. Vide Accipio.

Nomen edere. Vide Edo, edis.

In numeros nomen referre. Vide Numerus.

Nomina soluere. Cic. Attic. 6.

Nomina tollere de tabula. Cic. pro Sexto.

Nomina transcribere in alios. Liu. 5. belli Maced.

Nomen transferre: id est, uersuram facere. Cic. Famil. 5.

Renouandum per annos sacramentum in nomen Tiberij. Tacit. libro 1.

Certe modo nomina singulorum. Tacit. lib. 1.

Ad nomina respondere. Liu. lib. 7. Budæus.

Ad nomen. Vide Mitto.

Nomino, nominas, pen. corr. (ὀνομαστω) nominare, Nominatum compellere. Plaut. Mostel. 10. 1.

Nominare, pro Mentionem facere de aliquo. Terent. Heaut. 2. 3. 62, Quid ait, ubi me nominas? Cic. pro lege Manil. 2. 6, Ego autem neminem nomino: quare trascti mihi nemo poterit, nisi qui ante de se uoluerit confiteri.

Suo certo ac proprio uocabulo rem aliquam nominare. Cicero pro Cecinna, 37.

Nominare nomen alicuius. Terent. Phorm. 5. 1. 12.

Nominor exul. Ouid. 5. Trist. eleg. 12. 2.

Prædicari de se & nominari uolunt omnes. Cicero pro Archia, 20.

Nominare, Nomen imponere. Cic. de Amicit. 26, Amor enim

(ex quo amicitia est nominata) princeps est ad beneuolentiam coniungendam. Idem de Senect. 69.

Nominare, pro Declarare, ut uulgò dicimus, et exprimeret. Cic. pro Celio, 34, Multi à me summi atq; ornati sumi uiri prædicarentur: quorum partim nimia libertas in adolescentia, partim profusa luxuries, magnitudo æris alieni, sumptus, libidines nominarentur. Budæus.

Nominare ex alieno. Cic. 3. Offic. 86.

Nominato quem uoles de. Cic. 6. Verr. 49.

Nominare honoris causa. Vide Honor. Cicero 2. Ver. 11. Idem pro Quinto, 14, Quem ut ipsius dignitas poscit, honoris gratia nomino. Ex Budæo.

Neq; habent Mercurium nominare Aegyptij. Cicero 2. de Nat. deorum, 76.

Nominare, Esi præsentem sistere: & ut iuris Pontificij scriptores dicunt, ius patronatus habere: hoc est, Nominare designandum. Bruius ad Ciceronem, 7. 2, Is Panse locum petere constituit, eam nominationem à te petimus: neq; comitiorum dare beneficium, quam nos tibi sumus: neq; digniorem nominare potes quam Bibulum. Budæus.

In nominando. Vide In præpositionem.

Nominatio, nominatus, nominatus, Frequentatiuum. Lucret. lib. 3.

Quod superest, si quis corpus sentire renutat, atq; animam credit permittam corpore toto, suscipere hunc motum, quem sensum nominatumus.

Nominandum Participium ut, Cortex nominanda est. Lucret. lib. 4.

Nominatus, penult. prod. Participium (ὀνομασµένος) Cicero 3. Offic. 158, Atqui ab Aristippo Cyrenaitici atque Antonicij philosophi nominati, omne bonum in uoluptate posuerunt.

Nominatus, nomen (ὀνομαστος) pro Celebris. Cicero 6. Verr. 23, Quid illa Attalica, tota Sicilia nominata, ab eodem Hecio peripetasmata emere obliuiscis? Plin. lib. 12. cap. 9. 1, Vicina est Bactriana in qua bellium nominatissimum.

Nominatum, pen. prod. Aduerbium (ὀνομαστωσ) per singulorum nomina. Lilius 2. ab Vrbe, 118, Dimisso Senatu, Consules in Tribunal ascendunt, citant nominatum iuniores.

Appellare nominatum aliquem. Cic. 7. Ver. 74, Tum appellatur à multitudine mulieres nominatum. Cef. 2. bel. Gal. 321.

Nominatum proferre. Cic. pro Roscio Amer. 26.

Nominatum rogare. Cic. 6. Verr. 12. 4, Mos est Syracusis, ut si qua de re ad Senatum referatur, dicat sententiam qui uelit, nominatum nemo rogatur.

Nominatum peccata alicuius perscribere. Cic. 4. Verr. 123.

Persequitur nominatum omnes uoluptates Epicurus. Cicero 2. de Nat. deor. 154.

Decernere aliquid nominatum. Cic. Attic. lib. 7. 134. 2.

Excludi nominatum honore aliquo. Cic. 2. de lege Agrar. 63.

Nominatum, pro Expresse aliquando ponitur. Cic. 3. Offic. 85.

Quicquid enim est in prædio uitij, id statuerunt, si uenditor set ret, nisi nominatum dictum esset, præstari oportere. Idem ad Sulpit. lib. 13. 29. 5. Sed duo que te nominatum rogo, prima ut si quid tibi, &c.

Nominatum & Generatum, contraria. Cic. Attic. lib. 9. 214. 2.

Excipere aliquem nominatum. Cic. Attic. lib. 11. 215. 3.

Nominatio, nominationis, uerbale (ὀνομαστικὸν ὀνομαστικόν) Plin. epist. 73. 4, Mihi uero etiam illud gratulatione dignum uidetur, quod successit Iulio Frontino principi uiro, qui me nominationis die, per hos continuos annos inter Sacerdotes nominabat, tanquam in locum suum cooptaret. Nominationis die, id est, principio anni, auctore Tacito, quo Sacerdotes

dotes solent nominare quos dignissimos suo sacerdotio iudicent.

Nominatione sua cooptare aliquem, est quod uulgò dicitur, Nomen suum dare alicui, & appellare aliquem suo nomine. Cic. 3. Phil. 351, In quo ego eum, ut quod à patre accepi, filio redam, meo nominatione cooptabo.

Facere nominationem. Liu. 6. bel. Pun. 122.

Nominatio figuræ rhetorij, de qua auctor ad Heret. lib. 4. 195.

Nominalis, & hoc nominale, Verbale: ut, Gentilitas nominalis. Varr. de Ling. Lat. lib. 7, ut enim ab Aemilio homines orti Aemilij, ac gentiles: sic ab Aemilij nomine declinatae uoces in gentilitate nominali.

Nominaliter, pen. cor. Arnobius lib. 2. Aduersus gentes, Quæ quum esse confenserimus uicti, & uniuersa his scateret nominaliter annuerimus humana, consequetur ut, &c.

Nominatiuus, casus (ὀνομαστικὸς) à grammaticis dicitur, quod nominat rem: & rectus, quod à nullo cadit.

Nominatiuus, pro Nominis. Varro lib. de Ling. Lat. 7, Primum si in his esset analogia, dicunt debuisse omnes nominatiuos, & articulos habere totidem casus: nunc alios habere unum solum, ut literas singulas omnes: alios tres, ut prædium, prædij, prædio, &c.

Nomenclator, pen. prod. nomenclatoris (ὀνομαστικὸς) uel, ut quibusdam placet, Nomenclator, A' nomine calando, id est, uocando, qui memoriter unumquemq; uocare dicitur, ut puta in foro reos, in conuiuio conuiuias: quem eundem Cicero pro Muræna. 70. uocat monitorē. Apuleius, Et ad nomenclatorem mox citati uenerunt. Cic. Attic. lib. 4. 70. 6, Ad urbem ita ueni, ut nemo ullius ordinis homo nomenclatoris notus fuerit, qui mihi obuiam non uenerit. Idem pro Muræna, 70, De nomenclatoribus multa. Horij opera uiebantur potissimum candidati, ut sibi in presensando suffragatores nomina ciuium suggererent. Vnde laudatur Cato, quod legem seruauerit, que Candidato nomenclatores adesse uetat, ut per seipsum sine nomenclatore nominatum salutaret ciues Romanos. Hi & factores quoq; dicebantur, quia saluatorum nomina, ut ait Festus, uelut insarcirentur peutorum auribus.

Nomenclator, pen. prod. (ὀνομαστικὸς) Quint. lib. 6. cap. 3. 64, Ut Afer ingrato litigatori conspectum eius uitanti, in foro per nomenclatorem missum ad eum, Amas me, inquit, quod te non uidi.

Nomenclatio, nomenclationis (ὀνομαστικὸς) Colum. lib. 3. cap. 2. 18, de uicinis, Ideoq; in hac ipsa Italia, ne dicam in tā diffuso terrarum orbe, uicinas etiam nationes nominibus rerum discrepant, uariantq; uocabula. quare prudentis magistri est, eiusmodi nomenclationis aucupio, quod potiri nequeant, studiosos non demorari.

Nomenclatio & blanditia. Quint. Cic. de Petit. Consil. 27, Ea desiderat nomenclationem, blanditiam, assiduitatem, benignitatem, rumorem, spem in Republica. De populari ratione.

Nomenclatura, pen. prod. Idem (ὀνομαστικὸς) Plin. lib. 3. in Præfat. 3, Quædam in hos nomenclatura nuncupentur. Idem lib. 2, Cælestis nomenclatura.

Nomentum] ὀνομαστικὸν Oppidum in Latio, non procul ab urbe Roma. Marcial. lib. 13. 15.

Si uicina tibi Nomento rura coluntur. Hinc

Nomentana uia (ὀνομαστικὸν ὄδος) Rome, qua iur Nomentum: & Nomentani, qui Nomentum habitant. Dicitur Nomentum à Nomento conditore. Colum. lib. 3. cap. 2. 8. Virgil. 6. Aeneid. 155.

Hi tibi Nomentum, & Gabios, urbemq; Fidenam, &c.

Nomius] ὀνομαστικὸς, dicitur est Apollo, hoc est pastor: non ex officio pastoralis, sed quia sol pascat omnia quam in terris gignuntur.

Theauri pars 2.

Nomos] νόμος, Latine dicitur Lex. Est etiam præfectura. Vide Nomarchia.

Nomos in carmine, ac cantilena. Suet. in Nerone, cap. 20, Ne concussio quidem repente motu terre theatro, ante cantare desistit, quam inchoatum abfolueret νόμος. Sciendum, ait Cælius lib. 9. cap. 8. in carmine, ac cantilena, nomen significare qualitatem uocis ac moderationem, qua uel remissiore, uel acutiore utimur. Eandem itaq; cantilenam duobus tribusue nomis modulatur musici. Ratio autem nominis ea est, quia Græcè νόμος, lex est. Veteres autem priusquam literas scient, leges cantabant, ne eas obliuioni mandarent: quod temporibus suis in more Agathyrsis fuisse, Aristoteles scribit. Ergo primas posteriorum cantilenarum eodem appellauerunt nomine, quo omnes uocabantur superiores. Hæc & plura Cælius. Nomorum uaria nomina pete ex Plutarchi libello de Musica.

Nomophylax, pen. corr. nomophylaxis, om. gen. (νόμοφύλαξ) Legum custos & seruator: ἀπὸ τῶ νόμου, à lege: & φύλαξ, custos. Colum. lib. 12. cap. 3. in fine, Non satis uisum est bonas habere leges, nisi custodes earum diligentissimos ciues creassent, quos Græci νόμοφύλακας appellant. Cicero 3. de Legibus, 66, Græci hoc diligentius, apud quos νόμοφύλακες creantur.

Nomotheta, nomotheta, pen. corr. (νομοθέτης) Latine legis fer dicitur. Vnde Solon nomothetes dicitur.

Non] οὐ, οὐκ, οὐνοῦ, οὐνοῦσται, οὐ, Aduerbium negandi, Omnibus modis præter imperatiuum iungitur.

Indicatio. Cicero 4. Acad. 16, Illi non dubitabant quin ea uera sint quæ defendunt.

Opatiuo. Virg. 2. Georg. 9,

Non mihi si centum lingue sint, oraq; centum.

Subiunctiuo. Quintil. lib. 9. cap. 4, Non igitur durum sit, neq; abruptum, quo animi uelut respirent.

Infinitiuo. Terent. Phorm. 1. 2. 4, Amo te, & non neglexisse habeo gratiam.

Non, non sic uel, Non, non est: ita geminatum, elegantem uim habet. Terent. Phorm. 2. 1. 73,

— non, non sic futurum est: non potest. Idem Adelph. 1. 2. 21, Non est flagitium (mihi crede) adolescentulum Scortari, neq; potare, non est, neq; fores Effringere.

Non, pro Nōme, interrogatio negatiua, cui subintelligitur affirmatio. Terent. Phorm. 1. 2. 69,

Non si redisset pater, ei ueniam daret?

Non per admirationem dictum. Terent. Heaut. 3. 3. 51,

— atqui non opus est.

s. Non opus est? c. non hercle uerò. Ibidem, 4. 5. 32.

Non, Respondentis negatio. Cic. 4. Verr. 73, Cognitorem ascribit Sthenio: quem & cognatum aliquem aut propinquum non. Thermitarum aliquem honestam hominē ac nobilem ne id quidem, at Siculum, in quo aliquis splendor, dignitasq; esset: mimime.

Non, nō. Terent. Heaut. 5. 1. 21, — opus esse argentū ut dares.

m. Non. c. quid non? m. non inquam. c. neq; ipse gnatus? m. nihil prorsus Chreme.

Nunquam, non si. Terent. And. 4. 2. 12,

Per omnes tibi adiuro deos, nunquam eam me deserturum: Non, si capiūdos mihi sciam esse inimicos omnes homines.

Nōne. Vide suo loco & ordine.

Non etiam ne. Vide Ne.

Non aliter, quam. Caius in l. si quis alicui. §. ult. ff. mandati uel contra, Si mandatu meo Titio credideris, & mecum mandati egeris, non aliter condemnari debeo, quam si actiones tuas, quas aduersus Titium habes, mihi præstiteris.

Non aliter, nisi. Caius in l. 2. ff. quibus mod. pig. &c. Non aliter

MM 3 hoc

hoc facere conceditur, nisi prius ei debitum offerat.
 Non ab re. Liu. 5. bel. Maced. 123. Tamen non ab re esse Quin-
 tio uisum est, sociorum aliquos, &c. Vide Ab.
 Non adeo inhumano ingenio sum Cherea, neq; tam imperita,
 ut quid amor ualeat, nesciam. Terent. Eunuch. ubi Donatus,
 Non adeo inhumano ingenio sum: hoc est, inuitis non sum.
 Non adit. Cic. de Senec. 25.
 Non admodum delectari re aliqua. Cic. de Amicit. 45.
 Non alio modo quam Plin. lib. 10. cap. 67. Salamandre tan-
 tus rigor, ut ignem tactum extinguat, non alio modo quam
 glacies.
 Non ante. Cicer. Attic. lib. 10. 19. 5. 17. De die nihil sanè potest
 scribi certi, præter hoc, non ante lunam nouam.
 Non ausum, pro non audeo, inquit Donatus. Terentius Eunu-
 cho, 5. 2. 45.
 Non audio, Non libenter admitto, & consentio, interprete Do-
 nato. Terentius Phorm. 3. 2. 1. Dorio audi obsecro. D. non
 audio.
 Non bonus. Plaut. Capt. 2. 65.
 Non clam me est. Terent. Hecyr. 4. 1. 54.
 Non continuo, si me in gregem ficiariorum contuli, sum fici-
 rius. Cic. pro Rosc. Amer. 57.
 Non dictū est: hoc est, Tanquā non dixeris. Plaut. Poen. 1. 4. 92.
 Non dico inter pecudem, &c. Cic. de Amicitia, 44. Quid enim
 interest, motu animi sublato, non dico inter pecudem & ho-
 minem, sed inter hominem & saxum, aut truncū, aut quid-
 uis generis eiusdem? Hoc est, nō solum uel, Nolim dicere tā-
 tum inter pecudem, &c.
 Non diu apud hunc seruit. Plaut. Persa, 16. 61.
 Non dubie. Plin. epist. 19. o. c. lib. 5.
 Non dubia spes. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 4.
 Non est consilium sic facere. Terent. Hecyr. 3. 4. 44.
 Non hoc de nihilo est, quod Laches nunc me conuentam esse
 expetit. Terent. Hecyr. 5. 1. 1.
 Non ita est: sed unius cuiusq; &c. Cic. 1. Verr. 9.
 Non est ita iudices, non est profectō. Cic. pro Flacco, 42.
 Non est quod metuas preces iniquas. Martialis, lib. 5. 6.
 Non est, non est in hoc homine cuiquam peccandi locus. Cice-
 ro 3. Verr. 62.
 Non igitur, Non ergo. Cic. de Amic. 48. Non igitur utilitatem
 amicitia, sed utilitas amicitiam consecuta est. Non ergo erūt
 homines delitijs diffuentes audiendi, &c.
 Non etiam. Quintil. lib. 9. cap. 2. Periculum tantum, non etiam
 offensa uitatur.
 Nos facile dixerim. Plin. lib. 2. cap. 3. 1. An sit immensus, non fa-
 cile dixerim.
 Non ferè quisquam nostræ industriæ fauet. Cic. 7. Ver. 143.
 Non ferè quam, uel nisi. Cic. pro Sestio, 42. Deniq; ex bellica ui-
 ctoria, non ferè quam est inuidia ciuium consecuta. In uetu-
 sto exemplari legitur quenquam. Idem de Amicit. 63. Quid
 non ferè contingit nisi ijs qui etiam contemnendos se arbi-
 trantur.
 Non ideo, Non continuo, non protinus. Iuricons. Quum dece-
 tu dari stipulatus sis, non ideo posse te decem dare oportere
 intendere, quia, &c.
 Non ita longa disputatione opus esse uidetur. Cic. de Sen. 67.
 Non ita multis ante annis. Cic. pro Rosc. Amer. 38.
 Non ita antiqua simulachra. Cic. 6. Ver. 98.
 Non ita multum tecum fuit. Cic. 4. Verr. 34.
 Non ita multo post, per, &c. Liu. 5. bel. Maced. 35.
 Non inepti homines. Cic. ad Cæsarem, lib. 7. 5. 8.
 Non inertiſſimus homo. Cic. 1. Ver. 37.
 Non iniuria. Terent. And. 1. 1. 33.
 Non magis. Plaut. Pers. 7. 5. Quod ego non magis somniabam,

neq; opinabar, neq; censebam.
 Non magis, quam. Paul. in l. fiffulam in princip. ff. de seruit.
 urb. præd. Sed non posse prohiberi uicinium, &c. non ma-
 gis quam si uelut in triclinio suo, uel in cubiculo aquam es-
 fundere.
 Non malus, Terent. Eunuch. 2. 2. 43. Sed quid uidetur hoc tibi
 incipimus? Non malum hercie. Cic. 5. Ver. 87. Homo
 non malus.
 Non male ualeo. Plaut. Most. 9. 2. 4.
 Non metuo nequid doleat quod ferias. Plaut. Bacch. 2. 3. 53.
 Non minus. Liu. 1. ab Vrbe, 145. non minus tribus puberibus
 presentibus diceret.
 Non minime commoueri. Cic. 6. Verr. 111. Id est, maximi.
 Non minimum corrumpunt uites. Var. 1. de Re rust. cap. 2. 15.
 Non modò. Quintilianus, Primi, quorum quidam opera non
 ueiustatis modò gratia uisenda sunt, clari pictores fuisse dis-
 cuntur. Polygnotus atq; Aglatophon.
 Non modò, sed etiam. Cic. de Amic. 41. Ea; adhibeatur ad mo-
 nendū, non modò aperte, sed etiam acriter, si res postulabit.
 Non modò petitum, sed ita. Cic. 1. Verr. 8.
 Non modò, uerum etiam. Cic. de Amicit. 10. Non modò presen-
 tia, uerum etiam futura bella deleuit.
 Non modò, sed ne. Cic. Attic. lib. 13. 26. 267. 1. Sed unum eius-
 modi, quod nisi exercitus sciret, non modò Tironi dicere,
 sed ne ipse quidem auderet scribere. Eadem, lib. 9. 180. 9.
 Non modò non, sed etiam. Cic. Dolabelle, lib. 9. 14. 15. Ut sum-
 ma feueritas animaduersionis non modò non inuidiosa, sed
 etiam popularis esset.
 Non modò non, sed ne. Cicer. Attic. lib. 10. 19. 5. 4. Horum ego
 summorum imperatorum non modò res gesta non antepo-
 no meis, sed ne fortunam quidem ipsam.
 Non modò non, sed potius. Cic. de Amic. 40.
 Non modò non, sed potius. Cic. 2. Philip. 104. Quos clientes
 nemo habere uelit: non modò esse illorum clients.
 Non modò, pro Nedium. Cic. 3. de Legib. 19. Nihil habuit sanè
 non modò multum, quod putarem nouandum in legibus. Idē
 ad Atticum, lib. 8. 360. 2.
 Non multò post. Plaut. Trucul. 8. 4. 2.
 Non nemo, pro Nonnulli, uel aliqui. Cicer. pro lege Manil. 43.
 Quum esset, non nemo in Senatu qui diceret non oportere.
 Idem pro Murena, 76.
 Non nequicquam isti unum Demetrium filium, te habere, me
 subditū, & pellice genūi appellant. Liu. 10. bel. Maced. 33.
 Non nimis. Plautus Epid. 9. 2. 4.
 Nisi, non. Cic. de Amicitia, 16. Sed hoc primum sentio, nisi in bo-
 nis amicitiam esse non posse. Ibidem, 27.
 Non uiuā uesper, nisi illanc à me sceleratā abigā. Plaut. Merc.
 Non nollem. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 8. (19. 20.)
 Non omnes possunt. Cic. pro P. Sylla, 17.
 Non parua exercitatio. Cic. de Amicitia, 16.
 Non parum facetus scurra. Cic. pro Quintio, 6.
 Non paulum nescio quid in rem suam conuertit. Cicero pro
 Rosc. Amer. 68.
 Non pauca suis adiutoribus largè effuseq; donabat. Cicer. pro
 Rosc. Amerino, 14.
 Non plus quam ut uirtutes, quia nonnullas curas & molestias
 afferunt, repudientur. Cic. de Amic. 45.
 Non possum satis narrare quos ludos præbueris intus. Terent.
 Eunuch. 5. 7. 9.
 Non procul abhorres ab infania. Cic. pro Rosc. Amer. 41.
 Non pridem, inquit Festus, æquè & rectè & frequenter dici-
 tur ac lampridem, Quam pridem. Plin. lib. 14. cap. 1. 8. Ge-
 neribus non pridem illustrata.
 Non probus, pro Improbis. Cic. de Senec. 33.

Non queo, pro Nequeo. Cic. de Amic. 38. Sine lachrymis non
 queo dicere.
 Quia non sine magna causa sit neglecta amicitia. Cicero de
 Amic. 57.
 Non quò, pro Non quicquid. Nō q; retractationis uel reprehen-
 sionis cuiusdam sui gratia. Cic. Attic. lib. 7. 134. 1. Vi ab Vr-
 be discessi, nullum adhuc intermissi diem, quā aliquid ad te
 literarum darem: non quò haberem magnopere quid scribere
 rem, sed ut loquerer tecum absens. Idem 5. Verr. 31.
 Non satis constat. Plin. lib. 12. cap. 19. 7. Ad acciderime ob iniqui-
 tatem prepotentium, an fortè, non satis constat.
 Non scire, pro Nescire. Caesar 1. bel. Gal. 193.
 Esi non sum nescius, & que temporum ratio, & que tua po-
 testas sit. Cic. ad Cluuium, lib. 13. 8. 3.
 Non secus hanc causam defendissem, ac si lege Habitus teneretur.
 Cic. pro Cluent. 114.
 Non si. Cic. 7. Verr. 16. Non dicam ne illud quidem, si maxime
 in culpa fuerit Apollonius.
 Non solum, sed etiam. Cic. Est enim inuicem eius non ingenij so-
 lum, sed laterum etiam & uirum. Idem de Senec. 11.
 Non solum, & Sed etiam, cum interpositione, ut sonantior sit
 compositio. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 81. Habui non tempo-
 rum solum rationem eorum, sed etiam naturæ.
 Non solum, uerum etiam. Cic. de Senec. 8.
 Non solum, secundo loco positum inter imparia, aliquando im-
 ter paria. Cic. pro Cn. Cluentio, Plura ne dicam, tuæ me etiā
 lachryme impediunt, uestræq; iudices non solum meæ. Idem
 1. Offic. 27.
 Non solum, sine reddituo Sed etiam. Cic. ad Cornificiū, lib. 12.
 29. 7. Vultus mehercule tuos mihi expressit omnes, non so-
 lum animum ac uerba pertulit.
 Non solum, post Quoq; Liu. 8. bel. Pun. Ut meam quoq; nō so-
 lum & Reip. & exercitus, uicem uideretur ualde folicitus.
 Non tam utilitas parca per amicum, quam amici amor ipse dele-
 stat. Cic. de Amic. 47.
 Non tantum. Quintilian. lib. 1. cap. 1. Et Quinti Hortensij si-
 lis oratio apud Triumuiros habita legitur, non tantum in
 sexus honorem.
 Non tantum ualeat ut. Cic. de Amic. 45.
 Non tantum, sed etiam. Cic. de Senec. 22.
 Non temere est, & prosperans uenit. Terent. Eunuch. 2. 2. 60.
 Non temere, pro Vix unquam, siue ferè nunquā. Suet. in Octa-
 uio Augusto, cap. 73. Vestre non temere alia quam domestica
 usus est. Idem in Cæs. Calig. cap. 36. Erasimus.
 Nō ultra quam, pro Tantum. Suet. in Octau. Augusto, cap. 67.
 Cofinium seruum grauisimè de se opinantē non ultra quam
 compediibus coercuit. Erasimus.
 Non uerò, rarissimè legitur. Cic. de Senec. 25. At hi quidē iam
 mortui sunt: non uerò tam isti, quam tu ipse nugator.
 Non ut. Cic. 1. de Inuent. 41. Nam sepe satis est quid factum sit,
 dicere, non ut enarres quemadmodum sit factum.
 Non cuius homini contingit adire Corinthū. Horat. lib. 1. epist.
 ad Scauam. Huic proterbio locus est, quum significare uo-
 lumus esse difficile & operosum ad rem aliquam peruenire
 ualde optabilem & expetendam. Natum est autem (ut uult
 Strabo) à Corinthiorum delicijs illecebris, ac luxuria. Vide
 que notat scholiastes Aristophanis in Pluto de scortis Corin-
 thijs: & que Aul. Gell. lib. 1. cap. 8. de Laide meretrice, &
 Demosthene rhetore: & que Eustath. ad lib. 2. Iliados.
 Nona] una ex Parcis. Latini Nonam, Decimam, & Mortam,
 Parcas dixere: de quibus Gel. lib. 3. cap. 16. Vide Morta.
 Nonacris] pen. corr. (νόναις) locus in Arcadia. Vitruuius
 lib. 8. cap. 3. Est in Arcadia Nonacris nominata, quæ habet
 in montibus stillantes è saxo frigidissimos humores. Hæc au-

tem aqua Stygos hydor appellatur: quam neq; argenteum,
 neq; æneum, neq; ferreum uas potest sustinere, sed dissipat ac
 dissipatur. Conseruare autem eam & continere, nisi ungula
 mulina, nil potest.
 Nonacrius, pen. corr. Adiect. (νόναις) Ouid. 5. Fast. 20.
 Et matri & uati parat Nonacrius heros. Eundem
 sic uocat.
 Nonacrimus, pen. prod. Aliud adiectiuum (νόναις) O-
 uid. 2. Metam. 82.
 Dum redit, idq; frequens, in uirgine Nonacrina Hæsit.
 Hamadryades Nonacrimæ: hoc est, Arcadice. Ouid. 1. Meta-
 morph. 139.
 Nonacris] Nonarum (νόναις) Dicuntur in Martio, Maio, Iunio &
 Octobri, sex illi dies qui primum sequuntur: in reliquis uerò
 mensibus, quatuor tantum illi dies primum sequentes.
 Nonæ, Quasi noue dicuntur, propter initium obseruationis.
 uel quod ab eo die semper ad Idus nouem dies computantur.
 uel ideo nonæ dicuntur, quod ante nouum diem sunt. Sicut à
 noua luna, quod Pontifex eo die nouam lunam obseruaret,
 & usam regis sacrificolorum indicaret.
 Nonarum alie quintane dicuntur, alie septimane. Macrob.
 Saturn. lib. 1. cap. 13. Ianuarius igitur, Aprilis, Iunius, Sexti-
 lis, Septembris, Nouember, December, undetricesis censeban-
 tur diebus: & quintanas Nonas habebat. Martius uerò, Ma-
 ius, Quintilis, & October, dies tricesos singulos possidebat.
 Nonæ in his septimane erant. Hæc ille. Quintanas intellige,
 quod quinta dies ab initio mēsis, siue à Calendis incipit (ut
 nunc loquuntur) ad diem Nonarū in breuioribus mensibus:
 in longioribus uerò septimanas, quod hæc dies sit à Calendis
 septima, simili modo. Et hoc nō obscure colligitur ex his uer-
 bis eiusdem authoris, quæ habentur in eiusdem libri cap. 15.
 Hinc alijs quintus à Calendis dies, alijs septimus Nonas facit.
 Nonarum quintanarum & septimanarum meminim & Cen-
 forinus de Die natali, cap. 17.
 Nonæ Decembres. Horat. 3. Carn. ode 18. 2. Cic. pro Flac. 79.
 Nonæ Idus antecedunt, sicut & hi Calendæ: itaq; in enumera-
 tione trium illarum mensis partium, cauebant diligenter Rō-
 mani, ne ante Nonas & Idus, Calendæ nominarent. Proinde
 Nonas Idus Cal. dicebant: ne si secus nominarent, malè omi-
 nosum esset. Cic. taxen in Verr. Calendis Nonis Idibus dixit
 in quo annotat Aconius, Religioso ordine nominat multitu-
 do Nonas, Idus, Calendæ. Cicero Calendis & Idibus, Nonas
 addit: quamuis hoc pronuntiatione soluat, ac temporum
 diuisione hoc dici uidere possumus. Ex Turnebo.
 Nonagesimus, Nonaginta, Nonarius] Vide Nouē.
 Nondum] Aduerbium (νόνδὲ) uel (νόνδὲ) id est,
 non adhuc. Cic. Matio, lib. 11. 27. 1. Nondum satis consiliū.
 Nondum dico quam hæc singula sint. Cic. 2. de Diu. 24.
 Nondum manifesta sibi est. Ouid. 9. Metam. 94.
 Nondum planè est expeditus. Cic. Attico, lib. 4. 85. 13.
 Nondum etiam. Terent. And. 1. 2. 30.
 Quid hoc intellexim, an nondum etiam te hoc quidem?
 Nongenti] Vide Nouem.
 Nonne] 2. 2. 2. 2. 2. Aduerbium interrogandi, Ex non &
 ne compositum. Terent. And. 1. 5. 4. — nonne oportuit
 præscisse me antè nonne prius communicatum oportuit?
 Cicero 7. Verr. 166. Nonne publicè uindicaremus? Idem 5.
 Tuscul. 50. Quum esset ex eo quæsitum, Archelaum Perdi-
 ce filium, qui tum fortunatissimus haberetur, nonne bea-
 tum putaret.
 Nonne, in fine positum. Cic. pro Cecinna, 27. Verum ita est uti
 dicis, te delectum debeat intelligere, etiam si uictus non fue-
 ris. nonne?
 Nonnihil] pen. corr. indeclinabile, Aliquid, uel aliquantum.
 M M 4 Terent.

Terent. Adelp. 1. 2. 62,
 Nonnulli molesti hęc sunt mihi. Cic. pro Quintio, 1,
 Nonnulli commoventur.
 Nonnulli estimare. Cic. 4. de Fin. 10. 2.
 Nonnullus] Adiectiuum. Aliquis. Plin. epist. 1. 40. 4, Non-
 nullus in literis nominis. Cic. 4. Acad. 12. 6, Etenim de cate-
 ris sunt inter nos nonnulli communi.
 Nonnullum de alterius ingenio iudicium facere. Cic. 1. Ver. 2. 4.
 Nonnullus bonos. Martial. lib. 1. 138.
 Nonnulla in re forsitan consilium tuum emendare possum. Cic.
 pro Murena, 55.
 Nonnullum semen. Virg. 1. Georg. 5.
 Nonnunquam] Aduerbiū: id est, Aliquando. Terent. Eua-
 nuch. 2. 3. 76,
 Cibū nonnunquā capiet cū ea, interdū propter dormiet.
 Nonnunquam & aliquando. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 4, Sed quæ-
 dam pestes hominum laude aliena dolentium, & te nonnun-
 quam à me alienarunt, & me aliquando immutarunt tibi.
 Nonnunquam] In aliquibus locis. Plin. lib. 1. 4. cap. 19. 2,
 Nonnunquam uini fece, acetosæ cōditū. Idē lib. 3. 6. cap. 2. 2. 11.
 Nonus] Vide Nouem.
 Norba] Cæsarea (vāpba uaxōpā) Lusitanie urbs, Ptolemæo
 lib. 2. cap. 5. Vulgō Alcantar.
 Noricum] pen. corr. (vōgōdō) Regio in Europa (ut lib. 2.
 scribit Ptolemæus) quæ limites habet ab Occasu, Enum flu-
 uium, qui mediū est inter Vindelicos & Noricos: à Septen-
 trione, Danubium: ab Ortu solis, montem Cecium, qui Pan-
 noniam superiorē determinat à Norico: à Meridie, montem
 Curuancam, qui est super Isiriam. Eam nunc regionem ple-
 rig; Bauariam appellant.
 Noricus, pen. corr. (vōgōdō) Horat. lib. 1. Car. ode 16.
 2, Quis neq; Noricus deterreret ensis.
 Castell. Norica. Virg. 3. Georg. 95.
 Ignis Noricus. Ouid. 1. 4. Metam. 143.
 Norma] norma (vōmōp) Fabrorum instrumentum. Nostra-
 tes squadræ, uulgus quierram uocat: ut ait Budeus. Vitru-
 uius lib. 7. de rectorio opere loquens, Longitudines ad regu-
 lam & lineam, altitudines ad perpendiculum, anguli ad nor-
 mam respondententes exiguntur.
 Fallax norma. Lucret. lib. 4. 105.
 Norma oratoris, per translationē, pro Lege & præscriptione
 suæ formulæ. Plin. epist. 2. 03. c. Demosthenes ipse ille norma
 oratoris & regula, non se colibet & comprimit, quum di-
 cit illa notissima, & c. Sic, Norma legis. Cic. 2. de Legib. 97.
 Loquendi norma. Horat. de Arte, 15.
 Norma, regula, præscriptio nature. Cic. 4. Acad. 254.
 Veterum norma. Horat. 2. Carm. ode 15. 3.
 Præscriptū norma iuris, & formula iudicij. Cic. 2. de Orat. 95.
 Naturali norma legem bonam à mala diuidere possumus. Cic. 1.
 de Legib. 65.
 Acerrima aliquorum norma quædam dirigere. Cicero 3. de O-
 ratore, 105.
 Dirigere uitam ad normam rationis. Cic. pro L. Muræna, 2.
 Ad istorum normam sapiens ille. Cic. de Amic. 17.
 Normula, normule, pen. corr. (vōmōp) Diminutiuum.
 Normalis, & hoc normale, pen. prod. (vōmōp) Quod
 ad normam factum est. ut, Normalis angulus. Quimilianus
 lib. 11. cap. ult. Normalem pro recto posuit, qualem norma
 efficit, ut ait Budeus.
 Normatus, pen. prod. Adiectiuum, idem (vōmōp) Col.
 lib. 3. cap. 13. 11. Antiquam illam ciconiam infiximus, ut tana-
 quam suppositæ basi ad perpendiculum normata insisteret.
 Normantia] regio Gallie ultra Sequanam flumen, quæ à
 Carolo Magno deculta, fidem Christianam suscepit. Biducen

sum regnum uidetur appellare Ptolemæus lib. 2. 8.
 Norum, uel, si dand. uel, pars Danorum fuisse, Oceani accolæ,
 Cimbricæq; Chersonesi habitatores: sic appellati, quod Se-
 ptentrionales homines: sicut, Nort enim lingua Germanica Se-
 ptentrione significat: Man, Viri. Hi Gallia ultra Sequanā oc-
 cuparūt, & ei regni Normantia nomē indiderūt. Dicitur sunt
 aliquando & Suetones. Ex Andrea Althamero in Tacitum.
 Noruegia] Noruog, regio in Europa, Septentrionalis, uer-
 sus Oceanum Germanicum sita. Sub imperio est Danorum.
 Interpretatur Septentrionalis uia. Nort enim Germanica
 lingua Septentrionem significat: Vuog, uiam.
 Nos] nostrum uel nostri (nōs, nōs) plurale est ab Ego, mei
 uel mis.
 Nos inter nos. Cic. Attico, lib. 10. 195. 13, Ego enim ad eum scri-
 bam, ut tu ipse uoles, de ea re nos inter nos locutos. Terent.
 Adelp. 2. 4. 7.
 Quasi non norimus nos inter nos.
 Nosmet, pro Nosiphi. Plaut. Rud. 4. 70,
 Si non moneas, nosmet meminimus.
 Nosmetiphi. Cic. 4. de Fin. 4. 2, Sed primum positum sit, nosmet-
 ipsos commendatos esse nobis. Idem 4. Acad. 206.
 Nosmetiphi inter nos. Cic. ad Atticum, lib. 1. 4. 311. 5.
 Nostr, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs,
 men possessiuum.
 Nostr, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs, nōs,
 qui nō est nostr. Terent. Phor. 1. 2.
 67, Nostr quid ageret, nescire, & illam ducere
 Cupiebat, & metuebat absente patrē. Idem Pro. And. 19.
 Nostr ille. Vide Ille.
 Nostr est. Terent. Adelp. 5. 8. 29. Id est, ex nostrat familia.
 Nostr, pro nostri ordinis. Horat.
 —nostr ludos spectauerat, unā
 Luserat in campo. Turnebus hunc enarrans locum, imita-
 tur, inquit, sermonē hominū sibi inuidentiū, et mirantiū tam
 prosperā secundamq; fortunā suam: Horatius, inquit, no-
 stri ordinis & loci erat, & in ultima cauea nobiscū specta-
 bat ludos inter pauperū cuneos, in cæpo Martio nobiscū sese
 exercebat, qui fortune filius nunc uidetur, tantis ausibus suc-
 cessibus est. Nam Senatores ludos spectabant ex orchestra: &
 quatuordecim ordinibus equites: & plebeciorū lautiores &
 ditiores cōmodius sedebant: pauperiorū deterior ut cōditio,
 sic & in cauea locus. In campo quoq; generosi cum genero-
 sis se exercebant, pauperes cum pauperibus. Ergo iuuenem
 Horatium olim sui fuisse ordinis dicebant, qui fortune in dul-
 gentia ad amicitiam Meccenatis, opesq; peruenerit, & fortu-
 næ beneficio prouectus sit ad tantam felicitatem.
 Nostr, pro Nostras. Terent. Eunuch. 2. 3. 21,
 Haud similis uirgo est uirginum Nostrarum. Vbi Dona-
 tus, Nostrariū, cuium scilicet, id est, terræ ac patriæ nostræ.
 ut Virg. 2. Georg. 18,
 Non eadem arboribus pendent uindemia nostris.
 Nostr eris. Virg. 2. Aeneid. 30.
 Nostr, blandientis est aliquando. Terent. He. Cyr. 5. 2. 4,
 Nostr focer uideo uenit, puero nutricem adduxit. Et ma-
 gis hoc consuetudine dictum est, quam integritate, inquit
 Donatus.
 Nostr, id est, Nobis fauens. Dij enim nostri dicuntur, qui nobis
 fauent ut apud Virg.
 Sim nostrum annuerit nobis uictoria Martem. Et,
 —nec dix texere Cupentū Aenea ueniens sui. Turneb.
 Nostra, pro Mea, moraliter dictum, authore Donato. Terent.
 Eunuch. 2. 3. 69,
 Est ne ut fertur forma? p. sanē. Ch. at nihil ad nostrā hęc.
 Nostra omnis lis est. id est, uicinus. Plaut. Casin. 1. 73.
 Nostrum an alieni simus. Plaut. Mil. 8. 20.

Nostrarum

Nostrum, pro Nostrum. Terent. Eunuch. 4. 4. 11,
 —hunc oculis suis
 Nostrum nunquam quisquam uidit. Vbi Donatus,
 nostrum est figura, pro nostrum, uel nostrarū id est, quæ
 familie nostræ sunt.
 Nostrum omnium adolescentia. Cicero de Prouincijs Consul.
 33. Budeus.
 Nostrum & externi. Plin. lib. 12. cap. 25. 1. id est, Latini & Græ-
 ci. De Balsamo.
 Nostrapte culpa facimus, ut malos expediat esse. Terentius
 Phorm. 5. 2. 1.
 Nostras, nostratis, penul. prod. om. gen. (nōs, nōs) à Nostr
 deducitur: & significat, E nostra gente uel patria. Plin. lib.
 15. cap. 29. 5, Terentianam folio minuto, nostratem patulo,
 exotica densissimo.
 Nostratia uerba. Cic. ad Cælium, lib. 2. 10. 1.
 Nostrates philosophi. Cic. 5. Tusc. 130. hoc est, nostræ sectæ.
 Facitjs maxime nostratibus casior. Cic. Pato, lib. 9. 15. 4.
 Nostrum] noscis, noui, notum (vōmō) noscere, Cognoscere. Ci-
 cero ad Casium, lib. 12. 4. 5, Scriberem plura, si rem cau-
 samq; nossem.
 Noscere, percipere, comprehendere. Cic. 4. Acad. 146.
 Nosco à Græco fit: nam Græci γινώσκω, dicunt Cognoscere:
 γινώσκω, Cognitum. Hinc Latini ueteres non nosco, sed gno-
 sco dicebant: & gnotum, non notum,
 Noui animū tuum. Terent. Heaut. 3. 3. 9. hoc est, Ego probē te-
 neo cuius sis animi: quod uulgus dicit, Cognosco tuā naturā.
 Noui tuum animum de nostris factis. Plaut. Stich. 2. 2.
 Noui de facie. Cic. in Pisonem, 63, Habet hoc uirtus (quam tu ne
 de facie quidem nosti) uiros fortes, & c.
 Noui & scio. Terent. Andr. 5. 4. 32.
 Bene te noui. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 10.
 Vnde tam bene me nosti? Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 4.
 Omnes philosophiæ partes atq; omnia membra tum facillimē
 noscuntur, quā totæ questiones scribendo explicantur. Cic.
 1. de Nat. deor. 14.
 Familiariter aliquid nosse. Quimil. lib. 5. cap. 7. 5.
 Optimē unumquemq; nosse. Cic. 3. Verr. 11.
 Artem Romanam nouerat. Ouid. 3. Fast. 2. 1.
 Noui faciem hominis, Noui formam, Noui hominem. Terent.
 He. Cyr. 3. 4. 25. Ibidem, 4. 1. 58. Plaut. Rud. 23. 23.
 Faciem nouerat ducis. Ouid. 8. Metam. 5.
 Herbas salutiferas nosse. Stat. 1. Achil. 2. 4.
 Ingenium noscere. Terent. Andr. 1. 1. 26.
 Leges & iura alicuius ciuitatis noscere. Cic. in Pisonem, 23.
 Locum noui. Terent. Adelp. 4. 2. 34.
 Ludum noui. Plaut. Amphitr. 15. 22.
 Mente noscere. Cic. 1. de Nat. deor. 55.
 Nosmetipfos noscere, difficillimum est. Cic. 1. de Legib. 88.
 Nouimus nos inter nos. Terent. Adelp. 2. 4. 7.
 Noui omnia tecum. Terent. Phorm. 5. 9. 43.
 Noui omnem rem. Terent. Andr. 4. 5. 50.
 Nosse saporem. Plin. lib. 13. cap. 4. 14.
 Se quisq; noscat. Cic. 1. Tusc. 82.
 Venerem nosse. Plin. lib. 10. cap. 63. 4. id est, coire,
 Noui uiam. Terent. Heaut. 2. 3. 7.
 Vox noscitur. Stat. 5. Sylu. 1. 35.
 Vallum alicuius noscere. Lucret. lib. 3. 95.
 Noscor. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 6, —nec noscitur ulli,
 Agnimbis comitum, qui modo cinctus erat.
 Noui ut. Plaut. Amphit. 3. 104,
 Nam ego uos nouisse credo iam ut sit pater meus.
 Notus, Participium (vōmō) Plin. lib. 16. cap. 18. 3, Alpi-
 na & hęc arbor, nec uulgō nota.

Notus pulchre. Plin. lib. 21. cap. 26. 1.
 Vt cuiquam qui ipse notus sibi sit, hoc est, qui suam naturam
 sensumq; perspexit: ut ait Cic. 2. de Fin. 26.
 Notus omnibus improbitate & uitijs. Cic. pro Cluent. 35.
 Fama super æthera notus. Virg. 1. Aeneid. 77.
 Hinc usq; ad sidera notus. Virg. 5. eclog. 9.
 Notus, Quis nouit. Plaut. Pseud. 15. 39,
 Ita herus meus est imperiosus, u. noui notis predicat.
 Notus (vōmō) notior notissimus, Nomen ex par-
 ticipio. Cic. 4. Acad. 27, Tum ad hos notiores, & c. referre
 in eundem numerum solent. Idem 4. Acad. 182, Cui erant
 quæ paulo antē dixi, notissima.
 Notus & Obscurus, contraria. Cic. pro Muræna, 13.
 Facere aliquem notiosem circa uitia. Quimil. lib. 3. cap. 7. 13.
 Factus est notior. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 11.
 Notissimi inter se, quia semper pares ordines duxerunt. Lilius
 8. ab Vrbe, 43.
 Notus, Amicus & charus. Virg. 6. Aeneid. 100,
 —& notis compellat uocibus ultro. Seruius.
 Causa nota mee ruine. Ouid. 4. Trist. eleg. 9. 20.
 Diuortia nota. Virg. 2. Aeneid. 76.
 Fabula notissima. Ouid. 2. de Arte, 13.
 Facta notissima. Ouid. 14. Metam. 140.
 Fides nota. Ouid. 3. Fast. 78.
 Fructus noti aucupibus. Ouid. 1. de Arte, 10.
 Homo notus. Horat. 1. Seru. Satyr. 2. 7.
 Insula notissima fama. Virg. 2. Aeneid. 5.
 Iter notum arripit. Stat. 1. Thebaid. 20.
 Notus & insignis latro. Cic. 11. Philip. 196.
 Littora nota. Virg. 3. Aeneid. 132.
 Locus notus prodigio. Ouid. 6. Metam. 65.
 Noti & tractati loci. Cic. in Orat. 64.
 Nota & nobilis mulier. Cic. pro Calio, 23.
 Vulgatum & notum negocium alicuius. Cicero. Quinto fratri,
 lib. 2. 15. 4.
 Pietatis notæ alumnus. Ouid. 14. Metam. 89.
 Notæ, testatæ, & manifestæ res. Cic. 2. Verr. 29.
 Nota & apud omnes peruulgata res. Cic. 4. Verr. 59.
 Vir dulci notus amore. Silius lib. 8. 30.
 Notum mihi. Cic. ad Brutum, 14. 3, Nondum erat tibi id notum.
 Patent hæc & nota sunt omnibus. Cic. pro Milone, 57.
 Nota loquor. Tibull. lib. 2. eleg. 3. 13.
 Notum facere, pro Significare. Suet. in Oct. Augusto, cap. 65.
 Ignotis nota facere simulachra corporis. Cic. Lucei. li. 5. 12. 2. 4.
 Notio, Verbale (vōmō) Cognitio intelligentia. Boe-
 thius in Comment. Top. Notio intellectus est quidam & sim-
 plex mentis conceptio, quæ ad res plures pertinet à se in-
 uicem differentes. Plin. lib. 17. cap. 28. 7, Cuius rei rationem
 notionemq; eodem uolumine tradidit.
 Intelligentiæ uis ac notio. Cic. 1. de Nat. deor. 40.
 Forma, species, & notio boni uiri. Cic. 3. Offi. 107.
 Iudicium Censorium, ac notionem, & illum morem seuerissimū
 magistratum Clodius de ciuitate sustulit. Cicero de Pro-
 uinc. Consul. 38.
 Naturalis atq; insita in animis nostris notio. Cic. 1. de Fin. 47.
 Informata notio deorum in animis nostris. Cicero 2. de Natura
 deorum, 19.
 Consignare notiones in animis. Vide Consigno.
 Insitæ & quasi consignatæ in animis notiones. Cic. 1. Tusc. 90.
 Communes notiones definitiones declarant. Cic. 4. Tusc. 82.
 Complicatam animi notionem euoluere. Cic. 3. Offi. 99.
 Habere notionem alicuius rei. Cic. 4. Acad. 64.
 Dei notionē nullum animal est quod habeat præter hominem.
 Cic. 1. de Legib. 36.

Impressit

Impressit notionem in animis natura. Cic. 1. de Nat. deor. 61.
 Notio, pro Cognitione causae. Tacit. lib. 3. Tiberius dilata no-
 tione de iure Flaminis.
 Notio sic queritur, si ne id æquum quod ei qui plus potest, uti-
 le est. Cic. in Topic. 4. 4.
 Notio, pro cognitione iudiciali. Liu. lib. 7. de bel. Pun. Metijs ad
 Seniores, nõ ad Senatũ, notionẽ de eo pertinere dicentibus.
 ¶ Notitia, notitia. Idem (γνώσις) Terent. Heaut. 1. 1. 1.
 Quamquam hæc inter nos nuper notitia admodum est.
 Hæc eadẽ uerba habet Cic. lib. 2. de Fin. 2. 3. Et de Senect. 11.
 Qui sermo, quæ præcepta, quanta notitia antiquitatis?
 Inuolue rei notitia definiendo aperienda est. Cic. in Orat. 63.
 Noua notitia mulieris. Cic. pro Cælio, 59.
 Veri & falsi notitiam creare. Lucret. lib. 4. 97.
 Dare notitiam alicui, Facere aliquem notum. Ouid. 3. de Pont.
 eleg. 1. 10.
 Vestigia notitiæ dare alicui. Lucret. lib. 2. 25.
 Notitiam eripere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 10. 1.
 Facere notitiam. Ouid. 4. Metam. 12.
 Habere notitiam alicuius rei. Quintil. lib. 6. cap. 4. 7.
 Inficiari notitiam alicuius. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 6. 9.
 Ingenuit notitias paruas rerum maximarum natura. Cic. 5. de
 Finib. 107.
 Instruere iudicem notitia rerum. Quintil. lib. 4. cap. 2. 17.
 Præbere notitiam. Lucret. lib. 5. 25.
 Subtrahere notitiæ. Celsus lib. 6. cap. 6.
 Venire in notitiam alicui. Fieri notum. Ouid. de Nuce, 6.
 ¶ Notities, notitiæ, scem. gen. Idem (γνώσις) Virruuius lib.
 6. in Proæmio, Ideo notitiæ parum est affecuta.
 ¶ Notescio, notescis (ἀναγνωστικῶς) notescere, Notũ fieri. Pro-
 pertius lib. eleg. 14. 8.
 Nec minus hæc nostri notescet fama sepulchri.
 Magis atq; magis notescere. Catull. ad M. Iulium, epig. 63. 10.
 Bonis consilijs notescere uolebat. Tacit. lib. 4.
 Fama notescet nostri sepulchri. Propert. lib. 2. eleg. 14. 8.
 Ingenia notescunt. Tacit. lib. 16.
 Libertis quoq; ac tanitoribus eius notescere, pro magnifico ha-
 bebatur. Tacit. lib. 5.
 Littora notescunt exilio. Lucan. lib. 5. 157.
 Malis facinoribus notescere. Tacit. lib. 12.
 ¶ Notifico, notificas, pen. corr. (ἀναγνωστικῶς) notificare, Notum
 facere. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 2. 9.
 Atq; modum culpæ notificare uelis. Gel. lib. 9. cap. 3.
 ¶ Notifico, noscitas, pen. corr. (ἀναγνωστικῶς) noscitate, Frequent
 tatiuum à Noscere. Plaut. Trin. 13. 19.
 Contemplant, circumspectat sese atq; ædes noscitat. Liu. 3.
 ab Vrbe, 158. Circumspectare omnibus fõri partibus Senato
 rem, raroq; usquam noscitate.
 Noscitor. Catull. in Epithal. Iulie, epig. 56. 45.
 — facile inscijs Noscitur ab omnibus.
 ¶ Noscitabundus, Adiect. (ἀναγνωστικῶς) Gel. lib. 5. cap. 14. de
 leone, Deinde sensim atq; placide, tanquã noscitabundus ad
 hominem accedit. hoc est, tanquã noscitas, siue agnoscens.
 ¶ Notorius, pen. corr. (δῆλον) Aliud adiectiuum.
 Notoria, Testificationũ genus est. Paulus in l. ab accusatione. ff.
 ad S. C. Turpilianũ, Nunciatores qui per notoria indicia pro-
 dũ, notorijs suis assistere iubentur. Et C. de accusatiõibus, l. ea
 lege, Verũm falsis necne notorijs insimulatus sit, perpõso iudi-
 cio diffici debet. Sensus in hoc loco est, Nunciatores qui reos
 deseruit, per notoria licet citra calumnie metu accusent, debe-
 re tamẽ assistere suis iudicijs, atq; tueri notoria quæ attule-
 runt, interim dum questio de crimine habetur. Budæus in di-
 cta lege Ab accusatione in posterioribus Annotationibus.
 Turnebus se in quodam antiquo lexico legisse scribit, Elo-

gium, esse contextum malorum gestorum, quod notoriam di-
 cunt: atq; ita in iure ciuili accipitur.
 Notoria, notoria, substantiuum, Epistola dicitur, quæ aliquid
 notum facit & indicat, aut scriptum aliquid. Trebellius, Ni-
 hil mihi grauius accidit, quam quod notoria tua inimicis.
 Alij Notoriam accipiunt pro epistola notarij manu scripta:
 sed falluntur. Ex Turnebo.
 Noscopion] νοσκόπιον, Lycie urbs est, apud Plinium lib. 5.
 cap. 27.
 Nosocomion] νοσοκομῖον, pen. pro. Hospitale languentiũ,
 uilla & diuersorium ad quod diuertunt egrotantes pauperes.
 Hieron. ad Oceanũ, cenium quem habere poterat, distribuit,
 dilapidauit, ac uendidit, & in pecuniam congregatũ, usibus
 pauperũ preparauit. Et primò omnium nosocomion, id est,
 languentium uillam instituit, in quo egrotantes colligeret de
 plateis, & consumpta languoribus atq; mediã miserorum
 membra resoueret.
 Notora] νόσος, Insula est maris Rubri, teste Stephano: cuius
 incolæ dicuntur Nosoreni.
 Nolsides] νοσιδῆς, E genere calceorum muliebrium, Pollu-
 ci lib. 7. cap. 22.
 Noster] Vide Nos.
 Nota] nota (σημαίνειν) à Nosco, noscis, notũ,
 notum, deriuatur, teste Sipontino. Festus, Nota nunc signifi-
 cat signum, ut in pecoribus, tabulis, libris, literæ singule aut
 binæ: nunc ignominia. Hactenus Festus. Plin. lib. 11. cap. 39.
 6. Mammas homo solus è maribus habet: cætera animalia
 in unmarum notas tantum. Cic. in Part. 15. Nam ut illa con-
 stat ex notis literarum. De literatura.
 Rerum nota. Cic. 5. de Fin. 129.
 Arcane nota. Ouid. 3. de Arte, 160.
 Cæruleæ nota. Vide Cæruleus.
 Cærulea nota insignis. Senec. Hippol. 10. 11.
 Eiusdẽ nota: id est, eiusdem generis. Seneca lib. 2. Natu. Quæst.
 Ex hac nota corporum aer est. Idem lib. 3. epist. 24. His adij-
 cias & illud eiusdem note. Sic secundæ note dicuntur, quæ
 sunt infra primam excellentiam.
 Grandibus notis maculosus. Virg. 3. Georg. 86.
 Lasciuus notis liuida colla. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 20.
 Purpureæ nota. Ouid. 6. Metam. 116.
 Abolere notas. Claud. de bello Gildon. 86.
 Apponere notam ad malum uersum. Cic. in Pisonem, 57. Vide
 Appono.
 Compunctus Threicijs notis. Vide Compungo.
 Ducere notam. Horat. Carm. ode 2. 12. de uitulo.
 Cædis nota nondum excessere de pectore. Ouid. 6. Met. 134.
 Fecit notam sine uulnere. Ouid. 11. Metam. 2.
 Figere notas dente. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 8.
 Memorem notam impressit dente labris. Horat. 1. Car. ode 13. 3.
 Monendi sumus hac nota. Quintil. lib. 1. cap. 7. 3.
 Præbere notam malitiæ. Plin. lib. 11. cap. 52. ad finem.
 Nota, pro Scriptura usurpatur. Curius Cic. lib. 7. 30. 3. Quare
 Cicero mi perseuera constanter nos conseruare, & Sulpitijs
 successori nos de meliore nota cõmenda. Vide Cõmendo.
 Publicis notis incisa marmora. Horat. 4. Carm. ode 8. 3.
 Priscarũ literarũ note in robore insculptæ. Cic. 2. de Diu. 128.
 Mandare notas & nomina folijs, Scribere in folijs. Vrgilius 3.
 Aeneid. 89.
 Musicæ nota. Quintil. lib. 1. cap. 12. 10.
 Note sunt quibus cõpendio scribitur. Suet. in Cæsare, cap. 56.
 Extant & ad Ciceronem, item ad familiares domesticis de re-
 bus: in quibus siqua occultius perferenda erant, per notas
 scriptis: id est, sic structo literarũ ordine, ut nullum uerbum
 effici posset: quæ si quis inuestigare & persequi uellet, quar-
 tam ele-

tam elementorũ literarũ, id est d pro a, & perinde reliquis
 commutet. Gellius de notis Cæsaris scribit lib. 17. cap. 9.
 Notis scribere, Est compendioso scribendi genere excipiendo
 uti. Modestinus, Eos qui notis scribunt acta præsidum Reip.
 causa non abesse certum est. Sueton. de Tito principe Roma-
 no, cap. 3. Budæus.
 Nota, infamia, & ignominia aliquando dicitur, siue probrum.
 Lucil. lib. 30.
 Quæ scis scire tuas omnes maculasq; notasq; Sueton. Va-
 rris affectus notis. Cic. 3. Offi. 97, O turpem notã temporũ.
 Turpitudinis notis omnibus insignis homo. Cic. pro Rab. per-
 duellionis reo, 18.
 Ferre notam. Seneca Herc. furen. 9. 4. Hanc ferat uirtus notam?
 Habere notam. Propert. lib. 1. eleg. 17. 2.
 Inurere notam. Cic. 1. Philip. 24.
 Insigni quadam nota & ignominia literas alicuius notare. Cic.
 de Prouin. Consul. 19.
 Eximere notã, Remittere infamiam. Gell. lib. 4. cap. ultimo.
 Nota aliquando ad laudem refertur. Ouid. 1. Fast. 119,
 Ille Numantina traxit ab urbe notam.
 Note, Reprehensiones. Plin. epist. 137. b. Cic. Qu. Valerio, lib.
 13. 6. 4. Reliquis epistolis tantum faciam, ut notam apponã
 eam quæ mihi tecum conuenit, & simul significem de nume-
 ro esse Cuspij amicorum.
 Censoria nota. Quintil. lib. 5. cap. 11. 11.
 Censoriae feneritatis nota. Cic. pro Cluentio, 102.
 Inurere notam censoriam alicui. Vide Inuro.
 Familiaris nota. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 14.
 Ad notã imitare: hoc est, ad reprehensionem. Plin. epist. 30. b.
 Eadem omnibus pono: ad cœnam enim, non ad notam inui-
 to, cum alijs; rebus ex æquo, quos mensa & toro æquari.
 Nota, quodcumq; signum significat. Liu. Edit nomina eorũ qui-
 bus contentis opus esse, instruit etiam secretis notis, per
 quas haud dubie cognoscere uel suã mandata esse. id est, dat
 signa quibus fidem facerent.
 Furtiue nota. Ouid. 1. Amor. eleg. 4. 4.
 Occulte nota. Ouid. epist. 16. 17.
 Note amoris: id est, signa. Cic. ad Attic. lib. 1. 8. 1.
 Note salutis & mortis. Celsus lib. 2. cap. 6. ad finem.
 Bone note unum. Vide Bonus.
 Nota, pro signo & argumento. Ouid. 1. Metam. 153,
 Ede notam tanti generis, meq; asserere celo.
 Seruitutis quædam nota inerat in illo foedere. Cic. 7. Verr. 41.
 Notas & uestigia scelerum suorum multis in locis relinquere.
 Cic. 4. Verr. 80.
 Insignite notæ ueritatis apparent in animis immortalibus. Cic.
 1. de Diu. 113. Vide Insignis.
 Argumentorum quasi note loci dicuntur. Cic. in Orat. 26.
 Signa & notas ostendere locorum. Cic. 2. de Orat. 93.
 ¶ Notabilis & hoc notabile, pen. corr. (δῆλον) Quod no-
 sci potest. Colum. lib. 3. cap. 21. 6. Quia maior pars putatio-
 nis per id tempus administratur, quo uitis neq; folium notaa-
 bile gerit, ac, &c.
 Candore notabilis ipso. Ouid. 1. Metam. 35.
 Notabilis seu ditius uultus erat Hippocrati: hoc est, insignis &
 aperta. Plin. lib. 36. cap. 5. 1.
 Notabilis, Reprehendendus. Quintilianus, illic minus sunt no-
 tabiles, quia genus sermonis proprium est. id est, minus re-
 prehendendi.
 In peius notabile. Quintil. lib. 1. cap. 6. 11.
 Notabilis, pro Insignis: in bonam partem acceptum. Suet. in C.
 Caligula, cap. 14, Accessit ad immensum ciuium amorem no-
 tabilis etiam externorum fauor. Cic. Lucio, lib. 3. 12. 19, Si
 uerò exitu notabili concluduntur, expletur animus iucun-

disima lectionis uoluptate.
 ¶ Constantia notabilis. Tacit. lib. 19.
 Introitus notabilis. Tacit. in uita Agricole.
 Opera notabilis. Tacit. lib. 17, Ob aliquam notabilem illa die
 operam.
 Notabilis in malam partem: ut,
 Cedes notabilior. Tacit. lib. 19.
 Notabile iurgium inde fuit. Tacit. lib. 18.
 Notabilis tempestas. Tacitus lib. 17.
 Notabile est illud. Plin. epist. 51. c. Idem epist. 119. b, Notabilis
 prorsus res & mira.
 Notabilem se facere. Plin. epist. 190. d.
 ¶ Notabiliter, pen. corr. Aduerbium (δῆλον) Plin. epist. 5. 5,
 Expalluit notabiliter, quamuis palleat semper, id est, ita ut
 perciperetur.
 Turbans notabilibus. Tacit. lib. 17.
 ¶ Notarius, notarij (ἀναγνωστῆς, ἀναγνώστης) Qui scribit.
 Dicitur à literis & notis. Plin. epist. 213. Notarius uoco &
 & die admisso, quæ formaueram, dicto. Martialis lib. 10.
 62, Notarius uelox.
 ¶ Noto, notas (σημαίνειν) notare & Nota deducitur, aithore Si-
 pontino. Alij uolunt esse frequentatiuum à Nosco. Priscian.
 In quo similiter est notandum, quod quum à notu sit deriua-
 tum, corripuit tamen penultimam. Nec mirum, composita de-
 nim à notus, mutando o in i, corripunt, ut agnuius, cogni-
 tus: quum ignotus, seruauerit o.
 Notare, Signare, Signum uel notam apponere. Mart. lib. 3. 21,
 Præscriptum famulus seruauit fronte notatum.
 Notat & designat oculis ad cædem unõ quemq; nostrũm. Cic.
 1. in Catil. 1.
 Notare aliquid ab alio. Liu. 7. bel. Pun. id est, discernere.
 Animo notare. Ouid. 15. Metam. 163.
 Manu notare aliquid. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 4. 4.
 Dicta alicuius notare mente. Ouid. 5. Fast. 2.
 Dicta alicuius notare memori pectore. Ouid. 3. Fast. 36.
 Facinus alicuius memoria & nomine loci notare. Cic. pro Do-
 mo sua, 78.
 Genas notare ungue. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 16.
 Frontem calamis uestigijs notare. Cic. Post red. in Senat. 14.
 Iussa tua notari memori animo. Ouid. 9. Metam. 156.
 Locum notare. Virg. 3. eclog. 14.
 Notare et illuminare tanquã stellis orationẽ. Cic. 3. de Orat. 93.
 Possessiones aliquorum notare. Cic. 5. Philip. 178.
 Rem, non hominem notare. Cic. pro Milone, 23.
 Notare res proprijs appellationibus, Nomina rebus dare. Sen-
 nec. de Benef. lib. 2. cap. 34.
 Notare res nominib. nouis: id est, nomina indere. Cic. 3. de Fi. 6.
 Sententias iuratorum hominum discoloribus signis notare. Cic.
 2. Verr. 25.
 Animaduerti & notant fidera Chaldae. Cic. 2. de Diu. 136.
 Tabellam cera uel sanguine notare. Cic. 4. Verr. 56.
 Vultus procul uisentibus notabantur. Tacit. lib. 19.
 Ad memoriam aliquid notare. Vide Ad.
 Breuiter aliquid notare. Quintil. lib. 2. cap. 2. 9.
 Notarunt ea ad inuitandum, uitandumq;. Quintil. lib. 3. cap. 2. 3.
 Notare, Ab alio dictata seu lucubrata conscribere.
 Notarunt hoc annales: pro, Scriptum est in annalibus. Plin. lib.
 8. cap. 51. 6.
 Notatum annalibus. Plin. lib. 8. cap. 36. 5.
 Inscum & notatum in monumentis. Cic. pro Fonteio, 26, &c.
 Notare pro Animaduertere. Plin. lib. 2. cap. 8. 2, Id luminibus
 accensis liquoze olei notamus accidere.
 Notare & annaduertere. Cic. ad Attic. lib. 7. 128. 2.
 Notare aliquid ab alio. Liu. 7. bel. Pun.

Diuturnus istis multis res notavit, ut artem divinationis efficeret. Cic. 2. de Nat. deor. 247.
 Perfidiam, insidias proditorem multorum in aliquem notare. Cic. Luc. lib. 5. 12. 14.
 Observare et notare signa. Cic. 1. de Divin. 63.
 Conseruare et notare signa. Cic. in Orat. 65.
 Notare et designare. Cic. 2. de Orat. 131.
 Notat et significat quasi festorum dies sol. Cic. 1. Tusc. 106.
 Notare uitium aliquod. Cic. de Senect. 38; Sed notandum niam putari libidinem. Idem de Amicit. 76. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 1.
 — multa cum libertate notabant.
 Improbiter Atheniensis Hyperboli ueteres Atticorum comediae notauerunt. Cic. de clar. Orat. 119.
 Facile est uerbum aliquod ardens, ut ita dicam, notare, id est re-
 finctis iam animorum incendijs irridere. Cic. in Orat. 14.
 Notari ignominia, Accusari. Cic. Aulo Cecinnae lib. 6. 6. 25.
 Notari infamia. ff. de ijs qui notantur infamia.
 Notare, Reprehendere, aut reprehendendo scribere. Vlpian. in
 L. Iulianus etiam. ff. de iudicijs, Quae sententia uera non est,
 et a multis notata est.
 Notari, infamari. Vlpian. in l. 1. §. bestias. ff. de postulando, Ergo
 qui locauerit, solus notatur, siue depugnauerit, siue non.
 Notare hominem re aliqua. Cic. pro Cluentio, 103.
 Notare aliquem in perpetuum. Cic. in Bruto.
 Maledicto communi notari. Cic. pro Corn. Balb. 46.
 Notari et uituperari sine uitiorum cognitione satis insigniter
 improbus non potest. Cic. 2. de Orat. 190.
 ¶ Notandus, Participium (σημειωτός) ut,
 Facta notanda ab euentu. Ouid. epist. 2. 18.
 Mores notandi sunt cuiusque etatis. Horat. de Arte, 32.
 ¶ Notatus pen. prod. (σημειωθείς) Participium, siue nomen ex
 participio. Cic. 7. Verr. 137, Nolo eos iudices, quos ego pro
 birum atque delegerim, sic in hac urbe notatos isto absoluto
 ambulare.
 Triumphis ac monumentis notati Galli. Cic. pro Fonteio, 2.
 Indoluit se notatam. Ouid. 9. Metam. 53.
 Charta notata meis digitis. Ouid. epist. 1. 13.
 Scelere et furore notatus homo. Cic. pro Domo sua, 54.
 Falce notata legor Oenone. Ouid. epist. 5. 5.
 Vera atque insigni turpitudine, non falsa inuidia iudicia no tata,
 atque dedecore et infamia operata. Cic. pro Cluentio, 47.
 distincta ac notata castris uia. Cic. de Prouinc. Consul. 3.
 Notatum in sermone, quid quoque modo caderet. Quinto libro
 1. cap. 6. 11.
 Descripta, notata, praecipua sunt ista a nobis. Cicero de Fi-
 nib. 100.
 Verbis Latinis melius quam Graecis haec notata sunt. Cic. 3. Tus-
 sculan. 16.
 Notatissimus omnium scelerum, libidinumque maculis. Cic. pro
 Domo sua, 19.
 ¶ Notatio, Verbale (σημείωσις) Nota et animaduersio dicitur.
 Cic. 2. de Divinat. 66, Caeli enim distributio, quam ante
 dixi, et certarum rerum notatio, docet unde fulmen uenerit,
 quod concesserit.
 Notatione et laude digna. Cic. de clar. Orat. 32.
 Notatio naturae et animaduerso peperit artem. Cicero in O-
 rat. 106.
 Temporum notatio. Cic. de clar. Orat. 37.
 Praeditio et notatio uiae cuiusque. Cic. 2. de Divin. 131.
 Notatio Censoria. Cic. pro Sesto, 46. Idem 3. Offi. 151, Indicant
 notationes, animaduersionesque Censorum. Quaedam exem-
 plaria legunt hic, notationes: sed male.
 Notatio est, quum ex ui uerbi argumentum, aliquod elicitur.

Cic. Topic. 6. Quin. lib. 1. cap. De uerbis proprijs et trans-
 latis: Etymologia, quae uerborum originem inquiri, a Cice-
 rone dicta est Notatio. Vide Etymologia. Idem Cic. Top.
 17, Notatio est, quum ex ui nominis argumentum elicitur,
 quam Graeci ἐτυμολογία uocant, id est, uerbum ex uerbo,
 ueriloquium. Nos autem nouitatem uerbi non satis apti fa-
 gientes, genus hoc Notationem appellamus, quia sunt uerba
 rerum notae. Itaque hoc idem Aristoteles ἐτυμολογία appellat,
 quod Latine est nota.
 ¶ Notabilis, Urbium dirutarum fundamenta uix notabilia. Id
 est, Ruinae ipse uix apparent. Senec. 1. de Ira.
 Notefco] Vide Nofco.
 Nothus] Aliquando adiectiuum, aliquando substantiuum (νό-
 θος) Non legitimum. Quinto lib. 3. cap. 6. 69, Nothum, qui
 non sit legitimum, Graeci uocant. Latium rei nomen, ut Ca-
 to quadam quoque oratione testatur, non habemus, ideoque u-
 timur peregrino. Virg. 7. Aen. 57.
 Supposita de matre nothos furata creauit.
 Nothus ante legitimum natus, legitimum filius sit. Quintilianus
 lib. 3. cap. 6. 68.
 Mulier notha: id est, non uera mulier. Catul. de Berycynth. epi-
 gram. 58. 6.
 Nothum Graeci appellant, quicquid non legitimum esse uolunt,
 nec uerum: ut nothum Atticissimum dicunt, non uerum sche-
 ma Atticum, sed adulterinum, spuriumque.
 Nothi pulli. Colum. lib. 8. cap. 2. 10. de gallinis.
 Nothos appellant Arabicos elephantes Indicijs mimores, teste
 Plinio lib. 8. cap. 1. 3.
 ¶ Nothia, uolens, Graeci appellant neutro genere et numero
 plurali, eam partem quae ex bonis paternis lege Athenien-
 sium nothis dari poterat. Budeus.
 Notia] notia (νοτία) Gemma est cum imbribus cadens, un-
 de et Ombria alio nomine dicitur: eosdem effectus habens
 quos Brontia. Author Plin. lib. 37. cap. 10.
 Notifico, Notio, Notitia] Vide Nofco.
 Notium] νότιον, teste Homero lib. Iliad. 2, Urbs est in Aeoa-
 lia. Est et Notium, Hyberniae promontorium Ptolemaeo
 lib. 2. cap. 2. Vulgo Cabo de Mar.
 Notium mare (νότιον πέρασμα) A Graecis dicitur ea maris
 Mediterranei pars, quae est inter Ligusticum et Siculum: ac-
 lio nomine a Tuscia, quam alluit, Tuscum appellatum. Plin.
 lib. 3. cap. 5, A Ligustico usque ad Siciliam insulam, Tuscum
 quod ex Graecis alij Tyrrhenum, e nostris plurimi Infe-
 rum uocant.
 Nota] notus. Vide Noto.
 Notus] noti, m. g. (νότος) Ventus meridionalis, Austro dicitur.
 Notus enim Graeci, Latine humor dicitur.
 Albus Notatus. Horatius. 1. Carm. ode 7. 3. Albus, id est, purus,
 non nubilus, ut ferre solet.
 Nubifer notus. Valer. 2. Argon. 101. Ouid. 3. epist. 12.
 Praeceptus Notus. Ouid. epist. 10. 6.
 Procellosi Noti. Ouid. Epist. 2. 3.
 Tepidus Notus. Claud. 5. Paneg. 54.
 Violentus Notus. Virg. 6. Aeneid. 71.
 Alis madidis euolat Notus. Ouid. 1. Metam. 54.
 Fugit citius Noto. Virg. 5. Aeneid. 49.
 Vdo Noto renugiens sinus Ionius. Horat. Epod. 10. 4.
 Tendunt uela Noti. Virg. 3. Aeneid. 54.
 Ingenti Noto uexata unda. Senec. Herc. fur. 12. 8.
 Noua mania] νέον ἄστυ, Sarmatae urbs in Europa, Ptole-
 maeo lib. 3. cap. 5. Hodie Albi Castru: uulgo Vuessemburg.
 Nouacula] nouacula, pen. corr. (νούκος) Culter rasorius. A
 Nouo, nouas: quod nouare, id est, noui facere uideatur. Cic.
 1. de Div. 60, Ita cotem in comitum allata, inspectante et re-
 ge.

ge, et populo, nouacula esse discissa. Sic, Liu. 1. ab Urb. 165.
 Nouacula, pro quouis cultro. Colum. lib. ultimo, cap. 54, Rapo-
 rum, inquit, quam rotundissima sumo, eaque si fini luto sa de-
 tergito, et summam cutem nouacula decerpito. Plin. lib. 22.
 capite 23. 4.
 Noualis] huius noualis, f. g. Vel hoc nouale, noualis, penult.
 prod. (νέος, νέου) Est, ut ait Festus, ager nouae relictus
 sementi. Plin. lib. 18. cap. 19. 2, Quod uere semel aratum est,
 atque requieto necessarium est. Nouale est, quod alternis an-
 nis feritur. Varro, Qui intermittitur, a nouando noualis a-
 ger dicitur. Virg. 1. Georg. 15.
 Alternis idem tonfas cessare nouales. Seruius uult no-
 ualem esse aruum, tunc primam ad sementem profectum. Vn-
 de Virg. 1. eclog. 14.
 Impius haec tam culta noualia miles habebit: Seruius alio
 loco dicit, Noualia, id est, noua terra, quae per singulos an-
 nos renouatur per semina. Cui opinioni aspi pulatur Valla li-
 bro 6. Ego, inquit, Bud. noualem tum dicit sentio, et nouale,
 quum post messem ager tonsus quiescit: quod culmetum lin-
 gua patria uocatur. Tum autem ueruaatum dicitur, quum uere
 terra proficissa est. Est et aliud genus noualis, terra tunc pri-
 mum ad culturam proficissa: quo modo Plinius usus est libro
 17. cap. 5. de odorata terra loquens. Talis est ferre, inquit, in
 noualibus caesa uetere sylua: quae confusu laudatur.
 Noualis ager, qui intermittitur: a nouando dicitur. Varr. lib. de
 Ling. Lat. 4.
 Cruda noualis. Colum. lib. 2. cap. 10. de Lupino, Septembri me-
 se ante equinoctium, seu protinus a calendis Octobris, cru-
 dis noualibus iugeris: id est, duris, et non aratis, aratro non
 subactis.
 Duras sulcis mollire nouales. Claud. 8. Paneg. 36.
 Graminosum nouale. Colum. in Praefat. lib. 6, Quasi sit agrico-
 le contrarium pastoris propositum, quum ille subactio et
 puro sole gaudeat, hic nouali graminoso.
 Herbida noualia. Colum. lib. 7. cap. 3, Sequeris autem noualia
 non solum herbida, sed quae plerumque uida sunt spinis.
 Nouanus] Nouani, Fluuius est in agro Pliniano, trans Apen-
 ninum, qui aestiuis solstitijs supra modum augetur, et circa
 brumam siccatur. Vide Plin. lib. 2. cap. 103.
 Nouaria] Oppidum est Italiae, in tractu transpadano: cuius
 meminit Plin. lib. 3. cap. 17. Vulgo Nouara.
 Noue, Nouelletum, Nouello, Nouellus] Vide
 Nouus.
 Nouellus] Mediolanensis quidam fuit temporibus Tiberij
 Caesaris, qui gestis honoribus a Pretura ad Consulatum usque
 peruenit, et Tricongius cognominatus est, quod tres con-
 gios uini uno impetu epotauerit: ut ait Plin. lib. 14. cap. 22.
 Nouem] om. gen. indeclinabile, nomen numerale (νῆμα.)
 In nouem et dies et libros distributus sermo. Cicero Quinto
 frat. libro 3. 21. 1.
 Dies nouem epulata gens. Virg. 5. Aeneid. 153.
 Noueni] nouene, nouena, pen. prod. Adiect. (νῆμα) Idem
 quod nouem. Plinius libro 3. cap. 5. 17, Nouenorum ita con-
 ceptu dierum. Lilius 7. bell. Punic. 202, Decreuerunt item
 Pontifices, ut uirgines ter nouene per urbem euntes car-
 men canerent.
 Ann noueni. Ouid. 8. Metam. 35.
 Terga nouena bouum. Ouid. 12. Metam. 12.
 ¶ Nouenarius, Adiect. (νῆμαριος) ut, Nouenarius numerus
 Plin. lib. 17. cap. 11. 2. Sulco qui nouenarius dicitur.
 ¶ Nouendialis, et hoc nouendiale, pen. prod. (νῆμαριος) ut,
 Nouendiale sacrum, Quod mortuo fieri solebat nono die
 postquam erat sepultus. Lilius, Nouendiale sacrum publice
 Theauri pars 2.

susceptum est. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 21. i. Nouendialis libus
 his ferijs.
 Nouendiales cineres. Horat.
 Nouendiales dissipare cineres. Amare dixit: quod quo
 die religiose solebant coli mortui sacris et ludis, uenefica
 impie et scelerate eorum cineres solita esset dissipare, et e-
 orum busta uiolare, qui iustis perfectis consecrati uideban-
 tur. Turnebus.
 ¶ Nouies, Aduerb. (νῆμαριος) Nouem uicibus. Varro 1. de re
 Rust. cap. 2. 22, Hoc ter nouies cantare iubet.
 Styx nouies interfusa. Virg. 4. Georg. 95.
 ¶ Nonus (νῆμαριος) Adiectiuum numerale. Plin. lib. 18. capite
 21. 3, Et a sementis non nisi nonis mensibus in aream re-
 deunt.
 Annum nonum superans. Horat. 4. Carm. ode 11. 1.
 ¶ Nonaginta (νῆμαριος) indeclinabile, nomen numerale.
 Plin. lib. 7. cap. 4. 8. 5, Ex nobili domo nonaginta nouem.
 Annos nonaginta natus Masinissa. Cic. de Senec. 30.
 Nonagecuplus] pen. corr. Nonaginta tantum.
 Nonagecuplex] pen. corr. om. gen. Quod nonaginta mo-
 dis factum est, uel quod in nongentas partes diuidi potest.
 ¶ Nonagesimus, pen. corr. (νῆμαριος) Vltimus ex nonagin-
 ta. Cicero de Senec. 12, Qualem Isocratis qui eum librum
 qui Panathenaeus inscribitur, quarto et nonagesimo anno
 scripsisse dicitur, uixitque quinqueuicium postea.
 ¶ Nonagenarius (νῆμαριος) Qui nonaginta annos
 nauis est.
 Nonagenarius, pro Nonagesimo: ut, Nonagenarius motus. Plin-
 ius lib. 2. cap. 15. 2.
 Nonageni, nonagena, notagena, pen. prod. pluraliter tantum
 uitimur, et sepe in neutro.
 ¶ Nonages, Aduerb. (νῆμαριος) Plinius lib. 2. cap. 108.
 1, Nonages octies centena et decem et octo. Cicero 5. Verr.
 140, In alteras decumas ferme ad nonages, sic per trienni-
 um ad hanc frumenti emptioem Siciliensem prope centies
 et tricies erogatum est.
 ¶ Nongenti, uel nongenti, nongenta, nongenta (νῆμαριος)
 Id est, nouies centum. Cic. pro Flacco, 71, Falcidius emerat
 H. S. nongentis millibus.
 Quatuor millia et nongenti pedes. Col. lib. 5. cap. 2. 10.
 ¶ Nonarius, Adiectiuum (νῆμαριος) a Nonus, unde Nonariae
 meretrices, Quae quod hora nona cellas aperirent, et pro-
 stare inciperent, dicitur sunt. Persius Stat. 1. 14,
 Si Cynico barbam petulans nonaria uellat. Budeus.
 Nonusis] Nouem asses. Varr. de Ling. Lat. lib. 4, A tri-
 bus assibus tresis, et sic proportione usque ad nonusis.
 Nouember] Nouembris, masc. gen. (νῆμαριος) Nomen
 undecimi mensis.
 Nouennia] Ciuitas Thraciae, quae et Amphipolis dicitur.
 Nouerca] nouerca (νῆμαριος) Dicitur (auctore Festo) quam
 quis sublatis liberis nouam uxorem ducit, accersenda fami-
 liae gratia. Virg. 3. eclog. 7,
 Est mihi namque domi pater, est iniusta nouerca,
 Nouerca filij. Cic. in Oratore, 58, Ab hac indole iam illa matu-
 ra, uxor generi, nouerca filij, filiae pellex.
 Dirca nouerca. Ouid. epist. 12. 38.
 Funesta. Senec. Hippol. 12. 8.
 Iniusta. Virg. 3. eclog. 7.
 Mala. Virg. 3. Georg. 57.
 Sena. Virg. 2. Georg. 26.
 Scelerata. Ouid. 15. Metam. 100.
 Terribilis. Ouid. 1. Metam. 30.
 Tristis. Plin. lib. 7. in Praefat. 2.
 Inducere nouercam filijs. Vide Induco.
 N N Nouer

Nouerca umbra: hoc est, contraria et inimica. Plinius libro 17. capit. 12. 4.
 Nouercalis, pen. prod. Adiectiuum (νουερκαλιος) ut, Delimita nouercalis. Maximus in l. 4. ff. de inoffic. testam. Quod plerique parentes faciunt, maligne circa sanguinem suum inferentes iudicium, nouercalibus delimitis instigantibusque corrupti.
 Stimuli nouercales. Claud. in Praef. lib. 2. de raptu Proserp. 6. Mania nouercales. Seneca Herc. furente, 13. 2. 0.
 Odia nouercalia. Tacit. lib. 1.
 Nouiodunum] pen. prod. (νουιόδουνον) Trium oppidorum in Gallia nomen. Est enim Nouiodunum in Suefionibus, uulgo Noyon: de quo Cesar lib. 2. bell. Gall. Alterum in Biturigibus. Cesar lib. 7. bell. Gall. 40. Ille oppidum Biturigum positum in uia Nouiodunum in eo itinere, quo ab Aurelia itur in Bituriges. Tertium in Heduis. Cesar lib. 7. bel. Gall. Nouiodunum erat oppidum Heduorum, ad ripas Ligeris opportuno loco positum. huc Cesar, &c.
 Nouissimus, Nouitas] Vide Nouus.
 Nouium] uisio, Ptolemeo lib. 2. cap. 6. Tarracoenfis Hispaniae urbs. Vulgo Noya.
 Nouius] uisio, fluvius Britanniae, auctore Ptolemeo lib. 2. cap. 3. Vulgo Cloit.
 Nouius] Poeta quidam fuit, qui fabulam citatam a grammaticis Fallones inscripsit: quo in uerbo inest infanda obscenitas. Vide suo loco. Ab hoc Nouiani fallones dicti. Turneb.
 Nouonous. Vide Nouus.
 Nouocomenses] νουκομοιται, dicti sunt, quos Comum diuus Cesar inquilinos ad habitandum deduxit. Fuerunt enim quing. milia, e quibus quingenti illustrissimi Graeci fuerunt: qui oppido nomen relinquentes, et Nouum comum appellantes, Nouocomenses oppidanos uocauerunt. Hos ciuitate donatos, in habitatorum numero descripsit.
 Nouus] Adiectiuum (νους, νους, νους) Recens. Terent. Adelph. 4. 7. 4.
 — sero alia flagitia ad te ingentia Boni illius adolescentis. m. ecce autem. d. noua, Capitalia. Ouidius 1. Metamorph. 1.
 In noua fert animus mutatas dicere formas Corpora.
 Noua et inopinata haec tibi sunt. Cic. 4. Verr. 15.
 Accidit nouum. Vide Accido.
 Nihil noui iam ad nos afferebatur. Cic. Caelio, lib. 2. 13. 2.
 Apporare noui aliquid. Vide Apporto.
 Nihil noui auditur. Cic. Attico, lib. 8. 156. 2.
 Nihil dicam reconditum, nihil expectatione uestra dignum, nihil aut inauditum nobis, aut cuiquam nouum. Cic. 1. de Orat. 68.
 Ede quid portes noui. Seneca Oedipo, 11. 7.
 Nihil erat noui in eius epistola. Cic. Attic. lib. 13. 285. 2.
 Alicui rei nouus. Tacitus in uita Agricole.
 Noue edes. Plaut. Mostell. 3. 5.
 Aestas noua. Virgil. 1. Aeneid. 87.
 Nouus amator. Plaut. Trucul. 16. 12.
 Anguis nouus positus exuuijs. Virg. 3. Georg. 88.
 Artes nouas uersat. Virg. 4. Aeneid. 133.
 Bella noua mouere. Virg. 6. Aeneid. 164.
 Carmina noua, Magna et miranda. Virg. 3. eclog. 18. Seruius.
 Coniux noua. Seneca Octau. 6. 1.
 Consilia noua uersat pectore. Virg. 1. Aeneid. 133.
 Crimina noua. Virg. 2. Aeneid. 20.
 Factum nouum. Ouid. 8. Metam. 20.
 Forma noua uiri. Virg. 3. Aeneid. 119.
 Fronde noua uiret uiscum. Virg. 6. Aeneid. 42.
 Fruges nouae. Virg. 1. Georg. 5.
 Furor nouus, inopinatus. Virg. 5. Aeneid. 133.

Homines noui dicuntur, quorum nulli maiores clari fuerunt, sed ipsi per se ipsos clari esse incipiunt, et magistratus in ciuitate assequi. Cic. 7. Verr. 1. 42. Videmus quanta sit in inuidia, quantoque in odio apud quosdam homines nobiles, nouorum hominum uirtus et industria. Sic pro lege Agrar. 19.
 Hospes nouus. Virg. 4. Aeneid. 2.
 Insula noua. Liu. 9. bel. Maced.
 Recens et noua lex. Cic. pro Flacco, 10. Et Bruto, lib. 11. 21. 4.
 Locos nouos explorare. Virg. 1. Aeneid. 62.
 Luna noua. Cic. ad Atticum, lib. 10. 195. 17.
 Maritus nouus. Terent. Adelph. 5. 8. 16.
 Mens noua. Horat. 3. Carm. ode 25. 1.
 Nouo modo. Terent. Phorm. 5. 8. 79.
 Neque huius sit ueritus formae primariae, Quam tu nouo modo ei faceres contumelias.
 Monstra noua. Seneca Octau. 5. 2.
 Mos nouus. Cic. 2. de lege Agrar. 38.
 Mores noui, inculti et indomiti. Plin. lib. 11. cap. 37. 32.
 Noua nupta. Terent. Adelph. 4. 7. 33.
 Paup. nouus. Virg. 2. Aeneid. 46.
 Pestis noua adest. Ouid. 9. Metam. 41.
 Prodigium nouum. Virg. 3. Aeneid. 74.
 Proles noua. Horat. in Carmine seculari, 4.
 Res nouae. Cic. ad Trebat. lib. 7. 19. 2. Nihil te ad me postea scripsisse demitor, praesertim tam nouis rebus.
 Res nouae et admirabilis. Cic. 2. de lege Agrar. 88.
 Res inuitata et noua. Cic. Attico, lib. 3. 66. 4.
 Res nouae et insignes diuini in animo manent. Auctor ad Herennium, lib. 3. 131.
 Rebus nouis gaudere. Lucret. lib. 5. 35.
 Rebus studere nouis. Cic. 1. in Catil. 9.
 Ritui nouus. Horat. 3. Carm. ode 1. 10.
 Sole nouo terras irrorat Eous. Virg. 1. Geor. 58.
 Spes nouas donare. Horat. 4. Carm. ode 12. 4.
 Tumultus noui. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 26.
 Verba noua. Horat. 4. Carm. ode 2. 3.
 Urbem nouam condere. Virg. 1. Aeneid. 107.
 Noue, Aduerbum (nouos) Auctor ad Herennium, lib. 1. 15.
 Nequid ambiguit, nequid noue dicamus.
 Nouiter] pen. cor. Aduerbum, idem Plin. in Paneg. Vidimus delatorum iudicium, quasi grassatorum, quasi latronum: non solitudinem illi nouiter, sed templum, sed forum insederant. Quem locum sic legendum putauerim, Non solitudinem illi, non iter, sed, et c. Sunt etiam qui citent illud Liu. 10. bell. Punici, Aut bellum nouiter geri. Sed castigatiora exempla habent, nauiter.
 Nouissimus, pen. cor. Adiectiuum (νουισσιμος, νουισσιμος) Vltimus, postremus: quod quae recenter sunt, ultimum locum habent. Cic. pro Rosc. Comced. 18. Itaque per breui tempore, qui ne in nouissimis quidem erat histrionibus, ad primos peruenit Comcedos. id est, non tanti fiebat, quanti indoctissimi histriones.
 In nouissimis esse. Vide In prepositionem.
 In culpam nouissimus. Tacit. lib. 1.
 Nouissima exempla. Tacitus lib. 12.
 Hora nouissima. Ouid. 4. Metam. 32.
 Celi statione nouissimus exit Lucifer. Ouid. 2. Metam. 23.
 Nouissima luna. Plin. lib. 2. cap. 13. 1.
 Lux nouissima. Ouid. 1. Metam. 155.
 Mandata nouissima. Virg. 11. Aeneid. 12.
 Monstra noua. Horat. 1. Carm. ode 2. 2.
 Nox uite nouissima. Ouid. in Ibm, 106.
 Pars nouissima terrarum. Ouid. 3. Trist. eleg. 13. 6.
 Spes nouissima. Tacit. lib. 19.

Verba

Verba nouissima dixit. Virg. 4. 138.
 Facere aliquid nouissimum. Quintil. lib. 2. cap. 12. 5.
 Nouissimae, Aduerbum (νουισσιμος, νουισσιμος) quod barbarae finaliter dicitur: Ad postremum, dixit Cic. Planc. Ciceroni, lib. 10. 2. 4. 5. Deinde quod ad omnes casus coniunctiores Reipub. esse uolebam: nouissimae ut ab omni omnium sollicitatione auersos eos, tales uobis praestare possem, quales adhuc fuerunt.
 Nouitas, pen. corr. nouitatis (νουιτης) Cic. de Amicit. 6. 0.
 Nouitates autem si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt ille quidem repudiant, de, uetustas tamen suo loco conseruanda est.
 Cupidus nouitatis. Quintil. lib. 3. cap. 3. 5.
 Gratia nouitatis. Quintil. lib. 4. cap. 5. 4.
 Anni nouitas. Ouid. 1. Fast. 32.
 Cibi nouitas. Lucret. libro 5. 186.
 Nominum nouitas. Cic. 3. de Fin. 5.
 Regni nouitas. Virg. 1. Aeneid. 114.
 Dulcis nouitas. Ouid. 4. Metam. 57.
 Florida nouitas mundi. Lucret. lib. 5. 189.
 Laudabilis nouitas. Quintil. lib. 2. cap. 13. 7.
 Mira nouitas. Ouid. 15. Metam. 82.
 Turbida nouitas. Claud. 1. Paneg. 30.
 Quem tibi rei nouitas errorem attulerit, naturae ratione depelito. Cic. 2. de Diuinat. 89.
 Commouetur nouitate natura. Auctor ad Heren. lib. 3. 131.
 Delectamur nouitate et copia. Cic. 2. de Nat. deor. 197.
 Excitat ad exquirendas causas nouitas magis quam magnitudo rerum. Cic. 2. de Nat. deor. 140.
 Grata nouitate morandus spectator. Horat. de Arte, 46.
 Monstri nouitate mouentur. Ouid. 12. Metam. 35.
 Rerum nouitate pauens. Ouid. 2. Metam. 7.
 Gaudia plena nouitatis relinquere. Ouid. epist. 16. 41.
 Percussus rei nouitate. Cic. 1. de Diuinat. 194.
 Nominis nouitatem dicendi gloria subleuare. Quintilian. Cic. de Beit. Consul. 2.
 Nouitas, pro generis ignobilitate. Salustius, Nouitatem meam contemnunt, ego illorum ignauitatem mihi fortunam, illis probra obieciuntur. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 7. 26. Nouitati esse inuisum meae.
 Generis alicuius nouitas. Cic. pro Murena, 15.
 Nouitius, nouitia, nouitium (νουιτιος, νουιτιος) Quod est nouum. Plaut. Most. 9. 83.
 Nouitium mihi quaesitum institui, non malum. Terentius Eunuch. 3. 5. 34.
 Abducit secum ancillas: paucae quae circum illam essent, manent Nouitia puella.
 Mancipia nouitia. Martianus in Linterdum ff. de publican. Nouitia mancipia intelliguntur, quae anno nondum seruiuerunt. Cic. in Pisonem, 1. Syrum nescio quem de grege nouitiorum factum esse Consullem. Idem pro Domo sua, 39. Nouitius Ligur. Vide Vallam lib. 6. cap. 59.
 Opus nouitium. Plin. in Praefat. 1.
 Nouitium uinum refinatum nulli conducit. Plinius lib. 23. cap. 132.
 Nouitium inuentum. Plin. lib. 17. cap. 21. 9. Inuentu nouitio finditur malleolus. Idem lib. 23. cap. 1. 27. Vinum ieiunos bibere nouitio inuenio inuisissimum est.
 Nouitij, nouitiorum (νουιτιος, νουιτιος) Quintil. lib. 1. cap. 12. 7. At nouitij nostris per quot annos sermo Latinus repugnat. Vide Vallam lib. 6. cap. 59.
 Nouo, nouas, nouare (νους, νους, νους) Nouum siue recens facere. Cic. ad Catonem, lib. 15. 4. 16. Qui nouari aliquid uolebant. Martial. lib. 14. 7.
 Thesauri pars 2.

Debebis quoties scripta nouare uoles.
 Aliquid nouare. Quintil. lib. 3. cap. 9. 4.
 Agrum nouare. Cic. 2. de Orat. 72. Nouatum agrum appellat, diu ante sementem cultum, ut interim fermentaretur, et sub sementem iteraretur. Budaeus.
 Cultus nouare. Stat. 1. Thebat. 22.
 Fata nouare. Ouid. 2. Metam. 130.
 Fortuna fide mutata nouauit. Virg. 5. Aen. 121.
 Iura nouare. Valer. 2. Argon. 62.
 Nomen faciemque nouauit illi. Ouid. 4. Metam. 8.
 Opus nouauit. Ouid. 3. de Arte, 70.
 Transira nouant ipsi. Virg. 5. Aeneid. 151.
 Verba nouamus et facimus ipsi. Cic. de Or. 84.
 Nouare, pro Inmutare. Cic. 3. de Leg. 19. Nihil habui sane, non modo multum, quod putarem nouandum in legibus.
 Nouor] Passiuo usus est Plin. iunior epist. ad Traianum, 231. lib. 10. ubi inquit, Deosque immortales precor, ut omnes cogitationes tam laetus sequatur euentus, ut uirtutibus tantis gloria imperij et nouetur, et augetur; Summa rerum nouatur. Lucret. lib. 2.
 Sic rerum summa nouatur Semper, &c.
 Nouans Participium (νουων) ut, Testa nouans. Virg. 4. Aeneid. 52.
 Nouandus, Similiter particip. (νουωνδου) ut, Res nouanda. Virg. 4. Aeneid. 58.
 Corporis nouandi potestas. Ouid. 8. Metam. 178.
 Iura nouanda meae naturae. Ouid. 2. de Arte, 9.
 Nouatus, pen. prod. Aliud item participium (νουωσ) ut, Vulnus nouatum. Ouid. 2. de remed. Amor. 67.
 Vox et facies nouata est. Ouid. 2. Metam. 136.
 Nouator, et Nouatrix, pen. prod. Verbalia (νουωτης) Ouid. 15. Metam. 51.
 — rerumque nouatrix
 Ex alijs alias reddidit Natura figurat.
 Nouatio] Aliud uerbale. Scaeuola in l. chirographis. ff. de admittit. tut. Chirographis debitorum incedio exustis, qui ex inuentario tutores conuenire eos possent ad soluendam pecuniam, aut ad nouationem faciendam cogere, &c. Contraindre a passer noueau tltre. Budaeus.
 Nouatus] huius nouatus, pen. prod. Aliud item uerbale, idem quod Nouatio. Virg. in Rosis, si modo Virgilius earum est auctor, non Ausonius,
 Tot species, tantosque ortus, uariosque nouatus
 Vna dies aperit, conficit una dies. Nouatus, id est, nouationes et mutationes.
 Nouellus, nouella, nouellum (νουελλος) Diminutiuum a Nouis. Virgil. 3. eclog. 3.
 Atque mala uites incidere falce nouellas. Cic. 5. de Fin. 69.
 Arboremque et nouellam et uetula et uigere et senescere.
 Agna nouella. Ouid. 1. de Arte, 24.
 Frena nouella. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 12. 5.
 Mentis nouella. Lucret. lib. 1. 53.
 Prata nouella. Ouid. 2. de Arte, 146.
 Turba nouella. Tibull. lib. 2. eleg. 2. 5.
 Nouello, nouellas (νουελλος) nouellare, Nouum agrum colere, seu nouas uites pangere. Sueton. in Domitiano, cap. 7. Et dixit nequis in Italia nouellaret.
 Nouelletum, nouelleti, penuli. prod. (νουελλετος) Sumitur pro uinea ex nouellis uitibus confita. Paulus iureconsult. in L. ueluti. de impens. in rebus dotalibus factis, Veluti si nouelletum in fundo satum sit. Sic Alphenus in L. uir in fundo. ff. de fundo dotali.
 Nox] noctis, scem. gen. (νοξ, νουξ) Dicta quod oculis non ceat. Vel a Graeco, quod est uox. Cic. 2. de Nat. deor. 71, Ipsa enim
 NN 2 umbra

umbra terre soli officiens, noctem efficit.
 Noctis auis. Ouid. 2. Metam. 113.
 Caligo caeca noctis. Lucret. lib. 4. 93.
 Caput siderum noctis. Ouid. 15. Metam. 7.
 Confinia lucis et noctis. Ouid. 7. Metam. 14. 4.
 Dux noctis Hesperugo. Seneca Medea. 11. 6.
 Frigora noctis. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 3.
 Furtum noctis. Tacit. in vita Agricolae.
 Hoc noctis. Liu. lib. 10. Decad. 4. id est, hac parte noctis.
 Hora amior noctis. Ouid. epist. 18. 7.
 Imago noctis duplicata. Ouid. 11. Metam. 111.
 Incerta noctis. Tacit. lib. 17.
 Obscurum noctis. Tacit. lib. 18.
 Signa orientia noctis. Virg. 7. Aeneid. 2. 8.
 Silentia seuera noctis. Lucret. lib. 4. 94.
 Tempus tacitum noctis. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 4.
 Umbra spisse noctis. Virg. 2. Aeneid. 12. 5.
 Nutrix maxima curarum nox. Ouid. 8. Met. 17.
 Abacta nox. Vide Abactus.
 Acerba nox. Valer. 2. Argon. 59.
 Adulta nox. Tacitus lib. 19. Vide Adoleo.
 Aequata. Vide Aequo.
 Alma. Seneca Agamem. 2. 4.
 Angusta. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 5.
 Arcana. Ouid. epist. 9. 8.
 Beata. Claud. 6. Paneg. 31.
 Benigna. Stat. 10. Thebaid. 42.
 Caeca. Virg. 3. Georg. 52. Cic. pro Milone, 38.
 Caliginosa. Horat. 3. Carm. ode 2. 9. 6.
 Concubia nox. Cic. 1. de Diuin. 101. Vide Concubius.
 Contraeta. Vide Contraho.
 Densissima. Ouid. 15. Metam. 7.
 Deserta. Seneca Hippol. 3. 8.
 Exigua. Virgil. 2. Georg. 41.
 Fidissima nox arcana. Ouid. 7. Metam. 39.
 Foecunda operum nox, et accommodata fraudi. Stat. 10. Thebaid. 38.
 Frigida noctes. Horatius 2. Carm. ode 7. 2.
 Gelida. Virg. 1. Georg. 58.
 Grata. Horat. in Carm. secul. 5.
 Horrenda. Ouid. 6. Fast. 2. 8.
 Humida. Virg. 2. Aeneid. 2.
 Hybernae noctes. Virg. 6. Aeneid. 71.
 Illustres nox sideribus. Tacit. lib. 1.
 Infausta nox. Silius lib. 17. 23.
 Iniqua tempora noctis. Ouidius 2. Amor. eleg. 11. 11.
 Inquieta nox. Vide Inquietus.
 Intempesta nox. Vide Intempeustus.
 Lasciuia gaudia noctis. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 6.
 Latebrose noctis obscura tempora. Lucan. lib. 6. 24.
 Laxata nox. Silius libro 13. 111.
 Longe noctes hyberno tempore. Lucret. lib. 5. 140.
 Lucubrata. Vide Lucubro.
 Media. Vide Medius.
 Multa. Virg. 4. Georg. 36.
 Nigra. Lucret. lib. 4. 110.
 Nouissima. Stat. 5. Theb. 96.
 Obscura. Virg. 2. Aeneid. 84.
 Opaca. Virg. 8. Aeneid. 132.
 Operata. Statius 10. Theb. 4.
 Perpetua. Vide Perpetuus.
 Praecepta. Ouid. 9. Metam. 98.
 Proterua. Statius 9. Theb. 123.
 Prometa nox erat. Tacitus libro 13.

Pruinosa. Ouidius 2. Amor. eleg. 19. 5.
 Pura. Virg. 9. ecloga, 8.
 Quietae noctes. Statius 5. Thebaid. 91.
 Reuerenda nox specie tenebrarum. Ouidius in Ibin. 15.
 Sera. Virg. 8. ecloga, 18.
 Serena nox. Cic. in Arato, 12.
 Sidera. Valer. 5. Argon. 138.
 Silens. Virg. 4. Aeneid. 106.
 Sopora. Virg. 6. Aeneid. 78.
 Soporifera. Stat. 10. Theb. 64.
 Sublustris. Horatius 3. Carm. ode 27. 7.
 Tacite noctis imago. Ouid. 9. Metam. 96.
 Umbrae tacite noctis. Ouid. in Ibin. 32.
 Tarde noctes. Virgil. 2. Georg. 97. intelligi noctes estus, et quod tarde ueniant.
 Tartarea nox. Valer. 3. Argon. 43.
 Temerata nox sanguine. Ouid. epist. 14. 4.
 Terrifica nox. Valer. 5. Argon. 80.
 Vaga nox. Catull. in Epithal. Iulie, epig. 56. 24.
 Viuas iacere noctes. Catull. ad Flauium, epig. 62.
 Absumere noctem. Stat. 4. Sylu. 6. 3.
 Aequare nocti ludum. Est ludere totam noctem. Virgilius 9. Aeneidos, 68.
 Agere noctem inter gaudia. Vide Ago.
 Supremam noctem agere. Virg. 6. Aeneid. 103.
 Acta est per lachrymas nox mihi, quanta fuit. Ouidius epist. 12. 12.
 Appetit nox. Vide Appeto.
 Assumere noctem. Vide Assumo.
 Auferre noctes alicui. Ouid. 2. de remed. Amor. 29.
 Aurea nox cingitur astris. Valer. 5. Argon. 114.
 Ingenti nocte circumdatus. Virg. 4. Georg. 100.
 Nox atra caua circumuolat umbra. Virg. 2. Aeneid. 72.
 Nocte caepa egressus augurali. Tacit. lib. 1.
 Committere se nocti. Ouid. 13. Metam. 69.
 Consumitur nox tota eximanienda nauis. Vide Consumo.
 Consumpta nox. Virg. 2. Aeneid. 159.
 Conterere noctem conuiuijs et stupris. Vide Contero.
 Tetra nimborum coorta nox. Lucret. lib. 4. 35.
 Diffundit signa caelo nox. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 2.
 Dare noctes alicui, De meretricibus dicitur. Horatius Epod. 15. 3.
 Astra ducunt noctem. Virg. 3. Georg. 32.
 Ducere noctem ludo. Virg. 3. Georg. 76.
 Insomnem noctem ludo ducere. Virg. 9. Aeneid. 34.
 Eripiunt flamma noctem. Silius lib. 11. 56.
 Exhausta nocte nouam aciem dies aperuit. Tacit. lib. 20.
 Luce noctem, nocte lucem expectatis. Author ad Herennium libro 4. 106.
 Spaciosam fallere noctem. Ouid. epist. 1. 2.
 Versus mei habebunt aliquantum noctis. hoc est, obscuritatis. Ouidius in Ibin. 13.
 Imber frens noctem hyememq. Virg. 3. Aeneid. 39.
 Atra nox incubat Ponto. Virg. 1. Aeneid. 19.
 Inducit umbras terris nox. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 2.
 Auster inglomerat noctem. Stat. 1. Thebaid. 69.
 Interponere noctem. Vide Interpono.
 Interuenit nox proelio. Vide Interuenio.
 Iungere noctem operi. Silius lib. 3. 129.
 Locare noctes, Meretricum est. Ouid. 1. Amor. eleg. 10. 6.
 Negare noctem, dicuntur meretrices, quum nolunt admittere amatores noctu. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 15.
 Obcut noctes. Vide Obeco.
 Oborta nox est. Seneca Herc. fur. 9. 42.

Obtentia

Obtentia densantur nocte tenebrae. Virg. 1. Georg. 50.
 Operit terras nox humentibus umbris. Virg. 4. Aeneid. 71.
 Opprimat aliquem nox. Cic. de Senect.
 Peragere noctes infomes. Vide Perago.
 Peragi noctem uacuum somno. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 1.
 Vigiles perducere noctes in clypeo. Claud. 6. Paneg. 10.
 Peruigilare noctem. Cic. pro Rosc. Amerino, 60.
 Peruigilata nox mero. Ouid. 6. Fast. 66.
 Poscere noctem, Amatorum est. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 14.
 Precipitat nox caelo. Virg. 2. Aeneid. 2.
 Premit oculos nox. Senec. Herc. Oeth. 7. 20.
 Tota quiescere nocte. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 8.
 Rapi oculos nox. Stat. 9. Thebaid. 8.
 Requiescere nocte. Virg. 1. eclog. 16.
 Rogare nocte, De amatoribus dicitur. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 1.
 Rogat Oceanus nox. Virg. 2. Aeneid. 50.
 Intempesta silet nox. Virg. 1. Georg. 50.
 Necdum orbem medium nox horis acta subibat. Virg. 3. Aen. 103. id est, nondum erat media nox.
 Astutum sermone benigno tendere noctem. Horat. 1. epist. 5. 3.
 Emense noctes tendunt in lucem. Ouid. 15. Metam. 38.
 Tenet terras nox. Virg. 4. Aeneid. 92.
 Intempesta nox tenebat lunam in nubio. Virg. 3. Aeneid. 118.
 Trahere noctem uario sermone. Virg. 151.
 Vigilabat noctes ad ipsam mane. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 4.
 Vigilata conuiuio nox. Tacit. lib. 13.
 Funalia uincunt noctem flammis. Virg. 1. Aeneid. 147.
 Nox, pro Somno ut,
 Exturbare noctem. Stat. 10. Thebaid. 42.
 Abrumpere noctem. Vide Abrumpo.
 Accipere noctem oculis et pectore, Dormire. Virgilius 4. Aeneidos, 106.
 Sortiri noctem. Quintil. lib. 4. cap. 2. 51. Alia exemplaria habent, nocte.
 Nox, pro Mortu ut,
 — in aeternam clauduntur lumina noctem. Virgilius 10. Aeneidos, 150.
 Dormienda est nox una perpetua. Catull. ad Lesbiam, epist. grammat. 5. 2.
 Profunda nox Erebi. Virg. 4. Aeneid. 6.
 Animi nox, Ignorantia et cecitas. Ouidius 6. Metam. 131.
 Tantaq. nox animi est. de Tereo.
 Perpetua sub nocte trahere senectam. Ouid. 7. Metam. 1.
 Nox Reip. Cic. de claris Orator. 185.
 Offendere noctem rebus. Vide Offendo.
 Obijcere noctem peccatis, et nubem fraudibus. Horatius 1. epist. 17. 13.
 Noctes et dies id est, continuè semper. Plaut. Merc. 3. 46.
 Obiurgare patet ob hac me noctes et dies.
 Noctes et dies semper. Plaut. Stich. 2. 5.
 Noctes et dies patet atri lanua Diis. Virg. 6. Aeneid. 26.
 Noctes atq. dies niti prestante labore. Lucret. lib. 2. 3.
 Noctesq. diesq. assiduo satis superq. est. Plaut. Amph. 4. 16.
 Noctes, diesq. Plaut. Poenulo, 4. 14.
 Noctes diesq. exceduntur animi eorum, qui contra conscientiam opibus hominum septi esse et muniti sibi uidentur. Cic. 1. de Diuinat. 79.
 Noctesq. et dies fertit. Terent. Eun. 5. 9. 49.
 Noctes et interdiu. Caesar 1. bel. Ciuil. 307.
 Noctes ac die. Plin. lib. 7. cap. 49. 2.
 Noctes dieq. niii. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 8.
 De nocte. Horatius 1. epist. 2. 7.
 Ut iugulent homines, surgunt de nocte latrones in noctes singulas. Vide In praepositionem.
 Theauri pars 2.

Sub noctem curare curat. Virg. 1. Aeneid. 134.
 Multa iam nocte. Tacit. lib. 13. Vide Multus.
 Multa nocte profectus est ad Caesarem Balbus. Cicero Attico, libro 7. 12. 43.
 Multo iam noctis, serum auxilium uenit. Tacit. lib. 21.
 Ad multam noctem. Vide Ad praepositionem.
 A media nocte. Vide A praepositionem.
 Media nocte in campum uenit Milo. Cic. Attico, lib. 4. 72. 8.
 ¶ Noctu, pro nocte. Silius. Diu noctuq. laborare, festinare. Cicero Attico, libro 8. 147. 12. Sed ecce nuncij scribente me haec ipsa noctu in Caleno.
 Noctu an interdiu. Author ad Heren. lib. 2. 37.
 Eijci noctu. Cic. Terentii, lib. 14. 7. 1.
 Stertere noctu. Horat. 2. epist. 2. 6.
 Nox, pro Noctu, ut est in XII. Tab. Si nox furtum factum sit, si in aliquis occisit, iure caesus esto. Vbi in accusatum dixerit ab is: et occisit, pro occidit. Macrobi. Saturn. cap. 4.
 Nocturnus. Antiquis dicitur est noctis deus. Plaut. Amphit. 103. id est, nondum obdormiisse ebrium.
 Est et Nocturnus, uesper, qui noctem ducit, luciferoq. opponitur, et appellatur a Catullo noctifer, quod noctem afferat. Papinius;
 Roscida iam nouies caelo dimiserat astra
 Lucifer, et totidem Luna praueuerat ignes
 Mutato Nocturnus equo. Ecce hic apte lucifero nocturnum, id est, noctiferum opponit: cui et equos tribuit, ut et nocti, alij poetae: cuius currum, stellarum choro sequente, comitari fingunt eleganter Meminit Turnebus.
 ¶ Nocturnus, Adiectiuum (uox, et, hinc, et, hinc, et, hinc) Quod est noctis. Claudianus 3. de raptu Proserp. in praefatione, 1.
 Omnia quae sensu uoluntur uota diurno,
 Tempore nocturno reddit amica quiete. Cicero, in Verr. Act. 7. Sic etiam fortunis hominum abutebatur ad nocturnum uota cupiditatum suarum.
 Aeta nocturna. Ouid. 2. de Arte, 126.
 Aura nocturna. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 11.
 Cetus nocturni. Tacit. lib. 20.
 Dolus nocturnus. Ouid. epist. 1. 9.
 Epule nocturnae. Lucret. lib. 2. 6.
 Fur nocturnus. Virg. 3. Georg. 82.
 Horae nocturnae. Cic. pro Rosc. Amer. 11.
 Labores diurni nocturniq. Cic. de Senect. 74.
 Lemures nocturni. Horat. 2. epist. 2. 42.
 Lumina nocturna. Virg. 7. Aeneid. 3.
 Manes nocturni. Virg. 4. Aeneid. 98.
 Mero nocturno certare. Horat. 1. epist. 20. 3.
 Metus nocturnus. Cic. 1. Tusc. 77.
 Milites nocturni. Cic. 6. Verr. 85.
 Oppugnatio nocturna castrorum. Tacit. lib. 2.
 Questus nocturnus. Cic. 5. Verr. 67.
 Quietis nocturna. Seneca Hippol. 2. 4.
 Rixae nocturnae. Propert. lib. 1. eleg. 15. 1.
 Sacra nocturna, lege perpetua sustulit Diagondas Thebanus. Cic. 2. de Legibus, 60.
 Somnia nocturna. Horat. 4. Carm. ode 1. 8.
 Diurnum, nocturnumque spacium. Cic. 1. de Inuent. 55.
 Visus nocturni. Tacit. lib. 20.
 Umbrae nocturnae. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 3.
 Nocturnos, pro furibus dictum reperio, quod et noctu grassantur fures, et atrociore fures nocturni habentur. Petronius, loquens de aduocatis, qui uestes auertere conabantur, Ad uocati tamen, inquit, iam penè nocturni, qui uolebant pallium lucrificere, flagitabant ut apud se utraq. deponerentur. Hoc autem eo est Lepidius et urbanus, quod iam adueste rauerat.

raverat: ut ambiguitatis sensus duplici gratia augetur, et adnotatorum nocturnorum, et nocturnorum furum. Ex Turnebo.

Nocturnus, pro Noctu. Virgil. Georg. 3. Nec gregibus nocturnus obambulat. id est, noctu. Horat. 1. Serm. Satyr. 3.

Nocetesco [nocetescis, nocetescere, in modum noctis tenebrorum esse uel fieri. Euripus Antias apud Gellium, lib. 18. cap. 11. Omnia nocescunt tenebris caliginis atra.

Noctifer [pen. corr. (νυκτοφῶρος) dicitur Vesper uel Hesperus, stella uespertina, quae eadem mane dicitur Lucifer. Catull. in Carm. Nuptiali. 57.

Nimivum Eoos ostendit noctifer ignes.

Noctiluca, pen. prod. (νυκτοφῶρος) dicitur Luna, quia nocte lucet. Horat. 4. Carm. ode 6. 8.

Noctiuagus, pen. cor. Adiect. (νυκτιώγος) ut, Currus noctiuagus Phaebe. Virg. 10. Aen. 4. 4.

Deus noctiuagus, Sopor. Stat. 10. Thebaid. 31. Faces noctiuage celi. Lucret. lib. 5. 2. 40.

Iter noctiuagum. Valer. 2. Argon. 9. Labor noctiuagus. Claud. 3. de raptu Prof. 67.

Strepius noctiuagus Faunorū. Lucr. lib. 4. 118. Umbra noctiuage. Stat. 3. Thebaid. 8. 4.

Noctuabundus [Cic. Attic. lib. 12. epist. 1. Quum compli- carem hanc epistolam, noctuabundus ad me uenit cum epistola tua tabellarius. id est, qui de nocte ambulasset.

Noctulucus [id est, interdiu et noctu. Nomen est fictum, compositumque: e duobus aduersiis, noctu et lucu, ut e per et diu. Perdiu. Verr. Nisi quod ut tuba et cornua signum quid dant, canere dicuntur: quod hic item et noctulucus. Quidam noctu lucu legunt: sed liberum esto cuique iudicium.

Noctipuga [Lucretius uocauit obscena, quod noctu pungat, atque excitent uenerem.

Noxa [noxa (νῶξις, νῶξις) est peccatum, aut pro peccato poenatur, Accius Menalippe, Te esse huic noxae obnoxium. Item, quum lex iubet noxae dedere, pro peccato de di iubet. Hactenus Festus. Salust. Maxime uellem P. C. Rema pub. quietam esse, aut in periculis a promississimo quodque defendenti; praua incepta consilioibus noxae esse. Vlpianus de Acclitio edicto. l. quis sit. §. quod aiunt, Noxas accipere debemus priuatas, hoc est, ea quaecumque committuntur delictis, non publicis criminibus, ex quibus agitur iudicij noxalibus.

Noxae appellatione omne delictum continetur: ut ait Caius de uerb. significat. l. plebis.

Noxa (νῶξις) Culpa. Liuius 3. ab Vrbe, 175. Alia omnis poenas milites noxa erat.

Minima noxae et minora peccata. Cic. pro Rose. Amer. 37. Admittere noxam. Quintil. lib. 5. cap. 12. 10.

Auertere noxam. Liu. 1. ab Vrbe, 257. Sine ulla sua noxa. Suet. de Caesaris uitae, cap. 81.

Inuidiam detrudere noxae. Ouid. epist. 7. 21. Eleuare noxam alicuius. Tacitus lib. 5.

Noxam et noxiam pro eodem accipi contendit Valla lib. 6. Tamen noxiam pro noxa, id est, peccati poena aut damno, raro scriptum reperias.

Noxa, Poena peccati. Vnde, Decernere noxam. Vide Decerno.

Eximere noxae, Est gratiam criminis facere. Liuius lib. 8. ab Vrbe, 178. Budeus.

Librare aliquem noxa. Quintil. lib. 5. cap. 12. 10. Noxae dedere, et Ob noxam, Arbitrio permittere puniendum.

Liuius, Obrui Aetnae ignibus, aut mergi freto, satius illi insula esse, quam ueluti deum noxae inimico Coniuli. Idem, Ob noxam sibi dedit postulant. Budeus.

Noxius solutus seruus In l. cum in uenditione de euictionibus. Et Pomponius in eodem titulo. l. si emptori qui stipulatus sit, factis, noxaeque solutum esse, heres exiterit is, qui, etc.

Noxa (νῶξις, νῶξις) dicitur Lestio, damnum. Colum. lib. 1. cap. 6. 9. Ea res a noxa curculionum, et similibus animalium commodissime uidetur conditas fruges defendere. Cels. lib. 7. cap. 26. Ergo et per se saepe excidit, nisi in primo, quod est angustius, inhaeret, eodem tamen unco sine ulla noxa educitur.

Noxa admittitur, apud Vlpianum in l. si quis quum in hostium potestate esset de furis. id est, culpa iam euenit: uel, damnum iam acceptum.

Cepere noxam. Vide Capio.

Noxam concipere, pro, Morbum incurere, apud Columellam: ut et Noxam capere. Vide Concipio.

Noxam contrahere. Colum. lib. 6. cap. 29.

Noxam facere. Gell. libro 11. cap. 18. id est, furtum.

Noxam nocere. Vide Nocceo.

Nox stomachi. Celsus libro 4. cap. 19.

Tristes noxas pelleret a foribus. Ouid. 6. Fast. 26.

Repulsi noxa meis stabulis. Ouid. 4. Fast. 151.

Esse noxae. Liu. lib. 2. Decad. 4. Nihil, his aut socijs eorum noxae futurum.

Vacare omni noxa. Celsus lib. 5. cap. 27.

Noxalis, et hoc noxale. pen. prod. (νῶξις, νῶξις) unde Noxalis actio. Causa in l. si de noxali. Noxalis actiones appellantur, quae non ex contractu, sed ex noxae causa efficiuntur seruorum, aduersus nos infirmantur. Quorum actionum uis et potestas haec est, ut si damnati fuerimus, licet nobis deditio ipsius corporis quod deliquit, euitare litis estimationem.

Noxia [noxia (νῶξις, νῶξις) Culpa dicitur, authore Festo, Terent. Phorm. 1. 4. 49.

Meministi olim ut fuerit uestra oratio In re incipiunda ad defendendam noxiam?

Poenae noxae. Cic. 3. de Legibus, 17.

Admittere noxiam. Vide Admitto.

Noxia careo: pro, In culpa non sum. Plaut. Bacchid. 20. 89.

Commerere noxiam. Vide Commero.

Noxae esse, ut Fraudis esse: pro, Vitiis et culpa dari. Liuius Si domum abire uellent, publica fide accepta: nihil eam rem noxae futuram, quod se hostibus iunxissent. Budeus.

In noxia esse, Culpa in se admittere. Terentius Phorm. 2. 1. 36.

In noxia tenere inimicos. Plaut. Casin. 10. 71.

Noxia esse, Damno esse. Celsus in l. Quintus Mutius ff. mandati, Ceterum in posteriore casu non oportet esse noxae fidei iussori, si ipse peperit pudori suo.

Noxijs uacuum esse. Plaut. Merc. 2. 4. 23.

Noxiam remittere. Plaut. Mostell. 16. 47. Terentius Eunuch. 5. 2. 13.

unam hanc noxiam Mitte: si aliam unquam ullam admisero, occidito. Vide Mitto.

Sarcire noxiam. Vlpianus. Pandect. libro 9. leg. 1. Quam obrem eum ibi aut noxiam sarcire, aut noxam dedere oportere.

Noxijs, penult. corr. Adiectiuum (νῶξις, νῶξις) Noxijs, et criminis compertus. Salust. Quae nisi quaesita erunt, et nisi

et nisi uindictatum in noxijs, quid erit reliquum? Liuius 5. ab Vrbe, 51. Qui noxijs ambo, alter in alterum causam conferant.

Cuius noxijs. Cic. 3. de Legib. 8.

Corde noxia. Ouid. 10. Metam. 70.

Corpora noxia. Virg. 6. Aeneid. 14. 7.

Facere noxia sua lumina. Ouid. 2. Trist. 21.

Membra noxia. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 15.

Spicula noxia. Ouid. in Ibin. 109.

Tela noxia. Ouid. 5. Trist. eleg. 11. 5.

Veneri noxia. Claud. 1. in Rufinum, 14.

Vix noxia. Seneca Thebaid. 1. 30.

Noxijs, cum genitiuo. Tacitus lib. 5. Vt noxijs conuentionis ad disquisitionem traheret.

Noxijs, penult. i. producta, Aliud adiectiuum. Seneca 1. de Clementia, Si noxijsissimo cuique animali in nos daretur potestas: si leones ursique regnarent, quae alia uita foret: idem epist. 71.

Noxitude] pen. prod. huius noxitudinis, pro Noxia apud ueteres dicebatur. Accius, Oculi noxitude obliteretur Pelopidarum, ac per nos sanctescat genus. Nominus.

Nubae] νῶξαι, Stephano, Populi sunt Libyae, ad sinistram Nilii flexum habitantes, in multa diuisa regna, teste Strabone lib. 17.

Nubes] nubis, sex gen. (νεφέλη, νεφέλη) Vapor humidus in sublimi elatus a terra per aestum: siue aer in liquorem coactus, cuius densitas haud dubie solem obumbrat.

Aer sine nubibus. Ouid. 3. de Arte, 35.

Conflictus nubium. Cic. 2. de Diuin. 6. 4.

Corio nubium crassiore spissatur aer. Plin. lib. 2. cap. 5. 1.

Pulueris nubes. Curtius lib. 4.

Aetherea nubes. Ouid. 10. Metam. 1. 61.

Alta nubes. Virg. 1. Aeneid. 173.

Aquosa nubes. Ouid. 4. Metam. 12. 5.

Ardens nubes. Vide Ardeo.

Ardua nubes. Hor. 3. Carm. ode 29. 2.

Ardior nubes. Lucret. lib. 6. 31.

Atra nubes. Lucret. lib. 6. 37. Vide Ater.

Bibule nubes. Ouid. 14. Metam. 7. 4.

Caligans. Cic. in Arato, 28.

Deformis nubes. Senec. Thyeste, 8. 31.

Eugaces nubes. Claud. de bel. Get. 10.

Fulua nubes. Ouid. 3. Metam. 55.

Liquide nubes. Virg. 5. Aen. 10. 5.

Moxissima nubes. Claud. 1. de raptu Profer. 17.

Nigra nubes. Virg. 5. Aen. 10. 4.

Piceae nubes. Ouid. 11. Metam. 110.

Rosae nubes. Valer. 4. Argon. 16.

Sordida nubes. Senec. Hipp. 6. 11.

Vacuae nubes. Senec. Herc. furen. 10. 7.

Vmbrose nubes. Valer. 4. Argon. 14. 6.

Volantes nubes. Lucret. lib. 5. 51.

Abruptae nubes. Virg. 3. Aeneid. 40.

Fluidis adoperis nubibus ether. Ouid. ad Pisonem, 30.

Iris alimenta offeri nubibus. Ouid. 1. Metam. 55.

Cana nube amicti. Virgilius 1. Aeneidos, 104. de Aenea et Achate.

Attrahit nubes sol. Lucan. lib. 7. 1.

Aer cogitur in nubem. Virg. 5. Aen. 4.

Cogitur in nubem aer concretus. Cicero 2. de Natura deorum, 14. 5.

Coguntur in celo nubes, imbres uenti. Cic. 1. Tusc. 68.

Contrae nubes ad altos montes coguntur premunturque. Lucret. lib. 6. 148.

Collectae ex alto nubes, foedam glomerant tempestatem aëris imbribus. Virg. 1. Georg. 65.

Concresecunt nubes in alto. Lucret. lib. 4. 27.

Conditus in nubem sol. Virg. 1. Georg. 89.

Conscisis nubibus orbem promittit luna. Stat. 12. Theb. 62.

Exigua nubes fordidio crejens globo. Senec. Agamem. 6. 15.

Trepidat Tithonia nubes. Discent. Stat. 12. Theb. 1.

Discessa nube tonant uenti. Ouid. 15. Metam. 14.

Aestus effusus nubibus imber. Virg. 4. Georg. 63.

Elisa nube micat dirum fulmen. Senec. Agam. 6. 21.

Excussis elijus nubibus ignis. Ouid. 8. Metam. 68.

Eripiunt subitò nubes caelumque diemque. Virg. 1. Aen. 18.

Grauidae euanescent nubes. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 22.

Oppositas nubes eueicti imago solis. Ouidius 14. Metamorphos. 154.

Facere tenebras nubibus. Lucret. lib. 2. 219.

Collectas nubes fugat Iupiter. Virg. 1. Aen. 30.

Subita nubes glomeratur nigro puluere. Virgilius 9. Aeneidos, 7.

Inardescit solis radijs nubes. Vide Inardesco.

Induerunt se in nubem anhelius. Cicero 2. de Diuinatione, 64.

Insectae nubes ab aestu aduersi solis. Ouidius 3. Metamorphos. 37.

Procella uenti intorsit se nubibus. Lucret. lib. 6. 26.

Ventus inuadit nubem. Lucret. lib. 6. 36.

Astiduis nubibus madescit tellus. Ouid. 1. Metam. 14.

Obijcere nubem oculis. Ouid. 12. Metam. 7.

Opacam nubem pellit uentus. Cic. in Arato, 23.

Ventus percoindit nubem. Lucret. lib. 6. 37.

Sol latet pressus nubibus. Ouid. 1. eleg. 8. 3.

Quanti nubes Iupiter. Senec. Herc. furen. 6. 25.

Circumsusa nubes se semdit, et in aethera purgat apertum. Virgilius 1. Aeneid. 119, de nube qua circumsusatus erat Aeneas cum Achate.

Spissescit nubes. Lucret. lib. 6. 36.

Summatis nubibus cadunt imbres. Virg. 6. eclog. 8.

Densis textis sua nubibus ora Lucifer. Ouidius 11. Metamorphos. 115.

Obscura nubes uento trahitur. Virg. 4. Georg. 12.

Glauea nube tremunt lumina. Valer. 2. Argon. 100.

Nubes, translatè pro tristitia, et seueritate immoderata, quae contracto ac sublato supercilio significatur. quod Graeci τὸ τῶν ὀφθῶν βλέφαρον, id est, superciliorum nubem appellant. Hor. lib. 1. epist. ad Lollium, 2.

Deme supercilio nubem, plerumque modestus Occupat obscuri speciem, etc.

Nubes peditum, per translationem, pro Multitudine et densitate. Liu. 5. bel. Maced. 188, Res contra peditum, equitumque nubes iactat, et confertur maria suis classibus.

Armorum nubes. Stat. 4. Theb. 168.

Belli nubes. Virg. 10. Aen. 162.

Puluerea nubes bellorum. Stat. 5. Syllu. 1. 27.

Immensa campo consurgit nubes. Lucan. lib. 2. 97.

Facere nubem. Virg. 12. Aen. 51.

Atram prorumpit ad aethera nubem. Virgil. 3. Aeneidos, 115.

de Aetna.

Obijcere nubem fraudibus. Horatius 1. epistol. 17. 13. ad Laesernam.

Cecae nubes, tenebrae, procellae Reip. Cic. pro Domo sua.

Tristi nube caret uita. Ouid. 5. Trist. eleg. 6. 5.

Opaca nube mortis grauis uallus. Stat. 4. Syllu. 6. 15.

Nubis in nominatiuo, apud Plinium in Mercat. 2. 38, — nonne ex aduerso uides? Nubis atra, imberq; instat.

¶ **Nubecula, nubecula, pen. corr.** (νεφέλα) Parua nubes. Plinius libro 18. cap. 35. 15, Nubecula, quamuis parua, uentum procellosum dabit.

Nubecula, per translationem. Cicero in Pisonem, 15, Neq; tam sui timidus, ut qui in maximis turbibus ac fluctibus Reip. nauem gubernasset, saluamq; in portu collocaisset, frontis tue nubeculam, tum Collegæ tui contaminatum spiritum pertimescerem.

¶ **Nubifer, pen. corr. Adiect.** (νεφέλης) ut, Eurus nubifer. Silius lib. 1. 6. 65.

Noti nubiferi. Ouid. epist. 3. 12.

Apenninus nubifer. Ouid. 2. Metam. 46.

¶ **Nubifugus, pen. corr. Adiect.** Qui nubes fugat, uel etiam qui fugit nubes. Colum. lib. 10. 27, Nec tam nubifugo Borea Latonia Phœbe Purpureo radiat uultu.

¶ **Nubigena, nubigena, pen. corr. m. g.** (νεφέλας) Columel. lib. 10. 16, Mox ubi nubigena Phryxi, nec portitor Helles, &c.

Nubigena, dicuntur Centauri, quod ex nube sint nati. Ouid. 13. Metam. 110, — certe mihi sepe referre Nubigenas domitos à se pater ipse solebat.

Bimembres nubigena. Virg. 8. Aen. 59.

Feri nubigena. Ouid. 12. Metam. 43.

Amnes nubigena. Stat. 1. Theb. 71.

¶ **Nubilus, pen. corr. Adiectiuum** (νεφέλας) Fuscum, nubibus tectum. Plin. libro 16. cap. 26. 5, Pyrus & amygdala etiam si non pluunt, sed fiat austrinum calum atq; nubilum, florem emittunt.

Auster nubilus. Ouid. 11. Metam. 133.

Nubilus color, Obscurus. Plin. lib. 9. cap. 35. 4.

Nubila massa. Mart. lib. 8. 45.

Mars nubilus ira. Stat. 3. Theb. 46.

Parca nascenti mihi fuit nubila. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 3.

Tempora si fuerint nubila, solus eris. Ouidius 1. Trist. eleg. 3. 2.

¶ **Nubilum, pen. corr. Substantiuum** (νεφέλη) ipsam nubem significat. Plin. lib. 2. cap. 62, & hodi & Syracusis nunquam iam nubila obduci, ut non aliqua hora sol cernatur.

Nubilum inducere dicuntur aliqui uenti: pro Tempus nubilum facere. Plin. epist. 17. lib. 2, Ibi omnes silent uenti, exceptis qui nubilum inducunt & serenum, ante quam usum loci eripiunt.

Celi nubila. Virg. 4. Georg. 34.

Nubilum diei. Plin. lib. 2. cap. 35.

Nubilo, pro Intempore nubilofo. Plinius libro 7. capite 60. 4, Etiam tum tamen nubilo incerta fuere horæ usq; ad proximum lustrum.

Ambusta nubila. Ouid. 2. Metam. 40.

Arida nubila. Virg. 3. Georg. 40. Vide Aridus.

Astimulata montibus nubila. Lucret. lib. 6. 39.

Densa nubila. Virg. 6. Aen. 119.

Ramosa atq; aspera nubila. Lucret. lib. 6. 27.

Ventus agit nubila. Virg. 1. Georg. 85.

Fallax simulachrum in nubila cecidit. Sil. lib. 17. 111.

Saucia diuiduis clarescunt nubila fulcis. Claud. 5. Paneg. 21.

Depellere nubila celo. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 11.

Notus deterget nubila celo. Hor. 1. Carm. ode 7. 3.

Aquilo differt nubila, hoc est, dissipat, dispergit. Virg. 3. Georg. 40. Lucret. lib. 1. 55.

Dissecit nubila Iupiter. Ouid. 1. Metam. 66.

Diuidit nubila igni corusco dissipiter. Horatius 2. Carm. ode 34. 2.

Findere nubila disco. Stat. 3. Syl. 1. 31.

Fusca repurgato fugiebant nubila celo. Ouidius 5. Metamorphos. 58.

Pellere & Inducere nubila, contraria. Ouidius 7. Metamorphos. 41.

Tristia nubila pellit Boreas. Ouid. 6. Metam. 138.

Pendent nubila. Virg. 1. Georg. 43. id est, nondum delabuntur, aut desuunt.

Pendentia nubila. Ouid. 1. Metam. 54.

Venti persiant nubila. Lucret. lib. 6. 27.

Venti portant nubila per celum. Lucret. lib. 4. 91.

Humida surgunt nubila. Ouid. 8. Metam. 1.

Ventii uerrunt nubila, ac subito uexantia turbine raptant. Lucret. lib. 1. 56.

Venti lacerant caua nubila. Stat. 5. Theb. 74.

Producere nubila menti. Stat. 5. Syl. 3. 3.

Nubila humani animi sol serenat. Plin. lib. 2. cap. 6. 16.

¶ **Nubilarium, nubilarij** (νεφέλας) Locus, quod propter nubes conferuntur frumenta semitrita. Colum. libro 2. cap. 6. 16, Huic aree nubilarium applicari debet, maximeq; in Italia, propter inconstantiam celi, quod collata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber incesserit.

¶ **Nubilar, pen. corr. nubilaris, idem.** Columel. lib. 2. cap. 21, quod si falciibus seges cum parte culmi demissa sit, protinus in aceruum uel nubilari congeritur. Vetus exemplar habet, uel in nubilarium.

¶ **Nubilo, nubilus, penul. corr.** (νεφέλας) nubilare, Nubilum seu obscurum facere. Apud Catonem legitur. Et apud Varro nem, Nubilat aer.

¶ **Nubilans, fulgor carbunculi:** hoc est, ueluti nubes quasdam oculis obiciens. Plin. lib. 37. cap. 7. 3.

¶ **Nubilor, nubilaris** (νεφέλας) nubilarij, Deponens, idem. Cat. de re Rust. cap. 88, Vbi nubilabitur, & noctu sub teo ponito.

Nubilus] Vide Nubo.

Nubo Inubis, nupsi & nuptus sum, præteritum facit, nuptum (νεφέλας, νύμφη) nubere, Operire, uelare: à nube quæ calum operit.

Nubere, Viro tradit: quod sponse apud ueteres, dum uiro tradebantur, nubere, hoc est, uelare capita solebant.

Nubere alicui. Cicero pro Cluentio, 8, Quæ breui tempore post patris mortem A. Aurio Melino consobrino suo nupsit.

Si qua uoles aperte nubere, nube pari. Ouid. epist. 9. 7.

Nubere apud. Gell. lib. 1. cap. 23, Vna apud duos nupta esset. Ibi dem tamen mox sequitur, Vna potius ut duobus nupta fieret, quam ut uni due.

Nupta est cum illo. Cic. Marco Catoni, lib. 15. 2. 1, Nisi mihi nupta essent, regis Parthorum filium, quocum esset nupta regis Armeniorum soror.

Virgo nubit cum bona alite. Catul. in Epithal. Iulie, 56. 4.

Nupta est malè. Plaut. Casin. Vide Malus.

Nubere in familiam claram. Cic. pro Cælio, 25.

In familie luctum, atq; in priuignorum funus nupsit mulier. Cic. pro Cluentio, 149.

Nubere, inquit Nonius, ueteres non solum mulieres, sed etiam uiros dicebant: ut nunc Itali dicunt. Pomponius Panuceatis, Sed meus frater maior postquam uidit me indeiectum domo, nupsit posterius dotata uenule, uaricose, Aphra. Hæcenus Nonius. Luuen. Satyr. 2. 14, — quid queris? nubit anticus.

Sunt

Sunt qui dicant, uirum tum nubere, quum seruit uxori, uel illa potius uir sit, quam ille. Vnde Mart. lib. 8. 10, — uxori nubere nolo meæ.

Nubere dicuntur etiam arbores uitibus, & uites arboribus: pro, confendere & coniungi. Plin. lib. 14. cap. 1. 2, In Campano agro populus nubunt. De uitibus. Idem lib. 18. cap. 28. 8, Verit populi abæ etiam uitibus nuptæ.

¶ **Nubitur, penultima, corrept.** (νύφθηται) Imperfonale passiuæ uocis. Plaut. Pers. 10. 59, Hic cum mala fama facile nubitur.

¶ **Nubendi, τὸ νύφθηαι,** tempus. Ouid. epist. 19. 22.

¶ **Nuptum, νύμφη,** collocare. Vide Colloco.

Dare nuptum utro. Plaut. Casin. 6. 38.

¶ **Nubens, Particip.** (νύφθησ) ut, Ferre dona nubenti. Senec. Med. 11. 22.

Filia nubenti lectum geniale strauit mater. Cicero pro Cluentio, 10.

¶ **Nuptus, Aliud participium** (νύφθησ) ut, Marito certo nupta. Ouid. epist. 5. 22.

Filia nupta. Cic. pro Sextio, 4.

Mulier uni nupta, propofita omnibus. Cic. 7. Verr. 28.

Puella nupta alicui. Catul. ad Colaniam, pigram, 17. 3.

Viro seuo nupta puella. Hor. 3. Carm. ode 10. 1.

Virgines nuptæ. Hor. 2. Carm. ode 8. 5.

Nupta uerba dicebant ueteres, quæ non licebat uirgini dicere. ut Plautus in Dyscolo, Virgo sum, non didici uerba nupta dicere. Festus.

¶ **Nuptus, nupti** (νύφθησ, νύμφη) Qui nupsit. Plautus Casin. 2. 2. 5, Lubet Chalinum, quid agat scire, nouum nuptum cum nouo marino.

¶ **Nupta, nuptæ** (νύμφη) Quæ nupsit. Festus, Nuptam à Græco dictam, illi enim nuptam, νύμφη appellant.

Noua nupta. Vide Nouus.

Pudica nupta. Ouid. 2. Fast. 159.

Singulis Indis plures solent esse nuptæ. Cic. 5. Tusc. 113.

¶ **Nuptus, huius nuptus** (νύφθησ) Plin. de Viris illust. 59, Eo die Numantini sorte solenni nupti filias locabant.

Nupti collocare. Cæsar, Et sorores suas nupti in alias ciuitates collocasse. Colum. lib. 4. cap. 3, Minorem deinde filiam nupti collocasse in diuidia parte reliqui agri.

¶ **Nupturus, pen. prod. Participium** (νύφθησ) ut, Proles nuptura & nupta. Ouid. epist. 21. 40.

¶ **Nubilus, huius nubilis, pen. corr.** (νύφθησ) Apta ut uiro in matrimonio iungatur. Virg. 7. Aen. 11, Tam matura uiro, iam plenis nubilis annis. Cic. pro Cluentio, 8, Nubilus filia.

Nubilus uirgo. Ouid. 2. Trist. 100.

¶ **Nupturio, nupturis, pen. corr.** (νύφθησ) nupturie, Cupere nubere, Apuleius in Apol. Ea si claro nupsisset homini rusticano, indecrepito seni, sponte eam diceres sine ulla magia iam olim nupturisse.

¶ **Nuptiæ, nuptiarum, tantum pluraliter** (νύφθησ) Coniunctio maris & feminae. Festus, Nuptias dictas esse ait Sanastra, ab eo quod nymphæ dixerunt Græci antiqui νύμφη, unde nouam nuptam νύμφη Cornificius, quod noua petantur coniugia. Curiauius, quod noua ratio fiat. Aelius & Cincius, quia flamineo caput nubentis obuoluitur: quod antiqui obnubere uocant. Ob quam causam hęc quoq; parens tam iubetur caput eius obnubere qui parentem necauisset, quod est obuolueret. Hæcenus Festus. Cicero pro Cluentio, Nuptiæ plene dignitatis, plure concordie. Idem 3. de Natura deorum, 61, Nisi forte marium nuptiæ terrenis anteponantur.

In nuptijs antiquis aqua & ignis in limine adhibebantur, inquit Varro: quod coniungit hic, & mas ignis, quod ibi semen aqua femina, quod scetus ab eius humore, & eorum iunctioe sumit Venus. Vide lib. 4. de Ling. Lat. Nuptiæ, à nuptu, id est, operatione. Author Varro de Ling. Lat. in lib. 4.

Multarum nuptiarum mulier uetula. Cicero Attico, libro 13. 284. 1.

Expers nuptiarum puella. Hor. 3. Carm. ode 11. 3.

Solennia nuptiarum. Tacit. lib. 11.

Incerta nuptiæ. Vide Incertus.

Incestæ nuptiæ. Tacit. lib. 11.

Infirmæ nuptiæ. Vide Infirmus.

Immptæ nuptiæ. Vide In nubis.

Legitimæ nuptiæ. Vide Lex.

Adipisci nuptias. Vide Adipisco.

Adornare nuptias. Vide Adorno.

Alligatus nuptijs. Vide Alligo.

Apparare nuptias. Vide Apparo.

Celebrare nuptias. Vide Celebro.

Cenare apud aliquem in nuptijs eius. Cicero ad Quinct. frat. libro 2. 7. 10.

Conficere nuptias. Vide Conficio.

Conijcere in nuptias. Vide Conijcio.

Constitutæ in hunc diem nuptiæ. Vide Constituo.

Non conueniant hæc nuptijs. Vide Conuenio.

Cupere nuptias. Vide Cupio.

Imperare nuptias alicui. Vide Impero.

Indicere nuptias. Vide Indico, iudicis.

In iurare nuptias, Adulterari. Hor. 3. Carm. ode 6. 4.

Moliri nuptias. Tacit. lib. 12.

Mouetur nuptiæ. Vide Moueo.

Mutare nuptias. Vide Muto.

Ornare nuptias. Vide Orno.

¶ **Nuptialis, & hoc nuptiale, pen. prod.** (νύφθησ, νύμφη) Quod pertinet ad nuptias: ut, Nuptialis coena. Plaut. Curc. 1. 4. 60.

Carmina nuptialia. Catul. in Epithal. Iulie, 56. 3.

Dies nuptialis. Seneca Medea, 12. 22.

Dona nuptialia. Cic. pro Cluentio, 26.

Facies nuptiales. Cic. pro Cluentio, 11.

Face nuptiali digna puella. Hor. 3. Carm. ode 11. 7.

Sacra nuptialia. Quint. lib. 1. cap. 7. 14.

Tibic nuptiales. Author ad Herennium, lib. 4. 199.

Vox nuptialis. Liu. 1. ab Vrbe, 39.

Nucamentum] νύμφησ, à nuce inclinari uidetur: uel quod sit ceu rudimentum quoddam nature, pincam nucem facere condiscens: uel quod apertissime in nucibus propendere uideatur, inquit Raëlius. Plin. lib. 16. capite 10. 10, Eramis generum horum panicularum modo nucamenta squamatum compacta dependunt, præterquam latici. Hæc abietis mascula primori parte nucleos habent, non tum feminae. Piceæ uero totis paniculis minoribus gracilioribus, & minimos ac wigros. Propter quod Græci phtirophoron eâ appellant, in eadem nucamenta compressiora maribus sunt, ac minus resina roseida. Quibus ex locis, & quid sint panicula, & quid nucamenta, facile conijcere poteris.

Nuceria] νυκέρια, Vrbs est Capania, nouè millib. p. s. i. à mari distans: cuius meminit Sil. lib. 8. 106. Nuceria ut Colonia, Vmbrorum u. b. Peulem. lib. 3. cap. 1. Hodie Alph. tentia.

Nucetum Nucetus, Nucleus, Nucula] Vide Nux.

Nudipedalia] Vide Nudus.

Nuditanum] Hispaniae Beticæ oppidum est, apud Plinium lib. 3. cap. 11.

Nudistertius]

Nulla fide esse: hoc est, Cui non est adhibenda fides. Plautus Milit. 20. 59.
 Nullo sine crescent uites. Plin. 14. cap. 1. 2.
 Nullorum hominum homo. Terent. Eunuch. 3. 1. 19.
 Regem elegantem narra. r. ino sic homo est
 Perpaucorum hominum. q. imo nullorum arbitror,
 Si tecum uiuit. id est, prater eum nemo est qui talem fer-
 re secum uelit.
 Lites nulla, neq; controuersie sunt. Cic. 1. de Orat. 59.
 Nullis literis uir: id est, illiteratus. Plin. epist. 11. 5. 4.
 Nullo loco deesse alicui. Cic. ad Attic. lib. 2. 35. 1.
 Nullomodo. Terent. Eunuch. 5. 2. 2.
 Quasi dedita opera domi erant, ut nullo modo
 Introire possem.
 Nullo negotio. Sine difficultate. Cic. Attic. lib. 11. Cato Siciliam
 tenere nullo negotio posuit. Idem pro Rosc. Amer. Quare
 tu hoc propter multitudinem scariorum, nullo negotio fa-
 cere potuisti.
 Nullus nisi. Cic. 2. de Finibus, Nullum suum officium du-
 cerent, nisi ut uoluptati ministrarent.
 Nullo numero homo: id est, nullius precij. Cicero 3. Phi-
 lipp. 135.
 Oratio nulla sit necesse est, aut omnium irrisione ludatur. Cic.
 1. de Orat. 27.
 Pessim nullo ordine habitant Numida. Linius 10. belli Pu-
 nici, 13.
 Nullo pacto. Plaut. Pseud. 3. 92.
 Profecto nullo pacto possum uiuere. Terentius An-
 dr. 1. 5. 11.
 Nullam in partem, pro Nullo pacto. Cicer. ad Memmiam, li-
 bro 13. 1. 3. Sed id, quod mea intelliges, tua nullam in partem
 multum interesse, ita mihi des. si tibi, ut id libenter facias,
 ante persuasaris.
 Nulla ratione moueris. Cic. 4. Acad. 2. 55.
 Nulla re una magis commendatur orator, quam splendore uer-
 borum. Cic. de clar. Orat. 113.
 Rem publicam nullam habere. Cic. 1. de Orat.
 Ecce nunc nullum senem. Plaut. Casin. 6. 2. 6.
 Tam nullus. Plinius libro 11. capite 2. 1. In his tam paruis, atque
 tam nullis, que ratio, quanta uis, quam inextricabilis per-
 fecit.
 Nullus sum, pro Perij. Terent. Hecyr. 4. 1. 6.
 Sed osium concepit: credo ipsum ad me exire, nulla
 sum. Et Eunuch. 5. 7. 22. Nullus sum. Vbi Donatus, Plus
 est nullum esse, quam perijisse. nam qui perit, uel corpus
 habet reliquum: qui uero nullus est, ita est, ac si natus
 non sit.
 Nullius non facinoris societatis, pro Cuiusuis facinoris. Sueton.
 in Octau. Augusto, cap. 32. Mart. lib. 8. 2. 1.
 Quam facias uersus nulla non luce ducentos.
 Nullus, pro Neutrius. Asinius Pollio Ciceroni, libro 10. 31. 4.
 Quum uero non liceret mihi nullius partis esse, quia utro-
 biq; magnos inimicos habebam.
 Num] *νῦμ*, *αἴμα*, *αἰὲ* *ὀδὺ*, *αἰὲ* *νότι*. Aduerbiu interrogandi,
 cui subintelligitur negatio. Soli indicatiuo iungitur. Terent.
 And. 5. 3. 6,
 o ingentem confidentiam:
 Num cogitat quid dicat num facti piget?
 Vide, num eius color, pudoris signum usquam indicat?
 Quasi dicat, non cogitat.
 Num, an. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 12,
 Num furis? an prudens ludis me, obscura canendo?
 Num, aut. Virg. 4. Aeneid. 7. 4,
 Num lachrymas uictus dedit, aut miseratus amantem est?

Num quod eloquentie uisigium apparet? Cicero 1. de Ora-
 tor. 19.
 Num quo alio modo? Cic. 2. de Inuent. 151.
 Annum imperatorum scientia nihil est? Cicero 1. de Diuina-
 tione, 49.
 Numnam (*νῦμ*) compositum a num, & uam. Idem quod
 num significat. Terent. And. 3. 4. 12,
 Hem numnam perijimus? Idem Eunuch. 2. 2. 55.
 Numa Pompilius] *νῦμα* *ἀπὸ* *νομῶν* *αἰ*, uir Sabinus, & a
 Romulo secundus rex, iusticia & pietate insignis: qui paca-
 tis finitimorum odijs, genini tani templum edidit: quod a-
 pertum bella, clausum pacem indicaret. Mox ad religionem
 conuersus, in deorum timore, quo ad mittora truceis ste-
 teret animos, sacra instituit, sacerdotes creauit, uirgines Ve-
 stales sacrauit, Penitenciam maximum primus declarauit,
 dies fastos, nefastosq; condidit, annum in duodecim menses
 diuisit: postremo ubi maxima cum reuerentia & suorum
 & finitimorum creuisset, quadragesimq; annis regnasset, di-
 em suam obiit. De eo Cic. 2. de Orat. 8. 4.
 Coniux Numæ Egeria. Ouid. 3. Fast. 56.
 Antiqui regia parua Numæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 1. 6.
 Munificus Numa. Ouid. 3. Fast. 77.
 Numana] pen. prod. (*νῦμα*) Oppidum est Piceni in Ita-
 lia, ut scribit Pomponius Mela lib. 2.
 Scopulæ rura Numane. Sd. lib. 8. 86.
 Numantia] *νῦμαντία*, Vrbs Hispanie in Celtiberia, que a
 Romanis obsessi per annos xiiii. quum haberet tantum
 quatuor hominum millia, non solum sustinuit, sed etiam ui-
 cit quadragesima millia Romanorum: tandem tamen a Sci-
 pione postiore, post longam & arduissimam obsidionem
 delicta. Quum enim fame laborarent, nec eis daretur iusti
 certaminis copia, omnia sua & seipos igni immiserunt. Vi-
 de Florum, lib. 2.
 Eutererunt Numantiam Romani. Cic. 4. Philip. 161.
 Fera Numantia. Hor. 2. Carm. ode 12. 1.
 Numantinus, penultima producta, Adiectiuum (*νῦμαντινός*)
 ut,
 Vrbs Numantina. Ouid. 1. Fast. 119.
 Aui Numantini. Propert. lib. 4. eleg. 12. 6.
 Numarius, Adiectiuum: Numarius, rij, Numacio, Nu-
 matus] Vide Numus.
 Numatius Plancus] Nobilis fuit Romanus, Iulij Cesaris
 temporibus, qui primus Lugdunum coloniam deduxit. Ad
 hunc extant Ciceronis aliquot epistolæ, & Horatij carmen.
 Sunt qui scribant Munatius.
 Numella] *νῦμῆλλα* (*νῦμ* *ἡ* *ῖ*) Est, ut ait Nonius, machinæ ge-
 nus ligneum, quod ad discrucandos noxios parabatur,
 quod collum & pedes immittebant antiqui. Plautus A-
 sin. 11. 5,
 Nervos, catenas, carceres, numellas, pedicas, borias,
 Tortoresq; acerrimos.
 Numella, authore Festo, genus est uincti, quo quædã pedes al-
 ligantur. Varro lib. 2. de re Rust. cap. 9. 11. Consiue quoq; fa-
 ciunt, ut possint alligari primium leuibus numellis: quas si
 abrodere conantur, ne id consuescant facere, uerberibus eos
 detertere solent. De canibus. Legitur in emendato codice,
 uinctis. Columel. lib. 5. cap. 19. 2. Vbi, inquit, possunt etiam
 numelle fabricari, ut inferio capite descendentes per fo-
 ramina regulis ceruix teneatur. In quibusdam exemplari-
 bus hic legitur masculino genere, numelli. Idem de ouibus
 & capris, libro 7. capite 8. 5. Nonnulli antequam per-
 cus numellis inducant, uirides pincas nucas in mulctram
 demittunt.
 Numen] *νῦμιν*, pen. corr. n. g. (*ἀνομόνιο*, *θεῖον*, *θεῖον*)
 Dicitur,

Dicitur, authore Festo, quasi nuius dei, ac potestas. A nuo,
 nuis, quod ueteres pro uolo usurpabant. Virg. 2. Aen. 156.
 — non hæc sine numine diuum Eueniunt. id est, si-
 ne sui necessitate, ut ait Seruius. Valla negat significare
 numen, libro 6.
 Numen est quoddam & uis deorum. Cic. 2. de Nat. deor. 137.
 Numen potestas dei, matestas. unde Diuersa numina, id est, di-
 uersa potestates. Virg. 4. eclog. 10,
 Concorde stabili fatorum numine Parca.
 Numen, Possibilitas. Virgil. 1. Aeneid. 135,
 Ad te confugio, & supplex ita numina posco. Seruius.
 Catull. Argon. epigr. 59. 41,
 Annuit inuiso caelestum numine recto.
 Cultores numinis. Ouid. 1. Metam. 66.
 Amicum mihi numen. Iuuenal. Satyr. 13. 11.
 Benigno numine Iuppiter. Horat. 4. Carm. ode 4. 15.
 Conscia numina ueri. Virg. 2. Aeneid. 29.
 Conuersa numina. Virg. 5. Aeneid. 94.
 Diuina numen horrere. Cic. 4. Acad. 2. 18.
 Reddunt se diuino numine Reipub. Cicero testatur pro Do-
 mo sua, 110.
 Exorabile numen. Iuuenal. Satyr. 13. 11.
 Implacabile numen. Senec. Oedip. 4. 21.
 Incubitabile numen. Stat. 9. Thebaid. 110.
 Magna numina deum. Virg. 2. Aeneid. 125.
 Maligna numina. Iuuenal. Satyr. 10. 12.
 Præfens & propitiu alicui numen. Quint. in Proem. lib. 4. 4.
 Puro numine Iuppiter glaciati nives. Horat. 3. Carm. ode 10. 2.
 Adorare numen. Virg. 1. Aen. 11. Ouid. 11. Metam. 79.
 Ascribi numinibus. Vide Acribo.
 Colendum numen. Stat. 9. Thebaid. 118.
 Iram numinis contrahere sibi. Ouid. 2. Metam. 133.
 Numine suo atq; auxilio nos defendunt dii immortales. Cic. 1.
 in Catil. 47.
 Secundis numinibus euenire. Tacit. lib. 15.
 Ire numinis exercent te. Virg. 4. Georg. 51.
 Exorabile numen Cesaris. Stat. 5. Sylu. 1. 33.
 Diuum numine feror in arma. Virg. 2. Aeneid. 68.
 Horrere diuinum numen. Cic. 1. de Fin. 63.
 Lesum numen. Virg. 1. Aeneid. 3.
 Metuens numinis ingenium. Ouid. 6. Fast. 52.
 Occurrere numinibus. Vide Occurro.
 Orare numina. Virg. 2. Aeneid. 47.
 Parent numini diuino omnes naturæ. Cic. 1. de Diuin. 32.
 Placabile numen. Ouid. 2. Trist. 29.
 Placare numen per sacrum aliquod. Ouid. 12. Metam. 93.
 Diuinum numen precibus placare. Cic. pro Domo sua, 108.
 Celeste precari numen. Ouid. 1. Metam. 75.
 Magna precari numina. Virg. 3. Aeneid. 127.
 Sancta numina precamur. Virg. 3. Aeneid. 109.
 Spernere numina diuum. Ouid. 8. Metam. 150.
 Cælum & terras qui numine torquet. Virg. 4. Aeneid. 54.
 Vendere numen interditiunq; deorum immortalium alicui.
 Cic. in Pisonem, 38.
 Venerabile numen. Stat. 4. Sylu. 6. 12.
 Non uiolabile numen. Virg. 2. Aeneid. 31.
 Numen. Ipse deus. Virg. 4. Aeneid. 77,
 Spero equidem medijs (siquid pia numina possunt)
 Supplicia hausurum scopulis.
 Aquarum numen Neptunus. Ouid. 4. Metam. 7.
 Belligerum numen. Stat. 1. Achil. 102.
 Fontana numina Naiades. Ouid. 14. Metam. 66.
 Montana numina Pænes. Ouid. epist. 4. 35.
 Rustica numina Fauni. Ouid. 1. Metam. 39.

Syluestria numina. Ouid. 2. Fast. 36.
 Doloris numina. Quintil. in Proem. lib. 6. 4.
 Numina diuum, Oracula. Virg. 2. Aeneid. 25.
 Conceptum numen pectore. Lucan. lib. 5. 20.
 Manifesto numine: id est, manifesto deorum iudicio. Virgilius
 11. Aeneid. 47.
 Numen pro habitu atq; ornatu interpretatur Nonius. Virgil.
 2. Aeneid. 80,
 Vadimus immisti Danaïs, haud numine nostro. Ser-
 uius, Numine nostro, Aut dijs contrarijs, aut quia in scutis
 Græcorum, Neptunius in Troianorum, fuerat Minerva
 depicta.
 Numerius] *νῦμεριος*, a Misenæ regionis (quæ mari rubro
 proxima est) sub Antiocho præfectus, qui Persas eodem die
 nauali & equestri certamine uicit: geminaq; eodem in lo-
 co Ioui & Neptuno trophæa erexit. Fuit & Numerius
 Platonice sectæ philosophus, quem Origenes non dubitat
 cæteris omnibus philosophis antepone. Hunc ferunt, quem
 Platonis dogmata cum Moysi mysterijs cõferret, illud iden-
 titem asseruisse, Platonem sibi prorsus Mosem alterum, At-
 tica eloquentia diuinitatis arcana rimantem.
 Numerius] *νῦμεριος*, a numero prænomen ductum est.
 Numerus] *νῦμεριος*, pen. corr. (*νῦμ* *ἡ* *ῖ*) Vnitatum collectio.
 Numerus, est ex unitatibus composita multitudo, Euclid. 7.
 Elementorum.
 Numerus, notis quibusdam ueteres utebantur numeros signi-
 ficantibus: quas deinde ad literarum formam, scribendi con-
 suetudine, paulatim conuertit librariorum inscitia. quas
 quidem notas, & earum significatione, eregione subijctam.
 atq; hæc tredecim sunt, totidem, quot Priscianus agnoscit ab
 eo tamen, quiddam est, cur dissentire cogar.

Antiquæ notæ	Significatio.
ι	unus
υ	quinq;
χ	decem
λ	quinquaginta
Ϟ	centum
ιϞ	quingenta
ϞιϞ	mille
ιϞϞ	quinque millia
ϞϞιϞϞ	decem millia
ιϞϞϞϞ	quinquaginta millia
ϞϞϞιϞϞϞ	centum millia
ιϞϞϞϞϞ	quingenta millia
ϞϞϞϞιϞϞϞϞϞ	decies centena millia.

Non erat autē, inquit Plinius, apud ueteres numerus ultra
 centum millia. itaq; & hodie multiplicatur hæc, ut decies
 centena millia, aut sepius, dicatur. Atq; hæc notæ, si figuram
 consideres, eadem omnes sunt, nisi quod in quinque primis
 deprehenditur dissimilitudo. nam quum scribimus ϞιϞ,
 siue ιϞϞ, & inde quæ subsequuntur, duabus tantum uti-
 mur notis, ι & Ϟ: hoc tamen obseruantes, ut Ϟ post ι non
 tanquam auersa, sed quasi respiciens constituatur: sic unam
 quaq; summam, quam uolueris immensam, explicari primis
 quinque notis animaduertes. Hæc est prima consideratio: se-
 quitur altera, quod a prima nota ad usque eas quas in extre-
 mo posui, alternis modo in quincupla summa crescit, modo
 in dupli: quod, ipsas notas qui persequi singulas uoluerit,
 intelliget. Priscianus autem hanc rationem tractat imperi-
 tē, primū mille sic aut notari, x, et decem millia sic, c x c,
 in quo repugnat uetus ita obseruatio, triplex enim genus
 est, quod antiquitatem maxime testatur, lapides, libri, numi.
 & quum ego in singulis non ita negligenter sim uersatus,
 o o nunquam

numquam tamen x pro mille comperi, nunquam c x o pro decem nullabus, sed idem labat in sua sententia: infert enim paulo post: Decem millia, quod uerisimilius est, notatū per m, circūscriptam ex utroq; latere: & m putat mille significare, quia nominis prima sit litera, quorum alterum concedo, ut m mille ualeat: alterum, quia cum ratione pugnat, concedere nō possum, ut m ideo mille significet, quod in uerbo mille princeps occurrat litera. mihi enim dubiū non est, quin m inde sit deriuata, quod ueteres pro quingentis hac utebantur figura 10: unde contra Prisciani sententiā, qui de origine d nescio quid ridiculē comminiscitur, facta est d, negligentia simul & ignorantia describentium, dum antiquas notas elementa putant, ergo pro quingentis, ut dixi, scribebāt 10, pro mille c 10: unde fluxit m, errore creatante similitudine, quod m quandoq; ita scribitur c 10, ut minimum discrepare uideatur à c 10. in antiquis autem libris & alias figuris pro mille usurpatis licet animaduertere, ut & c 10: quas peperit minus accerata librariorum festinatio, id agentium, ut c 10 uno calami ductu perficerent, etiam & c 10 pro mille reperias: quæ deriuata sunt ab c 10, corrupte scilicet à corrupta. Queritur etiam cur l quandoque pro i posita reperitur, ut in hac figura c c c l o o o, & similibus. huius quoq; mutationis culpam sustinet librariorum inscitia: qui quum antiquam notā, i, longiusculā uiderēt, exempli gratia sic, c c c l o o o: decepti similitudine consonantem l putarunt, & pro c c c l o o o, scripserunt c c c l o o o. Hec de numero ruma notis. Reliqua erant nonnulla: quæ quia satietati legentium placet occurrere, prætermitto. hac de re paulo plenius agetur in libris de quæstibus per epistolam. Ex Paulo Manutio in epist. ad Atticum.

Aureus numerus sic uocantur (ut aiunt) propterea, quod Iulius Cæsar quum deprehendisset, decimonono, quodque anno Lunam ad eundem zodiaci locum, unā cum Sole redire, eum literis aureis in Calendario singulis annis adscribi iusserit.

Breuiores numeri. Quintil. lib. 1. cap. 10. 32.

Centenarius numerus. Vide Centum.

Impar numerus. Vide Impar.

Infinitus numerus. Quintil. lib. 5. cap. 10. 65.

Immanis numerus. Vide Immanis.

Innumerabilis numerus. Lucret. lib. 2. 217.

Singularis, dualis, ac pluralis numerus. Quintil. lib. 1. cap. 5. 27. Vide Dualis post Duo.

Numerus aliquando refertur ad ea quæ mensurantur. Vnde Magnam numerum frumenti, olei, uini, antiqui dicebant. Cicero pro Plancio, 52. Frumenti in summa caritate maximum numerum miserā. Cæsar in Cōment. Frumenti magnum numerum coegit, Hercius in Cōment. Magno inuento numero hordei, olei, uini, fici, pauco tritici. Cic. 2. Philip. 76. Maximus uini numerus fuit, permagnum optimi pondus argenti.

Magnus numerus frumenti. Vide Magnus.

Número ac summa sua, pecunia quanta sit ostendit. Cicero pro Cluentio, 70.

Numerus, societas, grex, seu pars. Vnde dicimus aliquem eorum numero, qui est eorum particeps. Salust. Dum hæc Romæ geruntur, C. Manlius ex suo numero legatos ad Martium regem mittit.

Integer numerus milium. Cic. Appio, lib. 3. 3. 6.

Exigui numero uiri. Virg. 5. Aeneid. 151.

Turme equitum numero tres. Virg. 5. Aeneid. 112.

Numerus, pro Honore uel existimatione. Cic. 2. Philip. 80.

Itaq; quem locum apud ipsum Cæsarem post eius ex Africa rediū obtinuisti, quo numero fuisti: qua existimatione, quo gradu dignitatis

Ex numero desertorum homo. Cic. 1. de Orat. 82.

Nulla numero homo. Vide Nullus.

Abundare numero. Quintil. lib. 5. cap. 7. 15. Et si deficiatur numero pars diuersa, paucitatem: si abundantiam, conspirationē: si humiles producit, utilitatem: si potentes, gratiam oportebit incesere.

Accipi numero. Vide Accipio.

Aequati numero. Vide Aequo, æquas.

Ad numerum adscribere: pro, in numero suorum habere. Cicero ad Qu. frat. lib. 1. 1. 23.

Adscribere in numerum. Vide Adscribo.

Augere numerum. Lucret. lib. 1. 89. Video Augeo.

Collocare in deorum numero. Video Colloco.

Componere numero in turmas. Virg. 11. Aeneid. 120. Seruius, Numero, id est, rationabiliter. Vnde & se penumero dicitur: id est, frequenter & rationabiliter.

Comprehendere numero. Vide Comprehendo.

Conuenit numerus. Vide Conuenio.

Defici aliquem numero. Quintil. lib. 5. cap. 7. 15.

In numero & loco hostium duci. Cic. 7. Verr. 97.

Digerere aliquid in numerum. Virg. 3. Aeneid. 90.

Distribuire in numeros: hoc est, in ordines, uel ita per numeros disponere, ut postea in ordines reduci possint. Plinius epist. 24. 6.

Exequi subtiliter numerum, id est, minutatim. Liu. Decad. 1. libro 3. Difficile ad fidem est, in tam antiqua re, quot pugnae uerunt ceciderint, exacto affirmare numero. audit tamen Antias Valerius concipere summas. Romanos cecidisse in Hernico agro v. Mil. ac cccc. ex prædatoribus Aequorum, ab A. Posthumio Consule duo millia & cccc. cæfos. Paulo post, interfecta inde quatuor millia, & exequendo subtiliter numerum, ccc. aut & xxx.

Eximere aliquem numero beatorum. Horat. Carm. ode 2. 4.

Número eximere. Est eximium, & egregium, & singularem aliquem constituere. Quintil. lib. 1. cap. 4. 3.

Explere numerum. Vide Expleo.

Glossere numero. Tacit. lib. 4.

Numerum habui. Plaut. Pseud. 15. 5.

Habui numerum sedulo, hoc est, sextū à porta, proximum Angiportum. id est, sciebam quotus esset.

Rationem numerumq; habere. Cic. 7. Verr. 57.

Habere aliquem in numero suorum: hoc est, inter suos & amicos. Cic. Octauio, lib. 13. 22. 6.

Habere aliquem numero ac loco. Cic. 4. Ver. 93.

Numerus, translattit pro turba sine nomine, sine uirtute ac dignitate. nam apud scriptores multitudo numero, non ponere, aut dignitate æstimatur. Hor. lib. 1. epist. ad Lolliū, 1.

Nos numerus sumus, & fruges consumere nati, &c.

Ex Lambino.

Número, uel in numero aliquo haberi, uel esse: cui Despici opponitur. Varro 1. de Re rust. cap. 17. 5. Quod ita quum sit, minus se putant despici, atq; aliquo numero haberi à domino. Brutus ad Atticum, 17. 7. Quod enim tam alienum ab humanis sensibus est, quam eum patris habere loco, qui ne liberi quidem hominis numero sit?

Metiri numerum. Stat. 6. Thebaid. 53.

Mutare numerum. Quintil. lib. 1. cap. 6. 12.

Obtinere aliquem numerum. Cic. de claris Orat. 91.

Ad numerum permanere. Cic. 1. de Nat. deor. 145.

Redigi ad numerum duorum. Ouid. 6. Metam. 40.

Referre aliquem in numerum. Cic. 2. de Diuinat. 6.

In numeros nomē referre. Plin. epist. 8. lib. 3. Neq; enim ad hoc nomen in numeros relatum est: ideoq; liberū est nobis, Syllanum in locum tuum subdere. In numeros, id est, in ordinem,

nem, Tribunorum scilicet. Dicimus milites nondum relatos in numerum, quum delecti quidem sunt, nondum tamen in suos ordines peruenire.

Replere numerum. Lucret. lib. 2. 108.

Subducere numerum. Catul. in Epital. Iulie, 56.

Ad numerum esse. Vide Ad.

In numero esse, Annuneriari. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 24. 2.

Hoc erit in magno numero nostrorum malorum. id est, Augerebit numerum nostrorum malorum. Cic. Atticō, lib. 3. 4. 6. 1.

Esse in numero ciuium. Cic. pro Domo sua, 64.

In nullo numero esse. Cic. 3. de Orat. 117.

Deorum numero esse alicui. Liuus 7. ab Vrbe, 140. Conditorum, parentum deorum immortalium numero nobis eritis. Cic. 1. Verr. 34.

Venerari in numero deorum aliquos. Cic. 2. pro lege Agr. 92.

Venire in numero oratorum. Cic. 1. de Orat. 57.

Ad centena numero. Vide Ad præpositionem.

Numerus, pro ratione harmoniaca ponitur; quam Græco uocabulo rhythnum appellamus: quod omnis harmonia & omnis concentus numeris confert. Virgil. 9. eclog. 8.

—numeros memini, si uerba tenerem.

Hinc oratio quæ numeris caret, soluta dicitur: quæ uerò numeris constat, numero sa. Cic. 2. Acad. 15. Atq; ipse uariū & elegas omni serē numero poema fecisti. Quintil. lib. 9. cap. 4.

Vincula numerorum. Cic. in Orat. Primum igitur eum tanquā ē uinculis numerorum eximamus: sunt enim quidam, ut scis, oratori numeri, de quibus mox agemus, obseruandi ratione quadam, sed alio in genere orationis, in hoc omnino relinquendi. Numeros tanquam uincula appellat, uel quod oratorem quodammodo alligant ad eos obseruandos: uel (quod magis placet) quia membra et per iodos orationis uincunt, & egregie coniungunt.

Numerus & modus oratoris. Cic. 1. de Orat. 73.

Flebiles numeri. Ouid. 2. Fast. 22.

Impares numeri, Elegiaci. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 8.

Leuioribus numeris apta materia. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 5.

Adiungere numeros. Vide Adiungo.

Adiunxit primus numeros uerbis solutus Isocrates. Cicero in Orat. 100.

Alligari numero. Quintil. lib. 4. cap. 5. 3.

Astringere orationem numeris. Vide Astringo.

Moderatione certa quadam numerorum astringitur histrio. Cic. 1. de Orat. 132.

Cænere in cantu numeros. Vide Cano.

Claudere sententias numeris. Cic. in Orat. 134.

Commetiri numero. Vide Commetior.

Verborum numerum, sententiarum numero consequi. Cicero 2. de Orat. 30.

Contente numeris fides. Cic. 4. de Fin. 121.

Número & paucitate definita genera. Cic. 2. de Orat. 79.

Grati numero edere arma. Ouid. 1. Amor. eleg. 1. 1.

Explere numeros, & conficere uersus, eius est qui fidibus utitur. Cic. 4. Academic. 46.

Molli numero fluunt carmina. Persius Satyr. 1. 7.

Ludere in numerum. Virgil. 6. eclog. 6. Idem 4. Georg. 35. de Cyclopiibus.

Illi inter se magna ni brachia tollunt in numerum. Lucret. lib. 2. 128.

Ludunt, in numerumq; exultant sanguine læti.

Extra numerum si se moueat histrio, exhibatur & exploditur. Cic. in Parad. 31.

Obloquitur numeris septem discrimina uocum. Virgilius 6. Aeneid. 130.

In quadrum numerum sententias redigere. Cic. in Orat. 120.

Modum & numerum in oratione soluta seruari oportere. Cicero de claris Orat. 16.

Soluti numeri lege. Horat. 4. Carm. ode 2. 3.

Omnibus numeris absolutus. Plin. epist. 215.

Obire omnes numeros comitatus. Plin. in Paneg. 121.

Perfectum expletumq; omnibus suis numeris & partibus. Cic. 2. de Natur. deor. 52.

Veritatis omnes numeros in se habere. Cic. 1. de Diuin. 46.

Continere omnes numeros uirtutis. Cic. 3. de Fin. 39.

Numerus, occultiore significato longē aliud est quā quod uulgus existimat. Sanē Plato, uelut Salomoni concinens, dicens: Deum omnia in numero, pondere & mensura perfecisse: dum numeros, mensuras, & solida in mediū adducit, per numeros uult intelligi ipsas rerum naturalium species, formāq; substantiales: quas etiam Aristoteles numeris comparat. Per mensuras aut, certas instrumentalesq; figuras, uel magnitudines speciebus certis accommodatas. Per solā deniq; atq; uires, significat qualitates, et quæ cum molibus penitus protenduntur, & præstat motionibus actionibusq; momentū.

Ex qua recōditore disciplina scribit Macrobius, Numerorum certā constitutāq; rationē animas sociare corporibus. Qui numeri dum superant, perseverat corpus animati: quum deficiunt, arcana illi uis soluitur, qua societas ipsa constabat. Et hoc est quod fatum, & fatalia uitæ tēpora uocant. Vnde est Virgilij illud 10. Aeneid. 109.

—explebo numerum, reddarq; tenebris. Hinc etiam ueteres philosophi dixerunt, Animam esse numerum se mouentem. Quod Pythagoricum esse decretum, probat Plutarchus lib. 4. de Placitis philosophorum: adiciens tamen, numerum hic pro mente accipi.

Numerus impar à Pythagora plenus censebatur & perfectus: eōtrā Par, indigens, deficiens & imperfectus. Impar si quidem pari cōmisti, uim suā seruat perpetuū: cōduplicatus uerò, eundem gignit. Est itaq; fecundus: habetq; uim principij, diuisionis ipse nescius, unitate semper in eo redundante. Par uerò diuisibilis est, nec imparē in quā producit. Atqui ex diuisione m. lū omne suboritur, corporum ægritudines, ciuitatum seditiones, familiarum disidia, & reliqua hoc genus. Econtrariō, ex unitate bonū omne, corporum sanitas, ciuitatum & familiarum pax, animorum consensus. Proinde de Homerus imparia semper superis contribuit: inseris uerò paria. Adde, quod Pythagoras numeros impares ponebat formis rerum naturalium analogos, ut Pares materia: per hos de sensibilibus, per illos de intellectualibus substantijs philosophans.

Numeri militares inde putantur dicti, quod ad numerū omnia præstarent, uel quod eorum certus quidam numerus esset: quod hodie Galli reges obseruant, certum quendam numerum alentes, etiam pacis temporibus. Vlpian. in l. unica. D. de bonorum possessione ex testamento militis; Si quis militiū ex alio numero translatus sit in alium: quamuis et hinc sit exemptus, & illō nōndum peruenierit: tamen poterit iure militari testari. est enim miles, quamuis in numeris nō sit.

Definere in numeris esse. Paulus in l. quod dicitur. D. de militari testamento. Postquam desijt in numeris esse.

Refert in numeros. Vlpian. in l. ex eo tempore. D. de militari testamento. Ex eo tempore quis iure militari incipit posse testari, ex quo in numeros relatus est: ante non. Proinde qui nondum in numeris sunt, licet etiam lecti uel tiroes sunt, et publicis expensis iter faciunt, nondum milites sunt. Debent enim in numeros refert.

Numeri, Tessera. In tessera enim antiquorum, ut nostris scripti erant tantum numeri: unde iactare numeros, pro lacere tesseras, dixit Ouidius.

Seu ludet, numerosq; manu iactabit eburnos;
Tu male iactato, tu bene iacta dato. Ac quum senum
sint laterum, plures numeros, quam tali, qui quaternum
sunt, habebat: unde et numeros appellasse, fortasse putabitur
Ouidius, aut potius quod tali sine punctis & numeris fierent.
Vide Taltus & Tesseræ. Turnebus.
¶ **Número**, aduerbium, ueteres pro Nimum citò dicebant;
auctore Festo. Plautus *Meneh.* 8. 13,
Menehme, número huc aduenis ad prandium. Idem
Milite. 2. 7.
Haud etiam número hoc dicis. Sic *Casim.* 1. 6. 20,
—quid uis
Ancilla? p. nimum seuis. s. número dicis? *Erasmus*, Nume-
ro dicis, dixit, pro eo quod est, Facile & compendio. *Fes-*
stus exponit pro Citò ac Celeriter: citans tum alios multos
auctores, tum huc Plauti locum. Sed apud Festum adeò de-
prauata est scriptura, ut referre pigeat: nisi quòd illinc col-
ligitur, ueteres non solum dixisse, número dicis: sed, número
scis, número facis, número expungere, número credere, nume-
ro uenire: pro, Facile & citò uenire. Nonius Marcellus
putat número dici, pro Multum: sed exempla quæ adducit, ma-
gis indicant accipi pro Citò ac facile, siue statim, quod i-
psum ille fatetur in fine. Idem in *Amph.*
Número mihi in mentem fuit. *Vsurpatur* apud eundem
& alijs aliquot locis.
¶ **Numerosus**, pen. prod. Adiectiuum, Quod magno cõstet nu-
mero. *Plin.* in epistolis, Hoc opus numerosas poscit manus.
hoc est, multas. Idem in *Paneg.* 4. 5, Aliò me uocat numerosa
gloria tua.
Numerosore ambitu litorum circumflectitur Ionia. *Plin.* lib. 5.
cap. 29. 7.
Brachia numerosa ducere. *Ouid.* 2. *Amor. eleg.* 4. 6, hoc est, ad
certam legem & mensuram.
Cicatrix numerosa. *Claud.* de bello *Get.* 9. 7.
Cohors numerosa. *Plin.* lib. 7. cap. 4. 4. 2.
Gestus numerosi. *Ouid.* 4. de *Ponto, eleg.* 2. 7.
Laus numerosa. *Ouid.* ad *Pisonem*, 1. 4.
Malum numerosum. *Senec.* *Herc. fur.* 4. 8.
Partus numerosus. *Plin.* lib. 11. cap. 40. 1. Idem lib. 10. cap. 58.
1, Ita natura moderante, ut alijs crebrior sit factus, alijs nu-
merosior.
Phalanx numerosa. *Valer.* 1. *Argon.* 89.
Questus numerosior. *Claud.* 1. in *Eutrop.* 4. 4.
Varietas numerosa. *Plin.* lib. 9. cap. 17. 6.
Vrbes numerosæ. *Claud.* de bello *Gildo.* 52.
Numerosa oratio *Ciceroni* dicitur in *Oratore*, 12. 7, quæ est si-
milis numerorum, non planè è numeris constans. Idem 3. de
Orat. 102.
Loci numerosi. *Quintil.* lib. 6. cap. 3. 25.
Horatius numerosus. *Ouid.* 4. *Trist. eleg.* 9. 10.
¶ **Numerosè**, aduerbium. *Cic.* 3. de *Orat.* 96, Et tamen tam con-
iunctionem sicuti uersuum numerosè cadere & quadrare
& perfici uolumus. Idem 2. de *Nat. deor.* 33, Quid si pla-
tant fiducias ferrent numerosè sonantes? in priore quidem
exemplo significat id quod uulgo dicitur Rhythmicè, &
per mensuras: in posteriore autem Permultum.
Numerosè & aptè cadens comprehensio. *Cic.* in *Orat.* 83.
Cadit numerosè sententia. *Cic.* de *claris Orat.* 17.
Aptè & numerosè dicere. *Cic.* in *Orat.* 127.
Numerosè & uolubiliter orationè fundere. *Cic.* in *Orat.* 122.
¶ **Numerositas**, pen. corr. *Macrob.* lib. 5. *Satur.* cap. 20, Ad
significationem numerositatis innumerata id est, ad signifi-
candum numerum immensum.
¶ **Numeralis**, & hoc numerale, penult. prod. (*ἀριθμητικός*)

Quod ad numerum pertinet. Vnde, Numeralis scientia, quæ
tractat de numeris. Græcè Arithmetice dicitur.
Naturalia nomina, apud Grammaticos, quibus utimur in nu-
merando.
¶ **Numerabilis**, & hoc numerabile, penult. corr. (*ἀριθμητός*)
Quod numerari potest.
Populus numerabilis: id est, non magnus. *Horat.* de *Arte*, 4. 2.
¶ **Número**, numeras, pen. corr. (*ἀριθμῶ*) numerare, Per nume-
ros recensere uel colligere & metiri. *Virgil.* 3. *eclog.* 7,
Bisq; die numerant ambo pecus.
Per digitos numerare. *Ouid.* 3. *Fast.* 25.
Argumenta si ex rebus numeres, innumera sunt: si ex rebus, mo-
dica. *Cic.* 2. de *Orat.* 75.
Imbres hybernos citius numeraueris. *Stat.* 3. *Sylu.* 3. 20.
Tempora si numeres, bene quæ numeramus amantes. *Ouid.*
epist. 2. 2.
Numerare, Recensere ordine. *Virg.* 4. *Georg.* 70,
Atq; Chæodenos diuin numerabat amores.
Numerare pecuniã, pro Presentem pecuniã dare. *Cic.* ad *Plan-*
cum in *Epist.* ad *Attic.* lib. 16. 3. 41. 3. *Terenti.* *Adelph.* 3. 3. 52.
Nam ut numerabatur fortè argentum, &c.
Supendium numerare militibus. *Cic.* in *Pisonem*, 69.
A Quæstore numerare. *Vide A* uel *Ab*.
A se numerare. *Cic.* 2. *Philipp.* 219.
Numerare alicui, Subintelligitur, pecuniam. *Plaut.* *Afin.* 2. 4.
Cic. pro *Quintio*, 10, Sed Romæ quotidie simulatq; sibi hic
annuisset, numeraturum se dicebat.
Numerare, pro Habere, & censere. *Cic.* pro *Rosc.* *Amer.* 22, in
hoc tâto, tam atroci, tam singulari maleficio, quòd ita rarò
exiit, ut si quando auditum sit, portentis ac prodigijs simile
numeretur. Idè 4. *Verr.* 75, Propè Collega *Timarchidi* nu-
merabatur, id est, habebatur & censebatur. *Budeus.* 3. 3.
Nullo loco numerare rem aliquam: pro, Nihilil facere. *Cicero*
2. de *Fimib.* 1. 4. 4.
Aliquem accusatorem suum numerare, nõ competitiorem. *Cic.*
pro *Muræna*, 47.
Sapientem se esse, & numerari uelle. *Cic.* *Lent.* lib. 1. 9. 63.
Proximum optimis numerari. *Cic.* de *claris Orat.* 116.
In actis alicuius quippiam numerare. *Cic.* 1. *Philipp.* 1. 4.
Numerare in bonis, &c. id est, inter bona, hoc est, bonum iudic-
care. *Cic.* 1. de *Fin.* 48, Cur nec uoluptas in bonis sit nume-
randa, nec in malis dolor, &c. Idem ad *Curionè*, lib. 2. 5. 4.
Nè id quod petit, exigere magis, quam rogare, & in mer-
cedis potius quam in beneficij loco numerare uideatur.
In primis beati in Italia *Crotoniatæ* quondam numerabantur.
Cic. 2. de *Inuent.* 121.
In multis numerari. *Cic.* de *claris Orat.* 88.
Mors in beneficij partem, si cruciatus abstulit, numeretur. *Cicero*
11. *Philipp.* 290.
In uulgo patronorum numerari. *Cic.* de *claris Orat.* 187.
Numerare inter. *Cic.* pro *Rosc.* *Amer.* 9, Honestissimus inter
suos numerabatur.
Inter amicos numerari. *Ouid.* 4. de *Ponto, eleg.* 9. 7.
¶ **Numerandus**, Participium (*ἀριθμητέος*) ut,
Ante omnes bello numerandus *Amilcar*. *Silius* lib. 15. 128.
¶ **Numeratus**, pen. prod. Aliud Participium (*ἀριθμημένος*)
Cic. pro *Cecinna*, 8, Quum uteretur dote uxoris numerata,
quo mulieri esset res cautior.
Milite numerato repetebat castra. *Silius* lib. 7. 147.
¶ **Numeratò**, uice aduerbii positum (*ἀριθμητικῶς*) *Cic.* *Attic.* lib.
12. 24. 4. Mibi & res, & conditio placet, sed ita ut nu-
meratò malim, quam æstimatione. id est, Malim numerari
mihi, quam diuitius æstimatione.
In numerato habere ingenium: id est, promptum & ad manũ,
hoc est,

hoc est, presentissimum, & ad expedienda ex tempore di-
cendo solertissimum. *Quintil.* lib. 6. cap. 3. 77. *Erasmus*, in
numerato habere, si ad animi rem transferatur, proverbij
rationem habuerit. Sumptus est ab ijs, qui res suas ad certissi-
mum calculum redegerunt, hoc est, ad pecuniam numeratã.
In numerato relinquere. *U. S. D. C.* hoc est, in numerata pecu-
niã, uel pecunie numeratæ. *Plin.* lib. 33. cap. 10. 3.
¶ **Numeratio**, Verbatè (*ἀριθμῶσις*) *Colum.* lib. 11. cap. 1. 21, Sed
ubi aris numeratio exigitur, res pro nummis ostenditur.
Idem lib. 1. cap. 8. 9.
Numestranij Populi Italiae, in tractu *Lucanorũ*, Vrsenti-
nis et *Volventanis* proximi: quorũ meminit *Plin.* lib. 3. ca. 11.
Numicus] *Volturnus*, Amnis est, non longè à *Launio*, qui
& *Numicus* dicitur.
Cornij *Numicus*. *Ouid.* 3. *Fast.* 130.
Numicus] pen. prod. (*νῦμιος*) Ingens fluuius fuit in *La-*
tio: in quo reperitũ est cadaver *Aeneæ*, & consecratũ. *Vide*
Liuium *Decad.* 1. lib. post paulatim decrescens, in fontem
redactus est: qui & ipse siccatus est sacris interceptis. *Vestæ*
enim non nisi de hoc fluuiio libari licebat. *Hæc* *Seruius* in *Il-*
lud *Virgilij* 7. *Aeneid.* 39,
—hæc fontis stagna *Numici*. Dicitur & *Numicius*.
Fontis uada sacra *Numici*. *Virg.* 7. *Aeneid.* 49.
Litus sacrum *Numici*. *Virg.* 7. *Aeneid.* 150.
Placidij sum *nympha* *Numici*. *Ouid.* 3. *Fast.* 131.
Numidia] *νῦμιδα*, Regio latè patens in *Africa*: dicta est à
dictione *Nomades*, quos *Romani* *Numides* appellant. *Hinc*
Plinius lib. 5. cap. 3, *Numidæ* uerò *Nomadas*, à permuãdis
pabulis: *mapalia* sua, id est, domus *plustris* circumferentes.
Vagabundans populatio: *enim*, ut in *Sarmatia* *Hamaxo-*
bitæ, errantes, et rei pecuarie dediti, nomè hoc indepti sunt:
à *Græcis*: quibus *νῦμιδα*, pasco significat. *Numida* habet ab
Ortu *Syrtis* quædam paruas: unde regio *Carthaginiensis*
incipit: à *Septentrione*, mare quod uersus *Saradamiã* ten-
dit: ab *Occasu* *Mauritaniam*, & à *Meridie* *Asiopia*: nec
preter *marmoris* *Numidici*, *ferarumq;* pro uentum, aliud
insigne habet *Sunt* in ea clare urbes, *Hippon* & *Rhegium*.
¶ **Numida**, *Numidæ*, pen. corr. (*νῦμιδα*) *Qui* *Numidiam* inco-
lit. *Virg.* 4. *Aeneid.*
—*Numidumq;* petam *conubia* *supplect*.
Numidarum nomen *Latinis* non eos tantum *populos*, qui cer-
ta in *Africa* partem *Numidiam* uocatam tenuerunt, signi-
ficat, uerum etiam alios *populos*, qui pecuarij erant. *Sic* enim
Vitruuius *Arabes* uocat his uerbis. *Item*, *loppæ* in *Syria*,
Arabiaq; *Numidarum*, lacus sunt immani magnitudine.
Turnebus.
Infrèni *Numidæ*. *Virg.* 4. *Aeneid.* 9.
Rebelle *Numidæ*. *Ouid.* 15. *Metam.* 151.
¶ **Numidicus**, pen. corr. Adiectiuũ (*νῦμιδικός*) ut, *Lapis* *Numi-*
dicus, qui inter generosa *marmora* adnumeratur. *A* *Pa-*
pinio *Libycus* *silex* appellatur. Et *pauimenta* *Punica* à ue-
teribus dicebantur, quæ ex *marmore* *Numidico* strata erant.
Numidica gallina. *Colum.* lib. 8. cap. 2. 2.
Numidicæ aues. *Martial.* lib. 13. 73.
Numidici equi. *Liui.* 10. *bel. Pun.* 24.
¶ **Numidianus**, pen. prod. Possessiuum: ut, *Numidiana* *pyra*.
Numisma] *Vide* *Numus*.
Numitor] penult. corr. (*νῦμιτορ*) filius *Prociæ* *Albanorum*
regis, & *Amulij* frater. *Rheam* *Syluiam* fillam habuit, quã
Amulius pulso *Numitore* fratre *Vestalem* uirginem fecit,
ne tandem sobolem haberet, quæ patrum ulcisceretur. *Vi-*
de *Liuium* lib. 1. ab *Vrbe*. *Virg.* 6. *Aeneid.* 154,
Et *Carys*, & *Numitor*, & qui te nomine readet
Syluius *Aeneas*.
Thesauri pars 2.

Numus] *νῦμος*, *ἀργύριον* *Moneta*, & τὸ τῷ
νῦμος dicitur, id est, à lege: quia quum permutatione uti ho-
mines solerent, lege, *numi* usus introductus est, non natura.
Scribitur & *nummus*.
Nummus argenti. *Plaut.* *Pseud.* 5. 66,
Nimis sum miser, nummum nusquam reperire argenti
queo. Et *Pseud.* 23. 333
Hinc nunquam eris nummo diuitior. *Cicero* 2. de *Fi-*
nibus, 90, Vnde si sicuius esset eorum sententiam, qui ho-
nesta & recta emolumentis omnibus & commodis antepo-
nerent, nummum nullum attigisset.
Nummus adulterinus. *Cic.* lib. 3. *Officior.* 122.
Nummus asper. *Sueton.* in *Claud.* *Nerone*, cap. 4. 4.
Aurei *nummi*. *Cic.* 12. *Philipp.* 332.
Bonus *numus*. *Vide* *Bonus*.
Rediuius *nummus* pullulat *arca* *exhausta*. *Iuuen.* *Satyr.* 6. 37.
Comedere *nummos*. *Cic.* *Attic.* lib. 6. 112. 4.
Nummi *denarij*. *Varr.* de *ling. Latim.* lib. 5, *Nummi* *denarij*
decuma libella, quod libram pondo as ualebat, & erat ex
argento parua.
Rediuius *nummus* pullulat *arca* *exhausta*. *Iuuen.* *Satyr.* 6.
Comedere *nummos*. *Cic.* *Attic.* lib. 6. epist. 1, *Magnum* *odium*
Pompeij susceperis. putat enim suos *numos* uos comedisse.
Commouere *nummum*. *Cic.* pro *Fonteio*, *Nemo* *Gallorum* sine
ciue *Romano* quicquam *negocij* gerit: *nummus* in *Gallia*
nullus sine *ciuium* *Romanorum* *tabulis* *commouetur*. *Sen-*
sius est, Si quis ab *Imperatore* *nummus* exigitur à *Gallis*,
oportet *Gallos* (utpote multis *prelijs* ab *Romanis* attritos,
bonis *spoliatos*, *agro* *multatos*) eum *nummum* à *ciuibus*
Romanis in *Gallia* *negotiantibus* accipere, ideoq; *tabulas*
conficere, quã uocant *obligationes*. Nam *commouere* *num-*
num, est exigere, & ut uulgo dicunt, *leuare* *pecuniam*.
Quod ipse *Cicero* per *simplex* uerbum *Mouere*, pro *Flac-*
co dixit: *Dicitur* si *Flacco*, & ijs qui simul essent, *drachma-*
rum *xv. millia* dedisse. Cum *ciuitate* *mibi* *res* est, *accerrima*,
& *conficietissima* *literarum*, in qua *nummus* *moueri*
nullus potest sine *quinq;* *Prætoribus*, *tribus* *Quæstoribus*,
quatuor *Mensarijs*, qui apud illos à *populo* *creantur*. *Mo-*
ueri, id est, *publicè* *exigi*, & (ut uulgo dicunt) *leuari*.
Conductis, *coemens* *obsonia* *nummis*. *Horatius* 1. *Serm.* *Satyr.*
2. hoc est, *senore* *sumptis*, siue ad *usuram* *acceptis*: pro qui-
bus, tanquam pro *rebus* *conductis*, *merces* *penditur*.
Contemplari *nummos* in *arca*. *Horat.* 1. *Serm.* *Satyr.* 1. 14.
Corrogare *nummos*. *Vide* *Corrogo*.
Cudere *nummos*. *Vide* *Cudo*.
Effundere *saccos* *nummorum*. *Horat.* 2. *Serm.* *Satyr.* 3. 30.
Cautos *nomibus* *certis* *expendere* *nummos*. *Horatius* 1. *epi-*
stol. 1. 21.
Extricare *nummos* *inde* *unde*. hoc est, *corrogare* & *collia-*
gere. *Horat.* 1. *Serm.* *Satyr.* 3. 18.
Habere in *nummis*. *Cic.* ad *Attic.* 8.
Mouere *nummum*. *Vide* *Commouere* *nummum*.
Olfacere *nummos*. *Vide* *Olfacio*.
Parti *gladio* *uel* *pyxide* *nummi*. *Iuuen.* *Satyr.* 13. 3.
Recondere *nummos* & *aurum*. *Horat.* 2. *Serm.* *Satyr.* 3. 22.
Dole si spes *refulserit* *nummi*. *Perfius* in *Prologo*, 3.
Spargere *nummos* *populo* *de* *Rostris*. *Cic.* 3. *Philipp.* 136.
Subducere ad *nummum*. *Vide* *Subduco*.
Bibliothecam *multorum* *nummorum* tractare. *Cicero* *Sulpi-*
tio, lib. 14. 78. 5.
Numus, Nomen speciale est aliquando, idem quod *Sestertium*
uulens, id est, æstimatione nostra decem *uronicis* *denariolis*,
& *semisse* *denarioli*. *Cic.* 5. *Verr.* 119, *Cogit* enim *Scandiliũ*
quinque *illa* *millia* *nummum* *dare*, ac *numerare* *Apronio*. Et
O O 3 paulo

paulo post, Cogit Scandilium Apronio ob singularem improbatem atq; eudaciam praedicationemq; nefarie societatis festertia quinq; millia mercedis nomine ac premij dare. Quinq; festertium quinq; millia festertium: quinq; millia nummum, pro eodem dixit. Budeus.

Bis dena festertia nummum. Horat. 2. epist. 2. 7.

Numus festertius, idem. Vitruvius lib. 1. cap. 4. Ab Senatu populoq; Rom. petijt, ut liceret transferre oppidum: constituitq; mcentia: et areas diuisit, numoq; festertio singulis municipibus mancipio dedit. id est, festertij singulis areas edificaturis ciuibus uendidit: quae res inftar donationis, imaginem uditionis habet: quomodo et Numo addicere. Cicero pro Rab. Post. 2. 8. Tua bona Posthume numo festertio a me ad dicuntur?

Numo addicere, apud Suetonium in Caesare legitur. Cicero pro Rabirio Posthumano, 2. 8. Equus est ex tanto populo, qui bona C. Rabirij Posthumani numo festertio sibi addici uelit? Budeus.

In numis suis esse. Cic. 6. Verr. 1. 10. Non modo in aere alieno malo, sed in suis numis multos esse, ac semper fuisse.

¶ Numulus, pen. cor. Diminutiuum (νομύλιον) Cic. Attico, lib. 1. 11. 12. Si iudicium est, triginta homines populi Rom. leuissimos ac nequissimos numulis acceptis ius ac fas omne delere. Ibidem, 1. 4. 12.

¶ Numosus, pen. prod. Adiectiuum (ἀριθμητός) Quia numis abundat.

¶ Numatus, pen. prod. Aliud Adiect. (ἀριθμητός) Cic. 2. de lege Agrar. 62. Voluit enim ante oculos istorum Iuba regis filius adolescens, non minus numatus, quam bene capillatus. Horat. 1. epist. 6. 8.

¶ Numupium numatum, in quo multi sunt numi. Plautus Amphit. 1. 6. 40.

¶ Numatio, numationis (ἀριθμητική) Numerorum abundantia et affluentia. Cic. 2. Philipp. 120. Pone ante oculos Leuitiam Senatus, populiq; Rom. confer eam cum numatione tua, tuorumq; tum intelliges, quantum inter laudem et lucrum intersit.

¶ Numarius, Adiect. (ἀριθμητικός) Quod ad numos pertinet: ut Res numaria. Cic. pro Cluentio, 31. Exagitabatur omnes eius fraudes, atq; fallacia: tota uita in eiusmodi ratione uersata aperiebatur: egestas domestica, quaestus forensis in medium proferebatur: numarius interpret pacis et concordiae non probabatur. id est, mercenarius: et qui ob id pecunias acceperat, etc.

Iudicium numarium, Quod fit acceptis pecunijs. Cicero 5. Ver. 112.

Iudices numarij, Sordidi et corrupti. Cic. Attic. lib. 1. 11. 13.

Difficultas numaria. Cic. 4. Ver. 49.

Ratio numaria. Cic. ad Attic. lib. 10. 203. 2.

Res numaria. Cic. 3. Offic. 105. Vires numaria de communi sententia constituerentur.

Res numaria tenet eum. Cic. 6. Ver. 19.

Theca numaria. Cic. ad Attic. lib. 4. 76. 2.

¶ Numisma, numismatis, pen. corr. n. g. Idem quod Numus. Graecè νόμισμα. Horatius 2. epist. 1. 48.

Rettulit acceptos regale numisma Philippo. Martialis lib. 1. ad Sextilianum, 40.

Quum data sint equiti bis quinq; numismata, quare?

¶ Numularius, νομιαριστής, Mensarius alias dicitur. Qui numos ad mensam tenet, uel qui ex officio, mense numerorum inferuit. Vide Mensarius in Mensa.

¶ Numularius, Adiectiuum: ut, Mensa numularia. Scenola in Lulim. D. de infistoria adione, Lucius Titius mense numerariae quam exercebat, habuit libertum praepositum.

Nunc] Aduerbium temporis (νῦν, νῦν, τὸ νῦν) Terent. Eunuch. 5. 5. 15.

Quid ais? nunc nunciat porro sese id quod moechis solet. Idem And. 3. 2. 33.

Nunc age. Virg. 4. Georg. 30.

Nunc age sis. Lucret. lib. 1. 53.

Nunc, superflue aliquando additur, auctore Donato. Terent. Adelph. 2. 3. 33.

O frater frater, quid ego nunc te laudem? satis certe scio, &c.

Nunc, pro Serio, interprete Donato. Terent. Eunuch. 1. 1. 25.

— nunc ego et illum sceleratam esse, et me miserum sentio. Virg. 8. eclog. 9.

Nunc scio quid sit amor. Idem 4. Aeneid. 76.

— nunc ager Apollo, Nunc Lycae fortes.

Nunc, Aliquando nullum tempus denotat, et pro Sed accipitur. Cic. 1. de Diuin. 107. Quae quidem multo plura euenirent, si ad quietem integri iremus: nunc onusti cibo et uino, confusa et perturbata cernimus. Ex Valla lib. 2.

Nunc, Concedendi aduerbium. Plaut. Trucul.

Haud mansisti ut ego darem: tute sumpstisti tibi, nunc habes ut nactus. hoc est, Age habes, uel habes sane.

Nunc, pro Autem, quae in significatione frequens est apud optimos scriptores: et habet gratiam, si in loco uariis. Quintil. lib. 1. cap. 1. Nam bona facile mutantur in peius: nunc quando in bonum uerteris uitia? id est, quando autem.

Nunc, pro nomine aliquando ponitur. Cic. Nunc temporis numero. Quasi temporis praesentis, et quasi nuncini, si Latinitas pateretur, sicut crastini.

Nunc, pro Nunc primum, et nunquam antehac. Plaut. Trin. 6. 81.

Mētre adepol gnate, atq; id nunc facis, haud consuetudine.

Nunc demum. Terent. Adelph. 2. 2. 25.

— nunc demum uenisse?

Cur passus? ubi eras? Ibidem, 5. 3. 19.

— nam uetus uerbum hoc quidem est, Communia esse amicorum inter se omnia.

D. Facetie, nunc demum istaec nata oratio est.

Nunc deniq; . Colum. lib. 11. cap. 2. 25. Cicero pro Quinto, 23.

Pecuniam petit nunc deniq; .

Nunc est. Terent. Adelph. 3. 2. 1.

Nunc illud est, quod si omnes, omnia sua consilia conferat, atq; huic malo salutem querant, auxiliij nihil offerant.

Vbi Donatus, Significat autem, Nunc tale negocium est, Nunc tale periculum est. Idem. Eunuch. 3. 5. 3.

Nunc iam. Terent. Adelph. 2. 1. 21.

— geminabit nisi caues. s. hei misero mihi.

A. B. Non inueneramur in istam partem potius peccato tamen. In nunc iam. Vbi Donatus, Nunc iam, duae partes sunt. Et bene iam, quia sero, et post pl. gaa. Et iam, etiam tarditatis incusatio est. Cic. 6. Verr. 4. Pator non molesti iudices, eam uitam quae mihi sua sponte ante a iucunda fuerit, nunc iam mea lege et conditione necessariam quoque futuram.

Nunc ipsum: pro, Hoc ipso momento et puncto temporis. Cicero. ad Attic. lib. 12. 255. 3. Nunc ipsum ea lego, ea scribo, ut ij, &c.

Nunc nuper. Terent. in Prologo. Eunuch. 6.

Idem Menandri Phasma nunc nuper dedit. Vbi Donatus, Nuper, ex illis uerbis est, quae ueteres propter ambiguitatem cum adiectione proferebant, nam nisi adderet, Nunc hoc nuper, Olim, pridem, et iam significasset.

Nunc primum. Terent. And. 5. 4. 34.

Tum

Tum illam hic relinquere est ueritus, post illa nunc primum audio Quid illo sit factum. Cic. pro Fonteio, 4.

Nunc primum: id est, primum. Terent. And. 3. 2. 3.

Nunc primum fac istaec ut Lauet. post deinde Quod iustitiae dare bibere, et quantum imperaui Date.

Nunc nunc. Plaut. Rud. 4. 4. 80.

Nunc nunc periculum est, eiecit alter am.

Nunc nunc insurgite remis. Virg. 5. Aeneid. 38.

Nunc nuac adeste. Horat. Epod. 5. 11.

Nunc hic, nunc illic. Lucret. lib. 2. 2. 7.

Nunc hos, nunc illos aditus. Virg. 5. Aeneid. 89.

Nunc erat, Antiqui illi simul ponebant praesens cum praeterito. Cic. Attico, lib. 2. 39. 7. Nunc reus erat apud Crassum diuitem Vectius de ui. Eidem, lib. 16. 333. 6.

Nunc uero iam. Cic. 7. Verr. 99. Paucorum cupiditati tum quum obstare non poterant, tamen sufficere aliquo modo poterant. nunc uero iam adempta est non modo resistendi, uerum etiam suppeditandi facultas.

Nunc uero, Aliquando non significat tempus. Cic. 1. de Inuent. Quod si magnam in his Hermagoras habuisset facultatem, studio et disciplina comparatam, uideretur fretus sua scientia, falsum quiddam coexistuisse de oratoris officio, et non quid ars, sed quid ipse posset, exposuisse. nunc uero ea uis est in homine, ut ei multo rhetoricam citius quis ademerit, quam philosophiam concesserit. Ex Valla lib. 2.

Nunc ubi] pen. corr. (νῦν ὅπου) Aduerbium compositum ex nunc ubi et alicubi. Terent. Eunuch. 1. 2. 83.

— nunc ubi meam Benignitatem sensisti in te claudier? Vbi Donatus, Nunc ubi, Nunquid alicubi. Aut si Nunc ubi legitur, erit aduerbium temporis: ut sit ubi, quo in loco, qua in re.

Nuncius] Vide Nuntius.

Nuncoreus] Sesostridis filius, qui obeliscum illum, qui postea Romae situs fuit in Vaticano, curauit excidendum. Auctor Plin. lib. 36. cap. 11.

Nuncupatio] nuncupatus, pen. corr. (ἀγορεύω) nuncupare, Nominare. Liu. lib. 1. Quem Iulium eundem Iulia gens auctorem sui nominis nuncupat. Varro de ling. Lat. lib. 5.

Nuncupare, Nominare, ualere apparet in legibus, ubi nuncupatae pecuniae sunt scriptae. Item, in choro, in quo est, aetnea quis est qui meum nomen nuncupat? Haec uenit ex Varro. Cic. 2. de Natur. deor. 86. itaq; tum illud, quod erat a Deo natum, nomine ipsius Dei nuncupabant: ut quum fruges Cererem appellamus.

Nuncupare, uel uocare. Ouid. i. Fast. 50.

Arx mea collis erat, quem iugus nomine nostro Nuncupat, haec etas Ianiculumq; uocat. Verba sunt Iani.

Effari et nuncupari. Cic. 3. de Orat. 84.

Vocabulis deorum res utiles et salutare nuncupatas dicit Perseus. Cic. 1. de Natur. deor. 56.

Nomine Dei aliquid nuncupare. Cic. 2. de Natur. 86.

Nuncupare, Pronunciare: id est, expresse et nominatim praedicere, profariq; ex bona fide in rebus contrahendis. Cicero. 3. Offic. 84. Na quum ex duodecim tabulis satis esset ea praestari, quae essent lingua nuncupata: quae qui inficiatus esset, dupli poenam subiret: a Iuriconsultis etiam reuocentia poena est constituta. Haec uenit ille. Est enim nuncupare, non scripto, sed uerbo cauere uel dicere. Budeus.

Adoptio nuncupatur. Tacit. lib. 17.

Nuncupata uoluntas dicitur a Iustiniano, uel Treboniano in titulo de Testamentis, in fine. Budeus.

Vita nuncupata. Liuio et Tranquillo, et Valerio dicitur. Budeus.

Verbis nuncupari. Liuus 8. ab Vrbe, 46.

Nuncupauit laturos eo spolia. Liu. ab Vrbe, 44.

Nuncupare, Recensere, enarrare. Plin. lib. 7. cap. 26. 1. Verum ad decus imperij Rom. non solum ad unius uiri pertinet uictorian, Pompeij Magni titulos omnes, triumphosq; hoc in loco nuncupari.

Vota nuncupare, Est alicui diuorum uota polliceri et destinare. Caius in l. si calumniatur. ff. de uerb. et rerum signific. Post calendas Ianuarias die tertio pro salute principis uota nuncupantur. Festus Pompeius, Nuncupata pecunia est, ut ait Cincius in libro 2. de officio Iuriconsulti, Nominata, certa, nominibus proprijs pronuntiata. Vota nuncupata dicuntur, quae Consules, Praetores, quum in provinciam proficiscuntur, faciunt: ea in tabulis praesentibus multis referuntur. At Santra lib. 2. de uerborum antiquitate, satis multis, Nuncupata colligit, non de recto nominata significare, sed promissa, et quasi testificata, circumscripta, recepta, etiam uotis nuncupandis esse conuenientius. Haec uenit Festus. Liu. 5. bel. Maced. 186. Auspicantem, immolantemq; et uota nuncupantem, sacrificuli uatis modo in acie uisisse. Cic. 3. Philipp. 131. Neglectisq; sacrificijs solemnibus, ante lucem ea uota quae nunquam solueret, nuncupauit. Idem 7. Verr. 28.

Nuncupatum testamentum. Plin. lib. 14. cap. 22. 4. de ebrietate loquens, Alij testamenta sua nuncupant, alij mortifera quantur: rediturusq; per iugulum uoces non continent. Nuncupatus lib. 12. de Perdita loquens, Nam est non uoce nuncupatus heres, iudicio tamen delectus uidebatur. Iulianus in l. si ita. de bon. possess. secundum tab. Quidam testamentum in tabulis sibi fecit: filio autem impuberi per nuncupationem substituit. Et paulo post, Nam quemadmodum scripto herede filio separatim ab heredibus patris: ita nuncupato potest uideri separatim a scriptis patris heredibus bonorum possessio dari. Nuncupatum heredem a scripto distinguit ut sit in modis, cuius meminit Iustinianus Instit. de testam. 6. finali. Budeus.

Nuncupare, est uoluntatem suam circa heredis institutionem, legatorum dationem, ceterasq; testamenti partes, coram septem testibus lingua et uoce exprimere, nominareq; non scriptis aut tabulis. Vide Iustinianum lib. 2. tit. de testamentis ordinandis. §. ultimo.

¶ Nuncupatio, Verbale (ἀγορεύω) Plinius lib. 9. cap. 35. 14. Ipsam confestim paratam nuncupationem tabulis probare.

Nundina] Nundinae (νῦνδιναι) Romanorum dea, a nono die nascentium dicta, qui Iustrius dicitur. Est autem Iustrius dies, quo infantes Iustrantur, et nomen accipiunt. Sed is maribus notus, octauus est feminis. Macrobi. 1. Saturnal. cap. 16.

Nundina] pen. corr. nundinarum, scem. gen. (νῦνδιναι) plurali numero tantum, a nono die dicta sunt, quasi nouendinae: quae a Romanis ita instituta perhibetur, ut octo quidem diebus in agris rustici opus facerent: nono autem die repeterent urbem, ad mercatum, pro legibus accipiendis, et ut scita atq; consulta frequentiore populo referrentur, quae trimundino die proposita, a singulis atque uniuersis facile noscebantur. Vnde etiam mos tractus, ut leges trimundino die promulgarentur. Ex Macrobio 1. Saturnal. cap. 16. Festus, Nundinis rustici conueniebant, mercandi et uendendi causa. Cic. ad Atticum, lib. 1. 9. 2. Ipso die nundinarum. Idem 2. Philipp. 55. Domus quaestuosissima falsorum commentariorum et chirographorum officina, agrorum, oppidorum, immunitatum, uectigalium flagitiosissima nundinae: id est, in qua haec omnia uendebantur, et in qua haec omnia erant uanalia.

Nundinarum conuentus manifestum est propterea usurpatos, ut nonis tantummodo diebus urbanae res agerentur, reliquis administrarentur rusticis. Colum. in praefat. libri 1. Meminit et Varro in praefat. lib. 2. de Re rust. Instituire nundinas. Vide Institutio.

Receptaculum aratorum, nundinae rusticorum, cella atq; horarum Campani agri Capua. Cic. 2. de lege Agr. 87.

Domesticis nundinis Antonij uectigalia non solum, sed etiam imperium populi Rom. diminutum est. Cic. 2. Philipp. 94.

Nundinalis, hoc nundinale, pen. prod. (πρωτοπυλῶνος) Quod perinet ad nundinas. Plaut. Aulul. 9. 45.

Coquus ille nundinalis est: in nouum diem solet ire coctum.

Nundinare, pen. corr. nundinarius (πρωτοπυλῶνος) nundinari, venditare, inquit Budaeus, precio addicere, in iustorio more aliquid ad quaestum exercere: quod et Nundino, nundinas, dicitur. Iulius Firmicus lib. 6. Mathe. cap. 31. ad finem, Quae sit et libidinis causa pudorem duobus fratribus nundinabit, et ad coitum fratrem inuitabit, et filium. Apuleius, Toti nunciudices sententias suas precio nundinantur. Sueton. in Tit. Vespas. cap. 7.

Nundinari, sepius pro Empitiare utitur Cicero. 4. Ver. 85, Ab isto, inquit, et praeco qui uoluit istum ordinem precio merentis est: et pueri annorum senum, septenumq; denum, Senatorium nomen nundinati sunt. Haec Budaeus. Idem Cic. 3. Philipp. 130.

Nundinatio, Verbale (πρωτοπυλῶνος) Ipse nundinandi actus. Iuris nundinatio. Cic. de leg. Agrar. 5. Hinc uos quas spoliationes, quam pactiones, qua denique in omnibus locis nundinationem iuris ac fortunarum fore putatis? Idem 3. Verr. 84. Ibidem, 4. 83. Nundinatio hominum.

Nundinator, pen. prod. nundinatoris, m. gen. (πρωτοπυλῶνος) Qui nundinas frequentat. Festus, Nundinis rustici conueniebant mercandi et uendendi causa: tumq; nefas erat cum populo agi, ne interpellarentur nundinae ores.

Nundinarius, Adiectiuum (πρωτοπυλῶνος) Quod ad nundinas perinet, uel quod nundinis deputatum est. Plin. lib. 12. cap. 17. 8. His commercijs Carras oppidum aperuere, quod est illis nundinarius. Idem libro 8. cap. 51. Forum nundinarium.

Epulae nundinarie. Vlpian. in l. cum societas. ff. pro socio, Ut unus reliquum nundinarias epulas praestaret.

Nunquam Aduerbium (οὐ ποτε, οὐδέ ποτε, μη ποτε, μηδέ ποτε) Non ullo uel nullo tempore. Cicero. 4. Verr. 38, Nunquam uos praetorem tam palestricum uidistis. Idem de Amic. 10.

Nunquam ante hunc diem. Plaut. Stich. 4. 110. Cic. 1. Academ. 5. Illud autem mihi ante hoc tempus nunquam in mentem uenit a te requirere.

Nunquam post hunc diem. Plaut. Mench. 11. 12.

Nunquam post illa. Plaut. Curcul. 10. 43.

Nunquam, in sine sententia. Cic. 1. de Inuent. 2. Eloquentia uero sine sapientia nimium obesse plerumq; prodesse nunquam.

Nunquam, nisi. Cic. 4. Acad. 12. 5. Nunquam a Philone discessit, nisi posteaquam ipse coepit qui se audirent habere.

Nunquam mihi duarum reru credas. id est, nihil diuini et humani, quod est iusurandum: de quo supra in Nihil. Plautus Trucul.

Nunquam aedepol mihi quisquam homo mortalis post haec duarum rerum credit. Quidam duarum, uertunt in suarum: sed antiquitatis ignari, sensum omnem adulterant, ac male de poeta merentur. Turnebus.

Nunquam hodie: id est, nullo tempore huius diei, interprete Donato. Terentius Adelph. 4. 2. 32.

Scio ubi sit, uerum hodie nunquam monstrabo. Virg. 2. Aeneid. 13. 4.

— nunquam omnes hodie moriemur multi.

Nunquam hodie effugies. Virg. 3. eclog. 10.

Nunquam hoc uno die. Plaut. Trucul. 19. 13.

Nunquam, id est, non. Plaut. Amph. 8. 66. Terent. Hecyr. 3. 5. 15. Ille reuiscet iam nunquam. Vbi Donatus, Plus est Nunquam, quam Non. Idem Phorm. 2. 71.

Illene indotata uirginem, atq; ignobilem Daret illi? nunquam faceret. Vbi Donatus, Nota Nunquam, pro Non, in maiorem negationis significationem semper poni.

Nunquam non coronam lauream gestauit, et c. id est, semper. Suet. in Tiberio, cap. 69.

Petiji nunquam. Cic. de Amic. 10. Qui consulatum petiji nunquam, factus est Consul bis.

Nunquam quicquam. Donatus, Nunquam quicquam, πᾶσι ποῦ, pro Nunquam, id est, non. Terent. Adelph. 4. 1. 12.

Quid dicat? s. nihilne in mente est? c. nunquam quicquam. Nunquam quisquam. Plaut. Capt. 3. 8.

Quos nunquam quisquam neq; uocat, neq; inuocat. Nunquam nusquam. Terent. Eunuch. 5. 9. 61.

Nunquam etiam sui usquam, quin me omnes amarent plerimum. Vbi Donatus, Nunquam usquam, πᾶσι ποῦ, pro Non usquam: id est, nusquam.

Perij, nunquamne etiam me illam uidisset? Terent. Eun. 2. 3. 68.

Nunquando] μὴ εὖ ποτε, Aduerbium, compositum ex num et quando. Cic. de Amic. 59. Exiit autem hoc loco quaestio subdificilis, Nunquado amici noui digni amicitia, ueteribus sine anteposendi, uet equis uetulis teneros antepone re solemus. Idem in Vatinius, 11. Vetus exemplar legit, Num quando, distinctim.

Nunquis] μὴ εὖ ποτε, nunquae, nunquod uel nunquid, Num aliquis, per interrogationem dicitur. Terent. Eunuch. 3. 5. 1.

Nunquis hic est? nemo est. nunquis hic me sequitur? nemo homo est.

Nunquis fundus in Nolano uenalis sit? Cicero. Attic. libro 13. 266. 1.

Nunquid horum probat noster Antiochus? Cic. 4. Acad. 2. 56.

Nunquid Gnato dubitas, quin ego perpetuo perierim? Terent. Eunuch. 5. 9. 13.

Nunquid uis? Sic folent interrogare discedentes: quemadmodum si dicat, Nihilne me iubes facere in tuam gratiam? Terent. Eunuch. 5. 6. 24. — nunquid est Aliud mali, damniue quod non dixeris, Reliquom? Idem Eunuch. 3. 2. 22.

Nunquid est quod opera mea uobis opus sit? c. nihil. Terent. Phorm. 3. 32.

Nunquid ergo in his rebus est, quod prouisione, aut permutatione mentis magis quam natura ipsa sentiamus? Cic. de Diuinat. 13.

Nunquid uelit, rogo. Cicero. Attico, lib. 5. 89. 3. Quom me sperans e sua uilla, nunquid uellem rogasset. Terentius Eunuch. 2. 3. 49.

Dum haec dicit, abiit hora: rogo nunquid uelit. Recte inquit, abeo. Vbi Donatus, Rogo nu. quid uelit: hoc est, significo me abire. nam abitur, ne id dure faceret, Nunquid uis, dicebant his quibuscum consuissent. Quid est ergo, Rogo nunquid uelit: hoc est, dico quod abeuntes solent.

Nunquid redeat, incertum. Plaut. Mercat. 19. 19.

Nunquid est aliud? Imo uero, inquit. Cic. pro Rosc. Amer. 31. Et pro Quintio. 2. 4. Pecunia petiit: negamus deberi. Iudicium fiat statim: non recusamus. Nunquid praeterea? Nunquidnam (inquit Donatus) Comici est, et Terentianum: quom

quam exemptis Num et Nam, sufficere ad interrogationem potuisset. Quid. Terent. And. 1. 4. 8.

Oppertat, ut sciam nunquidna haec turba tristitia affertat. Cic. 2. de Orat. 8. Quid uos tandem Crassus? Nunquidnam, inquit noui? Idem 1. de Fimb. 60.

Nunquidnam inquam noui? Cic. Matio, lib. 11. 27. 3.

Nunquid non. Vlpian. in l. si quis. ff. si quis omni. caus. test. Nu. quid locus non sit edicto?

Nunnius] huius nuntij, m. gen. (νυννίος, νυννίος, νυννίος) Qui nuntiat, et quod nuntiat. Festus, Nuntius et res ipsa et persona dicitur. Plaut. Merc. 13. 1.

Quoniam a uiro ad me rus aduenit nuntius. Virgil. 2. Aeneid. 110.

— et nuntius ibis Pelidae genitor.

Mercurius nuntius Iouis et deorum. Horat. 1. Carm. ode 10. 2.

Horribilis nuntius affertur. Catul. de Ario. epig. 79. 2.

Mendax nuntius. Claud. de bello Get. 7. 4.

Optatissimus nuntius. Vide Opto.

Trifidis nuntius armorum. Lucan. lib. 8. 11.

Velox nuntius. Claud. 5. Paneg. 35.

Verus nuntius. Virg. 3. Aeneid. 62.

Cladis nuntius. Ouid. 11. Metam. 70.

Accersitur praetorius nuntio. Cic. 6. Verr. 77.

Remittere nuntium uxori: pro Repudiare uxorem. Cic. ad Atticum, lib. 1. 8. 6. Deinde ex Senatusconsulto Consules rogationem promulgasse, uxori Caesarem nuntium remisisse. Ob adulteriu Clodij felicit. Vlpianus in l. in potestate. de sponsalibus, in potestate manente filia, pater sponso nuntium remittere potest, et sponsalia dissolueret. Idem in l. dotis. de iure dotium.

Remittere nuntium uirtuti. Cic. ad Castium, lib. 15. 16. 6.

Nuntius, Quod nuntiat. Plin. lib. 5. epist. 100. 4. Nuntiat mihi Catum Fannium decessisse: qui nuntius graui me dolore confudit. Plautus Capt. 13. 13.

Bonus nuntius. Vide Bonus.

Nuntius, a Graeco uerbo uideri potest deriuatum, inquit Varro de lingua Lat. li. 5. apud quos νυννίος nuntiator dicitur.

Nuntium, nuntij, etiam neutro genere, pro re quae nuntiat. Catull. de Bercynthia et Atty. epig. 58. 15.

Geminas deorum ad aures noua nuntia referens. Tibullus lib. 3. eleg. 4. 2.

Lepidum nuntium. Vide Lepidus.

Nuntij offeruntur: pro, Nuntia et noua, quae dicuntur. Cic. ad Senat. lib. 15. 22. Nuntij et litera de bello a Parthis in praenuntiam Syria illato quotidie ferre afferuntur. Idem 7. Ver. 73. Vide Afferro.

Accipere nuntium. Cic. F. Caelio, lib. 2. 18. 1. Vide Accipio.

Exoptatum nuntium afferre. Cic. pro Rosc. Amer. 11.

Apportare nuntium. Vide Apporto.

Audire nuntium. Vide Audio.

Cognoscere ex nuntijs. Vide Cognosco.

Deferre nuntium acerbum alicui. Cic. pro Corn. Balbo, 51.

Literis nuntijs, cohortationibus ad patrie praesidium aliquem excitare. Cic. 14. Philipp. 398.

Per nuntium certiore facere quid actum sit. Cicero Attico, libro 11. 230. 4.

Improbissimis literis, fallacibusq; interpretibus ac nuntijs impellere aliquem in spem aliquam. Cic. Bruto, 10. 4.

Incutere nuntium alicui. Vide Incutio.

Mittere nuntios ad regem. Vide Mitto.

Secretis nuntijs monet Rhadamistum. Tacit. lib. 12.

Perferre nuntium. Cic. pro Ligario, 4.

Perferri omnium nuntijs. Vide Perferro.

Noua nuntia referre. Catull. de Bercynthia, epig. 58. 15.

Venit nuntius. Cic. ad Attic. lib. 3. 58. 1.

Optatissimi nuntij et litera uenerunt. Cic. 14. Philip. 395.

Grauior nuntius aures uulnerat. Virg. 8. Aeneid. 117.

Vno nuntio. Cic. pro lege Manil. 4. Is qui una die, tota Asia, tot ciuitatibus, uno nuntio, atq; una literarum significatione ciues Romanos necandos, trucidandosq; denotauit.

Noctis nuntius Hesperus. Seneca Hippol. 6. 3.

Interpres et nuntij rerum sensus. Cic. 2. de Nat. deor. 210.

Nuntius, Adiect. Ouid. epist. 15. 2.

Vror: habes animi nuntia uerba mei.

Nuntia, nuntia (νυννίος) Cicero. 1. de Leg. 3.

Nuntia filua Iouis miranda uisa figura. Ex quodam poeta.

Fidissima nuntia meae uocis. Ouid. 11. Metam. 118.

Fama nuntia rerum letarum. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 4. 3.

Veri nuntia fama. Virg. 4. Aeneid. 38.

Historia nuntia uetustatis. Cic. 2. de Orator. 20.

Iris nuntia Iunonis. Ouid. 1. Metam. 55.

Litera nuntia. Ouid. epist. 6. 2.

Seuus atque sanguinarius nuntius. Vide Sanguinarus in Sanguis.

Nuntio, nuntias (νυννίος, νυννίος, νυννίος) nuntiare, Monere, significare tanquam per nuntium. Terent. Heaut. 1. 2. 18.

Voluptatem magnam nuntias. Idem Hecyr.

At istos inuidos diu perdat, qui haec libenter nuntiant, Salutem nuntiare. Cic. ad Attic. lib. 4. 79. 5. Misit ad me statim qui salutem nuntiaret.

Nuntiatum Romam, Nuntiatum domum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 12. 3. Idem 4. Verr. 33.

Nuntiatum est nobis, Caesare ad VIII. Cal. Capue, et c. Cic. ad Atticum, lib. 9. 188. 9.

Nuntiatum est Silius Italicus uita inedia finisse. Plin. li. 3. epist. 7.

Praelium nuntiare. Caesar 5. bel. Gal. 81.

Horam nuntiare. Martial. lib. 8. 6.

Horas quinq; puer nondum tibi nuntiat, et tum iam conuia mihi Ceciliane uenis.

Nuntiare monstra: hoc est, res magnas et mirabiles. Cic. Attico, lib. 4. 76. 1.

Ne sensus quidem uera nuntiant. Cic. 4. Academ. 139.

Nuntiationis (νυννίος) Cic. 2. Philip. 86. In quo primum incredibilem stupiditatem hominis cognoscite, quid enim istuc, quod te sacerdotij iure facere posse dixisti, si Augur non esses, et Consul esses, minus facere potuisses? Vide etiam ne facilius, nos enim nuntiationem solum habemus: Consules et reliqui magistratus, etiam inspectionem. Ibidem 5. 169.

Nuntiator, pen. prod. nuntiatoris. Aliud uerbale, masc. gen. Vlpian. in in l. praetor ait, et stipulatio. D. de noui operis nuntiat.

Nuo Inuit, nutu (νύω) nuere. Apud ueteres pro Velle ponebatur. Proprie nuere, est Signo capitis uoluntatem suam ostendere.

Nutus, huius nutus, masc. g. (νύω) Signum quod fit oculis, uel capite, uel manibus. Virg. 9. Aeneid. 23.

Annuit, et totum nutu tremoscit Olympum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 22. 3. Nutus tuus potest hominem summo conatum, summo ingenio, summa uirtute, officiosissimum praeterea et grauisimum, incolumem in ciuitate retinere.

Loquaces nutus. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 5.

Aberare nutu. Vide Aberro.

Annuerere nutum. Vide Annuo.

Appellare nutu et significatione. Vide Appello.

Consequi aliquid nutu. Vide Consequor.

Demonstrare aliquid nutu. Quintil. lib. 1. cap. 5. 23.
 Signa dare nutu. Quid. 1. Fab. 8. 4.
 Loqui nutu signisq. Ouid. 4. Metam. 13.
 Nutus, Voluntas, que huiusmodi signo declaratur, siue affirmando, siue negando. Plin. lib. 1. epist. 7. ad Ostanium Rufum. Nam ego queq. simili nutu ac renutu respondere uoto tuo possumus. Cic. pro Quintio, 63. Si fas est respirare P. Quinctium contra nutum, ditionemq. Neuis.
 Ad alius arbitrium nutumq. totum se fingere & accommodare. Cic. in Orat. 13.
 Ad uoluntatem nutumq. alicuius uiri totum se conuertere. Cic. in Appio, lib. 3. 10. 37.
 Sub nutu alterius aetatem degere. Lucet. lib. 4. 2. 26.
 Auctoritate nutusq. legum docemur coercere cupiditates. Cic. 1. de Oratore, 96.
 Expeditus ad nutum alicuius. Cic. de Arusp. resp. 56.
 Gubernari nutu atq. arbitrio alicuius. Cic. 7. Ver. 28.
 Obseruare nutus. Vide Obseruatio.
 Pendere pecunias ad nutum alicuius. Cic. pro lege Agr. 96.
 Nutu atq. uerbo non accurata quadam orationis copia libertinos in urbanas tribus trāsulit Tiberius Sempronius. Cic. 1. de Orator. 20.
 Nutus (πρω) Vergentia, & procliuas a Nuto, nutas. Cic. 1. Tusc. 63. Ut terrena & humida suo pte nutu & suo pondere ad pares angulos in terram & in mare ferantur: relique, &c. Idem 1. de Finib. 30. Siue alia declinabunt, alia suo nutu recte ferentur.
 Conglobata in sese nutibus suis terra. Cic. 2. de Nat. deor. 142.
 Nutus, pro Nutatione, motu, ruina. Valer. Flaccus Argonauticā libro 6.
 Quin grauior, nutusq. cadens exterruit Idam. hoc est, motu corporis decidit.
 Nutato, nutas (κω) nutare, frequentatiuum, sepe signū capitis facere. Plaut. Aſin. 13. 39.
 Neq. illa ulli homini nutet, nictet, annuat.
 Nutare, pro Nutare, aliquando accipitur, et quasi ruina minari. Unde Nutare edificia dicitur, quia male solidata, ruina minantur. Nutat domus. Plin. epist. 139. b. Liu. 4. ab Vrbe, 162. Altera ex parte nutant circumſpectantibus galee, & incerti trepidant applicantq. se turbæ.
 Nutant arbores. Plin. lib. 13. cap. 4. 7.
 Rami nutant pondere. Ouid. 2. de Arte, 53.
 Victoria nutet, seſe in unam uel alteram partem inclinat. Plin. de Viris illust. 16.
 Fortuna nutat. Liu. 1. bel. Pun. 165. Si fortuna nutabit, in prælio potius, quam in fuga mortem oppetere. Vetus codex habet, dubitabit.
 Animi nutant. Stat. 4. Thebald. 40.
 Timor nutat utroq. Stat. 8. Theb. 123.
 Nutare in re aliqua, pro Dubitare. Cic. 1. de Nat. deor. 164.
 Nutare, uidetur in natura deorum. Idem 2. de Fin. 9. Nunc autem dico ipsum Epicurum nescire, & in eo nutare.
 Nutans, Participium (κω) ut,
 Acies nutans. Tacit. lib. 19.
 Cuius nutantem Colchida uidit. Valer. 7. Argon. 31.
 Domus nutantes pendunt. Lucan. lib. 1. 98.
 Machinamentum suspensum & nutans. Tacit. lib. 20.
 Nutaturus, pen. prod. Aliud participium (κω) ut,
 Apex nutaturus supra agmina. Stat. 4. Silu. 4. 14.
 Nutatio, Verbale (κω) Plin. lib. 15. cap. 37. 13. A cerebro proficitur somnus: hinc capitis nutatio.
 Nuper] Aduerbium temporis (κω) Non longo tempore. Neque uero ad horas refertur, sed uel ad paucos dies, uel ad paucos menses. Terent. Eunuch. 1. 2. 51.

—mater mea illic mortua est
 Nuper. Cic. de Amic. 2. 4. Qui clamores tota cauea nuper in hospitibus & amicis mei M. Pacuuij fuerunt. Virgil. 2. eclog. 5.
 Nec sum adeo infirmis, nuper me in littore uidi,
 Nuper indulgens in patrem, idem seuerus in filium. Cicero 3. Officior. 154.
 Nuper admodum. Terent. Heaut. 1. 1. 1.
 Quamquam hæc inter nos nuper notitia admodum est, hæc uerba usurpat Cic. 2. de Fin. 23.
 Nunc nuper. Vide Nunc. Plaut. Trucul. 8. 32.
 —nunc huc remisit nuper ad me epistolam, sese experiturum. Quanti sese penderem.
 Nuper, de longiori tempore aliquando dicitur. Cic. 1. de Diuinatione. 14. 4. Neq. ante philosophiam patefactam quæ nuper inuenta est, hæc de re communis uita dubitabit.
 Nuperime, penul. corr. Superlat. Cic. 1. de Inuent. 36. Primum te diciturum polliceri, aut ab aduersarij dicto exordiri, ab eo potissimum quod ille nuperime dixerit, aut, &c. Plin. lib. 3. cap. 20. 2.
 Nuperus, nuper, 4. nuperum, penult. corr. Recens nouū. Plautus Capt. 12. 60.
 Recens captum hominem, & nuperum & nouitium te perdocere, &c.
 Nupia] Nuptia, Oppidum est ad Nilum fluium, in tractu Syenitarum: cuius meminit Plin. lib. 6. cap. 29.
 Nupis] Oppidum est Arabia, Nomadibus proximum: de quo Plin. lib. 6. cap. 100.
 Nupta, Nuptia, Nuptus] Vide Nubo.
 Nursia] Nuptia, Sabinorum ciuitas, auctore Ptolemaeo lib. 3. cap. 1. Hodie Norcia. Nursia item, Piceni ciuitas, a Virgilio frigida dicta, aut reuera: aut certe uenosa & nocens. Gracchianamq. ubiq. in concionibus suis Nursinos scelerosos appellauerunt: & scimus amare Virgilium historiarum rem per transitum tangere. Verba Seruij ad illud Virgilij 7. Aeneid. 143.
 —quos frigida misit
 Nursia, & Horum classes, populiq. Latini.
 Habita primis Nursia. Silius lib. 8. 83.
 Nursinus, Adiectiuum. Martialis lib. 13.
 Nursinus, poteris parcius esse pilas.
 Nurus] huius nurus, fem. gen. (κω) Filij met uxor. Cic. 2. Philip. 71. Reiecta mater amicam impuri filij tanquam nurrum sequebatur.
 Digna nurus socero. Ouid. epist. 3. 15.
 Nurus sepe ponit Ouidius tantum pro sexu: ut 2. Metam. 74.
 Excipit, & nuribus mittit gestanda Latinis. id est, feminis Latinis.
 Nurus, pro Sponsa aliquando ponitur. Martialis lib. 4. 31.
 Atq. inter Latas gloria prima nurus. Budæus.
 Nuscitio] nuscitionis. Vide Lusctio.
 Nusquam] Nusquam, aduerbium in loco & ad locum: id est, Nullo in loco. Terent. Eunuch. 4. 3. 18.
 Ille autem bonus uir nusquam apparet. Cic. 4. Acad. 185. Quæ nusquam alibi esset.
 Vspiam & Nusquam, contraria. Cic. 1. de Legib. 62. Lex est reſta ratio imperandi atq. prohibendi, quam qui ignorat, is est iniustus, siue est illa scripta uspiam, siue nusquam.
 Nusquam abero. Virg. 2. Aeneid. 125.
 Nusquam cunctabundus. Tacit. lib. 1.
 Nusquam aut nullum fore. Cic. de Senect. 72.
 Nusquam tuta fides. Virg. 4. Aeneid. 75.
 Nusquam, ad locum. Terent. Eunuch. 2. 2. 50.
 Deitneo te, fortasse tu profecturus aliò fuerus.

Nusquam. Astius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 32. 13.
 Nusquam uentum aut abitum sine causa putetur. Auctor ad Herennium, lib. 2. 33.
 Nusquam pedem. Terent. Adelph. 2. 2. 19.
 Nusquam gentium: id est, nusquam omnino. Abundare, Gentium, ait Donatus. Terent. Adelph. 4. 2. 1.
 Næ ego homo sum infelix, primum fratrem nusquam inuenio gentium.
 Nuto] nutas. Vide Nuo, nutis.
 Nutrio] nutris, nutriui uel nutrij, nutritum, pen. prod. (κω) Nutrire uinum, quod & Carare dicitur. Col. lib. 12. cap. 30. 1.
 Rax nutrit Cerevem. Ouid. 1. Fast. 141.
 Amorem longum male nutrit. Ouid. 3. de Arte, 115.
 Andaciis aliquid nutrit. Cic. in Salust. 6.
 Fauorem nutrit. Silius lib. 7. 100.
 Ignes suos nutrit. Ouid. 6. Metam. 99.
 Morbos nutrit. Celsus lib. 6. cap. 6. de oculorum grauioribus morbis.
 Vires nutrit. Celsus lib. 3. cap. 23. Medijs autem diebus uires eius erunt nutriendæ.
 Vlcus nutrit. Celsus lib. 5. cap. 26. repurgatumq. ulcus sicut cætera nutriendum est.
 Nutritio, Futurum imperatiui passiuum, pro presenti adiuui posuit Virgilius 2. Georg. 85.
 Hoc pinguem, & placidæ paci nutritor oliuæ. Seruius.
 Nutritus, pen. prod. Participium (κω) ut,
 Ferino lacte nutritus. Ouid. 3. Trist. eleg. 11. 1.
 Nutritus, huius nutritus, pen. prod. (κω) Nutrimentum. Plin. lib. 2. 2. 4. 8. Multi senectam longam multum nutritu tolerauerunt.
 Nutritus pius & maternus. Senec. in Consulatu ad matrem.
 Nutrico, nutricas, pen. prod. (κω) nutricare, idem quod nutrire. Plaut. Merc. 9. 11.
 Nec pecora ruri pascere, nec pueros nutricare. Varro 2. de Re rust. cap. 8. 4. Quum peperit equa mulam aut mulam, nutricans educamus.
 Nutricor, nutricaris (κω) nutricari, Deponens, id est, Cic. 2. de Nat. deor. 22. Omnibus autem rerum, quæ natura ad ministrantur, seminator, & sator, & p. reus (ut ita dicam) atq. educator, & altor est mundus, omniaq. sicut membra sua & partes suas nutricatur & continet.
 Nutricatio, Verbale (κω) Varro 1. de Re rust. cap. 44. 2. Dicitur, inquit Agrius, de tertio gradu, de nutricationibus atq. alimonijs eorum. Gell. lib. 12. cap. 1.
 Nutricatus, huius nutricatus, pen. prod. idem (κω) Plaut. Milit. 10. 55.
 O lepidi semisenæ, ne si quas memorat uirtutes habet, atq. equidem planè eductum in nutricatu Venereo. Varr. 1. de Re rust. cap. 47.
 Nutritus, Adiectiuum (κω) Qui nutrit. Colum. lib. 3. cap. 13. 6. Ne incrementa duritia sua reuerberet, sed tenero uelut nutritio sinu recipiat, & celestes admittat imbres.
 Nutritus eius pueri exanubus. Cæsar 3. bel. Ciuil. 42. 4.
 Nutritor, pen. prod. nutritoris, m. g. (κω) Qui nutrit. Suet. de clar. Grammat. 9. M. Antonius Cniphos, ingenuus in Gallia natus, sed expositus a nutritore suo manuissus.
 Puella nutritor. Claud. 1. in Eutrop. 21.
 Equorum nutritor Pholoes. Stat. 10. Theb. 44.
 Nutrix, nutricis, pen. prod. (κω) Nutrire, & (κω) Nutrit. Quæ nutrit. Terent. Eunuch. 5. 2. 53.

Nutricem accersitum ist, quæ illum aluit p. uulnam.
 Nutrices & pedagogi iure uetustatis plurimum beneuolentie postulant. Cic. de Amicit. 64.
 Regia nutrix natorum Priami. Virg. 5. Aeneid. 129.
 Oratoris nutrix. Cic. in Orat. 21.
 Leonum nutrix tellus tubæ. Horat. 1. Carm. ode 2. 2. 3.
 Cum lacte nutricis, errorem aliquem fugere. Cic. 3. Tusc. 4.
 Inſerunt manſa omnia in os pueris infantibus nutrices. Cicero 2. de Orat. 89.
 Discordia nutrix belli. Claud. 1. in Rufinum, 6.
 Curarum nutrix nox. Ouid. 8. Metam. 17.
 Nutrices arbores glandiferæ dicuntur Plinio, in Proem. libro 16. 2.
 Nutrix, pro Seminario (inquit Budæus) in quo tenella adhuc femina depanguntur, deponuntq. Plin. lib. 17. cap. 10. 8.
 Omnia ea non statim moris est in sua locari, sed prius nutrici dari, atq. in seminarijs adoleſcere, iterumq. migrare.
 Nutrix, alia ſignificatione uſurpat Catullus Arg. epig. 59. 4.
 Illaq. atq. alia uiderunt luce marinas
 Mortales oculi nudato corpore nymphas,
 Nutricum tenuis exantans è gurgite cano.
 Nutricula, nutricula, pen. corr. Diminut. (κω) Iuuenal. Satyr. 7. 15.
 Gallia uel potius nutricula caufidicorum. Horatius 1. epist. 4. 2.
 Fabule nutricularum. Quintil. lib. 1. cap. 9. 2.
 Seditioſorum nutricula. Cic. in Vatinius, 2.
 Prædiorum nutricula. Cic. 11. Philip. 298.
 Caſam nutriculam uocauit Quintilianus declam. 13. ubi quæ nutritus ſuit.
 Nutricia, κω) generis neutro, numero plurali, uocamus nutricis merce dem: ut in titulo de uarijs & extraordinarijs cogitationibus, circa finem. Græcè tropia dicuntur.
 Nutrimentum, nutrimentum (κω) Alimentum. Cic. in Orat. 25. Sed quod educata huius nutrimentis eloquentia est, ipsa se postea colorat & reborat. Sueton. in Caligula, cap. 9. Quantum per hanc nutrimentorū consuetudinem fauore & gratia ualuerit, id est, quod in castris educatus sit, ut ait Budæus.
 Nutrimenta ignis. Valerius Max. lib. 3. cap. 2. Virg. 1. Aen. 36.
 Susepitiq. ignem folijs, atque arida circum
 Nutrimentum dedū, rapitiq. in fomite flammam.
 Nutrimentum, pro eo qui alitur. Valerius lib. 9. cap. 3. Digna nutrimenta, quæ in exitum patriæ suæ, ut euenit, conuertentur. Loquitur de filijs Annibalis.
 Nutrimen, pen. prod. nutrimentis, idem (κω) Ouidius 15. Metam. 71.
 Naturæq. suum nutrimentum deerit edaci.
 Nutrimenta, nutrimentorū. Pro ipsa nutricatione posuit Sueton. in Augusto, cap. 6. Nutrimentorum, inquit, eius ostenditur adhuc locus in auto suburbano iuxta ueluras perma dicitur.
 Nutus] Vide Nuo, nutis.
 Nux] nucis, fem. gen. (κω) Generale nomen est omnibus quæ duro operimento teguntur, ut sunt amygdale, auellane, & huiusmodi. Plin. libro 15. cap. 22. 3. Ceteris quicquid est, solidum est, ut in auellanis, & ipso nucum genere: quas antea abellinas patrio nomine uocabant.
 Nux, a nocendo dicitur. Ouid. de Nuce, 13.
 —quoniam fata ledere dicor,
 Imus in extremo margine fundus habet.
 Cortex uiridis nucis. Tibul. lib. 1. eleg. 8. 9.
 Fœtus nucis. Virg. 2. Georg. 14.

Nux auellana, seu Prænestina, quæ eadē est, ex arbore est quæ Corylus dicitur. Hanc autem nucem Græci Ponticam uocant. Microb. lib. 3. Saturnal. cap. 18.

Nux et alia, nux est auellana uel Põtica. Hoc ex ueteri quodam lexico eruisse se dicit Turnebus, in quo sic scribitur, Caluæ, πωτιτικῆς, ἀυελανῆος.

Basilica nux. Vide Basilicā.

Castaneæ nuxes. Virg. 2. eclog. 11.

Nux Græca. Colum. de Arboribus, cap. 22. 1. Nucem Græcam ferito Avsturi signo. Quidam dicunt esse amygdalam, argu- mento Plinij lib. 15. cap. 22. quum de amygdala loquitur, Hæc arbor (inquit) an fuerit in Italia Catonis ætate dubita- tur, quoniam Græcās nominat.

Nuces Ingleſes, quæ & regie dictæ sunt. Plin. lib. 15. ca. 22. 1.

Minimæ nuxes. Iuuen. Satyr. 3. 15.

Nuces pineæ, quas pinus arbor gerit. Martial. lib. 13. 25.

Nux persica. Martial. lib. 13. 46.

Cassa nuce. Horat. 2. Seru. Satyr. 5. 8. Vide Cassus.

Conficere nucem. Vide Conſicco.

Annoſam si forte nucem deiecerit Eurys. Iuuen. Satyr. 11. 12.

Dare nucem. Catul. in Epithalamio Iulie, epigr. 56. 27.

Qui è nucē nucleum esse uult, frangat nucem. Qui cōmodum appetit, ne fuziat laborem: Qui querit uoluptatem, prius experiatur sudorem, sine quo non paratur uera uoluptas. Hanc sententiam Plautus figura sane quā prouerbiali ex- tulit, in Curcul. 2. 55. Erasmus.

Frangere nucem. Cic. 2. de Orat. 14. 8.

Legere nucem. Cic. 2. de Orat. 14. 7.

Nuces relinquere, Est omiſſis studijs ac nugis puerilibus ad gra- uiora, magisq; seria conuerti. Perſius Satyr. 1. 1.

— Nucibus facinorū quæcunq; relictiſ,

Quum ſapinus patrios. Translata metaphora, uel à uetusta nuptiarum ceremonia, in quibus ſponſus uxorem ducens nucem ſpergebat, utpote tam pueritiæ renuntians: uel certè à puerorū luſibus, qui nucibus peraguntur, ductū prouerbium uideri poteſt. Hæc Erasmus. Martial. lib. 5. 135.

Spargere nucem. Virg. 8. eclog. 6.

Nuces amare, apud Celsum lib. 6. cap. 7. & alibi frequenter, nihil aliud ſunt, quāſ quas uulgò amygdalas amaras uocāt.

Persicum quod uulgò uocatur, Molluſca nux dicitur, ſcilicet quod ceteris nucibus mollior ſit. Macrobi. lib. 3. Saturnal. cap. 18. Perottus Macrobio refragatur.

Nuciſprunum, nuciſpruni. pen. prod. n. g. Prunum inſitū nu- ci. Plin. lib. 15. cap. 13. 1. Peculiaris impudentia eſt nucibus inſutorum, quæ faciem parentis ſuccalluſq; adoptionis exhi- bent, appellata ab utroq; nuciſpruna.

Nuceus, Adiect. (νεκυς) Quod eſt ex nucē. Plin. lib. 16. cap. 39. 5. Vt meam, pineam, nucem, hanc atq; aliam mate- riam omnem quum eſſo diēs, luna decreſcente eximito poſt meridiem.

Nucula, nucule, penult. cor. Diminutiuum. Minuta mixtura de et Præneſtinæ nucule appellatæ ſunt. A Nucula, ſit aliud diminutiuum. Nucella. Calepimus.

Nuciſfrangibulum, ioco appellat Plaut. dicitur in Bacchid. 13. 16. — mihi cautio eſt

Ne nuciſfrangibula excuſſit ex malis meis.

Nucleus, nucleus (κωκλὸς) Quod tenerum in nucē includitur. Plin. lib. 12. cap. 9. 4. Pomum intus ſimile contortis nucleis. Idem lib. 9. cap. 35. 8.

Concidere nucleum dentibus. Vide Concido, pen. prod.

Nucleum amiſi, Prouerbiū. Plaut. Capt. 11. 193.

Nucleum amiſiſt, reliquit pignori putamina.

Verba ſunt Hægionis, ubi reſciuiſſet ſibi impoſitum eſſe, & herum amiſſum pro ſeruo, ſeruum pro domino retentum:

is enim ex quo fructus expectabatur, auferat, e o relicto ex quo nihil emolumentum poterat capi. Erasmus.

Nuclei oliuarii, Teſte. Vſpian. in Carbonū ſſ. de uerb. ſignif.

Nucleus, Allij ſpica. multis enim ſpiciſ ſeu nucleis compactum eſt, allij caput. Plin. lib. 19. cap. 6. 11. Allium tenuiſſimis & quæ ſeparantur, in uniuerſum uelatur membranis: mox plu- ribus coagmentatur nucleis, & hiſ ſeparatim uelutis.

Nucleus pinguitudinis. Plin. lib. 17. cap. 6.

Nucleus ferri, Chalybs. Plin. lib. 34. cap. 14. 6.

Nucleus acini, Quod uinacū appellat Colum. Plin. lib. 23. cap. 1. 5. Paulò ante, 4. Nuclei acinorum eandem uim obinent.

Nucleatus, pen. prod. Adiect. Scribonius Largus, Vna poſſa, nucleata, conſuſa ac miſta.

N Y

Nyctalops] pen. cor. nyctalopis, pen. prod. om. gen. (νυκταλῶψ) Qui uidet interdiu, occidente autem ſole cernit exili- ter, noctu nihil. Hic etiam luſcioſus dicitur à Latinis. Plin. lib. 8. cap. 50. 4. Caprimū tecur ſi ueſcatur, reſtituit ueſper- tinam aciem hiſ quos nyctalopas uocant. Idem dicit. lib. 2. 8. cap. 11. 7.

Nyctalopia, Vitium ipſum eſt, ut Myopia. Dioſcorides tamē Nyctalopa pro uitio identidē accipit Budæus.

Nyctalopa, Herba. Plin. lib. 21. cap. 11. Eandē uocari che- nomychon, quoniam anſeres à primo conſpectu eius expa- ueſcant: ab alijs nyctalopas, quoniam è longinquo noctibus fulgeat. De nyctegreto.

Nyctegrecia] Ea Homeri rhapsodia uocatur, qua maxi- mo metu perculſis omnibus & conſternatis ob offenſio- nem pugne, noctu in caſtris ab Agamemnone excitantur è ſtratis duces, & ad conſilium uocantur.

Nyctoretas] νυκτερετῶν, Herba, de qua ſic Plin. lib. 21. cap. 11. Nyctegretum inter pauca miratus eſt Democri- tus, coloris ignei, ſolijs ſpina, nec à terra ſe attolentē, præ- cipuā in Gedroſia narrat. Erui poſt æquinoctium uerum rudiſſis, ſecariq; ad Lunam x x x. diebus, ita lacere no- ſtibus. Magos Parthorumq; reges uti hæc herba ad uota ſuſcipienda. Hæc ille.

Nyctelius] νυκτελιῶν, uocatus ſui Bacchus, quod ſacra eius noctu fiebant: viſ enim nox eſt, τὴν νύκτα περſificio.

Nyctelius pater, Bacchus. Ouid. 1. de Arte, 114.

Latex Nyctelii, Vinum. Senec. 5. 18.

Nycterus] pen. corr. nycteridius (νυκτερίς) Veſperilio, tam- minus habens pedes, ut eis carere uideatur.

Nycterus, hoc eſt, Veſperilio, dictus eſt Chærephon philoſo- phus: propterea quod à philoſophiā expalluiſſet, & ſupra modum emaciatus eſſet. Author Suid. 5.

Nycteus] duarū ſyllabarū, Nycteos, uel Latine Nyctei (νυκτεῖος) Rex quā ſuit pater Antiope. Propert. li. 3. eleg. 15. 3.

Nycteos Antiope, & c.

Nycteis, pen. prod. (νυκτεῖος) Patronymicū ſcem. Propertius lib. 1. eleg. 4. 1.

Tu licet Antiope formam Nycteidis, & c. Ouidius 6. Metam. 23.

Nicticorax] pen. corr. nycticoracis, pen. corr. m. g. (νυκτικὸρῶξ) Coruus nocturnus.

Nyctimene] pen. corr. (νυκτιμοίνη) Filia Nyctei, quo etiam nomine dicta eſt auis quædam, in quā conuerſa Nyctimene feritur. Quæ quoniam cum patre concubuerat, ſacinus re- cognoscens in ſyluſ auſugit, & in noctuam conuerſa, lu- cem odit, nocte tantum uolitant. A Græcis appellatur νυκτιμόνη. Vide Ouidium 2. Metam. 119.

Nyctotrix] Regina Babyloniz, quæ, teſte Herodoto lib. 1. poſt Semiramis regnauit ſola. Apud ipſum Herodotum ſcribitur Nitocris.

Nympha]

Nympha] nympha (νύμφη) Latine ſponſa dicitur.

Nymphæ antiqui aquarum deas eſſe putauerūt, quaſi lympha- rum numina: quippe ueteres Græci nymphæ dicebant, quā nos mutatione uerbi literæ lymphan, hoc eſt, aquam.

Aliquando Nymphæ dicuntur Muſæ, quod à aqua currendo mu- ſicos ſonos efficiat. Hinc ſæpenumerò à poetis inuocantur. Virg. 7. eclog. 55.

Nymphæ noſter amor, Lybethrides. Cicer. 3. de Nat. deor. 57. Sunt ne etiam Nymphæ deæ?

Genitor Nympharum, Oceanus. Catul. in Gellium, epigram- mat. 83. 2.

Templa ſylueſtria Nympharum. Lucret. lib. 5. 190.

Agreſtes Nymphæ. Virg. 3. Aeneid. 7.

Auernaes Nymphæ. Ouid. 5. Metam. 108.

Faciles Nymphæ. Virg. 3. eclog. 2.

Nyſiades Nymphæ. Vide Nyſa.

Simplices Nymphæ. Horat. 2. Carm. ode 8. 3.

Teneræ Nymphæ. Ouid. 11. Metam. 31.

Nymphæ, dicuntur apes, quum primum formam ceperint ha- bere. Plin. lib. 11. cap. 16. 6.

Nymphæum, nymphæi (νυμφαῖον) dicitur & lauacrum & balneum. Iulius Capitolinus, Opera Gordiani Rome nulla extant, præter quedam nymphæa, & balnea. Plinius 35. cap. 12. 1.

Nymphæa (νυμφαῖον) Herba heraclia, quæ Venere extima- guit à nymphæa, hoc eſt, aqua dicta, quod aquis gaudeat. Pli- lib. 26. cap. 10. Et lib. 25. cap. 7. 4. Ruellius eam dicit eſſe, quæ officinis uulgò Nymphæa dicitur.

Nymphæus] νυμφαῖος, Italia flumini iuxta Velitras: & Nymphæum, Proconueſi promontorium. Author utruſque Raphael Volaterranus, Nymphæum montem ſemper arde- re, eiusq; craterem bitumen egerere, omnium diluſiſſimum. Strabo author eſt lib. 7.

Nympharina] Gemma, urbis & gentis Perſicæ nomen ha- bet, ſimilis hippopotami dentibus. Plin. lib. 37. cap. 10.

Nymphides] νυμφιδες, Genus calceamentorum muliebriū: de quibus Cælius lib. 28. cap. 27.

Nympholepti] νυμφολήπται, dicuntur quaſi Nympharum ſpiritu correpti: idem Lymphati quoq; uocantur.

Nymphon] Vir quidam Colophonius, de quo Cicer. Quin- ſtrati, lib. 1. 2. Ego migas maximas omni mea comitate com- plexus ſum, Nymphontem etiam Colophonium.

Nyſa] νυſα, Vrbs Arabia, apud quam (ut Diodorus ait) Bac- chus educatus à Nymphis fuit. Vnde & Nyſeus dictus eſt, ac cognominatus Dionyſus, à Ioue ſcilicet & Nyſa nomen accipiens. Nyſa etiam non tam mons, quā ciuitas in India eſt, à Libero patre (ut reſert Strabo lib. 15.) condita, carmi- nibus poetarum celebratiſſima. Vide Herodotum lib. 2. A- lia eſt Nyſa in Bœotia apud Homerum: apud Plinium in Ca- ria: apud Strabonem uicus etiam in Helicone: apud Ptole- mæum in Lycia & Ionia: & apud Stephanum in Thracia.

Vertex cæliſ Nyſæ. Virg. 6. Aeneid. 161.

Nyſeus, Adiectiuum (νυſαῖος) ut, Iuga Nyſeia, apud Luca- num lib. 8. 157.

Nyſeus] diſſyllabum (νυſαῖος) dictus eſt Bacchus. Ouid. 4. Metamorph. 3.

Nyſias, Nyſiades, pen. corr. Patronymicum ſœmin. (νυſιαῖος) ut Nymphæ Nyſiades, apud Ouidium 3. Faſt. 154. poſitum pro gentili.

Nyſigena, pen. corr. (νυſιγενής) qui in Nyſa natus eſt. Cæ- tul. Argonaut. epigr. 59. 51.

At parte ex alia florens uoluitab lacchus,

Cum thyſo Satyrorum, & Nyſigenis Silenis.

Nyſiæi] νυſαῖοι, habitatores Nyſæ urbis: de quibus meminit Theſauri pars 2.

Cicero ſcribens Sillio, lib. 13. 65. 3.

Nyſæus, Adiectiuum (νυſαῖος) ut, Chori Nyſei. Propert. lib. 3. eleg. 17. 5.

Palme Nyſæus, Vitigineus. Silius lib. 7. 40.

Nyſa] Proprium hominis. Cic. 3. de Nat. deor. Dionyſios mul- tos habemus, primum Ioue & Proſerpinam natum: ſecun- dum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe.

Nyſæa] teſte Herodoto & Curio, urbs clarifiſſima in India, à Libero patre condita, ſub radicibus montis, quem Neron uocant.

Nyſirus] Vide Nyſirus.

Nyſſa] nyſſe, Repagulum, unde curſores mouentur. A robis inclino: quod cum metam attingerint, inclinentur.

Nyſus] Vide Nyſus.

O

Atq; V, permutantur inuicem. Quintil. lib. 1. cap. 4. 12. Quid o, atq; u permutate inuicem: ut Hecoba, & noſtris: Chulcides, & Pulyxena ſcriberentur. Quod hic Quintilianus dicit, nullis moni- mentis ueterum probat. Pierius in ſuis Caſtigationibus in Virgilio: in quibus ſe ſcriptum uidiſſe teſtatur Donu, pro Do- no: Annus, pro Annos: Cupreſſo, pro Cupreſſo.

O (ω) uocandi Interiectio, nominatio interdum, nonnunquā etiam accuſatio gaudens. Virg. 1. Aeneid. 106.

O regina nouam cui condere, & c. Cic. Eurnio, lib. 10. 26. 3. O mi Eurni, quam tu, & c.

Aliquando admirandi. Terent. Eunuch. 2. 3. 5.

O faciem pulchram? delco omnes dehinc ex animo mi- lieres. Iuuenal. Satyr. 10. 15.

O qualis facies, & quali digna tabella?

Exclamantis. Terent. Heaut. 2. 3. 3.

O Iuppiter, tantam in eſſe animo inſcitiam? Idem Phor.

O audaciam, etiam me ultrò accuſatum aduenit? Idem Adelph. 5. 3. 4.

O cælum, o maria Neptuni.

O immoderata mulier. Cic. pro Cælio, 41.

O conſuetudo peccandi, quantam habes iucunditatem in im- probis & audacibus, quum poena abſit, & licentia conſe- cuta eſt. Cic. 5. Verr. 152.

Dolentis. Terent. And. 1. 5. 47.

— o Myſis, Myſis, etiam nunc mihi Scripta illa dicta ſunt in animo Chryſidis de Glycerio. Cicero 6. Verr. 49.

O tempora, o mores.

O miſeras hominum mentes, o peſtora cæca. Lucret. lib. 2. 3.

O miſera uite ratio. Cic. Anteq. iret in exil. 19.

O ſpectaculum uni Craſſo iucundum, cæteris non item. Cicero Attico, lib. 2. 36. 4.

Iridentis. Cic. de Amic. 43. O præclarā ſapientiam: ſolem e- nim è mundo tollere uidentur, qui amicitiam è uita tollunt.

O præclarum cuſtodem ouium, ut aiunt, lupum. Cicero 3. Phi- lipp. 143.

Exulantis. Terent. And. 1. 1. 78. o factum bene, Beati me. Idem Eunuch. 4. 4. 7.

O terram beatam, quæ illum exceperit. Cic. pro Milone, 80.

O ſi, deſiderantis particula. Virg. 11. Aeneid. 84.

Quamquam o ſi ſolite quicquam uirtutis adſeſſet. Ibi- dem, lib. 8. 112.

O mihi præteritos reſeret ſi Iuppiter annos.

O utinam tunc quum Lacedæmona claſſe ptebeſt,

P P O brutus

Obrutus insanus esse adulter aguis. Ouid. i. epist. 1.1.
 O' Interiectio repente percussit. Terent. And. 4. 6. 7.
 O' Myfif falua. m. faluos fis Crito. Ibidem. 1. 5. 32.
 Quis hic loquitur? Myfif falua. m. o' falua Pamphile.
 O', quid agis. Horat. i. Carm. ode 14. 1.
 O', pro Vitian. Virg. 2. eclog. 6.
 O' tantum libeat mecum ubi fordida rura,
 Atq; humiles habitare casae. id est. utinam libeat.
 O', quandoq; tacetur, quum accufatio iungitur. Terent. Eunuch. 3. 1. 28.
 Hominem perditum miserumq; et illum sacrilegum.
 Docet Donatus, maioris fuporis esse, hoc modo pronuntiatum. Cic. ad Attic. Me miserum, cur non ades?

O A

Oanus] Oanij (Oav) Lydie oppidum, apud Stephanum.
 Oafis] Oafis, Oppidum in desertis Libyae, septem dierum itinere a Thebis distans, quod Herodoti etate a Samijs tenebatur: ut ipse refert lib. 3.
 Oatricha] Oatricha, dicitur mugilum oua, sale condita: ad id enim est, quod nos ouum dicimus, interposita u. euphoniae causa: ut in Oatricha dicitur: ut in Oatricha, seruo, condio, liquefacio, fisco.
 Oaxis] Oaxis, fluuius est Creta: insulae, dicitur ab Oaxe filio Apollinis.
 Rapidius Creta: Oaxis. Virg. 2. eclog. 13.
 Oaxus] Oaxus, ciuitas Creta: ab Oaxo Achallidis filiae Minois filio: uel a situ loci, quod loca praerupta Cretenses a se uocent. Herodotus quoque Oaxum urbem Creta: facit, in qua Etearchus pater Phronima matris Bacchi regnauit, qui Cyrenem Libyae urbem adificauit.

O B

Ob] Ob, in Praeposito, accusatio iungitur, et significat propter. Terent. And. 3. 5. 4.
 Ergo precium ob stultitiam fero: sed inultum id nunquam auferet. Donatus, id est, precium stultitiae.
 Ob adulterium caesus. Virg. 6. Aen. 123.
 Laborat ob auaritiam. Horat. i. Serm. Satyr. 4. 6.
 Ob delictum poenas dii expiunt. Cic. pro Marcello, 10.
 Ob dictum aliquem oppugnare. Metellus ad Ciceronem, libro 5. 1. 1.
 Ob aliquod emolumentum suum siqui cupidus aliquid dicere uidentur, ijs credi non conuenit. Cic. pro Fonteio, 14.
 Ob industriam Plaut. Casina, 6. 60.
 Ob decem minas oppositus pignori. Terent. Phorm. 4. 3. 57.
 Ob nullam noxiam. Plaut. Poen. 3. 15.
 Ob rem. Terent. Phorm. 3. 2. 41.
 — non pudet.
 Vanitatis? d. minime, dum ob rem. id est, modo in rem meam sit.
 Ob absoluendum, Ob tacendum, et similia: pro, Ad absoluendum, uel ut absoluat. Cic. 4. Verr. 55. Gell. lib. 11. cap. 10.
 Ob, pro ante. Plaut. Milite, 7. 50.
 — nunc demum experior ob oculos caliginem.
 Prius mihi obtigisse. Ibidem, 2. 2. 37.
 Ob oculos mihi saepe mors uersata est. Cicero pro Rabir. Posth. 2. 4.
 Mihi ob oculos exilium uersatur. Cic. pro Sestio, 38.
 Ob os offensus ignis. Cic. de Vniuers. 55.
 Ob, pro Ad, apud antiquos, inquit Festus, Ennius, Ob Romam noxam legiones ducere. Cic. Pato, lib. 9. 26. 4. Cuius ob os Graij ora obuertebant sua.
 Ob, in compositione, pro Circum, autore Festo: ut, Obambulare.
 Obacerbo] Obacerbas, obacerbare, est, ut ait Festus, exacer

Obacero] Obaceras, obacerare. Compositum ex ob et acus, acris, est, autore Festo, Obloqui, atq; alterius sermonem moleste impedire.
 Obacatus] pen. prod. Adiectiuum (Obacatus) Dicitur qui ere alieno iam obligatus est, quasi ere alieno obstrictus, et debitor ad aliquid operandum. Liu. 6. bel. Pun. 208. Quatuor millia hominum erant misti ex omni colluione, eximiles, obacati. Caesar lib. 1. Commentariorum, Omnes obacatos, quorum magnum numerum habebat, conduxit.
 Obambulo] Obambulas, pe. cor. (Obambulus) Obambulare, est, ut ait Festus, aduersum alios ambulare, et quasi ambulanti sese opponere: siue circumire, aut obuiam ire. Plaut. Merc. 2. 2. 59.
 Sanè hoc non in mentem uenit, dudum ut urbem obambulo.
 Solus obambulat ipse. Ouid. 2. Trist. 92.
 Gemebundus obambulat Aetnam. Ouid. 14. Metam. 38.
 Obambulantes ante uallum portantes. Liu. 5. bel. Pun. 220.
 Obambulare muris. Liu. 6. bel. Maced. 132.
 Obambulatio, Verbale (Obambulatio) Author ad Herod. lib. 3. 126. Propterea quod frequentia et obambulatio hominum conturbat, et infirmat imaginum notas.
 Obaren] Obaren, Armeniae populi, non procul a Cyro fluuii: quorum meminit Stephanus.
 Obare] Obare, obarescere, Lactat. de Opific. Dei, cap. 10. Acies enim quam fecari et obarescere non oportet, nisi humore a se uero tera pure nitent, obsolescit. De oculorum acie loquitur.
 Obar] Obar, pen. cor. obarui (Obarui) Obarare, Circum arare, uel arando excolere. Liu. 3. bel. Pun. 91. Et quum hostes obarissent, quicquid herbidi terreni extra murum erat, raporum semen iniecerunt, ut et.
 Obarm] Obarmas (Obarmas) Obarmare, Idem quod Armare. Horat. 2. Carm. ode 4. 5. — quibus Mos unde deductus per omnia Tempus Amazonia securi Dextris obarmet, quarere distuli.
 Obater] pen. prod. Adiect. (Obater) Quodammodo atru, et uelut subatrum. Plin. lib. 18. cap. 35. 8. Nascent luna, si cornu superiore obatro surget.
 Obatrefco] Obatrefcis, obatrefcere, Obatrum esse. Firmicus in praefat. lib. 1. Paliscus lacus semper crassitudine lurida fordidus, liuentibus sputis obatrefcit.
 Obba] Obba, Poculi genus, autore Nonio, uel ligneum, uel ex spartho. Varro, Dolia atq; apothecas tricliniarias, meliacas, calenas, obbas, et eumano calices. Idem epistola ad Marcellum: Vt in meridie, an uesperu libentius ad obba accedas. Sestilius obba. Persius Satyr. 5. 15.
 Obbib] Obbibis, obbibere, penult. cor. obbibitum, pen. corr. (Obbibere) obbibere, idem quod bibere. Cic. 1. Tusc. 153. Qui quum coniectus in carcerem, triginta in sseu tyrannorum uenenum ut sitiens obbibisset, reliquum sic se poculo eiecit, ut id resonaret.
 Obbrutesco] Obbrutescis, obbrutus (Obbrutescis) Obbrutescere, Brutum fieri, rationem amittere. Lucretius libro 3. 110.
 Nec refert, utrum pereat dispersa per auras, An contracta suis e partibus obbrutescat. de Anima.
 Obcaeco] Obcaecus (Obcaecus) Obcaecare, idem significat quod caecare. Col. lib. 4. Velut ignorantiae tenebris obcaecata luce ueritatis caruit. Dicimus et caeco. Plin. lib. 10. cap. 3. 5. Respersu pinnarum hostem occaecantes.
 Obcaecat orationem totam narratio obscura. Cicero 2. de Orator. 179.
 Obcaecatus stultitia. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1. 12.

Obcaecari

Obcaecari tenebris, et Praefigere splendore, contraria. Auctor ad Herenn. lib. 3. 12. 6.
 Aether terrificis obcaecat sidera nimbis. Ouid. ad Pisonem, 30.
 Obcaecare fossas in agro: hoc est, obtegere, et desuper claudere, ne pateant. Col. lib. 2. cap. 2. 7.
 Obcaedes] Plantus,
 Ohe, iam satis nolo obcaedes,
 Catuli ut ludum nunc uolo. id est, Nolo hic quicquam tragicum et cruentum, quodq; caedes imitetur: malo ludum catellorum, qui inter se lasciuie lufitant. Obcaedes aut tunc uerbo, ut concedes, dicuntur. Turnebus.
 Obcaeno] Obcaenas, obcaenare. Antiquum. Plaut. in Cestione Cerafibola, ut de lumbo obcaenabis. Author Varr. lib. 6. de Ling. Latina.
 Obcaleo] Obcales, pen. cor. obcalui, obcalere. Circumcalere. Celsus lib. 4. cap. 2. 4. Vbi dolor uehemens urget, interest sine tumore is sit, an tumor cum calore, an tumor iam etiam obcaluerit. Et paulo post, Si uero tumores etiam obcaluerunt, et dolent, leuat spongia.
 Obcaleo] Obcaleo, uide Occalleo.
 Obcallere mores. Col. lib. 8. cap. 16. 5.
 Obdo] Obdo, obdidi, obditum, pen. cor. (Obdo) obdere, Opponere, inquit Festus.
 Obdere ceram auribus. Senec. epist. 32.
 Obdere frem, pro Claudere fores. Plaut. Casin. 23. 14.
 Obdere fores ferratis trabibus. Plin. lib. 6. cap. 11. 1.
 Obdere pessulum ofio. Terent. Eunuch. 3. 5. 55.
 Idem Heaut. 2. 3. 37.
 Anus foribus obdit pessulum.
 Obdormio] Obdormis, obdormiui, obdormitum, pen. prod. (Obdormio) obdormire, Dormire. Cic. 1. Tusc. 147. Nescio quando in Latmo obdormiuit. De Endymione.
 Obdormire crapulam. Plaut. Most. 1. 6. 1. Vide Dormio.
 Obdormisco, obdormiscis (Obdormisco) obdormiscere, id est, Cic. 1. Tusc. 191. Quid melius quam in medijs uicis laboribus obdormiscere, et ita conuenienter somno consopiri sempiterno? Vlpianus in l. si feruus seruus. 5. si quis insulam. ff. ad legem Aquilianam, Si fornicarius seruus coloni ad fornacem obdormiscet, et uilla exusta fuisset, et c.
 Obduco] Obducis, pen. prod. obduxi, obductum (Obduco) obducere, Circumducere, uel Contrahere. Plaut. Pseud. 4. 8. 17.
 Post ad oppidum hoc uetus continuo mecum exercitum Protinus obducam.
 Obducere uelum, Apud Plinium in epistolis.
 Obducere (Obducere) pro Inducere: ut, Obducere torporē. Plin. lib. 22. cap. 25. 2. 6.
 Obducere rebus tenebras. Cic. 4. Acad. 32. Quint. lib. 10. cap. 1. Atq; ille quidem omnibus eiusdem operis authoribus abstulit nomen, et fulgore quodam sua claritatis tenebras obduxit. id est, obtenebrauit, ut minus noti essent. De Menandro.
 Obducere (Obducere) Superducere, tegere. Cic. 2. de Legib. 82. Redditur enim terra corpus, et ita locatum ac situm quasi operimento matris obducitur.
 Herba obducunt segetem densis sentibus. Virgilius 2. Georg. 83.
 Obducere plagam limo. Plin. lib. 8. cap. 2. 6. Et apud Columel. lib. 3. cap. 18. 6. Obducunt cicatricem radices quae excreuerunt.
 Crustam obducere. Plin. lib. 13. cap. 4. 16.
 Rubiginem obducere. Plin. lib. 17. cap. 4. 4.
 Macies obduerat artus. Ouid. epist. 11. 6.
 Tenebrae obducere oculos. Lucan. lib. 3. 14. 6.
 Frontem obducere, pro Contrahere. Quint. lib. 10. cap. 3. Thelauri pars 2.

Callum obducere, pro Contrahere callum. Cic. 3. Tusc. 90. Idem ad Varronem, lib. 9. 2. 9. Consuetudo diuturna callum iam obduxit stomacho meo.
 Obducere callum dolori dicitur labor, per translationem: pro, Dolorem minus molestum facere. Cic. 2. Tusc. 62.
 Obducere uuluum, quemadmodum Obducere frontem. Senec. de Benefic.
 Obducere, Detegere, aperire. Lucil. Vos interea lumen auferate, atq; aulam obducite. Nonius.
 Obducere aliquem. Cic. ad Attic. lib. 1. 1. 4. Vt mihi uideatur non esse aduersus, Curium obducere, sed hoc praeter me nemi uideatur. id est, obtrudere in petitionem.
 Diem obducere. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. 19. Nono Calend. igitur ad Siccam: ibi tanquam domi meae scilicet: itaq; obduxi postquam diem. Vbi interpretes, Obduxi, circū illa loca duxi, et consumpsi.
 Obductus, Participium (Obductus) ut, Cicatricem Reip. iam obductam reficere. Cicero 3. de lege Agrar. 3.
 Colos cano situ obductus. Plin. lib. 12. cap. 25. 10.
 Dolorem obductum uulgare. Virg. 10. Aeneid. 13.
 Frons obducta, Tristis. Horat. Epod. 13.
 Obstructio obducta. Cic. pro Sestio, 16.
 Obducta situ uetustatis prata. Col. lib. 2. cap. 18. 2.
 Tenebrae obductae. Propert. lib. 3. eleg. 16. 1.
 Vultus obductos condere. Ouid. 2. Metam. 66.
 Obductio, obductionis, Verbale (Obductio) ut, Cicero pro C. Rabirio perduel. reo, 10. id est, obuolutio, ut ait Budaeus.
 Obductio, obductas (Obductio) obductare, Frequent. Plaut. Merc. 16. 4. 6.
 Nec pot ego patiar sic me nuptam tam male, Meaq; in ades sic scorta obductarier.
 Obdulcesco] Obdulcescis (Obdulcescis) Idem ferè quod dulcesco, simplex: hoc est, dulcis fio. Calep.
 Obduro] Obdureas, pen. prod. (Obduro) obdurare, Facere durum.
 Amorem edendi obdurare. Lucret. lib. 4. 175. Fortasse legendum, obdurare.
 Persta atq; obdura. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 8.
 Desumatus obdura. Catul. ad Seipsum, epig. 8. 4.
 Obdureo, obdures, penult. product. obdurui (Obdureo) obducere, Durius fieri. Cicero ad Atticum, libro 12. 231. 1. Quare obduretur hoc triduum, ut te quoque ponam in eodem ualide.
 Obduresco, obdurescis, obdurui (Obduresco) obducere, scere. Idem Varro 3. de Re rust. cap. 14. 4. Earu semen minutum, ac testa molli, diuturnitate obdurescit.
 Obdurescere, etiam de homine dictum. Cic. ad Luceium, lib. 5. 15. 3. Alij occiderunt, alij nescio quo pacto obduruerunt.
 Obdurescere et percellere. Cic. pro Milone, 57.
 Consuetudine obdurescere. Cic. 2. Philip. 105.
 Obdurescere ad. Cic. ad Brutum, lib. 13. 261. 4. Sed iam ad ista obdurimus, et humanitatem omnem exuimus.
 Obduruit animus ad dolorem nouum. Cicero. ad Calium, libro 2. 15. 1.
 Obdurescere contra. Cic. 3. Tusc. 113. Obduruisseque sese contra fortunam arbitrantur.
 Obdurescere in patientia. Cic. 7. Verr. 27.
 Obedio] Obedis, pen. prod. obediui, obeditum, penult. prod. (Obedio) obedire, Parere, obsecundare. Festus, Obedio, obaudio. Cic. de claris Orat. 131. Quantum in hac urbe polleat, multorum obedire tempori, multorumq; uel honori uel periculo seruire.

PP 2 Parere

Parere & obedire. Cic. 5. Tusc. 52.
 Obedire, parere uoluntati dei. Cic. 1. de Nat. deor. 29.
 Obtemperare & obedire. Cic. 3. de Leg. 7.
 Obedire ad. Cic. pro Cecinna, 33. Si feruilius hoc nostris concesserimus, ut ad uerba nobis obediant.
 In modum seruorum alicui obedire. Tacit. lib. 1.
 Obedibo, antiqui dixerunt. Afranius, Meo ut obsequar amori, obedibo tibi.
 ¶ Obediens, Participium (ὀβειστικός) Cic. 2. de Nat. deor. 111. Nulli igitur est naturæ obediens aut subiectus Deus.
 Obediens dicto. Plaut. Bacchid. 8. 35.
 Naturæ obediens homo homini nocere non potest. Cicero 3. Offic. 31.
 Appetitiones obediens efficere rationi. Cic. 2. Offic. 25.
 ¶ Obediens, Nomen ex participio (ὀβειστικός, ὀβειστικός, ὀβειστικός) Liu. 5. bel. Pun. 2. 10. Et ut imperijs uiuorum nemo obediens me uno fuerit, &c. Plin. lib. 16. cap. 43. 2. Obedientissima quocumq; in opere fraxinus.
 ¶ Obedientia, obediencia (ὀβειστικός, ὀβειστικός, ὀβειστικός) Cic. 1. Offic. 143. Relinquant enim & abiciunt obediencia, nec rationi parent, cui sunt subiecti lege naturæ.
 Abijcere ac relinquere obediencia. Vide Abijcio.
 Fracti animi obediencia, & arbitrio carentis suo, seruitus est. Cic. in Parad. 4. 4.
 Obedientia imperiorum. Plin. lib. 8. cap. 11.
 ¶ Obedis: ar. Aduerb. (ὀβειστικός) Liu. lib. 8. ab Vrbe, Sub imperio populi Romæ se obediens ac fideliter futuros.
 Obedienter curatum est. Liu. 5. bel. Pun. 45.
 Obedio] obedis, pen. cor. obedi, obesum, pē. prod. (ὀβειστικός) obedere, Consumere, quasi circum edere.
 ¶ Obesus, penul. prod. Adiect. (ὀβειστικός, ὀβειστικός, ὀβειστικός) Gracilis & exilis, inquit Nonius, & circumfusus, macilentusq; Neniis, Corpore, pectoreq; undiq; obeso, ac merito exeso, tardi ingenio senis.
 Obesus (πρωτό) inquit Festus, pinguis: quasi ad edendum factus.
 Nonius, Obesum pro uberi & crasso sepius ponitur. Virgil. 3. Georg. 16.
 Argutumq; caput, breuis alius, obesiq; terga. Plin. lib. 11. capite 37. 69. Ilicem minus solertes, quibus obessimus uenter.
 Canis obesus lacte. Claud. 1. in Eutrop. 27.
 Obesum corpus leuanti onere. Plin. lib. 2. 4. cap. 8. 2.
 Fauces obesitas est, clausa. Virg. 3. Georg. 100. Seruius.
 Obesa illuies. Colum. lib. 7. cap. 10. 5.
 Naris obese iuuenis. Horat. Epod. 12. 1.
 Turdus obesus. Horat. 1. epist. 16. 4.
 ¶ Obeso, obesus, pen. prod. (ὀβειστικός) obesare, impinguare. Col. lib. 8. cap. 7. 4. Nonnulli tribus aquæ partibus una boni uini miscent, madefactoq; triticeo pane obesant auem.
 De gallinis. Legitur & obesant.
 ¶ Obesitas, pen. cor. obesitatis (ὀβειστικός) Ipse obesorum status & temperatura. Plinius, In magna obesitate. Columella lib. 6. cap. 24. 2. Ne eas steriles reddat nimia corporis obesitas. De uaccis.
 Obelia] Panes erant Dionysio offerri soliti: sic dicti, uel quia ueruculis quibusdam constipantur, quos obeliscos uocant: uel affarentur: aut quia uenderentur obolo. Vide Cel. lib. 9. cap. 16.
 Obelus] obeli, pen. corr. (ὀβειστικός) Latine dicitur uerui, siue ueracula. A cuius similitudine uirgula quadam expunctio ni frequens, uerui dicitur: iacet autem sic — Hac uirgula usi sunt Ecclesiastici interpretes, quum significarent aliquid additum in uulgari translatione, quod in prototypis non haberetur.

¶ Obeliscus, obelisci (ὀβελίσκος) Diminutiuum nomine maris, quam res: quum res magne obelisci dicantur. Est autem lapis asperimus, figura metæ cuiusdam, sensum à proceritate in excessum conuergens, paulum gracilescens, specie quadam drata, in uerticem productus angustum, manu leuigatus artificis, qui multi Romæ fuisse referuntur: & sunt pyramidibus longe minores, Solis numini sacrati. Plin. lib. 36. cap. 8. 3. Traces ex pyrrhopœcilo fecere reges quodam certamine, obeliscos uocantes, Solis numini sacratos. Idem lib. 16. cap. 40. 2. Obeliscum in Vaticano circo statutum.
 ¶ Obeliscychnium (ὀβελισκύνιον) Instrumentum frabile, ex uerui & lucerna compositum. Arist. lib. 4. de partibus animæ. tractans de linguæ insectorum, quæ pluribus fungitur officijs, Vbi enim, inquit, licet duobus uis ad duo opera, nec aliud impedit, nihil tale natura facere solet, quæ le per inopiam ars excusoria obeliscychnium ex uerui lucernaq; componit. Attamen si id fieri non potest, eodem ad plura opera abutitur. Hoc uerbum restituit apud Quintilianum Turnebus: quo loco legitur. In Græcis obelisco coludino, pro eo, obeliscychnio, emendans. Vide & Erasmi in Prouerbis.
 Obeo] obis, obiu uel obij, obitum, penult. corr. (ὀβειστικός) obire, Adire significat: nam Ob, pro Ad, quan doq; ponitur. Significat & exequi, siue peragere: ut ex subiectis exemplis clarum fiet.
 Obeunt tres noctes. Plaut. Truc. 3. 8. id est, prætereunt.
 Obire] ὀβειστικός, Peragere. Cic. ad Attic. lib. 8. 160. 3. Nec uero hæc extrema quicquam potest iure reprehedere, quod mare non transferim: id enim est, si erat deliberationis, tamen obire non potui.
 Obire (πλευροῦ) Mori. Plaut. Epid. 10. 76.
 Mulo cruciatu ut per eas, atq; obras citò. Plin. lib. 11. cap. 37. 57. Obire morbo.
 Decurso lumine uitæ obijt. Lucret. lib. 3. 212.
 Annum obire. Cic. ad Furnium, lib. 10. 255. Multis clarissimi uiri quum Reip. darent operam, annum petitionis sue non obirent. id est, non uenerunt ad annum.
 Bella ad res alias obire. Liu. 4. ab Vrbe cond. 32. Quia duo cōsules obire tot simul bella nequirent, id est, omis tot bellorū suscipere, & eis sufficere. Vel, eodem tempore adire tot bella, tot bellis interesse. Idem, Ne ad omnia simul adire & obire unus non possit. Cic. 1. de Orat. 8. 4. Iudicia priuata magnarum rerum obire.
 Cenas obire. Cic. ad Attic. lib. 9. 185. 6.
 Colonias obire. Cic. ad Attic. lib. 16. 335. 1.
 Comitua obire. Cic. ad Attic. lib. 1. 2. 11. Venias ad id tēpus, quod scribis, obieris Quinti. fratris comitia. id est, adieris, atq; illis adfueris.
 Competitores plures obire. Qu. Cic. de Petit. Consul. 25.
 Diem aliquem obire. Cic. de Amicitia, 7. Qui diligētissime semper illum diem & illum munus solitus esses obire. id est, adire, & adesse eo die.
 Diem auctonion obire. Cic. Attic. lib. 13. 272. 2.
 Diem obire, Mori. Sulpitius Ciceroni, lib. 4. 12. 6. Paulò ante lucem Marcellum diem suum obijisse. Sic,
 Obire supremum diem. Plin. lib. 14. cap. 4. 2. Et libro 7. capite 29. 3.
 Hereditatem obire. Vide Hæreditas.
 Obire in silentium. Seneca epist. 21.
 Legationes obire: id est, suscipere. Cic. pro lege Agraria, 52.
 Obijt legatus Aegyptum: pro, Legatione sanctus est in Aegyptum. Cic. in Somnio Scipionis, 6.
 Letibum obire. Lucret. lib. 5. 285.
 Locum & tempus obire. Cic. pro M. Cato, 20.

Mortem

Mortem obire, Mori. Festus, Mortem obijisse ea consuetudine dicitur, quæ dixerunt antiqui, Ob Romæ legionem ductam: & Ob Troia duxit exercitum: pro, ad Terent. Phorm. 5. 9. 30.
 Ea mortem obijt: è medio abijt. Cic. pro Milone, 65. Primum illud uulnus acceperit, quo teterrimam mortem obiret.
 Obire morte. Sueton. in Augusto Cesare.
 Munus cōsulis obire, Fungi officio Cōsulis. Plin. in Paneg. 99. Liu. 2. ab Vrbe, 35. Non sufficientibus iam uiribus ad Consularia munera obeunda. Et lib. 3. 27. Munus uigiliarum Senatores, qui per etatem ac ualitudinem poterant, per se ipsi obiant.
 Grauatè munus obire. Liu. Haud grauatè munus obibant.
 Munia regis obire. Liu. Decad. 1. lib. 2.
 Negocium obire. Cic. pro lege Manilia, 24.
 Oculis obire, Circumspicere. Plin. epist. 5. 1. d. Nam ferunt Xerxes, quum in mare exercitum oculis obijisset, illacrymasse.
 Officia obire. Plin. epist. 4. 5. d. Nam ille quoq; quoad honestum fuit, obijt officia, gessit magistratus, prouincias rexit.
 Officia liberaliter & dextrè obire. Liu. 1. ab Vrbe, 156.
 Opus rusticum obire. Col. lib. 12. cap. 3. 4.
 Oratione sua omnem rem aliquam obire. Cic. 4. Verr. 87.
 Pericula ac labores obire. Liu. 1. ab Vrbe, 236. Et 7. bel. Punic. 266.
 Prælia obire, Præliari. Lucret. lib. 4. 196.
 Prouinciam obire. Cic. 7. Verr. 64. Nam estate summa, quo tēpore ceteri Prætores obire prouinciam, & concursare cōsueuerunt. Ibidem, 24.
 Rem priuatam obire, & publicam. Cic. pro lege Manilia, 37.
 Res suas obire. Cic. pro Archia, 9.
 Sacra obire. Liu. 1. ab Vrbe, 81. Quanquam ipse plurima sacra obibat. id est, plurimis sacris interesse solebat.
 Obire sidera dicuntur, quum occidunt. Plin. lib. 2. cap. 26.
 Vadimonium obire, Est ad diem se fistere. Vnde Obitum uadimonium. Cic. pro Quintio, 31. Vadimonium mihi non obijt quidam socius & affinis meus. Et paulo antè, Quia tibi uadimonium non sit obitum, eadem te hora, &c. Budæus.
 Interdū additur præpositio Ad. Plin. lib. 8. epist. 12. ad Minutianum, An si litibus tererer, obstrictum esse me crederent obeunti ad mea uadimonia?
 Vigiliis obire. Plin. lib. 14. cap. 2. 2. 8.
 Visu crebro obijt omnia. Silius lib. 3. 33.
 Terras obire, Circuire. Virg. 6. Aen. 12. Cic. 2. Verr. 4. Ego Sicilia: totam quinquaginta diebus sic obijt.
 Multum telluris obijt. Virg. 6. Aeneid. 161.
 Vrbes obire. Curtius lib. 4.
 Regiones pedibus obire. Cic. 5. de Finib. 149.
 Domos amicorum obire. Cic. pro Celio, 12.
 Obijt infera Perseus in loca. Cic. in Arato, 50.
 Obire, Circumdare. Virg. 8. Aeneid. 108.
 Ducunt exortem Aeneæ, quem fulua leonis Pellis obijt totum.
 Obiri, passiuum. Plin. lib. 13. cap. 4. 2. Palmam breuem ramis obiri umbra foliorum puit. Vetus exemplar habet, breuiq; ramorum orbe foliosum.
 Campus obitur aqua. Ouid. 1. Fast. 93.
 ¶ Obiens, huius obeuntis, Participium (ὀβειστικός) Cic. in Somnio Scipionis, 23. Quis in reliquis Orientis aut Obeuntis solis ultimis, aut Aquilonis, Austruicæ partibus tuum nomen audiet?
 ¶ Obeundus, Aliud Participium (ὀβειστικός) Horatius 1. Satyr. 6. 24.
 — non sollicitus mihi quod cras Surgendum sit mane, obeundus Marsia, &c.
 Bella planè accinctis obeunda. Tacit. lib. 3.
 Theauri pars 2.

¶ Obitus, pen. cor. similiter particip. (ὀβειστικός) Cic. pro Sestio, 71. Nec uero illorum quisquam, quos à maioribus nostris morte obita postus in illo loco, atq; in Rostris collocatos uidetis, &c.
 ¶ Obitus, huius obitus, pen. corr. (ὀβειστικός) Mors, interitus. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 1. Posteaquam mihi renunciatum est de obitu Tullie filie tue, sanè quam pro eo ac debui, grauius molesteq; tuli.
 Difficiles obitus. Virg. 4. Aeneid. 139.
 Mitis obitus. Tacit. lib. 3.
 Ante obitum nemo dici debet beatus. Ouid. 3. Metam. 28.
 Interitus atq; obitus omnium rerum conficit natura. Cicero 2. de Diuin. 56.
 Dare obitus. Valer. Argonaut. 104.
 ¶ Obitus, obitus, Occasus. Cic. 1. de Orat. 92. In astrologia cæli conuersio, ortus, obitus, motusq; siderum.
 Obitus & occasus. Cic. in Pisonem, 26.
 Stellarum ortus atq; obitus. Catul. de coma Berenice, epigram. mat. 61. 1.
 ¶ Obitus, ὀβειστικός, Aduentus. Turpil. Ecquis est qui interrit pit sermonem meum obitu suo?
 ¶ Obitus, pro Aditu (πρόσοδος) Terent. Hecyr. 5. 4. 18.
 Vt uoluptati obitus, sermo, aduentus tuus, quo cumq; aduenieris, Semper fiet. Vbi Donatus, Obitus, occurfus. Ob enim significat Contra. Ergo obitus, aditus. Inter obitum & aduentum hoc interest: quod obitus est, quem casus affert: aduentus, quem uoluntas & destimatus locus. Festus, Antiqui obitu dicebant, pro aditu.
 Obequito] obequitas, pen. corr. (ὀβειστικός) obequitare, Circumequitate. Liu. 2. ab Vrbe, 193. Primò obequitando castris, prouocandoq;. Sic lib. 9. 190. Et luce orta postero die obequitauit stationibus hostium.
 Obequitare, cum accusatiuo. Curtius lib. 3. Alexander ante prima signa ibat, &c. Quumq; agmen obequitaret, uaria oratione, ut cuiusq; animo aptum erat, milites alloquebatur.
 Oberrero] oberrare (ὀβειστικός, ὀβειστικός, ὀβειστικός) oberrare, Circumerrare. Plin. lib. 17. cap. 19. 4. In summa tellure oberrant. Idem lib. 29. cap. 4. 3. Hæc autem que in domibus nostris oberrat, &c. De mustela.
 Oberrare, per translationem, pro Circumuiolare posuit Persius Satyr. 4. quum dixit,
 Diues arat Curibus quantum non minus oberraret.
 Oberrare, pro Errare, peccare. Horat. de Arte poet. 72.
 — & citharædus
 Ridetur chorda qui semper oberrat eadem.
 Obesco] obescas (ὀβειστικός) obescare, ab esca compositum, Escam in os ingerere. Col. lib. 8. cap. 7. 4. Nonnulli tribus aquæ partibus unam boni uini miscent, madefactoq; triticeo pane obescat auem, que prima luna (quoniam id quoq; custodiendum est) saginari cepta, uicesima pergliscit. Legitur &, obescant. Vide Obeso.
 Obesus] Vide Obedo.
 Obex] obices, pen. cor. com. gen. Ab obijcio, Significat cuiuscumq; rei obiectionem siue obstaculum. Festus, Obices, pressu li seræ. Plaut. Merc. 3. 72.
 Tibi deniq; iste letitiam pariet obex. Plinius in Paneg. 76. Nulle obices, nulli contumeliarum gradus, superatisq; iam mille liminibus ultra semper aliqua dura & obstantia. Virg. 10. Aeneid. 75.
 Ecce maris magna claudit nos obice pontus. Vbi Seruius, Modò usus habet ut hic obex dicamus: unde quidam, Magno Obice legunt. Antiqui etiam hæc obex dicebant: secundum quod est, Magna Obice. Hinc est quod nonnulli uitant generis dubietatē, & legunt, Magni, scilicet maris. Cuius per 122

per tamen in libris dubij generis, probat dici & hanc obex: quod, ut dixi, hodie de usu recessit.

Obijces, per duplex ij scribitur apud poetas: ut produca- tur Ob.

Aperti obijces. Claud. 1. de raptu. Proserp. 35.

Obijces rupti. Virg. 2. Georg. 96.

Molivi obijces. Vide Molior.

Firmo obijce portas claudere. Ouid. 14. Metam. 157.

Abrupto obijce soluit montes. Senec. Herc. furen. 4. 7.

Obfirmo] obfirmus (ὀβριμνός) obfirmare, Firmū in propo- situm in animo habere, & quasi obfirmatē aliquid in animo tenere. Terent. Eunuch. 2. 1. 11.

—censeri posse me obfirmare, & Perpeti ne redeam interea? Idem Heaut. 5. 5. 8.

Ne tam obfirmate.

Obfirmare animum, Firmum & inuictum atq; obfirmatum ani- mum habere. Plaut. Amphit. 8. 1. 4.

—scram & perferam usq; eius abitum, Animo forti atq; obfirmato. Idem Mercator. 3. 8. 1.

Vtut animum obfirmo meum.

Obfirmare uiam. Terent. Hecyra. 3. 5. 4.

Certum obfirmare est uiam me, quam decreui persequi.

Vbi Donatus, Obfirmare uiam, Aduersus omnia obfirmatē agere.

Obfirmatus, pen. prod. (ὀβριμνός) Nomē ex participio. Cic. ad Att. lib. 1. 7. 3. Incredibile est quanto mihi uideatur il- lius uoluntas obfirmior, & in iracundiā obfirmior. Ve- tus codex habet, affirmior.

Obfirmatē, pen. prod. Aduerbium (ὀβριμνότης) Perima- cter. Sueton. in Tib. Cesare, cap. 25. Ad capessendam rem perurgebant, quanquam obfirmatē resistentem.

Obgannio] obgannus, obgannui, obgannitum, pen. prod. (ὀβγαννός) obgannire, In aurem secretō loqui, & ueluti immurmurare. Apul. lib. 2. In aurem mulieris obgannijt. Te- rent. Phorm. 5. 9. 41.

Habet hęc ei quod dum uiuat, usq; ad aurem obganniat.

Obhæreo] obhæres, obhæsi (ὀβηρέω) obhære, Idem quod adhære. Sueton. in Nerone, Consurgenti ei primū lacrima obhæsi.

Equus obhæret in flumine. Lucret. lib. 4.

Obherbesco, obherbescis, Herbis obducor: ex Ob & Her- besco. Herbescere uerō est herbam fieri. Cic. in Catil. Et eli- cit herbescentem ex eo uiriditatem, que nixis fibris stirpū sensim adolefit. Festus, obherbescere, herbam increfcere.

Obhorreo] obhorres, obhorruī, obhorrere. Plin. lib. 37. ca- pite 8. 6. Vilior est turbe prafius, cuius alterum genus san- guineis punctis obhorret.

Obiaceo] obiacies, pen. cor. obiaci, obiacium (ὀβιακέω) obiacere, Circum aut cōtra, siue obuiam iacere. Festus, Ob- iacuisse, Ante iacuisse. Col. lib. 2. cap. 4. 5. Sed uastos cęspi- pites conuellit, quibus obiacentibus impeditum aruum mi- nus rectē potest iterari. Liu. 10. ab Vrbe, 179, ubi obiacente sarcinarum cumulo, quas coniecerant in medium. Stat. 4. Thebaid. 13.

—uatum quā conscius amnis Gorgoneo percussus equo, quāq; obiacet alto Istmos.

Obijcio] obijcis, pen. cor. obieci, pen. prod. obiectum (ὀβιζέω) obijcere, Antē iacere, antepone, porrigere, offerre, opponere.

Obijcere argentū lenē. Plaut. Aſin. 1. 4. 5. Terent. Phor. 5. 2. 4.

Etiā argentum est ultrō obiectum ei.

Obijcere macherē aliquem. Plaut. Curc. 12. 11.

—reddim an non uirginem Prius, quā te huic mee macherē obijcio mastigias

Obijcere cibum canibus. Plin. lib. 8. cap. 40. 4.

Offam obijcere cani. Virg. 6. Aeneid. 85.

Caput obieci uenti telo. Silius lib. 16. 131.

Clypeos ac tela sinistris Protecti obijciunt. Virgilius 1. Aeneid. 89.

Obijcere corpus feris. Cic. pro Rosc. Amer. 43.

Obijcere fores porte. Liu. 8. bell. Pun. 27.

Obijci ad omnes casus. Cic. ad Torquatū, lib. 6. 5. 11.

Obijcere se in impetibus profigatorum hominum quotidianos. Cic. pro Archia, 10.

Obijcere caput suum ferro pro ceremonijs. Cicero pro Domo sua, 112.

Obijcere se telis hostium. Cic. 1. Tusc. 142.

Obijcere florem uini naribus. Plaut. Curcul. 31.

Concionibus seditioforum, insidiosis coniatorum, & telis aliq- rum obijci, & ad omne periculum atq; omnem inuidiā op- poni. Cic. pro Murena, 79.

Potestati aliquorum aliquid obijcere. Cicero de Arusp. res- pōn. 22.

Funera acerba obijcere. Plaut. Amphit. 4. 36.

Quod multa Thebano populo acerba obiecit funera. id est, multos occidit Thebanos.

Furorem obijcere alicui dicitur res aliqua. Cicero pro Rosc. A- mer. 23. Quę res igitur tantum istum furorem Sex. Roscio obiecit?

Impietatem obijcere alicui. Plin. in Paneg. 53.

Laborem obijcere alicui. Terent. Hecyra. 3. 1. 6.

Lætitiā obijcere alicui. Terent. Heaut. 1. 2. 12.

Lucrum alicui obijcere. Plaut. Curc. 10. 45.

Maledictum alicui obijcere. Cic. pro Murena, 11.

Malum obijcere. Plaut. Amphit. 7. 47.

Maliā obijcere. Plaut. Casina, 15. 33.

Mentem alicui obijcere: pro, In mentem inducere. Liuus 5. ab Vrbe, 72.

Metum animo alicuius obijcere. Cic. 2. Tusc. 14.

Moram obijcere, Retardare. Plaut. Pæn. 5. 37.

Noctem peccatis, & fraudibus obijce nubem. Horatius 1. epi- stol. 17. 13.

Nubem obiecit oculis. Ouid. 12. Metam. 7.

Præuaticationem obijcere. Plin. lib. 7. epist. ultima, b.

Religionem obijcere. Plaut. Merc. 22. 40.

Salutem suam pro aliquo obijcere. Cic. pro Plancio, 65.

Solicitudinem obijcere. Plaut. Milit. 10. 29.

Spem obijcere. Liu. 6. ab Vrbe, 65.

Splendorem falsi bonoris obijcere. Cic. Bruto, 18. 4.

Tempus omne ijs fluctibus obiecinus, qui per nos a commu- ni peste depulsi, in nosmetipsos redundarunt. Cicero 1. de Ora- tor. 2.

Terrorem obijcere hosti. Liu. 7. bel. Pun. 3.

Obijcere, In memoriam reducere, siue reuocare. Plautus Milli- te, 10. 25.

Me tibi istuc ætatis homini facinora puerilia Obijcere, neq; te decora, neq; tuis uirtutibus.

Obijcere aliquid alteri, Exprobrare. Cic. 6. Verr. 32. Non tibi obijcis, quod hominem dignissimum tuis moribus, & c. spo- liasti, ac depeculatus es. Idem ad Atticum, lib. 1. 11. 17.

Obijcere alicui de Brutus ad Antonium, lib. 11. 3. 4. Te mira- mur quom hęc reticueris, non potuisse continere iracundiā tuam, quin nobis de morte Cesaris obijceres.

Obijcere aliquid crimini. Plin. lib. 34. cap. 3. 4.

Obijcere in loco criminis. Idem. Cic. pro Cluent. 49. Doce, in illorum iudicijs quid præter hoc uenenum Oppianici, non modō in criminis, sed in maledicti loco sit obiectum.

Obijcere ut probrum. Cic. 1. Tusc. 6.

De uno alteri obijcere. Cic. pro Plancio, 61.

Digna

Digna pudore obijcere alicui. Ouid. 13. Metam. 62.

Eloquentiam ut uitium alicui obijcere. Cic. in Sallustium, 4.

Factum quod obijciunt, negare. Cic. in Partit. 55.

Farta, largitiones, libidines obijcere alicui. Cicero pro Domo sua, 72.

Ignobilitatem alicui obijcere. Cicero 3. Philipp. 134. Et pro Murena, 14.

Libido mihi obijciunt abs te. Propert. lib. 3. eleg. 19. 1.

Obijciendus, Particip. (ὀβιζέμενος) Virg. 3. eclog. 2.

Pavcius ista uiribus tamen obijcienda memento.

Obiectus, aliud participium (ὀβιζέμενος) Cicero 1. Tusc. 180.

Clathi obiecti caue: id est, oppositi. Horat. de Arte, 96.

Obiecta tela. Cic. de Arusp. resp. 46.

Obiecte uallo munitiones. Liu. 3. ab Vrbe, 111.

Oppositum & obiectum hostibus propugnaculum. Cicero pro Fonteio, 3.

Flumina abiecta retardant equos. Virg. 3. Georg. 51.

Scopuli retardant obiecta flumina. Virg. 3. Georg. 51.

Visum obiectum est a Deo dormienti. Cic. 4. Acad. 91.

Ad omnes casus subitorum periculorum obiecti sumus. Cicero Torquato, lib. 6. 4. 11.

Error in aliqua re obiectus. Cic. pro Cecinna, 4.

Obiecta species uoluptatis. Cic. 1. de Finib. 73.

Vtilitas obiecti. Cic. 5. de Fin. 93.

Signo obiecto aliquem monere quid euenturum sit, nisi caueat. Cic. 1. de Diuinat. 57.

De obiectis non confiteri. Cic. pro Domo sua, 72.

Diluere obiecta. Quintil. lib. 4. cap. 2. 19.

Obiectus huius obiectus, Verbale (ὀβιζέμενος) Collū. lib. 3. cap. 19. 2. Qui uterq; non incommode arcetur obiectu uestis. Virgil. 1. Aeneid. 33.

—insula portum Efficit obiectu laterum. Tacit. lib. 4.

Obiecto, obiectas (ὀβιζέμενος) obiectare, Frequentati- uum. Plaut. Mostel. 10. 23.

Ha, caue ne illi obiectes nunc in egritudine Te has emisse. id est, ne illi proxiuus dixeris.

Corpora bello obiectant: id est, exponunt. Virgil. 4. Ge- org. 44.

Caput obiectare periculis. Virg. 2. Aeneid. 151.

Animum obiectare pro aliquo. Virg. 12. Aeneid. 46.

Vitam obiectare procellis. Claud. 3. de raptu Proserp. 73.

Obiectare (ὀβιζέμενος) Exprobrare. Cic. in Sallust. 2. Quid fal- sum crimen bonis obiectat.

Probrum obiectare alicui, & illius laudem illustrare, contra- ria. Cic. pro Domo sua, 50.

Obiectatio, Verbale (ὀβιζέμενος) Exprobratio. Cesar 3. bel. Ciuil. 230. Idq; ita esse, cum ex aliorum obiectationibus, tum etiam ex domestico iudicio, atq; animi conscientia in- telligebant.

Obiectaculum, huius obiectaculi, penult. corr. Pro obice & clausro, ut ait Budæus. Varro. 3. de Re rust. cap. 17. 9. In Baiano autem tanta ardebat cura, ut architecto permisit ut suam precantem consumeret, dummodo perduceret spe- xus in piscinis in mare obiectaculo, quo æstus bis quouidie ab exorta luna ad proximam nouam introire, ac redire rur- sus in mare possit, ac refrigerare piscinas.

Obigenes] Obigenes, Lycaonia pars, contermina uno ex la- tere Galatię: ut scribit Plin. lib. 5. cap. 32.

Obinanis] hoc obinane, pen. prod. (ὀβινάνης) Idem quod imane & uacuum: nisi quod aliquid arget composito. Var- ro 3. de Re rust. cap. 9. 9. In ijs idem aiunt, quom ad lumen susculeris, quod perluceat, id est, obinane. Docet, quo-

modo cognoscas an plena sint oua, an in snia seu macua.

Obiratus] pen. prod. (ὀβιρῆδης) Adiectiuum, idem quod tratus. Liu. 1. ab Vrbe, 135. Aut fortune (ut sit) obirati cul- tum reliquerant Deum.

Obiter] pen. corr. (ὀβιτῆρ) Aduerbium compositum ex ob, quod significat Circum, & iter. Incidenter: hoc est, Præ- ter propositū, quasi in itinere occurrens, aut quasi per iter & in trāsitu. Plin. in Prologo, 11. Vt obiter caueā istos Ho- meromastigas. Idē lib. 18. cap. 10. 7. Maior pars Italię rui- do uilitur pilo, rotis etiam quas aqua uerfet obiter & mo- lat. Iuuenal. Satyr. 3. 24.

Aut obiter leget, aut scribet, uel dormiet intus. id est, interum.

Obitus] obita, obitum, penult. corrept. Participium, Vi- de Obeo.

Obiurgo] obiurgas (ὀβιυρῆσθαι, ὀβιυρῆσαι) obiurgare, Re- prehendere, uerbis protelare & coarguere. Terent. Andr. 1. 1. 115.

Nam si illum obiurges, uita qui auxilium tulit: Quid facias illi, qui dederit damnū aut malum? Ca- tullus in Gellium, epig. 69. 1.

Obiurgare à peccatis. Plaut. Trinum. 10. 54.

Obiurgare de. Cic. ad Atticū, lib. 2. 16. 11. Quod me quodam- modo molli brachio de Pompeij familiaritate obiurgas, no- lim ita exiustimes, & c.

Verecundiam alicuius in rogando obiurgare. Cicero Qu. frat. lib. 3. 17. 14.

Summa cum autoritate Senatū obiurgare. Cicero Attic. li- bro 1. 12. 12.

Obiurgare, pro exprobrare. Quintil. lib. 6. cap. 4. Cicero obiurgantibus quod sexagenarius Pompiliam uirginem duxisset, Cras mulier erit, inquit.

Obiurgare, ad alia etiam translatum. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3. 17. 9. Ea uilla que nunc est, tanquam philosophia, uide- tur esse que obiurget ceterarum uillarum insaniam.

Morandi amici sepe sunt, & obiurgandi. Cicero de Ami- cit. 75.

Obiurgatio, obiurgitas, pen. corr. (ὀβιυρῆσις) obiurgitare, Frequentatiuum. Plaut. Trinum. 4. 26.

Rogitassetne obiurgitem?

Obiurgatio, obiurgationis, Verbale (ὀβιυρῆσις) Post turpe factum castigatio, auctor Festo. Cic. de Amicit. 75. Deinde ut obiurgatio contumelia careat.

Obiurgatio & admonitio. Cic. 2. de Orat. 184.

Delictarum obiurgatio. Cic. pro Cælio, 19.

Castigatione & obiurgatione dignus. Cicero Attico, libro 3. 50. 4.

Habet acerbiteratem obiurgatio. Cic. 1. Offic. 191.

Morabit puerum obiurgatio. Quintil. lib. 1. cap. 3. 5.

Susceptam obiurgationem reprimere. Cicero Attico, libro 4. 86. 7.

Obiurgator, penult. prod. (ὀβιυρῆτης) Aliud uerbale. Cic. 3. pro lege Agrar. 7. Nam attendite quantas concessio- nes agrorum hic noster obiurgator uno uerbo facere conetur.

Placare obiurgatores beneuolos. Cic. 1. de Nat. deor. 9.

Ferendus quidem obiurgator non est is, qui quod in altero uitium reprehendit, in eo ipse deprehenditur. Cic. 5. Verr. 4.

Conuincere suos obiurgatores. Cic. 1. de Diuinat. 182.

Obiurgatorius, Adiect. (ὀβιυρῆτιος) Obiurgatoria epi- stola, Quę ad obiurgationē pertinet. Cic. ad Atticū, 2. 64. 2.

Obiuro] obiuras, penult. prod. (ὀβιυρῆσθαι) obiurare, iure- iurando obstringere, inquit Festus, ut est in Pentasile, For- midabant obiurare.

PP 4 Oblado]

Oblædo] oblatio, oblatio, oblatum (ὀβλάτω) oblatere, idē quod ledere. Plautus Casin. 8. 51.
 Præcidē os tu illi hodie age ecquid sit, ne oblati manu.
 Oblanguo] oblangues, oblangui (ὀβλέγω) oblanguere, idem quod Languere. Cic. ad Tironē, lib. 16. 12. 3. Literulæ meæ, siue nostræ, tui desiderio oblanguerunt.
 Oblatro] oblatras, pen. corr. (ὀβλάτρω) oblatrare, Circum aut contrā latrare. Et est canum.
 Oblatrare aliquem. Silius lib. 8. 49.
 Oblator, pen. prod. oblatoris, Verbale (ὀβλάτωρ) Plaut. Milite, 10. 80.
 Sed nolo mihi oblatricem in aedes intrmittere.
 Oblatus] Vide Offero.
 Oblecto] oblectas (ὀβλέτω, ὀβλέγω) oblectare, Frequentatiuum est ab Oblectio, quod ex ob & lectio componitur, unde sit Lactio, lactas: Delectare, Recreare. Terent. Phorm. 2. 3. 87.
 — habebis quæ tuam Senectutem oblectet.
 Aliquem falso gaudio oblectare. Plaut. Pcen. 18. 86.
 Iucunda opinione quàm diutissimè aliquem oblectare. Cicero Quint. frat. lib. 1. 1. 2.
 Fabula ualde oblectat populum. Horat. de Arte, 65.
 Adolescentiam alunt, senectutem oblectant hæc studia. Cic. pro Archia, 12.
 Vitam oblectare. Plaut. Asin. 4. 6.
 Mete oblectes. Terent. Eunuch. 1. 2. 115.
 Me speres, me te oblectes, mecum tota sis. Cicero de Senect. 5. 2.
 Musæ me oblectant dulci carmine. Catul. ad Malliū, epig. 63. 2.
 Rura oblectant animos. Ouid. 1. de Remed. amor. 34.
 Oblectare se, Animum pascere & recreare. Terentius Hecyra, 1. 2. 9.
 Dic mihi Philotis, ubi te oblectasti tam diu?
 Oblectare se cum. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 5. Oblecta te cum Cicerone nostro quàm bellissimè.
 Oblectare se in. Terent. Adelph. 1. 1. 2. 4.
 in eo me oblecto, solum, id est, charum mihi.
 Se oblectare in hortis. Cic. 3. Offic. 75.
 Ocium temporis oblectare, Est tempus ociosum & uacuum à rebus serijs traducere in uoluptatem. Plin. epist. 79. 4.
 Tempus oblectare studio. Ouid. 5. Trist. eleg. 13. 1.
 Oblector hæc re, Passium. Cic. ad Cælium, lib. 2. 15. 16.
 Ludis oblectari & duci. Cic. pro Muræna, 37.
 Oblector, oblectaris, deponens (ὀβλέγωμαι) Idē quod oblecto. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 5. Ego me in Cumano, & Pompeiano, præter quàm quod sine te, caterum satis comode oblectabar, & eram in istis locis.
 Oblectatio, Verbale (ὀβλέγω) Cic. 4. Acad. 229. Indagatio ipsa rerum cum maximarum, tum etiam occultissimarum, habet oblectationem.
 Oblectatio & leuamentum. Cic. 5. de Finib. 96.
 Plena oblectationis requies. Cic. de Amicit. 85.
 Animi oblectatio libera. Cic. 1. de Orat. 59.
 Oblectatio animi, requiesq; curarum. Cic. 2. Offic. 7.
 Oblectatio ocij. Cic. 1. Acad. 17.
 Oblectamentum, oblectamenti (ὀβλέγωμαι) Ipsa delectatio. Cic. de Senect. 48. Satiari delectatione nō possum, ut meæ senectutis requiem oblectamentumq; noscatis.
 Oblectamenta & solatia feruuitus. Cic. 6. Verr. 118.
 Oblectamen, pen. prod. oblectaminis (ὀβλέγωμαι) Idem. Stat. 3. Syl. 5. 19.
 Nec desunt uariæ circum oblectamina uite.
 Oblectio] oblectis, penult. prod. oblecti, penult. prod. &

oblectis, oblecti, oblectum, pro Lenire. Seneca de Ira, 3. Lectio illius carminum oblectat.
 Oblido] oblidis, oblidis, oblidum, pen. prod. (ὀβλήδω) oblidere, Ex ob & lido, significat Circum circa usq; ad mortē lido, percussio, suffoco, neco. Colum. lib. 7. cap. 3. 7. Nec angustie foetus oblidant.
 Fauces oblidit. Tacit. lib. 5.
 Obligo] obligas, pen. corr. (ὀβλάω, ὀβλάω) obligare, Circumligare. Plaut. Mench. 18. 9.
 At se obligasse crus fractum Aesculapio.
 Obligare manipulos. Colum. lib. 11. cap. 2. 30.
 Obligare uulnus. Cic. 3. de Nat. deor. 77.
 Obligare aliquē (ὀβλέγω) pro Deuincire beneficijs. Cic. Trebiano, lib. 6. 11. 1. Dolabella antea tantummodo diligebam, obligatus ei nihil erant. Ascotius, Obligatus, in bonis dicitur, & in uinculis, in uinculis cum est, tunc proprium est: ad bona cum traducitur, tunc translatum est.
 Obligare beneficio. Cic. ad Quint. frat. lib. 3. 17. 22. Scaurum beneficio defensionis ualde obligatus.
 Obligare fidem pro alio apud alium. Papin. in l. bona fide, §. uxor. ff. ad S. C. Velleianum, Et si fidem suam pro ea, quam delegauit, apud uirum obligauerit: locum, &c.
 Obligatus foredere. Liu. 8. bel. Maced. 139.
 Obligare omnia bona sua pignori. Scaeuola in l. Titius. ff. qui potiores in pig. & hypot. &c.
 Obligare se sceleri. Seneca lib. 2. de Tranquil. uite.
 Obligare pœne. Seneca de Benefic. 7.
 Iudicio aliquo distringi & obligari. Cic. 2. Verr. 16.
 Sua liberalitate sibi aliquem obligare. Cicero Qu. frat. libro 2. 15. 7.
 Obligare se nexu. Cic. pro Muræna, 3. Vide Nexus.
 Pactionibus præmiorum suorum aliquos obligare. Cic. Post reditum in Senatū, 29.
 Obligari periculo iurifur. mdi. Cic. Verr. 4. 128.
 Religione sempiterna obligari. Cicero 2. de Leg. 92. Vide Religio.
 Sacramento militie obligare. Cic. 1. Offic. 55.
 Scelere obligare aliquem. Cic. pro Domo sua, 16.
 Sponsione obligari. Cic. 2. de Leg. 66.
 Superstitione obligari. Cic. 1. de Diuin. 13.
 Se uno uerbo obligare. Cic. pro Cecinna, 5.
 Caput obligasti notis: id est, deuouisti, non implendo promissa. Horat. 2. Carm. ode 8. 1.
 Fidem suā obligare. Plin. epist. 10. 4. lib. 6. Cic. 5. Philip. 201.
 Audeo etiam obligare fidem meam. P. C. nobis, P. Q. R.
 Aedes obligare ob amoris prandium. Plaut. Trucul. 5. 4.
 Se furti obligare: hoc est, propter furtū: uel quod dicitur, Conscium se furti reddere. Gell. lib. 7. cap. 15.
 Obligare uadem trium millium æris. Liu. 3. ab Vrbe, 60.
 Obligor ut tanquam leui fera littora Ponti. Ouidius 1. Trist. eleg. 2. 17.
 Obligatus, penult. prod. Participium (ὀβλάωμαι) Circumligatus.
 Obligator, Comparatiuum. Plin. epist. 155. in fine, Quanto quis melior & probior, tanto mihi obligator abit.
 Obuolutus & obligatus corio. Author ad Hierennium, lib. 1. 23.
 Obligans, & obligatus (ὀβλέγω, ὀβλάω) Participia. Senec. de Benef. lib. 1. cap. 4. Tu me aliquid eorum doce, per quæ obligantium obligatorumq; animi cerent.
 Magnis & multis pignoribus eum Respublica obligatū tenet. Cic. 13. Philip. 348.
 Dapem obligatam reddere iouid est, promissam ac debitam. Horat. 2. Carm. ode 7. 4.
 Obligatio, Verbale (ὀβλάω) Cic. ad Brutum, 18. 4. Est au-

tem grauior & difficilior animi & sententiæ, in maximis præsertim in rebus pro altero, quàm pecunie obligatio.
 Obligationem deducere. Vide Deduco.
 Obligurio] obliguis, pen. prod. obliguriui uel obligurij, obligurium, pen. prod. (ὀβλάω) obligurire, Multa auidē conlumere, & suauitatem ex eduliorum consumptio: ne capere: unde etiam pro patrimoniij profusione sumitur. Cicero 2. in Catil. 31. Patrimonia sua profuderunt, fortuna suas obligurierunt: res eos iam pridem, fides deficere nuper cepit.
 Obliguritor, pen. prod. obliguritoris, Verbale. Firmicus lib. 5. cap. 5. In Tauro Mars si fuerit inuentus, homines faciet audaces, temerarios, obliguritores.
 Oblimo] oblimas, pen. prod. (ὀβλάω) oblimare, Ex ob & limus componi uidetur: siue etiam à uerbo limo, limas, quasi circū limo, siue super limo, repleo. Cic. 2. de Nat. deor. 196.
 Aegyptum Nilus irrigat, & quum tota æstate obrutam operetamq; tenuit, tum recedit, mollitiorq; & oblimatos agros ad ferendum relinquit. Virg. 3. Georg. 27.
 — & sulcos oblimet merces.
 Oblimare per translationem, pro Obsecare, & quasi limo meatus claudere, seu obtundere, uel inquinare, posuit Claudianus 3. de rapti Proserp. 6.
 — sed quod dissipat for honesti
 Luxus & humanas oblimat copia mentes. Budæus.
 Oblimare rem. Horat. Serm. Satyr. 2. 13. Per translationem, pro Consumere, & deterrere, Trastū à limo, qua fabri utuntur. Aut certè à limo uel sit, obducere, ut dicimus, quædam limo obducta perijisse.
 Oblinio] oblinis, pen. corr. obliniui, oblinium, pen. prod. (ὀβλάω) oblinire, Circumlinire. Colum. lib. 12. cap. 39. 2. Oblinitis uasis includere. Idem libro 5. cap. 9. 3. Sed oportebit talearum capita, & inas partes misto simo cum cinere oblinire.
 Oblino] oblinis, pen. corr. oblini, oblini, oblini, pen. prod. oblitum, pen. corr. (ὀβλάω) oblinere, Circū linere. Varro 3. de Re rustica. cap. 7. 6. Qui ita decipiuntur quum se obliuerint uisco.
 Moribus externis se oblinere. Cic. de clar. Orat. 25.
 Verbis atris oblinere aliquem. Horat. 1. epist. 20. 6.
 Oblivus, oblitus, oblitum, penult. corr. Participium (ὀβλάω) Circumlitus. Cicero 7. Verr. 137. Ut non cera, sed cæno oblitus esse uideantur.
 Oblitus faciem suo cruore ne nosceretur. Tacit. lib. 2.
 Libellus oblitus à cæde. Ouid. epist. 11. 1.
 Lupus oblitus spumis. Ouid. 11. Metam. 74.
 Oblivus cibus stomachus. Plin. epist. 123. lib. 7.
 Parricidio oblitus. Cic. 11. Philipp. 310.
 Libidine flagitiosa oblitus est Antoniorum uita. Cicero 14. Philipp. 390.
 Stultitia singulari atq; inhumanitate oblitus omnia. Ci. 5. Ver. 7.
 Oblita scripta. Sueton. de claris Grammat. 10.
 Facetia oblitæ Latio. Cic. ad Papyriū, lib. 9. 15. 5. id est, asperâ se, intermisso Latio.
 Oblitum orationem reddunt exornationes, si crebre collocantur: quæ si rare disponuntur, distinctâ sicuti coloribus. Author ad Hierennium, lib. 4. 159. Legitur & obliquam.
 Obliquus] pen. prod. Adiect. (ὀβλάω, ὀβλάω) Non rectū significat: aut etiam lineas transversas expositas habens. ut Cicero in Somnio Scipionis, 21. Hosq; qui incolunt terrâ non modò incorruptos ita esse, ut nihil inter ipsos ab alijs ad alios manare possit, sed parum obliquos, partim uerfos, partim etiâ aduersos stare nobis,

Carmen obliquum. Vide Carmen.
 Curfus obliqui. Ouid. 9. Metam. 4.
 Curfus obliquos agere. Senec. Hippol. 5. 18.
 Dente obliquo timendus aper. Ouid. epist. 4. 21.
 Obliquus ictus & inflexus. Plin. lib. 11. cap. 25. 2.
 Latus obliquum. Ouid. 1. Amor. eleg. 6. 1.
 Lumine obliquo cernere aliquem. Ouid. 2. Metam. 158.
 Oculo obliquo limare comoda alicuius. Horat. 1. epist. 14. 8.
 Obliquus ordo. Cæsar 7. bel. Gal. 291.
 Ordo obliquus signorum. Virg. 1. Georg. 48.
 Pede obliquo claudicare. Ouid. 2. Amor. eleg. 17. 4.
 Obliqua radice arbor, & imitante auium pedes. Plin. lib. 12. cap. 12. 4.
 Riuus obliquus. Horat. 2. Carm. ode 3. 3.
 Obliquum litorum spatium. Plin. in Pref. lib. 5. 1.
 Natant obliqui in caput id est, transuersi. Plin. lib. 9. cap. 29. De cancri.
 In obliquum. Virg. 1. Georg. 20.
 Rustis in obliquum uerso perrumpit aratro.
 Flexus in obliquum. Plin. lib. 9. cap. 31. 2.
 Sectus in obliquum est limes. Ouid. 2. Metam. 26.
 Obliquè, pen. prod. (ὀβλάω, ὀβλάω) Aduerb. cui contrarium est Rectè. Cic. 1. de Fin. 30. Primum erit hoc quasi prouincias atomis dare, quæ rectè, quæ obliquè ferantur.
 Obliquè præcedere nitus latus. Cato cap. 4. 1. 1.
 Obliquè in latera procedunt locustæ. Plin. lib. 9. cap. 30. 8.
 Obliquitas, pen. corr. (ὀβλάω, ὀβλάω) obliquitatis. Plin. lib. 3. cap. 5. 7. Multoq; amplior mensura fieret. Tactonium usq; ni talis obliquitas in latus digredi uideretur.
 Obliquus, obliquas, pen. prod. (ὀβλάω, ὀβλάω) obliquare, Curuum facere. Plin. lib. 6. cap. 13. 5. At ubi cepit in latitudinē pandi, lunatis obliquatur cornibus. De Caspio mari.
 Ensem obliquat in latus. Ouid. 12. Metam. 97.
 Equos p. uentes obliquauit. Stat. 12. Thebaid. 150.
 Preces obliquare. Stat. 3. Thebaid. 77.
 Vifus superbos obliquat. Stat. 2. Achil. 65.
 Obliquari. Quint. lib. 1. cap. 4. 7. Et Qu. cuius similis effectus, speciesq; nisi quod paulum à nostris obliquatur.
 Obliquans, pen. prod. Partic. (ὀβλάω) ut, Oculos obliquans contra diem & radios. Ouid. 7. Metam. 83.
 Obliquatio] obliquationis, Verbale. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 1.
 Oblitero] obliteras, pen. corr. (ὀβλάω, ὀβλάω) obliterare, Abradere, abolere, & quasi è literarū monumentis delere. Cic. in Vatim. 12. Si eum magnitudo cōtentionis, studiū gloriæ, præstas animus, excellens nobilitas aliquò impulsisset, quod in uiro & tum ferendum esset, & maximis rebus quas postea gessit, obliterandum, &c. Nonius, Obliterare, Obscura facere, & in obliuionem ducere. Accius Agamemnonidibus, Inimicitias Pelopidarum extimētas iam atq; obliteratas memoria renouare. Catull. Argonaut. epig. 59. 47.
 Hæc uige aut mandata, nec ulla obliteret ætas.
 Oblitero, à litus quidam deduci putant: quod ibi notata, à sitibus æquari & tolli solent. Alij ab obliuione, id est, à superno oblitum. Vel dici potest ab oblimo, sicut à limo litera.
 Famam obliterare. Liu. 9. bel. Maced. 77.
 Offensionem obliterare. Cic. Post red. in Senatū, 18.
 Nōdū obliterata memoria superioris belli. Liu. 1. bel. Pū. 107.
 Tempora ultimæ, & iam obliterata. Quintil. lib. 1. cap. 6. 26.
 Peccata obliterata. Liu. 3. ab Vrbe, 250.
 Vetustate obliterata res. Liu. 3. ab Vrbe, 307.
 In animo obliterari. Liu. 6. bel. Pū. 212.

¶ Obliterus,

Obnoxie, pro Obscure Sipontinus interpretatur, à Nox, no-
 xis: sic legit apud Plautum Stich. 8. 4. 1.
 Peri hercle uero planè, non obnoxie. Alij, atque ob-
 nixè, legunt.
 Obnubil[o] obnubilus, pen. corr. (ὀμβροφύλος) obnubilare,
 Obscurum facere, & quasi nubibus implere. Gell. lib. 1. cap.
 2. Ac ne oris quoq; & uultus serenitatis Stoici hominis un-
 quam ulla posse aegritudine obnubilari.
 Obnubilus, pen. corr. Adiect. (ὀμβροφύλος) ut,
 Obnubila & obsita tenebris loca. Cic. 1. Tuscul. 77. Ex quo-
 dam poeta.
 Obnubo] obnubis, pen. prod. obnupsis, obnuptis (ὀμβροφύλος
 ἄνω) obnubere, Abscondere, tegere. Festus, Aelius & Cma-
 cius, quia flamine caput nubentis obuoluatur, quod anti-
 qui obnubere uocauerunt, ob quam causam lege quoq; parens
 tam iubetur caput eius obnubere, qui parentem necauisset,
 id est, obuoluere. Haec Festus. Cicero pro Rabirio per-
 du. reo. 8. Sed Tarquinij superbissimi atq; crudelissimi regis
 ista sunt cruciatus carmina, quæ tu homo lenis ac popula-
 ris, libitissimè cõmemoras, Caput obnubito, arbori insecti-
 ci suspendito.
 Obnubi furiale caput. Stat. 11. Thebaid. 117.
 Decius obnubitur caput atra tempestate. Silius lib. 11. 52.
 Comas obnubis amicum. Virg. 11. Aeneid. 16.
 Obnuncio] obnuncias, obnunciare, Donatus, Qui malam
 rem nunciat, obnunciat: qui bonam, annunciat. nam proprie
 obnunciare dicuntur augures, qui aliquid mali ominis, se-
 uumq; uiderint. Terent. Adelph. 4. 2. 9.
 Primus sentio mala nostra, primus rescisco omnia:
 Primus porro obnuncio. Vbi Donatus, Obnuncio, id
 est, malum imminens, quasi omen nuncio. Inde enim etymo-
 logia huiusce uerbi est. Cicero pro P. Sestio, 68. Idem Atti-
 co, lib. 4. 72. 8. Metellus tamen postulat, ut sibi postero die
 in foro obnuncietur.
 Obnunciare, ut dictum est ex Donato, dicuntur augures, qui ali-
 quid mali ominis, seu umq; uiderint. Cic. 1. de Diuinat. 56.
 Non in eo est culpa qui obnunciauit, sed in eo qui non pa-
 ruit. Et ad Atticum, lib. 4. 72. 7. Nisi Miloni C. Appius ob-
 nunciasset, comitia futura ante diem x i i. calend. Decemb.
 Obnunciare, Resistere & reluctari. Sueton. in Cæs. cap. 20. Le-
 ge autem Agraria promulgata obnunciantem collegam, ar-
 mis foro expulit.
 Obnunciatio, Verbale. Cic. 1. de Diuin. 55. Marco Crasso
 quid acciderit, uidemus, dirarum obnunciatione neglecta.
 Obnunciatio, inquit Padianus, perniciosis legibus resistebat-
 tur. Sicuti uero intercessionem obtemperare necessarium cen-
 sebatur, ita planè augurum obnunciatio: quod in Crasso
 significabat Plutarch.
 Interponere obnunciaciones. Cic. Attic. lib. 4. 85. 10.
 Obolere] oboles, penult. corr. obolui & oboleui (ὀβολός)
 obolere, Graue olere, odoremq; tetrum reddere. Plautus
 Mostellar. 2. 38.
 — oboluisi allium
 Germana illuies. Sueton. in Calig. cap. 23. Ille anti-
 tum oboluisset, quasi ad precauenda uenena sua sumptum.
 Obolere, per translationem, pro Praesentificare, subolere. Plaut.
 Amphit. 4. 167.
 Vltro istic qui exoffat homines, perij si me aspexerit.
 n. Olet homo quidem malo suo. s. heu nunquam obolui.
 Idem Menæh. 9. 27.
 — oboluit marsupium
 Huic istuc quod habes. Cic. 1. Acad. 17. Ne obolesce-
 rent, hæc renouabam.
 Obolus] oboli, penult. corr. (ὀβολός) Vltima est nummo=

rum significatio, inquit Donatus. Terent. And. 2. 2. 32.
 — etiam puerum inde abiens conueni Chremis.
 Olera & pisciculos minutos ferre obolo in cenâ seni.
 Obolus, inquit Budeus, ualeat semissem nostrum & denariolus
 id est, septem denariolos.
 Obolofates, inquit Cælius, dicitur minutulus fenerator.
 Vide lect. antiq. lib. 10. cap. 2.
 Oborior] oboriris, pen. prod. uel oboreris, pen. corr. obora-
 tus sum (ὀβόριος) oboriri, Adnasci, inquit Festus. Plaut.
 Stich. 4. 11.
 Vteri dolores mihi oboriuntur quotidie. Terentius
 Heaut. 4. 3. 2.
 Nulla mihi res posthac potest iam interuenire tanta,
 Quæ mihi aegritudinem afferat, tanta hæc læticia ob-
 orta est.
 Obortum est bellum. Liu. 1. bel. Pun. 28.
 Oborta lux. Liu. 8. bel. Pun. 57. Cic. pro Ligario, 4. Vide
 quanta lux liberalitatis & sapientie tuæ mihi apud te dis-
 centi oboritur.
 Lux oborta micat. Sil. lib. 17. 97.
 Nox oborta est. Senec. Herc. furen. 9. 42.
 Tenebræ obortæ sunt oculis. Ouid. 2. Metam. 37.
 Sol radijs terram aëmoni obortis. Lucret. lib. 6. 175.
 Obortus] obortus, Agnatio, accessio, ut, Perpetuus obortus.
 Lucret. lib. 4.
 Perpetuusq; fluant certis ab rebus obortu. Sic restituit
 Lambinus: cum antea legeretur, ab rebus odores: pla-
 nè mendosè.
 Obraucatus] penult. prod. Adiect. Solinus cap. 15. de gru-
 bus, Volatus desiderium castigat, nocetq; cogit agmen. Ea ubi
 Obraucata est, succedit alia.
 Obrepio] obrepis, pen. prod. obrepis, obreptum (ὀβρεπία
 ἴσως, ὀβρεπία) obrepere, Est, ut ait Budeus, latenter pro-
 gredi, & fallaciter adire. Tractum ab animalibus, pedibus
 carentibus, quæ gressu tacito gradiuntur. Plaut. Trinum.
 13. 129.
 Nimis argutè obrepisti me ipse occasiuncula.
 Inscientibus nobis & coenantiibus obrepit aliquid. Cic. F. Tiro-
 ni, libro 16. 21. 8.
 Obrepere, dicitur quicquid sensum fallit. ut, Obrepit fames.
 Plaut. Pœnulo, 2. 14.
 Obrepit creditor. Vlpian. in l. si fideiusso. com. §. si cum. ff.
 mandati uel contrâ. Debitor enim debuit notum facere fi-
 deiusso. iam se soluisse: ne forte creditor obrepat, & igno-
 rantiam eius circumueniat, & excutiat ei summam, in quâ
 fideiussit.
 Obrepit mors. Plaut. Pœnulo. 10. 20.
 Obrepit somnus. Plinius epist. 12. 4. lib. 7. ad Pontium, Dein-
 què meridie (erat enim aestas) dormiturus me recepissim,
 nec obreperet somnus. Horat. de Arte, 73.
 Verum opere in longo sis est obrepere somnum. His
 per translationem, pro Falli & peccare.
 Obrepit dies, Obrepit senectus. Cicero de Senect. 5. Qui enim
 citius adolescentie senectus, quàm pueritie adolescentie
 obrepit: Idem Attico, lib. 6. 11. 4. 2. Obrepit dies, ut uidet:
 mihi enim ad tertium calend. Sextiles de provincia decedendū
 Obrepit obliuio. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 1. (est. Budeus.
 Obrepere in animos. Cic. 2. de Diuin. 205.
 Obrepere, Fallere: hoc est, incautum aggredi. Vlpian. in l. Car-
 bonianum. §. pueri. ff. de Carbon. edicto, Sed si quum esset
 pubes, quasi impubes obrepserit, bonorumq; possessionem
 acceperit, dicendum erit nihil eum egisse. Budeus.
 Obrepere ad magistratum dicitur, qui falsi specie uel probita-
 tis uel doctrine ad magistratus assumitur. Cic. in Pisonem,
 1. Ob=

i, Obrepisti ad honores errore hominum, commendatio-
 ne sumofarum imaginum: quarum simile habes nihil præ-
 ter colorem. Budeus.
 Obrepto, obreptas (ὀβρεπτός) obreptare, Frequent.
 Plaut. Persa, 32. 4.
 Opera ne fuerint, nequis obreptaerit.
 Obreptio, obreptionis, Verbale (ὀβρεπτικός) Latens &
 fallax aditio. Vlp. in l. sed si hæc. §. patronum. ff. de in ius uo-
 cando, Patronum autem accipimus, etiam si capite minutus
 sit, uel si libertus capite minutus sit, dum arrogetur per ob-
 reptionem. quum enim hoc ipso quod arrogatur, celat con-
 diuionem suam, non id actum uidetur, ut fieret ingenuus.
 Obretio] obretis, penult. prod. (ὀβρετικός) obretire, Reti
 aliquem circumdare, aut obuium reti excipere. Lucr. lib.
 3. 7. 9. — neq; aranei tenuia fila
 Obuia sentimus, quando obretimur euntes.
 Obrigeo] obrigues, pen. corr. obrigui (ὀβριγγύω) obrigere,
 Totum frigore contrahi, & quasi indurescere, & rigidum
 fieri. Cic. 1. de Nat. deor. 36. Atqui terræ maximas regiones
 inhabitabiles atque incultas uidemus, quod pars earum ap-
 pulsu solis exarsit, pars obriguerit niue pruinaq; longin-
 quo solis abscessu. Idem in Som. Scipionis, 21. Obriuisse
 pruina uidet.
 Obrigeo] idem epist. 83. Quid ergo uiro non uel obrigere
 scire fatuus est?
 Obrima] obrimæ, Vnum est ex tribus fluminibus, Apami-
 am urbem in Asia celeberrimam ambientibus. Plinius libro
 5. capite 29. Tertius conuentus Apamiam uadit, ante ap-
 pellatam Celenas, deinde Ciboton. Sita est in radice montis
 Signia, circumfusa Marsia, Obrima, Orga fluminibus, in
 Meandrum cadentibus.
 Obrimo] Vnum est ex cognominibus Proserpine. Sic au-
 tem dicta est, quod quum uim ei uideretur illaturus Mer-
 curius, immugit alius? unde factum, ut is manum abstine-
 ret. Memini Cælius lib. 2. 6. cap. 20.
 Obrius] Nomen fluij in Gallia Narbonens. Pomponius li-
 bro 2. Secundum Beterras Obrius fluit. Hunc Ptolemæus O-
 brium uocat. Gallicæ Orb. Hic Biterros etiam alluit, & Ce-
 bennis montibus scaturiens.
 Obryzum] huius obryzi (ὀβρυζιον) uel potius obryzum, Au-
 rum dicitur, quasi ὀβρυζιον, hoc est, sincerum delicatumq;
 quod sape igne candefactum & exustum est, & quod in co-
 ctione non minuitur. Hermolaus ex Phocyonis sententia, ut
 illud Plinij lib. 33. cap. 3. 19. Auriq; experimento ignis est,
 ut simili colore rubeat quo ignis: atq; ipsum obryzum uo-
 cant. Hieronymus in Ieremiam dici putat quasi Ophirium.
 Nam ex Ophir insula laudatissimum aurum euehebatur.
 Vitur & Suetonius in Nerone, cap. 44.
 Obrodo] obrodus, pen. prod. obrosi, obrosium (ὀβροδός) ob-
 rodere, Circum rodere. Plaut. Amph. 8. 90.
 Vt quod obrodas sit, animo si malè esse ocepserit.
 Obrosus, pen. prod. Partic. Circumrosus. Plin. lib. 37. cap. 2.
 6. Potauit ex eo ante hos annos Consularis ob amorem ob-
 roso eius margine. De poculo murrhino.
 Obrogo] obrogas, penult. corr. (ὀβρογός) obrogare:
 Festus, Obrogare, obloqui, atque alterius sermone molestè
 impedire.
 Obrogare legi (ὀβρογέω) Est legis prioris infirmãde
 causa, legem aliam ferre. Cicero ad Attic. lib. 3. 65. 5. Quod
 per legem Clodiam promulgare, obrogare, derogare, obro-
 gare sine fraude sua non liceat. Idem 1. Philipp. 17. Quid,
 quod obrogatur his legibus Cæsaris? Correctiora exempla-
 ria legunt abrogatur. Vide Abrogo.
 Obrosus] Vide Obrodo.
 Thesauri pars 2.

1009
 Obrumpo] obrumpis, obrupi, penultima producta, ob-
 ruptum (ὀβρουπέω) Obrumpere, Idem quod Rum-
 pere. Varro 3. de re Rustic. capite 10. 5. Quo temperan-
 dum ipsi, qui propter cupiditatem saepe in piscendo, si ra-
 dicem prenderint, quam educere uelim è terra, obrum-
 punt collum. De asneribus. Alia exemplaria habent, ab-
 rumpunt.
 Obruo] obruis, obrui, obrutum, pen. corr. (ὀβρουέω) ob-
 ruere, Substernere, operire. Cic. de Senect. 19. Nec uero quæ,
 quam senum audiui oblitum, quo loco thesaurum obruisset.
 Obrueret & Erueret, contraria. Cic. 4. de Fin. 17.
 Obrueret & opplere. Cic. 2. de Nat. deor. 196.
 Obrueret lapidibus, telis, & id genus: hoc est, Dilapidare, &
 telis lapidibusq; operire ad necem. Cic. 3. Offic. 63. Liu. 7.
 bel. Pun. 108.
 Fratrem obruit armis. Stat. 11. Theb. 115.
 Obrutus niuibis, pruiniq; Liu. 5. ab Vrbe, 6.
 Numero obruimur. Virg. 2. Aen. 85.
 Telis obruimur. Virg. 2. Aen. 83.
 Procella obruit uiros. Ouid. 1. Fast. 98.
 Nox terram obruit roriferis umbris. Lucret. lib. 6. 174.
 Obrueret sale. Plin. lib. 9. cap. 35.
 Corpus obrueret Mellure. Ouid. 1. Fast. 76.
 Obrutum uetustate, uel situ uetustatis. Plin. lib. 11. cap. 17. 1.
 Liu. 9. bel. Pun. 69.
 Obrutus in terra. Cato cap. 143. 2.
 Semina obruere uersata terra. Ouid. 1. de Remed. amor. 35.
 Oua obruere testudines & crocodilos, quum in terra parua
 ediderint, deinde discedere aiunt: ita nascuntur & educan-
 tur ipsa per sese. Cic. 2. de Nat. deor. 194.
 Thesaurum obruere. Cic. de Senect. 19.
 Obruere se uino, Inebriari. Cic. pro Deiot. 17.
 Obruere, per metaphoram, pro Opplere, confundere, abolere,
 deuasare, euertere. Quum. Tot voluptates obruere pos-
 sunt unum dolorem.
 Obruere & delere. Cic. pro Deiot. 26.
 Obruere & perdere. Cic. pro Cecin. 65.
 Perpetua obliuione aduersa obruimus, secunda iucundè ac sua-
 uiter meminimus. Cic. 1. de Fin. 88.
 Famam alicuius obruere. Tacit. in uita Agricole.
 Sapientia malum paruam obruere, uix ut appareat. Cicero 3.
 Tusc. 136.
 Mala uirtutis magnitudine obruuntur. Cicero 5. de Fini-
 bus, 159.
 Memoriam & nomen alicuius obruere. Cic. 1. Tusc. 177. Idem
 pro Archia, 18.
 Quod diu omen obruant. Cic. de Arusp. resp. 38.
 Vnda obruit meos uultus. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 7.
 Obruit aliquem obliuio. Tacit. in uita Agricole, Nam multos
 ueterum uelut inglorios & ignobiles obliuio obruit.
 Obruit eum obliuione uetustas. Cic. de clar. Orat. 30.
 Obruere ære alieno. Cic. ad Att. lib. 2. 16. 17.
 Ambitione & foro obrui. Cic. 1. de Orat. 47.
 Obrui copia sententiarum. Cic. 2. Tusc. 5.
 Obrui & opprimi criminibus & testibus. Cicero 3. Ver-
 rim. 13.
 Obrui magnitudine negocij, tanquam fluctu. Cicero ad Quint.
 frat. lib. 1. 1. 6.
 Obruitur omnium risu testis. Cic. 3. de Orat. 157.
 Obruitur uulgi sermo hominum interitus, & obliuione poste-
 ritatis extinguitur. Cic. in Som. 28.
 Obruitur enim aratorum testimonijs. Cic. 4. Verr. 108.
 Obrutus, pen. corr. Partic. (ὀβρουέω) Ouid. epist.
 Iol. 1. 2.
 QQ Obrutus

Obrutus infans effret adulter aquis.
 Classis obruta aquis. Ouid. 6. Fast. 39.
 Corpora morbo obruta. Claud. 2. in Euprop. 3.
 Gratia uirtutis obruta. Ouid. 13. Metam. 90.
 Ignis latet obrutus multo cinere. Lucret. lib. 4. 178.
 Obruta itinera strage. Liu. 10. bel. Pun. 23.
 Somno obruta legio. Stat. 10. Theb. 38.
 Semina obruta longis sulcis. Ouid. 1. Met. 25.
 Obrussa] Exploratio et probatio perfectionis, et nota auri atq; argenti. Cicero in Bruto, Et adhibenda tanquam obrussa, ratio. Hodie, quam obrussa, edunt in emendatè. Placet etiam, cum obrussa: nam, cum, in, quam, facile potuit degenere breui discrimine: atque hoc uerius puto. Verba sunt Turnebi.
 Obrutus] inquit Festus, Obsupuit: à bruto, quod antiqui pro graui, interdum pro stupido dixerunt. Afranius, Non possum uerbum facere, obrutus. Vide Obrutelo.
 Obyzum] Vide Obrizum.
 Obcauo] obscurus, obscurus, obscurus, pen. prod. (ὀβσκαύω) obscurare, Contra seuire. Plaut. Epid. 11. 29, — tunc is es.
 Qui per uoluptatem in me erumna obscuri gnauiter?
 Obsaluto] obsalutas, pen. producta, obsalutare, Salutandi gratia sese alicui offerre, dicebant anti. qui: ut Consalutare, pro Salutare. Festus.
 Obsaturo] obsaturus, pen. corr. (ὀβσαύω) obsaturare, Significat Saturitatem usq; ad fufidium, uel contra animum capere. Terent. Heaut. 4. 8. 29, — ne tu propediem, Vt istanc rem uideo, istius obsaturabere.
 Obscenus] pen. prod. (ὀβσκαίω) Adiect. Ab Ob et Cano deductum, interposita s litera, euphonia causa, et sine diphthongo scribitur: et abominabile augurium significat. Virg. lib. 1. Georg. 94.
 Obsceni] canes, opportuneq; uolucres. id est, contraria portendentes et mala. Festus, Obscena apud anti. quos dicebantur, quæ mali ominis habebantur. Virgilius Aeneid. lib. 12, — ne me terrete timentem Obscena uolucres. Seruius, que canendo aduersa significat.
 Obsceno, obscenas, pen. prod. (ὀβσκαίω) obscenare, Obscenum, id est, malum omen asserre. Plaut. A. sin. 6. 17, Metuo ne ille obscenari meæ false fallacie. Nonius.
 Obscenus] obscenus, obscenus, Adiectiuum, cum diphthongo, Turpe, immundum: Ex Ob, et Cænum, componitur: uel ab Ob et Canendo: uel à πρὸς τὸν νότον, ut ait Priscianus lib. 9, Festus ab Obscis deriuat, quorum frequentissimus fuit usus libidinum spurcarum: unde et uerba impudentia appellantur obscena. Quod si uerum esset, sine B, et absq; diphthongo, obscens scribi oporteret. Varro lib. 6. de Ling. Latina docet, obscens à scena deduct, quasi ad scenam: quod scenis id daretur quod obscenum foret. Varro Agathone, Pueri obscenis uerbis nouæ nuptiæ aureis restaurant.
 Cantare obscena. Ouid. 3. Fast. 135.
 Aues obscena. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 11.
 Carmina obscena. Propert. lib. 1. eleg. 15. 2.
 Dicta obscena. Ouid. 14. Metam. 104.
 Facinus obscenum. Claud. 2. in Eutrop. 24.
 Liberale, petulans, flagitiosum et obscenum iocandi genus. Cic. 1. Offic. 135.
 Lectus obscenus. Ouid. 10. Metam. 92.
 Opus obscenum. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 6.
 Partes obscena. Ouid. 2. de Arte. 117.

Risus obsceni. Ouid. 2. Trist. 82.
 Sermones obsceni. Hor. 2. epist. 1. 26.
 Spem capit obscenam. Ouid. 6. Fast. 68.
 Verba obscena. Ouid. 3. Fast. 139.
 Delicatas et obscenas uoluptates. Cicero 1. de Natura deorum, 153.
 Obscenum, Vitabile, authore Nonio. Virg. 3. Aen. 74.
 Obscenamq; famem, que prima pericula, uito. Vbi Seruius, Obscenam, aut que homines etiam ad obscena compellit, ut Malefusa fames: aut certe quam obscena uis prædixerat.
 Adulterium obscenum. Ouid. 2. Trist. 43.
 Obscena passu auis. Plin. lib. 10. cap. 29. 10.
 Obscenus piscis. Plin. lib. 9. cap. 18. 1.
 In obscenis est penis: hoc est, inter obscena connumeratur. Cic. Pato. lib. 9. 22. 6.
 Obscenas, pen. corr. obscenitatis (ὀβσκαίω) Cic. pro Flac. 26, Quas ego non solum propter longitudinem, sed etiam propter turpissimam obscenitatem uerborum prætereundas puto.
 In obscenitate si quod sit flagitium, id aut in re esse, aut in uerbo. Cic. Pato. lib. 9. 22. 2.
 Turpitudinem uerborum, et rerum obscenitatem uitare. Cic. 2. de Orat. 134.
 Obscenitas orationis. Cic. 1. Offic. 178.
 Verborum obscenitas si turpitudini rerum adhibeatur, ludus ne libero quidem homine dignus est. Cic. 1. Offic. 146.
 Obscenè, pen. prod. (ὀβσκαίω) Aduerbium, impure. Cic. 1. Offic. 178, Latrocinari, fraudare, admirari turpe est, sed dicitur non obscenè.
 Excitata obscenius Mercurij natura traditur, quod aspectu Proserpine commotus sit. Cicero 3. de Natura deorum, 76.
 Obscauo] obscauas, obscauare, Quasi scauum, id est, malum omen asserre. Plaut. A. sinar.
 Metuo quod illic obscauauit meæ false fallacie. Nonius. Alij legunt, Obsceno.
 Obscurus] pen. prod. (ὀβσκαίω) Adiectiuum, quod à Cura deriuari dicit Sponcius: significareq; proprie, Quod sine lumine est. Virg. 9. Aen. 49,
 Vidimus obscuris primùm sub uallibus urbem.
 Acumen obscurum. Lucret. lib. 4. 87.
 Aer obscurus. Virg. 1. Aen. 83.
 Ambages obscuræ. Ouid. in Ibin. 76.
 Antrum obscurum. Ouid. 4. Metam. 20.
 Cælum obscurum. Virg. 3. Aen. 18.
 Cubile obscurum. Senec. Hippol. 4. 43.
 Luna obscura. Virg. 4. Aen. 16.
 Obscura luce. Liu. 4. bel. Pun. 95.
 Nox obscura. Virg. 2. Aen. 84.
 Nubes obscura. Virg. 4. Georg. 12.
 Puluere obscuro permitti soles. Stat. 2. Sylu. 2.
 Sidera nullis obscura tenebris. Propert. lib. 2. eleg. 27. 11.
 Lucis obscurum. Tacit. lib. 20.
 Ferrugo obscura, Nigra. Virg. 1. Georg. 94.
 Forma obscura reddita. Ouid. 3. Metam. 96.
 Obscurum, Difficile, et quod statim intelligi non potest: ut, Obscura oratio, Cuius sententia latet.
 Obscurus et Apertus, contraria. Cic. 2. de Inuent. 238.
 Obscura et ambigua multa erant, adhibita sunt interpretum explanationes. Cic. 1. de Diuin. 190.
 Obscura deorum natura, et difficiles explicatus habet. Cic. 3. de Nat. deor. 136.

Carmen

Carmen obscurum ambage nouorum uerborum. Ouidius 14. Metam. 12.
 Obscurum ius. Quint. lib. 7. cap. 11.
 Flexilona, obscura, et ambigua oracula. Cicero 2. de Diuinatione, 172.
 Verba ignotiora, et obscuriora. Quintilianus, libro 7. capite 4. 9.
 Non erat obscurum, quid homo improbus aut nefarius cogitaret, id est, nemo ignorabat. Cic. 4. Verr. 63.
 Obscurum et cæcum. Cic. 2. de lege Agrar. 46.
 Discrimen obscurum, Quod dignosci facile non potest. Horat. 2. Carm. ode 5. 5.
 Obscura et Nota alicuius nobilitas, contraria. Cic. pro Muræna, 13.
 Valde obscurus Heraclius, minime Democritus. Cicero 2. de Diuinat. 197.
 Nimis obscurus Euphorion poeta: non Homerus. Cicero 2. de Diuin. 197.
 Obscurum et ignotum, Patefactum atq; illustratum, contraria. Cic. 1. de Orat. 85.
 Non obscura beneuolentia, Non obscura concuratio: id est, nota et manifesta. Cic. ad Sulpitium, lib. 13. 7. 1. Idem ad Lentulum, lib. 1. 1. 10.
 Fama obscura. Virg. 5. Aen. 60.
 Fama obscurior aeo. Ouid. 6. Fast. 21.
 Fama est obscurior annis. Virg. 7. Aen. 41.
 Obscurus et incertus index. Cic. pro Cluentio, 15.
 Odium obscurum. Hor. 1. epist. 14. 8.
 Obscura spes. Cic. pro lege Agrar. 68.
 Tabernæ obscuræ. Hor. de Arte, 47.
 Vera inuolueræ obscuris. Virg. 6. Aen. 20.
 Obscurus, ignobilis. Cic. de Amic. 17, Quare sibi habeant sapientie nomen et inuidiosum et obscurum.
 Obscurus uir, astutus, fallax. Cic. 3. Offic. 74.
 Obscuro loco, uel genere natus, siue ortus: hoc est, Ignobilis. Cic. 7. Verr. 142. Liu. 6. bel. Pun. 194.
 Obscuris ortus maioribus. Cic. 1. Offic. 163.
 Obscurus et sordidus. Cic. ad Cælium, lib. 2. 11. 4.
 Obscure persone. Cic. ad Appium, lib. 3. 5. 6.
 Obscurus, ut dictum est, ex Ob, et Cura siue Curo componitur: interposita: quod ea quæ obscura sunt, nobis curam obiectant.
 Tenebris obscurior. Claud. 2. in Eutrop. 47.
 Obscurè, pen. prod. Aduerb. (ὀβσκαίω) Cic. 1. Acad. 11, Quam argute, quam obscurè, etiam contra Stoicos differendum.
 Loqui obscurè. Cic. 4. Verr. 34.
 Dicere obscurè. Cic. 4. Acad. 222.
 Nimis obscurè aliquid commemorare. Cic. 2. de Fin. 24.
 Palam et Obscurè, contraria. Cic. 4. Acad. 28.
 Tacitè et obscurè perire. Cic. pro Quint. 28.
 Serpit obscurè hoc malum. Cic. 4. in Catil. 78.
 Neque, uel Non obscurè, pro Manifestò, et apertè. Cesar 8. bel. Gal. 191, Neq; obscurè hæc dua legiones uni Cesari detrahuntur.
 Obscurè ferre aliquid: pro, Dissimulanter ferre, et ita ut nemo commoti aut egri animi notas agnoscere possit. Cic. in Parad. 58. Idem pro Cluentio, 41, Neq; id obscurè ferebat, nec dissimulare ullo modo poterat.
 Obscurè et dissimulanter. Cic. ad Lent. lib. 1. 5. 15.
 Obscuritas, pen. corr. obscuritatis (ὀβσκαίω) Tenebrositas, et offuscata luminis penuria. Plin. lib. 20. cap. 12. Obscuritates et uitia ocalorum sanat.
 Obscuritas, Difficultas. Cic. 4. Acad. 263, De obscuritate natu-

Thefauri pars 2.

ra, deq; errore tot philosophorum, &c.
 Lumen, Obscuritas et tenebræ, contraria. Cicero 3. de Orator. 28.
 Obscuritas et dubitatio. Cic. pro Cluent. 58.
 Naturæ obscuritas. Cic. 1. de Orat. 35.
 Obscuritates et enigmata somniorum. Cicero 2. de Diuinatione, 196.
 Latebram obscuritatis adhibere. Cicero 2. de Diuinatione, 156.
 Minus obscuritatis et erroris habent hæc. Cicero Cecin. libro 6. 6. 16.
 Inuoluta naturæ obscuritate causa latet. Cicero 1. de Diuinatione, 65.
 Reiecit te à libris obscuritas. Cic. in Topic. 2.
 Vitare obscuritatem. Quint. lib. 4. cap. 2. 26.
 Obscuritas, Ignobilitas. Cic. 2. Offic. 63, Quorum autem prima etas propter humilitatem et obscuritatem in hominū ignorantia uersatur: hi simulac, &c.
 Obscuro, obscuras, penultima producta (ὀβσκαίω) obscurare, Obscurum reddere. Plautus Trinum. 10. 41,
 Obscurauit pectus tuum amor.
 Nitor solis obscuratur. Catull. de coma Berenycis, epigramma. 61. 1.
 Obscuratur et offunditur luce solis lucernæ lumen. Cic. 3. de Fin. 69.
 Tenebris obscurat omnia nox. Cic. 1. in Catil. 4.
 Volucres obscurant æthera pennis. Virg. 12. Aen.
 Obscurare, Non curare, suppressere, tegere, obumbrare, ut ait Budæus. Cicero pro Archia poeta, 19, Neque enim est hoc dissimulandum, quod obscurari non potest, sed præ nobis ferendum.
 Obscurari et obrui. Cic. 4. de Fin. 48.
 Obscurari nec apparere quædam, quia ualde parua sint. Cic. 4. de Fin. 47.
 Minora maioribus obscurantur. Cic. 5. de Fin. 103.
 Obscurat magnitudinem periculi lucramid est, regit, ita ut nō appareat. Cic. 5. Verr. 113.
 Obscuratur, obruitur, et interit splendore uirtutis et magnitudine, omnis ista rerum in corpore estimatio. Cicero 3. de Fin. 70.
 Diluere aut obscurare aliquid. Cic. in Partitionibus, 9.
 Obscurare aliquid dicendo. Cic. pro Cluent. 1.
 Allegorij obscurare aliqua. Cic. Att. lib. 2. 35. 3.
 Obscurare et Celebrare: contraria. Sallust. in Catil.
 Acta noua obscurant ueteres triumphos. Lucanus, libro 1. 25.
 Obscurans, pen. prod. Particip. (ὀβσκαίω) Hor. 2. Sermone Satyr. 7. 11,
 — prodixit ex iudice Damā Turpis, odoratum caput obscurante lacerna.
 Obscuratus, penultima producta (ὀβσκαίω) Aliud participium: ut, Vocabula diu obscurata populo. Horatius 2. epist. 2. 23.
 Sensim obscurata est et euauit eorum memoria. Cicero 2. de Orat. 53.
 Obscuraturus, penultima producta, Similiter participium (ὀβσκαίω) ut, Tuas laudes obscuratura nulla unquam est obliuio. Cicero pro Marcello, 18.
 Obscuratio, Verbale (ὀβσκαίω) ut, Obscuratio solis, pro Obscuritate. Plin. lib. 36. cap. 27. 2. Cic. 4. de Finibus, 49,
 Quibus autem in rebus obscuratio tanta non sit, fieri tamen non potest, &c.

QQ 2 Obscu

Obscuratio propter exiguitatem rerum consequitur. Cic. 4. de Fin. 48.

Obscuro] obsecras, pen. corr. (ἀναπέλω, ἀναπέλω) obsecrare, Ex obsecrum componitur: significat Per sacra rogare, uel, ut ait Festus, Opem à sacris petere. Donatus, Obsecrare, est Iratos orare. Terent. Eun. 1.1.4. Excluit, reuocat, redeam non si me obsecret.

Obsecrare, plus est quam Rogare. Cic. Post red. ad Quir. 14. Dentis ipse ad extremum pro mea uos salute non rogauit solum, uerum etiam obsecrauit.

Hortari & obsecrare. Cic. 2. de Orat. 4.7.

Obstari & obsecrare. Cic. Att. lib. 11.209.2.

Obsecrare precibus Marcell. ad Ciceronem, lib. 4. 11.2.

Cum multis lachrymis orare aliquem atq; obsecrare. Cicero 4. Verr. 29.

Obsecrare ueniam. Plin. epist. 206.

Obsecrare ab aliquo. Plaut. Bacchid. 20. 110. Nunc si me fas est obsecrare abs te pater, &c. Obsecro ne facias. Terent. Heaut. 5. 5.4.

Obsecro ut. Terent. Heaut. 4. 4.3. — quod si is nunc Me deceperit, sepe obsecras me ut ueniam, frustra ueniet.

Obsecro per. Terent. And. 2. 1.28. Nunc te per amicitiam & per amorem obsecro, Principis ut ne ducas. Cic. pro Quint. 65.

Obsecro & obsecror. Hor. 1. epist. 7. 1.9.

Obsecro, Aduerbialiter positum pro Cedo, estq; ueluti rogantis, cum interrogationis particula. Terent. Eunuch. 5. 5.21. — hem Obsecro an is est? id est, dic quæso. Idem Eunuch. 5. 9. 58. Obsecro te quid agimus? Cic. Att. lib. 12.2 41.8. Atticam saluere iube, & eam cura obsecro diligenter.

Obsecro tuam fidem. Plaut. Amph. 4. 2.219.

Obsecro, cum duobus accusatiuis. Cic. pro Quint. 66. Itaq; te hoc obsecrat C. Aquili, ut existimationem, &c.

Obsecro quam. Plaut. Amph. 4. 145. Obsecro hercle quantus & quam ualidus est.

Obsecrandus, Plin. iun. lib. 9. epist. 29. ad rusticum, Laus potius speranda, quam uenia obsecranda est.

Obsecratio, Verba (ἀναπέλω) Cic. pro Fonteio, 31. Cauter ne periculosum superbiumq; sit, eius uos obsecrationem repudiare, cuius preces si dii aspernantur, hæc salua esse non possit.

Prece & obsecratione humili ac supplici uti. Cicero 1. de Inuentione, 32.

Constituere obsecrationem. Cic. de Arusp. resp. 58.

Obsecratio, pro precatione, quam pontifex ipse præibat pop. subsequenti uerba præeuntis. Suetonius in Claud. Cæs. Vig. dira aut in Capitolio uisa obsecratio haberetur, eamq; ipse uice pontificis maximi pro uostris pop. præiret, summoq; operariorum seruorumq; turba.

Obsecundo] obsecundas (ἀναπέλω, ἀναπέλω) obsecundare, Omnia ad alterius nutum facere, uel in melius conuertere. Terent. Heaut. 4. 6.22. Quæ causa id fiat, obsecundato in loco. Cic. pro lege Manil. 34. Non modò ciues assenserunt, socij obtemperarunt, hostes obediunt, sed etiam uenit, tempestatesq; obsecundarunt.

Obsecundanter, Aduerbium, Obsequenter. Nigidius de Dijs, libro 1, Quum autem id quid sit querimus, obsecundanter nature uiuent. Ex Nonio.

Obsepio] obsepis, penultima producta, obsepini uel obsepij & obsepji, obsepium (ἀναπέλω) obsepire, Sepibus circum dare. Liuius 5. belli Pun. 219. Alij obsepiti itineribus super

uallum saluunt. Idem 2. ab Vrbe, 23. Postquam dolo uiam obsepam uidit, bellum aperte molendum ratus.

Obsepire iter ad honores, per translationem. Liuius 4. ab Vrbe, 108. Ibid. lib. 9. 174. Hæc plebi ad Curules magistratus iter obsepit.

Obsepire uiam adipiscendi aliquid. Cicero pro Muren. 45.

Obsequor] pen. corr. obsequeris, obsequutus sum (ἀναπέλω, ἀναπέλω) obsequi, Alterius uoluntati morem gerere, inferuire. Terent. Heaut. 3. 1.10. Nos quoq; senes est æquum senibus obsequi.

Obsequi & Repugnare, contraria. Cic. 5. Tusc. 85.

De te tibi obsequor. Cic. pro Cluent. 120.

Obsequi alicui in omnibus. Cic. ad Qu. frat. lib. 1. 1.47.

Obsequi animo suo, pro Indulgere sibi, Genialem uitam agere. Plaut. Milite. 10. 82. Terent. Adel. 1. 1.18. Vxor, si cesses, aut te amare cogitat, Aut te amari, aut potare, aut animo obsequi.

Consuetudini auribus indulgenti libenter obsequor. Cicero in Orator. 88.

Imperio obsequi. Iunen. Satyr. 10. 35.

Nature bonitatiq; alicuius obsequi. Cic. pro Quint. 61.

Pudori suo obsequi. Cic. ad Tironem, lib. 16. 9.7.

Studijs alicuius obsequi. Cic. 2. Tusc. 113.

Studijs suis etiam in asperis rebus obsequi. Cicero de Orator. 3.

Tempestati in nauigando obsequi, artis est. Cicero Lentul. libro 1. 9. 85.

Voluntati alicuius obsequi. Cic. 2. de Fin. 29.

Obsequor, cum accusatiuo. Gel. lib. 2. cap. 7. Sed ea tamen quæ obsequi non oportet. Idem lib. 1. cap. 13.

Obsequens, pen. corr. obsequentis, om. g. (ἀναπέλω) Obsequens. Terent. Heaut. 2. 3.18. Propter quam in summa infamia sum, & meo patri minus sum obsequens. Ibid. 1. 1.100.

Legiones nostra liberalitate nobis obsequentes. Plancus Senatus, lib. 10. 8.13.

Obsequens uoluptati homo. Terent. Hecyra, 3. 5.9.

Obsequentior, Comparat. Sallust. in Ciceronem, 1. Filia matris pellex, tibi incundior atque obsequentior quam parentis par est.

Obsequens quod libet flecti. Plin. lib. 16. cap. 36.8.

Obsequenter (ἀναπέλω) obsequentius, obsequentissime, Aduerbium. Plin. epist. 1.44. a. Vixit in contubernio uicæ delicate seuerissime, & tamen obsequentissime.

Obsequium, obsequij (ἀναπέλω, ἀναπέλω) Officium quo quis id sequitur & facit, quod alteri placitum nouit. Terent. And. 1. 1.41. Obsequium amicos, ueritas odium parit. Cic. de Amic. 75. Sed obsequium multo molestius, quod peccatis indulgens, præcipitem amicum ferri sinit.

Obsequium & indulgentia corporis. Cic. 1. de Leg. 89.

Obsequia fortune. Curt. lib. 8.

Obsequium uentris mihi perniciosus est cur? hoc est, Cur indulgentia uentri permissa, est mihi perniciosas? Horatius 2. Serm. Satyr. 7. 21.

Anceps obsequium. Pers. Satyr. 5. 16.

Plenus obsequium. Quint. in Proem. lib. 1. 3.

Omne meum obsequium in illum fuit cum multa seueritate. Cic. Att. lib. 10. 195.6.

Abuti obsequio alicuius ad omnes res. Planc. Ciceroni, libro 10. 15.3.

Obsequio & comitate adolescentis delectari. Cicero Attic. lib. 6. 117. 2.

Exuere obsequium. Tacit. lib. 3.

Reci

Feci omni obsequio, ut neutri illorum quisquam esset me chārior. Cic. Attic. lib. 7. 121.5.

Grande obsequium ferre. Ouid. epist. 6. 4.

Flectere aliquem obsequio. Propert. lib. 1. eleg. 8.8.

Flectitur obsequio curuatus ab arbore ramus. Ouidius 2. de Arte, 36.

Obsequio grassare: mone, si increbuit aura, Catus uti uelut charum caput. Horatius 2. Serm. Satyr. 5. 19.

Patientia & obsequio suo aliquem mitigare. Cic. in Pison. 3.

Obsequium animo sumere. Plaut. Bacchid. 21.8. id est, sibi indulgere, & animo obsequi.

Vincere aliquem obsequio. Ouid. 3. Amor. eleg. 4.3.

Obsequentia, obsequentia. Cæsar libro 7. belli Gall. Factum imprudentia Biturigum; & nimia obsequentia reuoluntorum.

Obsequela, huius obsequela. pen. prod. (ἀναπέλω) Morigeratio. Plaut. Asin. 3. 15.

Omnes parentes Litane liberis suis Qui mihi auscultabunt, facient obsequelam.

Obsequiosus, pen. prod. adiect. (ἀναπέλω) Qui facile obsequitur. Plaut. Capt. 7. 59. Mihi obsequiosus semper fuisti.

Obsequibilis, & hoc obsequibile, pen. corrept. (ἀναπέλω) Qui obsequitur. Gell. lib. 2. cap. 29. Cognatos, affinesq; nullos serme tam obsequibiles esse ait.

Obsero] obseris, pen. corr. obserui, obserum, pen. corr. (ἀναπέλω) obserere, Circumseminare significat, uel potius id quod simplex Sero. Cic. 2. de Legib. 99. Obductaq; terra erat, frugibus obserabatur. Idem 5. Verr. 38. Obseruitus campus.

Obserere, Circumplantare. Colum. libro 3. Agrum antequam uincis obseras, explorato qualis saporis sit. Varr. 1. de re Rust. cap. 14.1.

Obserere mores, per translationem, pro Imbuere. Plautus Trinum. 3. 99.

Obserere, Circumdare. Virg. 7. Aen. 158. — iam scitis obserita, iam bos.

Pugnos obserere. Plaut. Menech. 22. 22.

Obstitus, pen. corr. Partic. (ἀναπέλω) ut, Pudore obstitus. Senec. Agamem. 13.8.

Annis & pannis obstitusid est, male indutus & pannosus. Terent. Eunuch. 2. 2.5. Sic apud Liu. 2. ab Vrbe, 95. Obstita squalore uestis. Et apud Virg. 8. Aen. 62. — obstitus auro.

Frondibus obstita. Hor. 1. Carm. ode 18.3.

Niubus obstitum iter. Curtius lib. 5.

Aer obstitus pallore. Lucan. lib. 5. 126.

Setis obstita. Virg. 7. Aen. 158.

Tenebris loca obstita. Cic. 1. Tusc. 77.

Virgultis loca obstita. Liu. 8. bel. Pun. 5.

Rura obstita pomis. Ouid. 13. Metam. 155.

Obsero] obseras, pen. corr. (ἀναπέλω, ἀναπέλω) obserare, Occludere, ueluti sera imposita. Terentius Eunuch. 4. 5. 25. Tu abi, atq; ostium obsera intus. Liuius 5. ab Vrbe, 186.

Vbi eos plebis adificijs obseratis, patentibus atrijs principum, maior propè cunctatio tenebat aperta quam clausa inuadendi.

Obserat herbosos luridâ porta rogos. Propertius libro 4. ea leg. 12. 2.

Tabellam liminis obserare. Catull. ad ipsithillam, epigrammate 30.1.

Palatum obserare. Catull. in Camerium, epigram. 51. 5. Theclauri pars 2.

Obseratus, Adiectiuum, Obthuratus; clausus ut, Obseratæ aures. Hor. Epod. ode 17.

Obseruo] obseruas (ἀναπέλω, ἀναπέλω, ἀναπέλω, ἀναπέλω) obseruare, Est, inquit Valla lib. 4. idem quod Custodire aliquid oculis animoq; in modum speculatoris, ne nos silentio, tacitoq; prætereat. Seruius in 4. Georg. Obseruare, est Calidè aduertere. Terent. And. 1. 1. 142. — obserues filium.

Quid agat, quid cum illo consilij captet. Virgil. 4. Georg. 103. — quos durus arator Obseruans nido implumes detraxit.

Custodire & obseruare. Qu. Cic. de Petit. Consul. 36.

Insidiari & obseruare. Cic. in Orat. 122.

Vbi multi obseruandi sunt & multa seruanda, nihil est mali, canes tibi quam plurimos esse. Cic. pro Rosc. Amer. 54.

Ex inopinatio obseruare. Cic. 2. de Nat. deor. 183.

Restrictè non obseruat amicitia, ne plus reddat quam acciperit. Cic. de Amic. 52.

Obserua an Plaut. Asin. 13. 60. Tuus obseruet, Venerine eas det, an uiro.

Obseruare quemadmodum se inuisquisq; gerat. Cic. 2. Ver. 28.

Obseruatote quam blandè mulieri palpabitur. Plaut. Am. 6. 9.

Animaduersionem Censoriam ut rem iudicatam nunquam perinde obseruauerunt. Cic. pro Cluent. 92.

Consuetum obseruare qui alicui habitus esset. Cic. 4. Verr. 97.

Fœdus idem obseruare. Sil. lib. 17. 16.

Ianuam obseruare. Plaut. Asin. 7.7.

Leges obseruare. Cic. pro Domo sua, 56.

Nutum obseruare. Cicero 4. Tusculanar. 110. Ex Nauiio, Vir de Nuo.

Obseruationes alicuius diligenter obseruare. Cicero Seruio, lib. 14. 28.1.

Occupationem & tempus alicuius obseruare. Cicero pro Roscio Amer. 13.

Obseruari animaduertiq; res poterunt, etsi cause earum non reperientur. Cic. 2. de Diuin. 69.

Scripturam alicuius obseruare, iam obseruare. Terent. in Prologo Adolph. 2.

Inquirere in se, atq; sese obseruare. Cic. de clar. Orat. 155.

Signa aliqua obseruare. Cic. Cecinna, lib. 6. 6.16.

Tempus aliquod obseruare. Cic. Bruto, lib. 11. 16.1.

Tempus ulciscendi obseruare. Cic. 4. Tusc. 32.

Obseruare, etiam est, assidue cū aliquo esse honoris causa. Obseruare enim dicitur, qui aliquem officij honoris causa deducunt & reducant. Cic. lib. 1. ad Att. epist. 1. & in epist. ad Gallum, lib. 7.

Obseruare, Verbum augurum. Virg. 6. Aen. 40. Obseruans que signa ferant, quò tendere pergant, &c.

Vbi Seruius, Obseruare enim & de celo, & de aibus, uerbo augurum dicitur.

Obseruare, Venerari & admirari aliquem, tantum dignitatis uel uirtutis cultu. Virg. 4. Georg. 42. Præterea regem non sic Aegyptus, & ingens Lydia, nec populi Parthorum aut Medus Hydaspes Obseruant.

Obseruare, colere, diligere. Cic. ad Licinium, lib. 5. 13. Hoc magis sum Publio deditus, quòd me, quanquam à pueritia sua semper, tamen hoc tempore maxime, sicut alterum parentem & obseruat & diligit.

Colimus & obseruamus diligenter Cæcilium. Cic. ad Att. libro 2. 34.9.

Regem obseruant. Virg. 4. Georg. 43.

Officijs, non largitione aliquem obseruare. Cic. pro Planc. 32. Pera

QQ 3 Pera

Perofficiose & peramanter obseruare aliquem. Cicero Peto, libro 9. 20. 7.

Obseruatum, impersonaliter, pro Deprehensum & animaduersum. Plinius libro 16. cap. 22. 1. Obseruatumq; non ascescere nisi tenuia.

Habium ita & obseruatum est. Cic. Att. lib. 3. 65. 4.

Obseruatum & uetustum aliquid habere. Cicero 2. de Diuinatione, 69.

Obseruata Hippocrati: pro, ab Hippocrate. Plinius libro 7. capite 51.

¶ Obseruans, obseruantis (παρρησιάζω) Particip. siue Nomen ex participio. Cic. ad Attic. lib. 16. 341. 1. Ut mehercle paucos aequè obseruantes atq; amantes me habere existimem. Amantem se & obseruantem habere aliquem & sui cupidum. Cic. Planco, in Epist. ad Att. lib. 16. 341. 1.

Populus sit obseruantior aequi. Claud. 7. Paneg. 60.

Obseruans tui, Obseruantissimus mei: pro, Amans, uel amatissimus: hoc est, Qui nos amat, uel obseruat cum ueneratione quadam. Cic. pro Quintio, 21. Idem ad Quint. fratrem, libro 1. 2. 18.

Omniū officiorum obseruantissimus. Plin. epist. 150.

¶ Obseruatus, pen. prod. Partic. (παρρησιάζω) Note obseruata. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 13. 2.

Sidera obseruata. Ouid. 3. Fast. 23.

Vestigia obseruata sequor. Virg. 2. Aen. 151.

¶ Obseruatus, huius obseruatus, penult. prod. (παρρησιάζω) Nomen, idem quod Obseruatio. Varr. 2. de re Rust. cap. 7. 3. Ex obseruatu dicunt eum equum habere annos sedecim.

¶ Obseruantia, obseruantia (δὲσπασία, ἀσπίς, οὐρανοῦ) ab Obseruo, pro Veneros & Admiror, significat Venerationem quandam, & honoris exhibitionem in aliquem. Lilius libro 1, Obsequio & obseruantia in regem cum omnibus, benigne erga alios cum rege ipso certasset. Cic. Att. lib. 11. 22. 5. 1. Deq; tua erga se obseruantia, beneuolentiaq; mihi plurima exponit.

Obseruantia est, per quam etate, aut sapientia, aut honore, aut aliqua dignitate antecedentes reueremur & colimus. Colere obseruantia aliquem. Cic. Cornific. lib. 12. 2. 6. 1.

Mea tibi obseruantia nunquam defuit. Cicero Licinio, libro 5. 8. 9.

Officia obseruantiamq; alicuius diligere. Cicero pro Corn. Balb. 51.

Magnum onus obseruantiae alicui imponere. Cicero Attic. libro 13. 268. 4.

Retinere obseruantia amicos, rem parsimonia. Cicero pro Quint. 40.

Obseruantia, pro Obseruatione uel consuetudine. Suet. in Augusto, cap. 7. 6. Ex hac obseruantia nonnunquam uel ante initium, uel post dimissum conuiuium solus cenitabat, quum pleno conuiuium nihil tangeret. Vlp. in l. 1. ff. de militari test. Si ad diligentiam legum & obseruantiam reuocentur.

¶ Obseruatio, obseruationis (παρρησιάζω) Verbale, quasi adnotatio quadam, & animaduersio. Plin. lib. 11. cap. 10. 5. Mira obseruatio operis.

Antiqui sermonis obseruatio. Suet. de clar. Grammat. 2. 4.

Absumpta obseruatio. Plin. lib. 11. cap. 37. 4. 2.

Difficilior obseruatio. Quint. lib. 1. cap. 5. 15.

Lubrica obseruatio. Quint. lib. 1. cap. 5. 4.

Perpetua obseruatione dignum. Quint. lib. 2. cap. 12. 7.

Summa & obseruatio in bello mouendo apud antiquos. Cic. 1. Offic. 55.

Obseruationi operam dare. Plaut. Mil. 9. 5.

Natura & casu, Ratione & obseruatione facere aliquid: contraria. Cic. de clar. Orat. 16.

Diuturna obseruatio notandis rebus facit artem. Cicero 2. de Diuinat. 215.

Habere aliquam obseruationem. Quint. lib. 6. cap. 3. 8.

Inueniri obseruatione scientia non potuit. Cicero 2. de Diuinatione, 218.

Prudentium obseruatione & aurium terminatione inuictus est uersus. Cic. in Orat. 103.

In obseruatione esse. Plin. lib. 17. cap. 21. 10.

Notitia sui corporis & obseruatione sustentatur ualetudo. Cic. 2. Offic. 127.

Obseruatio, idem aliquando quod Obseruantia: hoc est, Honor & reuerentia. Valerius Maximus lib. 1. cap. 1. Neq; sicut collegio Pontificum auctoritas amplissimi uiri, aut Marcello adiectio impense impedimento fuit, quo minus religionibus suis tenor suaq; obseruatio redderetur.

¶ Obseruabilis, & hoc obseruabile, pen. corr. (παρρησιάζω) Quod idoneum est ut obseruetur uel ueneretur. Cuius compositum est in obseruabilis. Plinius libro 2. capite 17. 6. In Martis sidere, cuius est maxime in obseruabilis cursus, nunquam id stationem facere. Quintilianus lib. 9. cap. 1. In armorum certamine & aduersus idus & rectas & simplices minus tum uidere, tum etiam cauere & propulsare facile est: auersa, tecteq; minus sunt obseruabiles. hoc est, quae cauere possunt.

¶ Obseruauerit, aduerbiū. Macrobius in Som. Scipion. libro 1. capite 1. Idem igitur obseruauerit sequutus est in illis praecipue uoluminibus, &c.

¶ Obseruato, obseruitas, penult. corr. obseruitati, obseruitate, frequentatiuum. Cic. 1. de Diu. neq; solum deorum uoces obseruauerunt Pythagorei, sed etiam hominum quae uocant omnia. Alia exemplaria habent, obseruauerunt.

Obses, Obsidis, Obsessio, Obsessor, Obsessus] Vide Obsideo.

Obsideo] Obsides, pen. corr. Obsedi, pen. prod. Obsessum (παρασπασίω) Obsidere, Circumfidere significat, Obsessum tenere, ac fossa & uallo septum retinere: in quo quies significatur, quasi obsistere. Cic. 7. Philipp. 22. 7. Qui Mutinam coloniam pop. Romani & consulem designatum obsederit. Idē pro Fonteio, 17. Ab his gentibus sanctis, & in testimonio religiosis, Obsessum Capitolium est.

Aditus armati obsident. Cic. 2. Philip. 92.

Cohors obsidet aedes. Iuuen. Satyr. 10. 2.

Obsidere alij telis angustia uitarum. Virg. 2. Aen. 67.

Campos obsedit milite. Virg. 3. Aen. 80.

Fores obsedere stricibus mucronibus. Virg. 2. Aen. 90.

Miles obsidet hostem. Lucan. lib. 6. 24.

Presidijs obsidere & occupare Italia. Cic. pro lege Agr. 7. 4.

Obsidere itinera. Curt. lib. 6.

Animis obsedit Senatum Antonius. Cic. 7. Philip. 22. 6.

Obsidere, oppugnare, & labefaciare aliquam urbem. Cic. de Arusp. resp. 5.

Vi, ferro, metu obsidere. Cic. Post. red. in Senatu, 2.

Obsidere, pro Occupare & detinere. Cic. 2. Verr. 4. Ut perspicuum cuius esse possit, hominem ab isto questum esse, non qui reum suum adduceret, sed qui meum tempus obsideret. hoc est, Qui accusando locū occuparet, ut ego istum accusare non possem. Budeus.

Vim regiae potestatis obsederat Dictatura. Cic. 1. Philip. 2.

Latus leuam obsidet Charybdis. Virg. 3. Aen. 84.

Obsidere, pro Circumstare. Seneca, Varia & incerta pericula humanam uitam obsident. Cic. pro Flacco, 4. 5. Quum speculatur atq; obsidet Rostra uindex temeritatis, atq; moderatrix officij Curia. Budeus.

Locus

Locus obsidetur corporibus. Cic. 1. de Nat. deor. 88.

Spacium uel locum obsidere, pro Obtinere. Celsus, Si totum id ramex obsederit, &c.

Stuprum obsidere, Insidiari stupro. Cic. 1. in Catil. 18.

Obsidere & teneri. Cic. in Orat. 122.

Obsidere, idem quod Sedere. Terent. Adalph. 4. 6. 6. — nunc uero domi Certum obsidere est usq; donec adierit.

Inter Obsidere et Oppugnare urbem, diffrentia hoc est, quod illud fit mora, hoc impetu. Liu. lib. 2. ab Vrbe, Consilij ab oppugnanda urbe ad obsidendam uersis.

¶ Obsido, obsidis, pen. prod. Obsedi (παρασπασίω) obsidere, Idem quod Obsideo significat: nisi quod motus quidam inest, ut quasi sit Obsistere. Sallustius, Praemittit illis homines militares, sine tumultu collocatis praesidijs, sicut praecipuum erat, occulte Pontē obsidunt. Alia exemplaria habent, Praemittit & obsident.

¶ Obsidere, pen. cor. ab Obsideo, obsidis: pro Occupato. Lucretius libro 4, Obsiditq; uias oculorum, ne simulacra Possint ullarum rerum coniecta moueri.

¶ Obsidior, obsidiaris (ὀβσίδιος) obsidiari, Circā insidias facere. Colum. lib. 9. cap. 14. 8. Sed inter Canticule & Arcturi exortum cauendum erit, ne apes intercipientur uiolenter trabronum, qui ante aluercia plerumq; obsidiantur prodeuntibus.

¶ Obsidens, Participium (παρασπασίω) Catull. Argon. epigram. 59. 69, Troicūq; obsidens longinquo moenia bello,

¶ Obsessus, Aliud Particip. (παρασπασίω) Caesar 1. bell. Ciuil. 318. Tandem omnibus rebus obsessi, quantum iam diē sine pabulo retentis uimentis, aquae, ligni & frumentii inopia, colloquium petunt.

Obsessi uis, commatu intercluso. Caesar. 3. bel. Gal. 4. 4. 6.

Bellis obsessus & unadis. Stat. 9. Theb. 98.

Obsessi & impares. Quint. lib. 3. cap. 8. 16.

Artus obsessos occupat mihi sudor. Ouid. 5. Metam. 12. 7.

Corpus obsessum glaciali frigore. Ouid. 9. Metam. 11. 7.

Fauces obsesse: id est, clausae. Virg. 3. Georg. 103. Seruius.

Legio uallis obsessa tenetur. Virg. 10. Aeneid. 2. 4.

Limen obsessum, acta testudine. Virg. 2. Aeneid. 89.

Pectora obsessa multis malis. Senec. Herc. fur. 12. 12.

¶ Obsidium, obsidij (ὀβσίδιον) Ipsa obsidio. Colum. lib. 9. cap. 7. 6. Intereit, quum licet uitare pestis obsidia per aliud uadentibus effugium.

Capessere obsidia. Tacit. lib. 11.

Facere obsidium. Gell. lib. 15. cap. 30.

Soluere obsidium. Tacit. libro 4, Primo sui inaccessu soluit obsidium.

Obsidium tuo tergo est, inquit Plaut. in Milite, 5. 64.

¶ Obsidio, obsidionis (ὀβσίδιον) Cicero, pro, Rabirio per duel. reo, 22, Quum innumerabiles hostiū copias in Italia fudisset, atq; obsidione Rempub. liberaisset.

Longe obsidionis dira egestas. Iuuen. Satyr. 15. 10.

Abstistere obsidione. Vide Abstisto.

Partim ui, partim obsidione capere urbes. Cicero pro Murena, 17.

Cingere urbem obsidione. Virg. 3. Aeneid. 11.

Claudere muros obsidione. Lucan. lib. 3. 69.

Eximere obsidione. Liuius, Ibi quoq; circumfessus, aduentu fratris obsidione eximitur. Vide Eximo.

Eximere ex obsidione sceneratores. Cic. Sestio, libro 5. 6. 6.

Leuari obsidione. Virg. 10. Aeneid. 6.

Periculis obsidionis liberare aliquem. Cic. pro lege Manil. 13.

Ingenti obsidione premebat urbem. Virg. 8. Aeneid. 130.

Solutus obsidione. Claud. 2. Paneg. 45.

Castra tenentur obsidione. Virg. 10. Aeneid. 22.

Trahere in longius obsidionem. Quint. lib. 1. cap. 10. 35.

¶ Obsessio, obsessio, idem (ὀβσίδιον) Cic. pro Corn. Balbo, 4. Hunc enim in ea ciuitate, in qua sit natus, homines in mo loco natum esse concedis, &c. nullius laboris, nullius obsessio, nullius praesij expertem fuisse.

Obsessio templorum, occupatio fori. Cic. pro Domo sua, 3.

¶ Obsessor, obsessoris (ὀβσιστής) Qui obsidet. Liu. 9. ab Vrbe, 7. 4. Papyrio quoq; qui obsessor Lucretia resisterat.

Obsessor fori. Plaut. Pseud. 13. 18. Cicero pro Domo sua, 11, Obsessor curiae.

Obsessor aquarum. Ouid. 2. Fast. 52.

¶ Obsidite, obsidiarum, dicitur sicut & Insidite (ὀβσίδιος) Colum. lib. 8. cap. 2. 5. Dum tamen anus sedula uel puer adhibeatur custos: uagantium: ne obsidijs hominum aut insidiosis forum animalium diripiantur.

¶ Obsidionalis, et hoc obsidionale, pen. prod. (ὀβσίδιον) Ab obsidione deriuatur. Vnde Corona obsidionalis, quae deditur ei qui obsessos ab hostibus liberaisset. Fiebatur autem gramme uiridi, ex eo loco decerpto in quo erat inclusi. Plin. de Viris illust. 17. Quare à Minutio & eius exercitū, obsidionali corona donatus est. Liu. 7. ab Vrbe, 17. 6. Secundum Consulibus donationem legiones grammeam coronam obsidionalem, clamore donum approbantes, Decio pōnunt. Vide Plinium lib. 22. cap. 4. 5.

¶ Obses, obsidis, pen. corr. com. g. (ὀβσισ) Qui traditur in periculo alicuius ea conditione, ut si dator obsidis à fide recedat, recipienti sit potestas in corpus & uitam eius seuendi qui datus est obses. Hic quoniam obsidionis causa dari consueuit, inde nomen assumpsit: quamuis Festus ex ob & fides compositum uelit, per mutationem literae, quod sit ob fidem datus. Caesar. 1. bell. Gall. 10. 5. Eo postquam Caesar peruenit, obsides seruos, qui ad eos profugissent, poposcit. Cic. 1. Verr. 39. A nobis multos obsides habet pop. Rom.

Coniugij sponsor & obses. Ouid. 2. epist. 7.

Accipere obsides. Cic. Catoni, lib. 15. 4. 31. Accipio.

Fidei obsides accipere. Seneca Thyeste, 6. 6.

Cauere obsidibus. Vide Caueo.

Dare obsides. Cic. 5. Verr. 10. 5.

Imperare obsides. Cic. pro lege Manilia, 2. 5.

Mittere obsides. Vide Mitto.

Obses, per translationem. Cic. 4. in Catil. 81. Habemus enim à Cesare, sicut ipsius dignitas & maiorum eius amplitudo postulabat, sententiam tanquam obsidem perpetuae in Rempub. uoluntatis.

Dammationem aliquam obsidem dare. Cic. pro Cluentio, 67.

Libertatem animi obsidem relinquere. Cicero Antequam iret in exilium, 18.

¶ Obsidianus, pen. prod. Adiect. (ὀβσιδιον) Obsidianum uitarum, de quo Plin. lib. 36. cap. 26. 7. In genere uitri & obsidiana numerantur, ad similitudinem lapidis, quem in Aethiopia inuenit Obsidius, nigerrimi coloris, aliquando & transalacidi, crassiore uisu, atq; in speculis parietum pro imagine umbras reddente. Gemmas multi ex eo faciunt, uidemusq; et solidas imagines diui Augusti, capiti materia huius transalacidi: dicuntq; ipse pro miraculo in templo Concordiae obsidianos quatuor elephantes, &c. Fit & in tincturae genere obsidianum ad escaria uasa, totum rubens uitarum, atq; non translucens, hamatinum appellatum.

Obsigillo] obsigillas, obsigillauit, obsigillare. Abscondere. Senec. epist. 1. lib. 21. Nunc multa obsigillant, & aciem uestram uel splendore nitio repercutiunt, uel obscure retinunt.

QQ 4 nent.

corr. (ναρσφάτω) obstrere, Contra aliquem strepitum facere. Salust. Ad haec maledicta, alia quam adderet, obstrepare omnes, hostem atq; parricidam uocare. Cic. 3. de Orator. 28. Atque ut quodammodo ipsi sibi in dicendo obstrepare uideantur.

Portis obstrere. Liu. 2. ab Vrbe, 209.

Vociferari & obstrere. Liu. 1. ab Vrbe, 178.

Turba obstrepi. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 8.

Exercitus obstrepi pulsus armis. Stat. 11. Thebaid. 50.

Laudi alicuius obstrere. Senec. Herc. fur. 11. 28.

Literis alicui obstrere. Cic. Metello, li. 5. 4. 2.

Fontes obstrepi lymphis manantibus. Horat. Epod. 2. 6.

Clamore obstrepi. passiuè. Cic. pro Marcello, 5.

Obstrepiunt. pen. corrept. impersonale (ναρσφάτω) Liu. 3. ab Vrbe, 203. Eos concio audit, Decemuiro obstrepiunt.

Obstrepiens. pen. corr. Participium (ναρσφάτω) ut, Mare obstrepiens Baijs. Horat. 2. Carm. ode 18. 4.

Obstrepiens pluuia nihil sensere Pœni. Liu. 1. bel. Pun. 223.

Obstrigillo obstrigillas (ἀσπίγω) obstrigillare, Obstrere, repugnare, uel detrahere alicui. Antiquum. Varro lib. 4. de uita pop. Roman. Quod Curio, quum id fecisset, dicebat amicis ut illi renuncietur se obstrigillarum, ne triumphus decerneretur, aut ne iterum fieret Consul. Ennius Satyr. li. 2. Resistant, occurrunt, obstant, obstrigillant, uagitant. Varro de re Rustic. li. 1. capite 2. 20. Tu, inquit, inuides tanto scriptori, & obstrigillandi causa figulas reprehendis, quæ præclara quædam, ne laudes, prætermittas. Nonius.

Obstrigator, obstrigatoris, Verbale, reprehensor. Ductu a strigilibus, quibus quum uehementius stringimur, etiam plerumq; ledimur. Varro, Aemulum illius artis atq; obstrigilatorem.

Obstringo obstringis, obstrinxi, obstrictum (ναρσφάτω) obstringere, Deuincire, circumligare, & ualde stringere, ex etymo. Plautus Curcul. 15. 29.

Nihil agit, collum obstringe homini. Idem Liuus 10. bell. Punic. 33. Alij super alios cadentes obstricti moriebantur. Alia exemplaria habent, obstinati.

Obstringere sibi aliquem munere, beneficio, & c. Plinius epist. 10. 4. Cic. pro Domo sua, 91.

Obstringere & obligare aliquem officijs. Cicero Seruio, libro 13. 19. 7.

In perpetuum sibi aliquem obstringere. Cic. pro Cluentio, 160.

Aere alieno amicos suos obstringere. Bruius Cic. lib. 11. 10. 10.

Obstringere beneficijs, donis, spe. Cicero 2. Offic. 97. Et pro Cluentio, 150.

Fidem suam obstringere alteri. Plin. epist. 78. c. Sub ea tamen conditione, ne cui fidem meam obstringam.

Iureiurando obstringere aliquem. Ces. 1. bel. Gal. 121.

Legibus obstringi. Cic. 2. de Inuent. 120.

Memoria beneficij sempiterna obstringi alicui. Cicero pro Plancio, 1.

Religione uoti obstrictus. Cic. ad Atticum, lib. 12. 257. 2.

Religione obstringere. Cic. 2. Philipp. 88. Vide Religio.

Prædibus se obstringere. Cic. ad Atticum, lib. 6. 111. 16.

Voluptatibus obstringi. Cic. pro Celio, 36.

Obstringere se parricidio: pro, Committere parricidium. Cic. 3. Offic. 111. Scelere idem 3. Offic. 23. Periurio. Liuus 6. bel. Pun. 248. Et obstringere periurio non se solum, suumq; caput, sed signa militaria, et aquilas, sacramentiq; religionē.

Obstringere se hereditati, est eam occupare, & sibi uendicare. Paulus in l. si is ad. ff. de acquirenda uel omit. hered. Nam ut quis pro herede gerendo obstringat se hereditati, scire de-

bet, qua ex causa hereditas ad eum pertinet.

Obstringere aliquem debito, Debitorem constituere. Senec. li. 6. de Benefic.

Obstrictus, Participium (ναρσφάτω) ut, Limine tecti obstrictus. Ouid. in Ibm, 12. 4.

Obstrictus, Liber & solutus, contraria. Cicero pro Plancio, 59.

Additum, deditum, obstrictum sibi ac liberis suis aliquem habere. Cic. pro Celio, 63.

Obstrictus actione mandati, uel negociorum gestorum. Aphricanus in l. cum mancipium ff. de Aedilic. edicto.

Federe uel pactione obstrictum teneri. Cic. in Pisonem, 23.

Obstrictus uoluptatibus tenetur. Cic. pro Celio, 36.

Religione tanta obstricta tota provincia est, tanta superstitio ex istius facti mentes omnium Siculorum occupauit, & c. Cic. 6. Verr. 101.

Obstrictus, huius obstrictus, Angustia. Senec. li. 5. Natu. quaestio. Per haec loca quum se exitum quaeres tempus torfit, accendat flammam ipso obstrictu necesse est.

Obstrudo obstrudis, pen. prod. obstrusi, obstrusum, penult. prod. (ἀποκρύπτω) obstrudere, Occulare, occludere. Plaut. Stich. 10. 13.

Quum tu stas obstruero aliquid strenuè. Plinius Paneg. 72. Bonos autem ocio aut situ obstruos, & quasi sepultos. Receptus obstrusi. Claud. 7. Paneg. 55.

Terra obstrusa. Ouid. epist. 7. 29.

Obstruo obstruis, obstruxi, obstructum (ἐμπαράτω, ὀστρακισμός, ἐμπλάτω) obstruere, Occludere, & quasi strue quadam alicui loco imposta obstruere nequid effluat. Cicero de Senect. 68. Qui iter Pœnis uel corporibus suis obstruere uoluerunt. Plinius libro 11. capite 7. 1. Omnes frigoris aut inuiriæ aditus obstruuntur. Ces. 1. bel. Ciuil. 109. Obstruere portas.

— obstruximus orbem

Terrarum nobis, ut Crete sola pateret.

Vndas obstruit molibus. Lucan. lib. 2. 131.

Obstruere luminibus. Cic. pro Domo sua, 88. Vide Lumen.

Obstruere & obstruere. Cic. de Fato, 16.

Obstruere aures. Senec. de Benef. lib. 3. cap. 16.

Deus obstruit aures uiri. Virgil. 4. Aeneid. 88. de Aenea inexorabili.

Fata obstant, placidasq; uiri Deus obstruit aures.

Fauces obstruere alicui. Lucan. lib. 5. 4.

Obstruere sensus. Plin. lib. 35. cap. 10. 35.

Spiritus oris obstruitur reluctanti. Virg. 4. Georg. 60.

Obstructus, Participium (ἐμπαράτω) ut, Aditus obstructus. Vide Aditus in Adeo.

Amnes obstructi fragibus. Silius lib. 13. 150.

Porte obstructe cadauere. Silius lib. 11. 40.

Obstructa difficultatibus est omnis cognitio. Cic. 4. Acad. 15.

Obstructio, Verba (ἐμπαράτω) Cic. pro Sestio, 16. Etenim animus eius uultu, flagitia parietibus tegebantur. Sed haec obstructio nec diuturna est, nec obducta ita, ut curiosis oculis perspicere non possit.

Obstructionem pororum uel meatuum in corpore humano uocant medici occlusionem, quæ fit ab humoribus circa ipsos poros, ut spiritus liberum exitum habere non possint.

Obstupeo obstupescis, pen. corr. obstupui (ναρσφάτω) obstupere, Idem quod stupere: quod etiam Obstupefere dicitur. Terent. Adelp. 4. 43.

Membris metu debilia sunt, animus timore obstupuit.

Sic obstupuerant, sic terram intuebantur, sic furtim nonnunquam inter se aspicebant, ut non iam ab alijs indicari, sed ipsi a se uiderentur. Cic. 3. in Catil. 57.

Animi

Animi obstupere. Virg. 2. Aeneid. 2. 4.

Aspectu primo obstupuit. Virg. 1. Aeneid. 12. 4.

Obstupuit uisu Aeneas. Virg. 5. Aeneid. 18.

Obstupefco, obstupefco, obstupui (ναρσφάτω) obstupefescere, Idem. Cic. pro Marcello, 17. Obstupefcenti posteri cerie imperia, prouincias, Rhenum, & c.

Aspectu alicuius obstupefere. Cic. 2. de Diuina. 65.

Obstupidus, pen. corr. Adiectiuum (ναρσφάτω) ut, Plautus Mil. 18. 39.

Quid astitisti obstupidus? non pultas? Gell. lib. 5. cap. 1.

Consiluisse uniuersos, quasi attonitos, & obstupidos. hoc est, propemodum stupidos factos præ metu.

Obstupefco, obstupefco, pen. corr. obstupefeci, obstupefactus (ναρσφάτω) obstupefescere, Animo consternare, & stupidos sensus reddere. Terent. Phorm. 2. 1. 54.

— postquam ad iudices

Ventum est, non potuit cogitata proloqui: Ita enim tum iunium obstupefeci pudor. Cicero in Catil. 35. Non obstupefactus ac perterritus.

Obstum] obes, obsum] obesse, Nocere. Plaut. Amphit. 10. 12.

Factum id Amphitruoni obsum. Cic. 4. Acad. 109. An in eo auctoritas nihil obest?

Obesse & Prodesse, contraria. Cic. 1. de Orat. 60.

Adiuuato esse, & Obesse, contraria. Author ad Herennium libro 4. 181.

Gloria multis obsum. Ouid. 11. Metam. 65.

Lingua obsum auctori. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 8.

Obsuo] obsuis, obsui, obsutum, pen. prod. obsuere, Circumsuere. Ouid. 2. Fast. in Feralium mentione.

Quodq; pice astringit, quod acu trahit abena, Obsutum menta torret in igne caput.

Obsurdesco] obsurdescis, obsurui (ναρσφάτω) obsurdescere, Surdum fieri. Cic. in Somnio, 19. Hoc sonitu completa aures hominum obsurduerunt.

Obsurdescere, Nolite audire. Cicero de Amic. 74. Sed quum tot signis cadè natura declaret quid uelit, ac acquirat quid desideret: obsurdescimus tamen nescio quomodo, nec ea quæ ab ea monemur, audimus.

Obtego] obtegis, pen. corr. obtegi, obtegitum (ναρσφάτω) obtegere, Tegere, & cum diligentia operire. Cato cap. 40. 3. Insuper lingua bubula obtegit si pluit.

Obtegere se corpore alicuius. Cic. pro Sestio, 65.

Uetustas obtegit densa caligine. Silius lib. 8. 9.

Errata, uel turpitudinem adolescentiæ obtegere. Plaut. Trinum. 10. 24. Cic. in Vatinius, 8.

Disimulare & obtegere, pro Celare. Cicero Attico, lib. 1. 13. 1.

Obtegens sui. Tacitus lib. 4.

Domus obtegit arboribus. Virg. 2. Aeneid. 60.

Obtempero] obtemperas, pen. corr. (ναρσφάτω) obtemperare, Morem gerere. Cicero Sic. mihi semper obtemperauit, tanquam filius patri.

Obedire uel obtemperare alicui ad uerba. Cic. pro Cecin. 38.

Imperio alicuius obtemperare. Ces. 4. bel. Gall. 540.

Iussu magistri obtemperare. Ouid. 4. Trist. eleg. 5. 9.

Cupiditati alterius obtemperare. Cic. pro Quintio, 4.

Sibi obtemperare, & decretis suis parere. Cic. 2. Tuscul. 17.

Te audi, tibi obtemper. Cic. Curioni, lib. 2. 6. 4.

Obtemperatio, Verba (ναρσφάτω) Cicero 1. de Leg. 62. Quod si iusticia est obtemperatio, scriptis legibus institutisq; populorum, & c.

Obtendo] obtendis, obtendi, obtensum & obtentum (ναρσφάτω) obtendere, uel Tegere, uel Contrahere significat, ut, Obtendere uelum ante lectum, hoc est,

Distendere uel extendere. Sueton. in Nerone. Plinius libro 11. capite 37. 28. Omnibus membrana uitri modo translucida obtenditur.

Antilibanus obtenditur. Plin. lib. 5. cap. 20. 1.

Inuolucris tegere, & obtendere uelis. Cicero Quinto fratri, lib. 1. 1. 22. Multis enim simulationum inuolucris tegitur, & quasi uelis quibusdam obtenditur uniuersisq; natura: si uis, oculi, uuluis per sepe mœiuntur, oratio uero sepius. Virgilius 10. Aen. 17.

Tu potes Aeneam manibus subducere Gratium, Proq; uiro nebulam & uentos obtendere inanes.

Rationem turpitudinis obtendere, Velle turpe factum ratione excusare, hoc est, turpitudinem ratione operire. Plinius ea pistol. 159. g.

Obtentus (ναρσφάτω) Particip. Virg. 1. Georg. 50. — & obtenta densantur nocte tenebre. id est, obducta, ait Seruius.

Obtentus, huius obtentus (ναρσφάτω) pro Extentione. Virg. 11. Aeneid. 14.

Extructosq; toros obtentu frondis inumbrant. Plinius lib. 31. cap. 1. 2.

Obtentus, Prætextus. Gell. lib. 10. cap. 22. Qui obtentu philosophiæ nominis inutile ocium, & linguæ uitæq; tenebras sequuntur. Liu. 1. ab Vrbe, 246.

Obtentui esse. Salust. in oratione Lepidi ad Pop. Rom. Quia secundæ res mirè sunt uilij obtentui.

Obtento, Obtentas] Vide Obtined.

Obtero] obteris, pen. corr. obtrui, obtritum, pen. prod. (ναρσφάτω) obterere, Conterere, suffocare. Varro 2. de re Rust. cap. 1. 19. Vi purè & molliter stant, uidentur, & ne obterantur.

Eques obtruit pabula. Lucan. lib. 6. 17.

Hostem obterere. Lucan. lib. 7. 56.

Artem obterere. Cic. 1. de Diuina. 55.

Calumniam obterere atq; contunderè. Cic. pro Cecinna, 131.

Iure obterere. Liuus 3. ab Vrbe, 237.

Laudes maiorum obterere. Cic. Antè quàm iret in exilium, 9.

Matestatem populi Roman. senescentem obterere. Liuus 3. bel. Punic. 201.

Militem uerbis obterere. Liu. 4. bel. Pun. 66.

Prosternere atq; obterere obteccationes & inuidias maleuolorum. Vatinius Ciceroni, lib. 5. 9. 2.

Vis quædam obterit res humanas. Lucret. lib. 5. 248.

Vestigia obterere. Plin. lib. 22. cap. 6. 7. Ne neglectu uestigia obterant.

Obterere, Idem quod Detrahendo minuere. Curtius libro 8. Sententium tum habuere seniores, donec Philippi res orsus obterere, nobilem apud Cheronem uictoriam sui operis fuisse iactauit.

Obteri, Passiuum. Cic. 7. Verr. Ne patiamini talem imperatorum populo Rom. Siculorum testimonij eripi, neq; obteri laudem imperatoriam criminibus auaritia uelitis.

Religio pedibus obteritur. Lucret. lib. 1. 16.

Obterere, Tandem in mortario. Colum. lib. 6. cap. 4. Nonnulli pellem serpentis obtritam cum uino miscent.

Obtritus, pen. prod. Participium (ναρσφάτω) Cic. 2. de Orator. 192. Quod quum humare uellent sui, neque possent obtritos internoscere ullo modo, Simonides dicitur, & c.

Pondere terræ obtritus. Lucret. lib. 3. 183.

Ossa obtrita. Lucan. lib. 3. 131.

Obtritus uehiculo. Vlpian. in l. si pecuniam. 5. ult. ff. de condict. caus. data, & c.

Obtritus, huius obtritus, pen. prod. (ναρσφάτω) Plin. lib. 18. cap.

18. cap. 28. 1. Ne herba uellantur, obtrituq; hebetentur.
 Obtestor] obtestaris (ἐπιμαρτυροῦμαι) obtestari, Est (inquit Donatus) precari, cum mentione earum rerum per quas petitur. Virg. 10. Aeneid. 10.
 — per euerse genitor fumantia Troie
 Excidia obtestor. Terent. And. 1. 5. 56.
 Per tuam fidem, perq; huius solitudinem
 Te obtestor, ne abs te hanc segreges.
 Obtestari deos. Cic. 7. Verr. 1. 48. Ceteros item deos, deatq; omnes imploro atq; obtestor, &c.
 Orare & obtestari pro. Cicero ad Domitium, libro 6. 2. 2. 4.
 Oro obtestorq; te pro uetere nostra coniunctione ac necessitudine, &c.
 Obtestari, Orare aliquando significat, sine adiuratione. Cic. pro M. Caelio, 62. Quare oro, obtestorq; uos iudices, ut qua in ciuitate paucis his diebus Sex. Clodius absolutus sit, &c. C. C. far lib. 7. bel. Gall. 191.
 Obtestatur fidem uestram, misericordiamq; implorat. Cic. pro Muræna, 78.
 Oro obtestorq; te ut Quintum fratrem ames. Cic. ad Atticum, libro 3. 65. 9.
 Precibus omnibus orare & obtestari. Cicero Attico, libro 9. 183. 3. Vide Oro.
 Implorans obtestatur. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 18. 3.
 Obtestatio, Verbale (ἐπιμαρτυρία) Cic. ad Memmium, lib. 3. 13. 10. Phædri obtestationem, sedem, domicilium, uestigia summorum hominum sibi tuenda esse dicit. Idem pro Cornel. Balbo, 25. &c.
 Obtesto] obtestis, obtestui, obtestum (ἐπιμαρτυρία) obtestare, Circum texere. Plin. lib. 11. cap. 19. 2. Filis etiam araneosa, quæ cumq; incepsit, alarum maxime lanugine obtestit. Idem lib. 2. cap. 39. Cælum aliud obtestens, De nubibus.
 Domum obtestere. Plaut. Mœch. 3. 41.
 Omne fretum lœga uelorum obtestitur umbra. Stat. 2. Achil. 2. 4.
 Cælum obtestitur umbra. Virg. 11. Aeneid. 123.
 Obthuro] obthurat, pen. prod. (βύρω, ἐπιβύρω, ἐπιβύρω, ἐπιβύρω, ἐπιβύρω) Occludo. Horat. 2. epist. 2. 21.
 Obthurum patulas impune legentibus aures. Festus, Obthurare ex Græco trahitur, ab eo quod illi ostia dicunt obthure, Cic. de Fato, 16. Stupidum esse Socratem dixit, & baradum, quod d'ingula concava non haberet, obthurat eas partes & obthuratas esse dicebat.
 Obthuramentum, ἐπιμαρτυρία, Quo aliquid obthuratur. Plin. lib. 16. cap. 8. 4. de cortice suberis, Vfus eius cadorum obthuramentis.
 Obthuramentum stagni. Plin. lib. 33. cap. 4. 10.
 Obtriceo] obtrices, pen. corr. obtrici (βαρταρισμός) obtricare, Tacere. Terent. Eunuch. 5. 1. 4.
 Virgo cœcissa ueste lacrymas obtricit. Martial. lib. 10. 17.
 Et queritur nugæ obtriciuisse meas.
 Chorus turpiter obtricit. Horat. de Arte, 58.
 Obtricitia, obtricitie (ἀποσιώπησις) Obtricitia, lib. 9. cap. 2. ἀποσιώπησις, quam idem Cicero reticentiam, Celsus obtricitiam, nonnulli interruptionem appellant, & ipsa ostendit affectus.
 Obtrineo] obtrines, pen. corr. obtrini, obtrinum (ἐπιμαρτυρία) obtrineo, Impetrare, assequi, habere. Cic. ad Atticum, libro 16. 2. 4. 2. 3. Id tu nos obtrinuisse non modò facile patiari, sed etiam gaudere.
 Obtrinit ut. Liu. 5. bel. Maced. 33. Is obtrinit ut præferretur cædidato, quem Africanus frater ducebat.
 Obtrinare de. Celsus ad Ciceronem, lib. 8. 6. 11. Leuissimè enim quis de intercalando non obtrinerat, transfugit ad populū.
 Obtrinare & Repelli, contraria. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 5. 7.

Persecratur obtrineo. Vide Persecro.
 Academiam Carneades & Clitomachus obtrinebant. hoc est, uelut regnabant in Academia. Cic. 1. de Orator. 2. 4.
 Admirationem obtrineo. In admiratione esse. Plinius libro 34. capite 2. 1.
 Aetatem obtrineo. Plaut. Cistell. 2. 4. 1.
 Artem obtrineo. Plaut. Milid. 5. 30.
 Causam obtrineo, quod & Vincere causam dicimus. Cic. Attic. lib. 7. 1. 43. 1. Malas causas semper obtrinit, in optima concidit. de Pompeio. Idem 4. de Finib. 90.
 Dignitatem obtrineo, pro Retinere & conseruare. Cic. ad Trebatium, lib. 7. 11. 6.
 Bonus obtrinit existimari. Cic. 2. de Finib. 11. 4.
 Famam obtrineo per aliquem. Vide paulo post in Obtrineo uitam.
 Fama obtrinet. Liuus 1. bell. Pun. 184.
 Firmitudinem animi obtrineo, Constanti animo esse. Plautus Asin. 7. 54.
 Fortunam obtrineo. Cic. Marcello, lib. 4. 7. 9.
 Obtrineo summum atq; altissimum gradum ciuitatis. Cicer. ad Lentulum, lib. 1. 7. 31.
 Grauitatem obtrineo. Cic. pro Quintio, 50.
 Humanitatem alicuius erga se obtrineo. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 7.
 Ius obtrineo. Cic. 7. Verr. 97. Hæc autem apud te cognationis, fidelitatis, uelutatis, auctoritatis, ne hoc quidem iuris obtinuit, ut unius honestissimi atq; innocentissimi ciuis mortem & sanguinem deprecaretur. id est, non tantum potuit. Ius suum contra aliquos obtrineo. Cic. pro Quintio, 18.
 Obtrineo ius suum, uel Retinere non posse, dicebant ueteres cū, quem nunc iusticiam habere uel conseq̄ui nō posse dicimus. Cic. 3. Verr. 4. 4. Hic Philodamus postea quam ius suum obtrineo non potuit, ut humanitatem, consuetudinemq; suam retineret, laborabat. Ex Budeo. Vide Ius.
 Iure obtrineo. Cic. 3. Offic. 113. At cui regno? Quod à Tantalos & Pelope proditum iure obtrinebatur.
 Licentiam per se obtrineo. Cicero pro Ligario, 9.
 Licentiam cupiditatum suarum obtrineo. Cicero Attico, libro 10. 195. 2.
 Litem obtrineo & Amittere, contraria. Cicero pro Rosc. Comædo, 5.
 Locum infimum seruitutis obtrineo: id est, minimi existimari. Cicero in Parad. 4. 6.
 Tertium locum Milesie oues obtrinent. Plinius lib. 8. cap. 48. 1.
 Locum criminis obtrineo. Cic. pro Domo sua, 67.
 Locum prouerbij obtrineo. Cic. 4. Tuscul. 56.
 Obtrinet magnam locum in medicaminibus hæc herba. Plinius lib. 14. cap. 1. 9.
 Obtrineo secundum locum. Plin. lib. 12. cap. 23. 2.
 Principem locum obtrineo. Cesar 1. bel. Gall. 2. 6.
 Mendacium obtrineo. Cic. pro Quintio, 50.
 Obtrineo & conseruare eam necessitudinem, quæ nobis cum aliquibus est. Cic. Quinti fratri, lib. 1. 1. 53.
 Nobilitatem obtrineo. Plin. lib. 13. cap. 4. 13.
 Nomen obtrinit caligo. Liu. 9. bel. Pun. 137.
 Nomen patriæ obtrineo. Plin. lib. 15. cap. 18. 2.
 Nomen sapientie obtrineo. Cic. 4. Acad. 48.
 Noxiam ueneni obtrineo. Plin. lib. 20. cap. 13. 6.
 Numerum obtrineo iure cæforum. Cic. 2. Offic. 62. At eius filij nec probantur bonis, & mortui numerum obtrinent iure cæforum. hoc est, Numerantur inter eos qui iure occisi sunt. de Gracchis loquitur.
 Opinione obtrineo. Vide Opinio.
 Ordinem suum obtrineo. Colum. lib. 3. cap. 16. 2.
 Partes accusatoris obtrineo. Cic. pro Quintio, 4.

Primum

Primum obtrineo apud regem. Plin. lib. 24. cap. 17. 8.
 Principatum obtrineo. Plin. lib. 9. cap. 18. 1.
 Principatum obtrineo in. Cesar 1. bel. Gall. 13. Qui eo tempore principatum in ciuitate sua obtrinebat.
 Principatum obtrineo, de inanimatis. Plin. lib. 14. cap. 2. 3.
 Prouinciam obtrineo, id est, habere prouinciam gubernationem uel regimen quod uocant, ad tempus, ut Proconsul, aut prætor, uel ut Questor. Cic. 5. Verr. 11. Iam antea in sella sedens Prætor, quum prouinciam Siciliam obtrineret.
 Hispaniam obtrineo cum imperio. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 2. 4.
 Rationem obtrineo. Plinius libro 17. cap. 2. 10. Terent. Adolph. 5. 3. 26.
 — eandem illam rationem antiquam obtrineo.
 Conserua, quare, parce.
 Regnum in Sequanis obtrineo: hoc est, Sequanis dominari. Cesar 1. bel. Gall. 13.
 Religionem suam obtrineo. Cic. ad Atticum, lib. 1. 12. 11.
 Sententias contrarias obtrineo. Cic. 4. de Finib. 125.
 Apud aliquem suauitatem filij obtrineo. Cic. pro Sylla, 14.
 Venustatem antiquam obtrineo. Terent. Hecyr. 5. 4. 17.
 Vicem obtrineo. Plin. lib. 11. cap. 3. 3.
 Vim obtrineo diuinam dicitur lex naturalis. Cic. 1. de Naturæ ra. 51.
 Vim medicamenti obtrinet. Plin. lib. 11. cap. 4. 2. 2.
 Vitam & famam obtrineo per aliquem. Cic. pro Rosc. Amer. 29.
 Urbem aliquam armis obtrineo. Liu. 10. bell. Pun. 90.
 Obtrineo pro Occipare. Plin. lib. 12. cap. 1. 6. Arbor agros longis obtrinit umbris.
 Obtrinetur, pen. prod. impersonale. Cic. ad Atticum, lib. 11. 21. 6. Nam si perseuerant, & obtrinetur, quid nobis futurum sit uides. Correctiora exemplaria legunt, obtriment.
 Obtrinto, obtrintas (ἐπιμαρτυρία) obtrintare, Frequentatiuum. Cic. ad Atticum, lib. 9. 181. 6. Et tamen spes quedam me obtrintabat, fore ut aliquid conueniret potius, quam aut hic tantum sceleris, aut ille tantum flagitij admitteret.
 Obtingit] obtingebat, obtingit, pen. corr. (ἐπιμαρτυρία) obtingere, Euenire. Non nisi in tertijs personis legitur.
 Obtingit prouincia, Quum sortito prouincia regenda alicui committitur. Cic. 3. Verr. 23. Questor ex senatusconsulto prouinciam sortitus est: obtingit tibi Consularis.
 Obtingit. Plaut. Rud. 2. 0. 35.
 Tibi obtingit quod plurimi exoptant sibi. Cic. 1. Offic. 33. Ex quo quis suum cuiusq; sit eorum, quæ natura fuerant communia, quod cuiq; obtingit, id quisq; teneat.
 Obtingit dies mihi aduersus. Plaut. Menæch. 2. 0. 2.
 Discordia obtingit mihi tecum. Horat. Epod. 4. 1.
 Occasio obtingit. Plaut. Rud. 2. 2. 18.
 Obtingit tibi ex sententia. Terent. Heaut. 4. 3. 5.
 Præter spem obtingit. Terent. Phorm. 2. 1. 9.
 Obtingit de. Plaut. Rud. 2. 6. 7.
 Eloquere ut hæc res obtingit de filia.
 Obtorpescit] obtorpes, obtorpui (αποθραύσις) obtorpescere, A quo Obtorpesco, obtorpesco, obtorpescere, Valde torpidum fieri, & torpere quodam ita affici, uel propter metum, uel alta quauis ratione, ut omnino imbecilliores simus. Curtius lib. 10. Quis crederet seu. am paulo antè concionem obtorpuisse subito metus
 Subiectus miseris obtorpui. Cic. 3. Tuscul. 11. 5. Ex poeta.
 Squamæ obtorpescere. Plin. lib. 8. cap. 2. 7. 3.
 Manus obtorpuit. Cic. pro Domo sua, 104. Liu. 2. bel. Pun. 18.
 Obtorqueo] obtorques, obtorpsi, obtorptum (συνεστρω) obtorquere, Valde uel uehementer torquere. Plin. de Viris illustribus. Consuli legibus agrarijs resistenti, ita collum in committio obtorpsit, ut multus sanguis efflueret è naribus. De Mar
 Thesauri pars 2.

co Luito Druso loquitur.
 Proram obtorquet in undas. Stat. 5. Thebaid. 83.
 Gulam obtorquere. Cic. 6. Verr. 2. 0.
 Obtrecco, Participium (ὀβτρῆσις) ut, Obtricti auri flexillis circulus. Virgil. 5. Aeneid. 112.
 Obtrecco] obtreccas (ὀβτρῆσις) obtreccare, Ex ob & tracto compositum, significat, ut ait Festus, Contra alienam sententiam tractare, seu Maledicere. Erasmus, Obtreccat qui obloquitur, qui malè predicat de alio: detrabit, qui minuit laudem alicuius. Cic. 3. Tuscul. 14. 1. Nam & inuidere, egritudinis est, & emulari, & obtreccare.
 Obtreccare legi. Cic. pro lege Manilia, 41.
 Obtreccare laudibus alterius. Liu. 8. ab Vrbe, 184.
 Obtreccare aliquid, pro Culpare & damnare. Plin. lib. 9. cap. 35. 16. de Cleopatra, Superbo simul ac procaci fisti, ut regina meretrix lautitiam eius omnè, apparatusq; obtreccas.
 Obtreccare laudes. Liu. lib. 5. Decad. 5.
 Obtreccatur] impersonale (ὀβτρῆσις) Cic. Attico, lib. 3. 68. 1. Si obtreccabitur, utar autoritate Senatus.
 Obtreccans, Participium (ὀβτρῆσις) ut, Inuidia obtreccans. Silius lib. 16. 3.
 Aemulantis est, angli alieno bono quod ipse non habeat: Obtreccans autem, angli alieno bono, quod id etiam alius habeat. Cic. 4. Tuscul. 89.
 Obtreccatio, Verbale (ὀβτρῆσις) Cic. 4. Tuscul. 28. Obtreccatio autem ea, quam intelligi zelotypiam uolo: egritudo ex eo, quod alter quocq; potitur eo quod ipse concupierit.
 Domestica ex obtreccatione & ciuilibus studijs inimicus. Cicero pro Fonteto, 14.
 Obtreccatione & maleuolentia liberatum iudicium. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 65.
 Obtreccatio inuidia. Cic. de claris Oratorib. 80.
 Obtreccatio laudis, Detractio. Cesar 1. bel. Ciuil. 27.
 Obtreccatio ex liuor prunis auribus accipiuntur. Tacit. lib. 17.
 Inuidia atq; obtreccatione impediti. Cic. 1. de Inuent. 23.
 Maleuolentissimis obtreccationib. de uetere aliqua diuturnaq; sententia depelli. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 23.
 Obtreccator, penul. prod. (ὀβτρῆσις) Verbale masc. detractor. Cic. de claris Orat. 2. Dolebamq; quod non, ut pleriq; putabat, aduersarium, aut obtreccatorem laudum mearum, sed socium potius & consortem gloriosi laboris amiseram.
 Obtreccator beneficij. Cic. pro Flacco, 1.
 Inuidi & obtreccatores. Cic. Lentulo, lib. 1. 4. 4.
 Obtreccatores & aduersarij. Cic. de Arusp. resp. 47.
 Dominatione obtreccatorum, potentissimo inimico, infidelibus amicis, plurib. inuidis quid speres? Cic. Qu. fratri, lib. 1. 4. 2.
 Communes obtreccatores, atq; omnium inuidi multa finxerunt. Cic. pro Plancio, 46.
 Inuenire obtreccatores. Vide Inuenio.
 Sermoni obtreccatorum locum non relinquere. Cicero pro Flacco, 53.
 Studiorum suorum obtreccatorem tollere. Cic. pro Fonteto, 15.
 Obtreccatus, huius obtreccatus, pen. prod. (ὀβτρῆσις) Idem quod Obtreccatio. Gellius lib. 2. 0. cap. ultimo, Aequum esse puto, ut sine uano obtreccatu considerent.
 Obtritus] Vide Obtrero.
 Obtrudo] obtrudis, obtrudi, obtrusum, pen. prod. (ὀβτρῆσις) obtrudere, Idem quod Trudere. Plaut. Menæch. 12. 2. 5.
 Iamne abijt intrò? abijt, obtrudit fores.
 Obtrudere, Quasi inuito & renuenti offerre & dare. Plautus Curcul. 7. 87.
 Aliquid prius obtrudamus, pernam, sumen, glandiæ, &c. ut stas consilia suppetant.
 Obtrudere uxorem, inuito & nolenti dare. Terent. Andr. 1. 5.
 R R 16. Donatus.

15. Donatus. Idem Heeyr. 3. 1. 15.
Tamen nunquam ausus sum recitare eam, quam mihi obtrudit pater.
Obtrudere monumenta. Cic. 6. Verr. 71. Tu isti aderis, qui non obtristi aliquid ex parte monumenta P. Scipionis, sed funditus sustulisti ac deleuisti? Quo in loco fortassis legendum est. obstruxit, uel obruit, ut sensus constet.
Obtrusus, pen. prod. Participium (ὀβρυστός) Cic. de claris Orator. 140. Quo magis expurgandus est sermo, et adhibenda quam obtrusa ratio, quae mutari non potest.
Obtruncare] obtruncas (ὀβρυνάω, ὀβρυνάω) obtruncare, Capite cadere, et occidere quomodocumque. Lilius 1. ab Vrbe, 43, Regem in praelio obtruncat, et spoliat. Sic, Cic. 3. de Natura deorum, 91, Puerum interea obtruncat. Ex quodam poeta.
Incisum excipit, patriasque obtruncat ad aras. Virgilius. 3. Aeneid. 67.
Obtruncatio, Verbale (ὀβρυνάω) Colum. lib. 4. cap. 29. 3. Quod tum et obtruncatione uitis, et cum eiusdem resectionis fissura praecipit fieri.
Obtrundo] obtrundis, obtrudi, pen. corr. obtusum, pen. prod. uel obtusum (ὀβρυνάω, ὀβρυνάω, ὀβρυνάω, ὀβρυνάω) obtrundere, Circum percussere, rumpere, crassum, hebesque facere, uel hebetare, et cuspidem adimere. Columel. libro 4. cap. 24. Obtusa, hebesque et mollis falx putatorem moratur, eoque minus operis efficit, et plus laboris adfert uimtori. Virg. Georg. 53.
—durum proclit arator
Vomeris obtrudent. Vbi Seruius, Obtusi, reuerberati et acumine carentis.
Acies oculorum obtrundere. Plin. lib. 22. cap. 25. 21.
Eleuare et obtrundere agritudinem. Cic. 3. Tusc. 60.
Auditum obtrundere. Cic. in Orat. 129, Ne breuitas defraudasse aures uideatur, neue longitudo obtundisse. Subaudi, aures uel auditum.
Acuere et Obtrundere ingenia, contraria. Cic. 3. de Orat. 52.
Mentem obtrundere, cui opponitur Acuere mentem. Cic. 1. Tuscul. 126. Virg. 1. Aeneid. 215.
Non obtusa adeo gestamus pectora Poeni. Vbi Seruius. Obtusa, non sinita, sed crudelita.
Vocem obtrundere. Cic. 2. de Orator. 156.
Vox obtunditur, atque aures confusa penetrat. Lucret. lib. 4. 124.
Obtrundere, sepius repetendo eadem inculcare. Terent. Heaut. 5. 1. 6.
Define deos uxor gratulando obtrundere. Idem Aedelp. 1. 2. 33.
Ausculta: ne me obtundas de hac re sepius. Tractum a fabris, qui sepe repetunt tundendo aliquid malleo: et idem obtrundunt et hebetant.
Dutius aures aliquorum non obtrundere. Cic. 6. Verr. 97.
Obtruse criminatione aures, et Vacuae, contraria. Cic. Antequam iret in exil. 7.
Obtrundere aliquem longis epistolis. Cic. Attico, lib. 8. 145. 6.
Obtrusus, pen. prod. Participium (ὀβρυστός) Plin. lib. 18. cap. 5. 7. Cornua lunae obtusa.
Obtrusus animi uigor. Liu. 5. ab Vrbe, 83.
Obtrusus pugnis. Plaut. Amphit. 7. 48.
Obtrusus (ὀβρυστός) Nomen ex participio. Cic. de Senec. 75. Nonne uobis uidetur animus is, qui plus cernat, et longius uidere se ad meliora proficiscit: ille autem cuius obtusior sit acies, non uidere?
Acies obtusa stellas. Virg. 1. Georg. 79.
Acies oculorum obtusior. Vide Acies.
Angulus obtusus. Lucret. lib. 4. 71.

Aures obtuse: id est, surdæ. Stat. 5. Sylu. 1. 35.
Cornua obtusa. Virg. 1. Georg. 87.
Vires obtuse. Lucret. lib. 3. 92.
Virus obtusior. Virg. 3. Georg. 27.
Obtusus etiam legitur, sed minus frequenter et uitate. Plin. epist. 123. lib. 7. ad Præsentem, Ut enim si cœnam tibi facerem, dulcibus tibi acris, acutosque miserem, ut obtusus ille et obtusus stomachus, his excitaretur. Alii exemplaria habent, obtusus. Plaut. Casina, 21. 7.
—obtusio ore nunc peruelim progredi senem.
Obtusior, pen. prod. (ὀβρυστός) Obtusior, obtusissimè. Cic. 1. de Nat. deor. 96. Totum aut etiam, aut non, negauit esse necessarium: quo quid dici potest obtusior?
Obtueor] obtueris, pen. prod. obtutus sum, pen. prod. (ὀβρυνάω, ὀβρυνάω) obtueri, Diligenter conspiceret. Plaut. Mæstel. 10. 65.
At tu istac aduorsum obtuere. Idem Amph. 10. 19, inimicus ausa sum semper obtuerier.
Obtutus, huius obtutus, penult. prod. ma. g. (ὀβρυνάω) Aspectus. Cic. 3. de Orat. 10, Qui uultum eius quum ei dicendum esset, obtutusque oculorum in cogitando probè nosset.
Acris obtutus. Silius lib. 17. 70.
Continuus oculorum obtutus. Quintilian. lib. 1. cap. 2. 9.
Toruus obtutus. Silius lib. 10. 53.
Obtutu confurgit ab alto. Valer. 7. Argon. 18.
Effugit obtutum oculorum animus. Cic. de Vniuers. 35.
Visum fatigari continuo obtutu oculorum. Quintilianus libro 1. cap. 2. 9.
Figere obtutum aliquo. Cic. 2. de Nat. deor. 155. Ex poeta.
Obtutu haret defixus in uno. Virg. 1. Aeneid. 100.
Tacito obtutu stetit. Virg. 12. Aeneid. 134.
Ora defixa tenet obtutu. Virg. 7. Aeneid. 50.
Quodam obtutu oculorum duo pro uno lucerne lumina uideri. Cic. 2. de Diuinat. 180.
Obtuor] obtueris, pen. corr. obtutus, pen. corr. uel obtutus sum (ὀβρυνάω) obtui, Idem. Aliquando a synonymo obtueor obtueri habet.
Obtutus, huius obtutus, penult. corr. (ὀβρυνάω) Idem quod Obtutus. Cic. 1. Offic. 203, Ex oculorum obtutium, ex eleuatione aut remissione superciliorum. Correctiora exemplaria legunt, Obtutu.
Obturbare] obturbas (ὀβρυνάω) obturbare, Ab omni parte turbare, quod et Disturbare dicitur. Terent. Andri. 5. 4. 23, Ille uero obturbat.
Obturbatur, imperfonale. Plin. epist. 190. g. Incipit respondere Veiento, nemo patitur, obturbatur, obstruitur, adeo ut diceret, Rogo p. c. ne me cogitis implorare auxilium Tribunorum. Tacit. lib. 19, Denso agmine obturbabat.
Lenire et Obturbare, contraria. Cic. Attico, lib. 12. 241. 7.
Obturbare solitudinem alicuius. Cic. ad Atticum, lib. 12. 241. 11.
Obturo] obturas (ὀβρυνάω) Vide Obturo, nam per h scribi debet. Varro 3. de Re rust. cap. 16. 6, Etiam pauca extra ostium alvei obturant omnia.
Obtusus] Vide Obtundo.
Obtutus] Vide Obtueor.
Obuagio] obuagis, pen. prod. obuagiui, obuagium (ὀβρυνάω) obuagire, Circa uagire. Plaut. Penul. 2. 31, Neue esurientes hic quasi heedi obuagiui, de infantibus.
Obuallo] obuallas (ὀβρυνάω) obuallare, Circumualare. Cic. pro lege Agraria, 19, Me longo interuallo propè memoria temporumque nostrorum primum nouum hominem Consullem fecistis, et cum locum quem nobilitas praesidijs firmatum, atque omni ratione obuallatum tenebat, me dure rescidistis.

Obuaris

Obuaricatores] Dicebantur illi, qui cuiusdam occurrerant, quò minus reatum iter conficeret, inquit Festus. Obuarico, obuaricas, uero, penult. corr. est occurro, obsto, teste eodem.
Obuaro] obuaras (ὀβρυνάω) obuarare, Peruerrere, deprauare. Dicitur a uaris. Ennius Achille, Nam consilij obuarant, quibus iam concedit hic ordo. Nonius.
Obucula] obucule, Oppidum uterioris Hispania, in conuentu Astigitano: cuius meminit Plinius libro 3. cap. 1.
Obuenio] obuenis, pen. corr. obueni, pen. prod. obuentum (ὀβρυνάω, ὀβρυνάω, ὀβρυνάω, ὀβρυνάω) obuenire, Obuiam uel contra uenire. Plaut. Afin. 7. 15. Plin. epistol. 188, Obueniat materia, uel hæc ipsa quam monstras, uel potius alia. Cic. ad Atticum, lib. 2. 27. 5. Sed eas eram daturus, ut nutam postredie ei qui mihi primum obuenuisset. Correctiora exemplaria legunt, Obuiam ueniisset.
Obuenire, pro Contingere quasi sortito. Cic. pro Cluentio, 118, Hoc est Qu. Voconium cum ijs iudicibus, qui ei obuenerint (uos appellat iudices) querere de ueneno.
Sorte prouincia Sicilia Verri obueni. Cic. 4. Verr. 11.
Obuenire, Quoquo modo contingere. Cic. 2. Philipp. 88, Id igitur obuenuit uitium, quod tu iam calend. Ian. futurum esse prauideras.
Obuenit occasio, Curtius lib. 8.
Obuenit hereditas, uel Hereditate obuenire aliquid dicimus, hoc est, quod uulgo dicimus, per successorem. Varro de Re rust. libro 1. cap. 12, Quid potero facere, si istiusmodi mihi fundus hereditate obuenerit? Cic. Obuenientia bona homini ab alio confruntur, uel aliunde deferuntur, obueni hereditas: philosophia homini non obueni, sed eam sibi quisque querere debet a seipso. Plinius epist. 6. libro 3, Ex hereditate quæ mihi obuenuit, emi proximè Corinthium signum. Budæus.
Hereditas ei obueni. Author ad Herenn. lib. 4. 181.
Obuenito, Verbale (ὀβρυνάω) Vlpianus in 1. magis puto. 8. ff. de pupillis. ff. de rebus eorum qui sub tutela et cura sunt, An pecuniam pupillus habeat, uel in numero uel in nominibus quæ conueniri possint, uel in fructibus conditis, uel etiam in reddituum spe atque obuentionibus.
Reditus et obuentiones. Vlpianus in l. 1. §. exercitorem. ff. de exercitoria actione, Exercitorem autem eum dicimus, ad quem obuentiones et reditus omnes perueniunt.
Obuerto] obuertis, obuerti, obuersum (ὀβρυνάω) obuerte, tere, Contra uertere. Plaut. Pseud. 16. 5, Ne in re secunda nunc mihi obuertat cornua. Cic. 3. Tuscul. 68, Quem spectabant, cuius ob os Graij ora obuertebant sua. Ex poeta.
Obuertere ordines uel signa, in hostem uel contra hostes conuerrere. Liu. 7. bel. Pun. 110. Idem 9. ab Vrbe, 183.
Arcum obuertit in illum. Ouid. 12. Metam. 121.
Nauè obuertunt in gno cum pondere nauæ. Cic. in Arato, 16.
Proras obuertunt pelago. Virg. 6. Aeneid. 1.
Terga obuertere alicui. Virg. 2. Georg. 55.
Obuerta Orienti gallina. Colum. lib. 1. cap. 3. 1.
Obuersus sto, pro Aduersus. Plin. lib. 9. cap. 57. 1. Contraque uenantes reserere in suis cauernas, et in ijs obuertos stare. De piscibus terrenis.
Obuersor, obuersaris (ὀβρυνάω) obuersari, Deponens frequenter adesse et uersari. Plinius epist. 116. a. lib. 5, Sedebant iudices, Centumuiru uenerant, obuersabantur aduocati, silentium longum.
Obuersari dicitur id, quod ita animo apparet, ut adesse coram uideatur, et cerni. Cic. pro Sest. 5, Sed mihi ante oculos obuersatur Reipub. dignitas, quæ me ad se rapit.
Veritas ipsa et grauis, et recta ratio, nonne mihi obuersatur? Thesauri pars 2.

Cic. 4. Academic. 252.
Obuersatur species in somnis. Liu. 2. ab Vrbe, 155.
Obuersatur animo. Cic. 2. Tuscul. 90, Obuersatur species hodie in mente animo.
Obuersatur oculis Claudiana cladis memoria. Lilius 5. bell. Maced. 36.
Ante oculos obuersari. Lucret. lib. 4. 198.
Ante oculos exterminatoris sui obuersatur Respublica. Cic. pro Domo sua, 109.
Obuersatio, Verbale (ὀβρυνάω) Cic. pro Muræna, 46, Maestos amicos, obuersiones, testificationes, seductiones testium, secessionem subscriptorum animaduerebant.
Obuio] obuias (ὀβρυνάω, ὀβρυνάω, ὀβρυνάω) obuiare, Obuiam proficisci, uel obuium esse. Et per translationem pro Resistere. Sallust. in Iugurtha, nõ ita procul ab initio, Tum primum superbia nobilitatis obuiatum. Sed hic exemplaria castigatiora habent, Obuiam itum est.
Obuius, Adiectiuum (ὀβρυνάω) Quod alicui occurrit, et tanquam in uia expositum est: ut, Obuia arma ferre, apud Virgilium 9. Aeneid. 12, Sallust. Deinde omnes puberes, Numidas atque negotiatores promiscue, uti quisque armatus fuerat, obuus interfecit.
Signa obuia signis. Lucan. lib. 1. 2.
Tute tibi obuus obstas. Lucret. lib. 4. 232.
Obuius et expositus homo, Qui omnes admittit, nec se difficiliter præbet in colloquijs. Plin. epist. 10. a. Est enim obuus et expositus, plenusque humanitate quam præcepit.
Obuius tibi sum, Obuius tibi fio, et Obuia me tibi fero, dicimus. Obuium se dare alicui. Liu. 1. ab Vrbe, 67.
Obuium esse. Cic. pro. Cecinna, 55.
Obuia liuere. Cic. Attico, lib. 6. 115. 4.
Obuia urbs inimicis. Virg. 3. Aeneid. 100. id est, quæ nullum patiatur excidium.
Obuij diuerso. Plin. lib. 8. cap. 50. 2.
Nominatiuus positus, ut uidetur, pro accusatiuo apud Virgilium 1. Aeneid. 64,
Cui mater media sese tulit obuia sylua. Pro eo quod est, tulit sese obuian. Sic tamen ordinandum est, ne uideatur fore Iocisinus, Cui mater obuia tulit sese in media sylua.
Turba obuia mi uenerat. Propert. lib. 2. eleg. 30. 1.
Obuiam, Aduerbium (ὀβρυνάω) Terent. Phorm. 1. 2. 2, At ego obuian conabar tibi Daue.
Accedere obuian. Vide Accedo.
Effusi obuian (ὀβρυνάω) Liu. 5. ab Vrbe, 106, Aduentus quoque Dictatoris omnibus ordinibus obuian effusus celebratior, quam ullius unquam antea fuit.
Ire obuian. Cic. pro Muræna, 61, Si mercede corrupti obuian candidatis iissent.
Obuian ire periculis. Sallust. in Iugurtha.
Obuian ire conatibus. Cic. Antè quam iret in exilium, 6. Sic 3. Verr. 74, Obuian ire cupiditatibus.
Itio obuian. Cic. Attico, lib. 11. 224. 1.
Obuian fieri. Cic. pro Milone. 20.
Mittere obuian. Cic. ad Atticum, lib. 12. 235. 5, Ego misse Tirom nem Dolabelle obuian. Vide Mitto.
Obstere obuian alicui. Vide Obstare.
Procedere obuian. Cic. 4. Verr. 45.
Longè alicui obuian procedere. Vide Longus.
Prodire obuian. Cic. pro Muræna, 62.
Propere obuian alicui. Cic. Terentia, lib. 14. 5. 5.
Venire obuian. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 1.
Obuiam esse, pro In promptu. Plaut. Capt. 10. 6, Nec sycophantijs, nec fucis ullum mantellum obuian est. Idem Aulul. 10. 19,

RR 2 Quod

Quod te scio facile abstinere posse, si nihil obuiam est. id est, si nihil off. n. a. is obuiam.

Obuiam, pro Contra. Cic. Attic. lib. 4. 85. 17. Huic obuiam Cato et Seruilius Prator aperte.

Obulco] obulconis, Oppidum mediterraneum ulterioris Hispanie, in conuentu Cordubensi: cuius meminit Plinius libro 3. cap. 1.

Obumbro] obumbrare (ἐπινοιάω) obumbrare, Vmbra un-
dique obfcurare. Vig. 13. Aeneid. 116.
—obumbrant aethera telis. Curtius, Quippe obumbratus annis presso in solum dilabatur alueo. hoc est, arboribus tectus, inquit Budeus.

Coma obumbrat humeros. Ouid. 13. Metam. 180.

Lucus obumbrat templum. Ouid. 14. Metam. 168.

Oleaster obumbrat uestibulum. Virg. 4. Georg. 4.

Obumbrare, Tueri, defendere, per translationem. Virgil. 11. Aeneid. 45.
—magnum reginae nomē obumbrat. Subaudi, Turnum. hoc est, metur, defendit: et est translatio ab arboribus. Hoc autem dicit, Amor reginae ad fauorem popularem plurimum proderat Turno. Seruius.

Obumbrare, Obfcurare. Quintil. in Proem. lib. 8. Ne gratiam cōsequuntur, et fidem amittunt, propter id quod sensus obumbrant, et uelut leto gramine fata strangulant. Budeus.

Crimen obumbrare sub imagine erroris. Ouidius 3. de Ponto, 3. 15.

Error obumbrat crimen facti. Ouid. epist. 16. 10.

Obumbratur sapientia uino. Plin. lib. 23. cap. 1. 28. Vinum icu-
nos bibere, nouitio inuento inutilissimū est: curas uigoremq; animi impendit, ad procinctum tendentibus, somno accom-
modatum ac securitatibus. Iamq; dudum hoc fuit, quod Ho-
merica illa Helena ante cibum ministravit. Sic quoq; in pro-
uerbium cecit, Sapientiam uino obumbrari. Quod Plinius citat, est apud Homerum Odyssae quarto.

Obumbrare, cum datiuo. Plin. lib. 17. cap. 2. 1. 11. Meliorq; ea ui-
uo, quando sibi ipsa non obumbrat, astiduoq; sole coquitur,
et afflatum magis sentit.

Obuncus] ὀνυχία, Adiectiuum, Valde uncus et incur-
uus. Virg. 6. Aeneid. 120.
—rostrisq; immanis uultur obunco, etc.

Morsus obuncus aquilae. Claud. de bello Gildon. 94.

Obundo] obundas (αυαρία) obundare, Ab unda. Stat. 1. Achil. 21.
—lateq; dea sperchios obundat
Obuius, et dulci uestigia circuit unda.

Obuoluo] obuoluis, obuolui, obuolutum, pen. prod. (πρόβω-
λέω) obuoluere, Circumuoluere. Cic. in Oratore, 41. Si de-
niq; pictor ille uenit, qui immolandi Iphigenia tristis Chal-
cas esset, moestior Vlysses, moereret Menelaus, obuoluendum
caput Agamemnonis esse: quoniam summum illum luctum
penicillo non possit imitari.

Obuolutum et praerigatum folliculo os. Cic. 2. de Inuent. 232.

Obuoluta sanguine fax. Cic. 1. de Diu. 117.

Obuoluere uitium decoris uerbis, pro Velare, obtegere. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 9.

Obustus] Adiectiuum (πρόβωλος) Circumustus: ut, Sudes
obusta. Ouid. 12. Metam. 60.

Robur obustum. Silius lib. 4. 57.

Ocalce] Boeotiae ciuitas, teste Homero lib. 2. Iliad.

Occa] occa (βωδονόπιμα) instrumentum, quo tracto, reptant
teq; super terram, ferreis aut ligneis dentibus, quibus in-
structum est, glebae conteruntur, et agri superficies coequa-
tur, et semina cooperiuntur: quamuis et cratibus id sepe
fiat. Virgilius 1. Georg. 19. Ab occido, siue occeco deducit

Hum. Colum. lib. 2. cap. 18. Deinde uiciam permittam femi-
nibus sceni seremus, tum glebas sarculis resoluemus, et indu-
cta occa coequabimus. Exemplaria castigatiora habent, in-
ducta cratae, etc.

Occo, occas (βωδονόπιμα) occare, Glebam confringere et com-
minuere. Varro de Re rust. lib. 1. cap. 31. 1. Viteas nouellas
fodere, aut arare, et postea occare, id est, comminere, ne sit
gleba: quod ita occidunt, occare dicunt. Cic. de Senect. 47.
Quae quum gremio molito ac subacta sparsum semen exce-
pit, primum id occatum cohibet: ex quo occatio (quae hoc
efficit) nominata est. Colum. lib. 2. cap. 10. 4. Festus lib. 13.
Occare et occasionem Verrius putat dictam ab occedendo,
quod caedant grandes globos terra: quum Cicero nouissima
me dicat ab occedendo fruges tactas.

Villicus occat segetes. Horat. 2. epist. 2. 33.

Sibi occare. Plaut. Merc. 3. 71.

Occatio, Verbalis (βωδονόπιμα) Plin. lib. 18. cap. 20. 1. Aratio-
ne per transfuerum iterata occatio sequitur.

Occator, pen. prod. occatoris (βωδονοπιμα) Aliud uerbale.
Plaut. Capt. 12. 4.
Sator, sartorisq; scelerum, et messor maxumē
1. Non occatorem dicere debebas prius
Nam semper occant prius, quam farrunt rustici. Colum.
lib. 2. cap. 13. 1.

Occatorius, Adiectiuum (βωδονοπιμα) ut, Occatoria ope-
ra, Quae ad occasionem pertinet. Colum. lib. 2. cap. 13. 2.

Occaeco] occaeco, (κρυπνάω) occaeco, Caece facere. Occa-
catur sol. Plaut. Menab. 4. 65.
—ō solem uides
Statim ut occaeco est, praeter huius corporis candoribus.
Dicimus et obcaeco, integra praepositione. Vide Obcaeco.
Cic. 1. de Orat. 86. Tenebrae cōduplicantur noctesq; et nim-
bum occaeco nigror. Ex Pacuio.

Occaeco enim, per translationem. Lilius 8. bel. Pun. 128.
Mori Scipionis falso credita occaeco animas.

Occaeco animi pauore. Liu. 8. bel. Maced. 92.

Occaeco cupiditate. Cic. 1. de Finib. 51.

Occalleo] occalleo, occallui, occallere. Siue,
Occalesco (αυξημα) occallescere, Callum obdu-
cere dicuntur partes quae obdurescunt. Plaut. Asin. 9. 13.
Qui latera conteram tua, quae occallere plagis. Ouid.
Metam. 57.
Osq; meum fenti pando occallescere rostro.

Occallescere in odium. Seneca 3. de Ira.

Longa patientia occallui. Plinius epist. 39. Apud Plautum, Oc-
calluit animus. Cicero Attico, lib. 2. 33. 5. De Statio manu
missa, et nonnullis alijs rabus angor equidem: sed iam pror-
sus occallui.

Occallatus, pen. prod. (αυξημα) Qui callum obduxit. Se-
neca. 4. Nat. Q. est. Sed quid sentire possunt emortuae fau-
ces, et occallatae curis ardentibus?

Occanere] occanere, pro Occinere. Tacit. lib. 2. Tum Scri-
tius occanere cornua, tubasq; et peti aggerem, erigi scalas
iussit. Vide Occinno.

Occasio] occasio (αυξημα) Est opportunitas tem-
poris, casu proueniens, inquit Festus. Cic. 1. de Inuent. 56.
Occasio autem est pars temporis, habens in se alicuius rei
idoneam faciendi aut non faciendi opportunitatem. Idem 1.
Offic. 198. Tempus autem actionis opportunum. Graeco
αυξημα, Latine appellatur occasio.

Occasio et causa illius opprimendi fuit haec. Cicero pro Milo-
ne, 30.

Casus est in capiendo, locus, euentus, occasio. Cicero pro Flaca
co, 24.

Factorum occasio. Quintil. lib. 8. cap. 6. 21.

Ampla occasio. Vide Amplius.

Breuis occasio. Vide Breuis.

Comoda et idonea occasio. Author ad Herennium, lib. 4. 214.

Insuperata occasio. Vide Insuperans.

Rara occasio. Quintil. lib. 3. cap. 7. 12.

Adnota sceleris exequendi occasio. Vide Admoueo.

Amittere occasionem. Cic. pro Cecinna, 11.

Amplecti occasionem. Plin. epist. 13. lib. 2.

Aperire occasionem. Vide Aperio.

Arripere occasionem. Vide Arripio.

Capere occasionem. Plaut. Pseud. 16. 6.

Captare occasionem. Cic. de Arusp. responsis.

Dare occasionem. Cic. Philipp. 2. 28. Qui familiarem inguldrat,
quid hic occasione data faciet inimico?

Dare occasionem alicui rei. Quintil. lib. 1. cap. 3. 10.

Ne data quidem occasione illum repulimus. Cic. Att. lib. 7. 136. 3.

Tarditatem occasionis expectare. Cic. 2. Philipp. 122.

Habere occasionem. Brutus Cicero, 1. 6.

Immittere occasionem pro Captare occasionem. Curtius lib. 5.

Ad alienae petitionis occasionem interceptus hoios. Cic. 2. de
lege Agrar. 220.

Largiri occasionem. Vide Largior.

Nactus calumniam amplam occasionem. Cic. 4. Verr. 43. Vide
Nancisco.

Obuenit occasio. Vide Obuenio.

Occurrere occasionem si potuisset, se acerrimum propugnatorem
communis libertatis praestitisset. Brutus Cicero, 11. 1.

Offerrī occasionem. Tacit. lib. 12.

Oblata occasio. Cic. pro lege Manil. 2.

Opprimere occasionem. Vide Opprimo.

Ostentata occasio. Vide Ostendo in Ostendo.

Occasio parata. Plaut. Bchid. 15. 24.

Præbere occasionem flagitijs. Quintil. lib. 1. cap. 2. 4.

Tanta laudis occasione aliquem priuare. Cic. pro Ligario, 16.

Quæ rare occasiones. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 14.

Rapiamus occasionem de die. Horat. Epod. 13. 1.

Occasio est. Plaut. Pseud. 5. 52. Terent. Phorm. 5. 72.
Summa eludendi occasio est mihi nunc senes.

Quante, quoties, quam præclaræ occasiones fuerūt, si eum in-
terficere noluisse. Cic. pro Milone, 29.

Si fuerit occasio, manus in minus, locis nos defendemus. Cic. At-
tic. lib. 5. 106. 5.

Tenere et Omittere occasionem, contraria. Cic. 1. de Legib. 7.

Oblata occasionem tenere. Cic. 3. Philipp. 148.

Occasio uenit. Plaut. Trin. 13. 55.

Occasio uisa. Cic. 3. Verr. 23.

Occasio in aggrediendo, conficiendoq; negotio, praecipuum ha-
bet momentum: ut non sine causa ueteres uideantur eam di-
uinitate donasse: tamen si apud Graecos inas est hic deus, ap-
pellaturq; αἰσός. Eius simulacrum ad hunc modumungebat
antiquitas. Volubili rote pennatis insidens pedibus, uertigi-
ne quam ciliatissima semet in orbem circumagat: priore capitis
parte capillis hirsuta, posteriore glabra, ut illa facile prehen-
di queat, hac nequaquam. Unde dictum est, Occasionem arri-
pere. Ad quod eruditè simul et eleganter allusi quisquis is
fuit, qui uersiculum hunc conscripsit.
Fronte capillata, post haec occasio calua. Ex Erasmo,
Extat Aufonij nobile epigramma in simulacrum Occasionis
et Penitentiae: quod qui uolet, inde petat licet.

Occasio, pro Copia, teste Budeo. Colum. lib. 8. cap. 17. Id aut sta-
gnum uel exciditur in petra, cuius rarissima est occasio, uel
in litore constructur opere signino. Plin. lib. 16. cap. 40. 8.
Quomā ad excutiendū ignem nō semper lapidis occasio est.

Occasiuncula, occasiuncula, pen. corr. (αποσιμω) Dimi-
nutiuum. Plaut. Trin. 13. 129.
Nam nihil aurifero, nimis argute obrepsisti meapse oc-
casiuncula.

Occasus] Vide Occido, occidis.

Occatio, Occator, Occatorius] Vide Occo.

Occedo] occedis, pen. prod. occedit, occesum (αποσπασμα)
occedere. Antiquum. Ex ob et cedo, significat Accedere: ut,
Occedere obuiam. Plaut. Asin. 8. 24.
Quisquis obuiam huic occesserit irato, uapulabit.

Occentasi] pro conuictum fecerit, ueteres dicebant, inquit
Festus. Hinc illa xii. tab. Lex, Si quis occentasi sit, siue car-
men condidisset, quod infamiam faceret, flagitiumue alteri
precaratur.

Occepso] ὀψέσωμαι, incepero, ueteres dicebant, autore No-
nio. Plaut. Amphit. 8. 39.
Ni ego illi puteo, si occepso, animā omnē intertraxerō.

Occido] occidis, occidi, occisum pen. prod. (κτείνω, ἀποκτείνω
καὶ ἀποκτείνω, ἀποκτείνω, ἀποκτείνω) occidere, Ex Ob
et Cedo compositum, Interficere quomodo dicitur. Terent.
Andr. 5. 2. 22.
Si quicquam mentium inuenies, occidito.

Multos ferro, multos ueneno homines occidere. Cic. pro Rosci
Amerino, 61.

Virginiam filia sua manu occidit Virginius. Cic. 2. de Fin. 107.

Non hominem occidi. Horat. 1. epist. 17. 10.

Inermem occidere. Ouid. 2. Fast. 139.

Condere Rempublicam, et Occidere, contraria. Cic. pro Dō-
mo sua, 74.

Occidere pugnis. Terent. Adolph. 4. 2. 21.

Occidere, Enecare, excruciare, tantaq; molestia afficere, ut quis
occisus propē uidetur. Terent. Phorm. 4. 3. 68.
Hei mihi Geta, occidisti me tuis fallacijs. Idē. Adel. 5. 7. i.

Legendo occidere aliquem. Horat. de Arte, 96.

Occidis sepe rogando. Horat. Epod. 14. 1.

Occisus, pen. prod. Participium (αποκτείνω) Cic. 1. in Catil.
Vigilare non solum ad insidandum somno maritorum, ue-
rumetiam bonis occisorum.

Nullo negotio occisus. Vide Negocium.

Occisa est haec res: id est, desperata et perdita. Plaut. Menab.
11. 45. Satis sanus es? occisi est haec res.

Occisissimus, pen. corr. (αποκτείνω) Superlatiuum, quo
uitur Plaut. in Casin. 15. 53.
Occisissimus sum omnium qui uiuunt, lorica induam.

Occisio, occisionis, Verbalis (ἀποκτείνω) Cic. pro Cecinna, 31. Tu
uim negabis esse factam, si cedes et occasio facta non erit
Occisione occidere. Cic. 14. Philipp. 409.

Occidio, occidionis (αποκτείνω) Cedet, siue mors. Colum. lib.
4. cap. 17. 2. Nec ad occidionem uniuersum genus perducit
patimur complurium annorum negligentia. Tacit. lib. 12.
Copte tum occidione occubissent. Item, in eodem libro, Ac
post multum uulnere, occidioni exempti sunt.

Occidione occidere. Liu. 8. bel. Pun. 236. Cic. ad Catonem, libro
15. 4. 19. Et a cohorte Pretoria, quae erat Epiphaneae praesi-
dijs causa, occidione occisum.

Occido] occidis, occidi, pen. corr. occasum (ἀποκτείνω) occide-
re, Ex Ob et Cado compositum. Plaut. Rud. 2. 8.
Et alia signa de caelo ad terram occidunt. id est, cadunt.

Ex nihilo oriri, et In nihilum occidere, contraria. Cicero 2. de
Diuinat. 56.

Occidere (ἀποκτείνω, κτείνω) Mori. Cic. 1. Tuscul. 29. Sunt
enim qui discessum animi a corpore putant esse mortem:
sunt qui nullum censeant fieri discessum, sed unā animum et
corpus occidere.

Occidere & mori. Cic. pro Ligario, 11.
 Occidimus ipsi & extinguimur refrigerato & extincto calore.
 Cic. 2. de Nat. deor. 34.
 Planè occidere. Cic. Qu. fratru, lib. 1. 4. 5.
 Potentes rerum occiderunt. Lucret. lib. 3. 209.
 Morte aeterna occidere. Valer. 7. Argon. 57.
 Ferro occidit Priamus. Virg. 2. Aeneid. 117.
 Ante suos annos occidit. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 10.
 Vulnere occidit. Ouid. 6. Metam. 53.
 Occidi dolentis cum commotione quadam particula, Idè signi-
 ficat quod Perij. Terent. Eunuch. 2. 3. 1. occidi:
 Neq; uirgo est usquam: neq; ego, qui illam è conspectu
 amisi meo.
 Occidit dolus. Plaut. Trucul. 9. 6.
 Domus una occidit. Ouid. 1. Metam. 49.
 Occiderunt fundi. Plaut. Trucul. 4. 68.
 Occidere etiam herbe dicuntur, per translationem, quum sene-
 scunt, uel euanescent. Virg. 4. eclog. 6.
 — fallax herba ueneni Occidet.
 Lumen oculorum occidit. Lucret. lib. 3. 85.
 Celerius occidit festinata maturitas. Quintil. in Procem. lib. 6. 9.
 Occidit memoria. Cic. 2. de Legib. 77.
 Occidit recordatio harum rerum. Cic. de Amicitia, 86.
 Occidit hoc spacium. Plaut. Stich. 6. 32.
 Sed spacium hoc occidit, breue est curriculo. hoc est,
 non satis spacij habeo.
 Occidit spes nostra, nufquam stabulum est confidentie. hoc est,
 de spe decidimus. Plaut. Mostel. 6. 3.
 Occidit, occidit spes omnis. Horat. 4. Carm. ode 4. 14.
 Occidens, pen. corr. Participium (ἀποδυσιν) ut, Occidens
 Resp. Cic. ad Sulpitium, lib. 4. 1. 2. Profecto aliquid opis oc-
 cidenti Reip. tulissimus.
 Natura occidentem, maturius extinguere uulnere. Cicero pro
 Caelio, 63.
 Vita occidens suis laudibus consolari potest. Cic. 1. Tuscul. 175.
 Occidens sol. Cic. 1. Tuscul. 151.
 Occidens, ἀβωρ, Aliquando substantiue accipitur: & subintel-
 ligitur Sol, nempe pro ea parte mundi, in qua sol occidit: ut
 Oriens, in qua oritur. Cic. 2. de Nat. deor. 2. 43. Qui has no-
 bisum terras ab Oriente ad Occidentem colunt.
 Insula ultima Occidentis. Catull. in Iulium Cesarè, epigr. 2. 7. 3.
 Sinus ultimus Occidentis. Horat. Epod. 1. 3.
 Totus nauigatur Occidens. Vide Nauigo in Nauis.
 Occidentalis, & hoc Occidentale, pen. prod. (ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς) Quod
 uergit ad Occidentè. Plin. lib. 18. cap. 3. 4. 7. Ab Occasu solsti-
 tiali & Occidentali latere Septentrionis.
 Occaso, occasus, pen. prod. (ἀποβῆσις) occasere, uerbu anti-
 quum, ab occasum, occasu. Plaut. Casin. 15. 8.
 Satin' propter te perego, atq; occaso?
 Occasus, huius occasus, pen. prod. (ἀποβῆσις) Mors, interitus,
 & casus fortunæ, tam in homine, quam in rebus externis.
 Cic. 1. Acad. 12. Ac post Lælij nostri occasum.
 Obitus & occasus noster. Cic. in Pisonem, 26.
 Occasus imperij, occasus Reip. Plin. in Paneg. 43. Virgilius 2.
 Aeneid. 87.
 Testor in occasu uestro nec tela, nec ulla
 Vitauisse uices Danaum.
 Occasus & interitus Reipublicæ. Cic. pro Sylla, 24.
 Urbis occasus & ruina. Virg. 1. Aeneid. 49.
 Totius urbis atq; imperij occasus appropinquat. Ci. 3. Catil. 64.
 Occasus solis, Transitus solis in aliud hemispheriū, nempe qui
 nobis apparere desinit. Plaut. Epid. 3. 4. 1.
 Solis exortus, cursus, occasus nemo admiratur, propterea quod
 quotidie fiunt. Author ad Herennium, lib. 3. 131.

Occasus, Sub. solis, Idem. Plin. lib. 17. cap. 2. 10. Quapropter
 qui ibi in Occasum aut Septentriones conferet.
 Ad occasum. Vide Ad.
 Ab Ortu ad Occasum spacij immutabilibus commeans fidus,
 Cic. 2. de Nat. deor. 70.
 Ad occasum solis pascere pecus. Virg. 3. Georg. 61.
 Vertor in occasum. Catull. de coma Berenices, epigr. 61. 14.
 Precipitante in occasum die. Tacit. lib. 20.
 Signorum ortus & occasus. Quintil. lib. 1. cap. 4. 3.
 Occasus Vergiliarum. Plin. lib. 18. cap. 31. 1.
 Occasurus, pen. prod. Participium (ἀποβῆσις) ut, Benefi-
 cia in aliquem collata exitio alicuius occasura. Cicero pro
 Milone, 77.
 Occiduum, Adiectiuum (ἀποβῆσις) Quod occidit, uel ubi fit
 solis, uel alterius rei occasus. Claud. lib. 2. de raptu Proserp.
 in praefat. 9.
 Solus Amazonio cinctus Stymphalidas arcu
 Appetis, occiduo ducis ab orbe greges. Plin. lib. 7. cap.
 49. 2. Scansili annorum lege occidua.
 Sol occiduis. Ouid. 1. Metam. 13.
 Aquæ occiduae. Ouid. 1. Fast. 63. Mare Hesperium.
 Domus primæ & occiduae, Orientis & Occidentis. Stat. 1.
 Theb. 40.
 Senectæ occiduae iter decliue. Ouid. 15. Metam. 46.
 Occillare, ὀκυρόειν, Contundere. Plaut. in Amphitr.
 Qui mihi aduenienti occidet os. Quidam tamen legunt,
 Oscillare, pro Inclinare.
 Occino] occinis, pen. corr. occinui, occentum (ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς) occi-
 nere, Contra canere. Liuius, Si pulli non pascuntur, si tardius
 ex cauea exierint, si occinuerit auis. Legitur & Occanui, a
 pud Sallustium lib. 1. Hist. Iulij Metelli cornices occanuerunt.
 Alites occinentes, Catull. ad Thallum, epigr. 2. 2. 1.
 Occentus, huius occentus (ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς).
 Occentus foricis. Valerius Maximus lib. 1.
 Occento, occentas, occentare (ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς) Frequentatiuum.
 Occentare (inquit Festus) Conuicium facere significat, ut apud
 antiquos, quum id clare & cum quodam canore fieret, ut
 procul exaudiri posset quod turpe habetur, quia nō sine cau-
 sa fieri putatur. Plaut. Curcul. 3. 53. — quid, si ad eā fores,
 Atq; occentem? Idem Persa, 16. 20.
 Hac enim illi noctu occentabant osium, exurent fores.
 Occipio] occipis, pen. corr. occipui, occipitū (ἀπὸ τῆς ἰσθμῆς) occi-
 pere, Ex ob, & capui, defectiuo compositum, incipere. Te-
 rent. Eunuch. 1. 2. 45.
 Interea miles, qui me amare occiperat. Idem Andr.
 3. 2. 24.
 Si quid narrare occipui, continuo dari
 Tibi uerba censet.
 Magistratum occiperant. Tacit. lib. 3.
 Inuentus occipit. Lucret. lib. 5. 178.
 Occiput] pen. corr. huius occipitis, n. g. (ἰσθμῆς) Posterior ca-
 pitis pars, quæ fronti opponitur. Auson. in epigrammate
 Occasionis, Occipite es caluo.
 Occipitium, huius occipitij, Idem, (ἰσθμῆς) Plautus Aulul.
 4. 25.
 Que in occipitio quoq; habet oculos pessima. Erasmus,
 In occipitio oculos habet. De uersutis & circumspectis,
 quosq; neuitquam procliuè sit fallere: quod genus hominum
 Persius Satyra 1. 6. Ianos appellat,
 O' iane, à tergo quem nulla ciconia pinsit.
 Frons occipitio prior, Priscis agricolis celebratum adagium,
 atq; instar ænigmatis iactatum. Quo significauit antiquitas
 rectius geri negocium, ubi præsens ac testis adest is, cuius agi-
 tur negocium. Prior, dictum est pro potior, meliorq;. Alio-
 quæ

qui quis ignorabat frontem priorem esse capitis partem, occi-
 pitium posteriorem: Tametsi hæc amphibologia commen-
 dat nonnihil dicti gratiam, quod ob antiquitatem, oraculi
 instar habebatur. Exstat autem apud Catonè lib. de Re rust.
 cap. 4. Si bene, inquit, edificaueris, libentius & sepius ue-
 nies, fundus melior erit, minusq; peccabitur, fructi plus ca-
 pies: frons occipitio prior. Plinius item in eandem fermè sen-
 tentiam libro historie mundi decimo octauo, capite quinto,
 5, Eum tamen, inquit, qui bene habitat, sepius uentitare in
 agrum: frontemq; domini plus prodesse, quam occipitium,
 non mentiuntur. Rursus eiusdem libri capite 6, Et ideo ma-
 iores fertilissimum in agro oculum domini esse dixerunt.
 Erasmus.
 Occisio, Occisus] Ville Occido, Occidis.
 Occlamit] occlamitus, pen. corr. (ἀπαβοῶμαι) oclami-
 tare, idem, quod clamitare frequentatiuum, & obstrepere.
 Plaut. Curcul. 4. 28,
 — dormio, Ne oclamites.
 Occludo] occludis, occlusi, occlusum, penult. prod. (ἀπὸ τῆς
 κλειῶ) occludere, Ex Ob & Cludo antiquo uerbo compo-
 situm, quod Claudere significat. Plaut. Amph. 13. 10. Occlusu-
 runt edes.
 Tabernæ occludere. Cic. 4. Academ. 251.
 Occludere linguam alicui. Plaut. Milite, 10. 11,
 Quippe si rescire inimici consilium tuum, tibi
 Tuoque consilio occludunt linguam, & cōstringunt manus.
 hoc est, impediunt nequid respondere possis.
 Occlusus, pen. prod. (ἀπὸ τῆς κλειῶ) Participium, siue No-
 men ex participio. Cic. 4. in Catil. 96. Occlusæ tabernæ.
 Occlusa contumelijs libido. Terent. And. 3. 3. 26.
 Occlusum odium effundere. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 78.
 Quidam legunt, inclusum.
 Nec obfignatum, nec occlusum. Cic. 2. de Orat. 138.
 Occlusor stultiloquentia. Plaut. Trinum. 4. 136. hoc est, occul-
 ta & obscura.
 Occo, occas] Vide Occa.
 Occubo] occubas, pen. corr. occubui, occubitum, pen. corr.
 (ἀπὸ τῆς κλυῶ) A cubo compositum, Idem quod Occumbo.
 Virg. 1. Aeneid. 111,
 — nec adhuc crudelibus occubat umbris.
 Morte occubare. Liu. 8. ab Vrbe, 49.
 Occulco] occulas (ἀπὸ τῆς κλυῶ) occulare, Idem quod Con-
 culcare significat. Cato cap. 49. Ita uti fuerit, ponito in scro-
 be aut in sulco, operitico, & bene occulcato.
 Occulo] occulis, pen. corr. occului, occulum (ἀπὸ τῆς κλυῶ) oc-
 clare, Abscondere, ita ut nihil appareat. Cic. 2. de Oratore,
 95. Puncta argumentorum plerunq; ut occulas, nequis ea
 numerare possit. Virg. 2. Georg. 70,
 Quod superest, quæcunq; premes uirgulta per agros,
 Sparge fumo pingui, & multa memor occulte terra.
 Aether occultit deos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 8. 13.
 Iuppiter occultit arrem nubibus. Ouid. 1. 4. Metam. 164.
 Sylua occultit feras. Quid. 2. Fast. 44.
 Arcana pectore fido occultat. Senec. Hippol. 8. 3.
 Caput in terris occultit Nilus. Tibull. lib. 1. eleg. 7. 5.
 Culpam parentum occultit. Stat. 3. Syll. 3. 10.
 Mæsta secretum occultit. Senec. Hippol. 7. 6.
 Umbris sese occultat. Virg. 12. Aeneid. 11.
 Occultus, ἀπὸ τῆς κλυῶ, ἀπὸ τῆς κλυῶ, Participium, si-
 ue Nomen ex participio. Cic. ad Matium, lib. 11. 2. 7. 13. Hæc
 beo multo occultiora, quæ uix uerbis assequi possum.
 Occultus & inuolutus, Promptus & apertus, contraria. Cicer.
 1. de Finib. 4. 6.
 Aetio occulto crescit fama. Horat. 1. Carm. ode 12. 9.

Amores occulti. Ouid. 2. Fast. 1.
 Calles occulti. Virg. 9. Aeneid. 77.
 Occulta & tecta cupiditas. Cic. pro Rosc. Amer. 63.
 Dolores occultos proferre. Propert. lib. 1. eleg. 17. 1.
 Doli occulti. Tibul. lib. 1. eleg. 9. 5.
 Itey occultum. Propert. lib. 3. eleg. 11. 11.
 Occultum, intestinum, & domesticum malum. Cic. 3. Verr. 27.
 Monitus occulti. Ouid. 3. Fast. 34.
 Nonæ occultæ, Literæ secreti aliquid habentes. Ouid. 3. de Arte,
 Proditor occultus. Claud. 1. Paneg. 23. (125)
 Occultæ res, & ab ipsa natura inuolutæ. Cic. 1. Acad. 21.
 Occultissimæ res, Secretissimæ & absconditissimæ. Cicero 4.
 Academ. 112.
 Occultas & penitus abditas res non modò uidit animo, sed et-
 iam sic tractat, ut manu doceat Epicurus. Cicer. 1. de Natur.
 deor. 69.
 Sapor salis occultus in lacte. Virgil. 3. Georg. 80.
 Scelus occultum. Lucan. lib. 4. 52.
 Spes occultæ. Tacit. lib. 18.
 Vie occultæ. Virg. 3. Aeneid. 140.
 Vires occultas concipiunt terræ. Virg. 1. Georg. 18.
 Voces occultæ. Stat. 5. Thebaid. 98.
 Saltuum occulta. Tacit. lib. 1.
 Abdere se in occultum. Vide Abdo.
 Continere sese in occulto. Vide Continere.
 Occultum offerre, inquit Festus, est, Sub terram ferè ponere
 Abditum & occultum. Vide Abdo.
 Occultum & reconditum. Cic. Bruto, lib. 11. 21. 10.
 Occultum ac subdolum fingendis uirtutibus. Tacit. lib. 5.
 Credere occultæ feris. Cic. pro Caelio, 45.
 Occultū habere aliquid, pro Occulere, retere. Salust. in Catil.
 Recludere occulta Parcarum. Stat. 1. Achil. 101.
 Subuertere aliquid per occultum. Tacit. lib. 3.
 In occulto propè stare. Cic. pro Cluentio, 62.
 Ex occulto, Aduerbialiter positum, pro Secretò. Plin. lib. 9. cap.
 42. Nam pastinaca latrociniatur ex occulto, transcentes ran-
 dio (quod telum est) figens.
 Ex occulto internire. Cic. pro Cluentio, 36.
 Occultè, ἀπὸ τῆς κλυῶ, occultius, occultissimè, Aduerbium: ut,
 Occultè facere aliquid: hoc est, Clam & cautè. Cic. 1. de Fin.
 Clam & occultè. Cic. 6. Verr. 19. (79)
 Occultè sine testè. Cic. 2. de Finib. 86.
 Occultè ferre. Terent. Adelph. 3. 2. 30.
 Neq; id occultè fert: à lenone ipse eripuit palam. Id est,
 non clam agit.
 Labitur occultè, fallitq; uolatilis ætas. Ouid. 10. Metam. 103.
 Occultè latere. Cic. 2. pro lege Agraria, 49.
 Lude, sed occultè. Ouid. epist. 16. 31.
 Occultè aliquid moliri. Cic. Atti. lib. 7. 127. 3.
 Aperte & Occultè, contraria. Cic. 1. de lege Agraria, 1.
 Peruenire occultè ad aliquem locum. Cic. 3. in Catil. 51.
 Occultè ad exploranda loca proficiscitur. Cæs. 1. bel. Ciu. 2. 45.
 Occultissimè parere. Cic. 1. Offic. 177.
 Occultissimè aliquid agere. Cic. 2. Verr. 10.
 Occulto, occultas (ἀπὸ τῆς κλυῶ) occultare, Frequentatiuum:
 hoc est, Abscondo. Virgil. 2. eclog. 2.
 Nunc uirides etiam occultant spimetæ lacertos.
 Boues abactas occultat syluis. Ouid. 2. Metam. 138.
 Corpus senile paludibus occultauit. Cic. pro Sestio, 42.
 Occultare se latebris. Cic. pro lege Manilia. 4.
 Quæ natura occultauit, eadem omnes qui sana mente sunt, re-
 mouent ab oculis. Cic. 1. Offic. 177.
 Occultare se ab aliquo, Ex alicuius conspectu se auferre. Plau-
 tus Trinum. 6. 3.

Occultare apud se. Caesar 6. bel. Gall. 68.
 Occultare rem aliquam alicui, Celare. Plaut. Persi. 15. 2. 4.
 Intemperantis est, scribere quod occultari uelis. Cic. 1. Acad. 4.
 Occultari & Aperiri, contraria. Cic. 2. de Nat. deor. 7. 4.
 Elucere & Occultari, contraria. Cic. pro Rosc. Amer. 5. 2.
 Dissimulare & occultare. Caesar 2. bel. Ciuil. 12. 8.
 Occultare & dissimulare appetitum uoluptatis propter uereturandiam. Cic. 1. Offic. 1. 4. 8.
 Causam tanti terroris occultas. Cic. 3. Verr. 5. 6.
 Occultare consilium fugere. Caesar 3. bel. Ciuil. 4. 01.
 Culpam occultare sub antris. Stat. 9. Theb. 12. 4.
 Occultare fugam. Caesar 1. bel. Gall. 10. 7.
 Vitia occultare. Cic. post red. in Senatu. 1. 4.
 Intus ueritas occultatur, in fronte est ostentatio. Cic. 2. de Finibus, 12. 4.
 Occultari, pro Latere. Cic. 2. Offic. 3. 4. Præmittebatq; de stipatoribus suis, qui perstrutarentur arcibus muliebres: & ne quod in uestimentis occultaretur telum, exquirere eunt.
 Occultatus, pen. prod. Participium (καρυμωσθαι) ut, Occultata tenebris. Cic. 4. Acad. 2. 19.
 Occultate, Aduerb. (καρυμωσθαι) Idem quod Occultè. Cicer. pro Deiotaro, 12. Quod igitur & occultatus conari, et efficere cautius potuit.
 Occultatio, Verbale (καρυμωσθαι) Cicer. 2. de Finib. 11. 7. Quæ libido se non proripit ac projiciet aut occultatione propolita, aut impunitate, aut licentia. Caesar 6. bel. Gal. 79. Cuius rei nulla est occultatio.
 Occultator, pen. prod. (καρυμωσθαι) Aliud uerbale.
 Occultator & receptor latronum locus. Cic. pro Milone, 37.
 Occumbere] occumbis, occubui, occubui, pen. corr. (ἀνοίω, ἀνοίω, ἀνοίω) occumbere, Mori, succumbere, uinci.
 Ante annos suos occubuit. Ouid. 3. de Arte, 4.
 Occumbere morti. Idem. Virg. 2. Aeneid. 13.
 Neci occumbere. Ouid. 15. Metam. 100.
 Occumbere necem, uel mortem. Suet. in Augusto. L. i. lib. 1. bel. Maced. 69.
 Occumbere morte. Cic. 1. Tus. 163. Ut esset qui pro patria morte non dubitaret, occumbere. Legitur & mortem. Liu. lib. 1. ab Vrbe, 27.
 Ferro occumbere. Ouid. 12. Metam. 4. 2.
 Certamine seuo occumbit. Silius lib. 1. 2. 9.
 Factis claris occumbere. Valer. 6. Argon. 58.
 Occupo] occupas, pen. corr. (ἀνοίω, ἀνοίω, ἀνοίω) occupare, Ex Ob & Capio compositum, significat proprie (ut ait Valla lib. 5.) quod in cõmune sine in medium positum erat, ante alios capere. Est etiam locum tenere aut capere, & uel arripere. Cicer. de Amicitia, 38. Tib. Gracchus regni occupare conatus est, uel regnauit is quidem paucos menses.
 Occupare salus. Caesar 3. bel. Ciuil. 1. 4. 5. Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 33. 13. Parmam direptam. L. Antonium Alpes occupasse.
 Occupare, Præuenire. Titimius Velliterna, Ergo occupa foras exire. Plaut. Rud. 6. 2. 2. Occupas proloqui. Varro Ephebo, Crede mihi plures dominos serui comedere, quam canes, quod si Aet. eon occupasset, & ipse prius suos canes comedit. Nonius.
 Occupes prior adire. Plaut. Pseud. 1. 4. 18. Liu. 1. ab Vrbe. 133.
 Occupat Tullius in agrum Sabinum transire.
 Occupare ante. Plaut. Afn. 1. 4. 9.
 Occupare, Definere. Cic. 1. Offic. 8. 3. Et in ea fundiuis delenda occupati & sunt, & fuerunt. Virg. lib. 4. Georg. 88.
 — mancisq; iacentem Occupat. Nonius.
 Occupare se ad aliquod negocium. Plaut. Pseud. 7. 13. 6.

Occupare animum in funambulo. Teren. in Prolog. Hecyre, 5.
 Affectibus occupari. Quintil. lib. 6. cap. 2. 6.
 Occupare, Inuenire, tenere, uel possidere. Cic. in Hortensio, Et Paulum Marcelli occupauisse. Virg. 6. Aeneid. 8. 5.
 Occupat Aeneas aditum custode sepulto. Cic. 13. Philipp. 35. 1. Agri Lucani possessiones occupauit. Nonius.
 Occupari quidpiam ab aliquo. Quintil. lib. 1. cap. 10. 11.
 Occupare locum, & compleere. Cic. de clar. Orat. 1. 6. 0.
 Aditus occupare. Vide Adeo.
 Aestum maris occupare. Curtius lib. 9.
 Amplexu occupare aliquem. Ouid. 3. Fast. 10. 2.
 Occupat animus terror. Caesar 1. bel. Gall. 15. 5.
 Occupat animos fuga. Liu. 5. ab Vrbe, 17. 1.
 Animum ab iracundia occupari. Cic. Qu. fratri, lib. 1. 1. 5. 8.
 Occupare liberum mortis arbitrium. Curtius lib. 4.
 Sopor occupat fessos artus. Virg. 4. Georg. 38.
 Arua occupat furens. Valer. 3. Argon. 18.
 Fama occupat aurem. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 19.
 Solus occupat communia. Ouid. 13. Metam. 55.
 Occupare consilium, inuenire. Plaut. Menab. 17. 8. 6.
 Diem sati occupare. Curtius lib. 8.
 Exercitum occupare. Curtius lib. 7.
 Scabies extremum occupet. Horat. de Arte, 8. 4. Vide Scabies.
 Fortunam occupare & capere. Cic. 5. Tus. 4. 0.
 Gratiam alicuius occupare. Curtius lib. 7.
 Honores occupare. Horat. 1. Carm. ode 12. 4.
 Italiam militibus occupare. Cic. 2. de lege Agraria, 10.
 Obsidere & occupare praesidijs Italia. Cic. pro lege Agr. 7. 4.
 Locum occupare, quod uulgo impedire dicitur. Cic. 3. de Finib. 10. 4. Sed quemadmodum theatrum quum commune sit, recte tamen dici potest eius esse eum locum quem quisq; occupauit. hoc est, primus cepit.
 Cæmentis occupare locum aliquem. Horat. 3. Carm. ode 2. 4. 1.
 Locum primum occupare. Lucret. lib. 1. 7. 9.
 Odi locum ne risus occupet. Cic. in Orat. 4. 8.
 Sopor occupat lumina fessi. Tibul. lib. 1. eleg. 2. 1.
 Occupare primos menses. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. 10. 10.
 Mentis Siculorum tanta superstitio occupauit, ut, &c. Cic. 6. Verr. 10. 1.
 Ministerium carnificis occupare. Curtius lib. 8.
 Mors occupat eam. Terent. And. 1. 5. 6. 2.
 Morfu occupare. Ouid. 3. Metam. 10.
 Munus aliquod occupare. Curtius lib. 8.
 Muros occupare. Curtius lib. 9.
 Occupatum occupare. Plaut. Rud. 4. 2. 1.
 Orbem occupare uiribus. Virg. 7. Aeneid. 5. 2.
 Pallor occupat ora. Virg. 4. Aeneid. 10. 0.
 Ortum solis occupare. Curtius lib. 6.
 Pacem occupare. Curtius lib. 4.
 Nauis occupat portum. Horat. 1. Carm. ode 1. 4. 1.
 Possessionē occupare laudis. Plancus ad Ciceronem, lib. 10. 7. 4.
 Regiam occupare. Horat. 2. Carm. ode 18. 2.
 Regnum occupare. Cic. 5. Philipp. 17. 5.
 Solum occupabitur feris. Horat. Epod. 16. 2.
 Suffugium occupare. Curtius lib. 8.
 Tyrannidem occupare. Cic. 3. Offic. 1. 2. 1.
 Verba quæ maxime cuiusq; rei propria, quæq; essent ornatisima atq; optima, occupauit Ennius. Cic. 1. de Orat. 7. 5.
 Occupare hominem, id est, nõ opimantem opprimere. Curtius lib. 3. Quæ deinde Darii regis, ubiq; esset, occupare statuisset, ut a tergo tuta relinquere, Amphoteru, &c. Idem lib. 7.
 Occupare, Collocare, inquit Nonius. Pompeius Picloribus, Quæ tuleram mecum, nulla deinde uictoria tā Græca mercede illico curauit ut occuparem.

Occupare pecuniam alicui, uel apud aliquem fenore. Cic. pro Flacco, 4. 0. Pecuniam adolescentulo, grandi fenore, fiducia tamen accepta, occupauisti, id est, pecuniam abs te fenore titium sumpsit adolescentulus. Et 3. Verr. 6. 4. Præterea pecunias occupauerat apud populos, & syngraphus fecerat. Budæus.
 Occupans, pen. cor. occupatis, Participiū (καταλαμβάνω) Quintil. Declamat. 13. Multa nihilominus quæ libera fuerunt, transfuit in ius occupantium sicut uenatio & aucupatio.
 Occupatus, pen. prod. Participium (καταλαμβάνω) ut, Vrbs occupata seditionibus. Horat. 3. Carm. ode 6. 3.
 Occupatus, Adiect. (καταλαμβάνω) Qui ante negotio aliquo detentus, non potest negotijs alterius operâ dare: ut ait Valla. Cic. de Senec. 2. 9. Itaq; nemo adhuc conuenire me ualuit, quin fuerim occupatus.
 Occupatus & Ociofus, contraria. Cic. 1. Tus. 9.
 Occupatum & impeditum nunquam hunc tenuerunt amores. Cic. pro Cælio, 3. 5.
 Occupatus auditioni. Plin. lib. 2. 6. cap. 2. 2.
 Vehementer occupatus homo. Cic. pro Muræna, 2. 5.
 De aliquo occupatus. Cic. Attic. lib. 19. 19. 6. 1.
 In faciendo aliquo occupatus. Cic. pro Muræna, 7. 7.
 Occupatus in alio amore. Terent. And. 5. 1. 10.
 Occupatus in bonis. Cic. pro Rosc. Amer. 5. 6.
 Occupatus in studio. Cato in Præfatione.
 Occupatus in re familiaris. Cic. ad Brutum, 8. 2.
 Occupatus in se confermando. Cic. 4. de Finib. 5. 5.
 Occupatus tot annos in dijs mortalibus placandis. Cicer. pro Font. 2. 0.
 Occupati animi beneficijs alicuius. Liu. 7. bel. Pun. 11. 8.
 Suspecto et occupato animo alicui respondere. Cic. 1. de Or. 12. 3.
 Animum occupatum in aliqua re habere. Cic. 1. de inuent. 4. 5.
 Opera occupata. Cic. 1. de Legib. 13.
 Tempora occupata. Cic. pro Planc. 5. 4.
 Habebant me occupatiorem comitoru dilationes, & expectare in dies exitum cogebant. Plancus Ciceroni, lib. 8. 4. 7.
 Occupatissimus. Cicer. ad Atticum, lib. 12. 2. 5. 2. 7. Non dubito quin occupatissimus fueris, qui ad me nihil literarum, &c.
 Occupatio, occupationis (καταλαμβάνω) Est, quum alicui necessaria rei, & cui ante omnia operam dare debemus, cum diligentia uacamus: ut ait Valla. Cic. 1. Offic. 33. Sunt autem priuata natura nulla, sed aut uetere occupatione, ut qui quondam in uacua uenerunt.
 Obsessio templorum, occupatio fori, oppressio curie. Cic. pro Domo sua, 3.
 Occupatio rei militaris. Cic. 4. Acad. 9.
 Molestissima occupationes. Cic. Mario, lib. 7. 1. 18.
 Summe atq; incredibiles occupationes. Cic. Attic. lib. 1. 1. 4. 1.
 Descendere ad iuris Ciullis perdiscendi occupationem. Cic. 1. de Oratore, 13. 1.
 Distineri occupatione aliqua. Cic. Attic. lib. 2. 3. 8. 1.
 Eripere tempus è summis occupationibus. Cic. Attic. lib. 1. 9. 1.
 Expellere se occupationibus. Cic. Attic. lib. 3. 6. 1. 3.
 Impedebat te ista conuiuiorum mulierumq; occupatio. Cicero 7. Verr. 6. 6.
 Implicatus occupationibus. Cic. 1. de Nat. deor. 7. 2.
 In maximis occupationibus nunquam intermittis studia doctrinae. Cic. in Orat. 19.
 Obseruare occupationes. Vide Obseruatio.
 Occupationibus prohiberi aliquid facere. Ces. 4. bel. Gal. 5. 19.
 Relaxare se occupationibus. Cic. Mario, lib. 7. 1. 18.
 Occupatio, pars orationis. Valla, Occupare, sepe ante capere est, & (ut aliqui loquuntur) præoccupare. Vnde schema illud occupatio dicitur, quoties quæ dici ab alio poterant, ea

ipsi præueniendo dicimus, in nostram partem, ne nobis potesta officerent, retorquentes. Cic. 3. de Oratore, 13. Et in hilaritatem impulsio, ante occupatio. Author ad Heren. lib. 4. 18. 7. Occupatio est, quum dicimus nos præterire, aut nõ scire, aut molle dicere, id quod tunc maxime dicimus: hoc modo, Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantia addixisti, dicerem, si hoc tempus idoneum putarem: nunc consilio relinquo.
 Occurro] occurris, occurri, occursum (κατατρέω, ἀποτρέω) Obuium fieri, siue obuiam procedere. Iuuenalis Satyr. 1. 8. Occurrit matrona potens, quæ molle calcænum, &c. Cic. ad Brutum, lib. 6. 1. Scripsi ad eum ut mihi Heracleam occurreret.
 Occurrere obuiam. Liu. 4. ab Vrbe, 17. 0.
 Ad tempus occurrere. Cic. 1. Philip. 6.
 Occurrere, pro Currere. Plaut. Curcul. 6. 2. 8.
 Video parasitum tuum occurrentem. Idem Trucul. 6. 2. 7.
 Occurrit ex aduerso instructa acies: id est, processit. Liu. 2. bel. Macedon. 10. 8.
 Obuius aduersoq; occurrit. Virg. 10. Aeneid. 1. 4. 7.
 Oculis tuis occurram. Ouid. epist. 2. 2. 8.
 Occurrere ad iudicium. Vlpian. in l. 2. §. 2. ff. si quis caut. in iudic. sistendi, &c. Simili modo & si ad testimonium desideratus, ad iudicium occurrere non poterit: id est, sisti iudicio.
 Telis occurrere. Virg. 11. Aeneid. 16. 2.
 Occurrere suppetias fugientibus suis. Hirt. lib. 5. bel. Afric. 2. 5. 9.
 Occurrere (προσέειπεν) pro ultrò anteuertere & præuenire. Cic. pro Cluen. 4. 9. Sed ego occurram expectationi uestrae iudices: id est, respondebo tacite obiectioni.
 Occurritur sicut occursum est. Cic. 4. Acad. 8. 1.
 Dicitis occurrere alicui. Virg. 12. Aeneid. 12. 5.
 Rationi illi quæ paulo ante conclusa, sic occurri. Cic. de Fato, 6. 1.
 Occurrere, & se offerre. Cic. 3. de Orat. 10. 5.
 Occurrere maleuolentia hominum: id est, obfistere. Brutus ad Ciceronem, lib. 1. 1. 1. 4. Persius Satyr. 3. 7.
 — uenienti occurrere morbo.
 Consilij Catilinæ occurri & obstiti. Cic. in Catil. Res uera occurrit falsæ rationi. Lucret. lib. 3. 10. 6.
 Satiatati aurium, animorumq; est occurrentium. Cic. 6. Verr. 9. 4.
 Varietas satiati occurrat. Cic. in Orat. 10. 1.
 Fortuna occurrit sepe imprudenti. hoc est, aduersatur. Propert. lib. 1. eleg. 19.
 Occurrit permionibus, herba hæc: pro, Sanat permiones, uel prohibet ne ueniant. Plin. lib. 20. cap. 8. 2. Sic lib. 26. cap. 7. 4.
 Cuiusq; sanguinis uitio intus occurrit succus quinquieslib. Ibidem, cap. 8. 2. 7.
 Occurrere, pro Vltrò offerri et euenire. Cic. pro Deiotaro, 2. 8.
 de misericordia loquens, Soles supplicibus ipsa, & calamitosis, nullius oratione euocata, occurrere.
 Fortuna occurrit sepe imprudenti. Propert. lib. 1. eleg. 19. 1.
 Occurrere (ἀνέειπεν) res aliqua dicitur, quæ in mentem uenit. Cic. de Senec. 2. Sed mihi qui de senectute aliquid uellem scribere, tu occurrebas dignus eo munere. Idem pro Milone, 19. Occurrebat maneam ac debilem Præturam suam futuram Consule Milone.
 Occurrere & incidere dicuntur res. Cic. 2. de Orat. 8. 1.
 In mentem uenire & occurrere. Cic. 4. de Finib. 7. 7.
 Ostendere se nobis & occurrere dicitur res aliqua. Cicer. 1. de Orator. 73. Omnes enim siue artis sunt loci, siue ingenij cuius iustia atq; prudentia, qui modò insunt in ea re, de qua scribitur, inquirantibus nobis, omnig; acie ingenij contemplantibus ostendunt se & occurrunt.
 De nostro itinere in utranq; partem permulta mihi occurrunt. Cic. Attic. lib. 15. 3. 2. 9. 19.

Occurrit animo, uel animis hoc est, succurrit, & in mentem uenit. Cic. 4. Acad. 4. 50. Si id quod officij sui sit, non occurrit animo, nihil unquam omnino aget. Liu. 3. bel. Pun. 221. Occurrunt animo pereundi mille figurae. Ouid. epist. 10. 17. Vifa quietis menti occurrunt tranquilla atq; ueracia. Cic. 1. de Diuinat. 109.

Occurrere, Offerri. Cic. Occurrebat tibi oratio. id est, offerrebat se, ut ait Siphontinus.

Occurrebant oculis tot paludes, tot etiam campi. Colum. lib. 2. Tellus nulla occurrit. Virg. 5. Aeneid. 2. (cap. 2. 12.)

Occurri, Praeteritum antiquum, pro occurri. Helius Tubero apud Probum, Si generalis species occurrit. Vide Gell. libro 7. cap. 9.

Occurritur, pen. corr. Impersonale (ὄνεται) Obfistitur, resistitur, repugnatur. Cic. 2. Offic. 9. Occurritur autem nobis, & quidem a doctis & eruditis, quarentibus, fati sine constanter facere uideamur, qui quia percipi nihil posse dicamus, etc.

Occurrens, Participium (ὄνεται) ut, Imago sapiens occurrens. Virg. 6. Aeneid. 140.

Occursus, huius occursus (ἀναστροφή) Ipse occurredi actus. Plin. lib. 11. cap. 37. 33. Dentes serrati pectinatim coeuntes, ne contrario occurfu atterantur. Sic lib. 7. cap. 49. 1. Occursus maleficorum siderum.

Occursu, leuq; occursu fecere metum. Ouid. 14. Metam. 52. Rota fracta occurfu stipitis. Quid. 15. Metam. 105.

Occursus, occursus (ἀναστροφή) occurfare, frequentatiuū, hoc est, Currendo obuiam ire. Virg. eclog. 9. 4. — & inter agendum

Occursare capro: cornu, fertile, caueto. Plin. libro 17. cap. 22. 16.

Occursare, significat interdum promptitudinē memoriae. Plin. epist. 2. 7. Occursant uerba, sed qualia? que sita & exculta.

Occursare, pro Succurrere, & Venire in memoriam. Plautus Milit. 14. 55.

Nā ita me occursant multae, haud meminisse omnes possū.

Occursat animo meo mortalitas. Plin. epist. 100. b. lib. 5.

Occursare numinibus, Adorare, & sacrificijs placare, & praenire numina ne nobis noceant. Plin. in Paneg. 134.

Occursans, Particip. (ἀναστροφή) Lucret. lib. 5. — & una Labitur omnimodis occursans ciensq; etc.

Occursatio, Verbale (ἀναστροφή) que uulgo briga dicitur, hoc est, Diligens captatio honorum, dum magnatibus aut populo occurrimus prius quam decernatur. Cicero pro Plancio, 24. Facilis est illa occursatio & blanditia popularis. Idem pro Milone, 73.

Oceanus pen. corr. (ὠκεανός) Proprium nomen Tethyos coniugis. Item, eius de quo Martialis lib. 3. 53.

Et sedeo, qua te suscipit Oceanus. Ouid. 2. Metam. 102.

Genitor Nympharū Oceanus. Catull. in Gellium, epigr. 83. 2.

Oceanus ὠκεανός, Mare dicitur quod uniuersam circuit terram. Augustinus, Mari magno cingitur terra, qui uocatur Oceanus, de quo insluit quoddam exiguum in medium terrarū, & facit ista maria nota nobis, que nauigijs frequentantur. Dicitur Oceanus ab ὠκεός, quod est uelox, testibus Solino & Seruio. Quod & neutro genere Oceanum dicitur, praefertim si Mare sequitur: ut Caper & Probus testantur. Vndarum uero illarum illa proruptio interfluentis Oceani, Leua Europam facit, Libyam dextra, & montibus utriusq; concluditur. Nam Europa Calpe, Africa Abyla monte dispartitur, qui utriusq; quod eminentes essent, dici columna Herculis meruerunt: quod (testimonio uetus) laboris Herculei limnes in illis sit consecratus. Easam autem illam opinionem uelocitatis maris, Lusitanus id est, Portugalesis hac nostra aetate deprehenderunt. Nam Columbus Nauarchus, ultra Ga-

des Oceanum ingressus, ultra Torridam zonam penetravit per Oceanum ad Indos, usq; ad Beatorum insulas. Suida deduci uidetur ab α priuatiua particula, & ὠκεός, quod est ὠκεός, mutata a in o. Et quamuis nomen sit propriū Oceanus, aliquando tamen pro appellatiuo ponitur, quando partes eius significat. Nam a litoribus plerumq; accipit nomen: ut Atlanticus, Gaditanus, Arabicus, Persicus, Indicus, etc. Poeta Oceanum, pro quocunq; mari usurpant. Virgil. 2. Aeneid. 50. — & ruit Oceano nox.

Aequor Oceani. Virg. 1. Georg. 50.

Amnes Oceani. Virg. 4. Georg. 47.

Aperta Oceani. Tacit. lib. 2. Disiectiq; naues in aperta Oceani.

Ofium Oceani. Cic. pro lege Manilia, 23.

Belluosus Oceanus. Horat. 4. Carm. ode 14. 10.

Refusus Oceanus: id est, refluxus. Virg. 7. Aeneid. 46. Seruim.

Ruber Oceanus. Horat. 1. Carm. ode 35. 7.

Soles se tingunt Oceano. Virg. 2. Georg. 97.

Mare Oceanum appellamus. Cic. de Somn. Seipionis, 21.

Oceanus, & Salacia celi satū terraeq; conceptu generati & educti. Cic. de Vniuers. 56.

Oceanus, Solium uisum in balneis, & omnino locus alueniq; maior, uel ab eo nomine, uel ab amplitudine uocatus, & lauantiū quoq; strepitū, & marino quasi aestu. Lampridius, Oceani (inquit) solum primus inter principes Alexander appellauit, quum Traianus id nō fecisset, sed diebus solia deputasset. Nam thermarum magnitudo Romae quanta fuerit, Ammianus docet lib. 16. quum inquit, Lauacra in Vrbe in modum prouinciarum extructa.

Oceanitis, pen. prod. Oceanitidis, Patronymicum form. (ὠκεανίτις) dicitur filia Oceani. Virg. 4. Georg. 69.

Clioq; Beroe foror, Oceanitides ambae.

Ocellatum ocellati, Genus auellanae, nucleariq; que ocellorum quandam praesepeiem & rotunditatem ferunt. Hac uoce usus est Tranquillus, quam scribit Augustum solitum esse cum pueris minutis ludere ocellatis nucibusq;. Quamquam non ignoro quam diuersa de ocellatis Grammatici sentiant, & ut in re ignota emendationem comminiscantur ac modo castillatis, modo oscillis, modo oscilatis, uel osculatis, uel osculis reponat. Sed Turnebus ocellatis probat quam uocem a Varrone mutuo sumpsisse Tranquillum existimat. Sic enim authore Nonio scribit in Marci prope, Altera exorat patrem libram ocellatorum, Altera uirum femodium margaritarum.

Ocellus Vide Oculus.

Ocellum ὠκεανός, Hispaniae Tarraconensis urbs, Ptolem. 2. lib. 2. cap. 6. Vulgo Otero de rey.

Ocha ocha, Anser dicitur. Composita dictio ex Graecorum masculino articulo, quod est ο, & χη, anser. Sic enim nostri componentes cum χη, & in recto n abijcientes, ocha dixerunt: quod integrum nomen Itali retinent.

Ochelus Aetolorum dux, uir longē praestantissimus, qui in bello Troiano interemptus est. Authoer Homerus.

Ochnus Mantus filius, qui Mantua cōdidit. Vide Octus.

Ochra ὄχρα, Cretae, siue lapidis species, quae sit exusta rubrica in ollis nouis luto circumlitis. Plin. lib. 35. cap. 6. 1.

Ochthos ὄχθος, Limbus, uestis muliebris Polluci libro 7. cap. 21. Lexici concinnator ὄχθος appellat. Aliud enim illi significat ὄχθος, nempe onus, cum ulu, collem, locū inuū.

Ochus ὄχθος, Fluuius, qui in India montibus ortus, per Aethiopianam fluit. Plin. lib. 6. cap. 16. Idem lib. 31. cap. 7. Praeterea apud Baetros amnis Ochus & Oxus, ex oppositis montibus deserunt salis ramenta.

Ocium Vide Ocynum.

Ocinum Vide Ocynum.

Ociur,

Ociur, aris, Octosus Vide Otium.

Ociro teste Hesiodo in Theogonia, Nympha, Oceani, & Tethyos filia.

Ocium Vide Otium.

Ocnus ὄκνος, is est, inquit Seruius, quem in Bucolicis Virgilius Bianorem dicit, Mantuae conditor. Cuius etiam meminit 10. Aeneid. 40.

Ille etiam patrijs agmen ciet Ocnus ab oris, etc.

Ocnus (si Latine interpretetur, significat pigrum) uir quidam fuit, quem effinxerunt pictores apud inferos sedentem & torquentem funem, astantem autem illi asinam statim deorantem quod ab illo tortum fuit. Vide prouerbum apud Erasmus, Torquet piger funiculum. Miror autem Erasmus, nescio quo modo, nunc Ocnon onon coniungere, & asinum pigrum interpretari: nunc Ocnon hominem esse dicere, cui asset asina: que quidem uera est sententia. Ut autem Ocnon de Asino etiam dici putaret, per motum eum puto Propertij carmine, lib. 4. eleg. 3. 5.

Occidat immerita qui carpsit ab arbore uallum: Et struxit querulas rauca per ossa tubas.

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocnos, Aeternusq; tuam pascat aselle famem. Hos uersus exponit ille, ut Obliquo Ocnos, Datus sint. Ac si dicas, Dignior est ille qui funem torqueret, quem Ocnus roderet. Sed uideatur rectius sic, Dignior est qui funem torqueat, quum Ocnus ille ut positum sit casu auferendi. Eisdē uersus exponit Turnebus his uerbis, Pictus fuerat, ut Plinius scribit, a Socrate piger, qui appellatur Ocnos, spartum torquens, quod asellus ardebat. Quis autem non uidet, magnae pigritie fuisse, in torquendo sparto laborare, nihilq; perficere, rodente quicquid tortum erat asino, nec tamen abigendi asini laborem suscipere? Sed alii in sensum dicit uideatur a Propertio, de eo qui supplicio non dissimili Danaidum poena afficitur, aut qui in ignem lanam trahit: qui scilicet perpetuo sine esse stū laborat, quomodo apud inferos Ocnon puniri opinio erat, ut existimo.

Ocquinico ocquinicis (ὠκνίσις) ocquiniscere, Inclinare, inquit Nonius. Pomponius Probstulo, Vi nullū ciuem praedicari per dolum, nisi ipse orans ultrō qui ocquiniscere. Idem Pistore. Nisi nunc aliquis subito obuiam occurrit mihi, qui ocquiniscat, quo compingam terminū in tuum locū.

Ocrea ocrea (ὠκρεα) Calcamenti genus, Dicta quod crus tueatur: uel quod, Varrone authore, opponatur ob crus: uel quod sit inaequaliter tuberculata, ut ait Festus. Apul. Hic galea caput, ille crura ocreis inuoluit. Liu. 9. ab Vrbe, 208. Et sinistrum crus ocrea testum.

Leues ocreae electro, auroq; recocto. Virg. 8. Aeneid. 12. 2.

Ocreatus, pen. prod. Adiect. (ὠκρεατός) Qui ocreis calcatus incedit. Plin. lib. 19. cap. 2. 2. Ad reliquos usus laboriosos euellit ocreatis curibus, manibusq; testis manibus, conuolutum osses ligueisue conamentis.

In niue Lucani dormis ocreatus. Horat. 2. Serm. Sat. 3. 47.

Ocriculam ocriculi, pen. corr. Oppidum Italiae, in monte situm: quod Strabo inter Sabinos ponit, Plinius inker Vmbros sunt qui Ocriculū scribāt, sed corrupte, ut docti putāt.

Ocriculana tribus. Vide Tribus.

Ocriculani populi. Plin. lib. 3. cap. 14.

Ocrinum Britannie promontorium, teste Ptolem. 2. lib. 2. cap. 3. quod uulgo Mons Sancti Michaelis.

Oetaedrum Figura est solida, quae octo triangulis equaliteris continetur. Euclid. 11. Elem.

Oetauia ὠκεανία, uocata, gens a Velitris originem accepit, quam assentationis gratia, propter Augustum excellere dixerunt. Ipse autem Augustus nihil amplius quam aequistri-

familia ortum se scribit, uetere ac locuplete, & in qua primus Senator suus pater fuerit. M. Antonius liberinum ei proauum exprobat. Restionem ē pago Thurino, & auum argentariū. Ex Tranquillo in Octauum Augusto, cap. 2. Cic. in epist. ad Octauum, 14. cum nepotem argentarij, & filium ad stipulatoris uocat. Vt cunq; sit, constat Augusti patrem honestissimum uirum fuisse, magnaq; laude Macedoniam prouinciam administrasse, ex ipsius etiam testimonio Ciceronis, quo ad Q. fratrem scribens hortatur, ut in promerendis socijs uicium suum Octauum imitetur.

Hic Octauus Augustus natus est, M. T. Cicerone, & Antonio COSS. cui infanti cognomen Thurino inditum est, in memoriam maiorum originis. Postea C. Caesaris, & deinde Augusti cognomē assumpsit. Alterum testamentum maioris aunculi, altorum Munacij Planci sententia. Haec & plura uide apud Suetonium, in ipsius Octauij uita.

Satis animi, auctoritatis parum in Octauo erat. Cic. Attico, libro 16. 33. 8. 2.

Statuam in foro, locum in Senatu, summum honorem ante tempus decreuit Octauio Senatus. Cic. Octauio, 8.

Vindex libertatis Romanae Octauus. Cic. Octauio, 7.

Octauus patrem appellat Ciceronem, Brutus Attico, 17. 7.

Octauus tanquam in dotali matrimonio Rempub. testamentum legatam obtinuit. Cic. Octauio, 15.

Octauus Manilius (ὠκταυῖος μαυιλίος) alius fuit, cum quo A. Posthumius Dictator bello Tusculano dimicauit: ut scribit Cicero 2. de Nat. deor. 8. De eo meminit & scribens ad Atticum lib. 9. 18. 4.

Alius Octauus Marcius fuit, sceleratus Iatro, de quo Cic. 11. Philip. 291. Q. Octauus a Lucio Cimna suo colloca interfectus. Praedianus, Octauus Auitus & Poetelius Faustinus, fuit ta Virgilij adnotarunt, notantes unde quaeq; carmina surripere uent, ut ait Seruius. Fecit & hoc idem Macrobius.

Octauus item alius poeta, cuius meminit Horatius libro Serm. Satyra ultima, Plocius, & Varius, Meccenas, Virgiliusq; Valgius, & probet haec Octauus optimus, atq; Fuscus, etc. Vide P. Vist. uariar. lect. lib. 14.

Octauia porticus duae appellantur: quarum alteram theatro Marcelli proptorem, Octauia soror Augusti fecit: alteram theatro Pompeij proximam, Cn. Octauus Cn. filius, qui fuit Aedilis curulis. Pr. Con. Decemuir sacris faciendis, triumphauit de rege Perse nauali triumpho, quam combustum rescindendam curauit Caesar Augustus. Festus.

Octavianus, pen. prod. Adiect. (ὠκταβιανός) ut, Bellum Octavianum. Cic. 1. de Diuinat. 7.

Octavianus, Augusti Caesaris cognomen fuit, inde tractum, quod ex Octauorum familia in Caesarum gentem fuerit adoptatus: quemadmodum & Africanus minor dicitur est Aemilianus, quod P. Aemilij filius fuerit, a P. Cornelio Scipione adoptatus.

Octo ὄκτω, Nomen numerale, adiectiuum indeclinabile. Pedes temo protentus in octo. Virg. 1. Georg. 35.

Octies, Aduerbum: quasi octo uicibus. Mart. lib. 8. 58.

Vno nasceris octies in anno. Cic. in Somn. Scip. 7. Nam quum atas tua septenos octies solis anfractus rediensq; conuerterit.

Octauus, pen. prod. Adiectiuum: ut, Octauus pars. Plinius libro 6. cap. 33. 5.

Circiter horam octauam. Horat. 1. epist. 7. 10.

Sapientum octauus. Horat. 2. Serm. Sat. 3. 5. 9.

Octauum (ὠκταύμο) Tanquam Aduerbum positum, pro Octies. Liu. 6. ab Vrbe, 146. Nam praeter Sextū Liciniumq; latores legum iam octauum Tribunos plebis refectas.

Octingenti, ὠκτακισία, octingentae, octingenta. Cic. 4.

Acad.

Acad. 143. Mille & octingenta stadia quod abesset, uidebat. Et pro Plancio, 49, Octingentii ferè consecuti sunt. Colum. lib. 5. cap. 2. 12.

Octingenarius, Adiectiuum (ὀκτώβητος) ut, Octingenarius grex. Varro 2. de Rust. cap. 10. 9.

Octingentesimus, penult. corr. Adiectiuum (ὀκτωκοσιοστός, ὀκτωκοσιοστός) Cic. de Senect. 5. Deinde qui minus grauis esset ijs senectus, si octingentesimum annum agerent, quam octogesimo.

Octoginta, ὀκτώβητος, Cicer. de Senect. 63, Argantionius quidam Gadibus qui octoginta regnauit annos, centum uiginti uixit.

Octogenus, pen. prod. Adiect. (ὀκτώβητος) Plin. libro 9. cap. 5. 1. 7, Torpedo octogenos fetus habens inuenitur: id est octoginta.

Octogene stirpes. Colum. lib. 3. cap. 3. 3.

Octogeni bini aeris millibus dati. Liu. 10. ab Vrbe, 151.

Octogesimo, pen. corr. (ὀκτωκοσιοστός) Aliud uè adiect. Cic. de Senec. 12, Qui & uno & octogesimo anno scribens mortuus est. De Platone. Colum. lib. 5. cap. 1. 9, Pars ducentesima octogesima octaua.

Solstitia octogesima. Iuuen. Satyr. 4. 10.

Octogies, Aduerb. (ὀκτώβητος) Cic. in Dissonem, 68, Nonne sesterium centies & octogies, quod, quasi uasarij nomine, in uenditione mei capitis ascripseras, ex arario tibi attributum Romæ in questu reliquisti.

Octogies quinque centena. Plin. lib. 2. cap. 10. 8. 3.

Octonus, pen. prod. Adiect. (ὀκτώβητος) ut, Octonis annis pariunt caprae. Plin. lib. 8. cap. 5. 0. 2. & cap. 32. 1, Octonis mensibus ferunt partus. De ceruis. id est, octo mensibus.

Annus octonis integer. Ouid. 5. Metam. 10.

Idus octonæ. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 15.

Octonarius, Adiect. Plin. lib. 31. cap. 6. 2, Fistulas denum pedum longitudinis esse legitimum est. Et si quinquarie erunt, sexagena pondo pendere: si octonaria, centena: si denaria, centena uicena: ac deinde ad has portiones. De aqua per fistulas ducenda.

Octonaria regula. Varr. lib. 8. de Ling. Lat.

Octoiuges, pen. cor. Liu. 5. ab Vrbe, 7, Antea trina loca contentione summa patricios explorare solitos: nunc tam octoiuges ad imperia obtinenda ire.

Octipes, pen. corr. octipedis (ὀκτώβητος) Quod octo habet pedes. Ouid. 1. Fast. 63, Octipedis frustra quaeruntur brachia cancri.

Octuplus, pen. corr. Adiect. (ὀκτώβητος) Cic. de Vniuers. 30, Quintam inde que tertiz tripla, tum sextam octuplam primæ. Idem 5. Ver. 20.

Damnatus octupli. Vide Damno.

Octuplicatus, pen. prod. Adiect. (ὀκτώβητος) Liu. 4. ab Vrbe, 103, Octuplicatoq; censu ararium fecerunt.

Octusis, Nummi species, ad ualorè octo asium. Horatius 2. Serm. Satyr. 3. 32, Quanti emptæ paruo. Quanti ergo octusibus. Lambinus locum hunc restituit, & rectè, his uerbis: Octusis numero singulari, & asses octo, unum sunt, aut certe idem ualent. Itaq; sic loquitur Latini, Pisanâ octusse emi, numero singulari: id est, octo asibus. Quod si quis ita loquatur, Emi octusibus, numero multitudinis, ineptè loquatur: nisi cū hac adiectione, uerbi gratia, duobus, tribus, &c. octusibus: duo octusses autem sedecim asses ualent. Idcirco scripturam uulgatam reieci, & corruptam & ineptam mihi suffragatur aliquot ueteres codices, in quibus in nomine octusibus, u non uacabat liura. Ex qua feci coniecturam, scriptum fuisse initio octasibus: deinde ab aliquo audaciore factum esse o-

ctusibus. As autem principio nummus erat libralis æreus, & per scriptum uocabatur. Itaq; sesterius, qui duos asses, & semissem ualeat, per duo L L & s a ueteribus notabatur, hoc modo L L s, non ut hodie, idq; mscite, n s. Hæc ille.

October] Octobris, pen. prod. (ὀκτώβητος) Nomen mēsis: dictus, quod octauum locum teneat.

Octodurū] Octodurū, Ptol. lib. 2. cap. 6, Campus Gothorū alio nomine. Vulgò Toro: Hispaniæ Tarraconensis urbs. Est etiam Octodurū, oppidum in alpiibus Cortijs, non procul à Centronibus: cuius incolæ Octodurense commemorantur à Plin. lib. 3. cap. 2. 0.

Octophorum] octophori, pen. corr. (ὀκτώβητος) Lectica quæ ab octo seruis portabatur. Mart. lib. 6. 83, Octophoro sanus portatur Auite Philippus. Cicer. ad Quinctum fratrem. libro 2. 12. 3, Memini enim quum hominem portarem ad Baias, Neapoli octophoro Anitiano, machærophoris centum sequentibus, miror risus nos edere. Idem. 7. Verr. 2. 2.

Oculus] oculi, pen. corr. (ὀφθαλμός, ὀφθαλμός) Dicitur ab oculendo, quod ciliorum tegminibus occultatur: latent enim oculi sub cilijs.

Oculi tanquam speculatores, altissimū locum obtinent, ex quo plurimā conspicientes, funguntur suo munere. Cic. 2. de Natura deorum, 211.

Oculi sunt quorum tum intentione, tum remissione, tum coniectu, tum hilaritate motus animorum significemus aptè cum genere ipso orationis. Cic. 3. de Orat. 123.

Vestiuu & sepsit oculos natura membranis tenuissimis, quas primum perlucida fecit, ut per eas cerni posset: firmas autè, ut contuerentur. Cic. 2. de Nat. deor. 213.

Mundi oculus, Sol. Ouid. 4. Metam. 4. 6.

Cupiditatis oculi. Cic. 2. de leg. Agrar. 37.

Acies oculorum. Ouid. 7. Metam. 119.

Acies contenta oculorum. Lucret. lib. 1. 66.

Infirmitas oculorum. Vide Infirmus.

Lumina oculorum. Lucret. lib. 6. 238.

Margo oculorum. Stat. 3. Sylu. 2. 11.

Potentia oculi. Cels. lib. 6. cap. 6.

Sensus oculorum acerrimus. Cic. 2. de Fin. 85.

Oculorum uigor integer. Plin. epist. 4. 5. d.

Tunica oculi. Cels. lib. 7. cap. 7.

Visum oculorum amittere. Plin. lib. 7. cap. 50. 1.

Nigris oculis decorus. Horat. 1. Carm. ode 32. 3.

In oculis exercitus. Vide In præpositionem.

In oculis præstant: pro, Coram hominibus. Cic. de Senect. 11.

Abacti oculi. Stat. 1. Thebaid. 21. Vide Abigo.

Abstinentes oculi. Vide Abstineo.

Acres oculi. Vide Acer adiectiuum.

Ardentes oculi. Virg. 3. Georg. 101.

Arguti nimis oculi, quemadmodū animo affecti sumus, loquuntur. Cic. 1. de Legib. 39.

Attoniti oculi. Claud. 3. Paneg. 14.

Cerulei oculi. Vide Caruleus.

Cruentati oculi. Vide Cruento.

Dexter & laeuis oculus. Lucret. lib. 4. 61.

Eminentes oculi. Cic. in Vatimum, 2.

Eruditi oculi. Cic. in Parat. 4. 7.

Exempti oculi. Lucret. lib. 3. 7. 4.

Fideles oculi. Horat. de Arte, 37.

Humantes oculi. Claud. 4. Paneg. 54.

Ignei oculi serpentium. Senec. Herc. fur. 4. 3.

Immities oculi. Ouid. 6. Metam.

Immoti oculi. Ouid. 2. Metam.

Oculi indomiti. Vide Indomitus.

Inertes

Inertes oculi. Virg. 3. Georg.

Irretortus oculus. Horat. 2. Carm. ode 2, Quisquis ingentes oculo irretorto Spectat aceruos. id est, quisquis non est auarus, nec aspectu pecunie magno perire mouetur. Nam qui pecunie est auarus & studiosus, ad eius aceruos subinde retorquet oculos, ac penè strabus efficitur, nec sic ab ea auelli potest, quin oculos sepenumerò reflectat, ut eam respiciat. Eum igitur dicit, cui pecunie aspectus oculos non deprauat, nec strabus reddit, quod magne auariditatis est argumentum. Lambinus uerò sic, Oculo irretorto, id est, qui ingentes auri aceruos ita spectat, ut oculos suos nullam in aliam partem reflectat, aut retorquat: qui aurum rebus oculis intueri potest: cuius ea est oculorum animi acies, ut auri splendore non offendatur, neq; præstringatur, id est, qui ita aspiciat, ut non concupiscat, aut corrumpatur. Est autem metaphora ducta ab his, qui oculorū uitio lucem aspiciere non possunt: sed oculos ab ea demouere, atq; in aliam partem reflectere coguntur. Vitur eadem similitudine Cicero in epist. quadam ad Brutum, cuius initium, Quum sepe te literis, &c.

Labentes oculi. Quint. in Proem. lib. 6. 11. de filio moriente.

Lientes oculi. Claud. 1. in Rufinum, 28.

Loquaces oculi, Qui notis assignandis uim habent uocis. Tibull. lib. 2. eleg. 7. 9.

Lubrici & mobiles oculi. Cicero 2. de Nat. deor. 213. Vide Lubricus.

Madentes oculi. Stat. 6. Thebaid. 125.

Maligni oculi. Virg. 5. Aeneid. 131.

Melliti oculi. Catull. ad Tumentium, epigr. 4. 5. 1.

Minaces. Lucan. lib. 2. 6.

Modesti. Ouid. 2. Amor. eleg. 4. 3.

Nitentes. Virg. 1. Aeneid. 47.

Patentes. Lucret. lib. 3. 131.

Perverfi. Cic. 1. de Nat. deor. 108.

Putres oculi: id est, nimio potu marcentes, & libidine resoluti. Horat. 1. Carm. ode 36. 4. Acron.

Scabri. Cels. lib. 6. cap. 6.

Sequaces oculi. Stat. 3. Thebaid. 100.

Sicci oculi. Quintilianus libro 6. cap. 2. 23, Siccis agenti oculis Lachrymas dabit.

Superbi oculi. Ouid. 6. Metam.

Torui oculi. Ouid. 5. Metam.

Truces oculi. Seneca Oedipo, 12. 2.

Velox oculus. Horat. 2. Serm. Satyr. 5.

Venusti oculi, candiduli dentes, color suauis. Cic. 5. Tusc. 66.

Vigilantes, uel uigiles oculi. Virg. 5. Aeneid. 88. & lib. 4. 37.

Vitiosi oculi, & cæci. Senec. de Benefic. lib. 5. cap. 1.

Abire ab oculis. Vide Abeo.

Abeffe ab oculis. Vide Abstum.

Accipere oculis. Vide Accipio.

Accipere noctem oculis. Vide Nox.

Adducere ante oculos. Vide Adduco.

Adiicere oculos alicui rei. Cic. 4. Verr. 25. Vide Adiicio.

Aduertere oculos teplis. Claud. 5. Paneg. 46. Vide Aduerto.

Agnosere oculis. Vide Agnosco.

Agere aliud oculis. Quint. lib. 1. cap. 1. 24.

Comibus est oculis alliciendus amor. Ouid. 3. de Arte, 101.

Amare aliquem plus suis oculis. Catull. ad Caluim, epigr. 1. 4. 1.

Amittere oculos. Vide Amitto.

Angere oculos. Vide Ango.

Aperire oculos ad puniendum aliquem. Cic. pro Milone, 65.

Ardent oculi. Cic. 6. Verr. 130. Vide Ardeo.

Aspicere oculis. Cic. pro Domo sua, 85.

Aquis oculis aspiciere. Virg. 4. Aeneid. 75.

Theauri pars 2.

Iustis oculis aspiciunt superi mortalia. Ouid. 13. Metam. 14.

Limis oculis aspiciere, uel intueri. Vide Limus.

Astare ante oculos. Virg. 3. Aeneid. 30.

Graues oculos attollere. Virg. 4. Aeneid. 138.

Attollere oculos humo. Ouid. 2. Metam. 90.

Attollere oculos aduersus. Vide Attollo.

Auertere oculos omnium in se. Vide Auerto.

Auertere oculos ab aliquo. Ouid. 2. Metam. 155.

Auertere ab uel ex oculis. Vide Auerto.

Cadentes oculi morte. Stat. 3. Syl. 5. 8.

Caligant oculi. Lucret. lib. 3. 32.

Capiti oculis talpa. Virg. 1. Georg. 37.

Oculis rationem capere. Plaut. Pseud. 9. 2.

Capessere oculis. Vide Capesso in Capio.

Conspecti oculis infestis. Vide Conspectio.

Cernere aliquid oculis. Quint. lib. 6. cap. 2. 2. 4. Vide Cerno.

Profanis oculis sacra cernere. Ouid. 3. Metam. 142.

Cernere oculis & animo. Cic. 3. de Nat. deor. 27.

Circumferre oculos. Sil. lib. 11. 53. Vide Circumfero.

Superbos oculos circumferre. Ouid. 6. Metam. 34.

Circumlinere oculum. Vide Circumlino.

Circumspexi oculis agmina. Virg. 2. Aeneid. 14.

Cohibere oculos. Vide Cohibeo.

Collimare oculis. Vide Collimo.

Collustrare oculis. Vide Collustro.

Compingere oculos. Vide Compingo.

Comprimere oculos alicuius. Ouid. epist. 1. 21.

Configere oculos cornicum. Vide Configo.

Conficere oculos in aliquem. Cic. pro Cluentio, 42.

Coniecit oculos in hostem. Virg. 12. Aeneid. 97.

Conscelerare oculos uidendo. Ouid. 7. Metam. 7.

Constituere aliquem in foro atq; in oculis ciuium. Cicero 2. de Orator. 23.

Contemplari intentis oculis. Vide Contemplor.

Lynceis oculis contemplari. Vide Lynx.

Contrectari oculis. Tacit. lib. 3.

Conuifere omnia loca oculis. Lucret. lib. 2. 72.

Corrumperè oculos. Vide Corrumpo.

Deicere oculos ab aliqua re. Cic. 1. Philip. 1.

Deiecti in terram oculi. Quint. lib. 1. cap. 11. 5.

Demiscere oculos omnes. Ouid. 15. Metam. 123.

Deponere oculos in aliquam. Horat. 1. Carm. ode 36. 4.

Diriguere oculi. Ouid. 14. Metam. 151.

Distorquens oculos. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 13.

Oculi dolent, quoties aliqui uidemus, quod uidere molestum est. Terent. Phorm. 5. 9. 64.

Vin' primum hodie facere, quod ego gaudeam, Nauffistrat' Et quo tuo uiro oculi dolent?

Hebetare oculos. Plin. lib. 20. cap. 6. 11.

Erigere oculos, & recondere. Ouid. 4. Metam. 29.

Eripere oculos alicui. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 7.

Eruitur oculos Gryneus. Ouid. 12. Metam. 54.

Euerberare oculos. Quint. lib. 2. cap. 4. 14.

Oculum exculpere, quod & Erucere dicitur. Terentius Phormione, 5. 8. 6.

Exiliunt oculi. Ouid. 12. Metam. 51.

Somnum expellere oculis. Stat. 4. Sylu. 6. 3.

Expilare genis oculos. Ouid. 13. Metam. 114.

Extulit oculos ad sidera. Virg. 2. Aeneid. 138.

Oculus teneros mihi fasinat agnos. Virg. 3. eclog. 21.

Ferire oculos. Vide Ferio.

Ferre oculos passim per cuncta. Virg. 2. Aeneid. 114.

Ferre aliquem in oculis. Cic. de Arusp. ressi. 45. Et Quint. frastr. lib. 3. 17. 13.

§§ Fixi solò

Fixi solo oculi. Virg. 1. Aeneid. 98.
 Flester oculos. Ouid. 8. Metam. 140.
 Fodere oculos. Senec. Oedipo. 12. 9.
 Focdare oculos lachrymis. Tibul. lib. 2. eleg. 7. 9.
 Lucidum fulgentes oculi. Horat. 2. Carm. ode 12. 3.
 Fessos oculos furari labori. Virg. 5. Aeneid. 169.
 In oculis gestare, uel in oculis esse, aut ferre: pro, Valde ample-
 xi et amare. Terent. Eunuch. 3. 1. 11.
 Gignere dolorem oculis. Lucret. lib. 4. 63.
 Grauari oculi in morte. Ouid. 4. Metam. 29.
 Acres atq; acutos oculos habere. Cic. pro Plancio, 54.
 Habere alicuius oculos in suis oculis: pro, Videre quid ille ue-
 lit, aut imperet. Plaut. Pseud. 13. 68.
 In oculis habere aliquid: pro, Semper ad aliquid intentum esse,
 ut interpretatur Budaeus. Quint. lib. 16. cap. 5.
 Oculi in uultu habitant. Cic. 12. Philip. 320. Hic etiam fautores
 Antonij quoru in uultu habitant oculi mei, tristiores uide-
 bam. hoc est, A quibus contuēdis nō dimouentur oculi mei.
 Herere oculis. Virg. 1. Aeneid. 145.
 Haurire oculis. Videre. Virg. 4. Aeneid. 132.
 Lacere ante oculos. Lucret. lib. 1. 13.
 Lacere oculos nintium. Lucret. lib. 4. 229.
 Imponere oculos. Virg. 2. Georg. 15.
 Nec modus inserere, atq; oculos imponere simplex.
 Imponere oculos praedijs alicuius. Injere. Imp. Dioclet. 1. 1. tit.
 de praescriptione triginta uel quadraginta annorum.
 Incitare oculos alicuius. Ouid. 3. Metam. 87.
 In oculos incurrere est, uisū offendere. Cicero Attic. lib. 12.
 242. 5. Vide Incurro.
 Inferre oculos. Vide Infero.
 Inflectere oculos aliquorum. Vide Inflecto.
 Intendere oculos. Fixis oculis inuerti. Plin. epist. ultima lib. 2.
 Inuerti aliquid acrioribus oculis. Quint. lib. 2. cap. 10. 4.
 Inuadere in oculos. Vide Inuado.
 Iudicare oculis. Vide Iudico.
 Labentes languore oculi. Claud. de Berecynth. epigr. 58. 8.
 Laceratus oculis. Lucret. lib. 3. 83.
 Coacti oculi lachrymare discunt. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 17.
 Ledere oculos. Horat. 1. epist. 2. 8.
 Inuitis oculis haec mea uerba leges. Ouid. epist. 17. 1.
 Obliquo oculo limare comodum alicuius. Horat. 1. epist. 14. 8.
 Linqentes imbrem oculi. Stat. 5. Thebaid. 54.
 Lucent oculi. Ouid. 1. Metam. 49.
 Lustrare campos oculis. Lucan. lib. 7. 161.
 Ignē micant oculi. Ouid. 3. Metam. 7. 15. 135.
 Acrybus oculis micat ignis. Virg. 12. Aeneid. 21.
 Natantes oculi in luce. Stat. 2. Thebaid. 128.
 Remuente oculo negaui. Ouid. epist. 16. 18.
 Tenebrae obduxere oculos. Lucan. lib. 3. 146.
 Turba oberrat meos oculos. Senec. Herc. fur. 13. 2.
 Obire oculis. Vide Obeo.
 Obliquare oculos. Ouid. 7. Metam. 83.
 Oculis utilitatem obtinere. Plaut. Epid. 13. 28.
 Oculis obuerti. Vide Obuerto.
 Obuerfatur mihi ante oculos Reip. dignitas. Cic. pro Sextio, 5.
 Pascere oculos. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 2.
 Pascere oculos, animumq; exaturare cruciatu atq; supplicio.
 Cic. 7. Verr. 53.
 Colores pascent oculos. Lucret. lib. 2. 84.
 Patiuntur oculi. Vide Patior.
 Velo ci oculo percurrere aliquid. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 12.
 Perlegere aliquid oculis. Virg. 6. Aeneid. 7.
 Aura perterget oculos nostros. Lucret. lib. 4. 51.
 Ponere aliquem ante oculos. Cic. 2. de lege Agr. 58.

Praedescere oculis colores. Virg. 2. Georg. 51.
 Premere oculos alicuius. Virg. 9. Aeneid. 98.
 Premi oculum supercilio. Quint. lib. 1. cap. 11. 6.
 Proponere uitam cuiusdam ante oculos suos. Cicero pro Sylla
 14. 53.
 Prosequi oculis abentem. Ouid. epist. 5. 11.
 Nox oculos mentemq; rapit. Stat. 9. Thebaid. 8.
 Referre oculos sensusq; aliquid. Valer. 6. Argon. 117.
 Referre ora et oculos in aliquem. Virg. 12. Aeneid. 132.
 Reflectere oculos. Ouid. 7. Metam. 69.
 Restituere oculum in sedem suam. Cels. lib. 6. cap. 6.
 Oculos retorquere. Ouid. 10. Metam. 138.
 Renocare oculos alicuius. Ouid. epist. 15. 47.
 Rigare oculos fetu. Senec. Medea. 6. 2.
 Satiare oculos amore. Propert. lib. 2. eleg. 16. 5.
 Scintillant oculi. Pers. Satyr. 3. 12.
 Sequi scripta oculis. Quint. lib. 2. cap. 5. 3.
 Ab oculis mentem seuocare. Cic. 3. de Nat. deor. 2. 7.
 Spargere oculos, Est oculos huc illuc conuertere. Pers. Sat. 5. 4.
 Statuere aliquem ante oculos. Cic. 1. de Orat. 12. 7.
 Subijcere oculis. Quint. lib. 6. cap. 3. 26.
 Limis subijcit ocellis. Ouid. 3. Amor. eleg. 1. 7.
 Subsidunt oculi. Cels. lib. 2. cap. 6.
 Succumbunt oculi. Ouid. 1. Metam. 144.
 Suffusus oculos lachrymis. Virg. 1. Aeneid. 47.
 Oculis tibi sum. Plaut. Pseud. 4. 47.
 Mollibus oculis esse dicitur, qui facile commouetur ad lachry-
 mas. Ouid. 1. de Remed. amoris. 68.
 In oculis esse aliquibus: id est, charum et gratum esse. Cic. Att.
 lib. 6. 113. 8.
 In oculis multitudinis esse. Cic. 2. Tusc. 106.
 Humentes oculos sustulit. Ouid. 11. Metam. 93.
 Non oculi tacere tui. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 4.
 Temperare oculis. Curtius lib. 9. hoc est, abstinere a lachrymis.
 Tendere oculos, Dirigere. Virg. 5. Aeneid. 102.
 Immotos tenere oculos. Ouid. 2. Metam. 98.
 Silentes tenere inter se oculos. Valer. 4. Argon. 39.
 Oculos tenere artificum dicitur res aliqua: pro, In contempla-
 tionem sui adducere. Plin. epist. 6. lib. 3.
 Tollere oculos contra aliquem. Lucret. lib. 1. 14.
 Oculos tollere, de literis dictum, per translationem: pro, Refe-
 cere, et erigere oculos, sine delectata. Cic. ad Tironem, lib.
 16. 12. 3. Literule meae, sine nostrae, tui desiderio oblangue-
 runt. Haec tamen epistola, quam Acaestus attulit, oculos pau-
 lulum sustulerunt.
 Torfit oculos ad monia. Virg. 4. Aeneid. 44.
 Trajicere oculos aliquid. Lucret. lib. 4. 86.
 Immittibus oculis tueri. Ouid. 6. Metam. 124.
 Toruis oculis tueri aliquem. Ouid. 5. Metam. 198.
 Somnus uenit in oculos. Ouid. 7. Metam. 31.
 Vestigare oculis, cui opponitur Reperire. Virg. 6. Aeneid. 29.
 Videre oculis. Terent. Hecyra. 5. 4. 22.
 Nam nunquam ante hunc diem meis oculis eam, quod
 nossem, uideram.
 Inundis oculis uidere. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 5.
 Siccis oculis uidere aliquid. Horat. 1. Carm. ode 3. 4.
 Volitare ante oculos quorundam. Cic. 2. de lege Agrar. 62.
 Voluere oculos huc illuc. Virg. 4. Aeneid. 73.
 Voluere oculos per singula. Virg. 8. Aeneid. 124.
 Intentos uolens oculos. Virg. 7. Aeneid. 51.
 Quies dura urget oculos. Virg. 10. Aeneid. 149.
 Inertes oculos stupor urget. Virg. 3. Georg. 105.
 Oculi mi, Blandientis uox. Plautus Curcul. 4. 48. Bene uide-
 le oculi mi.

Oculi, di-

Oculi, dicuntur etiam in arborum furculis unde germinant. Ca-
 to cap. 6. 3. Ibi oculos arundinis pedes ternos alium ab alio
 seruato. Coll. 3. cap. 18. 3. Et reliqui duo uel tres fructuarij
 oculi penitus in terram deprimentur. Idem lib. 4. cap. 29.
 Oculi, de stellis. Plin. libro 2. cap. 5. Inde tot stellarum collu-
 centium illos oculos.
 Oculi caude patoniam. Plin. lib. 13. cap. 15. 5.
 Oculi, Nota rotunda. Plin. lib. 8. cap. 17. Pantheris breues in
 candido macularum oculi.
 Ocellus, ocelli, Diminut. (ὀμαλῶν) Persius Satyr. 1. 2.
 —patranti fractus ocello. Mart. lib. 1. 88. Siccis ocellis.
 Ebrij ocelli. Catull. de Acme. epig. 4. 2. 3.
 Mors nostros claudet ocellos. Propert. lib. 2. eleg. 14. 4.
 Iratos in te defixit ocellos. Ouid. 2. Amor. eleg. 8. 3.
 Argutis ocellis promisit quiddam. Ouid. 3. Amor. eleg. 2. 17.
 Deiectis ocellis spectare gremium. Ouid. 1. Amor. eleg. 8. 8.
 Somnus lassos summissit ocellos. Ouid. in Fragmento, 1.
 Somnus tegit ocellos. Catull. ad Licinium, epig. 17. 2.
 Turbare nitidos ocellos. Luuenal. Satyr. 6. 1.
 Ocellus meus, Blandientis uox. Plautus Asin. 12. 74. Da meus
 ocellus, mea rosa.
 Peninsularum insularumq; ocellus Sirmionid est, praestantissi-
 ma, aut pulcherrima. Catull. ad Sirmionem peninsulam, 29. 1.
 Ocelli radices. Plin. lib. 2. cap. 4. 7.
 Ocellatus, pen. prod. Adiect. (ὀμαλῶν) Quod ocell-
 os habet, id est, cauernulas quasdam. Vide Suetonius Ocel-
 latus nubes dixit, id est, nullis foraminiibus distinctas. Suet-
 onij locus est in Augusto, cap. 83. qui nunc sic legitur, Animi
 laxitati causa, modo piscabatur hamo: modo talis, aut ocella-
 tis nubibusq; ludebat cum pueris minutis. Alij legunt ocella-
 tis. Vide Ocellatum, supra suo loco.
 Oculissimus, ὀμαλῶν, Superlatiuum formauit Plautus
 in Curc. 3. 27.
 Salue oculissime homo. hoc est, qui tam clare aspicias.
 Oculissimus, Charissimus, inquit Festus. Plaut. Curcul. 2. 15.
 Salue, ualuisim' ostium oculissimum.
 Oculicus, Adiect. (ὀμαλῶν) Pleus oculis. Plaut. Aulul. 16. 19.
 Quos si Argus seruet, qui oculos totus fuit.
 Oculicus, per translationem, pro Perspicaci ponitur, quasi qui
 ex oculis consistit. Apul. Perspicaciorem ipso Lynceo, uel Ar-
 go, et oculicum totum.
 Ocularius, Adiect. Solinus cap. 37. Cuius succus proficit
 ad oculariam claritatem. De Euphorbia.
 Ocularia egritudo. Solinus cap. 10. ad finem.
 Medicus ocularius. Celsus lib. 6. cap. 6.
 Ocularius, Substant. Idē. Scribo. Largus, Aspritudines palpebra-
 rum desperatas a quibusdam oculariis, paucis diebus tollit.
 Oculatus, penul. prod. (ὀμαλῶν) Aliud Adiect. Cui perspic-
 caces sunt oculi, qui per totum corpus oculos habet.
 Malē oculatus. Vide Malus.
 Oculatum, pro Praesenti, auctore Festo, posuit Plaut. quum di-
 xit Pseud. 5. 68.
 Ene die ceca hercle oliuim, id uendito oculata die.
 Oculatus testis. Qui se uidisse dicit id quod narrat, inquit Fe-
 stus. Plaut. Trucul. 10. 8.
 Oculatissimum locum appellat Plinius conspiciuum, lib. 13. 4.
 capite 6. 2.
 Oculatio, oculationis (ὀμαλῶν) in uitibus, pro Gem-
 marum superfluarum defectione. Plinius libro 17. cap. 21.
 12. Pampinationi quoq; et oculationi, omniq; operi faci-
 lior. Vetus exemplar hic legit, occationi.
 Oculatus, penul. corr. Aduerbium (ἐν ὀμαλῶν) ita di-
 citur inquit Festus, ut Fundatus, penitus: quo significatur,
 tam charum esse quam oculos. Plaut.
 Thefauri pars 2.

Qui amant ancillam meam Hedylum oculitis.
 Oculo] oculus (ὀμαλῶν) Idem quod illustro uel illumino, et
 quasi ex caeco oculatum facio. Tertull. in Apologet. Sed
 quia iam expolitus, et ipsa urbanitate deceptos, in agnitio-
 nem ueritatis ocularet. Sed hoc uix crediderim apud uete-
 res inuenire. Neq; n. oculatus participium est a uerbis o-
 lo, sed potius nomen, sicut Manicatus et Tunicatus.
 Ocyalus] Vnus ex Pheacibus, tempore Alcinoi regis, ut o-
 stendit Homerus libro 8. Odys.
 Ocymium] ocymi Penul. corr. (ὀκυμα) Herba ad boum
 pabulum sata, qua ciebant alium bobus. Varro de Rusti-
 lib. 1. cap. 31. 3. Omne pabulum primum ocymium, sarragi-
 nem, uiciam, nouissimē fenem secari. Ocymū dictum ē uera-
 bo Græco ὀκυνῶν, id est, citō, Similiter quoq; ocymium in hor-
 to hoc amplius dictum ocymium, quod citat alium bobus,
 et ideo his datur ut purgentur: id genus pabuli sunt segetes
 uirides, secke ante quam gerant siliquas. Catul. ad Fundum,
 epig. 4. 3.
 Et me recurui ocymoq; et urtica. Pers. Satyr. 4. 3.
 Ruellius lib. 1. cap. 20. non putat idem fuisse apud ueteres
 ocimum et ocymium, quæ tantum una litera distat uidentur,
 uario supra modum significatu, ut idem ait. Ocimum
 uerò tradit esse genus illud pabuli, de quo apud Varro nem
 Ocymium, herbam illam odoratam, quæ uulgo Basilicon di-
 citur: ut meminit lib. 2. cap. 5. 4. Sunt tamē, ut idem testatur,
 qui significantius per x, scribendum ducant, ab ὄκω, quod
 redolere denotat: quoniam herba tota suauissimum spiret
 odorem. Petrus Victorius sic legendum censet Varronis lo-
 cum: Ocimum dictū a Græco uerbo ὀκυνῶν, quod ualeat citō:
 similiter quo ocimum in horto. Hoc amplius dictū ocimum,
 quod citat alium bubus, et ideo ijs datur ut purgentur, id
 ex pabuli segete uiride sectum, antequam gerat siliquas. I-
 dem etiam apud Catonem semper ocimum legit, pro illo boū
 pabulo.
 Ocymū, consuetudo neutraliter dicit. sed Aemilius Macer ait,
 Inter praeteritas numerabitur ocymus herbas.
 Ocyer] Ocyssimus (ὀκυσσῶν) Latina nomina, pro Cea-
 lerior, Celerrimus. Fiunt a postiuo Græco ὀκυνῶν, quo Latini
 carent. Plin. lib. 16. cap. 31. 4. Quidam breuitate radicū
 celerius senescere arbores putant: quod arguunt fici, quarū
 radices longissimæ, et senectus ocysima.
 Fulminis ocyor alis. Virg. 5. Aeneid. 64.
 Cerys ocyor. Horat. 2. Carm. ode 16. 5.
 Euro ocyor. Horat. 2. Serm. Satyr. 16. 5.
 Verbere fundæ ocyor. Lucan. lib. 1. 46.
 Aura ocyor. Horat. 1. Carm. ode 2. 10.
 Ocyus, Ocyssimē, Aduerbia (ὀκυσσῶν, ὀκυσσῶν) Terent.
 Eunuch. 3. 5. 60.
 Perlonge est, sed tanto ocysus propere minus: muta uesteni.
 Cic. in Somnio Scipionis, 32. Idq; ocysus faciet, si iam tunc
 quum erit inclusus, in corpore eminebit foras.
 Tardius et Ocyus, contraria. Cic. 4. Tusc. 4. 9.
 Deferemur ocysus a re publica, quam a re familiari. Cic. Attic.
 lib. 16. 333. 1.
 ire ocysus. Virg. 8. Aeneid. 111.
 Peragere iussa alicuius ocysus. Seneca Troade. 6. 55.
 Peruenire ocysus ad aliquem locum. Cic. pro Quintio, 24.
 Ocyus omnes surgimus. Ouid. 12. Metam. 46.
 Ocyssimē, penul. corr. (ὀκυσσῶν) Terent. Heaut. 4. 8. 28.
 Tanto ocysus te ut poscat, et tu id quod cupis.
 Quam ocysimē ut des.
 Ocyete] penul. corr. (ὀκυσσῶν) Vna ex Hæppis sic dicta,
 quod alarum uelocitate polleat: unde enim celer et citus di-
 citur, ὀκυσσῶν uolo, uolas. Vide Cælium, lib. 39. cap. 27.
 SS 2 Ocyoe]

Ocyroce] pennil. corr. (ἀνὴρ πόρ) Nympha, Oceani & Tethyos filia, ut scribit Hesiodus in Theogonia.
 Ocyroen, Chironis Centauri filiam fabulantur poeta fuisse faticatam, eandemq; in equam tandem conuersam. Ouidius 2. Metam. 128.
 Oda] ode, uel ode, odes, f. g. Cantus. Author opusculi de Philonela, Et morulus modulans tam pulchris concinit odis.
 Odesos] Vrbis est in Mæsia inferiori, ut scribit Pompon. Mela libro secundo.
 Odaxymus] ὀδᾶξυμος, Græcis & medicis dicitur pruritus ille qui in infantibus præcurrit dentitionem. Vide Cæli. lib. 4. cap. 1.
 Odeum] odet, pen. prod. (ὀδῆον) Pars edificij. Cic. ad Atticum libro 4. 86. 5. Monumentum illud quod tu tollere laudibus solebas, ut odeum laxarem, & usq; ad atrium libertatis explicarem: contemptissimum sexcentis H. S. Vbi interpres, Odeum, pars edificij, auctore Vitruuio, quæ Latine dici cantilenarium potest: de quo Pausanias & ceteri. Quædam tamen exemplaria legunt, Ut forum laxarem. Odeci meminit Vitruuius lib. 5. capit. 9. Vide etiam Cælium libro 28. capit. 12. Græce scribitur ὀδῆον, Porro ὀδῆος cantum significat.
 Odacio] Veteres pro Olfacio dixerunt, teste Festo.
 Odi] odisti, odit (μισῶ, οὐχ ἔγωγε, ἐχθρῶ, ἐχθρῶν, ἐχθρῶν, ἐχθρῶν) Verbi defectiuum, sub uoce præterita significat præsens & præteritum, tam imperfectum quam perfectum: id est, Odio habebam, aut habui. Præteritum perfectum tantum habet, & ab eo formata.
 Odi, significat Odio habeo, & habui. Cic. de Amic. 28. Alteri propter crudelitatem semper hæc ciuitas oderit. Sic, pro Seno, 39. Et ad Marium, lib. 7. 2. 5. Postremo, uix uerisimile fortasse uideatur, oderam multo peius hunc, quam illum ipsum Clodium.
 Odit ladi ferro uitalia opobalsamum. Plin. lib. 12. cap. 25. 4.
 Odisse & Amare, contraria. Cic. Att. lib. 6. 113. 17.
 Odisse & Diligere, contraria. Cic. 5. de Finib. 48.
 Faurere & Odisse, contraria. Cic. de claris Orat. 97.
 Acerbe & penitus odisse aliquem. Cic. pro Cluentio. 136.
 Aperte odisse magis ingenui est, quam fronte occultare sententiam. Cic. de Amicit. 59.
 Furialiter odit. Ouid. 3. Fast. 128.
 Male odisse aliquem. Cic. Att. lib. 14. 299. 3. Vide Malus.
 Pati contumelias peius odero malis omnibus alijs. Brut. Cic. 16.
 Impendio odit. Vide Impendo.
 Odissim te odio Vatiniano. Catul. ad Caluim, epigr. 14.
 Odimus immodicos fastus. Ouid. 3. de Arte, 102.
 Oderunt hilarem tristes. Horat. 1. epist. 19. 19.
 Improbos omnes ciuili odio odimus. Cic. pro Milone, 27.
 Affor odit inertes. Ouid. 2. de Arte, 46.
 Odi profanum uulgus, & arceo. Horat. 3. Carm. ode 1. 1.
 Osi, ofa, ofum, Partic. (μισῶν) Qui odio habuit. Plautus Amphit. 10. 19.
 Inimicos ofa sum semper obtuerier. Gell. lib. 4. cap. 8.
 Ofurus, Cicero in Lelio, Negabat ullam uocem inimiciorum amicitia posse reperiri, quam eius qui dixisset, ita amare oportere, ut aliquando esset ofurus.
 Ofors, oforis, verbale (μισῶν) Qui odio habet. Plautus Merc. lib. 18. 15.
 Ofores, in fens, iracundi. Et Pœnulo, 1. 2.
 Ofor mulierum.
 Odium, odij (μισῶν, ἐχθρῶν, ἐχθρῶν) Ira imeterata, inquit Cic. lib. 4. Tusc. 32. Terent. Phorm. 5. 9. 27.
 Neq; negligentia tua, neq; id odio fecit tuo.
 Odium & offensio. Cic. 2. Verr. 23.

Dignus odio aut irrisione. Cic. 2. de Orat. 113.
 In odio. Vide In prepositionem.
 Atrox odij Agrippina. Tacit. lib. 12.
 Procax odij, & potestatis temporantior. Tacit. lib. 13.
 Securam odij. Tacit. in uita Agricola.
 Semina odij. Ouid. 3. de Arte, 102.
 Acerba odia. Virg. 10. Aeneid. 181. Vide Acerbus.
 Aegra odia. Valer. 5. Argon. 29.
 Blandum & affabile odium. Senec. de Benef. lib. 2. cap. 14.
 Capitale odium. Vide Caput.
 Compressum odium. Vide Comprimo.
 Crudele odium. Virg. 1. Aeneid. 73.
 Hostile odium. Tacit. lib. 15.
 Ieiunij odij, Insuperabile. Iuuen. Sat. 15. 6. De Aegyptiorum odij Immane & crudele odium barbarorum in hostem. Cicero pro Plancio, 58.
 Immortale odium. Iuuen. Satyr. 15. 4.
 Inexorable odium. Ouid. 5. Metam. 49.
 Inexpiabile odium. Vide Inexpiabilis.
 Infestum odium. Vide Infestus.
 Insigne odium. Vide Insignis.
 Instium penitus odium. Cic. 2. de lege Agraria, 28.
 Intestinum odium. Vide Intestinus.
 Intimum odium. Vide Intra.
 Iusta odia. Quintil. lib. 5. cap. 13. 31.
 Iustum & debitum omnium mortalium odium. Cic. in Piso, 25.
 Nouercalia odia. Tacit. lib. 1.
 Nuda odia. Stat. 9. Thebaid. 4.
 Occulta odia. Cic. Lentulo, lib. 1. 9. 13.
 Perniciale odium. Vide Pernicis.
 Pertinacia odia. Tacit. lib. 20.
 Priuata odia. Tacit. lib. 1.
 Preciosa odia, & constantia magno. Ouid. epist. 7. 9.
 Vatinianum odium. Vide Vatinus.
 Viuida odia. Tacit. lib. 15.
 Adduci odio. Vide Adduco.
 Recentia, ueteraq; odia aduertit. Tacit. lib. 4.
 Afferre odium. Vide Afferro.
 Aeterna odia agere. Senec. Herc. fur. 6. 6.
 Alendis odij materiam prestare. Claud. 2. Paneg. 4.
 Capere odium. Vide Capio.
 Certare odij. Virg. 10. Aeneid. 3.
 Conciliare odium. Vide Concilio.
 Concipere odium. Vide Concipio.
 Concitare odium. Quintil. lib. 5. cap. 1. 10.
 Concitare magnum odium in aliquem. Cic. 1. de Inuent. 112.
 Concoquere odium. Vide Concoquo.
 Conflatus odio. Quintil. lib. 5. cap. 7. 15.
 Deponere odia. Senec. Herc. fur. 6. 15.
 Odio quodam & disidio ab aliquibus disidere. Cicero pro Corn. Balbo, 23.
 Capitali odio ab aliquo disidere. Cic. de Amic. 2.
 Effundere oclulum odium. Vide Occludo.
 Excitare aterbum odium. Cic. 2. de Orat. 115.
 Excedere urbem odij. Virg. 2. Aeneid. 157.
 Exercere odia. Ouid. epist. 7. 9.
 Exercere aliquem odij. Virg. 4. Aeneid. 125.
 Explere odium strictis mucronibus. Claud. de bel. Get. 122.
 Amorem finire odio. Ouid. 2. de Remed. amor. 53.
 Flagrare odio alicuius. Seneca Oclania, 4. 7.
 Flagrare mutuo odio. Vide Mutuus.
 Frangere odium. Quintil. lib. 6. cap. 3. 7.
 Gerere odia. Seneca Thyest. 4. 31.
 Odium gerere aduersus. Plin. lib. 9. cap. 18. 3.

Habere

Habere magnum odium in aliquem. Cic. 2. de Inuent. 202.
 Habere odium seruitutis. Cic. 5. Philipp. 192.
 Importare odium alicui. Horat. 1. epist. 13. 1.
 Incendere in se odia. Vide Incendo.
 Incurrere in odia hominum. Vide Incurro.
 Inferre odia. Tacit. lib. 15.
 Inflammare urbes odij. Stat. 3. Thebaid. 68.
 Intendere odium. Tacit. lib. 13.
 Iudicare odio & inuidia. Cic. pro Marcello, 17.
 Liberare aliquem odio. Vide Liber, liberi.
 Mereri odium. Ouid. 2. Amor. eleg. 2. 2.
 Metiri aliorum odium suo. Vide Metior.
 Mittere ac finire odium. Vide Mitto.
 Mordet odium. Quintil. lib. 6. cap. 4. 9.
 Afferre odia mouere uerbis. Virg. 2. Aen. 20.
 Asperitas mouet odium. Ouid. 2. de Arte, 30.
 Patefacere odium suum in aliquem. Vide Patefacio.
 Ponere odia. Claud. de bell. Get. 19.
 Preni odij. Claud. 2. in Rufinum, 3.
 Remittere odia. Tacit. lib. 1.
 Renouare & reuocare animos aliquorum ad alicuius odium Cicero 2. de Oratore, 109.
 Reponere odium. Tacit. in uita Agricola.
 In odij residere. Vide In prepositionem.
 Seruatum odium perenni studio. Silius lib. 1. 4.
 Saturare odium diuturnum & inueteratum. Cic. in Vatin. 4.
 Struere odium in aliquos, & Dimouere ab aliquibus, contraria. Cicero de Orat. 114.
 Est mihi odium illius: id est, prosequor illum odio. Virgilius 1. Aeneid. 73.
 Odio esse alicui. Cic. 5. de Finib. 111. Virg. 8. eclog. 7.
 Dumq; tibi est odio mea fistula.
 Odio esse apud omnes. Cic. pro lege Manilia, 45.
 Hostili odio & crudelitate esse in aliquem. Cic. pro Cluen. 8.
 In odio esse omnibus. Cic. ad Att. lib. 2. 36. 1.
 Suscipere odium alicuius in re aliqua. Cic. ad Att. lib. 6. 111. 4.
 Acer odium suscipere. Cic. 2. de Inuent. 202.
 Tendere odij. Tacit. lib. 20.
 Odium collectum transferre. Ouid. 3. Metam. 52.
 Obscuro odio morsuq; uenenare commoda alicuius. Horat. 1. epist. 14. 8.
 Venire odio omnibus. Plin. lib. 28. cap. 8. 18.
 Venire in odium omnibus. Cic. ad Attic. lib. 10. 197. 9.
 Odium mitigatur, deponitur, tenetur, sedatur. Cic. Post red. ad Q. Viritis, 18.
 Facere odium studiorum. Quintil. lib. 1. cap. 3. 6.
 Ferre odium ex aliqua re. Quintil. lib. 5. cap. 14. 24.
 Odium infinitum. Cic. pro Corn. Balbo, 50.
 Odium, Astiduitas, instantia, molestia, fastidium, ut ait Donat. Terent. Phorm. 5. 6. 9.
 Pergit hercle: tu nunquam tuo odio uincas me. Idem Hecyr. 1. 2. 48.
 Tundendo, atq; odio deniq; effecit senex,
 Respondit ei gnatam huius uicini proximi.
 Odiosus, pen. prod. Adiect. (μισῶν, οὐχ ἔγωγε, ἐχθρῶν) Qui odio habetur, uel qui molestus est. Terent. Eunuch. 4. 6. 16.
 Vbi sita est r. in Risco: odiosa cessas. Idem Hecyr. 4. 3. 13.
 Odiosa hæc est ætas adolescentulis. Cic. de Amic. 62. 0.
 Odiosum sanè genus hominum officia exprobrantium.
 Aures odiosæ. Ouid. 1. de Arte, 98.
 Odiosus odor. Cic. 4. de Finib. 85.
 Palestric motus sæpe sunt odiosiores, & histrionum nonnulli li gestus inepijjs non uacant. Cic. 1. Offic. 181.
 Thefauri pars 2.

Offensio omnis odiosa est in fragili corpore. Cic. de Senec. 60.
 Senex odiosus. Ouid. 2. de Remed. amor. 16.
 Senectus sic pleriq; senibus odiosa est, ut onus se Aetna grauius dicant sustinere. Cic. de Senect. 4.
 Odioso uento concita æquora. Ouid. epist. 18. 5.
 Insolens & odiosum uerbum. Cic. in Orat.
 Odiosa plaga. Cic. Att. lib. 5. 108. 7.
 Odiosum esse alicui, id est, molestum, ut ait Valla. Plaut. Curo. 27.
 Tandem es odiosus mihi. Terent. Phorm. 5. 8. 44.
 Enumerò se porro esse odiosi pergitis.
 Odiosus & loquax orator spernitur. Cic. pro Murena, 28.
 Odiosum scrupulus. Cic. Attico, lib. 10. 205. 7.
 Iucundum potius quam odiosum. Cic. de Senect. 23. Ex Cæcilio.
 Odiosum & molestum. Cic. Attico, lib. 6. 114. 3.
 Graue & odiosum, Leue & facile, contraria. Cicero pro Romano Comedo, 9.
 Odiosum & iucundum, contraria. Cic. de Senect. 44.
 Odiosus. Quintilianus lib. 1. cap. 6. 26. Quia nihil odiosius affectione.
 Odiosè, pen. prod. Aduerbium (μισῶν) Cum odio uel te odio aut quod fastidiosè uulgo dicitur. Terentius Adelphi. 4. 2. 50.
 Aeschimus odiosè cessat: prandium corrumpitur.
 Dicere odiosè. Cic. de clar. Orat. 156.
 Odiosè interpellare. Cic. 2. de Orat. 146.
 Loqui odiosè. Author ad Herennium lib. 4. 176.
 Odinoliones] ὀδινολῶνες, Pisticuli sunt exigui, magnitudinem magnæ limacis non excedentes, quos Græci alio nomine Ehenidas, Latini etiam Remoras uocant: sic appellati, quod τὸ λειπὲν τῶν ὀδινῶν, id est, à soluendo dolores partus. Quippe sale asseruatum, & alligatum grauidis, partum soluere prodiderunt. Plin. lib. 32. cap. 1.
 Odites] ὀδίτης, Vnus ex Centauris, Ixionis ex Nube filius, à Mopso interfectus in nuptijs Pyrrhoi. Ouid. 12. Metamorphoseos, Occubuit, frustra; loqui tentauit Odites.
 Odium] Halizonum dux quem Agamemnon in bello Troia non interfecit. Author Homerus lib. Iliad. 5.
 Odones] de quibus in Largumeto, 8. fascie. ff. de aur. et arg. legat. ubi dicitur, quod usum calcamentorum præstat nisi ibi mendum sit, & legedum potius, in donum: quod putat Cællianus Cotta, in uerbo Vndones. Sed non uideo quomodo undones usum calcamentorum præbeant. Tiracuellus.
 Odor] uel odos, huius odoris. pe. prod. (ὀδῶν, ὀσμῆς, ὀσμή) Nota significationis. Plaut. Capt. 13. 45.
 Quorum odos subbasilicanos omnes abigit in forum.
 Odoris ignauia. Vide Ignauus.
 Suauitas odorum. Cic. de Senect. 55.
 Vastitas odoris. Plin. lib. 31. cap. 6. 4.
 Aggrauans capita odor. Plin. lib. 12. cap. 17. 8.
 Angusti odoris rosa. Plin. lib. 21. cap. 4. 1.
 Argutus odor. Plin. lib. 15. cap. 3. ad finem.
 Austerus odore. Plin. lib. 12. cap. 25. 7.
 Dilutus odor. Plin. lib. 15. cap. 28. 2.
 Ferus odor. Plin. lib. 12. cap. 17. 5.
 Non imelegans odor. Plin. lib. 21. cap. 25. 2.
 Iucundè grauis odor. Plin. lib. 21. cap. 10. 5.
 Mali odoris uirna crassa. Celsus lib. 2. cap. 6.
 Potentissimus odor. Plin. lib. 13. cap. 2. 2.
 Recentis odoris mala. Iuuen. Satyr. 11. 10.
 Roscidus odor. Plin. lib. 14. cap. 2. 11.
 Vinosus odor. Plin. lib. 27. cap. 4. 14.
 Vnguetorum odor. Cic. Post red. in Senatu, 14.
 Acer odor. Vide Acer adiectiuum.
 Acerrimus odor. Plin. lib. 21. cap. 7. 2.

Acutus

Acutus odor. Vide **Acuo.** Plin. lib. 2. cap. 7. 3.
Ater odor. Vide **Ater adiectivum.**
Castoreus odor. Vide **Castor.**
Croceti odores. Virg. 1. Georg. 12.
Fædus odor. Celsus. lib. 7. cap. 2. 9.
Gravis odor cœni. Virg. 4. Georg. 10.
Gravis odor oris. Ouid. 3. de Arte. 56.
Inimicus odor. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 11.
Iniucundus odor. Vide **Iniucundus.**
Insuavis odor. Vide **Insuavis.**
Iucundus odor. Vide **Iucundus.**
Lentus odor. Seneca Thyeste. 6. 2.
Medicatus odor. Vide **Medico.**
Mollissimus odor. Vide **Mollis.**
Panchei odores. Lucret. lib. 2. 8. 4.
Peter odor. Virg. 3. Aeneid. 4. 6.
Adhibere odores ad deos. Vide **Adhibeo.**
Abolere odorem. Plin. lib. 28. cap. 9.
Defluit celerrimè odor id est, euanescit. Plin. libro 13. cap. 1. 6.
Evanescit odor celerrimè. Plin. lib. 13. cap. 1. 8.
Frui ex utraq; parte corporis odore prodigo. Plin. li. 13. ca. 3. 5.
Odorem oris tollit, gingivas astringit, dentes firmat. Plinius libro 23. cap. 2. i. De aceto scillimo.
Affluntur è floribus odores. Cic. de Senect. 55.
Capere odorem. Vide **Capio.**
Capere odore reuolunt. Cic. pro Cælio. 32.
Continere odorem. Vide **Contineo.**
Malus odor crescit in ombra. Horat. Epod. 12. 2.
Bestiæ quædam intolerabili odoris foeditate insectantes depelunt. Cic. 2. de Nat. deor. 19. 0.
Liquidum ambrosiæ diffusid odorem. Virg. 4. Georg. 83.
Euellere odorem è glebis iburis. Lucret. lib. 3. 66.
Acrem odorem excire. Lucret. lib. 6. 2. 4. 5.
Expirare odorem dicitur res aliqua. Catul. Argon. 59. 18.
Fertur ad superiora omnia odor. Cic. 2. de Nat. deor. 211.
Fluunt odores certis ab rebus. Lucret. lib. 4. 4. 4.
Acerbus fragrat odor. Valer. 4. Argon. 9. 8.
Multo odore sumat ara. Horat. 3. Carm. ode 18. 2.
Idcere odorem de corpore. Lucret. lib. 2. 170.
Tactare odorem. Vide **Iacio.**
Incendere thura et odores. Cic. 6. Verr. 69.
Galbænos incendere odores. Virg. 4. Georg. 43.
Suaues odores miscent herbe. Virg. 2. eclog. 11.
Diuinum odorem spirare comæ. Virg. 1. Aeneid. 82.
Auræ uiuantur odoribus. Ouid. 7. Metam. 111.
Odores, in plurali, et aromata, pro eodem accepisse uidetur. Colum. lib. 12. cap. 20. 4. Quod si non ita, ut præcipimus, permiscueris, subsident aromata, et adurentur. Et paulo post, 5. Ad prædictum autem modum musti adijci debent ij odores, nardifolium, iris Illyrica, &c.
Ingrati odores. Ouid. 2. Metam. 126.
Differtum corpus odoribus. Tacit. lib. 16.
Odor, insectus aer. Plin. lib. 9. cap. 7. 3. Odorem quidem non aliud quim insectum aera intelligi posse.
Odor oris et corporis terribissimus. Cic. 5. Verr. 18.
Odor, per translationem: ut, Odor Dicituræ, id est indicium. ut ait Budæus. Cic. ad Att. lib. 4. 85. 15.
Suspicionis odor. Cic. pro Cluen. 58.
Legum odor. Cic. 7. Verr. 12. 5.
Lucri bonus est odor ex re qualibet. Iuuen. Satyr. 14. 21.
Odorus, pen. prod. Adiect. (odoratus) Quod ex se odorem mittit, teste Seruius: ut Stat. 6. Theb. 21.
— et odor o uulnere pinus scinditur.
Arbor odora. Ouid. 1. de Arte. 58.

Flos odoratus. Ouid. 9. Metam. 18.
Sulfur odoratum. Claud. 5. Paneg. 51.
Odorus, indagator et sagax. Virg. 4. Aeneid. 27.
— et odor canum uis. Seruius.
Odoratus, pen. prod. aliud Adiectivum (odoratus, odoratus, odoratus) Quod alicunde accepit odorem, inquit Seruius: ut, Templum odoratum. Plinius epist. 17. libro 2. Ante cryptoporticum xyftus uio-lis odoratus.
Minus odoratum. Plin. lib. 2. 1. cap. 7. 2.
Minimè odoratum. Plin. lib. 2. 1. cap. 7. 2.
Capilli odorati. Horat. 3. Carm. ode 20. 3.
Caput odoratum. Horat. 2. Serm. Satyr. 7. 11.
Odoratus, Participiū, sine origine uerbi, non. n. ab odorato, sed ab odore deducitur. Horat. 2. Carm. ode 11. et rofa. Canos odorati capillos, &c. id est, capillis odoratis. nam sic loquuntur Græci.
Odoratus, Quod ex se odorem habet. Virg. 3. Georg. 83.
Dif. e et odoratum: habulis accendere cedrum. Vbi Seruius, Odoratum, pro Odoriferum. Plin. lib. 12. cap. 12. 5. Odorata radices herba.
Bacchus odoratus. Virg. 4. Georg. 56.
Ceræ odorata. Ouid. 8. Metam. 46.
Ignes odorati. Ouid. 1. Fast. 16.
Lignum odoratum. Virg. 2. Georg. 24.
Nemini odoratum lauri. Virg. 6. Aeneid. 13. 2.
Rosæ odorata. Tibul. lib. 1. eleg. 3. 13.
Serta odorata. Ouid. 5. Trist. eleg. 4. 1.
Odorator, et odoratissimus. Plin. lib. 21. cap. 7. 1. Itaq; uina mustis odoratiora, et syluestria magis omnia satiuus. Ibidem, 4. Hortensium odoratissima quæ sicca, ut ruta, mentha, apium.
Odoratus, huius odoratus, pen. prod. (odoratus) pro Olfactui, siue ipso sensu et facultate odorandi. Plin. lib. 11. cap. 4. 3. Insecta autem habet oculos, præterq; sensus tactum et gustatum, aliqua et odoratum. Cicero 4. Acad. 42. Nihil necesse est de gustatu et odoratu loqui.
Odoratus, idem quod Odoratio. Cic. 2. de Nat. deor. 235. Nisi forte tanta libertas et uarietas pomorum, eorumq; iucunditas non gustatus solium, sed odoratus etiam et aspectus, dubitationem offert, quin hominibus solis ea natura donauerit.
Odoratus, Odor. Plin. libro 2. 5. cap. 13. 8. Folia coriandri tenuiora, graui odoratu.
Odoro, odoratis, penul. prod. (odoratus, odoratus) odorare. Odorum reddere. Colum. libro 9. cap. 4. 4. Qui coloret, odoretq; mellâ.
Odoro, pro Odore repleo. Ouid. 15. Metam. 147.
Thura super ripas, aris ex ordine factis,
Parte ab utraq; sonant, et odorant aera sumis.
Sic Græci nonnunquam utuntur uerbo θυμίζω.
Odoror, odoratis. Deponens (odoratus) Olfacere. Colum. libro 6. cap. 2. 1. Deinde nares perficatio, ut hominè discant odorari.
Cibum proiectum odoratis. Horat. Epod. 6. 2.
Odorari, per translationem. Cicero Attico, lib. 14. 320. 1. Cuius pio enim antequam Romam uenio, odorari diligentiuss quid futurum sit.
Peruestigare et odorari aliquid. Cic. 6. Verr. 2. 6.
Indagare et odorari. Cic. 4. Verr. 93.
Degustare et odorari aliq; què, Callidè et clam explorare quid habeat animi. Cic. ad Attic. lib. 4. 77. 6.
Sagacius odorari, Diligenter inuestigare et indagari. Cicero ad Atticum, lib. 6. 115. 3.
Quam sagacissimè odorari, quid sentiant, quid existiment, quid

expectent, quid uelint, quod deduci facillimè posse uideantur iudices. Cic. 2. de Orat. 100.
Vestine odorari aliqua. Cic. Att. lib. 4. 83. 2.
Vestigijs odorari. Cic. in Dionem, 65.
Decemuiratum odorari. Cic. 2. de lege Agraria, 67.
Vestigare et odorari uoluptates. Cic. Post. red. in Senat. 13.
Hi uoluptates omnes uestigant atq; odorantur.
Odoratis, penul. prod. (odoratus) Participium. Plautus Milt. 5. 112.
— si ita non reperio, ibo odorans quasi Venaticus usq;.
Odoratio, Verbale (odoratus) Cicero 4. Tuscul. 31. Et quælis est hæc aurium, tales sunt oculorum, et tactionum et odorationum, et saporum.
Odoramen, pen. prod. siue Odoramentum (odoratus) Quod odoris gratia tenemus: sicut unguentum, quod ungenti causa, ut ait Siphontinus. Macrobi. libro. 1. Saturn. in præfat. Confusura uidelicet omnium succos odoraminum in spiramentum unum. Plin. lib. 21. cap. 7. 1. Omnium autem odoramentorum, atq; adeo herbarum differentia est in colore, et odore, et iucco.
Odorarius, Adiectivum (odoratus) Quod ad odores pertinet.
Odoraria myrrha. Plin. lib. 12. cap. 16. 3.
Odorarius, Substantivum (odoratus) Qui odores conficit et uendit. Græcis aromatopola dicitur.
Odorifer, penul. cor. Adiect. (odoratus) Quod odorem reddit. Plin. lib. 12. ca. 17. 10. Eundè et ad serpentes fugandas urunt, in odoriferis spluis frequentissimas.
Odorifera Arabia, in qua nascuntur odores. Plin. lib. 5. cap. 1. 1.
Gens odorifera. Ouidius 4. Met. 42. Sic uocat Achemenios, Arabiæ populos.
Odorifera insula. Plin. lib. 6. cap. 28. 13.
Lances odorifera. Propert. lib. 2. eleg. 14. 5.
Odryx, penul. corr. Populus est Thraciæ, ut scribit Plinius lib. 4. cap. 11.
Odrysius, Adiectivum (odoratus) Idem quod Thracius ut, Hæsta Odrysiæ. Stat. 1. Achil. 97.
Boreas Odrysius. Silius lib. 7. 11. 5.
Carmen Odrysiæ. Valerius 5. Argon. 68. id est, Orphei, qui Thrax erat, carmen.
Rex Odrysius, Rex Thraciæ. Ouid. 6. Metam. 98.
Odyssæa, Odyssæ, pen. prod. (odoratus) Homeri opus de Ulyssis erroribus, uiginti quatuor libris absolutum. Deriuata dictio ab Ὀδυσσεύς, id est Ulysses. Cicero, de clar. Orator. 36. Nam et Odyssæa Latini est sic tanquam aliquod opus Dædalij, et Liuiæ fabule, &c.
Odytes, Vide Odites.

Oebalia, Oebaliæ, duplex est, una quæ et Lacoria dicta fuit: et ab Oebalo filio Argulij Oebalia cognominata. De qua Statius in Achilleide lib. 1. 4.
Soluerat Oebalio classem de littore pastor Dardanus.
Equi Oebalij. Stat. 6. Thebaid. 66.
Oebalides, penul. corr. Patronymicum masc. (Oebalides) Ouid. in Ibin, 18. pro gentili posuit.
Quo puer Oebalides idus ab orbe cadas. id est, Hyacinthus, qui Lacon fuit. Idem 5. Fast. loquens de Castore et Polluce,
Effugere Oebalide cursu potuere sequentes.
Oebalis, penul. corr. Patronymicum fem. (Oebalis) Stat. 1. Sylu. 2. 30.
— quis purpura sepe Oebalis, et Tyrij moderator liuet aheni. Postum pro adiectiuo. Altera uero in Italia, iuxta Tarentum urbem in clytam Calabria, ab Oebalo filio Telonis, ut quidam uolunt, cognominata. Virg. 4. Georg. 2. 5.
Nang, sub Oebaliæ memini me turribus altis, &c.
Oebalius, Adiectivum (Oebalius) ut, Matres Oebaliæ, Italiciæ. Ouid. 3. Fast. 4. 6.
Oebalus, pen. cor. (Oebalus) Argulij filius, rexq; Laconiæ, ab se Laconiam prouinciam, Oebalam dixit. Fuit et Oebalus, Telonis regis Caprearum insule prope Neapolim filius, et nymphæ Sebethidis. Hæc Ser. apud Virg. 7. Aen. 14. 7.
Oebale, quem generasse Telon Sebethidæ nympha fertur.
Oechalia, Oechaliæ, pars Laconiæ, propinqua Thessaliæ, quæ Oechalia nomen assumpsit à ciuitate eiusdem nominis, quæ in illa erat. Ipsa uero ciuitas, teste Homero libro 2. Iliados, ab Oechaleo flumio nomen accepit. in hac Eurystheus regnauit, qui Herculi filiam tonantè antè promissam denegauit, ideo quod filius fuerat eum dehortatus, dicens ab Hercule et uxorem et filios esse interemptos. Quare illum et filios interemit, atq; Oechalam eius urbem euerit. Vide Virg. 8. Aeneid. 59. et Ouid. 9. Metam. 28.
Inclita Oechalia. Senec. Hercul. Oeth. 4. 38.
Oeconomus, penul. corr. (Oeconomus) Latine dicitur administrator rei familiaris.
Oeconomia, Oeconomus, Rei domesticæ administratio.
Oeconomia, Dispositio cuiusq; rei, per translationem. Cicero ad Attic. lib. 11. 1. Iis igitur respondebo. Sic enim postulas. Nec Oeconomus meam instituat, sed ordinem conseruatum. Vitruuius libro 1. cap. 2. Architectura autem constat ex ordinatione, quæ Græcè τέξις dicitur: et ex dispositione (hanc autem Græci διοίκησις uocant) et eurhythmia et symmetria, et decore, et distributione, quæ Græcè οἰκονομία dicitur. Budæus.
Oeconomia apud Oratores, Dispositio causæ dicitur. Quintilianus lib. 3. cap. 3. 7.
Diligentior oeconomia. Quintilianus lib. 1. cap. 8. 7.
Perturbatio oeconomia. Cicero Attic. libro 6. epist. 1. Sed n. οἰκονομία si perturbatio est, tibi assignatio. n. sequor διοίκησις, οἰκονομία, ordo et dispositio rerum, quæ scribuntur. ex διοίκησις, qui scribis non ordine, sed ut quidque in mentem uenit.
Oeconomicus, oeconomici, penul. corr. (Oeconomicus) gubernande familie peritus. Cicero 2. Offic. 12. 8. Hæc res commodissime Xenophon Socraticus persequutus est in eolibro, qui Oeconomicus inscribitur.
Oeconomica, oeconomicorum, n. g. (Oeconomicus) Quæ ad rem domesticam ac familiarem pertinent. Vnde Oeconomicus Xenophontis, Colum. in præfat. libri 12. et Aristotelis oeconomicæ dicitur.

Oecos *οἶκος*, Græcè, Latine Domus siue familia dicitur à quo economiis. Ea uoce utitur Plin. lib. 36. cap. 25.

Oecumenicus *οἰκουμένης* penul. corr. Adiectiuum (ὀικουμένης) Vniuersalis, & ad totum orbem pertinet. Vide Concilium œcumenicum. *οἰκουμένη* enim, idem est quod orbis terrarum, terra habitabilis.

Oecyrines *οἰκυρίνης* Vir Argiuis, qui donauit Agamemnonem thoraçæ pulcherrimo. Homer. Iliad. lib. 11.

Oedipus *οἰδῖπος* penul. corr. (ὀιδῖπος) filius Laii regis Thebani, dum adhuc matris utero teneretur, & pater Latus Apollinem de nascitura prole consuleret, ab oraculoq; percepisset debere se à nascitura prole interfici, natū puerum pastor armientorum suorum occidendū tradidit: qui dum ætatis miseretur, & regium imperium exequi cogeretur, paruuli pedes gladio perforauit: & uimine suspendit ad arborem, quasi inedia mortuorum. Quod ipse apud Senecam in Oedipō testatur. Sed quum uagiu Phorbantem pastorem Polybij Corinthiorum regis ad se puer traxisset, ille conspiciens uinculis iam tumidum pedibus puerum cuidam larçius est, qui letus ad Meropem uxorem Polybij regis liberis carentem pro magno munere detulit. illa unā cum uiro, tanā quam filium cælitus missum, paterna charitate suscepit, & a pedum tumore Oedipodem nominauit. Cuius penultima breuis à poetis nostris poni consueuit, & declinatur Oedipus, huius Oedipodis, Græcè. Latine uero Oedipi teste, Prisciano lib. 6. & Donato. Hic quum semel Thebas pergeret, Sphingis comperta, eius enigma dissoluit, & monstrum interemit. Vnde rerum obscurissimarum interpres postea dictus fuit.

Dædalus sum, non Oedipus. Erasmus in Chiliad. Oedipi ingenitū scitè proponendis, simul & dissoluendis enigmatum scyripis nobilitatum est, propter dissoluta Sphingis problema, adeo ut in prouerbium abierit eius nominis appellatio. Velut apud Terentium in Andria. seruus dissimulans intellegere quod herus dixerat, Dædus, inquit, sum, non Oedipus. Id quod commutato nomine potest ad quemlibet accommodari, Paulus sum, non Oedipus; Antonius sum, non Oedipus. Quin ipsa per se figura prouerbialis est: potestq; ad eundē modum fingi ex quauis uel persona, uel re uulgo nobis nota. Vi. Qui pōssim omnia meminisse Petrus sum, non Lucullus. Qui pōssim tantis sufficere laboribus Nicolaus sum, non Hercules. Qui potero rem tam duram persuadere? Ricardus sum, non Cicero, Erasmus.

Oedipodes, Oedipode (ὀιδῖποδός) pro eodē dicitur. Stat. lib. 1. Thebaid. 4.
—limes mihi carminis esto
Oedipode confusa domus.

mpij Oedipode nuptiales faces. Senec. Herc. fur. 6. 32.

Oedipodionus, pen. corr. Adiect. (ὀιδῖποδῖον) Ouidius 15. Met. 86.
Oedipodionæ quid sunt nisi nomina Thebas?
Fratres Oedipodionij. Stat. 10. Thebaid. 156.

Oedipodionides, penul. corr. Patron. masc. (ὀιδῖποδῖονίδης) Stat. 1. Theb. 63.
Interea patrijs olim uagus exul ab oris
Oedipodionides furim deserta pererrat Aonia.

Dirus Oedipodionides. Stat. 6. Thebaid. 86.

Oenantharion *οἰνανθῆριον*, Vnguentum œnanthinum est, teste Aeginetâ qui non ob id sic nominatū putat, quod œnāthē respiciat, quū sepe fiat sine ea, sed à uino et Loribus lilij.

Oenanthē *οἰνανθή* œnanthēs (ὀινανθῆς) Flos labruscæ, hoc est, uitis syluestris: non tamen cuiuslibet (nam duæ sunt labruscæ species) sed eius tantū, quæ solum florem, non etiā uuas profert. Colligitur cum optimè olet: siccatur in umbra, subtra-

to limteo, atq; in cados conditur, Dicitur quasi *οἰνάνθη*, hoc est, uini flos. Author Plin. lib. 12. cap. 28.

Oenanthe, oenanthes. Herba. Plin. lib. 21. cap. 24. Oenanthes herba nascitur in petris, folio pastinacæ, radice magna, numerosa. Sunt qui putent esse eam quæ uulgo Filipendula dicitur: uocatamq; Oenanthem, quod cum uino floreat.

Oenanthinus, penul. corr. Adiectiuum (ὀινανθῖνος) Quod ex œnanthē factum est, Oenanthinum oleum. Plinius lib. 23. cap. 4. 4.

Oenanthia *οἰνανθία*, Vrbs Sarmatiæ in Asia, Ptolemæo lib. 5. Hodie S. Sophia.

Oeneus *οἰνεύς* duarum syllabarum (ὀινεὺς) Calydoniæ rex, & Deianiræ pater, de primitijs, omnibus numinibus sacrificauit, exceptâ Dianâ: quæ irata apurum inmisit, qui cuncta us stabat, donec à Meleagro Oenei filio occideretur. Hec seruius. Ouid. 8. Metam. 98.
An felix Oeneus nato uis flore fruetur?
Oenei partu edita. Periphrasis est Deianiræ Oenei filie. Cic. 2. Tuscul. Vercors Oenei partu edita, &c.

Oeneus, trium syllabarum, penul. prod. Adiect. (ὀινεὺς) Ouid. 8. Metam. 57.
Inquit, & Oeneos ultorem spera per agros
Mistit aprum.

Oeneus, Aliud adiectiuum (ὀινεὺς) quatuor syllabarum ut, Heros Oeneus. Stat. 5. Thebaid. 33.

Oenides, pen. prod. Patronymicum masc. (ὀινίδης) Ouid. 8. Metam. 33.
Africanus Oenidæ uariat, &c. id est, Meleagri filij Oenei. Magnus Oenides. Stat. 5. Thebaid. 81.

Oenio *οἰνίος* Vna fuit ex filiabus Anij & Dorippes, quibus id in partu erat Dionysius, ut quicquid attigissent, in triticū statim uerteretur, & uinum, & oleum: unde dicitur Cenoitrophæ, quasi in nouas formas omnia uertentes. Meminit Cæsar libro 7. cap. 15.

Oenoanda *οἰνωάνδα* Oppidū Cabaliæ, quæ Lyciæ regiuncula est, tria habens oppida, Balburam, Bubonem, & Oenoandam. Author Plin. lib. 5. cap. 27.

Oenomeli *οἰνωμέλι*, Potio ex melle & uino austero, quam Latini mulsum appellant. Vide Dioscor. libro 5.

Oenoctionus *οἰνωκτιών*, teste Hierodoto lib. 7. Eluuius in Thesaliam defluens, sicut & Peneus.

Oenomaus *οἰνωμαύς* penul. corr. (ὀινωμαύς) filius Martis, rex Elis & Pise, atq; Hippodamiæ pater. hic uictus à Pelope regnū amisit: totaq; postea regio Peloponnesus à Pelope dicta est. Strabo libro 8. Alter fuit Pel. ponesus, in bello Troiano ab Hectorē interfectus, teste Homero.

Oenone *οἰνωνή* penul. prod. (ὀινωνή) ut ait Strabo libro 8. nomen ciuitatis, & Nymphæ Phrygiæ, à Paride adamatæ. Ouid. 2. de Remed. amor. 31.

Oenophorum *οἰνωφορον*, pen. corr. (ὀινωφορον) Vas ad ferenda uina apium. Marital. lib. 6. 89.
Reddidit œnophori pondera parua sui. Cic. 2. de Finib. 40. Quibus uinū diffusum è pleno sit œnophoro, ut ait Lucianus. Quædā exemplaria legūt, hirsiphō. Vide Brochus.

Oenophorus, phori (ὀινωφορος) Minister uinū ferens, uel potum uini infrens. Plinius libro 34. cap. 8. Praxiteles sicut Stephisam, Spilamenem, Oenophorum, Harmodium, &c.

Oenopia *οἰνωπία*, Insula est, quæ alio nomine Aegina dicitur. Vide Aegina Quid. 7. Metam. 95.
Oenopiam ueteres appellauerunt, sed ipse
Aeacus Aeginam genitricis nomine dicit.

Oenopius, Adiectiuum (ὀινωπιός) ut,
Muri Oenopij. Ouid. 7. Metam. 98.

Oenopola *οἰνωπόλια* œnopols; pe. prod. (ὀινωπόλια) Venditor uinē.

¶ Oeno

Oenopolium, œnopoli (ὀινωπόλιον) Taberna uinaria, Plaut. Pseud. 11. 52.
Quin in corde instruere quondam cepit œnopolum.
Idem Afin. 5. 48.

Oenopte *οἰνωπτε*, in Græcorū cōuiujs dicebatur, quorum officium erat dare operam, ut ex quo biberetur. Vide Cæsar. Rhodiginum.

Oenotria *οἰνωπρία*, regio est Italia. Nonnulli uero ipsam Italianam sic uocatam esse perhibent ab Oenotro Arcade, ut refert Pausanias lib. 8. Pisander uero lib. 13. à uini bonitate appellatam sic esse ait. Gentile nomen est Oenotrus, & Oenotrius. Hæc Stephanus, qui Oenotriā Græcè οἰνωπρία per uerba in medio scribit: ut mirū sit apud Latinos poetas correptam inueniri. Et fortasse apud quosdam Oenotri in terdum, non Oenotrij legendum esset: quod apud Silium Italiciū ubique obseruati uidi. Vide supra in dictione Italia.

Oenotrius, Adiectiuum (ὀινωπτριός) ut,
Puber Oenotria. Silius lib. 12. 130.
Tellus Oenotria. Virg. 7. Aeneid. 17.
Viri Oenotrij. Virg. 2. Aeneid. 108.

Oenotrus, Aliud adiectiuum (ὀινωπτριός) ut,
Fines Oenotri. Silius lib. 13. 111.
Oræ Oenotræ. Silius lib. 8. 44.

Oenotrides *οἰνωπριδῆς*, dictæ sunt due insule, quæ sunt contra Veliam, Pontia scilicet & Uscia. Plin. lib. 3. cap. 7.

Oenus *οἰνω*, Germaniæ fluius, uulgo dicitur Ine.

Oenuis *οἰνωίς*, Tres insule sunt ante Messenem Peloponnesi urbem, quorum meminit Plinius libro 4. capite 12. Est item Oenussa, exigua insula, Chio adiacens. Plinius lib. 5. cap. 31.

Oepœum *οἰωπῖον*, Genus calceamenti muliebris, Polluci lib. 5. cap. 16. ubi Gualtherus uerit Monile.

Oestrum *οἰστρῖ*, Græcè, Latine furor dicitur, οἰστρῖ. Vnde Statius uocat œstrum, poeticum furorem, libro 1. Theb. 73.
Tempus erit quum laurigero tua fortior œstro
Facta canam.

œstrum etiam Latine asilus dicitur, uolatilè paruum, uulgo tabanus, ut ait Seruius: ex soni similitudine dicitur. Virgil. 3. Georg. 30. Est lucos Silari circa, &c.
Colum. lib. 9. cap. 14. scribit, nasci in extremis partibus fauorum, amplioris magnitudinis, quam sunt apes ceteræ: eosq; nonnulli putant esse reges. Verum quidam Græcorum auctores οἰστρῖ appellat, ab eo quod exagitant, neq; patiuntur examina conquiscere.

Oesus pro usus. Cicero de Legibus. At quid erit quod extra magistratus coeratione oesus sit. id est, eratione sit opus. Nam prisca non raro pro uice posuerunt, ut pro munire, moerire: pro mulius, moerius: pro murus, moerius: pro nuti, ceti. Festus, Ex ponderibus publicis, quibus hac tempestate populus ceti er solet. Martianus tamen esse putat oisus scribendum. Nam de litera i disputans, i copulatur, inquit o literæ in nomine Iouis, & Omone: Oisus etiam dicitur. Sic. u. ueteres usum dixerunt, in exemplaribus apud Cicero nem legitur hesus: sed Turnebi consilio reponi debet oesus, ut supra scripsimus.

Oesympes, (ὀισυμπῆς) Oppidū est in Thracia, siue in ea Macedonia parte, quæ Thraciæ proxima est, non procul à Philippis & Neopoli. Meminit huius oppidi Plin. li. 4. cap. 11.

Oesypum *οἰσυπῖ*, pen. corr. neu. g. (ὀισυπῖ) dicitur pinguedo collecta in lana succida, Ouid. 3. de Arte, 43.
Oesyra quid redolent, quamuis mittantur Aënis,
Demptus ab immundæ uellere succus ouis?
Plin. lib. 29. cap. 2. 5. Quin ipse sordes pecudum, sudorq; feminum & alarum adherentes lanis (oesypum uocant) im-

numeros prope usus habent. Dicitur etiam lana succida & sordida, iam primum ab ouibus detonsa, nondum mundata, sed quæ adhuc cum sudore est, & sordibus. Græcè οἰσυπῖ, uel οἰσυπῖ. Legitur apud quosdam œsypa, apud alios œsopa: utrunq; male, ut opinor. Oesyrum dicitur, quasi οἰσῖ οἰσῖ: id est, ouis sordes.

Oeta *οἰτῆ* Mōs Doridos, apud Plin. lib. 4. cap. 27. Et. li. 35. ca. 11.

Oeta *οἰτῆ* siue Oete (ὀιτῆ) Mons inter Thesaliam & Macedoniam, clarus morte & sepulchro Herculis, in quo (ut Seruius inquit) stelle uidentur occidere, sicut de Ida nascitur ubi elleborum optimum nascatur, ut refert Plin. libro 25. cap. 5. A Parnaso usq; Pindū pars in Termopylas uergens, propriè Oeta uocatur. Quidā addunt aspirationē, Oetha. Ardua Oete, Ouid. 9. Metam. 47.
Alta Oete. Idem 9. Metam. 41.
Frondosa Oete. Stat. 4. Thebaid. 32. 3
Nemorosa Oete, Ouid. 9. Metam. 34.
Tibi deserit Hesperus Oetam. Virg. 8. eclog. 6.

Oeteus, Adiect. (ὀιτῆς) unde Hercules Oeteus dicitur. Iuga Oetæ. Propert. lib. 1. eleg. 13. 5.

Oethyni *οἰθῦνι* Populi sunt iuxta pontum. Sipontinus.

Oetocycros *οἰτοκύκρος* Lingua Scythica Apollo dicebatur.

Oetum *οἰτῦμ* Herba est Aegypto peculiaris, de qua sic Plin. libro 21. cap. 15. de Aegyptijs loquens, Mandunt, inquit, & cetū, cui pauca folia, minimaq; uerū radix magna. Turnebus eam esse putat, quæ à Theophrasto οἰτῦμ dicitur. Sed & Helychus scribit, οἰτῦμ uel οἰτῦμ uel οἰτῦμ. Fortassis igitur apud Theophrastum οἰτῦμ, nō οἰτῦμ scribendum.

Oetus *οἰτῦς*, frater Ephialtis gigantis, filius Aloe: quorum meminit Virgil. 6. Aeneid. 117. Hic pugnat in Creta, ut Sallustius refert. Vnde Oetij campi. Hic Seruio & alijs uocatur Othus.

Offa *οἰσῖ*, Festus, Penitam offam Næuius appellat absque mentis cum coda. Antiqui enim offam uocant abscessum globi forma, ut manu glomeratam puluem. Iuuen. Satyr. 2. 4.
— & patruo similes effunderet offas.
— nigra in facie tumidis liuoribus offa. Iuuen. Satyr. 16. 2.

Offa, Cibarium ex frustis panis in iure pingui, caseo uctere, pipere & cinamomo conditis, quæ insulata & caseata dicitur. Sipontinus, Offa & pulcem significat, & quicquid est in pulvis modum redactum. Virg. 6. Aeneid. 84.
Melle sporatam & medicatis frugibus offam Obijcit.
Potest etiam fieri offa ex alijs rebus. Varro lib. 3. de Re rustica, cap. 5. 3. Cibari offas positas: hæc maxime glomerantur ex ficis & farre misto.

Offa, Massa. Plin. libro 9. cap. 48. de lepore marino, in nostris mari offa informis colore tantum lepori similis.

Conuolutum in offas. Vide Conuolutio.

Offa & massa promiscuè utitur Colum. lib. 12. cap. 38.

Offe quibus aues saginantur. Colum. lib. 8. cap. 7.

Obijcere offam. Cic. 1. de Diuin. 53.

Cadit offa ex ore pulli. Cic. 2. de Diuin. 110.

Pullis offa. Cic. 2. de Diuin. 111.

Offe panis. Colum. lib. 8. cap. 9. 2.

Offe ficorum. Colum. lib. 12. cap. 15. 3.

Carminis offe. Pers. Satyr. 5. 1.

Offella, ofelle, Diminutiuum, simplici scribendum esse docet Seruius, quia primam syllabam corripit, contra primam ut naturā. Frustulum carnis. Dicitur q; ofella porcum à porco quam in sartagine, craticula & pruilis coquimus. Vitus lina, à uitulo, quam ad ignē uerubus uerfantes, ad escam præparamus. Marcial. lib. 14. 2. 27.
Parua tibi curua craticula sudet ofella, Iuuenal. Satyr. 11. 153.

— at fide

at rudis omni Tēpore, & exigua frustis imbutus offēlā:
 ¶ Offula, offulā, pen. corr. Aliud diminit. Suet. in Claud. Cae-
 sare, Rogo uos quis potest sine offula uiuere?
 ¶ Offictor] offictoris, dicitur, auctore Festo, qui proprio co-
 lori nouum adijcit.
 ¶ Offendo] offendis, offendit, offensum (απονομιω) offendere,
 Compositum ex Ob & Fendo, quod non est in usu, Incurrere
 in aliquid, atq; incidere significat. Terent. Eunuc. 5. 9. 34.
 Si in platea hac te offendero post unquam, nihil quod
 dicas mihi. Alium querebam, iter hac habui: peristi.
 Scopulum offendere. Cicero pro Roscio Amerino, 48. Hic per
 translationem.
 Puppis offendit in scopulis. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 14. 5.
 Offendere ad. Quintil. lib. 6. capit. 3. 4. 6. An non plurima uerba
 in prologo dicuntur? quale refert Cicero de Memmio homo-
 mine prologo, Caput eum ad fornitem Fabij offendisse.
 Offendere ad stipitem. Collum. lib. 2. cap. 3. 22.
 Offendere ad Africam. Liu. 8. bel. Pun. 238.
 Offendere, Lesionem & offensionem accipere ex aliqua re in
 aliquam corporis partem. Colum. lib. 5. capit. 9. 10. Deinde
 arando ne coxam bos, aliamue partem corporis offēdat.
 Latus offendere. Cicero pro Cluentio, 139.
 Offendere (κατανομιω) inuenire, sed praeter opinionem. Te-
 rent. Heaut. 2. 3. 44.
 Textentem telam studiosē ipsam offendimus. Idem Hecyr.
 3. 1. 45. Quoniam modo Philumenam nunc te offendam
 affectam?
 Imperatum aliquem offendere. Cicero Curioni, lib. 2. 2. 4.
 Offendere, Peccare, errare, aut etiam ledere aliquem. Cicero ad
 Varronem, lib. 9. 2. 6. Quis est tam lyceus, qui in tantis te-
 nebris nihil offendat, usquam incurrat?
 Aliquem offendere (βλαπτεω, αμαρτανω) Suet. in Claud. Cesare, ca-
 pit. 26. Priorem, quod parentes eius Augustum offenderat,
 uirginem adhuc, repudiavit.
 Offendere apud iudices. Cicero Cluentio, 50. Postremo certe
 potius illum qui bis apud eos iudices offendisset, quam eum
 qui bis causam ipsi probauisset. id est, damnatus esset, contra-
 riam sententiam tulisset. Budaeus. Offendit apud iudices, de
 quo male iudicatur, id est, damnatur.
 Aciem oculorum offendere. Vide A c i e s.
 Amicum offendere in nugis. Horat. de Arte, 91.
 Offendere alicui animum. Cicero ad Attic. lib. 4. 84. 4. Veritas
 est pusilla, quae nunc laborat, ne animum Publio offenderet.
 Offendere animos bonorum in re aliqua. Cicero ad Qu. fratrem,
 libro 1. 7. 5.
 Animus meus multis rebus offenditur. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 13.
 Contumelia offendere aliquem. Cicero Att. lib. 6. 11. 4. 5.
 Existimationem alicuius offendere. Cicero ad Appi. lib. 3. 8. 28.
 Lumen extinctum offendit naves nidore. Lucret. lib. 6. 159.
 Peccata offenduntur factis aliquo. Ouid. 2. de Remē. amor. 7.
 Sensum aliquorum offendere. Cicero Lentulo, lib. 1. 9. 61.
 Vitio alicuius offendi. Cicero 2. de Inuent. 12. 4.
 In aliquo aliquem offendere. Cicero Appi. lib. 3. 8. 13.
 Offendere aliquid in re aliqua. Cicero 1. de Orat. 63. Nihil enim
 est tamen in signe, nec tam ad diuturnitatem memoria stabi-
 le, quam id in quo aliquid offenderis.
 Offendi. Cicero ad Caninium, lib. 2. 16. 14. Ille si omnibus est ma-
 leuolus, quod nunquam existimaui, minus offendor in me:
 sin autem a me est alienior, nihil tibi litera mea proderunt.
 Offendi in aliquo. Cicero ad Qu. fratrem, lib. 1. 1. 21. Sed si quis
 est in quo tam offenderis, de quo aliquid senseris, huic nihil
 credideris. id est, spe & existimatione, quam de eo concepe-
 ras, deceptus fueris.
 Offendere in arrogantiam. Cicero 2. de Inuent. 12. 5. id est, inci-

dere. Budaeus.
 Offendere aliquid in aliquo. Cicero pro Milone, 76. Quae si uos
 cepit obliuio, aut si in me aliquid offendistis. id est, si nos
 lesi uel fessilli.
 Offendit me loci celebritas. Cicero ad Terentiam, lib. 1. 4. 13.
 Offendit eos nos labor. Cicero 1. de Finib. 6.
 Offendere, pro infelicitate agere. Cicero 7. Ver. 102. Quum mul-
 ti uiri fortes in communi incertoq; periculo belli & terra
 & mari saepe offenderint.
 Offendebatur, cum infiniti, pro Grauiere ferebat. Sueton. in
 Octau. Augusto, cap. 89. Componi tamen aliquid de se, nisi
 & serio & a praesentissimis, offēdebatur.
 Offensum esse, impersonaliter dicitur, quum aliquid secus acci-
 dit quam sperabamus, ut ait Budaeus. Cicero Lentulo, libro 1. 7.
 16. Si cecidisset ut uolumus, ut optamus, omnes te & sapi-
 enter & fortiter: sin aliquid esset offensum, eosdem illos &
 cupide & temere fecisse dicturos. Idem 1. Verr. 40. Si tan-
 tum offensum, titubatumq; sit.
 ¶ Offensus, Participium (βλαπτεω) Qui offendit.
 Offensus, pro Offensus uidetur usurpatum a Gellio libro 9.
 capit. 15. Aderat nobiscum ibi Iuliani seclator, iuuenis pro-
 pius & proficiens, & offendens iam in eo, quod illa apud
 Iuliani aures in praecipiti stare, & subitaria dicti, ne peri-
 culum sui facere audebat.
 ¶ Offensus, Aliud Participium (βλαπτεω) Lesus. Liuus
 ab Urbe cond. Miles offēso scuto praebuit sonitum. Plinius
 lib. 7. cap. 53.
 Pede offēso procumbere. Ouid. 2. Fast. 144.
 Pergrauiere offensus. Vide Pergrauis.
 Vehementer a quibusdam offensus. Hirtius Ciceroni, in Epist.
 ad Atticum, lib. 15. 32. 5. 5.
 Damnis offensus. Horat. 1. epist. 7. 18.
 Vitij offensus. Ouid. 10. Metam. 49.
 Nolo offensus. Vide Nolo.
 Deos offēso mereri. Ouid. epist. 26. 10.
 Hominem sibi offensum subleuare. Plancus Cicero lib. 10. 18. 5.
 Alienatus & offensus animus. Cicero Attico, lib. 1. 12. 10.
 Offensa uoluntas populi. Cicero 5. Tusc. 19. 4.
 Offensus, Adiectiuum, nonnuquam actionē significat, nimirum
 q̄ offēdit, q̄ peccauit, ut, Offensa forma. Horat. Epod. ode 15.
 Nec semel offēsa eadet constantia formae, Si certus in-
 trarit dolor. Vide Lambium.
 Offensus alicui, Nomen, pro Inuiso. Suet. in Iulio Cesare, capit.
 19. Pompeium affectatus est, offensum Patribus quod Mi-
 thridate uictō, &c.
 Inuidiosus & offensus. Cicero pro Cluentio, 127.
 Inuidiosus & offensus ordo Senatorius: id est, odiosus & inui-
 sus, inquit Budaeus. Cicero 5. Verr. 123.
 In offēso esse. Lucret. lib. 3. 192.
 Offensus, pro Insenso & irato: propterea quod qui offēsi &
 laesi sunt, irasci solent. Planc. Cicero lib. 10. epist. Si hominem
 offensum mihi, coniunctum cum Repub. non subleuassē.
 ¶ Offensor, pro Irato. Cicero ad Atticum, lib. 1. 3. 2. Quod ad me
 scribis de sorore tua, testis erit tibi ipsa, quanta mihi cura
 fuerit, ut Qu. fratris animus esset is qui esse deberet: quem
 quum esse offensorem arbitrarer, eas literas ad eum misi,
 quibus & placarem ut fratrem, & monerem ut mitiorem,
 & obiurgarem ut errantem. Idem pro Cluentio, 137.
 ¶ Offensum, Substantiuum (βλαπτεω) Cicero 1. de Inuent.
 10. 5. Offensum, est quod eorum qui audiunt uoluntatem
 laedit.
 ¶ Offensa, offēse (αβλαπτεω) frē actiue sumitur: estq; eius qui
 offēdit, ut ait Valla. Quintil. libro 6. capit. 6. Idem quum
 offēsam uereretur, si obiurgaret populi segnitiam. id est,
 ne po-

ne populum Atheniensium offēderet.
 ¶ Offense. Tacit. lib. 19. Satis patuit ijs, qui principum offēsas
 acriter speculantur.
 ¶ Offense. Sueton. in Claudio Cesare, cap. 2. 6.
 ¶ Offensa, Gratia opponitur. Quintil. lib. 4. capit. 2. Verum hoc
 omittimus, ne minus gratia excipiendo recta, quam offēsa
 se reprehendendo praua mereamur.
 Periculosa potentium offēsa. Quintil. lib. 2. cap. 20. 7.
 Habere offēsam. Quintil. lib. 9. cap. 2.
 Mereri offēsam: id est, committere aliquid quo alius offēda-
 tur. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 1. 4.
 Ab, pudet offēsam non meruisse prius. Vide Mereo.
 Respuere offēsas, Oblitisci iniuriarum. Claud. 2. Paneg. 9.
 Esse in offēsa apud aliquem, pro Offēdere. Cicero ad Atticum,
 lib. 9. 17. 4.
 Sentire offēsam in cenā. Celsus lib. 1. cap. 6.
 Offēsam suscipere & subire. Plin. lib. 2. epist. 18.
 Vereri offēsam. Quintil. lib. 6. cap. 5. 6.
 Vindicare suas offēsas nece. Ouid. 3. Trist. eleg. 8. 8.
 Sine gultus offēsa. Colum. lib. 12. cap. 21.
 ¶ Offēso, offēsas (απονομιω) offēnsare, Frequentiuim ab
 Offensum, supino uerbi Offendo. Liu. 5. bel. Pun. 203. Flere
 omnes repente, & offēnsare capita.
 ¶ Offēnsando (απονομιω) Lucret. lib. 2. 211.
 — & ipsa. Sponte sua forte offēnsando semina rerum, &c.
 ¶ Offēnsans, offēnsantis, Participium (απονομιω) Quintil.
 lib. 10. cap. 7. de extemporali dictione loquens, Si non in-
 terstitentes offēnsantesq; breuia illa atq; concisa singulan-
 tium modo eiecturi sumus.
 ¶ Offēnsio] Verba (απονομιω, αμαρτανω)
 Pedis offēnsio. Cicero 2. de Diuina. 12. 6.
 Asperitas & offēnsio. Cicero de Vniuersit. 23.
 ¶ Offēnsio, est bene idem quod Inuidia (βλαπτεω) id est, Odium
 publicum & praua existimatio. Cicero 1. Verr. 13. Aperte ab
 iudicibus petit, ut tu mihi anteponere: & ait hoc se honeste,
 sine ulla inuidia, ac sine ulla offēnsione contendere.
 Offēnsio & Beneuolentia, contraria. Cicero pro Murena, 39.
 ¶ Offēnsio, & Gratia, contraria. Plin. lib. 19. cap. 1. 3.
 Periculosa offēnsio atq; fastidium. Cicero 4. Tusc. 35.
 Vitiosa offēnsio atq; fastidium. Cicero 4. Tusc. 35.
 Offēnsiones belli, Danae & pericula. Cicero pro lege M. millia, 19.
 Offēnsio hominum, Nocuumtum & impedimentum quo alijs
 nocemus, & alios offēndimus. Cicero 1. Verr. 23.
 Offēnsio totius ordinis, pro Offēnsa, actiue. Cicero 1. Verr. 5.
 Offēnsiones graues, Lesiones & dolores. Cicero ad Tironem,
 libro 16. 12. 1.
 ¶ Odiosa offēnsio. Cicero de Senect. 60.
 Accendere offēnsiones. Vide Accendo.
 Accipere offēnsionem. Vide Accipio.
 Accipere offēnsionem, & Depotere, contraria. Cicero At-
 tic. lib. 1. 12. 3.
 Afferre offēnsionem. Vide Afferro.
 Cadere in offēnsionem. Vide Cado.
 Concitare grauem offēnsionem, & magnum odium. Cicero 1.
 de Inuentione, 112.
 Coniectare uultu offēnsionem. Tacit. lib. 1.
 Effugere offēnsionem. Cicero Seruio, lib. 4. 4. 13.
 Excipere offēnsionem. Cicero 1. de Inuent. 4. 4.
 Habet offēnsionem hac res apud aliquos. Plinius libro 19.
 cap. 1. 3.
 Offēnsio fit: hoc est, molestia, Varro 1. de Re rust. cap. 17. 4.
 In odium & offēnsionem aliquorum incurere. Cicero 2.
 Verr. 22.
 Lenire offēnsionem. Cicero 1. de Inuent. 4. 4.

Offēnsione turpitudinis moueri: pro, Offēdi turpitudine. Cicero
 5. de Finib. 110.
 Obliterare offēnsionem. Vide Oblitero.
 Priuatam offēnsionem obliterare. Cicero. Post red. in Senatu, 18.
 Offēnsioni esse, Molestiam adferre. Cicero ad Attic. lib. 13. 28. 1. 3.
 Inuidia atq; offēnsione suscipere apud populi. Cicero 4. Ver. 95.
 Labores & molestias offēnsionum & repulsarum quasi quana-
 dam ignominiam timere & infamiam. Cicero 1. Off. 102.
 Offēnsionem negligentia uitare atq; effugere: hoc est, crimen
 & culpam. Cicero 3. Verr. 72.
 ¶ Offēnsiuacula, penul. corr. (βλαπτεω) Diminutiuum, Para-
 ua noxa. Cicero pro Plancio, 41. Vidit M. Pisonem in ista Ae-
 dilitate offēnsiuacula accepta, summos a populo Rom. esse
 honores adeptos.
 ¶ Offēnsus, huius offēnsus (απονομιω) Idem quod Offēnsa.
 Lucret. lib. 6. 67.
 Non igitur multis offēnsibus in temerando. Senec. epist.
 108. Per huiusmodi offēnsus emeticandum est: conrago sum
 hoc iter.
 ¶ Offēnsus, ἀπειρημα, Occursatio, quum inter se offēdunt
 atomi. Lucret. lib. 2.
 ¶ Offēnsuaculi, offēnsuaculi, pe. cor. Laetant de Opificio Dei, ca.
 1. Summa ergo prudētia est, pedetētim incedere, quoniā ad-
 uersarius nosster offēnsacula pedibus latenter opponit.
 ¶ Offēnsator, penul. prod. offēnsatoris (απονομιω) Qui
 offēnsacula incurere solitus est: ut, Offēnsator equus. Quin-
 til. lib. 10. cap. 3. de dictandi modo loquens. At idem ille qui ex-
 cipit, si tardior in scribēdo, aut inerior in legēdo uelut of-
 fēnsator fuerit, inhihetur cursus. Offēnsatorem appellat, quā-
 in legendo identidem resistit, aut potius qui perperam legit.
 ¶ Offēnsiculum, offēnsiculi, penul. cor. (απονομιω) In-
 pedimentum, obstaculum. Plin. epist. 188. Sunt enim in hac
 offēnsicula nonnulla circumfer oculos, & occurrunt.
 ¶ Offēnsimentum, idem quod Offēnsio. Festus.
 ¶ Offēnsio, offēnsio, penul. prod. Ligaturae noxae, quo apēte
 retinebatur. Festus, Offēnsioes ait esse Titius ligaturae no-
 xas, quibus apex retineatur & remittatur, at Veranius cho-
 riola existimat, quae sint in loris apicis, quibus apex retinea-
 tur & remittatur, quae ab offēnsando dicuntur. Nam quum
 ad mentum prouentum sit, offēnsio mentum.
 ¶ Offendo, Offensio, Antiquum. Afran. Vopisco, Quocūq; num
 offēnsio saepe procul nostra sit mala. Ex Nonio.
 Offercio] offercis, offeris, offerium (προσβω) offerre im-
 plere.
 ¶ Offerre, Participium (προσβω) Plenus. Plaut. Aflu. 7. 18.
 Maximas optunitates gaudioq; offerissimas pariet.
 Offerissimus, pro Pinguissimo, apud Plautum Capt. 13. 8.
 Sine sacris hereditatem sum adeptus offerissimam.
 ¶ Offero] penul. corr. offero, obtuli, oblatum (προσβω, προσβω, προσβω)
 offerre, Exhibere, sive quod a barbaris di-
 citur praesentare. Terent. Heaut.
 Opportune tibi mihi offero. Cicero ad Atticum, libro 2. 37. 13.
 Quod fors obtulerit, id acturus uideatur.
 Peropportune offerre. Vide Peropportunus.
 Alicui offerre quod ipse sibi optare deberet. Cicero pro
 Cluent. 136.
 Offerre aliquid in usum. Quintil. lib. 1. cap. 1. 20.
 Tellus obtulit accessus faciles puppibus. Lucan. lib. 3. 9.
 Aduentum offerre. Terent. Hecyr. 3. 10.
 Auxilium offerre. Iustinius, Cū et auxilium obtulisset. Cicero 6.
 Verr. 96.
 Beneficium offerre. Caesar 6. bel. Gal. 154.
 Obuius ipse caput obtulit letho. Lucret. lib. 3. 212.
 Caput offerendum fuit letho. Senec. Medea, 7. 2.

Caput uilitati & periculis offerre. Plaut. Capt. 5. 37. Cicero pro Sylla, 64.
 Crimen offerre, pro Criminari. Cic. de Amicit. 58.
 Incendium offerre. Cic. pro Domo sua ad Pontifices, 49.
 Iniuriam offerre. Terent. Hecyr. 4. 1. 13.
 Iusturandum offerre. Suet. de claris Rhet. 5. Quint. lib. 5. capit. 5. Iusturandum litigatores offerunt suum.
 Luctum offerre alicui. Catul. Argon. epig. 59. 50.
 Maiestatem suam contumelia offerre. Liu. 3. ab Vrbe, 48.
 Morti pro te toties me obtuli. Cic. pro Milone, 72.
 Mendacitatem offerre. Plaut. Rud. 13. 30.
 Mœrorem offerre. Plaut. Casin. 15. 50. Terent. Hecyr. 3. 1. 1.
 Nemini ego plura acerba esse credo ex amore homini unquam oblata.
 Metum offerre. Cic. ad Senatum, lib. 15. 1. 14.
 Moram offerre, Remorari. Plaut. Casin. 15. 50. Et Pseud. 5. 183.
 Quis est, qui moram occupato molestam obtulit?
 Occasionem offerre. Cic. pro lege Manil. 2. Occasionem sibi ad occupandam Asiam oblata esse arbitrat.
 Officium offerre alicui. Lucan. lib. 9. 13.
 Opem obtulit inuito. Ouid. ad Luuiam, 84.
 Operam ultrò offerre. Liu. 10. bel. Maced. 96.
 Optatum offerre. Terent. Adelph. 5. 9. 21.
 Os suum non modò ostendere, sed etiam offerre. Cic. pro Roscio Amerino, 53.
 Oscula offerre alicui. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 11.
 Religionè offerre, Inijcere scrupulū. Cic. ad Planc. lib. 10. 12. 8.
 Se offerre. Cic. pro lege Agrar. 27. Finem feci offerendi mei: ne forte mea sedulitas, aut seditiosa, aut impudens uideretur.
 Vltro se offerre & polliceri. Cic. pro Plancio, 19. 1.
 Proferri, offerre se, & polliceri. Cic. Quint. frat. lib. 1. 2. 25.
 Occurrere, offerre se, & non uocatum respondere. Cicero 3. de Orat. 105.
 Offerre se ad mortem pro patria. Cic. 1. Tusc. 51.
 Se alacrem offerre. Cic. ad Atticum, lib. 5. 100. 2.
 Offerre se alicui, pro In conspectum eius prodire. Cic. ad Atticum, lib. 3. 50. 3. Quem ego, & c. uitaui ne uiderè, ne aut illius luctum squaloremq; aspicerem: aut ne quem ille florentissimum reliquerat, perditum illi afflictumq; offerrem. de Quinto fratre. Budæus.
 Gratulationi se offerre. Cic. Attico, lib. 9. 173. 1.
 Ignotum se offerre uenientibus. Virg. 2. Aeneid. 12.
 Offerre se & salutem suam in discrimen pro statu ciuitatis. Cicero pro Sestio, 1.
 Se in societatem gloriæ alterius offerre. Cic. pro Marcello, 4.
 Se in uia offerre. Cic. ad Atticum, lib. 4. 72. 10.
 Inuidiæ periculisq; omnibus pro salute aliquorum se offerre. Cic. 3. in Catil. 71.
 Melioribus se offerre. Horat. 1. epist. 2. 14.
 Offerre se ultrò mortii. Caesar 7. bel. Gal. 309.
 Acriter se morti offert iur fortis. Cic. pro Milone, 71.
 Si nihil se offert quod sit probabilitati illi contrarium, & c. Cicero 4. Academ. 178.
 Se obtulim alicui offerre. Terent. Adelph. 3. 2. 24.
 Offerre se periculis sine causa. Cic. 1. Off. 116.
 Offerre se pro alio. Caesar 3. bel. Ciuil. 262.
 Pro omnium salute se offerre. Cic. in Pisonem, 15.
 Offerre se, pro Opponere. Cic. ad Brutum, 15. 8. Romam ut uentissimum me obtuli Antonij sceleri atq; dementia.
 Temeritatibus se offerre. Cic. pro Sestio, 52.
 Spem offerre, pro Dare spem. Caf. 6. bel. Gal. 120.
 Stuprū offerre, Stuprare. Cic. 3. Off. 49. Regime stuprū obtulit. Corretiora exēplaria legunt, intulit. Idem 2. Philip. 99.
 In discrimen uitam suam offerre. Cic. pro Sest. 52.

Vitam suam poenæ offerre. Cic. pro Rab. Posth. 13.
 Vitium uirgini offerre, pro Violare, & uim inferre. Terent. Adelph. 3. 1. 9.
 Vultus blandos offerre alicui. Tibul. lib. 1. eleg. 6. 1.
 Oblatus, penul. prod. Participium (αποβιβάζω) Caf. 1. bel. Ciuil. Sic oblatas terror à ducibus, crudelitas in supplicio, uana religio iurifuradi, spē presentis deditiois iustulit.
 Oblatam mihi causam gaudeo, in qua, & c. Cicero Attic. libro 16. 339. 2.
 Facultas oblata. Virg. 4. Georg. 88.
 Oblata facultate, se in castra receperunt. Caf. 1. bel. Ciuil. 267.
 Cic. pro Cluentio, 61. Oblatā sibi facultatem putauit, ut, etc.
 Fœdus oblatum. Virg. 12. Aeneid. 22.
 Fortuna, quæ cūq; oblata erit, uos cōplectar. Cic. pro Sest. 129.
 Oblata fortuna delendi exercituum. Liu. 5. bel. Maced. 21.
 Honorem oblatum respuit. Claud. 2. Paneg. 58.
 Munus oblatum. Ouid. 3. Amor. eleg. 6. 10.
 Præsentia illius oblata est. Ouid. 3. Trist. eleg. 9. 5.
 Stuprum per uim oblatum. Cic. 5. de Fin. 114.
 Oblatam uani fieri inuidiam. Liu. lib. 6. Decad. 1. item, Poenam oblata oculis deorum, dixit. Terentius Vitium oblatum, Stuprum oblatum: & Incendium oblatum, ac Mortem oblata Cicero quibus in locis Ob præpositio infausæ rei, impediuntiq; indicatrix est.
 Oblatum, Substantiue positum (αποβιβάζω) Liu. 5. Decadis lib. 4. 98. Tum Gallorum officiorum per Illyricum ingens oblatum auaritia dimissum est.
 Oblatio, in re nummaria quid sit. Vide Canon.
 Offermentum, Offermenti (αὐθιμα) oblationem ueteres dicebant quæ dijs offerrebat, authore Festo.
 Offermentis, per quandam translationem. Plautus dixit plagas, percussiones, & flagella, quod ea scapulis & tergo offerantur, quum quis fuisse cæditur. Rudent. 18. 45.
 Ni offermentis habebis plures in tergo tuo,
 Quam uilla nauis loga clauos, tū ego ero meudacissimus.
 Officina, Vide Officium.
 Officio, officij, pen. cor. officij, pen. prod. officium (ἀλλεω, εὐποδίζω, ἀπὸ τῆς ὀδῆς) officere, Contra facere, nocere, obesse, inquit Nonius. Datio iungitur & antiquè accusatiuo. Cic. 3. Off. 85. Iussissentq; Claudium Centimalum, qui ades in Cælio monte habebat, demoliri ea quorum altitudo officeret auspicijs.
 Obstare atq; officere. Cic. pro Roscio Amer. 4.
 Officere alicui. Quint. lib. 1. cap. 11.
 Apricanti Diogeni offerat Alexander. Cic. 5. Tusc. 132.
 Auspicijs officit altitudo domus. Cic. 3. Off. 85.
 Claritati oculorum lactuce officiant. Plin. lib. 20. cap. 7. 10.
 Officere & obstare commodis alicuius. Cic. pro Sex. Ros. 66.
 Decoru alicuius officere. Liu. 1. ab Vrbe, 230.
 Herbe officiant frugibus. Virg. 1. Georg. 14.
 Libertati officit. Liu. 2. ab Vrbe, 6.
 Luminibus officere. Cic. pro Rab. Posthumo, 27.
 Nomini alicuius officere. Liu. 1. ab Vrbe, in Præf. 3.
 Partitioni huic quæ officere uidebuntur, propulsabimus. Cicero 1. de Inuent. 89.
 Terræ umbra soli officiens. Cic. 2. de Nat. deor. 71.
 Officit quominus. Plin. epist. 11. 5. b. lib. 6.
 Officior, Passiuum, ex absoluto uerbo Officio. Cicero 1. de Orat. 87. Quod cuiusq; particulæ cæli officeretur, ita quamuis esset procul, mutata lumina putabat.
 Officiuntur extrâ, id est, obstando & officiendo impediuntur. Lucret. lib. 2. 32.
 Quapropter simul inter se turbantur: & extrâ Officiuntur, uti cogantur tardius ire.

¶ Officij

Officij, officij, officium, ut, Lumè officium, id est, Obditum, obstruatum, & per alicuius corporis interpositione exclusum. Lucret. lib. 5.
 Quomodo modo soleant offeato lumine obire. Sic restituit Lambinus, quum antea offeato & effeato legeretur.
 Officium, officij (αὐθιμα, ἀπὸ τῆς ὀδῆς) Donatus, Officium, ab efficiendo, ab eo quod queritur quid efficere in eo unum quencq; conueniat pro conditione personæ. Cicero 3. de Finibus, 89. Quod autem ratione actum est, id officij appellamus.
 Genus officij dulce. Ouid. epist. 13. 29.
 Multis officium longi est uia. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 2.
 Officium & minus oculorum sine oculis extare non potest. possunt tamen oculi fungi suo munere. Cicero 1. de Diuinat. 122.
 Oratoris officium est, dicere ad persuadendum accommodatè. Cic. 1. de Orat. 68.
 Peregrini officium. Vide Peregrinus.
 Officium manusq; sapientie in hominis cultu est occupatum. Cicero 4. de Finibus, 58.
 Tegminis officium. Ouid. 12. Metam. 19.
 Antiquissimum officium. Vide Antiquus.
 Ciuita officia. Quint. lib. 2. cap. 4. 20.
 Grata alicui officia. Cic. Attico, lib. 13. 277. 1.
 Interlucana officia. Vide Interlucanus.
 Iustum, pium, & debitum officium. Cic. Torquato, lib. 6. 1. 10.
 Pium officium. Ouid. 6. Metam. 50.
 Publicum officium. Quint. lib. 3. cap. 7. 2.
 Suprema officia. Tacit. lib. 5. Quod supremis in matrem officijs defuisset. hoc est funeri, sine exequijs.
 Tenia officia rerum. Pers. Satyr. 5. 10.
 Triste officium, Quod præstat in funere. Ouid. 12. Metam. 1.
 Virile officium. Horat. de Arte, 40.
 Virilibus officijs aptus. Ouid. 3. Fast. 34.
 Debitor officio. Cic. 1. Amor. eleg. 10. 10.
 Non manet officio debitor ille tuo.
 Nonus in officio, & prælatus munere sortis. Ouid. 13. Met. 56.
 Contra officium. Vide Contra.
 Officium, pro Obsequio, uel honoris exhibitione. Liu. ab Vrbe cond. Quæ officij causa ab domo profecuta fuerant. Ibidem, Scipionem officij causa conueniant.
 Officia mutua, pro Beneficijs amicorum, quæ alter alteri exhibet. Cicero Thermo, lib. 13. 56. 6. peto abs te pro nostra coniunctissima necessitudine, plurimūq; officijs paribus ac mutuis, ut uoluntate, autoritate, studio tuo perficias, ut, etc. Cicero de Amicitia, 62. Odiosum sanè genus hominum, officia exprobrantium.
 Necessitudinis officium. Cic. pro Muræna, 67.
 Internisio officij. Cic. de Amic. 8.
 Studia & officia. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 2.
 Singularem in Remp. officio & fide uir. Cic. pro Sylla, 43.
 Summo officio præditus homo, pro Officiosissimo, uel integrè uite, uel qui omnino id quod decet, strenue facit. Cic. in Verrem, 3. 95. Eirem ad uirum primarium, summo officio ac uirtute præditum. M. Marcellum, & c.
 Humanitatis, officij, diligentia plena literæ. Cicero Appio, libro 3. 9. 1.
 Nullum est officium tam sanctum atq; solenne, quod non auidia committere atq; uolare soleat. Cic. pro Quintio, 13.
 Abduci ab officio aliquo. Cic. de Amic. 8.
 Adhibere officium. Vide Adhibeo.
 Augere officia. Cic. Attico, lib. 13. 277. 1.
 Celebrare suprema officia: hoc est, exequias, seu iusta mortuijs perfoluere. Curtius lib. 3.

Theauri pars 2.

Certare officijs. Vide Certo.
 Claudicare in officio. Vide Claudio.
 Colere officium. Vide Colo.
 Colere officium, & Negligere, contraria. Cic. 1. Off. 86.
 Commemorare officia. Vide Commemoro.
 Commonere aliquem officium suum. Plaut. Pseud. 4. 16.
 Comparere officia. Vide Comparo.
 Conferre officia. Vide Confero.
 Conficere legationis officium. Vide Conficio.
 Conferre multa & magna officia in aliquem. Cic. pro Flac. 41.
 Conseruare officium erga patriam, aut parentes, aut alios sanguine coniunctos, monet pietas. Cic. 2. de Inuent. 170.
 Constant in me tua officia. Vide Consto.
 Copulata officio. Quint. in Proem. lib. 1. 10.
 Cumulare aliquem officijs. Vide Cumulo.
 Curare officium suum. Vide Curo.
 Decedere officio, uel de officio. Vide Decedo.
 Decedere ab officio. Liu. 10. Decad. 4.
 A religione officij declinare. Cic. 5. Verr. 2.
 Delegatum alicui officium. Quint. in Proem. lib. 6. 1.
 Deferere officium. Cic. 1. Off. 41.
 Deseri ab officijs amicorum. Cic. F. Metello, lib. 5. 2. 28.
 Deesse officio. Cic. Mario, lib. 7. 3. 3.
 Amoris, studij, pietatis, nullum officium à me defuit. Cicero pro Milone, 76.
 Desiderare officia ab aliquo. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 3.
 Detestare sua officia. Quintil. lib. 2. cap. 1. 5.
 Discedere ab officio. Cic. 1. Off. 48. Vide Discedo.
 Officij duxit. Absolutè, pro, Putauit officium suum esse. Sweton. in Tib. Cesare, cap. 11.
 Ductus officio uel cognitionis, uel amicitie. Quintilianus, libro 4. capite 1. 5.
 Regis officia & munera exequi. Cic. de Senect. 30.
 Munus officij exequi ac tueri. Cic. de Senect. 65.
 Exequi officia & studia. Cic. ad Atticum, lib. 3. 55. 6.
 Expectare officia ab aliquo. Cic. Lent. lib. 1. 6. 4.
 Officium suum facere. Terent. Adelph. 4. 3. 2. Idem Eun. 4. 5. 3.
 Postquam surrexi, neque pes, neque mens satis suum officium facit.
 Seruilia officia facere. Propert. lib. 4. eleg. 10. 10.
 Onus officij nullum cuiquam reliquum facere. Cicero Appio, libro 3. 13. 2.
 Fungi officio. Cic. Appio, lib. 3. 8. 10.
 Fungi officio pedagogorum. Quint. lib. 1. cap. 2. 8.
 Fungi officijs uermaliter. Horat. 2. Serm. Satyr. 6. 22.
 Fungi supremo in aliquem officio. Curtius lib. 3.
 Fungi officium. Terent. Heaut. 3. 3. 19.
 Hominis frugi & temperantis fundus officium. Idem Phorm. 2. 1. 52.
 Implere officium suum. Vide Impleo.
 Intendere officia. Vide Intendo.
 Intermittere officium. Cic. de Amic. 8.
 Intermorturum existimare officium. Vide Intermortor.
 Labi in officio. Vide Labor, laboris.
 Languent officia. Lucret. lib. 4. 226.
 Mandare officium aliquod alteri. Vide Mando, mandas.
 Manere in officio. Vide Maneo.
 Meminit officium suum. Plaut. Milit. 2. 1. 1. pro Officij, antiquè.
 Meminisse officia debet is in quem collata sunt, non commemorare qui contulit. Cic. de Amicit. 62.
 Migrat officium. Vide Migro.
 Misso officio. Vide Mitto.
 Molliri officijs parentum. Lucret. lib. 2. 122.
 Sol negat officium mundo. Ouid. 2. Metam. 77.

T F Officia

Officia obire liberaliter & dextrè. Vide Obeo.
 Parere officio. Cic. Attico, lib. 13. 280. 3.
 Persolvere officium receptum alicui. Cic. 7. Verr. 1. 4. 3.
 Pertinere ad officium. Vide Pertineo.
 Polliceri & deserre alicui studium, officium, operam, laborem suum. Cic. Cecinna, lib. 6. 6. 31.
 Honestum officium postponere scorto. Horat. 1. epist. 19. 7.
 Prestare officium. Servius Ciceroni, lib. 4. 5. 3.
 Prestare officium patri. Ouid. 7. Metam. 68.
 Prestare officia urbana alicui. Balbus Ciceroni in Epist. ad Atticum, lib. 9. 178. 3.
 Promereri officium. Cic. Anteq. iret in exil. 2.
 Recusare prima officia operis sui. Quintilianus libro 2. capite 1. 6. De Rhetore.
 Interruptum varietate temporum officium cumulatè reddere. Cic. Licinio, lib. 5. 8. 3.
 Redire ab officijs. Horat. 1. epist. 7. 10.
 Relictis omnibus officijs agere aliud. Horat. 2. epist. 2. 1. 4.
 Frustrum & premium officij ab aliquo repetere. Cic. Antequam iret in exilium, 2.
 Repudiare officium necessitudinis. Vide Necessè.
 Officijs mutue respondere. Cic. F. Pompeio, lib. 5. 7. 4.
 Retinere officia. Cic. pro Cluentio, 10. 5.
 Retinere aliquos in officio. Cic. pro Rosc. Amer. 4. 2.
 Reverti ad officium suum. Lentulus Senatui, lib. 12. 15. 21.
 Satisfacere officio. Cic. 1. Verr. 2. 5.
 Omni officio ac potius pietate erga ceteris satisfacio omnibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 1. 1.
 Servare officium, & Prætermittere, contraria. Cicero Sestio, libro 5. 17. 6.
 Speiare officium. Quint. lib. 1. cap. 2. 12.
 Spondere officium alicui. Ouid. 10. Metam. 84.
 Officium tuum est, has bene ut asimules nuptias. Tuæ partes, tuum munus. Terent. And. 1. 1. 14. 1.
 In officio esse, pro Officium prestare, officio fungi. Cic. ad Terentiam, lib. 1. 4. 11. Tantum scribo, si erunt in officio amici, pecunia non deerit.
 In officio est Riccanor, & à me liberaliter tractatur. Cicero Attico, lib. 5. 108. 13.
 Partes officij istius non sunt filij mei. Cic. Attico, lib. 6. 113. 3.
 Singulari officio esse in aliquem. Cic. Antonio, lib. 5. 5. 5.
 Suscipere aliquod officium. Quint. lib. 1. cap. 1. 17.
 Officia & partes imperatoris suscipere. Cic. Appio, lib. 3. 10. 5.
 Tribuere officium & cultum alicui. Cic. 2. de Invent. 2. 4. 1.
 Tuere officia. Cic. Appio, lib. 3. 9. 4.
 Vincere officijs suis cogitationes alterius. Cicero Appio, libro 3. 10. 5.
 Officium aliquod usurpare. Cic. de Amicit. 8.
 Officium, pro Beneficio, quod vulgò dicitur placium. Colum. lib. 2. cap. 15. 4. Licet silicem sine iniuria vicini, etiam cum officio decidere.
 Officium, pro magistratu videtur accipi apud Aurelium in l. 1. D. de off. præs. pret. Credit. n. ait, Princeps eos, qui ob singularem industriam, ad huius officij magnitudinem adhiberentur, non aliter iudicatos esse, pro sapientia ac luce dignitatis sue, quòd ipse foret iudicaturus. Plin. iunior libro 1. epist. 10. Distingor officio ut maximo, sic molestissimo. Idem in Panegyrico, non admodum procul à fine, Non dum biennium compleveramus in officio laboriosissimo & maximo, cum tu nobis Consulatum obtulisti. Vtrobique Præfecturam ararij intelligit.
 Officium, Apparitor, Officier. Hermogenianus in l. si plus vel minus. D. de euidione, & dupla stipulatione, si iussu iudicis rei iudicatis pignus captum per officium distrahatur.

Officium, pro Actis. Paulus in l. eum. ff. de in ius uocando, Et pro quo quis apud officium cauit, exhibere cogitur. Itè qui apud acta adhibiturum se esse quem promissit, est officio nò cauet, ad exhibendum tamen cogitur. Vlpianus in l. si fideiusor. ff. qui satisfare cogantur. Si satisfidatum pro re mobilè non sit, & persona suspecta sit, ex qua dato desideratur: apud officium deponi debet (si hoc iudici fuerit) donec uel satisfidetur, uel his finem accipiat.
 Officiosus, pen. prod. Adiectiuum (ἐπιεικής) Qui libenter & ex animo, officium seu beneficium alicui exhibet. Cicero Octauius, lib. 13. 22. 6. Hominem prudentem & officiosum cognosces.
 Officiosus in aliquem. Cic. 3. Verr. 4. 2.
 Diligens & officiosus homo. Cic. Attico, lib. 13. 293. 3.
 Humanus, officiosus, & liberalis homo. Cic. pro Rosc. Com. 10.
 Amicitia officiosa. Cic. pro Plancio, 37.
 Dextera officiosa in paucos uerfus. Ouid. 4. Trist. eleg. 6. 1.
 Officiosus dolor. à Cic. lib. 3. Tusc. 1. 18. dicitur, qui ex iusta causa suscipitur, & cuius probabilis ratio reddi potest.
 Labores officiosi. Cic. pro Milone, 9.
 Sedulitas officiosa. Horat. 1. epist. 7. 2.
 Voluntas officiosa. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 5. 7.
 Officiosior, officiosissimus. Cic. Attico, lib. 13. 203. 3. Equidè si ex omnibus esset eligendum, nec diligentior, nec officiosior facile delegissem Vestorio.
 Ratio candidatorum officiosissima. Cic. in Pisonem, 4. 2.
 Officiosè, Aduerbium (ἐπιεικῶς) officiosus, officiosissime. Diligenter, bono animo. Cic. de Amicit. 62. Eoq; magis si aliquid habere se putant quod officiose, amice, & cum labore aliquo suo factum queant dicere.
 Officiosè parere. Cic. ad Atticum, lib. 13. 280. 3. Quaedam exemplaria legunt officio, non officiosè.
 Officiosè scribere. Cicero ad Atticum, lib. 1. 15. 2. Quæ de re quum ad me ita suauiter, diligenter, officiosè, humiliter scripsit.
 Officiosè ire salutatum. Martialis, lib. 1. 66.
 Officialis, & hoc officiale, pen. prod. Quod ad officium pertinet, uel quod de officio tractat.
 Officialis, etiam minister magistratus dicitur. Apul. Sed iusta sit potestas officialem suum magna severitudine coerceri.
 Officina, officina, pen. prod. (ἐργαστήριον) Locus ubi aliquid fit: hoc est, in quo operarij opera sua faciunt. Cic. 7. Philipp. 22. 4. Armorum officina in urbe uidebitis.
 Graues officina. Horat. 1. Carm. ode 4. 2.
 Officina, de fabrica dictum. Plin. lib. 33. cap. 11. 5. Seruus eius Drusillanus nomine Rotundus, & c. quingentariam lancenam habuit, cui fabricandæ officina prius exadificata fuerat.
 Aeraria officina. Vide Aes, aeris.
 Chartaria officina. Vide Charta.
 Ex eadem officina. Cic. in Præs. Parad. 6. Non enim est tale, ut in arce poni possit, quasi Minerva illa Phidias: sed tamen ut ex eadem officina exisse uideatur.
 Officinas promercalium uestium exercere. Suetonius de claris Grammat. 23.
 Instituit officinam Syracusis Verres. Cic. 6. Verr. 4. 8.
 Questuosissima falsorum commentariorum & chirographorum officina. Cic. 2. Philipp. 55. Sic uocat domum Antonij, ubi falsa testamenta scribebantur.
 Officina uitiorum, & similia, per translationem. Columell. in Præs. 5.
 Officina nequitie, & diuersorium flagitiorum. Cicero pro Rosc. Amer. 79.
 Officina dicendi. Cic. de claris Orator. 16.
 Clarissima rhetoris officina. Cic. 2. de Orat. 31.

Instruere

Instruerant quasi officinas sapientie philosophi. Cicero 1. de Legibus, 53.
 Officina, ipsa (ut ita dicam) factio, operatio, uel fabricatio. Plinius lib. 11. cap. 2. 1. In magnis siquidem corporibus, aut certe maioribus, facilius officina sequaci materia fuit. In his tam paruis, & c. De infectis.
 Officinam, gallinariam uocat. Colum. lib. 8. cap. 3. 1. Totius autem officinae (id est ornithonis) tres continuè extruuntur celle. Et paulo post 6. Hæc erit officinae cohortalis distrofitio.
 Officinatio (ἐπιεικία) pro fabro posuit Vitruuius lib. 6. cap. ult. Quum subtiliter officinatoris probabitur exactio. Budæus.
 Offigio, offigis, penult. prod. offixi, offixum (ἐπιείκειν) offigere. Plaut. Mostel. 6. 13.
 Sed ea lege, ut offigantur bis pedes, bis brachia.
 Offirmo, offirmas, offirmare. Vide Obfirmo.
 Offlecto, offlectis, offlexi, offlectum (ἐπιείκειν) offlectere, Circum uel contra flectere. Plaut. Rud. 23. 73.
 At ego hinc offlectam nauem.
 Offoco, offocas, pen. prod. offocare, Præficare. Florus lib. 2. cap. 11. Quum catenas moribus & ore tentassent, quum offocandas inuicem fauces præbuisissent.
 Offringo, offringis, offregi, penult. prod. offractum (ναρῶν) offringere, Quod fractum est, contrario frangere. Festus, Offringi terra dicitur, quando iterum transuerso sulco aratur. Varro lib. 1. de re Rust. cap. 29. 1. Rursum terram quum primum arant, profcindere appellant, quum iterum; offringere dicunt, quod prima aratione glebæ grandes solent excitari: quum iterum, offringere uocant.
 Offucia, officie: Pluraliter, officia, officiarum (ἐπιεικῶν) A' fisco, fallacie dicuntur. Plaut. Mostel. 4. 106.
 Neq; cerusam, neq; melinum, neq; aliam illam officiam. Gellius libro 14. cap. 1. Sed id præfigiarum atque officiarum genus, & c.
 Offucio, offucas, offucare, Festus explicat aquam in fauces ad bibendum dare: Et hinc quidam putant infucare esse apud Plautum, uinum aqua diluere, quum etiam aqua eius color infucetur: uerum Turnehus infucare libentius retinet. Vide Offula. Vide Offa. (suo loco.)
 Offundio, offundis, offudi, penult. prod. offusum (ἐπιείκειν) offundere, Circumfundere. Plautus Trinum. 1. 4. 82.
 Visne aquam tibi potami? res quum iam animam agebat, Tum esse offusam oportuit.
 Offundere caliginem oculis. Lin. 6. bel. Pun. 2. 33.
 Aer crassus nobis offunditur. Cic. 4. Acad. 1. 4. 4.
 Obscurare & offundere. Cic. 3. de Finibus, 69.
 Noctem offundere rebus. Cic. 1. de Natur. deor. 10.
 Errorem alicui offundere. Liu. 4. bel. Maced. 2. 7.
 Tenebras offundere, Obtenebrare. Cic. 3. Tusc. 13. 9.
 Offusus, pen. prod. Participium (ἐπιείκειν) ut, Pâuore offusus. Tacit. lib. 11.
 Offusa animis caligo. Cic. 5. Tusc. 9.
 Offusa Reip. sempiterna nox. Cic. pro Rosc. Amer. 55.
 Offusa religio oculis & animis sacerdotum. Liuius 2. ab Vrb. 168.
 Tenebræ offusæ. Cic. pro Domo sua, 106.
 Offusus terror oculis auribusq;. Liu. 8. bel. Pun. 156.
 Offuscio, offuscas (ἐπιείκειν) offuscare, Obumbrare, obscurare, denigrare, & quasi fuscum reddere.

Ogdoas, ogdoadis, Græcè: Latine, numerus octonarius.
 Ogdolapis, Fluius nauigabilis, ex Alpihus fluens, ad Vrb. Theiauri pais 2.

hem irrumpit. Vide Strabonem lib. 4.
 Ogdous, Aegypti rex, Vchoreus cognominatus, qui Memphim condidit, à nomine filiae dictam: ut auctor est Diodorus Siculus, lib. 2. cap. 1.
 Oggannio, Oggannis, ogganire. Vide Oggannio.
 Oggero, oggeris, pen. corr. oggeßi, oggestum, oggerere, Intendere, seu iniicere. Antiquum. Plaut. Trucul. 4. 8.
 Vnus eorum aliquis oculum amicæ oggerit, dū illi agat.
 Ogyges, pen. corr. (ὄγυγες) rex fuit Thebanorum, sub quo primum omnium diluuium fuisse dixit Varro in Prologo libri tertij de re Rust. Estq; (inquit) uetustissimum oppidum Græcum Bæotie Thebæ, quod rex Ogyges adificauit, peractis iam duobus millibus annorum & centum. Sed ut diuus Augustinus de ciuitate Dei lib. 18. retulit, tempore quo regnabat Ogyges, diluuium magnum factum est: non illud maximum, quo nulli homines euaserunt, nisi qui in arca sicauerunt: sed tamen maius, quàm quod postea tempore Deucalonis fuit.
 Ogygius, Adiectiuum (ὄγυγιος) unde Ogygia moenia, Thebana dicta sunt.
 Deus Ogygius, Bacchus. Ouid. epist. 10. 10.
 Lyæus Ogygius. Lucan. lib. 1. 134.
 Ogygia, ὄγυγία, insula est, ut quidam ferunt, Phœnicij & Syrii maris: sic quoq; ab Ogygio rege in ea regnante cognominata. De qua Homerus in primo Odyssæ.
 Ogylus, ὄγυλος, insula est inter Peloponnesum & Cretam. Stephanus.
 Ogyris, pen. corr. Arabie foelicis insula. De qua Plin. lib. 6. sic scribit, insula in alto obtinet Ogyris, clara Erythro rege ibi sepulto. Meminit insula huius perpulchre lib. 9. Curtius.

Oh, Interiectio, qua utimur ubi ex interuallo notos uidemus; ut ait Donatus: estq; præsertim in usu apud Comicos. Terent. Adelph. 5. 6. 3.
 — sed ecce cum Demeam saluos fies.
 O. Oh, qui uocaret? G. Geta.
 Oh, Admirantis, cum contemptu quodam. Terent. And. 3. 5. 12.
 — imò melius spero. P. Oh, tibi ego ut credam succiferi.
 Oh, Affirmantis, cum certitudine quadam. Terentius Eunius, chæ. 1. 2. 49.
 Ne hoc quidem tacebit Parmeno. P. Oh, dubiumne id est?
 Idem Adelph. 3. 3. 48.
 Oh, Dolentis & reprehendentis. Terent. Heaut. 5. 3. 8.
 Oh, iniquus es, qui me tacere de re tanta postules.
 Oh, Dolentis & reprehendentis. Plaut. Casin. 6. 21.
 — unde hic amabo unguenta olenti? s. Oh, perij;
 Manifesto miser teneor.
 Oh, Exultantis ob rem bene gestam. Plaut. Mostel. 4. 85.
 Ut uideas eam medullitis me amare, Oh, probus huiusmo sum,
 Qui pro me causam diceret, patronum liberati.
 Oh oh, Exultantis. Plaut. Mostel. 5. 9.
 Oh oh ocellus es meus.
 Oh oh oh oh, Eulantis more comico. Plaut. Capt. 5. 6.
 Oh, Interiectio satietatem usque ad fastidium designans. Terent. Phorm. 2. 3. 30.
 Quis homo est? ehem. D. tace. G. absentis tibi
 Te indignas, seq; dignas contumelias
 Nunquam cessauit dicere hodie. D. ohe desine. Idem
 Heaut. 5. 1. 6.
 Ohe, iam desine deos uxor gratulando obtundere,
 Tuam esse inuentam gnatam.
 Oh, Interiectio admirantis aliquid repente fieri. Plautus
 Penul. 4. 41.

TT 2 — eam

— eamus soror mea.
 Ad. Oho amabo, quid illuc nunc properas?
 Oho, Agnoscentis cum gaudio particula. Plaut. Pseud. 15. 30.
 Accipe & cognosce signum. B. A. L. oho Polymachero
 placides Furus putus ipsus. Budeus.
 O I
 Oicles] Filius fuit Antiphatis filij Melampi, Homero lib. 15.
 Odysee. Idem fuit pater Amphiarai, Argiui uatis.
 Oileus] dicitur, trium syllabarum, pen. prod. fuit Locrorum
 rex, & pater Aiacis Oilei, teste Virg. 1. Aeneid. 9.
 Oïlides, pen. prod. (ὠϊλίδης) Patronymicum mascul. Pro-
 pert. lib. 4. eleg. 1. 24.
 Victor Oïlide rape nunc & dilige natem. Intelligit Asia-
 cem Oilei filium.
 O L
 Olbia] Ciuitas (ὠλβία) Ptolemaeo lib. 5. cap. 5. Vrbs Gal-
 lie Narbonensis. Vulgo Eres. Fuit & Pamphylie oppidū,
 iuxta Cataracten fluuium teste Plin. lib. 2. cap. 27. Fuit &
 Olbia Bithynie urbs, in extremo Afcenij sinus sita, que po-
 sta Nicaea appellata fuit. Est & alia in Sarinaria Europa,
 ad Borythenem amnem, que & Borysthenis appellatur à
 Ptolemaeo, tabula octaua Europa, cuius etiam Plinius me-
 nimit lib. 4. cap. 11.
 Olcachites] pen. prod. (ὠλκαχίτης) Ptolemaeo lib. 4. cap. 11.
 Zeugitane regionis sinus, hodie Alcon ciuitas.
 Olea] olea (ὠλεα) Nota arbor. Virg. 2. Georg. 13.
 Sed truncis olea melius propagine uites
 Respondent. Plin. lib. 15. cap. 32.
 Mimerua inuentrix olea. Virg. 1. Georg. 4.
 Rami olea. Stat. 12. Thebaid. 94.
 Mares olea. Ouid. 4. Fast. 150.
 Nigra olea. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 10.
 Pacales olea. Ouid. 6. Metam. 21.
 Attondere oleas. Vide Attondeo.
 Florent olea. Ouid. 5. Fast. 53.
 Aestus mordet oleam. Horat. 1. epist. 8. 1.
 Sempiternam oleam in arce tenere potuerunt Athenae. Cicero
 1. de Legibus, 3.
 Florem olea quum agricola uidet, baccam quoque se usurum
 putat. Cic. 2. de Diuin. 24.
 Olea, etiam fructus dicitur. Vnde Olea conditanea Varroni di-
 citur, que ad condituram afferuatur. Colum. libro 11. capi-
 te 2. Tum & olea distringenda est, ex qua uelis uiride ole-
 um efficere.
 Distingere oleas. Ouid. de Nuce, 27.
 Inspere oleam sale. Vide Insperego.
 Oleaceus, Adiectiuum (ὠλεαίος) Olei uel olea simile. Plinius
 lib. 3. cap. 15. 6. Gignitur & pingue, liquorisq; oleacei, in
 Sicilia. Idem lib. 21. cap. 4. 5. Folia oleacea.
 Oleaginus, pen. corr. Adiectiuum (ὠλεαίνος) Quod ex o-
 lea arbore est, siue coloris olei. Virg. 2. Georg. 7.
 Traditur è sicco radix oleagina ligno. Plinius lib. 37.
 capite 5. 15. Post eos autem cerini, deinde oleagini, hoc est
 colore olei.
 Oleagineus, Aliud adiectiuum, idem (ὠλεαίνος) Varro li-
 bro 1. de re Rust. cap. 40. 4. Demum in oleagineis semini-
 bus arbores uidentur, &c.
 Oleagineis coronis ministri triumphantium utebantur, quod
 Mimerua, dea belli esse putabatur. Hec Festus. Gellius lib. 5.
 capite 6. Est uem oleaginea postrema, qua uti solent qui in
 prelio non fuerunt, sed triumphum procurant.
 Olearis, & hoc oleare, penult. prod. Quod ad oleum perti-
 net. Plin. lib. 34. cap. 14. 8. Quippe quum in exacuendo, o-
 leares cotes & aquarise eque differant, oleo delicatior fiat

acies id est, que oleo aspergantur.
 Olearis sale. Colum. lib. 11. cap. 2. 31.
 Olearius, Adiectiuum, idem. Colum. lib. 2. In uasis olearijs
 falsamentarijsq; idem lib. 1. cap. 6. 5. Olearia cella. Et Cicer.
 in Topic. 8. Item, Varro 3. de re Rust. capite 2. 7. Olea-
 ria serie.
 Olearius, olearij (ὠλεαρίος) Qui oleum facit uel uendit. Co-
 lum. lib. ult. Peritissimi olearij uix patiuntur ad unam lucer-
 nam opus fieri. Idem lib. 12. cap. 5. 0. 11.
 Oleaster, oleastri (ὠλεαστήριος) Olea syluestris. Virgilius 2.
 Georg. 37.
 Indicio est tractus surgens oleaster eodem.
 Ingens oleaster. Virg. 4. Georg. 4.
 Infelix superat folijs oleaster amaris. Virg. 2. Georg. 63.
 Sacer oleaster. Virg. 12. Aeneid.
 Suspendi hominem in oleastro iussit Verres. Cic. 5. Verr. 47.
 Oleastellus, oleastelli (ὠλεαστέλλος) Diminut. ab Oleaster,
 apud Colum. lib. 12. cap. 4. 9. 3. Verumtamen habetur pre-
 cipua in hos usus olea Calabrica, quam quidam propter si-
 militudinem oleastellum uocant.
 Oleastrense, Nigri plumbi genus. Plin. lib. 33. cap. 17.
 Oleastrinum, Dicitur oleum quod ex oleastro fit, quo mobi-
 les dentes confirmantur, teste Dioscoride lib. 1.
 Oleitis, penult. corr. oleitatis (ὠλεϊτις) Tempus legen-
 darum olearum, & fructus olea. Cato de re Rust. cap. 68.
 Vbi uindemia & oleitis facta erit, prela extollito. Idem
 cap. 14. 4. 1.
 Oleofus, pen. prod. Adiectiuum (ὠλεοφύς) Quod est plenum
 oleo. Plin. lib. 2. 7. cap. 12. 3. Semen oleofum, quod & fit ex
 eo. Medetur oris ulceribus perunctis.
 Oleofum butyrum: hoc est, pingue. Plinius libro 28. ca-
 pite 9. 11.
 Oletum, oleti, pen. prod. (ὠλετόν) Locus oleis confitus. Ca-
 to de re Rustic. capite 1. 3. Secundo loco hortus irriguus,
 tertio salitum, quarto oletum, quinto pratium. Vide et-
 iam Oleo.
 Oleum, olei (ὠλεόν) Quod ex olea expressum est.
 Balaninum. Vide Balanus.
 Carynum. Vide Caryon.
 Cibarium. Vide Cibus.
 Cicinum. Vide Cicinia.
 Citreum. Vide Citrus.
 Omphacinum. Vide Omphacium.
 Narcissinum. Vide Narcissus.
 Pingue. Virg. 6. Aeneid. 51.
 Vngere caules oleo bono. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 2. 5.
 Largo oleo unctum cadauer. Horat. 2. Serm. Satyr. 5. 18.
 Iuuentus olea humeros persusa nitescit. Virg. 5. Aeneid. 27.
 Instillare oleum lumini. Cic. de Senect. 32.
 Oleum scintillat. Virg. 1. Georg. 79.
 Oleum addere camino. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 6. 5. id est, Malo
 fomentum ac uelut alimoniam suppeditare, quo magis ac
 magis augetur.
 Plus temporis, atq; olei plus. Iuuen. Satyr. 7. 10.
 Oleum & operam perdidit. Plaut. Pœnul. 4. 10. 9. id est, quia
 quid insumpsi seu rei seu laboris. Metaphora ducta est à
 gladiatorum ac palæstritarum certaminibus, in quibus cer-
 tatur, unguentis quibusdam olearijs perungebantur. Cicer.
 Mario, lib. 7. 1. 11. Nam quid ego te athletas putem deside-
 rare, qui gladiatores contempseris, in quibus ipse Pompeius
 confuteur se & operam & oleum perdidisset. Quamquam
 potest & ad lucubrantium lucernas referri, sicuti Cicero se-
 cisse uidetur, scribens ad Atticum, lib. 13. 290. 1. Ante lucem
 quum scriberem contra Epicureos, de eodem oleo & opera
 exaravi

exaravi nescio quid ad te, & ante lucem dedi. id est, quasi
 obiter, & eadem commentatione. Eidem, lib. 2. 32. 2. Non
 desleamus, ne opera & oleum philologie nostra perierit,
 sed confirmamus tranquillo animo. Ergo hic oleum pro sum-
 ptu positum est. Erasimus.
 Oleo tranquillior. Hyperbole prouerbialis in homines minime
 iracundos, leniq; ingenio præditos. A liquoris natura sum-
 ptus, quo nihil magis tactum, madisq; leno. Plaut. Pœnul. 18.
 64. Vide Erasimum.
 Oleum, pro simulacro pugnae, & pro exercitatione, non pro
 uno certamine. Cic. 1. de Orat. 40. Nitidum quoddam genus
 uerborum, & letum: sed palestre magis & olei, quam hu-
 ius ciuilijs turbæ & forti id est, accommodatum concionibus
 & iudicijs. Budeus.
 Oleamen, pen. prod. oleaminis, neutri generis. Scribon. Lar-
 gus, Post dies triginta cõiunguntur macerata: deinde oleum
 purum excipitur, quod reponitur fictili uaso: cuius olea-
 minis uiris ad omnem contractionem neruorum tantæ sunt,
 ut sit uix credibile.
 Oleamentum, oleamenti. Scribonius Largus, Quum primum
 hec leuia patuerint, cum oleamenti ex uno adipem lique-
 factum cum rose pondi quadrante miscere in unum o-
 portet.
 Olearos] penult. corr. (ὠλεαρός) Insula una ex Cycladibus.
 Plin. lib. 4. cap. 12. 18. Ouid. 7. Metam. 94.
 At non Olearos, Didymeq; & Tenos, & Andros.
 Oleatrum] dicitur, Hispania urbs, Ptolemaeo auctore li-
 bro 2. cap. 4. alio nomine Oleatro dicta. Meminit Plinius
 lib. 3. cap. 1. 15.
 Olenos] penult. corr. (ὠλενος) urbs est Aetolia, dicente Ser-
 uio, Diomedes habuit socios de tribus ciuitatibus quas ha-
 bet Aetolia, Pleuron, Olenon, Calydonia. Hactenus ille. Fuit
 & Olenos urbs Bœotia, sic dicta ab Oleno Vulcani filio.
 Strabo lib. 8.
 Olenus] Oleni, pen. corr. (ὠλενος) uir fuit qui Lethæam du-
 xit uxorem eximia pulchritudine, adeo superbam, ut se dea-
 bus præferret. Ceterum dea irata quum de Lethæa suppli-
 cium sumere uellent, Olenus in se culpam uxoris transferre
 ausus, una cum illa in lapidem fuit conuersus. Ouidius 10.
 Metamorph. 14.
 Olenius (ὠλενός) Possessiuum est ab Oleno. Ouidius 5.
 Fast. 23.
 Nascitur Olenia signum pluuiæ capellæ.
 Cornibus Olenijs manant imbres. Stat. 6. Theb. 85.
 Arua Olenia. Ouid. 5. Fast. 51.
 Astrum Olenium. Stat. 3. Theb. 5.
 Pecus Olenium ledit equor. Ouid. epist. 17. 39.
 Oles] oles, oleui, oletum, pen. prod. uel olui, olitum, pen. cor.
 (ὠλεός) olere, Odorem spirare & emittere. Plin. lib. 21. cap. 7.
 2. Rosa recens, à longinquo olet.
 Olesco, fit ab Oleo, idq; inter se differunt, quod Oleo habet
 significationem naturalem transituam, Olesco, passiuam
 inmatam.
 Bene olere. Cic. ad Atticum, lib. 2. 16. 2.
 Deterius olet herba lapillis Libycis. Horat. 1. epist. 10. 4.
 Lucundè olere. Plin. lib. 20. cap. 17. 3. Vide Lucundus.
 Malè olere. Cic. 2. de Orat. 138. Vide Malus.
 Malè olet omne cœnum. Cic. 4. Tusc. 84.
 Ex Academia nihil olet Epicurus, nihil ne ex Lyceo, nihil ne e
 puerilibus disciplinis. Cic. 1. de Natur. deor. 97.
 Oleo, cum accusatiuo. Plaut. Aftin. 16. 78. Myrrham olet.
 Olet huic aurum. Plaut. Aulul. 7. 39.
 Certè ad eum equidem te cuius sine omni malitia mala etiã
 Semper sum ratus, & nunc arbitror, aurum huic olet.
 Thesauri pars 2.

Quid nunc me uis? id est, suspicatur me habere thesaurū.
 Ceram, quàm quod crocum olet unguentum, magis laudari. Ci-
 cer. 3. de Orat. 55.
 Olet furium. Plaut. Menæch. 4. 57.
 Hircum olere. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 6.
 Olet illa supercilia malitiam. Cic. pro Rosc. Comædo, 11. id
 est, significant, ut ait Budeus.
 Olet tua basia myrrham. Mart. lib. 2. 12.
 Pastillos olere. Horat. 1. Serm. Satyr. 2. 6.
 Sonare & olere peregrinum. Cic. 3. de Orat. 25.
 Oleo, cum ablatiuo. Ouidius,
 Perq; locos sacros, & olenti sulphure fertur. Propertius
 lib. 4. eleg. 7. 7.
 Cur nardo flame non oluere meæ?
 Olere, pro Malè olere. Horat. Epod. 10. 1.
 Mala soluta nauis exit aliæ,
 Ferens olentem Meuium.
 Olo, olis, olere, pen. corr. antiqui dixerunt. Afran. Fratris.
 — non potest
 Quin illa tacta, longeq; & multis olat, id est, oleat. Pom-
 ponius Alconibus,
 Aleo ludam sanè meæ malè olant manus. Nonius.
 Olenus, Participium (ὠλενος) ut, Agri olentes. Lucan. lib. 7. 167.
 Intelligit olentes, propter cadauera interfectorum.
 Amaracus suauè olens. Catull. in Epithal. Julia, 56. 3.
 Bene olens anethum. Virg. 2. eclog. 10.
 Membra olentia. Virg. 3. Georg. 113.
 Bene olentes myrrhe. Ouid. de Medicam. facie, 19.
 Latè olentia serpilli. Virg. 4. Georg. 42.
 Oletum, oleti, pen. prod. (ὠλετόν) Stercus huma-
 num: dictum quod uehementer oleat. Persius Satyr. 1. 12.
 — ueto quisquam hic faxit oletum. Vide etiam Olea.
 Olidus, pen. corr. Adiectiuum (ὠλιδός) Quod tam bonum,
 quàm malum odorem habet. Martial. lib. 1. 46.
 Olidæq; uestes murice. Idem lib. 10. 37.
 Hic olidam clamofus agens in reia uulpem. Hic in ma-
 lum dicit, ut & Horat. lib. 1. epist. 5. 6.
 Veterum olidum. Catull. ad Colonia, epigr. 17. 5.
 Oleracius] Vide Oler.
 Olerus] dicitur, Vrbs Crete, in edito loco sita, ultra Hierá-
 pynam. Hinc Mimerua Oleria, & festum Olerium, in eius
 honorem, Stephanus.
 Oletum] Vide Olea.
 Olfacio] olfacis, pen. corr. olfeci, pen. prod. olfactum (ὠλφακί-
 ον) olfacere, Odorari. Plin. lib. 11. cap. 37. 14. Quoniam mo-
 do audiunt delphini, mirum, idem nec olfactus uestigia ha-
 bent, quum olfaciant sagacissimè. Cicer. 5. Tusc. 155. Vt ea
 que gustemus, olfaciamus, tractemus, audiamus, &c.
 Unguentum olfacere. Catull. ad Fabul. epig. 13. 3.
 Olfeci ego, pro Subodoratus sum & presens, per translatio-
 nem. Terent. And. 3. 3. 43.
 — an non sex totis mensibus
 Prius olfeciſſem, quàm ille quicquam ceperit? Plautus
 Milit. 18. 41.
 Olfacere nummum. Cic. de lege Agrar. 6.
 Cernere, audire, gustare, olfacere, tangere aliquid. Cicero 2. de
 Diuinatione, 13.
 Olfactus, huius olfactus (ὠλφακίον) Sensus odoris per nasum
 sumministratus. Plin. lib. 8. cap. 4. 1. Intremiscere insidia-
 rum meum, subsistere ab olfactu.
 Olfactorium, olfactorij (ὠλφακίον) Florum uel odorum fa-
 sciculus, delectandis naribus uel olfactus gratia compara-
 tus. Plin. lib. 20. cap. 9. 12. Syluestris siue erratica immenso
 plus laudat Cato: adeo ut arida quoq; furinam in olfactorio
 T T 3 collectam

collectam, vel odore tantum naribus rapto, uita earum, gra uolentiamq; sanare affirmet. Idem lib. 30. cap. 11. 4.

¶ Olfactio, olfactus (ὄσφραξις) olfactare, frequentatiuum ab Olfacio. Plin. lib. 20. cap. 14. 10. Xenocrates pulegij ramum lana inuolutum in tertianis ante accessionem olfactum dari tradit. Plaut. Meneh. 4. 5. 4.

Vt summum olfactare abstines?

¶ Olfactrix, pen. prod. (ὄσφραξις) Verbae facti. Plin. libro 17. cap. 24. 2. 4. Olfactrix enim intelligitur, & tangi mirum in modum.

¶ Olfactoriola, inter ornatus muliebres ponit Esaias, capite 3. que crediderim ea esse, que nostre mulieres olfactus & odoris gratia specie pomi defruunt, auro quidem argenteone contexta ac circumdata.

Oliaros] ὀλιάρης, Insula in mari Aegeo, una Cycladum: de qua Virg. lib. 3.

Oliba] ὀλίβα, Ptolemeo lib. 2. cap. 6. Hispanie Tarraconensis urbs. Vulgò Olib.

Olicana] ὀλίκανα, urbs Britannie, Ptolemeo lib. 2. capite 3. vulgò Kirkbi.

Olicus] Adiectiuum. Vide Oleo.

Oligarchia] ὀλιγαρχία, Status Reipub. paucorum constans dominatione. Vnde Oligarchici dicti sunt, qui paucorum dominatione gaudent.

Oligochronij] ὀλιγοχρόνιοι, id est, modice uite. Verba sunt Iulij Firmici lib. 3. cap. 5. Idem lib. 4. cap. 8. Quidam oligochronij sunt, ac breui tempore morituri.

Olim] ὄλιμ, uel ὄλιμ, Aduerb. tēporis. Terent. Heaut. 2. 1. 4. Ex sua libidine moderatur, que nūc est, nō que olim fuit. Loquebantur olim sic. Cic. 2. de Orat. 9. 8.

Locus olim conditus. Horat. 1. Sermon. Satyr. 5. 19.

Olim, Fabula proprium est, inquit Donat. Terent. Eun. 2. 2. 15. Olim isti fuit generi quondam quæstus apud seclū prius. Horat. Sermon. lib. 1. Satyr. 8. 1.

Olim truncus eram ficulnus inutile lignum.

Olim. Terent. Hecyr. 3. 3. 33.

Nam uitium est oblatum uirgini olim à nescio quo improbo. Vbi Donat. Rectè olim: quia facilis uenia circa uetera iam delicta. unde tentat temporis longinquitate extenuare peccatum. Olim ergo, ante nouem menses.

Olim, pro Nuper. Terent. And. 3. 3. 14.

Alium esse confes nunc me atq; olim quum dabam? Ibi.

Olim, pro Ante. Terent. Hecyr. 4. 1. 23. (dem. 1. 5. 34.) Vitam sciam ita esse istuc, sed nunc mihi in mentē uenit, Ex hac re quod locutæ es olim, quū illū generū cepimus.

Locus ille animi nostri, stomachus ubi habitabat olim, concaluit. Cic. Attico, lib. 4. 85. 15.

Olim, de presenti tēpore aliquando dicitur. Virg. 10. eclog. 7. Vestra meos olim si fistula dicat amores. Plin. epist. 10. lib. 2. Vt tandem percipias gaudium, quod ego olim pro te non temerè præsumo.

Olim, de futuro. Virgilius 1. Aeneid. 59.

Hunc tu olim celo spolijs orientis onustum Accipies. Quint. lib. 10. cap. 1. Sunt clari hodieq; & qui olim nomina bantur. Ex Valla lib. 2.

Olim, pro Aliquando, siue Quandoq; Horat. 1. Ser. Satyr. 1. 6. — ut pueris olim dant crustula blandi Doctores, elemēta uelint ut discere prima. Virg. 2. Geor. 81. Ac olim seras posuit quum uinea frondes.

Olim, pro Iamquā, lapridē, iā logo tēpore. Plin. epist. 16. 2. Olim nō librū in manu, non stylū sumpsit. olim nescio quid sit oculū, quid quies, qd deniq; illud iners quidē. Lucā. li. 5. 15. 4. — nōnne olim casij pendemus ab uno? (lib. 10.)

Nunc primum proficor, & Olim scio, contraria. Curtius

Olim, pro quouis tempore. Virg. 2. Geor. 38.

Hic tibi praeualidas olim, multoq; fluentes Sufficit Baccho uites. Seruius.

Atq; olim. Virg. 8. Aeneid.

Nōn secus atq; olim tonitru quum rupta corusco, Ignea rima micans percurrit lumine nimbos. Vbi Seru. Atq; olim, Ferè ut solet. nam non est aduerbium temporis.

Olim iam id est, iam longo tempore. Quint. in Milite Mariano, Olim iam Imperator inter fulgentes uirtutes tuas liuor locum querit. Valla lib. 2.

Olici] ὀλίκοι, annumerantur nuando muliebri à Polluce lib. 7. cap. 2. Gualtherus uertit Martoriola.

Oliippo] Vide Olyippo.

Olior] Vide Oly.

Oliua] oliua, pen. prod. (ὀλίβα) Arbor nota. Plin. lib. 15. cap. 5. 1. Dicentur nunc Catonis placita de oliuis. Inuentor oliuae Aristæus dicitur. Cic. 3. de Nat. deor. 60. Albetis oliuae rami. Ouid. epist. 11. 14. Canentis oliuae fetus. Ouid. 6. Metam. 17. Tardè crescentis oliuae proles. Virg. 2. Geor. 1. Densa oliua canet mons. Luuen. Satyr. 14. 15. Germinat & nunquam fallentis termes oliuae. Horatius Epod. 16. 9.

Fera oliua. Stat. 6. Thebaid. 2.

Pulueremq; fera crimem detorfit oliua. Interpret exponit fera, pro feratili: sed sine ratione, ut opinor, quis enim nescit oliuas esse feras etiam, id est, salubres?

Fœlicis oliuae ramus. Virg. 6. Aeneid. 46.

Flaua oliua. Virg. 5. Aeneid. 62.

Glauca oliua. Stat. 2. Thebaid. 20.

Imbellis oliuae frondes. Valer. 5. Argon. 73. Imbellis, Pacifica.

Nitida oliuae serax Epereithos. Ouid. 7. Metam. 94.

Nitida oliua. Ouid. 7. Metam. 56.

Pallens oliua. Virg. 5. eclog. 4.

Pinguis oliua. Virg. 2. Geor. 17.

Placida paci oliua. Virg. 2. Geor. 85.

Teres oliua. Virg. 8. eclog. 4.

Tonse caput folijs eumidus oliua. Virg. 5. Aen. 155.

Viridi Mnestheus eumctua oliua. Virg. 5. Aen. 99.

Viuacis oliuae Palladia sylua. Virg. 2. Geor. 37.

Vmbrosa oliua. Claud. de bello Gildon. 64.

Vndiq; decerptam fronti præponere oliuam. Horat. 1. Carm. ode 7. 2.

Oliua, Fructus. Plin. lib. 25. cap. 31. Oliuae constant nucleo, oleo, carne, amurca.

Carnosissime oliuae. Vide Caro.

Lecta de pinguisissimis oliua ramis arborū. Horat. Epod. 2. 12.

¶ Oliuetum, oliueti, pen. prod. (ὀλιυῖον) Locus oliuis con-situs. Col. lib. 5. cap. 9. Multa de Oliuetis Cic. de Senect. 53. Quid de pratorum uiriditate, aut arborum ordinibus, aut uinearum oliuetorumue specie dicam?

Vineta, segetes, oliueta, ubertatem frugum & fructuum, omnē deniq; commoditatem prosperitatemq; uitæ à dijs se habere. Cic. 3. de Nat. deor. 125.

Fertilia oliueta. Horat. 2. Carm. ode 15. 2.

Maritum oliuetum. Vide Maritus.

Facere oliuetum in iugeribus, & uineas in eis instituere. Cic. 2. de lege Agrar. 69.

¶ Oliuarius, Adiect. (ὀλιυῖος) Quod ad oliuam pertinet. Col. mell. lib. 12. cap. 47. 10. Oliuarie metreta.

Mole oliuarie. Pompon. in L. cum fundus ff. de instrum. uel instrument. legato.

¶ Oliuina, oliuinae, pen. prod. (ὀλιυῖνος) Redditus olei, uel olei maxima copia. Plaut. Pseud. 4. 77.

— cuius amatores domi oliuam habent Maximam.

¶ Oliuina, penultima correpta, oliuinitatis (ὀλιυῖνος) Fructus oleæ. Varro in Cloperion. Tum denique omnis cum lucerna combusta est in lucubrando, oliuinitasq; consumpta est. Nonius.

Oliuina, Tempus legendarum oliuarum. Col. lib. 12. cap. 50. Media est oliuina plerumq; initium mensis Decembris. Et lib. 1. cap. 1. 4. Oliuinitates largissime.

¶ Oliuio, oliuas, penultima producta, oliuare, Oliuarum uindemiam agere, siue oliuas colligere. Plinius libro 15. cap. 3. 3. Quippe oliuinitibus lex antiquissima fuit, Oleum ne stringito, neue uerberato.

¶ Oliuio, oliui, pen. prod. (ὀλιυῖος) Id est, oleum ex oliuis expressum. Plaut. Pseud. 5. 68.

Bne die ceca hercle oliuio, id uendito oculata die. Dulce oliuio. Hor. 2. Sermon. Satyr. 4. 13.

Inolentis oliui natura. Lucret. lib. 2. 170.

Liquidi corrumpitur usus oliui. Virg. 2. Geor. 9. 4.

Corrupto casiam dissoluit oliuo. Pers. Satyr. 2. 7.

Vngro oliuo. Hor. 1. Sermon. Satyr. 6. 25.

¶ Oliuifer, pen. corr. Adiect. (ὀλιυῖος) Quod oliuam fert. Mari. lib. 12. 95.

Betis oliuifera crimem redimite corona.

Arna oliuifera. Ouid. 3. Fast. 31.

Sicyon oliuifera. Ouid. in Ibin. 64.

Oliizon] ὀλιζών, Thessalia oppidum: cuius meminit Homerus in Catalogo nauium.

Olla] ὄλια (ὄλιον, ὄλιον) Vasis genus, ut ait Nonius. Antiqui uocabant aulam, quia nullam literam geminabat, inquit Festus. Inde Plauti comedia Aulularia inscribitur. Varro, Cato aut uitam amiceam in ollis commo dissimè condi. Plaut. Capt. 15. 8.

Ollas, calicesq; omnes confregit.

Ipsa olera olla legit. Catul. de Mentiula, epigr. 89. 1.

Bibule ollæ. Vide Bibo.

Farrata olla. Pers. Satyr. 4. 4.

Olla fictilis. Colum. lib. 8. cap. 8. 6.

¶ Ollula, ollule, pen. corr. Diminutiuum (ὄλιουλα) Varro, Electa in secretam corbulam, inde in ollulas addatur. Idem 1. de re Rust. cap. 54. 2.

¶ Ollaris, & hoc ollare, penultima producta (ὄλιάρης) unde Ollares uicæ, que in ollis seruantur: de quibus Col. libro 12. cap. 43.

¶ Ollaria, ollaria, Temperatura æris. Plin. lib. 34. cap. 9. Nouissima est que uocatur ollaria, uase nomen hoc dante, ternis aut quaternis libris plumbi argentarij in centenas æris additis.

Ollus] ὄλιος, olla, ollum, dixere ueteres, teste Donato: pro ille, illa, illud. Virg. 9. Aen. 48.

Olli subridens. Vbi Seruius, Olli pro Illi, uel Tunc interpretatur. Cic. 3. de Legib. 9. Ollisq; ad honoris amplioris gradum is primus ascensus est.

Olli certamine summo procumbunt. Virg. 5. Aen. 40.

Olli sic breuiter fata est. Virg. 6. Aen. 65.

Olli subridens hominum fator. Virg. 1. Aen. 53.

Flammeus est plerumq; colos, & splendidus ollis. Lucret. lib. 6. 42. Subaudi, fulminibus.

¶ Ollie, pro Illic, similiter dixere ueteres, auctore Festo.

Ololygones] pen. corr. (ὀλολυγόνες) Mares ranae, quo tempore uocem mittentes, crient ad coitum feminæ. Eii à uerbo ὀλολύω, quod significat ululo.

Olor] oloris, pen. prod. (ὀλιός) Auis, que Græcè cygnus dicitur. Quidam à Græco deducunt, quasi ὀλ & ὀλιός, hoc est, totus pulcher. Auis est alba, anser maior, uocem argu-

tam habens. Virg. 9. eclog. 7.

— sed argutos interstrepere anser olores. Ouid. epist. stol. 7. 19.

Ad uada Mæandri concinit albus olor.

Amyclæi olores. Stat. 2. 29.

Innocui latè pascuntur olores. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 11.

Niuei olores. Valer. 6. Argon. 21.

Purpurei olores: id est, elegantes. Hor. 4. Carm. ode 1. 2.

Anteire olores candore. Sil. lib. 13. 24.

¶ Olorinus, pen. prod. Adiect. (ὀλιρινός) ut, Color olorinus, hoc est, candidus. Plin. lib. 37. cap. 10. 23.

Alæ olorinæ. Ouid. 6. Metam. 22.

Penne olorinæ. Virg. 10. Aen. 38.

Sonos olorinos referre. Ouid. ad Pisonem, 16.

Olus] oleris, pen. corr. n. g. (ὀλιός) Dicitur omnis herba satiuæ, que est in usu cibario. Ab alendo, quod oleribus alerentur homines ante quàm fruges uel carnes essent. Plin. lib. 19. cap. 10. Semen olerum si succo eius madefactum feratur, olera nulli animalium obnoxia futura tradunt. Varro ab olla deducit. Nonius & Festus inter aspirata connumerant. Vide Holus.

Atrum olus. Vide Ater adiectiuum.

Cordum olus. Vide Cordus.

Positum est argente catino Durum olus. Pers. Satyr. 3. 12.

Ipsa olera olla legit. Prouerbij speciem habet, in eosq; iactare potest, qui quod se facere oportet, faciunt: ut cum libidinosus & salax, scortatur & mœchatur: ebriosus, potat. Olera enim in olla coquantur: que quum eis repletur, ipsa legere uidetur, id est, colligere. Ex Turnebo.

Olus, figuratè, pro tenui & quotidiano uictu. Hor. 2. Sermon. Satyr. 7. 6.

— si nusquam es fortè uocatus Ad cenam, laudas securum olus.

Emptum cenat olus. Hor. 2. epist. 2. 54.

Panis ematur, olus, uini sextarius. Horatius 1. Sermon. Satyr. 1. 15.

Fastidire olus. Hor. 1. epist. 18. 3.

¶ Olusculum, olusculi, pen. corr. r. Dimin. (ὀλιουσκῦλον) Hor. 2. Sermon. Satyr. 6. 13.

Vnctæ satis pingui ponentur oscula lardo. Cic. ad Attic. lib. 6. 11. 23. Lancibus & splendidissimis canistris olusculis nos soles pascere.

¶ Olor, pen. corr. olitoris (ὀλιός) Qui olerum hortum exercet, quiq; olera uendit. Colum. lib. 10. 8.

Ipsè frens olitor diductos pondere qualos. Cic. ad Tit. ronem, lib. 16. 18. 4. Sic olitorem ipsam commouebis. Plin. lib. 19. cap. 5. 1. Pensiles eorum hortos promouentibus in foles rotis olitoribus.

¶ Olitorius, Adiectiuum (ὀλιωτικός) Quod ad olera pertinet: ut, Forum olitorium, ubi uenduntur olera. Liu. 4. bell. Maced. 195.

Olitoria hostia: id est, Hostia hortorum. Plinius, libro 10. cap. 8. 2.

¶ Oleraceus, Adiectiuum (ὀλιωτικός) ut, Oleraceus frutex: hoc est, frutex olerum modo fruticans nam etiam olera fructicare affirmat Theophrastus, appellatq; oleri arbores olera fruticantia. Vel similem oleri fruticem habens. Plinius libro 25. cap. 8. 38. Eadem præstat hypericon, quam alij chamæpityn, alij corton appellant, oleraceo frutice, tenui, cubitali.

Olusatrum] olusatri, pen. prod. (ὀλιωστῆρον) Herba genis que in hortis nascitur. Plin. lib. 19. cap. 8. 30. Sed præcipue olusatrum miræ nature est, hippoposelinum Græci uocant, alij smyrneum. E' lachryma caudicis sui nascitur, seria

tur & radice, succum eius qui colligunt, myrrha saporem habere dicunt. Authorq; est Theophrastus, myrrha sata natum, &c. Olyfatrum ideo dicitur, quod folia habeat subnigras: ideo Columella pullum olus appellat. Quidam separatum scribunt, Oly atrum.

Olympia] Olympe (Ὀλύμπια) urbs Illyridis, cuius incolae dicuntur Olympici. Author Stephanus.

Olympia] Olympe, urbs Graeciae, quae prius Pisa dicebatur, ubi Iupiter Olympius colebatur. Dicitur etiam Arpina, ut Nicanor scribit, à matre Onomai. Haec Stephanus de Urbibus. De hac Strabo lib. 8.

Olympia, Olympiorum (Ὀλύμπια) Ludi qui in honorem Iouis Olympici apud Pisam & Helidem Graeciae oppida celebrabantur: hoc est, Gymnicum certamen, quod quinto quoque anno fieri solebat. Vide Sacra certamina, in Certo, certas.

Magna Olympia. Hor. 1. epist. 1. 10.

Pugnos & plagas Olympiorum in pugiles exercitati cupidi ferre possunt. Cic. de clar. Orat. 131.

Olympiacus, pen. corr. Adiect. (Ὀλυμπιακός) ut, Olympiacum certamen, Victoria Olympiaca. Strab. lib. 8. Cic. ad Attic. lib. 16. 33. 4. 8.

Arena Olympiaca. Stat. 5. Sylu. 3. 4. 4.

Cursus Olympiacus. Author ad Hieron. lib. 4. 140. Quasi si quis ad Olympiacum uenerit cursum, &c. Quaedam exemplaria legunt, Olympia quum uenerit cursum.

Palmae Olympiaca praemia. Virg. 3. Georg. 10.

Olympionices, siue Olympionicus, pen. prod. (Ὀλυμπιονίκης) Qui in Olympiaco certamine uictor euasit, uincit, qui ppe uictoria dicitur. Aelianus de Varia historia libro 10. Licere id sibi perussit, quae patrem & fratres treis haberet Olympionicas.

Premium Olympianicarum capere. Cicero 2. de Inuentione, 228.

Acinas pugil Olympionices. Cic. pro Flacco, 2. 4.

Nobilis Olympianicus. Diagoras Rhodius. Cicero 1. Tusculan. 179.

Olympias, Olympiadis, pen. corr. (Ὀλυμπιάς) Quinq; annorum spatium, quod à Romanis Lustrum dicitur. Exinde Graeci tempora per Olympiadas supputare coeperunt, ita numerantes, Olympiadis prima aut secunda, aut centesima, anno primo, uel secundo, uel tertio, uel quarto. Atq; ut Consules, ita & Olympiade uictores iterum & tertium acimus. Plaut. Mench.

Iterum (inquit) Pythia & tertium Olympia. Cic. ad Att. lib. 13. 285. 3.

Olympias] Olympeas, nomen mulieris proprium, matris Alexandri Magni. De hac Gel. lib. 13. cap. 4.

Olympias, uentus in Euboea flans. Plin. lib. 17. cap. 2. 4.

Olympiodorus] pen. prod. Nomen uiri proprium, eius qui docuit Epaminundam cantare tibijs.

Olympieum] pen. prod. (Ὀλυμπιακόν) Locus in Delo, quem cum Athenienses Adriani sumptu condidissent, Nouas Athinas Adrianas uocauerunt. Steph.

Olympius] Olympeus, Mysius tibicen, & poeta Melicus & elegiarum, Marfiae Satyri discipulus, qui citharæ legem dedit, modosq; pulsandi reperit & docuit. Floruit ante bellum Troianum, à quo & mons in Mysia nomen accepit. Fuit item alius iunior è Phrygia tibicen, tempore Mide regis. Suidas. Præter hos fuit & Olympius Nemesianus, qui (ut ait Vopiscus in uita Caesarum) scripsit Halientica, cymegetica, Nautica. Olympia uic praesul, natione Hispanus, inter Christianos commemoratur scriptores à Genadio.

Olympus] Olympeus, mons, cuius uertex usque adeo attolatur, ut summa eius accellu uocent. Propter quod poete caelum Olympum uocant. Dicitur Olympus, quasi Ὀλυμπος: hoc est, totus fulgens: quia Solem clarum habet, nullisq; unquam nubibus fuscatur. Lucan. lib. 2. 55.

— nubes excedit Olympus. Sunt autem quatuor montes hoc nomine. Primus mons altissimus inter Thessaliam & Macedonia, qui tamen Thessaliae ascribitur. Alter in Gallograecia, uel in Cypro. Alius apud Mysos, ad cuius radices Prusa ab Annibale condita. Quartus, ad mare Rubrum in Aethiopia, haud longè ab He-liopoli oppido, qui oriens sole usq; ad quintam diei horam flammam emittit.

Aetherius Olympus. Virg. Aen. 6.

Fronosus Olympus. Virg. 1. Georg. 45.

Magnus Olympus. Virg. 3. Georg. 4. 5.

Opacus Olympus. Hor. 3. Carm. ode 4. 11.

Pimifer Olympus. Senec. Agamem. 5. 6.

Pruinosus Olympus. Claud. 2. de raptu Proserp. 52.

Olympus, pro caelo: ut, Rector Olympi. Ouidius 9. Metamorphos. 101.

Altus Olympus. Virg. 1. Georg. 20.

Clarus Olympus. Virg. 4. Aen. 5. 4.

Cliuosus Olympus. Ouid. 3. Fast. 83.

Curuus Olympus. Valer. 5. Argon. 83.

Ignifer Olympus. Senec. Hippol. 9. 1.

Omnipotentis Olympi domus. Virg. 10. Aen. 1.

Rapidi limen Olympi. Claud. de bel. Gildon. 4.

Stellantis Olympi rex. Claud. 6. Paneg. 7.

Stelliferi Olympi uictor. Atlas. Senec. Herc. Oeth. 15. 9.

Superi regnator Olympi. Virg. 2. Aen. 15. 6.

Vasti rector Olympi. Ouid. 2. Metam. 12.

Viam afficere Olympo. Virg. 4. Georg. 113.

Euenso Phœbus discedit Olympo. Virg. 1. Georg. 90.

Pulsare Olympum nomine, Nomen extollere ad caelum usque. Ouid. ad Pisonem, 4. 7.

Olympicus, pen. corr. Adiect. (Ὀλυμπιακός) Quod est Olympi, uel quod ad Olympum pertinet: ut, Iupiter Olympicus. Dicitur est autem ab Olympo, à quo eruditus, & ad uirtutem institutus sit. Alij uero à caelo, quem Olympum Graeci uocant, in quo regnare fertur.

Olympius, Aliud adiect. (Ὀλυμπιος) id est, celestis: possessiuum ab Olympo.

Olynthus] Olyntheus, urbs fuit iuxta Atticam: quae quum ab Atheniensibus ad Philippum regem Macedoniae defecisset, ab illis deinde cersa est.

Urbem antiquam & omnibus rebus auctam, & ornatum Olynthum cepit P. Seruilius. Cic. 3. Verr. 37.

Olynthiacus, Adiectiuum (Ὀλυνθιακός) ut, Olynthiacae orationes Demosthenis, quibus Athenienses aduersus Philippum incitantur Olynthijs bellum inferentem.

Olytra] Olytra (Ὀλύτρα) Frugis genus est, quod, teste Plinio, à Latinis Siligo dicitur, olim etiam à Gallis Arinca. Spicam habet semper erectam, neq; rubigini obnoxiam, grano candido, leui, et multipliciter tunicato. Columella tritici uitium esse ait, & quamuis candore praestet, pondere tamen inferius esse. Idem author est, triticum omne uliginoso in loco tertiatone in olytram degenerare.

Olytras] Fluuius est prope Thermopylas, quem fabulantur conatum esse rogum Herculis extinguere. Strab. lib. 9.

Olysiptum] Olysiptum (Ὀλυσίπτον) Lusitaniae urbs, quae nostris temporibus Vlybona appellatur. Dicitur Olysiptum, Plinio lib. 4. cap. 22.

O M

Omasum] omasi, pen. prod. (Ὀμάσι) Est pinguis atq; crassius in-

fius intestinum, quod nonnulli bubulum esse credunt. Hor. 2. Serm. Satyr. 5. 9.

— seu pinguis tentus omaso. Plin. lib. 8. cap. 4. 5. 5. de bobus, ut sit inter exempla damnatus à populo Romano, die dista, qui concubino procaci rure omasum edisse se negante, occiderit bouem. Hor. 1. epist. 1. 6. 2.

— patinas coenabat omasi Vilis, & agnini, tribus urvis quod satis esset.

Ombria] Ombria, Gemmae species, quam nonnulli Notitiam uocant: quae cum imbribus & fulminibus fertur in terram decidere, quemadmodum Ceruonia & Bryntia: eundemq; cum illis effectum habet. Author Plin. lib. ult. cap. 10.

Ombriaci] Populi sunt iuxta Lyricum, ex quorum agro Capris & Alpibus fluij in Istrum cadunt: teste Herodoto libro 3.

Ombrios] Ombrosi, Vna & prima ex Fortunatis insulis, habens in montibus stagnum, & arbores ferulae similes. Plinius lib. 6. cap. 32.

Omen] ominis, pen. corr. n. g. (ὀμνία) Augurium quod sit ore, quasi oremem, inquit Festus. Est enim futuræ rei praenunciatio, ori hominis incidens, diuino tamen furore. Omen Varro interpretatur, quasi omen, exiitio s, & ab ore trahum dicit lib. 5. Cicero 1. de Diuinatione, 165. Neq; solum deorum uoces Pythagoræ obseruauerunt, sed etiam hominum quae uocant omina, quae maiores nostri, quia ualere censebant, idcirco omnibus rebus agendis, Quod bonum, faustum, felix, fortunatumq; esset, praefabantur.

Fides omnis. Tacit. lib. 18.

Fati omen. Cic. 9. Philipp. 2. 63.

Omen belli. Luu. 1. bel. Pun.

Omen comitorum. Cic. libro 1. de Diuinatione, ubi scribit, maiores uoluisse praerogatiuas omen esse iustorum comitorum, quod hoc sensu dictum esse interpretatur Turnebus, Romanos tantum possuisse in suffragio praerogatiuae centuriae, ut eum semper consulere declararint, qui ab ea factus esset. Ita omen in Consulibus rogandis magistratibus erat, uox praerogatiuae & suffragium.

Nuptiarum omen. Plaut. Mil. 16. 28.

Omen, de bona praenunciatione. Virg. 4. Georg. 77.

Omine, quo firmatis animum, sic incipit ipsa.

Omen, de malo dictum. Virg. 2. Aen. 38.

— quod dii prius omen in ipsum conuertant. Cic. 11. Philipp. 2. 96. Quia Bestiam, qui se Consulatum in Bruti locum petere profectur, atq; hoc quidem detestabile omen auertat Iupiter.

Candidum omen. Catul. in Epithal. Iulia, 56. 23.

Castrum omen. Stat. 5. Theb. 64.

Dextrum omen. Sil. lib. 13. 23.

Dirum omen mortalibus, bubo. Ouid. 5. Metam. 110.

Fausto omine letus. Ouid. 9. Metam. 158.

Infausto committitur omine sermo. Ouid. 6. Metam. 90.

Inoffensum omen. Claud. 4. Paneg. 3.

Magnum omen. Virg. 7. Aen. 30.

Optimis omnibus. Cic. 12. Philipp. 331.

Omen praerogatiuum. Cic. pro Muræna, 37.

Sinistrum omen. Ouid. epist. 13. 16.

Accipere omen. Vide Accipio.

In omen accipere. Linius, id à plerisq; in omen magni terroris acceptum.

Auctus omine. Tacit. lib. 1.

Auertit & detestamini quæso hoc omen Dij immortales. Cic. 4. Philipp. 159.

Capiendi omnis causa exire in quandam locum. Cicero 1. de Diuinatione, 167.

Tristia omina concinuerunt aues. Ouid. 3. Amor. eleg. 11. 1.

Conijcere omen. Cic. 4. Verr. 12.

Omnibus & execrationibus exire. Cic. pro Sestio, 60.

Secundo omine ire. Hor. 3. Carm. ode 11. 10.

Firmare omina. Virg. 2. Aen. 139. (poeta.)

Clarum omen firmavit Iupiter. Cic. 1. de Diuinatione, 137. Ex Habere omen dicitur res aliqua. Ouidius 2. Fastur. 4. 1. Vide Carmentis.

Quod dii omen obruant. Cic. de Arusp. resp. 35.

Certis omnibus prohiberi. Ouid. 9. Metam. 120.

Prosequi aliquid optimis omnibus. Cic. Appio, lib. 3. 12. 6.

Ominosus, penultima producta, Adiectiuum (ὀμνός) Quod malum omen portendit. Plin. epist. 1. 4. lib. 3. Notabilis, atq; etiam, ut exitus docuit, ominosa res accidit. Gellius lib. 13. cap. 14.

Ominor, pen. corr. ominaris (ὀμνός) ominari, Auspicari, omen capere. Plin. epist. 8. o. b. lib. 4. Optamus enim tibi, ominamurq; in proximum annum Consulatum. Cicero 2. Offic. 10. 9. Malo enim alteri quam nostris ominari: neq; tantum de nostra, sed de omni Republica disputo.

Omino, ominas (ὀμνός) ominare, dixere ueteres. Pomponius, ita sit & tibi bene qui recte ominas.

Ominatus, penultima producta, Participium (ὀμνός) Ominosus: ut, Male ominatis parcite uerbis, ait Horatius 3. Carm. ode 14. 3.

Ominator, pen. prod. ominatoris (ὀμνός) Qui praestitominibus capiendis. Plaut. Amph. 8. 88.

Ob ifuc omen ominator capies quod te concedet.

Omentum] huius omentii (ὀμνός) Membrana tenuis & pinguis, qua integuntur uentris inferioris partes. Plin. lib. 11. cap. 37. 72. Ventriculus atq; intestina pingui ac tenui omento integuntur, praeterquam oua gignentibus.

Alba porci omenta. Iuuen. Satyr. 13. 12.

Pingue omentum in flamma liquefaciens. Catull. in Gell. 85.

Omentum, abusuè, pro Membrana quae totum inuoluit cerebrum. Macrobius, libro 7. Saturnal. capite 9. Et cerebrum quod tactu sui hominem uel torquet, uel frequenter interimit, non suo sensu, sed uestitus sui, id est, omenti, hunc importat dolorem.

Ometis] ometidis, & pluraliter ometides, sunt scapulares quaedam & humerales fasciae. Ouid.

Conueniunt tenues scapulis ometides alis

Angustum circa fascia pectus eat. Libri excusati, aemetides legit: in usq; explicatis Grammatici multum sudant, nihilq; proficiunt. Proinde Turnebus contra librorum auctoritatè affirmat legendum esse ometides, ut sint tanquam scapulares uel humerales fasciae. Quis enim nescit, ad dissimulandam scapularum altitudinè tenuibus fascijs utendum, ne si crassa floribus & plenioris filii aliqua utatur, magis uitium extet & appareat? Recordor equidem, Grammaticos primi ordinis, analectides legere, & intelligere tanquam pulillos ad conspiciendas puellarum scapulas, quibus subscriptorem praestare non possunt. Verba sunt Turnebi.

Omitto] omittis, omisi, pen. prod. omisum (ὀμνός) Rem aliquam penitus dimittere, et relinquere ac praeterire. Terent. Adelp. 2. 2. 24.

Nunc si hoc omittam, actum agam.

Omittere & Adipisci, contraria. Cic. 1. de Fin. 56.

Consilium alicuius rei omittere. Luu. 3. bel. Maced. 89.

Omittere iracundiam. Terent. Adelp. 4. 7. 36.

Memoriam alicuius rei omittere. Quint. lib. 3. cap. 1. 14.

Pietatem & humanitatem hic omisit, ut id quod utile uidetur, neq; erat, assequi posset. Cic. 3. Offic. 47.

Rationem insequendi omittere. Caesar 1. bel. Civil. 117.

Sollicitu

Sollicitudinem omittit. Terent. Heaut. 1.2.3.
 Tristitiam omittit. Terent. Adelph. 2.4.3.
 Timorem omittit. Cic. in Somnio, 5.
 Vetera omittit id est, missas facio veteres iniurias, aut conquere-
 rendi causas. Salustius in Iugurtha.
 Id omittit. Terent. Heaut. 4.1.2.4.
 Atque id omittit misericordia, animus maternus, sino.
 Ut alia omittam, hoc satis est. Cic. pro Quintio, 47.
 Vi omittam quod. Terent. Eunuch. 5.4.4. id est, praeferam,
 et nihil dicam.
 Omittit ac negligo cetera: sua confessione induatur ac iugule-
 tur necesse est. Cic. 7. Verr. 130.
 Id omittamus. Cic. 4. Acad. 95.
 Omittit ista quae nec percontari, nec audire sine molestia possu-
 mus. id est, desine quaerere. Cic. 1. Acad. 3.
 Omittit hunc. Terent. Phorm. 1.2.91. hoc est, sine eum abi-
 re, condona ei.
 Omittit aliquam. Plaut. Mil. 1.5.3.
 — nullo pacto potest
 Prius haec in aedes recipi, quam illam omiserim. id est,
 quam illam amiserim a me. Fortasse legendum, amiserim.
 Omittit me. Plaut. Psud. 5.2.4.
 Aliquem alicui omittit. Cicero Capito, in Epistol. ad Attic.
 libro 16. 343.2. Deinde, si me amas, omittit Atticum Cice-
 roni tuo.
 Differre aliquid, et omittit in tempus praesens. Horatius de
 Arte, 9.
 Navigationem primam, dummodo idonea tempestas sit, ne o-
 miseris. Cic. Qu. frat. lib. 1.8.6.
 Omittit rogare, dicere. Plautus Persa, 16.90. Terent. Eu-
 nuch. 5.6.19.
 Omittit mirari opes Romae. Hor. 3. Carm. ode 29.3.
 Omittit iratus esse. Plaut. Persa, 12.25.
 Omittit contra verum niti. Salust. in Iugurth.
 Omittit (omissionem) Participium, siue Nomen ex par-
 ticipio.
 Omisus animus, pro Remisso et languido. Terent. He-
 aut. 5.2.9.
 Omisus controversia; oratio omnis ad misericordiam tuam
 conferenda est. Cic. pro Ligario.
 Delicijs omisus hoc age. Hor. 1. epist. 6.7.
 Omisus iocis. Plin. epist. 21.
 Omisus ab re, qui lucrum negligit, neq; sollicitus est de ac-
 quirendis diuitijs. Terent. Adel. 5.3.45.
 Omnis] et hoc omne (omnis, omnia) Distributiva dictio, et
 andem vim habens in singulari, quam in plurali. Omnis ho-
 mo, pro Omnes homines. Dicitur de uniuersis numero di-
 stinctis: ut, Omnis grex Aliquando tamen idem significat
 quod Totus. Positio et comparatio iungitur, et aliquan-
 do superlatiuo.
 Omnis, totus, uniuersus. Cic. 2. de Finib. 178. Sed omne calum,
 totamq; terram cum uniuerso mari.
 Omnia de duobus dictum. Cic. pro L. Muræna, 31. Perfecta ab
 Lucullo haec sunt omnia, ut urbs fidelissimorum sociorum
 defenderetur, ut omnes copiae regis diuturnitate obsidionis
 consumerentur.
 Omnis, pro Cuncto et pro toto, Graecorum more. Cic. in Piso-
 nem, 8. Erat non solum domus mea, sed totum palatium, se-
 natu, Equitibus Romanis, ciuitate omni, Italia cuncta refer-
 tum. Et pro Quintio, 20. Ex Budeo.
 Omnibus aetatibus: id est, singulis. Plin. lib. 12. cap. 25.5.
 Omnis amor. Terent. Eunuch. 5.9.8.
 Tota mente, atque omni animo inueni aliquem. Cicero de O-
 rator. 50.

OMN
 Omnibus annis. Plin. lib. 12. cap. 19.8.
 Omnes antiquissimi ciues. Cic. pro Cecinna, 73.
 Clamor omnis procul esto. Hor. 3. Carm. ode 8.4.
 Omni contentione pugnatum est, ut his haec capiti asstimeretur.
 Cic. pro Cluent. 92.
 Omni contentione aliquid fugere. Cic. 3. Tusc. 43.
 Corpus omne in profunda uoce intenditur. Cicero 2. Tusc.
 lan. 96.
 Domus omnis. Hor. 1. epist. 17.9. pro, Domus omnes.
 Omne tale flagitium. Cic. de Senectute, 36.
 Non omnem frugem neq; arborem in omni agro reperire pos-
 sis. Cic. pro Roscio Amerino, 45.
 Omne genus, et Omnis generis: pro eodem. Varro 1. de re Ru-
 stic. cap. 2.9.1. Seminaria omne genus ut serantur. Lib. 7.
 bel. Punic. 102. Merita inde sua in duces Carthaginenses
 commemorauit: auaritiam contra eorum, superbiamq; et
 omnis generis iniurias in se atq; populares.
 Genus omne in terris. Virg. 3. Georg. 49.
 Omnibus horis. Brutus Attico, in epist. ad Brutum, 17.3.
 Omnia magna loquens. Hor. 1. Serm. Satyr. 3.3.
 Omnibus mensibus iuge sermo die lunae aliquid facere. Cic. 2. de
 Finibus, 161.
 Omnia minima, maxima, et c. Cic. Licinio, lib. 5.8.16. Quod
 rem uelim ita et ipse ad me scribas de omnibus minimis, ma-
 ximis, medio cribris, ut ad hominem amicitissimum.
 Omni modo. Plin. lib. 18. cap. 14.1. Cic. pro lege Agrar. 8. Vi-
 detis iam P. Comnibus rebus et modis constructam et co-
 aceruatam pecuniam Decemuralem.
 Omne munus. Plin. in Paneg. 99.
 Omnibus uel multis partibus. Cic. 1. de Inuent. 7.4. Exercitus is
 cui praepositus est sapiens et callidus imperator, omnibus
 partibus commodius regitur, quam is qui stultitia et teme-
 ritate alicuius administratur. Caesar bel. Ciuil. lib. 3. Vi quo-
 niam numero multis partibus effect inferior.
 Omne periculum. Terent. And. 2.3.17. Sine omni periculo.
 Omnes ferè philosophi omnium disciplinarum. Cicero 5. Tu-
 sculan. 130.
 Omnis illa urbana et perdita plebs. Cic. Att. lib. 7.123.8.
 Omnibus precibus. Caesar bel. Gal. lib. 5. Ille primo omnibus
 precibus petere contendit, ut in Gallia relinqueretur.
 Omni quinquennio: id est, toto quinquennio. Plin. de Viris il-
 lustr. 34.
 Omni ergo ratione colenda et retinenda iusticia est. Cicero 2.
 Offic. 59.
 Sanguinem omnem profundere mater cupit. Cic. pro Cluenti-
 o, 13.
 Omnibus sententijs aliquem ulcisci. Cic. ad Brutum, 3.4.
 Omni huic sermone propositum est, non ut ingenium et elo-
 quentiam meam perspicias, et c. Cic. de clar. Orat. 177.
 Omnis spes. Terent. Heaut. 4.3.35.
 At enim spem istoc pacto rursus nuptiarum omnem eripis,
 Omni supplicio uindicanda. Cic. de Amicit. 40.
 Omnia summa sperare. Cic. Att. lib. 11.214.5.
 Eo tempore omni Neapoli sui. Cic. pro Sylla, 12.
 Omnes tres. Quint. lib. 5. Quamquam omnes tres status cedere
 in hoc opus possint. Sic Omnes duo, Omnes quatuor, Om-
 nes quinque, et c.
 Accingunt omnes operi. Virg. 2. Aen. 47.
 Adurare omnia. Vide Adiuuro.
 Collustrare omnia. Virg. 3. Aen. 131.
 Omnia ad arbitrium suum facere. Plin. epist. 192.
 Periclitare omnia. Vide Periclitor.
 Permiscere omnia. Vide Permiscer.
 Praefare omnia. Ouid. 1.4. Metam. 35.

Omne

Omne reddere. Terent. Adel. 2.4.16.
 Late uasant omnia. Virg. 4. Georg. 4.
 Omnes qui ubique sunt, qui Latine sciunt. Cicero 2. de Fimi-
 bus, 20.
 Omnia quaecumq; in hominum disceptationem cadere possunt,
 bene sunt oratori dicenda. Cic. 2. de Orat. 4.
 Omne quod scio. Plaut. Curc. 6.7.
 Omnis, cum genitio. Sic Licinius 1. belli Macedon. Macedonum
 fere omnibus, et quibusdam Andriorum ut manerent
 persuasit.
 Omnes omnium ordinum homines. Cicero pro Rabirio per-
 duell. 14.
 Omnes omnium ortus quicumq; gignantur in omni terra quae
 incolatur, eosdem esse. Cic. 2. de Diuin. 137.
 Longe omnium quicumq; scripserunt aut loquuti sunt, extitit
 et grauitate princeps Plato. Cic. in Brut. 34.
 Omnium egenus. Virg. 1. Aen. 121.
 Omnium sermonibus uapulare. Cic. ad Att. lib. 2.29.1.
 Ex omnibus princeps Gorgias ausus est in conuentu poscere,
 qua quisq; de re uellet audire. Cic. 3. de Orat. 71.
 Vnus ex omnibus amicis certe efficiam ut maxime letere. Cic.
 Att. lib. 3.55.5.
 Ex omnium omnibus flagitijs nullum turpius uidi, nullum di-
 diui, quam quod d. et c. Cic. 2. Philip. 83.
 Omnes ad unum idem sentiunt de ea re. Cic. de Amic. 72.
 Insultare in omnes. Vide Insultio.
 In omne corpus sanguis per uenas infunditur. Cic. 2. de Natura
 deorum, 28.
 Omne ad tempus à periculo tuti id est, in perpetuum. Cic. ad
 Cassium, lib. 12.1.3.
 In omne auium nobilis. Hor. 3. Carm. ode 11.7.
 Carminibus uiues tempus in omne meis. Ouidius 1. Trist. ea
 leg. 5.8.
 Ante omnia. Vide Ante praepositionem.
 Ad omnia alia. Vide Ad praepositionem.
 Omne, sine adiuncto, summam rerum Cicero uocauit, quod
 Graeci τὸ πᾶν appellant. Cicero Videns Epicurum (quem
 hebetem et rudem dicere solent Stoici) quem admodum quod
 in natura rerum omne esse dicimus, infinitum esse conclusi-
 rit Sic Lucretius,
 — que magnum iaculando contulit omne. Dicit ea-
 nim, ab immenso illo uniuerso, quod omne uocat, et inter-
 dum summam summarum, corpuscula conferri, quib. mundi
 huius elementa consistunt et augeantur, mundusq; crescat et
 amplificetur. Turnebus.
 Omnino, penult. prod. Aduerb. (πᾶντος, παντῶν, ὅλων,
 ὡς ἅπαν, τὸ περὶ πάντων) Proterus. Cic. de Amicitia, 80. Omni-
 no est amans sui uirtus.
 Plurimum et omnino. Cic. 1. Acad. 14. Plurimum quidem et
 poetis nostris, omninoq; Latinis et literis luminis, et uer-
 bis attulisti.
 Impedimento omnino haec fuerunt. Cic. Tironi, lib. 16.10.4.
 Omnino, aut magna ex parte liberatus. Cic. 1. Tusc. 1.
 Omnino, aut certe facilius labore alicuius et studio quaedam
 consequi. Cic. pro Corn. Balbo, 34.
 Vix, aut omnino non posse fieri. Cic. Att. lib. 3.65.3.
 Non multum, aut nihil omnino. Cic. 1. Tusc. 9.
 Omnino omnis eruditionis expertis uir. Cic. 2. de Orat. 1.
 Omnino illud honestum, quod ex animo excessu magnificoq;
 querimus, animi efficitur, non corporis uiribus. Cicero 1.
 Offic. 111.
 Omnino leuitatis est. Cic. de Amic. 78.
 Omnino modice epulari. Cic. de Senect. 41.

Omnino nequaquam par. Cic. de Amicit. 61.
 Nequis omnino regem reduceret, cui scis intercessum esse. Cic.
 Lent. lib. 1.7.13.
 Nihil omnino. Hor. 2. Serm. Satyr. 8.19.
 Omnino nunquam causas alicuius rei attingere. Cicero 2. de
 Orator. 3.
 Omnino nusquam reperiri. Cic. de Amic. 20.
 Omnino omnis. Cic. 1. de Inuentione, 99. Hoc genus et cetera
 necessaria, et omnino omnis argumentatio, et eius res
 prehenso.
 Omnino praclare te habes. Cic. 4. Verr. 106.
 Omnino pugnas, sed cum aduersario facili. Cic. 4. Acad. 148.
 Et 5. Verr. 68. Omnino relinquendum.
 Omnino, in principio sententiae. Cic. de Amicit. 67. Omnino
 omnium horum uitiorum atq; incommodorum una cautio
 est, atq; una prouiso, ut ne nimis cito diligere incipiamus.
 hoc est, Vna omnino cautio atq; una prouiso est: id est,
 quod in totum dicitur: hoc est, non plures. Idem 1. Of-
 fic. 94.
 Is omnino seruus, in familia non erat, eum statim exhiberi iu-
 bet. Cic. 7. Verr. 14.
 Omnino, pro tantummodo. Cic. pro Cluent. 61. Quing; omnia
 no fuerunt, qui illum uelrum innocentem Oppianicum, et c.
 absoluerent. Budeus Plin. lib. 10. cap. 74.2.
 Omnino, pro Etiam et Sed omnino, pro Sed etiam. Cic. pro
 Cluent. 134. Nego illum adolefcentem, quem statim epoto po-
 culo mortuum esse dixistis, omnino illa die esse mortuum. In-
 den pro Quintio, 51. Mihi perdifficile esse contra tales o-
 ratores, non modò tantam causam perorare, sed omnino
 uerbum facere conari. id est, Sed etiam quouis modo.
 Hec Budeus.
 Omnino, superlatiuo iunctum. Cic. de Senect. 8. Aptissima om-
 nino sunt, Scipio et Lali, arma senectutis, artes, et c. id est,
 quam aptissima, aut omnino aptissima.
 Perferbere diligentissime omnino aliquid. Cicero Attic. libro
 6.114.11.
 Omnicarpus, omnicarpa, omnicarpum, Adiectiuum: ut, O-
 mnicarpe capre. Varr. de Ling. Latin. lib. 4.
 Omnisariam, Aduerbium (πανταρῶν) Omnibus modis.
 Gel. lib. 12. cap. 13. Quum uerò omnes terras omnisariam
 et undiq; uersum circumfluat, nihil citra eum est.
 Omnimodis, pen. corr. Aduerb. (παντοῖος, παντοῖως) Id est, o-
 mnibus modis. Lucret. lib. 3.83.
 Si non omnimodis, aut magna parte animai Priuatus.
 Omnimodè, penultima correpta, Aduerbium (παντοῖως)
 Lucret. lib. 2.99.
 Omnimodè expertus fueris, quam quisq; det ordo, et c.
 Omnimodus, Adiect. ut, Ignis omnimodus. Lucret. lib. 1.
 Ignis enim foret omnimodus, quodcumq; crearet. id
 est, omnibus modis ignis est. Nonnulli legunt omnimodis,
 manente eadem sententia. Alij, unimodus. Vide Lambinum.
 Omnisfer, pen. corr. Adiect. (παντοφῆρος) Ouid. 2. Met. 55.
 Sustulit omnisferos collo tenus auida uultus. De tellure.
 Omnigenus, pen. corr. Adiect. (παντογενῆς) ut Cæcigenus.
 Lucret. lib. 2.152.
 E quibus omnigenos gignunt, uariantq; colores. Idem
 de atomis loquens, Omnigenos coetus. Alibi, Omnigenis è
 principijs. Hec Budeus. Virg. 8. Aen. 140.
 Omnigenumq; deum monstra.
 Omniparens, pen. cor. om. g. (παντοπαρῆς) Vir. 6. Aen. 119.
 Neco et Tyroni terre omniparētis alumnū Cernere erat,
 Terra omniparens. Lucret. lib. 5.52. Virg. 6. Aen. 119.
 Omnipotens, pen. corr. huius omnipotentis, om. gen. (παντο-
 νεύς) Omnia potēs. Cōpositū est, ut docet Priscianus, ex
 tribus

tribus corruptis, omni potis, & ens, Qui omnium potis est. Plaut. Pen. 4. 53.
 Dij immortales, omnipotentes, quid apud uos est pulchrius? Virg. lib. 8. Aen. 67.
 Omnipotens fortuna.
 Pater omnipotens, Iouis est periphrasis. Virg. 3. Aen. 51.
 Neptunus omnipotens. Cic. 4. Tusc. 119. — teq; omnipotens Neptunus inuoco. Ex quodam poeta.
 Omnipotentia, omnipotentia. Macrobius lib. 5. Saturnalium, cap. 1. 6. de Fortuna loquens, Omnipotentiam quoq; eidem tribuit. Idem in Somnio Scipionis, lib. 1. cap. 14. Vt summi omnipotentiam Dei ostenderet.
 Omnituens, omniuuentis, & pluraliter omniuuentes. Lucretius,
 Non congressa modo uiales conuenienti
 Constulit inter se motus, quibus omniuuentes
 Accensi sensus animantem quancq; tuentur. Sic reponit Turnebus, omne & tuentes, duabus dictionibus in unum duntaxat, non dissimili ratione atq; apud eundem poetam legitur, ediuentes.
 Omniuagus, penultima correpta (παρρηγυγίς) ut Soliuagus. Cic. 2. de Natura deorum, 99. Quae eadem Diana omniuaga dicitur non a uenando, sed quod in septem numeratur tanquam uaganibus.
 Omniuolus, Adiectiuum, Omnia uolens, uel omnia cupiens: quod epitheton a Catullo Ioui tribuitur, quem poete finxerunt in amoribus admodum inconstantem, omniumq; ferre formosarum concubitus appetentem. Sic enim scribit,
 Saepe etiam uno maxima Calicolum
 Cornigis in culpa flagrauit quotidiana,
 Noscens omniuoli plurima furta Iouis.
 Omniuorus, pen. corr. Adiect. (ομνυροϋς) Plin. lib. 25. capite 8. 15. Bibunt autem lac uaccinum, quoniam boues omniuorae ferre sunt in herbis.
 Omoplate] ομωπλάτη, Sunt duo ossa lata, utrinq; a ceruice ad scapulas tendentia, quae a Latinis Scopula aperta uocantur. Author Cels. lib. 8. cap. 1.
 Omophagi] ομωφάγοι, penultima producta, qui crudae carne uescuntur, quales perhibentur esse Aetoli, ut ait Theoclydes.
 Omphacium] huius omphacii (ομφάκιον) Quod barbari ueritum uocant. Plin. lib. 23. in Prologo, Omphacium quae fieret ratione incipientis uiae pubertate, in unguento ramulo uocantur.
 Omphaces, ομωφάκι, dicuntur uiae & fructus immaturi.
 Omphacius, pen. corr. Adiect. (ομωφάκιος) Quod ex omphace factum est.
 Omphacium oleum, Quod ex olea omphaca, id est, immatura exprisum est. Plin. lib. 23. cap. 4. 3.
 Omphacinon] ομωφάκιον, Polluce memoratur pro ueste feminea, lib. 7. cap. 13.
 Omphale] pen. corr. (ομωφάλη) Nomen reginae Lydiae, cui Hercules propter amorem seruiuit: multisq; ea ab muneribus est donatus, quod ad Sangarim fluium serpentem multos homines interficientem interemisset. Haec, ut tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi seruientem etiam ad lanificum compulsi: quum ipsa calathum & colum, cultumq; femineos, sagittis & claua, leonisq; tegmine mutasset. Propert. lib. 3. eleg. 11. 4.
 Omphale in tantum formae processit honorem, &c.
 Quo loco Omphale mediam productam habet: nisi quis uocalem in fine non auferendam putet, ut nonnunquam fit & apud Virgilium. Producta uero esse non potest nisi ratione liquida, quae Latinis poetis uix conceditur.

Omphalocarpon] ομωφάλοκαρπον, Dioscoridi, Herba est quam alij Ampeloparcon, alij phlanthropon appellant, quod semen gignat hamatum, quod uestibus adhærens, hominibus amore teneri uidetur. Omphalocarpon autem idcirco appellatum est (ut non obscure innuit Dioscorides lib. 3. cap. 103) quod semen eius rotunditate quadam umbilici speciem uideatur referre. Apud Plin. lib. 27. cap. 5, Omphalocarpon legitur, facit tamen ratio etymologiae, quam modò adduximus, ut Omphalocarpon restituendum putemus. Vide de Marcel. Virg. in locum Dioscoridis paulo ante citatum, & Hermolaum in Plinium.

Ona] ομωφάλοκαρπον, sunt pulchres, quae Tarenti tantum nascuntur: sic dicta, quod propter bonitatem iure emi mereantur. ομωφάλοκαρπον enim Graece dicitur emptio a uerbo ομωφάλοκαρπον, quod est emo, apud Plin. lib. 15. cap. 18. legitur Ona.
 Onager] huius onagri, pen. corr. m. g. (οναγρος) Asinus syluestris. Componitur ex ομωφάλοκαρπον, & οναγρος, syluestris. Varro 2. de re Rust. cap. 6. 2. de Asinis loquens, Horum genera duo: unum ferum, quos uocant onagros, in Phrygia & Lycania sunt greges multi: alterum mansuetum, ut sunt in Italia omnes. Cic. ad Att. lib. 6. 112. 5.
 Timidos onagros agitare cursum. Virg. 3. Georg. 82.
 Onagos] ομωφάλοκαρπον, Fabulae nomen. Plautus,
 Huius nomen Graece est onagos fabulae.
 Onchestus] ομωφάλοκαρπον, Pilius fuit Neptuni, qui Onchestum ciuitatem Mycallesso promontorio propinquam condidit, deq; suo nomine appellauit.
 Onchestus] ομωφάλοκαρπον, Bœotiae urbs est, non procul a lacu Copaide, ubi Amphidionum concilium cogi solet, teste Strabone lib. 9. Conditam putatur ab Oncheste heroe, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse.
 Onchiston] Locus est in finibus Thebanorum, teste Hom. lib. Iliad. 2.
 Onero, Onerosus] Vide Onus.
 Onesticus] pen. prod. (ονεστικός) philosophus, & historicus Aeginae: ut autem Demetrio Magneño placet, Astypalaeus fuit, & Diogenis schola. Similitudinem quandam cum Xenophonte habere uidetur. ut enim hic cum Cyro, ille cum Alexandro militauit. Xenophon Cyri Pedia, Onesticus Alexandri incunabula & originem scripsit. Similitudo & uterq; principis sui persequitur laudes: stylus in super utriusq; similis. Author Diogenes Laertius.
 Onestimus] pen. corr. Cyprius seu Spartiata, tempore Constantini magni, scripsit in Rhetorica, De statuum differentia Praeexercitationes, Declamationes, & alia. Suid.
 Oniscus] huius onisci, Genus uermiculi arcuatim incedentis. Plin. lib. 29. cap. 6. Millepeda, ab alijs centipeda, aut millepeda dicta, animal est uermibus terre pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuq; contrahens se: oniscum Graeci uocant.
 Onoba] Hispaniae Beticæ oppidum, prope Iunonis promontorium. Plinio auctore libro 3. capite 1, & Pomponio, libro 3.
 Onobalsturia] ομωφάλοκαρπον, Ptolemaeo lib. 2. cap. 4. Hispaniae urbs: alio nomine Onaba Lusturia.
 Onobatis] ομωφάλοκαρπον, apud Cumanos dicebatur mulier in adulterio deprehensa, teste Plutarcho: qui refert, Cumanis in more fuisse, ut quum aliqua in adulterio deprehenderetur, in forum deducam, & saxo impostam, spectandam omnibus proponerent: deinde asino impostam per urbem perueherent, eaq; infamia notatam, onobatim appellabant.
 Onocentaurus] ομωφάλοκαρπον, Animal monstruosum, quod

quod a parte superiori hominis speciem habet: a parte inferiori, asini praefert imaginem: quem admodum & Hippocentaurus finxit antiquitas, superior parte hominem, reliqua equum referentes. Onocentaurorum mentio est in sacris literis apud Esaiam.
 Onochelos] pen. prod. (ονοχέλος), Latine sonat Labium asini, Genus herbae, paruo fructu, flore purpureo, asperis folijs & ramis, radice mesibus sanguinea, caetero nigra, in locis fabulosis nascens. Haec a Plinio lib. 22. cap. 21, numeratur inter species anchusae.
 Onochonus] Thessaliae fluius, unus ex ijs quos Xerxiæ nus exercitus traditur ebibisse. Author Herod.
 Onocrotalus] Onocrotali, pen. corr. (ονοκροτάλι) Avis est cygno similis. Dicitur, quod collum in aqua mergens spirasq; ueluti rudimentum asini edat. ομωφάλοκαρπον, & asinus, ομωφάλοκαρπον, crepitus. Plin. lib. 10. cap. 47. 1.
 Olorum similitudinem onocrotali habenti: nec distare existimarentur omnino, nisi faucibus ipsis inesset alterius uteri genus. Huc omnia inexplabile animal congerit, mira ut sit capacitas, mox perfecta rapina sensim inde in os reddita in uerum aluum ruminantis modo refert.
 Onomatopoeia] ομωφάλοκαρπον, id est, nominis fictio: ut Balatus ouium, Mugitus bouum, Dicitur onomatopoeia, quasi ομωφάλοκαρπον, & ομωφάλοκαρπον, a quibusdam Nominatio dicitur, quarei, cui nomen aut non sit, aut satis idoneum non sit, ipsi nomen fingunt, aut imitationis, aut significationis gratia. Inde sunt Rudere, Vagire, Murmurare, Sibilare.
 Ononis] Vide Anonis.
 Onthyriion] ομωφάλοκαρπον, Oppidum est Thessaliae iuxta Arne: cuius incolae Onthyrici appellantur. Stephanus.
 Onuphis] ομωφάλοκαρπον, Vrbis celeberrimae Aegypti, a qua uicina praefectura Onuphis appellatur: cuius meminit Plinius lib. 5. cap. 9.
 Onus] oneris, pen. corr. n. g. (ονος) Pödius.
 Cic. pro lege Manil. 38. Insula Delos ita procul a nobis Aegeo mari posita, quod omnes undiq; cum mercibus atq; oneribus commcabant.
 Vacuus onere. Sene. Herc. fur. 9. 31.
 Colosica onera. Vide Colossus.
 Ignauum onus. Lucan. lib. 7. 20.
 Insuperabile onus. Stat. 5. Thebaid. 127.
 Insoluitum onus. Stat. 6. Thebaid. 86.
 Insuetum onus. Ouid. 2. Metam. 33.
 Accipere onera uenientem. Virg. 4. Georg. 34.
 Cum onere moram offerre. Vide Cum praepositionem.
 Cedere oneri. Vide Cedo.
 Concidere sub onere. Vide Concido, pen. corr.
 Deponere onus. Lucret. lib. 3. 215.
 Detrectat onus ceruice rebelli. Claudius primo de raptu Proserp. 32.
 Dulce onus ferre. Ouid. 9. Metam. 68.
 Grande onus gerere. Ouid. 7. Metam. 127.
 Iactare onus. Senec. Hippol. 10. 19.
 Præmi nullo onere. Senec. Herc. fur. 6. 18.
 Grauius dorso subijt onus. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 5.
 Ferendo oneri esse. Ouid. 15. Metam. 81.
 Onus ciborum reddere. Plin. lib. 8. cap. 27. 1.
 Oneri esse: hoc est, molestia. Liu. 3. bel. Pun. 198.
 Geminatum onus. Quint. lib. 2. cap. 3. 2.
 Operum onera. Quint. lib. 1. cap. 9. 5.
 Onus pro Munere, prouincia, siue partibus & Officio. Cic. de Orat. Magni quiddam est onus ac minus suscipere ac profiteri, se, &c. Idem 6. Verr. 70. Cur ego uas partes suscipio?
 Thelauri pars 2.

cur tuum onus sustineo?
 Offici onus. Cic. Appio, lib. 3. 13. 2.
 Grauiusimum onus. Quint. lib. 2. cap. 6. 23.
 Abijcere onus. Vide Opprimi onere.
 Accipere onus. Vide Accipio.
 Alieare onus. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Deponere onus. Cic. pro Sylla. 49.
 Habere onus. Cic. 5. Verr. 3.
 Imponere onus. Cic. ad Thermium, lib. 13. 57. 2.
 Onus similitatis imponere. Cicero ad Quint. fratrem, libro 2. 5. 2.
 Observantiae onus magnum alicui imponere. Cicero Attic. libro 13. 12. 68. 4.
 Iniustum onus alicui imponere, & Recipere, contraria. Cicero in Orat. 19.
 Iniungere onus. Vide Infungo.
 Liberare aliquem onere. Quint. lib. 5. cap. 6. 3.
 Opprimi onere. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Perferre onus. Ouid. ad Liliam, 76.
 Molestum onus portare. Horat. 1. Serm. Satyr. 6. 20.
 Præmi onere. Cic. Lucilio, lib. 5. 12. 4.
 Remouere onus a se. Ouid. 12. Metam. 12. 6.
 Mens reponit onus. Catul. ad Sirmionem peninsul. epigrammat. 29. 2.
 Seponere onus coniugij. Lucan. lib. 5. 145.
 Subire onus. Quint. lib. 6. cap. 1. 34.
 Hoc nihil ad tenorum est onus. Cic. Appio, lib. 3. 13. 6.
 Suscipere onus. Cicero 5. Verr. 6. Plus etiam quam pars uirilis postulat, pro uoluntate populi Romani oneris ac muneris suscipere debeam.
 Sustinere onus. Cicero de Senect. 4. Onus se Aetna grauius dicant sustinere.
 Tollere onus. Cic. pro Sext. Roscio, 6.
 Vacare onere. Quint. lib. 1. cap. 6. 23.
 Onerosus, penult. product. Adiectiuum (ονερός) Quod est oneri, siue quod onerat & grauat. Plin. libro 17. capite 26. 3. Plurima autem amputari sibi uolunt onerosa ac superuacua.
 Onerosum capiti, Graue & ponderosum. Plin. libro 22. capite 25. 32.
 Onerosa praeda, Magni ponderis. Virg. 9. Aeneid. 77.
 Hasta onerosa & grauis imbellibus lacertis. Ouid. 3. Metamorph. 22.
 Aer onerosior igne. Ouid. 1. Metam. 11.
 Sors onerosior. Ouid. 9. Metam. 136.
 Onustus, Adiect. (ονερός) Cui onus impositum est iuit.
 Onusta frumento nauis. Cic. 3. Offic. 66.
 Onustus praeda. Liu. 3. ab Vrbe, 124.
 Humero onusto uehere aliquid. Horat. 1. Serm. Satyr. 1. 10.
 Tergum uulneribus onustum. Tacit. lib. 2.
 Onustus cibo & uino. Cic. 1. de Diuina, 107.
 Corpus onustum hesternis uitijs. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 16.
 Onustum pectus Latitia hoc est, plenum. Plaut. Stich. 5. 3.
 Onustus cum genitino. Plautus Aulul. 2. 2. 4. Aulam onustam auri.
 Onero, onerat, pen. corr. (ονερός) onerare, Onus imponere. Virg. 1. Aen. 40.
 Vina bonus quae deinde cadis onerarat Acestes. Terentius Phorm. 5. 6. 4.
 Costas aelli onerat pomis. Virg. 1. Georg. 55.
 Mensas onerare epulis. Virg. 4. Georg. 76.
 Epulis onerari. Ouid. 1. de Pontio, eleg. 11. 7.
 Malis onerare aliquem. Virg. 4. Aen. 110.
 Catenis onerare aliquem. Horat. 3. Carm. ode 11. 4.
 V V Manus

Matus ambas iaculis oneravit acutis. Virg. 10. Aen. 174.
 Onerare amoenitate, Leitura, &c. Plaut. Capt. 13. 7. Ibidem, 13.
 58. Sic Onerare se voluptatibus, Plaut. Stich. 9. 27.
 Annonam onerare, Cariorum facere. Vlpian. in Lannonam. ff. de extraord. criminibus, Onerant annonam etiam statera adulterina.
 Onerato hilaritus me. Plaut. Milite, 10. 8.
 Es, bibe, animo obsequere mecum, atq; onerato hilaritus me.
 Inuivis, male dicitis onerare aliquem pro iuivis officere. Terent. And. 5. 1. 8. Plaut. Pseud. 5. 122. Cic. 2. Philipp. 98. O-mnibus eum contumeliosis onerasti.
 Argumentis quamplurimis onerare iudicem. Cicero. 3. de Nat. deor. 10.
 Onerare aures. Plaut. Persa. 5. 13.
 Conueniam hunc Toxilonem: eius aures que sunt mandata onerabo.
 Onerabat pauentium curas ordo Mutinensis. Tacit. lib. 18.
 Commodatibus onerare diem. Terent. Phor. 5. 6. 2.
 Imaginibus onerari. Plin. iunior lib. 3. ad Corneliam Hispanilla. Nec minus sepe ab illo quam a te meq; adonebitur, quibus imaginibus oneretur: que nomina et quanta suscipiat.
 Laudibus onerare, Vehementer laudare. Liu. 4. 46. Verbe. 65.
 Aures onerantur legibus. Propert. lib. 2. eleg. 31. 3.
 Oneravit h. ec. dies me malignitate. Plaut. Capt. 8. 5.
 Mendacis onerare. Cic. ad Appium. lib. 3. 10. 21.
 Odio onerare aures. Sallust. in Ciceronem, 4.
 Pensis simulam oneravit iniquis. Propert. lib. 3. eleg. 15. 3.
 Populum onerare, pro Exigere a populo pecunias. Plinius in Paneg. 38.
 Preceptis onerare aliquem, pro Dare mandata. Plautus Mil. 11. 29.
 Principes onerasti futuros. Plin. in Paneg. 12. 4.
 Probris onerare aliquem. Senec. Hippol. 2. 9.
 Promissis onerare aliquem. Liu. 10. ab Vrbe. 62. Et ipsos nominatum iuvenes pari comitate utrunq; nunc laudibus, nunc promissis onerat.
 Pectora onerat largis promissis. Silius lib. 17. 117.
 Pugnis onerare, pro Pugnis incutere. Plaut. Amph. 4. 17. 4.
 Rationes onerare id est, dispendiosum esse, apud Columellam, lib. 4. cap. 2. 1. teste Budæo.
 Aethera oneravit uotis. Virg. 9. Aeneid. 5.
 Oneratis, pen. cor. Particip. (ἐπιφορῶν) ut, Verba onerantia lassas aures. Horat. 1. Serui. Satyr. 10. 2.
 Oneratus, pen. prod. Aliud participium (ἐπιφορῶν) Plaut. Pseud. 4. 65. — nisi.
 Carnarii tria grauida tergoribus onerata, huberi hodie. Mihi erunt.
 Oneratus ueste. Terent. Heaut. 3. 1. 43.
 Oneratus spe premiorum. Liu. 4. bel. Maced. 221.
 Atlas humeros oneratus Olympo. Ouid. 5. Fast. 34.
 Brachia onerata telis. Ouid. 3. Metam. 22.
 Iumenta onerata plagis. Horat. 1. epist. 19. 10.
 Lancibus oneratis cumulant aras. Virg. 12. Aeneid. 43.
 Sinu onerato portare aliquid. Seneca Hippol. 10. 6.
 Vltimus onerata uitibus. Ouid. 2. Trist. 29.
 Onerarius, Adiectiuum (ἐπιφορῶν) Quod oneratur, vel onerari potest.
 Naues onerariæ, a gestandis oneribus dicte sunt, et ob id tartaræ. Cic. 3. Verr. 31. Eaq; in onerariam nauem suam conficienda curauit. Vide Nauis.
 Onychipuncta Gemma est ex Iaspido generibus, que et Iaspis dicitur, nixæ colore, rutilis punctis stellata. Vnde et nomen accepisse uidetur. Vide Plin. lib. 37. cap. 9.

Onytes] pen. prod. Nomen uiri proprium, quod Donatus (inquit Seruius) dicit aut gentile esse, aut patronymicum: sed hoc non procedit, quia neq; patronymicum in Tes exit, neq; Onytes a qua gente ueniat, usquam lectum est. Proprius ergo est, &c. Hec Seruius, enarrans Virgili. animum illud lib. 12. Aeneid. 103.
 Tres uno congressu, et moxsum mitti Onyten, &c.
 Onyx] huius onychis, pen. cor. masc. & fem. gen. (ὄνυξ) Gemma. Plin. lib. 37. cap. 6. 10. Exponenda est et onychis ipsius natura, propter nominis societatem: hoc in gemmam transiit, et a lapide ex Carmania. Suides dicit in gemma esse candorem unguis humani similitudine. Item chrysoliti colorem, et tardæ, et iaspidis. Zenothemis indicam onychem plures habere uarietates, igneam, nigram, corneam, cingentibus candidis uenis oculi modo, interuenientibus quarundam oculis obliquis uenis. Idem lib. 36. cap. 7. 5. Onychem etiam in Arabia mentibus, nec usquam alibi nasci putauere nostri ueteres: sed in Germania potioris uasis inde factis primis, dein pedibus leclorum sellisq; Cornelius Nepos tradit magno fuisse miraculo, quæ P. Lætilius Spinther amphoras ex eo, et uirces magnitudine cadori ostendisset: post quinque annos deinde triginta duorum pedum longitudine columnas uidisse. Mart. lib. 12.
 Calcatusq; tuo sub pede lucent onyx. Idem lib. 7. 93.
 Siccos pinguis onyx anhelat æstus.
 Ex onyche lapide antiqui uasi unguentaria faciebant ad ornamentum: unde etiam onyx pro eodem uase sumi cepit. Martial. lib. 7. 93.
 Unguentum fuerat quod onyx modo parua gerebat.
 Onyx, item est, ut ait Dioscor. lib. 2. conchylis operculum, purpure operculo simile, quod reperitur in India in paludibus: his, que nardum ferunt. Itaq; et odores suauissimos afflat, quoniam conchylia nardo uescuntur. Ex his igitur siue testis, siue conchis fieri poterant uasa ad unguentum seruandum aptissima, quippe que nardi odore iam essent penitus imbuta. Dixerunt autem appellationem, et hæc concha, et ille lapis, a similitudine unguis humani, quia nihil sit in eis rugosum, nihil asperum: sed omnia, ut in ungue, læuia et polita. Lambinus.
 Paruus onyx nardi. Horat. 4. Carm. ode 12. 4.
 Onychinus, pen. prod. Adiectiuum (ὄνυχιος) Quod pertinet ad Onychem gemmam, uel quod ex onyche factum est: ut, Vasa onychina.
 Onychina pyra, a colore uocat Plin. lib. 15. cap. 15. 3. Et Onychina pruna, apud Collu. lib. 12. cap. 10. 2. que onychis, hoc est unguis similitudinem et formam habeant.
 Onax] pen. prod. Insula in Septentrionali Oceano, in quibus (ut Plinius refert lib. 4. cap. 13.) ouis autum et auenis incolæ uiuunt.
 Opellum] Britannie insule urbs, Ptol. lib. 2. cap. 3. Vxellii: alijs dicta, hodie Cestria: Vulgò Chestre. Vuchestre.
 Opacus] pen. prod. Adiectiuum (ὀπάκος) quod dicitur, quod dicitur, significat umbrosum, teste Festo: ab operiendo.
 Arbor opaca. Virg. 6. Aeneid. 28.
 Barba opaca. Catul. in Egnatium, epigram. 37. 3.
 Caligo opaca. Ouid. 10. Metam. 11.
 Crepuscula opaca. Ouid. 14. Metam. 25.
 Domus opaca intus. Virg. 3. Aeneid. 12. 4.
 Frigus opacum. Virg. 1. eclog. 11.
 Herba opaca. Ouid. 3. Metam. 88.
 Latebræ opaciores. Col. lib. 8. cap. 17. 4.
 Opacus, et Apricus locus, contraria. Cic. in Partit. 21.
 Opacus

Opacus et frigidus locus in Sylua. Cic. 3. de Orat. 11.
 Laca opaca redimita syluis. Catul. de Berecynthia, epigr. 58. 1.
 Lucis habemus opacis. Virgil. 6. Aeneid. 155.
 Lustra opaca. Claud. 2. in Eutrop. 85.
 Montes umbrantur opaci. Virg. 3. Aeneid. 102.
 Nemora opaca. Denfa. Plin. lib. 3. cap. 5. 4.
 Nox opaca. Virg. 4. Aeneid. 25.
 Nubes opaca. Ouid. 2. de Arte. 12. 4. Cic. in Arato. 23.
 Quies opaca. Stat. 3. Sylu. 5. 4.
 Ripa uiridi et opaca inambulare. Cic. 1. de Leg. 2. 2.
 Rupis opaci umbra. Virg. 1. Georg. 32.
 Opaca sepes, et munita uallo arboribus. Plin. lib. 12. cap. 5. 1.
 Sylue opacæ. Ouid. 2. Fast. 82.
 Vallis opaca. Horat. 1. epist. 17. 11.
 Vimus opaca. Virg. 6. Aeneid. 57.
 Vadere per opaca. Seneca Herc. fur. 10. 6.
 Viarum opaca. Virg. 6. Aeneid. 12. 7.
 Feriunt per opaca locorum. Virg. 2. Aeneid. 4. 5.
 Opacissima nemorum ac montium, alta magis, quam plana patet. Col. lib. 6. cap. 22. 1.
 Opaco, opacas, pen. prod. (ἐπιφορῶν) opacare, Obumbrare, cooperire, obscurare. Cic. 2. de Nat. deor. 71. Vt quum terras largæ luce cõpleuerit, eadẽ modo his, modo illis partibus operat. De sole. Idem 1. de Orat. 15. Nam me hæc tuatipatulus admonuit, que non minus ad opacandum hunc locum patulus est diffusa ramis.
 Rami opacant arborem. Virg. 2. Georg. 11.
 Ramus opacat humum. Virg. 6. Aen. 4.
 Opacitas, pen. cor. opacitatis (ἐπιφορῶν) Col. lib. 8. cap. 17. 5. Plusq; nocet putris unda, quam prodest opacitas. Plin. lib. 15. cap. 30. 3.
 Opalus] ὀπάλλω. Gemma est in India tantum nascens, colore quidem candida, ita tamen, ut in ea uario modo et carbunculi tenuior ignis, et amethysti fulgẽs purpura, et sinu ragdi uirens mare, uicredibili pariter mixtura translucant: unde et inter gemmas pederotas, hoc est, a pueris in delicijs habitas, numeratur a Plinio, lib. 37. cap. 6.
 Opalia] ὀπάλια. Festa erant Opideæ, que Saturni uxor putabatur, dicata: que mense Decembri, paucis diebus ante Saturnalia celebrabatur. Plin. lib. 19. cap. 6. Sunt qui alliu et uulpicium inter Opalia et Saturnalia aptissime feri putent.
 Opera] ὀπερα, pen. cor. (ἐπιφορῶν) Actio, labor et industria operatis seu operatio pro mercede sumpta. Cic. Offic. 64. Quibus non malè præcipiunt qui ita iubent, uti ut mercenarijs operam exigendam, iusta præbenda.
 Fabrorum opere. Cic. 3. Verr. 10. 4.
 Parcus opera. Vide Parcus in Parco.
 Opera et artificij singulari simulacrum. Cic. 6. Verr. 64.
 Opera et labor. Cic. 1. de Finib. 17.
 Multæ operæ et laboris res. Cels. 5. bel. Gal. 4. 4.
 Bona aut mala opera. Plaut. Pseud. 3. 102. Vide Malus.
 Celeris opera. Horat. de Arte, 53.
 Conducta opera. Vide Conduco.
 Eadem opera, Eadẽ diligentia, eodẽ labore. Plaut. Capt. 7. 91.
 Eadem opera a Prætoribus sumas syngraphum.
 Impensa opera. Quint. lib. 1. cap. 10. 2. 7.
 Iners opera. Vide Iners.
 Opera maiore. Plaut. Casina, 2. 72. hoc est, maiori labore.
 Opera mea, Opera tua, Quod barbari tuo medio dicunt. Terent. Heur. 2. 1. 31.
 Non mea opera, neq; pol culpa euenit. Idem Phorm. 4. 4. — opera tua
 Ad restim mihi quidem res redijit planissimè.
 Militaris opera. Liu. lib. 4. Decad. 5.
 Thesauri pars 2.

Secunda operæ homo: hoc est, famulas famulanti, minister ministrari. Lucanus lib. 8.
 Operæ succifine. Cic. Philipp. 1. Togata opera. Vide Togata.
 Vehemens opera. Horat. 1. epist. 13. 2.
 Vna opera. Plaut. Capt. 11. 32.
 Et quidem Alcemon atq; Orestes et Lycurgus postea Vna opera mihi sunt sodales, qua iste. id est, tam sunt mihi sodales quam iste.
 Opera, id est, uirtute et industria benefici et liberales qui erunt, eo plures ad benignè faciendam adiutores habebunt, quo pluribus profuerint. Cic. 2. Offic. 75.
 Foris operæ intermissio. Cic. 2. de Diuinat. 209.
 Sine hominum opera, neq; ualeudinis curatio, neq; navigatio, neq; agricultura, neq; frugum fructuumq; reitorum perceptio et conseruatio ulla esse potuisset. Cic. 2. Offic. 16.
 Accommodare operam. Vide Accommodo.
 Addere operam. Vide Addo.
 Afferre operam alicui. Ouid. 2. de Arte. 135.
 Commodare operam. Vide Commodo.
 Condicere operam. Vide Conduco.
 Conferre operam. Vide Confero.
 Multam operam conferre in res obscuras. Cic. 1. Offic. 29.
 Consumere multam operam frustra. Cic. 1. Tusc. 165.
 Laboris et operæ plus in aliqua re consumere, quam ceteri in alta. Cic. pro Fonteio, 1.
 Consumere operam in aliqua re. Vide Consumo.
 Conterere operam. Vide Contergo.
 Operam dependere et impedere. Colum. lib. 4. cap. 22. Quint. lib. 6. cap. 5.
 Operam dare alicui rei. Plaut. Trinum. 13. 21. — lubido est. Obseruari quid agat, ei rei operam dabo. id est, in hac re laborabo.
 Operam dare amori, Amare. Terent. Heaut. 1. 1. 58.
 Dare operam bellis. Ouid. 1. de Remed. Amor. 33.
 Dare operam funeri. Est interesse pompis exequiarum. Cic. Att. lib. 15. 329. 2. Alij dicunt idem esse quod curare funus.
 Liberis operam dare, quæ honestè dicitur. Cic. Pato. lib. 9. 22. 9.
 Assiduas operas dare ludis. Lucret. lib. 4. 197.
 Dare operam præceptoribus, id est, audire eum. Suet. in Iulio Cæsare, cap. 4. Budæus.
 Dare operam rebus diuinis. Cic. 2. de Leg. 43.
 Dare operam studio iuris Ciuilis. Cic. de clar. Orat. 169.
 Dare operam tonsori, Tonderi. Sueton. in Augusto, cap. 79.
 Dare operam ualeudini. Cic. 1. de Orat. 138.
 Dare operam alicui, iuuare aliquem. Plaut. Bacchid. 1. 11.
 Vbi ei dederit operam, ne hæc ille habeat pro ancilla sibi. Idem Capt. 7. 2. — uult te nouis herus operam dare. Tuo ueteri domino, quod uelit fideliter.
 Operam dare alicui in re aliqua. Vide Dare operam. Cic. 4. Verr. 123. Canuleius uero qui in portu Syracusis operas dabat, furia quoq; &c. Et ad Silium, lib. 13. 66. 1. Qui operam in scriptura pro magistro dat.
 Dare operam in exercitationem aliquam. Cic. 1. Tusc. 12.
 Dare operam alicui dicitur iudex, cui audientia illi accommodat. Cic. ad Atti. lib. 13. 296. 3. Is ad me uenit, dixitq; iudicem operam dare sibi constituisse eo die ipso, quo de Sextio nostro lege Pompeia in consilium iri necesse erat.
 Dare operam ut aliquid fiat. Cic. Seruio. lib. 13. 28. 6.
 Id operam dandi est, Curo et laboro. Terent. And. 1. 1. 130. Cic. in Verrem, Primum omnium opera danda est, qui fame nostra capitiq; consulant.
 Egregiam operam alicui dare. Cic. Attic. lib. 5. 90. 2.
 Dedita, uel data opera facere. Vide Do, et Dedo.
 Mercenariorum operæ, non artes enuntur. Cic. 1. Offic. 269.
 V V 2 Ope

Opera atq; opera omni enii, ut aliquid fiat. Cicero Attico, libro 14. 33. 7.
 Opera est mihi: quod barbarè dicitur; Habeo ad faciendum. Plaut. Merc. 6. 15.
 Dicam, si uideam tibi operam esse aut ocium. id est, Si uidero te esse occupatum. Idem Milite, 14. 93.
 Opera est, idè quod opus est, uel uacat. Plaut. Casin. 23. 5.
 Opera dare, dū mea facta uero, est opera aurib. accipere. Liu. 1. bel. Pun. 33. Nec Annibali in tanto discrimine rerum opera esse legationes audire.
 Pauper, cui opera uita erat, id est, uitam sibi comparabat ex la bore. Terent. Phorm. 2. 3. 16.
 Exigere plenam operam. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.
 Experi opera. Plaut. Bacchid. 7. 3.
 Homini amico qui est amicus, ita uti nomen possidet, Nisi atos nihil prestare, id opera experius sum esse ita.
 Opera orationis compendi facere. Plaut. Mostel. 3. 57. hoc est, Paucis eloqui.
 Grauari operam. Plaut. Rud. 11. 22.
 Cur tu opera grauari mihi, quam cuius cui comodat id est, Cur inuitus iuuas?
 Impendere operam intra tectum. Vide Impendo.
 Impendere duplicem operam. Vide Impendo.
 Infumere operam. Vide Infumo.
 Interponere operam. Vide Interpono.
 Locare operam alicui. Gel. lib. 3. cap. 30. Vide Locus.
 Ludere operam. Vide Ludus.
 Nouare operam. Liu. lib. 4. Decad. 5. Vide Nauo.
 Bonam operam nauare. Vide Bonus.
 Parcere opera. Vide Parco.
 Non parcam opera. Cic. Seruio, lib. 13. 28. 1.
 Operam perdere, quod et operam ludere dicitur: hoc est, In uanum laborare. Cic. pro L. Murena, 20. Quod quidè ius Ciuile didicisti, non dicam operam perdidisti. Idem 1. de Orator. 62. Tamen non patiebatur eos, quos iudicabat non posse oratores euadere, operam apud se perdere.
 Perdere operam et oleum. Vide Oleum.
 Perijt opera. Cic. ad Attic. lib. 2. 32. 2. Ne et opera et oleum philologia nostra perierit.
 Operam ponere in re aliqua. Cic. 1. Offic. 29. Quod in rebus honestis et cognitione dignis opera cur etq; ponetur, id tu re laudabitur.
 Ponere operam alicui. Cic. ad Attic. lib. 13. 283. 4. Quicquid erit, operam Faberio ponamus. hoc est, pecuniam exigamus à Faberio debitore, demus opera ut pecunia exigatur à Fa berio.
 Bene ponere opera. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 15. 6. (berio).
 Prebere operam alicui. Cic. de clar. Orat. 90.
 Reddere operam uel operas. Vide Reddo.
 Tu mihi nostris para ut opera reddas. Cic. Tironi, li. 16. 12. 4. Iustam operam reddere. Vide Iustus.
 Rol hand censebam istarum esse operarum, quasi dicat, Non existimabam patrem his rebus se immiscere, et talia cura re, siue talibus rebus operam dare. Plaut. Merc. 17. 13.
 Sumere operam. Cic. 6. Verr. 61.
 Inanem operam sumere. Horat. de Arte, 90.
 Operam et munus aliquod suscipere. Cic. pro Corn. Balbo, 12.
 Tribuenda est opera Reip. uel omnis potius in ea cogitatio et cura ponenda est. Cic. 2. de Ditiinat. 11.
 Opera alicuius uti ad rem aliquam. Cic. 4. Acad. 217.
 Mutuas operas tradere. Vide Mutuum.
 Opera accipitur interdum pro delicto. Liu. lib. 1. Decad. 5. Pla cui Lanuinos, quorum opera in staurate essent ferie, ho stias prebere: illi enim in precatione enarrauerant.
 Operas quoq; personarum dicimus que aliquid faciunt: siue etiā

nebulones conductos ad malum infrendū. Cic. 7. Verr. 38.
 Que ad tuam laudationem missa est, nauem tibi operis pu blicis Mamerinorū esse edificatā. Idem pro P. Sestio, 50.
 Et ad Attic. lib. 2. S. 6. de Clodij iudicio, Boni uiri precibus Clodij à causa remouentur, opera et comparantur. Opera, nu mero singul. in eadem significatione. Horat. 2. Serma. Satyr. 7. 24.
 Ni rapis, accedes opera agro noua Sabino.
 Mercenaria opera, et multitudo conducta. Cic. 1. Philip. 16.
 Conducta opera. Cic. pro Sestio, 30.
 Confirmat operas suas Clodius. Cic. Qu. fratri, lib. 2. 7. 8.
 In operas multos mittere. Cic. pro Plancio, 37.
 Prohibere operas adu. Cic. Attic. lib. 4. 72. 4.
 Opera etiam publicanorum, quos factores uulgo uocant. Cic. Crispipedi, lib. 13. 10. 5. A te peto Cn. Pupium qui est in o peris eius societas, omnibus tuis officijs, atq; omni libera litate tutare, curesq; ut eius opera (quod tibi facile factu est) quam gratissimè sint socijs.
 De operis, Colum. lib. 2. cap. 23. abundè tractat.
 Theatrales opera. Tacit. lib. 11.
 Opera la] operule, pen. cor. Diminut. Apuleius, Operula etiam in eam contuli, quas adhuc uigenis sacrariam faciens merebam.
 Opella] Aliud diminut. ut, Forèis opella. Horat. 1. epist. 7. 2. Parua opella. Lucret. lib. 1. 220.
 Operarius, operarij, Qui alicui rei operam impendit, et laborem infumit in re aliqua. Vnde Cassius apud Varronē, lib. 1. de Re rust. cap. 17, scribit operarios parados esse qui laborem ferrè possunt, ne minores annorum uiginti, et ad agriculturam dociles. Cic. 6. Verr. 68. Barbaros quosdā Li lybeo scitote aduocatos esse operarios. Idem in Parid. 27. Virum de bonis est querendum quid baiuli atq; operarij, an quid homines doctissimi fenserint?
 Appositus ad deferenda quedam onera operarius. Cic. 5. Verr. 112.
 Lingua operarius. Cic. 1. de Orat. 41. Hos quos nos oratores uocaremus, nihil esse dicebat nisi quosdā operarios lingua celeri et exercitata.
 Operaria, operaria (ἐργατήριον) Plaut. Bacch. 1. 4. 1. Equidem tibi dabo hanc operam. p. at nimum precio si operaria es.
 Operarius, Adiect. (ἐργατής) Quod industria atq; opera fit, siue quod ad operarium pertinet. Plin. lib. 14. cap. 10. 1. Sed inter uina operaria numerantur.
 Homo operarius, Qui operatur. Cic. pro Rosc. Amer. 72. In dem ad Atticum, lib. 7. 12. 2. 9. Nam de altero illo minus sum admiratus, operario homine, id est, mechanico, què uocat.
 Orator operarius. Cic. 1. de Orat. 137.
 Lapidis operarij, Qui ad opus aliquod accommodari et inci di possunt. Plin. lib. 36. cap. 22. 8.
 Usus operarij, Qui ad aliquod opus faciendum adhibetur, uel qui alicui operæ accommodatur. Plin. lib. 8. cap. 3. 3.
 Pecus operarium, Cuius usum ad operas nostras faciendas con uertimus, uel quo utimur ad id quod opus habemus. Col. li bro 6. cap. 2. 22. hoc est, quo terram colimus.
 Dies operarij, id est, profectus. Cato de Re rust. cap. 2. 2. Vbi ea cognouit, rationem inire oportet operarium dierum. Per syncopen, pro operariorum, Castigationa exemplaria sic di stinguunt, operarum, dierum: ut sit ab opera.
 Operosus, pen. prod. Adiect. (ἐργαστικός) Qui agit, et re bus gerendis operam dat, inquit Valla. Cic. de Senect. 2. 3. Sed uidetis ut senectus non modò languida atque iners non sit, uerum etiam sit operosa, et semper agens aliquid et moliens.

Colonus

Colonus operosus. Ouid. de Nuce, 12.
 Mulier operosa cultibus. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 1.
 Brachia operosa Cyclopum. Stat. 1. Thebaid. 4. 4.
 Operosus eius rei quisq; dicitur, in qua desudat. Ouidius 1. Fa stor. 21.
 Disce metu posito uates operose dierum, Quod petis. id est, Qui in digerendis diarijs la boras.
 Operosus, Passiue aliquando accipitur. Ouid. 1. Metam. 52. — moles operosa labore. id est, que ab aliquo operata est: non quæ aliquid facit, aut Valla lib. 1.
 Operosus, Efficaci ponitur. Ouid. 1. 4. Metam. 5. Vire tentatis operose uiribus herba.
 Operosus, Multa opera, uel uehementis, inquit Valla lib. 1. Pli nius lib. 18. cap. 15. 1. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 21. 8. Sed res operosa est, et hominis peraligentis.
 Facilis et Operosus, contraria. Plin. lib. 15. cap. 23. 2. Aes operosum. Ouid. epist. 3. 7.
 Agri operosi. Ouid. 2. Amor. eleg. 16. 7.
 Antra operosa. Propert. lib. 3. eleg. 2. 3.
 Artes operose. Cic. 2. Offic. 23.
 Arua operosa. Ouid. 1. de Arte, 80.
 Bella operosa. Ouid. ad Pisonem, 5.
 Carmina operosa. Horat. 4. Carm. ode 2. 7.
 Concuratio operosa. Cic. de clar. Orat. 188.
 Gloria operosa. Ouid. epist. 2. 13.
 Operosus et molestus labor. Cic. 2. de Nat. deor. 84.
 Sepulchrum operosum. Cic. 2. de Leg. 102.
 Spissum et operosum opus. Cic. Qu. frat. lib. 2. 15. 5.
 Stamen operosum. Ouid. 1. de Arte, 140.
 Tempia operosa. Ouid. 15. Metam. 134.
 Operosior (ἐργαστιώτερος) Operosissimus. Cic. 2. de Leg. 72. Textile, nec operosus quam mulieris opus menstruum. Plin. lib. 7. cap. 53. 6. Operosissima tamen securitas mortis in M. Ofilio Hillaro ab antiquis traditur.
 Diuitia operosior. Horat. 3. Carm. ode 1. 10.
 Operose, penult. prod. Aduerbium (ἐργαστιώτως) Laboriose, difficulter. Cic. in Orat. 83. Quod uel maxime desiderat di ligeniam (est enim quasi structura quedam) nec id tamen fiet operose. Plin. lib. 18. cap. 26. 8. Dicemus mox paulo operosius.
 Operositas, pen. cor. operositate. Quintil. lib. 8. cap. 3. Est etiam que ἐργαστία uocatur, superuacua, ut sic diximus, operositas.
 Operæ precium, ἐργαστήριον, significat fructuosum, et ad rem pertinens, uel quia decens, uel quia uile, uel quia glorio sum, uel quia iucundum: inquit Valla lib. 4. Terent. Andr. 1. 3. 123.
 Audireq; eorum est operæ precium audiam. Vbi Donatus, operæ precium dicitur de mirificis et laudabili bus, nam et ea que magna sunt, etiam si mala, tamen mira mur: quia libenter audiamus: et hoc precium est opera, id est, audienti. Cic. 6. Verr. 25. Iam ut hæc omnia reperire ac persequari solitus sit iudices, est operæ precium co gnoscere.
 Mereri operæ precia. Liu. 2. bel. Pun. Tempus est opulenta uos ac diuitia stipendia facere, et magna operæ precia mereri. id est, magna premia militie, ait Budeus.
 Facere operæ precium. Liu. 2. bel. Pun. 5. M. Centenius petit à Patribus, uti sibi quinq; millia militum darentur: se peritū et hostis, et regionum, breui operæ precium facturum.
 Operæ precium habere aliquid. Liu. 5. bel. Pun. Operæ precium habent libertatem, ciuitatemq;.
 Operæ precium est, id est, Magni estimandum est, et magnipè Theauri pars 2.

dendum. Lilius in prefatione operis, 1. Facturus ne operæ precium sim, si à primordio urbis res pop. Romani per scria pfero: nec satis scio, nec si sciam, dicere aui sim. Idem alibi, libi dies aliquot frustra absumpti: et quia uix operæ precium erat, abscessere. id est, uix tanti fuisse urbs capta, ut tem pus tam diu tereretur. Cic. pro Rosc. Amer. 64. Si nihil in ista pugna Roscij quod operæ precium esset, fecerat: quæ ob causam à Chryfogono tantis premijs donabatur: id est, nihil quod ualeret, ut uulgus loquitur. Budeus.
 Precium operæ etiam dicitur, ut Verisimile, et simile ueri, per tmesin. Plinius, id uero audire, precium operæ sit.
 Operor, pen. cor. operaris (ἐργάζομαι, ἐργάζομαι) ope rari, in opere aliquo faciundo laborare. Plin. lib. 11. cap. 10. 2. Adolescentiores ad opera exeunt, et supradicta conue hunt, seniores intus operantur.
 Operari, Operam dare. Colum. lib. 12. cap. 4. 3. Si rebus uenèa reis fuerit operatus uel uir uel femina: debere eos flumina ne ablu.
 Operari superstitionibus. Liu. lib. 10.
 Operari liberalibus studijs. Tacit. lib. 3. Vbi operari, operam nauare significat.
 Operari, Nonio est religiose, et cum summa ueneratione sa crificijs litare uel coniuuari. Tuuend. Satyr. 12. 10. Et matutinis operatur sexta lucernis. Virgilius 8. Georg. 68. — letis operatus in herbis.
 Operari noctes dicitur Luna, quum circulum suum per noctis tempus absoluit, et per Solis occasum lumen nobis præbet, quod ueluti opus suum est. Propert. lib. 2. eleg. 34. 1. Cynthia tam noctes est operata decem.
 Operatus, pen. prod. Participium (ἐργαστής) Lilius 4. ab Vrbe, 259. Saltem acquiescere eo tempore, quo corpus ad dictum atq; operatum Reipub. esset.
 Operati auditioni. Plin. lib. 26. cap. 2. ad finem.
 Iuuentus operata nouis aruis. Virg. 3. Aeneid. 28.
 Ora operata. Ouid. 6. Fast. 50.
 Omnia sint operata deo. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 2.
 Operatus, absolute, pro Operatus sacris. Tacit. lib. 2. Nox ead dem letam Germanico quicquam tulit, uiditq; se operatum.
 Operatio, Verbale (ἐργασία, ἐργασία) Plinius libro 11. cap. 24. 2. Tertium aranearum genus erudita operatione conspicuum.
 Moueri operatione alicuius. Cic. Attic. lib. 6. 114. 11.
 Operatio, Sacrificatio. Plaut.
 Ut isthec operatio crimem expiet.
 Operator, pen. prod. Verbale. Firmicus lib. 3. cap. 9. Si Mer curius in hoc loco partilliter fuerit constitutus, faciet multa perpeti mala laborantes eorum enim artes erunt, aut sordi de, aut squalide, ex quibus uigilie perpetue operatoribus exigantur: quales sunt cōfectores coriorū, fillones, lanarij.
 Operculo, Operculas, Operculum] Vide post O perio.
 Operio] operis, pen. cor. operui, operum (ἐργάωμαι) ope riri, Claudere, Compositum ex Ob et Pario: sed b abijci tur. Plin. libro 11. cap. 37. 26. Morientibus oculos operire, rursumq; in rogo patefacere; Quiritium magno ritu sa crum est.
 Sopor operit oculos. Catul. de Berynthia, epigram. 58. 8.
 Ostium operire. Terent. Phorm. 5. 3. 33.
 Operire, Tegere. Propert. lib. 3. eleg. 13. 7.
 Atq; hinc pellis totos operibat amantes.
 Fronde operire domum. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 8.
 Pellis operit latus humeros. Virg. 11. Aen. 136.
 Floribus et fertis operit limina. Lucret. lib. 4. 237.
 V V 3 Lilius

Luctum operire, Celare, abscondere, non patefacere. Plinius e-
pistol. 60. b.
Nox operit terras. Virg. 4. Aeneid. 71.
Operior] operiris, operitus sum (ἐπιμαρτύρωμαι) operiri,
Passiv. Cic. 6. Verr. 105. In hac insula extrema est fons aquae
dulcis, cui nomen Arethusa est, in credibili magnitudine, ple-
nissimus piscium, qui fluctu operiretur, nisi munitione, &c.
Arbos operitur frondibus. Ouid. 1. Fast. 31.
¶ Operus, Particip. (ἐπιμαρτύρωμαι) ut, Montes operi ar-
bore. Ouid. 5. Metam. 123.
Pectus operita comis Pallas. Propert. lib. 2. eleg. 2. 2.
Operus de decore, & Operus contumelia. Cic. pro Cluentio,
47. Idem 6. Verr. 99. Budaeus.
¶ Operi praedatid est, onusti. Plin. in Paneg. 69.
Aemus operius nubibus. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 5. 1.
Bella operita tumescunt. Virg. 1. Georg. 93.
Caput operium. Horat. 2. Serm. Satyr. 3. 8.
Detexit caput operium. Lucan. lib. 9. 199.
Esse operio capite. Cic. de Senect. 30.
Fores operit. Ouid. 2. Fast. 113.
Lectica operita ferri per oppidum motuus. Cic. 2. Philip. 103.
Nox operita. Stat. 10. Thebaid. 4.
Operitis oculis aliquid facere, ut Clausis oculis. Seneca de Be-
Ratio operita. Ouid. 3. Fast. 153. (nes. 4.)
Patefactio rerum operitarum. Cic. 2. de Finib. 7.
Abditum & operium. Vide Abditum in Abdo.
Operium & Apertum, contraria. Plaut. Capt. 10. 9.
Proferre operita. Cic. 1. de Divin. 287.
Recludere operita. Horat. 1. epist. 5. 4.
In operio esse. Cic. in Parad. 40.
¶ Operium, operiti. Substant. (ἐπιμαρτύρωμαι) Cic. in Parad.
39. Familiariissimus tuus de te privilegium tulit, ut si opera-
tum Bonae deae accessisses, exulares.
¶ Operus, huius operius, Verbale. Macrobius libro 1. Sat.
cap. 9.
¶ Operimentum, operimenti (ἐπιμαρτύρωμαι) Quod aliquid tegitur.
Cato de Re rust. cap. 10. 4. Instragula octo, pulvinos sede-
cim, operimenta decem, mappas tres.
¶ Operitorium, operitorij (ἐπιμαρτύρωμαι) Idem. Senec. epist. 88.
Ex duabus penulis, altera stragulum, altera operitorium fa-
cta est.
¶ Operculum, operculi, pen. corr. (ἐπιμαρτύρωμαι) Instrumentum quo aliquid tegitur. Cato de Re rust. cap. 10.
Operculum abeni unum. Plin. lib. 8. cap. 39. Adherenti oper-
culo eiusdem testae se operiens. De uiperis.
Ambulatorium operculum. Vide Ambulo.
¶ Operculo, operculas (ἐπιμαρτύρωμαι) Operculare, Operculo ope-
rire. Colum. lib. 11. cap. 2. 37. Nunc autem si sunt pleni atq;
operculati sunt, demetendi sunt. Idem lib. 12. cap. 15. 2. Quae
uasa confestim operculare & oblinere conuenit.
¶ Operitaneus, Adiect. (ἐπιμαρτύρωμαι) ut,
Operitanea sacra, Quae in operio, non in aperto, nec sub dio
fiebant. Plin. lib. 10. cap. 56. 1.
Operor, Operosus] Vide Opera, operae.
¶ Ops] Vide Ops.
¶ Opharus] ὀφάρω, Scythiae fluvius in montibus Catha-
is, & in Lagyum influens. Plin. lib. 6. cap. 8.
¶ Opheltes] ὀφελτης, filius Lycurgi à serpente necatus. Vide
Hyppophile. Stat. 2. Sylv. 1. 37.
Sic & in anguifera ludentem gramine Lerne
Præcisum squamis avidus bibit anguis Opheltem.
¶ Ophiafis] penult. corr. (ὀφίαις) Vitium est capitis, pueris
praesertim familiare, ab occipite plerumq; originem ducens,
indeq; usq; ad aures & frontem paulatim serpens, donec u-

trinq; fines quasi capite & cauda committantur: unde &
nomen inuenit. ὀφίς enim Graecè nobis serpentis sonat. Quae
cumq; hoc malum serpit, cutis emoriitur, pilus excidit, gla-
bretaq; per extimam capitis cutem sparsa, serpentis effigie
relinquunt.
¶ Ophicardelus] Gemina est, in qua nigrum colorem bina
lineae albae includunt. Plin. lib. 37. cap. 10.
¶ Ophidion] ὀφιδίων, Pisticulus est congro similis, multo ta-
men minor, à serpentis figura nomen habens. Meminit eius
Plin. lib. 32. cap. ult.
¶ Ophioctonon] ὀφιοκτόνον, Herba quae notiore nomine E-
laphoboscon appellatur: ita dicta, quod serpentes enecare
credatur. Herbariorum uulgus Graeciam dei appellat, teste
Ruellio.
¶ Ophiogeniū] ὀφιογενίον, Herba est, cuius passu, cervi sese
aduersus serpentes manunt. Alio nomine Elaphoboscon di-
citur, hoc est, cervi pabulum.
¶ Ophiogenes] pen. corr. (ὀφιογενής) Populi sunt in Helle-
sponto, qui serpentum istius contactu leuant, & manu impo-
sita uenena extrahunt corporibus. Plin. lib. 7. cap. 2.
¶ Ophiomachus] ὀφιομαχός, penult. cor. Lacerta à Grae-
cis dicitur, quod cum serpentibus pugnet.
¶ Ophion] pen. prod. (ὀφίων) socius fuit Cadmi, ex illis qui è
dentibus serpentis nati fuerunt. Ideoq; & nomen habet à
serpente, qui Graecè ὀφίς dicitur. Hinc,
¶ Ophionius, Adiect. (ὀφίων) Seneca Oedip. 5. 17.
Sacer Citheron sanguine inundauit,
Ophioniaq; caede, id est, Thebana. Cadmus enim cum
socijs Thebas condidit.
¶ Ophion] pen. prod. (ὀφίων) nomen uiri proprium, qui cum
Eurynome uxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum,
rerum potitus est, quem Saturnus fugauit. Claudianus 3. de
rapt. Proserp. 70.
Hos onerat ramos exutus Ophion. Vide Ianum Para-
rhastum.
¶ Ophioneus] Messeniorum uates, qui à natali die lumina
captus, publicè & priuatim futura praedicere solitus est.
¶ Ophiophagi] ὀφιοφάγοι, Dicitur qui serpentibus uescun-
tur: cuius generis populos ad sinum maris rubri memorat
Plin. lib. 6. cap. 29.
¶ Ophioscorodon] ὀφιοσκορόδον, Frutex est, qui notiore no-
mine Capparis appellatur. Author Diosc. lib. 2.
¶ Ophiostaphyle] ὀφιοσταφύλη, Frutex est idem cum cappa-
ri. Plin. lib. 13. cap. 23. Capparis firmioris ligni frutex, semi-
nisq; & sibi uulgati. Quidam eum cynosbaton uocant, alij
ophyostaphylen.
¶ Ophiostraphylos] ὀφιοστράφυλος, Frutex est ex syluestriū
uitium genere, quae uitis alba, & Graeco uocabulo Ampelo-
leuce uocatur à Plinio lib. 23. cap. 1. Latinorū nonnulli ser-
pentis uia interpretantur: itaq; dictam putant, quod in Ara-
bia, hoc fructus genus praesentissimum uenenum putetur.
¶ Ophitæ] ὀφίται, Haeretici quidam fuerunt, qui Christum sub
serpentis specie colebant. Interim tamen habebant & uiuū
serpentem, quem uenerantur & nutriebant.
¶ Ophis] ὀφίς, ornamentū manū, Polluci lib. 5. cap. 16, à simi-
litudine, ut opinor, serpentis dictum. Nam & Anguiculam
uertit Gualtherus eodē loco. Huius etiā meminit Nicostra-
tus poeta Comicus, & ex eo Clemens Alexandrinus, lib. 2.
Pædag. cap. 12. ubi Gëtiānus Heruetus uertit serpētē. Quo-
in loco Clemens ipse hæc etiā dicit memoratu digna: quod
quemadmodū Eua serpens decepit, ita etiā alias mulieres mi-
dus muliebris aureas, esca utens, serpentis figura, in probra
impellit: nempe muralenas quasdam aureas, & serpentes ad
decorem effingens.

Ophites]

¶ Ophites] ὀφίτης, pen. prod. m. g. (ὀφίτης) Marmoris ge-
nus, habentis maculas serpentium maculis similes. Lucan.
lib. 9. 143.
Quam paruis tinctus maculis Thebanus ophites. Scribit
Plin. lib. 38. cap. 7. 2, ex ophite columnas esse paruas, quod
marmor sit nigricans, uariū, dicaturq; capitis dolores seda-
re, alligare serpentum istius. Stat. 1. Sylv. 5. 7.
Macret onyx longè, queriturq; exclusus ophites.
¶ Ophichus] pen. prod. (ὀφίχης) est signum caeleste, quod
alij putant Herculeum esse, alij Asculapium. Et interpreta-
tur anguitens. De quo Cicero ex Arato lib. 2. de Nat. deor.
¶ Ophiusa] pen. prod. insula olim Rhodos dicta: ut testatur
Plin. lib. 5. cap. 31. Est item insula in mari Balearico, teste
Ptolem. ex duabus Pithyuss minor (nam maior Ebusus di-
citur) propter serpentum copiam inculta: unde & Colu-
braria à Latinis appellatur. Plin. lib. 3. cap. 5. Est & altera
eiusdem nominis insula, non procul à Creta: cuius etiā me-
minit Plin. lib. 4. cap. 12. Ophiusa item oppidum fuit Sara-
matiae Europæ, ad Thyram amnem: de quo idem Plin. lo-
ro iam citato.
¶ Ophiusius, Adiectiuum (ὀφίσιος) ut, Ophiusia arua. Ouid.
10. Metam.
¶ Ophiusa] Herba est in Elephantine Aethiopiae regione
nascentis, fluida, diffusilisq; aspectus: qua pota minas terro-
remq; serpentium animo obuersari tradidit Democritus,
in tantis ut mortem sibi eo metu damni consciscant: qua-
re & sacrilegis bibenda dari consuevit. Author Plin. libro
24. p. 17.
¶ Ophrys] ὀφρῖς, Herba quaedam denticulato oleri similis, fo-
lijs duobus, quae capillis nigredinem inducit. Plinius libro
26. cap. 15.
¶ Ophthalmos] ὀφθαλμός, Latine dicitur oculus.
¶ Ophthalmia, ὀφθαλμία, Oculorum aegritudo, quam Celsus
lippitudinem appellat. Negat tamen Iulius Pollux esse pro-
prium aliquid oculorum uitii, sed eo uerbo significari tra-
didit cautitatem oculorum ex corporis aegritudine. Hinc tri-
ophthalmus lapis, qui hominis tres oculos simul exprimit.
¶ Ophthalmia dicitur & piscis, qui à Plinio uocatur oculata.
Plaut. Capt. 13. 81.
— pernam atq; ophthalmiam,
Hor. cum scombrum & trygona, & cetum.
¶ Ophthalmicus, pen. corr. (ὀφθαλμικός) Medicus oculorum,
inquit Budaeus. Martial. lib. 8. 74.
Hoplomachus nunc es, fueras ophthalmicus antè:
Pecisti medicus, quod facis hoplomachus.
¶ Opicus] opica, opicum, pen. corr. (ὀπίκος) Sordidum, im-
mundum, & obsecrum significat. Nam (ut ait Festus) opi-
ci pro oculo ponitur. Plin. lib. 29. cap. 1. 14. sub Catonis per-
sona ait, Nos quoq; desistant barburos, & spurcius nos
quàm alios opicos appellatione foedant. De Graecis. Iuuen.
Satyr. 3. 21. opicos nuures, foedos, & putidos dixit. Idem
Satyr. 6. 46.
Nec curanda uiris opicae castigat amicae Verba, id est,
quae non Latine loqueretur, sed opice. Fuerunt autem Opi-
ci, Campaniae populi quidam, à linguarum tolluie disti-
si ue à serpentibus, quasi Ophici, in quibus narrabantur Ba-
iani, Cumani, Puteolani, Neapolitani, hæc nãque urbes, Opi-
corum fuisse dicuntur.
¶ Opifera] Vide Ops.
¶ Opifex] pen. corr. huius opificis, com. g. (ὀπίθετος) Ex Opera & Facto compositum: dicitur ar-
tífex, siue ut sic dicam, operator, non modò rerum, sed etiā
uerborum, quoniam opifices, coqui, & blandarum artium
sectatores appellantur. Cic. 1. Offic. 209. Opificesq; omnes

in fordida arte uersantur. Idem pro Flacco, 14. Opifices &
tabernarios, atq; omnem illam faciem ciuitatis quid est ne-
gocij concitare?
Coronæ opifex. Horat. 3. Carm. ode 27. 6.
Deus opifex trifulei fulminis. Seneca Hippol. 2. 24.
Optimus opifex operis. Horat. 1. Serm. Satyr. 3. 27.
Opifex persuadendi, Rhetorice. Quintil. lib. 2. cap. 16.
Rerum opifex. Ouid. 1. Metam. 17.
Verborum opifex ignobilis Zeno. Cic. 5. Tuscul. 49. Idem ad
Gallum, lib. 7. 26. 4. Is enim est dicendi opifex.
Apes opifices. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16.
¶ Opifex, edificatorq; mundi Deus. Cic. 1. de Nat. deor. 27.
¶ Opificina, huius opificina, pen. prod. (ὀπίθετος) pro Opificio, ut ait Budaeus. Plaut. Mil. 12. 7.
Si ea opificina nesciam aut mala esse, aut fraudulenta. Ci-
cero 1. Offic. 209. Nec enim quicquam ingenium habere
potest opificina. Vetus codex habet, officina.
¶ Opificium, huius opificij (ὀπίθετος) Opus ipsius opi-
ficis. Varro de Re rust. lib. 3. cap. 16. de apibus, Nisi opificij
eas urget tempus.
¶ Opilio] huius opilionis, m. g. (ὀπίλιος) dicitur quasi ouil-
io, hoc est, qui oues custodit. Sunt qui upilio, nō opilio, scri-
bant, auctoritate Prisciani, qui dicit o breuem in hoc nomi-
ne esse cōuersam in u longū, ex literarū affirmate. Colum.
lib. 7. cap. 3. 12. Post facturam deinde longuæ regionis pa-
sca petiturus opilio, ferè omnem sobolem passioni referuet
suburbana. Plaut. Afin. 10. 16.
¶ Opilo] inquit Festus, genus auis est.
¶ Optimus] prænominè Lucius, Consul Romæ fuit, quo anno
C. Gracchus seditiosis concionibus statū Reipub. labefactas
casus est. Ab huius nomine uina Opimiana dicta sunt, quae
Opimio consule nata sunt. Plin. lib. 14. cap. 4. L. Opimio
consule, què C. Gracchus tribunus pleb. seditionib. agitatis
interemptus est, ea celi temperies fulsit, quam cocturā uo-
cant, Solis opere, natali Urbis 634. Durantq; adhuc uina
ducentis ferè annis, iam in speciem redacta, mellis asperi:
(etenim hæc natura uinis in uetustate est) nec potari per se
queunt, si non peruinat aqua, usq; in amaritudinem carie
indomita.
¶ Opimus] pen. prod. Adiectiuū (ὀπίμος) Diues, pinguis. Ab
Opis aducitur. Festus, Hostiae opimæ, præcipue pingues:
& spolia opima, magnifica, & ampla spolia. Virg. 10. Aë-
neid. 90.
At spolijs ego iam raptis laudabor opimis.
Habitus corporis opimus, & Gracillitas, contraria. Cic. de cla-
ris Orat. 32.
Præda opimus uir. Cic. 3. Verr. 94.
Acies opimæ id est, bella in quibus spolia querebantur opima.
Stat. 4. Syl. 6. 13. Vide Acies.
Accusatio opima. Cic. pro Flacco, 63.
Ager opimus & fertilis. Cic. de lege Agrar. 56.
Arua opima. Virg. 2. Aeneid. 157.
Asia opima & fertilis. Cic. pro lege Manil. 9. Sic opima præ-
dia, apud Plinium libro 8. cap. 43. pro questuosis, teste
Budæo.
Boues opimi, Varro 2. de Re rust. cap. 1. 21. Sic boues altiter,
ad sacrificia publica saginati, dicuntur opimi. Cicero 5.
Tuscul. 140.
Bonum opimorum alba colla. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 9. 10.
Cada uera opima. Valer. 3. Argon. 29.
Cibus opimus. Plin. lib. 22. cap. 22. 24.
Questus opimi. Plin. lib. 10. cap. 51.
Victima opima. Plin. lib. 10. cap. 21. 4.
Decus opimum, Curtius. Budæus.

VV 4 Opimum

Opinum quoddam & tanquam adipale dictionis genus. Cic. in Orat. 13.
 Iecore opimo sarius & satiat. Cic. 2. Tusc. 43. Ex poeta.
 Meisa opima. Silius lib. 11. 57.
 Pax opima. Silius lib. 16. 137.
 Pingue opimum. Persius Satyr. 3. 4.
 Præda opima. Horat. Epod. 10. 5.
 Opima præclaræ præda. Cic. pro Rost. Amer. 5.
 Res opimæ. Horat. 1. epist. 2. 12.
 Spolia opima. Virg. 6. Aeneid. 171.
 Triumphus opimus. Horat. 4. Carm. ode 4. 11.
 ¶ Opimitas, pen. corr. opimitatis, f. g. Solimus cap. 59, Nam protinus atq; poma eius ceciderint maturitate, alia protuberant: eaq; tantum est opimitati mora, ut foetus decendant ante nati. De arbore medica.
 ¶ Opimior, *ωπίωρος*, Comparatiuum, apud Gellium lib. 5. cap. 14, Nam earum quas uenabatur feras, membra opimiora ad specum mihi suggererat. Quasi pinguiora.
 ¶ Opimè, pen. prod. Aduerb. (*ωπίωρως*) Abundanter & laute. Plaut. Bacch. 6. 6, Omnium ad perniciem instructa domus opimè atque opiparè.
 ¶ Opimo, opimas, pen. prod. (*ωπίωμο*) opimare, Pinguefacere. Colum. lib. 8. cap. 9. 2. de alendis turturibus, Hyeme tamen offe panis uino madefactæ, sicut etiam palumbos, celerius opimant, quam ceteri cibi.
 Opinio huius opinionis, f. g. (*ἀόξα, οἰσῖς, ἀόμοσι*) Fama, existimatio. Cic. ad Casarem iuniorum, lib. 1. Erat opinio bona de Plautio, bona de Lippido. Ex Nonio.
 Opinio hominum magna de aliquo. Cic. Lent. lib. 1. 7. 29.
 Opinio & existimatio. Cic. Antequam iret in exilium, 14.
 Virtutis opinio: hoc est, existimatio. Cic. de Amic. 3. 6.
 Vulgi opinio. Cic. 3. Offic. 11. 2.
 Opinio, Suspectio. Varro Eudæmonibus, Qui omnes me bimastrem agitare clamitantes opinionem mihi insanie meæ confirmant. Terent. Heaut. 2. 2. 3, Concurrunt multæ opiniones, quæ mihi animum exaugent. Cic. 3. Offic. 14, Qui primum hæc natura coherentia opinione distraxissent. Ex Nonio.
 Opinio, spes, opinatio: ut ait Nonius. Cicero ad Casarem iuniorum, Posthac quod uoles à me fieri scripto, uincam opinionem tuam: hoc est, diligentior ero quam tu opinaris.
 Contra opinionem, & Præter opinionem. Cic. 4. Verr. 13. 2. Vide Contra.
 Omnium opinione, Ut omnes existimant, et credunt. Cic. Ver. 2.
 Opinio celerius. Lentulus Senatui, lib. 12. 15. 28, Quamobrem opinione celerius confido sceleratissimum latronem pœnas daturum.
 Celerius opinione uenturus dicitur. Cic. Terent. lib. 14. 23. 1.
 Gratius opinione. Asinius Pollio ad Ciceronem, lib. 10. 31. 14.
 Opinio mellis. Plaut. Casina, 8. 30, Opinio mellis res tibi habeat tua, Si hoc impetramus.
 Plus tuâ opinione hic adero, bonum animum habe. Plaut. Amphit. 6. 47. Opinio pulchrior. Plaut. Mil. 18. 23.
 Opinio rei alicuius. Cels. lib. 1. in Proc. Cuius aut rei nō est certa notitia, eius opinio certum reperire remedium nō potest.
 Opinio, est iudicium siue persuasio, quam de aliqua re habemus: id est, id quod de ea re sentimus. Cic. ad Octauium, 7, Quod utinam neq; nostra nos opinio, neq; tua fides fecisset. Ibi dem 10, Quantum te popule Romane, de me fecisset opinio? Quum autem de aliqua re dubia questio est, non dicimus: Hæc est mea opinio: sed, Mea sententia. unde & sæpè legimus, Mea quidem sententia: id est, meo iudicio.

¶ Ut opinio est de cuiusq; moribus, ita quid ab eo factum, & nō factum sit, existimari potest. Cic. pro Cluentio, 55.
 Opinio & Veritas, contraria. Cic. 1. de Nat. deor. 8. 4.
 Opinio & suspicio. Cic. 2. de Orat. 85.
 Aduersa opinio, Diuersa, contraria. Plin. lib. 9. cap. 7. 3.
 Grauis & uehemens opinio. Cic. pro lege Manil. 16.
 Honestæ de numine deorum & mente opinio. Cic. pro Domestua, 82.
 Incorrupta opinio. Vide Incorruptus.
 Obscura opinio. Cic. 1. de Orat. 4. 6.
 Popularis opinio. Cic. pro Cluentio, 113.
 Vulgaris opinio. Cic. 1. de Orat. 5. 4.
 Abire ad uulgi opinionem. Vide Abeo.
 Accidit præter opinionem. Vide Accido.
 Accipere opinionem. Vide Accipio.
 Adducere in opinionem rem aliquam. Cic. pro Cecinna, 10. Vide Adduco.
 Afferre opinionem. Cic. 2. de Offic. 66, Opinionem afferunt populo, eorum similes fore.
 Graue de aliquo iudicio opinionē afferre. Cic. pro Cluent. 113.
 Afferre & ista res opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 12. 3.
 Amittere opinionem. Vide Amitto.
 Amouere opinionem. Vide Amoueo.
 Aucupari opinionem aliorum errantem. Vide Aucupor.
 Augere opinionem. Vide Augeo.
 Augurari opinione. Vide Auguror.
 Quantum opinione auguror. Cic. pro Murena, 59.
 Capere opinionem. Vide Capio.
 Comprehendere, & Remittere opinionem, contraria. Cic. pro Cluentio, 3.
 Concipere opinionem. Vide Concipio.
 Confirmare opinionem. Vide Confirmito.
 Conualuit opinio. Vide Conualeo.
 Opinio de dijs immortalibus & omnium est, & quotidie crescit. Cic. 3. de Nat. deor. 15.
 Ex cōmuni quādā hominū opinione dicere. Cic. 1. de Orat. 47.
 Differre suas opiniones. Quintil. lib. 4. cap. 2. 57.
 Duci non res, sed opinio. Cic. pro Murena, 57.
 Edita in uulgi opinio. Cesar bel. Ciuil. lib. 3.
 Euellere opinionem. Cic. pro Cluent. 2.
 Excellens opinione fortuna quum laboribus & miserijs permista esse uideatur. Cic. 2. de Orat. 11. 6.
 Fictas atq; uanas opiniones diuurnitate extabuiffe uidemus. Cic. 2. de Nat. deor. 7.
 Fallere opinionē alicuius. Cic. Lëtulo, lib. 1. 6. 4. Vide Fallo.
 Multo maiorem opinionem dicendi actione faciebat Lentulus, quam quanta in eo facultas erat. Cic. de claris Orat. 12. 5.
 Ut opinio mea fert. Cic. 6. Verr. 20.
 Habere opinionem. Cic. 2. de Diuin. 107.
 Integritatis alicuius opinionem habere. Cicero Attic. libro 7. 12. 6.
 Opinione habere de aliquo. Cic. de Amic. 30, Ille uicissim opinione fortasse nonnulla, quam de meis moribus habebat, me dilexit.
 Habere falsam de se opinionem. Quintil. lib. 2. cap. 17. 13.
 Imbibere animo opinionem. Vide Imbibio.
 Opinio deorum imbut mentem alicuius. Vide Imbuo.
 Inficere opinionem prauitate. Vide Inficio.
 Inferere nouas opiniones, & euellere instas. Cicero in Orat. 32.
 Instâ penitus opinio & uetusta. Vide Infero, in seut. inueterat opinio. Vide Inuetero.
 Irreperere in opinionem gratæ. Cic. de Arusp. resp. 49.
 Ad opinionem aliquam labi. Vide Labor, laboris.

Laborare

Laborare opinione arrogantie. Quintil. lib. 4. cap. 1. 2. 2.
 Leuare aliquem opinione quapiam. Vide Leuo in Leuis.
 Minuere aliquem opinionem. Cic. 2. de Orat. 110.
 Mouere quempiam ex opinione aliqua. Vide Moueo.
 Nascent opinio. Vide Nascor.
 Niti maiorum opinione. Vide Nitior, niteris.
 Opinibus obistere. Vide Obhisto.
 Obtinere opinionem. Quintil. lib. 10. cap. 5.
 Oppleuit opinio hæc totam Græciam. Cic. 2. de Nat. deor. 90.
 Penetrare ad sensum opinionemq; iudicis. Cic. in Partit. 68.
 Percrebuit opinio. Cic. 2. Verr. 1. Vide Inuetero.
 Non tam stabilis opinio permaneret, nec confirmaretur diuurnitate temporis, nec unâ cum sculis ætatibusq; hominum inueterare potuisset. Cic. 2. de Nat. deor. 7.
 Perfectæ, planæq; cognita, atq; ab opinionis arbitrio remotæ res. Cic. 1. de Orat. 5. 4.
 Peruasit opinio per animos hominū. Cic. pro lege Manil. 16.
 Pugnare ratione contra conuincunt opinionem. Cic. 3. de Natura deor. 101.
 Opinio est. Cic. ad Atticum, lib. 9. 17. 6. 2, In his locis opinio est, coniectura magis quam nuncio aut literis, Casarem Formijs ad x. calen. April. fore.
 Vetus est hæc opinio, quæ constat ex antiquissimis Græcorum literis atq; monumentis. Cic. 6. Verr. 94.
 Est eius opinionis. Columel. lib. 2. cap. 12. 5.
 In ea opinione sui, quæ reliqui omnes. Cic. Attico, lib. 8. 159. 3.
 In opinione dubia rem esse, & in presentia atq; ante oculos, contraria. Cic. pro Domo sua, 9.
 Sententiæ & opinionis alicuius participè esse. Cic. 1. de Orat. 8.
 Superare omnium opiniones. Cic. Attico, lib. 5. 104. 3.
 Tradere diuersas opiniones. Quintil. lib. 3. cap. 1. 12.
 Aeterna aut certè diuurna ualeat opinio tarditatis in eo, cuius in dicendo aliquid reprehensum est. Cic. 1. de Orat. 62.
 In eam opinionem uenerat Casius. Cælius Ciceroni, lib. 8. 10. 7. id est, ita de eo opinari ceperant.
 Opinionem omnium uincere. Cic. 4. Acad. 2.
 ¶ Opiniosissimus; *ἀοφισμώτατος*. Cic. 4. Academ. 258, Quod duo uel principes dialecticorū Antipater & Archidemus, opiniosissimi homines, multis in rebus dissentiuunt? Quædam exemplaria hic legunt, opiniosissimi.
 ¶ Opinor, pen. prod. opinaris, opinari (*ἀοινέω, οἰμῶ, ὀπινάω*) Putare, suspicari, opinionem habere. Donatus, Quæ opinamur, putamus: quæ putamus, incerta sunt. Terent. And. 2. 2. 30, num uidentur conuenire hæc nuptijs?
 ¶ Nō opinor Daue, u. opinor, narras nō recte accipis, Certa res est. Cic. 4. Acad. 108, Sapientè nihil opinari: est, nunquam assentiri rei uel falsæ uel incognitæ.
 Nihil sine ratione opinari. Cic. 2. de Diuinat. 2. 4.
 Falsò multa in uita homines opinantur. Cicero pro Domo sua, 81.
 ¶ Ut opinor. Cic. de claris Orat. 68, T. Albitius, uel potius penè Græcus, loquor ut opinor, sed licet ex orationib. iudicare.
 ¶ Opinari de. Plin. lib. 28. cap. 2. 19, Quapropter de his, ut libitum cuiq; fuerit, opinetur.
 Grauisimè opinari. Suet. in Augusto, cap. 67.
 De uobis Senatus opinatur, nō secus ac de terribis hostibus. Cic. in Pisonem, 53.
 Parum opinatu. Plin. lib. 29. cap. 1. 2. 4.
 ¶ Necopinatus, Adieciui. Cic. 1. Acad. 4. 4, Nonnunquã quid dē eandē fortuna, quod efficiat, multa improuisa hæc, necopinata nobis, propter obscuritatem ignoracionemq; causarum.
 ¶ Necopinatio, Aduerbialiter positum, pro Inopinanter, ex im

prouiso. Liu. 3. ab Vrbe, 64, Propiusq; aliud nouū malum necopinatio exortum est.
 Ex necopinatio. Liu. lib. 4, Vnde ex necopinatio aduersum hostem inuadit.
 ¶ Opinatio, Verbale (*ἀπόφασις*) hoc est, Assensio, inquit Cicero 4. Academ. 19. 4, Hercules quendam laborem exantlatum à Carneade, quod ut feram & immanem beluam, sic ex animis nostris assensionem, id est, opinionem & temeritatem extraxisset. Idem 4. Tuscul. 25, Opinacionem autem quam in omnes definitiones superiores inclusimus, uolunt esse imbecillam assensionem.
 ¶ Opinatus, huius opinatus, pen. prod. Lucret. lib. 4, — pars horum maxima fallit Propter opinatus animi. id est, opinaciones animi, quæ falsæ possunt esse.
 ¶ Opinator, pen. prod. huius opinatoris (*ἀοφιστής*) Qui nihil asserit, sed semper opinatur. Cicero 4. Acad. 119, Ego uerò ipse & magno quidem sum opinator.
 ¶ Opinabilis, & hoc opinabile, pen. corr. (*ἀοφιστόν*) Quod opinione concipi potest. Cic. 1. Acad. 4. 6, Itaq; hanc omnem partem rerum opinabilem appellabant.
 ¶ Opiparus] opipara, opiparus, pen. corr. (*ωπίωρως*) Quod est magnarum opum. Plaut. Persa. 16. 1, Satin? Athenæ tibi uise fortunatæ atque opiparæ? Et Capt. 13. 2, Iuppiter supreme seruas me, measq; ages opes, Maximas optunitates atq; opiparas. Itē, Milite, 4. 28, Vino, ornamentis, opiparisq; obfonsijs.
 ¶ Opipare, pen. corr. Aduerbium (*ωπίωρως*) Abundanter. Cic. ad Atticū, lib. 13. 298. 4, Itaq; & edit & bibit & dicit, & iucundè, opipare sanè & apparatè. Idem 3. Offic. 7. 6, Opipare à Pythio apparatus conuiuium.
 ¶ Opis, huic opi] Vide Ops.
 ¶ Opis] *ὀπῖς*, Nympha comes Dianæ. Virg. 11. Aen. 17. 4.
 ¶ Opis] Ciuitas, iuxta quam Tigris profluit, & mare Rubrum ingreditur, teste Herodoto. lib. 1.
 ¶ Opisthocrepides] *ὀπισθοκρέπιδες*, Genus calceamētorum muliebrum, de quibus Pollux cap. 22. lib. 7. non semel. Vt de supra Dispodia.
 ¶ Opisthocomæ] *ὀπισθοκόμοι*, teste Polluce, Eubœæ populæ didi sunt, qui crines habebant uersus tergum reflexos: sicut Acrocoma dicti sunt populi in Thracia, qui antias in fronte muliebriter gerebant demissas.
 ¶ Opisthographus] huius opisthographi, pen. corr. (*ὀπισθογράφος*) Aliquando adiectiuum, aliquando substantiuum masc. gen. Volumè quod etiam in tergo scriptū est. Fii enim ab *ὀπισθῶ*, id est, retrò: & *γράφω*, scribo. Plin. epist. 49. e. Hac intentione tot ista uolumina peregrin. electorumq; commentarios centum sexaginta mihi reliquit opisthographos quidem, & minutissime scriptos. Hermolaus, Opisthographi non specie libellari, uel uoluminis, & habiles torqueri; a tergo uidentur appellati: quoniam utraq; pagina scriptæ essent, aduersa & auersa, minutis literis & lituris pleni: & quo fortasse liturarios Ausonius poeta eos dixerit. Scio quosdā Opisthographū accipere pro eo, quod ita scriptum est, ut legi postea non possit, nisi librarijs descriptis: ut manet. Dicit aliquis & pro charta deletili siue palimpsestis posse capi: quia Vlpianus de bonorum secundæ tabulas possessione differens, in l. charte. ff. de bonor. posses. secundæ tab. Chartæ, inquit, appellatio etiam ad nouam chartam refertur, & ad deletitiam. Proinde eisi in opisthographo quis testatus sit, hinc peti potest bonorum possessio. Mihi à tergo id nomen tractum placet, ut probem qui sic interpretantur in Iuuenale, Satyr. 1. 1.

Scriptura

Scriptus est in tergo, necdum finitus Orestes. Ad eandem formam opisthocomae dicebantur Euboici, qui comam, ut ait Pollux, per terga suam alerent: sicut acrocomae Thraeces, qui antias in frontem muliebriter dimitterent. In praesens quoque opisthophylaces uocabant, qui terga custodiebant. Eiusdem sunt originis et Opisthodomos: ita dicebatur locus a tergo arcis Atheniensium: et Opisthorepides, calcaneum quoddam femininum: sicut ornamentum quoque capitibus earum, opisthophendone. Haecenus Barbarus.

Opisthographa, etiam appellabantur eae chartae, quibus litterae intergebantur, quia a tergo inscriptae declarabant ad quem mitterentur. Solebant enim ueteres epistolas in tabulis seu chartis conscribere, easque alia charta, quae plerumque erat intus exarata, operire: deinde lino obligare: postremo obsignare. Huc respexit Horatius quum ad librum suum sic scribit, lib. 1. epist.

Aut fugies urticam: aut uinctus mitteris Ilerdam. Significat enim, ex libro suo homines integumenta literarum facturos. Sciendum autem est, libros ueterum una tantum ex parte fuisse exaratos: ideoque uolumina dicebantur, quia in unum conuoluebantur. Itaque ex eis opisthographa facere licebat, quod non item ex nostris licet. Lambinus.

Opisthophendone] ornamentum quoddam muliebri apud Pollucem lib. 5. cap. 6. ex Aristophane: iterum, lib. 7. cap. 22. In priori loco, Redimiculum ueritatis Gualtherus in posteriori, fundam.

Opisthotonicus] penult. corr. (ὀπισθοντικός) Qui rigore ceruicis inflexibili laborat. Opisthotonum enim morbum Galenus uocat emprosthotono contrarium. Hoc enim fit, quum rigidi nerui tum qui ex spina, tum qui ex cerebro descendunt, totum corpus in anteriorem partem flectunt: illud uero in posteriorem, ut alio flecti non possit. Plin. lib. 20. cap. 18. 2. Sanat et uertigines, tremulos, opisthotonicos, lienes, lumbos, perfrictiones. De saxogeno.

Opiter] opiteris, uel opitris, dicitur cuius pater uero uiuo mortuus est: sic dicitur, quod obitu patris genitus sit: aut quod auum post patrem habeat, id est, pro patre. Festus.

Opitergium] opitergum hodie.

Opiterginus, pen. prod. (ὀπιτηγίνος) Adiectiuum ab Opitergio Carnorum oppidum.

Ratis Opitergina. Quintil. lib. 3. cap. 8. 16.

Opites] Argui proprium, quem Hector in bello Troiano interfecit.

Opitulor] pen. corr. opitularis (ὀπιτυλωτής) opitulari, Deprensens, Aduuare, subuenire: ab ope et tollendo, id est, sereno. Terent. And. 1. 3. 5.

Si illum relinquo, eius uite timeo: sin opitulor, huius minas.

Obuenire et opitulari patria. Cic. 1. Offic. 116.

Permultum ad dicendum opitulati sunt praecceptores. Cicero 2. de Inuent. 126.

Opitulari contra. Plin. lib. 28. cap. 8. 15. E dorso medullam adalligatam contra uanas species opitulari.

Opitulatio, Nomen uerbale. Vlpian. lib. 1. D. de minor. 25. ann.

Opitulus, penult. corr. (ὀπιτυλός) dicitur est Iupiter, quasi opulor, et proprie in reb. dubijs et malis dicitur. Festus.

Opium] ὀπίνιον ὀπίνιον, Succus ex papauere, habens per somnum uim, si copiosius sumatur, mortiferam. Plinius lib. 20. cap. 17. 13. Aliqui addunt et opium pilulis in die teris lupini magnitudine, in uini cyatho dilutis.

Opobalsamum] opobalsami, pen. corr. n. g. (ὀπὸ βαλσαμῶν) succus balsami, ab ὀπὸ ὀπὸν, id est, succus. Plinius lib.

12. cap. 25. 4. Succus e plaga manat, quem opobalsamum uocant, eximie suauitatis, sed tenui gutta: ploratu lanis parua colligitur in cornua. Martialis lib. 11. 9.

Lassa quod externi spirant opobalsama Drausi.

Candida felices sudant opobalsama uirg. Stat. 3. Syul. 2. 29.

Hirsuto spirant opobalsama collo. Iuuen. Satyr. 2. 5.

Opocarpathon] ὀπὸ κάρπαθον, Succus carpathi, quem Plin. lib. 28. cap. 10. connumerat inter uenenas.

Opopanax] pen. corr. huius opopanacis, pen. corr. (ὀπὸ πανάξ) Succus panacis herbe, quae omnes morbos sanare dicitur. Plin. lib. 20. cap. 24. 1.

Oporice] pen. corr. Medicamentum nobile: de quo Plin. lib. 4. cap. 14. Vnum etiam in arborum medicinis debet nobile medicamentum, quod opericen uocant. Nomen habet, inquit Hermolaus, ἀπὸ τῆς ὀπὸ ρίξ, hoc est, a pomis arborumque fructibus.

Oporinus] pen. corr. Adiectiuum (ὀπὸ ρίνος) Idem quod Latine Autumnalis. Martialis lib. 9. 13.

Si daret Autumnus mihi nomen, ὀπὸ ρίνος essem. Si quidem ὀπὸ ρίνος Graecis, Autumnum significat Latinis.

Oporotheca] oporotheca, penult. product. (ὀπὸ ροθῆκα) Locus ubi Autumnales fructus seruantur. Varro. 1. de Re rust. cap. 59. 1. Et ideo oporothecas qui faciunt, ad Aquilonem ut fenestras habeant, atque ut aere perflectantur, curant.

Oportet] oportebat, oportuit, Verbum impersonale (ἀε, ὄρει.)

Oportuit esse. Plaut. Casin. 17. 8.

Properate, cenam iam esse coctam oportuit. Cicero pro Corn. Bal. 5. Nunc uero quid dicitur: quid ait accusator? fecisse Pompeium, quod ei facere non licuerit: quod grauius est, quam si id factum ab eo diceret, quod non oportuisset. est enim aliquid quod non oporteat, etiam si licet, quicquid uero non licet, certe non oportet.

Pascere oportet oues. Virg. 6. eclog. 1.

Nequid fiat secus quam uolumus, quamque oportet. Cic. Attico, lib. 6. 113. 3.

Beneuolentia et charitate ciuium septum esse oportet, non armis. Cic. 2. Philip. 108.

Oportet, Conscientis. Plaut. Seruum te esse oportet, et nequam et malum hominem, peregrinum et aduenam, qui irideas. Budaeus.

Oportuit factum, et Oportuit esse factum. Terent. And. 1. 5. 4. Nonne prius communicatum oportuit? hoc est, Nonne id prius debuit communicare mecum? Cic. 1. in Catil. 3. Hoc quod iam pridem factum esse oportuit, certa de causa nondum adducor ut faciam. Ex Budaeo.

Oportet, et Necessesse est, non idem. Quintil. lib. 1. cap. 1. Dein ut repetitis alius causis diligentissime ostenderet, quam id quod erat in matrem dicitur, non oporteret modo fieri, sed etiam neesse esset.

Oportet et opus est. Cic. Attico, lib. 4. 75. 2. Ego uero, quasi loquor de Republica quod oportet, insanus: si quod opus est, seruus existimor, si taceo, ete.

Oportere et Decere in quo differat, declarat. Cic. in Orat. 40.

Oportere, perfectione declarat opificij, quo et semper utendum est, et omnibus: Decere, quasi aptum esse, consentaneumque tempori et persone.

Oportet, personale aliquando reperitur. Terentium Heaut. 3. 2. 25.

Haec facta ab illo oportebant Syre.

Oppango] oppangis, oppegi, pen. prod. oppangium (ὀππᾶγγιον) oppangere, affigere, coniungere.

Oppangere

Oppangere suium. Plaut. Curc. 2. 60.

Oppedo] oppedis, pen. prod. (ὀππῆδος) oppedere, Dissentire et aduersari. Horat. 1. Seru. Satyr. 9. 14.

— uim tu Curtis Iudaeis oppedere?

Opperior] opperiris, pen. prod. oppertus sum (ὀππῆριος) opperiri, Deponens, Expectare. Terent. Adelph. 3. 3. 92.

Opperiar hominem hic, ut salutem et colloquar. Idem Phorm. 3. 2. 29.

Si non tum dedero, uiam praeterea horam ne oppertus fies. Cic. Attico, lib. 10. 19. 4. 2. Ego in arcano opperior, dum ista cognosco.

Iuuenes opperuntur dum residant aquae. Ouid. 9. Metam. 20.

Hosten magnanimum opperens. Virg. 10. Aeneid. 155.

Tempus opperiri. Silius lib. 5. 17.

Steti opperens uirginem. Valer. 5. Argon. 79.

Oppertus sum, pen. prod. (ὀππῆρῆτος) apud Plautum in Mostell. 10. 5.

Seni non otium erat, id sum oppertus.

Oppassulatus] pen. prod. Adiect. Clausus, pessulis obsistatus. Plaut. in Amphitr. 15. 22.

Oppeto] oppetis, pen. corr. oppetiui uel oppetiij, oppetitum. pen. prod. (ὀππῆτος) oppetere, Mori, accusatiuum habet expressum aut subaudiui. Virg. 1. Aeneid. 20. — terque quaterque beati,

Quis ante ora patrum Troiae sub moenibus altis — Cotigit oppetere. Quidam Oppetere, pro Mori, deductum putat ab Ob et Peto, quod qui antiquius fremui et fortes moriebantur, praecipue in bello, terram ore mordebant et petebat, ne minus dura utro forti uox audiretur. unde Virg. Aeneid. 8. 48.

— terram simul ore momordit, hoc est, oppetiit.

Oppetere mortem, Idem. Cic. 1. de Diuin. 66. Aequius esse censuit se matrem oppetere mortem.

Milles oppetere mortem. Vide Mille.

Pestem oppetere, Idem. Cic. 1. Tuscul. Vestras manus peto, prius quam oppeto malam pestem hostili manu.

Mors oppetita. Cic. 1. Tuscul. 188.

Oppij ex Veli] Aenigma erat, quod obscurius Platonis numeris uocat Cicero 7. ad Atticum. Illud de pecunia mutua interpretatur Turnebus. Nam Oppijs fortasse pecunia debebat, qui Veliarum urbis locum incolebant. Oppios enim uox dicit de Veliis sacones, a sacis pecunie. Vt enim a bucca bucco, a pera pero, a Drufis Drufosic a sacis sacco ducitur. Oppius quoque res et rationes Caesaris procurabat, cui Cicero pecuniam debebat.

Oppia] ὀππία, una fuit ex Vestalibus, quae conuicta stupri, uina defissa est. Cuius scripsit epitaphium Strozza filius, Vestalis uirgo, lesi damnata pudoris, Contegor hoc uiuens Oppia sub tumulo. Liu. lib. 22. hac Opimiam uocat.

Oppianus] pen. prod. (ὀππιανός) poeta fuit, patre Agesilao, matre Zenodota, genere a Zerbo Ciliciae ciuitate. Scripsit ἀλυστοῦν καὶ κωνσταντῶν elegantissimis uersibus, quae Antonino Imperatori Seueri filio obrulit, non sine doctrinae suae maxima commendatione. Obijt Zerbi sciencie illic praefectus.

Oppico] oppicis, pen. prod. (ὀππικός) oppicare, Idem quod Picare significat: hoc est, picare illinere, quod genus picationis fieri antiquitus solebat in dolijs uel cadis umarijs, ne persuerent. Cato. cap. 120. Mysteriis si uoles totum annum habere, in amphoram mustum indito, et certicem oppicato.

Oppid] aduerbium. Vide Oppidum.

Tutor nimis uetus oppid] ridiculus. Cic. 2. de Orat. 144.

Oppidum] huius oppidi, penult. corr. (ὀππίδιον) Proprie est omnis urbs praeter Romam, quae pecunia

ri nomine urbs uocari caepit, sicut ut caeterae urbes uocantur oppida: ut ait Valla. Vnde apud Plautum, oppidum et urbem indifferenter legitimus, quum in Persa inquit, Eleusipolim Persae cepere in Arabia plenam bonarum rerum antiquum oppidum. Seruius Sulpitius quum numerasset urbes multas, postea dixit, Quae oppida quodam tempore florentissima fuerunt. Cic. 6. Verr. 63. Segesta est oppidum peruetus in Sicilia Iudices, ete.

Oppidum, ab ope danda dicitur: uel quod illuc homines ope suas conferant, auctore Festo.

In oppidis praesidia nulla sunt. Cic. Attico, lib. 8. 157. 2.

Ditira oppida. Ouid. epist. 15. 7.

Inclinata oppida. Ouid. 15. Metam. 59.

Abijt oppidum in uillas. Vide Abeo.

Accedere in oppidum. Vide Accedo.

Cedere de oppidis. Vide Cedo.

Cingere maris oppida. Virg. 4. eclog. 7.

Fosse praecipites cingebant oppida. Ouid. 1. Metam. 20.

Claudere oppidum portu. Vide Claudio.

Compellere in oppida. Vide Compello.

Condere oppida. Horat. 2. epist. 1. 2.

Congesta oppida manu. Virg. 2. Georg. 32.

Constituere oppidum. Vide Constituo.

Continere oppida metu. Vide Contineo.

Debellata oppida. Claud. 2. in Europ. 40.

Decorare oppida publico sumptu. Horat. 2. Carm. ode 15. 4.

Inuadere in oppidum. Vide Inuado.

Irrumpere oppidum. Vid Irrumpo.

Moliri oppida. Horat. de Arte, 81.

Eruta conuulsis prosterne oppida muris. Silius lib. 3. 43.

Annosa uasant oppida. Stat. 3. Thebaid. 116.

Oppidulum, huius oppiduli, pen. corr. Diminutiuum (ὀππιδούλιον) Cic. ad Atticum, lib. 10. 196. 4. Nec tantum in acie, sed Melite, aut alio in loco, siue in oppidulo futurum puto.

Oppidatum, pen. prod. Aduerbium (ὀππιδάτω) Per uaria siue singula oppida. Valla.

Oppidanus, oppidani, pen. prod. (ὀππιδανός) Qui oppidum incolit. Caes. 2. bel. Gall. 34. 5. Sub uesterum Caesar portas claudi, militesque ex oppido exire iussit, ne quam noctu oppidani a militibus iniuriam acciperent.

Oppidanus, pen. prod. Adiectiuum (ὀππιδανός) ut, Oppidanum ius. Cic. pro Plancio, 25.

Oppidanum et inconditum genus dicendi. Cicero de clar. Orator. 130.

Senex quidam oppidanus. Cic. 2. de Orator. 133.

Oppido, pen. corr. Aduerbium (ὀππιδῶς, ὀππιδῶ) Festus, Ortum est autem hoc uerbum ex sermone inter se confabulantium, quantum quisque frugum faceret, ut quae multitudo significaretur, saepe respondebatur, quantum uel oppido satis esset. Hinc in consuetudinem uenit, ut diceretur, Oppidod, pro valde, multum. Itaque si qui in alijs rebus eo utuntur, ut puta si qui dicant, Oppidod didici, spectavi, ambulavi, errant: quia nulli eorum subijci potest, uel quod satis est. Haec genus Festus. Terent. Heaut. 4. 4. 12.

Dic me hic oppido esse inuitam, atque seruam. Cic. 3. de Finib. 51. Sed eorum definitiones paulatim oppidod inter se differunt. Idem ad Terentiam, lib. 14. 4. 10. Sin ad nos per tinerent, seruirent, praeterquam oppidod pauci.

Oppidod quam sunt in literarum ostentatione incepti et frivoli. Gellius lib. 15. cap. 30. Idem lib. 16. cap. 7. Laberius in Mimis quos scripsit uicit oppidod, quam uerba sunt praecentat. Hic ut nimitiam Laberij licentiam nolet, tria, quae augendi uim habent, coniunxit, oppidod, quam, et praecentat. Oppidod, pro Statim, aliquando accipitur. Plaut. Mostell. 338.

— perdidit

— perdidit operam fabricarum
 Illico oppidoq; uenit ignauia. Idem,
 Reddidit omne argentum oppido.
 Oppignero oppigneras, pen. corr. (ὀπιγνῆσαι, ὀπιγνῆσαι
 sw) oppignerare, Aliquid pignori dare. Cic. pro P. Sestio,
 95. Libelli pro uino etiam saepe oppignerabantur, manebat
 infaturabile abdomen. Terent. Heaut. 4. 5. 46,
 —num illa oppignerare filiam
 Meam me inuito potuit?
 Oppignerare se. Senec. de Benefic. lib. 3. cap. 5.
 Oppilo oppillas, pen. prod. (ὀπιλλῶ) oppillare, Occludere.
 re. Lucret. lib. 6. 1. 4. 6,
 Fluctibus aduersis oppillare ostia contra. Cicero 2. Phi-
 lipp. 4. 4. Hicq; oppillatis impetum tuum compressisset?
 ¶ Oppilationem, ὀπιλλῆσις, medici uocant uitium præclufi
 obstruendi; iccinoris, aliorumq; intus uiscerum.
 Oppleopples, oppleui, oppletum, pen. prod. (ὀπλεῖν, ὀπλεῖν)
 opplere, Circumquaq; implere, siue maxime implere. Te-
 rent. Heaut. 2. 3. 65,
 Lacrymis opplet os totum sibi. Liu. 10. ab Vrbe, 227,
 Nines iam omnia oppleuerant, nec durari extra testis
 poterat.
 Opplet nares odor. Varro 3. de Re rust. cap. 4. 3.
 Liquidis loca uocibus opplent. Lucret. lib. 2. 3. 0.
 Regia oppletur letanti cœtu. Catull. Argon. epigr. 59. 7.
 Oppleuit opinio hæc uetus Græciam. Cic. 2. de Nat. deor. 91.
 Oppleuit luctus urbem. Liu. 2. bell. Pun. 230.
 ¶ Oppletus, pen. prod. Participium (ὀπλετός, ὀπλετός) ut,
 Mentis oppleta tenebris à foridibus. Cic. Post red. in Senatu, 7.
 Obrutus et oppletus. Cic. 2. de Nat. deor. 196.
 Opploro opploras, pen. prod. (ὀπλωρῶ, ὀπλωρῶ) opplorare,
 Contra plorare. Author ad Herennium, lib. 4. 235. At il-
 le, Quin mihi illum datis, ac uos auribus meis opplorare
 non desinitis.
 Oppono opponis, pen. prod. opposui, oppositum, penult.
 corr. (ὀπῶναι, ὀπῶναι, ὀπῶναι, ὀπῶναι, ὀπῶναι, ὀπῶναι)
 ὀπῶναι) opponere, Contra uel ex aduerso ponere. Cic.
 2. de Nat. deor. 195. E quibus pullos quum excuderunt, ita
 tuentur, ut et pennis foueant ne frigore ledantur: et si est
 calor à sole, se opponant. Plaut. Pseud. 7. 10,
 Ibi nunc oppido opposita obstacula.
 Obijcere et opponere. Cic. in Pisonem, 64.
 Opponi ad periculum. Cic. pro Murena, 79.
 Hostibus opponere aliquos. Cic. 2. de Finib. 156.
 Acie opposuere Aeneade. Virg. 9. Aeneid. 94. Vide Acies.
 Auriculam opponere. Horat. 1. Serm. Satyr. 9. 16.
 Authoritatem suam opponere. Cic. 4. Acad. 116.
 Causam opponere, Obijcere ante oculos. Cic. 3. Offic. 54.
 Corpus pro patria opponere, pro Exponere. Liu. 1. bel. Pun.
 30. Cic. ad Attic. lib. 7. 1. 4. 1. 2. Persequi Cesar Pompeium?
 quid: ut interficiat? O me miserum, et non omnes nostra cor-
 pora opponimus.
 Formidines opponere, Obijcere. Cic. pro Quintio, 26.
 Genu opposuit costis. Ouid. 2. Metam. 70.
 Opponere alicui insidias. Cic. pro Cecinna, 61.
 Manum opposuit ante Oculos. Ouid. 4. Fast. 36.
 Manum puelli suauio opponat tuo. Horat. Epod. 3. 5.
 Manum fronti opponere. Ouid. 2. Metam. 56,
 Opposuitq; manum fronti.
 Milites ad portas opponere. Liu. 2. ab Vrbe, 205. Cic. pro Ces-
 cina, 15. Atq; iste ad omnes introitus qua adiri poterat, no
 modo in eum fundum, de quo controuersa fuerat, sed etiam
 in illum proximum, de quo nihil ambigebatur, armatos ho-
 mines opponit.

Moles fluctibus opponere. Cic. 2. Offic. 18.
 Natura opposuit montes mari. Lucan. lib. 2. 124.
 Nomen opponere alicuius. Cic. 6. Verr. 86, Opponebant illi
 interdum nomen Africani.
 Nomen alicuius ad rem aliquam faciendam opponere. Cic. 5.
 Verr. 111.
 Ordinem aduersus hostes quadruplicem opponere. Liuius 10.
 bell. Pun. 39.
 Periculis se opponere. Cic. pro Corn. Balbo, 19.
 Præsidium opponere. Cic. ad Brutum, 15. 6.
 Opponere se inuidie pro patrie salute. Cic. de Arusp. resp. 56.
 Terrorem armati exercitus opponere togatis. Cicero pro Sea-
 stio. 43.
 His quatuor causis totidem medicinæ opponuntur. Cicero 2.
 de Orat. 184.
 Paribus paria redduntur, et contraria opponuntur. Cicero in
 Orator. 94.
 Opponere uitium uirtuti. Cic. 3. de Finib. 64.
 Opponere nomen æqui iniquitati. Cic. pro Cecinna, 48.
 Scripto opponitur uoluntas testatoris tum, ut quaratur, uer-
 bane plus, an sententia ualere debeat. Cic. in Topic. 51.
 Urbem urbi opponere. Cic. pro lege Agraria, 11.
 Opponere, Quum de disputationibus loquimur. Cic. 4. Acad.
 273. Introducebat etiam Carneades, non quo probaret, sed
 ut opponeret Stoicis summum bonum esse, et c.
 Sed quid oppones tandem, si negem me unquam istas literas ad
 te misisse? quo me teste conuincet? Cic. 2. Philip. 35.
 Opponere, pro eo quod aliis Deponere dicitur, et Contra de-
 lictum pignus ponere. Plaut. Curcul. 7. 77,
 —pono pallium,
 ille suum annulum opposuit.
 Opponere pignori. Terent. Phorm. 4. 3. 56,
 Ager oppositus est pignori ob decem minas.
 ¶ Oppositus, pen. corr. Participium (ὀπῶστος, ὀπῶστος)
 Cic. 2. de Diu. 26. Luna subiecta atq; opposita soli.
 In hac dictione ludit Catullus in epigrammate ad Furium, 23,
 Furi uillula nostra non ad Austri
 Flatus opposita est, nec ad Fauoni,
 Nec seu Boreæ, aut Apeliote:
 Verum ad millia quindecim, et ducenta.
 O uentum horribilem, atq; pestilentem.
 Corpore opposito uim, scelus et furorem aliquem à bonorum
 ceruicibus depellere. Cic. pro Domo sua, 50.
 Fores oppositæ. Horat. 3. Carm. ode 26. 2.
 Humeri oppositis extrahere aliquem è turba. Horat. 2. Serm.
 Satyr. 5. 20.
 Nubes opposita. Ouid. 10. Metam. 36.
 Oppositum et obiectum. Cic. pro Fonteio, 3.
 Opposito dedecore, Oblato, siue obiecto. Cic. 2. Tusc. 23.
 ¶ Oppositus, huius oppositus, pen. corr. Verbale (ὀπῶστος)
 Cic. pro Marcello, 19. Non modo excubias et custodias, sed
 etiam laterum nostrorum oppositus, et corporum pollice
 mur. Gellius lib. 4. cap. 5.
 ¶ Oppositio, Aliud uerbale (ὀπῶσις) Cic. 1. de Inuent. 58,
 Disparatum autem est id quod ab aliquo re per oppositio-
 nem negationis separatur hoc modo, Sapere et non sapere.
 Opportunus, pen. prod. Adiectiuum (ὀπιθῆναι, ὀπιθῆναι)
 Quod pro desiderio nostro accidit. Ab Ob et Portus, quod
 nauigantibus maxime utiles, aptatq; sint. Plautus Epid.
 9. 41.
 Nihil homini amico est opportuno amicus. hoc est,
 Qui in tempore succurrit.
 Opportunus alicui uitio uel morbo, Procliuus, obnoxius. Plin.
 lib. 16. cap. 40. 17. Quædam enim in mari, quædam in ter-
 ra ui-

ra uitij opportuniora. Et lib. 18. cap. 7. 18. Non alia de cau-
 sa opportuniora morbis corpora existunt.
 Inuicæ opportunus. Vide Inuicia.
 Opportunus hosti. Salust. in Iugurtha.
 Opportunus ad, Commodus, Idoneus. Terentius Eunu-
 ch. 5. 9. 47,
 Ad omnia hæc magis opportunus, nec magis ex usu tuo
 nemo est.
 Aetas opportunissima. Cic. Trebatio, lib. 7. 7. 3.
 Classes opportunissima. Cic. 2. Verr. 8.
 Latebra opportuna. Ouid. 3. Metam. 89.
 Idoneum tempus et locus opportunus ad eam rem, de qua nar-
 ratur. Cic. 1. de Inuent. 43.
 Seges opportuna pecori. Virg. 4. Georg. 26.
 Tempus opportunum, Commodum, optatum, proprium. Cic.
 ad Cælium, lib. 2. 18. 5.
 Tempus actionis opportunum. Cic. 1. Offic. 199.
 Vrbs opportuna, munita, propinqua, fortissimorum uiro-
 rum, fidelissimorum ciuium, atq; optimorum. Cic. 4. Phi-
 lipp. 156.
 Vitilias opportuna. Lucret. lib. 6. 179.
 Opportunus, Absolutè. Cic. de clar. Orat. 188. Tantum dico, si
 mihi accidisset, ut numerarer in multis, si operosa est con-
 cursatio magis opportunorum. Salust. in Iugurtha.
 Locorum opportuna. Tacit. lib. 4.
 ¶ Opportunissimus, Superlatiuum: ut, Locus opportunissi-
 mus. Plinius lib. 8. Ad hos proferendos et tempus, et locum
 opportunissimum elegi, et c.
 Vrbs opportunissima portu. Liu. 6. bel. Pun. Potiemur prete-
 rea cum pulcherrima opulentissimaq; urbe, tum opportu-
 nissima portu egregio. id est, unde terra mariq; quæ belli
 usus poscunt, suppeditentur.
 ¶ Opportunè, penultima producta, Aduerbium (ὀπιθῆναι)
 id est, loco et tempore, siue in loco et in tempore. Terent.
 Adelph. 2. 4. 2,
 —opportunè te ipsum querito. Idem And. 3. 4. 11,
 Opportunè hic fit mihi obuiam. Cic. pro Rosc. Amer.
 41. Tempus idoneum, locus opportunè captus ad e-
 am rem.
 Opportunè facere. Cic. 3. de Finib. 93.
 Opportunè nuncijs allatis. Cesar 3. bel. Ciuil. 396.
 Reddere opportunè alicui literas. Cic. Att. lib. 14. 317. 1.
 Illud satis opportunè. Cic. ad Attic. lib. 16. 333. 18.
 Opportunè uenire. Cic. 1. de Nat. deor. 24.
 Accidere opportunus nihil potuit, te ipsum cupio. Cicero Len-
 tulo, lib. 1. 9. 32.
 ¶ Opportunitas, pen. corr. (ὀπιθῆναι, ὀπιθῆναι) Commoditas,
 pro ratione loci, temporis et personarum. Cic. 3. de Fini-
 bus, 69. Et quem ad modum opportunitas (sic enim appelle-
 mus ὀπιθῆναι) non fit maior productione temporis (habèt
 etiam suum modum quæcumq; opportuna dicuntur) sic re-
 sta effectio.
 Consulit et prouida utilitatum, opportunitatumq; omnium
 natura. Cic. 2. de Nat. deor. 82.
 Opportunitas ætatis. Salust. in Iugurtha.
 Vrbs opportunitate anili Gyges regina stuprum intulit. Cicero
 3. Offic. 49.
 Opportunitates habilitatesq; corporis. Cic. 1. de Leg. 40.
 Idonea opportunitas faciendi aliquid, aut non faciendi. Cic. 1.
 de Inuent. 56.
 Fluminum opportunitates. Cic. 2. de Nat. deor. 198.
 Opportunitas loci. Cesar 3. bel. Ciuil. 92.
 Vitilias et opportunitas membrorum. Cicero 1. de Natura
 deorum, 126.

Temporis opportunitas. Cic. 1. Offic. 199.
 Via opportunitas, Facilitas. Plin. epist. 2. 4.
 Opportunitas et dignitas. Cic. Attic. lib. 8. 157. 4.
 Diuina opportunitas. Cic. 3. Philip. 141.
 Maritima opportunitas. Cic. Att. lib. 8. 147. 6.
 Adiuncta opportunitas. Vide Adiungo.
 Opportunitate aduenire: pro, in tempore. Plaut. Epid. 5. 20.
 et Merc. 2. 4. 3.
 Corruptere opportunitatem. Vide Corrupto.
 Habere opportunitatem ad negocium administrandum. Cic. 1.
 de Inuentione, 55.
 Loci opportunitatem sequi. Cic. 1. Offic. 53.
 Opportunitas est beatè uiuere. Cic. 3. de Fin. 93.
 Opportunitas, Vitilias. Cic. de Amicit. 26. Talis igitur inter ui-
 ros amicitia tantas opportunitates habet, quantas uix queo
 dicere.
 Vitilias et opportunitas. Cic. 5. Verr. 16.
 Opprimo opprimis, pen. corr. oppressi, oppressum (ὀπρῖναι, ὀπρῖναι)
 opprimere, Fremendo grauare et offendere.
 Cic. Qui homini tot miseris calamitatibusq; oppresso
 subueniret. Dicitur et de rebus inanitatibus: ut ex subiectis
 exemplis colligitur.
 Opprimere os, Continere, claudere. Terent. Phorm. 5. 8. 93.
 Opprimere, Conuincere, seu comprehendere. Terentius And-
 r. 1. 3. 22,
 Conueniam Pamphilum, ne de hac re pater imprudentem
 opprimat. Idem Adelph. 2. 2. 21,
 Ut in ipso articulo oppressit.
 Opprimere alieno. Cic. in Catil. 30.
 Fluctus opprimet hanc animam. Ouid. 1. Trist. eleg. 2. 7.
 Opprimere animos formidine. Cic. 7. Verr. 12.
 Opprimere bellum exortum. Cic. 1. de Diu. 169.
 Operire et opprimere contumelias aliquem. Cic. 6. Verr. 99.
 Obrui et opprimi criminibus et testibus. Cic. 3. Verr. 13.
 Opprimere dictum suum, Mutare sententiam. Plautus Merc-
 cat. 12. 6.
 Opprimitur dolor patientia. Cic. 2. Tusc. 58.
 Dolore opprimi. Cic. Sulpit. lib. 4. 6. 4.
 Vnda flammæ opprimit. Senec. Medea, 12. 2.
 Conficere atq; opprimere hostes. Cic. pro Font. 21.
 Hostes parentis sui oppressit. Senec. Octauia, 8. 9.
 Opprimere ignem. Liu. 9. bel. Pun. 154.
 Opprimere improuiso. Cic. 2. Offic. 119. Quumq; tyrannum
 Nicoclem improuiso oppressisset, sexcentos exules qui fue-
 rant eius ciuitatis locupletissimi, restituit.
 Improuiso tantus morbus hominem temperantem oppressit.
 Cic. Att. lib. 15. 321. 2.
 Opprimere incautos. Liu. 6. bel. Pun. 56.
 Inuidia opprimi. Cic. in Catil. 27.
 Iudicio opprimere. Cic. pro Quintio, 4. Idem pro Cluent. 21,
 Et est quisquam qui quum hæc cognouerit, suspicari possit
 Oppianicum iudicio oppressum et circumuentum esse in-
 nocentem?
 Iaculo oppressit leonem. Valer. 3. Argon. 5.
 Mentionem aliquam opprimere. Liu. 8. bel. Maced. 221.
 Plerosq; nec opinantes oppressimus, qui occisi captiq; sunt. Ci-
 cer. ad Catonem, lib. 15. 4. 24.
 Oppressit nox. Cic. de Senect. 45. Quoties illum lux noctu ali-
 quid describere ingressum, quoties nox oppressit qui ma-
 ne coepisset?
 Occasionem opprimere, Supprimere, tacere, celare. Plautus
 Asin. 7. 15.
 Onere opprimi. Vide Onus.
 Onere officij opprimi. Cic. pro Rosc. Amer. 6.

Orationem alicuius opprimere. Cic. 2. de Finib. 53.
 Pede opprimere. Cato cap. 46.
 Penuria uictus opprimis eum. Hor. 1. Serm. Satyr. 1. 20.
 Extinguere & opprimere potentiam alicuius. Cic. pro Rosc. Amer. 6.
 Remp. opprimere armis. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 3. 5.
 Ruina opprimi. Cic. 2. de Diuin. 29.
 Somnus oppressit eum. Terent. Eunuch. 3. 5. 53.
 Interea somnus uirginem opprimis.
 Terra opprimi. Cic. 2. de Diuin. 77.
 Opprimere, Preuenire, pro occupare. Cic. ad Cassium, lib. 1. 5. 16. 1. Puto te iam suppedere, quum hęc te tertia iam epistola ante oppressit, quam tu schedulam aut literam.
 Opprimere aliquem consilio. Cic. 1. Verr. 2. 4. Nunquam ille me opprimet consilio, nunquam ullo artificio peruertet. Quod idem est ac si diceret, Consilij eius auertiam, omnia prouidebo. Budeus.
 Opprimere & Abscondere. Cic. pro Rosc. Amer. 72.
 Opprimere, pro Extundere, peruenire: id est, uiolenter impetrare, & uiolentis precibus. Plaut.
 Nam si ullo modo posset impetrari ne te abduceret, deinde operam uerum oppressit.
 Opprimi, Ex improviso, uelut deprehendi. Cic. Attic. lib. 12. illud autem quod fore uideo, ipsum uolo uitare, ne ille ad me ueniant. Et una est uisatio, & ego nollem: sed necesse est ut explores, ad quam diem hic ita possum esse, ut ne opprimar, id est, ne Pubilia & mater ueniant, quum de illarum aduentu nihil suspicer. Ibidem, Quum scribas uidentium mihi esse, ne opprimar, ex quo intelligam te certum illius profectiois diem non habere: putauit, & c. Ne opprimar a Pubilia & matre: siue subito & imperato Pubiliae aduentu.
 Oppressus, Participium (καταδυσσινωσθαι) ut, Oppressa metu ciuitas, apud Liuium 4. bel. Pun. 98.
 Oppressus a praedonibus, & captus est. Cic. 7. Verr. 95.
 Oppressus est, non causis, sed tempore. Cic. pro Cluent. 73.
 Vinus & oppressus catenis. Seneca Herc. fur. 1. 11.
 Casu acerbo oppressus. Catul. ad Mallium, epigr. 63. 1.
 Oppressus doloribus, Confractus. Cicero ad Dolabellam, libro 9. 14. 6.
 Oppressus ui. Cic. 2. Offic. 32.
 Repressum magna ex parte, non oppressum aliquem relinquere. Cic. pro Muræna, 30.
 Oppressa amicitia, Violata. Cic. de Amicit. 67.
 Arces oppressae. Lucan. lib. 2. 130.
 Carmina oppressa silent. Lucret. lib. 2. 102.
 Herba oppressa. Ouid. 3. de Arte, 144.
 Iuuenius oppressus a lupo. Stat. 8. Theb. 135.
 Memoria oppressa. Plin. epist. 195.
 Peccus oppressum. Senec. Herc. Fur. 11. 32.
 Oppressa captiua, Respublica. Cic. pro Domo sua, 22.
 Oppressus & afflictus Senatus. Cic. Post red. in Senatu, 16.
 Vita oppressa tacet. Lucret. lib. 1. 13.
 Oppressio, oppresionis, Verbale (καταδυσσινωσις) Terent. Adel. 2. 2. 30.
 Per oppresionem ut hanc mihi eripere posulet.
 Curiae oppresio. Cic. pro Domo sua, 3.
 Legum & libertatis interitus, earumque oppresio tetra & destitabilis. Cic. 3. Offic. 111.
 Oppressiuncula, oppresiuuncula, pen. corr. Diminut. apud Plautum legitur.
 Oppressor, Aliud uerbale, masculini generis (καταδυσσινωσινωσις) Brutus ad Ciceronem in Epistolis ad Brutum, 16. 11. Petitur ut iudices atque oppressores dominationis salui sint.

Opprobrium] opprobrij (ὀνειδισμός) Infamia de decus, quam si obiectum probrium. Plin. lib. 18. cap. 26. 17. Decus enim habetur opprobriumque meritum, saltem ab illa uoluerit in uite deprehendi.
 Aeternum opprobrium. Hor. 4. Carm. ode 12. 2.
 Aliena opprobria. Hor. 1. Serm. Satyr. 4. 26.
 Magnum opprobrium. Hor. 3. Carm. ode 24. 9.
 Turpe opprobrium. Hor. 1. Serm. Satyr. 6. 17.
 Turpia opprobria lingua. Claud. de bel. Get. 105.
 Dignus opprobrijs. Hor. 2. Serm. Satyr. 1. 17.
 Fugere opprobria culpa. Hor. 1. epist. 9. 2.
 Rustica opprobria sundero. Hor. 2. epist. 1. 30.
 Falsis opprobrijs morderi. Hor. 1. epist. 17. 8.
 Recantata opprobria. Hor. 1. Carm. ode 16. 6.
 Esse opprobrio. Ouid. 2. Trist. 89.
 Nec fuit opprobrio celebrasse Lycorida Gallo. Cic. in Salust.
 Opprobrio, opprobrijs, penult. corr. (ὀνειδισμός) opprobriare, Significat probrium obijcere, inquit Festus. Plautus Mostel. 4. 14. 4.
 Egone id exprobrum, qui mihi met cupio opprobriare? Gell. lib. 17. cap. 1. Ut uel hac ipsa re, quod ita dicebat, opprobriaret aduersarijs.
 Opprobratio, Verbale (ὀνειδισμός). Gell. lib. 12. capite 11. Tum Cicero inopinata opprobriatione permotus.
 Opprobramentum, opprobriamentum (ὀνειδισμα) Antiquè pro opprobrio. Plaut. Merc. 7. 80.
 Multo adepol, si quid faciendum est damni, facere mauolo.
 Quam opprobriamentum aut flagitium mulicre efferrari domi.
 Oppugno] oppugnare (πολιμῶν, πολιορκῶν, περιβάλλω) oppugnare, Significat contra pugnare, nocendi causa. Cic. ad Calium, lib. 2. 9. 8. Ibi quintum & uicesimum iam diem aggeribus, uincis, turribus oppugnabam oppidum munitissimum Pindensium.
 Obsidere, oppugnare & labefactare aliquam urbem. Cicero de Arusp. respon. 5.
 Vehementissime oppugnare urbem aliquam. Cicero pro lego Manil. 13.
 Urbem oppugnat celsis molibus. Virg. 5. Aen. 88.
 Carinam fessam oppugnare. Ouid. 11. Metam. 107.
 Sagittis oppugnare rates. Propert. lib. 3. eleg. 11. 3.
 Oppugnare aliquem, Omnibus technis adhibitis uincere, siue impetrare dolo, aut etiam pecunia. Plaut. Epid. 3. 60.
 Tibi audendum est, senem oppugnare certum est consilium. Cic. ad Lent. lib. 1. 7. 5. Ut quos tu Reipub. causa leseras, parum te oppugnarent.
 Propugnare pro aliquo, & Oppugnare aliquem, contraria. Cic. Anteq. iret in exilium, 6.
 Oppugnare aliquem pecunia. Cic. ad Lent. lib. 1. 1. 2.
 Oppugnare aliquem capite & fortunis. Metellus ad Ciceronem, lib. 5. 1. 1.
 Oppugnare & repugnare. Cic. F. Metello, lib. 5. 2. 28.
 Clandestinis consilijs oppugnare aliquem. Cicero in Orator. 130.
 Palam oppugnare aliquem. Cic. Qu. frat. lib. 2. 8. 2.
 Defendere & probare rem aliquam. Oppugnare & euertere, contraria. Cic. 2. de Orat. 88.
 Oppugnare occulte rem aliquam. Cic. pro lege Agrar. 1.
 Oppugnare bona alicuius. Plaut. Persa, 3. 19.
 Oppugnare uerbis aequitatem. Cic. pro Cecinna, 49.
 Caput alterius oppugnare. Cic. pro Quint. 22.
 Oppugnare uerbis commoda patrie. Cic. 1. de Inuent. 2.

Oppugnare

Oppugnare consilia alicuius. Plaut. Mostel. 8. 166.
 Mens oppugnatur artibus inueneris. Ouidius 2. de Remed. Amor. 59.
 Oppugnare os alicui. Plaut. Casin. 98. 59.
 Oppugnatus, pen. prod. Particip. (πολυμνηστικόν) ut, Roma oppugnata proprijs triubus. Propert. lib. 2. eleg. 16. 9.
 Oppugnatio, Verbale (πολέμωσις) Liu. 4. ab Vrbe, 12. 4.
 Nec legior oppugnatio est, quam pugna fuerat.
 Machinamenta, & astus oppugnationum. Tacit. lib. 4.
 Nocturnam oppugnationem audere. Tacit. lib. 2.
 Oppugnatio & gratia. Cic. ad Qu. frat. lib. 2. 9. 2.
 Oppugnator, penult. product. (πολεμωτής) Verbale masculin. Cicero pro Cornel. Balbo, 41. Atque utinam qui uisique sunt propugnatores huius imperij, possent in hanc ciuitatem uenire: & contra, oppugnatores Reip. de ciuitate exterminari.
 Opputo] opputas, penult. corr. (πυλασθῶν) opputare. Idem quod Putare, aut circumputare: & de arboribus intelligitur. Plinius lib. 17. cap. 21. 4. Opputatur autem quicquid proximo tulit fructum.
 Oppuit] oppuit, uerbum obsoletum, Percutere est. Vnde de oppuita, uerba dicuntur. Afranius, Oppuius pueri coercentur. Nonius.
 Ops] Ops, filia Celi ex Vestia, et soror uxorq; Saturni: quam, ut scribit Seruius, Graeci Rheam uocant, & πῶς πῶς id est, fluo, quod terra rebus omnibus affluat. Plautus Ci. stel. 5. 39.
 Itaq; Ops opulenta illius auid.
 Turrigera Ops. Ouid. 2. Trist. 5.
 Ops soror Saturni, Oceanus & Salaciæ filia. Cicero de Vniuers. 56.
 Aedes opis. Cic. 1. Philip. 13.
 Ops eadem est quæ & Cybele. Tibul. lib. 1. eleg. 4. 14.
 Ops, huius opis, Opem ferens dicitur. Aelius, Quorum genitor fertur esse ops genibus. Vnde in ops, & inopiosus, quasi sine ope. Festus, Ops antiqui dicebant, quem nunc opulenti uelut testimonio est ei contrarium inops.
 Ops, hanc dicitur, opem, ab ope, Datuus uix legitur. id est, potestatis & auxilij. Terent. Heaut. 3. 3. 31.
 quid illum porro credis facturum Chreme, Nisi eum quantum di dant tibi opia, seruas, castigas, mones? Virg. 2. Aen. 159.
 nec spes opis ulla dabatur. id est, auxilij, inquit Seruius.
 Nihil opis in. Cic. de Senect. 4. Quibus enim nihil opis est in ipsis ad bene beateque uiuendum, ijs omnis est grauis aetas.
 Dues opis natura sua. Hor. 1. Serm. Satyr. 2. 15.
 Expertes opis. Lucret. lib. 5. 200.
 Indignus opis. Virg. 2. Georg. 86.
 Adnouere tardam opem. Ouid. 1. de Remed. Amor. 24.
 Afferre opem alicui. Ouid. 8. Metam. 121. Vide Afferro.
 Auferre opem. Vide Auferro.
 Confugere ad opem alicuius. Cic. pro Fonteio, 19.
 Salutiferam opem dare. Ouid. epist. 20. 35.
 Egere ope. Ouid. epist. 20. 8.
 Opis egens, dixit Cic. lib. 3. Tusc. 75. Ex quodam poeta.
 Omni ope atq; opera eniti. Cic. ad Attic. lib. 14. 312. 7.
 Summa ope niti, uel eniti: id est, omni uirtute, omnibus uiribus; saluti. in Catil. idem in Iugurtha.
 Non opis est nostræ Dido. id est, nostræ possibilitatis, inquit Seruius. Virg. 1. Aen. 122.
 Opem alicuius expectare. Cic. ad Attic. lib. 9. 189. 1.
 Expectare ab aliquo opem & ornamentum aliquod. Cicero in Pison. 14.

Theauri pars 2.

Exposcere opem. Stat. 10. Thebaid. 11.
 Ope consilioq; tuo furtum factum. Cicero 3. de Natura deorum, 106.
 Diuina ope sefellit sua furta. Ouid. 3. Fast. 5.
 Ferre opem. Ouid. 2. Fast. 81.
 Ferre opem & salutem indigentibus. Cic. 2. de Fin. 187.
 Abominandam opem alicui ferre. Vide Abominor.
 Tristem ferre opem. Ouid. epist. 19. 36.
 Opes aliquid ferre. Cic. ad Sulpit. lib. 4. 1. 2.
 Fullus ope. Quint. lib. 6. cap. 3. 6.
 Implorare opem alicuius. Ouid. 8. Metam. 54.
 Indigere opis. Cic. 1. Offic. 74.
 Medica ope uiuare aliquem. Ouid. 2. Amor. eleg. 9. 2.
 Mulcere aliquem ope. Ouid. epist. 6. 20.
 Negare opem alicui. Ouid. epist. 3. 20.
 Orare opem. Ouid. epist. 12. 13.
 Ad te confugimus, a te opem petimus. Cic. 5. Tusc. 7.
 Petere opem lasis & dubijs rebus. Senec. Thyeste, 8. 8.
 Poscere opem. Hor. 2. epist. 1. 28.
 Promittere opem. Ouid. 5. Fast. 50.
 Reddere opem, & exoluere grates. Stat. 5. Sylu. 5. 9.
 Nil opis superest. Ouid. 6. Fast. 74.
 Tentare opem. Ouid. 3. Fast. 160.
 Sera ope fata uincere. Ouid. 2. Metam. 124.
 Vti ope alicuius. Ouid. 3. Fast. 64.
 Opem ueteres etiam pro Opulentia dixerunt. Cicero libro 3. Tusculan. 77.
 — Priami domus
 Septim altifono cardine templum
 Vidi ego te astantem ope barbarica. Ex quodam poeta.
 Opes, opum, opibus, pluraliter tantum (μοῦν & οὐδὲν αὐτῶν) Diuitia dicuntur. Cic. 1. Offic. 37. In quibus autem maior est animus, in his pecunie cupiditas spectat ad opes, & ad gratificandi facultatem.
 Diuitias, honores, opes in bonis numerare. Cicero 5. de Finibus, 139.
 Præditus magnis opibus homo. Cic. pro Cluent. 122.
 Superbi opibus. Virg. 5. Aen. 54.
 Magnas inter opes inops. Hor. 3. Carm. ode 16. 6.
 Perosus opes. Ouid. 11. Metam. 30.
 Propter opes & copias tolerabilis senectus. Cic. de Senect. 8.
 Cupido furiosa opum. Ouid. 1. Fast. 43.
 Variarum opum diues. Virg. 2. Georg. 94.
 Fames magnarum opum. Ouid. 1. Fast. 61.
 Largitor opum. Stat. 3. Sylu. 1. 19.
 Nimirum opum potentia non ferenda. Cic. 3. Offic. 46.
 Vbertas opum. Sil. lib. 15. 81.
 Adoptiue opes arboris. Ouid. 2. de Arte, 131.
 Auare. Claud. 1. de raptu Proserp. 5.
 Beatæ. Stat. 1. Sylu. 5. 9.
 Festæ. Sil. lib. 7. 36.
 Fluxæ. Senec. Hippol. 4. 27.
 Immense. Ouid. 6. Metam. 37.
 Certæ. Vide Certus.
 Indelibatæ. Ouid. 1. Trist. eleg. 4. 6.
 Opes integre, & Opes accise, ut contraria ponuntur. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 23.
 Large opes. Vide Largus.
 Laxe. Vide Laxus.
 Modicæ. Ouid. 3. Trist. eleg. 7. 9.
 Priuatæ. Tacit. lib. 2.
 Sollicitæ. Hor. 2. Serm. Sat. 6. 16.
 Nimirum. Tacit. in uita Agricola.

XX 2 sparse.

Sparsa. Lucan. lib. 3. 25.
 Speciosa opes. Tacit. in vita Agricola.
 Superba opes. Silii lib. 17. 126.
 Absumptae opes. Ouid. 1. Amor. eleg. 12. 6.
 Acquirere opes. Ouid. 2. de Arte. 69. de amne.
 Adolefcunt opes. Vide Adoleo.
 Affectae opes. Tacit. lib. 18.
 Amittere opes male. Ouid. epist. 21. 14.
 Attenuat opes uirgine uentris. Ouidius 8. Metamor-
 phos. 171.
 Augere opes. Vide Augeo.
 Comminuta opes et depreffe. Vide Comminuo.
 Fundatas et optime constitutas fortuna suae opes potestati re-
 gie committere. Cic. pro Rab. Posth. 1.
 beatas componit opes nullo sine. Senec. Herc. fur. 3. 2.
 Concidere opes. Vide Concido. pen. corr.
 Condere opes. Abscondere. Virg. 2. Georg. 102.
 Congestae opes. Ouid. 4. Fast. 124.
 Conquirere opes questu meretricio. Vide Conquiro.
 Consecrari opes. Vide Consecror.
 Consequi honores et opes. Cic. de clar. Orat. 153.
 Consumere opes alicuius. Ouid. 3. Fast. 126.
 Conualescunt opes. Vide Conualeo.
 Corruunt opes. Vide Corruo.
 Creuerunt opes. Ouid. 1. Fast. 43.
 Crescunt opes et hostium animi. Cic. pro lege Manilia. 31.
 Crescere in multis opes. Vide Cresco.
 Congestae cumulantur opes. Claud. 1. in Rufinum. 39.
 Deartuare opes. Vide Deartuo.
 Decedit hoc opibus. Vide Decedo.
 Detrahere opes alicui. Tibul. lib. 2. eleg. 1. 15.
 Dilacerantur opes tuae. Ouid. epist. 1. 18.
 Direptae opes. Claud. 4. Paneg. 26.
 Large dabantur opes. Ouid. 3. de Arte. 82.
 Efferre opibus Rempublicam. Cic. Octauio. 7.
 Effodiuntur opes. irritamenta malorum. Ouidius 1. Meta-
 morphos. 29.
 Emergere ad summas opes. Lucret. lib. 3. 13.
 Ertere opes et regnum alicuius. Virg. 2. Aen. 1.
 Euertere opes. Virg. 2. Aen. 121.
 Expectare opes. non opem alicuius. Cic. Attic. lib. 9. 189. 1.
 Paruis opes exposcere. Ouid. 11. Metam. 41.
 Bene fundatae opes. Ouid. 14. Metam. 117.
 Inclinantur opes ad. Vide Inclino.
 Inuente opes sanguine. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.
 Lacerare opes alicuius. Ouid. epist. 3. 18.
 Ostentare opes. Virg. 4. Aeneid. 15.
 Perdere opes suas. Ouid. 1. Amor. eleg. 2. 16.
 Pollens opibus. Lucret. lib. 1. 12.
 Possidere opes. Ouid. 3. Amor. eleg. 7. 11.
 Potens opibus. Ouid. 4. Fast. 51.
 Contemptas proculcat opes. Claud. de bel. Getico. 122.
 Querere opes male. Ouid. epist. 21. 14.
 Priuatas querere opes. Hor. 1. epist. 3. 4.
 Miseras opes querere corpore. Ouidius 1. Amor. eleg. 10. 5. De
 meretricibus.
 Rapiuntur opes a uictis. Lucan. lib. 7. 152.
 Recondere opes. Ouid. 1. de Arte. 126.
 Refrenare et coercere omnium opibus iuuentutem. Cicero 2.
 de Diuin. 7.
 Regere opes. Ouid. 14. Metam. 155.
 Miseras opes sollicitare. Martialis. lib. 1. epigram. 4. ad Domi-
 tianum.
 Tueri opes. Ouid. epist. 15. 7.

Ops. pro Auxilio. Virg. 12. Aeneid. 86.
 Non haec humanis opibus. non arte magistra
 Eueniunt. id est. auxilij et uirib. Cic. ad Qu. frat. lib. 1.
 13. Nunc quonia ita accidit. ut neq. Praetores suis opibus.
 neq. nos nostro studio quicquam proficere possimus.
 Infirmae et tenues ad gratiam referendam sunt. sepe singulo-
 rum opes. Cic. Antequam iret in exilium. 2.
 Tenues opes. nullae facultates. exiguae amicorum copiae. Cicero
 pro Quintio. 1.
 Allicere opes. Vide Allicio.
 Circumueniri et urgeri potentis alicuius opibus. Cicero 2.
 Offic. 73.
 Confirmare opibus et copijs potestatem quandam. Cicero 2.
 de lege Agrar. 43.
 Vis summa opum euertere aliquid. Virg. 9. Aeneid. 106.
 Expectare alterius opes. miserrimum est. Cicero pro Quintio.
 28.
 Fractae opes. Virg. 3. Aen. 11.
 Luuare aliquem opibus. Virg. 1. Aen. 116.
 Firmisimjs opibus contra scelus inimicorum aliquem munda-
 re. Cic. de Prouinc. Consul. 34.
 Nixum firmioribus opibus auxilium. Cicero. Antequam iret in
 exil. 2.
 Obsidere opibus Italiam. Cic. 2. de lege Agrar. 76.
 Contra tantas opes non pugandum. Cicero ad Lentulum. li-
 bro 1. 9. 84.
 Viribus atque opibus omnibus repugnare alicui. Cicero 3.
 Tusculan. 43.
 Opibus hominum septus et munitus. Cicero 1. de Fini-
 bus. 20.
 Euertere opes alicuius. Cic. 2. de lege Agrar. 55.
 Opifer. penultima correpta. opifera. opiferum (Aeneid. 6. 607)
 Opem ferens. Plinius libro 11. cap. 37. 46. Metallum Pon-
 tificem lingua adeo inexplicata fuisse accepimus. ut mul-
 tis mensibus tortus credatur. quum meditatur in dedica-
 da eae Opifera dicere.
 Deus opifer. Aesculapius. Ouidius 15. Metamorpho-
 seos. 131.
 Opulentus. Adiect. (ὀψιμος) Dives. et opibus abundans.
 quasi diuitiarum plenus. Cic. de Amicit. 43. Vi muliercula
 magis ancillarum praesidia querant quam uiri. et inopes
 quam opulenti. etc.
 Opulentus et fortunatus. Cic. 2. Offic. 103.
 Opulentus auro. Plaut. Epid. 5. 112.
 Pecuniae opulentus. Tacit. lib. 18.
 Thesauris Arabum opulentior. Horatius 3. Carminum. o-
 de 24. 1.
 Opulentissima ciuitas. Cicero 3. de Natura deorum.
 117.
 Copia opulenta. Hor. 1. Carm. ode 17. 4.
 Mens opulentior auro. Ouid. ad Pisonem. 22.
 Opulentum opsonium. Plaut. Bacch. 1. 63.
 Regia opulenta. Catull. Argon. epig. 59. 9.
 Templum opulentum donis. Virg. 1. Aen. 91.
 Vrbs opulentissima. Catullus in Iulium Caesarem. epigram-
 ma. 2. 3. 5.
 Rex Asiae opulentissimus Croesus. Cicero 2. de Diuinatione.
 ne. 172.
 Sardanapalus rex Syriae opulentissimus. Cicero 5. Tusculan-
 nar. 143.
 Opulentia. opulentia (ὀψιμος) Plin. lib. 17. cap. 1. 6. Tam
 recens est opulentia. Sic Salust. in Ciceronem. 3. Cui potest
 esse dubium. quin opulentiam istam ex sanguine et miserijs
 ciuium parauerit?

Diuitijs Croesi opulentia. Ouid. 4. de Ponto. eleg. 3. 8.
 Longa opulentia clarus. Tacit. lib. 14.
 Spectata opulentia. Tacit. lib. 18.
 Deest opulentia nobis. Virg. 7. Aen. 53.
 Opulentias. pen. corr. opulentitatis. Idem (ὀψιμος) Plau-
 tus Milil. 16. 34.
 Quasiq. eius opulentitatem reuereris.
 Opulenter. Aduerbium (ὀψιμως) Cum opulentia. Liuius 1.
 ab Vrbe. 160. Ludos opulentijs instructusq. quam priores
 reges. fecit.
 Opulento. opulentijs (ὀψιμος) opulentare. Opulentum fa-
 cere. Colum. lib. 8. cap. 1. 2. Quum et auium stercore macer-
 rimis uineis. et omni furculo atq. aruo medeantur. et eis-
 dem familiarum focum mensamq. preciosis dapibus opulen-
 tent. Hor. 1. epist. 17. 1.
 Opulentare herum bacis oliuae. Hor. lib. 1. epist. 17.
 Opulesco. opulescis. opulescere. Opulentum fieri. Furius
 Antias apud Gel. lib. 18. cap. 11.
 Quo magis in patrijs possint opulescere campis. Vide
 Nonium.
 Opifianus lapis. Arrian. uel sic opifianus lapis dicitur
 a uirgilio opifianus lapis. Huius fit mentio in Pandectis. et
 quanquam a plerisq. ut mendosum mutetur. optima tamen
 est lectio Florentina. cum scriptore Graeco consentiens.
 Turnebus.
 Opsonium] huius opsonij (ὀψωνιον) Dicitur quic-
 quid ultra panem et unum in cibo adijcitur. Plaut. Au-
 lid. 2. 5.
 Dat coquos cum opsonio. Plin. lib. 18. cap. 11. 3. Panis
 ipsius uaria genera prosequi superuacuum uidetur: alias ab
 opsonijs appellati. ut ostendit. Graeci εὐψωνία (m-
 quit Baysius) uocant opsonia mensis imposita.
 Opulentum opsonium. Vide Opulentus. in Ops.
 Rancidula sunt opsonia. Iuuen. Satyr. 11. 14.
 Captare opsonia. Hor. 2. Serm. Satyr. 7. 22.
 Omnia conductis coenens opsonia nummis. Horat. 1. Sermoi-
 Satyr. 2. 2.
 Austri coquunt opsonia. Hor. 2. Serm. Satyr. 2. 9.
 Opsonium. uidetur Terentius more Attico de piscibus in-
 tellexisse. quum dixit.
 Conuertam me domum cum opsonio. Nam ab Atticis
 ὀψωνιον sic usurpatur: atq. infra Syrus hoc explicans. ait se na-
 ctum pisces ex sententia. Turnebus.
 Opsono. opsonas. pen. prod. (ὀψωνος. ὀψωνισμου) opso-
 nare: et Opsonor. opsonaris. opsonari. Deponens. Emere
 seu praeparare res necessarias ad opsonandum (hoc est. ali-
 quid cum pane comedendum) seu conuiuandum. Terentius
 Adelph. 5. 9. 7.
 Et quidem porro haec. opsonare. cum fide scortum addu-
 cere. Idem And. 2. 6. 20.
 Vix. inquit. arachnis opsonatus est decem.
 Opsonare. Facere sumptum pro opsonio comparando. Plautus
 Bacch. 1. 64.
 — tu facito opulentum opsonium:
 Ego opsonabo.
 Nimum opsonauit. Vide Nimis.
 Opsonare opsonium. Plaut. Stich. 7. 36.
 Opsonare prandium. Plaut. Poen. 19. 16.
 Coenae opsonauit. Plautus.
 Famem opsonare ambulando. Cic. 5. Tusc. 138.
 Opsonito. opsonitas. pen. corr. (ὀψωνισμου) opsonitare. Fre-
 quantatium. Sepe opsonare. Nauius. Multi mecum eo die
 opsonitauerunt.

Opsonatus. huius opsonatus. pen. prod. (ὀψωνος) Plautus
 Truculent.
 Dedi equidem hodie quinq. argenti deferris minas. praes-
 terea unam in opsonatum.
 Opsonator. penultima producta. opsonatoris (ὀψωνος) Qui
 emit opsonia. et coquo ad coquendum tradit. Plautus Mi-
 lit. 10. 72.
 Vel primum parasitum. atq. opsonatorem optimum.
 Baysius. Qui opsonijs comparandis praerat. dicebatur op-
 sonator ut est apud Marcellum in l. legatis feruis. 5. de
 legatis tertio. Graecillum ὀψωνιστὴν uocant. auctore Athe-
 neo. Quum et opsonator Graecum uocabulum uideri po-
 test. quia si ὀψωνιστὴν id est opsonij emptor: qui et ὀψωνος
 dicitur.
 De opsonatore conficit epigramma Mart. lib. 14. 219.
 Opsopeus (ὀψωπέος) concinnator opsonatorum: id est.
 coquus.
 Opsopeus (ὀψωπέος) Apicij cognomen fuit. qui omnes
 gula proceres longo interuallo superauit.
 Opticus] a. um. penultima correpta (ὀψιτικός) Idem quod
 Visium. siue perspicuum. Unde nerui optici a Medicis di-
 cuntur: per quos spiritus uisus defertur in pupillam. Hinc
 etiam pars Geometrica dicitur Optica: id est. perspicua.
 quae ad oculos pertinet: quae causas reddit. cur uisiones sub-
 inde fallant. et ea quae in aqua conspiciuntur. maiora ad o-
 culos fiant: quae procul ab oculis sunt. minora.
 Optimas. Optimè. Optimus] Vide Bonus.
 Optio] Vide Opto.
 Opto] optas (ὀψωμαι) optare. Cupere desiderare. Ab opa
 petenda. ut ait Siphont. Terent. Heaut. 4. 5. 8.
 Optabit rursum ut abeat ab se filius. Cic. Sulpit. libro
 4. 1. 8. Itaq. mihi uenire in mentem nil potest non modò
 quid sperem. sed uix iam quid audeam optare.
 Nihil est mali. nihil sceleris. quod illa non ab initio filio uo-
 luerit. optarit. cogitauerit. effecerit. Cicero pro Clu-
 entio. 14. 9.
 Optat ephippia bos piger. optat arare caballus. Horatius 1.
 epist. 14. 9.
 Optare et expetere aliquam fortunam. Cic. in Pis. 2. 5.
 Fructum ocij cupere et optare. Cic. 1. de Orat. 1.
 Eurorem et infaniam quibusdam optare. Cicero in Piso-
 nem. 36.
 Mortem miserrimum opto. Virg. 2. Aen. 131.
 Optare. Eligere unum et duobus. ut ait Donatus. Terentius
 And. 4. 6. 2.
 Que se inhonestè optauit parare hic diuitias
 Poius. quam in patria honestè pauper uiuere. hoc est.
 melius amauit. ut loquuntur barbari. Virg. 1. Aen. 86.
 Optauitq. locum testis.
 Optare. Precibus postulare. Terent. Eunuch. 5. 9. 27.
 Quod uis donum et premium a me optato: id optatum
 feres. Virg. 7. Aen. 55.
 Et reor. et si quid ueri mens augurat. opto.
 A dijs immortalibus optare ut aliquid fiat. Cicero in Cati-
 lin. 36.
 De aliquo aliquid expetere. optare. et deprecari. Cicero in
 Pisonem. 36.
 Sapientius optare. Ouid. 2. Metam. 21.
 Stultè optare aliquid. Ouid. 1. Trist. eleg. 1. 16.
 Optans. Participium (ὀψωνισμου) Cic. 1. de Orat. 48. Inspe-
 ranti mihi. sed ualde optanti cecidit. ut in istum sermonem
 delaberemini.
 Optandus. Participium (ὀψωνισμου) ut. Fortuna optanda

et expetenda. Cic. in Pisonem, 2. 5.
Optatus, penultima producta, Aliud participium (ὀψάτης) Plaut. Aul. 11. 1.
 Optati ciues, populares, incolae, accolae, aduenae omnes, Date uiam.
 Optati dicuntur, qui in honestum aliquem gradum sunt electi.
Optatus, Nomen ex participio (ὀψάτης) Cic. ad Lentul. lib. 1. 5. 1. Tamest mihi nihil fuit optatus, quam ut primum abs te ipso, deinde à ceteris omnibus, quam gratissimus eraga te esse cognosceret.
 Arena optata potiuntur Troes. Virg. 1. Aen. 3. 6.
 Aures optatae crebrescunt. Virg. 3. Aen. 10. 6.
 Dies optata parentibus instat. Ouid. epist. 20. 9.
 Epule optatae. Hor. 4. Carm. ode 8. 6.
 Vale mi optime, ac optatissime frater. Cicero Quint. fratri, libro 2. 9. 2.
 Honor optatus. Virg. 5. Aen. 4. 1.
 Luce optata frui. Virg. 4. Aen. 12. 4.
 Metam optatam cursu contingere. Hor. de Arte, 83.
 Optatissimus nuncius. Cic. 14. Philip. 2. 9. 5.
 Grati et optati afferuntur rumores de fratre meo. Cic. F. Tironi, libro 16. 21. 3.
 Tempus optatum. Catul. Argon. epig. 59. 5.
 Optatissimum sibi putant, etc. Cic. pro Rosc. Amer. 2. 4.
 Optatum, pen. prod. Substant. Cic. in Pisonem, 3. 6. Illud etiã accidit praeter optatum meum, sed ualde ex uoluntate.
 Furioforum optata. Cic. 1. pro lege Agrar. 1.
 Abominanda optata. Vide Abominor.
 Accidere praeter optatum. Vide Accido.
 Eueniunt optata. Ouid. 6. Metam. 7. 4.
 Optata loqui. Terent. Heaut. 3. 3. 50.
 — pro Mendemo nunc tibi respondeo,
 Non emo, quid dicitur optata loquere. Vbi interpret, ita loquitur ille qui cum alio loquitur, et cui is aduersatur in consilio in re peragenda.
 Respondet optatis meis fortuna. Cic. Curioni, lib. 2. 1. 5.
 In optatis est complecti hominem. Cic. Caelio, lib. 2. 12. 4.
Optato, pen. prod. Aduerbij uicè obinet (ὀψάτως) Quasi cum desiderio. Terent. And. 3. 3. 2.
 — optato aduenis. Quasi dicat, gratias et desideratus. Cic. ad Att. lib. 13. 2. 83. 7. Nisi quid te aliud impedit, mihi optato ueneris.
Optatio, Verbale (ὀψάτης) Cic. 3. Offic. 12. 7. Cui quum tres optationes Neptunus dedisset, optauit interitum Hippolyti filij. id est, optationes. Idem 3. de Orat. 11. 4.
Optabilis, et hoc optabile, penult. corr. (ὀψάτης) Quod optari debeat. Cic. 1. de Finib. 81. Itaque ne iusticiam quidem rectè quis dixerit per seipsam optabilem, sed quia iucunditatis uel plurimum afferat. Ibidem, lib. 2. 1. 41. Voluptatem non optabiliorum diuinitate facit.
 Pax optabilis. Cic. 7. Philipp. 2. 2. 2.
 Expetendum et optabile. Cic. 1. de Orat. 11. 2.
 Optabilis et iucundus. Cic. ad Lucium, lib. 5. 12. 16.
 Solamen optabile. Sil. lib. 13. 4. 7.
 Tempus optabile. Ouid. 9. Metam. 15. 2.
Optabiliter, pen. corr. Aduerbium (ὀψάτως) Cic. 1. Tuscul. 15. 2. Pro diu immortalis, quam optabiliter iter illud iucundum esse debet, quo confectio, nulla reliqua cura, nulla sollicitudo futura sit. Correctiora exemplaria sine Optabiliter legunt.
Optio, optionis, Electio (ὀψάτης) Plaut. Casin. 7. 13.
 Optio haec tua est, utram harum uis conditionem accipe.
 Facere optionem, et Permittere optionem. Cicero. 1. Verrin. 2. 4. Quint. lib. 5. Budeus.

Dare optionem. Cic. 4. Act. 1. 39. Si optio naturae nostrae datur. Idem de clar. Orat. 98. Quando autem dubium fuisse apud patres nostros eligendi cui patroni daretur optio, quin aut Antonium optaret, aut Crassum?
 Optio est. Cic. 1. de Fin. 52. Nam libero tempore quum soluta nobis est eligendi optio, quumque nihil impedit quominus id quod, etc.
 Si optio esset. Cic. 5. de Fin. 1. 5. 2.
 Optio sit tua, Elige ut uoles. Cic. de Fato, 6.
 Optio, masculino gen. Festus, Optio est optatio. Sed in re militari Optio appellatur is, quem Decurio aut Centurio optat sibi rerum priuatarum ministrum, quo facilius obeat publicae officia. Optio qui nunc dicitur, antea appellabatur Accensius. Is adiutor dabatur Centurioni à Tribuno militum: qui quia cooptare què uelut Centurionibus permissum est, nomen ex facto sortitus est. Plaut. Aftin. 3. 8. 9.
 Tibi Optionem sumito Leonidam. Vide Budeum in Annotat. poster.
Optio, à Varrone, Nostio, Vegetio et Plauto, in eum sensum accipitur, ut sit miles qui agros antecedit, tanquam eorum uicem, si usus uenerit, gerere sit paratus. Prifcis Accensius dicebatur. Quod et ad alia transferri potest: ut apud Calliastriatum in l. ult. de iure iurum. Quum obrem etiam eum qui in palatina militia idipsum agat, quod in exercitu Optio nescit, iure arbitror dici Optionem. Male scribit Accursius, eum nuncupari Optiones, qui publica exigebant. Alciatum.
Optiuus, pen. prod. (ὀψάτης) Adiect. pro Adoptiuo: ut, Nomen optiuum. Hor. 2. epist. 2. 21.
Opulentus Vide Ope, in Ops.
Opulesco Vide Ops, opis.
Opulus pen. corr. f. g. Arbor. Colum. lib. 5. cap. 6. 3. Ruell. Opulus corno similis arbor, arbuto Gallico faciundo idonea, obierus uel opierus apud nos ruri dicitur: ulmi proceritate adolescit, caudice recto, enodi, prioribus ramis brachiato, frondibus ferè mitigineis, baccis racematim dependentibus.
Opuntia Opuntia, Herba, de qua sic Plin. lib. 2. 1. cap. 17. Item, circa Opuntiam opuntia est herba, etiam homini dulcis. Mirumque è folio eius radicem fieri, ac sic eam nasci.
Opus Opuntis (ὀψάτης) Ciuitas in Locris. Ouidius 1. de Pontano, eleg. 4. 15.
 Cede puer facta Patroclus Opuntia reliquit. Hinc,
Opuntius, Adiectiuum (ὀψάτης) ut, Sinus Opuntius in Aegeo. Opuntij, Populi Phoenicibus Boeotijis finitimi sacre. Dicimus etiam, Opoes, ut notat interpres Pomponij Melae, Vadianus.
Opus operis, pen. corrept. n. g. (ὀψάτης) Valla, Opus est finis, fructusque operae. Vnde opera auctorum dicuntur, et Opera publica, ipsa publicae edificia.
 Nonnunquam uidetur opus pro opera accipi, ut Virgilius 8. Aen. 83.
 Mollibus è gratis opera ad fabrilis surgit, quasi ad opas. Sed (ut uidere uideor) quoties non ad laborè corporis, sed laborè animi, et artem industriam respicimus, magis opus quam opera dicendum est, in opere rustico, in opere faciendo, in opere fabrilis, in opere textorio, Seruius, Hoc opus et haec opera dicimus, quando negotium ipsum significamus quod geritur. Si autem feminino genere dixerimus operas, ipsas personas quae aliquid faciunt. Virung. autem horum nominum in eodem posuit loco Terent. Heaut. 1. 1. 21.
 Quod in opere faciundo, opere consumis tua:
 Si sumas in illis exercendis, plus agat. Haften. Val. lib. 4.
Opus, pro Labore. Virg. 8. Aen. 10. 4.

— sub te tolerare magistro
 Militiam, et graue Martis opus. id est, laborem belli.
Opus, Officium. Virg. 10. Aen. 9. 4.
 — sed famam extendere factis,
 Hoc uirtutis opus. Seruius.
 Admonitor operum Lucifer. Ouid. 4. Metam. 13. 3.
 Comites operis. Ouid. 3. Metam. 2. 6.
 Contextus operis. Tacit. lib. 18.
 Publicorum operum depopulatio. Cic. 2. Ver. 7.
 Dies foelices operum. Virg. 1. Georg. 5. 6.
 Dux operis. Ouid. 4. Fast. 50.
 Immunes operum. Ouid. 4. Metam. 1.
 Labor operum. Virg. 2. Georg. 31.
 Mirator operum. Stat. 3. Sylu. 2. 19.
 Artis precipuae opus. Ouid. 1. de Arte, 53.
 Participes operum. Ouid. 3. Metam. 30.
 Patiens operum iuuentus. Virg. 2. Georg. 95.
 Populator operis nostri. Ouid. 12. Metam. 119.
 Prudentis maior operum. Ouid. 2. de Arte, 13. 6.
 Quies operum. Virg. 4. Georg. 37.
 Socius operum. Stat. 3. Sylu. 2. 19.
 Spiritus operis huius, atque animus est in affectibus. Quintilianus lib. 6. cap. 2. 7.
 Structura operum. Lucan. lib. 6. 13.
 Vacuus operum. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 2. 4.
 Vitium operis. Cic. in Topic. 10.
 Opus ois, et minus solitudinis. Cic. 3. Offic. 5.
 Acutum opus, Ingenio sum. Claud. 1. in Eutrop. 16. Vide Acuo.
 Admirabile opus. Ouid. 6. Metam. 3.
 Arduum opus. Vide Arduus.
 Artificiosum et diuinum opus. Cic. 2. de Nat. deor. 20. 208.
 Breue opus. Ouid. epist. 2. 1. 1.
 Clarum opus. Ouid. 3. de Arte, 68. De Aeneide Virgilij.
 Celatum opus. Virg. 3. eclog. 8.
 Coronarium opus. Vide Corona.
 Destinatum opus. Quint. lib. 2. cap. 10. 10.
 Dulce opus. Ouid. 2. de Arte, 9. 6.
 Durum opus. Lucret. lib. 5. 2. 73.
 Furtiuum opus. Ouid. 2. de Arte, 14. 6.
 Gratuum opus agricolis. Virg. 1. Aen. 1.
 Immensum opus. Lucan. lib. 1. 14.
 Immortalia opera. Vide Immortalis.
 Insuper opus. Quint. in Proem. lib. 6. 3.
 Infecta opera. Vide Infectus.
 Infinitum opus. Quint. Tryphoni, 2.
 Inimitabilia opera. Quint. lib. 2. cap. 16. 19.
 Institutum opus. Quint. Tryphoni, 2.
 Interrupta opera. Virg. 4. Aeneid. 18.
 Intertextum opus tribus lauris. Virg. 10. Aen. 157. de Clypeo.
 Iuuenile opus palaestrae. Ouid. 6. Metam. 49.
 Laboriosum opus. Vide Labor laboris.
 Laudabile opus. Lucret. lib. 5. 32.
 Lauti opera. Vide Lautus.
 Longum opus. Horat. de Arte, 7. 3.
 Magnifica et praecleara opera. Cic. 1. de Nat. deor. 13. 6.
 Magnum opus. Vide Magnus.
 Magnum opus et arduum. Cic. in Orat. 41.
 Magnum opus et difficile. Cic. 3. Tuscul. 14. 2.
 Magnum quoddam opus, atque haud sciam an de humanis operibus longè maximum. Cic. de Orat. 40.
 Menstruum opus. Vide Mensis.
 Minutissima Geometriae opera. Quint. lib. 1. cap. 12. 19.
 Mirabile opus. Ouidius 8. Metam. 40.
 Mortale opus. Vide Mortalis in Mors.

Nouitium opus. Vide Nouus.
 Numerosius opus. Quint. lib. 5. cap. 10. 8.
 Obscenum opus. Ouid. 3. Amor. eleg. 13. 6.
 Perfectum, elegans et elaboratum opus. Cic. 6. Verr. 11. 2.
 Plenum opus periculose alic. Horat. 2. Carm. ode 1. 2.
 Praeclearum opus est docere, iustitiae adulescentes, et ad omnem munus officij instruere. Cic. de Senect. 2. 6.
 Recisum opus. Vide Recido, recidis, pen. prod.
 Rigens opus à summis ad ima. Quint. lib. 2. cap. 13. 6.
 Sculptrile opus. Ouid. 4. de Pontano, eleg. 9. 6.
 Solenne opus, et utile fama. Horat. 1. epist. 19. 10.
 Spectabile opus. Valer. 1. Argon. 87.
 Triste opus. Valer. 2. Argon. 80.
 Tumultuarium opus. Quint. lib. 7. cap. 4. 2. 5.
 Uetus opus. Ouid. 3. Fast. 7. 9.
 Accelerare opus. Vide Acceleratio.
 Accessit operi extrema manus. Vide Accedo.
 Accingere operi. Vide Accingo.
 Addicere opus. Vide Addico.
 Adest opus. Plaut. Amphit. 4. 17.
 Aggredi opus. Vide Aggredior.
 Omni opere anniti. Plin. lib. 7. cap. 53. 7.
 Fac opus appareat. Cic. Tironi, lib. 16. 18. 6.
 Approbare opus. Vide Approbo.
 Appropriare opus. Vide Appropriatio.
 Augere opus per scelus. Ouid. 2. Fast. 12. 6.
 Inter opus cantat. Vide Inter praepositionem.
 Carpere opus aliquod. Ouid. 6. Metam. 26.
 Multorum dierum opus et magnum conamur propter altitudinem maris. Cic. Attic. lib. 9. 18. 7. 1.
 Construere opus. Claud. 1. de raptu Proserp. 4. 9.
 Sum quisque opus à uulgo considerari uult. Cic. 1. Offic. 20. 5.
 Continuare aliquod opus diem et noctem. Vide Continuo.
 Certatim ad opus currere. Vide Certatim in Certo.
 Neglectum opus deponere. Claudianus in Praefat. libro 2. de raptu Proserp. 1.
 Dissere opus. Ouid. 1. de Arte, 82.
 Efficere opus. Quint. lib. 2. cap. 17. 21.
 Euertere opus. Quint. lib. 2. cap. 17. 21.
 Exigere opus, Perficere. Ouidius 14. Metamorph. 54. et libro 15. 17. 5.
 Auarius opus exigere. Vide Auarus.
 Tectorio opere exornare sepulchrum. Cic. 2. de Legib. 10. 2.
 Explere opus alicuius. Ouid. 3. Metam. 130. Vide Expleo.
 Extruere molem opere magnifico. Cic. 14. Philipp. 4. 0. 6.
 Opus facere. Terent. Eunuc. 2. 1. 1. 4.
 Opere aut manu factum nihil est, quod aliquando non conficiat et consumat uetustas. Cic. pro Marcello, 7.
 In opere faciundo. Vide In praepositionem.
 Feruet opus. Virg. 4. Georg. 3. 4.
 Latè fustum opus est, et multiplex, et propè quotidie nouum, et de quo nunquam erunt dicta omnia. Quintilianus libro 2. capite 13. 11.
 Habere magnum opus in manib. Cic. 1. Acad. 4.
 Impedire opus alicui. Ouid. 8. Metam. 40.
 Inchoare opus. Stat. 6. Thebaid. 13. 4.
 Instare operi. Virg. 1. Aen. 10. 2. Vide Insto.
 Instituere opus. Vide Instituo.
 Intermittere opus. Vide Intermitto.
 Letari suis praeclearis operibus. Cic. Lentulo, lib. 1. 7. 21.
 Liberare opere. Vide Libero, in Liber, liberi.
 Limare opus aliquod politius. Vide Lima.
 Locatur opus. Vide Loco, locus, in Locus. (14. 4.)
 Mansurum opus superstitis post mea fata. Ouid. 3. Amor. eleg. XX 4 Moliri

Moliri opera. Vide Molior.
 Mouere opus. Virg. 7. Aen. 9.
 Opus *πολιτικόν* effecere & nauare. Vide Nauo.
 Mercedem operis negare. Ouid. 11. Metam. 43.
 Obire opus rusticum. Vide Obeo.
 Patrare opera. Vide Patro.
 Pendere opera interrupta. Virg. 4. Aeneid. 18.
 Peragere opus. Ouid. 2. de Arte. 96.
 Proceedit opus. Quint. in Proem. lib. 4. 5.
 Referre in apertum aliquod opus. Cic. in Parad. 6.
 Inceptum dextra reliquit opus. Ouid. 2. de Arte. 16.
 Repetere & omittre opus. Horat. 1. epist. 6. 10.
 Proposium repetemus opus. Ouid. 3. Metam. 31.
 Operibus & munitionibus urbem aliquam sepere. Cicero 13. Philipp. 358.
 Sistere opus. Ouid. 3. Metam. 31.
 Soluti operum famuli. Horat. 3. Carm. ode 17. 4.
 Moles operum subuertere. Ouid. 6. Fast. 129.
 Tendere opus ultra legem. Horat. 2. Serm. Satyr. 1. 1.
 Tractare commodè opus. Quint. lib. 1. cap. 9. 2.
 Legitima opera tractare. Cic. de claris Orat. 4. 1.
 Noctes uigiles transmittere operi. Totas noctes inuigilare operi, aut insonnes ducere noctes propter opus. Statius 3. Thebaid. 56.
 Dispositum opus turbare. Claud. 4. Paneg. 4. 5.
 Urbis opus, pro Naue ita magna ut urbem putares. Virgil. 5. Aeneid. 2. 4. Seruius.
 Opus pro Artificio. Cic. 6. Verr. 8. 7. In hoc sano loricas, galeasq; aeneas, celatas opere Corinthio, hydriasq; grandes simili in genere atq; eadem arte perfectas. Ibidem, 93. Opere antiquo & summa arte perfecta.
 Mirabili opere perfectum candelabrum. Cic. 6. Verr. 55.
 Pingere operibus magnificis stragulum. Cic. 5. Tusc. 86.
 Mineruæ operum haud ignaritas est, docta artis lanificæ. Virgil. 5. Aeneid. 57.
 Opus, indeclinabile, adiectiuum, etiam pro Neceffe, siue necessario accipitur, ut, Opus est festum quiescere: id est, necesse est.
 Opus esse, & Neceffe esse, uidentur aliquantulum inter se differre. Cic. ad Lentulum, lib. 1. 9. 10. Legem curiatam Consuli ferre opus esse, necesse non esse.
 Opus est. Terent. Phorm. 4. 5. 3.
 Ut cautus est, ubi nihil opus est. Cic. 2. de Finib. 8. Bonum ipsum etiam quid esset fortasse, si opus fuisset, desinisset.
 Opus est & conuenit. Author ad Heren. lib. 4. 165.
 Oportet & opus est hoc fieri. Cic. Attic. lib. 13. 282. 2.
 Obsignant ex tempore quod opus sit Græci. Cic. pro Placco, 28.
 Quamdiu ei opus fuerit, iuxta. Seruius Ciceroni, lib. 4. 15.
 Opus est dicere. Quint. lib. 8. cap. 3.
 Opus est nihil deesse. Cic. de Amicit. 47.
 Dux & author opus est, & similia, cum nominatio, idè quod Necessarius, Cic. ad Curionem, lib. 2. 5. 11. Dux nobis & author opus est, & eorum uentorum quos proposui moderator quidam, & quasi gubernator. Ibidem 3. Verr. Multa sibi opus esse, multa cambus suis.
 Sumptu ne parcas ulla in re, quod ad ualetudinem opus sit. Cic. Tironi, lib. 16. 6. 4.
 Aliquantulum nobis temporis & magni laboris, & multæ impensæ opus fuerit, ut quæ Reip. & c. Plancus Senatui, lib. 10. 8. 6.
 Opus est lectio. Quint. lib. 12. cap. 3. Castigatores codices habent, lectio.
 Opus est cibum uero. Plaut. Trucul. 19. 9. Cic. ad Att. lib. 15. 329. 15. Equidem uideo mihi quoq; opus esse uaticum: sed id ex prædij, ut cadet, ita soluetur.

Opus est cibo, & alijs. Plaut. Trucul. 19. 11.
 Nunc opus est carbonibus, scilicet: opus est: uuluis.
 Quibuscumq; rebus opus esse intelligam, salui tue præsto ero. Cic. Planco, lib. 4. 14. 11.
 Auxilio scis opus esse tuo. Ouid. 4. de Ponto, eleg. 3. 2.
 Expedito nobis homine & parato opus est. Cic. 1. Philipp. 308.
 Verbis quid opus est, ubi rerum testimonia adsint? Cicero in Salust. 7.
 Opus est conuento. Plaut. Curcul. 7. 23.
 Opus est exquisito. Plaut. Amphit. 7. 70.
 Opus est factio. Terent. And. 3. 2. 10.
 Non imperabat coram quid opus factio esset puerperæ.
 Idem Heaut. 1. 1. 28.
 Mihi sic est usus: tibi ut opus est factio, face.
 Opus est maturato. Lilius, Sed maturato opus est quicquid placuerit.
 Opus est parato. Terent. And. 3. 2. 24.
 Opus est properato. Cic. pro Milone, 37. Primum erat nihil cur properato opus esse ad istam prouinciam.
 Opus est uiso & cauto. Plaut. Capt. 5. 32.
 Opus est ad. Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. 3. 2. Præsidio firmiori opus esse ad istam prouinciam.
 Aliquid opus esse nobis ab aliquo. Cesar. 1. bel. Gal.
 Opus est usui. Cato capite 13. 1. In torcularium usui quod opus fiet.
 Opus est ut. Plaut. Trucul. 10. 20.
 Nunc tibi opus ægram ut te asinules.
 Opus sunt milites, pro Opus est militibus. Plaut. Capt. 4. 61.
 Terent. Heaut. 4. 8. 15.
 — ut quum desponderim,
 Des qui surum ac uesum atq; alia, que opus sunt. hoc est, necessaria.
 Opus habeo. Colum. lib. 9. cap. 1. 4.
 Opere magno orare, pro Magnopere. Plaut. Casina, 2. 20. ||
 Opere maximo, pro Maximore. Plaut. Milit. 3. 76. Terent. Eunuch. 3. 3. 27.
 — Thais maximo
 Te orabat opere ut cras redires.
 Nimio opere delectare. Cic. 6. Verr. 12. 6.
 Opere tanto, pro Tantopere. Plaut. Epid. 14. 56.
 Quid isti oratis opere tanto.
 Opusculum, opusculi, pen. corr. Diminut. (*ωπιουσκυλον*) Cic. 1. de Legib. 6. Sed tamen nonnulli Tite faciunt imperitæ, qui in isto opusculo, non ut à poeta, sed ut à teste ueritatem exigant. Idem 4. Acad. 216.
 Lucubratum opusculum. Cic. in Parad. 5.

O R A

Ora] ora (*ωρα*, & *ωρα*) Extremitas cuiusq; rei. Virgil. 9. Aeneid. 109.
 Et mecum ingentis oras euoluit belli. Vbi Seruius, Nærate non tantum iuita, sed etiam extrema bellorum. Nam oras sunt extremitates.
 Ora] *ωρα* *ωρα*, Vestimentorum extreme partes, inquit Festus.
 Ora, poculorum. Lucret. lib. 4. 3.
 Ora, alueariorum. Virg. 4. Georg. 8.
 Spiramenta limunt, succoq; & floribus oras Explant. De apibus.
 Ora, Regionum terrarumq; fines, & maritime ipsæ regiones. Virg. 1. Aeneid.
 Arma uirūq; cano, Troiæ qui primus ab oris, & c. Cic. ad Cassium, lib. 12. 5. 33. A prima enim ora Græciæ usq; ad Aegyptum, optimorum ciuū imperijs muniti erimus & copijs.
 Idem ad

Idem ad Attic. lib. 7. 130. 5. Ora maritima.
 Orarum & litorum amicitias. Cic. 2. de Nat. deor. 145.
 Terrarum oras distinet mare. Lucret. lib. 5. 41.
 Sine ora & extremitate regio. Cic. 2. de Fin. 163.
 Plinius quum oram dicit, ferè semper regionem littoralem appellat: apud quem uelut peculiaris est talis locutio, in ora sunt ciuitates, & oppida ora proxima.
 Metabillis ora. Virg. 3. Aeneid. 142.
 Inuia. Ouid. 14. Metamorph. 158.
 Latens. Horat. 1. Carm. ode 37. 5.
 Laxatæ. Silius lib. 13. 6.
 Vmbrose ora Heliconis. Horat. 1. Carm. ode 12. 1.
 Recedere oras aliquas uento. Virg. 1. Aen. 63.
 Antiquis Cretum allabitur oris. Virg. 3. Aeneid. 27.
 Verbis ad nauimus oris. Virg. 1. Aeneid. 109.
 Inmanibus oris applicare aliquem. Virg. 3. Aeneid. 125.
 Deus appulit te nostris oris. Virg. 3. Aen. 68.
 Capeffere oras Italas. Virg. 5. Aeneid. 139.
 Lege re oram. Vide Legio, legis.
 Oram soluere, Est nauigare, & ab ora, id est, littoralis regione soluere reiuacula nauium, & discedere. Quint. in epistola ad Tryphonem, 3. Permittamus uela uentis, & oram soluentibus bene precemur. Sic exponunt nonnulli. Vide tamen in frâ, Oram quidam dicant, & c.
 Ora, *ωρα*, Regio. Cic. 2. de Nat. deor. 107. Omnibus hominibus qui ubiq; sunt, quacumq; in ora ac parte terrarum ibidem, 146. Restat ultimus, & à domicilijs nostris altissimus, omnia cingens & coerens cæli complexus: qui idem æther uocatur: extrema ora & determinatio mundi. Budeus.
 Quot ora sunt patresq; terrarum, tot habet triumphos. Cicero pro Cornelio Balbo, 6.
 Oriens ora. Horat. 1. Carm. 12. 11.
 Australis ora. Vide Auster.
 Breuis ora, Regio non longa. Lucret. lib. 4. 36.
 Gelida ora. Horat. 1. Carm. ode 26. 1.
 Habitabiles ora. Horat. 4. Carm. ode 14. 2.
 Externis ab oris adesse. Virg. 7. Aen. 54.
 Allabi oris Eubœicis. Virg. 6. Aeneid. 1.
 Longis distungimur oris. Valer. 2. Argon. 113.
 Italis longè distungimur oris. Virg. 1. Aeneid. 53.
 Dominari cunctis oris. Virg. 3. Aeneid. 20.
 In ultimis oras extendere nomen. Horat. 3. Carm. ode 3. 10.
 Venire ab oris aliquibus. Virg. 2. Aeneid. 57.
 Ora, *ωρα*, pro Climate, uel segmento cæli. Cic. 1. Tusculan. 107. Tum globum terræ eminentem è mari, fixum in medio mundi uniuersi loco, duabus oris distantibus, habitabilem & cultum. Budeus.
 Aetheriæ ora. Lucret. lib. 5. 18.
 Luminis ora. Lucret. lib. 1. 34.
 Unde enascitur, atq; oras in luminis exit. Idem lib. 2. 117.
 Superis concessit ab oris, Mortuus est. Virg. 2. Aeneid. 19.
 Oram, quidam dicunt significare nauticum funem, quo nauis ad terram ligatur. Lilius, lib. 2. bel. Pun. 84. Vixdum omnes conscenderant, quum alij resoluunt oras, aut anchoram uellunt: alij, ne quid teneat, anchoralia incidunt. Et libro 8. 188. in ipsi quoq; trepidatum nauibus est, dum, ne hostes cū suis simul irruerent, trahunt scalas, orasq; & anchoras, ne in moliendo mora esset, præcidunt. Apud Quintilianum uerò sic in epistola ad Tryphonem, Permittamus uela uentis, & oram soluentibus bene precemur. Rursus lib. 4. cap. 2. In portum ueni, nauim prospexi, quantū ueheret interrogauit, de precio conueni, conscendit, sublata sunt anchoræ, soluimus oram, prouecti sumus.

Ora, pro Initio rei usus est Cæcilius (inquit Festus) quam ait, Oram reperire nullam, quam expediam, queo.
 Apud Celsum subinde ora uulneris uocatur, que futura comprehenduntur, aut antea. Oras, inquit, uulneris futurè comprehendant. Idem, Eistulam excidere licet: futuræq; oras coniungere. Et lib. 5.
 Orarius, oraria, orarium, Adiectiuum. Ut, Orarie naues, Plinius in epist. ad Traianum, 232. Nunc desimo partim nauibus orarijs, partim ueliculis prouinciam petere. Sunt autem orarie naues, actuarie & parue, quibus secundum oras nauigatur. Nam maioribus pelagus tentatur: meq; enim paruo nauigio quisquam se magna committere mari audeat, sed lilius legit. Proinde Cicero ad Atticum scribit, Cogitare uis orbitæ Patras, an actuariolis ad Leucopetram Tarentinum. Nam si traiciendum fuisset mare, corbita ac oneraria, id est, magna nauis fuisset opus. Hæc Turnebus.
 Oraculum] oraculi, pen. corr. (*ωρακλυμ, ωρακλυμ, ωρακλυμ*) Ab ore dicitur, inquit Priscianus, estq; deorum responsum. Cicero in Top. 41. Oracula enim ex eo ipso appellata sunt, quod à me his deorum oratio. Virg. 2. Aeneid. 23.
 — scitatum oracula Phœbi Mitimus.
 Oraculorum duo genera fuisse, Cicero in libro de Diuinat. scribit: unum, quod à furentibus profunde datur, ut à Pythia, nymine Apollinis correpta: alterum, quod æquatis uel paribus sortibus è sitella uel urna ducebatur. Habebant enim sortes certis quibusdam sententijs, obscuris tamen, notatas: quarum quedam sollicitatem, quedam calamitatem denuntiabant, aut alia eiusdem generis. Hæc posteriora oracula dicit Cicero, que æquatis sortibus ducuntur. unde & fors pro oraculo usuruari consueuit: uel quia certo ordine sorte ducta reddebantur. Interest autem inter sortem & fors. Virg. de Sors. Ex Turnebo.
 Vatum oracula. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 1. 11.
 Tristia oracula canere. Lucan. lib. 1. 116.
 Ex oraculo dici arbitrari. Cic. pro Fonteio, 13.
 Dare oracula. Cic. 1. Tusc. 189.
 Edere oraculum. Cic. 1. Bruto, 2. 5.
 Eduntur oracula Delphis. Cic. 2. de Nat. deor. 175.
 Apollo Pythibus oraculo edidit, Spartam nulla re alia nisi auraria esse perituram. Cic. 2. Offic. 114.
 Oraculum editum est, eas, & c. Cic. 2. de Leg. 64.
 Exponere oracula. Cic. 1. de Diuinat. 121.
 Iustis & oraculis deorum immortalium aliquid facere. Cic. pro Rosc. Amerino, 40.
 Fundere oraculum. Cic. 1. de Diuinat. 187.
 Nectere oracula. Stat. 11. Thebaid. 58.
 Petere oraculum. Cic. 1. de Diuinat. 156.
 Poscere oracula precibus. Virg. 3. Aeneid. 92.
 Præposita oraculo sacerdos. Cic. 1. de Diu. 129.
 Augusta referabo oracula mentis. Ouid. 15. Metam. 29.
 Vti oraculo. Tacit. lib. 2.
 Oraculum, pro Templo in quo responsa dantur. Plinius lib. 12. cap. 23. Ergo Aethiopiæ subiecta Africa, ammoniaci lachryman stillat in arenis suis: inde & nomine etiam ab Ammonis oraculo, iuxta quod gignitur arbor, quam metopium uocant.
 Oraculum, Dicitur alienius celebre, & ueluti diuinum. Unde dicimus, Oraculum Catonis est. Plinius lib. 18. cap. 67. Quomam igitur modo utilissimè colentur agri: ex oraculo scilicet, Malis bonis. Quum dicerent Malis, intelligere uoluerè utilissimos. Summum prouidentia illorum fuit, ut quomam minimum esset impendij.

Oraculum, Quum quis in somnijs aliquid nobis denunciat. Somnij & furoris oracula. Cic. 1. de Divinat. 12. 1. Oracula. Ouid. 1. Metam. 85. — numina montis adorat. Faidicamq; Themis, que tunc oracula tenebat. Orata] huius orata, penult. prod. (x. 600 p. 100) Authore Festo, genus piscis appellatur a colore auri, quod rustici orum dicebant, ut auriculas, oriculas: utq; Sergium quendam prædicitur, quod duobus annulis aureis & grandibus uteretur, Oratam dicunt esse appellatum. Dicitur & Aurata apud Martialem lib. 13. 90. Non omnis laudem preciumq; aurata meretur. Oratha] oratha (ὄραθα) oppidum est Mesopotamiæ, ad Tigrinum fluvium. Stephanus. Oratio, & Orator] Vide Oro, oras. Orbana] Dea cuiusdam nomen, que Romæ ad eadem Latium aram habuit. Author Plin. lib. 2. cap. 7. Orbelus] ὄρβελος, Thracia mons est in ea parte, que Macedonia est contigua, non procul à Pangaio promontorio, à quo vicina regio Orbelia dicta est. Vide Plinium libro 4. capite 10. & 11. Orbilius] ὄρβιλλος, Beneventanus, grammaticus tempore Ciceronis profitebatur, uir acer in discipulos, ac plagosus propterea ab Horatio appellatus. Vixit prope ad centesimum annum, amissi iam pridem memoria, relicto ex sese Orbilio, & ipso grammatico. Ex Tranquillo. Orbis] huius orbis, masc. g. (ὄρβις) Circulus dicitur. Plinius lib. 11. cap. 37. 2. 4. Alijs glauci coloris orbibus circumdatis. Idem lib. 2. cap. 9. 1. Orbis lune. Circulus aut orbis. Cic. 2. de Nat. deor. 68. Quumq; duæ formæ præstantes sint, ex solidis globus (sic enim spheram interpretari placet) ex planis autem circulus aut orbis, & c. Orbis pile. Plinius lib. 10. cap. 24. 3. Orbis ablaqueationis, Fossura, siue fossio illa que in orbem circumdatis aut arbores fieri solet. Colum. lib. 4. cap. 4. 2. Orbis saltatorius. Vide Salto. Anzues immensis orbibus. Virg. 2. Aeneid. 41. Agere in orbem. Vide Ago. Curuare iter in orbem. Ouid. 2. Metam. 14. 4. Ducere orbem. Ouid. 8. Metam. 50. Immensum spiris facientibus orbem. Ouidius 3. Metamorph. 16. de serpente. Exiguo flexos miror in orbe pedes. Ouid. epist. 4. 16. Easiam glomerabat in orbes. Ouid. 6. Metam. 4. Confusos glomerantur in orbes grues. Lucan. lib. 5. 143. Impedire alternos orbes orbibus. Virg. 5. Aeneid. 177. Vago orbe l. bens serpens. Stat. 5. Thebaid. 103. Rapit immensos orbes per humum. Virg. 2. Georg. 31. Flexos sinuati corpus in orbes. Ouid. 9. Metam. 13. de Acheilo, qui se in anguem mutatum fuisse dicebat. Multiplices in orbes insinuatur crinis. Claud. 2. de rap. Prof. 3. In orbem torquere aliquid. Cic. de Vniuersit. 32. In orbem. Vide In præpositionem. In orbem se tutari. Vide In præpositionem. In orbem ire. Liu. 3. ab Vrbe, 148. Orbem uoluere. Liu. 3. ab Vrbe. Orbis, pro Maxima hominum multitudine, ut putes totius orbis populos conuenisse. Ouid. 1. de Arte, 35. Nempe ab utroq; mari iuuenes, ab utroq; puellæ Venere, atq; ingens orbis in urbe fuit. Spisso orbe circumdare aliquem. Sil. lib. 13. 138. Orbis, Vocabulum militare, sicut frons globus, cuneus, & alia id genus. Translata sunt autem ab ipsis rebus, que ita proprie nominantur: earumq; rerum in acie instruenda sui

iusq; uocabuli imagines ostenduntur. Hæc Gellius libro 10. capite 9. Orbes facere. Salust. in Iugurt. Cesar. 4. bel. Gal. 594. Quum illi orbe facto sese defenderent, celeriter ad clamorem hominum circiter millia sex conuenere. Orbe societatis ambire. Plin. iunior epist. 207. Primum est autem, suo esse contentum: deinde quos præcipue scias indigere, sustentantem fouentemq; orbe quodam societatis ambire. Orbis, pro Contextu & serie continua ponitur. Cic. in Orat. 138. In Thucydide orbem orationis desidero. Idem 3. de Orat. 110. Quum circumum & quasi orbem uerborum conficere non possent, & c. Virg. 2. Georgic. 81. — redit agricolis labor actus in orbem: Atq; in se sua, per uestigia uoluitur annus. Orbis Reip. Cic. pro Plancio, 75. Stare enim omnes debemus, tanquam in orbe aliquo Reip. qui quoniam uersetur, eam deligere partem debemus, ad quam nos illius utilitas salusq; conuerterit. Idem ad Attic. Budeus. Orationis orbis. Cic. in Orat. 138. Absoluere orbem. Vide Absoluo. Conficit orbem suum forma concinnitasq; uerborum. Cicero in Orator. 83. Orbis, pro Spheris & astrorum circumuolutionibus, ut, Lucius orbis solis. Virg. 1. Georg. 92. Circulus orbium solis, V. defectibus LX & CCC, quarta ferè diei parte addita conuersionem conficiunt annuam. Cic. 2. de Nat. deor. 72. In orbem circumq; fertur motus astrorum. Cicero 2. de Natur. deorum. 62. Orbis & globus. Cic. in Somn. Scipionis, 14. Flammeus orbis. Stat. 1. Sylu. 6. 18. Infernus orbis. Claud. 2. de raptu Proserp. 71. Lacteus orbis. Cic. in Somn. Scip. 12. Vide Lac. Obliquus orbis. Lucanus libro 1. 16. intelligit circumum Zoatrum. Signifer orbis. Cic. 2. de Natur. deor. 77. Conficiunt orbes suos & circulos celeritate mirabili stelle. Cic. in Somn. Scipionis, 11. Infimo orbe luna radijs solis accensa conuertitur. Cic. in Somn. Scipionis, 15. Exactus orbis lune. Lucan. lib. 2. 115. Luna expleuit orbem plenis cornibus. Ouidius 7. Metamorph. 107. Sol hausit medium orbem id est, peragravit iam medium orbem. Virg. 4. Georg. 86. Meridiei periphrasis. Orbis, pro Anno. Virg. 1. Aen. 55. Triginta magnos uoluentis mensibus orbes Imperio explebit. id est, regnabit triginta annos. Orbis dicitur ea ratione, qua Græci ὄρβις uocant, quod scilicet circulum faciat, & semper in seipsum recurrat. Annus exactus completur mensibus orbis. Virg. 5. Aeneid. 10. Orbis (ὄρβις) Mundus, à rotunditate. Plin. in Prologo libri tertij, Terrarum orbis uniuersus in tres diuiditur partes, Europam, Asiam, Africam. Cicero ad Sulpitium, lib. 4. 1. 7. Res uidet quomodo se habeat orbem terrarum imperijs distributis ardere bello. Orbis terre. Cicero in Catil. in hoc orbis terre sanctissimo grauisimoq; consilio, & c. Ager Capanus orbis terre pulcherrimus. Cic. de leg. Agr. 7. 6. Extremi sinus orbis. Virg. 2. Georg. 25. Caput orbis Roma. Ouid. 5. Fast. 19. Decus orbis atq; præsidium unicum. Senec. Herc. Oeth. 7. 2. Princeps orbis terrarum. Cic. pro Domo sua, 85.

Extremus

Extremus orbis. Ouid. 2. Metam. 51. Magnus orbis. Virg. 2. Georg. 68. Solidus orbis. Ouid. 1. Metam. 7. Anhelans senis ardoribus orbis. Sil. lib. 16. 21. Totum Nereus circumsonat orbem. Ouid. 1. Metam. 38. Describit totum orbem radio. Virg. 3. eclog. 9. Dimensur orbis certis partibus. Virg. 1. Georg. 47. Domitus orbis. Ouid. 3. de Arte, 23. Peragrar orbem omnium terrarum. Cic. 6. Verr. 95. Percensere orbem. Ouid. 2. Metam. 67. Totus perhorruit orbis. Ouid. 1. Metam. 41. Pacatum reget orbem. Virg. 4. eclog. 4. Siluit exterritus orbis. Stat. 1. Thebaid. 4. 2. Sol temperat orbem. Ouid. 1. Metam. 155. Orbis, Regio. Plin. lib. 12. cap. 5. 1. Nunc eas exponam quam mirata est, Alexandri Magni uictoria, orbe eo patefacto. Alienus orbis. Vide Alienus in Alius. Orbis procul diuersus à patria. Ouid. 2. Metam. 65. Ecce mundus orbis. Ouid. 8. Metam. 166. Peregrinus orbis. Ouid. 1. Metam. 20. Orbis, pro Orbili. Varro de re Rust. cap. 5. 14. Quum & am quæ calida & frigida, ex orbe ligneo mensaq; quam dixi, in primis radijs esse epistomis uersis ad unum quæq; factum, sic ut fluat in conuiuium. Orbis rotarum. Plin. lib. 8. cap. 16. 11. Atq; hoc tale, tam seuum animal, rotarum orbes circumacti, curruq; inanes, & c. terrent. De leonibus. Ferrati orbis id est, rotæ. Virg. 3. Georg. 73. Rapidus orbis. Valer. 6. Argon. 48. Reuoluto orbe nunquam insistent rota. Senec. Hippol. 12. 17. Orbis, super quem carnes in mensa minutim concidere solent, ne corruptatur mappa. Martial. lib. 2. 43. Tu Libycos in dâs suspendis dentibus orbes: Fulcitur testa signa mensa mihi. Orbis, Operculum in orbem factum. Cato de re Rust. cap. 10. 4. Mollia tria, abacum unum, orbes æneos duos, mensas duas, scamna magna tria. Causus orbis triplici ere. Virg. 10. Aen. 157. De c'ypeo. ¶ Orbiculus, pen. corr. Diminut. (ὄρβιλλος) Plin. lib. 2. 5. cap. 13. 5. Coniça quoq; in orbiculos seruatur in uino. Orbiculus, pro Trochlea, Cato cap. 3. 3. Trochleas Græcicas binas, que funibus partem ducantur orbiculis superioribus odonis, inferioribus senis citius ducens. ¶ Orbiculatus, pen. prod. Adiect. (ὄρβιλλος) Quod in orbem & circumum factum est, à figura orbis in rotundam figuram circumacti: ut, Poma orbiculata. Colum. lib. 5. cap. 10. 13. Cælius ad Ciceronem, lib. 8. cap. 15. 2. Malis orbiculatis esse parati uidentur. Hic mala orbiculata, pro delicatis cibis ponuntur, quæ in delicijs erant lautissimis hominibus. Vrbanis. Mala, n. deteriora edebant milites. Turnebus. ¶ Orbiculatum, pen. prod. Aduerb. (ὄρβιλλος) Per orbes & circulos, quasi circulatim. Plin. lib. 11. cap. 37. 49. Sed quibus ceruix, è multis uerte bratijsq; orbiculatim ossibus flexilib; ad circumspectum, articulorum nodis iungitur. Orbiculatum rotari. Macrobi. lib. 7. Saturn. cap. 9. ¶ Orbile, huius orbilis, pen. prod. neut. g. id esse uidetur, quod rotam in summo axe continet uel id potius, quod in extremis radijs est, & canthis cingitur. Varro 3. de re Rust. cap. 5. 13. In insula est columbella, in qua intus axis, qui pro mensa sustinet mensam radiatam, ita ut ad extremum, ubi orbile solet esse acuum, tabula cauata sit. Budeus. ¶ Orbiculus, pen. corr. Adiect. (ὄρβιλλος) Per orbem ductum, seu per circumum, interprete Nonio. Varro, ut sidera cæli circa terram atq; axem uoluuntur motu orbico.

Orbita] orbite, pen. corr. (ὄρβιτα) Rota, siue curru. Virgil. 3. Georg. 59. — iunat ire iugis qua nulla priorum Castaliani molli diuertitur orbita cliuo. Cicero Attico, libro 2. 36. 2. Ut uix sanitus audire, uix impressam orbitam uidere possimus. Orbita (ὄρβιτα, ὄρβιτα) Vestigium decurrentis in uis rote ex cursu. Plin. lib. 8. cap. 58. 3. Idem ubiq; sint, orbitam si transire, moriuntur. De maribus. Orbita uinculi sentitur uexatione non dubia. Plin. lib. 17. cap. 23. 12. hoc est, uestigium uinculi quo alligata fuit uitis. Monstrare orbitam. Quint. lib. 2. cap. 13. 11. Orbita, Rotunditas. Virg. in Aetha, — scire modum & quanto minor orbita lune est. Orbitosus] pen. prod. Adiectiuum, ut, Orbitose uie, in quibus frequenter sunt orbite. Author eius Tambici quod est inter obscena carmina, cuius titulus est, de Sabino, Et inde tot per orbitosa millia Iugum tulisse. Millia, id est, miliaria. Orbitas] Vide Orbus. Orbos] ara apud eadem Larium. Plin. lib. 2. cap. 7. Orbus] Adiect. (ὄρβος, ὄρβος) Proprie dicitur oculorum luce priuatus: quasi amissis orbibus, propter rotunditatem oculorum, lumen. Satyr. 3. 13. — dudum uigilantibus orbis. Lumibus orbus. Plin. lib. 9. cap. 4. 2. 1. Altero lumine orbus. Plin. lib. 35. cap. 10. 23. Visus orbus. Silius lib. 13. 145. — Pyrrhumq; à limine porte Deiecit uisus orbus. Visus, accusatiuus est: orbus, nominatiuus: ut si diceret, Orbus oculos. Intelligit autem Apapium Claudium cæcum. Palmites orbi, Qui oculis & gemmis carent, & nihil pariunt. Colum. lib. 5. Orbus, per translationem, dicitur quicumq; aliqua re chara priuatus est: ut ait Valla. Rebus omnibus quibus & natura me, & uoluntas & consuetudo assuefecerat, orbus. Cic. Figulo, lib. 4. 13. 8. Auxilij orbus. Plaut. Rud. 10. 18. Aula orba. Valer. 6. Argon. 10. Ciuitas orba. Cic. Appio, lib. 3. 11. 9. Orba ab opumatis conicio. Cic. pro Flacc. 43. Funera orba rogis. Stat. 10. Thebaid. 2. Legatio orba. Cic. 9. Philipp. 257. Orba philosophia in Græcia, Nulla & manca. Cic. de Academica philosophia, lib. 1. de Nat. deor. 17. Plebem orbam ne relinquant. Cic. 3. de Legib. 13. Respublica orba Consulibus fidem tanquam legitimi tutoris, implorauit. Cic. Post red. ad Quirites, 9. ¶ Orbus (ὄρβος) pater dicitur, qui amiserit liberos. Cicero in Parad. 49. Quem nutum locupletis orbi senis non obseruat? Quint. lib. 7. cap. 5. In paupere grator, quam in diuite, ante beneficium quam reddente, patre quam orbo. Sic Colum. lib. 7. cap. 4. Orbe suis natis matres. ¶ Orbus (ὄρβος) Qui parentes amisit. Terentius Phorm. 1. 2. 75. Lex est ut orba qui sint genere proximi, Eis nubant. Quint. lib. 7. cap. 5. Orba patre uirgo. Terent. Adclph. 4. 5. 16. Te incolumi orbi non erunt filij. Cic. Quint. fratri, lib. 1. 3. 14. ¶ Orbitas, pen. corr. huius orbitatis (ὄρβιτα) Illa patrum quæ litas post amissos liberos, ut uxoris uiduitas post amissum maritum. Cic. de clar. Orat. 4. 6. Tum C. Galli etiam filium fletu commendabat, cuius orbitas & fletus mirè mirabilis fuit, pro-

fuit, propter recentem memoriam clarissimi patris. Idem 5. de Finib. 14. 4. Bonum liberi, misera orbitas.

Vulnus orbitatis. Quint. in Proem. lib. 6. 3.

Orbitas luminis. Plin. lib. 7. cap. 37. 2.

Orbitas testis. Amisio. Plin. lib. 35. cap. 3.

Orbitas (ὀρπιότις) Orphanitas, ut uocant. Plautus Capt. 12. 105.

Quasi in orbitatem liberos produxerim. Plinius in Paneg. 59.

Orbitudo, pen. prod. huius orbitudinis. f. g. (ὀρπιότις) Idem, sed antiqui Accius, Miseret lacrymarum, luctuum, orbitudinis. Turpilium, Hoc te oro, ut illius commiserescat misere orbitudinis.

Orbo, orbis (ὀρπιότις) orbare, Priuare. Cic. de Amic. 9. Moneor enim tali amico orbatus.

Orbare equitatu. Plin. lib. 12. cap. 8. 2. Ibi et frutex pestilens raphanifolio lauri, odore equos inuitant, qui pene equitatu orbauit Alexandrum.

Orbare se luce. Cic. 3. Tusc. 45.

Orbari auxilio. Cic. pro Murena, 75.

Orbare sensibus. Cic. 4. Acad. 132.

Orbatus, pen. prod. Particip. (ὀρπιότις) ut, Orbatus filio. Cic. 1. Offic. 4. 7. Et 1. Tusculanar. 133. Orbatus progenie.

Orbatus dignitate. Cic. 1. Tusculan. 19.

Orbatus spe salutis. Cic. ad Cecim. lib. 6. 6. 4.

Filio orbata mater. Cic. pro Cluentio, 34.

Vacce orbata. Valer. 8. Argon. 92.

Orbatio, Verbale (ὀρπιότις) Senec. epist. 88. Paupertas non per positionem, sed per detractionem dicitur, uel (ut antiqui dixerunt) per orbationem: Graeci dicunt ὀρπιότις, quum dicunt, non quod habeat dicitur, sed quod non habeat.

Orca] huius orca (ὀρπιότις) Genus belluae marinae, balenis inferum, inquit Festus. Plin. lib. 9. cap. 6. 1. Balena et in nostra maria penetrant, et c. Hoc scire orcas, infestam his belluam, et cuius imago nulla representatione exprimi possit alia, quam carnis immense dentibus truculenta. Arrumpunt ergo in secreta, ac uiculos eorum et foetas, uel etiamnum grauidas lancinant morsu, incussaq; ceu Liburnicarum rostris foediunt. Horat. 2. Serm. Satyr. 4. 14.

Non alia quam qua Bizantia putruit orca.

Orca, ad illius animalis similitudinem dicitur, uasa uimaria: sunt enim orcae teretes atq; uniformi specie, auctore Festo. Varro de re Rust. lib. 1. cap. 13. 7. Quod sepe, ubi conditum uinum nouum, orcae in Hispania feruore musti ruptae.

Orca, uas fictile est, lato alio: angusto ore ac fundo, longiori collo, quam inter ludentes pueros qui nucem iniectisset, uisior. Perseus Satyr. 3. 5.

anguste collo non fallit orca.

Proprie autem uasculum aleatorium est, quo coniecti agitur, talia emittuntur in tabulam aleatoriam.

Orca, uas in quo ficus afferantur. Col. lib. 12. cap. 15. In orcas bene picatas meridiano tempore calentem ficum condere.

Orca, Capsa pigmentorum muliebrium. Plin. lib. 35. cap. 6. 7.

Vbi casu reperta incendio Rires, terussa in orcis cremata.

Orca, Gemma. Plin. lib. 37. cap. 10. 34. Orca barbari nominis, e nigro fuluq; ac uiriditate candido placet.

Oracula, penult. corrept. Diminut. (ὀρπιότις) Cato de re Rust. Cuminum, feniculum rutam, mentam, in orculam condito. Idem cap. 117.

Orcaades] penult. corr. (ὀρπιότις) Infula in Oceano Boreali, quae hodie parent regi Scotorum. Notissima sunt ex Plinio, Strabone, Pomponio.

Orcelis] Vrbs Hispaniae. Plol. lib. 2. cap. 7. Vulgo Origuella.

Orchamus] pen. corr. (ὀρπιότις) Assyriorum rex, Leucotheam filiam suam ab Apolline stupratam uiuam defodit. Ouid. 4. Metam. 43.

Orchestopalaris] Vide Petaminarius.

Orchestra] huius orchestrae (ὀρπιότις) Spacium in theatro, in quo Senatorum et honorificentissimorum erant loca designata, et scenici artifices suas praestabant actiones, ut scribit Vitruuius lib. 5. Cuius pulpiti altitudo non erat quinque pedibus altior, ut sedentes spectare possent omnium agentium gestus. Cic. de Prouincijs Consularibus, 12. Itaq; ille alter aut ipse est homo doctus, et a suis Graecis subtilius e ruditus, quibuscum iam in orchestra heluatur, antea post parium solebat.

Orchestra] pro sessione Senatus et primorum posuit Luuenalis Satyr. 3. 18. quum ait, similemque uidebis Orchestra] et populum. Suet. Deinde in Orchestra] Senatumque descendit, et c.

Orchestra dicta, quod in ea saltationes fieri consueuissent. nam apud Graecos ὀρπιότις, tripudio et salto significat.

Orchis] ὀρπιότις, uel Orchites, orchitis, pen. prod. f. g. Genus oliuarum, quae a testiculis nomen sumpserunt, ut ait Seruius. Nam ὀρπιότις, testes dicuntur. Vnde etiam uocantur testiculae res oliuae. Colum. lib. 5. cap. 82. Orchis quoq; et radius melius ad escam, quam in liquorem tringitur.

Orchen ab Orchite disferre, Varro inuener uidetur, cum ait, Olea grandis orchitis, quod ea Attico orche minor. Nam orchitis est magna est, est tamen minor orche, olea quadam Attica. Ex Turnebo.

Orchis, Herba, quae uulgo testiculus canis dicitur: de qua Plinius lib. 26. cap. 10. 2.

Orchis, Piscis. Plin. lib. 32. cap. 2. 4. Durissimum esse piscium constat qui orchis uocetur, rotundus est, et sine squamis, totusq; capite constat.

Orchoe] ὀρπιότις, Babylonica urbs iuxta paludes, et desertam Arabiam, auctore Ptolemaeo lib. 6. Vrchoa dicitur apud Arabios: ipsa est Hur Chaldaeorum, Abrahae patria.

Orchomenus] penult. corr. (ὀρπιότις) Thesalica mons: a quo Orchomenus, ciuitas est Boeotiae, contermina Thesalicae, in qua Ions erat Graetis facer, ut notat Seruius. Ad hanc urbem Homerus in Iliade innumera quotannis deferri nauibus dixit, in oratione Achillis ad Vlysssem et Phoenicem. Ouid. 5. Metam. 12. 2.

Vsq; sub Orchomenon, Siphidacq; Cyllenemq; Ferax Orchomenos. Ouid. 6. Metam. 8. 4.

Diues pecorum Orchomenos. Stat. 4. Thebaid. 59. Est item Orchomenon, fluuius in Boeotia ad Trophonium, teste Plinio lib. 31. cap. 2.

Orchomenus, Adiectiuum (ὀρπιότις) Orchomeniorum rex Etheocles fuit, qui primus Gratiarum templum extruxit. Historici alteram Orchomenum tradiderunt, quae Euboicae urbs est, et insula una ex Cycladibus in Euboico mari, in qua Titani regnasse dicuntur.

Orcinianus, Orcinus, Orcius] Vide Orcus.

Orciscopalarius] apud Firmicum libro 8. cap. 15. Vide Petaminarius.

Orcula] Vide Orca.

Orcus] orci (ὀρπιότις) Obscuritas inferorum. Cic. 6. Verr. 99. Hic dolor erat tantus, ut Verres dicit Orcus uenisse Enna, et non Proserpinam asportasse, sed ipsam abripuisse Cererem uideretur.

Arbitr Orci Minos. Propert. lib. 3. eleg. 19. 6.

Satelles Orci. Horat. 2. Carm. ode 18.

Victima nil miserantis Orci. Horat. 2. Carm. ode 3. 5.

Formida

Formidabilis Orcus. Ouid. 1. 4. Metam. 2. 4.

Luridus. Horat. 3. Carm. ode 4. 15.

Niger. Horat. 4. Carm. ode 2. 5.

Pallidus. Virg. 1. Georg. 56.

Rapax. Horat. 2. Carm. ode 18. 6.

Orcus, Fluuius infernalis (inquit Festus) ab urgendo dicitur, quod ad mortem iurgat. c. enim pro g. frequenter ponebant antiqui. Quidam ab ὀρπιότις, quod est iuramentum, deducunt, quod per illum, id est, per Stygem paludem, a qua profluit, iurabant alij, nec petere licebat.

Demittere aliquem orco, Occidere. Virg. 2. Aen. 80.

Orco mactare. Liu. 9. ab Vrbe, 211. Vide Mactio.

Missus ad Orcum fulmine. Horat. 3. Carm. ode 4. 15.

Orcum morarid est, Non mori, cum quis mori debet. Est enim tum quodammodo Orco in mora. Horat. 3. Carm. ode 27.

Cum Orco rationem habere, uel ponere, Est periculo mortis sese exponere, quum id prouideamus: quod solent agricolae, qui in pestilenti agro quamuis fructiferi serunt. Varro 1. de re Rust. cap. 4. 2., de principijs agriculturæ. Etenim ubi ratio cum Orco habetur, ibi non modo fructus est incertus, sed etiam colentium uita. Colum. lib. 1. cap. 3. 2., Nam ubi sit cum Orco ratio ponenda, ibi non modo, et c.

Orcinianus] pen. prod. Adiectiuum: ut, Orciniana sponda pro lecto funebre. sic enim exponit Beroaldus in lib. 3. Asini Apuleiani. Martial. lib. 10. epigram. 5. In maledicum poeta, Vocet beatos, clamitetq; felices, Orciniana qui feruntur in sponda. Cael. lib. 1. cap. 18. Orciniana sponda, pro sandapila ponitur, siue pheretra. Sunt tamen (Domitium Calderinum inuuit) qui non ab Orco, id est Plutone, sed ab ὀρπιότις, quo septium significatur, quod et Orcana dicitur, ab ὀρπιότις, nomen id deducant, et capulum siue thecam ex impolitoribus lignis, aut etia uimibus contextam copactamq; autucent signare. Quod si est, aspirabimus prime: nisi quod in Oratore aliud Ciceroni est uisum, At Valerius Probus statim admittit. Hec Caelius.

Orcinus] Adiectiuum ab Orco: ut Libertus Orcinus, qui directo liber fit: sic dicitur, quod ab eo qui ad Orcum, hoc est mortem tendit, manumittitur. Quidam non Orcinum, sed Orthinum potius dicendum putant, ab ὀρπιότις, quod directu significat. Vlpian. ff. de fideicom. libertat. l. ergo. 5. de solum. Hi qui ad libertatem peruenerunt, quorum liberti fiant constituto ostendit, ut qui directam libertatem acceperunt, Orcini sint liberti. Caelius lib. 10. cap. 18. Iureconsulti Orcinos libertos ipsius testatoris interpretantur, qui iam sit in Orci familiam adscriptus, et in peculio Proserpine commuerandus. Alciat. lib. 1. Prætermissorum, Orcinus libertus is creditur, qui directam libertatem accipit. Quidam idcirco dici tradidit, quod ab his manumittitur, qui ad Orcum tendunt. Nobis placet ut orthinum dicamus: quoniam ὀρπιότις directu significat. hinc Orthodoxi, qui recte in diuinis sunt opinionis: tamen si in Grecis scholijs iuris ciuillis etiam ὀρπιότις et ὀρπιότις legatur, id est orcinus, non orthinus. Hec Alciat. Iustinian. Instit. lib. 2. tit. 24. Qui directo ex testamento liber esse iubetur, ipsius testatoris libertus fit, qui etia Orcinus appellatur. Quem locum enarrans Theophilus, Vocatur autem is, inquit, apud Iuriconsul. Orcinus libertus, id est ὀρπιότις, a Charonte. Orcinos etiam uocant Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 25. et Beroaldus in lib. 3. Asini Apuleiani, exponens illud, iam in peculio Proserpine et in Orci familia numeratus. Porro directu nuncupatur libertas, quam do minus statim contribuit: sicut obliqua, uel fideicommissaria, quae danda mandatur heredi.

Orcus] Aliud adiectiuum: ut Orcus thesaurus, pro inferno. Theauri pars 2.

Nenius apud Gellium lib. 1. cap. 24.

Immortales morales si foret fas flere, Flerent diuæ Camenæ Nenium poetam. Itaq; postquam Orcio traditus est thesauro, Obliti sunt Romæ lingua Latina loquier.

Ordeaceus (ὀρπιότις) Ordeum] Vide Hordeum. Apud Varronē 2. de re Rust. cap. 6. 16. Ordeacea farina. Et apud Colum. lib. 5. cap. 10. 12. Ordeacea pyra.

Ordecius] primus fluuiorum Scythiae, magnusq; et ab Oriente profluens cum Istro miscetur: teste Herodoto lib. 3.

Ordino] ordinas, ordmare. Vide Ordo.

Ordior] ordiris, pen. prod. orsus et orditus sum facit, teste Prisciano (ὀρπιότις, ὀρπιότις, ὀρπιότις) ordiri, Incipere. Cic. 5. Tusc. 53. Vnde igitur rectius ordiri possimus, quam a comuni parente natura? Festus, Ordiri, Est principium rei facere. Vnde et togæ uocantur exordite.

A principio ordiri, et aliquem a puero inspicere. Cicero 2. Philippica, 61.

Ordiri et Terminare, contraria. Cic. pro Marcello, 19.

Ab initio ordiri et perducere ad extremum, et nouissima conferre primis. Cic. Octauio, 5.

Altius ordiri, et memoriam repetere. Cic. 6. Verr. 94.

Ordiri a captiue. Plin. lib. 25. cap. 11. 1.

Ordiamur a facillimis. Cic. 1. de Finib. 2. 1.

Causam ordiri. Cic. 1. de Legibus, 31.

Initium quoddam alterius uite ordiri. Cic. Attic. lib. 4. 70. 12.

Orationem ordiri. Cic. in Orat. 67.

Ordiri telam, pro Texere. Plin. lib. 11. cap. 24. 2.

Ordiri fundamenta ex depresse loco. Colum. lib. 1. cap. 5.

Orsus, Participium (ὀρπιότις) actiue significationis. Cic. libro 1. de Leg. 1. 4. Et ego animi pendere soleo, quum semel quid orsus, si traducor alio.

Orsus dicitur, qui sari incipit. Virg. 1. Aeneid. 66.

Veneris contra sic filius orsus.

Dicere in foro orsus est Hortensius admodum adolefens. Cic. de clar. Orat. 166.

Orsum, Poeta aliquando pro eo qui finit, abusuè posuerunt. Virgil. 9. Aeneid. 132.

sic orsus Apollo.

Mortalis medio aspectus sermone reliquit. Orsus, id est locutus Seruius.

Orsus, huius orsus (ὀρπιότις) Verbale. Cic. 2. de Diuin. 93. Scire ratosne habeant, an uanos pectoris orsus. Ex Homero.

Orsa, orforum, n. g. (ὀρπιότις) incepta, initia. Liu. in præfat. lib. 1. Quum bonis potius omnibus, uotisq; ac precationibus deorum dearamq; si ut poetis nobis quoq; mos esset, libentius inciperemus, ut orsis tanti operis successus prosperearent.

Orsa referre. Virgilius 11. Aeneid. 25. hoc est, cæpta uerba. Seruius.

Ordinandus, Particip. (ὀρπιότις) Cic. 1. de Oratore, 49. Et quoniam princeps Crassus eius sermonis ordiendi fuit, date nobis hanc ueniam.

Ordia, ordiorum, n. g. (ὀρπιότις) Lucret. lib. 4. 6.

Quomodo distracta rediret in ordia prima. id est, in primordia.

Ordo] huius ordinis, pen. corr. m. g. (ὀρπιότις, ὀρπιότις) Est digestio, et in suo cuiusq; rei loco collocatio. Plin. lib. 11. cap. 37. 40. Duos ordines habuit maxillarum.

Angulares ordines. Vide Angulus.

Discretus ordo. Quint. lib. 7. cap. 2. 1.

Longus ordo. Virg. 6. Aen. 97.

YY — quos

— quos ille omnes longo ordine cernens Ingeniuit.
 Vbi Seruius, Longo ordine, Ingenti multitudine.
 Magnus ordo sculorum. Virg. 4. eclog. 2.
 Mutatus ordo. Lucret. lib. 1. 164.
 Obliquus ordo signorum. Virg. 1. Georg. 48. circulus Zodiacus. Vide Obliquus.
 In ordine. Vide In prepositionem.
 Ordo rerum & uicissitudo. Cic. 2. de Arusp. resp. 17.
 Ordo & opportunitas rerum. Cic. 1. Offic. 197.
 Incredibilis rei ordo. Quint. lib. 5. cap. 13. 23.
 Ordo & modus omnium que sunt, queque dicuntur. Cic. 1. Offic. 25.
 Ordo & dispositio argumentorum. Cic. 2. de Orat. 96.
 Ordo seriesque causarum. Cic. 1. de Diuinat. 204.
 Rectus questionum ordo. Quint. lib. 2. cap. 13. 2.
 Ordinis & collocationis uis eadem uidetur. Cic. 1. Offic. 198.
 Conferuatio ordinis. Cic. 1. Offic. 198.
 Prius ordine, & Posteriori ordine, contraria. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 12.
 Adducere in ordinem. Vide Adduco.
 Ex inordinato in ordinem adducere. Cic. de Vniuers. 11.
 Affert maxime lumen memoriae ordo. Cic. 2. de Orat. 192.
 Collocare quecumque ex ordine. Author ad Heren. lib. 3. 125.
 Compellere aliquos ex ordine. Cic. 2. de Finib. 43. Ex poeta.
 Componere ordinem rei gerende. Vide Compono.
 Conferuare ordinem suum. Cic. Attic. lib. 6. 118. 1.
 Conferuus tribus momentis ordo rerum est. Quintil. libro 5. cap. 10. 50.
 Terno conseruunt ordine remi. Virg. 5. Aen. 24. id est, triplici.
 Conuertere ordinem uotorum. Vide Conuerto.
 Perpetuo ordine descendere. Ouid. 11. Metam. 152. de Mergo.
 Ordine aliquid dicere: hoc est, Per ordinem narrare. Terentius Phorm. 4. 1. 14.
 Dicere sententiam ex ordine. Cic. 6. Ver. 125.
 Dirigere in quinquecunq; arborum ordines. Cic. de Senec. 55.
 Dissecta membra in ordinem disponere. Senec. Hippol. 12. 21.
 Dispensare atque disponere inuenta ordine. Cic. 1. de Orat. 69.
 Dare ordinem dicendi. Quint. lib. 1. cap. 2. 16.
 In ordinem datum uenire. Quintil. lib. 10. cap. 1. Apollonius in ordinem a Grammaticis datum non uenit.
 Effari ordinem rei alicuius. Senec. Hippol. 10. 2.
 Efficere ordinem. Quint. lib. 2. cap. 17. 26.
 Exit in longum rerum ordo. Quint. lib. 4. cap. 2. 37.
 Explicare ordinem alicuius rei. Quint. in Procem. lib. 4. 5.
 Explicare ordines temporum. Cic. de clar. Orat. 8.
 Ordinem facere. Quint. lib. 7. cap. 11.
 Recte atque ordine facere aliquid. Cic. pro Quintio, 14.
 Recte atque ordine exque Republica fecisse. Cic. 3. Philip. 151.
 Ferre ordinem. Quint. lib. 1. cap. 4. 22.
 Habere locos ex ordine. Author ad Heren. lib. 3. 124.
 Immutare ordinem uerborum. Cic. in Orat. 124.
 Longo ordine incedunt uicte gentes. Virg. 8. Aen. 145.
 Rectum ordinem, & frena inijcere maganti licentia. Horat. 4. Carm. ode 15. 1.
 Instituere ordinem. Quint. lib. 1. cap. 5. 34.
 Interrogare ordinem. Cic. in Part. 1.
 Interrumpere ordinem. Vide Interrumpo.
 Inuertere ordinem. Vide Inuerto.
 Locare ordine aliquid. Virg. 5. Aeneid. 21.
 Memorare ordine. Plaut. Casin. 2. 4. 1.
 Ordine aliquid administrare. Cic. ad Attic. lib. 12. 24. 1. 12.
 Migrare ordine. Lucret. lib. 3. 152.
 Multiplicari in arcto ordines. Lucret. lib. 2. ab Vrbe.
 Narrare rem ordine. Terent. Eun. 5. 5. 28.
 Maior rerum mihi nascitur ordo. Virg. 7. Aen. 9.

Perturbatione rationis atque ordinis peccatur, quicquid peccatur. Cic. in Parad. 32.
 Permutatus ordo. Quint. lib. 2. cap. 13. 4.
 Perturbare atatum ordinem. Cic. de clar. Orat. 118.
 Ponere ordinem. Virg. 1. eclog. 15.
 Inserere nunc Meliboeae pyros, pone ordine uites. Vbi Seruius, Pone ordine, quia quadrato ordine uites ponuntur.
 Rationem ordinis & disponendarum rerum querere. Cicer. 2. de Orat.
 Recitare ex ordine aliquid. Cic. 2. de leg. Agr. 53.
 Redigere in ordinem. Author ad Heren. lib. 3. 108.
 Referre ordine, Ordinem sequi in dicendo. Ouid. 9. Metam. 1.
 Referre se ad ordinem. Cic. 4. Acad. 121.
 In ordine referre aliquid: id est, secundum ordinem, ut primum hic, deinde ille dicat. Virg. 7. eclog. 4.
 In ordinem reponere. Vide In prepositionem.
 Retroagere ordine. Vide Retro ago in Retro.
 Retexere ordinem. Ouid. 15. Metam. 50.
 Ordine rem scire. Plaut. Pseud. 2. 3. 22.
 Sequi ordinem. Cic. de clar. Orat. 132.
 Lunae ordine sequentes. Virg. 1. Georg. 85.
 Seruare ordinem. Cic. Philip. 5.
 Stare ordine. Quint. lib. 7. cap. 1. 3.
 Tripliciter sunt ordine dentes. Ouid. 3. Metam. 7.
 Struata spicae ordine fruges. Cic. de Senect. 47.
 Tenere re ordine. Plaut. Persa. 4. 11. Ut ordine omnem re tenet.
 Venire in ordinem. Vide paulo ante, In ordinem datum, &c.
 Vertitur ordo. Virg. 3. Aen. 76. id est, uoluitur.
 Ordo, aliquando ponitur pro eo quod uulgus statum uocat. Cic. 3. Ver. 91. M. Octauium Ligurum hominem ornatisimum loco, ordine, nomine, uirtute. Tres erant ordines Roma, Senatorius, Equestris & Plebeius: ab Aristotele reser dicuntur. Vitruuius in Praefat. lib. secundi, Dinocrates architectus quum Alexander rerum potiretur, profectus a Macedonia ad exercitum regis, a propinquis & amicis tulit ad primos ordines, & purpuratos literas. Ex Budeo. Virg. 5. Aen. 49. Tum satus Anchisa, delictos ordine ab omni, &c. Vbi Seruius, Ordine ab omni, Ex omni qualitate dignitatum.
 Ordo publicanorum. Cic. ad Craspedem, lib. 13. 10. 3.
 Praestantior ordo Tribuni. Stat. 5. Sylu. 1. 20.
 Quietis ordines deorum Horat. 3. Carm. ode 3. 8.
 Lucidus ordo. Horat. de Arte, 9.
 Appropinquare alicui ordini. Vide Appropinquo.
 Ascribi ordini alicui. Horat. 3. Carm. ode 3. 8.
 Conijcere in ordinem. Vide Conijcio.
 Mercari ordinem precio. Vide Mercor.
 Sedere in certis ordinibus. Cic. 2. Philip. 61.
 Nullo ordine. Vide Nullus.
 A nostro ordine. Cic. ad Senatum, lib. 15. 2. 9.
 Ordine, id est, Meritis singulorum. Virg. 7. Aeneid. 56.
 Omnibus extemplo Tenoris iubet ordine duci Instratos ostro alipedes, distisq; tapetis. Seruius, Vno ordine. Virg. 2. Aeneid. 21.
 Quidue moror? si omnes uno ordine habetis Achiuos. Seruius, Vno ordine, Vno reatu. Et est de antiqua tractum scientia: quia in ordinem dicebantur cause propter multitudinem, uel tumultum festinantium, quum erat annus litium. Iuuenal. Satyr. 16. 15.
 Expectandus erit qui lites inchoet annus.
 Ordines ducere. Cic. 1. Philip. 14. Viri fortissimi atque honestissimi, qui ordines duxerunt, res & iudicant & iudicauerunt. De centurionibus, & equitibus loquens: id est, qui militibus praesuerunt.

Seueri

Seueri ordinis lex. Stat. 8. Theb. 2.
 Dispositio in turmas iterum, legemque seueri Ordinis.
 Ordinem in exercitum intelligit, quem confundere militaris disciplina prohibet.
 Lentus profectiois ordo. Quint. lib. 4. cap. 2. 42.
 Abrumpuntur ordines laxati. Vide Abrumpo.
 Obuertere ordines. Vide Obuerto.
 Ducere ordinem. Quint. lib. 4. cap. 2. 42. Et lentum profectiois ordinem ducit.
 Ordinem ducere, per translationem: pro, Ordine persequi. Quint. lib. 10. cap. 1. Idem nobis per Romanos quoque auctor res ordo ducendus est.
 Ordo, pro Ipsis hominibus aliquando accipitur: hoc est, ijs qui eiusdem sunt dignitatis, ut sunt Equites, Consules & ceteri: quorum dignitas etiam ordo appellatur. Cicer. 3. Offic. 76. Qui esse ut argentarius, apud omnes ordines gratiosus: id est, apud omnium ordinum homines.
 Ordo amplissimus, Senatorius uocitabatur. Cic. de Prouincijs Consularibus, 20. Qui me cum illo in gratiam reducat? red duxit ordo amplissimus, & ordo is qui est & publici consilij, & meorum omnium consiliorum auctor & princeps. Budeus.
 Ordo, ad fortunam, & genus uite quandoque refertur. Vide Donatus exponens illud Terentij in Eunuch. 2. 2. 3.
 Conuenit hodie adueniens quendam mei loci hinc atque ordinis, dicit Ordinis, pro paupere. Cic. 3. Ver. Homo autem ordinis sui frugalissimus, qui tum Accensius C. Neroni fuit. P. Tettius haec eade se Lampaci cognosse dixerit. id est, ut nunc uulgus loquitur, homo status sui honestissimus. Ex Budeo.
 Societas & ordo. Cic. pro Domo sua, 110.
 Illustrior ordo seruilijs. Claud. 1. in Eutropium, 30.
 Ordinis inferioris amici: hoc est, infimae conditionis, uel infimi amici, & omnium minimi. Cic. de Amicis, 61.
 In ordinem redigere. Vide Cogere in ordinem, in Cogo.
 Extra ordinem, apud iurisconsultos: id est, sine uerbis & formulis solemnibus. Paulus in l. ordo. ff. de publicis iudicijs capitalium, Ordo exercendorum publicorum iudiciorum in usu esse desistit, durante tamen poena legum, quum extra ordinem crimina probantur. In Instit. Iustiniani, dicitur omnia iudicia esse extraordinaria, in titulo De interdicitis, in fine. Budeus.
 Cui extra ordinem accepit pecuniam a reo iudex. Cic. pro Cluentio, 58.
 Extra ordinem, metaphoricis, Eximie, quasi praeter ceteros. Cic. ad A. Cecinnam, lib. 6. 5. 5. Quare ad eam spem quam extra ordinem de tempore habemus, &c.
 Commisit extra ordinem bella multa Pompeius. Cic. pro Domo sua, 15.
 Ordinarius, Adiectiuum (ὀρδινάριος, ὀρδινάριος) In quo seruatur ordo.
 Ordinaria femina, Ordine disposita. Colum. lib. 3. cap. 13.
 Ordinaria uitis. Colum. lib. 3. cap. 16.
 Ordinarius, ὀρδινάριος, qui in orbem redit, uulgaris.
 Ordinarius lapis, Est structurae genus ex lapide ordinario, nec temere congestum, nec ad perpendicularum respondens, sed tamem ordine coagmentatum. Vitruuius lib. 2. Itaque non est commenda Graecorum structura non enim utuntur molli cemento polita: sed cum decesserunt a quadrato, ponunt de silice seu de lapide duro ordinaria. Idem de bianibus. Structuris loquens & uitiosis, Quod si quis noluerit in id uitium incidere, medio cauo seruato, secundum orthostatas intrinsecus ex rubro saxo quadrato, aut ex testa & silicibus ordinarijs struant bipedales parietes. Ordinarios appellat, non incertos sed eiusdem formae & ordinis, & inter se similes. Budeus. Thelauri pars 2.

Ordinaria consilia. Liu. 7. bell. Pun. 232.
 Ordinarius homo. Ordinarium hominem, inquit Festus, Opus autem dicitur solitum, scurrum & improbum, qui assidue in libris moraretur, ob eamque causam in ordine staret aduentum Praetorem. At Aelius Stilo per contrarietatem, qui in nime ordine uiuere, in ea oratione quam scribit de suis uitibus contra Thermum, Quid mihi fieret, si non ego stipendium in ordine omnia, ordinarius meruisssem semper? Sunt quidam qui manipularum, quia infimi ordinis sit, appellatum credant ordinarium.
 Ordinarium officium dicitur Seneca, libro 3. de Benefic. ubi praeficitur aliquis certa functioni, Ad hortos alicuius ne ordinarium quidem habeatis officium.
 Ordinaria oratio: id est, perpetua & minus concisa. Plinius epistol. 39.
 Ordinarios pugiles uocat Suetonius in August. cap. 45. artis suae peritos, Spectauit studiosissime pugiles non legitimos modo & ordinarios, quos etiam cum Graecis committere solebat: sed caterarios quoque oppidanos, inter angustias uicorum pugnantem temere ac sine arte.
 Ordinarius seruus. Vlpianus in l. item apud Labonem. §. praetor ait, siquid aliud. ff. de iniurijs, Etenim multum interest qualis seruus sit. Bone frugi, ordinarius, dispensator: an uero uulgaris uel mediastinus, an qualis qualis.
 Ordinarius seruus et Vicarius, opponuntur, Vlpianus in l. procuratoris in princ. ff. de tribut. actio.
 Ordino, ordinaris, pen. corr. (ὀρδινάριος, ὀρδινάριος) ordinare, Disponere qui cuiusque locus esse debeat. Vide & ordinatum dicimus, inquit Budeus, recte atque ordine constitutum. Sueton. de claris Grammaticis, 21. Quare cito manumissus, Augusto & infimatus est, quod eleganter curam ordinandorum bibliothecarum in Octauiae porticus suscepit. Budeus.
 Ordinare & instituere. Cic. pro Sylla, 46.
 Aciem ordinare. Vide Acies.
 Agmina ordinare in aliquem. Horat. Epod. 17. 2.
 Annos ordinare. Horat. 4. Carm. ode 11. 4.
 In totum diem ordinari. Quint. lib. 1. cap. 2. 10.
 Forsitan diu fata ita ordinauerunt. Curtius.
 Litem ordinare. Cic. 2. de Orat. 24.
 Ordinare syllabarum literas: quod Galli dicunt Epeler. Ex Prisciano, lib. 1.
 Ordinare locum uitibus. Col. lib. 5. cap. 3. 9.
 Ordinare milites. Liu. 9. bel. Pun. 1.
 Partes orationis ordinare. Cic. 1. de Inuent. 28.
 Res publicas ordinare. Horat. 2. Carm. ode 1. 3.
 Ordinare Reip. statum. Suet. in Iulio Cesare, cap. 40.
 Ordinare improbas cogitationes, pro Texere, uel animo concipere. Senec. epistol. 10.
 Ordinare testamentum. Martian. in l. 2. de inoffic. testam.
 Ordinare uicem paribus interuallis. Col. lib. 3. cap. 13. 5.
 Ordinare, Aliquem ad honorem & magistratum promouere, hoc est (ut Cicero loquitur) ornare, honoribusque augere. Suet. in Vespasiano. Quendam e charis ministris dispensationem cuidam quasi patri petentem quum distulisset ipsum candidatum ad se uocauit, exactaque pecunia quantam is cum suffragatore suo pepigerat, sine mora ordinauit. Budeus.
 Ordinatus, pen. prod. (ὀρδινάριος) Particip. ut, Ordinata disciplina. Liu. 4. bel. Pun. 217.
 Magistratus aliter ordinatos ab alijs scriptoribus dicit Linius lib. 2. pro alio ordine annorum collocatos.
 Ordinatus & compositus uir. Seneca de Vita beata.
 Ordinatus, pen. prod. Aduerb. (ὀρδινάριος) Author ad Herennium, lib. 4. 243. Quae si sequuntur, acute & cito reperimus.

XX 2

riemus

vicinus: distinet & ordinatè disponemus.
 ¶ **Ordinatio**, pen. prod. Aliud adverb. (ὀρδίνω) Ordine Britus ad Ciceronem, lib. 11. 23. 4. ille cum ipse p. s. sum, ego ordinatum: quicunq; ipse, erga sum soluit.
 Petere ordinatum honores. Seruius Ciceroni, lib. 4. 5. 9.
 ¶ **Ordinatio**, ordinationis, Verbale (ὀρδίνω) Colum. lib. 12. cap. 3. 8. Ut ordinatio constituta cōseruetur, Ordinatō uita, pro Constitutione. Plin. epist. 2. 05.
 Ordinatō, pro Administratione prouincie. Suetō, in Nerone. cap. 4. 0. Spondendum tamen quidā desititō ei ordinatōnem Orientis: nonnulli nominatim regnum Ierolymorū.
 Ordinatō, pro Creatione prefectorum. Trāquill. in Domitia= no, cap. 4. Equid sibi uisum esset, proxima ordinatione proficere Aegypto Metium Rasum.
 ¶ **Ordinator**, pen. prod. Verbale (ὀρδίνω) Seneca epist. 110, in his opus est illi alieno consilio: quomodo medico, quomodo nauis gubernatori, quomodo aduocato & litis ordinatori.
 ¶ **Ordolucæ**] Populi in Anglia, arduis mōtib; proximi apud quos (ut Tacitus scribitur) Hostorius dux Romanus, Cæratatū in Anglia imperantem prostrauit.
 ¶ **Ordouicum**] Ordouici, n. g. Nomen est ciuitatis, à qua Ordouices: quos Iulius & Agricola debellauit. Tacitus in uita Agricole.
 ¶ **Orea**] oreæ (ὄρεα) Festus, Oreæ, freni, quod ori inserruntur, dicti. Titinius in Setina, Esti tacebit, tantum gaudebit sibi permitti oreæ. Cæcilius in Ariolo, Deprandi autem leonis obdās oreas. Cato Originum lib. 3. Equos respondit oreas ubi, in de tibi cape flagellum.
 ¶ **Oreades**] pen. corr. (ὄρεα) Nymphæ sunt montium: ab ὄρε, quod Græcè dicitur mons. Virg. 1. Aeneid. 101, Exercent Diana choros: quam mille secuta Hinc atq; hinc glomerantur Oreades.
 ¶ **Orebatis**] pen. corr. Ptolemeo lib. 6. cap. 9. Vrbs Persidis in Mediterraneis.
 ¶ **Oreges**] pars Tauri mōtis, in Caspium mare uergens. Plin. lib. 5. cap. 2. 9.
 ¶ **Oreon**] pen. prod. Herba, sic dicta, quod in montibus nascatur. Plin. lib. 27. cap. 10. de polygono: Tertium genus Oreon uocatur, in mōtib; nascens, arundini tenere simile, uno caule densis geniculis: in se fractis, folijs autem piceis.
 ¶ **Oreofelinum**] pen. prod. (ὄρεοφελίον) Montanum apium. Plin. lib. 20. cap. 11. 5.
 ¶ **Orestrophus**] pen. corr. Nomen canis uenatū apud Ouidium 3. Metam. Vocatus est à monte, qui ὄρε dicitur: & ὄρεφω, nutritio: quasi in montibus nutritus.
 ¶ **Orestes**] ὄρεστῆς, Filius Agamemnonis regis & Clytemnestræ, qui matrem occidit, eo quod illa patrem Agamemnonem occiderat. Deinde Pyrrhum Achillis filium, qui Hermionem sibi prius desponsatam uxorem duxerat, occidit clam in templo, & Hermionem recepit. Postea furiosus ob hæc scelera factus uagabatur. Et custodiente eum Pylade, amico fidsissimo, peruenit in regionem Tauricam: ubi Iphigeniam sororem suam inuenit, cum qua profectus est in Italiam. Vide in Iuditionibus Aegisthus, Agamemnon, & Pylades.
 Agamemnonius Orestes. Virg. 4. Aen. 94.
 Pelopeus Orestes. Lucan. lib. 7. 158, quoniam ab illo originem duxit. Pelops enim Atreum genuit, Atreus uerò Agamemnonem patrem Orestis.
 Infans Orestes. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 3. 9.
 Agitatus furij scelorum Orestes. Virg. 3. Aen. 67.
 Scenis agitatus Orestes. Virg. 4. Aen. 94. Hoc inquit, quoniam multæ fuerunt compositæ tragediæ de Oreste.

Tristis Orestes. Horat. de Arte, 2. 6.
 De Orestis & Pyladis amicitia meminit Cic. 2. de Finib. 117. 2. de Amicit. 2. 4.
 Alius fuit Orestes, cuius meminit Cic. 2. Offic. 8. 5.
 ¶ **Orestus**, pen. prod. Adiect. (ὄρεστος) Ouid. 15. Metam. 98. Sacra q; Orestæ genitū, que sūq; Dianæ Impedit. Orestea uerò dicitur Diana, quod illam Orestes una cum sorore Iphigenia, è regione Taurica in Italicā transfudit, ac iuxta Aricianam collocauit.
 Dea Orestea, Diana. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 3. 3.
 Fides Orestea. Claud. ad Olibrium, 2. 5. 4.
 ¶ **Orestis**] Orestidis, pen. corr. Pars Macedonia. Cic. de Arusp. respons. Quis Platonem ex Orestide, quæ pars Macedonia libera est, hominem in illis locis clarū ac nobilem, legatum Thessalicam ad nostrum (ut se ipse appellauit) imperatorem uenisse nescit?
 ¶ **Oretæ**] pen. prod. Gens Indica secundum Strabonem lib. 15. quos Arbis fluuius ab Indis disternat, Authore Plinio libro 7. cap. 2.
 ¶ **Oretus**] Sicilia fluuius apud Panormum.
 ¶ **Oreus**] pen. prod. (ὄρεος) dicitur est Liber pater, teste Festo, à montibus, in quibus fieri sacrificia solebant.
 ¶ **Orexis**] huius orexis, f. g. (ὄρεξις) Latine dicitur appetitus, seu esurritio. Cicero appationem uerit: ab ὄρεξις, quod est appeto. Quidam etiam pro uehementi edendi auiditate: alij pro uomitu accipiunt, apud Iuuenalem. Sat. 6. 4. 3, — rabidam facturus orexim. Idem, Satyr. 11. 13.
 ¶ **Organum**] organi, pen. corr. (ὄργανον) Instrumentum Latine dicitur: ὄργανον enim erat meum Senatus: id iam est dissolutum. Cic. ad Brutum, lib. 11. 14. 2.
 Organa per excellentiam dicuntur omnia musicorum instrumenta. Quintil. lib. 9. cap. 4. Natura ducitur ad modos: neq; enim aliter eueniret, ut illi quoq; organorum soni, quæquam uerba non exprimunt, in alios tamen atq; alios motus ducerent auditorem.
 Exprimi sermo organis non potest. Quintil. lib. 1. cap. 10. 21.
 Organum, pro Cithara posuit Iuuenalis Sat. 6. 38, — Pretoribus organa semper In manibus.
 Afficiuntur animi in diuersum habitum organis. Quintil. lib. 1. cap. 10. 21.
 Commouetur animus maioribus uelut organis. Quintil. lib. 1. cap. 2. 20.
 Organum, instrumentum ædificijs construendis aptum. Vitruuius lib. 10. cap. 1. Inter machinas & organa id uidetur esse discrimen, quod à machine pluribus operibus aut ui maiore coguntur effectus habere: ut balistæ, torculariumq; prela. Organa autem, unius opere prudētī tractu perficiunt quod propositū est: uti scorpionis, seu anisocyclorum uersutiones.
 Organum, apud Columellam lib. 3. cap. 13. 11. pro instrumento ad metiendum apto, Sic (inquit) compositum organum, quum in sulcum demissum est, litem domini & conductoris sine iniuria deducit.
 ¶ **Organarius**, huius organarij (ὄργανοποιός) Organorum fabricator. Firmicus lib. 2. scribit, Mercurium cum Venere in sexto ab horoscopo facere organarios & myropolas.
 ¶ **Organicus**, pen. corr. Adiect. (ὄργανικός) ut, Saltus organicus Heliconis. Lucret. lib. 3. 27. hoc est, sonore musicis organis reserto.
 ¶ **Organici** (ὄργανικοί) Qui musicis organis canunt. Vulgus organistas uocat. Lucret. lib. 2. 83, — æquæ Ac musæa mele, per chordas organici quæ Mobilibus digitis expergefacta figurant.
 ¶ **Organicè**, Adverb. (ὄργανικῶς) ut, Organicè moueri, & mechanicè,

mechanicè, apud Vitruuium, teste Budeo.
 ¶ **Orge**, sons nobiliss in Narbonensi prouincia. In eo herba nascuntur, in tantum expetite bubus, ut mensis capitibus totis eas querant. Sed illas in aqua nascentes certum est non nisi imbribus alij. Plin. lib. 18. cap. 22. ad finem.
 ¶ **Orgia**] Orgiorū, n. g. plur. nu. inquit Seruius (ὄργια) apud Græcos omnia sacra, sicut apud Latinos ceremonia dicuntur. Sed iam abusu sacra Liberi, Orgia uocantur, uel ἀπό τῆς ὄργης, id est, à furoribus: uel ἀπό τῆς ὄργης, id est, à mōtib; Innotabantur autem tertio quoq; anno: unde Trieterica dicta sunt, id est, triennialia. Virg. 4. Aen. 61, — ubi auditio simulant Trieterica Baccho Orgia, nocturnusq; uocat clamore Cithæron.
 ¶ **Orgia**, uel ὄργια, pen. prod. Vlna, manuum extensio, et pectus ris latitudo, mensura sex pedum. Budeus in Annotat. prior. Orgia, inquit, secundum Herodotum sex pedum est. Theodorus ex Aristotele interdum passum uertit, & Laurentius ubiq; ex Herodoto: interdum tres passus. Suidas, Orgia, inquit, mensura est, quæ inter manus expansas continentur. Vulgò Brasia dicitur, quasi amplexus. Est autem trisyllabum uocabulum, ut harypia, diphthongum Græcam in penultima habens. Plinius uenam appellat, lib. 10. cap. 40. Arboris, inquit, crassitudo, quatuor hominum ulnas complectentium implebat. Hæc Budeus.
 ¶ **Oria**] huius oria, Nauis piscatoria, inquit Nonius. Plautus Rud. 2. 3. 80, — Mea opera, labore & rete, & oria. Idem, Malo hunc calligari ad oriam, ut semper piscetur, etsi sit tempestas alligari.
 ¶ **Oribasius**] ὀρέβαστος, Sardinianus, Iuliani principis fuit familiaris, à quo etiam Oribasius Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros medicine LXXII. ad Iulianum: eorumq; epitomen libris nouem ad Eustathium filium: de rebus, & de affectibus. Hæc Suidas. Eunapius uerò, Græcus auctor in libro Sophistarij, eius uitæ pluribus persequitur.
 ¶ **Oribasus**] pen. corr. Nomen canis apud Ouidium 3. Metam. uocatus ita, quod mōtes uelociter ascendat. ὄρε enim mons est, & ἀέλω ascendo.
 ¶ **Oribata**] Oribatæ, pen. corr. neut. gen. Vide Neurobata. Oribatam putarim esse montium ascensionem. Vn Grimpemontagne, Trenchemontagne. Nisi malis Oribatas interpretari, circulatores, qui scandunt ardua, & in erecta euadunt.
 ¶ **Orichalcum**] orichalci (ὀρέχχαλκος) Aes auri coloris, quod in montibus inuenitur: unde nomen traxit. Græci ὀρέχχαλκος, ab ὄρε, quod est mons, quia in montibus foditur: alij aurichalcum scribunt. Cic. 3. Offic. 123. Siquis aurū uendens, orichalcum se putet uendere, indicetne ei uir bonus aurum illud esse?
 Tibia uincta orichalco. Horat. de Arte, 41.
 ¶ **Oricos**] siue Oricum, pen. corr. (ὀρίκος) ciuitas est Epiri, à Colchis condita, teste Plin. libro 4. cap. 23. de qua Lucan. libro 3. 30, — Tunc qui Dardaniam tenet Oricon, &c. Propert. lib. 1. eleg. 8. 4, — Ut te felici uectam per cæcula remo, Accipiat placidus Oricos æquoribus. Nunc uulgò dicitur Rigo. Quidam Oribos malè legunt.
 Notis actus ad Oricum. Horat. 3. Carn. ode 7. 1.
 ¶ **Oricus**] Adiect. (ὀρίκος) ut, Terebinthus Oricia. Virgil. 10. Aeneid. 27.
 ¶ **Oricularius**] ὀρίκος, pro auriculario subinde apud Celsum legitur, ea ratione qua coliculus & collis, pro cauliculo & caule dicitur: & codex & plostrum, ut focale à faucibus, pro caudex & plaustrum. Budeus.
 Theauri pars 2.

Oricularius clyster. Cels. lib. 5. cap. 28, de fistularum curatione.
 Oricularium specillum. Cels. lib. 6. cap. 7.
 Oriens] Vide Ortior.
 ¶ **Orificium**] orificij (ὀρίκιον) dicitur quod in quacunq; re patet, inquit Sipontinus. Macrobius lib. 7. cap. 4. Duo uentris orificia.
 ¶ **Origanum**] ὀρίγανι, pen. cor. (ὀρίγανον) Herba. Plin. lib. 20. cap. 17. 1, Origanum quod in sapore cumilam emulatur, plura genera in medicina habet, & outin uel prafon appellant, non dissimile hyssopo.
 Origanum & Origanus dicitur, producta que ante ultimā est syllaba. Hæc Hermolauus Barbarus in Corol. cap. 4. 5. 6.
 ¶ **Origenes**] ὀρίγηνος, qui & Adamantius decimo Severi Pertinacis anno aduersum Christianos persecutione commota, à Leonida patre, Christi martyrio coronato, cum sex fratribus & matre uida, pauper relinquitur, annos natus circiter decem & septem. Rem enim familiarem ob confessionē Christi, fiscus occupauerat. Hic Alexandria dispersa ecclesiastica, decimo octauo ætatis suæ anno uarijssimū opus aggressus: postea à Demetrio eius urbis episcopo in locum Clementis confirmatus, per multos annos floruit, & quam iam mædie ætatis, & propter ecclesiasticam Achaicā, quæ pluribus hæretibus uexabantur, sub testimonio ecclesiasticæ epistolæ Athenas per Palestinam pergeret, à Theoclysto & Alexandro Casare & Hierosolymorum episcopis, presbyter ordinatus, Demetrius offendit animam: qui tanta in eum debacchatus est insania, ut per totum mundum super nomine eius scriberet. Constat eum antequam Casaream migraret, fuisse Romæ sub Zephyrino episcopo, & statim Alexandriam reuersum, Heraclam presbyterum iterum qui sub habitu philosophi perseuerabat, adiutorem sibi fecisse uarijssimos: qui quidem & post Demetrium Alexandriam tenuit ecclesiā. Quante autem glorie fuerit, hinc apparct, quod Firmilianus Casareæ episcopus cum omni Cappadocia eum inuitauit, & diu tenuit, & postea sub occasione sanctorum locorum Palestinam ueniens, diu Casareæ in Sanctis scripturis ab eorum eruditus est: sed & illud quod ad Mameam matrem Alexandri imperatoris religiosam sceminam rogatus uenit Antiochiam, & summo honore habitus est: quodq; ad Philippum imperatorem, qui primus de regibus Romanis Christianus fuit, & ad matrem eius literas fecit, quæ usq; hodie extant: & quod tantum in scripturis diuinis habuerit studij, ut etiā Hebræam linguam contra ætatis gentiis suæ naturam edissereret. Dialecticam quoq; & geometriam, arithmetice, musicam, grammaticam & Rhetoricam, omniumq; philosophorum sectas ita didicit, ut studiosos quoq; secularium literarum sectatores haberet, & interpretaretur eis quotiē die, concursusq; ad eum miri fierent: quos ille propterea recipiebat, ut sub occasione secularis literaturæ, in fide Christi eos institueret. Vixit usq; ad Gallum & Volusianum, id est, usq; ad sexagesimum nonum ætatis suæ annum: & mortuus est Tyri, in qua urbe & sepultus est. Hæc & longè plura diuus Hieronymus.
 ¶ **Origenes** (ait Erasmus) Græcis montigenam sonat prima uocalli producta: quemadmodum fit in ὀρίγηνος, quæ sine conuouersa hinc dicta est, quod malefica in montibus peragere sua sacra. Adamus autem, in domui nothen obituit, quod quum sit lucidissimus, ne chablis quidam duritie, nec malecorū ictibus cedit. At Origenis animus plus quam adamantinus fuit, quem nec uitæ austeritas, nec perpetui labores, nec dura paupertas, nec emulorum improbitas, nec suppliciorum terror, nec ulla mortis facies à sancto instituto, nec tantillum dimouere potuit. Tanto enim martyrij desiderio flagrauit, ut uehementer ambiret, uel adolescentulus, in ea laudis par-

Orare atq; obsecrare aliquem. Cic. 4. Verr. 29.
 Rogare & orare aliquem. Cic. 4. Verr. 67.
 Orare & obsecrare aliquem. Cic. pro Plancio, 83.
 Orare & hortari aliquem. Cic. Q. fratris, lib. 1. 1. 67.
 Orare aliquem per Terent. And. 1. 5. 54.
 Quod ego per hanc te dextram oro & genium tuum,
 Per tuam fidem, perq; huius solitudinem
 Te obsecror, ne abs te hanc segrages, neu deserat. Virgil.
 2. Aeneid. 29.
 Per omnes deos te oro. Horat. 1. Carm. ode 8. 1.
 Orare pro aliquo. Plaut. A. Sm. 13. 38,
 Tu pro illa ores ut sit propitius.
 Pro salute alicuius aliquem orare. Bruti Ciceroni, 16. 3.
 Orare ne. Terent. Hecyr. 4. 3. 2. 3.
 —quod te Aesculapi, & te
 Salus, nequid sit huius oro.
 Orare ut. Terent. And. 4. 2. 4. Cic. pro Roscio Amerino, 60,
 Non orat ut eam noctem peruigilet. Terent. Eunuch. 5. 4. 7,
 Oro ut adinrix fies.
 Etiam atq; etiam te oro, ut me totum tuendum suspicias. Cic. Att.
 lib. 11. 209. 3.
 Deum orare. Ouid. 15. Metam. 130.
 Gentes orare & urbes. Virg. 6. Aeneid. 19.
 Orare aliquem in audaciam. Sallust. in Catil. Ceteus autem per
 nuncios familiam atq; libertos suos electos & exercitatos ora-
 bat in audacia, ut grege factio, cum telis ad sese irrumperent.
 Orare aliquid alicui. Terent. And. 3. 2. 4. 7. —nuc Chremem
 Coueniam: orabo gnato uxorem. hoc est, Orabo, ut
 filio meo de gnata sua in uxorem.
 Orare aliquid scire. Plaut. Pseud. 9. 6. 4.
 Orare aliquid ab aliquo. Est petere. Plaut. Amphit. 3. 6. 4.
 Orat ius, bonum, & quum, & c. Plaut. Trinum. 17. 36,
 —ius hic orat. Idem Mench. 2. 4. 8. 7,
 Optimum atq; equissimum orat frater. Et Persa, 10. 7. 1,
 Bonum & quumq; oras, sequere hac. Terentius Heaut.
 2. 3. 12. 5,
 —nam miserè quendam offendi militem,
 Eius noctem orantem.
 Finem orare maiorum. Ouid. 1. Metam. 148.
 Hyemes orate serenae. Virg. 1. Georg. 20.
 Opem orare. Ouid. 1. Metam. 130.
 Pacem orare. Virg. 10. Aeneid. 16.
 Veniam & pacem orare. Ouid. 3. Metam. 138.
 Veniam hanc extremam oro. Virg. 4. Aeneid. 87.
 Vitam orare. Virg. 8. Aeneid. 116.
 Orare precibus. Cic. Casari, in epist. ad Atticum, lib. 9. 183. 3,
 Quamobrem de te peto, uel potius & omnibus precibus oro
 & obsecror, ut in tuis maximis curis aliquid impertias tempo-
 ris huic quoq; cogitationi.
 Multis & supplicibus uerbis orare ut liceat. Cic. Attic. lib. 12.
 249. 1.
 Gestu orari fugam. Ouid. 14. Metam. 44. id est, gestu rogavi,
 ut me impertens, quo hinc possum aufugere.
 Orant admittit, Orant ut admittantur. Virg. 9. Aeneid. 47.
 Orat ignescat. Plaut. Amphit. 4. 103.
 Modus orandi. Virg. 4. Georg. 168.
 Flectere aliquem orando. Virg. 4. Georg. 86.
 Orare dum solo accusatio, significat agere & dicere. Terent.
 Phorm. 2. 1. 82,
 Seruum hominem causam orare leges non sinunt. Cic.
 de claris Oratoribus, 23. Quo neminem unquam melius ul-
 lam orauisse capitis causam, quam seipse defenderet, se au-
 diente locuples author sentit Thucydides.
 Causas orare. Virg. 6. Aeneid. 170.

Vera imago orandi. Quintil. lib. 5. cap. 12. 13.
 Scientia orandi. Quintil. lib. 1. cap. 10. 2.
 Vires orandi. Quintil. lib. 2. cap. 16. 1.
 ¶ Oras, orantis, Particip. (obsecrans) Terent. Eunuch. 5. 5. 14,
 Atq; equidem orante, ut ne id faceret, Thaide.
 Multa deos orans. Virg. 9. Aeneid. 5.
 Murmure pauide orantes. Claud. 7. Panegy. 90.
 Annuere oranti. Virg. 11. Aeneid. 160.
 Dicitis talibus orantem audijt omnipotens. Virgil. 4. Aen. 44.
 Aureas surdas praeberere oranti. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 5.
 Brachia orantia tendere. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 9. 13.
 ¶ Orandus, Aliud participium (obsecrans) ut,
 Numina oranda. Virg. 2. Aeneid. 47.
 ¶ Oratus, pen. prod. Similiter participium (obsecrans) Plaut. Mi-
 lite, 9. 91,
 Sed satim oratus abijt
 Prece multa oratus. Horat. 1. epist. 13. 4.
 Per diuos oratus. Horat. 2. Seru. Satyr. 3. 35.
 ¶ Oratum, orati, pen. prod. (obsecrans) Quod oratumus. Terent.
 Hecyr. 4. 1. 61,
 —ne orata nostra nequeat diutius Celare. Ibidē, 3. 2. 5,
 Sed quum orator eius reminiscor.
 ¶ Oratus, huius oratus (obsecrans) Precatio, rogatio. Plaut. Ca-
 sina, 17. 17,
 Illarum oratu faciunt. Cic. pro Flacco, 72. An etiam scri-
 psit oratu tuos? Correctiora exemplaria legunt, rogatu.
 ¶ Oratio, orationis (λόγος) Verbale. Est omnis locutio, autho-
 re Cicerone de clar. Orat. 35. Terent. Phorm. 1. 4. 48,
 Meministi olim ut fuerit uestra oratio? id est, nō me-
 ministi eorū quae dixisti tunc, cum, & c. Idem And. 4. 1. 10,
 —ibi Tu impudētissima eorū oratio est. Cic. de Fin. 3. 4,
 Atq; ibi hoc dicit, ubi omnis eius oratio est de summo bono.
 Magna laus & honesta oratio. Cic. 7. Verr. 4.
 Orationis satis est: sequere me, act tace. Plaut. Bacchid. 2. 59.
 Aliena oratio. Vide Alienus in Alius.
 Oratione beneficus, Qui uerbis multa promittit. Plautus Ea-
 pid. 3. 14.
 Orationis operam compendi facere. Plaut. Mostel. 2. 57. hoc
 est, paucis agere.
 Orationem inuenire. Terent. And. 2. 4. 4,
 Orationem sberat inuenisse se,
 Qua differat te.
 Orationem sibi parare: pro, Cogitare quid dicturi simus. Plaut.
 Pseud. 7. 39.
 Oratio, ipsius oratoris ratio, & argumentorū arte disposito-
 rum enumeratio: quae quidem omni ex parte perfecta est, ha-
 betq; numeros, figuras & affectus. Vnde Orationes Ciceronis.
 Cic. de Senect. 15. Et tamen ipsius Appij extat oratio,
 & c. Terent. in Prologo Andr. 12,
 —non ita dissimili sunt argumento, sed tamen
 Dissimili oratione sunt facta, ac stylo. Vbi Donatus, O-
 ratio in sensu est: Stylus in uerbis. Oratio ad res refertur: Sty-
 lus ad uerba. Stylus nō est in tempore, sed prolata oratione:
 Oratio autem est & in cogitatione, & in prolata. Oratio-
 nem in sententijs dicit esse, Stylum in uerbis, Argumentum
 in rebus. Ergo in poemate oratio est.
 Orationem etiam dicebant ueteres pauca uerba, authore Don-
 to. Terent. Andr. 1. 5. 16,
 Oratio haec me miseram exanimauit metu.
 Limatus oratione. Vide Lima.
 Oratione locuples. Vide Locus.
 Regina rerum oratio. Quintil. lib. 1. cap. 12. 12.
 Aculei orationis. Vide Aculeus.
 Claritas orationis. Quintil. lib. 2. cap. 16. 6.
 Condimentum orationis. Quintil. lib. 2. cap. 3. 13, Salsum igitur
 erit,

erit, quod non erit insulsum, uelut quoddam simplex oratio-
 nis condimentum.
 Corpus orationis. Quintil. lib. 3. cap. 11. 15.
 Flexanima atq; omnium rerum oratio. Cic. 2. de Orat. 101.
 Genus orationis atrox & uehemens: cui opponitur Lenitatis
 & mansuetudinis. Cic. 2. de Orat. 110.
 Exangue & aridū genus orationis. Author ad Heren. lib. 4. 158.
 Habitus uirilis orationis. Quintil. lib. 5. cap. 12. 14.
 Fluctūs & dissoluti genus orationis. Author ad Heren. lib. 4.
 Incitatio orationis. Vide Incito. (157)
 Lenitas & equabilitas orationis. Cic. in Orat. 30.
 Ornamenta orationis. Vide Ornamentum in Orno.
 Abiecta & humilis oratio, Alta & exaggerata, contraria. Cic.
 in Orat. 112.
 Acceptior plebi oratio. Vide Accipio.
 Acris & uehemens oratio. Quintil. lib. 5. cap. 13. 20.
 Angusta & concisa, collata & diffusa oratio. Cic. in Orat. 108.
 Anxia oratio. Vide Anxius.
 Apparata oratio. Vide Apparo.
 Aspera, horrida, tristis, neq; perfecta, neq; conclusa oratio. Cic.
 in Orat. 10.
 Aspera oratio. Uehemens. Curtius lib. 6.
 Caecata oratio. Vide Caeco caecus, in Caecus.
 Capitalis oratio. Vide Capitalis in Caput.
 Certa oratio. Vide Certus.
 Circumfluens oratio. Vide Circumfluo.
 Circumscise orationes. Vide Circuncido, pen. prod.
 Colorata oratio. Vide Coloro.
 Compta oratio & mitis. Cic. de Senect. 26.
 Concinna, distincta, ornata, festiua, sine intermissione, sine repre-
 hensione, sine uarietate oratio. Cic. 3. de Orat. 56.
 Concisa oratio. Quintil. lib. 2. cap. 20. 5.
 Concitata oratio. Quintil. lib. 3. cap. 8. 40.
 Consumpta oratio. Vide Consumo.
 Contentiosa oratio. Vide Contendo.
 Continens oratio. Vide Continco.
 Contorta & aeris oratio. Cic. in Orat. 36.
 Copiosa & eloquens oratio. Vide Copia.
 Copiosissima & ornatisima oratio. Cic. pro Sylla, 8.
 Corrupta & uitiosa orationes. Quintil. lib. 2. cap. 5. 2.
 Criminosa oratio. Vide Crimen.
 Cygnea oratio. Vide Cygnus.
 Deducta atq; circumlata oratio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.
 Dissipata, inculta & fluens oratio, & quae planè e numeris non
 constat. Cic. in Orat. 128.
 Dissoluta, & ex diuersis cōgesta oratio. Quintil. lib. 2. cap. 11. 5.
 Ne exilis, ne inculta, ne uulgaris, ne obsoleta sit oratio. Cicero
 3. de Orat. 54.
 Exiles orationes. Serg. Galba, & redolentes antiquitatem. Cic.
 de claris Oratoribus. 41.
 Extemporalis oratio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 38.
 Facta oratio, pro elaborata. Cic. lib. 3. de Oratore. Orationem
 facere dicitur, non quā habemus, sed quum rebus & uerbis
 condimus: expolire autem, quum limamus, & elegantijs elo-
 cutionis ornamus.
 Fauorabilis oratio. Tacit. lib. 12.
 Fortis oratio non semper queritur, sed saepe placida, summissa,
 lenis, quae maximè commendat reos. Cic. 2. de Orat. 98.
 Grauis & splendida oratio. Cic. 3. de Finib. 30.
 Grauis, suavis, condita, liberalis, admirabilis, polita, conspersa
 fit quasi uerborum sententiarumq; floribus oratio. Cic. 3. de
 Orator. 54.
 Hilarior renidet oratio. Vide Renideo.
 Honora oratio. Tacit. lib. 1.

Ieiuna oratio. Vide Ieiunus.
 Immoderata oratio. Vide Immoderatus.
 Immodica oratio. Vide Immodicus.
 Impudens oratio. Vide Impudens.
 Incitata, grauis, & uehemens oratio. Cic. de claris Orat. 47.
 Incitata, uolubilis, non redundans nec circumfluens oratio. Cic.
 de claris Oratoribus. 106.
 Inculta oratio. Vide Inculto.
 Inflata & quae turget oratio, saepe imperitia uidetur grauis. Au-
 thor ad Herennium, lib. 4. 156.
 Ingrata oratio. Vide Ingratus.
 Intorta oratio. Vide Intorqueo.
 Lenis, instructa, & terminata oratio: cui opponitur, Aspera,
 tristis, horrida, neq; perfecta, neq; conclusa. Cic. in Orat. 10.
 Locuples oratio. Vide Locus.
 Luculenta oratio. Vide Luculentus.
 Magnifica oratio. Tacit. lib. 18.
 Mitissima oratio. Cic. Metello, lib. 5. 4. 3.
 Mollis & liberalis oratio. Vide Mollis.
 Morata oratio. Vide Mos.
 Multa, uaria & copiosa oratio. Cic. 2. de Orat. 118.
 Nata oratio. Vide Nascor.
 Nitida de horridis, plena de ieiunis, noua de peruulgatis quae
 dam est oratio. Cic. 3. de Orat. 29.
 Nobilis oratio. Vide Nobilis.
 Numerosa oratio. Vide Numerus.
 Obscura quia peracuta, rapida & cleritate caecata oratio. Cic.
 de claris Oratoribus. 143.
 Obsoleta oratio. Vide Obsoletus.
 Pacatior philosophorum oratio, oratorum pugnacior. Cic. de
 claris Oratoribus. 63.
 Pedestris oratio. Vide Pedestris in Pes.
 Pellucens oratio. Vide Pelluceo.
 Perelegans & persubtilis oratio. Cic. pro Plancio, 47.
 Perpetua oratio. Quintil. lib. 2. cap. 20. 5. Vide Perpetuus.
 Secunda oratio, Grata, fauens, plausibilis. Sallust. in Iugurth.
 Seuerissima oratio. Quintil. lib. 6. cap. 3. 71.
 Simplex & grauis oratio. Quintil. lib. 3. cap. 8. 45.
 Simplex ac inelaborata oratio. Quintil. lib. 4. cap. 1. 42.
 Spinosa & exilis oratio. Cic. 1. de Orat. 41.
 Splendida, grandis, faceta & perurbana oratio. Cic. de clar.
 Orat. 149.
 Stabilis oratio, cui uolubilis opponitur. Cic. in Oratore. Stabi-
 bilis dicitur, propter syllabas longas: uolubilis autem, pro-
 pter breues. Hoc aperit Quintil. lib. 9. cap. 4. qui cum pedes
 orationis enumerasset, ita subiungit: Horū pedum nullus nō
 in orationem uenit. sed quo quiq; sunt temporibus pleni-
 res, longisq; syllabis magis stabiles, hoc grauiorem faciunt
 orationem: breues, celerem ac mobilem.
 Tacens oratio. Quintil. lib. 2. cap. 18. 3.
 Vibrans, incitata, accurata & polita oratio. Cic. de claris Or-
 atoribus. 128.
 Volubilis & paulo feruidior erat oratio Appij. Cic. de claris
 Oratoribus. 55.
 Aberrauit oratio. Vide Aberro.
 Aberrat ad alia oratio. Cic. 1. Offic. 188.
 Abhorret oratio ab utilitate audientis. Vide Abhorreo.
 Abundat ornamentis omnibus oratio. Cic. pro Corn. Balb. 12,
 Accommodare orationem. Vide Accommodo.
 Adduci oratione. Vide Abduco.
 Adhibere orationem. Vide Adhibeo.
 Adhibet lumen rebus oratio. Cic. 3. de Orat. 28.
 Adhinnire orationem. Vide Adhinnio.
 Agere orationem. Vide Ago.

Cadere in orationem. Vide Cado.
 Canescit oratio. Vide Canesco, in Canus.
 Carpere orationem. Vide Carpo.
 Claudicat oratio. Vide Claudio.
 Coercere orationem rapidam. Vide Coerceo.
 Cohæret oratio. Vide Cohæreo.
 Complecti orationem. Vide Complector.
 Comprimere orationem. Vide Comprimo.
 Conferre orationem. Vide Confero.
 Conformare orationem. Vide Conformo.
 Consistere oratione. Vide Consisto.
 Consonat moribus oratio. Vide Consono.
 Conterere aliquem oratione. Vide Contero.
 Convertere oratione motus populi, iudicum religiones, Senatus grauitatem. Cic. 1. de Orat. 17.
 Currit oratio. Vide Curro.
 Defendere orationem à tædio. Quintil. lib. 6. cap. 3. 13.
 Distingere et illustrare orationem. Vide Illustris.
 Distinguitur atq; illustratur oratio maxime raro inducendis locis communibus. Cic. 2. de Inuent. 155.
 Effugit mores oratoris oratio. Cic. 2. de Orat. 99.
 Explicat orationem sanè longam et uerbis ualde bonis. Cic. 2. pro lege Agrar. 28.
 Exprimere oratione mores aliquorum. Cic. 2. de Orat. 98.
 Facere iucundam et ornatum orationem. Quintil. lib. 4. cap. 3. 11.
 Iunctam, coherentem, lenem et æquabiliter fluentem orationem facit uerborum collocatio. Cic. 3. de Orat. 94.
 Fertur quasi torrens oratio. Cic. 2. de Finib. 5.
 Habere orationem contra aliquem. Quintil. lib. 2. cap. 17. 3.
 Multam de aliqua habere orationem. Cic. 5. Tusc. 134.
 Iacet oratio. Vide Iaceo.
 Illuminare orationem. Vide Illumino.
 Illustrare orationem. Cic. 3. de Orat. 51.
 Imprimatur animo oratio. Vide Imprimo.
 Includere orationi suæ aliquid. Vide Includo.
 Inducebar orationibus tuis. Vide Induco.
 Induere fictam orationem. Quintil. lib. 4. cap. 1. 19.
 Insectere orationem. Vide Insecto.
 Infracta oratio. Vide Infringo.
 Infundere orationem in aures alicuius. Vide Infundo.
 Ingrederi orationem, et in orationem. Vide Ingreديو.
 Instituire orationem cum aliquo. Vide Instituo.
 Intermitte hæc oratio. Vide Intermitto.
 Interrumpere mediam alicuius orationem. Vide Interrumpo.
 Loquitur oratio. Quintil. lib. 6. cap. 1. 25.
 Modulari orationem. Vide Modulo.
 Niteat dicitur oratio. Vide Niteo.
 Niteat et illuminat maxime orationem tanquam stellis quibusdam uerbum translatum. Cic. 3. de Orat. 93.
 Obscæcat orationem totam narratio obscura. Vide Obscæco.
 Obire oratione quippiam. Vide Obeco.
 Opprimere orationem alicuius. Vide Opprimo.
 Quibus uerbis ornata oratio et perpolitâ. Cic. 1. de Orat. 16.
 Percurrit oratio. Vide Percurro.
 Perorare orationem. Vide Peroro.
 Ponere modum orationi. Tacit. lib. 4.
 Promerere orationem de se. Tacit. lib. 18.
 Refrigit oratio. Quintil. lib. 4. cap. 2. 3.
 Scribere orationes. Quintil. lib. 2. cap. 17. 9.
 Scripta elegantissime oratio. Cic. Attico. lib. 15. 321. 8.
 In manibus est oratio. Vide Manus.
 Oratio, etiam precatio dicitur.
 Oratimcula, pen. corr. Diminutium (oratimcula) Cic. 3. de Natur. deor. 57, De quibus in illa aureola oratimcula dicitur

Lælius. Idem Attico. lib. 2. 16. 4. Et eidem. lib. 13. 276. 2.
 Orator, penult. prod. oratoris (ὁρῶν, ὁρῶν) Cic. Orator est uir bonus, dicendi peritus, qui in causis publicis et priuatis plena et perfecta utitur eloquentia. Festus, Oratores ex Græco ὁρῶν dicitur, quod missi ad reges nationesq; deos solerent testari, hi modo appellantur legati. Terent. in Prolog. Hecyr. 9.
 Orator ad uos uenit ornatu prologi, finite exorator siem. Is orator erit mea sententia, hoc tam graui digno nomine, qui quecumq; res inciderit, que sit dictione explicanda, prudenter et compositè, et ornate, et memoriter dicat, cum quædam etiam orationis dignitate. Cic. 1. de Orat. 33.
 Plenus et perfectus orator est, qui de rebus omnibus possit uariè, copiosèq; dicere. Cic. 1. de Orat. 31.
 Orator uerborum, Actor rerum. Cic. 3. de Orat. 33.
 Proprium oratoris est, aptè, ornate distinctèq; dicere. Cicero 1. Offic. 4.
 Decet oratorem late exprimere. Cic. in Partit. 77.
 Eloqui compositè, ornate, copiosè oratoris est. Cicero 1. de Oratore, 26.
 Fœderum, pacis, belli, induciarum oratores. Cic. 2. de Legib. 35.
 Oratoris pacis petenda. Liu. 6. belli Maced. 109.
 Audax orator. Ouid. 13. Metam. 40,
 Mitor et Iliacas audax orator ad arces.
 Canorus et uolubilior orator. Cic. de claris Oratoribus 54. Vide de Canorus, in Cano.
 Consummatus orator. Quintil. lib. 2. cap. 19. 1.
 Cumulatus omni laude orator. Vide Cumulus.
 Impetrabilis orator. Vide Impetro.
 Inconditus orator. Cic. in Orator. 137.
 Mediocris orator. Vide Mediocris, in Medius.
 Nervosus orator. Vide Nervus.
 Vehemens orator Iuuenal. Satyr. 11. 4.
 Compositi oratoris bene instructam collocationem dissoluere. Cic. in Orat. 136.
 Delecti ordine ab omni centum oratores. Virg. 7. Aeneid. 31.
 Efficere oratorem. Quintil. lib. 1. cap. 10. 2.
 Effingere oratorem. Quintil. lib. 5. cap. 12. 16.
 Facere oratorem. Quintil. lib. 1. cap. 10. 5.
 Formare oratorem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 8.
 Inchoare et informare oratorem perfectum. Vide Inchoo et Informo.
 Inflare uehementius dicitur orator. Vide Influo.
 Instituire oratorem. Quintil. lib. 1. cap. 1. 15.
 Instruere oratorem. Vide Instruo.
 Mittere oratorem. Cic. de claris Oratoribus. 27.
 Mittere oratores petitum pacem. Vide Mitto.
 Orator, liber quidam Ciceronis dicitur, in quo instruitur orator. Cic. ad Trebonium. lib. 15. 20. 1. Oratorem meum (sic enim inscripsi) Satino tuo commendauit.
 Oratorius, Adiectiuum (ὁρῶν) Quod ad oratorem pertinet: ut, Vis oratoria. Cic. 1. Partit. 41. Et 1. Academic. 47. Sic ornamenta oratoria.
 Institutio oratoria. Quintil. Triphoni. 1.
 Diserta et oratoria oratio. Cic. 1. de Orat. 118.
 Ornatus oratorius. Quintil. lib. 3. cap. 1. 9.
 Urbinitas oratoria. Quintil. lib. 6. cap. 3. 9.
 Oratorie, Aduerbium (ὁρῶν) Oratoris more: hoc est, ornate et eleganter. Cicero in Orat. 132, Nihil enim est aliud Brute (quod quidem tu minime omnium ignoras) pulchre et oratorie dicere, nisi optimis sententijs, uerbisq; lectissimis dicere.
 Oratoria, ὁρῶν, Oratrix. Quintil. lib. 2. cap. 15, Oratoria sic effertur ut elocutoria, oratrix ut elocutrix.

Oroandes]

Oroandes] mons, ut ait Plin. lib. 5. cap. 27. non longe ab Imao monte, imò unus ex colliculis Imai.
 Oroatis] Ptolemaeo lib. 6. cap. 5. fluuius est in sinu Persico, Meridiem uersus. Meminit huius Plinius lib. 6. cap. 23.
 Oroba] ὀρῶν, Ptolemaeo lib. 6. cap. 1. urbs est Assyria in mediterraneis.
 Orobanche] ὀρῶν, Latine euangina appellata, quod eruum circumligata strangulet et enecat. herba est subriua bens, sub hispidâ, caule duorum palmorum, aut paulo amplius. Plin. lib. 2. 2. cap. 2. 5. 41, Orobanchen appellauimus necantem eruum et leguminarum cynomorian eam appellat, et Fortassis est hostra cuscuta.
 Orobatis] Urbis Persidis in mediterraneis, Ptolemaeo lib. 9. cap. 4.
 Orobia] Orobia, Thuris genus, minoribus constans guttis, teste Plinio lib. 12. cap. 14. ab erui similitudine ita dictum: quamquam in uulgatis Plinij exemplaribus Arabiam corruptè legimus, pro Orobia, quod etiam annotauit Hermolaus Barbarus.
 Orōbitis] huius orobitis, pen. prod. f. g. (ὀρῶν) Coloris species, ex lutea herba confecta. Plin. lib. 33. cap. 5. 3.
 Orodes] pen. prod. (ὀρῶν) rex Parthorum, qui Crassum Romanum cepit et occidit. De quo Plutarchus in Crasso. Est et Orodes apud Vergilium lib. 10. Aeneid. 1. 4. 8. à Mæzenio interfectus.
 Orōetes] Vir Persa, et Sardium prefectus, qui Polycratem Samiorum tyrannum dolo captum suspendit. Hic postea iussu Darij, et operâ, et hinc Bagei in Sardis trucidatus est, ut scribit Herodotus lib. 3.
 Orontes] ὀρῶν, uir Troianus, qui Troia capta cum Aenea in Italiam nauigans, naufragium fecit, ut scribit Virgilius 1. Aeneid. 24,
 Vnam, que Lycios fidumq; uehebat Orontem, et c.
 Acer Orontes. Virg. 1. Aeneid. 4. 4.
 Auctor Lycie classis Orontes. Virg. 6. Aeneid. 67.
 Est et Orontes, Phœnicie fluuius, ut scribit Pomponius Mela lib. 2. in descriptione Phœnicie. Et Plin. lib. 2. cap. 103. natus inter Libanum et Antilibanum, ut idem scribit lib. 5. cap. 22. Lucanus lib. 3. 43,
 Accedunt Syriæ populi desertus Orontes,
 Et felix (sic fœma) Ninus. Nunc uocatur Tarsaro: ut testatur Olinarius in Melam.
 Eois Orontes. Stat. 4. Sylu. 6. 10.
 Orontes, pen. prod. Adiectiuum (ὀρῶν) ut, Myrrha Orontea. Propert. lib. 1. eleg. 2. 1.
 Oropus] pen. prod. Oppidum in Attica, in confinio Bœotia. Plinius lib. 4. cap. 7. Est et alia eiusdem nominis ciuitas in Macedonia, patria Seleuci Nicatoris. Item alia in Eubœa, Apollinis templo clarissima. Rursus alia in Syria, non procul ab Amphipoli, à Nicatore condita, aut cerie instaurata, et à nomine patriæ suæ ita appellata. Sunt et alia nonnulla, que enumerantur à Stephano.
 Orphanus] huius orphani, pen. corr. (ὀρῶν) Qui caret patre presidioq; paterno: et qui summo opere desiderat illius opem, quæ sine eo male habeat. Græca dicitur est. Valla.
 Orpheus] ὀρῶν, duarum syllarum, Poeta siue uates præstantissimus, Apollinis et Calliope filius, uel, ut alij, Oeagrii filius, et Polymnia Muse. Vxorem habuit Euryciden, cuius mortuæ causa etiam ad inferos descendit, ut illam reciperaret. Vide Virgilium 4. Georg. à numero 91. usque ad finem ferè: et Ouidium 10. Metam. et in principio 11. ubi mortem etiam eius enarrat. Fuit autem Thrac: et, ut quidam uolunt, rex Ciconum; qui populi sunt Thracie, iuxta Hebrum fluuium habitantes: profectus est cum Argonaui

Thestauri pars 2.

tis ad uellus aureum. Plura uide apud Suidam, qui alios etiâ hoc nomine poetas fuisse docet. Declinatur Orpheus, Orpheos, Orphei, Orphea, et c. Vel Latine, Orpheus, Orphei, Orpheo, Orpheum. Exempla utriusque inflexionis apud poetas inueniuntur.
 Orphei Græco datiuo usus est Virg. 4. Georg. 169,
 Infrasis Orphei lathæa papauerâ mittes.
 Orphea, accusatiuus. Ouid. 11. Metam. 1,
 — tumuli de uertice cernunt
 Orphea percussis sociantem carmina neruis.
 Blandus testudine Orpheus. Valer. 1. Argon. 39.
 Rhodopetus Orpheus. Ouid. 10. Metam. 10.
 Sacer Orpheus Calliopæ genus. Senec. Herc. Oeth. 8. 1.
 Thracius Orpheus. Virg. 4. eclog. 12. Stat. 5. Sylu. 5. 11.
 Threicius Orpheus. Horat. Carm. ode 2. 4. 3.
 Vocalis Orpheus. Horat. 1. Carm. ode 12. 2.
 Orpheus, Adiectiuum trisyllabum, pen. prod. (ὀρῶν) ut, Vox Orphea. Ouid. 10. Metam. 1.
 Cantus Orpheus. Claud. 8. P. neg. 50.
 Orpheus, idem quod Thracius. Mart. lib. 1. 2. 1,
 Quicquid in Orphea Rhodope spectasse theatro
 Dicitur, exhibuit Cæsar arena tibi.
 Orphneus] ὀρῶν, equus Plutonis, à tenebris nomen habens. Huius meminit Claud. in fine lib. 1. de raptu Proserp. unâ cum alijs,
 Orphneus crudele mœans, Aethonq; sagitta
 Ocyor, et Stygij sublimis gloria Nyctius
 Armeni, Ditisq; nota signatus Alastor.
 Orrea] ὀρῶν, Ptolemaeo lib. 3. cap. 9. Britannia urbs: uulgo Neucastel, Monastere: ubi carbonum copia.
 Orislochus] pen. corr. fuit, teste Homero libro Iliad. 5. filius Alpei fluminis, qui lato gurgite terram interfuit Pylodiam, et populi frequentis Princeps fuit.
 Orisus] Vide Orisio.
 Orthium carmen] ὀρῶν, genus est modulationis musicae, quod Arionem cecinisse refert Herodotus libro 1. priusquam se in mare precipitaret: sic forte dictum, quod eius carminis numeri quam altissima uoce ferrentur. et propterea enim Græci dicunt, quod arduus est, et quam altissima uoce eleuatum. Gellius libro 16. cap. 19. Stansq; in summa puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, sub altissima uoce cantauit.
 Orthocorybantij] Scythia in Asia populi, auctore Herodoto lib. 3.
 Orthos] Græcè, Latine dicitur rectus. à qua dictione sunt composita per multa.
 Orthodoxus, orthodoxi (ὀρθῶς) Recte opinionis, siue sententiæ aut fidei. dicitur enim gloriam et exultationem, siue opinionem et sententiam significat.
 Orthogonius, Adiectiuum (ὀρθῶν) Quod rectis angulis constat, et omnium partium æqualitatem habet. Colum. lib. 5. cap. 2. 8. Orthogonius ager.
 Orthographia, ὀρθῶν, Latine recta scriptura dicitur. Quintil. lib. 1. cap. 7. 1. Quod Græci orthographiam uocant, nos recte scribendi scientiam nominemus.
 Orthographia in architectura est, quum iam non planum opus, imaq; operis uestigia imaginatur, sed subiectum, et frontem attollens, quasi erecti operis, aduersusq; descriptio. Hæc est erecta frontis imago, modiceq; picta futuri operis figura. Budæus. Vide Vitruuium lib. 1. cap. 2.
 Orthomatica, Poma dicuntur ab effigie maminarum. Plin. lib. 15. cap. 14.
 Orthopnoicus, orthopnoici, penult. corr. (ὀρθῶν) qui eam anhælitus difficultatem habet, ut nisi recta ceruicè stet, spirare

Z Z spirare

spirare non possit. Plin. lib. 20. cap. 14. 2. Orthopnoicis, torminibus, cholericis efficacissimum.

Orthopnoea, orthopnoea (ὀρθοπνοία) Passio ipsa, et difficultas anhelitus. Est enim circa fauces malum, quod apud Graecos aliud atq; aliud nomen habet. Cels. lib. 4. cap. 4. de difficultate spirandi, Quae uehementior est, ut sit are ager sine sono & anhelatione non possit, asthma. Quum accersit id quoque, ne nisi recta ceruice spiritus trahatur, orthopnoea. Plin. lib. 21. cap. 20. 6. Crapulas quoque & orthopnoeas dissecit.

Orthostadia, ὀρθοστάδια, Tunicae consistentes, quae rectae manent, nec accinguntur, apud Aristophanem: quas Pollux lib. 7. cap. 13. dicit communes esse uiris & mulieribus.

Orthosia] ὀρθοσία, Vrbs Syria. Ptolemaeo lib. 5. cap. 15. Hodie Tortosa, prius Antartadum.

Orthostata] orthostate, penul. corr. m. g. (ὀρθοστάτης) Vitruuius lib. 2. cap. 8. Quod si quis noluerit in id uitium incidere, medio cauo seruato secundum orthostatas intrinsecus è rubro saxo quadrato, aut ex testa, aut ex silicibus ordinarijs struat bipedales parietes, & cum ansis ferreis & plumbo fronte unctae sint. Ita enim non acruentim, sed ordine structum opus poterit esse sine uitio sempiternum, quod cubilla & coagmenta eorum inter se sedentia, & iuncturis aligata non protrudent opus, neq; orthostatas, inter se reliquatos labi patientur. Ipse Vitruuius ibidem, & lib. 10. cap. 17. postes uocat: alibi cap. 16. arretra tigna, teste Budeo.

Orthroriscus] ὀρθροσκός, Piscis, Plinius libro 32. cap. 2. 8.

Orti Hesperidum] ὄρτιοι ἠεσπερίδων, in Africa fuerunt inter duas Syrtis, Poetarum fabulis plurimum celebrati, qui reuera nihil ferant praeter oleastrum. Vide supra in dictione Hortus.

Orton] ὄρτων, Ptolemaeo lib. 3. cap. 1. Pelignorum urbs: hodie Ortona. Vulgò Pietra de pirati.

Ortopla] ὀρτοπλα, Dalmatiae urbs. Ptolemaeo lib. 2. cap. 17. Hodie Ortopula.

Ortus] orti. Vide Hortus.

Ortus, orta, ortum, & Ortus, huius ortus] Vide Ortor.

Ortygia] ὄρτυγία, Insula in mari Aegeo, quae etiam Delos dicitur. Dicitur Ortygia (teste Solino) quia in ea primò uisae sunt coturnices, quas Graeci ὄρτυγας uocant. Fuit & alia hoc nomine insula circa Siciliam, quae ponte iungitur Syracusis, & fontē habet Arethusam. Haec ex opposito est Plemyrii Siciliae amnis, de qua Virg. 3. Aeneid. 139.

Oraculum Orthygiae. Virg. 3. Aeneid. 29.

Linquimus Ortygiae portus. Virg. 3. Aeneid. 25.

Dea Ortygia, Diana, quae in Ortygia insula, quam Delon alio nomine dixerunt, nata fuit. Ouid. 1. Metam. 140.

Ortygometra] ὀρτυγομετρά, Rex coturnicium, maior aliquanto, ac nigrior auis. Dicitur, quod dux sit ac moderatrix coturnicium. Componitur enim, ex ὄρτυγος coturnix, & μέτρον mensura. Plin. lib. 10. cap. 23. 8. de coturnicibus loquens, Aquilone ergo maxime uolant, ortygometra duce. Haec Calepinus, sed inepte. Ortygometra enim penultimam producit, ut Tettigometra, & eiusdem originis reliqua. Scribitur enim per ὄ, non per ὀ. Neque posterior huius compositionis pars est μέτρον mensura: sed ὀρτυγός, id est, mater, ut sit Ortygometra, Coturnicum mater seu matris. Vide Budeum in Annotat. prioribus.]

Ortyx] ortyxis, pen. cor. sam. gen. (ὄρτυξ) Auis quae coturnix dicitur.

Oryx] oryxis (ὄρυξ) Vide Orix. Plin. lib. 2. cap. 40. Orygen appellat Aegyptius feram, quam in exortu eius (Caniculae sideris scilicet) contra stare, & contineri tradit, ac uelut ad-

rare quum sternerit. Idem lib. 8. cap. 53. 2. de semiferis animalibus loquens, Sunt & oryges, soli a quibusdam dicit, contrario pilo uestiti, & ad caput uerso.

Oryza] Vide Oriza.

O] oris, n. gen. (ὄρα) Proprie concium illud, intra quod sunt lingua & dentes. Plin. lib. 11. cap. 37. 34. Continui dentes aut utraq; parte oris sunt, ut equo: aut superiore priores non sunt, ut bobus, ouibus, in plurali, ora, orium, oribus. Virg. 8. Aeneid. 98.

Componens manibusq; manus atq; oribus ora. Plin. libro 20. cap. 5. 12. Vitis orium graeulentiāq; sanare asseruit Cato. Sic legit Deshaucius in Heteroclitis: uerum corrupte nam eo loco in uetusto exemplari legitur, earum: de parium enim graeulentiā loquitur.

Vultus in ore ficto. Ouid. epist. 16. 3.

Os, de bruiis. Virg. de leone, 12. Aeneid. 2.

Impudicus frangit telum, & fremit ore cruento.

Os, facies. Virg. 1. Aeneid. 119.

Os humerosq; deo similis.

Os, Sermo. Plin. de Viris illust. 7. 6. Mithridates rex Ponti, oriundus à septem Persis, magna uis animi & corporis, ut sex iuges equos reget, duarum & uiginti gentium ore loque retur. Vide Loquor.

Adolescentioris Acaemiae os. Cic. Varroni, lib. 9. 8. 1.

Insignis ore. Virg. 4. Georg. 19. De rege apium.

Anhelius oris. Ouid. 3. de Arte, 60.

Male odorati oris tristis anhelitus. Ouid. 1. de Arte, 105.

Decor oris. Ouid. 2. Fast. 155.

Decus oris. Ouid. 3. Metam. 85.

Dos oris, Sauietas dicendi aut canendi. Ouid. 5. Metam. 113.

Facies oris. Vide Facies.

Honor oris. Lucret. lib. 4. 236.

Sed tamen esto iam quantumuis oris honore: id est, sit quantumuis formosa.

Inanitas oris. Quintil. lib. 1. cap. 11. 4.

Gravis odor oris. Ouid. 3. de Arte, 56.

Recessus oris. Quintil. lib. 1. cap. 5. 20.

Saliua oris. Lucret. lib. 4. 223.

Suauitas oris. Quintil. in Prooem. lib. 6. 10.

Vitta oris. Quintil. lib. 1. cap. 5. 20.

Adoperta ora. Ouid. 5. Metam. 39.

Adunca ora bouum: id est, curua. Ouid. epist. 12. 4.

Aegrum os. Silius lib. 13. 145.

Animosi oris Accius. Ouid. 15. 1. Amor. eleg. 4.

Arguta ora blandis querelis. Stat. 2. Sylu. 1. 9.

Balbum os. Horat. 2. epist. 1. 26.

Celestia ora. Ouid. 2. Metam. 125.

Candida ora. Ouid. 2. Metam. 173.

Cornea ora: id est, rostrum. Ouid. 8. Metam. 110.

Corruptum os. Quintil. lib. 1. cap. 1. 10.

Coruscum os. Claud. 2. Paneg. 57.

Cristati oris ales, gallus. Ouid. 11. Metam. 120.

Culti oris, facundia. Ouid. 1. Fast. 5.

Diffoxa uulgi ora. Lucan. lib. 3. 58.

Dulce os, Pacundum. Ouid. 12. Metam. 116.

Hac postquam dulci Neleus edidit ore.

Os durum. Terent. Eunuch. 4. 7. 36. Vbi Donatus, Os durum, os impudens: ut contra, Mellis frontis dicuntur, qui sunt reuerentes.

Duri oris puer, & audax. Ouid. 5. Metam. 91.

Falsi oris ambages. Ouid. 10. Metam. 4.

Os faticanum. Ouid. 9. Metam. 84.

Focidum os. Cic. in Plonem. 9.

Frenatum os equi. Horat. 1. epist. 15. 4.

Formosum os. Ouid. 3. Metam. 93.

Fremebunda ora. Stat. 5. Thebaid. 40.

Fumantia ora. Ouid. 2. Metam. 65.

— fumantiaq; abluit ora.

Honestum os Pleiadum: pro, orientibus Pleiadibus. Virgilius 4. Georgie. 27.

Horrenda ora. Virg. 2. Georg. 78.

Orasq; corticibus sumunt horrenda cauatis. intelligit personas & laruas ligneas.

Ieiunum os. Vide Ieiunus.

Immania ora. Stat. 9. Thebaid. 39.

Impia ora. Ouid. 14. Metam. 48.

Improbum os. Vide Improbus.

Impudens os, Idem quod durum. Terent. Eunuch. 5. 1. 22.

Indignantia ora. Ouid. 1. Metam. 37.

Infame os Antonij. Vide Infamis.

Infantia ora. Ouid. 4. Metam. 104.

Ingenium os. Vide Ingenius.

Insignia ora magnis dentibus. Ouid. 8. Metam. 86.

Intonsa ora. Virg. 9. Aeneid. 37.

Inuolabile os. Stat. 5. Thebaid. 77.

Lacue os. Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 13.

Laxum os. Silius lib. 13. 85.

Lunata ora. Stat. 11. Thebaid. 107.

Mimitantia ora. Ouid. 12. Metam. 70.

Modicum os. Persius Satyr. 5. 2.

Moxta ora. Senec. Hippol. 8. 5.

Morientia ora. Ouid. epist. 14. 3.

Mutum os. Ouid. 6. Metam. 115.

Niueo lenis in ore rubor. Ouid. epist. 19. 24.

Pallida ora. Virg. 1. Aeneid. 72.

Pattulum os bouis. Ouid. epist. 15. 12.

Peritum os. Ouid. 2. Amor. eleg. 10. 7.

Prædurum os. Quintil. lib. 6. cap. 4. 9.

Puerina ora canum. Ouid. 14. Metam. 13.

Puluerulenta ora. Claud. 3. Paneg. 50.

Rapidum os. Stat. 6. Aeneid. 16.

Remissum os. Stat. 9. Thebaid. 31. id est, os molle, stum, aut uox modesta.

Reiudens os. Ouid. 8. Metam. 46.

Rosum os. Virg. 9. Aeneid. 1.

Sacrificum os. Ouid. 1. Fast. 26.

Semiferum os. Senec. Thebaid. 1. 24.

Sibila ora anguini. Virg. 2. Aeneid. 43.

Siccum os, Catull. in Americ Formiani, epigr. 40. 1.

Sidereum os Pollucis. Valer. 4. Argonaut. 39.

Silens os. Ouid. 1. Amor. eleg. 7. 5.

Spumantia ora. Ouid. 6. Metam. 46.

Slygium os. Ouid. 3. Metam. 16.

Tenerum os. Horat. 2. epist. 1. 26.

Timidum os. Claud. 2. Paneg. 73.

Trepidum os. Ouid. 5. Metam. 47.

Trilingue os Cerberi. Horat. 2. Carm. ode 19. 7.

Tumidum os. Valer. 2. Argon. 130.

Veridicum os. Lucret. lib. 5. 2.

Vno ore, pro Vno consensu. Terent. Phorm. 4. 3. 20.

— nam ceteri quidem hercle amici omnes modo Vno ore auctores fuere, ut praecipitem hanc daret. Idem And. 1. 1. 69.

Abire in ora hominum. Vide Abeo.

Accedit os. Cic. 2. de Orator. 17. Sed tamen quoniam hoc totum, quicquid est, siue artificium, siue studium dicendi, nisi

accessit os, nullum potest esse, docebo uos discipuli, id quod ipse didici, &c.

Admirari aliquem ex ore alterius. Cic. 1. Tusc. 62.

Aequiparans os deos. Ouid. 2. de Ponto, eleg. 2. 19.

Spumas agit ore cruentas. Virg. 3. Georg. 41.

Aperit ora futuris Cassandra. Virg. 2. Aeneid. 50.

Aperat ora feneris minis. Stat. 9. Thebaid. 141.

Ore imperturbato bibere. Ouid. in Ibin. 113.

Purpureo bibit ore nectar. Horat. 3. Carm. ode 3. 3.

Cadit frustum ex ore pulli. Cic. 1. de Diuinat. 53.

Sublimi ore canere aliquem. Claud. de bello Getico, 25.

Diuino ex ore canit sacerdos. Virg. 3. Aeneid. 75.

Hiatus oris & dentibus ipsis capessunt quaedam animalia cibum. Cic. 2. de Natur. deor. 182.

Auidi ore captare cibos. Seneca Thyeste, 1. 1.

Cinctum anguibus os Gorgonis. Cic. 6. Verr. 111.

Coercere ora frenis. Ouid. 5. Metam. 129.

Cohibere ora. Seneca Troade, 6. 22.

Colligit os rabiem. Ouid. 1. Metam. 48.

Fontes colluerant ora. Ouid. 5. Metam. 90.

Clauso commurmurat ore. Silius lib. 15. 163.

Ore placido compellere aliquem. Ouid. 3. Metam. 30.

Comprimere ora. Ouid. 6. Metam. 59.

Confundit ora infractis osibus. Ouid. 5. Metam. 12.

Coniesserunt in os Midæ dormienti grana tritici formica. Cicero 1. de Diuinat. 132.

Vno ore consentiunt omnes de utilitate amicitiae. Cic. de Amicitia, 71.

Constricta ora frenis. Senec. Hippol. 10. 18.

Dolor contrahit ora. Ouid. 3. de Ponto, eleg. 1. 26.

Conuertere os ad aliquem. Vide Conuerto.

Conuertere ora & oculos in aliquem. Vide Conuerto.

Conuertere ora uulgi. Horat. 2. epist. 1. 40.

Clauso ore custodire uerba. Senec. Agamem. 7. 26.

Blando ore dicere aliquid. Ouid. 13. Metam. 113.

Rauco ore dicere aliquid. 5. Metam. 120.

Discutit ora saxo. Ouid. 4. Metam. 104.

Distorque os. Terent. Eunuch. 4. 4. 3. ubi Donatus, Os autē dicimus illū distorquere, quē natura pulchri, deturpamus.

Finem dedit ore loquendi. Virg. 6. Aeneid. 16.

Dare ora capistris. Virg. 3. Georg. 38.

Sublime os homini datum. Ouid. 1. Metam. 18.

Domita ora frenis. Senec. Hippol. 10. 3.

Ducere os. Cic. in Orator. 47. Vultu tamen multa conficiens: non hoc, quo dicitur os ducere: sed illo, quo significat ingenium quo sensu quicq; pronunciant.

Tremēte ore indignos sonos edidit. Ouid. 3. Amor. eleg. 5. 14.

Placido ore edere aliquid. Virg. 7. Aeneid. 39.

Efferre ora, Est erigere se, & uidentū exhibere, ac ueluti ostentare. Virg. 5. Aeneid. 74.

Effatus est ore. Virg. 3. Aeneid. 83. Ibidem, 2. 105.

Eluere os. Celsus lib. 3. cap. 4.

Recto ore emittimus uoces. Lucret. lib. 4. 112.

Egregio magnum decus enitet ore. Virg. 4. Aeneid. 30.

Reluctanti ore it equus. Ouid. 3. Amor. eleg. 4. 3.

Impurissimo ore orationem in absentem euomere. Cic. 53. Philippica, 177.

Exagitata ora frenis. Silius lib. 7. 69.

Excellent os. Silius lib. 1. 31.

Vox excidit ore. Virg. 6. Aeneid. 138.

Verbum ecquod unquam ex ore huius excidit, unde quisquam posset offendi? Cic. pro Sylla, 54.

Moxto exciuit ore cibos. Stat. 5. Thebaid. 121.

Exibat ex ore eius nihil nō consideratū. Cic. de claris Orat. 1. 44.

Exertare ora. Virg. 3. Aeneid. 85.
 Toto ore expalluit. Ouid. 4. Metam. 12. Ibidem. 6. 121.
 Sacram os celo extulit Lucifer. Virg. 8. Aeneid. 199.
 Liuida facta ora digitis. Ouid. epist. 19. 17.
 Mendaci ore fallere numen. Ouid. 3. Amor. eleg. 3. 9.
 Prono ore terram languidus fert. Senec. Herc. Oeth. 7. 18.
 Ferre ora. Vide Fero.
 Ora ad ora ferre. Osculari aliquem. Ouid. ad Lucretiam. 28.
 Ferre se ore. Virg. 4. Aeneid. 3. Quem sese ore ferens?
 Per ora hominum ferri. Plin. epist. 10. a. lib. 2. id est, in publicum, in
 Flectere os in castitiam. Tacit. lib. 3. (celebrationem).
 Ecce dare ora unguibus. Virg. 4. Aeneid. 135.
 Olenia ora fouere a aliqua. Virg. 2. Georg. 27.
 Mollia purpureis frænas ora capistris. Ouid. 10. Metam. 25.
 Cruento ore fremit leo. Virg. 9. Aeneid. 69.
 Cuncti simul ore fremebant. Virg. 1. Aeneid. 113.
 Virginitatis habitumq; gerens. Virg. 1. Aeneid. 64.
 Ediscere authorem aliquem, et eum semper in ore habere. Cic.
 Leptæ. lib. 6. 18. 10.
 Areni sitientes hausimus ore. Ouid. 14. Metam. 56.
 Horrent sudoribus ora. Claud. 3. Paneg. 50.
 Humectare ora lacrymis. Lucret. lib. 1. 188.
 Imponere os alicui. Ouid. 6. Metam. 59.
 Pallor albus ore inficit. Horat. Epod. 7. 3.
 Rubor igneus inficit ora. Lucan. lib. 5. 43. (89).
 Inferunt in os infantibus omnia minima mansa. Cic. 2. de Orat.
 Intonare ore. Virg. 6. Aeneid. 122.
 Ora omnium et oculos intuemur. Cic. pro Milone. 32.
 Inumbrare ora coronis. Lucret. lib. 3. 187.
 Lacerare ora manu. Silius lib. 8. 31.
 Lacerare incesto ore optimum virum. Vide Lacer. ad lectum.
 Duro ore lacerare aliquem. Claud. 1. in Rufinum. 72.
 Os alicui ledere. Terent. Adelph. 5. 4. 10. Donatus. Nulli ledere
 os, id est, nullum presentem ledere.
 Lauius ora manusq; Horat. 1. Serm. Satyr. 5. 5.
 Halitum alicuius ore legere. Virg. 4. Aeneid. 137.
 Lincere ora luto. Ouid. 3. Fast. 152.
 Docta ora loqui. Ouid. 2. Amor. eleg. 6. 13.
 Locuta est ore. Virg. 1. Aeneid. 124.
 Infido ore loqui. Ouid. epist. 12. 15.
 Rotundo ore loqui. Horat. de Arte. 66. id est, perfecto. Acron.
 Fletu madens os. Ouid. 3. Trist. eleg. 5. 3.
 Maledicere clarissimo viro, ore fugiunt. Cic. pro Deiotaro. 19.
 Magniloquo ore memorare aliquid. Ouid. 8. Metam. 80.
 Mordere ore. Stat. 12. Thebaid. 150.
 Floridulo ore nitens. Catul. in Epithal. Iulie. epigram. 56. 39.
 Notare ora insanis manibus. Propert. lib. 1. eleg. 6. 4.
 Inuita notavit ora rubor. Ouid. 6. Metam. 10.
 Presso ore obmutuit. Virg. 6. Aeneid. 31.
 Tenuia ora obnubit comis. Stat. 6. Thebaid. 40.
 Spiritus oris obstruitur reluctanti. Virg. 4. Georg. 60.
 Pallor occupat ora. Virg. 4. Aeneid. 100.
 Os loquentis opprimere. Ouid. 3. Metam. 60.
 Oppugnare os alicui. Vide Oppugno.
 Pallentia ora miris modis. Virg. 10. Aeneid. 165.
 Pendere ab ore narrantis. Virg. 4. Aeneid. 16.
 Rugis peraravit anilibus ora. Ouid. 14. Metam. 20.
 Percutere ora manu. Ouid. 11. Metam. 137.
 Perficere os. Vide Perficere.
 Pertorquere ora. Lucret. lib. 2. 81.
 Peruncti facibus ora. Horat. de Arte. 56.
 Pio ore pscere aliquid. Virg. 6. Aeneid. 106.
 Spectanda ora præbere. Silius lib. 17. 131.
 Os ad malè audendum præbere. Cic. Attico. lib. 1. 13. 8.

Primæq; ferratis præfigunt ora capistris. Virg. 3. Georg. 80. de
 hœdis excretis, quos à matribus prohibent.
 Pressare ora dentibus. Lucret. lib. 4. 4. 223.
 Decorum os protulit luna. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 5.
 Virgineo profatur ore. Stat. 4. Syllu. 3. 25.
 Prominere ore. Horat. Epod. 5. 7.
 Pudibunda ora protegit frontis. Ouid. 3. Metam. 79.
 Arida ora quatit anhelus. Virg. 5. Aeneid. 40.
 Regere ora equi. Ouid. 8. Metam. 7.
 Reiectans cruorem cre. Virg. 5. Aeneid. 94.
 Relaxare ora fontibus. Ouid. 1. Metam. 57.
 Luna relegit et retexit ora. Stat. 5. Syllu. 3. 6.
 Dolor ora repressit. Ouid. 6. Metam. 117.
 Grandæua ora resolut pater. Silius lib. 16. 121.
 Resoluit ora fatis. Virg. 4. Georg. 91.
 Respondere alicuius orationi ore. Cic. de clar. Orator. 88.
 Rigabat lacrymis uultum atq; ora. Virg. 9. Aeneid. 51.
 Paulio rogat ore. Ouid. 1. Metam. 78.
 Ausus es hoc ore tuo me rogare? Cic. Attico. lib. 6. 113. 13.
 Profundum ore ruit immensus Pindarus. Hor. 4. Carm. ode 2. 2.
 Comantii ore ruit. Valer. 3. Argonaut. 28.
 Spumanti ore Phasis ruit in æquor. Valer. 5. Argonaut. 36.
 Secare ora alicuius. Stat. 1. Thebaid. 13.
 Serenare ora. Stat. 2. Thebaid. 12.
 Soluere ora, Aperire ad loquendum. Ouid. 1. Metam. 37.
 Magno ore sonare. Virg. 3. Georg. 59.
 Magna sonaturum os. Horat. 1. Serm. Satyr. 4. 9.
 Spargere ora lacrymis. Lucret. lib. 2. 195.
 Iucundum os oculosq; suauitabor. Catul. ad Veranium. 9. 2.
 Sublimere os, pro eo quod est Dare uerba, et arte quadam illu-
 dere, reperitur aliquoties apud auctores. Nonius Marcellus
 tractu putat à ridiculo quodam lusus genere, quo dormien-
 tibus ora pinguntur. Plautus Aulul. 2. 2. 3.
 — fidei censibam maximam multo fidem
 Esse, ea subleuit os mihi penissimum. Idem alibi,
 Os mihi probe subleuitum est. Marcus Varro in Myste-
 rijs apud Nonium, Aes defraudasse capponam, bonam luto
 obliuisse, quum portitores era induxere. Virgilius item in
 Carmine Bucolico, pueros inducit per lulum, Sileri faciem
 mori succo obliuente. Erasmus.
 Candida ora misto rubore sublucent. Ouid. epist. 20. 44.
 Sanguis suffuderat ora. Silius lib. 11. 44.
 Pulchra uerecundo suffundens ora rubore. Ouid. 1. Metam. 98.
 Durissimo ore esse. Cic. pro Quintio. 52.
 In ore alicuius esse. Plaut. Afin. 5. 57. (lib. 279).
 In desiderio ciuitatis, in ore, in sermone omnium esse. Cic. 10. Phi-
 In ore est omni populo. Fama est, rumor est. Terent. Adelph. 1.
 2. 13. Cic. de Amicitia. 2. In eum sermonem illum incidere,
 qui tum ferè multis erat in ore.
 Tibi ualde solet in ore esse. Cic. ad Atticum. lib. 6. 114. 12.
 In ore sunt omnium Philosophorum. Cic. 2. de Finib. 108.
 In ore et sermone omnium esse. Cic. 4. Verr. 39.
 Supinare ora. Stat. 5. Thebaid. 43.
 Supinato ore lambit æra. Stat. 5. Thebaid. 105.
 Temperare ora frenis. Horat. 1. Carm. ode 8. 2.
 Tenebant ora intenti. Virg. 2. Aeneid. 1.
 Tinctus os fletu. Stat. 6. Thebaid. 77.
 Tonare ore. Claud. 1. de raptu Proserp. 17.
 Celso ore tonat. Claud. 2. de raptu Proserp. 17.
 Os alicui tradere, De osculando amplecti, et multis uerbis alia
 quem laudare. Cic. pro Roscio Amer. 86.
 Trahere auram ore. Ouid. 2. Metam. 46.
 Trahere aliquid ore. Horat. 1. Serm. Satyr. 17.
 Tument ora ira. Ouid. 3. de Arte. 100.

Turbat

Turbatum os fletibus. Silius lib. 13. 140.
 Vacant epulis ora. Ouid. 15. Metam. 96.
 Venire in ora hominum; est Celebrem fieri et notum, de quod
 omnes loquantur. Horat. 1. epist. 3. 2.
 In ore uulgi et in communibus prouerbis istius iniquitas uer-
 sat. Cic. 3. Verr. 85.
 Vertere ora huc et huc. Horat. Epod. 4. 2.
 Vigen in ore illi. Cic. 1. Tuscul. 190. id est, memorantur.
 Supremo ore uocare aliquem: id est, uoce suprema. Ouid. 8.
 Metamorph. 105.
 Voltare per ora uirum, in ore esse omni populo. Virgilius 3.
 Georg. 2. Hec sententia legitur et apud Ennium.
 Vomit ore cruorem. Virgil. 3. Aeneid. 104.
 Fero ore flammam uomit. Ouid. 5. Metam. 71.
 Os, Audacia et temeritas. Terent. Phorm. 5. 8. 24.
 Nam quo redibo ore ad eam quam contempserim? Cic.
 6. Verr. 58. Os hominis, insignemq; impudentiam cognos-
 scite. Idem Philipp. 5. Sed illud os, illam impuritatem.
 Ibidem. 11. 293. Audisset farentis introitum Dolabella, uo-
 cem impuram, atque os illud infame. Idem pro C. Rabirio
 Posthumo. 21. Quod habent os et quam audaciam? Vide
 Erasmus in Adagio, Perficere frontem.
 Ferreum os conuicio uerberare. Cic. in Pisonem, 50.
 Os, presentia. Salust. in Iugurth. Incedunt per ora uestra ma-
 gnifice. Cic. in Pisonem, 40. Ego tamen, ut uideam homi-
 nis, expecto.
 In ore alicuius, in conspectu. Tacit. lib. 19.
 In ore atq; oculis omnium hæc gesta sunt. Cic. 4. Verr. 57.
 Frequens erat ille Romæ atq; in foro, et in ore omnium quo-
 tidie uersabatur. Cic. pro Roscio Amer. 10.
 In tuis oculis, in tuo ore, uultusq; acquiesco. Cic. pro Deiot. 2.
 Ante ora. Vide Ante.
 Ante ora patrum oppetere. Virg. 1. Aeneid. 20.
 Os, non solum de facie dicitur, sed etiam de tota specie que cer-
 nitur, et quequid in aliqua re patet.
 Latò dedit ore fenestram. Virg. 2. Aeneid. 97.
 Viceris os. Virg. 3. Georg. 91.
 Saeculi os. Iuuenal. Satyr. 14. 14.
 Vascula oris angustis. Quintil. lib. 1. cap. 2. 19.
 Rosstrata ora nauium. Horat. Epod. 4. 4.
 Os portus. Cic. 7. Verr. 24. Nam in ipso aditu atq; ore portus
 ubi primum ex alto sinus ad urbem ab litore inflectitur.
 Ora, de æquore. Virg. 1. Aeneid. 50.
 Vnde per ora nouem uasto cum murmure montis
 It mare præruptum, et pelago premit æra sonanti.
 Septem discurret in ora Nilus. Virg. 4. Georg. 58.
 Discordia ora, id est, diuersæ lingue, et idiomata. Virgilius 2.
 Aeneid. 85.
 Os, de gallina. Plin. lib. 10. cap. 56. Ore rubicundo.
 Os incultum, id est, facies inornata. Tibull. lib. 1. eleg. 8. 3.
 Osculum, osculi, pen. corr. Diminutiuum (osculatione) Paruissimi
 os. Ouid. lib. 1. Metam. 101.
 — uidet oscula, que non Est uidisse satis. De Daphnè.
 Osculum (osculatione) pro Baso etiam accipitur: quoniam basi-
 do os coarctamus atq; minimus, et quasi ex ore osculum fa-
 cimus. Cicero ad Atticum, lib. 12. 232. 1. Atq; utinam cen-
 tium ad complexum mee Tullie, et ad osculum Atticæ pos-
 sim currere.
 Apta oscula. Ouid. epist. 21. 26.
 Fida oscula. Stat. 3. Syllu. 2. 12.
 Furidula oscula. Valer. 7. Argonaut. 52.
 Niuale osculum. Vide Nix.
 Pressa oscula. Ouid. epist. 2. 19.
 Sororia oscula. Ouid. 4. Metam. 67. Ibidem, lib. 9. 109.
 Theauri pars 2.

Suprema oscula. Ouid. 6. Metam. 56.
 Accipere oscula. Ouid. epist. 21. 26.
 Admouere oscula. Vide Admoueo.
 Affigere oscula. Lucret. 4. 218.
 Lucifantia oscula carpere. Ouid. 4. Metam. 72.
 Committere oscula lingue. Ouid. epist. 21. 26.
 Propinata oscula raptim congerimus sine ordine. Ouidius
 epist. 17. 21.
 Flagrantia ad oscula detorquere cervicem. Horat. 2. Carm.
 ode 12. 5.
 Dispensare oscula per omnes. Ouid. 6. Metam. 56.
 Diuidere oscula sodalibus. Horat. 1. Carm. ode 36. 2.
 Dare osculum. Plin. lib. 14. cap. 13. 1.
 Obuia oscula dare. Ouid. epist. 18. 34.
 Frigida nequicquam duro dedit oscula rostro. Ouidius 11. Me-
 tam. 148.
 Dare oscula manibus. Ouid. 2. Metam. 173.
 Excipere aliquid risu et osculo. Quintil. lib. 1. cap. 2. 7.
 Fatigare dextram osculis. Tacit. lib. 15. hoc est, dextram oscula
 lari.
 Ferre oscula. Ouid. 2. de Arte. 65.
 Figere oscula. Virg. 2. Aeneid. 98. Ouid. 3. Metam. 5.
 Dulcia oscula figere. Virg. 1. Aeneid. 139.
 Paura oscula figens pedibus. Silius lib. 11. 67.
 Tremantia oscula figere. Lucan. lib. 2. 23.
 Humectare oscula labris. Lucret. lib. 4. 240.
 Infigere oscula alicui. Silius lib. 12. 148.
 Impertire aliquem osculo. Vide Impertio.
 Ingeminare oscula. Valer. 2. Argon. 34.
 Ingerere osculum. Vide Ingero.
 Interferit oscula medijs uerbis. Ouid. 10. Metam. 111.
 Iungere oscula. Ouid. 2. Metam. 72.
 Iungere oscula per longas moras. Ouid. epist. 2. 19.
 Improbata oscula iungere. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 5.
 Oscula moderata iungere. Ouid. 2. Metam. 87.
 Lambere frigida oscula. Stat. 2. Syllu. 1. 35.
 Libare oscula. Virg. 1. Aeneid. 53.
 Nexa oscula lingua. Ouid. 2. Amor. eleg. 5. 5.
 Pangere osculum. Vide Pangere.
 Porrigere oscula alicui. Ouid. 3. Metam. 91.
 Præripere oscula alicui. Lucret. lib. 3. 184.
 Refugere oscula alicuius. Ouid. 1. Metam. 112.
 Reuellere oscula. Stat. 3. Syllu. 2. 12.
 Venire ad oscula alicuius. Ouid. 9. Metam. 78.
 Oscillum, oscilli (osculatione) Diminutiuum est à dimini-
 tivo Osculum, sicut à tantulo Tantillum. Columella lib. 2.
 cap. 10. 2. Quoniam si humor inuastit, uermes gignit: qui
 simul atque oscilla lupinorum ederunt; reliqua pars enasci
 non potest.
 Oscilla, etiam sigilla sunt, et parua imaguncula, que arte fu-
 stili fingebantur, et uenales proponebantur, quibus ho-
 mines pro se atq; suis Saturno placula faciebant, ut ait Ma-
 crobius, lib. 1. Saturnal. cap. 7. et 11.
 Oscille etiam dicebantur oscilla, id est, penfiles que ad ma-
 ginationes, de arboribus suspense, in quibus homines per lu-
 sum iactabantur: atq; ea iactatio, oscillatio dicebatur. Nam
 homines eo genere lusus se iactantes, impositi transuerso ti-
 gno de arbore suspeso, alternis se mutuoq; subieciabāt de-
 primebantq;. Quod genus lusus per sex feriarum Latinarum
 dies celebrare solebant, in memoriam imaginem uitæ hu-
 manæ, in qua altissima interdum in infima deiiciuntur, in fi-
 ma in altum efferuntur et euehuntur. Ita memoria redim-
 grantes initio acceptæ uitæ, per oscillationem, motus cuna-
 rum per lactatam potionem, qua tunc utebantur, lactis ali-
 mentum

ZZ 3

mentum significabant. Nam lac Latinis ferijs adhibebatur
 & in sacrificijs Cicero,
 — Et leto mactesti lacte Latinas. Virgilius Oscillatio-
 nem etiam Liberalibus, ut existimo fieri dixit,
 Oscilla ex alta suspendunt mollia quercu. Alij, pinu.
 In quo tamen $\rho\alpha\sigma\sigma\delta\upsilon$ multi interpretantur. Nam & obsec-
 rae etiā partis simulachrum, oscillum uocari posse censent.
 Inde igitur per translationem, oscillum in ariete murali di-
 xit Septimius Florens, quum scribit, in oscillum penduli im-
 petus armatum: propterea quod malo statuto, tāquam tru-
 ima, alter trāsuerfus suspendebatur. Eodē modo de mundo
 ex axe pendente, in libro de Anima dixit, initium enim o-
 mnium commentatus animum, & uniuersitatis oscillum de
 illius axe suspendens. Verba sunt Turnebi.
 ¶ Oscillo, oscillas, oscillare, ab Oscillum fit, & significat incli-
 nare. Festus, Oscilla sancta dicuntur, quod oscillent, id est,
 inclinent, praecipitesq; efferant oscillates. Seruius putat es-
 se compositum ab Os, & Cilleo, cilles: quod in hoc cillere-
 tur, id est, mouerentur ora, nam cillere, mouere est. Plautus
 Amphit. 4. 29.
 — qui mihi aduenienti os oscillet probe. Id est, pugnis
 percutiēdo.
 ¶ Osculor, peult, corr. oscularis, osculatus sum ($\rho\alpha\lambda\epsilon\omega, \kappa\alpha\tau\alpha-$
 $\phi\alpha\lambda\epsilon\omega, \nu\epsilon\omega\iota\omega$) osculari, Dare osculum. Cic. Appio Pulchro,
 lib. 3. 11. 4. Complexus igitur sum cogitatione te absentem,
 epistolam uerō osculatus.
 Complecti aliquem, & osculari. Cic. in Somnio Scipionis, 10.
 Filium mater oscula est. Cic. pro Murena, 80.
 Dormientem osculari. Cic. 1. Tuscul. 147.
 Amplecti, in manibus habere, fouere, osculari aliquem, Cicero
 Lentulo, lib. 1. 9. 31.
 Venerari & osculari. Cic. 6. Verr. 84. Quod in precibus &
 gratulationibus non solum id uenerari, uerum etiam id oscu-
 lari solent. De simulacro Herculis.
 ¶ Osculatio, Verbale ($\phi\iota\lambda\alpha\tau\iota\sigma$) Cicero pro Celio, 38. Non fla-
 grantia oculorum, non libertate sermonis, sed etiam com-
 plexu, osculatione, aquis, nauigatione, &c.
 Seges osculationis. Catull. ad Luuencium, epigram. 45. 2.
 OS] osis, n. g. ($\omicron\sigma\epsilon\iota\omega\upsilon, \omicron\sigma\epsilon\iota\omega\upsilon, \nu\omicron\delta\delta\iota\sigma$) Cic. 2. de Natur. deorum,
 209. Quid dicam de osibus, quae subiecta corpori mirabi-
 les commissuras habent, & ad stabilitatem aptas, & ad ar-
 tus finiēdos accommodatas, & ad motum & ad omnem
 corporis actionem?
 Albi osibus scopuli. Virg. 5. Aeneid. 173.
 Albi osibus infirmis ager. Horat. 1. Serm. Satyr. 8. 4.
 Asinina ossa. Vide Asinus.
 Grandia ossa. Ouid. 9. Metam. 34. Virg. 1. Georg. 99.
 Granata ossa. Stat. 6. Thebaid. 169.
 Immania ossa. Claud. 1. Paneg. 28.
 Ingentia cubiti ossa. Ouid. 12. Metam. 69.
 Inhumata ossa. Ouid. epist. 10. 25.
 Magna ossa. Virg. 5. Aeneid. 85.
 Obtrita ossa. Lucan. lib. 3. 131.
 Pauilla & minuta ossa. Lucret. lib. 1. 171.
 Spaciosa ossa pectoris. Valer. 4. Argonaut. 49.
 Tenera ossa. Virg. 4. Georg. 62. Stat. 5. Thebaid. 120.
 Tetra ossa situ. Valer. 4. Argonaut. 37.
 Verticatum os. Cels. lib. 8. cap. 1.
 Humanis osibus albet humus. Ouid. 1. Fast. 112.
 Amicta ossa pelle lurida. Horat. Epod. 17. 5.
 Amputare ossa. Seneca Thyeste, 8. 29.
 Asperare sagittas osibus: hoc est, acuire, praefigere. Tacit. in
 libro de Germanis.
 Astringi suis neruis ossa debent. Quintil. in Proem. lib. 1. 28.

Collapsa in se ossa minutatim morbo. Virg. 3. Georg. 97.
 Concutit ossa metus. Ouid. epist. 3. 17.
 Condere terrae ossa alicuius. Virg. 5. Aenid. 10.
 Condita ossa peregrina ripa. Ouid. 2. Metam. 68.
 Fractis condita confudit in osibus ora. Ouid. 5. Metam. 12.
 Ima per ossa cucurrit tremor. Virgil. 2. Aeneid. 24.
 Dura per ossa gelidus cucurrit tremor. Virgil. 6. Aeneid. 11.
 Detegere ossa. Quintil. in Proem. lib. 1. 18.
 Discussa ossa oris. Ouid. 5. Metam. 59.
 Dissecta ossa oris. Ouid. 12. Metam. 51.
 Inodora ossa dare urnae. Perseus Satyr. 6. 4.
 Exarsit iuueni dolor osibus ingens. Virg. 5. Aeneid. 35.
 Nodosa ossa frangere. Lucan. lib. 8. 131.
 Haerere uix osibus. Virg. 3. eclog. 21.
 Ferrum haest osibus. Ouid. 3. Metam. 15.
 Hiantia ossa ruptis genis. Iuuenal. Satyr. 15. 6.
 Cineri alicuius atq; osibus dolorem inurere. Cic. 3. Verr. 79.
 Lecta est uulneribus ossa, & uestes sanguine perfusus uidemus.
 Quintil. lib. 6. cap. 1. 24.
 Operiendae sunt ossa corpore. Quintil. in Proem. lib. 1. 18.
 Perfracta ossa trinodi claua. Ouid. epist. 4. 23.
 Perfracta ossa saxo. Silius lib. 17. 98.
 Quiescunt ossa molliter. Virg. 10. eclog. 7.
 Calor ossa reliquit. Virg. 3. Aeneid. 62.
 Pauor ossa reliquit. Virg. 3. Aeneid. 12.
 Cineri atq; osibus filij sui solatium ex calamitate tua uult re-
 portare. Cic. 7. Verr. 100.
 Reponere os. Cels. lib. 8. cap. 10.
 Dura ossa sonant sub ictu. Valer. lib. 3. Argon. 30.
 Tecta ossa sepulchro. Ouid. epist. 3. 21.
 Traxit furorem per ossa. Virg. 4. Aeneid. 20.
 Verenda ossa. Ouid. epist. 3. 21.
 Ossa orationis. Vide Succus orationis, in Succus.
 Ossa uocat Suetonius Putamina, in Claudio Cesare, capite 8.
 Quoties post cibum obdormisceret, quod ei serē accidebat,
 olearum ac palmarum osibus inessebat.
 ¶ Osciculum, osculi, pen. corr. Diminutiuum ($\omicron\sigma\kappa\iota\upsilon\mu$) Geli-
 lius lib. 6. cap. 1. Ratio subtilior & utilitas ipsa operis po-
 stulauit, ut tenuissimis, minutisq; osculis caput compinge-
 ret. Plin. lib. 11. cap. 37. 12. Omnium cerebro medio insunt
 oscula parua.
 ¶ Osculatum, pen. prod. Aduerb. ($\nu\omicron\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) Minutatim.
 Caecilius Fallacia. Osculatum Parmenonem de uia liceat le-
 gant. Nonius.
 ¶ Osseus, Adiectiuum ($\omicron\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon, \omicron\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) Quod est ex osse, Co-
 lumella lib. 5. cap. 11. 3. Deinde cuneum tenuem, ferreum uel
 osseum, inter corticem & materiam, ne minus digitos tres,
 sed consideratē demittito.
 Forma ossea. Ouid. in Ibin, 30.
 Genitalia ossea. Plin. lib. 11. cap. 49. 1.
 Lapis osseus, Formam & ueluti substantiam osis habens. Plin-
 nius lib. 36. cap. 18. 1.
 Osseum lignum. Plin. lib. 13. cap. 4. 11.
 Manus ossea Mauri. Iuuenal. Satyr. 5. 6.
 ¶ Osifragus, pen. corr. Qui osium fractura debilitat quem-
 piam. Cassius Severus apud Senecam libro 6. Controvers.
 ¶ Ossuaria, ossuaria ($\omicron\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon, \omicron\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) Locus in quo reponuntur
 ossa defunctorum. Vlpianus in l. 2. de sepulchro uiolato, Cel-
 sus scribit statuam sic esse monumētū, ut ossuariam. Haloan-
 der legio, ossuaria: ut sit substantiuum, ossarium, ossarij.
 Os leonis, Genus herbae, florem facies purpureum. Columella,
 Narcissiq; comas, & hiantis seu leonis Ora feri.
 Osasum] pro Odi, Plautus Amphitryone,
 Inimicos semper osasum obtuerit. Nonius.

Oscitans

Ofanna] Hebraice legitur Hofstana: id est, Saluum fac
 obsecro.
 Ofca] $\omicron\sigma\kappa\alpha$, Ptolemaeo lib. 2. cap. 6. Hispania ciuitas, Isca di-
 cta. Vulgo Guesca.
 Ofcedo] Vide Ofcisco.
 Ofcella] $\omicron\sigma\kappa\epsilon\lambda\lambda\alpha$, Lepontinorum in Alpibus Scutijs urbs,
 auctore Ptolemaeo lib. 3. cap. 1. Hodie Secusa.
 Ofcen] Vide Ofcenis.
 Ofcheum] $\omicron\sigma\kappa\epsilon\upsilon\mu$, Latini scrotum dicunt, id est, testium rece-
 ptaculum. Celsus ubi de morbis tractat, qui in naturalibus
 circa testiculos oriri solent, Sinus, inquit, qui conspicitur &
 nobis, $\rho\alpha\sigma\sigma\delta\upsilon$ à Graecis dicitur: nostri Scrotum uocant.
 Ofci] $\omicron\sigma\kappa\iota$, Italiae populi, in Campania, sic, ut quibusdam pla-
 cet, ab oris fecunditate dicit. Virg. lib. 7. Aeneid. 147.
 Ofcorumq; manus, &c.
 ¶ Ofcis, adiectiuum ($\omicron\sigma\kappa\iota\sigma$) Cic. Mario, lib. 7. 110. Non enim
 te puto Graecos aut Ofcos ludos desiccrasse, praesertim quū
 Ofcos ludos uel in Senatu uestro spectare possis. Horat. 1.
 Serm. Satyr. 5. 11. — Mesi clarum genus Ofci.
 Tullius Ofca. Propert. lib. 4. eleg. 2. 13.
 Ofca, Purgamenta & sordes lanae, per contumeliam & inu-
 riam summam Ofcorum Nauis appellauit, ut Varro in-
 terpretatur. Sic enim scribit lib. 6. de ling. Latina, Quum
 ex ea carent, quod in ea haeret, neq; est lana, quae in Roma-
 lo Nauis appellat Ofca ab Ofcis. Scripturam ueterem in-
 terpolant multi, alijsq; aliter euulgant: sed haec Turnebo mā-
 gis probatur.
 Oscillum, Oscillo] Vide Osculum, in Os oris.
 Ofcenis] huius ofcenis, pen. corr. om. gen. Anis auspiciū orē
 facies, inquit Varro de ling. Lat. lib. 5. Hor. 3. Carm. ode 27. 3.
 Ofcimen coruū prece suscitabo Solis ab ortu. Cic. 2.
 de Nat. deor. 239. Quaquam aues quasdam & alites &
 ofcines, ut nostri augures appellant, perum augurandarum
 causa natus esse putamus. Alij declinant Ofcen, huius Ofci-
 nis. Aufonius in Ternario;
 Tres quorum aetates superat Phoebeius ofcen. Hoc est,
 coruus, qui est in Apollinis tutela.
 Tum à dextra, tum à sinistra parte canunt ofcines. Cicero 1. de
 Diuin. 196.
 Ofcines Plin. lib. 10. cap. 19. uocat omnes aues quae canunt. Ibi-
 dem, cap. 29. 4. Alia admiratio circa ofcines: serē mutant
 colorem uocemq; tempore anni, ac repente sunt aliae.
 Ofcinum, ofcini, pen. corr. ($\omicron\sigma\kappa\iota\sigma\mu\omicron\delta$) Auium augurum, Cic. 2.
 de Legib. 35. Idemq; fulgura atque ofcina pianto. Cor-
 rectiora exemplaria legunt, obstita.
 Ofcito] ofcitas, pen. corr. ($\chi\omicron\sigma\kappa\iota\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) ofcitarē, Os commoue-
 re, & os totum aperire, ut fit praesomno aut tadio. Gellius
 lib. 4. ca. 20. Et in iure stās, clare nimis et sonore ofcitauit.
 Ofcitare, pro Aperire se, dixit Plinius lib. 16. cap. 24. 1. Sed,
 omnium folia quotidie ad solem ofcitant, interiores partes
 tepesieri uolentia.
 ¶ Ofcitor, ofcitaris, Deponēs ($\chi\omicron\sigma\kappa\iota\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) Idem. Plautus Me-
 nēh. 17. 72.
 Vi panicularis ofcitarur.
 Ofcitas, pen. corr. ofcitantis, Participium ($\chi\omicron\sigma\kappa\iota\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) Cic. pro
 Milone, 42. Adde in scitiam pransi, poti, ofcitantis ducis.
 Idē pro Cluētio, 56. Tristem atq; ofcitantē leuiter impellit.
 Ofcitas, Securum et nihil proidentem aliquando significat,
 auctore Donato. Terent. And. 1. 2. 10.
 Sperantes iam amoto metu, interea ofcitantē opprimi.
 Ofcitas & dormitans, sapientia Scauolarum. Cicero libro 21.
 de Orat. 79.
 Ofcitas Epicurus, Ofciosis & negligens. Cicero 1. de Naturā
 deorum, 97.

Thefauri pars 2.

Oscitantes hesternā potatione. Quintil. lib. 8. cap. 3.
 ¶ Oscitanter, Aduerbiū ($\chi\omicron\sigma\kappa\iota\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) Negligenter. Cic. de
 claris Orat. 152. Quum indicia mortis se comperisse ma-
 nifesto, & manu tenere diceret, tam solutē egisset, tam leni-
 ter, tam oscitanter.
 ¶ Oscitatio, Verbale ($\chi\omicron\sigma\kappa\iota\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) Plin. lib. 7. cap. 6. 2. Oscitatio
 quidem in enixu lethalis est. Idem lib. 9. cap. 7. 3.
 Oscitatio (inquit Donatus) animi ocium & securitas.
 Oscitationes Bruti, Libelli oscitanter siue negligenter scripti.
 Statius 4. Sylu. 9. 4.
 ¶ Ofcedo, pen. prod. ofcedimis, f. gen. ($\chi\omicron\sigma\kappa\iota\sigma\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) Vitium quo
 quis tenetur ut saepius ofcitet. Gellius libro 4. cap. 20. Sed
 cum ille deierasset, inuitissimum sese ac repugnantem ofci-
 tatione uictū, teneriq; eo uictō quod ofcedo appellatur: tum
 notē iam destinatē exemptus est.
 Osculatio, Osculator, Osculum] Vide Os, Oris.
 O] \omicron σ ι , Aduerbiū optandi. Vide O interiectionem.
 Osim] pro Osim, Comitorū more. Cic. Attic. lib. 2. epist. 4.
 Ofiris] pen. prod. ($\omicron\sigma\iota\tau\epsilon\iota\omega\upsilon$) huius Ofiris uel Ofridis, sui Io-
 nis filius ex Niobe Phoronei filia, successitq; Phoroneo in
 regnum Argiuorum. Aegialum fratrem praesecit regno A-
 chaiae, & ad Aegyptios transfretauit, gloria desiderio.
 Quos cum subegisset, isidem (quae & Io uocabatur) Inachi
 primi regis Arguorum filiam duxit uxorem. Vbi quum illa
 literas, Ofiris uarias artes Aegyptios docuisset, uterq; diu-
 nos honores meruerūt. Tādē à Sityphone Aegyptio, uel (ut
 Seruius ait) à Typhone fratre clam occisus, ab iside diu-
 quā situs est. Tandem apud Phialam iuxta Syenen laceratus
 copertus est. In insula Abato, in palude iuxta Memphim se-
 peliri eū isis curauit: & paludē, Stygē, id est, miororē ap-
 pellauit, nec nisi certis diebus & miratis eō accedere uo-
 luit. Sed quum apparuisset Aegyptijs deinde bos quidam,
 Ofirim putarunt, adoraueruntq; ut deum, & uocauerunt
 Apim, id est, bouem, eorum lingua. Deinde dictus est Ser-
 apis. Tibullus lib. 1. eleg. 7. 6.
 Te canit, atq; suum pubes miratur Ofirim
 Barba Memphitem plangere docta bouem. Martial.
 lib. 9. 31.
 Nec quae turba Serapim amat. Eusebius lib. de Praepar.
 Euang. Aegyptios ferūt primos omnium motum ordinemq;
 caelestium corporum admiratos, Solem & Lunam deos pu-
 tasse, ac Solem quidem Ofirim, Lunam Isim nuncupasse, à
 proprietate quadam inditis ipsis nominibus. Nam, si quis
 ad Latinā linguam uerba transferat, multioculus Ofiris di-
 ci potest. Neq; id ab re. Radijs enim suis quasi multos rebus
 inmittit oculos, quibus omnia perspicit, ut etiā poeta dicit,
 Sol qui terrarum flammis opera omnia lustras. Quam-
 uis nonnulli Graecorum poetae Dionysium esse Ofirim con-
 fingant. Isim uerō, Priscam Latine dicere possumus. Lunae
 hoc nomine inuito, quoniam sempiterna priscasq; sit. Cui
 cornua depingunt, uel quia quū minor est, cornuta uidea-
 tur: uel quod bos ei apud Aegyptios sit dedicata. Ferūt Ofi-
 rim apud Aegyptios haustum, uimq; usum comperisse, &
 multas alias res necessarias, ut inuuit Tibullus lib. 1. ele. 7. 2.
 Primus aratra manu solerti fecit Ofiris, &c.
 Sanctus Ofiris. Horat. epist. 1. 18. 12.
 ¶ Ofiris, Herba est, ramulos ferens nigros, tenues, lentos, & in
 ijs folia nigra ceu lini, semenq; in ramulis nigrum initio,
 deinde colore mutato rubescens. Verba sunt Vlinij lib. 27.
 cap. 12. Vulgus Herbariorum uocat Linariam.
 Ofirites] pen. prod. ac Aegyptijs dicuntur herba quam O-
 nocephaliam, hoc est, canis caput uocant, quod canino ca-
 piti sit simile. Tradunt, siquis eam totam eruat statim mo-
 ri. Siphontinus. Plinius lib. 30. cap. 2.

ZZ 4 Ofirij]

pro singulari, siue nominatiu: ut 6.Verr. 4.2. Hic nolite expectare dum ego hoc crimen agam ostiatim: ab Aeschyl... lo Tindaritano istum patrem abstulisse, a Thrasone item Tindaritano patellam, a Nymphodoro Agrigentino iheri...

Ostiarium, ostiarij, n. g. Tributum in singula domorum ostia imperatum: ut Columnarium, in singulas columnas. Casar lib. 3. bell. Ciuil. Interim acerbissime imperat e pecunia tota...

Ostiarus, ostiarij (ὄστιαρος) Ostij custos. Plin. lib. 12. cap. 14. 12. Præter hos & custodes, satellitesq; et ostiarij & ministri populantur.

Ostracias] siue Ostracites, pen. prod. (ὄστρακίαι) Est testacea durior, altera achate similis, nisi quod achates politura pinguescit: duriori tanta inest vis, ut alia gemma scilicet...

Ostracina] Suffragia, Atheniensium dicebantur, quod ea in figuris scribi solebant, ut latus est uidere in dictione sequenti.

Ostracismus] ὄστρακισμός, Relegationis genus. Nam ciuitates antiquitas que populari statu regebantur, eos qui superexcellere uidebantur, uel propter diuitias, uel propter amicos, alienamue potentiam, extra ciuitatem relegare solebant...

Ostracium] ostracij (ὄστρακίον) Latine testa dicitur, Græcè ὄστρακίον. Unde testaceum pauimentum, uulgo nunc ostracum uocant.

Ostracium, pro onyche. Plin. lib. 32. cap. 10. 19. Inuenio apud quosdam ostracium uocari, quod aliqui onychen uocant.

Ostrea] ostrea: uel Ostrea Ostrea (ὄστρα) Quæ asperam, scabramq; testam habet. Quamuis generaliter ostrea quoque conchæ dicantur. Item, quæ ex uno tantum latere testam habent, altero scopulis aut lapidibus, alteriue materie adherent. Nam testæ ipsæ duriores proprie conchæ dicuntur...

Inanes ostreae. Vide Inanis.

Ostrea, n. g. Plin. lib. 32. cap. 6. 1. Peculiariter uero contra leprosis marini uenena et ostrea aduerfantur. Inuen. Satyr. 6. 31.

Grandia que medijs iam noctibus ostrea mordet. Ostrea Circæis, Miseno oriuntur echini. Hor. 2. Ser. Satyr. 4. 7. Abstinerè ostreis & murenis. Vide Abstineo.

Ostreatus, pen. prod. Adiect. (ὄστρεατός) pro Diuro atque aspero ponitur. Plaut. Pæn. 4. 17. 4. — itaq; iam quasi ostreatum tergum ulceribus gestito Propter amorem uestrum.

Ostrearius, aliud adiect. ut, Ostrearius panis, Quo ueteres cum ostreis uesci solebant. Plin. lib. 18. cap. 11. 3.

Ostrearia, ostrearium (ὄστρεαρία) Vbi ostrea uiuunt & reperiuntur. Plin. lib. 9. cap. 51. 3. Nuper comperui in ostrearijs, humorem his foeticum lactis modo effluere.

Ostrum] ostrum (ὄστρου) Muricis siue conchylis ac purpure liquor, succus & color, unde pro ipso purpureo colore ponitur. Ostrum dictum, quod ex concharum marinarum testis eximatur. Etc liquor, temperatura artificis adhibita, ferè purpureus fit, hoc est, in uiolaceum tendens. Virgil. 2. Georg. 10. 2.

Vi gemma bibat, & sarrano dormiat ostro. Idem 1. Aeneid. 1. 41.

— stratoq; super discumbitur ostro. Id est, purpura: ut ait Seruius.

Insignis ostro sonipes. Virg. 4. Aeneid. 2. 7. Coruscum ostrum. Claud. 5. Paneg. 52.

Puerile. Stat. 5. Sylu. 2. 1. 4. Punicum. Senec. Medea. 2. 9.

Rubens. Lucret. lib. 2. 7. Sanguineum. Virg. 12. Aeneid. 1. 4.

Sidonium. Horat. 1. epist. 10. 6. Tyrium. Virg. 3. Georg. 4.

Ductores fulgent decori ostrum. Virg. 5. Aeneid. 2. 7. Pænis ostris fulget purpura. Propert. lib. 4. eleg. 3. 11.

Instrati ostrum alipedes. Virg. 7. Aeneid. 5. 6. Superbo ostrum laborate uestes. Virg. 1. Aeneid. 12. 9.

Iliacum nostrum nitet lectus. Seneca Medea. 10. 3. Vestes per fusa ostrum. Virg. 5. Aeneid. 2. 3.

Celso in ostrum reponit illum. Valer. 3. Argon. 68. Vestes ostrumq; auroq; rigentes. Virg. 11. Aeneid. 15.

Velare humeros ostrum. Virg. 7. Aeneid. 1. 63.

Ostrinus, pen. prod. Adiect. (ὄστρινος) Ostrinae uestes dicitur purpureæ & subrubræ, auctore Nonio, Turpilium, interea affexit uirginè gestantem in capite ridiculam indutam ostrinam.

Colores ostrini. Propert. lib. 3. eleg. 13. 2. Totus ostrinus. Propert. lib. 1. eleg. 13. 4.

Tunica ostrina. Propert. lib. 2. eleg. 50. 6.

Ostrifer, penult. cor. Adiectiuum (ὄστρίφρος) Quod ostrum producit. Virgil. 1. Georg. 4. 2.

Pontus & ostriferi sauces tentantur Abydi. Gerastrus ostrifer. Valer. Argon. 93.

Ostrogothi, pen. cor. (ὄστρογόθοι) dicuntur Gothi qui Orientem uersus habitant. Claud. 2. in Eutrop. 31.

— Ostrogothis colitur, mistisq; Britannis Phryx ager.

Ostrya] uel ostrys, uocatur arbor que solitaria nascitur, circa saxa aquosa, stumilis fraxino, cortice & ramis, folio pyrri, paulo tamen crassioribus longioribusq; ac rigosis incisuris, materia dura atq; firma: qua in domum illata difficilis paratus fieri, mortisq; miseræ ueterum superstitio existimauit. Plin. lib. 13. cap. 2. 1.

Ostum] Vide Hostum.

Osus] Vide Odio, odis.

Otanes] pen. prod. Persa uir nobilis, unus ex his qui cum Dariu in Magu conuenerat, apud Herodotum lib. 3. et Iustinum lib. 1.

Othone]

Othone] Herba in Syria nascitur, similis erucæ, perforatis crebro filijs, flore croci, quare quidam anemomen uocauerunt. Plin. lib. 27. cap. 12.

Othone] ὄθωνα, Apud Homerum lib. 3. Iliad. loquentem de Helena, ὄθωνα δὲ ἀργυροῦσι καλοῦσά μιν ὄθωνα. Hoc est, Confestim autem splendidis amicta othonis. In quo loco Didymus interpret dicit, Othonas ex limo contextas esse, alij ex lana, quibus affertur Pollux. Ego Didymus magis crediderim, quando D. Ioannes cap. 19. scribit corpus Christi obligatum fuisse othonijs, cum aromatibus, id est, linteis, ut uertunt interpretes. Cateri autè Euangeliste, quod othonijs dixit Ioannes, Simdone dicunt, quam inter limea uestimenta posuit Pollux. Vide Cælium Rhodig. lib. 1. 6. cap. 10.

Othryades] pen. corr. (ὄθρυάδης) Spartiata fuit, qui quum inter Argiuos & Spartiatis conuenisset, ut trecenti utriusq; delecti de agro Tyreate inter se decernerent, & utri superiores exitissent, eorum regio foret: unus hic tantum uictor è Spartiatis superfluit. Quum duo qui ex Argiuis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aiunt Othryadem, spoliatis prius hostium corporibus, et ad sua castra relatis armis: deinde in sanguine suo, Vici, conscripto, quæ uideret Spartam reuerti ob factos interfectos, sibi mortem consciuisse. Auctores, Valer. lib. 3. cap. 2. Plutarchus, & Ouid. in Fastis.

Othrys] ὄθρυς, mons Thessalie, sedes olim Lapitharum. Lucan. lib. 6. 68. Solstitialia caput ne morosus summonet Othrys.

Nivalis Othrys. Stat. 3. Thebaid. 6. 4. Nubilus Othrys. Stat. 1. Achill. 4. 8.

Piniger Othrys. Valer. 6. Argon. 79.

Othrysius, Adiect. (ὄθρυσιος) uel, Hebrus Othrysius. Claud. 6. Paneg. 30.

Ore Othrysiæ. Claud. 1. in Rufinum, 36.

Othus] gigas. Vide Aloeus.

Otia] Pisci est maris, ex genere ostrearum. Plin. lib. 32. ca. ult.

Otis] otidis, pen. corr. (ὀτίς) Auicula. Plin. lib. 10. cap. 23. 9.

Otis bubone minor est, noctuis maior, auribus plumis eminentibus, unde & nomen illi: quidam Latine astoneum uocant: imitatrix alijs auis ac parasita, & quodam genere, saltatrici. Ibidem, cap. 22. 6.

Otium] Otij (ὄτις) ὄττιον, ἀπραγμοσύνη, ἡσυχία) Vacatio à labore. Cic. pro Cn. Plancio, 5. 4. Etenim M. Catonis illud quod in principio scripsit Originum suarum, semper magnificum & praeclarum putauit, clarorum uirorum atq; magnorum, non minus otij quam negotij rationem extare oportere. Terent. Adelph. 3. 3. 65. Non hercle otium est nunc mihi auscultandi. Et Eunuchus, 2. 2. 3. 4. Viden' otium & cibum quid faciat alienus?

Otium rei. Plaut. Milite, 10. 1. 68. Atq; otium rei si fit, possum exprimere.

Otij plurimi res. Cic. ad Attic. lib. 4. 8. 5.

Otium & Labor, contraria. Quintil. lib. 7. cap. 3.

Otium & Negotium, etiam contraria. Vide in principio huius dictionis, ex Cicerone exemplum.

Otium ac facultas discendi. Cic. 1. de Orat. 48.

Requies & otij. Cic. 1. de Orat. 113. Philosophorum autè libros reseruet sibi huiusmodi Tusculani requiem atq; otium.

Fructus otij est, non contentio animi, sed relaxatio. Cicero. 2. de Oratore, 13.

Otium ab re. Cic. ad Attic. lib. 12. 23. 6. 3. Tantumne ab re tua est otij tibi, ut etiam orator legas? Gell. lib. 5. cap. 21. Nunc mihi à magnis serijsq; rebus otium est.

Operis otium. Plin. lib. 11. cap. 10. 5.

Otium à senibus ad potandum ut habeant. Terent. Phor. 5. 5. 3. Hoc est, Vi per senes potare mihi liceat.

Altum otium. Vide Altus.

Blanda otia. Claud. 1. Paneg. 19.

Calamitosum otium. Vide Calamitas.

Demis otij. Plin. lib. 2. ca. 23. 2. Id enim uelle, penè demit otij est.

Dià otia. Lucret. lib. 5. 279.

Dilecta otia. Stat. 6. Thebaid. 23.

Discincta otia. Ouid. 1. Amor. eleg. 9. 9.

Dulce otium. Horat. Epod. 1. 2.

Facunda otia. Vide Facundus.

Gratia otia. Stat. 5. Thebaid. 40.

Otium honestum & moderatū, opponitur inerte & desidioso. Cic. de claris Orat. 4.

Ignaua otia. Ouid. 1. Trist. eleg. 6. 6.

Iners otium. Vide Iners.

Inertissimum & desidiosissimū otium. Cic. 2. de lege Agr. 90.

Languida otia. Claud. 1. de raptu Proserp. 50.

Liberrima otia. Horat. 1. epist. 7. 8.

Literatum otium. Vide Litera.

Literato otio quid dulcius? Cic. 5. Tusc. 14. 9.

Marcida luxu otia. Claud. 6. Paneg. 9.

Peregrinum otium. Tacit. lib. 14.

Secretum otium. Tacit. lib. 16.

Secura otia. Virgil. 3. Georg. 7. 6.

Segne otium. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.

Subitum otium ex nimio labore. Cels. lib. 1. cap. 3.

Tranquilla otia. Lucan. lib. 2. 25.

Abtrumpere otium. Plin. in iunior epist. 123.

Abundare otio. Vide Abundo.

Abundans otio & studio. Vide Abundo.

Abuti otio. Vide Abutor.

Afferre otium. Vide Afferro.

Otium & solitudo languorè hominibus afferit. Cic. 3. Offic. 2.

Afluere otio. Cic. 3. de Orat. 32. Homines otio nimio & inegenijs huberrimis affluentes. Ibidem, Summa facultas uacui & liberi otij.

Agere otium. Vide Ago.

Amare otia. Virg. 5. eclog. 12.

Amplexari otium. Vide Amplexor.

Collocare se in otium. Vide Colloco.

Concedere otio sapientiam beatorum. Cic. 2. de Orat. 79.

Cocelere per otij recta atq; honesta studia. Cic. 1. de Inuic. 7.

Conferre se à turba in otium & solitudinem. Cic. 2. de Orat. 78.

Congelare otio. Vide Congelo.

Considere in otio. Vide Consideo.

Consolari otium. Quint. lib. 2. cap. 12. 8.

Consumpsit otium suum in scribenda historia Phylistius Syracastus. Cic. 2. de Orat. 31. Ibidem, lib. 1. 30.

Conterere otium in. Cic. de Amic. 85. In quibus remoti ab oculis populi omne otium, tempusq; contriuiimus? Vetus codex legit, Omne otiosum tempus contriuiimus?

Conuertere se ad otium. Vide Conuerto.

Deducere rem aliquam ad otium. Vide Deducor.

Demere otia alicui. Stat. 1. Sylu. 2. 37.

Diffuente otio Græci. Cic. 3. de Orat. 72.

Dare otium alicui rei. Tacit. lib. 1. 6.

Dabam is otium, ut, &c. Quint. T. rhyphoni, 2.

Insperta otia dare. Claud. de bello Getico, 73.

Libera dantur otia. Ouid. 2. de Arte, 14. 6.

Ducere otia. Ouid. 1. de Ponto, eleg. 6. 9.

Exercere otia molli cura. Sil. lib. 15. 139.

Eximere otium alicui. Horat. 4. Carm. ode 15. 4.

Exuere otium. Tacit. lib. 11.

Exaltare otio. Catull. ad Lesbiam, epig. 48. 3.

Facere otium alicui. Virg. 1. eclog. 2.

Mellicee, deus nobis haec otia fecit. Facere consuevit aduinem otij. Quintil. lib. 1. cap. 3. 6. Habere otium. Cic. Trebonio, lib. 10. 28. 9. Plura scribam, si plus otij habuero. Ab aliqua re habere otium. Vide A uel Ab praepositiones. Hebescere, et languescere in otio. Cic. 4. Acad. 13. Inficere animum otio. Vide Inficio. Intermittere otium. Otium abrumperet. Vide Intermitto. Inuoluere se otio. Vide Inuoluo. Languere otio. Vide Languet. Ludere otium. Vide Ludo. Marcescere otio. Vide Marceo. Misere otia cum. Ouid. 4. Metam. 62. Et tuta cum duris uenatibus otia misce. Nancisci otium. Cic. Appio, lib. 3. 7. 1. Vide Nancisco. Oblectare otium temporis. Vide Oblecto. Permittere otium alicui. Tacit. lib. 1. 4. Ponere otia. Horat. 2. Sermon. Satyr. 7. 23. Procurare otia. Silius lib. 6. 66. Secedere in otia tuta. Horat. 1. Sermon. Satyr. 1. 7. Referre se ad otium. Cic. Dolabella, lib. 9. 2. Seruare otia. Silius lib. 11. 4. 6. In otio esse. Cic. 7. Verr. 6. Est otium. Cic. in Partit. 1. Si modo tibi est otium, et si uis. Quom est otium. Cic. 2. de Orat. 32. Suppedicare otium studio. Auctor ad Herennium, lib. 1. 1. Tenere otium. Cic. 2. de lege Agrar. 99. Terere otia. Claud. 1. Paneg. 42. Vendere otia. Claud. 1. Paneg. 42. In otio uiuere. Cic. 2. de lege Agr. 99. Vsurpare otium. Tacit. lib. 1. 4. Otia uocat libellos suos Ouidius, quod sine labore conscripti essent, et tantum animi causa, 2. Trist. 4. 5. Excutiasq; oculis otia nostra tuis. Otium, Tranquillitas, Pax, Quies. Cic. 2. de leg. Agr. 2. 4. Quid tam populare, quam otium, quod ita iucundum est, ut et uos, et maiores uestri, et fortissimus quisq; uir, maximos labores suscipiendos putet, ut aliquando in otio possit esse, praefertim in imperio ac dignitate. Pacem, tranquillitatem, otium afferre. Cic. 2. de lege Agr. 99. Otium, pen. corr. Diminut. Cal. ad Cic. lib. 8. Fam. epist. 3. Atq; hoc eo diligentius factum, quod cum otiosus sum, plane ubi delectem otium meum, non habeo. Delectem, id est, cum delectatione transigam. Otiosus, pen. prod. Adiect. (οτιοςος) Vacuus. Terent. Adel. 2. 4. 15. Quamuis etiam maneo otiosus hic. Plin. epist. 9. 6. Satius est enim, ut Attilius noster eruditissime simul et sanctissime dixit, otiosum esse, quam nihil agere. Vita otiosorum facilior, tutior, et minus alijs grauis et molestior est. Cic. 1. Offic. 101. Bos otiosus. Horat. 3. Carm. ode 18. 3. Dies otiosus, pro Festo. Cic. ad Qu. frat. lib. 3. 24. 5. Neapolis otiosa. Horat. Epod. 5. 9. Otium otiosum. Cic. pro Plancio, 54. Valde otiosus. Cic. Attic. lib. 12. 25. 3. 1. Nancisci aliquem otiosum. Vide Nancisco. Esse domi otiosus. Cic. de claris Orat. 5. Otiosus, nihil agens, priuatus. Cic. 11. Philip. 30. 4. Otioso uero, nihil agit, priuato, obsecro te L. Casare (cum peritissimo homine mihi res est) quando imperium Senatus dedit Otiosus, Tranquillus, securus. Terentius Adelph. 4. 1. 17. Quom tu otiosus es: ego illius sensum pulchre calleo. Idem Andr. 2. 3. 24. Animus otiosus, Qui nihil curat, aut timet. Terent. And. 5. 2. 1. Conspici-

Animo iam nunc otioso esse impero. Ac si diceret, Deponere curas modo. Otiosus ab animo. Idem Terent. Phorm. 2. 2. 26. Otiosus a metu. Gell. lib. 2. cap. 2. 9. Spectatore otiosum se praebere alicuius calamitatis. Cic. 2. Officior. 36. Reddere aliquem otiosum. Cic. Peto, lib. 9. 2. 5. 7. Res otiosa, id est, tranquilla. Plaut. Trucul. 3. 4. 1. Aetas otiosa et quiesca. Cic. de Senect. 7. 4. Senectus otiosa. Cic. de Senect. 4. 5. Libertate otiosa frui. Trebonius ad Ciceronem, lib. 12. 16. 7. Vacuus et otiosus honor. Plin. in Paneg. 96. Otiose sententia a Quintiliano, lib. 1. cap. 1. 2. 5. dicuntur, id est, uulgares, et nihil pulchri continentes. Idem lib. 8. cap. 2. At ego otiosum sermonem dixerim, quem auditor suo ingenio non intelligit. Vel otiosum, id est, qui non percipitur, utpote qui nihil in auditorum animis operetur. Studiorum otiosus. Plin. in Praef. Naturalis historiae, 3. Otiosissimus (οτιοςισσος) Superlatiuum. Plin. iun. lib. 1. epist. 13. ad Senecionem, Nunc otiosissimus quisq; multo ante rogatus, et idcirco admonitus, aut non uenit: aut si uenit, etc. Otiosissima occupationes. Plin. li. 9. epist. 183. Ac per hos dies libentissime otium meum in literis colloco, quos alij otiosissimam occupationibus perdunt. Otiose, pen. prod. Aduerb. (οτιοςος) Tranquille, libere, sine impedimento. Cic. 4. de Fin. 53. Quo constituto tum licebit otiose ista querere. Idem 6. Verr. 2. 9. Otiose contemplari. Otiose, Pedetentim, lente. Plaut. Trucul. 4. 6. 4. Vostri hercle facti iniuria, quae pperaueritis olim rapere: Otiose oportuit, diu ut essem incolumis uobis. Sequi otiose. Plaut. Milite, 18. 6. Otiose ambulare, contraria. Plaut. Pseud. 1. 4. 17. Placide et otiose agere. Plaut. Poenulo, 7. 4. 2. Otiose, Sine sollicitudine. Terent. Heaut. 2. 3. 101. — ademptum tibi iam saxo omnem metum, In aurem utramuis otiose ut dormias. Idem Adelph. 2. 1. 2. Viuere otiose cum parentibus. Cic. 3. Offic. 131. Otiose, Negligenter. Cic. de Amicitia, 72. De amicitia, omnes ad unum idem sentiunt, et ij qui ad Rem, se contulerunt, et ij qui reru cognitione, doctrinaq; delectantur, et ij qui suis negotijs gerunt otiose. Quaedam exemplaria legunt, otiosio. Otior, otiaris (οτιοςος) otiosiari. In otio et quiete esse. Cic. 3. Offic. 75. Canius Eques Romanus nec infacetus et satis literatus, quum se Syracusis otiant, no negotiandi causa contulisset, dicebat se hortulos aliquos emere uelle. Otriculum] Vide Otriculum. Otrietus] et Mygdonus, fratres fuerunt Hecuba, filij Cissei, et patruelis Palymnestoris, teste Porphyrio, in libro 3. Iliados.

Oualis] Vide Ouo, ouas. Oufentina] tribus. Vide Tribus. Ouis] huius ouis, f. g. (οις, οβριος, οβριος) A' Graeco uis, interposita u litera propter hiatum, significat pecu- dem. Cic. 2. de Natur. deor. 23. 6. Quid enim oues aliud asserunt, nisi ut earum uillis confectis atque contextis homines uestiantur. Custos ouium. Virg. 1. Georg. 4. Custos ouium praclarus, lupus. Cic. 3. de Amic. 143. Foetus ouium. Virgil. 2. Georg. 40. Magistri ouium, Opiliones. Virg. 2. eclog. 7. Vbera bina ouis. Virg. 2. eclog. 9. Aurata ouis. Ouid. 6. epist. 1. Quis Phryxi. Idem 2. Amor. ele. 11. 1. Conspici-

Conspiciam fuluo uellere uexit ouem. Colonica. Vide Colonus. Intonsa. Vide Intondeo. Lanigera. Virg. 3. Aeneid. 133. Mena. Vide Mina. Nigra. Virg. 4. Georg. 110. Pascalis. Vide Pasco. Pellia. Horat. 2. Carm. ode 6. 2. Picea, Nigra. Valer. 3. Argon. 88. Pinguis. Virg. 6. eclog. 1. Placida. Ouid. 13. Metam. 197. Seminaris ouis uiscera. Ouid. 1. Fast. 118. Balat ouis. Auctor Philomela, 12. Cogere oues. Vide Cogo. Lupo ouem comimisisti. Vide Lupus. Condensant se in unum locum oues. Vide Condensio. Pan curat oues. Virg. 2. eclog. 7. Mille ouium morti dedit. Horat. 2. Sermon. Sat. 3. 40. Pascere oues. Virg. 6. eclog. 1. Miseras oues populari. Claud. 2. in Eutrop. 80. Decorat est ouibus sua lana. Ouid. 13. Metam. 180. Infirmas tondere oues. Horat. Epod. 2. 4. Oues uersare sub sidere Cancri. Virg. 10. eclog. 14. Ouem masc. gen. legi admonent Festus et Nonius. Varro Re- rum humanarum lib. 2. 27. Vi etiam putantibus, qui oues duos non duas dicunt, Homerum secutos, qui ait, αυλ' οβριος τε. Idem Terentio, Quando citatus neq; respondit, neque excitatus est, tum ego unum ouem multam dico. Quimus, pen. prod. Adiect. (οβριος) Quod ex oue est: ut, Pellis ouina. Quillus, Adiect. (οβριος) diminutiuum ab Ouinus. Idem, Plin. lib. 17. cap. 9. Quidam etiam bubulo fumo iumento- rum praeferrunt, ouillamq; caprimo. Liu. 2. bel. Pun. 4. 4. Ex suillo, ouillo, caprimo grege. Quile, ouilis, pen. prod. n. g. (οβριος) Locum in quem oues se recipiunt. Colum. lib. 7. cap. 4. Liuus 6. bell. Pun. 117. Datum secreto in ouili cum his colloquendi tempus. Tepidis in ouilibus agni. Ouid. 13. Metam. 177. Incuslodium captat ouile lupus. Ouid. 1. Trist. eleg. 5. 2. Circumgemit uisus ouile. Horat. Epod. 16. 11. Crescit ouile. Persius, Sat. 2. 5. Motti ab ouilibus uisus. Valer. 2. Argon. 15. Tradere ouile rapida lupe. Ouid. 3. de Arte. Ouile, locus erat in Campo Martio, sumpta similitudine ab ouium septis. Populus enim Romanus suffragia laturus, in hoc Ouili claudabatur. Liuus Decadis 3. lib. 6. Citatis cen- turiae senioribus, datum secreto in Ouili cum his colloquen- di tempus. Agebatur tum de creado Consule, qui exercitum duceret in Annibalem. Iuuenalis Satyra 6. A Meroe portabli aquas: ut spargat in ede Isidis, antiquo quae proxima surgit Ouili. Seruius in illud eclogae prima, Quamuis multa meis exiret uiscina septis, Septa, in- quit, proprie sunt loca in Campo Martio inclusa tabulatis, in quibus stans populus Rom. suffragia ferre consueuerat. Sed quoniam haec septa similia sunt ouilibus, duo haec inui- cem pro se ponuntur, ut hoc loco septa pro ouibus posuit. Lucan. lib. 2. de Cede militum iussu Sylle in Campo Mar- tio crudeliter interfectorum, — Larjam sola inuentus. Concidit, et miseram maculauit Ouilia Romae. Huiusce crudelitatis Syllanæ meminit his uerbis Strabo lib. 5. Par- tum in pugna obtincauit, nullis uitam impariens captis: partim uero qui arma protecerant, ad tria millia, uel (ut

alij) quatuor, in Campo Martio ad Ouilia coactos, immisisis militibus, triduo ingulauit. Ouaria, huius ouariae (οβριος) Ouium multitudo. Varro de Rust. in Prologo libri secundi, 6. Quod eo facilius faci- am, quod et ipse pecuarias habui grandes, in Appulia ouarias, et in Reatino equarias. Ouarius, penult. corr. (οβριος) Adiect. possessiuum ab oue. Col. lib. 7. cap. 6. 1. Et quoniam de ouarico satis dictum est, ad caprinum pecus nunc reuertar. Ouicula, ouicula, pen. corr. Diminutiuum (οβριος) Au- thor libelli de Viris illust. cap. 43. Q. Fabius Maximus Can- stator, ut Verrucosus ad uerruca in labris, ita Ouicula ad ele- mentia morum. Plutarch. in ipsius Fabij uita, Verrucosiam scribit dictum, quod carunculam eminentem haberet in su- perioris labij extremitate. Ouiculani, cum puer esset, a man- suetudine et grauitate morum. Ouilio, is, Ouium custos, qui et Opilio dicitur. Xabolenus in L. fundi. in fine. ff. de fund. instr. legat. Ouo] ouas (οβριος) ouare, Latari, et Latitiam uoce, seu can- tu demonstrare. Significat etiam triumphare. Liu. lib. 1. ab Vrbe, 20. 6. Romani ouates ac gratulantes, Horatium accen- piunt, eo maiore cum gaudio, quo prope metum res fuerat. Cic. ad Brutum, 15. 12. Quod ut ouanti introire. Casari le- ceret decreuerim. Ascendit ouas in Capitolium. M. Aquilius. Cic. 2. de Ora- tore, 105. Letus ouat. Valer. 4. Argon. 69. Ouans (οβριος) Virg. 4. Aeneid. 109. — sola fuga nauas comitabor ouates? Seruius, Ouidia- tes, Latates, abusuē nam proprie ouatio; est minor trium- phus. Qui enim ouationem meretur, et uno equo uitur, et a plebeis uel ab equitibus Romanis deducitur ad Capito- lium, et de ouibus sacrificat: unde et ouatio dicta. Qui au- tem triumphat, albis equis uitur quatuor, et Senatus pra- eunte in Capitolio de tauris sacrificat. Ibat ouans per urbem. Virg. 6. Aeneid. 118. Hortari ouantes. Virg. 11. Aeneid. 3. Cedus successu ouans. Ouid. 12. Metam. 60. Acies inuenum ouans. Virg. 5. Aeneid. 113. Corni ouantes gutture. Virg. 1. Georg. 8. 5. Carrus ouantes. Propert. lib. 3. eleg. 9. 11. Equi ouantes. Claud. 2. de raptu Proserp. 62. Gradu ouante superabat littora. Valer. 2. Argon. 109. Lyra ouans. Stat. 1. Syll. 2. 50. Ora ouantia. Valer. 1. Argon. 2. Sistrum ouans. Valer. 4. Argon. 8. 4. Taurus ouans. Valer. 5. Argon. 14. Verba ouantia. Silius lib. 8. 53. Ouatus, huius ouatus, pen. prod. (οβριος) Val. 6. Arg. 38. — hinc barbarici glomerantur ouatus. Hoc est, iuuen- tium clamores. Ouatio, huius ouationis, Verba (οβριος) Paruus trium- phus, quem faciebant ouantes qui non in curru, sed pedites ouali corona redeuntes expugna, quum bellum non erat indidum, uel sine sanguine erat confectum. Ouatio dicitur ab Ouo, ouas, uel ab Obe interiectione gauden- tium, ut sit ouatio quasi obatio. Iuuen. Satyr. 7. 7. Corpus eget, satur est; cum dicit Horatius obe. Vel a uoce militum, quae fiebat geminata oo litera per interpositionem u; eu- phoniae causa. Oualis, et hoc ouale, pen. prod. (οβριος) Quod ad ouatio- nem pertinet. Festus, Oualis corona est myrtea, quam habe- bant qui ouantes introibant, quum bella non erant indidta, aut sine sanguine confecta.

Ouum] huius oui (ov) interposita u litera, euphonia causa. Martialis lib. 13. 40.
 Candida si croceos circumfluit unda uitellos.
 Hesperius scombri temperet oua liquor.
Album, uel **Albumen oui**. Vide **Album**, & **Albumen**.
Candidum oui. Plin. lib. 33. cap. 3. 22.
Albus liquor oui. Vide **Luteus**.
Luteum oui. Vide **Luteus**.
Cacumina oua. Vide **Cacumen**.
Columbinum ouum. Hor. 2. Serm. Satyr. 4. 12.
Cynofura oua. Vide suo loco.
Durum ouum, molle, forbile. Vide **Sorbilis in Sorbeo**.
Hypenemia oua. Vide suo loco.
Irrita oua. Vide **Vrinum ouum**.
Præmolli oua. Vide **Præmolliis**.
Vrina oua. Vide suo loco.
Zephyria oua. Vide suo loco.
Concipere oua. Plin. lib. 9. cap. 51. 7.
Maturare oua. Plin. lib. 9. cap. 57. 3.
Parere oua. Plin. lib. 10. cap. 9. 2. Vide **Pario**.
Ab ouo, & c. Vide **Ad præpos.** Scribe. Vide **Vsq.**
Decumana oua. Vide **Decumanus**.
Pauonium, & **Pauonium ouum**. Vide **Pauo**.
Ruptum ouum. Iulien. Satyr. 14. 9.
Vilia oua. Horat. 2. Serm. Satyr. 2. 9.
Ex ouis excidunt pullos aues. Cic. 2. de Natur. deor. 19. 5.
Fouere oua plumis. Ouid. 1. Fast. 8. 9. Ibidem. lib. 4. 14. 0.
Gignunt oua pisces. Cic. 2. de Natur. deor. 19. 4.
Incubare ouis dicitur gallina. Vide **Incubo**.
Penere oua. Ouid. 8. Metam. 52.
Hinlea oua maternus rumpit tepor. Claudianus in **Præfat.** 6.
Panegyri.
Supponere anatum oua gallinis. Cic. 2. de Natur. deor. 18. 5.
Alitum oua uertuntur in pullos. Lucret. lib. 2. 18. 6.
Vincta oua sanguine. Horat. **Epod.** 5. 4.
Ouorum inter se similitudo. Erasmus. Non tamen ouum ouo simile. De rebus indiscretis similitudinibus. Cic. 4. Acad. 10. 5.
Videtur in proverbio sit ouorum inter se similitudo. Tamen hoc accepimus. Dedit fuisse coplures (salutis rebus illis) qui gallinas alere permultas quasi causa solerent, hi qui ouum inspexerant, que id gallina peperisset, dicere solebat. Neque id est contra nos. nam nobis satis est oua illa interno scere. Idem proverbium refertur & a Quintiliano, usurpatur & a Seneca in libello quem in Claudium imperatorem lusi. Hactenus Erasmus. Cic. 4. Acad. 10. 0. Vt sibi sint, & oua ouorum, & apes apium simillime.
 —ouo prognatus eodem. Erasmus. Fortasse simpliciter dictum est ab Horatio 2. Serm. Satyr. 1. 6.
 —ouo prognatus eodem. quandoquidem ad fabulam respicit **Lede**, que grauida ex loue in cygnum conuerso, oua peperit, unde gemini prognati, **Castor** & **Pollux**. Verum si quis hoc dictum desectat ad ipsam natos parentibus, aut ab eodem eruditis præceptore: aut ita consimilibus ingenijs, ut eodem ouo nati uideri possint: nihil æque fuerit pro uerbale. Veluti si dicas, **Vultus**, **ingentium**, **mores**, **facta**, ac prorsus omnia si huic cum hoc conueniant, ut iures eodem prognatos ouo.
Ab ouo usq. ad mala. Vide **Ab præpositionem**.
Ad ouum integram famem afferre. Cic. **Peto**, lib. 9. 20. 2.
Ouatio: ouationis (οὐανία) Tempus quo gallina oua faciunt. Plin. lib. 29. cap. 3. 14. Certa luna capiendum censent, tanquam congruere ouationem etiam serpentium humani sit arbitrij. Quædam exemplaria legunt operationem eam.
Ouatus, pen. prod. Adiect. (οὐανός) Quod est in similitu-

dimem oui factum. Plin. lib. 15. cap. 21. 1. Alijs turbinatio pyri, alijs ouata species, ceu malorum aliquibus.
Aurum ouatum, Ouio illitum, quoniam oui albo ante illitio, & ra, ac marmora auri & argenti laminis decorarentur, nec obstat quod ouum habeat primam longâ, pleraq. enim deuriatiua, primitiuorū naturâ non seruant. Pers. Satyr. 2. 6.
 Hinc illud subiij, auro sacras quod ouato
 Perducis facies. Hoc Plin. lib. 35. cap. 1. 2. de marmoribus loquens, innuere uidetur, quum inquit Claudij principatus inuentum. Neronis uerò, maculas que non essent, in crustis infrendo, unitate uariare ut ouatus esset Numidicus, ut purpura distingueretur Sinnadicus. Nonnulli ouatum aurum dici aiunt, ouatione uictoriaq. questitum: uel ingens, & copiosum, quantum ouationibus comparatur.
Ouiparus, pen. corr. Vide **Viuparus**, in **Viuo**.
 O
Oxalis] pen. corr. oxalidis, f. g. (οξάλις) Lappathi genus. Plinius lib. 26. cap. 21. 8. Vulgus acetosam uocat.
Oxaltri] huius oxalides, f. g. dici potest acida muria. Plin. lib. 23. cap. 2. Que nunc omnia oxalme contingunt: id sale & aceto recente efficacius est. Idem alibi acetum salsum uocat, ut lib. 2. 4. cap. 4. de gallis loquens. Eadem cremata & aceto salso extinctæ, ruenses sistant.
Oxia] Genus nauis. Gell. lib. 10. cap. 2. 5.
Oxos] & c. apud Suidam purpura est, que apud Phœnices tingebatur pretiosissima. Hinc Oxobapta in l. 1. C. que res alienari non poss. Quo in loco nonnulli corrigunt dibapta, ueram lectionem peruerentes. Alciatus.
Oxos] Asia flumini, per deserta Scythia fluit, ut scribit Pomponius lib. 3. & Strabo lib. 11.
Oxus] teste Plinio lib. 31. cap. 7. apud Bactros amnis.
Oxus, Amnis ortus in lacu Oxia, Ptolemaeo, siue Oxos, Solimo.
Oxyacanthos] οξυανθος; Spina est paruis folijs aculeatis per extremitates, ferens baccas rotundas, folijs ipsis arenosa lanugine obductis.
Oxybaphum] pen. corr. (οξυβαφον) Latine dicitur acetabulum, acetarium teste Hermolao.
Oxycedros] οξυκεδρος; Species cedri, ramosa, & nodis instructa. Plin. lib. 13. cap. 5.
Oxygala] oxygala, uel Oxygalum, oxygali, pen. corr. (οξυγαλα) Quasi acetosum lac. Plin. lib. 28. cap. 9. 11. de bytiro ex caprimo lacte facto. Fit & ex caprimo, sed hyeme calesfacto lacte, æstate expresso tantū crebro iactatu in longis uasis, angusto foramine spiritui accipientibus sub ipso ore, aliàs preligato. Additur paulū aquæ ut acefeat. Quod est maxime coactū, in summo fluitat: id exemptū addito sale, oxygala appellat. Et paulo post, Oxygala fit & alio modo, acido lacte addito recensens: quod dum acefcit, utilissimum stomacho.
Oxygarum] pen. corr. (οξυγαρον) Acutum garum, hoc est, garum ex aceto confectum, quod in principio mensæ apponi solebat. Martial. lib. 5. 107.
 Deposui soleas, adfertur proimus ingens.
 Inter lactucas, oxygarumq. liber.
Oxygonium] figura est trianguli, quod tres habet acutos angulos. Euclides 1. Element.
Oxylapathum] pen. corr. (οξυλαπαθον) Lappathi acuta habens folia. Plin. lib. 20. cap. 21. 9. Est & alterum genus feræ, oxylapathon uocant, satiuo idē similius, & acutiora habet folia, ac rubriora, non nisi in palustribus nascens. Quidam tamen putant oxylapathum dictum à saporis aciditate.
Oxymeli] pen. corr. siue Oxymel, oxymellis (οξυμελι) Acetum melle temperatum. Plin. lib. 14. cap. 17. 1. Acetū melle temperatum: adco nihil intentatum in uita fuit. Oxymel hoc uo-

hoc uocant, mellis x libris, aceti ueteris heminis quinque, salis marini libra, aquæ pluuiæ sextarijs quinq. suffocata, & decies, mox elutriatis atq. ita inueteratis.
Oxymoron] pen. prod. (οξυμωρον) ut docet Budæus ex Quintiliano, est sententia ex periculo petita: hoc est, ita acutè & affectatè enunciatâ, ut fatua uideatur: ut apud Virgilium in 7. **Æneid.** 59.
 Num capii potuere capi? Cic. Si tacent, satis dicunt.
Oxymyrtine] οξυμυρτινη, Frutex est quem acuti myrtum appellamus. Folia habet myrto similia, sed acutiora & rigidiora: producit baccas rufas ad cerasorum similitudinē. Plin. lib. 26. cap. 11. & Dioscor. lib. 4. cap. 147.
Oxyporum] oxypori, pen. corr. (οξυπορον) Oxypora sunt que Colum. lib. 12. cap. 57. 4. tradit appellari oxygara. Quoniam (inquit) quum usus exigat, aceto, garoq. diluuntur. Plin. lib. 20. cap. 23. 4. de fœniculo, ipsum condimentis probe omnibus inferitur. Oxyporis etiam aptissimè. Sunt & sua medicis oxypora, quasi à celeritate dicta penetrandi, est enim remedium presentaneum. Plin. lib. 2. 4. cap. 8. 19. iuniperus miscetur & antidotis oxyporis. Stat. 4. Syl. 9. 8.
 Non sal, oxyporumue caseifus.
Oxyporopola, oxyporopole, pen. prod. (οξυποροπολη) Qui cibos uendit aceto conditos. Plin. lib. 20. cap. 7. 6. In eos usus & oxyporopole seruant addito dulci acremetam temperantes. Vbi nunc sic legitur, Stomachi dissoluti utilissimè adiuuantur in eo usu, & oxyporiobolis asperitatem addito dulci, ad intinctum aceti temperantes.
Oxyrhodinum] οξυρροδινη, Medicamentum liquidum, constans ex aceto & aqua rosacea, quod capitibus eorum solet adhiberi, qui phrenitide laborant.
Oxyrynchus] οξυρυγχος, Ciuitas Aegypti, dicta ab Oxyryncho pisce, qui ibi templum habuit. Ceterū Aegyptij omnes Oxyrynchum piscem colunt. Ex Strabone, lib. 17. Alij

Oxyryngum scribunt.
Oxyfaccharum] οξυσακχαρον, Potionis genus ex saccharo & aceto. Saccharum autem mel dicitur in arundinibus collectum gummi modo, ut uidebis suo loco.
Oxy(s)chænos] οξυσχηνος, Acutus iuncus, qui & marinus dicitur. Plin. lib. 21. cap. 18.
 O
Ozæna] οζæνα (ὄζα) Morbus, authore Celso lib. 6. cap. 8, quum ulcera circa nares generantur, pluresue crustæ, & odorem fœdum habent. cui malo uix potest succurri, non meq. trahit ab ozæna polypo. Plin. lib. 25. cap. 13. 19. Narium ozænas emendat aristolochia cum cypero.
Ozæna, Polypi genus. Plin. lib. 9. cap. 30. 1. Polyporum generis ozæna dicta à graui capitis odore, ob hoc maxime maranis eam confectantibus.
Ozænitis] οζæνιτις, Herba est ex genere nardi, ad Gangem India fluum nascens, odore urtuis referens, unde & nomen accepit. Author Plin. lib. 12. cap. 12.
Oze] huius ozes, fœm. gen. Fœtor oris. Celsus lib. 3. cap. 11. Itaque ei remissioni credendum est, que etiam immoratur, & iactationem fœtorisq. quendam oris (quem ὄζω Graeci uocant) minuit.
Ozola] οζολα, Populi ex Locris, Aetolia oram incolentes, ad sinum Crissæum, quorum oppida enumerat à Ptolemaeo, Molycria, Naupactus, Antirrhium, & Euanthia. Vide Strabon. lib. 9.
Ozymon] pen. corr. (ὄζμων) regia herba, siue basilica, aut basilicum à Liguriis uocata, fragrantissimi & uehementissimi odoris, unde nomen accepit: nempe à uerbo ὄζω, quod est redoleo.
Ozimum] huius ozymi (ὄζυμον) Genus edulij redolentis ex intestinis confecti. Persius Sat. 4. Quum bene distincto cantauerit ozyma uernæ. Ab ὄζω, redoleo. Alij legunt: Ozimum siue Ozymum.

